க.

கடவுள் துணை.

KADIRAVEL PILLAI'S

TAMIL DICTIONARY.

தமிழ்ச் சொல்லகாதி.

(மூன்றும் பாகம்).

15
(130)

இது,

திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவானும்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற் பரிசோதகருமான
சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயராற்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரம்—அ-ஈ.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப் பதிப்பு.

துந்துபிவரு மாசிமீ கஅ.

விலை ரூ 5-0-0.

ight.] 1923. [Reserved.

முகவுரை.

இவ்வகராதியின் முதலிரண்டு பாகமும் வெளியிட்டபின் யான் திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற் பல ஆண்டு தங்கியிருக்க நேர்ந்தமையாலும், மறுபடி யான் இங்குவந்து இம்மூன்றும்பாகத்தை விரைவில் வெளியிடக்கருதி அச்சிட்டுவருங்கால் 1920-ம்வரு ஜூன்மீ 20உ சங்கத்தில் நேர்ந்த தீவிபத்தில் இம்மூன்றும் பாகத்தில் தா–முதல் நகரம் வரையுள்ள அச்சிட்ட பாகந்தவிர, அச்சிடுவதற்குப் பரிசோதித்துவைத்திருந்த அசலும் நகலும் ஆகிய காகிதக்கையெழுத்துப்பிரதிகள் முழுவதையும் இழந்துவிட்டமையாலும், ப. ம. ய. வ. என்ற அக்கரவர்க்கச்சொற்களடங்கிய அவ்விழந்த பாகத்தைப் புதிதாய்த்தேடிச் சேர்த்துப் பரிசோதித்து வெளியிடத்தொடங்கியபொழுது, நம், சங்க அச்சியகுதிரசாலையில் வேண்டிய எழுத்துக்கள் போதுமானஅளவு வராதிருந்தமையாலும், பின் இப்புத்தகம் அச்சிடுவதில் எனக்கு உதவியாயிருந்தவர் விலகிக்கொண்டமையால் யான் ஒருவனே சொற்களைத்தேடிப் பொருள் கண்டெழுதுதல், ஒப்புநோக்குதல், திருத்துதல், எழுதுதல் முதலிய எல்லாவேலைகளையும் கவனிக்கவேண்டியிருந்தமையாலும் இதனை வெளியிட இத்தனையாண்டு தாமதமேற்பட்டதென்பதை மிக்க விசனத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். உலகில் வழங்குஞ் சொற்களும் பொருள்களும் அளவில்லனவாதலால், யாரொருவரும் எண்சிற்றறிவுக்கியன்றவரை பதங்களும் பொருள்களுந்தெரிந்து இத்தமிழ்ச்சொல்லகராதியின் மூன்றும்புத்தகமாகிய இதனில் வெளியிட்டிருக்கின்றேன். இனிப்பேரறிவுடைய பெரியோர்கள் இன்னும் விரிவாகக் கண்டெழுதி வெளியிட்டுலகிற்குபகாரமாகச்செய்யவேண்டுமென வேண்டுகின்றேன்.

இப்பெருங்காரியத்தை இடையேநேர்ந்த இடையூறெல்லாமகற்றி நிறைவேற்றி வைத்த எல்லாம்வல்ல இறைவனை மனமொழிமெய்களால் நினைந்துவாழ்த்திவணங்குகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

திருவாவடுதுறையாதீன வித்துவானும்,
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற்பரிசோதகருமான

சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்,
மதுரை.
துந்துபி வரு மாசிமீ கஅஉ

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY MADURAI

தன்மன்—1. இயமன். 2. தருமராசன். (உ-ம்) "தன்மனையம்மனைதம்பிமா." (பாரத. வேத்திர. ங்கு.) 3. திப்பிலிமூலம். (மலையக.)

தன்மாத்திராயம்—சமணமதத்திற் சொல்லிய அசீவபதார்த்தத்தின் நான்குவகையுள் ஒன்றாகிய புற்கலத்தின்வேறும் நன்மைபயப் பதோரத்திராயம். (ஞானபா.) (மணிமே.)

தன்மாத்திரை—பிருதிவியாதி பஞ்சபூதங் களுக்குக் காரணங்களாயும் அவற்றிலுஞ் சூக் மங்களாயுமிருக்கும் தத்துவங்கள்; அவை—கந் தம், இரதம், உருவம், பரிசம், சத்தமாகிய தத் துவ சமூகம். (பௌட். ங: அ.) [அந்தந்த இந் திரியங்களுக்குத் தக்கபடி நின்று காரியப்படு கையாலும், அப்படிக் காரியப்படுத்துமிடத்துத் தத்தங்குணங்களுக்கு ஏற்றக்குறைவின்றி நிற் றலாலும், தன்மாத்திரையெனப் பெயர்பெற் றன.]

தன்மானுகிருதிலக்கணை—சீவனைச் சிவனென் றுற்போலுமோரிலக்கணை. (சி. சி. ச. உ. ஞாபப்.)

தன்மானுமானம்— பூர்வகாட்சி யநுமானம். (இதனை சி. சி. க. அளவை. கஉ-காண்க.)

தன்மி—தன்மத்தை யுடையது. (உ - ம்.) "தன்மபேதத்தாற்றன்மிபேதிக்கும்" (சி. சி. க: சுங்கு. ஞாபப்.)

தன்முன்—மூத்தசோதரன். (உ-ம்.) "தன் முன்றனக்கென்றிருந்தமகளாம்." (திருவிளை. தண்ணீர். ங்கு.)

தன்மூலம்—திப்பிலிமூலம். (உ-ம்.)"பத்திர தாருகமரத்த - சித்திரகந்தன்மூலம்" (தைலவ. தைலவ. உஉ.)

தன்மேம்பாட்டுரை—ஓரலங்காரம். அஃது ஒருவன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து சொல்வது. (உ-ம்.)"தான்றற்புகழ்வதுதன்மேம்பாட்டுரை" (தண்டி. எ0.) இது நெடுமொழியென்பர். (பிங்கலந்தையில்.)

தன்மேம்பாடு—தற்புகழ்ச்சி.(தண்டிய;எ0.)

தன்மை—1. அழகு. (சூ. நி. கக: னகரவெ. கசு.) 2. ஓரலங்காரம். (உ-ம்.) "எவ்வகைப் பொருளுமெய்வகைவிளக்குஞ் - சொன்முறை தொடுப்பதுதன்மையாகும்." (தண்டி. உஎ.) 3. குணம், இயல்பு. (உ-ம்.) "ஒருகால்வெம் மைத்தன்மைகுன்று - தவன்" (மரு-தி. ங.) 4. நன்மை. 5. பெருமை. 6. மூவிடத் தொன்று. (உ-ம்.) "தன்மைமுன்னிலைபடர்க் கை மூவிடனே" (நன். உசுசு.) (4, 5-பிங்கல. ங்கசுஉஉ.)

தன்மைதிரிபெயர்—அலி.(உ-ம்.)"தன்மை திரிபெயருறுபின்னிலவி" (தொல். சொல். ருசு.)

தன்மைநவிற்சியணி—தன்மையணி.(குவ ல. கங.)

தன்மையெழுத்து—உணர்வெழுத்து,அதி, செவிப்புலனுகிய வொலியெழுத்து. (பிங்கல. உ0அஎ.)

தன்மொழி—ஒருமொழி. (பி. வி. உங. உரை.)

தன்வசம்— } தன்னிலைமை, சுவாதீனம்.
தன்வயம்— }

தன்வந்தரி— 1. ஒரு வைத்தியசாத்திரி அவன் திருப்பாற்கடல் கடையும்போதுண்டா ன தேவர் மருத்துவன்; இத்தேவர் மருத்துவ னே ஆயுர்வேதத்தைவெளிப்படுத்தவேண்டித் தீர்க்கதமன் புத்திரனுக அவதரித்தானென்பர். (அபிதானகோசம்.) 2. சிவன். 3. சூரியன்.

தன்வினை—1. ஊழ்வினை, தான் முற்செய் வினை. 2. எழுவாய்க்கருத்தாவின் புடை பெ யர்ச்சியாய் நிகழுந்தொழில், தன்னிலையதொ ழில்.

தன்வேதனை— } மாநதக் காட்சி
தன்வேதனைக்காட்சி— } விசேடம் பற்றி

மேம்பட்டுநிகழுஞ் சத்துவகுணமுதலியவற்றி ன் விளக்கமாகிய இன்பதுன்பங்கள் புருட ஞானத்திற்கு விடயமாம்படி அராகமுதலிய வைந் து தத்துவங்களானும் புணர்க்கப்படுமதனையுயி ரினுணர்வு தெரிவது. (சி. சி. அளவை. எ. சிவஞா.)

தன்வையாதம்—சிறுகாஞ்சொறி. (மலையக.)

தன்னந்தனி— தனிமையின் மிகுதிப்பாட் டை யுணர்த்துநிற்கும் ஒரு தொடர்மொழி. (உ-ம்.) "தன்னந்தனியிருப்பார்க்கு"(அபிராமி யந். ருங.)

தன்னநுமானம்—தற்பொருட்டநுமானம். (சி. சி. க: சு. ஞாபப்.)

தன்னம்—1. அற்பம். 2. பசுவின் கன்று. (க, உ. சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உ.)

தன்னமை—1. அழகு. 2. குணம். 3. பெ ருமை. (பிங்கல. ங்கசுஉ.) 4. தன்மையிடம். (உ-ம்.) தன்மை முன்னிலை. (நன்னூல். பெ யரி. அ.)(1. 2. 4. சூ. நிக. கக: னகரவெ. கசு.)

தன்னாண்காத்தல்—எண்வகை வெற்றியி ளொன்று. இதனை நொச்சியென்பர். (சூ. நிக. கஉ: கஉ.)

தன்னியல்பு—ஒருபொருட்கு வேற்றுச்சா திப்பொருளினுந் தன்சாதிப்பொருளினுஞ்செ ல்லாது தனக்கு மாத்திரையே யுரித்தாய் நிலை பெறுந்தன்மை. (உ-ம்.) "அந்நியசாதியுந்தன்

சாதியுமகன்றுநிற்ற - றன்னியல்பு." (சி. சி. அளவை. ச.)

தன்னிலை—சுபாவநிலை.

தன்னிறம்—மாந்தளிர்ச்சிலை. (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

தன்னிறமாக்கி—குளவி. (வழக்.)

தன்னினமுடித்தல்— தந்திரயுத்திகளுளொன்று; அஃது-ஒன்றைச்சொல்லுமிடத்து அதற்கினமாகிய மற்றொன்றையும் அதனோடு முடித்தல். (தொல். சொல். ௧௯. சேனா.)

தன்னினி—வேங்கைமரம். (மலையக.)

தன்னுட்கையாறெய்தீடுகிளவி — தலைவி தன்னிடத்துள்ளதுன்பத்தைப் பிறிதொன்றின்மேலேற்றிச் சொல்லுஞ்சொல். (திருக்கோவை. ௧௪௪. மூகம்.)

தன்னுண்மை—சொரூபலக்கணம். (சி. சி. க: ௪௦. சிவஞா.)

தன்னுதோணி— } சிறுவத்தை. (வழக்.)
தன்னுவத்தை— }

தன்னை—1. தமக்கை. (கந்தபு. மார்க்கண். ௯௬.) 2. தன்னுடைய சுவாமி. (புறப்பொரு.) 3. தாய். (பிங்கல. ௬௪உ.) 4. மூத்தோன். (உ-ம்.) "பயந்தோன்றன்னை."(அகப்பொ.ஒழி பி. சூ.)

தன்னையர்—1. தமக்கையர். (உ-ம்.) "தன்னையரில்லவர்தங்கையரிலராஞர்." (கந்தபு. மார்க்க. ௯௬.) 2. தமையன்மார். (உ-ம்.) "நற்றாய்தந்தைதன்னையர்க்கறத்தொடு - நிற்குமென்ப" (அகப்பொ. அகத்தி. சஅ.)

தன்னைவேட்டல்—ஒருதுறை; அது-தமது வேந்தன்விசும்பைச்சேர்ந்தாஞக, வெய்யமாறு பாட்டையுடையாஞருவீரன் உயிரை ஆஞ்சி பண்ணியது. (புறப். வெண்.)

தனகல்—உள்ளக்களிப்புறல். (உ-ம்.)"அரூத்திவாழ்வொடுதனகியமனைவியுமுறவோரும்" (திருப்பு. ௬௯௬.)

தனது—1. உள்ளக்களிப்பு. 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

தனதுதல்— 1. உள்ளங்களித்தல். 2. சரசஞ்செய்தல்.

தனத்தனம்—ஒருவகைச்சதிக்குறி. (உ-ம்.) "தனத்தனந்தன தனதனதன வென்சதிக்கி சைந்திடநடமிடுசெதரன்." (சிவதரு. க: ருஉ.)

தனது—1. உரிமை. (வழக்.) 2. தன்னுடையது. [தான்+அ+து.]

தனவஞ—ஆச்சாமரம். (மலையக.)

தனவை— } சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்
தனவையாதம்— } திய மூ. அகராதி.)

தனுது—தன்னுடையது. [தான்+ஆது. ஆரும்வேற்றுமையுருபு.]

தனி—1. ஒப்பின்மை. (உ-ம்.) "தனிமுதல் சடையிற்சூடும்." (நைடத. காப்பு.) 2. ஒற்றை. 3. கலப்பில்லாதது. 4. சுத்தம். (3. 4-வழக்.) 5. தனித்த இடம்.(உ-ம்.) "சுனைப்பா-லொண்டனியிருந்தோர்புலியன்பெரிதறங்க." (கோயிற்பு. இரணிய. ௯௬.) 6. தனிமை, தனையின்மை. (உ-ம்.) "இன்னே - தனிதரும்." (திருக்கோ. ௯அ.) 7. தனிமைப்பொருள். (உ-ம்.) "தன்னையொப்பாரில்லாத்தனியை நோக்கி" (திருவாச. புணர்ச்சி, எ.) 8. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தனிச்சொல்—1. ஒருமொழி. 2. செய்யுளில் ஒருசீராய் வந்துநிற்பது. (உ-ம்.) "சீரியவான்றனிச்சொல்லடிமூய்ச்செப்பலோசை குன்றுது." (யாப். காரிகை. செய். ௯.)

தனிசு—கடன். (சீவகசி.)

தனித்தல் — உதவியற்றிருத்தல். (உ-ம்.) "தனித்தேங்குவாள்." (இராமா. கரன்வ. ௧உ.)

தனித்துருமம் — மூங்கில். (வைத்தியமூ. அகராதி.)

தனிநிலை—1. ஆய்தவெழுத்து. (உ-ம்.) "தனிநிலைபத்துஞ்சார்பெழுத்தாகும்." (நன். எழுத். ருடி.) 2. தனித்துநிற்கை. 3. தத்துவங்களுடன்கூடாது கடந்துநிற்றல்.

தனிப்பாட்டு—முத்தகம், தனித்துநின்று முடிவதாகிய ஒற்றைக்கவி.

தனிப்பாடு—தனிப்பு. பாடு-தொழிற்பெயர் விகுதி. நன்னூல்-பதவியல். அன் ஆன் என்ற சூத்திரவுரை.

தனிப்பு—தனிமை.

தனிப்புடம்—ஓரிருக்கை. (உ-ம்.) "தனிப்புடமண்டிலமேகபாதம்"(சிலப். வேனிற். உடி. உரை.)

தனிமை—1. உவமையின்மை. 2. ஏகாந்தம். (உ-ம்.) "தனிமைசான்றசவுநகன்"(சேதுபு. இராமதீர். ச.) 3. தனிப்பு.

தனிமையாற்றல் — வணிகரெண்குணத்தொன்று. (பிங்கல. ௧௧௬.)

தனிமொழி–1. இருவகைச்சொற்களுளொன்று; அது-சமயவாற்றலாற் பொருள்விளக்குவது. (தொல். சொல். க. சேனா.) 2. தனியேநிற்குஞ்சொல். 3. பிரணவம். (கந். நவ. ௯.)

தனியன்—தனித்தவன். (உ-ம்.) "தன்றனைத்தானுணர்ந்திடுங்காற்றுன்றனியன்."(சேதுபு. இராமனரு. ௧சுடி.)

தனியுப்பு--அமுரி. (வைத்தியபரிபா.)

தனிவல்லி— } குப்பைமேனி.
தனிவல்லிப்பெருமாள்— } (மலையக.)
தனை—அளவு. (சூ. நிக. அ: ககஙு.)

தா.

தா—1. குற்றம்.(திருநூற்றந்-ககஙு.) 2. கேடு. (உ-ம்.) "தாவிலாவுருவாகியோர்தாநவன்மூளைத்தான்." (திருவிளை. மாயப். ச.) 3. தாண்டுதல், பாய்தல். இது, முதனிலைத்தொழிற் பெயர். 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. பகை. (சூ. நிக. அ: கஉ) 6. பரப்பு. (உ-ம்.) "தவ்வென்றசைஇத்தாதுளிமறைப்ப." (நெடுநல். கஅடு.) 7. வருத்தம். (உ-ம்.) "தாவில்கொள்கைத்தந்தொழின்முடிமார்." (திருமுரு. அகஙு.) 8. வலி. (உ-ம்.) "தாவினன்பொன்." (புறநா. கடுஉ.)

தாஅம்—பரக்கும். (ஐங்குறு. உ0அ.)

தாஅய்—பரந்து. (ஐங்குறு ஙஉஅ.)

தாஅய—பரந்த. (மதுரைக்.)

தாஅய்து—கடந்தது. (உ-ம்.)"தாஅயதெல்லாமொருங்கு." (வள். சுஙo.)

தாஅனுட்டிந்தனுதுநிறுப்பு— எழுவகைமதத்தினொன்று; அது - தானேயொருபொருளையெதிர்நாட்டிவருமிடந்தோறு நிறுத்துதல். (உ-ம்.) "தாஅனுட்டித்தனுதுநிறுப்பே."(நன். ககஙு.)

தாகீக—மோத. (ஐங்குறு.)

தாகீகணங்து—1. இலக்குமி. (உ-ம்.)"தாக்கணங்கமர்ந்தமார்பிற் றண்டுழாய்முகுந்தன்." (கூர்மபு. தக்கன்வேள். ச.) சிந்தாமணியில், எல்லாரிடத்திலுஞ்சென்று தங்குந்திரு என்னூர். 2 தீண்டவருத்துந்தெய்வம். (சிலப். அரும்பத.)

தாக்கம்—எதிர்தாக்குதல். (அம்-தொழிற் பெயர் விகுதி.)

தாக்கல்—1. எதிர்த்தல். (சூ.நிக. கு: ஙஎ.) 2. தாக்குதல், அடிததல். (உ-ம்.) "தண்டாயுதம்." பார். 3. வெட்டல். (உ-ம்.) "அருஞ்சமந்தையத்தாக்கி." (புறநா. கஉசு.)

தாக்காட்டுதல்—1. ஏமாற்றுதல். 2. பராக்குக்காட்டுதல். (1. 2. வழக்.)

தாக்து—1. அடி. (உ-ம்.) "தாக்குபாவியர் தங்களைத்தண்டித்தே." (சிவரக. நந்திகேசுரர் நமனு. டு.) 2. அதிர்ச்சி. 3. இடம். 4. எதிர்தாக்குதல். 5. கனம். (உ-ம்.) "தாக்குரலடி கொள்யானைத்தரணிபர்."(பாரத. திரௌபதி. கச.) 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "சந்திரசூரியரங்கிதாக்குகதிரினம்." (சிவரக. கணபதிகுமரன். எ.) 7. போர். (சூ. நிக. கு: சசு.) 8. வலி. 9. வேகம். (ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.)

தாக்குதல்—1. அடித்தல். "தண்டர்யுதம்." பார். 2. எண்கூட்டிப்பெருக்கல். (உ-ம்.)"அன்றவன் சொன்னநாளி லாதிரைவரையு மெண்ணி—நின்றதோரேழிற்முக்கிநேர்படவெட்டுக்கீந்தால். (சோதிடவிடுகவி.) 3. கனத்தல். 4. எதிர்த்தல், எதிர்ப்படுதல். (உ-ம்.)"மன்றவெற்றுக்குதலின்." (மலைபடு. சுசு.) 5. தள்ளல். 6. பாய்தல். (உ-ம்.) (வள். சஅசு.) 7. மூட்டுண்ணல். 8. மோதல். (உ-ம்.) "தலைப்பட வெழுக்களிற்றண்டிற்முக்கினர்." (கந்தபு. தருமகோபன்வதை. உங.) 9. வெட்டுதல். (புறநா.)

தாககம்—சுடுதலைச்செய்வது, சுடுவது.

தாகசுரம்—ஒரு சுரம். (வழக்.)

தாகநம்—தகனம். (சி. லி. கிரியாபா. கடு. உரை.)

தாகம்—1. ஆசை. (உ-ம்.) "அங்கவடனை யிதயத்திற்-முகமொடுறநினைத்தனைசார்குவையாயில்." (சிவரக. தாருக. ககஙு.) 2. எருது. 3 சுடுதல். (சி. சி. க: சுங. ஞாநப்.) 4. நீர்வேட்கை. (உ-ம்.) "அடும்பசிதாகமுங்கொடிதாலென." (திருவிளை. நாகமெய்த. எ.)

தாகமடக்கி—புளியாரை. (மலையக.)

தாகித்தல்—தாகங்கொள்ளல். (உ-ம்.) "தாகித்த இடத்திற்முனே நீரிருக்கவுமதனை யுண்ணுது" (கூர்மபு. திருக்கல். சக. உரை.)

தாங்கல்—1. குளம். (சூ. நிக. டு: உங.) 2. சகித்தல். (உ-ம்.) "அசுரன்மகன்முங்கல் செல்லா - நீளாகுலத்தில்." (கந்தபு. பானுகோபன்வதை. சo.) 3. சுமத்தல். (உ-ம்.) "தாங்கரியபெருங்கருணைத்தன்மையினால்." (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எ.) 4. தாங்குக. (சிந்தா.) 5. தாங்குதல். (உ-ம்.) "ஓங்குயர்நெடுவரையொன்றிநின்றது- தாங்கலதிருநிலந்தாழ்ந்து" (இராமா. சடாயுகாண்.கு.)6. பிடித்தல்.(உ-ம்) "சாயவார்குழலொருகை கலையொருகையுறத்தாங்கி." (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கசு.) 7. விசநப்படுகை, வருந்தல். (வழக்.) (உ-ம்.) தாங்கித்தேடி-(திருவிளை. விருத்தகுமார. உகஙு.)8. விலக்கிச்செல்லுதல். (உ-ம்.) "களிறுபரந்தியலக்கடுமாதாங்க." (பதிற்றுப். சகஙு.)

தாங்கி—1. ஆதாரம். (உ-ம்.) "சுமைதாங்கி" (வழக்.) 2. கம்மற்பூண்டு. 3. பனிதாங்கி. 4. தடுத்து. (புறநா.) 5. பணிகளின்கடைப்பூட்டு. 6. பூண். (சூ. நிக. எ: ஙக.) 7. மலைதாங்கி. 8. வருந்தி. (உ-ம்.) "தாங்கித்தேடி." (திரு

வீளை. விருத்தகுமார. உகூ.) (2, 3, 7- வைத்தியபரிபா.)

தாங்து—தாங்கல்.

தாங்குதல்–1. ஆதரித்தல். (வழக்.) 2. காத்தல். (உ-ம்.) (திருவாச. நீத்தல்வி. க.) 3. கெஞ்சல். (வழக்.) 4. சகித்தல். (உ-ம்.) "அளப்பிலசெற்றந்- தாங்கியுயிர்ப்பொதிதக்கனிருந்தான்." (கந்தபு. திருமண. ஙசு.) 5. சுமத்தல். (சூ. நிக. கூ: நிகூ.) 6. தரித்தல். (உ-ம்.) "நீறு தாங்கியதிருநுதலானே." (சுந்தர. திருத்தினை நக. க.) 7. தாமதித்தல். (திருவால. திருவீளை.) 8. தோணிதள்ளல். (வழக்.) 9. பொறுத்தல். (உ-ம்.) "அகழ்வாரைத்தாங்குநிலம்போல." (வள்-கநிக.) 10. வருந்தல். (உ-ம்.) "தாங்கித் தேடி." (திருவீளை. விருத்தகுமார. உகூ.) 11. விலக்கல். (உ-ம்.) "தலைவந்த - போர்தாங்குந் தண்மை." (வள். எசுஎ.) 12. தடித்தல். (பரிபாடல்.)

தாங்துநர்—புரப்பார். (உ-ம்.) "தண்கடல் வரைப்பிற்றுங்குநர்ப்பெறுது" (பெரும்பா.சஅ)

தாசீசா—மூந்திரிகை. (வைத்தியபரிபா.)

தாச்சி—சோனைப்புல். (மலையக.)

தாசத்துவம்—அடிமைத்தனம்.

தாசநம்பி—சாத்தாதவன். இது வைணவர் வழக்கு.

தாசநெறி—தாதமார்க்கம். (சி. சி. அ: கஅ. சுப்பிர.)

தாசபாலநம்–தயாவிருத்திபதிஞன்கினெஞன்று; அஃது அடிமைகாத்தல். (தயாவிருத்திபார்.)

தாசமார்க்கம்—சரியைநெறி; அது-திருக்கோயிலினுட்டிருவலகிடுதல், திருமெழுக்கிடுதல், பத்திரபுஷ்பமெடுத்து மாலைமுதலியகட்டுதல், தோத்திரஞ்செய்தல், திருவிளக்கேற்றுதல், நந்தவனம்வைத்தல், சிவனடியாரைக்கண்டால் வழிபடுதல் முதலியனவாம். (சி. சி. அ: ககூ. சுப்பிர.)

தாசர்—1. அடிமைகள். 2. நெய்தநிலமாக்கள். (உ-ம்.) "தாசர்தங்குலத்துக்கதிபதியளித்ததையலை." (பாரத. குருகுல. கூக.)

தாசரதி — தசரதபுத்திரனுகிய இராமன். (பி. வி.)

தாசரி–1. தாதன். (வழக்.) 2. மலைப்பாம்பு. (வைத்திய பரிபா.)

தாசன்—1. அடிமை. 2. தாதன். 3. மீன்பிடிகாரன். (பாரத. குருகுல. கூக.)

தாசா—உற்சாகம். [இந்துஸ்.]

தாசி—1. அடிமை. (வி-ணி.) 2. கழுதை. (இராசவைத்.) 3. நாடகக்கணிகை. (உ-ம்.) "ஆனவற்புதமெய்த்தவத்தாலிவராதிதாசியராயடைந்தாரென்பாள்." (சிவரக. தேவ்நாட்டியம். உ0.) 4. பரணிநாள். (பிங்கல. உசக.) 5. மருதோன்றி. (மலையக.)

தாசியர்—சேடியர். (சிந்தா.)

தாசூரன்—ஒருமுனிவர். (உ-ம்.) "சரலோமாவின்மைந்தன்ருசூரப்பெயர்முனிவன்." (ஞானவா. தாசூர. நுகூ.)

தாசேகரம்— } ஒட்டகம். (சூ. நிக. கூ:
தாசேரம்— } உகூ)

தாசோகம்—நானடியேன். (சி. சி. அ: ககூ. சிவாக்.)

தாசோகம்பாவனை — நான்தாசனென்று பாவிக்கும்பாவனை. (சி. சி. கூ: எ. ஞாபப்.)

தாட்கம்—கொடிமுந்திரிகை.(வைத்தியமூ. அகராதி.)

தாட்கோரை—ஒரு புல்.

தாட்சண்ணியம்—
தாட்சணம்—
தாட்சணியம்—
தாட்சுணை— } கண்ணோட்டம்.

தாட்சம்—கொடிமுந்திரிகை. (மலையக.)

தாட்சாயணி—1. இருபத்தேழு நட்சத்திரப்பொது. 2. உரோகணிநாள். 3. தக்கன்மகள். (உ-ம்.) "தக்கன்றன்குமாரிதாட்சாயணி தவயோகத்தாலே," (மச்சபு. அஷ்டோ. கக.) [இது-உமையினவதாரத்தொன்று.]

தாட்டன்—ஆண்சூரங்கு.(வைத்தியபரிபா.)

தாட்டாந்தம்—திருட்டாந்தத்தைக்கொண்டது.

தாட்டாந்திகம்—திருட்டாந்தத்தான்முடிக்கப்படுவது. (சைவப்பி. கூஅ.)

தாட்டி—1. ஆண்மாரி, மூர்க்கமுடையவள். 2. கெட்டிக்காரி. (1. 2-வழக்.)

தாட்டிகம்—1. அகந்தை. 2. வலிமை.

தாட்டுதல்—கடத்தல். (வழக்.)

தாட்டோட்டம்—
தாட்டோட்டு— } எத்து. (வழக்.)

தாட்பாள்—கதவடைக்குந்தாள். (வழக்.)

தாடகம்—1. நீர்முள்ளி. 2. வீழி. (1. 2-மலையக.)

தாடகை—ஓரரக்கி, மாரீசன்ருய். (உ-ம்.) "தாடகையென்பதச்சழக்கிராமமே." (இராமா. பாலகா. தாடகைவதை. உச.)

தாடங்கம்—தோடு, இது காதணி. (பிங்கல. ககஎசு.)

தாடநம்—1. அடித்தல். 2. தட்டல்.

தாடபத்திரம்—ஒரு காதணி.

தாடாண்மை–முயற்சி. (தாளாண்மை என்

பதன் மரூஉ.)

தாடாளன்–முயற்சியுள்ளோன். (கந்தரலங். எசு.)

தாடி—1. ஆசு, விரலுறை. (சிந்தா.) 2. சேவற்கழுத்திற்றொங்குவது. 3. மாடுமுதலியவற்றின் கழுத்தாரம். 4. மீசை. (உ-ம்.) "கலையிருமருப்பிற்கோடிக்காதளவோடுத்தாடி." (திருவிளை. மாபாத. உஉ.) 5. மோவாய். (உ-ம்.) "சுரியற்முடிமருள்படுபூங்குழல்." (மணிமே. மலர்வநம். கசசு.) 6. மோவாய்மயிர். 7. சத்திசர்ரூணை. (வைத்தியபரிபா.)

தாடிமஞ்சம் — சத்திக்கொடி. (பிங்கல. உகூக.)

தாடிமம்—1. சிற்றேலம். (மலையக.) 2. தாதுமாதுளை. (பிங்கல. உஎஉஉ.)

தாடிரி—கண்டங்கத்திரி. வைத்தியபரிபா.)

தாடை—தாடி.

தாண்டகச்சந்தம்— தாண்டகவடிமிக்குஞ் சந்தவடிமிகாதும்வரப்பெற்றசெய்யுள்.(சிந்தா)

தாண்டகம்—ஒரு கவி இஃது-இருபத்தாறெழுத்தின் மிக்கவடியால்வருஞ்செய்யுள். அளவியற்முண்டக முதலாகப் பலவகைப்படும். (யாப்பருங்கலவிருத்தி. செய்யுளிய. கடு.)

தாண்டல்—தாண்டுதல்.(பிங்கல. உகஅடு.)

தாண்டவம்—1. கூத்து. (உ-ம்.) "மருவுமூயிர்க்குயிராகித் தாண்டவஞ்செய்யாண்டவனவழுத்துவோமே." (சிவரக. சுகழுஙி. க.) பஞ்சகிர்த்திய தாண்டவமுதற் பலவகைப்படும். (அபிதானசிந்.) 2. தாவல். 3. செலுத்தல். (2, 3-பிங்கல. ஙசுஉச.)

தாண்டவன்—சிவன்.

தாண்டு—1. கடத்தல். 2. தாவுகின்ற. (உ-ம்)"தாண்டுமொருஞற்றையாழித்தேரினும்" (திருவிளையா. திருநகரப். எஎ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. வெற்றி.

தாண்டுதல்—1. ஆடுதல். 2. கடத்தல். 3. பாய்தல். 4. வெல்லுதல்.

தாணி–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தான்றிமரம். (வழக்.)

தாணித்தல்— } 1. தறைதல். 2. பலப்
தாணிப்பு— } படுத்தல்.

தாணு—1. குற்றி. 2. சிவன். (உ-ம்.) "தாணுவேயுனையல்லதாணுவே. (சேதுபு. சிவதீர். கூக.) 3. தாபரம், புகலிடம். (உ-ம்.) (2) பார். 4. தூண். 5. நிலைபேறு. 6. புவர்லோகத்திலிருக்கும் மகேச்சுவரரின் மாநசோற்பவரான ஏகாதசருத்திரரில் ஒருவர். (வி-ணி. உசஉ.) 7. பிரதிட்டாகலையிற்றன்மாத்திராதத்துவபஞ்சகத்திலிருக்கும் ஐந்து புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரியா, உக: உரை.) 8. மலை. (1, 4, 5, 8-சூ நிக. கக: ணகரவெ. கச.)

தாணுநி–ஒரு பாலாரிஷ்டதேவதை.(வி-ணி. உகூஅ.)

தாணுமதி—சுத்ததத்துவத்திலிருக்கும் ஒரு புவனம். (வி-ணி. உஎசு.)

தாணுவட்டகர்—அகங்காரதத்துவத்திலிருக்கும் சகலண்டாதி பெண்மர். (சி. சி. அ: உ. மறை.)

தாணுவம்-கோட்டைக்குள்ளிருக்கும்படை. [இந்துஸ்.]

தாத்தாரி—நெல்லி. (மலையக.)

தாத்தி—ஆத்தி. (வைத்தியமூ-அகராதி.)

தாத்திரம்—1. கூன்வாள். 2. கோடாலி.

தாத்திரி—1. ஆடுதின்னுப்பாளை. (மலையக.) 2. சுக்கிரன் குமரன். (அபிதானசிந்தாமணி.) 3. நெல்லி. (உ-ம்.) "தாத்திரிகளுசிசுரசை." (தைல. தைலவ. கஅ.) 4. பூமி. (உ-ம்.) "தாத்திரியைப்பெருந்தாழியாக்கி." (அரிச். நாட்.ச.)

தாத்தரு-1. ஆதிப்பிரமனுக்குப்பிறந்த இருவர்மக்களுள் ஒருவன். (வி-ணி. உருள.) 2. துவாதசாதித்தரிலொருவன்.

தாத்துதல்—புடைத்தாற்றிக்கழித்தல்.

தாத்துநசம்—அதுபோல்வது. (சி. சி. க: கங. சிவாக்.)

தாத்துவாசம்—செவ்வியம். (வைத்தியபரிபா.)

தாத்துவிகம்—தத்துவசம்பந்தம். (உ-ம்.) "தாத்துவிகசகலபிரபஞ்சம்." (சி. சி. க: கo. ஞாநப்.)

தாத்ரு—நிவர்த்திகலையிற்பிருதிவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவனங்களுள் ஒன்று. (சி. லி. கிரியா. உக. உரை.)

தாத்ருப்பியநுபகம்–உருவகவணி இரண்டனுள் ஒன்று. அது - உபமேயத்தில் உபமானத்தின் செய்கையை ஒற்றுமையின்றி ஆரோபித்தலால் வருவதாகியவதன்செய்கைரூபகம்.(குவல. டு. உரை.)

தாதகி—1. ஆத்திமரம். (பிங்கல. உஎகஎ.) 2. ஒரு நாடு. (சிந்தா.) 3. பேய்க்கொம்மட்டி. (மலையக.)

தாதச்சி — தாதப்பெண், அடிமைக்காரி. (வழக்.)

தாதநம்—கரிக்குருவி. (வைத்தியபரிபா.)

தாதமார்க்கம்—தாசமார்க்கம். (உ-ம்.) "தாதமார்க்கமென்று." (சி. சி. அ: கஅ.)

தாதர்த்தியேசதுர்த்தி — கொள்வோனைவிட்டு ஆதிகாரணகாரியம் நிமித்தகாரணகாரியம் என்னும் இரண்டன்பின்னரும்வருங் குகர

வுருபு. (பிரயோக. கசு. உரை.)

தாதரி—ஆதின்ஞப்பாளை. (வைத்தியபரி பா.)

தாதன்—1. அடிமையாளன். 2. கொடை யாளன். (வழக்.)

தாதா—1. தனக்கியன்றதொன்றை வரை யாதுகொடுக்குஞ் சிறப்புடையவன். (உ-ம்.) "இரக்கத்தாலாதரவாலேதேனுமீயும் - வரத்தி னுன்றுதாவாவான்."(சைவச. பொது. சஉஉ.) 2. பாட்டன். [தெலுங்கு.] 3. பிதா. 4. பிர மன். (பிங்கல. கருசு.)

தாதாமியத்தீரயம்–சகசதாதாத்மிகம், பிரா ந்திஜதாதாத்மியம், கன்மஜதாதாத்மியம். என் பன. (உபநிட. உச. மூகம்.)

தாதாத்மீயம்— } ஒன்றுபட்டிருத்தல், நீங்
தாதான்மியம்— } காமை.(சி. சி. உ: க. சிவ ஞான.)

தாதி—1. அடியவள். (உ-ம்.) "சிவபூசை யின்பேற்றினுலாதி சந்நிதித்தாதியராயினூர்." (சிவரக. தேவிநாட்டியம். உருி.) 2. கைத்தாய் செவிலித்தாய். (உ-ம்.)"ஏந்திவளர்த்திடுந்தாதி தன்னையழைத்திடுதியென." (ஏகாதசி. உருக் குமாங்கதச். ஈஉ.) 3. தாசி. 4. பரணிநட்சத் திரம். (3. 4-பிங்கல. ஈசுஉருி.)

தாதிமம்—தாதுமாதுளை. (ஆசிரியநிக. ச: கக.)

தாது—1. காவிக்கல். (உ-ம்.) "சாந்துசாய் தடங்கடோறுந்தாதுராகத்திற்சார்ந்த." (இரா மா. வரைக்கா. சசு.) 2. கேள்வி. [இந்துஸ்.] 3. சத்ததாது. (உ-ம்.) "பல்வகைத்தாதுவி னுயிர்க்குடல்போற்பல - சொல்லாற்பொருட்கி டனுக." (நன். பெயரி. கக.) 4. தாதுமாதுளை. (வைத்தியமூ-அகராதி.) 5. தேன். (உ-ம்.) "ஒங்குவரைமருங்கினுண்டாதுறைக்கும்." (ப ட்டிந. கருஉ.) 6. நரம்பு. 7. நீறு. (மதுரைக். ஈகஈ. உரை.) 8. பஞ்சபூதம். 9. பூந்தாது. (உ-ம்.) "தாதவிழ்கடுக்கையன்." (பிரம்மோத். பஞ்சாட். கசு.) நீறு, என்பர் (மதுரைக்காஞ்சி யில்.) 10. பூவிதழ். (பிங்கல. உஅகஈ.) 11. பொன்ஞியேழு. 12. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களுட் பத்தாவதாண்டு. (வரு ஷாதிநூல்.)(8, 11. சூ. நிக. கக: தகரவெ. உக.)

தாதுகந்தம்—கந்தகம். (வைத்தியமூ.)

தாதுகி—செங்கல். (வைத்தியபரிபா.)

தாதுசேகரம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)

தாதுமாதுளை–பூமாதுளை. (இதற்குத் தாடி மம் என்று நிகண்டிற் பெயர்கூறுவர்.)

தாதுமாரிணி—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி பா.)

தாதுரோகம்—ஒரு வியாதி.

தாதுவல்லபம்—பொரிகாரம்.

தாதுவாதம்—கலைஞானம் அறுபத்துநான்கி லொன்று.

தாதுவாதி—பொன்முதலிய லோகங்களைப் பரிசோதிப்போன்.

தாதுவிருத்தி—1. ஒரு நூல். (பி. வி. பக் கம்-எக.)

தாதுவைரி—1. ஏலம். 2. கடுக்காய். 3. கந் தகம். (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

தாதி—1. அடியவள். 2. செவிலித்தாய். 3. பரணி. (பிங்கலநிக-ஈசுஉருி.)

தாதை—1. தந்தை. (உ-ம்.) "தாதைதாளி னில்விழுந்து." (பாரத. குருகுல. கஈக.) 2. பாட்டன். (பிங்கல. கருி.) 3. பிரமன். (உ-ம்.) "பொன்னடிபணிந்துவல்லே- யேகியதாதை." (கந்தபு. பிரமயாக சு.) 4. பேய்க்கொமட்டி. (மலையக.)

தாதைதாதை–பாட்டன். (சூ.நிக. உ: எருி.)

தாந்தம்–குரு சிட்டி. (ஓர் பூடு. வைத்திய.)

தாந்தன்—தவஞ்செய்தலிலுண்டாகுந் துன் பத்தைச்சகிப்பவன்.

தாந்தி—தன்னடக்கம். (உ-ம்.) "சாந்திவகுத் திடுதாந்திமுற்குணங்கள்."(சூத. ஞானயோ. எ: ஈஈ.)

தாந்திமம்—பஞ்சேந்திரிய நிக்கிரகம்.

தாந்திரிகம்—1. தந்திரத்திற்கடுத்தது, தந் திரத்திற்குரியது. 2. தந்திரத்திற் சொல்லப் பட்டது. (உ-ம்.) "திருவானை-கோச். கஎ." தந்திரம்=ஆகமம்.

தாந்திரிகன்—தந்திரத்திற் கைவந்தவன்.

தாநகம்—1. கொத்துமல்லி. (வைத்தியபரி பா.) 2. பரதத்தின் பொதுவிலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.)"தாவறு கரகேத்திரங்கரகரணந் தாநகமே சுத்தசாரி." (திருவிளை. மாறியாடின. அ.)

தானசுத்தி—பஞ்சசுத்தியிலொன்று: அஃது இருக்குந்தானத்தைச்சுத்திபண்ணல். சிவபூசை விதியிலறிக. (சைவசமய. ருிஉ)

தானத்துமணி— சுடுகாட்டுமணி. (உ-ம்.) "கடலகழுடையநம்பி - தானத்துமணியுந்தானு மிரட்டெறத்தோன்றினனே." (சிந்தா. நாமகள். ஈருிஅ.) தானம் - சுடுகாடு.

தானப்பொருத்தம் — செய்யுட்பொருத்தம் பத்தினுளொன்று. (வெண்பாப்பாட்.சூ.உரை)

தானம்—1. இடம். (உ-ம்.) "அகனகத்தா னத்தடிவீழ்ந்தலற." (மருதூரந். ருி.) 2. ஈகை. (உ-ம்.) "மானங்குலங்கல்விவண்மையறிவுடை மை - தானந்தவமுயற்சிதாளாண்மை."(நல்வழி.

உசு.) இது-இராசதகுணத்தொன்று. அறமுமாம். (பிங்கலநி. ஈசுஈகு.) 3. உபாயநான்கினொன்று. (உ-ம்.) "சாமபேத-தாநதண்டமெனநிருபர்தருமமூறைமையிற்புகலுந்தகுதி நோக்கி." (பாரத. கிருட். உ.) 4. கணித எண்ணின்முநம். 5. செய்யுட்பொருத்தம் பத்தினுளொன்று; அது, "குறிலேந்தும்"என்னும் வெண்பாப்பாட்டியல் சு-ம். செய்யுளிற் காண்க. 6. தண்டித்தல். 7. தேவலோகம். (பிங்கல. ஈசுஈகு.) 8. தேன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 9. நன்னிலை. (உ-ம்.) "தாநமழியாமைதானடங்கிவாழ்வினிதே." (இனியவை. எ.) 10. தருமம்; அது-நீதிவழியாற் பெற்றபொருளைப் பிரத்தியுபகாரங்குறியாது சற்பாத்திரருக்கன்போடுகொடுத்தல். (சைவப். சுக.) இதனை உத்தமம், மத்திமம், அதமம் என மூவகையாகக் கூறுவர். (சூ. நிக. கஉ: கக. கஉ.) 11. நீராட்டு. 12. யானைமதம். (உ ம்.) "செங்கையுமொழுகுவதாநநீராறு." (திருவிளை. நகர. ஈசு.) 13. வலி. (சூ. நிக. அ: உக.) 14. வேட்டல். (7. 14. பிங்கல. ஈசுஈகு.) (10. 11. சூ. நிக. னகர வெ. ஈ.)

தாநவர்—1. அசுரர். (உ-ம்.) "தருப்பொழிற்பயில்காலேயிற்றுநவர்காணு." (பாரத. குருகுல. கo.) [தநுபுத்திரர், இது-தத்திதாந்த நாமம்.] 2. வித்தியாதரர். (சிந்தா.)

தாநவன்—1. அசுரன். (உ-ம்.) "தா"பார். 2. சந்திரன். (சூ. நிக. க: ருக.)

தாநாகம்—கொத்துமல்லி. (வைத்தியபரி.)

தாநாதிபதி—படைத்தலைவன்.

தாநாபதி—1. தூதன். 2. படைத்தலைவன்.

தாநி—1. இருப்பிடம். 2. கொத்துமல்லி. 3. தாநத்தையுடையது. (நன். உகo. உரை.)

தாநிகம்—கொத்துமல்லி. (மலையக.)

தானிகன்—ஒருருக்கல்லது இடத்துக்கு அதிபதியாய் மேல்விசாரணைக்காரனாயிருப்பவன். (வழக்.)

தானிகை—கொத்துமல்லி. (உ-ம்.) "சுத்திபுரிமதுஸ்மிகிதாநிகைபலப்பஞ்சிங்கி." (தைல. தைலவ. ககஈ.)

தாநியம்—1. கொத்துமல்லி. (மலையக.) 2. நெல்முதலியமணிகள். (உ-ம்.) "காயிலேதோலுன்பலங்-கீழாநாதிவர்தானியவகை."(தைல. தைலவ. உக.)

தானியாசன்—கோதுமை. (ஒருதேய வழக்கு.)

தானியவிலக்குமி—அட்டலக்குமியினொருத்தி.) (உ-ம்.) (அட்டலக்குமிபார்.)

தாநியாகம்-கொத்துமல்லி. (வைத்தியபரி.)

தாநியாதபெயர்—விளக்குமுரிந்ததென்றுற் போலத் தாநியின்பெயரதன் தாநத்திற்காவது. (நன். உகo. உரை.)

தாநை—1.ஆடை. (உ-ம்.) "குஞ்சியழகுங் கொடுந்தாநைக்கோட்டழகும்" (நாலடி. கல்வி. க.) 2. ஆயுதப்பொது. 3. காலாட்கள். (உ-ம்.) "சலவுதாநைதொடர்தரவேட்டஞ்செய்."(அரிச்ச. வேட்ட. க.) 4. படை. (2, 4-சூ. நிக: ககனகரவெ-கஉ.)

தாநைமாலை—அகவலோசையிற் பிறழாது உயர்ந்தஅரசர்க்குரிய ஆசிரியப்பாவால் முன்னரெடுத்துச்செல்லுங் கொடிப்படையைச் சொல்லும் ஒரு பிரபந்தம். (உ-ம்.) "ஆசறவுணர்ந்தவரசர்பாவாற்- றூசிப்படையைச்சொல்வதுதாநைமாலையாகும்." (இலக்கணவி. அசுக.)

தாநையர்—சேநாவீரர். (உ-ம்.) "திருமகன்றிருமுன்னேகுந்தாநையர்தலைவன்." (திருவிளை. மெய்க்கா. உஅ.)

தாப்பிசை— } தாப்பிசைப் பொ
தாப்பிசைப்பொருள்- } ருள்கோள்(உ-ம்)

"இடைநிலைமொழியேயேனையீரிடத்தும்-நடந்துபொருளைநண்ணுதாப்பிசை" (நன்.சகசு) [தாம்பு - ஊசல். இசை-சொல். ஊசல்போல் இடைநின்று இருமருங்குஞ்செல்லுஞ் சொல்லென்பது.]

தாப்பு—பொருத்தமான இடம். (வழக்.)

தாபகன்—நிலைநிறுத்துபவன்.

தாபசப்பிரியை—கொடிமுந்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தாபசுரம்-சுரரோகம், அறுபத்துநான்கனுளொன்று; அது-அதிகவெரிச்சல், மிகுசீதளம், நீரருந்தினும் நாவுலரல், மார்பெரிச்சல், நித்திரைப்பங்கம் என்னுமிவைமுதலிய குணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். சஎ.)

தாபத்தியம்—மூவகைத்தாபங்கள்; அவை-ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்பன. அவற்றுள் ஆத்தியான்மிகம்-குன்மம், வாதம், அதிசாரம், சுரம், சூலை, இவைமுதலியவற்றாலும், மிருகம், பிசாசம், பறவை, சோரர், இராட்சதர்களாலும் வருந்தக்கமாகிய சரீரசம் என்றும், அசுயை, அவமாநம், ஈரிஷை இவைமுதலியவற்றால் வருந்தக்கமாகிய மாநசம் என்று மிருதிறப்படும். ஆதிபௌதிகம்-உட்டணம், காற்று, மழை, மின், இடியென்னுமிவைகளால்வருந் தக்கம். ஆதிதைவிகம்-கர்ப்பம், சென்மம், நரை, திரை, அஞ்ஞாநம், மரணம், நரகம் என்னுமிவைகளால்வருந் தக்கம். (உ-ம்.) "மண்பெண்பொன்னிளுசையுந்தாபத்திரயமவையும்"(சிவரக. சிவதன். கச. சி.சி. உ:

எங. சிவாக்.) இவற்றைவேதாந்தசூடாமணியில் தாபத்திரயாக்கினிகளென்பர்.

தாபதநிலை—தபவொழுக்கம். (புறப்பொ. வெ. பொதுவிய-ச.)

தாபதம்—மூனிவர்வாசம். (உ-ம்.) "தண்ட மார்கரியரியிவைதாபதமதன்கட் - பண்டைவா ன்பகைதீர்ந்தொருதுறையினீர்பருகும்." (சே துபு. ஈசமிசா. கங.)

தாபதவாகை—தபோதனவேடத்தர் புண் ணியத்தோடுதழுவி யொழிதலுணராதநடை. (புறப்பொ. வெ.) தபவொழுக்கம்.

தாபதர்–தபவேடம்பூண்டவர்.(உ-ம்.)"நிலை யெடுத்து நெடுநிலத்து நீயிருக்கத் தாபதர்கள்- சிலையெடுத்து." (இராமா. சூர்ப். கஅக.)

தாபதை—ஒரு பாலாரிஷ்டதேவதை. (வி- ணி. உஙஅ.)

தாபந்தம்—
தாபந்தீரியம்— } வேதனை. (வழக்.)

தாபநம்—தாபிப்பு. (உ-ம்.) "தாவிலாவாகந தாபநசந்நிதாநசந்நிரோதநந்தான்." (சிவரக. பாசமோ. கக.)

தாபநன்—சூரியன் (பிங்கல. உகo)

தாபனி–1. அதர்வணவேத உபநிடதத்தொ ன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர் உசு. உரை.)

தாபநீயம்–உபநிடதம் முப்பத்திரண்டிலெ ன்று. (கூர்மபு. அட்ட. உசு. உரை.)

தாபம் –1. உட்டணம். (சூ. நிக. அ: சுo.) 2. துக்கம். (உ-ம்.) "தாபத்திரயம்யார்."

தாபமாரி—தான்றி. (மலையக.)

தாபரம்—1. இடம். (பிங்கல. எகங.) 2. உடல். (சூ. நிக. கக: உ.) 3. சிவலிங்கம்.(உ-ம்.) "தாபரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்று." (சி. சி. உ: உஅ.) 4. தஞ்சம். (உ-ம்.) "மருதூர ரென்றுபரமே." (மருதூரந். சுo.) 5. நிலை. (உ-ம்.) "சதுர்மறைக்குந்தாபர." (மருதூரந். சுக.) 6. நிலைத்திணைப்பொருள். (உ-ம்.)"சங்க மந் தாபரங்கடத்தங் கன்மத்துக்கீடா-வங்குரு யோநிமாறும்."(சி. சி. உ: சக.) 7. மரப்பொது. (சூ. நிக. கக: பகரவெ. உ.)

தாபரன்—கடவுள்.

தாபரித்தல்—தாங்குதல். (வழக்.)

தாபன்—சூரியனது துவாதச கலைகளாகிய மெய்காவலருளொருவன். (வி-ணி.)

தாபி—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

தாபிஞ்சம்–1. ஆமணக்கு. 2. பச்சிலைமரம். (1. 2. மலையக.)

தாபித்தல்—1. இருத்துதல், அல்லது நிலை படச்செய்தல். (சூ. நிக. கு: உஅ.) 2. பிரதிட் டைசெய்தல். (உ-ம்.) "அங்கோரிலிங்கமண லர்ற்கூப்பித் - தனுதியந்தனினின்றுந்தாபித் தான்பாறழைத்தவன்பாலாட்ட." (சேதுபு. கட வுள்வா. கஉ.)

தாபிதம்—1. சூடு. 2. தாபித்தல்.

தாபிநி—சூரியன் துவாதசகலையிலொன்று.

தாபிநீழத்திரை–ஆவாகநமூத்திரை யதோ முகமாகச்செய்யப்படுவது. (சித்தா. சாரா. கிரி யா. உங. உரை.)

தாம்—1. இருதிணை இருகூற்றுப் பன்மை யில்வரும் ஒருபெயர். (நன். உஅஎ.) 2. ஓரசை நிலைச்சொல். (உ-ம்.)"அன்றுந்தாந்தான்கின்று நின்றசைமொழி." (நன். சசக.) 3. தாளத் தைக்குருதிமோர் ஒலிக்குறிப்பு. (யாப். காரிகை. செய்யு. கு. உரை.)

தாம்பாளம்—ஒருவகைத் தட்டம். [தெலு ங்கு.]

தாம்பிரகர்ப்பம்–தூரிசு.(வைத்தியபரிபா.)

தாம்பிரதூடம்—1. சேவல். 2. நடுவிரலுஞ் சுட்டுவிரலும் பெருவிரலுந்தம்மில் நுனியொத் துக்கூடி வளைந்து சிறுவிரலும் அணிவிரலும் மூடங்கி நிமிர்வது. (சிலப்பதி.)

தாம்பிரபர்ணி—இது மலயத்துதித்த இரு நதிகளிலொன்று. (வி-ணி. உஙஅ.)

தாம்பிரம்—செம்பு. (சூ. நிக. சு: கு.)

தாம்பிரவன்னி—ஓரியாறு.

தாம்பிராட்சம்—குயில். தாம்பிரநிறமுள்ள கண்ணுடையது.

தாம்பு—கயிறு. (உ-ம்.) "பருத்தவாசுகித் தாம்பிழுப்பாரென." (அரிச்ச. விவாக. உஙசு.)

தாம்புலோவல்லி—மஞ்சாடி. (மலையக.)

தாம்பூரம்—மஞ்சிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தாம்பூரவல்லம்—வாழை. (மலையக.)

தாம்பூலதன்–அடைப்பைக்காரன், தாம்பூ லங் கொடுப்பவன்.

தாம்பூலம்—1. வெற்றிலை. (பிங்கல. களடo.) 2. வெற்றிலைபாக்கு முதலிய பொருட்கள். (உ-ம்) "செருப்போடுதாம் - பூலமெண்ணெய் மாதர்புணர்ப்புவிட்டு."(சேதுபு. சேதுயாத். எ.)

தாம்பூலவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி. (சூ. நிக. ச: ஙள.)

தாம்பூலி—தாம்பூலவல்லி. (சூ. நிக. ச: ஙள.)

தாம்பூலிகன்—வெற்றிலை வாணிபன்.

தாமக்கிரந்தி – அஞ்ஞாதவாசத்திற்குதிரை ப்பாகனாக வேடம்பூண்டநகுலன்பெயர்.(உ-ம்) "இளைபடுபுரவிபுரந்திடுந் தாமக்கிரந்தியாம் பெ யர்பூனநகுலற்கு." (பார்த. நாகெரந்துறை. உசு.)

தாமசபாவங்கள்—அதர்மம், அஞ்ஞானம்,

அனைசுவரியம் என்பன. (சி. லி. ஞாநபாத-கசு. தாற்பரி.)

தாமசம்—1. இருள். 2. ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனுடைய சத்தி பரிசித்தமாத்திரத்திலே பிரகிருதியிலே நின்றமூண்டான மூன்றுகுணங்களுளொன்று. இஃது இந்திரனிலப்பிரகாசமாயிருக்கும். இதனைக்காலருத்திரர் அதிட்டித்துநின்று சங்காரகிருத்தியம் பண்ணுவர். இதில் அந்நியமம், மோகம், ஆலசியம் ஆகியமூன்று குணங்களுள. (சி. சி. உ: ருஎ. சிவாக்.) 3. தடை. (வழக்.)

தாமசன்—நான்காமநு. (அபிதா.)

தாமசவேளை—தாமதவேளை. (வருஷாதி நூல்பார்.)

தாமணி—கயிறு. (சூ. நிக. கக: மகரவெ. ச.)

தாமத்தர் — திருவள்ளுவர்குறளுக்குரை செய்த பதின்மருளொருவர். (அபிதாஙி.)

தாமதகுணம்—பேருண்டிமுதலியவற்றைச் செய்வது. (பிங்கல. ஙூச்ச.)

தாமதகுணசித்திகள்—ஆகருட்டணம், அதிரிசியம், அஞ்சநம், வசியம், இரசவாதம், வயத்தம்பம், தம்பநம், மோகநம் என்பவை. (கூர்மபு. வருணச். கச. உரை.)

தாமதம்—தாமசம்.

தாமதவகங்காரம்—அகங்காரத்தொருவகை. இதினின்று தன்மாத்திரைகளைந்துந் தோன்றும். (சித். பி-கை. ஙூ)

தாமதவேளை—(சோதிட) ஒவ்வொருதிசத்திலும் வரும் முக்குணவேளைகளிலொன்று.

தாமதாத்தீரம்—பகைவருடைய கண்ணுமனமுமிருளச்செய்வதோரத்திரம். (மணிமே.)

தாமதாயிநி—சோடசகலைகளி ளொன்று. (வி-ணி. உசசு.)

தாமதித்தல்—தாழ்த்தல். (உ-ம்.)"மாருமதிக்கநந்தேர்." (மருதூர. கஙூ.)

தாமம்—1. அச்சம். 2. இடம். 3. உடல். 4. ஒழுங்கு. 5. கயிறு. 6. கிரணக்கற்றை, ஒளித்தொகுதி 7. கொன்றைமரம். 8. சோதி, (உ-ம்.) "கவுசலைகாளைகட்டதாமமாரிலிங்கமூர்த்திசந்நிதிதன்னிலெய்தி." (சேதுபு. சங்கர பா. எச.) 9. நகரம். 10. புள்ளின்கழுத்தாரம். 11. பூ. 12. பெருமை. 13. போர்க்களம். 14. மணிக்கோவை. மூவாறுகோவையுள்ள மாதரிடையணியுமாம். 15. மலர்களை வெவ்வேறபத்தியாக வைத்து வளைவின்றி நீளமாகக்கட்டுகின்ற பத்திமாலை; இது தோளிலணிவது. (பெரியபு. தடுத்தாட். உஅ. உரை.) [கோத்தமாலையென்பர் திருவிளையாடற்புராணவுரைகாரர். திருவிளை. தருமி. சூ.] 16. மலை. 17. மாலை, (உ-ம்.)"தாமந்திகழ்தருமொய்ம்பொடு." (பிரமோ. அ: கசு.) 18. மூடியுறுப்புஜந்தனுள் ஒன்று. (பிங்கல. ககசுகூ.) 19. யானை. 20. விருப்பம். 21. வீடு. (4, 5, 7, 9, 11, 13, 14, 16, 19-சூ. நிக. கக: மகரவெ-அ.) [இதில், சாந்திற்கும் பெயர்கூறுவர்]

தாமரம்—தாமரை. (மலையக.)

தாமரை—1. காசிபர்தேவி. (அபிதாநசிந்.) 2 ஓரெண். (உ-ம்.)"தாமரைக்குணத்திலானை" (சிந்தா கனகமாலையார்-கசுகூ.) 3. நீரிலுண்டாகும் ஒரு கொடி. (உ-ம்.) "தாமரைபொன்முத்துச்சவரங்கோரோசனை." (நீதிவெண். க.)

தாமரைக்கண்ணன்—விட்டிணு. (வள். கஙஙகூ.)

தாமரைக்கோட்டை—பொகுட்டு. (பிங்கல. ஙூஙஙகூ.)

தாமரைச்சத்துரு—ஒரு பாஷாணம்.

தாமரைச்சுருள்—தாமரைவளையம். (பிங்கல-ஙூகஙஙு.)

தாமரைநாயகன்—சூரியன். (உ-ம்.) "சகடசக்கரத்தாமரைநாயகன்." (கந்தபு. காப்பு.)

தாமரைப்பாசினி—அரிதாரம். (வைத்திய பரிபா.)

தாமரைமணி—தாமரைக்கொட்டை. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமரையால்—ஓர் மஞ்சட் பாஷாணம். (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமரையாள்—இலக்குமி. (உ-ம்.) "தாமரையாள்வாழ்தண்கடிமார்பா." (திருவிளை. பழியஞ்சி. கஎ.)

தாமரைவாசி—1. ஒரு பாஷாணம். 2. தாமரையாள்.

தாமலகி—கீழ்க்காய்நெல்லி. (மலையக.)

தாமலகிதளம்—தாளிசபத்திரி. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமலை—புன்னை. (மலையக.)

தாமன்—சூரியன். (உ-ம்.) "தாமன்மேல்வர வரவுடைந்திடுதமமெனும்படி." (பாரத. மூசற் போர். சஉ.)

தாமிச்சிரம்—1. ஒருவகை நரகம். 2. தமோமய சிருட்டி ஐவகையில் நான்காவது. அது: திவ்யாதிவ்ய பேதமாகியசத்தாதி தசசித்தியின் பொருட்டும், அணிமாதி யட்டசித்தியின் பொருட்டும் பண்ணுஞ்சாதந வைகல்யம் வந்தகாலத்திலும் சித்தியாய் இவைகளுக்கு நாசம்வந்தகாலத்திலும் இந்தப் பதினெட்டிலும் வருந்தாபம். (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

தாமிசிரம்—தாமிச்சிரம். "2" பார். (உ-ம்.) "அது தமமோகம் புகலுமாமோகந் தாமிசிரம்."

(சூத. சிவமா. கo: உ.)

தாமிரகருணி—மேற்றிசை யானைக்குப் பெண் யானை. [செப்புத்தன்மையுள்ள காதையுடைய தென்றபடி.]

தாமிரசிகி—கோழி. செம்புநிறமுள்ள சிகையையுடையது.

தாமிரபருணி–1. அஞ்சனமென்னுந் திக்கு யானையின் பெண்யானை. (அபிதாந.) 2. பொருநையாறு.

தாமிரபல்லவம்—அசோகு. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமிரம்—செம்பு. (சூ. நிக. சு: கூ.)

தாமிரன்—மூராசுரன் மகன். இவன் கண்ணபிரானுற் கொல்லப்பட்டவன். (அபிதாந.)

தாமிரிகை—குன்றிக்கொடி. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாமிரை—1. செம்பு. 2. தக்கன்மகள். (அபிதாந.)

தாமை—தாம்பு.

தாமோதரன்—1. ஆமை. (வைத்தியமூ. அகரா.) 2. விட்டுணு. (சூ. நிக. க: கஉ.)

தாயீ—1. அண்ணன்றேவி, ஊட்டுந்தாய், குருவின்றேவி, செவிலித்தாய், தன்றேவியையீன்றாள், நற்றாய், பாராட்டுந்தாய்; தாயின் சகோதரிக்கும் பெயர்கூறுவர். 2. தாவி (உ-ம்.) "ஒல்லைதாயதிற் படர்கறிக்கருந்துணருகுப்ப." (திருவிளை. நாட். கூடு.) 3. பரக்கப்பட்டு. (பரிபாடல்.) 4. முதல். (உ-ம்.) "தாய்பிளந்துக்க காரகில். (இராமா. பாலகாண். தாடகைவதை. அ.) 5. முதன்மை.

தாயிக்கீழ்ப்பிள்ளை—எட்டிக்கன்று.(வைத்திய பரிபா.)

தாயீச்சி—தாய். (வழக்.)

தார்ய—தாவிய. (உ-ம்.) "எவ்வுலகுந் - தாய வடியிணைகடன்கருத்தினுற் பிணித்தான்." (பார்த. கிருட்டி-கூஎ.)

தாயசத்து–பீதரோகணி.(வைத்தியபரிபா.)

தாயத்தார்—ஞாதியர். (சூ. நிக. உ: எஎ.)

தாயபாகம்—சுதந்திரபாகம், தந்தைமுதலாயினர் பொருளை மைந்தர் முதலானோர் பிரித்துக்கொள்ளுதல். (மிருதி. கூ.)

தர்யம்—1. உடைத்தல். 2. உபகாரம். 3. உரிமை. (உ-ம்.)"முரசுகெழுதாயத்தரசோதஞ்சம்" (புறநா. எகூ.) 4. ஒரு சூதாடுகருவி. 5. கொடை. 6. சூதாடுகருவிற்காட்டும் ஒன்றென்னுமிலக்கம். (உ-ம்.) "தாயமுற்றிடங்கொடாது தருமனைச்சதித்ததே" (பாரத. சூதுபோர். கஅஅ.) 7. பங்கு.

தாயமாடல்—1. சூதாடல். 2. தாமசஞ்செய்தல். (வழக்.)

தாயரைவர்—ஐவகைத்தாயரைக்காண்க.

தாயாதி—
தாயாதிகள்— } தாயத்தார்.

தாயான்—ஒன்பது. [ஒரு குழூஉக்குறி.]

தாயித்து—அட்சரமடைக்கிற உடு. [தெலுங்கு.]

தாயினன்—தாவியெனப்பொருள்படும் ஒரு மூற்றெச்சமுமாம். (உ-ம்.) "அவிந்தாளைத்-தாயினன்வந்திங்கிட்டயர்கின்றுன் றமியன்றுன்" (திருவிளை. பழியஞ். ககூ.) தாவினனென்னும் ஒரு முற்றுச்சொல்லுமாம்.

தாயுமானவர்—
தாயுமானர்— } சிரகிரியின்மேலிருக்கிற கடவுள்.

தாயைக்கொல்லி—1. குட்டியிடுக்கி. இது கோட்டைக்கிழங்கென்றுஞ்சிற்றரத்தையென்றுங்கூறுவர். (மலையக.) 2. மாதாவைக்கொன்றவன், பரசுராமன்.

தாயைக்கொன்றன்–புல்லூரிவாழை. (மலையக.)

தார்—1. ஒரு வாத்தியம். (உ-ம்.) "பம்பை தார்முரசம்" (இராமா. பிரம்மாஸ்திர. நு.) 2. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "கோட்டார்" (திருநூற். கo.) 3. கிண்கிணிமாலை. (பிங்கல. ஈகூஉகூ.) 4. கிளியின் கழுத்திட்டவரை. (உ-ம்.)"செந்தார்ப் பசுங்கிளியார்" (சிந்தா. குணமா. கஅசு.) 5 கொடிப்படை, தூசிப்படை. (உ-ம்.) "தாரொடு பொலிந்தவினைநவில்யானை"(மலைபடு. உ.உஎ.) 6. சங்கிலி. (சி. சி. ஞானப்.) 7. சிங்கத்தின் கழுத்திலுள்ள சடை. (உ-ம்.) "தாரணியெருத்தின்வாரல்வள்ளுகிர்" (பதிற்று. கஉ.) 8. சேனை. (ஆசிரியநிக. உ: கடு.) 9. படைவகுப்பு. (பிங்கல. கடுoசு.) 10. பூ. (உ-ம்.) "தார்கொண்டதாளிணைகள்" (அரிச்ச. பாயிர. க.) 11. பூமாலை. (உ-ம்.) "தாரடர்ந்தபுயமும்" (அரிச்ச. நகர. ஈ.) 12. மார்பின்மாலை. (பரிபாடல்.)

தார்க்கிகன்—தருக்ககாரன்.

தார்க்கியன்—கருடன். (உ-ம்.) "கத்துருவினைத்தெரிபுதார்க்கியன்கனன்றே" (சேதுபு. கத்துரு. அசு.)

தார்த்தராட்டிரர்–திருதராட்டிரன் மக்கள். (உ-ம்.) "தாண்டவெம்பரித்தேர்த்தார்த்தராட்டிரர்" (பாரத. திரௌ. கூஅ.)

தார்நிலை–தூசிப்படையைத் தடுப்பேனென அரசற்கு ஒருவீரன்றனது தறுகண்மையைச் சொல்லியது. (புறப்பொ. வெ.)

தார்ப்பிடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

தார்மபத்தநம்–மிளகு. (வைத்தியமூ.அக.)

தார்மிகை—ஏகாதசித்திதி.

தாரகப்பிரம்மம்–பிரணவமந்திரம்.(உ-ம்.) "ஆசிரூரகப்பிரமமாமதன்பயஞய்ந்தான்" (கந்தப். அயனைச். புரி. கக.)

தாரகம்—1. ஆதாரம். (சி. சி. உ: ஈ0. ஞாநப்.) 2. ஒரு மந்திரம், அது-பிரணவம். (உ-ம்.) "தாரகத்தொன்மறையுருவாய்" (சிவராத். கடவுள். அ.) 3. கடப்பித்தல். (த. நி. போ. ஈடுசு.) 4. கன்மத்தின் திரிவிதத்திலொன்று. (சி. சி. உ: ஈக. ஞாநப்.) 5. தரிக்கிறது. (சி. சி. உ: சுடு. சிவாக்.) 6. தூணை. 7. பலண்டுறுக பாஷாணம். 8. வெள்ளி. (பிங்கல. கஉஈச.)

தாரகன்–1. கடப்பிப்போன். 2. கண்ணன் தேர்ச்சாரதி. 3. தாங்குவோன்.

தாரகாரி—1. காளி. 2. குமரன். (1. 2. சூ. நிக. கக: ரகரவெ. சo.)

தாரகை—விண்மீன். (உ-ம்.) "தாரகைக் கெலா-நாணிலாவென" (பிரமோ.சநிப்பிர.ச.)

தாரகைமாலை—ஒரு பிரபந்தம்; அது: கற்பினையுடைய மகளிர்க்குள்ள இயற்கைக்குணங்களைக் கூறுவது.(உ-ம்.)"வகுப்பாற்கற்புடைமகளிர்க்குள்ள - தகைத்திரங்கூறுதலாரகைமாலை" (இலக்கணவி. அசுஎ.)

தாரசாரம்–யசுர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். ஈவ. கஅ.)

தாரசுத்திகரம்—ஈயம்.

தாரண—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடத்துட் பதினெட்டாவது வருடம்.

தாரணநட்சத்திரம் — மூலம், ஆயிலியம், கேட்டை, திருவாதிரை என்னு நட்சத்திரங்கள். (விதாந. பஞ்சா. உo. உரை.)

தாரணம்—1. யோகம்.(தாரணயோகம்பார்.) 2. தரித்தல்.(உ-ம்.) (இலிங்கதாரணஞ்செய்தவன். வழக்.)

தாரணயோகம்—அட்டாங்கயோகத் தொன்று; அஃது, அங்கங்கேயுள்ளனவற்றை மனவாயுவாலேபிடுங்கி எங்கே நிறுத்தவேண்டுமோ அங்கே நிறுத்தியும் பிரித்தும் பிரித்ததை ஏற்றுமிடங்களிலேற்றி இறக்குமிடங்களிலிறக்கிக் கூட்டுமிடங்களிற்கூட்டி யிப்படித்தரிக்கச் செய்வது. (த. நி. போ. ஈசுஈ.)

தாரணி—1. சூரியன் துவாதசகலையி லொன்று. (வி-ணி.) 2. பூமி. (உ-ம்.) "தன்னிற் றீர்ந்ததனிமையின்றயரந்தீர்த்தான்" (கந்தப். வள்ளி. உஈச.)

தாரணை—1. சரிநிலையினிற்றல். 2. தரித்தல். (வி-ணி.) 3. தாரணயோகம். (உ-ம்.) "வயமார்பிரத்தியாகாரம் வருதாரணையே தியானமே" (சூத. ஞான. கஈ: உ.)

தாரதண்டுலம் — வெண்சோளம். (வைத்திய பரிபா.)

தாரதம்—1. கடல். 2. சிந்தூரம்.

தாரதம்மியதை–ஏற்றக்குறைவாந்தன்மை. (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

தாரதம்மியம்—ஏற்றத்தாழ்ச்சி.

தாரபீடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

தாரம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.) 2. அரும்பண்டம். (உ-ம்.) "அளந்துகடையறியாவளங்கெழுதாரமொடு"(மதுரைக்கா.சுஈஎ.) 3. சிற்றரத்தை. (மலையக.) 4. தரா. 5. தேவதாரம். (பரிபாடல்.) 6. நட்சத்திரம். 7. நா. (பிங்கல. கo சஈ.) 8. நாரத்தை. (வைத்தியமூ. அக.) 9. நீர். 10. பலபண்டம். (உ-ம்.) "பல்வேறுதாரமொடுகல்லகத்தீண்டி" (மதுரைக்கா. உகo.) 11. பாதரசம். 12. பார்வை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. சு.) 13. பிரணவம். 14. மனைவி. (உ-ம்.) "பழிக்கஞ்சாத்தாரத்தினன்றுதனி" (நல்வழி. ஈக.) 15. மிதுநராசி. (சூ. உள்ளமு. ராசி. கூ.) 16. முத்து. 17. மூக்காற்பிறக்கு மிசை. (பாரத. சிறப்புப்பா. கஎ.) 18. மேன்மை. 19. வல்லிசை. 20. வீணைநரம்பிலொன்று. (உ-ம்.) "தாரத்துட்டோன்றுமுழை" (சிலப். வேனிற். ஈஉ. உரை.) 21. வெண்கலம். 22. வெள்ளி. 23. மந்தாரமென்னுந் தெய்வதரு. (சிலப்பதி.) 24. சாதிலிங்கம். (வைத்தியபரிபா.)(4. 7. 22. பிங்கல. ஈசுஎ.)

தாரா – 1. ஒருபுள்; அது-ஆண்டித்தாரா, கண்ணுடித்தாரா, கர்ட்டுத்தாரா, மணற்றூரா, பெருந்தாரா. எனப் பலவகைப்படும். 2. ஒரு பெயரெச்சம். (ஈறுகெட்டது.) 3. ஒரு வினைமுற்று. 4. ஒரு வினையெச்சம். 5. விண்மீன். (உ-ம்.) "தாராகணத்தொடுமைகவன்னுன்" (இராமா. பால. மிதிலேக்கா. ககஅ.)

தாராகதம்பம்—கடம்பு.(வைத்தியபரிபா.)

தாராங்குரம்—ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தாரார்ட்டு—தாலாட்டு. (வழக்.)

தாராதரம்—1. மேகம். (பிங்கல. ருஅ.)

தாராபதி—1. சந்திரன். 2. வியாழன்.

தாராழக்கன்—ஒரு பாம்பு.

தாராளம்—1. உதாரம். 2. தெளிவு. 3. மிகுதி. 4. விசாலம். (1. 2. 3. 4. வழக்.)

தாரி—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.) 2. உடையோன். 3. குணம், இசைக்குணமென்ச. (உ-ம்.) (திருவிளை. விறகுவிற்ற. ஈக.) 4. தரிப்பவன். 5. வழி. (பிங்கல. சஎக.)

தாரித்தல்—தரித்தல். (உ-ம்.) "தினையேமகவாமெனவே வயினிற்றூரித்திடுமெப்பாரிப் பெய

ரே" (சிவரக. கணபதிவந். அ.)

தாரித்திரம்—தரித்திரம்.

தாரித்திரியம்—தாரித்திரம்.

தாரிப்பு—1. தரித்தல். (உ-ம்.) (பெரியபு. இளையான். கூ.) 2. மதிப்பு. 3. மேம்படச்செய்தல். [இந்துஸ்.]

தாரு—1. தேவதாரு. (உ-ம்.) "முக்கடி"பார். 2. மரக்கொம்பு. (பிங்கல. உஎகடி.) 3. மரப்பொது. (உ-ம்.) "தாருகவரிக்கடைபண்பாடும் வேதத்தலத்திறைமுன்" (மறைசை. எகூ.)

தாருகதலி—கானவாழை. (மலையக.)

தாருகவநம்—தாருகாவனம். (உ-ம்.) "பெரிய தாருகவநமுநித்தலிலோர்" (சிவரக. தேவியுடன். க.)

தாருகற்செற்றுள்—காளி. (சூ. நிக. க: ஙஅ.)

தாருகற்செற்றேன்—குமரன். (சூ. நிக. க: உஙூ.)

தாருகன்—தாருகாசுரன்.

தாருகாசுரன்—தாருகன், காளியாற்கொல்லப்பட்ட ஓரசுரனும், குமரனற்கொல்லப்பட்ட ஓரசுரனுமாம்.

தாருகாவநம்—ஒரு வனம், தாருகவநம்.

தாருசம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தாருண்ணியம்—இளம்பருவம்.

தாருணம்—அச்சம். (சூ. நிக. அ: டிடி.)

தாருணி—நத்தைச்சூரி. (மலையக.)

தாருவநம்—தாருகவநம். (உ-ம்.) "சிறை வண்டறையுந்தாருவநத்தெய்வமுநிவர் பன்னியர்தம்" (திருவி. வளையல். உ.)

தாரை—1. அபிடேகம். 2. அரதநக்குற்றமைந்தனுளொன்றுகியகீற்று. (திருவிளை. மாணிக்க. சுச. உரை.) 3. கண் (உ-ம்.) "வேற்றுரையருமுடன்விளிந்தார்" (சேதுபு. அனுமகு. உஎ.) 4. கண்மணி. (சூ. நிக. உ: கூசு.) 5. குதிரைநடை. (பாரத. பழம்பொரு. ககக.) 6. கூர்மை. (உ-ம்.) "வெறித்தாரைவேலரக்கர்" (இராமா. சூர்பநகை. கஙசூ.) 7. சிறு சின்னம். (உ-ம்.) (பாரதம். கசூ. போர். டிஙக.) 8. சுவடு. (பிங்கல. ஙசூஉஎ.) 9. தத்தம்பண்ணு நீர். (உ-ம்.) "தாரைவாரெனக்கௌசிகன்சாற்றிட" (அரிச்ச. சூழ்வி. எக.) 10. நேரோடல். (சூ. நிக. கக: ரகரஎவ. ககக.) 11. பஞ்சகந்நியரிலொருத்தியான சுரகுருபந்நி. (உ-ம்.) "இளநிலாநகைத்தாரையைவிடுக்கலன்" (காசிகா. கடி: கஎ.) 12. மழை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. ககக.) 13. வழி. (உ-ம்.) "நெறித்தாரைசெல்லாதநிருதர்" (இராமா. சூர்ப்பநகி. கஙசூ.) 14. வாலியின்மனைவி. (உ-ம்.) "தனைவருங்கிளையுஞ் சுற்றத்-தாரையைவணங்கி" (இராமா. கிட்கிந். அரசிய. டிஉ.) 15. விண்மீன். (உ-ம்.) "திங்கள் சூழ்தருதாரையின்கணமென" (பாரத. படையெழு. ககக.) 16. விரைவு. (பிங்கல. உகஙச.) வைத்திய பரி பாடையிற் சின்னியென்பர்.

தால்—1. தாலாட்டு 2. நா. (சூ.நிக.உ:கூச.) 3. பிள்ளைக்கவியுறப்பிணைன்று. (உ-ம்.) "கடுங்கொலைநீக்கிக்கடவுட்காப்புச்—செங்கீரைதால் சப்பாணிமுத்தம்" (இலக்கணவி. அ0சூ.)

தாலகி—கள். (வைத்தியபரிபா.)

தாலகேதநன்—1. பலராமன். (பிங்கல. கசஙூ.) வீட்மொசாரி. (பாரத. க0. போர். ஙடி.)

தாலபத்தீரி—மரமஞ்சள். (மலையக.)

தாலபீசநியாயம்—(தாலவீசநியாயம் பார்.)

தாலபோதம்—ஆவிரை. (மலையக.)

தாலம்—1. அநுடம். (உ-ம்.) "தாலந்தொழுத்-தருமதிதச்சன்" (விதாந. பஞ்சா. உ0.) 2. உண்கலம். (உ-ம்.) "பெருந்தோடாலம்பூசன் மேவர"(புற.நா. கஉ0.) 3. உலகம். (உ-ம்.) "தாலம்பதினலு நடுங்கிட" (அரிச்ச. நாட்டு. கூ.) 4. ஓரளவை. (சி-லி. கிரி. கடி. உரை.) 5. கூந்தற்பனை (மலையக.) 6. தாலம்பபாஷாணம். அது, ஒரு மருந்து. 7. தேன். (வைத்தியபரி பா. அஎ.) 8. நா. 9. பனை. 10. யானைச்செவி. (பிங்கல. உசஙூ.) (8. 9. பிங்கல. ஙசஙூ0.)

தாலம்பபாஷாணம்— ஒரு மருந்து.

தாலழலி—நிலப்பனை. (மலையக.)

தாலவட்டம்—1. தாலவிருந்தம். 2. பூமண்டலம். 3. யானைவால். (சூ. நிக. ஙூ: சு.)

தாலவிநந்தம்—பேராலவட்டம். (பிங்கல. கஎ0உ.)

தாலவீசநியாயம்—சகத்திர நியாயங்களுளொன்று; அது-பனை காரியப்படுவதற்குக்கொட்டையும், கொட்டைகாரியப்படுவதற்குப்பனையும் காரணமாயிருத்தல்பற்றிப் பனை முந்தியதோ கொட்டைமுந்தியதோ என்பதிற்போல வழக்குரைத்தல். இதனைப்பீசாங்குரநியாயமென்பர். பீசாங்குரநியாயத்தைச் சிவப்பிரகாசம். (உ-ம்.) (சூத்திரம். கஙூம் உரையிற்காண்க.)

தாலாட்டு—ஓராட்டு. (உ-ம்.) "நாயகனைத் தாலாட்டுநலம்பலபாராட்டினுர்" (பெரியபு. திருஞாந. சச.)

தாலி—1. ஐம்படையாகியவோரணி. இது; திருமால்பஞ்சாயுதவடிவமாகச்செய்துகுழந்தை கட்கணிவது. (உ-ம்.) "தாலியைம்படைதழுவும்" (இராமா. நாட்டு. டிஅ.) 2. தீழ்க்காய் நெல்லி. மலையக.) 3. பலகறை. "உ-ம்.) "வரி வெண்டாலிவலெசத்துவெரூஉ" (ஐங்குறு. கசுசு.) 4. மங்கலநாண். (உ-ம்.) "தாலிகட்டையிலேதொடுத்து" (சிவப்பிர. சரித்திரம்.) 5.

மட்பாத்திரம். (உ-ம்.) "அனையவரதனையீவா ராரழற்ருலியொன்று- தனையவன்பாணிநல்கி" (சேதுபு. சாத்தி. கூஅ.)

தாலியம்—பாதிரி. (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாலீபாகம்—நீட்சையிற்குருபகுக்குமந்நம். (சி. சி. அ: கூ. மறை.)

தாலு—நா. (உ-ம்.) "சருமனுந்தம்பிமாருந் தாலுவும்புலர்ந்து" (பாரத. நச்சுப். உஉ.)

தாலுகண்ணி—வெள்ளைக்காக்கணம். (வைத்தியமூ. அகரா.)

தாவட்டம்—சிற்பனூன்முப்பத்திரண்டிலொன்று.

தாவடம்—தாழ்வடமென்பது தாவடமென ழகரங்கெடக்கூறுவர். (வழக்.)

தாவடி—1. தாவி. (உ-ம்.) "ஆயிரமக்கள் தாவடிபோயினர்" (நன். பொ. க.) 2. போர். (உ-ம்.) "தாவடியோட்டமெயிலும்" (கந்தரலங். கரு.)

தாவணி—1. கண்டங்கத்திரி. (மலையக.) 2. பெண்சளிடும் உத்தரீயம். (வழக்.) 3. மாட்டைக்கூட்டமாகக்கட்டுமிடம். (வழக்.)

தாவதர்—முனிவர். (உ-ம்.) "தாவதர்க்கினிய காய்கிழங்குகனிதந்து"(சேதுபு. பாவநாச. சகூ.)

தாவந்தம்—இக்கட்டு. (வழக்.)

தாவநம்—1. சுத்திசெய்தல். (உ-ம்.) "தந்த தாவநம்" (வழக்.) 2. தாபநம்.

தாவம்—1. காட்டுத்தீ. (சூ. நிக. க: ருஉ.) 2. காடு. (உ-ம்.) "தணியாப்பலமருத்துந்தாவமு ணுந்தாவம்" (தைல. தைலவ. ககரு.) 3. தீ. (உ-ம்.) "2" பார். 4. வெப்பம். (உ-ம்.) "தாவமிரும்படிபரவாச்சாபங்கள்பலவிட்டார்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உகூ.)

தாவரம்—1. அசரம், நிலையியற்பொருள். (உ-ம்.) "தாவரசங்கமங்களென" (சைவவிஞ. பக்கம். கூ.) 2. இடம் (வழக்.) 3. உடல். (சூ. நிக. உ: அரு.)4. நிலை. 5. பூமி. 6. மரப்பொது. (பிங்கல. உளகo.) 7. மலை.

தாவாலிங்கம்—பரார்த்தலிங்கம். (சைவவி. பக்கம். ருஎ.)

தாவான்—கடவுள்.

தாவரித்தல்—1. காப்பாற்றுதல். 2. தாங்குதல். 3. நிலைபெற்றிருத்தல். (1. 2. 3. வழக்.)

தாவல்—1. தாக்குதல், பற்றுதல். (சிவப்பிர. எ: க. உரை.) 2. தாண்டல். (பிங்கல. உகஅரு.) 3. பரத்தல். (சூ. நிக அ: கூ.) 4. வருத்தம். (உ-ம்.) "தாவலுய்யுமோமற்றேதாவாது" (பதிற்று. சக.)

தாவளக்காரர்—தேசாந்திரவணிகர். (ஒரு தேசவழக்கு.)

தாவளம்—1. இருப்பிடம். [தெலுங்கு.] 2. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. ரு. சo.)

தாவளி—கண்டங்கத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தாவளியம்—வெண்மைத்தன்மை. (பி. வி. சசு.)

தாவாது—ஒழியாது. (ஞானமி.)

தாவாரம்—தாழ்வாரம். [ழகரங்கெட்டுநின்றது.] (வழக்.)

தாவு—1. உறைவிடம். 2. கேடு. 3. குற்றம். (உ-ம்.) "தாவில்கணம்புடைசூழ்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கூ.) 4. செல்லுதல். (பிங்கல. உகஅகூ.) 5. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 6. பகை. 7. பாய்ச்சல். 8. வருத்தம். 9. வலி. (2, 6, 7, 8, 9-சூ. நிக. கக: வகரவிவ. கஙூ.) தா என்னு முதனிலைக்கே இப் பொருள் கொள்ளுவாருமுளர்.

தாவுதல்—1. அழிதல். 2. கடத்தல். (சூ. நிக. கூ சக.) 3. சாய்தல். 4 தாண்டல். (உ-ம்.) "சாவிச்சென்றனர்" (இராமா. கரன்வ. ருடு.) 5. பரத்தல். (நெடுநல். கஅடு. அடி. பார்.) 6. பிடித்தல்.

தாழ்—1. கதவுறுதாள். (உ-ம்.) "அன்பிற்கு முண்டோவடைக்குந்தாழ்" (வள்.எக.) 2. சீப்பு. (பிங்கல. சுகஅகூ.) 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

தாழ்க்கல்—1. தாமதிக்காதே எனப் பொருள்படும் ஒரு முன்னிலையே வல்வினை. 2. தாமதித்தல்.

தாழ்க்கோல்—தாழைத்திறக்குங்கோல். (நன்னூ. மெய். உஉ.)

தாழ்ச்சி—1. தவறு. 2. தாழ்வு. 3. கீட்டிப்பு, அது—செய்யுங்காலத்துச்செய்யாமை. (உ-ம்.) "சூழ்ச்சிமுடிதுணிவெய்தலத்துணிவு - தாழ்ச்சியுட்டங்குதறீது" (வள். சுஎக.)

தாழ்த்தல்—1. இருத்தல். 2. கீழ்ப்படித்துதல். 3. குறைத்தல். 4. தாமதித்தல். (உ-ம்.) "தாழ்த்திடாமன்-மின்னிடைவெந்தீ" (சேதுபு. சங்கர. எக.) 5. பணித்தல், தாழ்தல் என்பதற்கு பிறவினை.

தாழ்த்துதல்—தாழ்த்தல்.

தாழ்தல்—1. அமிழ்ந்துதல். (உ-ம்.) "இருநிலந்தாழ்ந்து" (இராமா. சடாயுகா. கூ.) 2. ஆசை. (பிங்கல.கஅகூகூ.) 3. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ நிக. அ: எசு.) 4. இளகல். (உ-ம்.) "தாழ்ந்தமனத்தாள்"(இராமா.பூக்கொய். உசு.) 5. குறைதல்.) 6. சரிதல், சீர்கெடுதல். (உ-ம்.) "தாழுங்காலத்துந்தாழ்வில" (இராமா. மராமரப். கூ.) 7. சோம்பல். 8. தங்கல். (உ-ம்.) "நீலமஞ்சுகடாழுமிஞ்சிகள்" (ஏகாதசி. உருக். ருடு.) 9. தாமதித்தல். (உ-ம்.) "தாழாதறஞ்செய்மின்" (சந்

தர. தேவார. கேதார. க.) 10. தொங்குதல். (உ-ம்.) "பின்முழ்குழவி" (யாப். காரிகை. செய்யு. கூ.) 11. தோற்குதல். 12. படிதல். (ஐந்திணையை.) 13. பணிதல். (உ-ம்.) "தாழ்ந்தமலரேந்தியிறைதன்றிருமுனின்றே" (திருவாத. திருப்பெரு. சச.) 14. வீழ்தல். (உ-ம்.) "சங்கரமாறவம்மோதழலினீதாழ்வாயல்லை" (சேதுபு. சங்கர. எகூ.)

தாழ்ப்பம்—தாழ்த்துதல்.

தாழ்ப்பு—1. தாழ்ச்சி. 2. தாழ்த்துதல்.

தாழ்மை—1. இளிவு. 2. எளிமை. 3. கீழ்மை. 4. பணிவு. 5. தாமதிப்பு. (1, 2, 3-பிங்கல. கூ. சூ: கூஉ.)

தாழ்வடம்-ஒரணிவடம், உருத்திராக்கமணி மாலைக்கும் பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) "வேட்டியுந் தாழ்வடமும்" (ஒழிவி. சரியைக். ச.)

தாழ்வரை — மலையினடிவாரம். (உ-ம்.) "கயிலைத்தாழ்வரை" (பெரியபு. திருமலை. அ.)

தாழ்வாரம்—1. சோபனம். (சூ. நிக. ரு: ருஙூ.)

தாழ்வு—1. அடக்கம். (உ-ம்.) "தாழ்வின்றிக்-கொன்னேவெகுளிபெருக்கலும்" (திரிகடு. கூஅ.) 2. கீழ்மை. 3. குறைவு. (உ-ம்.) "உன்னருளா-லென்முழ்வுகெடத்தேற்றாய்" (திருவிளை. பழியஞ் கூஉ.) 4 தவறு. 5. பள்ளம். (சூ. நிக. ரு: சுக.) 6. வறுமை. (வள். ககஎ.) 7. மலையடி. (சிந்தா.)

தாழ்வுறல்—வணங்கல். (உ-ம்.) "தாழ்வுற்றிடுவோருமைசங்கரனைச்-சூழ்வுற்று" (கந்தபு. தெய்வயானை. ஊஉ.)

தாழக்கோல்—தாழ்கோல். (உ-ம்.) "வன்னிலக்கதவநூக்கித்தாழக்கோல்வலித்து" (திருவிளை. அங்கம். அ.) தாழாகிய கோல் என்பது பொருள். (நன். மெய் ஊஉ.)

தாழம்—தாமதம். (உ-ம்.) "தருதற்குமகிழ்ந்துவந்தேன்முழமீங்கொழிகவென்முன்" (சூளா. கல்யாண. கசசு.)

தாழாமை — குறையாமை. தாழ்வினெதிர்மறை.

தாழி—1. அரிதாரம். 2. குடம். (உ-ம்.) "விண்ணோர்-தானந்திகழ்தாத்திரியைப்பெருந்தாழியாக்கி" (அரிச்ச. நாட்டுச். ச.) 3. சாடி. (உ-ம்.) "வியன்மலரகன்பொழிலீமத்தாழி-யகிதாகவீனோ" (புறநா. உருசு.) 4. சிவதை. 5. பரணிநாள். (சூ. நிக. க: சுஎ.) 6. பாண்டம். (உ-ம்.) "கஂசுபயமுபயமுற்சுரசமிழையிட்டெலாங்கலவல்கொடுதாழியுளிடே" (தைல. தைலவ. எச.) (1, 4-வைத்தியவ.)

தாழிகை—கலிப்பாவுக்கு இரண்டாமுறுப்பாகித்தாழம்பட்ட ஓசையுடையதாய்த்தரவினின்றுஞ் சுருங்கிவருவது. (உ-ம்.) (யாப். காரிகை. செய். கச.)

தாழகை— } தாழ்தல்.
தாழதல்— }

தாழை—1. தழுதாழை. (உ-ம்.) "அரிக்காந்திதாழை" (தைல. தைலவ. எகூ.) 2. தாழஞ்செடி; அது: கற்முழை ஆனைக்கற்முழை செந்தாழை வெண்டாழை பேய்த்தாழை தழுதாழை எனப் பலவகைப்படும். 3. தாழைமரம். (உ-ம்.) "கமழுந்தாழைக்கானலம்பெருந்துறை" (பதிற்று. ருடு.) 4. தெங்கு. (உ-ம்.) "வாழைமுழுமுதறுமியத்தாழை-யிளநீர்விழுக்குலையுதிரத்தாக்கி" (திருமுரு. கூஅ.

தாள்—1. ஆதி. (பிங்கல. உஉசஎ.) 2. உற்சாகம். (சூ. நிக. கூ: ருக.) 3. கதவுறுதாள். (உ-ம்.) "திருகுகருந்தாட்கொளுவி"(பெரியபு. திருநாவு. கசு.) 4. கால். (உ-ம்.) "தந்தைதாளொடும்பிறவித்தாளெறிந்து"(திருவிளை. பாயி. உஉ.) 5. சிவசத்தி. (சி. சி. அ: கூஅ. ஞானப்.) 6 திறவுகோல். (சிந்தா.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. நெல்லரிபுல். (பிங்கல. கூசுகூகூ.) 9. பணிகளின் கடைப்பூட்டு.) (வழக்.) 10. முயற்சி. (உ-ம்.) "மடியுளாண்மாமுகடியெண்பமடியிலான் - முளுளாடாமரையினுள்" (வள். சுகஎ.) 11. படி. (உ-ம்.) (பதிற்றுப்பத்து.)

தாள்கழவல்—பாதசுத்திபண்ணல். இது, நீத்தவர்க்குச்செய்புண்ணிய மொன்பதினொன்று. (சூ. நிக. கஉ. கூஅ.)

தாளக்கம்— } அரிதாரம். (வைத்தியமூ.
தாளகம் — } அகராதி.)

தாளசமுத்திரம்—ஒரு தமிழ்நூல்.

தாளத்தீரயம் — வலக்கைமூவிரலால் இடதுள்ளங்கையின் முத்தரந்தட்டுதல். (சைவச. பொது. உ0ரு. உரை.)

தாளநம்—பிளத்தல். (சீவரட். உஅ0.)

தாளப்பிரமாணம் — சங்கீதசுருதிப்பிரமாணம்; அஂது-அங்கம், இலயை, கலை, காலம், கிரகம், கிரியை, சாதி, பிரத்தாரம், மார்க்கம், யதி எனப் பத்துவகைப்படும்.

தாளம்-1. ஒருவாச்சியம். (பிங்கல.கஉசசு.) 2. கலைஞானமறுபத்துநான்கினொன்று. 3. சதி, இது நாற்பத்தொன்றென்பர் சிலப்பதிகாரத்தில். 4. தாளகம். 5. தாளிசம். 6. பொன்னரிதாரம். 7. முத்து. (4, 5, 6, 7-வைத்தியபரி பா.)

தாளவகை—இது நான்கென்பர்; சிலப்பதிகாரம் உளர்காண் காதைபில் அவை-கொட்டு, அசைதூக்கு, அளவு என்பனவாம்.

தாளவகையோத்து–ஒரு தமிழ்நூல். (அபி தாந.)

தாளவோற்று—சதி. (பிங்கல. கசசுசு.)

தாளாண்மை—1. ஊக்கம். (சூ. நிக. க: நுஎ.) 2. முயற்சி. (உ-ம்.) "தாளாண்மையில்லாதான் வேளாண்மை" (வள். சுகச.)

தாளாளர்—1. ஊக்கமுடையோர். (உ-ம்.) "வாளாடுகூத்தியர்கண்போற்றடுமாறுந்-தாளாளர்க்குண்டோதவறு" (நாலடி. தாளாண் க.) 2. வைசியர். (உ ம்.) "தாளாளராக்கூரிற்முன்றேரென்றிமாடமே" (திருவாக்கூர். தேவார. திருஞா. கூ) (பிங்கல. எகூ.)

தாளாளன்—முயற்சியுடையன். (உ-ம்.) "தாளாளனென்பான் கடன்படாவாழ்பவன்" (திரிகடு. கஉ.)

தாளி—1. அநுடநாள். (சூ. நிக. ச: எசை.) 2. ஒரு படர்கொடி; அது கம்பந்தாளி காட்டுத்தாளி குறுகுற்முளி செந்தாளி தேவதாளி சிறுதாளி நாகதாளி நெரிஞ்சித்தாளி நறுந்தாளி பெருந்தாளி எனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக ச: கூகூ-ஆம்பாட்டில், மஞ்சிகமென்முர்.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. சிவதை. (வைத்திய பரிபா.) 5. பனைமரம். (பிங்கல. உஎடுடு.)

தாளிக்கம்—திடன். (வழக்.)

தாளிசபத்திரி–ஒருமருத்திலை. (தைல. தைலவ. கூச.)

தாளிசம்—ஒரு செடி. (உ-ம்.) "தாளிசந்தகரம்" (தைல. தைலவ. உகூ.)

தாளித்தல்—1. கறியைச்சமைத்துச்சுவைப்பட வாசமூட்டுதல். (உ-ம்.) "பட்டநறையாற்முளித்து" (பெரியபு. சிறுத்தொ. சுசு.)

தாளிதம்—தாளிப்பு.

தாளிப்பனை—சீதாளம்.

தாளிப்பு–1. தாளிதம். 2. மதர்ப்பு. (வழக்.)

தாளினி—1. சிவதை. 2. நிலவாகை. (1, 2-மலைய.)

தாளியம்-வில்வப்பத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தாளீசம்—தாளிசபத்திரி. (உ-ம்.) "தாளீசம்பச்சைதகரமசைகோட்டம்"(தைல.தைலவ. கஉடு.)

தாளுதல்—முயற்சித்தல்.

தாற்பரியம்—கருத்து.

தாற்று—மூட்கோல். (உ-ம்.) "சொற்முற்றுக்கொண்டுசூனத்தெழுதல்" (நாலடி. அவையறி. கூ.) சொல்லாகியதாற்றுக்கோல் என்பது பொருள்.

தாற்றுகீகோல்—மூட்கோல். (சிந்தா. காந்தரு. கூடஉ. உரை.)

தாற்றுதல்–1. தரித்தல். (வழக்.) 2. புடைத்தாற்றிக்கழித்தல்.

தாறு—1. அங்குசம். 2. அளவு. (பிங்கல. கூசுகூச.) 3. இருப்புமுள். (உ-ம்.) "சாலநீடாறுகுத்தம்" (சேதுபு. கத்தருரு. டுடு) 4. கமுகு வாழைமுதலியவற்றின்குலை.(பிங்கல.கூசுகூச.) 5. நூஞ்ழி இது, நெய்வார்கருவியிலொன்று. 6. பரிக்கோல். (உ-ம்.) "தாறடுகளிற்றின்வீறு பெறவோச்சி" (சூ-பா. கடுo.) 7. விற்குதை. (4, 7-சூ நிக. கக: றகரவெ. கூ.)

தாறுகன்னி—வெள்ளைக்காக்கணம். (மலை யக.) [தாலுசண்ணியெனச்சிலர் எழுதுவர்.]

தாறுகோல்–செலவுமூடுக்குங்கோல். அது "கோலின்-முறுகளோந்தேறென்றேற்றி" என்ப தறைபெறப்படும். (பொருந. கசசு.)

தாறுபாய்ச்சல்—அரையிலுடுக்கப்பட்ட புடவையினுட்டலைப்பைக்கொடுக்குப்பாய்ச்சல் (வழக்.)

தாறுமாறு—முருட்டுத்தன்மை. (வழக்.)

தான்—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) "என்னதோர்நன்மைதான்" (திருக்கோ. உசசு.) 2. இருதிணைக்கும் பொதுவாயுள்ளதோர் பெயர். (நன். உஅஉ.)

தான்றி—1. ஒருமரம். (சூ. நிக. ச: உசு.) 2. மருதோன்றி. (உ-ம்.) "தான்றிகவிர்மயிலை" (தைல. தைலவ. கஊடு.)

தான்றேன்றி—ஒருவராலுண்டாக்கப்படாதது. (உ-ம்)"தான்முேன்றிமாடமே"(தேவார. திருவாக்கூர். திருஞா.)

தானநிலை—வலி, மெலி, சமன் என்னுமிசைக்கூறுபாடு. (சிலப்.)

தானலுட்டித்தனுதுநிறுப்பு—எழுவகைமத்திலொன்று. (நன். பாயி. கக.)

தானிகம்—
தானிகை—
} கொத்தமல்லி. (தைலவ.)

தானியாசன்–கோதமை. (வைத். பரிபா.)

தானமுவகை—1. அவை எழுத்து, அசை, சீர் என்பன. (சிலப்.) 2. சலிப்படுதானம், இடைப்படுதானம், கடைப்படுதானம். (அபி தானசிந்.)

தானெடுத்துமொழில்–தந்திரயுத்திமுப்பத்திரண்டனுளொன்று; அது: பழைய சூத்திரத்தைத்தான் ஒரோவிடத்து எடுத்துச்சொல்லுதல். (உ-ம்.) "தானெடுத்துமொழிதல்பிறன்கோட்கூறல்" (நன். கச.)

தானநிலை—ஒருதறை. அது, இரண்டுசேனையுமறத்தையேத்தப் போர்க்களத்துச் சிறப்பெய்தியது. (புறப். வெண்பா.)

தானமறம்—ஒரு தறை. அது, பொரவெதிர்ந்தவிருவகைசேனைதாம்பொருதுமடியாமை

பரிகரித்த ஆற்றலினதுயர்ச்சியைச் சொல்லியது. (புறப்-வெண்பா.)

தா.

தீக்கங்கம்—அட்டபாலர்குறி; அவை: கிழக்காதிமுறையே கொடி, புகை, சீயம், நாய், இடபம், கழுதை, யானை காகம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: அ0.)

தீக்கசம்—திக்கயம்.

தீக்கயம்—திக்குசளிலுள்ள அட்டயானை; அவை: கிழக்காதிமுறையே ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபூமம், சுப்பிரதீபம் என்பன. (உ-ம்.) "தேராட்டிக்கயங்காட்டுந்திரண்மா" (கோயிற்பு. பாயிர. எ.)

தீக்கரித்தல்—நிந்தித்தல். (உ-ம்.) "சினத்துப்பொற்பொருப்பைப்பொட்டெழுத்திட்டுத் திக்கரித்து" (திருப்பு. சஉசு.)

தீக்கரை—முருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

தீக்கற்றவன்—தாபரமற்றவன். (நன். பொது. ஈஅ0. உரை.)

தீக்கிடுதல்—1. திக்குதல், அது பேச்சுத் தடக்காதல். 2. தணுக்குறல். (வழக்.)

தீக்கிராந்தம்—முப்பத்திரண்டுவகைத்தேசிசாரிகளுளொன்று. (உ-ம்.) "ஏற்றதிக்காரந்த மாதியாமுப்பத்திருவகைத்தேசிசாரிகளும்" (திருவிளை. காண்மாறியா. கஉ.)

தீக்கு—1. ஆதரவு. (உ-ம்.) "திக்குவேறில்லை" (அருணகிரி. அந்-தி.) 2. உலகம். (உ-ம்.) "செற்றதுகாதிகடீர்ப்பதகாதிகடிக்கறிய" (திருநூற். அஅ.) 3. கொடுவேலி. (மலையக.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. திசை. (உ-ம்.) "எட்டாந்-திக்குடையான்" (சிவரக. கணபதிகுமர. க.) 6. பேச்சுத்தடக்கு. (வழக்.)

தீக்குத்தீக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2. ஒரொலிக்குறிப்பு.

தீக்குதல்—கொன்னிப்பேசுதல். (வழக்.)

தீக்குபதீக்கிரகம் — திசாபதிக்கிரகங்கள், கிழக்காதிதிக்கின்முறையேயிருக்கும் சூரியன், சுக்கிரன், செவ்வாய், இராகு, சனி, சந்திரன், புதன், வியாழன் ஆகிய திசாபதிகள்.

தீக்குப்பாலகர் — அட்டதிக்குப் பாலகர்; அவர் இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன் என்னுமிவர். (சூ. நிக. கஉ: எக.)

தீக்குவணன்—பிராமணனுக்கு அயோகவகன்னியிடத்துப்பிறந்தவன்; இவன் நெழில் தோல்வர்த்தகஞ்செய்வது. (அபிதானசிந்.)

தீக்குறு—புனமுருங்கை. (மலையக.)

தீகசீசம்— } ஓமம். (மலையக.)
தீகசம்— }

தீகதி—தேதி.

தீகந்தம்—திகாந்தம். (உ-ம்.) "திகந்தமுற்றிடவேலைகளுழக்கினன்றிரிய" (கந்தபு. தசீசியுத். உருு.)

தீகந்தராளம்—எழுவகையன்மொழித் தொகையுளொன்று. (பி-வி. உசா. உரை.)

தீகம்—1. அதிகம். 2. புலித்தோல். 3. வைராக்கியம்.

தீகம்பரர்—1. சமணமுனிவர். (சூ. நிக. உ: ஙு.) 2. நிருவாணிகள்.

தீகம்பரன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ஙு) 2. சிவன். (பிங்கல. கூசா. நக்கன் என்பர்.) 3. நிருவாணி.

தீகம்பரி—1. நிருவாணி. 2. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) "திகம்பரிக்குமணியாகம். (மறைசை. கஎ.)

தீகாடி—சோர்வு. (வழக்.)

தீகாம்—1. ஒரெழுத்து. தி. 2. சோர்வு. (வழக்.)

தீகழ்—1. ஒளி. (உ-ம்.) "திகடசக்கரச்செம்முகம். (கந்தபு. காப்பு. க.) 2. ஒருவமையுருபு. (உ-ம்.) "மின்றிகழ்வாழ்வோர்விழிபுணர்காலந்தொறும்" (கோயிற்பு. நடரா. ஈஅ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "திகழ்நால்வேதன்" (சிவரக. கணபதிகுமர. க.)

தீகழ்ச்சி—1. தோற்றம். 2. விளக்கம்.

தீகழ்தல்—1. உள்ளடக்கிக்கொள்ளுதல். 2. தோற்றல். 3. பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) "திகழ்வேற்கண்ணார்" (அரிச்ச. மயா. உ.)

தீகழ்பு—விளங்குதல். (உ-ம்.) "பொன்றிகழ்பங்கயமூழ்கி" கோயிற்பு. பாயிர. கஎ.)

தீகழ்வு—விளக்கம். (உ-ம்.) "திகழ்வுகண்டு வந்து" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. அஅ.)

தீகனு—கொடுவேலி. (மலையக.)

தீகாந்தம்—திக்கின்முடிவு. (உ-ம்.) "திகாந்தத்தளவு" (நன். விருத். சங்கர. உரைப்பா.)

தீகீர்—திகில். (வழக்.)

தீகிரி—1. உருளை. (உ-ம்.) "ஒருதனித்திகிரியுரவோற்காணேன்" (சிலப். அந்திமா. உ.) 2. குயவன்சக்கரம். (உ-ம்.) "வேட்கோவர்-திரித்துவிட்டசக்கரமெனலாகுமத்திகிரி" (காஞ்சிபு. திருநகரப். எசு.) 3. சக்கராயுதம். (உ-ம்.) "பைம்பொனெடுந்தனித்திகிரிப்பரந்தாமன்" (பாரத. கிருட்டி. உக:) 4. தேர். (ஞானமி.) 5. மலை. (சூ. நிக. கக. ககரவெ. நு.) 6 மூங்கில். (உ-ம்.) "நிரைகெழுதிகிரியீன்றநித்திலம்"

(சேதுபு. திருநாட். உஎ.) 7. வட்டவடிவு. (பிங்கல. ஈசுஈகஎ.)

திகிரிக்கல்—1. ஆட்டுக்கல். 2. கோரோசனை. (வைத்தியபரிபா.) 3. சக்கரவாளகிரி.

திகிரிகை—சக்கரம்.

திகில்—பயம். (வழக்கு.)

திகிலிடுதல்—பயப்படுசல். (வழக்கு.)

திகிற்படுதல்—திகிலிடுதல். (வழக்கு.)

தித—ஒரு தாளக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "சித்திரப் பவுரிக்குத்திகுதிகு" (திருப்புக. உ.)

தித்தீகெனல் — 1. ஒரொலிக்குறிப்பு. 2. சீக்கிரக்குறிப்பு.

திதை—1. திசைப்பு. 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. திசை. 4. தேமல். (3. 4-பிங்கல. ஈசுஈகஅ.)

திதைத்தல்— } பிரமித்தல், மயங்கல்.
திதைப்பு— } (உ-ம்.) "திருவிங்குவரு வாள்கொல்லோவென்றகந்திதைத்துநின்ஞள்" (இராமா. சூர்ப்பனகை. ருகூ.)

திதைப்பூடு— } ஒருபூடு.
திதைப்பூண்டு— }

தின்—வினைமூற்றச்சொல். (உ-ம்.) "தின்றிருத்தோடுந்தலைப்படுமே" (பி-வி. ஈ0.)

தின்கூட்துடையோன்— காமன். (சூ. நிக. க: உசு.)

தின்கண்ழக்துடையான்–அருகன் (சிந்தா.)

தின்கணுள்–மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: சுஈ)

தின்கள்—1. சந்திரன். 2. பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) "தின்களாம்படிவகைக்கிறுத்து" (தைல. தைலவ. ஈசை.) 3. மாதம். (1, 3-சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. க.)

தின்கள்சூடி—சிவன். (உ-ம்.) "தின்கள்சூடி கூணை. (கூர்மபு. தக்க. வமி. சுடு.)

தின்நத்தசத்தம்—வினைச்சொல் (சத்தசங்கி ரகம். ஈக.)

தீசாதிசை—பலதிசை. (உ-ம்.) "திசாதிசை போதும்" (இராமா. யுத்தகா. மந்திரப். சஉ.)

தீசாயம்—குச்சில். (வைத்தியபரிபா.)

தீசி—திசையையுடையது.

தீசை—1. திக்கு. (உ-ம்.) "எருமையின்-றிசையினீள்வடிவுற்று" (சேதுபு. சங்கதீ. க0.) 2. கிரகபலம், வருங்காலம்.

தீசைச்சொல்—செந்தமிழ்நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நிலங்களிலு முள்ளோர் தங்குறிப்பினவாய் அத்திசைகளி னின்றுஞ் செந்தமிழ்நிலத்துவந்து வழங்குஞ் சொல். (உ-ம்.) "செந்தமிழ்நிலஞ்சேர்பன்னிரு நிலத்தினுந் - தங்குறிப்பினவேதிசைச்சொற்கி ளவி. (தொல்கா. எச்சவி. ச.) பதினெண்மொ ழிகளுள்ளே தமிழொழிந்த பதினேழ்மொழிக ளுஞ்சேர்த்துத் திசைச்சொல்லென்பர். (நன். உஎஈ.)

தீசைநா—கொடுவேலி. (மலையக.)

தீசைப்பு—திகைப்பு. (உ-ம்.) "அவித்தை யேழுந்-திசைப்புறுதலுறுஞ்சீவர்க்காவனவாம்" (வேதா. சூ. ககo.)

தீசைபிலம்—மருக்காரை. (மலையக.)

தீசைமுகன்–பிரமன். (உ-ம்.) "சீர்கொண்ட செழுங்கமலத்திசைமுகனும்" (அரிச்ச.பாயிர.க.

தீட்கல்— } அச்சக்குறிப்பு, திடுக்கிடு
தீட்கிடுதல்— } தல். (உ-ம்.) "கொக்கைத்
தீட்கெனல்— } துட்கத்திட்கப்பொரு வேலா" (திருப்பு. சஉஎ.)

தீட்டத்துய்மன் — யாகசேனன் குமாரன். (பாரத. அபிதான...)

தீட்டம்—1. ஒப்புரவு. 2. கட்டளை. 3. காணப்படுந்தன்மை. (உ-ம்.) "திட்டமுமதிட்டமு மில்சிட்டசிவபட்டா" (சேதுபு. சருவதீர். உசு.) 4. திறம். (வழக்.)

தீட்டல்—வைதல். (வழக்கு.)

தீட்டனம்—இருப்பைமரம். (மலையக.)

தீட்டாந்தப்போலி — அஃது இருவகைப் படும், சாதன்மியம், வைதன்மியம். (அநுமான வி.)

தீட்டாந்தம்–ஐவகையநுமானாவவயவங்களி லொன்று, அது பிரதிஞ்ஞையும் ஏதுவுமிருக் கக்கண்டவிடம், அக்கினியும் புகையுமிருக்கக் கண்ட பாகசாலைபோல்வது. (வேதா. சூ. உங. உரை.)

தீட்டாந்தரம்—திட்டாந்தம். (உ-ம்.) "திட் டாந்தரந்தெரியுஞ்சிங்கையே"(சிங்கைச்சிலே.)

தீட்டாநுத்தாபத்தி—அருத்தாபத்திப் பிரமா ணத்திலொருவகை; அது காட்சியோடுகலந்த அருத்தாபத்தி பகலிலுண்ணுதபுருடன் தேகம் பருத்திருப்பதைப்பார்த்து இரவிற் கரவிலொ ளித்துண்பானென வறிவதுபோல்வது. (வே. தா. சூ. உங. உரை.)

தீட்டி—1. கண். (உ-ம்.) "சிவத்துரோகங் கள்செய்த பாவியின்ஞென்றிட்டிமுன்னேயுற வந்தபாவந்தீர" (சிவரக. சிவதன். அ.) 2. கண் ணூறு. (உ-ம்.) "பாருமேபாருவைக்குணங்க ளெல்லாம்பழிவந்துமுடியுமடாதிட்டிதோடம்" (தேரையர்வைத்தியம்.) 3. தினை. (மலையக.)4. நுழைவாயில். 5. பார்வை. (உ-ம்.) "தீமையாங் கடினபாவர்திட்டியுண்டானபோது" (சோதிட க்கள. எ: கச.) 6. மந்திட்டிவேர். (உ-ம்.) "அதி நிட்டிகோலமிருவேர்" (தைல. தைலவ. கூஅ.)

திட்டித்தம்பம்—கண்கட்டு, அது கலைஞான மறுபத்துநான்கிலொன்று. (அபிதானசிந்.)

திட்டித்தல்—காண்டல்.

திட்டிவிடம்—கண்ணில் விடமுடையதோர் பாம்பு, இதன்விழிக்கு எதிர்ப்பட்டோர் இறப்பர். (உ-ம்.) "எட்டிருநாளிலிவ்விராகுலன்றன னைத்-திட்டிவிடமுணும்" (மணிமே. பீடிகை. சகு.)

திட்டிவிதை—ஒரு மருந்துவிதை.

திட்டினம்—இலுப்பை. (வைத்தியவக.)

திட்டு—1. சிறு திடர். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. வசை, வைதல். (வழக்கு.)

திட்டுதல்—நிந்தித்தல், வைதல்.

திட்டெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு.

திட்டை—1. உரல். 2. திண்ணை. 3. மேடு. (உ-ம்.) "வரிமணலகன்றிட்டை" (பட்டினப் பாலை. சு0.) 4. வெள்ளறுகு. (மலையக.) (1, 2-பிங்கல. ஙசுச0.)

திட்டோபமாநப்பிரமாணம்—உவமப்பிரமாணத்திலொருவகை; அது காட்சியோடெலந்த உவமானப்பிரமாணம் பசுவைப்போல மரை அலைதாடியின்றியிருக்குமெனக்கேட்டவன் பசுவைக்கண்டு அது மரைபோல அலைதாடியின்றியிருத்தலால் பசுவெனவறிதல்போல்வது. (வேதா. சூ. உங. உரை.)

திட்பம்—1. காலநுட்பம். (பிங்கல. உஅ0.) 2. திண்மை. (உ-ம்.) "திட்பநுட்பஞ்சிறந்தன சூத்திரம்" (நன். கஅ.)

திடத்துவம்—பெலத்தன்மை.

திடபரம்—நிச்சயம். [தெலுங்கு.]

திடம்—1. உறுதி. (உ-ம்.) "திடமுடனுன் ரூய்பரையையருத்தியுடன்மநத்திநத்தி" (சிவரக. கணபதியுடன்கட. நு.) 2. தைரியம். (வழக்.) 3. மெய். (உ-ம்.) "திடமதன்மூடிவு தில்லைத்திகழ்வனமாகும்" (கோயிற்பு. பதஞ். எசு.) 4. வலி. (உ-ம்.) "திடமார்தருவேநிழலா" (கோயிற்பு. வியாக். கசு.)

திடமை—வெள்ளெருக்கு. (மலையக.)

திடர்—1. மலை. (உ-ம்.) "திடருடைக்குங்கு மச்சேறும்" (இராமா. நகரநீங். கஅங.) 2. மேடு. (பிங்கல. சஅசு.)

திடர்சீசுண்டி—வறட்சுண்டி. (மலையக.)

திடல்—திடர். (உ-ம்.) "இவ்வுலகந்-திடரேட்டமெனக்கிடக்கும்வகை" (இராமா. குலமுறை.

திடன்—திடம். இது போலி. [அ.]

திடாரி—தைரியவான்.

திடாரிக்கம்—திடம். (வழக்கு.)

திடீரிடுதல்— } 1. ஒலிக்குறிப்பு. 2. சீக்கி
திடீரெனல்— } ரக்குறிப்பு. (வழக்கு.)

திடுக்கம்—அச்சம். (வழக்கு.)

திடுக்காட்டம்—திடுக்கிடுதல்.

திடுக்கிடுதல்—பயத்தாலுடல் கம்பித்தல்.

திடுக்கீடு—திடுக்கம்.

திடுக்து—திடுக்கம், அச்சம். (வழக்.)

திடுக்தத்திடுக்கெனல்— } அச்சக்குறிப்பு.
திடுக்கெனல்— }

திடுதிடுத்தல்— } ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.
திடுதிடுப்பு— }

திடுதிடெனல்— 1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. க0. சகு.) 2. சீக்கிரக்குறிப்பு.

திடுமல்—திண்மை. (வழக்.)

திடுமலி—திண்மையுள்ளவன்.

திடுமன்—திண்மை. (வழக்.)

திடுமெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு.

திண்டல்—சுக்கான்கல்.

திண்டகம்—கிலுகிலுப்பை. (மலையக.)

திண்டாட்டம்— } அலைக்கழிவு.
திண்டாட்டு— }

திண்டாடல்— } அலைக்கழிதல், வலியழி
திண்டாடுதல்— } தல். (கந்தரந்தாதி. உடு.)

திண்டி—1. அரசு. (மலையக.) 2. பச்சிலைக் கொடி. 3. படகம். (சூ. நிக. எ: ஙசு.) 4. பாலை (வைத்தியவக.)

திண்டிமம்—படகம் (பிங்கல. கடு: கக.)

திண்டு—வளைந்தமெத்தை. [தெலுங்கு.]

திண்ணக்கம்—மரவுரம். (வழக்கு.)

திண்ணகம்—1. செம்மறிக்கடா. (சூ. நிக. ங: கள.) 2. தட்டார் கருவியிலொன்று. (வழக்கு.) 3. திருவாட்டேறு. (பிங்கல. உசஅஉ.)

திண்ணம்—1. மெய்ம்மை. (உ-ம்.) "திண்ண மநத்துணர்வொன்றுமிலாதவர்" (பாரத. கிருட்டி. உசஉ.) 2. வலி. (உ-ம்.) "திண்ணவெண் கண்ணன்மதமாத்திரியுஞ்சிலம்பகம்"(மறை. தி. சுகூ.)

திண்ணன்—1. கண்ணப்பநாயனார். (உ-ம்.) "இவ்வண்ணந்திண்ணனார்நிரம்புநாளில்" (பெரியபு. கண்ணப்பநா-பு. சஙு.) 2. திண்ணியன்.

திண்ணியன்—வலியுடையோன். (சூ. நிக. உ: நு0.)

திண்ணெனல்—ஒலிக்குறிப்பு.

திண்ணை—1. ஒட்டுத்திண்ணை. 2. வேதிகை. (உ-ம்.) "சாளரம்" பார்.

திண்மை—எண்வகையுறுதிலொன்று. 2. கலங்காநிலைமை. (உ-ம்.) "பெண்ணிற்பெருந்தக்க யாவுளகற்பென்னுந் - திண்மையுண்டாகப்பெறின்" (வள். நுசு. உரை.) 3. மெய்ம்மை. "திண்மையலமறச்செய்யலாமோ" (இராமா. கிட்கி. வாலிவதை. எஎ.) 4. வலி. (உ-ம்.)

"திண்மைநிலைபோம்" (ந-றி. ரு.)

தீணறல்—திணறுதல். (வழக்கு.)

தீணறுதல்—மூச்சுத்தடைபடுதல். (வழக்கு.)

தீணி—1. திண்மை. (உ-ம்.) "அன்னஞ் நிணியுடல்சிதைப்ப" (திருவிளை. அங்க. கஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "பொன்றி ணிபொலன்கொடி" (இராமா. சூளாம. கூ.)

தீணிகம்—போர்.

தீணித்தல்—1. அடைத்தல். 2. செறித்தல்.

தீணிதல்—1. திண்மையாயிருத்தல். 2. செறி தல். (புறநா.)

தீணிப்பு—திணித்தல்.

தீணிவு—திணிதல்.

தீணுக்கம்—நெருக்கம்.

தீணுங்கல்— } நெருங்கல். (சூ. நிக. அ: தீணுங்குதல்— } கசை.)

தீணை—1 இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. ஒழுக்கம். (உ-ம்.) "மேம்படவெறுத்தவவன்றெழுஃறிணை மூனூர்" (மலைபடு. சஅக.) 3. குலம். (சூ. நிக. ககஎ: ணைகரவெ. ரு.) 4. குறிஞ்சிமுதலிய ஐந்திணை. (உ-ம்.) "நானிலத்தைந்திணைவளமும்" (காஞ்சி பு. திருநாட். கஙஅ.) 5. பூமி. (பிங்கல. சசஅ.) 6. பொருள். கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை எனவிரண்டுங்கூட்டி எழுவகைப்படும். (அகப். அகத்திணை. க.) அஃது உயர்திணைப்பொருள், அஃறிணைப்பொருள் என இருவகைப்படும்.

தீணைப்பெயர்—குறிஞ்சிமுதலிய திணைகா ரணமாகவரும் பெயர். (நன். பெயரி. ககக.)

தீணைமயக்கம்—ஒருநிலத்துக்குரிய கருப் பொருள்வேற்றுநிலத்துவந்துபொருந்தல் (திரு விளை-நாட்டு. கூச. மூகம்.)

தீணையைந்து—ஐவகைத்திணை; அவை: குறிஞ் சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என் பன. (அகப்பொரு. அகத்திணை. சு.)

தீணைவழு—ஒருதிணைச்சொல் ஏனைத்திணை ச்சொல்லோடு முடிவது. (தொல். சொல். ககஎ. சேனா.)

தீத்தகம்—1. கசப்பு. (வைத்தியமூ-அகரா.) 2. நிலவேம்பு. 3. மலைவேம்பு. (மலையக.)

தீத்தகோசாதகி—பேய்ப்பீர்க்கு. (தைல. தைலவ. ருஉ.)

தீத்தம்—1. கசப்பு. (தைல. தைலவ.) (பிங் கல. ககசுக.) 2. நிலவேம்பு. 3. மலைவேம்பு. (மலையக.)

தீத்தன்—ஒரு சோழன், இவன் உறையூரி லிருந்தவன். (உ-ம்.) "மாவண்டித்தன்வெண் ணெல்வேலியுறந்தையென்ன" (புறநா. கூருஉ.)

தீத்தா—1. தாளக்குறிப்பு. 2. பீதரோகிணி. (மலையக.) 3. வட்டத்திப்பி. (வைத்தியமூ-அக.)

தீத்தி—1. ஒரு தாகுழல். 2. சதி. (உ-ம்.) "தித்தித்திதித்திதிதி" (திருப்புக. சுக்சு.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. தேமல். (பதிற்று.)

தீத்தீகம்—பேய்ப்புடல். (மலையக.)

தீத்தீசாகம்—மாவிலிங்கு. (மலையக.)

தீத்தீத்தல்— } இனித்தல். (உ-ம்.) "தேனு தீத்தீப்பு— } மூடன்கலந்ததிதுதித்திக்கு மெனமொழிந்தார்" (பெரியபு. கண்ணப்ப. கருஅ.)

தீத்தீயம்—அரத்தை. (வைத்தியபரிபா.)

தீத்தீரம்—அரத்தை. (மலையக.)

தீத்தீரி—ஒரு மூனி. (அபிதானசிந்.) 2. சிச்சிலிக்குருவி. (பிங்கல. உகசு.)

தீத்தீநு— } நாணல். (வைத்தியமூ-அக.) தீத்தீநுச்சி— }

தீத்துதல்—திருத்தல்.

தீத்துதி—ஏகாதசபதிவிரதைகளிலொருத்தி. (வி-ணி. உசுகூ.)

தீத்தேகி—பற்படகம். (வைத்தியபரிபா.)

தீத்துப்பாடு—திருத்தம்.

தீதகம்—மலைவேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தீதம்—1. உறுதி. 2. நிலை. (உ-ம்.) "தீதம தாகவேதிநந்தொறுந்திநந்தொறுமாடலாஞ் சே ர்ந்தங்கண்" (சேதுபு. சேதுபல. சஙூ.)

தீதம்பம்—ஒரு நதி. (வி-ணி. உகூ.)

தீதலை—தேமல். (உ-ம்.) "கழனியூரன்மார் புறஃரீஇத்-தீதலையல்குனின்மகள். (ஐங்குறு. உக.)

தீதளம்—மாமரம். (மலையக.)

தீதாம்—பீதரோகணி. (வைத்தியபரிபா.)

தீதி—1. காசிபப்பிரமாவின்மனைவிகளிலொ ருத்தி, அசுரர்தாய். (இராமா. ஆரணி. சடாயு சாண். உக.) 2. காத்தல். (பிங்கல. ஙசுசஉ.) 3. சந்திரஞள்; அது-பஞ்சாங்கவுறுப்பிலொன் று. (உ-ம்.) "குன்றமெடுத்தவன்றிதிபன்ஞண்டி னிடை" (பாரத. களப்பலி. உ.) 4. திதிகர்த்தா, ஆகுபெயர். "இலயித்த-தத்திதியிலெனனின்" (சி-போ. க: உ. வெண்-சிற்.) 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 6. நிலைபெறுதல். (சூ. நிக. அ: சஙூ.) 7. பாக்கியம். (வழக்.)

தீதிசர்— } அசுரர். தீதிசுதர்— }

தீதித்தல்—காத்தல். (உ-ம்.) "சுத்தமாயையி னின்றுஞ்சிருட்டித்துத் திதித்துச் சங்காரித்து" (சி. சி. க: க. ஞாநப்.)

தீதித்திரயம்—ஒருநாளில்வரும் மூன்றுதிதி. (உ-ம்.) "திதித்திரயஞ்சேர்ந்துவரில்வைதிகர்க் குஞ்சைவருக்குஞ்சிறந்தசாகும்" (சிவராத்திரி. சிவராத்திரிமான். உசு.)

தீதித்துவயம்—ஒருநாளில்வரு மிரண்டுதிதி.

திதிமைந்தர்—அசுரர். (சூ. நிக. க. சங.)

திதியம்—அழிவின்மை.

திதீக்கை—1. திதீட்சை, இன்பதுன்பமூத லியவைகளே பிராரத்துவமென்று சமசித்தமாய் அடங்கியனுபவிப்பது. 2. யமன் மனைவி. (அபி தானசிந்.)

திதீசன்—ஐம்பத்தோருருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎசு.)

திந்திடம்—புளியமரம். (மலையக.)

திந்திடி— } புளியமரம். (வைத்தியபரி
திந்திடிகம்— } பா.) (சூ. நிக. ச. கசு.)

திந்திடிமக—புளி.

திந்நாகம்—திக்கயம், விகாரச்சொல்.(உ-ம்.) "திங்நாகமாவிற்செறிகீட்டிசைக்காவல்செயும்" (இராமா. கட்டுவு ங்க.)

திந்திரிச்சி—நாணல். (வைத்தியபரிபா.)

திந்திருணி—புளியமரம். (பிங்கல. உஎoங.)

திநப்பிரளயம்—தேவமானத்தாலே பன்னீ ராயிரவருடப்பிரமாணமுள்ள ஒரு தேவயுகமா கிய கிருதயுகம்; திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகமென்னு நான்குயுகமும் ஆயிரம்விசை மாறிமாறி வந்துபோனபின்பு மூன்றுலோகங்க ளுக்குமுண்டாகுஞ் சங்காரம்; இது பிரமதின முடிவில் நிகழ்வதால் இப் பெயர்பெற்றது. (சி-லி. ஞாந. உசு. உரை.)

தினம்—1. சாமம் எட்டுக்கொண்டது.(உ-ம்.) "தினமேவுமதுட்டாநகருமங்கள்புரிந்து" (சிவ ரக. பசாசுமோசந. சு.)

தினகரன்—சூரியன். (உ-ம்.) "திநகரன்ரு னுதயமுறுமமையமதிற்கூடினத்தை யோகவே தையதாமென்று" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. இ.)

திநத்தினம் — நாடோறும் - விகாரச்சொல், (உ-ம்.) "அன்னதிதிநத்திநமருத்துமென்பர்" (அருணகிரி. நாட்டு. உo.)

திநத்திரயம்—ஒருநாளில் மூன்று நட்சத்தி ரமுமல்லது மூன்றுதிதியுஞ் சம்பவிப்பது (வி தாந. குணகுண. கoங.)

திநபலம்—ஐந்தாம் ஆறும் ஏழாம் எட்டாம் பதினொன்றும் பன்னிரண்டாமிராசிகள். நித நடக்கும் பலன்.

தினம்—எப்போதும். (உ-ம்.) "திநமுஞ்சிறக்கு முகமும்" (அரிச்ச. மயாந. உஅ.)

தினமணி—சூரியன். (உ-ம்.) "திநமணியுதிக் குங்காலையில்" (சிவராத்திரி. சிவராத்திரிமான். உஎ.)

தினமிநத்து—அத்தமவிட்டம் மூதற்காலும், விசாகம் திருவாதிரை இரண்டாங்காலும், ஆயி லியமுத்திரட்டாதி மூன்றுங்காலும், பரணி மூலம் நாலாங்காலுமாம். (உ-ம்.) "அத்தமவிட் டம்...சத்தமநீவோர்திநமிருத்தென்றனர்தாழ் குழலே" (விதாந. குணகுண.)

திப்பம்—திப்பிலி. (வைத்தியபரிபா.)

திப்பி — 1. ஒருபொருளின் மறுக்கப்பட்ட பகுதி. (உ-ம்.) "திப்பியைவத்திரத்திலிட்டு" (தைல. தைலவ உடு. உரை.) 2. கிட்டம்; இது: பன்னிரண்டுதாநத்தில் பன்னிரண்டுவித மல மாம். அவை கண்ணிற்றோன்று பீழையாயும், செவியிற்றோன்று குறும்பியாயும், மூக்கினழுக் காயும், நாவினழுக்காயும், பல்லினழுக்காயும், மிடற்றிற்கோழையாயும்,மலமாயுஞ், சலமாயும், நகங்களினழுக்காயும், சரீரத்திலவேர்வையா யும், குதத்திலழுக்காயும், குய்யத்தழுக்காயும், பன்னிரண்டு வகைப்படும். (சிவதரு. செநாo மரண. அ-ம் உரையும்.) 3. கோது. (வழக்கு.)

திப்பியம்—1. அசமதாகம். (மலையக.) 2. திவ்வியம்; தெய்வீகம். (உ-ம்.) "சிறந்தவாடக புனிதபங்கயதிப்பியப்புனலாடுவித்து" (திருவி ளை. விடைபி. கங.)

திப்பியன்– அதிசயமுடையோன்-தெய்வீக முடையோன். (ஞாஞமி.)

திப்பிலி—1. அலவு. 2. ஒரு சரக்கு; அது கண்டத்திப்பிலி யானைத்திப்பிலிமுதற் பலவ கைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

திப்பிலிக்கட்டை—திப்பிலிமூலம். (வைத் தியமூ. அக.)

திப்பிலிக்கோச்சிக்காய்–சிறுமிளகுக்காய். (மலையக.)

திப்பிலிழலம்– } திப்பிலிக்கொட்டை, திப்
திப்பிலியரிசி– } பிலிவகையிலொன்று. (வைத்தியமூ. அக.)

திப்பிலியாட்டம்— }
திப்பிலியாட்டல்— } அலவுபண்ணல்.
திப்பிலியாட்டுதல்– } (வழக்.)

திப்புத்தோளார் — கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவர். (அபிதானசிந்.)

திபதீச்சம்— } வாலுளுவை. (மலையக.)
திபதிசம்— }

திம்மவாது — துரியோதனன்றம்பி. (அபி தாந சிந்தா.)

திமி — 1. காசிபர்தேவி. (அபிதாநசி.) 2. பெருமீன். (சூ. நிக. கூ: எக.)

திமிங்கிலகிலம்—திமிங்கிலத்தை விழுங்கு மீன். (சூ. நிக. கூ: எக.)

திமிங்கிலம்—யானையைவிழுங்குமீன். (சூ. நிக. கூ: எக.)

திமிசம்—வேங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

திமிசு—வேங்கைமரம். (சூ. நிக. ச: உகூ.)

திமிதகுமுதம்—1. இரைச்சல். 2. மகிழ்ச்சி.

(1, 2-வழக்.)

திமிதம்—1. தளி. (வழக்கு.) 2. பேரொலி. (உ - ம்.) "திமிதிமிட்டுத்திரியுந்திரைக்கடல்" (இராமா. சேதுபந்தன. சஉ.)

திமிதிமி—1. தாளக்குறிப்பு.

திமிதிமியெனல்—1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.) 2. தாளக்குறிப்பு. 3. விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்கு.)

திமிர்—1. சங்கு. 2. சோம்பு. (வழக்கு.) (வைத்தியபரிபா.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பரிசமின்மை. 5. விறைப்பு. (வழக்.)

திமிர்ச்சி—திமிர்.

திமிர்த்தல்—திமிர்கொள்ளுதல்.

திமிர்தல்—1. கம்பித்தல். (உ - ம்.) "நிலை தளர்ந்துடலந்திமிர்ந்தவேர்வரும்பி" (திருவி. கா. நாக. ககக.) 2. பூசுதல், அப்புதல். (உ-ம்.) "குங்குமச்சேதகந்திமிர" (இராமா. வரைக்கா. ருசு.) 3. பேரொலி. (சூ. நிக. கo: ருக.)

திமிர்ப்பு—திமிர்ச்சி.

திமிர்வாதம்—ஒருவகை ரோகம். (உ - ம்.) "திமிர்வாதஞ்சந்திசிலேஷ்மம்" (தைல. தைலவ. கசக.)

திமிர்வாயு—திமிர்வாதம். (உ-ம்.) "பிசதிய சருமத்திமிர்வாய்வும்" (தைல. தைலவ. கூ.)

திமிர்வு—திமிர்தல்.

திமிரகாசம்—கண்ணேயுளொன்று.

திமிரம்—1. இருள். (உ-ம்.) "செவ்வந்தி நீலத்தினீடுமுற்றுதிமிரமுமே" (கந்தரந். சு.) 2. விறைப்பு. (வழக்கு.)

திமிரி—1. திமிரன். 2. திமிர்ந்து. (உ-ம்.) "ஆய்முதுமகளிர்தம்மாலதிறபத்திமிரியாட்டி" (சிந்தா. விமலை. ச.)

திமில்—1. எருத்தினெளிப்பு. (உ-ம்.) "சேட்டிளந்திமிலுடைச்செங்கணேற்றெருமும்" (கந்தபு. திருநாட்டு. உ.) 2. தோணி. (சூ. நிக. எ: ருஉ.) 3. மீன்படகு. (உ-ம்.) "விலங்குவலைப் பரதவர்மீன்றிமில்விளக்கமும்" (சிலப்.கடலாடு. கசஉ.) 4. வேங்கைமரம். (பிங்கல. உசுசுருி.)

திமிலதமிலம்—திமிதகுமுதம்.

திமிலம்—1. யானைமீன். (பிங்கல. உசுஉo.) 2. பேரொலி. (சூ. நிக. கo: ருக.)

திமிலர்—நெய்தனிலமாக்கள். (உ-ம்.) "பாய்திமிலர்வலையோடு மீன்வாரிப்பயின்றெங்கும்" (தேவார. திருவேட்டகுடி. உ. சம்பந்த.)

திமிலி—வேங்கை. (வைத்தியமூ. அக.)

திமிலிடுதல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

திமிலை—சல்லரி. (உ-ம்.) "குடமுளாத்திமிலைமொந்தைகுணிலுடைநந்திதட்டை" (சேதபு. இராமநாத. சுருி.) (பிங்கல.)

திமிறல்—1. சிந்துதல். 2. பலாத்காரமாய் விலகல். 3. வளர்தல். (2, 3-வழக்.)

தியக்கம்—1. அசைவு. 2. சோர்தல். 3. மயக்கம். (1, 2, 3-வழக்கு.)

தியக்கி—சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தியக்து—1. தியக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

தியங்குதல்—1. சோருதல். (உ-ம்.) "சென்று நின்றுதியங்கியே" (சிவரக. தேவியுடன். கக.) 2. மயங்கல்.

தியசம்—மரமஞ்சள். (மலையக.)

தியசேயி—மரமஞ்சள். (வைத்தியமூ. அக.)

தியந்தி—திராய். (வைத்தியமூ-அக.)

தியா—எட்டாவது வசு. (அபிதானசி.)

தியாகம்—1. கைவிடல். பிராணத்தியாகம் பண்ணுவேன். (வழக்.) 2. கொடை. (உ-ம்.) "வித்தந்தியாகமுதவாவுலோபர்க்கு" (மறைசை. ருo.)

தியாகர்—தியாகஞ்செய்பவர்.

தியாகராசர்—திருவாரூரிலே சிவலிங்க மூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவனர். (உ-ம்.) "தியாகராசரேவந்திருந்தனரெனில்" (திருவாலை. திருநாட். சு.)

தியாகி—கொடையுளோன் (சூ.நிக.உ:சஅ.)

தியாச்சியம்—ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்திலுஞ் சுபகாரியங்களுக்குவிலக்கப்பட்டநேரம்; அஃது அச்சுவினிக்கு ஐம்பதுநாழிகையின் பின்னும் பரணி பூராடம் உத்திரட்டாதிகளுக்கு இருபத்துநாலு நாழிகையின்பின்னும், கார்த்திகை இரேபதி புனர்பூசம் மகங்களுக்கு மூப்பதுநாழிகையின் பின்னும், உரோகிணிக்கு நாற்பது நாழிகையின்பின்னும், மிருகசீரிடம் சுவாதி விசாகம் கேட்டைகளுக்கு பதினான்கு நாழிகையின் பின்னும், திருவாதிரை அத்தங்களுக்கு இருபத்தொரு நாழிகையின்பின்னும், பூசம் பூரம் சித்திரை உத்திராடங்களுக்கு இருபதுநாழிகையின் பின்னும், ஆயிலியத்திற்கு மூப்பத்திரண்டு நாழிகையின்பின்னும், உத்திராம் சதயங்களுக்குப் பதினெட்டுநாழிகையின் பின்னும் அநுடம் அவிட்டம் திருவோணங்களுக்குபத்து நாழிகையின் பின்னும், மூலத்திற்கு இருபது நாழிகையின் பின்னும், ஐம்பத்தாறு நாழிகையின்பின்னும், பூரட்டாதிக்கு பதினாறுநாழிகையின்பின்னும்வரும் நன்னூன்கு நாழிகைகொண்ட நேரம். (தாரண. பஞ்சாங்கம்.) [மூன்றே முக்காலுழிகையென்பாருமுளர்.] 2. விலக்குகை.

தியாதிரு—தியாகிக்கிறவன். (சி. சி. அ: கo. ஞாப்.)

தியாநசமாதி—யோகநிலையிலொன்று (சி.சி. அ: உகூ. ஞாநப்.)

தியாநநாநம்—அமுதசலமாகத் தியாநித்து முழுகுதல். (த-பி. ம்.)

தியாநம்—1. அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அஃது: ஐம்புலனடக்கிச் சிவயோகஞ்செய்தல். இது ஐவகைப்படுமென்பர். (மணிமே.) (சூ.நிக. கஉ:அஉ) 2. மாநதசெபத்திலொர்வகை. (உ-ம்.) "புரைமாநதமிருவகையாம்போற்றுமநநந்தியாந மென" (சூத. ஞாநயோக. கச: கடு.)

தியாநயக்யம்—தியாநயாகம்.

தியாநயாகம்—இருதயாதிஸ்தாநங்களிலே சதாசிவாதிமூர்த்தியைப்பலகாலுந்தியாநிப்பது. (சி. சி. அ: உகூ. சிவாக்.)

தியாநயோகம்—சித்தத்தாலே நோக்குதல். (த. நி. போ. ஈஎ0.)

தியானவான்—யோகி.

தியாநவித்து-யசுர்வேதவுபநிடதங்களுளொன்று. (ந. நவ. கஉ.)

தியாநி-1. தியாநவான். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

தியாநித்தல்—சிந்தித்தல்.

தியாநிப்பு—தியாநித்தல்.

தியாசெயம்-மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

தியாமம்—1. இருவேலி. 2. முயற்புல். 3. வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.) (1, 2-மலையக.)

தியூதம்—கவறுமுதலியவற்றுற் சூதாடல். (மிருச. ச.)

தியேசேய்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

தீர்சியம்—பார்வை.

தீரக்கத்தாரு—நிலப்பனை. (மலையக.)

தீரக்கம்—கொன்றை. (மலையக.)

தீரக்கரித்தல்—நிந்தித்தல். (உ-ம்.) "சிவாத் துவைதிமதந்தரிசிப்பித்துத் திரக்கரிக்கின்றார்" (சி. சி. ச: சு. ஞாநப்.)

தீரக்காரம்—நிந்தை.

தீரக்கிரணி—பிரண்டை. (மலையக.)

தீரகம்—கொன்றை. (மலையக.)

தீரகழலகம்— } முடக்கற்றான். (மலையக.)
தீரகழலம்— }

தீரகரணம்-சகுநம் சதுஷ்பாதம் கிம்ஸ்துக் நாகம் நாகவம் என்னு நாலுகரணங்கள். (விதாந. பஞ்சாங்க. உகூ. உரை.)

தீரகலாமம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தீரங்க—புலர. (ஐங்குறு.)

தீரங்கம்—மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கல்-1. சருகல். (மணிமே.) 2. திரைதல். (உ-ம்.) "தானிழிந்துதிரங்கிமூலசரிந்து வீழ" (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ.) 3. மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கலம்—மிளகு. (மலையக.)

தீரங்கி—உலர்ந்து. (புறநா.)

தீரங்கலாமம்—செம்புளிச்சை. (மலையக.)

தீரங்குதல்—1. உலர்தல். (உ-ம்.) "திரங்குமரநாரிற்பொலியச்சூடி" (மலைபடு. சாகூ.) 2. திரைதல். (உ-ம்.) "திரங்கிமூல" (பெரியபு. கண்ணப்ப. சஅ.)

தீரட்கோரை—ஒரு கோரை. (பிங்கல. உகூகச.)

தீராட்சி—1. உண்டை. (சூ. நிக. அ: கூ.) 2. திரள், கூட்டம். 3. திரண்டதன்மை.

தீராடல்-கூட்டல். (உ-ம்.) "திருமூலப்பாலி னெடுஞாணமுந்திரட்டி" (திருவிளை-பாண்டி யன் சுரந்தீர்த். உ0.)

தீராட்டு—1. இருதுவாதல். (வழக்.) 2. சேர்த் தொன்றாக்கியிருப்பது. (உ-ம்.) "பன்னூற் றிரட்டு" 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. திரளை.

தீராட்டுதல்—1. உருட்டுதல். 2. சேர்ப்பு.

தீராட்டோசை—அலறல். (பிங்கல. கசசகூ)

தீராடம்—வெண்ணெய்ச்சிமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீரண்டகல்—குண்டுக்கல். (பிங்கல. நு0எ.)

தீரண்டகொடிச்சி-புற்றும்பழம். (மலையக.)

தீரண்டசி—எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

தீரண்டோர்—சபை. (சூ. நிக. உ: கக.)

தீரணச்சி—எவட்சாரம்.

தீரணபதி—வாழை. (மலையக.)

தீரணபிந்து—சமதக்கினிமுநிவர் குமாரராகியமுனிவருக்கொருபெயர். (அபிதாநசிந்.)

தீரணம்—1. அற்பம், உன்னைத்திரணமாக நினைப்பேன். (வழக்.) 2. தரும்பு. (உ-ம்.) "வன்னியிற்றிரணமென்னமாய்ந்திடும்" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. கூகூ.) 3. புல். (வி-ணி.) 4. வலி. (ஞாஞமி.)

தீரணராசன்—நிலப்பனை. (மலையக.)

தீரணபதி—வாழை. (வைத்தியபரிபா.)

தீரணி—ஒரு செடி. (வைத்தியமூ. அக.)

தீரணை—திரட்சி. (வழக்.)

தீரந்தீகம்-திப்பிலிமூலம் (வைத்தியமூ.அக)

தீரநட்சத்திரங்கள்—உரோகிணி, உத்திரம், உத்திராடம், உத்திரட்டாதி என்னு நட்சத்திரங்கள். (விதாந. பஞ்சா. உ0. உரை.)

தீரப்பட—நன்மையுண்டாக. (ஞாஞமிர்.)

தீரப்படுதல்—உறுதிப்படுதல்.

தீரப்புசம்—கத்தரி. (வைத்தியமூ-அக.)

தீரபுட்பம்— } தூத்தாகம். (மலையக.)
தீராபுலம்— }

தீரம்–1. உரம். 2. உறுதி. 3. தகரைச்செடி (மலையக.)

தீரமம்—சாதிலிங்கம். (வைத்தியமூ.அக.)

தீரமாதம் — ஆவணி, கார்த்திகை, மாசி, வைகாசியென்னுமாதங்கள்.

தீரமிடம்–தமிழிற்கு ஓர்பெயர்.

தீரமிடவாந்திரதீலாவாபநியாயம்—தமிழனுந் தெலுங்கனுங்கூடி எள்ளுவிதைத்தலாற் பெற நியாயம். (சி. சி. உ: சுக. சிவாக்.)

தீரமிளன்–துவட்டாசத்திரியப்பெண்ணைக் கூடப்பிறந்தபிள்ளை. (உ-ம்.) துவட்டாமன்ன வர்மனைப்புணரவந்தோன்றிரமிளனும்" (சூத. சிவமான். கஉ: ஙூ)

தீரயசிரம்— துவாதசப்பிரசாதகலைகளி லாருவதாகியநிரோதினி; அது முக்கோணவடிவம். (சி-லி. சி-ரி. கூ.)

தீரயம்–மூன்று. (உ-ம்.) இரத்தினத்திரயம்.

தீரயழகம்—திரயமூகநட்சத்திரம்; அவை: அசுவினி, மிருகசீரிடம், புனர்பூசம், அத்தம், சித்திரை, சோதி, அநுடம், கேட்டை, ரேவதி என்பன. (உ-ம்.) "யாத்திரைகோடல்கொடை திரயமூகத்தாமென்பரே" (விதாக. பஞ்சாங்க. ககூ.)

தீரயாங்கம்–(சோதிடம்) மூவங்கம்; அவை: திதிவார நட்சத்திரங்கள்.

தீரயாவரணபூசை–வித்தியேசுரர்களையும், கணேசுரர்களையுநீக்கிப் பஞ்சப்பிரமசடங்க தேவரையும், உலகபாலர் பதின்மரையும், அவர்க ளாயுதங்களையும் பூசிப்பது. (சைவச. பொது. நூஉகூ. உரை.)

தீரயோதசி—பதின்மூன்றுதிதி. (உ-ம்.) "அரும்பிரதோடத்திநம்வந்தடுத்ததந்நா - டிங்க டிரயோதசியாத்திரையும்வந்து" (சிவரக. அபுத் தி. உகூ.)

தீராசி—இடபம், கும்பம், சிங்கம், விருச்சி கம் என்னுமிராசிகள்.(உ-ம் வருஷா-பக்க.சுசூ.)

தீரல்—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

தீரலடி—ஏலம். (வைத்தியமூ-அக.)

தீரலிங்கம்–பரார்த்தலிங்கம். (உ-ம்.) சைவ. உ0உ.)

தீரவகத்துவம்—ஈரத்தன்மை.

தீரவணன்—வருணன்குமரன். (அபிதான சிந்தா.)

தீரவத்துவம்–முதல்ஒழுகுதலின் அசமவா யிகாரணம்; அது நைமித்திகத்திரவத்துவம், இயற்கைத்திரவத்துவம் என இருவகைப்படும். (தர்க்க-பா. நூநி.)

தீரவரீதி—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

தீரவபோதம்—பூசனி. (மலையக.)

தீரவம்—1. சாரம், திராவகம். (உ-ம்.)"வீரி திரவநீர்படங்கு" (தைலவர்க்க.) 2. நீர்முதலிய வற்றினெகிழ்ச்சி.

தீரவாதி—காட்டாமணக்கு.

தீரவிடம்–திராவிடம். (தமிழ்.) இது ஆரியர் தமிழற்கு இட்டபெயர். (அபிதாநசிந்.)(தமிழ்) இது ஐவகைப்படும். தமிழ், ஆந்திரம், கன்ன டம், மாராட்டிரம், கூர்ச்சரம் என்பன. (அபி தாநசிந்.)

தீரவியசுத்தி–பஞ்சசுத்தியிலொன்று; அது: சுவர்ணமுதலியவற்றுனியற்றிய அருக்கியமுத லிய பாத்திரங்களை அத்திரமந்திரத்தாற் கழுவி விந்தமிர்தமாகிய நீரை வளஷடந்த இருதய மந்திரத்தானிறைத்துப்பூசாதிரவியங்களிட்டுப் பஞ்சப்பிரமமுதலிய மந்திரங்களான் முறைப் படிபூசித்துச் சங்கிதாமந்திரத்தா லபிமந்திரத் தித் திக்குபந்தநமும் அவகுண்டநமுஞ்செய்து தேநுமுத்திரைகொடுத்து அருக்கியசலத்தாலே தன்னையும் பூசோபகரணங்களையும் புரோட் சித்துக்கவசத்தால் அப்பியுக்கணமும்,இருதயத் தால் அபிமந்திரித்தலும், கவசத்தால் அவகுண் டனமும், தேநுமுத்திரையால் அமிர்தீகரண முஞ்செய்து புட்பத்தால் அருக்கியநீரெடுத்துத் திருமஞ்சநக்குடத்தின் கணிட்டுத் தேநுமுத்தி ரைகொடுத்தல். (திருவாத. திருப்பெரு. எ0. உரை.)

தீரவியதானம் — உதயத்துக்கு இரண்டா மிடம்.

தீரவியம்–1. ஒருவகைக் கலப்புச்சரக்குகள். (வழக்.) 2. பொருள். அது ஒன்பதுவகை. தருக்கசங். பக்க. ச.) 3. பொன். (உ-ம்.) "கட் டித்திரவியமெப்படிப் பாடகக்கால்வைப்புளே" (தனிப்பா. உ-ம் பாக. ஙஅஉ.)

தீரவியமைந்து–ஐந்துவகைத்திரவியங்கள். பால், தயிர், நெய், சோசலம், கோமயம் என் பன. இவையன்றியும்; மலை, கடல், காடு, நாடு, நகர் இவ்வைந்தில் ஒவ்வொன்றிலுமுண்டாகு மைவகைத் திரவியங்களுமாம். (சூ. நிக. கஉ: சசு, சஎ, சஅ.)

தீரவீரன்–முதலாம்வசுவின்மகன். (வி-ணி. உநிசு.)

தீரள்–1.இயக்கநான்கினுளொன்று.(சிலப்.) 2. உண்டை. (பிங்கல. உஉசுசு.) 3. கூட்டம். (உ-ம்.)"அடங்குபிடர்க்குளமாந்தவுளைத்திரள்" (சிவரக. தேவியிமய. கூ.) 4. திரட்சி, தொ ழிற்பெயர். 5. படை. (திவாகர. உ: தொகுதி.) 6.மிகமுடக்கியநடையையுடையபாடல்.(சிலப்)

தீரள்கோரை—பஞ்சாய்க்கோரை. (சூ.நிக. ச: சுஉ.)

திரள்பு—திரண்டு. (உ-ம்.) "அவலுமிசையு நீர்த்திரள்பீண்டி" (மதுரை. உசo.)

திரளல்—திரளுதல். (உ-ம்.) ஈங்கிதனில் வேறுதிரண்டு. (சேதுபு. வேதாள. உஅ.)

திரளாசம்—நிலப்பனை. (வைத்தியப்ரிபா.)

திரளாரம்—நிலப்பனை. (வைத்தியப்ரி.)

திரளி—ஒருவகை மீன். (வழக்.)

திரளுதல்—1. இருதுவாதல்.(வழக்.) உருட்சியாதல். கூடுதல்.

திரளை—1. உருண்டை. 2. கட்டி. (உ-ம்.) "தகைமிகுமூரற்றிரளைநேர்சேர" (சோணசைல. சகூ)

திரா—1. ஐம்பத்தொரு ருத்திரசத்திகளிலொருசத்தி. (வி-ணி. உஎஎ.) 2. திராமரம்; அது பவளமல்லிகை. (மலையக.)

திராகியாயநம்—திராகியாய நாராற்செய்யப்பட்ட சூத்திரம்; அது பிராமணருளொருவகையாராற் கொள்ளப்படுவது.

திராசநம்—ஆதாரசத்திமுதற்குடிலாசத்தியீறான ஆதனம். (சைவச.பொது.நூஉ.ச.உரை.) 2. நிலைப்பட்ட ஆசனம். (உ ம்.) "மலைமுழைஞ் சினிலேபுகுந்துந்திராசனத்திலேயிருந்தும் அப்பியாசவசத்தினுலே பசிதண்ணீர்த் தாகத்தையடக்கியும்" (சி. சி. கo: நூ. சிவாக்.)

திராட்சம்—கொடிமுந்திரிகை. (மலையக.)

திராட்சாபாகம்—செய்யுட்பாகம் நான்கனுளொன்று. (கம்பரா. கூகூ. உரை.)

திராட்சை—திராட்சைப்பழம். (உ-ம்.)"கர்ப்பூரந்திராட்சை. (தைல. தைலவ. ஈசூ.)

திராணி—
திராணிக்கம்—
திராணிகீகை—
} பலம். (வழக்.)

திராதநம்—திராசனம். (உ-ம்.) "திராசனம் பார்"

திராபகநீதி — கம்பந்திராய். (வைத்தியமூ. அகரா.)

திராபை—புத்தியற்றவன்.

திராமரம்—பவளமல்லிகை.

திராயி—ஒரு கசப்பானபூண்டு; அது கம்பந்திராய் முதற் பலவகைப்படும். (வைத்தியமூ-அக.) ஒரு கீரையென்பர் சிந்தாமணியில்.

திராயந்தி—கம்பந்திராய். (மலையக.)

திராலம்—ஒருவகை வெள்ளரிச்செடி.(வைத்தியஅக.)

திராவகநீறு—வெடிரிப்புச்சுண்ணம். (வைத்தியர் வழக்கு.)

திராவகம்—செம்நீர். (வைத்தியர்வழக்கு.)

திராவகன்—1. அறிஞன். 2. கள்வன்.

திராவடி—ஏலம். (மலையக.)

திராவணம்—ஓதல். (கூர்மபு.அட்டமூர்த்.கக. உரை.)

திராவிடம்—தமிழிற்கு வடமொழியிற்கூறும்பெயர். திரவிடம்-ஒட்டுவதுஎன்று பொருள்கூறுவர். (உ-ம்.) "எவ்வினையுமோட்டுதலாற்றிராவிடமென்றியல்பாடை" (காஞ்சிப்பு. தழுவக். உசஙூ.)

திராவிடமகாபாடியம்—சிவஞானபோதத்திற்குச் சிவஞானசுவாமிகளாற் றயிழிற்செய்யப்பட்ட விருத்தியுரை.

திரி—திரிதல். (உ-ம்.) "சிறுகண்யானைதிரிதருநெறி" (ஐங்குறு. ஈருநு.) 2. மூதனிலத்தொழிற்பெயர். 3. பெண். ஸ்திரியென்பது திரியெனவந்தது. 4. மூன்று. (உ-ம்.) "திரிகுணம்" 5. விளக்குத்திரி. (உ-ம்.) திரியழற்காணிற்றெழுவர்" (நான்மணி. சுஙூ.) 6. வெள்ளைப்பூண்டு. (உ-ம்.) "சீனைநற்றிரிரத்தமூரோசநஞ்சிகரம்" (தைல. தைலவ. கூக.)

திரிகடம்—யானைநெருஞ்சில். (வைத்தியஅக.)

திரிகடு—சுக்கு திப்பிலி மிளகு எனப்படும் மூன்று சரக்குகள். (உ-ம்.) "அம்பினடி"பார்.

திரிகடுகம்—1. ஒரு நூல். (உ-ம்.) "திரிகடுகமெண்ணுமொருநூல்"2. சுக்கு மிளகு திப்பிலி. (உ-ம்.)"இம்மூன்றுந்-திரிகடுகம்போலுமருந்து" (திரிகடு. க.)

திரிகடுதை—திரிகடுகம்.

திரிகண்டகம்—நெருஞ்சில். (மலையக.)

திரிகண்டகி—நெருஞ்சில். (தைலவ.)

திரிகண்டகை—நெரிஞ்சில். (உ-ம்.) "மலைதாங்கிதிரிகண்டகைவெண்சாறடை" (தைல. தைலவ. கஙூ.)

திரிகண்டம்—நெரிஞ்சில். (மலையக.)

திரிகத்தம்-திரிகர்த்தம், ஒருதேயம். (உ-ம்.) "திக்கோதையெழவிம்மமூரசங்களரசான திரிகத்தர்கோன்" (பாரத. நிரையீட்சி. அ.) இத்தேயம் ஆரியாவர்த்தத்துக்கு வாயுதிக்கிலுள்ள தேசமென்பர். (அபிதாநசிந்தாமணியில்.)

திரிகந்தாநம்—முதுகின்கீழ்நடுத்தண்டெலும்பின்மூட்டும் இரண்டு தொடைகளினெலும்பின்மூட்டுஞ்சேர்ந்திருக்குமிடம்.(சீவரட்.நு.)

திரிகந்தம்—வாசனைத்திரவியமெனப்பட்ட சந்தனம், செஞ்சந்தனம், அகில் என்பன. [கிராம்பு, நாவற்பூ, சண்பகப்பூ என்னுமிவையுமாம்] (வைத்தியபரிபா.)

திரிகபம்—காசம், சுவாசம், சயம் என்னு மூவித கயரோகங்கள். "ஒவ்வொருகஃசாதெண்ணித்-திரிகபங்ஙப்புமேகஞ்சிறியரிர்க்குண்டியீதே" (தைல. தைலவ. உo.)

திரிகரணம்—மநம் வாக்கு காயம் (உ - ம்.) "கருமந்திரிகரணம்வேறு" (மறைசை. சசு)

திரிகாயன் — புத்தன். (உ-ம்.) வந்தழிக் காண்க.

திரிகாலகன்–பிரவணர் இடத்தில் காமிகங் கேட்டவொருவன் (த. நி. போ. கடுஅ.)

திரிகாலம்—மூக்காலம்; அவை உச்சி, காலை, மாலை; அன்றியும் இறப்பு எதிர்வு நிகழ்வும்மூம்.

திரிகாலன்—காலதத்துவத்திருக்குமோருத் திரன். (வி-ணி. உஎடு.) [மாயாதத்துவத்திருக் குமோருருத்திரனுமாம்]

திரிகாலோசிதம்—குசைப்புல். (மலையக.)

திரிகுணம்—மூக்குணம். (சூ. நிக. கஉ: அ.)

திரிகூடம்—ஒருமலை. (உ-ம்.) "இலகுதிரி கூடாதிதேயங்கள்" (திருவிளை. மாணிக். எஅ.)

திரிகை—1. எந்திரம். 2. குலாலசக்கிரம். (உ-ம்.) "ஆடுங்கறங்குந்திரிகையும்போல" (தாயு மா. பாயப்புலி. டுசு.) 3. திரிதல். 4. மூந்திரி கைமரம். (வைத்தியமூ-அக.)

திரிகோணப்பாலை — நால்வகைப் பாலையு ளொன்று. (சிலப். ஆய்ச்சியர். உரை)

திரிகோணம்—1. (சோதிடம்.) உதயமும் ஐந்தும் ஒன்பதும். 2. மூக்கோணம், சிவசத்தி யினுடைய இரேகைகள். (உ - ம்.) ஆனந்த லகிரி. "சிவகோணமென்னும்" முதற்குறிப்பு டைய கவியிற்காண்க.

திரிகோணமலை—திருக்கோணமலை. இஃ தீழநாட்டிலுள்ளது. (உ - ம்.) "நித்திலங்சோ ழிக்குங்கோணமாமலையமர்ந்தாரே" (திருஞாந சம். திருக்கோண. பதி. க.)

திரிகோணவுப்பு—சத்தியுப்பு. (வைத்திய பரிபா.)

திரிச்சியம்—திரிசியம்.

திரிசங்து—அரிச்சந்திரன் றந்தை. (உ-ம்.) "மீதுபோந்திரிசங்கைவிண்ணிடையின் மீளே மும்-போதலாயுறவீசலால்" (கந்தபு ஆற்று.உஉ.)

திரிசங்குசோர்க்கம் — திரிசங்குவென்னு மரசன்பொருட்டு விசுவாமித்திரரால் உண்டா க்ஷப்பட்டதோர் தானம்; அஃது அனுடமுத லந்து நட்சத்திரங்கள் விளங்குவது. (இராமா. மிதிலைக்காட். ககக.)

திரிசடை—விபீடணன் மகள். (உ-ம்.) ஆயி யிடைத்திரிசடையென்னுமன்பிஞள்" (இரா மா. காட்சிப். ஙக.)

திரிசத்திகள் — மூன்றுசத்திகள்; அவை: ஆரணி, செநநி, ரோதயித்திரியென்பன. [இச் சாசத்தி, கிரியாசத்தி, ஞாநசத்தியுமாம்.]

திரிசயம்—காட்சிப்பொருள். (உ-ம்.) "சிவன் திரிசயமன்முல்" (வைராக்கியசத. உங.)

திரிசரேணு—சிறுபுழைவழிவருஞ் சூரியகிர ணத்திலே நுண்ணிதாகக் காணப்படுகிறதுகள்; இது பரமாணு எட்டுக்கொண்டது. (மிரு. சடுஅ.)

திரிசதன்–நாலாமநுவந்தரத்திந்திரன். (அபி தாநசி.)

திரிசமஞ்சரி—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிசாகபத்திரம்—வில்வமரம். (வைத்திய பரிபா.)

திரிசாதம் — இலவங்கப்பட்டை, இலவங்க பத்திரி, ஏலம் எனப்படு மூன்று சரக்குகள். (தைல. தைலவ. ஙo.)

திரிசாரம்—எவட்சாரம், சத்திசாரம், நவச் சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிசிகம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிசிகி–ருசர்வேதவுபநிடத மைம்பத்தொன் றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

திரிசிகை—சூலம். (உ-ம்.) "திணமார்கதை மழுவோதிரிசிகையுங்கரமுடையார்" (அருண கிரிபு. அருந்தவ. கo.)

திரிசியம் — 1. கண்ணுக்குப்புலப்படல். (வி-ணி.) 2. காணப்படும் மாயாகாரியமாகிய சடம். (உ-ம்.) "திருந்தியவேதாந்தநூலியம்புறு வதிருக்குத்திரிசியமென்றிருபொருள்" (வேதா. சூ. உடு.) 3. செவ்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிசிராபுரம்—திரிசிராப்பள்ளி.

திரிசிரன் — 1. அக்கினி. 2. இராவணன் மகன். அதிகாயன் யுத்தத்தில் அநுமனாற்கொ ல்லப்பட்டவன். (அபிதானசிந்தா.)

திரிசிரா–ஒரிராக்கதன். (உ-ம்.) "தூடணன் திரிசிராத்தோன்றல்" (இராமா. கரன்வ. ருக.)

திரிசிராப்பள்ளி–திரிசிரபுரத்தின் கோயில்.

திரிசிராமலை—ஒரு மலை, திரிசிரபுரமலை.

திரிசிருங்கம்—திரிகூடசைலம்.

திரிசுகந்தம் — சாதிக்காய், சாதிபத்திரி, லவங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

திரிசுடர்—மூச்சுடர். (சூ. நிக. கஉ: சு.)

திரிசுத்தி—மூவகைச்சுத்தி. (சி. சி. அ: ஙo. ஞாநப்.) பார்.

திரிசூலம்—மூத்தலைவேல். (உ-ம்.) "தண்டா யுதமுந்திரிசூலமும்விழத்தாக்கி" (கந்தரலங்.)

திரிசூலி—1. கற்றுழை. (வைத்தியபரிபா.) 2. காளி. (உ-ம்.) "சுந்தரி சாமுண்டி திரிசூலி. (அரிச்சந்திர. பாயிர. எ.) 3. சிவலோகத்தில் தட்சணதிசையில் ஓலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெ ட்டுக் கணேசரிலொருவன். (வி-ணி. உசுச.) 4. சிவன்.

திரிசேசபுவநம்–நிவிர்த்திகலையிற் பிருதவி தத்துவத்திருக்குநூற்றெட்டுப்புவநங்களுளொ

ன்று. (சி-லி. கிரி. உக.)

தீரிசொல் — கல்லாதவராற் பொருளறியப் படாது கற்றோராற் பொருளறியப்படுஞ்சொல். (உ - ம்.) "அரிதுணர்பொருளன திரிசொல்லா கும்" (நன். உஎஉ.) [இயற்சொல்லின்வேறு பட்டசொல்லென்பது.]

தீரிஞ்சில்—தூரிஞ்சில் என மருவியது என் றும், உசிலமரம், வாவல் என்பது பொருளென் றுங்கூறுவர்.(சூ.நிகண்டில். வாவலுக்குத்திருஞ் சில் என்று கூறுவர்.)

தீரிணீகரம்–அற்பமாகஎண்ணல். (வி-ணி.)

தீரிணீகாரம்—திரிணீகரம். (பௌட்-பும். ருஅ.)

தீரித்தல்—1. கயிறுமுறுக்கல். 2. சுழற்றல். (திருமுரு. ககக-அடி. உரை.) 3. மாற்றுதல். 4. மாறுபடுத்தல், வேறுபடுத்தல். (உ - ம்.) "இளைஞர்தன்பால்வரமநந்திரித்து"(திருவிளை. அங்கம். சு.)

தீரித்து—திருப்பி. (புறப்பொ. வெ.)

தீரித்துவம்--முத்தன்மை.

தீரித்தோன்றல் — திரிவிழுதலாகிய ஒரு வகைப்பீநசரோகம். (உ-ம்.) "சோரிவீழல்"பார்.

தீரிதசர்—தேவர். (காஞ்சிப். அமரீசப். உக.)

தீரிதசன்—1. கடவுள். 2. சதருத்திரரிலே ஊர்த்தப்பிரதேசத்திருக்குந் தசருத்திரரிலொ ருவன். (வி-ணி. உஎ0.)

தீரிதசாதிபபுவநம்—நிவிர்த்திகலையிற் பிரு துவிசத்துவத்திருக்கும் நூற்றெட்டுப் புவநங்க ளுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக.)

தீரிதசி — 1. அகத்தியமுனிவர் குமாரன். (அபிதாநசிந்.) 2. திரயோதசி.

தீரிதண்டம்—திரிதண்டி.

தீரிதண்டி—1. ஒரு விட்டுணுபத்தன். (வி-ணி.உருஅ.)2. கரணமூன்றுமடக்கிஞ்ஞன். 3. முக்கோலையுடைய சந்நியாசி.)

தீரிதண்டு— முக்கோல். (உ-ம்.) "மாத்திரி தண்டயல்வைத்தவஞ்சனும்" (இராமா.சடாயு வதை. ஙசு.)

தீரிதத்துவம்—ஒருவகைத்தீக்கை. (உ-ம்.) "ஏகதத்துவகிரிதத்துவமுதலாகிய தீக்கைபலவு மூள" (சி. சி. அ: ங. மறை.)

தீரிதர—நீங்க. (சிந்தா.)

தீரிதரல்—1. சுழலல். (பிங்கல. உகூஅச.) 2. திரிதல். 3. மீளல். (பரிபாடல்.)

தீரிதரிசநம்–மூத்தரிசநம், மூப்பதார்த்தரூப தரிசநம். (சி. சி. அ: ஙo. ஞாநப்.)

தீரிதல்—1. அலைதல். (உ - ம்.) "திருவடி சுமந்துகொண்டுகொணநான்றிரியுமாறே" (தே வாரம். திருநா. தனித்திருநேரிசை. கo.) 2. உருளல். 3. உலாவல். 4. கெடுதல். 5. சுழ லல். (உ-ம்.) "புனையிழைதன்னைக்காணன்புலம் பியேதிரிதலுற்றான்" (கந்தபு. வள்ளி. கடுஅ.) 6. புணர்ச்சிவிகாரம் மூன்றனுளொன்று, அது கற்சட்டியென்னுற்போல வருவது. (உ - ம்.) "தோன்றதிரிதல்கெடுதல்விகாரம்" (நன்.உயிரீ. ச. 7. போதல். (பிங்கல. உஉ0நி.) 8. மாறு படல், வேறுபடல். (புறநா.) 9. மீளல்.(பிங்கல. ககூசு0.) (3, 4-சூ. நிக. கக. மகரவெ. நி.)

தீரிதியம்—செவ்வள்ளி. (மலையக.)

தீரிதியை—1. ஒரு நதி. (வி-ணி. உஉகூ.) 2. மூன்றுந்திதி.

தீரிதீர்க்கம்—மணப்பொருத்தம் பத்தினொ ன்று; அது பெண்ணுள்முதற் புருடனுள்பதின் மூன்றுக்குமேற்பட்டவரும் பொருத்தம்.(உ-ம்.) "டெண்ணிஞண்முதன்மைந்தனன்னு - ளேன் றபன்மூன்றுக்குமேற்றிரிதீர்க்கமிசையுறமே" (விதாந. கடிமண. கூ.)

தீரிதேகம்—மூன்றுதேகங்கள்; அவை பர தேகம், சூக்குமதேகம், நூலதேகம் என்பன. (சி. சி. பாயிர. சிவசத்தி. உ. ஞாநப்.)

தீரிதேகி—பற்படகம். (மலையக.)

தீரிதேசன்— சதருத்திரரி லிந்திரதிக்கினி ருக்குந் தசருத்திரர்லொருவர். (வி-ணி.உசுகூ.)

தீரிதேகி—பற்படாகம். (வைத்தியபரிபா.)

தீரிதோடம்—ஒரு நோய்.

தீரிநிம்பம்—கருவேம்பு, நிலவேம்பு, வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தீரிநெரிஞ்சில்— செப்புநெரிஞ்சில், யானை நெரிஞ்சில், நெரிஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

திரிப்பு—1. மாற்றுதல். 2. முறுக்குதல்.

தீரிபங்கி—ஒருவகைச்சித்திரகவி; அது யா தேனும் ஒரு செய்யுளாய்நின்றே ஒருபொருள் பயப்பதன்றி அதுவே மூன்று செய்யுளாய்ப் பிரிந்துமுடிந்து வெவ்வேறு பொருள்பயக்கத் தக்கதாகவும் பாடப்படுவது. (சு. தண்டி. கூறி. உரை.)

தீரிபணி—ஓரலங்காரம்; அஃது உபமாநப் பொருள் நிகழ்கின்றசெய்கையிற் பயன்படுதற் பொருட்டுஉபமேயத்தின் உருவத்தைக்கொண் டுபமித்தல். (உ-ம்.) "செப்புவமாநமுவமேயமா கத்திரிந்துதொழி-லேப்பயனுக்கொளவந்தாற்றி ரிபணியாகும்" (குவல. சு-வது.)

தீரிபத்தீரி—லவங்கபத்திரி, சாதிப்பத்திரி, தாளிசபத்திரி. (வைத்தியபரிபா.)

தீரிபதகை—கங்கை. (சூ. நிக. க: ஙகூ.)

தீரிபதாகை — பதாகைக்கையினணிவிரன் மூடக்குவது. (உ-ம்.) "திரிபதாகைதெரியுங்கா லே, யறைபதாகையின்னிவிரன்மூடக்கினஃ

தாமெனமொழிபவறிந்திசிலேரே" (சிலப். அரங்கேற்று. கஅ. உரை)

திரிபதார்த்தம்—சைவசித்தாந்த நூல்களிலே சொல்லப்படுமூன்றுபதார்த்தங்களாகிய பசுபதி பாசம். (சி. சி. அ: உள. ஞாநப்.)

திரிபதை — இசைப்பா வகையுளொன்று. (உ-ம்.) "செப்பரியசிந்துதிரிபதைசீர்ச்சவலே" (சிலப். கடலா. கூடு. உரை.)

திரிபத்திகள்—ஒருவகைச்சகலர். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப்.)

திரிபயன்—கடுக்காய். (வைத்தியபரிபா)

திரிபலம்—1. திரிபலை. (உ-ம்.) "சாதுர்சாதந்திரிபலம்" (தைல. தைலவ. சகூ.) 2. முருங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபலாசம்—முருக்கமரம். (வைத்தியவக.)

திரிபலை—கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய் எனப்படும் மூன்று. (பிங்கல. கூடு. கூ.)

திரிபன்றி—ஓர் யந்திரம். (சிந்தாம.)

திரிபாகி—ஒருவகைச்சித்திரகவி; அது மூன்றெழுத்துக்களைச்சேர்க்க ஒரு மொழியாகவும் அதன் கணுள்ள முதலெழுத்தையும் இறுதியெழுத்தையுஞ்சேர்க்க மற்றொரு மொழியாகியும் இடையெழுத்தையுங்கடையெழுத்தையும் சேர்க்கப் பின்னொருமொழியாகியும் வருவது. (கு.தண்டி. கூடு. உரை.) [திரி-மூன்று: பாகி-பாகமுடையது.]

திரிபாதி—சிறுபுள்ளடி. (மலையக.)

திரிபிடகம்—டௌத்தாகமம்; அது விநயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதன்மபிடகம் என மூன்றுவகைப்படும். (மணிமே. வஞ்சி. சுசு. உரை.)

திரிபு—1. தப்புதல். (உ-ம்.) "நெறியறிசெறிகுறிபுரிதிரிபறியாவறிவனைமுந்தறீஇ" (கலி. கூக.) 2 திரிவு. (உ-ப்.) "திரிபிலைவிகற்பமுஞ்சேர்கிலா" (சேதுபு. கோடிதீ. கஎ.) 4. புணர்ச்சிவிகாரத்தொன்று. (உ-ம்.) "வலிவரின்-இயபுந்திரிபுமாவனவுளபிற" (நன். உஉக.) 5. வேறுபாடு.

திரிபுக்காட்சி—திரிவுக்காட்சி.

திரிபுடி—காண்பான், காட்சி, காட்சிபொருள் என்பன. (உ-ம்.) "திரிபுடிகண்-மூத்துஞாதிரு ஞாநஞேயமாம்" (வேதா. சூ. எஅ.)

திரிபுடிபலம் — ஆமணக்கு (வைத்தியமூ. அக.)

திரிபுடை—1. சத்ததாளத்தொன்று. 2. சிற்றேலம். (வைத்தியவக.)

திரிபுண்டரதாரணி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

திரிபுண்டரம்—மூன்றுவரியாய்ப்பூசும் விபூதிப்பூச்சு, முக்குறித்தொகுதி. (சை. வி. சஉ-ம் பக்கம்.)

திரிபுயம்—கக்கரி. (வைத்தியபரிபா.)

திரிபுரசுந்தரி—உமை. (உ-ம்.) "அணியுந் திரிபுரசுந்தரியாவதறிந்தனமே" (அபிராமியந் தாதி.) [திரிபுரசக்கரமுடைமையாலிப்பெயர் வந்தது.]

திரிபுராத்தான்—குப்பைமேனி. (வைத்திய பரிபா.)

திரிபுரம் — பூமி, அந்தர, சுவர்க்கத்தில் முறையே இரும்பு, வெள்ளி, பொன் என்ப வற்றால் மயன்செய்யப்பட்ட மூன்றுகோட்டையுள்ளவூர். (காஞ்சிப். முப்புராரிகோ. க.)

திரிபுரமல்லிகை—ஒரு மல்லிகை. (வைத்தியவக.)

திரிபுரமெரித்தான்—1. சிவன். (பிங்கல. கச.) 2. நொச்சி. (மலையக.) 3. மாவிலிங்கை. (வைத்தியமூ. அக.)

திரிபுராதபிநி—அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

திரிபுராந்தகி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

திரிபுரி—சாறடை, இது சாறணை. (பிங்கல. உகூஉ.)

திரிபுரை — 1. இருக்குவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஎ.) 2. சாரணை. (வைத்தியபரிபா.) 3. வாமமதத்தார்சொல்லும் ஒரு சத்தி. (த நி. போ. உசஎ.)

திரிபுவநம்—சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலம் என்பன. (உ-ம்.) "திரிபுவநமுழுதாண்டுசுடர் நேமிசெலநின்றோர்" (இராமா. குலமுறை.டு.)

திரிம்சத்து—முப்பது. (த-நி. போ.)

திரிமஞ்சள்—கத்தூரிமஞ்சள், மஞ்சள், மரமஞ்சள் என்பன. (வைத்தியமூ. அக.)

திரிமணை—தூருவலகு. (வழக்கு.)

திரிமரம்—திரிகை. (பத்துப்பா.) இது வரைத்திரிக்கிறதிரிகை யென்பர்.

திரிமலங்கள் — ஆணவமுதலிய மும்மலங்கள். (உ-ம்.) "செங்கமலத்தாளிணைகள்சேர லொட்டாத்திரிமலங்களறுத்து" (சி. சி. கஉ:க.)

திரிமுண்டம்—திரிபுண்டரம். (உ-ம்.) "திகழ் தருசெம்புன்றலைதிரிமுண்டம்" (கோயிற்பு. நடரா. உக.)

திரிமூர்த்தி — 1. ஈசனிடத்தில் தீப்தாகமங் கேட்டவன். (த. நி. போ. கடுஅ.) 2. ஐம்பத்தொரு ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎசு.) 3. சாந்திகலையில் பிருதிவிதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டெப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி.கிரியா. உக.) 4. மும்மூர்த்தி.

திரிமூலம்—கண்டமூலம், சித்திரமூலம், திப்பிலிமூலம் என்பன. (வைத்தியவக.)

திரிய—மீள. (உ-ம்.) "திரியவுந்தநூக்கோடி நீரதன்மேன்மையொன்றதுசெப்புவான்„ (சேதுபு. தருமகு. க.)

திரியக்ககப்பை—குறுக்காக நீண்டிருக்கிற அகப்பை. (தைல. பாயிர. ஈஎ. உரை.)

திரியக்கம்–நிவிர்த்திகலையிற் பிருதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை)

திரியக்கி — தேங்காய். (வைத்தியபரிபா.) (தைல. தைலவ.)

திரியக்கு—1. குறுக்கு. (தைலவ.) 2. பசுபட்சியாதி சாதிகள். (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

திரியக்குசுரோதசிருட்டி–பிரமன் குறுக்கே பார்க்கப்பிறந்தசிருட்டி; அது விலங்குசாதியின் சிருட்டி. இது "இனையவப்போழ்துதிரியக்கு சுரோதமெனப்படுசிருட்டியுண்டாயிற் - றினையது பசுமுன்னுகியசிருட்டி" என்றும் (சூத. சிவமான். கச-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

திரியம்—1. மூன்று. (உ-ம்.) "நல்குஞ்சுழுமுனையிடைபிங்கலையெனு நாடித்திரியமதை" (மதுரைப்பதிற்று. ருஈ.) 2. செவ்வள்ளி. (மலையக.)

திரியம்பகம் — 1. ஒரு மந்திரம். (உ-ம்.) "அதமிலா மதுவென்றியாருமறை திரியம்பகத்தால்" (சூத. ஞாந. ச: கசு.) 2. வீரபத்திரர் தக்கன்யாகத்தை அழிக்கஎத்த வில்லு. (அபிதா.)

திரியம்பகன்—1. அரன். (பிங்கல: கூச.) 2. அருகன். (உ-ம்.)"சினேந்திரன்றிரியம்பகன் சாந்தன். (திஷாஈரம்.முதலாவது.)3. விட்டுணு. 4. விநாயகன். (பிங்கலநி. கூஈ.) 5. வீரபத்திரன். (பிங்கலநி. ககச.)

திரியல்—திரிதல். (உ-ம்.) "திரியலாவகை" (சேதுபு. கவிதீர். உஉ.)

திரியேகம்– முப்பொருளொன்றுயிருத்தல், பதிபசுபாசமுங்கூடியிருத்தலென்பர்.

திரிராத்திரி— 1. கறிமஞ்சள், மரமஞ்சள், கத்தூரிமஞ்சள் என்னு மூவகை மஞ்சள். (உ-ம்.) "கண்பொரங்கி" பார். 2. மூன்றிரவு.

திரிலவங்கம்—சிறுநாகப்பூ, செண்பகப்பூ, கிராம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

திரிலட்சணபாவனை—புத்தர் சொல்லுகிறபடி முத்திசித்தித்தற்காகிய மூன்று ஞாநம்; அவை சர்வந்துக்கந்துக்கம், சர்வம் அநித்தியம் அநித்தியம், சர்வஞ்சூனியம் சூனியம் என்பன. (பெரியபு. திருஞாந. ஈகஙி. உரை.)

திரிலிங்கம் — 1. திரீலிங்கம், பெண்பால். 2. புல்லிங்கம், திரீலிங்கம், நபுஞ்சகலிங்கம் என்னும் மூன்று லிங்கம் 3. தான்றி. (மலையக.)

திரிலேகரி—விட்டுணுகரந்தை. (மலையக.)

திரிலேகிதம் — 1. துழாய். 2. திரிபலா. (வைத்தியபரிபா.)

திரிலோகசிந்தூரம்—ஒரு மருந்து.

திரிலோகம்–1. திரிபுவநம்; அவை சுவர்க்கமத்திய பாதலம் என்பன. 2. பொன் வெள்ளி செம்பு என்பன.

திரிலோகி—விட்டுணுகரந்தை. (மலையக.)

திரிலோசநம்–1. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக.) 2. மூன்று விழி.

திரிலோசநி—காளி. (சூ. நிக. க: ஈஅ.)

திரிவநக்கம்–1. அகவியன்மூன்று; அவை: அசுத்தம், அறியாமை, சுத்தம் என்பன. 2. அரசியன் மூன்று; அவை: ஆதாயம், நட்டம், மத்திமம் என்பன. 3. இயல்பாய்விரும்புவது மூன்று; அவை: கடமை செல்வம், பெண்போகம் என்பன. 4. மூவகைச்சரக்கு; அவை: சுக்குத்திப்பிலி மிளகு. (தைல. தைலவ. சஈ.)

திரிவாசம்—உக்காரி. (மலையக.)

திரிவிக்கிரமன்–1. ஓரரசன். 2. விட்டுணு. மூன்றடிகொண்டளந்து பராக்கிரமஞ்செய்தமையாற்பெற்றபெயர்.

திரிவிச்சதா—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

திரிவிதகாரியகர்த்திருத்துவம்–காரணகர்த்திருத்துவம், சங்கற்பகர்த்திருத்துவம், சந்நிதாநகர்த்திருத்துவம் என்னும் மூவித காரியகர்த்திருத்துவம். (வி-ணி. கசுஅ.)

திரிவிததத்துவங்கள் — சிவம், சதாசிவம், மகேசம் என்னும் மூவித தத்துவங்கள். (த-நி. போ. கசுஈ.)

திரிவு—1. திரிபு. 2. தப்பு. (புறப். வெ.)

திரிவுக்காட்சி—ஒருபொருளைப் பிறிதொன்றுகக்காணுங்காட்சி; அது கட்டையைக் கள்வனென்று கொள்வதுபோல்வது. (சி. சி. அளவை. ஈ. நிரம்ப.)

திரிவேணிசங்கம்–ஒருதலம்; அது கங்கை, யமுனை, சரசுவதியென்னு மூவாற்றுப் பொருத்து.

திரீலிங்கம் — பெண்பால். (பி-வி. சஈ. உரை.)

திரு—1. அழகு. (உ-ம்.) "செம்பதுமை திருக்குமரா" (கந்தபு. காமதகந. ஈஈ.) 2. இலக்

குமி (உ-ம்.) "திருவாரணங்குமணமகன்" (மறை-தி. க.) 3. செல்வம். (உ-ம்.) "திருக் குழாமொண்செய்யாள்பார்த்துறினுண்டாகும்" (நான்மணி.சுச.) 4. தெய்வவுத்தியென்னுமோ ரணி. (பிங்கல. கஉ00.) 5. நல்வினை. (சிந்தா.) 6. பெண். (உ-ம்.) "நந்தார்தவமுஞ்சிதைக்கு மிந்தத்-திரு. (மரு-தி. உ.) 7. மங்கலமொழியி ஞென்று. (சூ. நிக. கஉ: கஎஎ.) 8. மங்கிலியம். (உ-ம்.) "திங்கள்வாணுதனீயேழிரண்டாண்டிற் திருவிழந்திருக்குவையென்ன" (பிரமோத்தர. சோமவார. உசு.) 9. மூலமேற்றேன்றும்வீற் றுத்தெய்வம். (சிலப். மனையறம். கஅ-வரி.) 10. மேன்மையாகியசிறப்பு. (சூ.நிக. கக: ரகரவெ.)

திருக்கடைக்காப்பு — 1 கோயிற்றிருக் கதவுசாத்தல். (வழக்.) 2. திவ்வியபிரபந்தத் தின் முடிவுப்பாட்டு. (வழக்.)

திருக்கடவூர்—ஒரு சிவத்தலம்.

திருக்கயிலாசபரம்பரைச் சந்தானகுரவர்கள்— மெய்கண்ட தேவர், அருணந்திசிவாசாரியர், மறைஞானசம்பந்தசிகர் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் நால்வர்கள். (சைவவிளக்கம்.)

திருக்கழக்குன்றம்-செங்கல்பட்டுக்கு அரு கிலுள்ள ஒரு சிவத்தலம்.

திருக்களாஞ்சேரி — மறைஞானசம்பந்த தேசிகர் பரிபூரணதசையடைந்த தலம். (கோ யிற்பு. சந்தானகுரவர்வரலாறு. ச.)

திருக்களிற்றுப்படியார்—திருக்கட வூர் உய்யவந்ததேவநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சைவசித்தாந்தசாத்திரம் பதினென்கனுளொன் று. (சைவவி.)

திருக்காட்சி—தேவதரிசனம். (வழக்.)

திருக்காட்டுப்பள்ளி—ஒரு தலம். (உ-ம்.) "வெள்ளியங்கிரிமேவினேன் விழைதிருக்காட் டுப்-பள்ளியம்மையார்" (திருநாகைக்காரோ. திருநாட். நிக.)

திருக்காளத்தி—ஒரு தலம்.

திருக்கை—1. ஆணவமலம். (உ-ம்.) "ஒன்று மூளத்திருக்கு" (கோயிற்பு. பாயி. கஎ.) 2. கண். (சூ. நிக. உ: கூசு.) 3. காண்பாணுகிய சித்து. (உ-ம்.) "திருக்கியவேதாந்தநூலியம் புறுவதிருக்குத்திரிசியமென்றிருபொருள்"(வே தா. சூ.) 4. குற்றம். (உ-ம்.) "திருக்கையறுத் தென்னையாளும்பதந்தரவே" (மரு-தி. சுசு.) 5. தந்திரம்.(வழக்.)6.முறக்கு.(சிந்தா.)7. வஞ்சம்.

திருக்குன்றமலை—திருக்கோணமலை. (ஈழ நாட்டு வழக்கு.)

திருக்கூட்டம் — தேவதொண்டர் கூட்டம். (வழக்.)

திருக்கை—ஒருவகை மீன்; அஃது ஆடாத் திருக்கை, ஓட்டைத்திருக்கை, கருந்திருக்கை, குருவித்திருக்கை, கோட்டாத்திருக்கை, செந் திருக்கை, நெய்த்திருக்கை, பஞ்சாடித்திருக் கை, புள்ளித்திருக்கை, மணற்றிருக்கை எனப் பலவகைப்படும். (பரதவர். வழக்.)

திருக்கோன்றை — பிரணவவடிவமான தா துள்ளவோர் கொன்றை இது, சிவபிரானுக் குரியது.

திருக்கோணமலை—திரிகோணமலை.

திருக்கோலம்—தேவகோலம். (வழக்.)

திருக்கோவையார்—மாணிக்கவாசக சுவாமிக ளாற் திருவாய்மலர்ந்தருளப்பட்ட திருச்சிற்றம் பலக்கோவையார். (அபிதா.)

திருகவிருத்தசீரம்-இருபக்கமும் வந்துவை யுடைய கலப்பைவடிவுள்ளதாகிய நாதம்; இது துவாதசப்பிராசாதகலைகளிலேழாவது. (சி-லி. கிரி. கூ.)

திருகணி—சங்குதிருகி. தட்டார்வழக்கு.

திருகணை—புரிமணை. (வழக்.)

திருகம்—சரதிக்காய். (மலையக.)

திருகல்—1. முரணல். 2. முறுகல். (பிங் கல உஉசரு)

திருகலி-நுனிவளைந்த பனைமுதலியவற்றிற் குச் சொல்லப்படும் ஒருபெயர். (வழக்.)

திருகாணி—திருகணி. (வழக்.)

திருகியகள்ளி — திருகுகள்ளி. (வைத்திய பரிபா.)

திருத—1. கள்ளம். 2. திருகுதல். (உ-ம்.) "திருகுசால்கடுப்பினேடித்திசைதிசை கால்வா ய்மூட்டி" (சேதுபு. திருநாட். உக.) 3. தெரி நிலை வினைப்பகுதி. 5. முறுக்கு. (உ-ம்.) "சில்ல லோதியைச்செங்கையாற்றிருகுறப்பற்றி" (இ ராமா. சூர்ப்பநகை. கூக.) 6. வஞ்சனை.

திருதகள்ளி-ஒருகள்ளி. (வைத்தியமூ-அக.)

திருதுதல்—1. சுழற்றிப்பிடுங்குதல். (உ-ம்.) "சரக்குவட்டினையிருகையாற்றிருகின ரெறிந் தார்" (கூர்மபு. அட்டமூர். சு.) 2. திரும்புதல். (உ-ம்.) "திருங்குமி" (கலிங்கத்துப்பரணி.) 3. பறித்தல். 4. முறுகுதல். (புறநா.)

திருதுதாழை— ஒரு தாழை. (வைத்தியமூ-அக.)

திருதுபலை—வலம்புரிக்காய். (உ-ம்.) "திருகு பலையட்சம்பப்பத்து" (தைல. தைலவ. கoச.)

திருகூசி—தமருசி.

திருச்சியம்—காணப்படுகிறபொருள். (சி.சி. கூ: கூ. ஞானப்.)

திருச்சீரலைவாய்-திருச்செந்தூர். (திருமுறு காற்றுப்படையிற்காண்க.)

திருச்செந்தூர்–இராமேச்சுரத்துக்குத்தெற் குள்ள சுப்பிரமணியர் பிரதான தலங்களிலொன் று.

திருசோபம்—வெண்டாரமரை. (மலையக.)

திருட்டகன்மம்–இம்மையிலேபலிக்கும் இம் மையிற்செய்த கன்மம். (சி. சி. உ: கூ. மறை.)

திருட்டம்—காணப்பட்டது.

திருட்டாதிருட்டம் — திருட்டாதிருட்ட கன் மம். (சி. சி. உ: கூ. மறை.) அது இம்மை மறுமையிற் பலனடைதற்கேதுவான இம்மை யிற்செய்யப்படுங் கன்மம்.

திருட்டாந்தம்—1. உதாரணம். 2. காணப் பட்ட மூடியுடையது. (சைவப்பி. கூ.)

திருட்டாந்தரம்—திருட்டாந்தம்.

திருட்டானுமானம் — பூர்வகாட்சியநுமானம். (சி. சி. அளவை. கூ. ஞானப்.)

திருட்டி — 1. அறிவு. 2. கண். (பிங்கல. கoடுங.) 3. தினை. (வைத்தியபரிபா.) 4. பார்வை.

திருட்டியம்—ஞானம்.

திருட்டு—களவு. (சூ. நிக. க: டுஅ)

திருட்டுத்தனம்—கள்ளக்குணம். (வழக்.)

திருட்டுப்பு — ஒருவகைச்சந்தம். (கூர்மபு. உச. உரை.)

திருடக்கிரந்தி—மூங்கில். (மலையக.)

திருடகம் — விபூகவிரி முப்பதனுளொன்று. (வள். எசுஎ. பரி. குறிப்.)

திருடகாண்டம்—மூங்கில். (மலையக.)

திருடம் — 1. உறுதிப்பத்தல். (சி.சி. ச: கஅ. சிவாக்.) 2. கடினம். (சி. சி. உ: டுஎ. சிவாக்.)

திருடழலம்—தேங்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

திருடர்—கள்வர். (சூ நிக. உ: சகூ)

திருடல்—திருடுதல்.

திருடலோமை—காட்டுப்பன்றி.

திருடழம்—தேங்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

திருடன்–1. கள்வன். (உ-ம்.) "பிறர்தம்பொரு ளேவெளவுந்-திருடனுர்மேலவருக்கறமுறைப் பதென" (அரிச்சபு. பாயிர. கூ.) 2. விட்டிணு கரந்தை. (வைத்தியமூல. அக.)

திருடாமீ — விட்டிணுகரந்தை. (வைத்திய பரிபா.)

திருடி—1. கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. திருகுகள்ளி. (உ-ம்.) "களியனற்சிதமிந்திர வல்லிபிசகங்குடமென்னலும்பிணங்குதிருடி" (தைல. தைலவ. கூசு.) 3. நொடிப்பொழுது. (சி. சி. உ: டுச. சிவாக்.) 4. களவுசெய்தவள்.

திருடு–1. களவு. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

திருடுதல்—களவெடுத்தல்.

திருணகேது—மூங்கில். (வைத்தியமூ.அக.)

திருணசாரை—வாழை. (வைத்தியமூ. அக.)

திருணசூநியம்–தாழை (வைத்தியமூ. அக.)

திருணம்—1. தேன். 2. தேனீ. (1, 2-வைத் தியபரிபா.)

திருத்தம்–1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "திருத்தராய் மதுராபுரி" (திருவிளை. கான்மா. க.) 2. சுகம் (உ-ம்.)"மாசதனிற்றூய்மையினில்வறுமைவாழ் வில்வருத்தத்திற் றிருத்தத்தின் மைதுனத்திற் சினத்தில்" (சி. சி. அ: ஙகூ.) 3. திருத்துகை. 4. திருந்தல். 5. தீர்த்தம். (உ-ம்.) "திருத்தம் வானவர்சென்னியிற்சென்றதால்." (இராமா. சேதுபந். சக.)

திருத்தல்—திருத்துதல். (உ-ம்.) "சீதையென் பவடன்னைவிட்டம்மனிதரைத் திருத்தல்" (இராமா. படைகாட்சி. சகூ.)

திருத்தாண்டகம்—தேவாரத்திலோர் பகுதி; இது: திருநாவுக்கரசுநாயனுர் திருவாய்மலர்ந் தருளியது (உ-ம்.) "சரணம்"பார்.

திருத்தாண்டவம்— திவ்யநடனம். (உ-ம்.) "ஐந்துதொழி - லென்னுந்திருத்தாண்டவம்புரி தல்கண்டால்" (திருவாத-புத்தரை. கக.)

திருத்தி—1. செவ்விதாக்கி. (புறநா.) 2. பூர ணம். (சி. சி. ஞானப்.)

திருத்து—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.(உ-ம்.) "வரைவிதிருத்தொண்டரணி" (கோயிற்பு. பா யிர. கஅ.) 2. பயிர்செய்த நிலம்

திருத்துதல் — 1. சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.) 2. தேற்றுதல். (வழக்.) 3. விளக்குதல். (உ-ம்.) "பரிகலந்திருத்தி" (திருவிளை.விருத்தகு.உச.) (1, 2, 3-வழக்.)

திருத்துறையூர் — பெண்ணையாற்றுக்குச் சமீபத்திலேயுள்ளதலம். இது, அருணந்திசிவா சாரியர் பரிபூரணதசையடைந்த தலமுமாம். (சந்தானகுரவர் வரலாறு.)

திருத்தொண்டர்—தேவதொண்டர். (உ-ம்.) "வளர்கதிருத்தொண்டரணி" (கோயிற்பு. பா யிர. கஅ.)

திருத்தொண்டு—திவ்யவழிபாடு. (வழக்.)

திருதராட்டிரன்—1. சூரியன்மூன்பாடுந் து வாதசகந்திருவரிலொருவன். (வி-ணி. உசசு.) 2. துரியோதனன்றந்தை. (பாரத சம்பவ.உஉ.) உரை.) [பூமியைத்தாங்குபவன் என்றபடி.]

திருதி—1. ஒருவகைச்சந்தம். அஃது ஓரடி பதினெட்டெழுத்துப்பெற்று வருவது. (வீர சோ. யாப். ஙகூ. உரை.) 2. சந்திரனது சோ டச கலைகளிலொன்று. (வி-ணி. உசசு.) 3. திருத்தி. 4. மனங்கலங்காமை. (உ-ம்.) "முத்தி யுறற்கேதுவாமென்றெண்ணலேதிருதி" (சூத.

ஞாந. கஙஃ: கக.)

தீநதியை—மூன்று.

தீநதியைப்பிரகாணம்—விவேகசிந்தாமணி என்னுஞ் சாத்திரத்தினுள் பிரகரணம் இதிற் றத்துவசிருட்டிசொல்லப்படும். (த. நி. போ. கூஅ.)

தீநதீயாதற்புநுடன்—மூன்றும்வேற்றுமைத் தொகை. (பி. வீ. உக. உரை.)

தீநந்தலர்—திருந்தார். (உ-ம்.) "திருந்தலர் வணங்க" (பிர-காண். கசஃ: க.)

தீநந்தார்—பகைவர். (உ-ம்.) "திருந்தாரை யேயொழிக்கும்" (நளவெண்பா. சுயம்வர. சுஉ.)

தீநந்து—1. ஒப்பனை. (உ-ம்.) "திருந்தார் மன்றற்குழலணங்கின்செவிலித்தாயர்" (பாரத. திரௌ. ஙசஃ.) [மூதனிலத்தொழிற்பெயர்.] 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "திருந்தம் பலவன்" (திருக்கோ. கூஉ.)

தீநந்துகை—செவ்வைப்படுதல்.

தீநந்துதல்—1. சீர்ப்படல், திருத்தமாதல். 2. தேறுதல். 3. நன்மையடைதல். (1, 2, 3-வழக்.)

தீநநாமச்செடி— } திருநாமப்பாலை. (வைத்
தீநநாமத்துத்தி— } தியவக.)

தீநநாமப்பாலை— } ஒருபூடு, அது நன்னாரி.
தீநநாரிப்பாலை— } (வைத்தியபரிபா.)

தீநநாள்—விசேடாராதனைத்தினம். (உ-ம்.) "சீரார்தரவருதிருநாள்படிமுதல்" (கோயிற்பு. திருவிழா. நுo.)

தீநநாளைப்போவார்—அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரிலொருவர். (உ-ம்.) "திருநாளைப் போவார்நாயனார்புராணம்"

தீநநீலகண்டர்—அறுபத்துமூன்றுநாயன்மாரிலொருவராகிய திருநீலகண்டநாயனார். (உ-ம்.) "திருநீலகண்டநாயனார்புராணம்"

தீநநீற்றுக்கோவில்—திருநீற்றுப்பை. (வழக்.) திருநீறுசிவமாகவும் பையைக்கோவிலாகவுங்கொண்டு கூறுவர்.

தீநநீற்றுச்சோழன்—அநபாயச்சோழனார். (உ-ம்.) "உலகுய்யத்தண்றுபுகழ்த்திருநீற்றுச் சோழனெனமுடிசூடி" (கோயிற்பு. பாயிர. க.)

தீநநீற்றுப்பச்சை—திருநீற்றுப்பத்திரி. (வைத்தியமூ. அஎ.)

தீநநீற்றுப்பத்திரி—உருத்திரசடைப்பூடு

தீநநீறு—விபூதி. (உ-ம்.) "நாதன்-றண்ணடி மஞத்துட்கொண்டதெருந்திருநீறுசாத்தி" பெரிய பு. தடுத்தாட். கக.) (பிங்கல. களுங.)

தீநநெடுங்களம்—ஒருதலம். (உ-ம்.) "பன்னு மேன்மைசால் பரம்பரன்றிரு நெடுங்களமும்" (திருநாகைக்காரோ. திருநாட். நுஅ.)

தீநம்நல்வேலி—தென்னாட்டொருதலம்.

தீநப்படைவீடு—சுப்பிரமணியர் ஆறுபடை வீட்டிற்குங்கூறுவர். (பத்துப்பா. மூகவுரை.)

தீநப்பணி—ஆலயங்கட்கும் பெரியோர்க்குஞ்செய்யும் பணி. (வழக்.)

தீநப்பதி—1. தேவதலம். 2. வீட்டிணு.

தீநப்பம்—திரும்புகோடி. (வழக்.)

தீநப்பரங்குளறு—மதுரைக்கருகிலுள்ள ஒரு மலை; இது சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு பிரதான தலமாயுள்ளது. (உ-ம்.) "திருப்பரங்குன்றமர் சேயைப்போற்றுவாம்" (கந்தபு. கட. வாழ். கூ.)

தீநப்பள்ளி—1. தெய்வசயநம். 2. திருக்கோயில்.

தீநப்பள்ளித்தாமம்—திருக்கோவிலுக்குச் சாத்தும்படி தொடுக்கப்படும் பூமாலை. பள்ளிகோவில்.

தீநப்பள்ளியெழுச்சி—தேவர்கள் அநந்தல் விட்டெழுதல்.

தீநப்பனையூர்—ஒரு தலம். (உ-ம்.) "உம்பர் சென்றெத்திநிற்குந் திருப்பனையூரனையாளை" (திருக்கோ. கஙஏ.)

தீநப்பி—வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரிபா.)

தீநப்பு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வளைப்பு. (வழக்.)

தீநப்புகழ்—திருவண்ணமலையிலிருந்த அருணகிரிநாதராற் சுப்பிரமணியக்கடவுளைக்குறித்துச்செய்யப்பட்ட ஒருநூல்.

தீநப்புதல்—1. கவிழ்த்தல். 2. மடக்கல். 3. மாற்றல். 4. மீட்குதல். 5. வளைத்தல். இத்திருப்புதல் பெரும்பாலும் வழக்கில்வரும்.

தீநப்பூட்டு—மங்கலியதாரணத்துக்குக் கூறும் வழக்கு. திருமங்கிலியம்.

தீநப்பூடுதல்—மங்கலியந்தரித்தல்.

தீநப்பெண்ணாகடம்—மெய்கண்டதேவர் திருவவதாரஞ்செய்த தலம் (கோயிற்பு. சந்தானகுரவர் வரலாறு.)

தீநம்பல்—திரும்புதல். (உ-ம்.) "தீத்தேடிச் சென்ற திரும்பி. (சேதுபு. வேதாள. உடு.)

தீநம்பு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தீநம்புதல்—1. கவிழ்த்தல். 2. பின்னிடல். 3. மடங்கல். 4. மாறல் 5. மீளல். 6. வளைதல். இவை வழக்கிற் பெரும்பாலும் வரும்.

தீநமகண்மைந்தன்—மன்மதன். (பிங்கல. கசடு.)

தீநமகள்—இலக்குமி. (உ-ம்.) "திருமகள் வலக்கண்வாக்கின்சேயிழையிடக்கண்" (திருவிளை. நான்மாட. உ.)

தீநமகளாடல்—பரவைபென்று பெயர். (சூ. நிக. க. நுo.)

திருமஞ்சநம் — தெய்வ அபிடேகம். (திருவாதவூ. திருப்பெ. எ0. உரை.)

திருமண் — வைணவர் நெற்றியிலிடுவது, (வைணவர் வழக்கு.)

திருமயிலை — மயிலாப்பூர் (மரூஉ.)

திருமரம்—அரசு. (பிங்கல. உசுசுஅ.)

திருமலர்—தாமரை. (பிங்கல. கூ00எ.)

திருமலை—சிவபிரான் திருமாலிருக்கு மலை கட்குச் சிறப்பித்துக்கூறும் பெயர்.

திருமறுமார்பன்—1. அருகன். (சூ. நிகண். க: ரு.) 2. திருமால். (பிங்கல.கூ0.) திருவாகிய மறுவையணிந்தமார்பன் என்பர்; பரிபாடலில்.

திருமால்—விட்டுணு. (உ-ம்.) "புல்லாணித் திருமான்முன்னே" (அரிச்சபு. பாயிர. கச.)

திருமால்கோப்பூழ் — தாமரை. (பிங்கல. கூ00எ.)

திருமால்வதாரம்பத்து—விஷ்ணுவின் அவதாரம் பத்து; அவை: மச்சம், வராகம், கூர்மம், நரசிங்கம், வாமநம், பரசுராமன், இராமன், பலபத்திரன், கண்ணன், கற்கி என்பன. (பிங்கல. கஙகூ.) [சநகன், சநந்தநன், சநாதன், சநற்குமாரன், நரநாராயணன், கபிலன், இடபன், நாரதன், அயக்கிரீவன், தத்தாத்திரேயன், மோகினி, யாகபதி, வியாதன், தன்வந்திரி, பௌத்தன் என விட்டுணுவின் அவதாரம் பதினேந்தாகவுங்கூறுவர்.] (பிங்கல. கசஎ0.)

திருமாலாயுதமைந்து—விட்டுணுவின் ஆயுதம் ஐந்து; அவை: பாஞ்சசந்நியமென்னுஞ் சங்கும், சுதரிசநமென்னுஞ்சக்கரமும், சாரங்கமென்னும் வில்லும், நாந்தகமென்னும் வாளும், கௌமோதகியென்னுந் தண்டமாம். (பிங்கல. கஙஙமுதல் கஙஅ-வரை.)

திருமாலுநீதி—தாமரை. (சூ. நிக. ச: ரூக.)

திருமாளிகைத்தேவர் — திருவிசைப்பாடியருளிய ஓரடியார். (சைவச.)

திருமார்பேறு—திருமால் பூமியிலே சிவனைப் பூசித்தவோரு தலம். (சி. சி. உ: கூஉ. உரை.)

திருமுகம் — பெரியோர்வரைந்து விடுக்கு மோலைக்கு மங்கலமாகக்கூறு மொருபெயர். (நன்னூ. பெயரி. க0.)

திருமுட்டு—பூசைத்தட்டுமுதலியன. (உ-ம்.) "இலங்குநற்றிருமுட்டிவை முதலியவீந்தார்" (வேதாரணியபு. மேன்மை. ருஉ.)

திருமுதல்—திரும்புதல்.

திருமுந்நூற்றுப்படை — நக்கீரதேவராற் செய்யப்பட்ட ஒரு நூல். (பத்துப்பா.)

திருமுற்றம்—1. குதிரைவையாளிவீதி. (சூ. நிக. ரு: சசு.) 2. கோயிற்சந்நிதானம். (வழக்.)

திரு[illegible]—தெய்வப்புத்தகம் பன்னிரண்டு. (உ-ம்.) "திருமுறைகண்டபுராணம்" பார்.

திருமுன்— } திருமுன்பு, தேவர்பெரியர்
திருமுன்பு— } சந்நிதானம். (வழக்கு.)

திருமூலட்டானம்—தில்லைமூலத்தானம். (கோயிற்பு. வியாக். கச. உரை.) [திருமூலஸ்தானம் திருமூலட்டானமெனமரீஇயிற்று.]

திருமெழுக்து—குற்றமற்றகோமயமும்வடித்தெடுத்த சலமுங்கொண்டு கோயின்முதலிய வற்றை மெழுகல். (உ-ம்.) "பூசைத்தலம்புகுந் தேதிருமெழுக்காற்புதுக்கிடுவார்" (சிவரக. நைமிச. உசு.)

திருமேனி — 1. குப்பைமேனி. (வைத்திய வக.) 2. திவ்யதேகம்.

திருமேனியழகி—குப்பைமேனி. (மலையக.)

திருமொழி—ஆகமம்; ஜைந (சிந்தா.)

திருவட்டி—கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.)

திருவடி—1. அநுமார். வைணவர் வழக்கு. (உ-ம்.) "திருவடியென்னுந்தன்மையாவர்க்குந் தெரியகின்றிலன்" (இராமா. மயேந்திரப். உசு.) 2. திவ்யபாதம். (உ-ம்.) "திருவடியின்மிதியடியும்" (கோயிற்பு. பதஞ்ச. கக.)

திருவடிநிலை—பெரியோர்பாதுகைக்குப்பெயர். (வழக்.)

திருவடையாளம்—சிவபிரானுக்குரிய சிறந்த அறிகுறியாகியமாலை அது, உருத்திராக்கமாலை, கொன்றைமாலையைக்குறிக்கும்பெயர். (பெரியபு. திருஞானச. கஉக0.) (சி. சி. காப்பு. க. உரை.)

திருவம்—குதிரைவத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

திருவழது—திவ்யவுணவு. (வழக்.)

திருவநட்பயன்—கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச்செய்த ஒரு சித்தாந்தசாத்திரம்.

திருவலது—கோவில்களிலே கொள்ளப்படும் விளக்குமாறு. (சி. சி. அ. கஙூ: மறை.)

திருவள்ளுவர்—திருக்குறள் என்னும் ஒரு நூல்செய்த ஆசிரியர். (உ-ம்.) "திருத்தகுதெய்வத் திருவள்ளுவர். (திருவள்ளுவமாலை. க.)

திருவன்—திருவுடையவன்.

திருவனம்—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

திருவாக்து—திவ்யவாக்கு. (வழக்.)

திருவாசகம்—1. திருவாக்கு (வழக்.) 2. மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாற்செய்யப்பட்ட ஒரு தமிழ்வேதம்.

திருவாசி—மரத்திலுலேனும் உலோகங்களிலுலேனும் வில்லாகாரமாய்ச்செய்து விக்கிரகத்தின்மேல் வைக்கப்படுவதொன்று. (உ-ம்.) "ஓங்காரமேநற்றிருவாசி" (உண்மைவிளக். கூச.)

திருவாசிகை—திருவாசி.

திருவாடுதண்டு–திருவுருவைச்சுமக்கு மரம். ஓர் குழூஉக்குறி.

திருவாத்தி—ஒரு பூமரம்.(உ-ம்.)"திருவாத்தி யணைந்தருளி. (பெரியபு. சிறுத். சகக.)

திருவாதிரை—ஒருநாள். (பிங்கல. உசச.)

திருவாபரணம்—தெய்வாபரணம். (வழக்.)

திருவாய்மொழி — 1. திவ்வியவாக்கு. 2. வைணவரது தமிழ்வேதம்.

திருவாயில்—திருக்கோயில்வாயில். (வழக்.)

திருவாரூர்–ஒரு தலம். (உ-ம்.) "திருவாரூர்ப் பிறந்தார்களெல்லார்க்குமடியேன்" (திருத்தொண்டத்தொகை.)

திருவாவினன்குடி—சுப்பிரமணியக் கடவுளுடைய விசேடத்தலங்களுளொன்று. அது, ((பழநி.) (திருமுருகாற்றுப்படை பார்.)

திருவான்கோடு--ஒரு பட்டினம்.

திருவானைக்கா– திருச்சிராப்பள்ளிக்கருகில் ஒரு தலம். (திருவானைக்காபுரா. பாயிரம்.)

திருவில்—இந்திரவில். (உ-ம்.) "திருவிலல்லதுகொலோவிலறியார்" (புறநா. உ0.) தெய்வவில் என்றபடி.

திருவிழா—உற்சவம். (உ-ம்.) (திருவானைக். திருவிழாப்பட.)

திருவிளக்கு—திவ்யதீபம். (உ-ம்.) "திருமாலல்திருவிளக்கோடு" (சிவரக.பசாசுமோசந.ஙசு)

திருவிளம்—1. சிவதை. 2. திராய். (1, 2-மலையக.)

திருவிளையாட்டு—தெய்வவிளையாட்டு.

திருவிளையாடல்—1. ஒரு புராணம். (உ-ம்.) (திருவிளையாடற்புராணம்.) 2. தெய்வவிளையாட்டு.

திருவினாள்—திருமகள். (உ-ம்.) "போதிலார் திருவினாள்புகழுடைவடிவென்றும்" (சிலப். மங்கலவாழ்த்து.)

திருவுந்தியார்–பதினொன்குசித்தாந்தசாத்திரங்களுளொன்று.

திருவுரு — திவ்யமேனியாகிய விக்கிரகம். (உ-ம்.) (கருணைதிருவுருவாகி. (கோயிற்பு. பாயிர. உ.)

திருவுளம்— திவ்யசித்தம். (உ-ம்.) "அச்சிறையிலேசேறற்குன்றன்றிருவுளமறியேனென்றான்" (அரிச்ச-பு. மயாக. கங.)

திருவுசல்—
திருவுஞ்சல்— } திவ்யவூஞ்சலாட்டு.

திருவெண்ணெல்லூர்—ஒரு தலம்.

திருவேழச்சி–தெய்வமெழுதல்.(உ-ம்.) "எந்தைபிரான்றிருவெழுச்சியின்பமெய்த" (கோயிற்பு. திருவிழா. உடு.)

திருவெழுத்து—பஞ்சாக்கரம். (உ-ம்.) "இது திருவெழுத்தினீடே" (சிவப்பி. க0: கங.)

திருவென்றசாரம்—காசிச்சாரம்.(வைத்திய பரிபா.)

திருவேங்கடம்—ஒரு தலம்.

திருவேடம்—1. சைவமடங்களிலுள்ள வடியார் காதணி. (குழூஉக்குறி.) 2. திவ்யவேடம்.

திருவேரகம்– சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய விசெடத்தலங்களுளொன்று.திருமுருகாற்றுப் படைபார்.

திருவோற்றடை—விக்கிரகங்களுக்கு அபிடேகமானபின்னெற்றுஞ்சீலை.

திருவோற்றியூர் — சென்னைக்கருகிலுள்ள ஒரு சிவதலம்.

திருவோணம்—ஒரு நாள். (பிங்கல. உசு0.)

திருவோலக்கம்—மகாதிவ்யசபை,ஓலக்கம்-சபை. (ஞானமி. சo. உரை.)

தீரேகம்—தேகம். (வழக்.)

தீரேசந்தி—திராய். (வைத்தியமூ. அக.)

திரேதம்—திரேதாயுகம். (உ-ம்.) "என்னே இரேதத்திரேணுகையேகூற்றுவனுந்-தன்னேர்திரேதத்திற்சாநகியே" (நீதிவெண்பா.)

திரேதாயுகம் — நான்குயுகங்களில் இரண்டாவதுயுகம்; அது: பன்னிரண்டு இலட்சத்துத் தொண்ணூற்றாறாயிரம் மநுடவருடங்கொண்ட காலம். (சி-லி. ஞாந. உச. உரை.)

திரேந்தி—திராய். (மலையக.)

திரை—1. அலை. (உ-ம்.) "திரைகடையிற்று மால்" (அரிச்ச.பு நாட்டு. டுo.) 2. உடற்றிரை. (உ-ம்.) "நரைதிரைமூப்பிவைமாற்றி" (இராமா. குலமுறை. ச.) 3. கடல். (உ-ம்.) "எற்றுந் திரையினமிர்தை"(திருக்கோ.கஙச.)4. சுருள். (உ-ம்.) "கப்புரப்பசுந்திரைகதிர்செய்மாமணி" (சிந்தா. நாமக. கசுஅ.) 5. திரைச்சீலை, இதனை இடுதிரையென்பர் நிகண்டில். 6. தெரிசிலை வினப்பகுதி. (உ-ம்.) "திரைகடலோடியுந்திரவியந்தேடு" (கொன்றைவேந்தன்.) 7. யாறு. உ-ம்.) "தெண்டிரைசேர்சடையாருந்திருவுள்ளமகிழ்ந்தருளி" (கோயிற்பு. இரணி. டுக.) 8. வெற்றிலை.(உ-ம்.)"இளிந்தகாய்கமழ்திரைவாசமீண்டி" (சிந்தா. கேம. சுஅ.) 9. வைக்கோற்புரி.

திரைத்தல்—1. சுருக்கல். 2. சுருட்டுதல். (உ-ம்.) "நிலந்திரைக்குங்கடற்றானை" (புறநா. கூஎ.)

திரைதல்— 1. உறைந்தபால் கண்விடுதல். (உ-ம்.) "திரைந்தபால்" (வழக்.) 2. சுருங்கல். 3. திரங்கல். 4. திரளல், சுருள்.

திரைந்து—சாய்ந்து. (உ-ம்.) "சில்லம்போ

தின்மேற்றிரைந்துதேனுலாம்" (சிந்தா. கோவிந்தை. டு.)

தீரைப்பு—திரைதல்.

தீரையல் — 1. சுருங்கல். 2. வெற்றிலை. (உ-ம்.) "பாசிலைத்திரையலும்பளிதமும்படைத்து" (மணிமே. கச்சிமாந. உசசு.)

தீரையன்—நெய்தனிலத்தலைவன்.

தீரைவு—திரைப்பு.

தீரோகிதம்—1. மறைக்கப்பட்டது. (சி. சி. உ: கூஉ. சிவாக்.) 2. மறைவு.

தீரோதகம்— மறைத்தல். (உ-ம்.) "ஞாந திரோதகமென்னில்" (சி. சி. உ: அடு. சிவாக்.)

தீரோதசத்தி— மாயை, கன்மம், ஆணவம், வைந்தவம் என்னும் நால்வகைப்பாசத்தினுடைய அநாதித்தன்மைநிகழ்வதற் கேதுவாயிருக்கின்ற சிவசத்தி. இது கிரமத்திலேபேரின்பமாவதாய் அந்தப்பேரின்பத்திற்குக் காரணமாகுஞ் சிற்றின்பத்திற்கு நிமித்தமாகிய சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபாவமென்கின்ற நான்கு கிருத்தியங்களை ஆணவி, சைநி, ரோதயித்திரி என்னும் முச்சத்திரூபமாயிருந்து பண்ணுவது. (சி. சி. கை; சி. சி. ஞாபப்.)

தீரோதம்—திரோதமலம்.(உ-ம்.)"ஆசுறுதிரோதமேவாதகலுமாசிவமுன்னை" (சிவப்பிர.) திரோதம் - மறைப்பு.

தீரோதமலம்—பஞ்சமலங்களுளொன்றாகிய திரோதாயி. (உ-ம்.) "அம்மலங்கட்குமுகூலமாய்நின்றுசெய்யுஞ்சிவசத்தி பாசசத்தியினடங்குமாயினுந்தொழில்வேற்றுமைபற்றியுபசாரத்தாற்றிரோத மலமெனவேறுவைத் தெண்ணப்படும்" (சி. சி. உ: அஎ. சுப்பி.)

தீரோதயம்—திரோதம்.

தீரோதாநகரி — திரோதாநசத்தி. (உ-ம்.) "ஏயுமும்மலங்கடத்தந்தொழிலினையியற்றவேவுந் - தாயவன்றனதோர்சத்திதிரோதாநகரியதென்றும்"(சி .சி. உ: அஎ.)[திரோதாநத்தைச் செய்வதென்னும்பொருட்டு.]

தீரோதாநசத்தி — திரோதசத்தி. (உ-ம்.) "வள்ளலாலாமெனவே, திரோதாநசத்தியதுஉண்மையும்பெற்றும். அது பாகம் வருவித்தற் பொருட்டு மலத்தின்வழிநின்று மோகமுதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துவதாகிய சிவசங்கற்பத்திற்கேதுவாதல்பற்றி மலமென்றுபசரித்துக் கூறப்படும். இவ்வாறு மலகன்மமாயை திரோதாநம் மாயாகாரியமென்னு மைவகைப்பாசமுங் கண்டுகொள்க" (சிவஞாநபோ. உ: உ-ம் அதிகரணம்.சிவஞா.)ஆன்மாக்களோடு ஆணவமலம் பக்குவமாகும்படி அது மறைத்தற்கனுகூலஞ் செய்வது என்பர். (சிவப்பிர. உ: உ. உரை.)

தீரோதாநம் — 1. திரோதாநசத்தி. 2. மறைப்பு.

தீரோதாயி — திரோதாநசத்தி. (உ - ம்.) "மூயங்கிநின்றுபாகமிகவுதவு திரோதாயியொன்று" (சிவப்பிர. உ: கச.)

தீரோபவம்–1. பஞ்சகிருத்தியத்தொன்று. (சைவவி.) 2. மறைவு. (உ-ம்.) "செவ்வருட்குறியிலீசன்றிரோபவஞ்செய்தான்" (சேதுபு. சங்கரபாண். கoஉ.)

தீரோபவித்தல் — திரோபவஞ்செய்தல். (சி.சி. உ: கடு. சிவஞா.)

தீரோபாவம்—பாசங்களுக்குச் சாமர்த்திய முண்டாக்குதலாகிய அநுக்கிரகத்தைச்செய்து அதனாற் சேதநர்களை ஏற்றபோகங்களை வழுவாமல் உண்ணும்படியறைத்தல். "திரோபவம்" 1 பார். (சைவப்பி. டுசு.)

தீரௌபதி — பஞ்சபாண்டவர் மனைவி. (உ-ம்.)"இன்னமுதச்-சொல்லாய்நல்லாய்மென்பூவாய்தோகாய்பாவாய்திரௌபதியே" (பாரத. திரௌபதிமாலை. சசு.)

தில்—1. ஆசையுங், காலமும், ஒழிந்தசொல்லுமாகிய மூன்றுபொருளைத்தருமோ ரிடைச்சொல். (உ-ம்.) "விழைவேகாலமொழியிசைதில்லே" (நன். சசுக.) 2. ஓரசைச்சொல். (சூ. நிக. கo: கஎ.)

தில்லகம் — வெள்ளிலோத்திரம். (உ-ம்.) "மூப்பாலநறுக்குமூலங் – குட்டமகிற்றில்லகமூரூதி" (தைல. தைலவ. எச.)

தில்லம்—காடு. (உ-ம்.) "தில்லமும்பலதேசமுங்கடந்தவண்சென்றான்"(சேதுபு. மங்கல. எசு.)

தில்லி—டில்லிப்பட்டணம்.

தில்லியம் — 1. எட்சாட்டி, எள்ளுதிர்ந்தசெடி.) 2. நல்லெண்ணெய். (உ-ம்.) "தில்லியமுமுருவினுக்கொருகரமதுநிசிசிங்கி முக்கடமுப்பலம்" (தைல. தைலவ. சு.)

தில்லை–1. ஒருமரம். (உ-ம்.) "தில்லைமூல்லைவன்னிபுன்னை" (சிவரக. தேவர்முறை. க.) 2. சிதம்பரம். (உ-ம்.) "தில்லை–மீதிலைந்திருவருடமேவியபலன்மேவும்" (சேதுபு. சேதுபல. ச.) [தில்லைமரக்காடு மிகுதியாயிருந்ததினால் இப்பெயர் வழங்கிற்று.]

தில்லைநாயகம்—ஒருநெல். முக்கூடற்பட் பிரபந்தத்திற்காண்க.

தில்லைவனம்—சிதம்பரதலம். (உ-ம்.) "தடமாடியேர்தில்லைவனத்து" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கo.)

தீலகம்—1. கலித்துறை. 2. சிந்தூரம். (பிங் கல. கஉஉசு.) 3. திலோதகம், எள்ளுநீரும்.

4. நுதற்குறி. (பிங்கல. கஙூ உசா.) 5. பொட்டு. (உ-ம்.) "சிந்தூரத்திலகநுதற்சிந்துரத்தின்மருப் பொசித்தசெங்கண்மாலே" (பாரத. கிருட்டி. கச.) 6. மஞ்சாடிமரம். (உ-ம்.) "திலகமும்வகு ளமுஞ்செங்கால்வெட்சியும்" (மணிமே. மலர் வன. கசுக.) 7. மேன்மை. (உ-ம்.) "திலகமா மெந்தைநாமஞ்சேர்ந்து" (சிவரக. காயத்திரி. உஎ.) மேலாதல் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

திலகலம்—செக்கு.

திலகற்கம்—திலகடம், பிண்ணாக்கு.

திலகாதுகன்—வாணியன்.

திலதண்டகன்—வாணியன்.

திலதம்—1. சுட்டி. 2. நெற்றித்திலகம்.

திலபருணி— } சந்தனம். (மலையக.)
திலபருணிகை— }

திலபவம்—எண்ணெய். (உ-ம்.) "வடித்த படியேதிலபவம்வார்த்து"(தைல.தைலவ.உடு.)

திலபாவி—கொளுஞ்சிமரம்.

திலபாவிநி—சாதிமல்லிகை.

திலம்—1. எள். (உ-ம்.) "செவ்விளநீர்"பார். (பிங்கல. உகஎ0.) 2. மஞ்சாடிமரம். (வைத்திய மூ. அக.)

திலமயூரம்—ஒருவிதமயில். [எள்ளுப்போலும் புள்ளிகளையுடையமயில் என்றபடி.]

திலரசம்—எண்ணெய். (உ-ம்.) "திலரசமுங் கலந்து" (தைல. தைலவ. சஙூ.)

திலவகம்—வெள்ளிலோத்திரம்.(வைத்திய மூ. அக.)

திலாசா—தைரியப்படுத்தல். [பார்சி.] திலாசாப்பண்ணிவருகிறேன். (வழக்.)

திலீபன்—ஓரரசன். (உ-ம்.)"தெண்ணீர்மை மதியினையான் றிலீபனெனுந் தேர்வேந்தன்" (இரகு. அரசியற். எ.)

திலோத்தமை— 1. ஓரரம்பை. (உ-ம்.) "திராரியேவலினுல்வந்ததிலோத்தமை தன்னைக்கண்டார்" (பாரத. இந்திர.சஙூ.) 2. பதுமையின்றாய்; புத்திசேனன்தாய். (சிந்தா.)

திவ்யசாதிசர்ப்பம்—சர்ப்பபேதமிரண்டனு ளொன்று. அது தலைமையும் உத்தமசாதியும் கடவுட்பாம்புமாகிச் சிறப்புற்ற அட்டதிக்குகளில்வாசஞ்செய்யும் வாசுகி, அநந்தன், தக்கன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என எட்டுப்பேதப்படும். (சிவரட். கஙூக.)

திவ்யம்—திவ்வியம். (உ-ம்.)"தொண்டருக் கிசைந்ததிவ்யவிம்பகோடியே" (சிவரக. நந்திகேசுர. கஙூ.)

திவ்யத்தொனி—தேவர்கள் அருகனுக்குச்செய்யு மெண்வகைச்சிறப்பினுள் ஒன்று. (சிந்தா.)

திவ்வியது—திவ்வியமானது.

திவ்வியநாநம்—சூரியகிரணம்பாயு மழைத் தூறலிற்படிதல்; இஃது ஏழ்வகை நாநத்தொன்று.

திவ்வியம்—1. இனிமையானது. (வழக்.) 2. தெய்வத்தன்மை, தைவிகம். (உ-ம்.) "திவ்வியநரம்பும்" (திருவிளை. திருநகரப் படை.) 3. மேன்மையானது. (உ-ம்.) "அரவணிவேணியான்- றிருவுளஞ்செய்ததிவ்வியமென்மொழிப் பொருளும்" (அரிச்ச. பு. மயாந. ஏறு.)

திவ்வியழத்திரை—ஒருவகை முத்திரை. (சைவச. பொது. கூடுச. உரை.)

திவ்வியாத்தீநம்—சிந்தாமணி, சூடாமணி யென்னுமிரத்தினங்கள்.

திவ்வியவுடம்—தேவவுடம்; அது: மானிடவுடம் முந்நூற்றறுபத்தைந்து கொண்டது.

திவ்வியலிங்கம்—அமூர்த்திசாதாக்கியம். (உ-ம்.) "மேலைத்திவ்வியலிங்கமெனவு-மூலத்தம்மமெனவுமொழிந்தனர்" (சதாசிவ. கஉ.)

திவ்வியாதிவ்யசம்பந்தம்—தேவ இருடியிடத்திருந்து மநுட இருடியிடத்துவந்த ஆகம சம்பந்தம்; இது ஐந்தாவது சம்பந்தம். (சி-லி. சரி. உ.)

திவசீசுவான்—துவாதசாதித்தரிலொருவன்.

திவசகான்—சூரியன்.

திவசம்—நாள். (உ-ம்.) "கற்பாந்த - திவசம் பொரினும்" (பாரத. கிருட்டி. உஙூச.)

திவடல்—துவளுதல்.

திவண்ட—திளைத்த. (சிந்தா.)

திவண்டது—குழைந்தது. (சிந்தா.)

திவண்டல்—திவடல்.

திவண்டன—விளங்கின. (திருக்கோ. கூ00 உரை.)

திவம்—நாள். (உ-ம்.) "திவநிலைமாற்றி - மற்றெங்கெழுந்தாலென்னசெங்கதிரே- திருச்சிற்றம்பலதேசிகர்கலம்பகம்" பார்.

திவலை—1. மழை. (சூ. நிக. க: அக.) 2. மழைத்துளி. (பிங்கல. சுக.)

திவவு—செங்கோட்டியாழுறுப்பினுளொன்று; அது: நரம்புகளைவலிபெறக்கட்டும் வார்க்கட்டு. (உ-ம்.) "தந்திரிகரத்தொடுதிவவுறுத்தியார்த்து" (சிலப். புறஞ்சேரி. கo எ.)

திவள-1. அசைய. 2. விளங்க. (1,2 சிந்தா.)

திவளல்-1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. சேர்தல். (உ-ம்.) "பன்மணிதிவள்கதிர்மேலைதிளைக்குமல்குலும்" (கூர்ம.திருக்கல். உ அ.) 3. துவளல். (சிந்தா.) 4. விளங்கல். (உ-ம்.) "தார்திவளப் பதுமனிவ்விருந்தோன்"(சிந்தா.கஙூக.உஙூடு.)

தீவஞ்தல்—திவளல்.
தீவா—பகல். (பிங்கல. உஉக.)
தீவாகரம்—ஒரு நிகண்டு.
தீவாகரன்—1. சூரியன். (உ-ம்.) "இலகொளி விட்டொருகோடிதிவாகரரென்ன விளங்கியிரு ப்பதுவே" (மதுரைப்பதிற்று. ருகூ.) 2. சூரிய னது தவாதசராட்சதர்களாகிய மெய்காவலர்க ளுளொருவன். (வி-ணி. உசடு.) 3. திவாகரஞ் செய்தவன்.
தீவி—1 சுவர்க்கலோகம். (உ-ம்.) "திவிதல போகபேதந்தீளப்பர்" (சிவதரு.சிவதரும.கக.) 2. சூரியன். (உ-ம்.) "திவிவரநாழிகைபத்தென வாயுத்திசையுறுமே" (கெவுளிசாத்திரம்.(3. புலி. [குறுக்கல்விகாரம்.] (பிங்கல. உசகக.)
தீவிதிராட்சம் — கொடிமுந்திரிகை. (மலை யக.)
தீவிபிநாமம்-கொடிவேலி.(தைல.தைலவ.)
தீளாக்தும்—அசையும். (சிந்தா.)
தீளாத்தல்—1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. அநுப வித்தல்.(உ-ம்.)"கண்டவடிவாற்றீளாப்பதற்கு" (திருவீளை. வளை. உகூ.) 3. அழுந்தல். (உ-ம்.) " வள்ளற்றூரகலந்தன்னில்வனமூலதீளாக்க " (நைடதம். அன்ன. கண். எ.) 4. அரற்றொழுகு தல். (சிந்தா.) 5. ஒருதொழிலே யிடைவிடாது பயிறல். (சிலப். அரும்பத.) 6. நிறைதல். (சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கூ.) 7. நெருங்கல். (ஐங் குறுநூ.) 8. பெருகுதல். (உ-ம்.) "இக்கடம் பவனத்தின்றுகண்டுவகைதீளாத்தேம்" (திரு விளை. இந்திர. எசு.)
தீளாத்தவர் — தொழிலில் இடைவிடாது பயின்றவர்: (சிந்தா.)
தீளாப்ப—1. அசைய. (உ-ம்.) "திருந்து காழல்குறீளாப்பவுடீஇ" (திருமுரு. உ0ச.) 2. வீளையாட. (உ-ம்.) "இளையார்தீளாப்ப" (புற நா. உருகூ.)
திறப்பட—கூறுபட. (சிந்தா.)
தீற்றி—1. இறைச்சி. (பதிற்றுப்.) 2. தின் பன. (உ-ம்.) "தேனெஞகெடமான்பாலுந்திற்றி கள்பிறவுநல்கி" (கந்தபு. வள். எசு.) (மதுரைக் கா. உகக. அடி. உரை.)
திறக்குதல்—திறத்தல். (உ-ம்.)"கதவினைத் திண்ணமாகத்திறந்தருள்செய்மினே" (தே வார. திருமறை. க. திருநாவு.)
திறத்தல்—1. திறக்குதல். (உ-ம்.) "பூட்டு" பார். 2. பிளவுப்தெல். 3. வலுத்தல்.
திறத்தார் —பகுதியார். (உ-ம்.) "மூவிவர் விண்ணுராகியதிறத்தாரோடமணுகுதி" (கந்த பு. பிரமயாக. சு.)
திறப்படுதல்—1. சீர்ப்படல். 2. தேறுதல். 3. பலப்படுதல்.
திறப்பணம்—திறப்பணம், தமரூசி.(குழூஉக் குறி.)
திறப்பு—1. காவலின்மை. 2. திறத்தல்.
திறம்—1. அதிகம். (வழக்.) 2. அரையென் னும் ஓரிலக்கணம். (தைலவ.) 3. இடம். (மணி மே.) 4. உறுதி. (உ-ம்.) "அறைந்தவைகட் கெவ்விதத்துந்திறந்தான்மண்ணே" (கை தல. கஅ.) (பிங்கல. கo அஎ.) 5. ஐசுவரியம். 6. கற்பு. (சிலப்.) 7. காரணம். (பிங்கல. உஉ அங.) 8. குறைநரம்புள்ளவீணை. (சூ. நிக. கo: சக.) 9. சாமர்த்தியம். 10. சுற்றம். (உ-ம்.) "பூனை கடிமாலைமாதர்திறத்தி தொழிந்துவிட்டார்" (சிந்தா. சுரமஞ்ச. எஎ.) 11. தன்மை. (மணி மே.) 12. நிலபேறு. (பிங்கல. கஅoஎ.) 13. வகை. (உ-ம்.) "அறமுதலுன்குமகலிடத்தோ ரெல்லாந்திறமுறத்தேர்ந்துதெளிய" (வள்-மா. ஙஅ.) கூறுபாடு. (புறநா.) 14. வரலாறு. (மணிமே.) 15. வலி. (பிங்கல. களசுக.)
திறம்பல்—1. தவறுதல். (உ-ம்.) "சிராத்த சேடத்தை முகந்துகொண்டு திறம்பிடாமல்" (ஏகாதசி. காலநிர். நுங.) 2. மாறுபடல் (உ-ம்.) " திரம்பாதேபணிசெய்துநிற்கையன்றே சீரடி யார்தம்முடையசெய்திதானே" (சி. சி. க: கக.)
திறம்புதல்—திறம்பல்.
திறமை — 1. சமர்த்து. 2. வகைமை. 3. வலிமை
திறல்—1. உபாயம். (உ-ம்.) "ஒருநிருதனை வேறற்-கிரணத்திறல்குரு விருளிற்றரவர" (கோயிற்பு. திருவிழா. ஙசு.) 2. ஒளி. (உ-ம்.) "திறல்விடுதிருமணியிலங்குமார்பின்"(பதிற்று. சசு.) 3 வலி.(உ-ம்.) "அழலெனவுயிர்க்குமஞ் சுவருகடிந்திறல்" (திருமுரு. கசக.) 4. வெற்றி. (உ-ம்.) "திறல்புனைந்துவைகினர்" (திருவீளை. வளைய. ஙசு.)
திறவோன்—1. வலிமையுடையவன். (உ-ம்.) "செங்கோலறத்தின்முறையேசெலுத்துந் திற லோன்" (அரிச்சபு. மயாந. உச.) 2. திண்ணி யன். (சூ. நிக. உ: நுo.)
திறவாளி— } வலியன்.
திறவான்— }
திறவிது—செவ்விது. (உ-ம்.) "திருவீளை கடிமனைதிறவிதின்மொழிவாம்" (சிந்தா.நாமக. கூடு.)
திறவு—1. உளவு. (வழக்.) 2. திறத்தல், வெளிப்படை. (உ-ம்.) "திறவிலேகண்டகாட்சி யே" (திருவாச. பிடித். சு.)
திறவுகோல்—தாட்கோல். (வழக்.)

தீறன் — 1. காரணம். னகரம்போலி. 2. கூறுபாடு. 3. வரலாறு. (உ-ம்.) "நூலேதுவல் வோனுவலுந்திறனே" (நன். பாயி. கூ.) 4. வழி. (உ-ம்.) "அறனெடுபுணர்ந்தறிறனறிசெங்கோல்" பொருந. உகூ0.)

தீறனல—நெறியல்லாதன. (சிந்தா.)

தீறனில்யாழ் — நெய்தல்யாழ்த்திறம். (சூ. நிக. க0: கூச.)

தீறுதீறுத்தல்—
தீறுதீறுப்பு—
தீறுதீறனெல்— } அச்சக்குறிப்பு.

தீறை—அரசிறை, திறைப்பொருள். (உ-ம்.) "ஒன்னுர்திறைகொணர்ந்துபுகுவதையன்றி" (கூர்மபு. தக்கன்வமி. கூக.)

தீன்—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

தீன்பன—திற்றி. (பிங்கல. ககருசு.)

தீன்மர் — தின்பவர். (உ-ம்.) "உண்மருந்தின்மரும்" (பதிற்றுப். உச.)

தீன்மார்—தின்மர். (பதிற்றுப்.)

தீன்மை—தீமை. (உ-ம்.) "தின்மைநெறிவர வேண்டா" (பழமொழிவி. ச)

தீன்றல்—உண்ணல். (சூ. நிக. க: சு)

தீன்றி—தீன்.

தீன்று—கடித்து. (உ-ம்.) "வாளையிறுதின்று" (கூர்மபு. தக்க. வமி. ருசு.)

தீன்னல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "அறத்தினைத்தின்ற" (திருவிளை. மாயப். கூசு.) 2. கடித்தல் (உ-ம்.) "வாளையிற்றிற்றின்னவோ" (இராமா. சூர்ப்பந. கஉக.) 3. மெல்லுதல். வெற்றிலைபாக்குத்தின்ருன். (வழக்.)

தீன்னி—தின்கிறவன். மிகத்தின்பவனுக்குக் கூறுவர். (வழக்.)

தீன்னுகை—
தீன்னுதல்— } தின்னல்.

தீனவு—சொறி. (உ-ம்.) "பகைவர்ப்பெரு மையாற்றினவுறுதடந்தோள்" (கூர்மபு. தக்கன் வமி. ரு0.) (பிங்கல. ககூஅச.)

தீனவெடுத்தல்—சொறிவுண்டாதல்.

தீனுசு—வகை. (உ-ம்.) "தன்மூலம்" பார். (தைல. தைலவ. உஉ.)

தீனை—ஒருவகைத்தானியம்; அது: வெள் ளைத்தினை, அச்சித்தினை, காட்டுத்தினை, செந் தினை, கருந்தினை, அணில்வாற்றினை எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "மொய்வரைத்தினை மென்சோறு" (பெரியபு. கண்ணப். கூச.)

தீனைக்குருவி—ஒருசிறு குருவி.

தீனைச்சாமை—ஒரு சாமை.

தீனைத்தாள்—அருவி. (பிங்கல. உகூசுக.)

தீனைப்பொழது — மிகச்சிறிய பொழுது. (உ-ம்.) "தினைப்பொழுதுமவப்பொழுதாய்ச்செ லுத்தாதார்சிவகணத்தின்செய்கையோரே" (சி வரக. நந்திநமனு. கசு.)

நீ.

நீ—1. அறிவு. (உ-ம்.) "நீதாவசவநிமலர் செல்வா" (கந்தரந். கூக.) 2. இனிமை. (உ-ம்.) "நீயவாஞ்சுவைப்பாலாவிற்றேவராவ தி கம்" (திருவிளை. மூர்த்திவி. கக.) 3. கொடுமை. (உ-ம்.) "நீமலியிடுக்கண்டூத்தசேவடி" (சேதுபு. சேதுச்சரு. க.) 4. கோபம். (சிந்தா.) 5. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 6. நரகம். (வள். ககூஅ.) 7. நெருப்பு. (உ-ம்.) "பகற்பெய்யார்நீயினு ணீர்" (ஆசாரக்கோவை. சு.) 8. பஞ்சபூதத் தொன்று.

நீக்கஞ்சி—ஆதிகருப்பூரம், இது: நீபமேற் றுதற்குரிய கருப்பூரம். (வைத்தியபரிபா.)

நீக்கடன்—ஈமத்திலே அக்கினியாற்செய்யுங் கடன். (உ-ம்.) "நீர்க்கடனுந்தீக்கடனுஞ்செய் விப்பீர். (பாரதவெம்பா.)

நீக்கடைகோல்—ஒளலிகோல். (பிங்கல. ரு0.)

நீக்கணம்—கணப்பொருத்தவகையுளொன் று; அஃது: இடைநேராகிய புளிமாங்கனி. (இலக்கணவி. அ00. உரை.)

நீக்கணவகை—நேயு, வாயு, அந்தரம், சூரி யன், இந்நான்குகணமுந்நீது. (பிங்கல. கஙசஙு.)

நீக்கணாக்கிநி—ஒரு நோய். (உ-ம்.) "விட மந்நீக்கணைக்கிநி" (தைல. தைலவ. கஉங.)

நீக்கதர்—நீட்சதர்.

நீக்கநீக்கும்பச்சை—நாகப்பச்சை. (வைத் தியமூ. அக.)

நீக்கருமம் — 1. அக்கினிகொண்டுசெய்யுங் கருமம். (உ-ம்.) "நவையிறீக்கருமம்யாவும்" (கூர் மபு. பதிக. உருு.) 2. ஈமத்திற்செய்யும் அக்கினி காரியம். 3. தர்க்கிரியை.

நீக்கரை—முருக்கு. (மலையக.)

நீக்கல்—நீக்காலுங்கல், அது: சூரியகாந்தக் கல்.

நீக்காரியம்—அக்கினிகருமம்.

நீக்காலி—ஓரசுரன். (பெரியபு. திருக்குறிப் புத். கூ0.)

நீக்கிணதாராத்நிரசயீயாநரகம்—ஒரு நர கம். (உ-ம்.) "மாளு-மஞ்ஞான்றுநீக்கிணதாராத் நிரசய்யாநரகத்தடைப்பர்" (சேதுபு. துராசார. உஎ.)

நீக்கித்தல்—நீட்சித்தல்.

தீக்கிதர்—தீட்சிதர். (சி. சி. உ: ஏ கூ. மறை.)

தீக்குணம்—1. துர்க்குணம்; அது: பொய் சொல்லல், கோபித்துச்சொல்லல், கோட்சொல்லல், பயனிலசொல்லல் என்னும் வாக்கின் குணம்நாலும்; கனவுக்குப்போதல், வறிதேதொழில்செய்தல், கொலைசெய்தல் என்னும் காயத்தின் குணமூன்றும்; கொலைநினைக்கை, காமப்பற்று, ஆசையென்னும் மனத்தின் குணமூன்றும் ஆகப்பத்துவகைப்படும்.(சி. சி அ: கஉ. நிரம்ப.) 2. தீயின்குணமைந்து. பசி,சோம்பு,மைதனம், காட்சி, நீர்வேட்கை. (சிலப்ப.)

தீக்குணர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருச.)

தீக்குதல்—தீயச்செய்தல்.

தீக்குதித்தல்—ஆவேசமுதலியவற்றுற் நீப் பாய்தல். (வழக்.)

தீக்குருவி—தழல்விழுங்கி. இது மலையாள தேசத்தில் மிகுதியாயுளதென்பர். (வழக்.)

தீக்குவெறுங்தகை—சவுக்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

தீக்குறி—துர்க்குறி.

தீக்கூர்மை—1. இந்துப்பு. 2 திலாலவணம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தீக்கை—1. தீட்சை. (உ-ம்.) "அவன்செய்தீக்கைதகக்கொண்டு"(சைவச. பொது. கஉரு.) 2. விரதநியமம்.

தீக்கையோன்—1. அரன். 2. குரு. 3. தீட்சைபெற்றோர்.

தீக்கோள்—துர்க்கிரகம். உள்ளமுடையான் பார்.

தீங்கனி—1. இனிமையானபழம். 2. நெல்லிக்கனி. (உ-ம்.) "கைத்துக்கடிதடுங்காஞ்சிரந்தின்பவன்றீங்கனியைத்துய்த்து" (திருநூற். ருசு.)

தீங்கினர்—தீயோர்.

தீங்து—1. குற்றம். (உ-ம்.) "தீங்கிலாதின னங்கேட்கச்சிந்திக்கின்றேம்" (சிவரக. நந்தி மனு. கூ.) 2. கேடு. (சூ. நிக. அ: சுஎ.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) "ஒலமிட்டுத்தீங்கணைந்தோரல்லுந்தேறுய்" (திருக்கோ. களக.)

தீச்சதநம்—துர்ச்சகுனம்.

தீச்சடம்—அமுரி. (வைத்தியபரி.)

தீச்சணம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

தீச்சலம்—கடனுரை.

தீச்சனகம்—இலுப்பை. (வைத்தியபரி.)

தீச்சுடர்—1. தீபம். (உ-ம்.) "தற்புகழ்தல்" பார். 2. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

தீச்சொல்—1. சாபம். 2. சிறுசொல். (பிங் கல. உ0கஉ.) 3. பழிச்சொல்.

தீஞ்சுவை—நற்சுவை.

தீஞ்சேறு—இனியபாகு. (உ-ம்.) "அறையுறு கரும்பின்றீஞ்சேற்றியாணர்" (பதிற்று. எடு.)

தீஞ்சொல்—இனியசொல். (உ-ம்.) "மாங்குயிலினையதீஞ்சொல்" (நைடத. சுயம்வர.கஉ.)

தீட்டணபத்திரம்—1. அலரி. 2. கொத்தமல்லி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தீட்சணபுட்பம்—கராம்பு. (மலையக.)

தீட்சணம்—1. கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.) 2. கூர்மை. 3. நஞ்சு. (வைத்தியபரிபா.) 4. நிவர்த்திகலையிற்பிருதிவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவனங்களுளொன்று. (சி-வி.கிரி. உக. உரை.) 5. மிளகு. (உ-ம்.) "மலையசந்தீட்சணம்பா-லதிலிரண்டுமிழை" (தைல. தைலவ. கூ.)

தீட்சணகண்டகம்—முள்ளாவல். (மலையக.)

தீட்சணகந்நகம்—ஈருள்ளி. (வைத்தியமூ.)

தீட்சணகம்—வெண்கடுகு. (மலையக.)

தீட்சணசாரம்—இலுப்பை.(வைத்தியபரி.)

தீட்சணதண்டுலம்—திப்பிலி. (மலையக.)

தீட்சணபத்திரம்—அலரி. (மலையக.)

தீட்சணரசம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா. அக.)

தீட்சணியம்—கூர்மை.

தீட்சிதன்—சோதிட்டோமம்புரிந்தோரது பரம்பரையில் வந்தவர்க்குரிய பட்டப்பெயர். (அபிதானகோச.)

தீட்சாவான்—தீட்சிதன்.

தீட்சித்தல்—தீட்சைசெய்தல். (சி. சி. பாயிர. கூ. ஞாநப்.)

தீட்சை—1. உபதேசம். அது: சட்சுதீட்சை, பரிசதீட்சை, வாசகதீட்சை, மாநததீட்சை,சாத்திரதீட்சை, யோகதீட்சை, ஔத்திரிதீட்சை என ஏழுவகைப்படும். அவற்றுள், மச்சஞ்சினையைப்பார்த்துத்தாஞக்குமாறுபோல ஆசாரியன் உண்மையிலே சித்தத்தைவைத்து ஞாநதிருட்டியைவிழித்து அத்துவாக்களிற் கட்டுண்டகன்மங்களைத்தகித்து இராகுவினாலே விட்டப்பட்ட சந்திரனைப்போல மலத்திரயங்களினின்று சீடனைநீக்குவது சட்சுதீட்சை. பஞ்சப்பிரமசடங்கங்களைச் சொரூபமாகவுடைய பஞ்சாட்சரத்தை வலக்கையிலேந்திப் பிராரத்தவாதனையை நீக்குவதுபொருட்டாகச் சீஷனுடையதலையிலே சோதிமயமாகவைத்து அந்தச் சோதிமயமான தடையை உள்ளும் புறம்பும் பரிபூரணமானதாகத் தியானித்து அத்தக்கையாலே அவனுடைய தேகத்தில் பஞ்சகலாத் தாநங்களைப் பரிசித்து வாதனையையொழிக்குமது பரிசதீட்சை. பஞ்சாக்கரத்தின் பொருளாயிருக்கிற திரிபதார்த்தங்கள் ஞாந ஒளியுடனேகூடி உபதே

சிக்குமது வாசகதீட்சை. சிஷனேத்தானுகப் பாவிக்குமது மாநததீட்சை. இந்த முறைமைகளெல்லாம் இவனுக்குச்சந்தேகங்கள்தீரச் சாத்திரங்களிலே கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் உண்டாக்குமது சாத்திரதீட்சை. அட்டாங்கயோகங்களினுலேமனுேபாவனையைக்கெடுத்து நிட்டையிலே புரிவிக்குமது யோகதீட்சை. [இவ்வாறு தீட்சையும் பக்குவர்க்குச்செய்வது.] குண்டமண்டலத்தோடேசெய்யுமது ஒளத்திரி தீட்சை. 2. சங்கற்பம்.

தீட்டணசாரம்—இருப்பை. (மலையக.)

தீட்டணம்—கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.)

தீட்டல்—1. எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச.) 2. கோதல். (உ-ம்.) "கூந்தறீட்டி" (புறநா.சுஉ.) 3. தீட்டுதல். (உ-ம்.) "ஊட்டி" பார். 4. துலக்கல். (பிங்கல. உகசஉ.)

தீட்டு — 1 அழுக்கு. 2. ஆசௌசம். 3. எழுத்து. (உ-ம்.) "காரணமுலகுக்குதவுநின்னடியார்கையெழுத்திட்டதீட்டன்றே" (மதுரை. பதிற்று. சுஎ.) 4. சித்திரித்தல். (உ-ம்.) "தீட்டார்மதில்புடைசூழ்" (திருவாச-திருவம். சு.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பரிசித்தல், தீண்டுதல். (உ-ம்.) "ஓட்டு" பார். 7. மகளிர் சூதகம். (வழக்கு.)

தீட்டுக்கல்—சானைக்கல்.

தீட்டுகல்—தீட்டுக்கல்.

தீட்டுதல் — 1. அரிசிதீட்டல். (வழக்.) 2. எழுதுதல். (உ-ம்.) "கயற்கூகெண்ணிடையாகாசந்தீட்டுதல்கைக்கரிதே" (மறைசை. எகூ.) 3. கட்டுதல். 4. கூராக்குதல். (வழக்.)

தீடன்—கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரிபா.)

தீண்டல்—அணுகல். (உ-ம்.) "தீண்டிலெடுத்தவர்தீவினைதீர்ப்பவன்" (திருக்கோ. உசகூ.) 2. தொடுதல். (பிங்கல. உகசுசு.) 3 பாம்பு முதலியனதீண்டுதல். (உ-ம்.) "வாளரவந்தீண்டிடவேவீழ்ந்தமாண்டு" (சிவரக. அபுத்திபூ. உக.)

தீண்டியம்—பவளக்குறிஞ்சி. (வைத்தியபரிபாடை.)

தீண்டுகை—தீண்டுதல்.

தீண்டுதல் — 1. தீண்டல். 2. விஷந்தீண்டல்.

தீத்தட்டிக்கல்—தீக்கல், இதனுலெ நீயுண்டாக்குவர். (வழக்.)

தீத்தம்—1. சிவாகமமிருபத்தெட்டி னுன்று. (இரண்டாவது சைவவினுவி. தீப்தம் தீத்தமென நின்றது.) 2. தீர்த்தம். ரகரங்கெடநின்றது.

தீத்தர்—சதாசிவதத்துவத்திலிருக்கும் அணுசதாசிவர் பதின்மருளொருவர். (சி. சி. க: உரு. மறை.)

தீத்தல்—தீப்பொறிகளாக்கல். (உ-ம்.) "இமைத்தீத்தொளிர்செங்கண்" (கூர்மபு. அட்டமூர்த்த. கூ.)

தீத்தா—வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)

தீத்தாங்கம்—மயில். (வைத்தியபரிபா.)

தீத்தியம்—அரத்தை. (மலையக.)

தீத்திரள்—உளுந்தி. (பிங்கல. சரு.)

தீத்தீறம்—கொலை. (மணிமே.)

தீத்தெய்வம்—அக்கினிதேவன், பாவகன் என்ற பெயர் (சூ. நிக க: ருஉ.)

தீத்தொழில்—1 அக்கினிகருமம். 2. தூர்ச்செய்கை. (உ-ம்.) "தீத்தொழிலேகன்றித்திரிதந்து. (நன்னூ. உயிரீற். ரு. உரை.)

தீத்தோபலம் — சூரியகாந்தக்கல். (வைத்தியமூ)

தீதல்—கருக்குதல்.

தீது—1. குற்றம். (உ-ம்.) "தீதகலேகாதசிதான்" (ஏகாதசி. காலநிர்ண.எ.) 2. கொடுமை.) (உ-ம்.) "புலஞன்செய்ததீதகமுணர்ந்து" (திருவிளை. அங்கம். கo) 3. பகை. (பிங்கல. கஅஅஎ.) 4. தீமையுடையது.(உ-ம்.) "அறனழீஇயல்லவைசெய்தலிற்றீதே" (வள். கஅஉ.) 5. துன்பம். (ஐங்குறு.) 6. பாவம். (உ-ம்.) "உள்ளத்தாலுள்ளலுந்தீதே" (வள். உஅஉ.) (7) மரணம். (சிந்தா.)

தீர்தொடை—1. நரம்பு. (உ-ம்.) "தீந்தொடைமகரயாழ்" (சிந்தா.காந்தருவ. கசசு.) 2. யாழ். (சிந்தா.)

தீநட்பு — தீக்குணத்தாரோடெதாயநட்பு. (வள். அஉ-ம் அதி.)

தீநம்—கேடு.

தீநர் — 1. இரப்போர். (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. தீமைசெய்வோர். (உ-ம்.) "சிவபத்தரல்லாத்தீநருக்கும்" (சிவரக. பசாசு. உக.)

தீநன்—1. இரப்போன். (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. தரித்திரன். (சூ நிக. உ: சக.) 3. பெருந்தீநன். (வழக்.)

தீநா — கப்பற்காரர்துறைபிடிக்கக் கொழுத்தின வெளிச்சம். (பரதவர் வழக்கு.)

தீநாய்—ஒருவகை நாய். (மணிமே.)

தீநிறம்—மாந்தளிர்க்கல். (வைத்தியமூ. அக.)

தீநீர்—திராவகம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீப்பியம்—அசமதாகம். (வைத்தியமூ.)

தீப்பிரகாசி—குங்கிலியம். (மலையக.)

தீப்பிராயகம்—ஓமம்.(வைத்தியபரிபா.அக.)

தீப்பு—கருக்குதல்.

தீப்புட்பம்—சண்பகப்பூ. (வைத்தியமூ.)

தீப்பொறி—நெருப்புப்பொறி. (உ-ம்.) "தீப் பொறியொன்றுற்றால்" (சிவரக. அபுத்திபூருவ. ச.)

தீபக்கால்—1. விளக்குத்தண்டு. 2. விளக் கேந்துகருவி. (திருவிளை. மூர்த்திவி. உஅ.)

தீபகம்—1. ஓரலங்காரம். அஃது ஒருசொல் குணமுதலிய நான்களுள் யாதேனும் ஒன்ற னைக்குறித்து ஒருகவியிலே ஓரிடத்தினின்று பலவிடத்துஞ்சென்று பொருளைவிளக்குவது. (தண்டி. கஅ.) [ஓரிடத்துவைக்கப்பட்ட விளக் கானது பலவிடங்களிற்சென்றுபொருளைவிளக் குதல்போல இஃது ஓரிடத்துநின்று பலவிடங் களிலுஞ்சென்று பொருள்களை விளக்குதலா லே தீபகம் எனப்பட்டது.] 2. பார்வைமிருகம். (உ-ம்.) "சகலர்க் தமும்மலமாய்ந்தறுக்கப்-பாங் குறுதீபகம்போ லுருக்கொண்டு பரன்வருமே" (திருவாத. திருப்பெருந். கசு. உரை.) 3. மஞ் சள். (வைத்திய.) 4 விளக்கு.

தீபகாந்தி—வயிரக்கல்.

தீபகாந்தியோன்—தீபகாந்தி.

தீபசாலம் — சோதிவிருட்சம். (உ - ம்.) "திளைத்தவேர்முதற்சினையுறவிரிவன தீபசால மும்போன்ற" (பாரத. காண்டவ. கூடி.)

தீபதீக்ஷம்—வாலுளுவை. (மலையக.)

தீபதைலி—ஆமணக்கு. (வைத்திலமூ.)

தீபநம்—1. ஆகாரம். (உ-ம்.) "தீபநங்கள் சென்றதிலால்" (அகத். குருநாடி. உ0க.) 2. மஞ்சள். (வைத்தியப்பரிபா.) 3. வளரப்பிரகா சிக்கச்செய்யுங்கருவி. (சிந்தா.)

தீபளி—கயா. (வைத்தியபரிபா.)

தீபபுட்பம்—சண்பகப்பூ. (மலையக.)

தீபம்-1. இரவெரிமரம் இது, சோதிவிருட் கம். (உ-ம்.) "தேக்கதிலாரநாகஞ்சிந்துரந்திலகந் தீபம்" இரகு. ஆற்று. கக.) 2. சோதிநாள். (சூ. நிக. க: எங.) 3. தீவு. (உ-ம்.) "பல்வேறு தீபத்துச்செங்கோன்மை. (திருவிளாதவூரடி. அ.) 4. விளக்கு. (பிங்கல. சசு.)

தீபமரம்—சோதிவிருக்கம். (உ-ம்.) "தீபமா மரங்களாலும். (பெரியபு. கண்ணப்ப கஙக.)

தீபாக்கிநி—ஒருசுடர்கொண்டெரியும் நெ ருப்பு. காடாக்கிநி, கமலாக்கிநி, தீபாக்கிநி என் னு மூவித அக்கிநியிலொன்று: அது, தீபம்போ லொருசுடராகநின்றெரிவது.) ஒருவிரகுவைத் தெரிப்பது என்பர். (வைத்தியபரிபா. அக.)

தீபாந்தம்—பெருச்சாளி. (வைத்தியமூ.)

தீபாவலி—ஐப்பசிமாசத்தில் அபரபக்கச் சதுர்தசியில் உஷத்காலத்தில் நரகாசுரனைத் திருமால் கொன்றதனால் இவ்வேளை எழுந்து அப்பியங்கஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு கோடி தரித்துப் பலகாரங்களருந்தி யுலகத்தார் மங்க ளங் கொண்டாடவேண்டுமென அவ்வசுரன் வேண்டுகோளால் திருமாலங்ஙனமேயாகவென் றதினமாம். இத்தினம் தைலத்தில் இலக்குமி யும் வெந்நீரிற்கங்கையும் வசிக்கின்றார்கள் ஆகையால் தைலாப்பியங்களுஞ் செய்துகொண்டு வெந்நீரிலே ஸ்நானஞ்செய்யச் சகல தரித்திரத் தையும் ஒழிக்கின்றாரார். ஸ்நானஞ்செய்தவுட னே அலங்காரமாய்த்தரிக்கும் ஆபரணங்களா லும் புதுவத்திரங்களிலுலும் அதிகமேன்மை யான சம்பத்தையுமடைகிறார். (அபிதானசி.)

தீபாவளி—தீபாவலி.

தீபிகை—1. சாந்தியதீதகலையிற் சிவதத்து வத்திருக்கும் பத்துப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக.) 2. பிரமரந்திரத்துக்குள்ளான ஒரு சிவகலை. (பௌட். எருங.) 3. விளக்கு. (சூ. நிக. க: நுஉ.)

தீம்—இன்சுவை. (பிங்கல. கசுகூநி.)

தீம்பண்டம்—1. இனிய பழம். (சிந்தா.) 2. நற்பணிகாரம்.

தீம்பர்—1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: நுசு.) 2. தீங்குசெய்வோர். (உ-ம்.) "சிவன்பொற்கோயிற் செம்பொனுங்கவர்ந்ததீம்பர்" (அருணகிரிபு. நாட்டு. உங.)

தீம்பாலை—தருதிவாதிமரம்.(வைத்தியமூ-அக.)

தீம்பு—1. கீழ்மை. 2. தீது. (வழக்.)

தீம்புழல்—இனியபண்ணியாரம். (உ-ம்.) "தீம்புழல்வல்சிக்கழற்கான்மள்ளர்" (மதுரை. கூகநி.) [இருப்பைப்பூவென்றுங்கூறுவர்.]

தீம்புளி — கருப்புக்கட்டிகூட்டிப்பொரித்த புளி. (உ-ம்.) "இருங்கழிச்செறுவிற்றீம்புளி வெள்ளுப்பு" (மதுரை. கூகஅ.)

தீம்பூமரம் — ஒருமரம். (உ-ம்.) "நீர்தீம்பூ மரநிரந்ததக்கோலமும்" (சிந்தா. விமலை. கஙு.)

தீழநுகல்-ஒரு சமக்கு; அது: வைப்புப்பாண மூப்பத்திரண்டிலொன்று.

தீமை—1. இனிமை. (ஐங்குறு.) 2. கேடு. (உ - ம்.) "எனது - தீமைவிழிக்கடைநோக்கி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கநி.) 3. கொடுமை. (புறநா.)

தீய—1. இனிமையான. 2. தீதான. (1, 2-புறநா.)

தீயது—1. இனியது. 2. தீங்குள்ளது.

தீயபுட்பம்—சண்பகப்பூ. (மலையக.)

தீயம்—திப்பிப்பு. [தெலுங்கு.]

தீயர்—1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: நுசு.) 2. பொல்லாதவர்கள்.

தீயல்—தீதல்.

தீயலி—காயா. (வைத்தியமூ. அக.)

தீயன—1. இனிமையுள்ளன. 2. தீங்குள்ளன. (உ-ம்.) "சாந்தனையுந்தீயனவேசெய்திடினும்" (மூதுரை. ங0.)

தீயாக்கீரை—பொன்னாங்காணி. (மலையக.)

தீயாடி-சிவன். (உ-ம்.) "வீயினன்ன-தீயாடி சிற்றம்பலமனையாள்தில்லையூரனுக்கு" (திருக்கோ. கஎச.)

தீயார்—தீயோர். (உ-ம்.) "தீயாரைக்காண்பதுவுந்தீதே" (மூதுரை. க.)

தீயோர்—கீழோர். (பிங்கல. அஎஉ.)

தீர்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "தீர் வழிதேற்றமிலையேல்" (இன்னிசை. கச.)

தீர்க்கஅணம்—வெண்சீரகம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்ககந்தை—மெருகன்கிழங்கு. (தைல. தைலவ.)

தீர்க்ககாண்டம்—கோரைப்புல். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கசத்திரமகம்—ஒருவகையாகம். (உ-ம்.) "தீர்க்கசத்திரமகமடத்தினர்" (சேதுபு. இலக்கும. எ.)

தீர்க்கசந்தி—வடமொழிப்புணர்ச்சியி லொன்று. அது: அ ஆக்களின்பின் ஆவும் இ ஈக்களின்பின் ஈயும் உ ஊக்களின்பின் ஊவும் தோன்றல். (நன். மெய்யீ. கஅ. உரை.)

தீர்க்கசாலம்—ஆச்சாமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கணம்-வெண்சீரகம். (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கதண்டம்—1. ஆமணக்கு. (வைத்தியமூ. அக.) 2. சாட்டாங்கதண்டம்.

தீர்க்கதமன்—ஒரு முனிவர். (உ-ம்.) "தீர்க்கதமனவன்குமரன்கீர்வான்" (சேதுபு. அகத்திய. எ.)

தீர்க்கதரிசி-முக்காலவருத்தமாநமறிவோன்.

தீர்க்கதரு—பனைமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்கதாரு—நிலப்பனை. (மலையக.)

தீர்க்ககந்தை-மெருகன்கிழங்கு. (தைலவ.)

தீர்க்கநாசிகை—ஐம்பத்தொருருத்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி.)

தீர்க்கபத்திரம்—உள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கபர்ணி—வாழை. (தைலவ.)

தீர்க்கபன்னி—தீர்க்கபர்ணி. (உ-ம்.) "செங்கீரை" பார்.

தீர்க்கபாகன்—திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கபாது-1. சதருத்திரரிலேவருணதிக்கினிருக்கும் சதருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.) 2. நிவிர்த்திகலையிற்பிருதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.)

தீர்க்கபாதபம்—தென்னமரம். (மலையக.)

தீர்க்கபுயன்—திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கம்—1. ஆறுமேழாமிராசிகள். 2. நிச்சயம். (சூ. நிக. அ: சசு.) 3. நீளம். 4. நெடில். (பி. வி. ரு.)

தீர்க்கழகி—ஐம்பத்தொரு உருத்திரசத்திகளி லொருத்தி. (வி-ணி. உஎசு.)

தீர்க்கழலம்-1. தொட்டாற்சுருங்கி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. முடக்கொற்றான். (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்காதம்-பன்றி. அதிகப்புணர்ச்சிசெய்வது. (வைத்தியமூ. அக.)

தீர்க்காராசிகை—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

தீர்க்கலேகிதம்—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தீர்க்கலோகிதம்-1. சிலிந்தி. 2. தருப்பை. (1, 2-மலையக.)

தீர்க்கலோசநன்-திருதராட்டிரன்குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்கவசன்—திருதராட்டிரன் குமரன். (அபிதானசி.)

தீர்க்காதேவி—நிருதியின்தேவி. (அபிதானசி.)

தீர்க்கவிருக்கம்—பெருமரம். (மலையக.)

தீர்க்கவைரம்—நெடுநாளையில் விரோதம்.

தீர்த்தகர்—சமணமுனிவர்.

தீர்த்தகரர்— } சமணகுருக்கண்மார். அவர்
தீர்த்தங்கரர்- } ஏமசந்திர, காகசந்திர, நேமிசந்திர, எகிசந்திர, மாகசந்திர, அருகந்த, ஆதிநாத, அசகள, பாரீஸ்வநாத, சௌகத, சுருதிகீர்த்தி, ஸ்ரீமதகாமரகிதமுனிசுவாமி முதலிருபத்துநால்வர். (த. நி. போ.)

தீர்த்தம்—1. ஆகமம்; ஜை. (சிந்தா.) 2. சுத்தம். 3 திருமஞ்சநநீர். (உ-ம்.) "இன்மலர் கந்தந்தீர்த்தமிவற்றெடுமொருசாருய்ப்ப" (கந்தபு. திருக்கல். எசு.) 4. திருவிழா. 5. நீர். (4,5-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கங.)

தீர்த்தர்—1. கடவுளர். 2. பரிசுத்தர். (உ-ம்.) "தீர்த்தராய்முத்தீவேட்குஞ் செல்வர்தம் மிருக்கைசொல்வரம்" (திருவிளை. நகர. அஉ.)

தீர்த்தல்—1. ஒழிதல். (உ-ம்.) "பெண்முதலாப்பற்றதுதீர்த்தவெம்பாவநைதீர்த்த" (திருநூற். அஅ.) 2. தீர்மானித்தல். 3. நீக்குதல். (உ-ம்.) "இடுக்கண்டீர்த்தசேவடி" (சேதுபு. சேதுச. க:)

தீர்த்தன்–1. அருகன். (உ-ம்.) "பெண்முத லாப்பற்றதுதீர்த்தவெம்பாவைநதீர்த்த" (திரு நூற்.அஅ.) 2. குரு. (பிங்கல.எஅஉ.)3. சிவன். (உ-ம்.) "உலகுயிர்யாவுந்தீர்த்தன்மேனிகொள் பேரொளிநோக்கியேதியங்கி"(கந்தபு.தக்கீசுத். கசஎ.) 4. பரிசுத்தன். (உ-ம்.)"புலவன்றீர்த்தன் புண்ணியன்புராணன்"(மணிமே. மணிமேகலா. தோன். கூஅ.)

தீர்த்தீகை –1. தீர்த்தம். (உ-ம்.) "தீர்த்தி கைச்சினைச்சிகரநண்ணினனன்" (கந்தபு. வள்ளி யம்மை. டுக.) 2. யாறு. (பிங்கல. டுடுo.)

தீர்தல்–ஒழிதல். (உ-ம்.) "சிந்தையிலுறை பவற்குருவந்தீர்ந்ததால்" (இராமா. சூர்ப். கஉ.)

தீர்ந்தவன்–1. துறந்தவன் 2. தேறினவன். (மருதூரந்தாதி. உ.)

தீர்ந்தன்று –தீர்ந்தது. (புறநா.)

தீர்ப்பான்—வைத்தியன். (தைலவ.

தீர்ப்பு–1. தீர்மானம். (வழக்.) 2. நிவர்த்தி.

தீர்பு—தீர்வு. (உ-ம்.) "பாடினமாயையாற் றீர்புரைப்பீரென" (சேது. இலக்கும. கசு.)

தீர்மானம் — 1. தாளத்தீர்ப்பு. 2. தீர்ப்பு. (1, 2-வழக்.)

தீர்மானித்தல்—1. தாளந்தீர்த்தல். 2. நிச்ச யித்தல்.

தீர்மானிப்பு—தீர்மானம்.

தீர்வினை–வினைத்தீர்வு. (உ-ம்.)"சீதவறன்மூ ழ்கிபுதீர்வினையடைந்தான்"(சேது.காசிப்.சு.)

தீர்வு—1. தீர்தல். (உ-ம்.) "மையறீர்வுறவெ ய்தனன்" (சேதுபு. சேதுவந். கூ.) 2. பிராயச் சித்தம். (உ-ம்.)"பற்றியபழிக்குத்தீர்வு"(திருவி. வருணனுக்குச்சிவ. எ.)

தீர்வை — 1. கீரி. (பிங்கல. உருஉடு.) 2. சுங்கம். (வழக்.)

தீர்வைத்துறை—ஆயத்துறை. (வழக்.)

தீர—1. நீடித்த. (உ-ம்.) "தீரகாமமுஞ்செவ் வியுமிகும்படிதிளைத்தான்" (பாரத. குருகுல. அ.) 2. முற்ற. (உ-ம்.) "இன்னந்தீரத்தேரு மின்" (திருவி. பழிய. உசு.)

தீரகாகளம்—வெற்றிச்சிந்நம். (உ-ம்.) "தீர காகளம்பெறுதலின்" (பாரத. பாயிர. கஎ.)

தீரத்துவம்—1. உறுதி. 2. தைரியம்.

தீரத்துறந்தார்—முற்றத்துறந்தார். (உ-ம்.) "தலைப்பட்டார்தீரத்துறந்தார்மயங்கி - வலைப் பட்டார்மற்றையவர்" (வள். கூசஅ.)

தீரம்–1. கரை. (உ-ம்.) "அதன்றீரத்தோர்" (பிரமோத். சு: உ.) 2. சிறுவரம்பு. (சூ. நிக. டு: கஅ.) 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.) 4. மனத்தைரியம். 5. வெற்றி. (உ-ம்.) "தீரகாகளம் பெறுதலின்" (பாரத. சிறப்பு. கஎ.)

தீரன்–1. சதருத்திரரில் அதோபாதத்திருக் கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி உஎo.) 2. திண்ணியன். (உ-ம்.) "இறையவனடியார்க் குளவன்ஞானதீரன்" (சிவரக. சிவதன்மா. உஎ.)

தீராமை—நீங்காமை. (உ-ம்.) "திருவினைத் தீராமையார்க்குங்கயிறு" (வள். சஅஉ.)

தீவகம்—தீபகம்.

தீவகமிருகம்—ஒரு பார்வைமிருகம்.(உ-ம்.) "தீவகமிருகந் - தளிருடைக்கரங்கொடுநடப்பார் சிலர்தாமே" (சேதுபு. சங்கரபா. கசு.)

தீவம்–விளக்கு. (உ-ம்.) "தீவந்தோன்றிய முழைத்துணையெனத்தெறுகண்ணுர்" (இராமா. படைகாட்சி. உசு.)

தீவர்த்தி—ஒரு விளக்கு (வழக்.)

தீவலஞ்செய்தல்—கலியாணச்சடங்கிலொ ன்று. அஃது: அக்கினிப்பிரதட்சணம்பண்ணல். (சூ. நிக. சு: ச.)

தீவாந்தரம்–தீவுகள். (உ-ம்.) "விரிபொழிற் சாலிவேய்மிகுகிள்ளைவேறுதீவாந்தரம்" (திரு விளை. நரிபரி. கoஎ.) 2. வெளி.

தீவான்—கறையான். (வைத்தியபரிபா.)

தீவி–1. ஒருபட்சி. 2. புலி. (பிங்கல.உசகக.)

தீவிகை—தீபம். (சிந்தா.)

தீவிதிராட்சம்—கொடிமுந்திரிகை. (வைத் தியமூ. அக.)

தீவிய—இனிய. (சிந்தா.)

தீவியது—இனியது.

தீவிரகந்தம்–துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தீவிரதரம் — நால்வகைச்சத்திநிபாதங்களு ளொன்று. அது: தீ. இரும்பைத்தன்வண்ண மாக்குவதுபோலச் சிவம் ஆன்மாவைத்தன்வண் ணமாக்கிச் சிவானந்தம்மேலிடச்செய்துநிற்றல். (திருவாத. திருப்பெரு. கூஎ. உரை.)

தீவிரம்—1. சூரியகிரணம். (பிங்கல.உகஉ.) 2. நால்வகைச்சத்திநிபாதத்துளொன்று.அஃது எள்ளின்கணெண்ணெய் இனிது விளங்கித் தோன்றினும் பிறித்தறியப்படா துடனிற்றல் போல ஆன்மாவின்கட் சிவம் இனிதுவிளங்கித் தோன்றினும் பிரித்தறியப்படாதுடனிற்றல். (திருவாத. திருப்பெரு. கூஎ. உரை.) 3. பிரா ரத்தமூன்றனுளொன்று. அஃது எல்லாரையும் வாதிக்குமாஞலும் சிவஞானிகளை மிகுதியும் வா தியாது. (சி. சி. கo. சு: ஞானப்.)

தீவிளங்துவைரம்–மீனம்பர். (வைத்தியமூ. அக.)

தீவிளி—காய். (சூ. நிக. ச: டுக.)

தீவிழித்து—தீப்புறப்படவிழித்து. (சிந்தா.)

தீவினை—1. கொடுமை. (சூ. நிக. கக: கஅ.) 2. பாவம். அஃது இருவினையிலொன்று.

(உ-ம்.) "தீவினைக்கிடமாய்ப்பூண்டவனருத்தி" (பிரமோத். ச: அ.) (பிங்கல. கஅசக.)

தீவு—1. இனிமை. 2. கடலிடைக்குறை, இது எழுவகை. (சூ. நிக. கஉ: சுக.) (உ-ம்.) "ஆரமுதின்கடல்வேலிசெழுந்தருவாய்மணிபம் பியதீவுடே" (ஆனந்தலகரி. அ.) 3. தீதல்.

தீவேட்டல்—1. அக்கினிக்குமுன் விவாகஞ் செய்தல். (உ-ம்.) "உலகறியத்தீவேட்டானென் னுமதுவென்னேடி" (திருவா. திருச்சா. கசு.) 3. யாகம்பண்ணல். (உ-ம்.) "மூத்தீவேட்கு மிவர்" (திருவிளை. உலவாக்கிழி. கஉ.)

தீற்றல்—உண்பித்தல். (சிந்தா.)

தீற்றி—பூசி. (சிந்தா.)

தீற்றுக்கல்—மணியாசிக்கல். (வழக்.)

தீற்றுதல்—1. சுத்தம்பண்ணுதல். 2. சுவர் முதலியமெழுகுதல். (வழக்.) 3. தின்னப்பண் ணுதல். (உ-ம்.) "நென்மாவல்சிதீற்றிப்பன் னூட்" (பெரும்பாண். சுசசு.) 4 பூசுதல். (உ-ம்.) "சிறையைந்துமிடுதுமென்பார்தீற்று தஞ்சிருங்கியென்பார்" (சிந். பதுமை. ககஉ.)

தீற்றுப்பலகை—மணியாசிப்பலகை. (வழக்.)

தீன்—உணவு.

தீன்பண்டநல்கல்—உணப்பொருளீதல். அஃது அறம் மூப்பத்திரண்டினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கசுஙு.)

தீனி—தின், தின்னப்பட்டது. (உ-ம்.) "தீனி யிலாசைதெவுட்டாததேவர்க்கும்" (திருமந் திரம்.)

து.

து—1. ஒரு விகுதி. இவ்விகுதி அது என் றுற்போலப்பெயரிலும், குழையதுஎன்றுற்போ லவினைக்குறிப்புமுற்றிலும், அவ்வினையாலணை யும் பெயரிலும், பாய்த்து என்றுற்போலத் தொழிற்பெயரிலும், வந்தது வந்து வருது என் பனவற்றிற்போலத்தெரிநிலைவினைமுற்றிலும், வரும். (நன்னூலிற்காண்க.) 2. ஓசைக்குறிப்பு. (வழக்கு.) 3. சுத்தம். (உ-ம்.) "எற்ப தங்கன்றவளர்சோமனங்கி" (மறைசை. சுஅ.)

துக்ககன்—துயரமுள்ளோன்.

துக்கசகிதர்—மாநிடர். (உ-ம்.) "சந்திர மௌலிநகைசெய்து துக்கசகிதரைத் தோற்றி டேன்யானே" (சூத. சிவமான். கo: கடு.)

துக்கடி—துண்டுபட்டது. (வழக்.)

துக்கத்திரயம்—கடவுளாலு முயிர்த்தோற் றங்களாலும் பஞ்சபூதியங்களாலு முண்டாகு மூவகைத்தாக்கம். அவை: ஆதிதைவிகம், ஆதி பௌதிகம், ஆதியாத்மிகம்என மூவகைப்படும். அவற்றுள்; கர்ப்பாசயத்திலேவரும் விதனமும் பிறக்குங்காலத்திலேவரும் விதனமும், மூப்பில் நரை திரையால்வரும் விதனமும், அஞ்ஞானத் தாலே செய்யப்பட்டிருக்கிற அளவில்லாத சங் கற்பத்தினாலேவரும்விதனமும், இயமனுயிரைக் கொண்டுபோகும்போதுவரும் விதனமும், நர கரகத்திலழுந்தும் விதனமுமுதலானவை ஆதி தைவிகம்; சீதத்தாலுப் பெருமழையாலும் கொடுவெயிலாலும் பெருங்காற்றாலும் மின்னு லும் இடியாலும்வரும் விதனமும் ஆன்மாக்க ளொன்றையொன்று கட்டிவைக்கையாலும் ஒன்றையொன்று கொல்கையாலும்வரும் விதன முதலானவை ஆதிபௌதிகம்; ஆதியாத் மிகம்-தேகத்தைப்பற்றிவரும் விதனமும், மனத் தைப்பற்றிவரும் விதனமும் என இரண்டுவகை. அவற்றுள், தேகத்தைப்பற்றிவரும் விதனம்- வாதத்தாலும், பித்தத்தாலும்,சேட்டுமத்தாலும் வெப்பாலும், சூலையாலும், சத்துருக்களாலும், விலங்காதிகளாலும், அழுகு தொழுநோய்களா லும், நீர்ப்பாட்டாலும், இராக்கதராலும், ஸ்திரி புருடர்கூட்டப்பிரிவினாலும், குருதெய்வங்களி னாலும், தபசினாலும், உள்ளமுயற்சியினாலும், சம்பத்தின்மிகுதியாலே அடாதனசெய்கையா லும்வரும் விதனமுதலியவாம். மனத்தைப்பற்றி வரும் விதனம்-பந்துக்கள் திரவியமுதலியவற் றைப் பிரிகையால்வருஞ்சோகம், பிறருடைய அறிவுமாக்கமுங்கண்டு பொறுமை மனத்துக்கு இழிவுவருதல் விடயத்திலிச்சை கோபம் முத லியவாம். (வி-ணி.)

துக்கம்—1. கிலேசம். (பிங்கல. கஅஅக.) 2. தன்பம். (உ-ம்.) "துக்கமாமடவிதன்னைச் சுடுங்கொடுந்தீயுமாகி" (சிவரக.உருத்திரவினை. சுசு.) மணிமேகலையில் துக்கம் ஆறென்பர்.

துக்கர்—துக்கமுள்ளாராகிய பாவிகள்.

துக்களம்—குங்கிலியம். (வைத்தியபரிபா.)

துக்காணி—இரண்டுதம்படிகொண்ட ஒரு செம்புநாணயம். [தெலுங்கு.] "துக்காணிபோ லொருபொட்டிட்டுநீறுதுலங்கவிட்டு" இது திருவாரூர்த்தேசிகர் தனிக்கவி.

துக்கி—துக்கத்தையுடையவன். (சி. சி. உ: ஙு மறை.)

துக்கித்தல்—1. கிலேசித்தல். 2. புலம்பல்.

துக்கிதம்—துக்கம்.

துக்கிதர்—துக்கமுள்ளவர். (சி. சி. க: ஙசு. சிவாக்.)

துக்கிப்பு—துக்கம்.

துக்கு—கீழ்மை. [தெலுங்கு.]

துக்குணி—அற்பம். (வழக்.) (உ-ம்.) "சீனிச் சரக்குத்துக்குணிக்கிள்ளிதாயம்மே" (குற்றாலக்

குறவஞ்சி.)

துகள்—1. குற்றம். (உ-ம்.)"துகடீர்பெருஞ் செல்வம்" (நாலடி. செல்வநிலை. உ.) 2. தாது. (பரிபாடல்.) 3. புழுதி.

துகிநம்—பனி. (சூ. நிக. க: சoக.)

துகிர்—பவளம். (உ-ம்.) "துகிரிதழ்வைத்து நல்வளைகண்முழக்கின" (பாரத. கிருட்டிண. உoச)

துகிர்த்தாளி— } பவளமல்லிகை. (வைத்
துகிர்தாளி — } தியபரிபா.)

துகில்—1. சீலை. (உ-ம்.) (சூ. நிக. எ: சுக.) 2. வெண்பட்டு. (சிந்தா.)

துகிலிகை—எழுதுகோல். (சூ.நிக.எ: கச.)

துகினூல்—வெண்ணூல். (சிந்தா.)

துகைத்தல் — 1. சஞ்சரித்தல். (உ - ம்.) "வரம்பெறவாமணமாறுகைக்குந் திருவாயிற் கோபுரம்" (மரு. தி. கஉ.) 2. நசுக்கல். (உ-ம்.) "தன்றுகடிகாவினையடிக்கொடுதுகைத்தான்" (இராமா. சுந்தரகா. பொழிலிறு. அ.) 3. வருத்தல். (சிந்தா.)

துகையல்—துகைத்தபொருள்.

துங்கபத்திரி — தங்கபத்திரை. (உ - ம்.) "துங்கபத்திரிதீம்பாலி" (திருவிளை. தலவிசே. கக.)

துங்கபத்திரை—ஒருநதி. (வி-ணி. உஉ. கூ.)

துங்கம்—1. அகலம். (பிங்கல. கூசுசஅ.) 2. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) "துங்கமாம்விசையையோடு" (சிவரக. விசையை. கஎ.) 3. பெருமை. (பிங்கல. கூசுசஅ.)

துங்கரீகம்—காவிக்கல். (வைத்தியபரிபா.)

துங்கன்—மேன்மையுடையோன்.

துச்சத்தாநு—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

துச்சம்—1. கீழ்மை. 2. கொம்மட்டி. 3. நிஷ்பலம். (சி. சி. கூகு. சிவாக்.) 4. பேய்க் கொம்மட்டி. (2, 4-வைத்தியபரிபா.)

துச்சன்—கீழ்மகன்.

துச்சாசநன்—துச்சாதநன். (உ-ம்.) "நீட்டிய துச்சாசநனுடையநெஞ்சை"(கலி.கoக.உரை.)

துச்சாதநன்—துரியோதனன்தம்பி. (உ-ம்.) "தருகதகிலெனவெழுந்துதங்கள வன்போடு துச்சாதநன்சொலாமுன்" (பாரத. சூதுபோர். உசசு.)

துச்சாரி—காமுகன். (நாலடி. கூ: ச.)

துச்சில்—1. ஒதுக்கிடம். (உ-ம்.) "துச்சிலிருந்தவுயிர்க்கு. (திருவள். கூசo.) 2. தங்குமிடம்.

துசபரிசம்—சிறுகாஞ்சொறிவேர். (உ-ம்.) "சதபுட்பிதுசபரிசமுண்டிவீழி" (தைல. தைலவ. எசு.)

துசகம்—சோம்மட்டிமாதுளை. (மலையக.)

துசம்—1. இருபிறப்புள்ளன. 2. குங்கிலியம். 3. கொடி. [இது துவசமென்பதன் விகாரம்.]

துஞ்சல்—துஞ்சுதல்பார்.

துஞ்சுதல்—1. இறந்துபடுதல். (உ - ம்.) "பொய்த்துயிறுஞ்சும்" (கலி. எடு.) 2. உறங்குதல். (உ-ம்.) "துஞ்சாநாய்தயிலநிந்து"(கந்தபு. வள்ளியம்மை. கசுச.) 3. சோம்பல். 4. சோர்தல். 5. தங்குதல். (உ-ம்.)"சாபஞ்சாத்தியகனை துஞ்சுவியனகர்" (பெரும்பாணு கூக.) 6. நிலை பெறுதல். (3, 6-சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. க.)

துஞ்சை—ஐம்பாலினுள் ஒருவகை. (சிந்தா.)

துட்கல்— } அச்சக்குறிப்பு. (உ-ம்.)"துட்
துட்குதல்— } க்கக்கடற்றுட்கப்பொரும் வேலா" (திருப்பு. சஉஉ.)

துட்கெனல்—துணுக்கெனல், அச்சக்குறிப்பு. (சிந்தா.)

துட்டகம்—பொல்லாங்கு.

துட்டகன்—திட்டன். (உ-ம்.) "அவலத் துட்டகனதிதுயருற" (அருணகிரி. அருந்தவ. கசுசு.)

துட்டசதுரர்த்தர்—மகாபாரதத்தில் கொடுமையிற்சிறந்த நால்வராகிய கன்னன், சகுனி, துச்சாதநன், துரியோதனன் என்பவர். (திரௌபதி மாலையிட்டசரு. கoo.)

துட்டத்தனம்—தீக்குணம்.

துட்டம்—1. அடங்காமை. 2. மரகதக்குற்றத் தொன்று. அது நீலோற்பலநிறம். (திருவிளை. மாணிக்கம்வி. சுஅ.)

துட்டரி—தொடரி, புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

துட்டவி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரிபா.)

துட்டன்—1. தீயன். (உ-ம்.) "மறையோர் வேடங்கொண்டவர்க்கும்வஞ்சஞ்செய் துட்டனுவான்" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. உஉ.) 2. தேள். (சூ. நிக. கூ: எஎ.)

துட்டு—ஒரு நாணயம். (தெலுங்கு.)

துட்டை—தொழுத்தை. (சூ. நிக. உ: சுறு.)

துட்பதம்—நிமையானவியாசம். (உ - ம்.) "கொட்பனற்சுடவிறந்தமைகேட்டலுங் குருக்கடெட்பதத்துடனழுதிஞ்சுயோதநன்"(பாரத. வாரணவதச். கசுறு.)

துடக்கறுப்பான்—முடக்கொற்றான். (மலையக.)

துடக்கு—1. ஆசூசம். 2. பந்திப்பு. (உ-ம்.) "மாயாடன்வயிற்றிவற்றுற்றுடக்குண்டு" (சி.சி. உ: சுகூ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மகளிர் சூதகம். (உ-ம்.) "மாயவலைப்பட்டிலைத்துடக்

குழல்" (திருப்பு. நிகக.)

துடக்குதல்—பந்தித்தல்.

துடங்கணம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

துடவை—1. உழவுகொல்லை. (உ-ம்.)"தனி நகருமாளிகையும்பாழ்ந்துடவைப்படும்" (சேது பு. இராம. நி: கசo.)சோலை. (சூ. நிக. ச: நிச.) 3. தோட்டம். (உ-ம்.)"சுளையுடைப்பலவாசினி பூகமாந்துடவை" (கந்தபு.ஆற்று.கஎ.) 4. மயில். (வைத்தியபரிபா.)

துடி — 1. அகில். (வைத்தியபரிபா.) 2. இசங்கு. (மலையக.) 3. உடுக்கை. (உ-ம்.)"துடி மருங்கிற்கொடிச்சியர்"(அரிச்சந். நாட்டு. கடு.) 4. ஏலம். 5. காலநுட்பம். அஃது தற்பரையொன்றின் நூற்றிலொருபங்கு. (சித்தாந்த சிரோமணி. கணிதாத்தியாயம். கசு.) 6. குமரஞடல். (உ-ம்.)"சூர்திரங்கடந்தோணுடியுதடியும்"(சிலப். கடலாடு. நிக.) 7. குறிஞ்சிப்பறை. (பிங்கல. நிஉஉ.) 8. கூதாளிச்செடி. (உ-ம்.) "துடித்தலைப்படர்சந்தனக்குங்குமத்தொகுதி" (தணிகை.நாட்.கூச.) 9. சத்தகந்நிகைகளாடல். 10. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 11. பாலைநிலப்பறை. (4, 5, 9, 11-பிங்கல. கூசுநிo.)

துடிக்கல் — துடித்தல். (டி-ம்.) "துடிக்கலுற்றதுபுருவம்"(கந்தபு.சூரதண்டஞ்செய்.சு.)

துடிக்குறடு—உடுக்கைவடிவாகச்செய்த மரக்கட்டை. (உ-ம்.) "துடிக்குறடுருட்டியோடி" (பெரியபு. கண்ணப்ப. உச.)

துடிகம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

துடிசம்—தும்பை. (மலையக.)

துடித்தல் — 1. அசைதல். 2. குதித்தல் (உ-ம்.) "தள்ளியதிரையிலாடுமீன்கண்டுதடித்துவீழ" (திருவிளை. நான்மா. அ.) 3. கோபம் முதலியவைகாரணமாக வாய்முதலியவற்றிலுண்டாகுங்கம்பிதம். (உ-ம்) "செவ்வாய்துடிக்க" (திருக்கோ. கூசுசு.) 4. தள்ளுதல. பொற்பந்துபோலத்துடித்தது. (திருவிளை. மேருவைச். உசு.) 5. பதறல். (உ-ம்.) (சிவரகசி. சிவதன்மா. கஉ.)

துடிதர்—சாக்குடமநுவந்தரத்திலுள்ள அதிதிபுத்திரராகிய பன்னிருவர். (உ-ம்.) "சாக்குடமன்வந்தரத்தினிற்றுடிதப்பெயரொடும்" (கூர்மபு. தக்கன். வமி. கசு.)

துடிதலோகம்—(பௌத்த)தெய்வலோகங்களாறினுள்நான்காவது. (மணிமேகலை. புத்தசரித்திரம்.)

துடிதுடிக்குதல்—துட்டத்தனம்பண்ணல். 2. துடிக்குதல். (1, 2- வழக்.)

துடிதுடிப்பு—துட்டத்தனம். (வழக்.)

துடிநூல்—சரீராங்கத்துடிப்பினுல்வரும்நயநட்டஞ்சொல்லுமொருசாத்திரம்.

துடிப்பு—அசைவு.

துடியடி—யானைக்கன்று.(பிங்கல. உசகசு.)

துடியன்—1. துட்டன். (வழக்.) 2. துடிகொட்டும் புலையன். சிலப்பதி. வேட்டுவரி.

துடியாஞ்சி—இசங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

துடுக்கன்—துட்டன். (வழக்.)

துடுக்கு—1. தீக்குணம். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

துடுப்பாற்றி—ஒரு மீன். (பரதர்வழக்கு.)

துடுப்பு—1. துடுப்புப்போலுமுகை. (உ-ம்.) "களிபட்டாங்கலையேபோற்றடவுதுடுப்பீன்று" (கலி. கoக.) 2. நெய்த்துடுப்புமுதலியன. (சூ. நிக. எ: கூச.) 3. வலிதண்டு. (உ-ம்.) "நாவாயிருக்கையுமெயினர்தூண்டத்துயல்வன துடுப்புவீசுந்துவலைகள்" (இராமா. அயோ. குக. நிசு.)

துடுப்புக்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்கு.)

துடுமெனல்—ஓர் ஒலிக்குறிப்பு. நன்னூ. இடையிய உ. உரை.)

துடுமை—ஒருவகைத்தோற்றக்கருவி. (உ-ம்.) "நிசாளந்துடுமைசிறுபறையடக்கம்" (சிலப் அரங்கேற்று. உஎ உரை.)

துடுவை—நெய்த்துடுப்பு. (உ ம்.) "துடுவை பூரித்தாகுதி" (திருவிளை. குண்டோதர. கசு.)

தூடை — 1. அரசமரம் 2. விஷமூங்கில். (1, 2-வைத்தியபரிபா. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தூடைக்குதல்—தூடைத்தல்.

தூடைத்தல் — 1. சுவறச்செய்தல். (உ-ம்.) "படக்கடறுடைக்குஞ்சுடர்ப்படைத்திகிரி" (கூர்மபு. தக்ஷன்வமி. உகு.) 2. தடவுதல். (புறநானூ.) 3. நீக்குதல். (உ-ம்.) "பழியைத்தூடைத்து" (இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்ப. கஙகூ.)

தூடைப்பம் — மூதேவியின் படைக்கலம். (உ-ம்.) "மூதலில்மூகடிதோன்றினள். அவளே வேதசிவாகம ஒழுக்கமில்லாத பாஷண்டகளிடத்தும் பாதகரிடத்தும் மற்றையசுத்தமுள்ள இடங்களிலுமமர்வாயென. அவள் கழுதையிலேறிக் காகக்கொடிபிடித்துத் தூடைப்பமாகிய படைதாங்கித் தப்பிரபன் என்னுங் கலிபுருடனைக் கணவனுகக்கொண்டு சொல்லியவாறுற்றனள்" (கூர்மபு. இந்திரத்துய. கஉ. உரை.) வாருகோல் என்பதுமிது. (பிங்கல. கசுஅஅ.)

தூடைப்பு—தூடைத்தல். (உ-ம்.) "தூடைப்புற்றேவா" (சேதபு. தராசா. உஅ.)

தூடையரசு—விசமூங்கில். (வைத்தியமூ. அக.)

துடையூஉ — தடைத்து. (உ-ம்.) "நிலம் புடைப்பன்னவார்ப்பொடிவிசும்பு துடையூஉ" (பதிற்று. சசை.)

துண்டகேரி–1. கோவைக்கொடி. 2. பருத்திச்செடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

துண்டம்—அலகு. (உ-ம்.) "தண்டவெம் படையினுற்குத்தி" கூர்மபு. தக்கன்வமி. சசை.) 2. சாரைப்பாம்பு. (பிங்கல. உசுஐகூ.) 3. துண்டித்தல். 4. தண்டு. (உ-ம்.) "தண்டமாக்கினர் மூக்கெனச்சொல்லினள்" (இராம.கரன்வதை. ஏ.) 5. பங்கு. (உ-ம்.) "சுடுவார்பொடிநீறும் நல்லதண்டப்பிறைக்கீளும்" (தேவார. திருக்கேதீச். சுந்தரா. உ.) 6. மூகம். (பிங்கல.கஐகூச.) 7. மூக்கு. (உ-ம்.) "கவ்வைசெய்முகனுறுதண்டமுயிர்ப்பெழு" (சேதபு. தேவிபுர. ருஉ.)

துண்டர் —பாவிகள்.

துண்டரிக்கம்—குரூரம். [தெலுங்கு.]

துண்டன் — கொலைசெய்வோன். (உ-ம்.) "தண்டனுகியதுட்பண்ணியன்" (சேதபு. அக்கினிதீ. சசை.)

துண்டி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தண்டிவிநாயகன். (உ-ம்.) "துதிக்கைபெறுந் துண்டிகேள்" (சிவரக. கணபதியுடன்கட. சு.)

துண்டித்தல் — அறுத்தல். 2. தறித்தல். (உ-ம்.) "இருபதமமழுவாற்றுண்டித்து" சேதபு. கடவுள்வா. கஉ.)

துண்டிப்பு—துண்டித்தல்.

துண்டிவிநாயகன் — காசியில் விநாயகன். தண்டிபார்.

துண்டீரபுரம் — காஞ்சி. (உ-ம்.) "காஞ்சி துண்டீரபுரமெனப்புகலநின்ற நவே" (கந்தபு. திருநகர. எகூ.)

துண்டீரன் — காஞ்சியரசனுனவன். (உ-ம்.) "அரியதோர்கயிலக்கணங்களிலொருவனுனதுண்டீரன்" (கந்தபு. திருநகர. எகூ)

துண்டு—1. தண்டம். 2. பங்கு தண்டம் பார்.

துண்ணிடுதல்—திகிக்கிடுதல்.

துண்ணெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "தூண்டகுதிரள்புயந்தளங்கத்துண்ணெனு" (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீங். கடுநி.) 2. விரைவுப்பொருடருமோர்குறிப்பிடைச்சொல். (உ-ம்.) "தண்ணென்றுடலம்வெருக்கொள்ள" (கூர்மபு. தக்கன்வேள்வியழி. சஅ.)

துணங்கல்—கூத்து. (பிங்கல. கசசச.)

துணங்கறல் — 1. இருள். 2. திருவிழா. (1, 2-பிங்கல. கூசுருக.)

துணங்கை—1. ஒருவகைக்கூத்து. இஃது இருகையுமுடக்கிப்பழப்புடையொத்தியாடல். (உ-ம்.) "பழுப்புடையிருகைமுடக்கியடிக்கத் துடக்கியதடையதுதுணங்கையாகும்" (திருமுரு. நிசூ. உரை.) [இதனைச்சிங்கியென்பாருமூளர்.] இதை மதுரைக்காஞ்சியில் மகளிராடுங் கூத்தென்பர். சூடாமணிநிகண்டில் பேய்க்கூத்தென்பர். 2. திருவாதிரை. 3. திருவிழா. (2, 3-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கஉ.)

துணரி–1. பழக்குலை.(உ-ம்.)"சாரற்பலவின் கொழுந்துணரிநறும்பழம்" (ஐங்குறு. உகசை.) 2 பூங்கொத்து. (சூ. நிக. சை: சக.) 3. மலர். 4. மலர்த்தாது. (பிங்கல. உஅ0அ, உஅ0கூ.)

துணர்த்தல்—மூகைத்தல்.

துணரிய—குலைகொண்ட. (உ-ம்.) "பைம் பாகற்பழந்துணரிய" (பொருந. ககூக.)

துணவு—நுணமரம். (வைத்தியபரிபா.)

துணி–1. ஒளி. (பிங்கல ககூஙஎ.) 2. சல்லி. (சூ. நிக. சு: ஙசை.) 3. சீலைத்துணி. (உ-ம்.) "வநமெலாந்துணிகள்" (அரிச்சமாயா. கஅ.) 4. சோதிநாள். 5. தண்டு. (உ-ம்.) "உடுத்தபாயைத்துணிபடக்கிழித்து" (திருவிளை. யானையெ. ஙஎ.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "மாறைவெற்பாதுணி" (வாண. தகூ0.) 7. தெளிவு. (உ-ம்.) "துணிமழைதவழ்ந்" (சிறுபாண. உசுருி.) 8. மரவுரி. (4, 8-பிங்கல. ஙசுருஉ.)

துணிக்கை—துணித்தல்.

துணிகரம்—துணிவு.

துணிகை—துணிவு.

துணித்தல்—1. அறுத்தல். 2. துண்டுசெய்தல். (உ-ம்.) "வெங்கண்வாளரவைத்துணித்து விளித்தவாறும்" (திருவிளை. நாகமெய். க.) 3. துமித்தல், வெட்டல் (உ-ம்.) "சுடராழிருளாலிருணீங்கச் சோதியினித்தான் றுணியாயே" (திருவாச. பிரார்த்தனை. எ.) (பிங்கல.உகசை.)

துணிதல்–1. தெளிதல். (உ-ம்.) "தகளறத்துணிந்த" (மலைபகெடா. உஅங.) 2. நிச்சயித்தல். (பெரியபு. திருவாரூர். சக.) 4. முயலல். (உ-ம்.) "சோதனையுளகப்படாச்சோதியுனைச் சோதிக்கத்துணிந்தேனந்தோ" (திருவிளை. நான்மாடக்கூட. உஉ.) 5. வெட்டுதல். (உ-ம்.) "துணிந்திரண்டுபடப்பொருதுதொல்லையுலகரசளத்துணிவதல்லால்" (பாரத. கிருட்டி. கசு.)

துணிந்த— கிழிந்த. (உ-ம்.) "ஆடையுந் துணிந்தசீரையாகி" (திருவாத. மண். உக.) 2. தெளிந்த (உ-ம்.) "தகளறத்துணிந்த" (மலைபகெ. உடுo.)

துணிபு–தணிவு. (உ-ம்.) "வீரத்துணிபினை வியந்துபோற்றி" (சேதபு. வேதாள. ருசு.) தெளிவு.

துணியல்–துணிகள், தண்டங்கள். (உ-ம்) "கொழுமீன்குறைஇயதடிகட்டுணியல்" (மதுரை. ஈஉ0.)

துணிவானி— தன்பொருணிற்கப்பிறர்சொலுக்கிசைதல். (உ-ம்.)"தன்பொருணிற்கப்பிறர் சொலுக்கிசைதறுணிவானியென்பது" (த. நி. போ. ஈ0ச.)

துணிவிரோதம்—தன்சொற்பொருளையழிவுறக்கொடுத்தல். (த. நி. போ. ஈ0ச.)

துணிவினந்தரம்–முன்சொன்ன பொருளையொழித்தொருபொருளை மொழிந்திடல். (த. நி. போ. ஈ0ச.)

துணிவு—1. ஆண்மை. (உ-ம்.)"தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமையிம்மூன்றும்" (வள். ஈஅஈ.) [ஒன்றனையும்பாராது சடிதிற்செய்வதாகலின் உபசாரவழக்காற்றுணிவெனப் பட்டது.] 2. தெளிவு. (உ-ம்.) "துன்னல்போகிய துணிவினெனை" (புறநா.உஈ.) 3. நிச்சயம். 4. மங்கலங்காமை (உ-ம்.) "துன்பமுறவரினுஞ்செய்கதுணிவாற்றி - யின்பம்பயக்கும்வினை" (வள். சுஈஈ.)

துணிவுத்தூக்கு—இசைத்தமிழ்நூலிற்கூறியவழுவகைத்தூக்கினுளொன்று. இது மூன்றுசீரையுடையது. (மணிமே.)

துணுக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "தோன்றினன்யாவருந்துணுக்கமெய்தவே" (இராமா. ஆரணியகா. கரன்வதை. ருஉ.) 2. நடுக்கம். (உ-ம்.) "யானைநின்றநிலைசெடத்துணுக்கங் கொள்ள" (திருவிளை. நான்மா. எ.)

துணுக்கிடுதல்—திடுக்கிடுதல், பயப்படுதல்.

துணுக்கு—1. துண்டு. (வழக்கு.) 2. பயமுறல்.

துணுக்கெனல்–1. அச்சக்குறிப்பு. 2. குலைதல். (பிங்கல. கஅருஈ.)

துணுங்குதல்—வெருவுதல்.

துணை—1. அளவு. (ஐங்குறு.) 2. ஆதரவு. (உ-ம்.) "வாய்த்தல்"பார். 3. இரண்டு. (உ-ம்.) "துணையடிக்கண்வைகினர்" (திருவிளை.வளை. ஈசு.) 4. ஒப்பு. (உ-ம்.) "தென்காலினுடன் கவரிகால்வீசிடவேதுணையிலாதார்" (சிவரக. கணபதிசுமரன். கக.) 5. கணவன். (உ-ம்.) "தாழ்துணை துறந்தோர்தனித்துயரெய்த"(சிலப். அந்திமாலை. ஈஉ.) 6. சகாயம். (பிங்கல. கஎகடு.) 7. தோழன். (உ-ம்.) "நின்றுணை குகன்புரிந்தனனதுகேள்" (சிவரக.தாருக.கக.) 8. தோழி. (உ-ம்.) "செவியுறவாங்குகணை துணையா-மானமர்நோக்கியர்நோக்கென" (திருக்கோ. உஎச.)

துணைக்கருவி—துணைக்காரணம்.

துணைக்காரணம்–முதற்காரணங்காரியமாய்முடியுமளவும் அதற்குத்துணையாயுடனிகழ்வது. (நன். நிஅ. உரை.)

துணைசெயல்விலக்கு–விலக்கலங்காரவகையுள் ஒன்று. அது துணைசெயல்போலக்கூறி விலக்குவது. (தண்டி. கச. உரை.)

துணைத்தல்—பிணைத்தல். (உ-ம்.) "தண்ணறுங்கழுநீர்துணைப்பவிழைபுனையூஉ" (மதுரைக்கா. நிருஈ.)

துணைப்படை — அறுவகைச் சேனைகளுளொன்று. (வள் எசுஉ. உரை.)

துணைமை—உதவி. (உ-ம்.)"தோட்டுணைத்துணைவரோடுந்துளபமாறுணைமைசெய்ய"(சேதுபு. இலக்குமி. உடு.)

துணையிளைஞர்—சகோதரர். (உ-ம்.) "சுற்றுறுதுணையிளைஞரை" (கந்தபு. தருமகோபன்வ. கஎ.)

துணைவர்—1. சகோதரர். துணைவன்பார். 2. தோழர். (உ-ம்.) "மித்திரரானமன்னர்விறலுடைத்துணைவரோடும்" (பாரத. படையெழுச்சி. கடு.) 3. மந்திரிகள். (சூ. நிக. உ: உக. சுவியிலே தேர்ச்சித்துணைவரென்றார்.)

துணைவன்—1. உதவிக்காரன். 2. சகோதரன். (உ-ம்.) "கரியின்முகத்துணைவன்னென வொருசார்வரும்" (கந்தபு.சூரபன்.வதை.சகச.) 3. தலைவன். 4. தோழன். (சூ. நிக. உ: சஉ.) 5. மணவாளன். (உரிச்சொல்நி உ: எ.) 6. மந்திரி. துணைவர் பார்.

துணைவி—1. சகோதரி. 2. தோழி. (பிங்கல. ஈஈஈ.) 3. மனைவி. (உ-ம்.) "தன்றுணைவியின்னலநகர்ந்து" (பிரமோத். பஞ்சா. சக.)

துத்தநாகம்–இது. ஈயமும்ரசமுந்தொத்திப்பானதென்பர். (வைத்தியபரிபா.) நவலோகத்தொன்று. (பிங்கல. கஉஈக.)

துத்தபாடாணம்—ஒரு பாஷாணம்.

துத்தம் — 1. ஏழிசையிளைஞன்று. அது: நாவினுற்பிறக்குமிசை. (சூ நிக. க0: ஈசு.) 2. ஒருவகைக்கல். 3. கண்மருந்து. (உ-ம்.) "கண்ணேய்குந்தந்தொலையும்- வாசமிகுதுத்தத்தால் வாழ்த்து" (பதார்த்தகுண.) 4. சமனிசை. (பிங்கல. கசஉ0.) 5. தீ. 6. நான்முகப்புல். 7. நாணற்புல். 8. நாய். (சூ. நிக. கக: தகரவெ.) 9. நாய்ப்பாகல். 10. நீர்முள்ளி. 11. பால். (உ-ம்.) "துத்தமிசைந்திடும்வானின்மூலத்தபிறைத்-தண்டங்கடித்தநுதலிமயாசலத்துய்யபச்சைப்-பிண்டங்கடித்தது" (மறைசை.எக) 12. யாழினிளைநரம்பு. (சிலப்.) 13. வயிறு. (6, 7, 9, 10-வைத்தியமூ. அக.) 11, 12-பிங்கல. ஈசுருசு.)

துத்தமனு—முயற்புல். (மலையக.)

துத்தரி — ஒருவகைக் கொட்டுவாத்தியம். (உ-ம்.)"கொம்புதுத்தரிகொட்டுமுறைமையன்" (இராமா. அயோத்தி. கங்கைப். ஈ0.)

துத்தல்—உண்ணல். (உ-ம்.) "முற்றுத்துந் துத்தினே" (நாலடி. ககூ. அதி.)

துத்தி—1. ஒரு செடி. அது: எலிச்செவித் துத்தி, ஐயிதழ்த்துத்தி, ஒட்டுத்துத்தி, ஓரிலைத் துத்தி, (கண்டுதுத்தி) காட்டுத்துத்தி, கொடித் துத்தி, சிறுதுத்தி, (செந்துத்தி) நாமத்துத்தி, நிலத்துத்தி, பணிகாரத்துத்தி, (பெருந்துத்தி) பெட்டகத்துத்தி, இரட்டகத்துத்தி, (வயற் றுத்தி) வட்டத்துத்தியெனப் பலதிறப்படும். (உ-ம்.) "இப்படியிற்றுத்தியிலையை"(பதார்த்த குண.) 2. தேமல். (பிங்கல.ஈசுருடு.) 3. பாம் பின்படப்பொறி. (உ-ம்.) "துத்திநாகநாரியிற் றுவக்கிவெற்பலைத்தாள்" (சே சது பு. இராம னுத. கூ.)

துத்தியம் — துதி. (உ-ம்.) "முன்விழுந்தடி வணங்கித்துத்தியஞ்செய்து" (சிவரக. வரலா. ககூ.)

துத்து—உணவு. (உ-ம்.) "மூற்றுத்துந்துத் தினே" (நாலடி. க்க.)

துத்துநாகம்—துத்தநாகம். (உ-ம்.)"பயித்தி யத்தைப்போக்குமரியதுத்துநாகமது"(பதார்த்த குண.)

துத்தூரம்—ஊமத்தை. (மலையக.)

துதி—1. தருத்தி: (சிந்தா.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. தோத்திரம். (பெரியபு. பா யிரம். ச.) 4. நுதி. (உ-ம்.) "துதிக்காலன்னந் தூணைசெத்துமிதிக்கும்" (ஐங்குறு. சுஅசு.)

துதிக்கை — 1. துதிக்குதல். 2. யானைத் துதிக்கை. (சூ. நிக. ஈ: அ.)

துதித்தல்—தோத்திரஞ்செய்தல். (பிங்கல. உ00எ.)

துதிப்பு—துதித்தல்.

துதியம்—சவரிலோத்திரம். (வைத்தியபரி பா.)

துதியரிசி—அட்சதை. (உ-ம்.) "துதியரிசி குங்குமமுத்திரையுஞ்சாத்தி" (தைல.தைலவ.)

துதியை—இரண்டாந்திதி.

துதியாதற்புடன் — இரண்டாம் வேற்று மைத்தொகை. (பி. வி. உக. உரை.)

துதை — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. செறிவு.) (உ-ம்.) "பொன்றுதையம்புயத்தின் காலன்" (மற்றைசையந்.)

துதைத்தல்—நெருக்கல்.

துதைதல்—1. செறிவு. (பிங்கல. உஉஈச.) 2. பூசப்படுதல். (உ-ம்.) "குங்குமந்துதைந்து பிறைவடங்கிடந்தகுவிமுலை" (கூர்ம.தமோகு. ச.)

துந்தி—வயிறு. (உ-ம்.) "துந்திரோகங்கா மாலை" (தைல. தைலவ. கஎ.)

துந்திரோகம்—மகோதரம். (உ-ம்.) "துந்தி ரோகங்காமாலையுன்மாதம்" (தைல. தைலவ. கஎ.)

துந்துயம்—கடுகு. (வைத்தியபரிபா.)

துந்துபி — 1. ஒரு தைத்தியன். (இராமா. கிட்கிந்தா. துந்துபிப். க.) 2. கண்மேற்றிரிய பஞ்சகத்திலிருக்கும் ஐந்தருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎஉ.) 3. பேரிகை. (உ-ம்.) சோனை மாழகிலேழுமொத்ததிர்ந்தன துந்துபிக்குலம்" (பாரத. படையெ. அ.)

துந்துமாரி — முதல்வள்ளலெழுவரிலொரு வன். (பிங்கல. எருடு.)

துந்துமி—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வரு டத்தின் ஐம்பத்தாறுவதாண்டு. (வருஷாதி நூல்.)

துப்பட்டி—ஒருசீலை. [இந்துஸ்.]

துப்பல்—துப்புதல்.

துப்பாக்கி—துப்பாக்கி.(உ-ம்.)"ஆணிவரை யுறலால்.....துப்பாக்கிஒலைச்சுருள்" (காள மேசம்.) [இந்துஸ்தானிச்சொல் என்பர்.]

துப்பிரபன்—கலிபுருடன். இவன்மூதேவி கணவன். (உ-ம்.) "தடைப்பம்"பார்.

துப்பு — 1. அநுபவம். (உ-ம்.) "சொல்லு மிம்மூன்றுஞ்செய்தாற்றுப்புத்துப்பாக்கி" (சே துபு. சர்த்தியா. ககூ.) 2. அரக்கு. (உ-ம்.) "துப்பு பலநிரியாசம்" (தைலவ.) 3. அறிவு. 4. ஆயுதப் பொது. சிலப்பதிகாரத்திற் கருவியிலென்றார். (பிங்கல. கசுஅருடு.) 5. ஆராய்ச்சி. 6. உணவு. (உ-ம்.) "துப்பார்க்குத்துப்பாயதுப்பாக்கி" (வள். கஉ.) 7. கறை. (வழக்.) 8. குற்றம். 9. சிவப்பு. (உ-ம்.) "துப்புடையாதைச்சொல்லு கேன்" (இராமா.சூர்ப்பநகை.உக.) 10. சுத்தம். (உ-ம்.) "துப்புடைமணலிற்றூங்கி" (இராமா. எதிர்கோட். உ.) 11. தூண. 12. தூணைக்காரண.ம். (சூ. நிக. சு: ஈஈ.) 13. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 14. நன்மை. (வள். கஉ.) 15. நெய். 16. பகை. (உ-ம்.) "திருகுசீற்றவெந்துப்பின" (கூர்மபு தக்கவே. சஎ.) 17. பவளம். (உ-ம்.) "துப்பார்திருமேனித்தும்பிக்கையான்பாதம்" (வாக்குண்டாம்.) 18. பற்றுக்கோடு. (வள். கஅசு.) 19. பொலிவு. 20. மேன்மை. 21. வன்மை. (உ-ம்.) "ஆளியின்றுப்பிஞ்ஞ்" (இரா மா. சரன். சுஈ.) (11, 15, 19, 20-பிங்கல. ஈசுருசு.)

துப்புதல்—உழிழ்தல்.

துப்புரவு—1. அநுபவிப்பன. (உ-ம்.) "துப்புரவில்லார்"(வள்.கo௫o.)2. ஐம்பொறிநுகர்ச்சி. (சூ. நிக. கூ: உஎ.) 3. சுத்தம். (வழக்.)

தும்—உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மைவினை விகுதியிடைச்சொல். (உ-ம்.) "நடத்தும்" (நன்னூ. வினையி. கஙூ.)

தும்பகா—தும்பை. (மலையக.)

தும்பரம்—அத்தி. (மலையக.)

தும்பராஷ்டம்—1. அரத்தை. (தைல. தைலவ. ஈஅ. உரை.) 2. பேரரத்தை. (மலையக.)

தும்பன்—தட்டான். (வழக்.)

தும்பாரகம்-பேரரத்தை.(வைத்தியபரிபா.)

தும்பால்—சூரை. (வைத்தியபரிபா.)

தும்பாலை—சுரை. (மலையக.)

தும்பி — 1. ஒரு மீன். (பரதர் வழக்கு.) 2. கொடிக்கொத்தான். (வைத்தியபரிபா.) 3. சுரை. (பிங்கல. உகூஙக.) 4. தட்டை. (வழக்.) 5. தும்பிமரம். (உ-ம்.)"கிஞ்சுகி"பார். 6 யானை. (பிங்கல. ஙசூடுஎ.) 7. வண்டிஞண். (பிங்கல. உஙஅங.) 8. வண்டு. (உ-ம்) "தும்பிசேர்ந்தார்க்குந்தொங்கற்சுரிகுழலுடையாய்போற்றி" (சிவரக. தேவி. மேருவ.ச0.) (பிங்கல. ஙசூடுஎ.)

தும்பிலி—ஒரு மரம்.

தும்பினி—மின்மினிப்பூச்சி. (வைத்தியபரிபா.)

தும்பு — 1. ஈயம். 2. கரும்பு. 3. சிம்பு. (சிந்தா.) 4. நார். 5. நெருஞ்சில். 6. பனைமுதலியவற்றினேடு. (சூ. நிக. கக: மகரவெ. கூ.) (2, 4, 5-மலையக.)

தும்புரீயம் — இராகதாள லக்கணங்களைக் குறித்துத் தும்புருசெய்த ஒருநூல். (அபிதா.)

தும்புரு—1. நாரதர்போல யாழ்வாசித்தலில் வல்லஓரிருடி. (உ-ம்.)"வாரத்தேயிசைத்தும்புரு நாரதர்வந்துபாடினரன்றே" (சிவரக. தேவியிமய உச.)

தும்பை--1. ஒருபூடு. (மலையக.) 2. பொருதல்செய்வோர்க்குரியமாலை. (சூ. நிக. கஉ:கூஉ.) 3. போர். (பரிபாடல்.) 4. வெற்றிமலை.(மலையக.)

தும்பைமாலை—1. ஒரு பிரபந்தம்; அஃது தும்பைப்பூமாலைசூடிமாற்றரோடு பொருவதைக்கூறுவது. (தொன்னூல். உஅங. உரை.) 2. போர்செய்வோர்க்குமாலை. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.)

தும்மல்--1. தும்முதல். 2. மூச்சு. (சூ. நிக. கூ: சூஎ.) 3. விடுதல்.

தும்மிசகரோகம்—வாயினூற்கோழைகோழையாகக்கக்கல், வார்த்தைகேட்க அசங்கிதப்படுதல், நெஞ்சுலர்தல், அதிகநித்திரை, சோம்பல் என்னுமிக்குணங்களையுண்டாக்குமொரு வகைரோகம். (சிவரட். எக.) [தேகத்தைச் சிக்கிரத்தில் நாசம்பண்ணுவதாலிப்பெயர் பெற்றது.]

தும்மிட்டி—1. சிறுகொமட்டி. 2. பேரீந்து. (1, 2-மலையக.)

தும்மு—1. கொசுகு. 2. தும்மல். (உ-ம்.) "தும்முச்செறுப்பவழுதாள்" (வள். கஙகஅ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தும்முதல்—காலுதல். (உ-ம்.) "நிழல்"பார்.

தும்மூர்த்தம்–தும் என்பதின் அர்த்தமாய்வந்த சதுர்த்தி. (பி-வி. அ. உo.)

தும்மி — 1. சிறுதிவலை. (பிங்கல. சுகூ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. மழைத்துளி.

தும்மித்தல்—அறுத்தல், துணித்தல். (உ-ம்.) "சோறுவாய்த்தொழிந்தோருள்ளியுந் தோறுமிபு" (மூல்லைப்பா. எஉ.) (பிங்கல. உகசஅ.) [பாட்டில் துணித்தலென்பர்.] 2. துளித்தல். 3. விலக்கல். (உ-ம்.) "தொடுஇயசெல்வார்த்தும்மித்தெதிர்மண்டும்" (கலி. ககசு.) 4. வெட்டுதல். (உ-ம்.) "இராவணன்மணியுடைமகுடத்தலைதுமித்தற்குநாட்கொண்ட தொத்ததோர்தன்மை" (இராமா. சூர்ப்பனகை. கூடு.)

துமிதம்–1. நீர்த்துளி. (உ-ம்.) "நிரைக்கடறுமிதமூர்புக" (இராமா. யுத்தகா. சேதுபந். சஉ.) 2. மழைத்துவலை. (பிங்கல. சுகூ.)

துமிதல்—1. துணிதல். (திருமுரு. கo௭. அடி. உரை.) 2. வெட்டெண்ணல்.

துமிந்து—அற்று. (பதிற்றுப்பத்து.)

துமிப்பு—துமித்தல்.

துமிபு—அறுத்து. (பத்துப்பா. அரும்பத.)

துமிரம்—1. கருமை. 2. மிகச்சிவப்பு.

துமிலம்—பேரொலி. (உ-ம்.) "துமிலமுறவிருப்பாணியழலறைவர்துயருறவே" (சிவதரு. சுவர்க்கநர. கஎo.)

துழலம்—குழப்பம்.

துழன்—செய்ய என்னும் வாய்பாட்டுவினையெச்சம். (பி-வி. நுகூ. பக்.)

துவ்—1. உணவு. 2. சிம்பு. (சிந்தா.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நூற்கும்பஞ்சிற்றெடர்நூனி. (உ-ம்.) "தூய்மையச்சுடுவெங்கனலிற்சுடுவொன்றுணிந்தேன்"(இராமா.நகர்நீங்கு. கஉஎ.) 5. பஞ்சு. 6. மென்மை. (பத்துப்பா. அருந்தொ.)

துவ்வீச்சி — தூய்த்தல். சி, தொழிற்பெயர் விகுதி.

துயக்கல்—உண்ணல். (வைத்தியபரிபா.)

துவ்வித்தல்—1. அநுபவித்தல். (நாலடி.உஅ. அதி. கூ.) 2. உண்ணல். (உ-ம்.) "ஊமத்தம்பயன்றுய்த்தார்போ லுன்மத்தருகியற்றான்" (கந்தபு. வள்ளி. உஉ.)

துயீப்பு—1. அநுபவம். 2. புசிப்பு.

துயீமை — மென்மை. (உ-ம்.) "துய்ம்மயிரடக்கியசேக்கையன்ன" (மலைபடு. சசஅ.)

துயீயம்—சுத்தம்.

துயீயன்–1. பரிசுத்தன். 2. வெள்ளிமணல். (வைத்தியபரிபா.)

துயீயாள்—சரசுவதி. (பிங்கல. கடுஅ.)

துயீயான்குறுமணல்—வெள்ளிமணல். (வைத்தியபரிபா.)

துயக்கம்— } 1. சோர்வு, தளர்வு. (உ ம்.)
துயக்கல்— } "தூரநடக்குந்துயக்கதனால்"
துயக்கு— } (சேதுபு. வேதாள. உகூ.)

2. தடை. (உ-ம்.) "தக்கமுஞ்சகமுந்துயக்கறவறிந்து" (மணிமே. உஎ. ககூ.)

துயங்கல்— } சோர்தல்.
துயங்குதல்— }

துயம்–இரண்டு. [துவயம்என்பதன்றிரிபு.]

துயர்—1. கிலேசம். (உ-ம்.) "ஞாநமுந்துயருந்தம்முண்மலையெனநவிந்தவன்றே"(இராமா ஆரணிய. அயோமுகி.உ.) 2. தொநிநிலவினைப் பகுதி 3. துன்பம்.(உ-ம்.)"துயரிலங்குமுலகிற் பலஞழிகடோன்றும்பொழுதெல்லாம்" (தேவார. பிரமபுர. அ. சம்பந்த.)

துயர்தல்—துன்பப்படுதல். (உ-ம்.) "புலோமசைகொழுநன்றன்னுளந்துயர" (கூர்ம பு. தக்கன்வமி. உகூ.)

துயராம் — துன்பம். (உ-ம்.) "இம்மூன்றுமருந்துயரங்காட்டுநெறி" (நிரிகடு. ருு.)

துயரி—யாழ்நரம்பு. (சிந்தா.)

துயலல்—நாலல். (புறப்-வெ.)

துயல்வரல்—அசைதல். (திருமுரு. உoஎ. அடி உரை.)

துயலுதல்—அசைதல். (பதிற்று.)

துயவு—அறிவின்றிரிபு.

துயில்—1. தொநிநிலவினைப்பகுதி. 2. நித்திரை. (உ-ம்.) "வைகறைத்துயிலெழு"(ஆத்திசூடி.) (பிங்கல. உoகூக.) 3. மரணம். (புறப். வெண்.)

துயில்வு— } நித்திரைசெய்தல்.
துயிலல்— }

துயிலார்—தேவர்.

துயிலி—ஓர்கீரை. (வைத்தியபரிபா.) தொயிலி என்பர் வழக்கில்.

துயிலுணர்தல்—விழித்தல். (உ-ம்.) "துயிலுணர்ந்திருந்த" (திருவிளை. நரிபரி. கஎ.)

துயிலுதல்—நித்திரைசெய்தல்.

துயிலெடை—துயிலெழும்பல்.

துயிலெடைநிலை—ஒரு பிரபந்தம்; அஃது மகக்கவர்ச்சியின்றிப்பாசறைக்கட்டியின்ற அரசர்க்குப் புகழ்கொடுத்தலைக்கருதிய சூதர் துயிலெழுப்புவதாகப்பாடப்படுவது. (தொன்னூல். உஅகூ. உரை.)

துயிலொழிதல்—சாகரம் (பிங்கல.உoசகூ.)

துயிற்சி — நித்திரை. (உ-ம்) "கயக்கமிறுயிற்சிக்கும்பகருணனைக்கண்ணிற் கண்டான்" (இராமா. ஊர்தேடு. கஉக.)

துயிற்றுதல்—நித்திரையாக்கல். (பெரியபு. கண்ணப்ப. உஎ.)

துயிறல்—1. தங்குதல். (சிந்தா.) 2. நித்திரைசெய்தல். (ஐங்குறு. அரும்பத.)

துயின்மடித்தல் — உறங்குதல். (உ-ம்.) "துயின்மடிந்தன்ன" (புநாநா. கஉசு.)

துயுலி — தொய்யில், ஒருகீரை. (உ-ம்.) "துயுலியிலைக்கறிக்குஞ்சொல்" (பதார்த்தகு.)

துர் — தீதப்பொருடருமோர் உபசருக்கம். தர்க்குணன் என்பதுபோலு மொழிகளிற் காண்க.

துர்க்கசதுட்டயம்–சலதுர்க்கம்,வநதுர்க்கம், கிரிதுர்க்கம், கிரத்திகாவநதுர்க்கம் என்னும் நால்வகைத்தர்க்கம். (வி-ணி. உஉச.)

துர்கை—1. கொற்றவை. (பிங்கல. கஉச.) 2. பூரநட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எக)

துர்கையாடல்—மரக்கால், என்றபெயர். (சூ. நிக. க: ருக.)

துர்சனன்—துஷ்டன்.

துர்த்தூரம்–தருத்தூரம், ஊமத்தை.(வைத்தியபரிபா.)

துர்த்தூலம்—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

துர்ப்பரிசம்—சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்தியபரிபா.)

துர்ப்பிட்சம்—பஞ்சம்.

துர்மதி—1. துர்புத்தி. 2. தன்மதிவருடம்.

துர்லபம்---பெறுதற்கரிது.

துர்வாசர்–ஓரிருடி. (திருவிளை. வெள்ளை யானைசா. உ.)

துரககதி—குதிரைநடை. அது மல்லகதி, மயூரகதி, வானரகதி, விடபகதி, வியாக்கிரகதி என ஐவகையென்றும், விக்கிதம், வற்கிதம், வெல்லுமுபசண்டம்-மத்திமஞ், சாரியோடைந்து, என ஐவகையென்றும் பேதப்படப்பேசுவர். (சூ. நிக. கஉ: சக.)

துரகதம்—1. சதுரி. (வைத்தியபரிபா.) 2. குதிரை. (உ-ம்.) "சூழிவெங்கசரததுரகதநிருபரை"(பாரத.ஆரும்போர்.கூ.)2. குதிரைப்பற்பாஷாணம்.

துரகதமூலம்–நீர்முள்ளி.(வைத்தியபரிபா.)

துரகம் — 1. குதிரை. (பிங்கல. உசசகூ.) 2. குதிரைப்பற்பாஷாணம். 3. குதிரைமரம்.

இது அணைகட்டுவதற்குநிறுத்துமரம். (உ-ம்.) "துரகங்கொடுதாக்குவார்" (அரிச்.நாட்டு.கூ0.)

துராசர்–ஞாநேந்திரிய தத்துவத்திலிருக்கும் பஞ்சபுவனபதிகளிலொருவர். (வி-ணி உஎஉ.)

துராசாரம்—கத்தூரி. (வைத்தியபரிபா.)

துராங்கப்பிரியம்—சோதுமை. (வைத்திய பரிபா.)

துரங்கம்—குதிரை. (உ-ம்.) "துரங்கமுந் துறநடந்தவே"(அரிச்ச. வேட்டஞ். உ0.)

துரங்கமம்—குதிரை.

துரங்கவதநர் — சந்தருவர், பரிமுகத்துட னிருப்பவர்.

துரட்டன்—துன்மார்க்கன். (வழக்கு.)

துரத்தல் — 1. அகற்றுகை, எறிதலுமாம். (உ-ம்.) "தூயகடனீரடிசிலுண்டதுதுரந்தான்" (இராமா. அகத்திய. கூஅ.) 2. செலுத்துகை. (உ - ம்.) "அரும்பொருள்வேட்கையினுள்ளந் துரப்ப" (கலி. கஅ.) 5. போதல். (பிங்கல. உஉ0டு.)

துரத்துதல் —1. ஓட்டுதல். (உ-ம்.) "அகத் தைவிடத்துரத்தினுர்கள்"(திருவிளை.விருத்த. கூக.) 2. செலுத்தல். 3. தொடர்தல்.

துரந்த —ஏவிய (புறப்-வெ.)

துரந்தரம்—வல்லபம்.

துரந்தரன்—1. பாரந்தாங்குவோன். 2. வல் லோன்.

துரந்தரி–பாரந்தாங்குபவள். (உ-ம்.)"துரை ராசதுரந்தரிமுன்" (சிவரக. நந்திஉண. அ.)

துரந்து –செலுத்தி. (புறநானூ.)

துரப்பணம்—கம்மாளர் கருவியிலொன்று. (ஓர் குழூஉக்குறி.)

துரப்பு –1. துரத்துதல். 2. மூடுக்குதல். (உ-ம்) "துலைவாய்தூர்ந்ததுரப்பமையாணி" (பொருந. கo.)

துரம்—சுமை.

துரமி—1. தூதுளை. 2. தொடரி. (1, 2-மலையக.)

துரவு—1. ஒருவகை நீர்நிலை. (உ-ம்.) "அவ ளொருநாடெவோரத்திலைப்பாய்த்தூங்கு மந்த ணனையதனுள்விழத்தள்ளி" (பஞ்சதந். அர்த்த நாச. சுச.)

துராகதம்—தர்ஸை.

துராகிருதம்—தீத்தொழில்.

துராய் — அருகம்புற்கயிறு. (உ-ம்.) "துரா அய்துற்றியதருவையம்புழுக்கின்" (பொரு நாற். கo கூ.)

துராரோகம்—பனை. (மலையக.)

துரால்—1. செத்தை. (சிந்தா.) 2. துக்கம். (பிங்கல. கஅஉ.)

துராலபம்—சிறுகாஞ்சொறி. (மலையக.)

துராலோபம்—சிறுகாஞ்சொறி.(வைத்திய மூ. அக.)

துரி—1. சுமை. (உ-ம்.) "துரிபெறச்சரிபொ ழிற்கனவயற்கழகுள" (திருப்பு. டுoஎ.) 2. நா டா. (தர்க்கபா.) 3. நூற்பாத்திருத்தும்படை மயிர்.

துரிகாரம்—பொரிகாரம்.(வைத்தியபரிபா.)

துரிசிக்குரு—நவட்சாரம்.(வைத்தியபரிபா.)

துரிசு — 1. குற்றம். (உ-ம்.) "துரிசறுத்து நின்றியற்றியவருந்தவச்சூத" (உபதேசகா. கைலமான். கஉ.) 2. தருசி. 3. துன்பம். (பிங்கல. கஅஅஉ.)

துரிஞ்சில்—சீக்கிரிமரம். (பிங்கல. உஎசசு.) இதனை உசிலமரமென்றுங்கூறுவர்.

துரிதம்—1. ஒரு தாளம். 2. கலக்கம். (பிங் கல.கஅடுடு.) 3. காலதசப்பிரமாணத்தொன்று; அது: திடி இரண்டுகொண்டது. 4. சீக்கிரம். (உ-ம்.) "துரிதமான்றேரிற்போனுன்"(இராமா. தைலமாட்டு.டுசை.) 5.பாவம். (பிங்கல.கஅகூஅ.)

துரியகாமி — ஏழாம் ஞாநபூமி; இது: அறிவுருவான அத்துவிதபதத்தில் வெளியில் வெறுங்கடம்போல உள்ளும்புறமுஞ்சூனியமா யிருப்பது. (உ-ம்.) "உண்டிலையென்னு மலசங்கிருதிநிரங்கிருதியுமுமலறி வுருவாயவத் துவிதபதத்துட்-கண்டதொருவறுங்குடம்போ லுட்புறஞ்சூனியமாங்கதிதுரியகாமியாம்" (வே தா. சூ. கசஅ.)

துரியசந்தி – சன்மயாகக்கிரியையிஞன்று. (சி. சி. அ: உகூ. சிவாக்.)

துரியசொநபம்—(வேதாந்தம்.) உபாதிதே கம் அவத்தைமுதலிய துரிசெல்லாம்விட்டுச் சுத்தசைதன்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிரு க்கும் ஆத்துமசொரூபம். (ஞானக்கட்டளை. தொம்பதமநநம்.)

துரியஞானம் — ஒருவகைஞானம். (உ - ம்.) "மித்தையெனுமாயாகாரியவுடம்பா திகளின் வேருயதுரியஞானத்தின்மேலாக - வைத்ததொ ருபோகபோத்திருக்களிலாமையினுன்" (வேதா சூ. கடுகூ.)

துரியத்தானம்—நாபி; இதிலே பிராணவாயு விளங்கும். (சி. சி. ச: ஙஉ. மறை.)

துரியம் — 1. ஐந்து அவத்தையில் நான்கா வது;அது: ஆன்மாப்பிராணவாயுவோடும் புருட தத்துவத்தோடும் நாபித்தானத்தில் நின்ற வவச ரம். (சி. சி. ச: ஙகூ. நிரம்ப.) 2. சுத்தநிலை. 3. பொதியெருது. (சூ. நிக. கூ: கடு.) 4. மே லானபொருள், பரமான்மா. (உ-ம்.) "கா

னுங்காட்சியுமாயவைகடந்ததுரியமுமாய் நின்றுய்" திருவிளை. கல்லானை. உஅ.)

துரியர்—1. கடவுள். 2. சுத்தநிலையிற்சலன மற்றிருப்போர்.

துரியன்—1. கூடத்தனது பரியாயநாமங்களுளொன்று. (உ-ம்.) "தாவருமம்பாரமார்த்திகன்றுரியன்" (வேதா. சூ. டுஉ.) 2. மேலான பொருளையடைந்தோன். (உ-ம்.) "சுத்தன்றுரியனவதாதன்றுறவிசிவயோகி" (ஒழிவிலொ. அருளவத்தை. சo.)

துரியாதீதத்தானம்—மூலாதாரம்.

துரியாதீதம்—1. ஐந்தவத்தைகளில் ஐந்தாவது; அது: ஆன்மாப்புருடதத்தவத்தோடுமூலாதாரத்தினின்ற வவசரம். (சி.சி.அ:ஈகூ.சிவாக்.) 2. யசுர்வேதவுபநிடதத்தொன்று. (கந்.நவ.சஅ.)

துரியாதீதர்—சந்நியாசவாச்சிரமத்தார் அறுவருள் ஒருவர். (கூர்மபு. வருணு. சo. உரை:)

துரியோதனன்—துரியோதனன் இவன் திருதராட்டிரன்மகன். (உ-ம்.) "துரியோதனன்மகனும் பொருதுச்சாதனன்மகனும்" (பாரத. பதின்மூன்று. கoஅ.)

துரீ—நெய்வார்கருவியிலொன்று.

துரீயம்—1. காற்பங்கு. 2. நான்காவதுநிலைமை. 3. பொதியெருது, நிகண்டில் துரியமென்பர்.

துரீயன்—வாக்குமனம்விருத்தி ஞானங்கட்கெட்டாமனின்றசிவன். (சி. சி. அ:உகூ.சிவாக். உரை.)

துரு—1. உபாயம். 2. கறை.

துருக்கம்—1. ஒக்கவழி. 2. கத்தூரி. (பிங்கல. உருஉச.) 3. கத்தூரிமிருகம். 4. கலக்கம். 5. காடு. 6. குங்குமமரம். (உ-ம.) "வாசத்துருக்கமுமராமும்" (சேதுபு. திருநாட். எசு.) 7. குந்துருக்கம். 8. சேரல் உரிச்சொல் நிகண்டிற் சேரற்கரியவிடமென்றார் (5, 6-பிங்கல. ஈசுருஅ.)

துருக்கர்—ஒரு பாண்டக்காரர்.

துருக்கல்—கீச்சுக்கிட்டம்.

துருக்கி—துருக்கிதேசம்.

துருக்து—தலுக்கப்பாடை.

துருசி—மயிற்றுத்தம். (உ-ம்.) "காந்திதருந்துருசிகாண்" (பதார்த்தகுணம்.) நற்பச்சையென்பர் வைதியபரிபாடையில்.

துருசிக்கிதநு—நவச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

துருசு—சீக்கிரம் (வழக்.)

துருஞ்சில்—வாவல். (பிங்கல. உஈஅo.)

துருத்தி—1. ஆற்றிடைக்குறை. (திருமுரு. உஈ. அடி உரை.) 2. ஊதுந்துருத்தி. 3. [illegible]ப்பதி. (உ-ம்.) "துருத்திதன்னிலருத்தியோடிருந்தும்" (திருவாச.கீர்த்.அசு.) 4. சடம். (உ-ம்.) "பீற்றற்றருத்தியை" (பட்டணத்தடி.) 5. சேர்ல். (பிங்கல. ஈசுருஈ.) 6. நீர்த்துருத்தி. (உ-ம்.) "செம்பொன்செய்துருத்திதூம்புசெய்குழல்" (திருவிளை. உக்கிரபா. திருவவ. உசு.)

துருத்தீரபிராணவன்—கன்மேந்திரியபஞ்சகத்திலிருக்கும் ஐந்து ருத்திராரிலொருவன். (வி.ணி.)

துருத்தூரம்—ஊமத்தை. (மலையக.)

துருதுருத்தல்—1. விரைதல். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

துருதுருப்பு—விரைவு. (வழக்.)

துருதுரொனல்—விரைவின்குறிப்பு. (வழக்.)

துருப்பிடித்தல்—கறைபிடித்தல். (வழக்.)

துருபதன்—திரௌபதைதந்தை. (உ-ம்.) "துங்கவேற்றுருபதன்முன்" (பாரதம். திரௌபதிமா. க.)

துரும்பர்—1. ஈசர். 2. பறையர்முதலாநீசர்க்கு வண்ணார்.

துரும்பு—திரணம். (உ-ம்.) "துரும்பெனக்கனன்றுசொன்னாள்" (இராமா.நிந்தனைப்.ஈக.) பத்துப்பாட்டு அரும்பதவுரையிற் கூளமென்றார்.

துருமசிரேட்டம்—பனை. (மலையக.)

துருமநகம்—மூள். (வைத்தியபரிபா.)

துருமம்—1. குங்குமமரம். 2. மரக்கலக்கம். 3. மரப்பொது. (பிங்கல. உஎகஈ.) (உ-ம்.) "கடலூட்பட்டுத்துருமத்தடைவாக" (திருப்பு. சஉக.)

துருமவருவி—சாட்டாமணக்கு. (மலையக.)

துருமவியாதி—கொம்பரக்கு. (உ-ம்.) "துருமவியாதியெண்குடும்பம்" (தைல. தைலவ. நிகண்.)

துருமோற்பலம்—கோங்குமரம். (பிங்கல. உசுஅஈ.)

துருவங்கட்டுதல்—1. உபாயந்தேடல். 2. கிரகணமுதலியன அறிதருகருவியாக்கல்.

துருவசக்கரம்—நவக்கிரகமண்டலம். (உ-ம்.) "துருவசக்கரம்போற்கொங்கை" (திருவிளை. திருமணப்ப. கசுக.) துருவத்திற்கு இருபத்து மூன்றரைப்பாகையளவில் நிற்பது.)

துருவதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (பிங்கல. சஈக.)

துருவம்—1. அசையாநிலை. 2. உபாயம். (வழக்.) 3. ஒப்பு. (உ-ம்.) "செங்கண்மாறெழிக்கப்பட்டவலம்புரித்திருவங்கொண்ட- சங்குவாய்வைத்து" (சிந். காந்தரு. ஈகஎ) 4. கிரகநடையின்மண்டலம்.) 5. சத்ததாளத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கoக.) 6. திருவநட்சத்திரம்.

துருவல்—1. ஆராய்தல். 2. கடைதல். (பிங்கல. உகஉஉ.) 3. தூளாத்தல். 4. தேடுதல். (உ-ம்.) "தருவினங்குங்காணுன்" (திருவிளை. இந்திரன்ப. எ.)

துருவலது—துருவுமணை. (வழக்.)

துருவவநடம் — சத்தவிருடிகள் வருடம் பத்துக்கொண்டது. (கூர்மபு.வருணு.கூ.உரை.)

துருவன் — 1. அட்டவசுக்களிலொருவன். (பிங்கல. கஅக.) 2. உத்தாநபாதனுக்குச்சுநீதியிடத்திற்பிறந்தவன். (உ-ம்.) "வலங்கெழுதோளுத்தாநபாதனியற்றுருவனேயுண்மகிழவீன்றூன்" (கூர்மபு.தக்க.சபித். க.)இவன்சுவாயம்புமநுவின் பேரன். 3. மாயாதத்துவத்திலிருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி.)

துருவாசம்— உபபுராணம் பதினெட்டிலொன்று. (பிங்கல. சசடு.)

துருவாசன்— அத்திரிபுத்திரருளொருவன். (உ-ம்.) "நாளுமலக்கணறுமத்திரிநல்லநசூயையவ்வயிற்றினலங்குசோமன் - கலக்கமிநத்தாத்திரயன்றருவாசனெனுமிவரைக்களிப்பிற் றந்தான்" (கூர்மபு. அபிதாந.) [கருப்பவாசந்துருவாசமெனப் புட்பாஞ்சலியில்வந்த காரணம்பறறித் துருவாசனெனப் பெயர்வந்தது.]

துருவாட்டி—சிற்றேலம். (மலையக.)

துருவாடு—செம்மறியாடு.(பிங்கல.உசஅக.)

துருவாதீ—காட்டாமணக்கு. (மலையக.)

துருவு—1. தருவல், தேடல். (சூ. நிக. கூ: கூசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தூளை.

துருவுதல்—1. கடைதல். 2. தூளாத்தல். 3. தேடுதல். (வள். கூஉக.) 4. தொடர்தல்.

துருவுமணை—தேங்காய்துருவுமொரு கருவி.

துருவை—1. தேவறுப்புளொன்று. (சிலப். அரங்கே. கடுo. உரை.) 2. செம்மறியாட்டுக்கிடாய். (பொருந. கoகூ. உரை.)

துருளக்கம்—குந்துருக்கம்.(வைத்தியபரிபா.)

துரை—1. சுமை. (உ-ம்.) "துரைமாண்டவாபாடித்தோணேக்கமாடாமோ" (திருவாச. திருத்தோணே. கச.) 2. மிகுதிப்பாடு. (உ-ம்.) "தண்டத்துரைசெய்துதீர்ப்பன்" (சி.சி.உ:கூஉ: சிவஞா.) 3. மேன்மகனுக்கு மிகுகியையுடைமையாற்கூறுவர். (வழக்.)

துரைசீசி—துரைப்பெண்.

துரோகம்-1.கொடும்பாவம்.(உ-ம்.)"சிவத்துரோகங்கள்"(சிவரக.சிவதன்மா.கூ.) 2. தப்பிதம்.

துரோகி—கொடும்பாவி.

துரோணதும்பம்—பதக்கென்னுமளவுகொண்ட நீர்நிறைந்த கும்பம். (உ-ம்.) "சுரததாதுவீழ்ந்ததுரோணகும்பந்தன்னில்" (பாரத. வாரணு. கூஉ.)

துரோணகை—வெண்ணெச்சி.(வைத்தியபரிபா.)

துரோணம் — 1. எண்காற்புள். 2. கவிழ்தும்பை. (மலையக.) 3. காக்கை. (வைத்தியபரிபா.) 4. சத்தமுகிலிலொன்று; அது மண்பொழிவது. (பிங்கல. எக.) 5. தநுவிராசி. (சூ.நிக.க: சுசு.) 6. தும்பைச்செடி. 7. பதக்கு என்னுமோரளவு (உ-ம்.) "பெய்திடுந்துரோணந்தேன்" (சேதுபு. சங்கரபா. எடு.) 8. வில். (1, 3, 6, 8-பிங்கல. கூசுசo.)

துரோணன்— } குருகுலத்தரசர்
துரோணாசாரியன்— } குருவாகிய வாசாரியன்; இவன் பரத்துவாசமுநிவர்புத்திரன். (பாரதவாரணவ. கூஉ.)

துரோணி—ஆடகம் நாலுகூடினது.

துரோணிகை—ஆவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

துரோணிதலம்—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)

துல்லபம்—அருமை. (வழக்.)

துல்லம்—பேரொலி.

துல்லாசிநி—விசுத்திக்குரியபத்மதளமொன்றிலிருக்கும் ஐ என்னும் அட்சரத்தின் அதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

துல்லிமை—மேன்மை.

துல்லியம் — 1. அப்பிரகர். (உ-ம்.) "அசிதளம்" பார். 2. உவமை. (பிங்கல. உஉஅக.)

துல்லியயோகிதாலங்காரம் — ஒப்புமைக்கூட்டவணி; அது பலவர்ணியப்பொருள்களுக்கேனும் பலவவர்ணியப் பொருள்களுக்கேனும் ஒப்பானதருமத்திணுல்முடிவுகூறுவது. (குவல. கச.)

துலக்கம்—பிரகாசம். (சூ. நிக. கo: உஅ.)

துலக்கல்—விளக்கல் (உ-ம்.) "திருவாசற்றிண்ணைகளுந்துலக்குவீரால்"(சிவரக.சுகமூநி. கசு.)

துலக்கு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பிரகாசம்.

துலக்குதல்—பிரகாசிப்பித்தல்.

துலங்கல்—1. துலங்குதல். 2. தளங்கல். (திருக்கோ. உச. உரை.)

துலங்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தொழுமரம்.

துலங்குதல்—1. நடுங்குதல். (உ-ம்.)"தலங்குகின்றேனடியேனுடையாயென் செழுகுலமே"(திருவாச. நீத்தல். உஅ.) 2. பிரகாசித்தல்.

துலங்கூர்தி — தூங்குகட்டில். (கலி. கசு. உரை.)

துலத்தாது—நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

துலம்-1.இலவு.2.கோரை.3.துலாநிறை.4.நீர்முள்ளி.5.பருத்தி.(1,2,4,5-வைத்தியபரிபா.)

தலவம்—பஞ்சு.

துலா—1. கைமரம். 2. தலாராசி. (சூ. நிக. க: சுடு.) 3. நிறைகோல். 4. நீரிறைக்குந்துலா.

துலாக்கட்டை — மேலிடுகிற பாக்கட்டை (இராமா. பால. நகரப். கூ0.)

துலாக்கொடி–பட்டைக்கொடி. (வைத்திய பரிபா.)

துலாக்கோல் — தராசுக்கோல். (திருவள். கஉ. அதி. அ. உரை.)

துலாதானம் — துலாபுருடதானம். (உ-ம்.) "சாற்றருந்துலாதானஞ்சோடசமாதானம்" (சிவரக. தேவர்முறை ககக.)

துலாதாரம்—துலாக்கோல்

துலாநி – இலவமரம். (வைத்தியபரிபா.)

துலாபாரதானம்—துலாபுருடதானம்.

துலாபுருடதானம் — துலாபுருடதானம்; அஃது: ஒருபுருடன் தன் தேகத்தையொத்த பாரத்தை யுடைய பொன் அல்லது பணிகள் அல்லது வேறு விலைபெற்றஉடைமைகளைத்தானம்பண்ணுதல். (சி. சி. அ: உடு. மறை.)

துலாம் — 1. ஏற்றமரம். 2. ஐந்துவீசை கொண்டநிறை. (வேதா. சூ. ககக.) 3. ஒரிராசி. (பிங்கல. உஎ0) 4. நிறைகோலிற்கும் பெயர் கூறுவர்.

துலாம்பரம்—விளக்கம். (வழக்.)

துலாவிடுவம்–துலாராசியிற் சூரியன்வருங் காலம். ஐப்பசிமாதம். [விஷு-வம்-விஷுவமென் றுயிற்று.]

துலி—பெண்ணுமை. தமிழ்நிகண்டிற்றுளி யெனக்கூறுவர்.

துலிநி—இலவமரம். (வைத்திய. அக.)

துலியாசுநம்—செம்மூருங்கை. (மூலைய க.)

துலுக்கச்சி—துலுக்கப்பெண்.

துலுக்கர்—திருக்கர்.

துலுக்காணம்—ஒரு தேயம்.

துலுக்த—1. அசைப்பு. 2. ஒருதேசம். 3. ஒரு பாடை. 4. தொகுதிலேவினைப்பகுதி.

துலுக்குதல்—குலுக்குதல்.

துலை—1. ஒப்பு. 2. தலாக்கோல். (உ-ம்.) "தென்பாற்றுலைபெறநிறுத்தகளைகணே யென்று" (திருவிளை. புராணவர. உக.) 3. துலாராசி. (சூ. நிக. க: சுடு.) 4. தூரம். (வழக்.) 5. நீரிறைக்குந்துலை. 6. நூறுபலம். (உ-ம்.) "சரண்" பார்.

தூலோபம்—கருஞ்சுண்டி. (வைத்தியமூ. அக.)

துவ்வல் — 1. அநுபவித்தல். 2. புசித்தல், உண்டல். (பிங்கல. ககூஅ.)

துவ்வாதவர்— } வறியர். (உ-ம்.)"துறந்தார்
துவ்வாதார்— } க்குந்துவ்வாதவர்க்கும்"
துவ்வார்— } (வள். சஉ.)

துவ்வாமை—1. தரித்திரம். 2. நுகராமை யாகிய தீவினை. (உ-ம்.) "தொடர்கூரத்துவ்வாமைவந்தக்கடை" (கலி. உஉ.) 3. வெறுப்பு.

துவ்வான்—வலியிலன். (உ-ம்.) "அன்பிலனொன்றதுணையிலன்றுவ்வா-னென்பரியுமேதிலான்றுப்பு" (வள். அசுஉ.)

துவ்வு—1. அநுபவம். (உ-ம்.) "பொருளினைத்துவ்வான்புதைத்துவைப்பான்" (திரிகடு. அக.) 2. (இகழ்ச்சி.சூ.நிக.அ:நிக.) 3. உணவு. (திருவள். உ: உ.) 4. ஐம்பொறிநுகர்ச்சி. (சூ. நிக. க: உஅ.) 5. தொகுதிலேவினைப்பகுதி.

துவ்வுதல்—நுகர்தல். (வள். கooசு.)

துவக்கம்—ஆரம்பம்.

துவக்கல் — 1. கட்டல். (உ-ம்.) "மூலமேற்றனிக்காறைதனிற்றுவக்கி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கசு.) 2. தொடங்கல்.

துவக்கவிவாம்—செவ்வலரிசி. (வைத்திய பரிபா.)

துவக்த–1. கட்டு. (உ-ம்.) "துவக்குசங்கிலியெறிந்து" (திருவிளை.நகரப்.உஎ.) 2. சங்கிலி. (சூ. நிக. எ: கடு.) 3. சம்பந்தம். 4. தொகுதிலேவினைப்பகுதி. 5. தேகத்திலே வாயு இடமாகநின்று பரிசத்தையறியுமிந்திரியம். (உ-ம்.) "நற்செவிதுவக்குக்கண்ணுநாசியைந்தினையுநல்லோர் - புத்தியிந்திரியமென்றுபுகன்றனர்" (சி. சி. உ: சுக.) 6. தோல். (உ-ம்.) "பறக்கும் பருந்துவக்குங்கழியுண்முடைப்பற்றுளதா-பிறக்கும்பருந்துவக்காக்கையைநீக்கி" (மறைசை. அஅ.) 7. பிணக்கு. (பிங்கல. கூசுசுக.)

துவக்குதல்—துவக்கல்.

துவக்குநோய்—தோற்புரைவியாதி.(உ-ம்.) "கற்புமன்புஞ்-சோதித்தலுன்னித்தணியாததுவக்குநோயன்" (பாரத. திரௌ. எச.)

துவங்கல்— } தொடங்கல்.
துவங்குதல்– }

துவசம்–கொடி. (உ-ம்.) "விடைத்துவசன்" (சிவரக. கத்தரி. கசு.)

துவசர்—கள்விற்போர். (சூ. நி. உ: கடு.)

துவட்சி–1. அசைவு. (உ-ம்.)"துவட்சியிலாமிக்கநிலையாநிலைபோக்கி"(ஞானவா.உபசாந்திப்பிர. சுஉ.) 2. வறட்சி. (வழக்.)

துவட்டர்—கம்மாளர்.

துவட்டல்—1. துடைத்தல். 2. துவட்டற்கறி. (1, 2-வழக்.)

துவட்டன் — துவாதசாதித்தரிலொருவன்.

துவட்டா—கண்ணுளர். (சூ. நிக. உ: உஅ.)

துவட்டாநாள் — சித்திரைநாள். (பிங்கல. உடுஉ.)

துவட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துவட்டுதல்—தடைத்தல்.

துவதியை—கோரோசனை. (வைத்தியபரி.)

துவந்தரை—1. பந்தம். (உ-ம்.) "பெருந்துவந்தரைப்பிறப்பையும்" (பாரத. கிருட். எஎ.) 2. இரட்டித்திருப்பது. 3. தடை.

துவந்தம்—1. இரட்டித்தது. 2. தொந்தம்.

துவந்தித்தல் — 1. ஒன்றற்கொன்று தொடர்ந்திருத்தல். 2. சேருதல். (சி. சி. உ: சுருடி. சிவாக்.)

துவந்துவசமாசம் — உம்மைத்தொகை. (உ-ம்.) "வடநூலாரும்மைத்தொகையைத்துவந்துவசமாசமென்பர்" (நன். கூசுஅ. உரை.)

துவந்துவம் — 1. இரண்டு. (வி-ணி.) 2. ஒன்றற்கொன்றுதொடர்ந்திருப்பது. 3. பற்று. (உ-ம.) "தன்பங்களேந்துதுவந்துவங்கடியேமை செய்து" (திருவாச. குலாப். கூ.) 4. புணர்ச்சி.

துவந்துவன்—உம்மைத்தொகை. (பி. வி. உ0. உரை.)

துவரி—ஒலி.

துவம்—1. அசையாநிலை, நிலைபேறு. (உ-ம்.) "தோமிலாமூன்றுநூலுந்துவமென வுதித்தவன்றே" (சூ. நிக. சிறப்பு.) 2. இரண்டு. (தைலவ. அரும்பதவகராதி.) 4. தன்மை. (தருக்கசங்கிரகத்திலறிக.)

துவயம்—இரண்டுதன்மை. (உ-ம்.) "துவயசமாநதர்மதாரிசநத்திஞலே" (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.)

துவர் — 1. சிவப்பு. (உ-ம்.) "முத்தவெண்முறுவற்கனிபடுதுவர்வாய்" (கூர்மபு. அரியய. கூ.) 2. துவர்ப்பு. (உ-ம்.) "துவர்மருவப்புளிப்பேற்றி" (தைல. பாயிர. கச.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பவளம். (உ-ம்) "வேலவளர்கையன்விழிவளர்பாற்கடல்வார்துவரின்-கிளவளர்காட்சியசேயரிக்கண்" (தணிகை. களவு. உ0சு.) 5. பாக்கு. (உ-ம்.) "அங்கொருசுசமாய்மிளகுதுவர்பனெதனங்கனிபோலவேபலகனியின் வயிறு கி" (திருப்பு. உஉ0.) 6. விறகு. (பிங்கல. களஉ0.) 7. இனித்துவர் பத்தென்பர். (சூ. நிக. கஉ: க0டி.) இக்கவியில் முப்பலென்பதைமூப்பழம் எனப் பிழையாக அச்சிட்டனர்.

துவர்க்கட்டி — காய்ச்சுக்கட்டி. பாக்குமுதலியவற்றின் சாரங்களைக்காய்ச்சியகட்டி. (வழக்.)

துவர்க்கண்டல் — செந்தாழை. (உ-ம்.) "துவர்க்கண்டலரக்கு" (தைல. தைலவ. கஙடி.)

துவர்க்காய்-பாக்கு. (உ-ம்.) "தின்றிடலாகாதுதுவர்க்காயென" (ஏகாதசி. உருக்குமா. கூ0.)

துவர்ச்சிகை — 1. கடுக்காய்ப்பிஞ்சு. 2. கூகைநீர். (1, 2-மலையக.)

துவர்த்தல்—துவர்ப்புக்கொள்ளுதல், அறுவகைச் சுவையிலொன்று. (பிங்கல. சஅசு.)

துவர்தல்—வகிர்தல். (பிங்கல. சூ. நிக. க: உஅ.)

துவர்ப்பு—1. அறுசுவையிலொன்று. அது துவர்ப்பு (பிங்கல. ககசுச.) 2. பத்து. (உ-ம்.) "தொண்டிசாயிருவேர்நெய்தமெருட்டி நாளியுந் துவர்ப்பாம்" (தைல. தைலவ. கூச.)

துவர்ப்புஆறு—ஆசியமுதலியன. (சிந்தா.) உரைக்கிடையிற்காண்க. ஆசியம்-சிரித்தல்.

துவர்வீழி — சிந்தவிழுதி. (உ-ம்.) "காணிதுவர்வீழி" (தைல. தைலவ. கஉடி.)

துவர — 1. மிக. (உ-ம்.) "துவரப்பசித்து" (வள். கூசச.) 2. முற்ற. (உ-ம்.) "தப்புரவில்லார்துவரத்துறவாமை-யுப்பிற்குங்காடிக்குங்கூற்று" (வள். க0டி0.)

துவராம்—துவர்ப்பு.

துவரி—1. புலர்த்தி. (உ-ம்.) "பின்னிருங்கூந்தல்பிழிவனந்துவரி" (கு-பா.சு0.) 2. கஷாயம். (வைத்தியபரிபா.)

துவரை—1. ஒரு பயறு; அது: கருந்துவரை, காட்டுத்துவரை, காலியாந்துவரை, மலைத்துவரை எனப் பலவகைப்படும். 2. துவாரகை. (உ-ம்.) "வண்டுவரையரணுகவடமதுரைகைவிட்ட" (பாரத. கிருட். சஎ.)

துவரைக்கோமான்—இடைச்சங்கப்புலவருளொருவன். (சிலப்.)

துவரைமல்லி — புஷ்பராகத்தரிப்பு. (ஒருகுழூஉக்குறி.)

துவல்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துவலம்—பவளம். (வைத்தியபரிபா.)

துவலல்—
துவலுதல்— } தளிவிடல்.

துவலை—1. துளி. (உ-ம்.) "தூதனிட்டமலையின்றவலையால்" (இராமா. சேதுபந். கஎ.) 2. மழைத்துவலை. (பிங்கல. சுகூ.)

துவள் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "துவடனிமருங்குற்கஞ்சத்தோகைபால்" (சேதபு. சேதமா. கூகூ.)

துவள்வு — துவட்சி. (உ-ம்.) "தோலாக்கரிவென்றசற்குந்துவள்விற்கும்" (திருக்கோ. கக0.)

துவளல்—துவளுதல்.

துவளுதல்—1 அசைதல். (சூ. நிக. கூ:உஉ.) 2. கசங்கல். (வழக்.) 3. கலங்கல். (உ-ம்.) "அங்கவனின்சொற்கொண்டுதுவண்டு" (கோயிற்பு. நடரா. சுசு.) 4. துடித்தல். (உ-ம்.) "சிறுமீன்

றுவண்டாங்கு" (திருவாச. நீத்தல். உசு.) 5. தெளிதல். 6. மெல்லியதாயிருத்தல். (வழக்.)

துவற்றல்—தூவுதல். (உ-ம்.) "கார்மழைத் தொழுதிதூஉயன்ன துவலைதுவற்றலில்" (மலை படு. ஙசுங.)

துவறல்—துவலைவிடுதல்.

துவன்—வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)

துவன்றல்—1. குவிதல். (உ-ம்.) "அகன் கட்பாறைத்துவன்றிக்கல்லென" (ம லை ம டு உஎசு.) 2. சாதல், மரணம். (பிங்கல.ககஙஎ.) 3. நிறைதல். (உ-ம்.)"இளையருழுதியருங்கிளையுடன்றுவன்றி"(பெரும்பா.உசுஅ.) 4. நெருங்கல். (உ-ம்.) "தொங்கல்"பார்.

துவன்றிய—நிறைந்த. (பத்துப்பா.)

துவா—இரண்டு.

துவாட்சரி—இருவருக்கவெழுத்தான் முடியுமோர்கவி.

துவாதசகலை—பன்னிரண்டு பிரசாதகலைகள். (சி-சி. கிரி.எ.) [இவற்றின்விரிவை "அர்க்காம்சு" என்பதிற்காண்க.]

துவாதசசத்துவம்-பன்னிரண்டு சத்துவங்கள்; அவை: தேவசத்துவம், யக்ஷசத்துவம், கந்திருவசத்துவம், நாகசத்துவம், வானரசத்துவம், முனிசத்துவம், பிசாசசத்துவம், ராக்ஷசசத்துவம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசநிதானங்கள்--பன்னிரண்டு காரணங்கள்; அவை பேதைமுதலியன (மணிமே.)

துவாதசம்—பன்னிரண்டு.(உ-ம்.)"இன்னதாந்துவாதசாந்தம்" (திருவிளை. வெள்ளிய.ச.)

துவாதசமலம்—தேகத்திலுண்டாகும் பன்னிரு மலங்கள்; அவை சர்மவியர்வு, மலமூத்திரம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசழக்கியகணக்கிரகண்ணியர்—சிவலோகத்திற்பச்சிமதிசை யோலக்கஞ்சேவிக்கும் பன்னிரு கணக்கிரகண்ணியர்; அவர்: தண்டதரர், தண்டமாதர் முதலியோர். (வி-ணி.)

துவாதசழக்கியதேவதைகள்-சிவலோகத்தில் உத்தரதிசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பன்னிருதேவதைகள்; அவர்: நாராயணன், திக்குப்பாலகர் முதலியோர். (வி-ணி.)

துவாதசவாநந்தங்கள்—(வேதாந்தம்) பன்னிரண்டுவகையான ஆநந்தங்கள்; அவை: மநுஷாநந்தம், மநுஷகந்தருவாநந்தம், தேவகந்தருவாநந்தம், பிதிராநந்தம், ஆசானசதேவாநந்தம், கருமதேவாநந்தம்,தேவாநந்தம்,இந்திராநந்தம், பிரகஸ்பதியாநந்தம், பிரசாபதியாநந்தம்,விராட்டாநந்தம், இரணியகர்ப்பாநந்தம், என்பன. (வேதா. சூ. கடுடு. உரை.)

துவாதசவாலிங்கநம்—ஸ்திரீபுருஷர்க்குரிய பன்னிருவகை ஆலிங்கநம்; அவை: புஷ்கரம், விவிதகதிருஷ்டகபீடநம், விருட்சாரோகணம், லதாவேஷ்டநம், திலதண்டுலோக்கியம், க்ஷீரநீரம், ரூபகட்டம், சகநோபகட்டம், ஸ்நாபக்கிலேசலலாடிகம் முதலியன. (வி-ணி.)

துவாதசாங்கிசம்—இராசியைப்பன்னிரண்டாய்ப் பகிர்தல்.

துவாதசாதித்தர்—பன்னிருசூரியர்; அவர்: தாத்துரு, சக்கரன், அரியம்பன், மித்திரன், வருணன், அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், திவாச்சுவரன், பூடன், சவித்துரு, துவட்டன் என்பவர். [பிங்கலநிகண்டில் வைகத்தன், விவச்சுதன், வரசன், மார்த்தாண்டன், பாற்கரன், இரவி, உலோகப்பிரகாசன், உலோகசாட்சி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அங்கிசமாலியென்பர். கஎக.]

துவாதசாந்தகமலம்—துவாதசாந்தத்தாநத்திருக்கும்பதுமம்; அஃது: ஆயிரமிதழுள்ளதாயும், வாமாதி நவசத்திகளாகிற கேசரங்களோடு கூடியதாயும், சூரியசோமாக்கிநிகளுடைய அதிபதிகளோடுகூடிய மண்டலங்களையடைந்ததாயுமிருக்கும். (சி-லி. யோக. பா. ங.)

துவாதசாந்தம்—பிரமரந்திரத்துக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலவரை நிகழுந்தாநம். இதில் சத்தி வியாபிநி சுமநை உன்மநை ஆகிய கலைகள் நான்கிற்குந்தாநம். (சி-லி. கிரி. கo.)

துவாதசாவத்தை—(உயிர்வேதனை பன்னிரண்டு பார்.)

துவாதசி—பன்னிரண்டாந்திதி.

துவாந்தம்—1. இருள். (பிங்கல. கூக.) 2. நரகம். (பிங்கல. சடுடு.)

துவாப்பிரத்தியயம்—துவாவாகிய பிரத்தியம். (பி-வி. ஙக. உரை.)

துவாபரம்—
துவாபாயுகம்—
} மூன்றும்யுகம். எட்டு லக்கத்து அறுபத்து நாலாயிரம் வருடம். (வருஷாதிநூ.)

துவாரகாசக்கரம்—ஒரு சக்கரம். (உ-ம்.) "ஆசைகூர்துவாரகாசக்கரத்தையும்" (சேதுபு. சேதுபல. கஉசு.)

துவாரகாபுரி—துவாரகை.

துவாரகை—சத்தபுரியிலொன்று. ஆங்காங்கே யனேக துவாரங்களையுடைய கோட்டையையுடையதாதலால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.]

துவாரபாலகரெழுவர்—கணபதி, சரசுவதி, இலக்குமி, நந்தி, கங்கை, மகாகாளர், யமுனை என்பவர். (சைவச. பொதுவி. சகஅ. உரை.)

துவாரபாலகன்—கடைகாப்போன்.

துவாரம்–1. தூள். 2. வழி. (உ-ம்.) "பிலத் துவாரம்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எடு. உரை.) 3. வாயில். (சூ. நிக. டுி: டுிகூ.)

துவாரா—வழி. (சி. சி. க. அளவை. சிவாக்.)

துவாலை–1. உதிரப்பெருக்கு, தீட்டு. (வழக்.) 2. பூச்சு. (உ-ம்.) "சடத்திலுறுமாவர்த்தவாதமெலாந்துவாலையாற்றங்கா" (தைல. தைலவ. உ.)

துவாலையிடல்— துவாலையிடுதல்– } பூசுதல். (உ-ம்.) "இறுத்தல்" பார்.

துவி–இரண்டு. தருக்கசங்கிரகத்திற்காண்க.

துவிகபா—வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரிபா.)

துவிகன்மகத்துருப்பிரயோகம்—செயப்படுபொருளிரண்டிடை வினைமுதலின்முடிவு. (பிரயோகவி.)

துவிகன்மகன்மணிப்பிரயோகம்—செயப்படுபொருளிரண்டிடைச்செயப்படுபொருளின்முடிபு. (பிரயோகவி.)

துவிகாயாசின்–செம்முருங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

துவித–எண்ணெடுபொருள்புணர்ந்த எண்டொகை. (உ-ம்.) "தற்புருடன்றுவிகு" (பி வி. உ0.)

துவிதசீசமாசன்—உம்மைத்தொகை. (பி. வி. உக. உரை.)

துவிதணம்—இரட்டிப்பு. (சி. சி. உ: டுஅ. சிவாச்.)

துவிதத்துரு—தண்ணீர்மிட்டான். (வைத்தியபரிபா.)

துவிசம்–1. பல். 2. முட்டையிற்பிறப்பன. இருபிறப்புள்ளன என்பது.

துவிசர்–இருபிறப்பாளர். உபநயனத்திற்கு முன்னொருபிறப்பும் பின்னொரு பிறப்பு மூள்ளோர்.

துவிசாதி—இருபிறப்புள்ளசாதி, முட்டை முதலாகியவற்றிற் பிறப்பன.

துவிதத்தரு — தேவதாரம், சரளதேவதாரமென்னு மிருவகைத்தரு. (உ-ம்.) "நீடம்பின் மூலம்பிசந்துவிதத்தரு" (தைல. தைலவ. உகூ.)

துவிதம்—இரண்டு.

துவிதவாதம்—சிவனுஞ்சீவனும்வேறெனக் கொள்ளுஞ்சமயம்.

துவிதா—இரண்டுவகை. (உ-ம்) "கரையிலருட்பரன்றுவிதாசத்திநிபாதத்தாற்கழிப்பன்" (சி. சி. அ: உ.)

துவிதாகதி—நண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

துவிதாத்துமகம்—சாதிக்காய். (வைத்தியபரிபா.)

துவிதீயை–கோரோசனை. (வைத்தியபரிபா.)

துவிதீயன்—புத்திரன்.

துவிபதவெதுவிரீகி—எழுவகைவெகுவிரீகிளுளொன்று; அஃது: இருமொழியிடத்துவருமன்மொழித்தொகை. (பி-வி. உசு. உரை.)

துவிபுத்துரு–தண்ணீர்விட்டான். (மலையக.)

துற்றல்— துறுவல்— } உண்ணல். (பிங்கல. ககஙஅ.

துற்று— துறுதல்– } செறிவு. (பிங்கல. உஉஙச.)

துவியணுகம்—இரண்டணு. (சி.சி. க: சச. சிவாச்.)

துவிரண்டம்—தன்மாத்திராதத்துவத்திலிருக்கும் ஐந்து புவனங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

துவிராம்—தேனீ. (வைத்தியபரிபா.)

துவிரேபாரி—சண்பகமரம். (வைத்தியபரிபா.)

துவேடம்—ஒருவனபகாரஞ்செய்தால் அவனுக்குப் பிரதிக்கிரியை செய்யவேண்டுமென்கிற சித்தவிருத்தியாயவெறுப்பு.

துவை—1. இறைச்சி. (உ-ம்.) "குய்கொள் கொழுந்துவைநெய்புடையடிசில்" (புறநா. கசுo.) 2. ஒலி. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. தூளசி. (மலையக.) 5. பருகுதற்குரியன. (சூ.நிக. சு: ஙக.) 6. பிண்ணாக்கு. 7. புளிங்கறி. (பிங்கல. ககஉங.) (2, 6-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. ஙo.)

துவைத்த–புகழ்ந்துசொல்லப்பட்ட. (உ-ம்.) "துவைத்ததும்பை" (பதிற்று. அஅ.)

துவைத்தல்—1. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "மூரசு கடிப்பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்" (புறநா. கருஅ.) 2. துவைக்குதல். 3. பாகம்பண்ணுதல். 4. மிதித்தல். (உ-ம்.) "ஒருபக்கந்துவைத்து" (தைல. மட்கலவிலக். கடு.)

துவைதம்—1. சீவாத்துமா, பரமாத்துமா எனஇரண்டும்வேறென்றும், சீவாத்துமா பஞ்சபேதஞானத்தால் மோட்சம்புகுமென்றும் பிரபாதிக்கும் ஒருமதம். (அபிதான.) 2. துவிதம்.

துவைதல்—துவைக்கப்படுதல்.

துவைப்பு—1. ஒலித்தல். 2. துவைக்குதல். 3. துவையல்.

துவையல்—1. துவைக்கப்பட்டவை. 2. தோய்த்தல்.

தூழத்தல்—1. அலைதல். 2. கலத்தல்.

தூழந்த—தழாவிய. (பதிற்றுப்.)

தூழந்து—தழாவி. (உ-ம்.) "இட்டுந்தொட்டுங்கௌவியுந்தூழந்தும்" (புறநா. கஅஅ.)

தூழவுதல்—தழாவுதல் (பதிற்றுப்.)

தூழவும்—சூழ்வரும். (புறநானூ.)

தூழவை—தழாவியட்டகூழ். (பத்துப்பா.)

துழனி—1. ஒலி. (உ-ம்.) "நீரிலெருமைபாய் துழனி" (இராமா. நாட். கூ.) 2. பறவைக்கூட்டத்தொலி. (பிங்கல. உசஅச)

துழா—1. மூதனிலத்தொழிற்பெயர், துழாவுசல். (உ-ம்.) "துழாதுடுப்பெனும்" (இராமா. குகப்பட. சுச.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

துழாய் — 1. துழாவி. (சிந்தா.) 2. துளசி. (உ-ம்.) "சூடுகின்றதுழாய்முடியோன்" (பாரத. கிருட். க.)

துழாவல் — 1. அளவளாவுதல். (பிங்கல. ககஎஉ.) 2. வெட்டல். (பிங்கல.உகசஙூ.)

துழாவு—1. துழாவுதல். 2. தெரிநிலவினைப் பகுதி.

துழாவுதல்—1. ஆராய்தல். 2. கலக்குதல். 3. தோணியில், தண்டவலித்தல். 4. பரவுதல். (வழக்.)

துழி—வெட்டுப்பள்ளம். (உ-ம்.) "நார்த்தொடுத்தீர்க்கிலென்னைநீர்ந்தடைக்கிலென் - பார்த்துழிப்பெய்யிலென்" (நாலடி.யாக்கைநிலை சு)

துழுஇ—துழாவி. (மலைபடு. கஅக.)

துள்ளம்—துளி.

துள்ளல் — 1. ஆடி. (பிங்கல. உசஎகூ.) 2. கலிப்பாவினோசை. (உ-ம்.) "திண்பாமலிசெப் பல்சீர்சாலகவல்சென்றோங்குதுள்ளல்" (யா-கா ரிகை. செய்யு. க.) 3. குதித்தல். துள்ளியாடுவன. (திருவிளை.நகரப்.உசு.) 4. சலசலதுகு. (பிங்கல. உஙூகூ.) 5. சோருதல். (உ-ம்.) "கலையுஞ்சங்குந் - துள்ளவைங்கணையான்வாளிதூவப்ப" (திருவிளை. வளையல். கச.) 6. விரைந்து பாடுமிசை. இது (பாடற்றொழிற்குற்றம். திருவிளை. விறகுவி. கூ.)

துள்ளலோசை—கலிப்பாவினோசை. (யாகாரிகை.செய்யு.க.உரை.) [துள்ளுதலையுடைய ஓசையென்பதுபொருள். நச்சினார்க்கினியர். "வழக்கியலாற்சொல்லாதுமுரற்கைப் படுமாற்றுற்றள்ளச்சொல்லும்ஓசை" என்பர்.]

துள்ளி—1. பெண்ணுமை. (உ-ம்.) "துள்ளிகொள்வன. (இராமா. நாட்டுப்ப. ஙூ.) துலியென்பது துளியென்றாய்த் துள்ளியென விரிந்து நின்றதென்பர். 2. திவலை. (உ-ம்.) "துள்ளியோங்குசெந்தாமரைநயனங்கள். (இராமா. ஆரணிய. சடாயுவதை. கஅ0.)

துள்ளு—1. குதிப்பு. 2. தெரிநிலவினைப் பகுதி.

துள்ளுதல்—1. குதித்தல். (உ-ம்.) "பமனுதர்துள்ளினுரால்" (சிவரக. சிவதன்மா. ஙூ.) 2. பதைத்தல். (உ-ம்.) "துள்ளுநர்க்காண்மார்" (கலித். ச.)

துள்ளுபூச்சி—தெள்குஎன்னுமொருபூச்சி.

துளக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "துளக்கில் பேரொலியால்" (பெரியபு. திருவாரூ. க.) 2. அசைவு. 3. ஒலி. 4. ஒளி. 5. கலக்கம். 6. சோதிநாள். (பிங்கல. உருஙூ.)

துளக்கல்—1. அசைத்தல். (உ-ம்.) "பின்னலஞ்சடைநெடுமுடிதுளக்கினனுவகையிற் பெரிதுற்றான்" (உபதேச. சூராதி. உ.) 2. ஒளி செய்தல்.

துளக்கு — 1. அசைவு. (உ-ம்.) "துளக்கறயார்மாட்டொடுங்கும்" (கூர்மபு. பிரகிருதி.உ.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 3. வருத்தம். (சிந்தாமணி.)

துளக்குதல்—துளக்கல்.

துளங்கல் — துளங்குதல் — 1. அச்சப்படுதல். 2. அசைதல். (சிறுபா.உசுஉ.உரை.) 3. ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) "தளங்குவாள்போலு மிஞ்சி" (சேதுபு. திருநாட். அசு.) (பிங்கல. ககஙூக.) 4. நடுங்கல். (உ-ம்.) "வட்டவாய்க் கமலத்தண்ணன்மணிமுடிதுளங்க வேர்ச்சி" (தணிகை.நாட்டு.க.) 5. நிலைகலங்குதல்.(உ-ம்.) துளங்கியகாவும். (புறநா. உஙூ.) 6. வருந்தல். (உ-ம்.) "துளங்கினுந்-தன்குடிமைகுன்றுத்தகைமையும்" (திரிகடு. சக.) 7. வெளிப்படல்.

துளங்கோளி — கேட்டைநாள். (பிங்கல. உருசு.)

துளசி—ஒருபூச்செடி; அது: காரியமால்துளசி, கருந்துளசி, கற்பூரத்துளசி, செந்துளசி, காட்டுத்துளசி, சிவதுளசி, சிறுதுளசி, நாய்த்துளசி, நிலத்துளசி, பெருந்துளசி எனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

துளபம்—துளசி (உ-ம்.) "முருகவிழ்க்கும் பசுந்துளபமுடியோனே" (பாரத. கிருட்டி. ஙூ.)

துளம்பிக்கிரி—ஆதொண்டை. (வைத்தியபரிபா.)

துளர்—களைக்கொட்டு. (பத்துப்பா.)

துளவம்—துளசி.

துளவன்—1. சோரபாடாணம். 2. திருமால்.

துளவி—திப்பிலி. (மலையக.)

துளவு—துளவம். (உ-ம்.) "கானுலவுதண்டுளவிஞனடிகள்கைதொழுதே" (கந்தபு. பிரமயாகப். கo.)

துளவை—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

துளாரி—நெய்வார்கருவியிலொன்று. (ஒருகுழூஉக்குறி.)

துளி — 1. திவலை. (சூ. நிக. க: கo) 2. துளித்தல். 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 4. பெண்ணுமை. 5. மழை. (உ-ம்.) "துளியின்மைஞாலத்திற்கெற்றற்றேவேந்த- னளியி

ன்மைவாழுமுயிர்க்கு" (வள்.டுடுஎ.) 6. மழைத் தளி. (உ-ம்.) "விசும்பிற்றுழிவீழினல்லான்" (வள். கசு.) (2, 4-பிங்கல. கூசுசுஉ.)

துளித்தல்—1. துளியாய்விழுதல். (உ-ம்.) "கண்டுவிழுந்தெழுந்துவிழிதுளிப்ப" (திருவி ளை. இந்தி. பழி. எக.) 2. மழைபெய்தல்.

துளிப்பு—துளித்தல்.

துளிர்—1. தளிர். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

துளுப்பிடுதல்—கலக்குதல். (சிந்தா.)

துளும்ப — 1. இளக. 2. வருந்த. (1, 2-சிந்தா.)

துளும்பல்—1. அலைதல். 2. இளகல். 3. எழும்பல். (சிந்தா.) 4. ஒளிசெய்தல். 5. திமிர்தல். 6 துள்ளுதல். 7. வருந்தல். (2, 7-சிந்தா.)

துளும்புதல் — 1. அசைதல். (சிந்தா.) 2. ததும்புதல். (உ-ம்.) "மைக்கணீர்துளும்ப" (திருவிளை. விருத்த. உஅ.)

துளுவம்—1. தேயமைம்பத்தாறினொன்று. (உ-ம்.) "துளுவமிக்குதிரை" (திருவிளை. நரி பரி. கஅசை.) 2. பதினெண்பாடையினொன்று.

துளை—1. உட்டுளை. (உ-ம்.) "துளையெயிற் றகல்வாய்ப்பாம்பணைப்புறத்தினநிதயிலமர்ந்திடுந்தோன்றல்" (கூர்மபு. தக்கன். வமி. உஎ.) 2. தவாரம். (உ-ம்) துளையிடுங்கருவியாகும். (திருவிளை.மாணிக்க.சுக.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மூங்கில். (சூ.நிக.சஃகூ.)

துளைக்கருவி — பஞ்சகருவிகளிலொன்று; அது: சிங்கமுதலிய துளையுடைவாத்தியம். (உ-ம்) "கானத்தின்மேவுதுளைக்கருவிக்குழல்" பெரியபு. ஆனாயநா. கஉ.)

துளைக்கை — 1. துளைத்தல். 2. யானைத் துதிக்கை.

துளைத்தல்—1. ஊடுருவல். (உ-ம்.) "குன்றுந்துளைத்தவேல்" (திருமுருகா. வெண்பா.) 2. தவாரஞ்செய்தல். துளைபார்.

துளைதல்—1. அநுபவித்தல். 2. அமிழ்ந்தல். (உ-ம்.) "தடுபுனற்கட்டுளைந்தகிடந்திடர்ப்-படுபுமாழ்குஞ்சமீரணன்பாலனே" (சேதுபு. இராமனரு. கசுடு.) 3. கலத்தல்.

துளைப்பு—துளைத்தல்.

துற்கதம்—உபத்திரம்.

துற்றல்—1. உண்டல். (பிங்கல. கஉகூஅ.) 2. குற்றல். (பிங்கல. கஅஙூஉ.) 3. தின்னல். (பொருந. கo஫. உரை.) 4. நிறைதல். 5. நெருங்கல்.

துற்றவை — உண்ணப்படுபவை. (உ-ம்.) "துற்றவைதுறந்தவெற்றியர்யாக்கை" (திருவாச. திருவண்ட. கஙஎ.)

துற்றி — உணவு. (உ-ம்.) "பசியிலுற்றன் முகம்பார்த்தத்-துற்றிவேண்டுசொற்றுய்ப்பதற்கு" (சேதுபு. மங்கல. சுஙூ.)

துற்றிய—தின்ற (உ-ம்.) "துராஅய்துற்றிய தருவையம்புழுக்கின்" (பொருந. கo஫.)

துற்று—1. உணவு. (நாலடி. பெருமை. கo.) 2. சோறு. பிங்கல. கக0உ.) 3. கூட்டம். (பிங்கல. உஉகூடு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "சுந்தரமாளிகைசூளிகைதெற்றிகடுற்று சுடர்" (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கஉ.) 5. செறிவு. (பிங்கல. உஉகூச.)

துற்றுதல்—1. அநுபவித்தல். (உ-ம்.) "துற்றவர்போகவிதம்" (சிவதரு. சுவர்க்கநரக. ச.) 2. நிறைதல். 3. நெருங்கல். 4. தின்றல். (பத்திப்பா.)

துறக்கம்—தேவருலகம். (உ-ம்.) "துறக்கநண்ணினுண்விண்ணவர்நாதன்" (திருவிளை. இந்திரன்பழி. கூசு)

துறட்டி—யானைத்தோட்டி. (வழக்.)

துறட்டிசீசெடி—ஒரு பூண்டென்றூர் வைத்தியமூலிசையகராதியில்; முட்செடி யென்றூர் அநுபந்தத்தில்.

துறட்டு—தொங்தரை. (வழக்.)

துறட்டுழுள்—செடில், ஓர் கருவி.

துறத்தல்—1. நிறத்தல். (உ-ம்.)"துறக்கும் பருந்துதித்தற்கரிதாமுத்தித்தொல்கதவே" (மறைசை.அஅ.) துறக்கு-திறப்பேன். 2. துறவு. (உ-ம்.) "வேண்டினுண்டாகத்துறக்கதுறந்தபினீண்டியற்பாலடல" (வள். கூசஉ.) 3. நீக்கல். (உ-ம்.)"தோழியைநீத்தென்னைமுன்னேதுறந்தநின்னுர்கண்முன்னே" (திருக்கோ. கூகo.) 4. வெறுத்துவிடுதல். (உ-ம்.)"அண்டர்தம்பதம் யாவையுமடைந்தவைதுறந்து" (பிரமோத்.பஞ்சாட்சர. சo.)

துறந்தார்—துறந்தோர். (உ-ம்.) "துறந்தார் பெருமைதுணைக்கூறின்" (வள். உஉ.)

துறநீதென—நீங்க. (ஐங்குறு.)

துறப்பது—நீக்குவது. (ஐங்குறு.)

துறப்பு—1. துறவு. 2. திறவுகோல். 3. பூட்டு. (பிங்கல. சுஅச.) 4. விடுகை.

துறம்—துறவு. (உ-ம்.) "துறஞ்சிறந்தமடபதிகளும்" (சேக்கிழார்புராணம்.டுஉ.)[திரிவு.]

துறவர்—முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ.)

துறவறம்—இல்லறந்துறத்தல்; அது: நாலாச்சிரமத்தொன்று. (உ-ம்.) "பார்யிராஞ்கிலறமிரு பான்பன்மூன்றே-தூயதுறவறமொன்றுழாக" (வள்ளுவமாலை. உடு.)

துறவி—1. துறத்தல். (உ-ம்.) "துறவியுள்ளந்தோன்றித்தொடரும்" (மணிமே. உசு, டுகூ

அடி.) 2. நீத்தோன். துறவிக்குவேந்தன்று ரும்பு. ஔவைபாடல்.

துறவு–1. புறமாகிய செல்வத்தின்கண்ணும் அகமாகியயாக்கையின்கண்ணும், உளதாயபற்றினை அவற்றது நிலையாமைநோக்கிவிடுதல். (வள். கூடு. அதி.) பிங்கலத்தில் நிவிர்த்தி என்பர். (பிங்கல. கஅ0கூ.)

துறவோர்—நீத்தோர். (உ-ம்.) "துறவோர்கள்புத்திபுகட்டவே" (வரிச்ச. மயாந. உசு.)

துறு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நெருக்கம். (உ-ம்.) "துறுமயிர்க்குறந்தாள்" (கூர்ம பு. பதிக. ச.)

துறுக்கல்—
துறுகீதல்— } திணித்தல்.

துறுகல்—1. குண்டுக்கல். (உ-ம்.) "துறுகலுக்கத்துத்தூணையொவ்வதியும்" (ஐங்குறு. உசுஉ.) 2. சலதாரைமுதலியவடைக்குங்கல். 3. நெருங்கினமலை. (உ-ம்.) "துறுகற்பிடிசெத்துத்தழுஉநின்-குன்றுகெழுநன்னாட்டுச் சென்றபிற்றை" (ஐங்குறு. உஙக.) 4. பொறை. (பிங்கல. நி00.)

துறுகாரம்—கத்தூரி. (வைத்தியபரிபா.)

துறுட்டி—சிற்றேலம். (வைத்தியபரிபா.)

துறுத்தல்—1. அமுக்கல். 2. நுழைத்தல். (உ-ம்.)"தோன்றுமளவாய்த்தாளைத்துந்திவைத்துத்துறுத்து" (தைல. பாயிர. ஙசு.) 3. நெருக்குதல்.

துறுதல்—1. செறிதல். (உ-ம்.) "தோடகையத்துறுமலர்த்தாரிகலரக்கர்" (இராமா. சூர்ப்பந. கஙநி.) 2. புசித்தல்.

துறுப்பு—துறுத்தல்.

துறுமல்—துறுமுதல், நெருங்கல். (சூ. நிக. அ: கச)

துறுமுதல்–நெருங்கல். (உ-ம்.)"துறுமுதிண்காம்பினத்தாணமெங்கணும்" (சேதுபு.கந்தமா. உஉ.)

துறுவல்—1. உண்டல். (பிங்கல. கஙஙஅ.) 2. நெருங்கல்.

துறுவு — 1. உணவு. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நெருக்கம்.

துறுவுதல்—1. உண்ணல். 2. நெருங்குதல்.

துறை—1. அசப்பொருட்டுறை. 2. ஆறு, நதி. (உ-ம்.) "ஓங்குதுறை-யந்தொழோயோர்சோடசம்பெய்" (தைல. தைலவ. கஙநி.) 3. இடம். (திருக்கோ. ஙஅ0.) 4. இறங்குதுறை. 5. எல்லை. 6 கடல். (திருக்கோ.ஙஅ0.உரை.) 7. காரியம், வரலாறு. (உ-ம்.) "துறையெனகியாதெனச்சொல்லுசொல்லென்றான்" (இராமா.மீட்சி. உநிநி.) 8. நீர்த்துறை. (உ-ம்.) "புலிப்போத்தும்புல்வாயுமொருதுறையினீருண்ணவுலகாண்டோனுளனெருவன்"(இராமா. குலமு. நி.) 9. நூல். 10. பாவினத்தொன்று. (யாப். காரிகை க. உரை.)

துறைக்துறை—ஆற்றிடைக்குறை. (உ-ம்.) "வண்டுறைக்குறைசேர்ந்தான் "(பாரத. சம்பவ. சு.)

துறைபோதல் — 1. துறைபோகுதல். 2. முடிவுபோதல். (உ-ம்.)"பிறைபுரையேர்நுதாரு மெண்ணியவையெல்லாந் - துறைபோதலொல்லுமோ" (கலி. கஎ.)

துறைபோய்—முற்றக்கற்று. (சிந்தா.)

துறைமலை—பகைத்திறச்செய்கைக்குரியமலை,

துறைமுகம்–ஏற்றுமிறக்குஞ்செய்யுந்துறை.

துறைவன்—நெய்தனிலத்தலைவன். (உ-ம்.) "தண்ணந்துறைவன்கண்டிகு - மம்மர்தோழிய துதுயரே" (ஐங்குறு. கநி அ.)

துன்–1. சேர்தல். 2.தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நெருக்கம். (1, 2-சூ. நிக. கக: மகரவெ. கo.)

துன்பம்—வருத்தம். (உ-ம்.) "துன்பத்திற்கிடங்கொடேல்" (ஆத்திசூடி.)

துன்பிலி—கடவுள்.

துன்பு—துன்பம். (உ-ம்.) "எம்மைத்தொடர்ந்தொறுந்துன்பென்பதே" (திருக்கோ. உநிஙு.)

துன்புறுதல்—வருந்துதல்.

துன்மதி–1. அவமதி. 2. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடத்தினம்பத்தைந்தாவதாண்டு.

துன்முகி—வ்யாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடத்தின் மூப்பதாவதுவருடம்.(வருஷாதிநூல்.)

துன்றல்—
துன்றுதல்— } 1. நெருங்குதல். (உ-ம்.) "உவளகவகவையினன்றுதன்றலின்" (சேதுபு-தத்தம. உ0.) 2. மிகுதல். (உ-ம்.) "துன்றுமன்புபெற்றேசுகமுற்றுளேன்" (சிவரக. மேரு. சச.)

துன்னகாரர்—தையற்காரர். (உ-ம்.) "தன்னகாரருந்தோலின்றுன்னரும்" (சிலப் இந்திரவி. ஙஉ.)

துன்னம்—1. இழிவு. 2. தைத்தல். (பிங்கல. உஙoஉ.)

துன்னர்—தையற்காரர். (சூ. நிக. க: ஙஙு.)

துன்னல்—1. இட்டல். (உ-ம்.) "துன்னிவளைத்தநந்தோன்றற்கு" (திருக்கோ. ஙகஎ.) 2. செய்தல். (உ-ம்.) "துன்னற்சதிவினைப்பால்" (வள். உ0கூ.) 3. தைத்தல். (உ-ம்.) "வேரொடுநனைந்துவேற்றிழைநுழைந்த - துன்னற்சிதாஅர்துவரநீக்கி"(பொருந.அகூ.)4.வருதல்.(உ-ம்.) "இத்துரிசுதுன்னுமை" (திருக்கோ. அகூ.)

துன்னலம்—சேரேம். (ஜங்குறு.)

துன்னலர்—பகைவர். (உ-ம்.) "துன்றின ரின்னலெய்தத்துன்னலராகித்தம்மி-லொன்றி னர்செறினும்" (பாரத. அருச்சுநன்றவ. உஈ)

துன்னர் — பகைவர். (உ-ம்.) "துறத்தல்" பார்.

துன்னுமை—மேவாமை. (வள். கஈசு)

துன்னியார்—அடுத்தோர், சினேகிதர். (உ-ம்.) "துன்னியார்குற்றமும்" (வள். கஅஅ.)

துன்னு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி, சேர்தல். (பெரியபு. திருவாரூர். க.)

துன்னுதல்—துன்னல்.

துன்னுநர்—1. அடுத்தோர். 2. துன்னர், தையற்காரர்.

துன்னூசி—தையலூசி. (உ-ம்.) "கொற்சேரி நுண்ணூலத்துன் னூசிவிற்பாரின்" (ஐந்திணை. மருதம. க.)

துனுவி—திப்பிலி (வைத்தியபரிபா.)

துனி—1. அச்சம். (உ ம்.) "துனியிருந்தவன் மநத்தினள்" (இராமா. சூர்ப்பநகைப். கூ.) 2. கோபம். 3. துன்பம். (உ-ம்.) "துனிவருநீர்மை யிதென்னென்றுதூநீர்தெளித்தளிப்ப" (திருக் கோ. ஈஈஉ.) 4. நோய். 5 புலவி. (வள். கஉகச.) 6. யாறு. 7. வெறுப்பு. (உ-ம்.) "துனி யில்காட்சிமுனிவர்" (திருமுரு. கஈள.) 8. மூதிர்ந்தகலாம். (வள். கஈ0சு.)

துனித்து—வெறுத்து (சிந்தா.)

துனை—தினைபு, விரைவு. (உ-ம்.) (மூல்லைப் பாட்டு. க0உ. அடியுரை.)

துனைபு—துனைவு. (உ-ம்.) "துனைபொழி வேங்கையுங்காட்டிற்" (தணிகை. களவுப். ஈளஎ.)

துனைவு—விரைவு. (உ-ம்.) "தக்கன்முத லோரைத்துனைவிலேக்கி" (கூர்மபு. வருண. சக.)

தூ.

தூ — 1. ஓரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு. 2. சுத்தம். (உ-ம்.) "அன்பருந்தூநீராடி" (திருவாத. திருப் பெ. சகூ.) 3. தசை. (உ-ம்.) "தூநின்றசுடர் வேலாய்" (இராமா. குலமுறை. கூ.) 4. முத னிலைத்தொழிற்பெயர். 5. பகை. (பிங்கல. ஈசுசச.) 6. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) "மனந்தாய் மைசெய்வினை தாய்மையிரண்டு-மினந்தாய்மை தூவாவரும்" (வள். சடுடு.) 7. வலிமை. (உ-ம்.) "சுற்றமொடுதூவறத்தலில்" (மதுரை. கஅஅ.) 8. வெண்மை. (உ-ம்.) "தூமதிவாக்கியகிரணம்" (காஞ்சிப்பு. நாட்டுப். கூசு.)

தூக்கணங்குருவி — ஒரு குருவி. (பிங்கல. உஈசு0.)

தூக்கணம்— 1. உறி. 2. தூக்கணங்குருவி. (உ - ம்.) "நந்தெறும்புதூக்கணம்புட்காக்கை." (ஆசாரக்கோ. கூசு.) 3. தொங்கல்.

தூக்கம்—1. அயர்ச்சி. அம் தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. ஆபரணத்தொங்கல். (பிங்கல. ஈகஈசு.) 3. தூக்கணம், இது பலவிதமுண்டு. அவற்றுள்ஒன்றிற்குதாரணம் "சட்டமாநிறைத் திடுமின்கண்ணுடிதூக்கங்கள்சந்திராதித்தர்" (சிவரக. சுகமுநி. கூ.) 4. நித்திரை. (உ-ம்.) "வெருவுறக்கட்டித்தூக்கங் - கொண்டனன்" (பஞ்சதந். க: நுஅ.) 5. மந்தம். (வள். சுசு: அ.)

தூக்கல்—1. தூக்குதல். 2. வரையறுத்தல்) (வள். ககஅ.)

தூக்கி — 1. ஆராய்ந்து. (இருபாவிரு. சு: உரை.) 2. தூக்குவோன்.

தூக்கிரி—ஊர்காவற்காரன். [இக்துஸ்.]

தூக்கு—1. ஆராய்வு. 2. உயர்ச்சி. 3. உறி. 4. ஒருவகைச்சொல். (சூ. நிக. அ: எஅ.) 5. கனம். (வழக்.) 6. கூத்து. 7. செய்யுட்குறுப் பென்று தொல்காப்பியத்துட்கூறப்பட்ட முப் பத்துநான்கனுளொன்று; அது: பாக்களைத் துணித்துநிறுத்தல். (தொல். பொரு. ஈகஈ.) 8. தாளங்கள் நாலுவகையிலொன்று; அது: இரண்டுமாத்திரையும் உகரவடிவும் தாக்கித் தூக்குதலாகிய தொழிலுடையதாய் வருவது. (சிலப். ஊர்காண். கடுக. உரை.) 9. தாளங்க ளின் வழிவருந்தூக்குச்சுக்கள்; அவை: செந்தூக்கு, மதலைத்தூக்கு, கோயிற்றூக்கு, நிவப்புத்தூக்கு, கழாற்றூக்கு, நெடுந்தூக்கு என்பன. (சிலப். ஊர்காண். கடுக. உரை.) 10. தலாம். 11. தலாராசி. (பிங்கல. உஉருச.) 12. தூக்கங்கள். 13. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 14. நிறைகோல். (வழச்.) 15. பாட்டு. (உ-ம்.) "மன்னுடைமன் றத்தோலைத்தூக்கினும்" (நன். நுஈ.) (2, 3, 6, 10-பிங்கல. ஈசுசுநு.)

தூக்குக்கோல்—நிறைகோல். (பிங்கல. கசுஎநு.)

தூக்குதுணி—தழுக்குணி, ரோசமில்லாதான். (உ-ம்.) "பண்புநீதியறியாததூக்குணிப்பள்ளன் செய்கருமங்களேக்கேளும்" (பரிபாவிநாயகர் பள்ளு.)

தூக்குதல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) "தூக்கி வினைசெய்" (ஆத்திசூடி.) 2. உயர்த்துதல். 3. எடுத்துவிடல். 4. சிந்தித்தல். (உ-ம்.) "சிறிய தோர்பயனைத்தூக்கி" (கந்தபு. கயமுகனு. சுசு.) 5. தொங்கக்கட்டுதல். (உ-ம்.) "முத்துநற்றுமம் பூமாலைதூக்கி" (திருவாச. திருப்பொற். க.) 6.

நிறக்குதல். (உ-ம்) "செம்பொன்றூக்கிக்-கைம் மறியில்வணிகருக்குவிலைகொடுப்பான்" (திரு விளை. மாணிக்க. அச.)

தூக்குநூல்—நேரறிகயிறு. (வழக்.)

தூக்குபு—தூளக்கி. (உ-ம்.) "வார்குழைவில் விடமாமுடிதூக்குபு- கார்கெழுகுன்றனையான்" (சிந். நாமக. ககூடு.)

தூகல்—தூடைப்பத்தால்விளக்கல். (உ-ம்.) "கோமானின்றிருக்கோயிறூகேன்" (திருவாச திருச்ச. கச.)

தூகை—பாளை. (வைத்தியபரிபா.)

தூங்க — ஆட. (உ-ம்.) "நிணந்தின்வாயடு ணங்கைதூங்க" (திருமுரு. நுசு.)

தூங்கணம்—1. தூக்கணங்குருவி. (உ-ம்.) "தூங்கணங்குரீஇயின்மஞ்சத்தலந்தொறுந்தூங் குகின்ற" (பாரத. திரௌபதி. உஉ.) 2. தூக்கு.

தூங்கணி—ஓராபரணம், அது தொங்கலணி.

தூங்கமுட்டு—கோரைக்கிழங்கு. (வைத்திய பரிபா.)

தூங்கல் — 1. அழுந்தல். (உ-ம்.) "மாநகராளுவின்பந்தூங்கின" (திருவிளை. மா யப். உஉ.) [சிந்தாமணியில் செறிதலென்பர்.] 2. அனந்தர், அது கள்ளின்செருக்கு. (உ-ம்.) "துகின்முடிதூங்கலோங்குநடைப்-பெருமூதா ளர்" (முல்லை. நுசு.) 3. உறங்கல. (உ-ம்.) "தூங்கி-மீளமொய்ம்பரினிவுளிவீழ்கின் றன" (இராமா. கரன்வ. எக.) 4 ஆடுதல். (உ-ம்.) "குரவைதூங்க"(பெரியபு.கண்ண.ஈக.) (சிறுபா. கசஉ. அடி. உரை.) 5. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "தூங்கருவி - மலையாசலத்தமிழ்தேர்வா ணன்மாறைநம்மன்னவரே" (வாண. கசஎ.) 6. ஓரிசை. (திருவிளை. விறகுவிற். ஈஉ.) 7. கூத்து. 8. சோம்பல். (பிங்கல. கஅகஈ.) 9. சோம்பி. (வழக்.) 10. தராசு. 11. தாழ்தல். 12. நாலுதல். (உ-ம்.) "தூங்குசிறைவாவல்" (சிந்தா. காந்தருவ. சு.) 13. நிரம்பாத்தூக்கம். (பிங்கல. ஈசுசுசு.) 14. யானை. 15. வஞ்சிப் பாவினைசை. [தூங்குதலையுடையது என்பது பொருள். நச்சினார்க்கினியார் அடியிற்றூங்காது சீர்தொறுந்தூங்குமோசை என்பர்.] (7, 8, 10, 11, 14-சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. ஈ.)

தூங்கல்வண்ணம்—வஞ்சியின்றுவருவது. (உ-ம்.) "தூங்கல்வண்ணம்வஞ்சியிலும்"(தொல். பொரு நுசஈ.)

தூங்கலன்—சோம்பன்.

தூங்காமை — விரைவுடைமை. (உ-ம்.) "தூங்காமைகல்விதணிவுடைமையிம்மூன்று - நீங்கநிலனுள்பவற்கு" (வள். ஈஅஈ.)

தூங்கலோசை — வஞ்சிப்பாவி னோசை. (யாப்-காரிகை. செய்யுளி. க. உரை.)

தூங்கிசைச்செப்பல் — இயற்சீர்வெண்டளையான்வரும் வெண்பா. (உ-ம்.) இயற்சீர்வெண்டளையான்வரும்யாப்பைத்-தூங்கிசைச்செப் பலென்மனுர்புலவர்" (காரிகை. செய்யுளி. க. உரை.)

தூங்கிசையகவல்— நிரைநிரையியற்றளையான்வருமகவல். (காரிகை. செய்யு. க. உரை.)

தூங்கிருள்—செறிந்தவிருள். (உ-ம்.) "வரற் பாற்றன்றுதூங்கிருளே" (திருக்கோ. கஎசு.)

தூங்குதல்—1. அசைதல். 2. சொரிதல். (உ-ம்.) "மழைதூங்குநள்ளிரவில்" (திருவிளை. பலகையிட்டப. க.) 3. சோம்பியிருத்தல். (சூ. நிக. அ: சுஎ.) 4. சோர்தல். 5. தங்குதல். (புறப்பொ-வெண்.) 6. தலைசாய்த்தல். 7. துயிலுதல். 8. நாலுதல். (உ-ம்.) "மஞ்சத் தலந்தொறுந்தூங்குகின்ற"(பாரத.திரௌபதி. உஉ.) 9. நீட்டித்தல். (உ-ம்.) "தூங்குகதூங்கிச் செயற்பாலதூங்க" (வள். சுஎஉ.)

தூங்குமஞ்சம்—ஆடுமஞ்சம்.

தூசங்கொளல்—சித்திரகவிகளிலொன்று; அஃது: ஒருவன் ஒரு வெண்பாச்சொன்னுல் அதனீறேழுதலெழுத்தாக மற்றொரு வெண் பாப்பாடுவது.

தூசம்—யானைக்கயிறு. (உ-ம்.) "வேய்முதற் றூசங்கொண்டோரிஞன்" (சிந். கஈக. சசு.)

தூசரீ—வண்ணுர். (பிங்கல. அ0உ.)

தூசறுத்தல்—ஒருசிறுதுமில்லாமற்செய்தல். (பார. வெ.)

தூசி—1. சூதிரை. (பிங்கல. உசசகூ.) 2. கொடிப்படை. (உ-ம்.)"துன்றியசெருவிற்றூசி பிளந்தே" (பாரத. பதினென். கஎ0.) 3. படை யுறுப்பு. (பிங்கல கறி0ச.) 4. புழுதி. (வழக்.)

தூசிகம்—புளியாரை. (வைத்தியபரிபா.)

தூசிதாங்கி — அழுக்குத்தாங்க வுடையின் மேற்கட்டுந் தண்டுப்புடவை. (வழக்.)

தூசிப்படை—கொடிப்படை.

தூசியம்—கூடாரம். (ஒரு குழூஉக்குறி.)

தூசு—1. சித்திரைநாள். (சூ. நிக. க: எகூ.) 2. சீலை. (உ-ம்.) "எல்லாருந்தூசுகீக்கி" (இராமா. யுத்த. இந்திரசித்து. வதை. நுசு.) 3. யானைப்புரசைக்கயிறு. (பிங்கல. ஈசுஉ.)

தூசுதாங்கி—தூசிதாங்கி.

தூசுப்பு—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்திய பரிபா.

தூட்டி—சீலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூட்டிகம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

தூடணம்–நிந்தை. (சைவதூடணபரிகாரம்.)

தூடணன் — இராவணன்தம்பிமாரி லொருவன். (உ-ம்.) "நிருகரோடினர்தூடணன்விலக்கவுநில்லார்" (இராமா. கரன்வதை. கஙசு.)

தூடணித்தல்—நிந்தித்தல்.

தூடணை—தூடணம்.

தூடித்தல்—நிந்தித்தல்.

தூடிப்பு—நிந்திப்பு.

தூண்—தம்பம். (உ-ம்.) "இந்நடுவேநின்ரு னென்ரு னெறழ்வயிரத்தூணேபோல்" (கந்த பு. வள்ளி. கஙங.)

தூண்டல்—தூண்டுதல். (உ-ம்.) "தூண்டல் செய்யாமணிவிளக்கே" (திருக்கருவைப்பதி.எ.)

தூண்டாவிளக்கு–தானேயெரியும்விளக்கு. (உ-ம்.) "தூண்டாவிளக்கின்சுடரனையாய்" (திருவாச. பிரார். ச)

தூண்டில்–மீன்பிடிக்குங்கருவியிலொன்று. (உ-ம்.)"மீன்கவர்தூண்டிலென்னவிண்ணிடை விளங்கிற்றன்றே" (நைடதம். சுயம். ஙo.)

தூண்டிவிடுதல்—உந்துதல்.

தூண்டு — தூண்டுதல். தெரிநிலவினைப் பகுதி. (உ-ம்.) "தூண்டுவெம்பரித்தேர்த்தரி யோதனன்" (பாரத. படையெழுச். கஙங.)

தூண்டுதல் — 1. ஏவுதல். (வழக்.) 2. செலுத்தல். (உ-ம்.) "ஐங்கதி"பார். 3. விளக்குத் தூண்டல்.

தூணம் — 1. செவ்வாய்நின்றநாண்முதல் மூலமிறுதியாக எண்ணிக்கண்ட தொகையை மூலமுதலாகக்கழிக்கஉறுநாள். (உ-ம்.) "சுடரவன்செயவனின்றநாளாதிமூலாந்தத்தொகையடைவுறமூலாதிநாட்கண்டகந்தூணம்" (விதாந. குணகுண. ஙஎ.) 2. தூண் (உ-ம்.) "துறுமுதல்"பார்.

தூணி—1. அம்புக்கூடு. (உ-ம்.) "கொலையெடுத்தசமனுறைவதற்குரியகூடெனத்தகையதூணியில்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். அ.) 2. நாலுமரக்காலளவு. (உ-ம்.) "தூணிநான்கிலெஞ்ஞூய்ப் - பிறகிறுத்தெட்டயிலுமிருபடி பெய்" (தைல. தைலவ. ச.)

தூணியங்கம்—அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

தூத்தியம்—தூதன்மொழி.

தூத்திரகூர்ச்சம்–ஆண்தருப்பை. (தைலவ. அருபத.)

தூத்துக்குடி—தெற்குள்ள ஒரு பட்டினம்.

தூதகம்—தூரு. (வைத்தியபரிபா.)

தூதகன்—தூதன்.

தூதநம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தூதம்—நிந்தை.

தூதர்–காரியமுறைப்போர். (உ-ம்.) "வெய்யகாலன்-மாதூதர்மநங்களிக்கப்பொருசனினும் பெறுவன்" (பாரத. கிருட்டிண. கo.)

தூதல்—தூவுதல்.

தூதன்–1. செய்தியறிவிப்போன். 2. புதன். (பிங்கல. உஙக.)

தூதாயி—ஒருவிதப்பூண்டு.

தூதி—1. தூதுசொல்பவள். (உ-ம்.) "நாடிய தூதியானாவிசன்றேவி" (பஞ்சதந். க: நுசு.) 2. பாம்பினச்சுப்பல்நாலிலொன்று. (சித்திராரூடத்திற்காண்க.)

தூதிகை—தூதி.

தூது—1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாணன் முதலாகப் பாங்கனீருகவிடுக்கும் உயர்திணையிருபாலினையுங்கேளா மரபினவற்றைக் கேட்பனவாகக் கூறிவிடுக்கும் அன்னமுங்கிளியும் வண்டும் மயிலுங்குயிலும் முதலாயின அஃறிணைப்பொருளையும் இளையகலாம் மூதியகலாம் இவற்றின் தனிநீங்கற்கு வாயிலாகவிடுத்தலைக் கலிவெண்பாவாற்கூறுவது. (உ-ம்.) "பயிறருங் கலிவெண்பாவினுலே-யுயர்திணைப்பொருளையு மஃறிணைப்பொருளையுஞ் - சந்தியின்விடுத்தன் மூந்திற தூசெனப்-பாட்டியற்புலவர்நாட்டினர் தெளிந்தே" (இலக்கணவி. அஎச.) 2. ஒருவருழையொருவரது மாற்றங்கொண்டுதக வுரைக்குந்தன்மை; (உ-ம்.) "வேதமாந்தர்வேந்தரென்றிருவர்க்குந்-தூதுபோதற்றொழிலுரித்தாகும்" (அகப்பொ. அகத். எடு.) 3. காரியம். (சிந்தா.) 4. ஒருவித பருக்கங்கல். (உ-ம்.)"தூதுணம்புறவொடு" (பட்டினப்பாலை. டுஅ.) 5. தூதன். ஆகுபெயரென்க.

தூதுணம்—புருவின் பொதுப்பெயர். (சூ. நிக. ஙக: சுஙக.)

தூதுணி—ஒருவகைப்புரு. அது, பருக்கங்கற்களைத்தின்னும்புரு.

தூதுவளை — ஒரு கொடி. (உ-ம்.) "முடக்கற்முன்றூதுவளைபருங்குறிஞ்சி" (தைல. தைலவ. எசு.)

தூதுவன்—தூதன். (உ-ம்.) "தூதுவனொருவன்றன்னை. (இராமா. யுத்தகா. அங்கதன்றூ. உ.)

தூதுளை—தூதுவளை. (வைத்தியபரிபா.)

தூதை–1. சிறுமட்கலம். (உ-ம்.) "மண்டுதையாக்கியசோறு" (மணிமேகலை. உடு) 2. பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூப்பு—தீவாரம். (உ-ம்.)"தூப்புச்சைவரை சூழ்டமேருவில்" (திருவிளை. விடையி. கஙு.)

[வவித்தல்.]

தூபக்கால் — ஒரு தூபக்கருவி. (உ - ம்.) "பெறுந்தகையதூபக்கால" (திருவிளை. மூர்த்தி வி. உஅ.)

தூபம் — 1. புகை, நறும்புகை. (உ - ம்.) "அருக்கியதூபதீபங்கொடுத்து" (சிவரக. பசாசு. க.) 2. நீர்க்கடம்பு. (பிங்கல. ஙசுசுஅ)

தூபமணி—கைம்மணி. (பிங்கல. கஉசுஙக.)

தூபழட்டி — இந்தளம். (சிந்தா.) மணிமேகலையில் புகைக்கலையமென்பர்.

தூபயோகம்–1. செவ்வாயினங்கிசாதிபதிக்கும் சந்திரலக்கிநாதிபதிக்கும் ஐந்து ஒன்பதில் குருசுக்கிரனிருக்கப் பத்தாமிடத்தில் சனியுச்சமாயிருந்தால் வரும்யோகம் (சோதிடக்கட.) 2. லக்கிநாதிபதிநின்ற அங்கிசாதிபதி ஐந்தாமிடத்திலிருக்கப் பஞ்சமஸ்தானத்தைச்சுக்கிரன் பார்க்கில்வரும்யோகம். (சோதிடக்கட.)

தூபி— தூபிகை— } கோவின்முதலியவற்றின்முடி.

தூபிதம் — சுடுதல். (சூ. நிக. கூ: சுo.)

தூம்பல்—சுரை. (வைத்தியபரிபா.)

தூம்பா — தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

தூம்பிரகநுப்பம்–தத்தபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

தூம்பிராஷ்டகம்—ஒரு குளிகை.

தூம்பு–1. ஈயம். (வைத்தியபரிபா.) 2. உட்டுளை. (உ-ம்.) "தூம்புடையெயிற்றவாள்ராத்தீண்ட" (பிரமோ.காண்.உமாமகே.எ.) 3. ஏரிமதகு. (சிலதேசவழக்கு.) 4. சலதாரை (உ-ம்.) "தூம்பெனத்-தெரிந்தமூக்கினள்" (இராமா. கரன். க.) 5. நெடுவங்கியம். (உ-ம்) "கண்ணிடைவிடுத்தகளிற்றுயிர்த்தும்பின்" (மலைபடு. நு.) 6. பெருவங்கியம். (உ-ம்.) "கழைவளர்தூம்பின்கண்ணிடமிமிர" (மலைபடு. நுகூ.) 7. மரக்கால். (பிங்கல.ஙசுசுக.) 8. மூங்கில். (பிங்கல. உஎநுக.) 9. வாயில் (பிங்கல. ஙசுசுக.)

தூமகாரம்—சூதபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

தூமகேது — 1. அக்கிநி. (பிங்கல. சச.) 2. அக்கிதேவன். 3. வால்நட்சத்திரம்.

தூமத்துவசன்—தீ.

தூமதேவன் — அக்கிநிதேவன். (உ - ம்.) "தூமதேவனும்புனிதநற்றவினர்" (பிரமோ. காண். கநு: கூ)

தூமபுடம் — ஆதித்தியன் சுத்தபுடத்தை வைத்து அதிலே நாலுராசியும் பதின்மூன்று பாகையுங்கூட்டிநின்றநிலை. (வீதாந. குணகு. நுசை. உரை.)

தூமம்—1. ஒரு கோள். (உ-ம்.) "மைமீன் புகையினுந்தூமந்தோன்றினும்" (புறநா.கசஎ.) 2. கலஞ்சுடுஞ்சூளை. 3. தூமபுடம். (உ - ம்.) "வெங்கதிர்மேஞன்கிராசிபன்மூன்றுவிளங்குபாகந்-தங்கிடத்தூமம்" (விதாந. குணகுண. நுசை.) 4. புகை. (சிந்தா.) 5. புளிநறளை. (வைத்தியபரிபா.)

தூமம்போக்கி—புகைக்கூண்டு. (தைலவ.)

தூமன் — சதருத்திரர்களுளொருவனுகிய நிருதிக்கிலிருப்பவன். (வி-ணி. உஎo.)

தூமாட்சி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

தூமாதிமார்க்கம் — பிதிர்கர்மங்களைத் தவறுதுசெய்தவர்கள் பிதிர்லோகஞ்செல்லும்மார்க்கம. (அபிதா.)

தூமை–1. தூய்மை. 2.மகளிர்சுதகம்.(வழக்.)

தூயீ—தூவி. (உ - ம்.) "மன்றமுழ்மலர்தூய்வலம்வந்தனநிற்ப" (கூர்மபு. அட்டமூர்த்த. உஉ.)

தூயீதன்மை—அசுத்தம்.

தூயீதாக்கல்— சீத்தல், சுத்தமாக்குதல். (சூ. நிக. கூ: கஉ.)

தூயீது–தூய்மை. (உ-ம்.) "தூய்தாகமன்னும பூபவகைப்படியோதநவர்க்கங்கள்" (சிவரக. தேவிமயம். க.)

தூயீமை—சுத்தம். (உ-ம்.) "தூய்மைசெய்வதுநீரலாற்சொல்வின்வேறுளதோ" (அரிச்சந்திர. மயாந. கஉஎ.)

தூயீமைசெயீதல் — உவளித்தல். (பிங்கல. கஅஉக.)

தூயது—களங்கமில்லாதது. (உ-ம்.) "தூயதேற்பற்றிக்கோடும்" (இராமா. ஆரணியகா. மாரீசன்வதைப். உகூஉ.)

தூயவர்—சுத்தமுள்ளவர். (உ-ம்.) "தூயவரல்லர்சொல்லில்" (இராமா. ஆரணிய. சடாயுவதை. நுசை.)

தூயன்—சுத்தன்.

தூயாள்—1. சரசுவதி. பிங்கலத்திற்றுய்யாளென்றுர். 2. சுத்தமுடையவள்.

தூயினர்–சொரிந்தனர். (உ-ம்.) "விண்டுலைமுதலதேவர்தூயினர்மலர்கள்" (கூர்மபு. திருக்கல். சுகூ.)

தூர்—1. அடிப்பக்கம். (உ-ம்.) "நுனிநீக்கித்தூரிற்றின்றன்னதகைத்து" (நாலடி.கல்வி.அ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வேர். (பிங்கல. உஅகஅ.)

தூர்க்கை—1. தூர்த்தல். 2. பூராளை. (பிங்கல. உசக.)

தூர்ஜகர்–கன்மேந்திரியபஞ்சகத்திலிருக்குமைந்தருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி.உஎஉ.)

தூர்த்தத்தநம்—காமுகத்தன்மை.

தூர்த்தம்—1. ஊமத்தை.(வைத்தியபரிபா.) 2. தூர்த்தத்தநம்.

தூர்த்தர்—காமுகர். (பிங்கல. அசுஎ.)

தூர்த்தல்-1. உட்செலுத்தல். (உ-ம்.)"பழுக்கும்பழத்தைத்தூர்த்து" (தைல.தைலவ.கஙசை.) 2. நிரப்புதல். (உ-ம்.)"யானைக்கவுட்குழிதூர்த்தவன்றே" (கைடத. சுயம்வர. ங.)

தூர்த்தை—தூர்த்தைக்குணமுள்ளவள்.

தூர்தல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) "தூர்ந்தொழியும்பொய்பிறந்தபோழ்தே" (நான்மணி. எசை.) 2. நிறைதல். (உ-ம்.) "தோளாமரச்செவித்தூரா வயிற்றுச்சுமடர்க்கெல்லாம்" (திருநூற்.ச0.)

தூர்ப்பு—நிரப்புதல்.

தூர்மம்-தேட்கொடுக்கி.(வைத்தியபரிபா.)

தூர்வகம்-1. சுமத்தல். 2. பொதியெருது. (பிங்கல. உசஎங.)

தூர்வம்—நாபி. (வைத்தியபரிபா.)

தூர்வாசி—ஓரிருடி. அவர் அத்திரிமகாமுனியின் புத்திரர். இவரைத்துருவாசரென்பர். (அபிதாங.)

தூர்வு—தூர்ப்பு. (வழக்.)

தூர்வை—1. அரக்கு. (வைத்தியபரிபா.) 2. அறுகம்புல். (பிங்கல. உகஙசு.) 3. நிணற்றடைசேறு. (வழக்.)

தூர்வைத்தைலம்-ஒருவகைத்தைலம், அதனிலக்கணம். (உ-ம்.) "கணபதியணிமூலந்-தூர்வைத்தைலமீதே"என்னும் (தைல. தைலவ. கஙஉ-ம் செய்யுளிற்காண்க.)

தூர்ணை—முசற்புல். (வைத்தியபரிபா.)

தூரகாரியவேது—ஓரலங்காரம். தூர்த்திலேநிகழுங்காரியத்தினையுடைவேது, காரியமொருவழியுங் காரணமொருவழியுமாய் நிகழ்வது என்பதருத்து. (உ-ம்.) "வேறெருமாதர் மேல்வேந்தனகதுதியால்-ஊறுதரவிம்மாதியிர்வாடும்"(தண்டியல. பொருளணி. சுஉ. உரை.)

தூரசூலை—ஒழுகுசூலை. (வைத்தியபரிபா.)

தூரணம்—சீக்கிரம்.

தூரத்தான்—அந்தியன். (வழக்.)

தூரதரிசி—பண்டிதன்.

தூரதிட்டி—1. அஞ்சநபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.) 2. தூரபார்வை.

தூரதிட்டிக்கண்ணாடி—தூரத்திற் பொருளைச் சமீபமாக்காட்டுமோர் கருவி.

தூரம்—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.) 2. சேய்மை. (உ-ம்.) "சிவயோகியர்தாந்தூரத்தேயெதிர்ந்தாரென்மூல்" (சிவரக. நந்திகேசுரர். நமனுக்கு. கஉ.) 3. புறம்பு-தூரமாயிருக்கிறுள். (வழக்.) 4. நீளம். (பிங்கல. உகஙங.)

தூரமம்-தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

தூரல்—1. தூருதல். 2. மறைதல். (உ-ம்.) "அம்மணல்-வடித்தூரவரிப்போல்" (கலி. சக.)

தூராகி-எலிச்செவிக்கள்ளி.(உ-ம்.)"தூராகி சங்கட்சமார்க்கவம்" (தைல. தைலவ. கஉடு.)

தூராதூரம்—வெகுதூரம். (வழக்.)

தூாந்வயச்சொல்—ஆற்றொழுக்குமடிமறிமாற்றமல்லாத "சுரையாழவம்மிமிதப்ப" நல்லபடாஅபறை முதலிய எழுவகைப்பொருள்கோளிலக்கணம்பெற்ற செய்யுட்கள். (பி-வி. உடு.)

தூரி—1. ஊஞ்சல். (பிங்கல. கசுஎ0.) 2. எருது. அம்கெட்டுநின்றதென்பர். 3. ஒருவாத்தியம். (உ-ம்.) "கணுவை"பார். 4. தூரிக்கோல். 5. பலகறை.

தூரிக்கோல்—
தூரிகை—
தூரிகைக்கோல்—
தூரியக்கோல்—
} எழுதுகோல்.(வழக்.)

தூரியம்—1. இசைக்கருவி. 2. உவகைப்பறை. 3. எருது, பேரெருது. 4. எழுதுகோல். 5. எறிபடைப்பொது. 6. தூரம். (கலி கச0. உரை.) 7. நல்லாடை. 8. பேரிகைமுதலியவாத்தியப்பொது. (உ-ம்.) "நெருங்குதூரியங்களேங்க" (பெரியபு. திருத்தா. உங.) 9. பொதியெருது. (பிங்கல. உசஎங.) (2, 3, 7-பிங்கல. கசுஎ0.)

தூரியன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) "தூரியஞ்சிவந்தோன்றும்" (சி. சி. அ: உஅ.) [வாக்குமநாதீதகோசரனென்பதுபொருள்.] 2. தூரத்திலேயுள்ளவன்.

தூரு—அடி. (உ-ம்.) "தூருகனத்தோடேயெத்தொழிற்கும்" (தைல. பாயி. கடு.)

தூருதல்—மேவப்படுதல். (வழக்.)

தூரேத்தி-கம்பந்திராய். (வைத்தியமூ.அக.)

தூரேந்தம்—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

தூரோணம்—கவிழ்தும்பை. (வைத்தியமூ. அக.)

தூலகம்—பருத்தி. (வைத்தியமூ. அக.)

தூலகன்மம்—மநம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்படுங்கன்மம். (சி. சி. உ: கங. மறை.)

தூலகாலம்—லௌகிககாலம். (வி-னி.)

தூலசகளதத்துவம்—வித்தியாதத்துவம். (சி. சி. க: சுடு. ஞாநப்.)

தூலசர்க்கரை-1. உப்பு. 2. பருத்திவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

தூலசரீரசமட்டியபிமாநி-விராட்புருடன். (த. நி. போ. சஙக.)

தூலசரீரம்-சாதி, குலம், பிறப்புமுதலியவைகளால் அபிமாநஞ்செய்தற்கிடனுய்ப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னு மைந்து

பூதமுங்கூடிப் பரிணமித்த வுருவுடம்பு. (சைவவி.)

தூலசரீரவியட்டியபிமானி—விசுவன். (த. நி. போ. க0க.)

தூலசித்து—உயிர். (சி-சி. எ: ங. சிவஞாந.)

தூலசிருட்டி — தநுகரண புவநபோகங்கள். (சி பி. கை.)

தூலசிவதத்துவம்—தூலமாகிய சிவதத்துவம். (சி-சி. அ: ங0. ஞாநப்.)

தூலதமம்—ஒன்றற்கொன்றேற்றமான தூலதன்மையுடையனபலவற்றுள்ளும் மற்றவற்றுக்கேற்றமான தூலத்தன்மை. (உ - ம்.) "நிவிர்த்திகலையுட்பட்ட புவநவாசிகட்குத் தூலதமமாயும்" (சி. சி. க: உச. சிவஞாந.)

தூலதரம்—அதிகதூலம். (உ-ம்.)"நிவிர்த்திகலாகற்பபுவநவாசிகளுக்குத்தூலதரமாயும்" (சி. சி. க: உச. ஞாநப்.)

தூலதேகம்—தூலசரீரம். (சைவவி.)

தூலப்பிரவர்த்தன்—உருத்திரன். (சி-சி. க: சுடு. இராமலி.)

தூலப்பிரவிர்த்தித்தத்துவம்—வித்தியாதத்துவம். (சி-சி. க: சுடு. ஞாநப்.)

தூலபஞ்சகிருத்தியம் — தூலமாகிய பஞ்சகிருத்தியம். (சி-சி. க: கஅ. ஞாநப்.)

தூலபஞ்சவிஞ்சதி — சுரோத்திராதி வாக்காதிதாநம் பத்தும், அவஸ்தாதாநமைந்தும், பிருதிவியின் கூறென்னும் மயிர், தோல், எலும்பு, நரம்பு, மாமிசமாகிய ஐந்தும், அப்புவின் கூறென்னுஞ் சோரிமூதலைந்தும் ஆகிய இருபத்தைந்து தூலம். (த. நி. போ. க0க.) பஞ்சவிஞ்சதி-இருபத்தைந்து.

தூலபஞ்சாக்கரம்—பஞ்சாக்கர பேதத்தொன்று. மெய்கண்டசாத்திரத்திற்கூறப்படும்.

தூலபிசு—பஞ்சு. (வைத்தியபரிபா.)

தூலபூதம்—புறப்பூதமாகிய ஆகாயமூதலிய வைகள். (சிவப்பிர. உ: உ. உரை.)

தூலம் — 1. ஆகாயம். 2. இலவமரம். 3. கோரை. 4. சீவதேகமூன்றிலொன்று. 5. நஞ்சு. 6. நீர்முள்ளி. 7. பஞ்சு. 8. பருத்தி. 9. பருமை. (சி. சி. ஞாநப்.) (2, 3, 5, 6, 7, 8-வைத்திய பரிபா.)

தூலலிங்கம்—கோபுரம். (சைவச. மாணி. எ. உரை.)

தூலினி—இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தூலவீசுரதத்துவம்—சிவசத்திஞாநமேறிக்கிரியைகுறைந்து இச்சாசத்திரூபமாயிருந்துள்ளவிற்பெறும் பெயர். (சி. சி. க: சுடு. ஞாநப்.)

தூலாதிகாரதத்துவம்-தூலவீசுரதத்துவம். (சி-சி. க: சுடு. ஞாநப்.)

தூலாராட்சி — மணிபூரகதாநத்தினிற்கு மோரதிதேவதை. (சி-சி. அ: உக. மறை.)

தூலாநந்தநியாயம்—மீமாஞ்சை தூலித்சொல்லப்பட்ட சகஸ்திரஞாயங்களுளொன்று; அஃது: அருகியவடிவுடைத்தாகிய அருந்ததியைக் காட்டவேண்டின் அதற்கணித்தாயுள்ள தூலநக்ஷத்திரமொன்றைக்காட்டிக்காட்டுமாறு போல நுண்ணியவிடயத்தை எளிதினுணரத் தக்கவோர் விடயங்கொண்டு சோபாநமுறைப்படி யுணர்த்துமொரு நெறி. (சி. சி. க: உ0. சிவாக்.)

தூலி — 1. எழுதுகோல். (சூ. நிகண்டில், தூலிகையென்பர். 2. பருத்தவள்.

தூலிகை—1. எழுதுகோல். (சூ.நிக.எ:கசை.) 2. மெத்தை. 3. விளக்குத்திரி.

தூலித்தல்—தூளித்தல். (வழக்.)

தூலிநி—இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தூலப்பு—தூளிப்பு.

தூலேச்சுவரன்—தாணுவாஷ்டகரிலொருவன். (வி-ண்.)

தூலேசுரம்—பிரதிட்டாகலையில் அகங்காரதத்துவத்திலிருக்குமொருபுவனம். (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

தூலேயம் — சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்தியபரிபா.)

தூலை—பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

தூவத்தி—வாள். (பிங்கல. கருநூறு.)

தூவரம்—துவர்ப்பு. (பிங்கலத்தில் துவரம் என்பர்.)

தூவான்—அண்ணகன்.

தூவல்—1. அழிதல். (சிந்தா.) 2. இறகு. (வழக். கோழித்தூவல் கொண்டுவா.) 3. ஒழிதல். (சிந்தா.) 4. சிந்தல். (சூ. நிக. க: உகூ.) 5. தூரியக்கோல். 6 நீர்த்தளி (சூ.நிக.க:க0.) 7. மழை (உ-ம்.) "தூவற்கலிச்சி" (மலைபடு. கசசு.) 8. மழைத்துவலை. (பிங்கல. சுகூ.)

தூவழி — ஒரு பண். (உ-ம்.) "தும்பிவண்டொடுதூவழியாழ்செய்ய" (சிந்தா. குண. ச.)

தூவாத—வெய்யசொற்கள். (உ-ம்.) "தொகச்சொல்லித்தூவாதநீக்கி" (வள். சுஅநு.)

தூவாமை—1. உண்ணுமை. (உ-ம்.) "தாயிறூவாக்குழவித்துயர்" (மணிமே. கஙு: கக.) 2. இன்னுமை. (வள். சுஅநு.)

தூவானம் — காற்றினுற்சிதறப்படுமழைத்திவலை. (வழக்.)

தூவி—1. அன்னச்சிறகு. (பிங்கல.உகூகங.) 2. அன்னம். (உ-ம்.) "தூவிகள்நிற்குஞ்சாலிவயலுக்குஞ்சோலைசிறக்கும்புலியூரே" (திருப்பு. நுஅஅ.) 3. இறகு. (சூ. நிக. ங: சுகூ.) 4. சூட்டு.

(உ-ம்.) "அன்னத்தூறிறத்துவி" (நெடுநல். கஊஉ.) மயிலின்கூட்டமாம். 5. மயிலிறகு. (உ-ம்.) "தூவியயமுந்திரிகை" (தைல. தைலவ. சூ.) 6. சொரிந்து. (சிந்தா.)

தூவிப்போன் — கிளிச்சிறை, நால்வகைப் பொருளிலொன்று. (உ-ம்.) "தூவிப்பொன்மாட மூதூர்ச்சுபத்திரனென்னைக்கண்டே" (சிந்தா. கனக உ00.)

தூவு—1. ஊன். (பிங்கல. கஎடு.) 2. தூவுதல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பகை. (பிங்கல. கஅஎ0.)

தூவுதல்—1. சிந்துதல். (தனிகைப். குமரேசப். கக.) 2. தெளித்தல். (வழக்.)

தூள்—1. சூரணம். (உ-ம்.) "சிங்கித்தூளசை சர்க்கரை" (தைல. தைலவ. ககங.) 2. துகள். (உ-ம்.) "தடித்துநீர்பொழிநீலமஞ்சுகடாழுமிஞ் சிகடேதாய்" (எகாதசி. உருக்கு. டு.) 3. பூந்தாது. (வைத்தியபரிபா.) 4. பொடி. (பிங்கல. சுகடு.)

தூளநம்—உத்தூளம். (உ-ம்.) "சொல்லரிய ஞானசத்திவடிவாகீறு தூளநஞ்செய்திடின் மயிர்த்துவாரமெல்லாம்" (சிவரக. சிவதன்மா. உங.)

தூளம்—தூள். அம் சாரியை.

தூளாடல்—தூளாதல். (உ-ம்.) "சேடன் முடியுங்கதிர்கொள்சென்னிவரையுந்தூளாட வடியிட்டு" (திருவிளை. மாயப். சூ.)

தூளி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பராகம். (உ-ம்.) "அம்பலத்தாடிகுரைகழற்கீழ்த்-தூளிநிரைத்தசுடர்முடியோய்" (திருக்கோ. கடுக.) 3. புழுதி. (உ-ம்.) "தூளியின்படலவந்துதொடர்வுற" (இராமா. கரன். டுங.)

தூளிதுச்சம்—கதம்பப்பொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தூளித்தல்-1. தூளாஞ்செய்தல். 2. பருத்தல்.

தூளித்துவசம்—காற்று.

தூளிதம் தூள்.

தூற்றல்—1. சிதறுதல், சிந்துதல். (வழக்.) 2. தூற்றுதல். (உ-ம்.) "காற்றுள்ளபோதேதூற்றிக்கொள்" (பழமொழி.) 3. பழிகூறல். (உ-ம்.) "தூற்றுதேதூரவிடல்" (நாலடி. 4. மழைத்தூற்றல்.

தூற்றரி—ஆராதூரி. (வழக்.)

தூற்றரித்தனம்—தூர்த்தத்தனம். (வழக்.)

தூற்றி — பழிகூறுபவன், பழிகூறுபவள். (வழக்.)

தூற்று-1. தூற்றுதல். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. பழிப்பு.

தூற்றுதல் — 1. சிதறல். 2. நெல்முதலியவற்றைத்தூற்றுதல். (உ-ம்.) "வைதெரிந்தகற்றியாற்றிமழைபெயன்மானத்தூற்றி" (பெரியபு. நாட்டு. உடு.) 3. பலருமறியப்பரப்புதல், பழிகூறல். (உ-ம்.) "தன்னியார்குற்றமூற்றுமரபினர்" (வள். கஅஅ.)

தூற்றுமைக்கோற்றன்—ஒருகொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தூற்றுவாயிக்கோற்றன்—தூற்றுமைக் கொற்றன். (வைத்தியபரிபா.)

தூறல் — 1. பழிசொல்லல். 2. மழை. (சூ. நிக. க: கo.) 3. மழைவிடல். (பிங்கல. எo.)

தூறவம்—நாவல். (மலையக.)

தூறன்—தூறுசொல்பவன். (வழக்.)

தூறு—1. இறம்பு. (பிங்கல. உஅருடு.) 2. கூட்டம்-நெருங்குதல். (திருக்கோ. கஉசு. உரை.) 3. சிலும்பல். 4. சிறுசெடி. 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. திராய். (வைத்தியமூல அக.) 7. தீங்கு. (உ-ம்.) "தூறுஞற்றிடுதட்பண்ணியன்றனே" (சேதுபு. அக்கினிதீர் சுங.) 8. பழிச்சொல். 9. பற்றைக்காடு. (உ-ம்.) "தூளியின்படலவந்துதொடர்வுறமரமூந்தூறுந் - தாளிடையொடியுமோசை" (இராமா.கரன்.டுங.) 10. மஞ்சள். (வைத்தியமூ. அக.)

தூறுதுணம்—கடம்பு. (வைத்தியமூ. அக.)

தூறுபட்டி—சிற்றேலம். (வைத்தியபரிபா.)

தூறுதல்—தூறல்.

தூறுதலையன்—1. பிராய். (வைத்தியபரிபா.) 2. தலும்பியமயிர்த்தலையன். (வழக்.)

தூறுபுட்பம்—1. சிலந்தி. 2. சீந்தில். (வைத்தியபரிபா.)

தூறுபுரம்-சிலந்திராயகம். (வைத்தியபரிபா.)

தூறுவாதி—தீம்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

தெ.

தெக்கணகைலாயம்—திருக்காளத்தி. (சிகாளத்திப். தென்கை. கூ.)

தெக்கணம்—தக்கணம்.

தெக்கணையநம் — தக்கணையநம், (பொருட்டொகைநிகண்டிற் காண்க.)

தெக்கிணம்—தெற்கு. (உ-ம்.) "தெக்கிணதிக்கின்மூன்நீர்த்தீரத்தில்" (சேதுபு. சக்கரதீர். டு.) [தக்கணந்தெக்கிணமென மருவிற்று.]

தெகிடி—ஒரு விளையாட்டு (ஒரு குழுஉக்குறி.)

தெகிழ்தல்—வாய்விடுதல். (உ-ம்.) "தேங்கயத்தணிமலர்தெகிழ்ந்தநாற்றமே" (சிந்தா. கேம. உக.)

தெகிள்—ஒரு கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

தெதுட்டல்—தெவிட்டல் என்பதன் மரூஉ என்பர்.

தெதுட்டி— } தேட்கொடுக்கி.(வைத்திய
தெதுட்டிகை– } பரிபா.)

தெதுளம்—நிறைவு.

தெதுளல்— } நிறைவு. (பிங்கல. உஉஉ அ.)
தெதுளுதல்– }

தெங்கங்காய்—தேங்காய். (உ-ம்.) "தெங்கங்காய்போலத்திரண்டுருண்ட" (நன். பொது வி. சூஎ. உரை.)

தெங்கணம்–தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. [தெலுங்கு.]

தெங்கநாடு — குமரியாற்றுக்கும் பஃறுளியாற்றுக்குமிடையிலுள்ள நாடு. (சிலப்பதி.)

தெங்கந்தீவு— } 1.சத்ததீவிலொன்று.(சூ.
தெந்து— } நிக.கஉ:சூக.) 2. தென்னமரம். (உ-ம்.)"காய்மாண்டதெங்கின்பழம்வீழ" (சிந்தா. நாமகள். உ.)

தெசலம்—தேமா. (வைத்தியபரிபா.)

தெசலன்—வீராகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கருகூ.)

தெசவம்—மா. (வைத்தியபரிபா.)

தெசனி—1. பெருங்குரும்பை. 2. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

தெசாகம் — இறந்த பத்தாநாள். (உ-ம்.) "காரிகையாய்தெசாகத்துண்டாமிந்து காணினன்றன்று" (செகராசசேகரமென்னுஞ்சோதிட நூல். பலவினை. சஙு. (அபிதானகோ.)

தெட்ட—தெளிவான. (உ-ம்.) "திசைகட்டியமல்காதெட்டமதப் - பசைகட்டின"(இராமா. சரபங். அ.)

தெட்டல்—1. அபகரித்தல். 2. எத்தல். (1, 2-வழக.)

தெட்டவர்—தெளிந்தவர். (உ-ம்.) "உணர்வில்லார்தெட்டவரென" (இரகு. தேநு. சு.)

தெட்டு—1. எத்து. (உ-ம்.) "தெட்டிவந்து புலியூரின்மன்றுள்வளர்பெருமானே" (திருப்பு. நிருஅ.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "மற்றவையாவுநூற்றெட்டே" (அழகர்கலம் பசம். உ0)

தெட்டுதல்—வஞ்சித்தல். (வழக்.)

தெட்டம்—தெளிவு. (உ-ம்.) "தெட்பமார் சுமதி" (சேதுபு. பாவநா. உகூ.)

தெண்டகன்—சத்திரியன் சூத்திரமாதைப் புணரப் பிறந்தபிள்ளை. (உ-ம்.) "பகர்ந்தவரையன்சூத்திரர்தம்பாவைதன்னைப்பகர்விதியா-லுகந்துபுணரவுற்பவித்தான்பெயர்தெண்டகன்" (அருணகிரிபு. வலம்புரி. கஎ.)

தெண்டபங்கி—ஒருவகைநியாசம், இது சிவபூசையிற்செய்வது. (உ-ம்.) நித்தியகன்மநெறியிற் காண்க.

தெண்டம்—அபராதம். }
தெண்டன்—வணக்கம். } (வழக்.)
தெண்டனை—தண்டனை. }

தெண்டி — 1. தண்டியாசிரியர். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெண்டித்தல்—ஒறுத்தல்."தெண்டித்தார்க்கன்றுசெயம்" (விவேகசிந்தாமணி.)

தெண்டிப்பு—கண்டிப்பு.

தெண்டிரை—சமுத்திரம். (உ-ம்.) "தெண்டிரையுடுத்தவுலகம்" (நைட.அரசா.க.)

தெண்டு–1. தண்டு. 2. தநுஇரண்டுகொண்டது. (வி-ணி.)

தெண்டுதல்–1. நரம்புவலித்தல். 2. மிண்டுதல். (வழக்.)

தெண்மை—தெளிவுத்தன்மை.

தெத்தநாள்—பாபக்கிரகங்கணின்று கழிந்தநாள். (விதாந. குணகுண. கூச. உரை.)

தெத்தவியத்தியாததி–அறிவு விளங்கும்படி கொடுக்கிறவாகுதி.

தெத்து—எத்து. (வழக்.)

தெந்தளை—தாளக்குறிப்பு.

தெந்தி—நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

தெப்பம்—புணை. (சூ. நிக. எ: நுஉ.)

தெம்பாங்து—ஒருவகைச்சந்தம். (வழக்.)

தெம்மாடி—அறிவீனன். (வழக்.)

நெம்முனை–1. இரணகளம். 2. பகைமுகம். (உ-ம்.) "மன்னவன்றெம்முனைமேற்செல்லுமாயினும்" (திருக்கோ. கூ0சு.)

தெய்—1. கொல்லல். 2. தெய்வம். (1, 2-பிங்கல. கூசுஎஉ.)

தெய்ய—ஓரசைநிலையிடைச்சொல்.(உ-ம்.) "பாலரேதெய்யவெம்மறையாதீமே" (ஐங்குறு. சுச.) [இது தெய்யோஎனவந்திரிந்துவரும்.]

தெய்வகலை—தெய்வம். (வழக்.)

தெய்வசுரபி—காமதேநு.

தெய்வத்தச்சன்—மயன். (மணிமே.)

தெய்வத்தரு—தேவதாரு. (உ-ம்.) "சரிபலை தெய்வத்தருசித்திரகம்" (தைல. தைலவ. கச.)

தெய்வத்தியன்–இப் பிரமமே நீயெனச் சீடனுக்கு ஆசிரியர் உபதேசிக்குமுபதேசமே தனக்குபதேசமாகப் பிரமமே தானெனத் தெளிந்தவன். (வே-தா-சூ. ஙஙு.)

தெய்வத்துவம்—தெய்வத்தன்மை.(வழக்.)

தெய்வதம் — தெய்வம். (உ-ம்.) "தெய்வதமடந்தையர்" (கந்தபு. தெய்வயா. கஅருு.)

தெய்வதயானை — 1. ஐராவதயானை. 2. தெய்வயானையம்மை. (உ-ம்.) "தெய்வதயானை கேடியகுருயிர்வவ்வியவேலிஞண்மனவி யாதலால்" (கந்தபு. தெய்வயா. கஎக.)

தெய்வநாநம்—வெயிலெறிக்க மழைபெய்தலாற் கிழக்குநோக்கி இரண்டு கையையுங் குவித்து மேலேதீட்டிக் கிழக்கே யேழடி இதயமந்திரத்தாலேபோய்ப் பிறகாலே இம்மந்திரத்தால் ஏழடிமீளல். (த-பி.)

தெய்வநாயகன்—சிவன். (உ-ம்.) "தெய்வநாயகன்மருவுமேருகயிலாயத்திற்சேர்ந்தாள்" (சிவரக. தேவர்முநி. க0.)

தெய்வநாயகி — உமை. (உ-ம்.) "சென்மகோடியிற்செய்தபுண்ணியத்திஞற்றெய்வநாயகிசேரும்-பொன்மயந்தருவிமானசேவையும்பெற்றேரும்" (சிவரக. தேவியிமய. உங.)

தெய்வப்பசு–காமதேநு.(பிங்கல.உசருக.)

தெய்வப்பாவை — தெய்வத்தாற்செய்தகொல்லிப்பாவை. (உ-ம்.) "சிலேத்தொழிற்சிறுதேற்றெய்வப்பாவை" (சிந்தா. காந். கசுருி.)

தெய்வப்பெண்–அணங்கு.(பிங்கல.கஅசு.)

தெய்வம்—1. ஊழ். (உ-ம்.) "ஈந்துளார்க்குமிறச்செயலாகுமோ-தேய்ந்திடாமுறைதெய்வமூளாரையே" (சேதபு. அக்கினிதீர். சக.) 2. ஐவகையாகத்தொன்று. (பிங்கல. ஙகருி.) 3. கடவுள். (உ-ம்.) "தெய்வந்தொழாஅள்" (வள். நிருி.) 4. தெய்வமணம். (உ-ம்.) "அறநிலையொப்பேபொருள்கோடெய்வம்" (இக்கணவி. சஅருி.உரை.) 5 வருடம். (உ-ம்.) "சில்லியிட்டொருதெய்வஞ்சென்றமுகிற்பெயர்கொணெல்லிட்டு" (தைல. தைலவ. ஙகருி.)

தெய்வமணம்—1. எண்வகைமணத்திலொன்று; அது: வேள்வியாசாரியனுக்குக் கந்நியையலங்காித்துத்தீமுன்னர்க்கொடுப்பது. (உ-ம்.) "நீளினெநெகர்.....தெய்வமணத்தார்திறம்" (இலக்கணவி. சஅருி. உரை.) 2. திவ்வியவாசனை.

தெய்வமணி— குதிரைகளினற்சுளியிலொன்று. (உ-ம்.) "அணிகிளர்கழுத்தில்வலஞ்சுழித்திருந்தாலறிந்தவரதனையேதெய்வ-மணியெனவிசைப்பர்" (திருவிளை. பரிநரி. ககக.)

தெய்வமந்திரி—வியாழன். (சூ.நிக.க:சுஉ.)

தெய்வயாகம்–பஞ்சமகாயஞ்ஞத்தொன்று; அ·து: ஓமம்வளர்த்தல். (வள். தென்புலத்தார் என்னுங்குறளுரையிலறிக.)

தெய்வயாநி–சுக்கிரன்மகளாகியஒருபெண். (உ-ம்.) "பார்க்கவன்பயந்தெய்வயாநிக்குப்பதியாயுள்ளோன்" (இராமா. இலவணன்வதை. ஙஉ.)

தெய்வயானை–1. ஐராவதயானை. 2. தெய்வயானையம்மையர். (உ-ம்.) "கொற்றவேற்படைக்குமரற்கிந்திரன்-றெற்றெனத்தருந்தெய்வயானையை" (கந்தபு. தெய்வயா. நிஉ.)

தெய்வயானைகாந்தன்—குமரன். (சூ. நிக. க: உசு.)

தெய்வவிரதன்-வீடுமாசாரி.(பிங்கல.எஙஎ.)

தெய்வவுணவு—அமுது. (பிங்கல. ஙக0.)

தெய்வவுத்தி – சீதேவியென்னுந்தலக்கோலம். (உ - ம்.) " தெய்வவுத்தியொடவலம்புரி " (திருமுருகாற். உங.)

தெய்வாதீநம்—தெய்வசுதந்தரம். ஆதீனம்-சுதந்திரம். (சி. சி. க: அ. மறை.)

தெய்விகம்—1. தெய்வச்செயல். 2. தெய்வத்தன்மை. (உ - ம்.) "சென்றசென்றவெஞ்சேனைகளிளைப்பறத்தெய்விகந்தனில்வந்த"(பாரத. பதிஞன். சுஅ.)

தெய்வீகம் — தெய்வத்தன்மை. (உ - ம்.) "தெய்வீகமாகநீர்தா - மித்திசையில்வந்ததரனருள்தன்றே" (சிவரக. சிவடண்டிவந. சசை.)

தெரிக்கல் — விாித்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) "சைவத்திறத்தினைத்தெரிக்கலுற்றும்" (சி. சி. பாயிர. உ.)

தெரிகாரம்–பொரிகாரம்.(வைத்தியபரிபா.)

தெரிகோல்—பொருள்களையாராயுந்துலாக்கோல். (புறநானூறு.)

தெரிசநம்—தரிசநம். (உ-ம்.) "தேடிராமநாதனெந்தைதெரிசநத்திஞலரோ" (சேதபு. இராம. ச.)

தெரிசநவேதி–கண்டமாத்திரத்திலே செம்பைப்பொன்ஞக்குமோரிரதகுளிகை. (உ - ம்.) "தெரிசநவேதிகண்டசீருணம்போல"(சேதபு. வேதாள. எக.)

தெரிசனை—தரிசநம். (வழக்.)

தெரிசித்தல்—தரிசித்தல். (திருவிளை. அன்னக்குழி. கக.)

தெரித்தல்—1. எழுதல். (பிங்கல. உகஉசை.) 2. கொழித்தல். 3. சொல்லல். (சூ.நிக.க0:நி.) 4. தெரிவித்தல். (உ-ம்.) "உறுபொருளெவற்றையுந்தெரித்து" (தணிகை. கடவுள். க.)

தெரிதால்—அறிதல்.

தெரிதருதேற்றவுவமையணி — உவமையணிகளுளொன்று; அ·து: ஐயுற்றதனைத்தெரிந்து தணிவது. [வ-று.] "தாமரைநாண்மலருந்தண்மதியால்வீறழியுங் - காமர்மதியுங்கறைவிரவு - மாமிதனற் - பொன்னேமயக்கும்புனைசுணங்கிஞர்முகமே-யென்னேமயக்குமிது"(தண்டி. ஙக. உரை.)

தெரிதல்–1. அறிதல். 2. ஆராய்தல். (உ-ம்.) "தெரிந்துதெளிதல்" (வள். நிக. அதி. பார்.) 3. காணல். (உ-ம்) "இன்னதோர்தன்மைகளெல்லாந்தெரிந்து" (கந்தபு. சூரபன். வதை. எக.) 4. தெள்ளுதல். (பிங்கல. சஅஙடு.) 5. விசாரித்தல். (புறப்-வெண்.)

தெரிந்து—ஆராய்ந்து. (வள். நிக. அதி.)

தெரிநிலை—விளங்கிநிற்பது.

தெரிநிலவினை — கருத்தாவும் காரணமும் இடமும் செயலும் காலமும் செயப்படுபொருளுமாகிய அறுவகைப்பொருளையுந்தரும்வினை. (நன். ஙஉo. உரை.)

தெரிநிலவினைப்பெயரெச்சம்–காலமுஞ் செயலுந்தோன்றி வினைமுற்றுதற் குரியபாலொன்றுந்தோன்றுது அப்பாலுடனே செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம் செயப்படுபொருள் என்னும் அறுவகைப்பொருட்பெயர்களும் எஞ்சிநிற்கும் வினை. (நன். ஙசo. உரை.)

தெரிநிலவினைமுற்று — பால்காட்டும் விகுதியை யிறுதியிற்பெற்று வெளிப்படையாகக் காலத்தைக்கொண்டுமுடியும்வினை. (நன். ஙஉங. உரை.)

தெரிநிலவினைவினையெச்சம்–தொழிலுங் காலமுந்தோன்றி வினைமுற்றுதற்குவேண்டும் பாலொன்றுந்தோன்றுது அப்பாலுடனேவினையெஞ்சிநிற்கும்வினை. (நன். ஙசஉ உரை.)

தெரிப்பு—1. அறிவிப்பு. 2. ஆராய்வு. 3. எழுதுதல். 4. கொழிப்பு. 5. சொல்லுதல். (தெரித்தல் தெரிப்பு, இரண்டுமொக்கும்.)

தெரிபடுதல் — 1. தெரிந்தெடுக்கப்படுதல். 2. தோன்றுதல். (வழக்.)

தெரியல்—1. ஆராய்தல். 2. காணல். 3. பூமாலை. (உ-ம்.) "கல்லிறகரிந்தவென்றித்தெரியலன்" (திருவிளை.உக்கிரபாண்டியன்திரு.உசு)

தெரியலர்—அறிவீனர்.

தெரியவருதல்—அறிதல். (வழக்.)

தெரியற்றார்-தெரிதலையுடையமாலை.(சிந்தா)

தெரியாத்தனம்—1. அறியாமை. 2. தோன்றுமை. (1, 2-வழக்.)

தெரியாநிலவினை—குறிப்புவினை.

தெரியாமை—அறியாமை. (வழக்.)

தெரிவிடல்—1. ஆராய்தல். 2. தெரிந்தெடுத்தல்.

தெரிவித்தல்—1. அறிவித்தல். 2. வெளிப்படுத்தல். (உ-ம்.) "சிங்கவருமன்றனக்குத்தெரிவித்து" (கோயிற்பு. பாயிர. உசு.)

தெரிவினை—தெரிநிலைவினை.

தெரிவு—1. அறிவு. (உ-ம்.)"தெரிவுறநீடும் புலிமுரியோனும்" (கோயிற்பு. நடரா. ஙடு.) 2. ஆராய்வு. 3. தெரிதல். 4. தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது; ஆகுபெயர்.

தெரிவை — 1. இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொருவயதிற்பெண். (சூ. நிக. உ: நிஅ.) 2. கன்னிராசி. (பிங்கல. ஙசுஎஙo.) 3. பெண். (உ-ம்.) "தெரிவைநீர்மூழ்க" (அரிச்ச. விவா. உஎஉ.)

தெரு—1. வழி. (உ-ம்.) "நுஞ்சீறூர்த்தெருவிடைப்போதுவனே" (திருக்கோ. எசு.) 2. வீதி. (உ-ம்.)"தாயிலாப்பிள்ளைமுகந்தனைநோக்கித்தெருவினிடைத்தளர்வாள்" (திருவிளை. விருத்த. ஙஉ.)

தெருட்சி—1. அறிவு. (பிங்கல. கஎசுசு.) 2. இருதுவாதல். (உ-ம்.) "தெருட்சிப்படலம்" (வீதாந.) 3. தெளிவு. (உ-ம்.) "தெருட்சிசேரவைத்திசைமுகன்சபித்தநாள்"(சேதுபு.விதூம. எக.)

தெருட்டல்–1. இசைக்கரணங்களெட்டினு ளொன்று. (உ-ம்.) "தெருட்டலென்பதுசெப்புங்காலை-யுருட்டிவருவதொன்றேமற்ற - வொன்றன்பாட்டுமிடையொன்ற நோக்கின்- வல்லோராய்ந்தநூலேயாயினும் - வல்லோர்பயிற்றுங்கட்டுரையாயினும் - பாட்டொழிந்துலகினிஞெழிந்தசெய்கையும்-வேட்டதுகொண்டுவிதியுடனுடி" (கூர்மபு. தேவி. க. உரை.) 2. தெளியச்செய்தல். (ஐங்குறு.)

தெருட்டு–1. அறிவிப்பு. 2. இருது. தெருட்டுக்கலியாணம். (வழக்.) 3. தெருட்சி. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெருட்டுதல் — 1. அறிவுறுத்தல். (உ-ம்.) "வார்தங்குகொங்கைதெருட்டி" (தணிகை. களவு. ஙoச.) 2 மனதைத்தெளிவித்தல்.

தெருமால்—1. சுழலல். (பிங்கல. உகஅச.) 2. மனக்கவற்சி. (உ-ம்.) "செய்யார்தேஎந்தெருமரல்கலிப்ப" (பொருந. கஙூச.)

தெருமருதல்—தெருமரல். (உ-ம்.) "வெளியின்மேனியும்மெய்ப்படுகோலமுந்-தெளிகிலாதுதெருமருவார்சிலர்" (கந்தபு. தக்கியுத். சுச.)

தெருவிலழகி—குப்பைமேனி. (வைத்திய பரிபா.)

தெருவு—தெரு. (உ-ம்.) "தெருவுதோறலறிலைசெய்வதொன்றறியேனே" (திருவாச. திருச்சதக. ஙக.)

தெருள்—அறிவு. (உ-ம்.) "தெருடன்றன்குணமதாகிச்சித்தெனநிற்குஞ்சீவன்" (சி.சி.உ: அடு) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தெளிவு. (உ-ம்.) "தெருட்டுமறைகடேறு"(திருவிளை. மெய்க்கா. உக.)

தெருளல்—1. இருதுவாதல். 2. தெளிதல்.

தெருளாது—ஞானமில்லாமல். (உ-ம்.) "தெருட்டவுந்தெருளாதாடலொடுதுயல்வோர்" (மணிமே. எ: நிஉ.)

தெருளுதல்—தெருளல். (உ-ம்.)"தெருளுந்தாகம்" (அரிச்ச. நகர. உக.)

தெல்—தெல்லு, ஒரு கொடிவித்து. இதனை மூலக்குவமானமாகக்கூறுவர். (உ-ம்.) "தெல்லுக்கரகங்கோங்கரும்பு" (உவமானசங்கி. கக.)

தெல்லுப்பு—வேளையுப்பு. (வைத்திய பரிபா.)

தெலுது—1. ஒரு தேசம். 2. ஒரு பாடை. அது: ஆந்தரதேயத்துமொழி. வடமொழி தென்மொழியிரண்டுங்கலந்துண்டாயது. அதனை ஆதியிலே இலக்கணஞ்செய்து செம்மைசெய்தவர் கண்ணுவமுனிவரென்ப. (அபிதா.)

தெலுங்கம்—ஒரு தேசம். (உ-ம்.)"தெலுங்கங்கலிங்கம்வங்கம்" (நன்னூல். பெயரி. கஅ. உரை.)

தெலுங்து-தெலுகு.ஆந்திரதேசத்துமொழி; அது: வட்மொழி தென்மொழி யிரண்டுங்கலந்துண்டாய மொழி. (அபிதாந.)

தெவ்—1. கொள்ளுதல். (பிங்கல.நகூஎச.) 2. சத்துரு. (உ-ம்.)"தெம்முன்மழுத்-திருப்பாங்கயத்தன்" (மரு தி. க.) 3. பகை. (பிங்கல. நகூஎச.) 4. போர். (சூ.நிக.கக:வகரவெ. கஅ.)

தெவ்வம்—தெவ்வு. (உ-ம்.) "திறைவழங்காத்தெவ்வம்பணியச்சென்றூலும்" (திருக்கோ. நஉ0ச.) [விகாரம்]

தெவ்வர் — பகைவர். (உ-ம்.) "சிறந்தனையென்றனைக்கொண்டேதெவ்வரை வென்றுலகாளச்சிந்தித்தேன்யான" (பாரத. பதின்மூன். கநஅ.)

தெவ்விய—பகைத்த. (உ-ம்.) "தெவ்வியவுணர்க்காய்ந்து" (தணிகை. நாட்டு. எச.)

தெவ்வு — 1. கொள்ளுதல். (மதுரைக்கா. அடி. அடி உரை.) 2. சத்துரு. பகைவரையுணர்த்தலாகுபெயர். 3. பகை. (உ-ம்) "தெவ்வுப்புலம்" (தொல்.சொல்.நகசு. சேநா.) 4. போர். உகரச்சாரியையபெற்றது.

தெவ்வுதல்—கொள்ளுதல். (உ-ம்.) "விழைவெல்லாம் - பாங்குபெறத்தெவ்வுதி யென்று" (தணிகை. அகத்தி. நூ0.)

தெவம்—மாமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

தெவிட்ட—1. ஒலிக்க. (உ-ம்.) "அவலுறுந்தேன்ரதெவிட்டமிசைதொறும்" (ஐங்குறு. சநிங.) 2. குதட்ட. (உ-ம்.) "பணைநிலைப்புரவிபுல்லுண்ணுதெவிட்ட" (மதுரைக்கா. சுசு0.) 3. திரள. (உ-ம்.) "மரமுதற்றெவிட்ட" (கு-பா. கள.)

தெவிட்டல்—1. அடைத்தல். 2. உமிழ்தல். 3. தங்குதல். (பிங்கல. ககூசு.) 4. நிறைதல். 5. ஒலித்தல். (1, 2, 4, 5-சூ. நிக. கக. வகர வெ. அ.)

தெவிட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெவிட்டுதல்—1. உமிழ்தல். (சூ. நிக. கக. வகரவெ. அ.) தெவிட்டல், தெவிட்டுதல் இரண்டுமொக்கும். 2. ஒலித்தல். (ஐங்குறு.சநிங.) 3. தேக்கிடுதல்.(உ-ம்.)"தெவிட்டிவந்ததுபாலையுட்கொண்டிடுசெருக்கால்" (கந்தபு. ஆற்று. கச.) 4. நிறைதல். (உ-ம்.) "தோள்களால்வாரிவாரியுண்டதுதெவிட்டிப்பேழ்வாய்க்கடைகடோறுமுழுகிப்பாயும்" (இராமா. ஊர்தேடு. உகக.) 5. வெறுத்தல். (உ-ம்.) "கீதவமுதஞ்செவிநிறையத்தேக்கியிருந்துந்தெவிட்டாதால்" (சேதுபு. வேதாள. க.)

தெவிட்டும்—அசையிடும். (புறநானூறு.)

தெவிள—திரள. (உ-ம்.) "நுண்ணீர்தெவிளவீங்கிப்புடைதிரண்டி" (நெடுநல். உடு.)

தெவிளல்— } திரளல். (நெடுநல்வா. உடு.
தெவிளுத-ல் } அடி. உரை.)

தெவு—கொள்ளுதல். (உ-ம்.) "நீர்தெவுநிரைத்தொழுவர்" (தொல் சொல். நசடு. சேநா.)

தெழி—முழக்கம். (உ-ம்.) "தெழிபட்டதிக்கயத்தின்செவி" (திருவிளை.யானையெய்.உக.)

தெழித்தல் — 1. உரப்புதல், அதட்டல். (உ-ம்.) "எருமைப்போத்திஞண்மாறெத்தெழித்து"(சிந்தா.நாம.நூ0.) 2. சினத்தல்.(சிந்தா.) 3. துவைத்தல். (உ-ம்.) "நீனிறக்கரும்பகட்டிஞற்றெழித்துவைநீத்த" (கைட.நாட்டு. க0.) 4. நீக்குதல். (உ-ம்.) "கண்மவொப்பிற்றெழித்திடன்மலங்களெல்லாம்" (சி-சி. க: ஈஎ. சிவாக்.) சிலப்பதிகாரத்தில் பிரித்தல் என்று கூறிக்குடநாட்டு வழக்கு என்பர். 5. பேரொலி செய்தல். (உ-ம்.) "மள்ளர்தெழித்திடுமார்ப்பும்" (திருவிளை.மெய்க்கா.உஎ.) பிங்கலத்தில் திரட்டோசையென்பர். (கசசாங.)

தெழித்தான்—கோபித்தான். (சிந்தா.)

தெழித்து—1. உரப்பி. 2. கோபித்து.(1,2-சிந்தா.)

தெழிப்பு—தெழித்தல். (உ-ம்.) "பூதர்தந்தெழிப்புவிண்ணுமொழிந்திடுதிசையும்பாருமுற்றன" (கந்தபு. ஏமகூட. உ0.)

தெள்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தெளிவு. (உ-ம்.) "தெள்ளார்சலதிமறைகுதலும்" (சேதுபு. சேதுவந். ஈஎ.)

தெள்கு-1. ஒருபூச்சி. (உ-ம்.)"சிறியதெள்கு துள்ளிக்-கருடனுர்க்குப்பறவைகற்பிப்பதென"

(அரிச்ச. பாயிர. கூ.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

தெள்ளுதல்—1. தெளிவித்தல். 2. வீசுதல்.

தெள்விளி—1. இசைப்பாட்டு. (சிந்தா.) 2. ஓரிராகம்.(உ-ம்.) "தெள்விழிச்சிறியாழ்ப்பாணர் தேம்பிழிநறவமாந்தி" (இராமா. நாட்டு. அ.) 3. தெளிந்தசொற்கள். (உ - ம்.) "வள்ளுயிர்த் தெள்விளியிடையிடைப்பயிற்றி" (சு-பா.க00.) 4. தெளிந்தவோசை. (உ-ம்.) "ஆம்பலந்தீங்குழற்றெள்விளிபயிற்ற" (சு-பா. உஉஉ.) 5. மகிழ்ச்சியாலார்த்தல். (உ - ம்.) "பொள்ளெனப் படையொடுவருதியாலெனத் - தெள்விளியெடுத்தனன்" (கந்தபு. சதமுக. கூ.)

தெள்ளத்தெளிதல்—நன்றுய்த்தெளிதல்.

தெள்ளல்—கொழித்தல். (உ-ம்.)"கரிமருப்புத்-தெள்ளிநறவந்திசைதிசைபாயுமலைச் சிலம்பா" (திருக்கோ. கூஅ.)

தெள்ளிச்சி—பூநீறு. (வைத்தியபரிபா.)

தெள்ளிமை—1. அறிவு. 2. தெளிவு.

தெள்ளிய—தெளிவான. (உ-ம்.) "தெள்ளியவக்கரங்கள்" (சி-சி. க: உக.)

தெள்ளியர்—அறிவுடையார். (உ-ம்.) "திருவேறுதெள்ளியராதலும்வேறு" (வள். கூஎச.)

தெள்ளு—1. தெள்கென்னும்பூச்சி. 2. தெள்ளுதல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெள்ளுதல்—1. கொழித்தல். (சூ. நிக. க: உடு.) 2. தெளிதல். (உ-ம்.) "உள்ளுதலுள்ளியுரைத்தலுரைத்தனேத்தெள்ளுதல்" (வள்-மா. கஎ.) 3. மறண்டல். (பிங்கல. உகடுo.)

தெள்ளேணம்—மகளிர் விளையாட்டிலொன்று. (உ-ம்.)"ஆயிரந்-திருநாமம்பாடிநாந்தெள்ளேணங்கொட்டாமோ" (திருவாச. திருத்தெள். க.)

தெளி—1. ஒளி. (திருக்கோவையார். கசு. உரை.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தெளிவு. (உ-ம்.) "ஞாகக்கரும்பின்றெளியை" (திருவாச. திருப்பொற். கடு.)

தெளிஞன்—அறிஞன்.

தெளித்தல்—1. ஒலித்தல். 2. கொழித்தல். 3. தெளிவாக அறியச்செய்தல். (உ-ம்.) "இவர் தொழிற்கெல்லாங்காரணமாதறெளித்தருள் கொழிக்குங்கங்கையை" (தணிகை. கடவுள். உ.) 4. நிச்சயித்தல். 5. புரோட்சித்தல். (உ - ம்.) "பனிரீரையுன்பஞ்சணை மேலள்ளியங்கார் தெளிப்பார்" (தனிப்பா. இரண்டாம். கூகூக.) 6. வடித்தெடுத்தல். 7. விதைத்தல். (6, 7-வழக்.)

தெளித்து—1. கரைத்து. (சிந்தா.) 2. தெளியச்செய்து. (ஐங்குறு.)

தெளிதல்—1. அறிதல். (உ-ம்.) "விரித்தெடுத்துரைத்தறெளிந்துமன்னன்" (ஏகாதசி. உருக்கு. கூ.) 2. ஆராய்தல். 3. ஒளிர்தல். 4. தெளிவாதல். 5. தேறுதல். (பிங்கல. கஅகசு.) 6. நன்கொலித்தல்.

தெளிர்த்தநீர்—சற்சலம். (பிங்கல. எக.)

தெளிர்தார்—மெய்யுணர்ந்தார். (உ - ம்.) "ஐயத்தினீங்கித்தெளிந்தார்க்குவையத்தின் - வானணியதுடைத்து. (வள். கூடுசு.)

தெளிர்திசின்—தெளிந்தேன். (ஐங்குறு.)

தெளிப்ப—தேற்ற. (ஐங்குறு.)

தெளிப்பான்—தெளியச்செய்வான். (ஐங்குறு.)

தெளிப்பு—1. தெரிப்பு. 2. நிச்சயம். 3. விதைப்பு. (வழக்.)

தெளியாதான்—தன்னைநம்பாதான்.(உ-ம்.) "கூரை"பார்.

தெளிர்—1. உள்ளோசை. (பிங்கல.கசாகூ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தெளிர்தல்—உள்ளோசையாதல்.

தெளிர்ப்ப—1. ஒலிப்ப. (உ-ம். "வருநர்க்குவரையாதுபொலங்கலந்தெளிர்ப்ப" (பதிற்று. கஅ.) 2. செழிப்ப. (உ-ம்.) "வறந்தளாலந்தெளிர்ப்பவீசி" (ஐங்குறு. சடுஉ.)

தெளிவித்தல்—சந்தேகந்தீர்த்தல். 2. தெளியச்செய்தல். 3. வடித்தெடுத்தல்.

தெளிவின்மை—பரவசம். (உ-ம்.) "பாடிலர் தெளிவிலர்நின்றனர்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சடு.)

தெளிவு—1. அறிவு. (பிங்கல. கஎகசு.) 2. குணவலங்காரம்பத்திலொன்று; அது: கவியர்க் கருதிய பொருள்விளங்கத்தொடுப்பது. (உ-ம்.) "தெளிவெனப்படுவதுபொருள்புலப்பாடே" (தண்டி. கசு.) 3. குறிப்பு. (பிங்கல. கஎஎச.) 4. தணிவு. (வாணன்கோ. உசு. முக.) 5. பிரகாசம். உகரம் சாரியை என்க. 6. மநந்தேறல். (பிங்கல. கஎஅஎ.)

தெளிறல்-எடுத்தலோசை.(சூ.நிக.க0:சடு.)

தெற்கு—தென்றிக்கு. (உ-ம்.) "பகற்றெற்கு நோக்காரிராவடக்குநோக்கார் - பகற்பெய்யார்தீயினுணீர்" (ஆசாரக்கோ. சு.)

தெற்பை—தருப்பை. (உ-ம்.) "தெற்பைகுண்டிகைசீரைகொண்டென்னுடன்" (சேதுபு. இராமனரு. கஉசு.) (மரூஉ.)

தெற்றல்—1. அலைத்தல். (உ-ம்.) "மூரணெடுங்கோடுதெற்றி" (சேதுபு. நாட்டு. உடு.) 2. இடறல். (வழக்.) 3. தடைப்படுதல். 4. பின்னல். (உ - ம்.) "தெற்றுஞ்சடிலத்திராமேசன்" (சேதுபு. பிரமகத். சசு.)

தெற்றி—1. சித்திரகூடம். (உ-ம்.) "சித்திர நிரைத்தபீடிகைமறுகுதெற்றிகள்" (திருவிளை. திருநகரங்கண். ஙக.) 2. திண்ணை. (பிங்கல. சுஙக.) 3. பிணங்கி. (சிந்தா.) 4. வாசற்படி. (உ-ம்.) "முதலவத்தைமசத்துவமாந்தெற்றி" (வேதா-சூ. கoசு.)

தெற்றித்தல்—தடைப்படுதல். (உ-ம்.) "ஒருவரா-லில்வாழ்க்கையென்னுமியல்புடையவான் சகடஞ்-செல்லாதுதெற்றித்துநின்று" (அற நெறி.)

தெற்று — 1. தெற்றல், தெரிநிலவினைப் பகுதி. 2. பின்னல்.

தெற்றுதல்—1. அலைத்தல். 2. இடறல். (வழக்.) 3. தடைசெய்தல். (உ-ம்.) "தெற்றிடும் பூங்கொடி" (கந்தபு.நாட்டு.சக.) 4. நெரித்தல். (பிங்கல. உகசுடு.) 5. மாறுபடல், பின்னல். தெற்றல் தெற்றுதல் இரண்டுமொன்றென்க.

தெற்றென—1. கடுக (உ-ம்.) "தெற்றெனச் செலவுகடைக்கூட்டுதிர்" (பொருந. கஎச.) 2. தெளிய (உ-ம்) "தெற்றெனவுணர்த்தல்போல்" (கந்தபு. சந்திரசாப. சஙக.)

தெற்றெனல்—1. தெளிதல். (உ-ம்.) "தெற்றெனப்பசிப்பிணிமருத்துவனில்லம்" (புறநா. கஎங.) 2. விரைவுக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "தெற்றென்றுதெய்வந்தெளியார்" (திருஞா. திருப்பாசுரம்.)

தெறல்—1. அழித்தல், கெடுத்தல். (உ-ம்.) "ஒன்னுர்த்தெறலுமுவந்சாரையாக்கலும்" (வள். உசுச.) 2. கோபித்தல். (உ-ம்.) "சினத்தீயிற் பெயர்புபொங்கத் - தெறலருங்கடுந்துப்பின்" (மதுரைக்கா. ஙக, ஙஉ.)

தெறி — 1. அணி அங்கி முதலியவற்றின் கடைப்பூட்டு. (வழக்.) 2. சிதறுகை. 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

தெறிக்குதல்—தெறித்தல். (வழக்.)

தெறிகீதம்—துள்ளும். (புறநானூறு.)

தெறிகெடல்—நிலைகெடுதல். (உ-ம்) "குறிகொள்விற்கோடியிற்குறைத்துளோர்பவந் - தெறிகெடவோடுதல்கண்டு" (சேதுபு. கந்தமா. எங)

தெறித்தல் — 1. சிந்தல். (வழக்.) 2. சுண்டுதல். (உ-ம்.) "செஞ்சிலெடுத்தாண்பூட்டித்திருவிரறெறித்துத்தாக்கி" (திருவிளை.யானையெய்.) உசு) 3. துள்ளிவிழுதல். (உ-ம்.) "பிணத்தின்றலைதனையோர் - காட்டத்தறைந்தானறையவசைகக்கித்தெறித்தவன்முகத்தில்" (சேதுபு. வேதாள. ஙக.) 4. பிதுங்கல். (உ-ம்.) "கண்டெறித்துயிர்சிந்திடநிக்கடவுளே" (கூர்மபு. தக்கன்வேள். ஙள.) 5. முரிதல்.

தெறிப்ப — முற்ற. (புறநானூறு.)

தெறிப்பு—1. துள்ளுதல் 2. சிந்துதல். 3. சுண்டுகை. 4. முரிவு. (தெறித்தல், தெறிப்பு. இரண்டுமொன்றென்க.)

தெறிவில்—சுண்டுவில். (வழக்.)

தெறு — தெறுதல். (உ-ம்.) "தெறுவலக் காலனை. (திருக்கோ. உஉஎ.) [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.]

தெறுக்கால் — 1. தேள். (உ-ம்.) "குலமாமதலைகொழுங்கமலக் - காலிற்றெறுக்கான்முள்ளுறுத்திக்கடுவுற்றிடலும்" (சேதுபு. அநும. கஉ.) 2. விருச்சிகராசி. (உ-ம்.) "சீயந்துலைதெறுக்காலிற்கதிருற" (விதாந. நல்வினை. கஉ.)

தெறுகட்டு — வருத்தும்வகைப்பு. (உ-ம்.) "செம்முகமாத்தெறுகட்டழிய" (திருக்கோ. ஙகங)

தெறுதுவர்—அழிப்பர். (புறப்பொ-வெண்.)

தெறுத்தல்—1. அழித்தல். 2. நெரித்தல். (பிங்கல. உகசுடு.)

தெறுதல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "தெறும் பாவிதரிசநத்தின்பாவந்தீர" (சிவரக. சிவதன்மா. கங.) 2. சுடுதல். (உ-ம்.) "ஒண்கதிர்தெறுதலின்" (கலி. உ.) 3. வருந்துதல். (திருக்கோ. ஙகங. உரை.) 4. வெகுளுதல். (உ-ம்.) "தெறுவலக்காலனை" (திருக்கோ. உஉஎ.)

தெறுநர்—1. கொலையாளர், தெறுதல்-அழித்தல். 2. மாற்றலர். (பிங்கல. ஙசஎ.)

தெறுவது—அழிக்கப்படுவது. (ஐங்குறு.)

தெறுவி—அகப்பை. (உ-ம்.) "தெறுவியாலன்றிக்கையினுலடிசிலிடுதலேற்றருந்துதறீதா - முறைபிறழ்ந்திருப்புத்தெறுவியாவிடுவோர் மூழ்குஉர்சொடியபாழ்நரகின்" (காசிகா. இல்லொழு. உகங.)

தெறுவு—சுகைகை. (உ-ம்.) "நீத்தெறுவிற்கவின்வாடி" பட்டினப். கo.)

தெறுள்—காட்டிலுள்ளதோர்கொடி. (புறநானூறு.)

தென் — 1. அழகு. (பிங்கல. ஙசுஎடு.) 2. இசை. (உ-ம்.) "தென்னுண்டேனிற்றீஞ்சுவை" (இராமா. மிதிலை.உங.) 3. ஓர்பாடல். (பிங்கல. ஙசுஎடு.) 4. கற்பு. 5. தெற்கு. 6. தென்னமரம். (4, 5, 6 சூ. நிக. கக. னகரவெ. எ.)

தென்கலை—தமிழ். (உ-ம்.) "தெள்ளிதின்மொழிதென்கலையேமுதல்" (கந்தபு.நகரப்.சகு.)

தென்கலையார்—விட்டுணுசமயிகளுளொருவகையார். (வைணவர் வழக்கு.)

தென்காசி—பாண்டிநாட்டிலுளதோர். தென்காஞ்சி—ஓரூர். (காஞ்சிப். தழுவக்குழை. உஅஎ.) இதனைத்திருநெல்வேலி என்பர்.

தென்கால்— } தென்றற்காற்று.(பிங்கல.
தென்காற்று— } உகூ.)

தென்கீழ்த்திசையிறை — அக்கினிதேவன். (சூ. நிக. க: ஙி0.)

தென்சேடி–வித்தியாதரருலகின்ஒருபகுதி. (சிந்தா.)

தென்படுதல்—கிடைத்தல். (வழக்.)

தென்பாண்டி—கொடுந்தமிழ்நாட்டிலொன்று. (உ-ம்.) "தென்பாண்டிகுட்டங்குடங்கற்கா வேண்பூழி" (நன். உஎகூ. உரை.)

தென்பாரதம்–நவகண்டத்தொன்று; அது: பரதகண்டத்தின்தென்பாகம்.

தென்பால்விதேகம்–நவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூகூ.)

தென்பாலிரேபதம்–நவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூகூ.)

தென்புலத்தார்–பிதிர்கள். (உ-ம்.) "தென்புலத்தார்தெய்வம்விருந்தொக்கல்" (வள்.சகூ.)

தென்புலம் — 1. இயமலோகம். (உ-ம்.) "சீற்றவேலரசன்சேரைதென்புலம்படர்கைதிண்ணம்" (பாரத. கிருட்டி. கசசு.) 2. பிதிர்கள் வாழுமிடம். (வள். சகூ.)

தென்மதுரை–1. ஆலவாய். (உ-ம்.) "தென்மதுரைமூதூருமல்லவோசிவலோகம்" (திருவாத. மண்சும. சுஎ.) 2. தலைச்சங்கமிருந்தவூர். இது மூற்காலத்துக் கடல்கொள்ளப்பட்டது. (சிலப்பதி.)

தென்மலை – பொதியமலை. (உ-ம்.) "தென்மலையின்மான்மதமுஞ்சாமரையும்" (தண்டி. ககசு. உரை.)

தென்மேற்றிசைப்பாலன்—நிருதி. (பிங்கல. கக: ககூ.)

தென்மொழி—தமிழ்ப்பாடை. (உ-ம்.)"வடமொழியைப்பாணிநிக்குவகுத்தருளியதற்கிணையாத்-தொடர்புடையதென்மொழியை" (காஞ்சிப்பு. தழுவக். உசஅ.)

தென்விதேகம் – தென்பால் விதேகம். (சூ. நிக. கஉ: கூகூ.)

தென்றல்—தென்காற்று. (உ-ம்.) "விந்தம் பணித்தோன்மலைத்தென்றற்கன்றுயிர்க – வரவர" (மறைசை.)

தென்றல்வரை — பொதியமலை. (உ - ம்.) "பொருநைதென்றல் - வரைதருமாரமெல்லாமருங்குறவொதுக்குமாதோ" (சேதுபு. நாட்டு. உஎ.)

தென்றற்கோன் — பாண்டியன். (உ - ம்.) "தென்றற்கோன்செவிமடித்தான்" (திருவிளை. மெய்க்கா.கஉ.) [தென்றல்தோன்றும்பொதியமலைக்குத்தலைவனென்றபடியுமாம்.]

தென்றற்றேரோன்—மன்மதன். (பிங்கல. கசடு.)

தென்றி–தென்றற்காற்று. (சூ.நிக.கக:சகூ.)

தென்றிசைக்கிழவன்—இயமன். (பிங்கல. ககஎ.)

தென்னம்பிள்ளை-தென்னங்கன்று.(வழக்.)

தென்னம்புலத்தீனோர்-பிதிர்; அவர்: தெற்குத்திசைக்கண் எட்டுக்கோடியோசனை தூரத்துள்ள சனலோகத்தில்வசிக்கும் ஒரு சாதியார். (உ-ம்.) "தென்னம்புலம்"பார்.

தென்னம்புலம் — தெற்கின்கண்ணுள்ள பிதிருலகம். (உ-ம்.) "தென்னம்புலத்தினோர் தெவிட்டத்துய்ப்ப" (கூர்மபு. உச.) அம்சாரியை.

தென்னர்—1. தெற்கு. (உ-ம்.) "மூலக்குறியுளததற்குத்தென்னர்" (கோயிற்பு பதஞ். எக.) 2. பகைவர். 3 பாண்டியர்.(உ-ம்.)"தென்னர்பிரானஃதறிந்தான்" (திருவிளை. மெய்க்கா. ச.)

தென்னவன் — 1. இராவணன். (உ-ம்.) "தென்னவற்பெயரிய தன்னருந்துய்ப்பின்" (மதுரைக்கா. ச0.) 2. கூற்றுவன், தென்திசையோன். 3. பாண்டியன் (உ-ம்.)"வரகுணனுந் தென்னவனேத்துசிற்றம்பலத்தான்" (திருக்கோ. ஙி0சு.)

தென்னவன்பிரமராயன்—மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அரிமருத்தனபாண்டியனுக்கு மந்திரியராயிருந்தபோதுள்ளபெயர். (உ-ம்.) "தென்னவன்பிரமராயனென்றருள்சிறந்தநாம – மன்னவர்மதிக்கநல்கி" (திருவாத. மந்திரி. கடி.) [பாண்டியனுக்கு முதன்மந்திரி.]

தென்னன்—பாண்டியன். (உ-ம்.) "தென்னன்விக்கிரமன்புயத்து" (திருவிளை. விருத்த. உ.)

தென்னுதெனு— ஓர் பண். (சிலப்பதி. அரங்கே. உசு. உரை.)

தென்னிரேபதம்—தென்பாலிரேபதம்.(சூ. நிக. கஉ: கூகூ.)

தென்னி—வாழை. (மலையக.)

தென்னுலகு—பிதிருலகம். (உ-ம்.) "தென்னுலகிற்புகுந்தனையோ"(திருவிளை.வன்னியுங்கிணறு. உக.)

தென்னை–தென்னைமரம். (பிங்கல.உஎசகூ.)

தெனுது–1. தெற்கின்கண்ணுள்ளது. (நன். உசுஎ. உரை.) (புறநானூறு.) 2. தெற்கு. (உ-ம்.) "வடாதுந்தெனுதும்பராராசர்வகுத்தநேமி" (பாரத. பதின்மூன். அ0.)

தே.

தே—1. கடவுள். (உ-ம்.) "தேபூசைசெய் யுஞ்சித்திரசாலே" (சிவரக. நைமிச. உ0.) 2. கொளற்பாடு. (பிங்கல. கூஎசு.)

தேக்கம்— } நிறைவு. (பிங்கல. உஉஅ.)
தேக்கல்— }

தேக்கிடல்— } 1. தெவிட்டல். (உ - ம்.)
தேக்கிடுதல்– } "தெருப்புத்தின்றதேக்கிடு கின்றது" (இராமா. இலங்கையெரி. சசு.) 2. நிறைதல்.

தேக்கு — 1. ஒரு மரம்; அது: கற்றேக்கு, சிறுதேக்கு, பூந்தேக்கு, சொரித்தேக்கு, மெழுகுதேக்கு, வெண்டேக்கு எனப் பலவகைப் படும். (உ-ம்.) "அம்பட்டை" 2. பார். 2. தெவிட்டு. தொழிலவினைப்பகுதி. 3. நிறைவு.

தேக்குதல்—1. உண்ணுதல். (உ-ம்.) "நீடவுணருடற்புலவலகைநிறையத்தேக்கி" (சிவரா த். கடவுள். ச.) 2. தடைபண்ணுதல். (வழக்.) 3. தெவிட்டுதல். 4. நிறைத்தல்.

தேக்கெறிதல் -- 1. ஏப்பமிடல். (உ - ம்.) "உண்டதேக்கெறிந்துலவினுமுலவுவர்" (கூர்ம பு. அட்டமூர்.ச.) 2. தெவிட்டல். 3 நிறைதல்.

தேகபந்தம்—சரீரசேர்மானம்.

தேகபாதம் -- 1. அசத்தியோநிர்வாணம். (உ - ம்.) "சாலநிகழ்தேகபாதத்திலேதெசத்திய நிருவாண மெனச்சாற்றுங்காலே" [தேஹாந்தத் திலே முத்தியைக்கொடுத்தலினிப்பெயர்த்து.] 2. தேகம் விழுகை. (1, 2-சி. சி. அ: ச. சிவாக்.)

தேகம்–சரீரம். (உ-ம்.) "உரியதோர்தேகத்தி னுற்றபாவங்கள்" (சிவரக. சிவனடியார். உ0.) [தெஹ்ஃ–தங்கிக்கப்படுவதென்பது.]

தேகராசம்—கரிசாலை. (உ-ம்.) "தேகராசச் சுரதம்" (தைல. தைலவ. கூக.)

தேகன் — சதருத்திரரிலே குபேரதிசையி லிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.)

தேகனி—மஞ்சள். (மலையக.)

தேகாத்துமவாதி–சாருவாகமதஸ்தன், உல காயதமதத்திலொருவன். இவன்கொள்கையை ச்சிவஞானசித்தியார் மூதற்சூத்திர வுரையி லறிக.

தேகி—1. இவ்வாயாக. (உ-ம்.) "திடகற்புளா யைந்தேகியெனச்செப்பி" (சைவச. பொது. கூசூசு.) 2. தேகத்தையுடைய ஆன்மா. (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.) 3. புல்லுரி. (மலையக.)

தேங்கல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (சூ. நிக. அ: நிசு.) 2. குலைதல். (பிங்கல.கஅநிகூ.) 3. நிறைதல். (உ-ம்.) "தேங்குபேரொளியாகியசிவமெனு நாமும்" (திருவானைக். ஞானவுப. உச.)

தேங்காத—கெடாத. (உ-ம்.) "தேங்காத மள்ளர்திரடோளிணைசிக்கயாத்த-பூங்கச்சு" (சிந்தா. பதிக. கக.)

தேங்காய் — தெங்கங்காய். (நன்னூ. உயிரீற். கூஎ.)

தேங்காய்க்கீரை–ஒருகீரை. (வைத்தியமூ. அக.)

தேங்காய்ப்பூக்கீரை– } தேங்காய்க்கீரை.
தேங்காய்ப்பூநாறி— } (வைத்தியமூ.அ.)

தேங்கிட்டி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

தேங்குதல்—தேங்கல்.

தேங்கொள்சுண்ணம்–ஒளியும், நாற்றமும் ஊறும் இனிமைகொண்ட சுண்ணம். (சிந்தா.)

தேசசு — 1. ஒளி. (சி. சி. க: ச. ஞானப்.) 2. தேயு. சி. சி. க: ச. சிவாக்.)

தேசநம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தேசம்—1. இடம். இப்பொருட்குத் தேயம் என வழங்குவர். 2. தேசாபுரம். (வைத்தியபரி பா.) 3. நாடு. (உ-ம்.) "சிவபூசைபுரிவார்களும் மைப்போலெத்தேசத்துங்கண்டிலேன்" (சிவர க. சிவதன். கூ0.) 4. பிரகாசம். (உ-ம்.) "தேச மலிபொதுஞானச்செவ்வொளியும்" (கோயிற்பு. பாயிர.உ0.) 5. யோகசத்தி. (உ-ம்.) "தேசமொடு செல்வமாகி" (சி. சி. பாயிர. உ. ஞானப்.)

தேசமைம்பத்தாறு — அங்கம், அரிணம், அவந்தி, ஆந்திரம், இலாடம், ஒட்டியம், கருசம், கலிங்கம், கன்னடம், கன்னூடம், காசம், காசுமீரம், காந்தாரம், காம்போசம், கிராடம், குருது, குடகம், குந்தளம், குரு, குலிந்தம், கூர்ச்சரம், கேகயம், கேரளம், கொங்கணம், கொல்லம், கோசலம், சகம், சவ்வீரம், சாலவம், சிங்களம், சிந்து, சீனம், சூரசேனம், சோழம், சோனகம், திராவிடம், துளுவம், தெங்கணம், நிடதம், நேபாளம், பப்பரம், பல்லவம், பாஞ்சாலம், பாண்டியம், புலிந்தம், போடம், மகதம், மச்சம், மராடம், மலையாளம், மாளவம், யவனம், யுகந்தரம், வங்கம், வங்காளம், விதர்ப்பம் என்னும் ஐம்பத்தாறு தேசங்கள். (வைத்தியபரிபாடை, தொகையகராதியிற்காண்க.) திராவிடம்-பஞ்சதிராவிடம். பொருட்டொகை நிகண்டிலறிக.

தேசன்—ஒளியுருவானவன். (உ-ம்.) "தேசனேயம்பலவனேசெய்வதொன்றுமறியேனே" (திருவாச. திருச்சதக. நிக.)

தேசனம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

தேசனி—மஞ்சள். (உ-ம்.) "பொருசீரணச் சுரமூமாமதத்தேசனியாம்" (தைல. தைலவ. சூசை.)

தேசாட்சரி—ஓரிராகம், உச்சியிற்பாடுமிராக மென்பர்.

தேசாந்தரி–பரதேசி.(சூ நிக.கக:சகரவெ.க.)

தேசாவரம்—ஒருசெடி. (உ-ம்.) "சீரகமின் பூருவேர்தேசாவரம்" (தைல. தைலவ. கஙடு)

தேசி–1. (பரதம்.) அகமார்க்கமூன்றுவகையு ளொன்று; அது: கீதத்துக்கு அடி சாரி முதலா கக் காற்சுற்றுதல் எறிதல் முதலியன. (உ-ம்.) "அகமார்க்கநிகழ்ந்திடுந்தேசியேவடுகே-யருத்த மாகியசிங்களமென மூன்றும்" (திருவிளை.கான் மா.கo.) சிந்தாமணியில் மெய்த்தொழிற்கூத்தி லொருவகையென்பர். 2. எலுமிச்சை. (மலை யக.) 3. ஒளியுடையது. (மணிமேகலை.) 4. குதிரை. (வைத்தியபரிபா.) [தெலுங்கு.]

தேசிகம்—1. அவ்வவர்நாட்டுச்சொல். 2. அழகு. 3. இயற்சொல்முதலிய நான்குசொற் கூறுயசொற்பிரயோகம். (உ-ம்.) "தேசிகமென் றிவையாசினுணர்ந்து" (சிலப். அரங்கே. சஎ.) 4. ஒளி. 5. ஓர் கூத்து. 6. பொன். (1, 2, 4, 5, 6-பிங்கல. சுசுஎஎ.)

தேசிகன்–1. அழகன். (தேசிகம்-அழகு) 2. குரு. (உ-ம்.) "பற்றற்றவன்கொடுக்கும்பண்ட மனைத்தினையும் – பற்றுதலுந்தேசிகர்க்குப்பாங் கு" (சைவச. ஆசா. அஅ.) 3. தேசாந்தரி. 4. வணிகன். (3, 4 பிங்கல. சுசுஎஅ.)

தேசிசாரி–பரதத்தின் பொது இலக்கணங்க ளாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ ம்.) "அகங்காரம்"பார்.

தேசு—1. அழகு. (உ-ம்.) "தேசுடைப்பிரம சாரியியற்கையைத்தெரித்தவாறும்" (கூர்மபு. பதிக. உசு.) 2. ஒளி. (பிங்கல. சகசுஎ.) 3. கீர்த்தி. (உ-ம்.) "தேசிவன்படைக்குமேல்வை" (சேதபு. வேதாள. சக.) 4. ஞானம். (உ-ம்.) "தேசுறுமுண்பார்க்கென்றேதேறு" (சைவச. பொது.டுசுக.) 5. பெருமை. (புறப்பொ-வெ.) 6. விசிட்டம். (உ-ம்.)"இல்வாழ்விற்-சிறந்தார்க் குக்கேவலமேதேசு" (சைவச. பொது. சஎச.)

தேசேசர் — சதாசிவதத்துவத்திலிருக்கும் அணுசதாசிவர் பதின்மரிலொருவர். (சி. சி. க: உடு. மறை.)

தேசோபத்திரவம்—தேசவியாகுலம்; அது: கடவுளால்வருவதும், மனிதரால்வருவதுமென இருவகைஅவற்றுள்;கடவுளால்வருவது காற்று, நெருப்பு, தண்ணீர், நோய், பஞ்சம் என்னு மைந்தும், மனிதரால்வருவது கோள், திருட்டு, மாற்றரசர்கொள்ளை, வேந்தரதுபெருங்காரியக் காரர் பரிதாபம், தன்னரசினதிகபொருளாசை என்னு மைந்துமாம்.

தேசோபிந்து—தேசோவிந்து.

தேசோமந்தரம்—நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

தேசோமயம்—1. அழகுத்தன்மை. 2. ஒளி மயம். (உ-ம்.) "தேசோமயாநந்தமே"(தாயுமா.)

தேசோவதி—1. அக்கினிதேவனின் இராச தானி. (அபிதா.டு.) 2. யானைத்திப்பிலி. (வைத் தியபரிபா.)

தேசோவிந்து—யசுர்வேத உபநிடதத்தொ ன்று. (கந். நவ. கஅ.)

தேட்கடை — 1. தேட்கொடுக்கு. (உ-ம்.) "வேம்பிதழிதேட்கடைபெரும்புல்" (தைல. தைலவ. எஉ.) 2. மூலநாள். (பிங்கல. உருஎ.)

தேட்குடிச்சி—கதண்டு, ஒரு பச்சிலையாம். (வைத்தியபரிபா.)

தேட்கெண்டை—ஒருமீன். ஓர் குழுக்குறி.

தேட்கொடுக்கி— ஒரு செடி, தேங்கிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)

தேட்டம் — 1. ஆராய்வு. 2. சேகரித்த சம் பாத்தியப்பொருள். (வழக்.) 3. பேரவா. (உ-ம்.) "தேட்டந்தான்வாளெயிற்றிற்றின்ன வோ" (இராமா. சூர்ப்பணகை. கஉக.)

தேட்டாவு—தேடுதல். (அரவு - தொழிற் பெயர் விகுதி.)

தேட்டாண்மை—1. நாட்டம். 2. பொருள் தேடு முயற்சி.)

தேட்டாளன்—பொருள்சம்பாத்தியஞ்செய் பவன். (வழக்.)

தேட்டு—1. ஆராய்வு. (உ-ம்.) "தேட்டறிவி ஞையவழி" (சேதபு.) 2. சம்பாத்தியப்பொருள். 3. தேன். [தெலுங்கு.]

தேட்டை–1. ஆராய்வு. 2. சம்பாத்தியப்பொ ருள். (ஐ சாரியை.) 3. தெளிவு. [தெலுங்கு.]

தேடல்—நாடல். (பிங்கல. கஎஎஅ.)

தேடாமை—விசாரியாமை. (வழக்.)

தேடி—அதிவிடயம். (சிந்தா.)

தேடுதல்—1. உசாவுதல். (உ-ம்.) "தேடிய வயனுமாலும்" (பெரியபு. தடுத்தாட். எக.) 2. சம்பாதித்தல். (உ-ம்.) "இலகியமாணிக்கவகை தேடிவைத்தே" (சிவரக. அபுத்திபூ. கூ.) 3. விசாரித்தல். (வழக்.)

தேண்டுதல்–தேடுதல். (உ-ம்.) "வேண்டிய கலப்பையாவும்விதியுளிமரபிஞெடு-தேண்டின னுய்த்து" (கந்தபு. பிரமயா. உ.)

தேணிறம்-மாந்தளிர்க்கல்.(வைத்தியபரிபா)

தேத்தடை—தேன்கூடு. (உ-ம்.) "தேத்த டைத்திரள்கிளிந்தசும்பரு" (தணிகை. நாட்டு. கச.)

தேத்து—இடத்து. (ஐங்குறு.)
தேதி—திகதி. [தெலுங்கு.]
தேதே—ஓரிசைக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "வண்டுதண்டேன்பருகித்தேதேயெனுந்தில்லையோன்" (திருக்கோ. அஉ.)
தேநு—1. தெய்வப்பசு. 2 பசு. (பிங்கல. உசருகூ, உசருஅ.)
தேநுமுத்தீரை—இருவிரல்களையும் ஒன்றுகக்கோத்துக் கநிஷ்டாநாமிகைகளையும் மத்திய மா தர்ச்சநிகளையும் பசுவின்முலைபோற் சேர்ப்பது. (சி-லி. கிரி உகூ. உரை.)
தேம் — 1. இடம். (சூ. நிக. கக: மகர வெ. எ.) 2. இனிமை. (உ-ம்.) "பூம்புறநல்லடையளே இத்தேம்பட" (பெரும்பா. உஎஅ.) 3. ஏழனுருபு. (உ-ம்.) "கோடாய் தேத்து" (நன் னூ.பெயரிய.சடு.) 4. கள். (பிங்கல.ககசசு.) 5. திசை.(உ-ம்.)"தேஎங்கொண்டு தெய்வநோக்கி" (நெடுநல். எஎ.) 6. தேயம் (உ-ம்.) "செய்யார்தேஎந்தெருமரல்லிப்ப" (பொருந. கஙச) 7. தேன். (உ-ம்.) "தேங்கமழ்கொன்றை" (சிவரக. நந்திகேசுர. கு) 8. தேனீ. (உ-ம்.) "தேம்பாய்கடாத்தொடு" (பதிற்று.நுக.) 9. நறுமணம். (ஐங்குறு.) 10. நெய். (உ-ம்.) "தேங்கலந்து-மணிநிறங்கொண்டமாயிருங்குஞ்சியின்" (கு-பா. ககக.) 11. யானை மதம்.(உ-ம்.)"தேம்பகிவுள்"(முல்லைப்பா.ஙக.)
தேம்ப—1. கெடும்படி. (உ-ம்.) "ஊடியார் நலந்தேம்ப" (சலி. சுஅ.) 2. புலர. (உ-ம்.) "புட்டேம்பப்புயன்மாறி" (பட்டினப். ச.)
தேம்பல்—1. இளைத்தல். (சூ. நிக. கு: சுக.) 2. தேய்தல். (உ-ம்.) "தேம்பலிடைஞெமிய" (திருக்கோ.கசுடு.) 3.பழம்பூ.(பிங்கல.உஅடு.) 4. வாடல. (உ-ம்.) "ஓம்பாதிங்ஙன்றேம்பில்" (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீக்கு. ஏ0.) 5. வீழ்மியழல். (உ-ம்.) "தென்பாலிற்புகுந்தனையோ வோமகளேயெனப்புலம்பித்தேம்ப லுற்றாள்" (கந்தபு. மார்க்கண் கஉஉ.)
தேம்பி உலர்ந்து. (உ-ம்.) "கொழும்பதிய குடிதேம்பி" (மதுரைக். கசுஎ.)
தேம்பிழிதேறல்-தேனுறச்மைத்த கட்டெளிவு. (உ-ம்.) "தேம்பிழிதேறன்மாந்திமிழ்சிறந்து" (கு-பா. கடுடு.)
தேம்பு-1. தேடுதல். (உ-ம்.) "தேம்புடையலங்கன்மார்பிற்றிருமகன்றனியனைய" (சிந்தா. காம. உ0கூ.) 2. தொழிலேவினைப்பகுதி.
தேம்புதல்—கெடுதல். (சிந்தா.)
தேம்பும்—மெலியும். (பத்துப்பா.)
தேம்புறல்—தேடுறல்.

தேமல் — திதலை. (பிங்கல.கஉஅகூ.) படர் சுணங்கு; அஃது: அழகுதேமல், அழுக்குத் தேமல், பொங்குதேமல், மங்குதேமல் எனப் பலவகைப்படும்.
தேமா—1. இயற்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (உ-ம்.) "தேமாபுளிமாகருவிளங்கூவிளஞ்சீரகவற்-காம்" (யா-காரிகை. உறுப். ச.) 2. தித்திப்புமாமரம். தேமாங்கனிகள்சிந்தி. (சிந்தா. நாமக. உ.)
தேமாங்கனி—வஞ்சியுரிச்சீர் வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா காரிகை. உறுப். ச. உரை.)
தேமாங்காபீ—வெண்பாவுரிச்சீர் வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை.உறுப்.ச. உரை.)
தேமாந்தண்ணிழல்— பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா காரிகை.உறுப்.டு.உரை.)
தேமாந்தண்பூ — பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். டு. உரை.)
தேமாநறுநிழல்— பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. உறுப். டு. உரை.)
தேமாநறும்பூ—பொதுச்சீர்வாய்பாடுகளுளொன்று. (யா-காரிகை. டு. உரை.)
தேயீகடை—தேய்வானது. (வழக்.)
தேய்த்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "செறுநர்த்தேய்த்தசெல்லுறழ்தடக்கை" (திருமுரு. டு.) 2. உரைத்தல், தேய்த்தல். (பெரியபு. மூர்த்திநா. உ0.) 3 குறைத்தல். (உ-ம்.) "அல்லற்பட்டாற்றுதழுகண்ணீரன்றே-செல்வத்தைத்தேய்க்கும்படை" (வள். டுடுடு.) 4. தடைத்தல். (வழக்.)
தேய்தல் — 1. உரைதல். (உ-ம்.) "தேய்ந்தொளிராரமும்" (பிரமோத். பஞ்சாட். உஎ.) 2. கழிதல். (உ-ம்.) "தேரைக்கால்பெற்றமிகத்தேய்ந்துகாலோய்ந்ததே-கோரைக்காலாளவான் கொடை" (தனிப்பா.) 3. குறைதல். (இராமா. சடாயுகாண். சு.) 4. மெலிதல். (வழக்.)
தேயீப்பு—தேய்த்தல். (வழக்.)
தேயீபிறையிநம்பு — அறிவாள். (உ-ம்.) "மள்ளர்க-டேய்பிறையிரும்புதம்வலக்கைசேர்த்தினர்" (சிந்தா. நாம. உசு.)
தேயீவு — 1. அழிதல். 2. உரைதல். 3. குறைவு. (உ-ம்.) "நாளுக்குநாட்டேய்வுற்று" (தைல. தைலவ. அ0.) 4. மெலிவு. (உ-ம்.) "ஆண்டோர்தேய்வுவந்துற்றபோது" (இராமா. மாரீச. கஉஎ.)
தேயீவை—பரிமளச்செறிகுழம்பு. (சூ. நிக. சு: கடு.)
தேயபரிச்சேதம்—ஒருதேயத்துண்டு ஒருதேயத்தின்றென்பது. (பொருட்டொகைநி.)

தேயம் — 1. இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. உடல். 3. ஒளி. (திருக்கோ. ஙக. உரை.) 4. களவு. (சூ. நிக. க: ருஅ.) 5 தியானிக்கப்படும் பொருள். (உ-ம்.) "ஆயபுல்லியபுழ்ச்சிபோற் கொள்ளலேயறிவோர்-தேயமாவதுயார்க்குமெட்டாததுதெளியில்" (கந்தபு. அவை-புகு. கஉசு.) 6. தேசம், நாடு. (உ-ம்.)"செங்கோலஙந்தகுண மீநவண்றேயங்காப்ப" (திருவிளை. மாயப்பச. ஙஅ.)7. நாமமென்னும்பெயரையடுத்து அதன் பின்வரும் ஓரிடைச்சொல்; அது: நாமதேயம் - பெயர்.) (2, 6-பிங்கல. ஙசுஅ0.)

தேயன் — தியானிக்கப்படுவோன். (கூர்மபு. அட்டமூர். உக. உரை.)

தேயாமணி —வைரமணி.

தேயு–1. ஐம்பூதங்களிலொன்று; இது: ஒரு வதன் மாத்திரையிற்பிறப்பது. இதன்கூறு பசி, நித்திரை, மைதுநம், பயம், சோம்பு என்னு மைந்தும். இசற்கு வடிவு முக்கோணம். நிறம் சிவப்பு. குணம் உட்டணம், சுடுதல் தொழில் ஒன்றுவித்தல். குறி சுவத்தி. தேவதை உருத் திரன். மந்திரம், அகோரம். கலை, வித்தை. தூலபஞ்சாட்சரம், சிகாரம். சூக்குமபஞ்சாட்ச ரம், மகாரம். பொதுக்குணம், சத்தம், பரிசம். சிறப்புக்குணம்; உருவம். (சி-பி.) 2. நெருப்பு. 3 மயக்கம். (2, 3-பிங்கல. ஙசுஅக.)

தேயுடவி — தேவாங்கு. (வைத்தியநூல் வழக்கு.)

தேயுதத்துவம் — ஒரு தத்துவம்; இஃது: அப்புததத்துவத்துக்கப்பால் தசகுண மதிகமாக ஆவரித்திருக்கும் இதில் அரிச்சந்திரன் முதலிய அதிகுய்யகாஷ்டகாரிருப்பர். (வி-ணி.)

தேயுவின்கணவகை–நிரைநேர்நிரை. (பிங்கல. கஙஙசு.)

தேர்–1. இரதம்; அது: நால்வகைத்தானையி லொன்று. (உ-ம்.) "பட்டப்போதகந்தேர்பரியா லெனும்படையுடைப்பாஞ்சாலர்" (பாரத. படையெழு. ங.) 2. உரோகணிநாள். (உ-ம்.) "செக்கு"பார். 3. சந்திரன்.(உ-ம்.)"நெடுவெண் ணிலவின்னிமிர்தேர்பரியா - தடுமால்" (சிந்தா. கேம.கo கக.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "பல்லக்கு"பார். 5. பாகன். (உ-ம்.) "தேரே முற்றன்றுநின்னினும்பெரிதே" (கலி. எச.)

தேர்க்கவி—மிறைக்கவியிலொன்று, ரதபந் தம்; அது: தேரங்கமாய்க்கோடுகீறி யெழுத்த டைக்குங்கவி.

தேர்க்கொடிஞ்சி — கூவிரம். (பிங்கல. கசஅக.)

தேர்ச்சி — 1. ஆராய்தல். (வள். சுஙஙி.)

தேர்ச்சித்துணைவர்—மந்திரிகள். (உ - ம்.) "தூநான்மறையோருடன்றேர்ச்சித் துணை வர் தொடர" (சேதுபு. அநும கச.)

தேர்தல்—1. அறிதல். (உ - ம்.) "தேருந் தொறுமினிதாந்தமிழ்போ" (வாணன்கோ.) 2. ஆராய்தல். (உ-ம்.) "தேர்ந்துசெய்வஃதேமூ றை" (வள்.) 3. கொள்ளுதல். (பிங்கல. ஙசுஅஉ.) (தேவார. பிரமபுர. ச. திருஞானச.) 4. தெளிதல். (உ - ம்.) "பேதைபாகனேபரமெ னத்தேர்ந்துணர்" (திருவிளை. புராணவர. அ.) 5. நிச்சயித்தல்.

தேர்ந்து—தேடி. (ஐங்குறு.)

தேர்ந்துசெயல் — வாய்க்குந்திறன் ஆடிச் செய்தல்.(உ-ம்.)"தெரிதலுந்தேர்ந்துசெயலும்" (வள். சுஙசு.)

தேர்நடு—தட்டு. பிங்கல. கசஅச.)

தேர்ப்பரப்பு— } பார். (பிங்கல. கசஅஎ,
தேர்ப்பலகை– } கசஅசு.)

தேர்பு –சேர்ந்துநின்று. (உ-ம்.) "வன்சிலை யர்மாதேர்புகொட்கும்" (மலைபடு. உஎச.)

தேர்மராச்சுற்று – கிடுகு. (பிங்கல.கசஅடு.)

தேர்முட்டி—பிரம்பு (பிங்கல. கசஅங.)

தேர்மோட்டு-தேர்க்கூம்பு.(பிங்கல.கசஅஉ.)

தேர்வு—1. ஆராய்வு. 2. தெளிவு.

தேரர்—பௌத்தர். (பிங்கல. ஙஉ0.)

தேரலர்—அறிவீனர்.

தேரறோர் – பேய்த்தேர். (உ-ம்.) "பொரி மலர்ந்தன்னபொறியமடமான் – றிரிமருப்பேற் றெருத்தேரறோர்க்கோட" (கலி. கங.)

தேரனீர்—தேரையர். (அபிதா.)

தேரார்—1. கல்லாதவர். 2. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக உ: ருச.)

தேரி—மணற்றிட்டை. (வழக்.)

தேரிய—கொள்ள. (உ-ம்.) "உண்மகிழ்ந்து பலிதேரியவந்து"(தேவார.பிரமபுர.ச.சம்பந்த.)

தேரிற்கட்டுங்கொடி—கூவிரம். (பிங்கல. கங0க.)

தேரினகத்திற்செறிகதிர் — ஆர். (பிங்கல. கசஅ0.)

தேருமச்சி— நத்தை. (வைத்தியபரிபா.)

தேருருள்— கால். (பிங்கல. கசஎக.)

தேரை — தவளையிலொருபேதம். (உ - ம்) "கல்லுட் – பற்றலத்தேரைக்குமேயளந்தான்" (மறைசை. அஉ.)

தேரையர்—ஒரு வைத்தியபண்டிதர்; இவர்: தமிழிலே அகத்தியர்பால் வைத்தியங்கற்ற மா ணாக்கருள் முதன்மைபெற்றவர். (அபிதாங.) இவர்செய்தநூல் பலவுள, ஒன்றேனும் பழுதி லாதது.

தேரோன் — 1. இரதவீரன். 2. சூரியன். (பிங்கல. உகo.)

தேலிக்கை—இலேசு. [தெலுங்கு.]

தேவக்கிரியை — 1. ஓரிராகம். (பொருட் டொகைநி.) 2. தெய்வச்செயல்.

தேவகதி — கத்தம இருடியின் மனைவியும் கபிலமுனிவரின் தாயுமான ஒரு பெண். (த. நி. போ. கசச.)

தேவகந்தம்—நெய்ச்சிட்டிப்பூண்டு. (உ-ம்.) "சிற்றமுமட்டிதேவகந்தம்"(தைல. தைலவ. கூஉ.) இதனைக்குங்கிலியம் என்பர். (வைத்தியபரிபா.)

தேவகன்—தேவகிதந்தை.

தேவகாட்டம்-தேவதாரி.(வைத்தியபரிபா.)

தேவகாந்தாரி—ஒரு பண்.

தேவகாயநன்—கந்தருவன்.

தேவகி—கண்ணன்றாய்; இவளுடையபிதா தேவகன். (உ ம்.) "பொருவருங்கடவுட்கற்பிற் றேவகியிற்றின்" (கூர்மபு. கண்ண. எ.)

தேவகிரி—ஒருமலை. (உ-ம்.)"தேவகிரிப்படலம்" (கந்தபு.)

தேவகுரு—சுரகுரு. (பிங்கல. உகூ.)

தேவகுருவம் — அறுவகைப் போகபூமிகளுளொன்று. (கூர்மபு. வருணா. உசு. உரை.)

தேவகுலம்-1. கோவில். (உ-ம்.) "தீர்த்தம்" பார். 2. தேவ்சாதி.

தேவகேந்தம் — குங்கிலியம். (வைத்திய பரிபா.)

தேவகோட்டை—மதுரைக்கருகில் நாட்டுக் கோட்டையாரூர். (வழக்.)

தேவகோடி—ஓரளவு; ஜைந். (சிந்தா.)

தேவசாவர்ணி—பதின்மூன்றும்மநு. (கூர்ம புராணத்திற்காண்க.)உருத்திரசாவர்ணியென் றுங்கூறுவர்.

தேசுருதன்—நாரதன்.

தேவசேநாபதி—1. இந்திரன். 2. குமாரக் கடவுள். (உ-ம்.) "அனலன்னசேய்தேவசேநா பதியாகும்" (கூர்மபு. தக்கவமி. கo.)

தேவசேநை—1. இந்திரன்மகள். 2. தேவர் தானை.

தேவடியாள்—தேவதாசி. (வழக்.)

தேவத்துவம் — தேவத்தன்மை. (உ - ம்.) "நவைதீர்தேவத்துவம்யாம்பெறவேவேண்டுநா தனீவிசாரித்துநல்காயென்றூர்" (சிவரக. சத் தியவிரத. கூo.)

தேவதச்சன்—விச்சுவகன்மா. (அபிதாநசிந். விசுவகன்மாபார்.)

தேவதத்தம்—அருச்சுநன்கைச்சங்கு. (பக வத். க: கடு.)

தேவதத்தன்—ஓட்டமும், இளைப்பும், வியர்த் தலும் விளைப்பது. (பிங்கல.சக.) அது தசவாயு வினொன்று; அது: சிரித்தல் வசனிப்பித்தலைச் செய்விப்பது. (வாசுதே. சுo) (உ-ம்.) "தீதி லாத்தேவதத்தனே" (சிலப்.அரங்கேற்று. உசு. உரை.)

தேவதத்துவம்—தெய்வவுண்மை.

தேவதரு—1. சந்தாநம் முதலிய பஞ்சதருக் கள். 2. தேவதாரமென்னுமரம். (வைத்திய பரிபா.)

தேவதா—சிவன், தேவதை. (உ-ம்.) "தண் ணளிசேர்தேவதா"(சிவரக.கணபதிகுமரன்.ச.)

தேவதாண்டகம் — மீமாஞ்சையில் இரண் டாம்பாகமாகிய வியாசசூத்திரத்தில் முதல்நான் காத்தியாயம். (த. நி. போ. கஎ.)

தேவதாசன்—1. அரிச்சந்திரன்மகன்.(அரிச் சந்திரபுராணம்.) 2. தெய்வத்தொண்டன்.

தேவதாசி—தேவடியாள். (வழக்.)

தேவதாரம்—1. ஒருமரம். (வைத்தியமூ.அ.) 2. சந்தாநம்முதலிய பஞ்சதருவிலொன்று.(பிங் கல.உசுடுo.) (சூடாமணியில் அரிசந்தனமென் பர்.) 3. செம்புளிச்சை. (பிங்கல. உஎஉசு.)

தேவதாரி — தேவதாரு. (தைல. தைலவ. கூo. உரை.)

தேவதாரு—1. செம்புளிச்சை. 2. தேவதா ரம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தேவதாருவனம்—பிருகுமுதலிய முனிவர் தஞ்செய்த மகாவனம். (அபிதாநசி.)

தேவதாளி—ஒரு செடி. (வைத்தியபரிபா.)

தேவதீநம்—மநுடவருடமொன்றுகொண்ட காலம். (சைவப்பி. டுகூ.)

தேவதீர்த்தம்—பஞ்சதீர்த்தங்களுளொன்று; அது: கைந்நுதி. (சைவச. பொதுவி. சுடு. உரை.)

தேவதூபம்—1. சாம்பிராணி. (உ-ம்.) "கடி நகந்தேவதூபமுதலியவிரைகளிட்டு" (தைல. தைலவ.) 2. வெள்ளைக்குங்கிலியம். (உ - ம்.) "காரமுறுதேவதூபஞ்சவிகை" (தைல. தைலவ. க.)

தேவதேவன்—சிவன். (உ-ம்.) "செப்புது மூணர்கவென்றகூறினன்றேவதேவன்" (கோ யிற்பு. பசஞ்சலி. சுகூ.)

தேவதை—தெய்வம். (வழக்.)

தேவநந்தி—இந்திரன் வாயில்காப்போன்.

தேவநாகரம் — தேவநாசர எழுத்துக்கள்.

தேவநாகரி—தேவநாகரம்.

தேவபதி—இந்திரன்.

தேவபாகை—எஎாதசபதிவிரதையருளொ ருத்தி. (வி-ணி. உசுகூ.)

தேவபாடை—சம்ஸ்கிருதபாஷை. (உ-ம்.) "தேவபாடையினிக்கதைசெய்தவர்" (இராமா. பாயிர. எ.)

தேவபாணி–தேவர்ப் பராவுதலையுடையது; இது: முத்தமிழ்க்கும் பொதுவாகிய பெருந்தேவபாணி, சிறுதேவபாணியென இருவகைப் படும். (கூர்மபு. மரமா. கஉ. உரை.) இசைப் பாவின் பகுதியிலொன்று,புறநாடகவுருக்களுள் முதலாவது. பதினொராடற்கு முதனிலையென்பர் சிலப்பதிகாரவுரையில்.

தேவபிதன் — சிரஞ்சமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கருகூ.)

தேவம் — 1. அனிச்சை. 2. குளிர்நாவல். 3. நாவல். 4. தெய்வம். (1, 2, 3-வைத்திய பரிபா.)

தேவமாதா—மரியாள். [கத்தோலிக்.]

தேவமானம்—தேவர்க்கானகாலவளவு.(கூர்மபு. பிரமா. சு. உரை.)

தேவமானவருடம்–தேவமானதினம்முந்நூற் றறுபதுகூடிய காலம். (சிந்தா. சாரா. ஞானப். உச.)

தேவமாமரம் — 1. அநிச்சை. 2. குளிர் நாவல். (வைத்தியபரிபா.)

தேவயாகம் – ஐம்பெருவேள்வியிலொன்று. (வள். அஎ. உரை.)

தேவயானம் – 1. சூரியனது வடக்குவீதியாகிய உத்தராயணமார்க்கம். (கூர்மபு. பிரமா. ச. உரை.) 2. தெய்வவிமானம். யானம்-ஊர்தி.

தேவயானி–சுக்கிரன்புத்திரி.(அபிதானகோ.)

தேவயானை—1. இந்திரன்பட்டத்தியானை. 2. சுக்கிரன்மகள். 3. யயாதி பாரி. 4. முருகன் தேவி. (அபிதானகோ.)

தேவயுகம் — பன்னீராயிரந் தேவவருடங் கொண்ட காலம். (சைவப்பி. நிகூ.)

தேவர் — சுரர்; இவர்: சன்மதேவர் கன்ம தேவரென இருதிறத்தினர் (உ-ம்.) "சிவன் றேவர்க்கிறைவன்போல" (அபிதா. சிவரக. அபுத்திபூருவ. ச.)

தேவர்வசம்—அரசு. (வைத்தியபரிபா.)

தேவரம்பை — தேவப்பெண். (இந்திரன் சபையிலாடுமோர் தேவப்பெண். அபிதான.)

தேவரான் — கணவனுடைய சகோதரன். (உ-ம்.) "ஈண்டுதேவரறியிற்கொழுந்தியரெழின்மகப்பெற" (பாரத. சம்பவ. ச.)

தேவராட்டி—சன்னதகாரி. (உ-ம்.) "தலை மரபின்வழிவந்ததேவராட்டி" (பெரியபு. கண்ணப். சஎ.)

தேவராளன் — சந்நதக்காரன், வெறியாட்டாளன். (சூ. நிக. உ: ஙகூ.)

தேவரான்—காமதேநு. (உ-ம்.) "ஐங்கினியமுதமைந்துகௌவியமுதுதூபஞ்-செங்கதிர் விளக்குமின்னதேவரான்கொடுப்ப"(திருவிளை. நான்மாட. உ0.)

தேவருணவு—அமுதம்.

தேவரூர் — 1. பொன்னுங்காணி. (உ-ம்.) "நற்றேவரூராம்மிலபலண்டு" (தைல.தைலவ. கoக.) 2. அமராபதி.

தேவல்லபம்–சுரபுன்னை.(வைத்தியபரிபா)

தேவலதை—அடுக்குமல்லிகை. (வைத்திய பரிபா.)

தேவலன்—ஒரு முநி. அட்டவசுக்களிலொருவனுகிய பிரத்யூஷன் மகன். (அபிதான கோ.)

தேவலோகம்—சுவர்க்கம். (சூ. நிக. நு: ஙகூ.)

தேவவருடம்—தேவாண்டு; அது: முந்நூற் றறுபது தேவதினங்கொண்டகாலம். (சைவப் பி. நுகூ.)

தேவவரசி—இந்திராணி.

தேவவல்லபம் — சுரபுன்னை. (வைத்திய பரிபா.)

தேவவிமானம்---தேவரதம். (உ-ம்.) "மேவுதேவவிமானத்தினேசையும்" (சிவரக. தேவியிமையம். உஎ.)

தேவவிரதன்—வீடுமன். (சூ. நிக. உ: ஙகூ.)

தேவவுணவு—அமுதம்.

தேவளம்—கோவில். [தெலுங்கு.]

தேவன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. கடவுள். (உ-ம்) "தேவனன்பர்க்கவமானம்புரிந்துமிலேன்" (சிவரக. தேவர். முறை. கஉ.)

தேவனம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவாங்து—1. ஒருமிருகம். 2. பணித்துசு. (பிங்கல. கஉஎஅ.)

தேவாசிரியன்—திருவாரூர்த்திருப்பூங்கோழிற் றிருமுற்றத்தைச்சூழ்ந்த திருமதில்வாயிலின் முன்னுள்ளதொரு ஆயிரக்கான்மண்டபம். (உ-ம்.) "வானவரோவாதெவருநிறைந்துறைத்துள்ளது - தேவாசிரயனெனுந்திருக்காவணம்" (பெரியபு. திருக்கூட. உ.)

தேவாட்டகர் — புத்திதத்துவத்திலிருக்கு மஷ்டகர். (த. நி. போ. ஙசகூ.)

தேவாத்துமா–அரசமரம்.(வைத்தியபரிபா.)

தேவாதி—கடவுள்.

தேவாபீட்டை — வெற்றிலை. (வைத்திய பரிபா.)

தேவாமிர்தம்–
தேவாமுதம்— } தேவர்கள்பருகுமமுதம்.

தேவாரம் — திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் திருநாவுக்கரசுநாயனர் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் என்னுஞ்சமயகுரவர் மூவராலே திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்டதொரு தமிழ்வேதம். (அபிதா.) [தேவ; ஆரம்-மாலை.]

தேவாலயம்—கோவில். 2. மேருகிரி. (திருவிளை. மேருவைச்செ. உசை.)

தேவி–1. அதர்வவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஅ.) 2. அரசி. (உ-ம்.) "தேவிதிருமொழிகேட்டு. (திருவிளை. எழுகடல்.) 3. ஒரு யோகினி. (வி-மணி. உசஉ.) 4. காளி. (பிங்கல. ககக.) 5. தலைவி. (தஞ்சைவா.) 6. துர்க்கை. (உ-ம்.) "தேவிக்குந்தானவர்க்குஞ்சொல்லரும் வெஞ்சமர்வினைந்த" (சேதுபு. தேவிபுர. உசு.) 7. தேவப்பெண். 8. பார்ப்பதி. (உ-ம்.) "தேவியேசரணம்" (சிவரக. தேவிமேரு. கச.) 9. மனைவி. (உ-ம்.) "ஆளும்வெற்பரசமவண்றேவியும்" (சிவரக. மேரு. உக.)

தேவிகாலோத்தரம்–ஒருநூல். (அபிதாந.)

தேவிகை—ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.)

தேவிபட்டிநம்—ஓரூர். (வழக்.)

தேவிபுரம் — ஒரு புரம்; அஃது: இராமர் இலங்கைக்குப்போகச் சமுத்திரத்திலே சேது வகுத்தநாளில் ஆதியில் ஒன்பதுசிலை தங்கைகளால் நிறுத்தியதாநம். (சேதுபு. தேவிபுர. ச.)

தேவு — 1. சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வு. (உ-ம்.) "அயன்றிருமால்செல்வமுமொன்றே வென்னச்செய்யுந்தேவே" (சி. சி. காப்பு. சிவஞா.) 2. தெய்வம். (சிந்தா.) 3. தேவாந்தன்மையென்றுமாம். (உ-ம்.) "தேவிற்சிறந்ததிருவள்ளுவர்" (வ. மா. ஙஙூ.)

தேவூர்—ஓரூர். (உ-ம்.) "தேவூர்த்தென்பாற்றிகழ்தருதீவில்" (திருவாச. கீர்த்தி. எக.)

தேவேந்திரயோகம் — திராசியுதயமாகிலக்கினாதிபதியிலாபத்திலிருக்கக் குடும்பாதிபதி கருமத்தானத்திலிருந்து பஞ்சமாதிபதி குடும்பத்தானத்திலிருக்கப் பாக்கியாதிபதி யிலக்கினமேறில் வரும்யோகம். (சோதிடக்கடல்)

தேவை—1. இராமநாதபுரம். (உ-ம்.) "தேவைத்துரை" (ஒர்துறைக்கோ.) 2. வேண்டப்படுவது. (வழக்.)

தேள்—1. அநுடநாள். (பிங்கல. ஙசுஅச.) 2. ஒரு செந்து. (உ-ம்.) "தேங்குதலைமொழிமைந்தன்றேளால்வருந்தவழுதசெயல்" (சேதுபு. அநும. கஙூ.) 3. கார்த்திகைமாதம். (உ-ம்.) "வயமாகனிக்குங்கோற்றேட்குநன் ஞன்கு" (தைல. பாயிர. நிருி.) 4. விருச்சிகவிராசி. (பிங்கல. ஙசுஅங.)

தேளி — 1. ஒருவகைமீன். (உ-ம்.) "மூயலேரிமீனயிரைதேளியெரிசுறு" (தைல.பாயிர. நிஎ.) 2. கேளித்தேங்காய். ஒரு தேயவழக்கு.

தேற்றகிலேம்—தெளிகின்றிலம். (உ-ம்.) "குறைப்பவர்தஞ்–சீலத்தனகொங்கைதேற்றகிலேம்" (திருக்கோ. சநி.)

தேற்றஞ்செய்து–தெளிவித்து. (ஐங்குறு.)

தேற்றம்–1. கடைப்பிடி. (சூ. நிக. கo: கஙூ.) 2. தெளிவு. (உ-ம்.) "தேற்றஞ்செய்து" (ஐங்குறு.) 3. நம்பப்படுதல். (உ-ம்.) "மறமானமாண்டவழிச்செலவுதேற்ற - மெனைநான்கேயேமம்படைக்கு" (வள். எகூசு.) 4. நிச்சயம். (உ-ம்.) "தீர்வழிதேற்றமிலையேல்" (இன்னிசை.கச:எ.) 5. மநங்கலங்காமை. (உ-ம்.) "அன்பறிவுதேற்றமவாவின்மையிந்நான்கு - நன்குடையான்கட்டேதெளிவு" (வள். நிஉ.)

தேற்றரவாளன்—1. திடப்படுத்துகிறவன். 2. திடனுடையோன். 3. தெளிவுள்ளவன்.

தேற்றரவு — 1. திடப்படுத்துகை. 2. தெளிவு. (வழக்.)

தேற்றல்—1. அறிதல். (உ-ம்.) "இரத்தலு மீதலேபோலுங்கரத்தல்- கனவிலுந்தேற்றாதார்மாட்டு" (வள். கoநிச.) 2. அறிவித்தல். 3. ஆற்றல். 4. தேறப்பண்ணுதல். 5. தேறுதல்.

தேற்றவுவமை — உவமையணிகளுளொன்று; அஃது: ஐயம்நீங்கித்தெளிந்தபின் இது வேயாமென்று காரணங்காட்டிச் சொல்லப்படுவது. (தண்டி. ஙo. உரை.) [இதனைத்தெரிசருதேற்றவுவமையென அடையொடு புணர்த்திக்கூறுவர் சிலர்.]

தேற்றன்—தெளிவானவன். (உ-ம்.) "தேற்றனேதேற்றத்தெளிவே" (திருவாச. சிவபுரா. அஉ.)

தேற்றா—ஒரு மரம், தேற்றுமரம். (சூ. நிக. ச: உo.)

தேற்றாதவர்—அறியாதார். (வள். கஅஎ.)

தேற்றாய்—தெளியாய். (புறநா ஙூறு.)

தேற்றார்—அறிவிலார். (உ-ம்.) "சிறியபசையெனினுமோம்புதறேற்றூர் - பெரிதும்பிழைபாடையார்" (நீதிநெறி.)

தேற்றான்—தெளிவியான். (சிந்தா.)

தேற்று–தேற்றுங்கொட்டை. (உ-ம்.) "தேற்றின்-வருபரல்சேர்நீர்மருவுஞ்சலங்கலும்போலாகி" சி. சி. கக: ச.)

தேற்றுதல்–தெளிவித்தல். (உ-ம்.) "போற்றினரியவைபோற்றல்கடித்தபின் - றேற்றுதல் யார்க்குமரிது" (வள். சுகூங.)

தேறல்—1. கட்டெளிவு. (உ-ம்.) "பாம்புவெகுண்டன்னதேறனல்கி" (பெரும்பா. உஙஎ.)

2. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 3. சாறு. (உ-ம்.) "கரும்பின்றேறல்" (திருவாச. திருச்சத. ஙஅ.) 4. தணிதல். 5. தெளிதல். (உ-ம்.) "தேறுத தெவ்வென்றவாணன்" (வாண. கக.) 6. தேறுதல். 7. தேன். (உ-ம்.) "புரிமுறுக்குடைந்து தேறல்வார்ந்திழியும்புதுமலர்க்கற்பகம்" (தணிசை. நாட்டி. அஉ.)

தேறலர்—தேறலார்.

தேறலார் — 1. அறியாதார். 2. தெளியப் படாதவர். (உ-ம்.) "தேறலார்தமைத்தேறலும்" (பாரத. சூது. எஉ.)

தேறலை—தெளியாய். (புறநானூறு.)

தேறுமை—தெளியாமை.

தேறர்—அறிவிலார். (வழக்.)

தேறி—தெளிந்து. (ஐங்குறு.)

தேறு—1. தெளிவு. 2. தெறுதல். (உ-ம்.) "கடுந்தேறறுகிலே" (பதிற்றுப்.எக.) 3. தேற்றா மரம். (உ-ம்.) "தேறுற்சனித்தவித்து" (தைல. தைலவ. ருங.) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 5. நிச்சயம். (சூ. நிக. அ: சசு.)

தேறுதல் — 1. ஆறுதல். 2. துணிதல். 3. தெளிதல். (ஐங்குறு.) 4. தைரியங்கொள்ளல். 5. நிச்சயித்தல்.

தேறுதலை—1. ஆறுதல். 2. தைரியம். (உ-ம்.) "தேறுதலைசொல்வார்சிலரில்லை" (ஓர் விடுகவி.)

தேறுநர்—1. கற்றோர். 2. நம்பினோர். (உ-ம்.) "தேறுநர்த்தேறலாமை" (பாரத. சூது. எஉ.)

தேறை—ஒரு மீன்.

தேன்—1. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 2. கந்தம். (பிங்கல.உ0சக.) 3. தேனிருல். (உ-ம்.)"தேன் கணக்கரும்பியல்காடும்" (சிந்தா. நாம. உடு.) [ஆருபெயர்.] 4. பெண்வண்டு. (பிங்கல. உகஅஉ.) 5. மது. (உ-ம்.) "தேனென்றுபா கென்றுவமிக்கொணமொழி" (கந்தபு.ல.) 5. வண்டு. (உ-ம்.) "தே-ஞதஞ்செய்யுந்தார்வேந்தே" (திருவிளை. உலவாக்கிழி. க0.)

தேன்கடல்— சத்தசமுத்திரத்துளொன்று. (பிங்கல. டுஅடு.)

தேன்கதலி—ஒருவாழை. (வைத்தியபரிபா.)

தேன்கூடு—தேனிருல். (பிங்கல. ககசக.)

தேன்மரம்—ஒரு மரம்.

தேனர்—திருடர். (சூ. நிக. உ: சக.)

தேனி—1. கடுகுரோகணி. 2. கொத்தமல்லி. (வைத்தியபரிபா.)

தேனிகை—கொத்தமல்லி.(வைத்தியபரிபா)

தேனித்தல்—தேன்போல இனித்தல்.(உ-ம்.) "அடியார்க்குத்தேனிக்குமாலிங்கேசுரமே" (தணிகை. புராண. சசு.)

தேனிருட்டு—தேனிருல். (வழக்.)

தேனிறல்—தேன்கூடு. (உ-ம்.) "பெருந்தேனிரு அல்கீறுநாடன்" (ஐங்குறு. உகசு.)

தேனீ—தேன்கூட்டுமீ. (உ-ம்.) "கடியதேனீயும்போக்கித்தேனெடுத்தருந்துவாரே" (சிவரக. பாயிர. கஅ.)

தேனீக்குடிக்கீரனூர்— கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (அபிதாந.)

தேனு—களவு. (சூ. நிக. கு: டுஅ.)

தேனூர் — பாண்டிநாட்டூர்களுளொன்று. (உ-ம்.) "வேனிலாயினுந்தண்புனலொழுகுந் - தேனூரன்ன" (ஐங்குறு. டுசு.)

தேனெய்—தேனுகியநெய். (உ-ம்.) (பொருந. உகச.)

தேனெறும்பு—பெரிய எறும்பு. (வழக்.)

தை.

தை—1. ஒரு மாதம். அது: தைஷ என்னுமாரியபதங் கடைக்குறைந்து தை என வழங்குகின்றது. இதனைப் பவுஷமென ஆரியர் சொல்வர். இப்பெயர் பூசநட்சத்திரத்தினுவாமதி நோக்கியென்ப. 2. தாளக்குறிப்பிலொன்று. 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 4. பூசநாள்.(சூ.நிக.கக: டகரவெ.உடு.) 5 மகராசி. (வருஷாதிநூல்.)

தைஇ — 1. கோத்து. (உ-ம்) "அவிரிழை தைஇமின்னுமிழ்பிலங்க" (பதிற்று. ஙக.) 2. செய்து. (புறநானூறு.) 3. தொடுத்து. (உ-ம்.) "வயலைச்செங்கொடிப்பிணையறைஇ" (ஐங்குறு. டுஉ.)

தைஇய—1. இழைத்த. (உ-ம்.) "வேலன் றைஇயவெறியயர்களனும்" (திருமுரு. உஉஉ.) 2. கோலஞ்செய்த. (ஐங்குறு.) பூனைந்துசெய்த என்பர். (புறநானூற்றில்.) 3. தொடுத்த. (ஐங்குறு.)

தைஇயினர்— அணிந்தார். (பரிபாடல்.)

தைசசம்—1. தேயுசம்பந்தம். (சி.சி.உ: டுஅ. சிவாக்.) 2. நெய். (வைத்தியபரிபா.)

தைசசழர்த்தி-அட்டமூர்த்திகளிலொன்று; அது: சுத்தவித்தைவரையில் வியாபித்தது. (சி-லி. சரி. ஙகூ. உரை.)

தைசசாங்காரம்—சாத்துவீகாங்காரம். (சி. சி. உ: சுo. ஞாநப்.)

தைசதம்—1. அக்கினிசம்பந்தம். 2. தைசதவகங்காரம். (சி. சி. உ: சுo. ஞாநப்.)

தைசதவகங்காரம் — மூவகையகங்காரங்களுளொன்று. (தைசசாங்காரம் பார்.)

தைசதன் — சுக்குமதேகமாகிய சொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த ஆத்துமா. (ஞாநக்கட். தொம்பதமாநு.)

தைசம்–பூசநட்சத்திரம். (உள்ளமுடை. ஙு.)

தைத்தல்—1. ஊடுருவுதல். (உ-ம்.) "கான வேன்மூட்டைக்குங்காடு" (பொய்யாமொழி.) 2. பொருத்துதல். (உ-ம்.) "புதியகோமளப் பலகைதைத்து" (பாரத. கிருட்டிண. கoஉ.) 3. பொல்லம். (பிங்கல. உஙoஉ.)

தைத்தன்று–தைத்தது. (உ-ம்.) "வலத்தலை யமாஞெக்கிவபிறருவத்தைத்தன்றல்" (திரு விளை. பழியஞ். அ.)

தைத்தியமதநம்–கரணச்செடி. (வைத்திய பரிபா.)

தைத்தியர்—அசுரர், திதிபுத்திரர். (பிங்கல. உoக.)

தைத்திராம் — கிச்சிலிக்குருவி. (வைத்திய பரிபா.)

தைத்திரியம் — 1. இரண்டாம்வேதமாகிய யசுர். (சைவச. பிங்கல. உoசுக.) 2. உபநிடதம் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (அபிதாங.)

தைத்திரீயம்–யசுவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். கவ. கஅ.)

தைத்திரீயர்—யசுர்வேதத்துத் தைத்திரிய பாகத்தை யநுசரிப்போர்.

தைதுலம்—ஒரு கரணம்; அது: பூர்வபக்கத் திரிதியை முற்கூறும் பூர்வபக்கச்சட்டி பிற்கூ றும் பூர்வபக்கத்தசமி முற்கூறும் பூர்வபக்கத் திரயோதசிபிற்கூறும் அபரபக்கத்திதியைமுற் கூறும் அபரபக்கபஞ்சமி பிற்கூறும் அபரபக்க நவமி முற்கூறும் அபரபக்கத்துவாதசிபிற்கூறு மாம். (விதாங. பஞ்சாங்க. உகூ.)

தைப்பான்—தையற்காரன். (வழக்.)

தைப்பு—தைத்தல். (உ-ம்.) "தாங்காவிழை யெடுத்துத்தைப்பரோவம்மானே" (தனிப்பாட்.)

தையல்—1. அழகு. (சூ. நிக. உ: டுசு.) 2. ஒப்பனை. (பரிபாடல்.) 3. தைப்பு. 4. பெண். (உ-ம்.) "தையனல்லார்போகமின்றி" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. சுக.) [பெண்ணுக்கு அழகுடை மையால்வந்தபெயரென்றுகூறுவர்.]

தையரியம்—உரம், பலம். (வழக்.)

தையரியலட்சுமி — அட்டலட்சுமிகளிலொ ருத்தி. (உ-ம்.) "அட்டலக்குமிபார்"

தைலபாணிகம் — வெண்சந்தனம். (வைத் தியபரிபா.)

தைலம் — எண்ணெய். (தைல. தை லவ.) 2. மருத்தெண்ணெய். (உ-ம்.) "பிணி யாவும்போக்கிக்காக்குந்தைலம்போற்குடிலேவே ழமிறை, நீக்கிக்காக்குந்தமிழைநின்று. (தைல. கடவுள். க.)

தைலாந்தநவி—ஒரு குருவி. (வழக்.)

தைலி— } எண்ணெய்க்காரன்.
தைலிகன்— }

தைவதம்—1. ஏழிசையிலொன்றாகிய "த" என்பது; இது: விளரி. (கொக்கோ.) 2. தெய்வ ஆராதனை. (உ-ம்.) "தொழுதபெறுதைவதமங் களமிசையாதிகளாய்" (தைலவ. பாயிர. கசு.) 3. பஞ்சமதலைக்குஅடுத்ததலை. (பெரிய பு. ஆனாய. உச. உரை.)

தைவம்—தேவனதுடைமை. (சி. சி. அ:சு.)

தைவரல்—1. அநுசுருதியேற்றல். (சிந்தா.) 2. தடவல். (பிங்கல. உகஎங.)

தைவருதல்—1. அநுசுருதியேற்றல். (கூர்ம பு. அட்டமூர்த். க. உரை.) 2. தடவல். (உ-ம்.) "ஒப்பின்மைந்தருடல்கரத்தாற்றைவந்து" (சிவ ரக. தேவியுடன். உங.) (புறநானூறு.) 3. தடைத்தல். (உ-ம்.) "தைவருநவமணிச்சைல மென்னவே" (பாரத. வாணை. ச.) [ஈண்டு அழு கற்றத்துடைத்தலென்க.]

தைவிகம்—தேவச்செயலாய்ச்சம்பவிப்பது. (சி. சி. உ: ஙச. சிவஞா.)

தைவிகலிங்கம்—விட்டுணுமுதலிய தேவர் களாற் றாபிக்கப்பட்டலிங்கம்; அது: தீபாகார மாய் மேடுபள்ளமுடையதாய் நானுவிதமாகிய கோடாத்தோடுங்கூடினதாய், இரண்டுகையை யுங் கூப்பினதுபோல்வதாய்த் திருமுகத்திலே நெல்லுப்பிரமாணமுயர்ந்து நீண்டு தாரையா யிருக்கும். (சைவச. பொது. சஙஉ. உரை.)

தைவீகம்—1. தெய்வத்தன்மை. 2. தெய்வ வழியாய்வருவது.

தைவேளை—ஓர் பூண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

தொ.

தொக்கடி–சிறுகூடை. (வழக்குப்போலும்.)

தொக்கம்–தொங்கல். பகுதிவிகாரமாயிற்று. அம் தொழிற்பெயர்விகுதி.

தொக்கார்—அடுத்தோர்.

தொக்கி — சமுத்திராப்பச்சை. (வைத்திய பரிபா.)

தொக்கிந்திரியக்காட்சி—ஓரளவை; அது: பரிசமறிதல்.

தொக்கிந்திரியம் — பரிசத்தைக்கிரகிக்கிற இந்திரியம். (வாசுதே. டுடு.)

தொக்கு—1. உடம்புக்குட்கருவியாய்நின்று பரிசத்தை அறியுமொரு இந்திரியம். (த.வி.ம்.) 2. உடல்.ஆகுபெயர்.)3.தோல்.(சூ.நிக.ஙுசூ.) 4. மரப்பட்டை. (உ-ம்.) "இலவங்கம்பன்னந் தொக்கோடு" (தைல. தைலவ. கூச.) 5. மறை

ந்துஎனப் பொருள்படுமொரு தொழிலேவினை யெச்சம். (உ-ம்.) "தொக்குநிற்றல்"

தொக்குநிற்றல்—உருபுமுதலிய மறைந்து நிற்றல். (உ-ம்.) "சிறியவிலையெனற்பாலதுசிறியிலையெனயகரவுயிர்மெய்தொக்குநின்றது" (நன். கருடு. உரை.)

தொகல்–1. கூடல். (உ-ம்.)"செல்வம்-தொகற்பாலபோதேதொகும்" (பழமொழி. கo: உ.) 2. சேர்தல். (உ-ம்.) "ஆணைத்-துறைநின்றேஞதலிஞற்றெருக்கனனின்பக்கலியான்" (சேது பு. பிரமகத்தி. உச.) 3. தொகுத்தல். (உ-ம்.) "ஐந்தொகைமொழிமேற்பிறதொக்கலன்மொழி" (நன். ஈசுஈ.) 4. மாந்தப்புல். (வைத்திய பரிபா.)

தொகாநிலை — வினைமுற்றும் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் எழுவாயும் விளியுமாகிய ஐவகைப்பொருள்களிலே பெயர்வினைகள் புணரும் புணர்ச்சியும், வேற்றுமைப்பொருள்களில் அவற்றினுருபுகளாகிய இரண்டாவது முதலிய ஆறு உறுபுகளும் இடையேவிரிந்துநிற்கப் பெயர் வினைகள்புணரும் புணர்ச்சியும், இடைச்சொற் புணர்ச்சியும், உரிச்சொற்புணர்ச்சியும், ஒருசொல்லடுக்கிவரும்புணர்ச்சியுமாகியஇவை. (உ-ம்.) "மூற்றீரெச்சமெழுவாய்விளிப்பொருளாறுருபிடையுரியடுக்கிவைதொகாநிலை"(நன். ஈஎo.)

தொகுசரணம் — குறுந்தாள். (உ-ம்.) "பகுசகநந்திண்டொகுசரணந்தண்பார்தங்க" (கோயிற்பு. நடராச. உஈ.)

தொகுத்தல் –1. அளவுபடுத்தல். 2. ஒடுக்குதல். (உ-ம்.) "சுத்ததத்துவங்கடொகுமுதலில்" (கோயிற்பு. இரணியவன்ம. உ.) 3. கூட்டல், திரட்டுதல் என்பர். (புறநானூற்றில்.) 4. சம்பாதித்தல். 5. சுருக்குதல். (உ-ம்.) "பொற்புடைபகுர்மபுராணத்திற்றெருத்திதனேப்புகன்றிட்டாரே" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. ஈஈ.) 6. திரண்டு அமையச்செய்தல். (உ-ம்.) "துகடருசாதுரங்கம்யாவையுந்தொகுத்துநின்முன்" (பாரத.பதினேரா.சு.)

தொகுத்து—சேர்த்து. (ஐங்குறு.)

தொகுத்துச்சூட்டுதல்—மூப்பத்திரண்டுதந்திரயுத்திகளுளொன்று; அது: பலவற்றையுந் திரட்டிக்காட்டல். (நன். கச.)

தொகுத்துரை — பொழிப்புரை. (உ-ம்.) "பாடங்கருத்தேசொல்வகை சொற்பொருடொகுத்துரையுதாரணம்" (நன். உஈ.)

தொகுதல் — 1. ஒருங்குகூடுதல். (உ-ம்.) "பெயலும்வினையுளுந்தொக்கு" (வள். நிசடு.) 2. சுருங்குதல். 3. திரளுதல். 4. தொகையாதல். 5. பொருந்துதல். (உ-ம்.) "பாந்தட்டொகுபணந்தகுநிதம்ப-வுடையமர்துகிலும்"(கேரயிற்பு. நடராச. கசு.) 6. வேற்றுமையுருபுமுதலிய மறைதல்.

தொகுதி—1. அளவு. 2. கூட்டம். (உ-ம்.) "தெய்வப்பெயர்த்தொகுதி" 3. திரட்சி, பிண்டம்.

தொகுப்பு — தொகை. தொகுதியெனினுமொக்கும்.

தொகுபு–கூடி. (உ-ம்.) "பலர்தொகுபுரைக்கும்பண்பில்வாய்மொழி" (மணிமே. உ: கடு.)

தொகூஉம்— கூடும். (ரிபாடல்.)

தொகை–1. எண்ணினுறுப்பு. 2. கூட்டம். (உ-ம்.) "தொகைநின்ற-பெற்றத்துட்கோலின்றிச்சேறலும்" (திரிகடு.சு.) 3. சுருக்கம். (உ-ம்.) "தொகையாஞவலூராளி" (திருவாலவாக்காப்பு. கடவுள்வா. ககஈ.) 4. தொகுதி. 5. தொகைநிலை. (உ-ம்.)"மூன்மொழிபின்மொழிபன்மொழிபுறமொழி-யெனுநான்கிடத்துஞ்சிறக்குந்தொகைப்பொருள்" (நன். ஈஎo.)

தொகைக்குடிநீர் — சரக்குகளின்தொகையாற் பெயரிடப்பட்ட பஞ்சமூலகஷாயமாதிரியான கஷாயவருக்கங்கள். (தைல.பாயிர. உஈ.)

தொகைச்சூத்திரம்–அறுவகைச்சூத்திரத்துளொன்று; அது: பலதிறப்பொருள்களையும் வேறுவேருகத் தொகுத்துச்சொல்லுஞ் சூத்திரம். (நன். உo. உரை.)

தொகைத்தல்—தொகைப்படுத்தல்.

தொகைநிலை— தொகைநிலைத் தொடர். (உ-ம்.) "தொகைநிலையைவடநூலார்சமாசமென்பர்" (நன். ஈசுஈ. உரை.)

தொகைநிலைச்செய்யுள் — ஒருவரேனும் பலரேனும் பொருள் இடம் காலம் தொழில் பாட்டு அளவு என்னுமிவற்றுள் தொகைப்படுத்திக்கூறுமொருபிரபந்தம். (இலக்கணவி.அகஎ. உரை.)

தொகைநிலைத்தொடர் — தொகைநிலைத் தொடர்மொழி.

தொகைநிலைத்தொடர்மொழி — பெயர்ச்சொல்லோடு பெயர்ச்சொல்லும் பெயர்ச்சொல்லோடு வினைச்சொல்லும் வேற்றுமை முதலாகிய அறுவகைப்பொருட்புணர்ச்சிக்கண் அவற்றினுருபுகள் நடுவிலே தொகுக்குநிற்ப இரண்டு சொற்கள்முதலாகப் பலசொற்கள் தொடர்ந்து ஒருசொற்போலநடப்பன. (நன். ஈசுஈ. முகம்.)

தொகைப்பொருள்—நான்கிடத்துஞ் சிறந்துநிற்கும். (நன்னூ. ஈசுஉ.)

தொகையாக்குதல்—தொகைப்படுத்தல்.

தொகையின்மைவழக்கு — (பௌத்தம்.) அறுவகைவழக்குகளிலொன்று; அஃது: உருவமுதலிய ஐந்தையும் ஒருகர்த்தா அதனோடுங்கூடாமல் நீக்கிநின்றுண்டாக்குவ னென்பது. (உ-ம்.) "உருவமங்காதியாயவைந்தையுமொருவனின்று–தருவதுதொகையின்மைவழக்கதாஞ் சாற்றுங்காலே" (சி. சி. சௌத்திரா. எ.)

தொகையுண்மைவழக்கு — (பௌத்தம்.) ஆறுவகைவழக்குகளுளொன்று; அஃது: ஒருகர்த்தாவென்றுரைக்கப்பட்டவன் உருவமுதலிய வைந்தோடுங்கூடி வருபவனென்று கூறுதல். (உ-ம்.) "ஒருவனென்றோதப்பட்டானுருவாதியைந்துங்கூடி – வருபவனென்றுரைத்தலுகையுண்மைவழக்கதாகும்" (சி. சி. பர. சௌத்திரா. ள.)

தொகையுருவகம் — உருவக அணிவகையுளொன்று; அஃது: ஒற்றுமையையுவமிக்குவனவாகி ஆகிய ஆக என்னும் என்பன மறைந்து நிற்றலுடையது. (வரலாறு.) "அங்கைமலரு மடித்தளிருங்கண்வண்டுங் - கொங்கைமுகிழுங் குழற்காருந்-தங்கியதோர்- மாதர்க்கொடியுளதானண்பாவதர்க்கெழுந்த - காதற்குளதோகரை" (தண்டி. கருஉ. உரை.)

தொகையுவமம்— தொகையுவமை.

தொகையுவமை — உவமையணி வகையுளொன்று; அஃது: பொதுத்தன்மை வெளிப்பட்டுவாராமலாய்ந்துணரும்படி மறைந்துநிற்றலுடையது. (வரலாறு.) "தாமரைவாண்முகத்துத்தண்டளம்போன்முறுவல் - காமருவேய்புரைதோட்காரிகையீர்-தேமருவும்- பூங்குழலின் வாசப்பொறைசுமந்துநொந்ததோ-பாங்குழலுந் தென்றற்பரிசு" (தண்டி. கூ0. உரை.)

தொகைவிரி– நால்வகைநூல்யாப்பினுளொன்று; அது: தொகுத்தும்விரித்துஞ்செய்தல்" (உ-ம்.) "தொகுத்தல்விரித்தலுமுகைவிரிமொழிபெயர்ப்–பெனத்தகுநூலியாப்பீரிரண்டென்ப" (நன். கருo.)

தொகைவிரியுருவகம் — உருவக அணிவகையுளொன்று; அது: தொகையுருவகம் விரியுருவகம் என்னு மிரண்டுஞ்சேர்ந்து வருவது. (வரவாறு.) "வையந்தகழியாவார்கடலேநெய்யாக- வெய்யசுடரோன்விளக்காகச்-செய்ய-சுடராழியானடிக்கேசூட்டுவன்சொன்மாலை – யிடராழிநீங்கவேயென்று" (தண்டி. கருஉ. உரை.)

தொங்கல்–1. ஆண்மயிர். (சூ.நிக.உ:கூச.)2. ஆபரணக்கடைப்பூட்டு. 3. ஒட்டுப்பற்றிருத்தல். (வழக்.) 4. குடை. (பிங்கல.கருஉக.) 5. தூக்கம். (உ-ம்.) "பன்மணிமாலைகள்கொண்டணிதொங்கல்பயிற்றி" (கோயிற்பு. திருவிழா. கஎ.) 6. தொங்குதல். 7. பீலிக்குஞ்சம். (உ-ம்.)"தொங்கல்வெண்குடை" (இராமா. எதிர்கோட். எ.) 8. பீலிக்குடை. 9. மயிற்றோகை. 10. மலர்மாலை. (உ-ம்.) "தொங்கலும்விரையுஞ்சூழ்ந்தமைந்தருந்துவன்றி" (பெரியபு.தடுத்தாட்.உக.) 11. வெண்குடை. (சூ.நிக. எ: கூஎ.) (2, 8, 9-பிங்கல. கூசுஅச.)

தொங்கன்—கள்வன். [தெலுங்கு.]

தொங்கி—கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

தொங்கிகம்—கட்டம். (வழக்.)

தொங்த — 1. தொங்குதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தொங்குதல்—1. தங்குதல். 2. தூங்குதல். (1, 2-வழக்.)

தொட்ட—தூளியிட்ட. (உ-ம்.) "செந்தீத்தொட்டகருந்தூளைக்குழலின்" (பெரும்பா. கஎகூ.)

தொட்டம்—தூண்டுநிலம். வழக்குண்டுபோலும்.

தொட்டல்–1. தீண்டல், தொடுதல். (உ-ம்.) "தொட்டாரைக்கொட்டிப்பொருளில்லை" (பழமொழி. கூஉக0.) 2. தோண்டல். (உ-ம்.) "ஊழந்தொட்டுத்தேரைவழிச்சென்றூரில்" (பழமொழி. கூ: க.) 3. பெருங்குறிஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டவிரல்தறித்தான்-பெருங்குறிஞ்சா. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டால்வாடி—ஒரு செடி. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டாற்சினுங்கி—சுண்டில். இதற்குச் சுண்டிலென்றும் பேருண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டாற்சுருங்கி — தொட்டால்வாடி. (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டி–1. காஞ்சொறி. (வைத்தியபரிபா.) 2. குறுந்தொட்டி. (தைலவ.) 3. கிற்றூமுட்டி. (உ-ம்.) "மட்பானெயெருவைதொட்டி" (தைல. தைலவ. கூச.) 6. நீர்த்தொட்டி. (உ-ம்.) "கோயிற்புறத்தொட்டித்தீர்த்தமாடி" (திருவீளை. மாபாத. கூஉ.) 7. பத்தர். (பரிபாடல்.)

தொட்டிசீசி—தொட்டியப்பெண். (வழக்.)

தொட்டிப்பாஷாணம் — ஒரு பாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

தொட்டிமை—ஒற்றுமை. (உ-ம்.) "காமன்றந்தைதொட்டிமையுடையவீணை" (சிந்தா. சுரமஞ்சரி. நிகூ.)

தொட்டியம் — ஒரு தேசம்.

தொட்டியர்–ஒருசாதியார். (சூ.நிக.கஉ:எச.)

தொட்டில்—குழந்தைகளைவைத்தாட்டுஞ் சிறுகட்டில். (உ-ம்.) "தோகைநல்லாய்பிள்ளை

யைத்தொட்டிலேற்றெனச்சொல்வினரே" (வி தாந். மைந்தர்வினை. சு.)

தோட்டு — 1. சுட்டி. தொட்டுக்காட்டாத வித்தை. (வழக்.) 2. செறித்து. (புறநானூறு.) 3. தொடங்கி. (உ-ம்.) "அன்றுதொட்டின்று காறும்" (இராமா. சூர்ப்பநகை. கஙூ.) 4. தோண்டி. (உ-ம்.) "கண்டொட்டுண்டகழிமுடைக் கருந்தலை" 5. தோண்டுதல். 6. பற்றி. "உன்னைத்தொட்டொருகாரியமில்லை"(வழக்.) 7. பூண்டு. (உ-ம்.) "போர்க்கெழுகவசந்தொட்டுப்புண்டரநுதலிற்றீட்டி" (திருவிளை. மெய்க்கா. உரு.) (4, 5-திருமுரு. ருஙூ.)

தோட்டுக்காட்டுதல் — சுட்டிக்காட்டுதல்.

தொடக்கம்—1. ஆதி. (உ-ம்.)"தொடக்கமீறப்பியாசம்" (காஞ்சிப். சனற்குமாரப். ருஙூ.) 2. தொடங்குகை.

தொடக்கல்—தொடர்தல். (உ-ம்.) "நீடலை யுந்துபுனற்சங்கந் - துங்கவிலக்கதலிப்புதன்மீ தேதொடக்கிப்போய்" (பெரியபு. ஆனாய. சு.)

தொடக்கு—1. கட்டு. (உ-ம்.) "தொடக்கு நாய்ப்பாசஞ்சுற்றி" (பெரியபு.கண்ணப்ப.உசு.) 2. சம்பந்தம், பற்று. (உ-ம்.) "மாதரவர்பிள்ளைகளைப்பெறுந்தொடக்கில்" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. சுஐ.)

தொடக்குணல்—கட்டுணல். (உ-ம்.) "பழியஞ்சான்செய்தபாதகத்தொடக்குண்டு" (திருவிளை. மாபாத. ஙூறு.)

தொடக்குதல் — தடைப்படுத்தல். (உ-ம்.) "தொண்டைமான்கடகளிற்றினைமுல்லையாற்றொடக்கி" (காஞ்சிப். நாட்டுப். சுஙூ.)

தொடங்கல்-1. ஆரம்பித்தல். (திருக்குறள். இடனறிதல். க.) 2. கருதல். (உ-ம்.) "தொடங்கற்றுன்றியமுதியவன்முதலாக" (கலி. உ.) 3. புகுதல். (உ-ம்.) "பரிந்துசிலகற்பான்றொடங்கல்-கருந்தனம்" (நீதிநெறி. சுசு.)

தொடங்கின்று — தொடங்கிற்று. (உ-ம்.) "பலரிவணெவ்வாய்மகிழ்ஙவதனு-லலர்தொடங்கின்றுலூரேமலர" (ஐங்குறு. எறு.)

தொடங்கி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி

தொடங்குதல்—தொடங்கல். (வழக்.)

தொடர்—1. கோவை. 2. சங்கிலி. (சிந்தா.) 3. தொடர்தல். 4. துவக்குச்சங்கிலி. (உ-ம்.) "விற்பொறிகள்வெய்யவிடுகுதிரைதொடரயில்வாள்"(சிந்தா.நாம.எஉ.) 5. நட்பு. (வள்.சறுஐ.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பஞ்சிநூல். (சூ. நிக. எ: எகூ.) 7. பூமாலை.

தொடர்ச்சி—1. உரிமை. 2. ஒழுங்கு. 3. தொடர்பு. 4. பற்றுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

தொடர்ச்சியின்மை— தொடர்ச்சியுண்மையிற்சொல்லியபடியன்றி ஒரு கடவுளைக்காலத்தமுள்ளவனென்பது பொய்யென்கை. (த. நி. போ. உசுஎ.)

தொடர்ச்சியுண்மை— புத்தர்நூலிற் சொல்லப்பட்ட வழுறுப்பான சீவன்களுமதின் போதங்களுங்கெட்டுப்போனலும் வித்தின் வழி வித்துப்போலக் கணபங்கப்பட்டு அது தானே தோன்றுவது. (த. நி. போ. உசுஎ.)

தொடர்ச்சொற்புணர்த்தல்—தந்திரயுத்தி முப்பத்திரண்டினொன்று; அஃது: ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமுடைய சொற்களைச் சேர்த்தல். (நன். கச.)

தொடர்தல் 1. இடையறுதுவரல். 2. தாவல். 3. படித்தல். (உ-ம்.) "வடகலைதொடர்வார்" (கோயிற்பு. திருவிழா. ஙஉ.) 4. பின்பற்றிப்போதல். (உ-ம்.)"பையுண்மாலையிற்றொடர்ந்தனர்பற்றினர்" (கந்தபு. தருமகோபன்வ. ஙச.) 5. பொருந்தல். (உ-ம்.) "சுற்றிவாரணவுரித்தகுதிநீவிதொடர" (இராமா. விராதன்வதை. கச.)

தொடர்ந்தார்—மித்திரர். (சூ.நிக.உ:ருஉ.)

தொடர்ந்து—நெருங்கி. (பரிபாடல்.)

தொடர்நிலைச்செய்யுள்—1. காப்பியம். (சிந்தா.) 2. செய்யுள்வகை நான்கனுளொன்று; அது: பொருள்பற்றிவரும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளெனவும், சொற்பற்றி வருஞ் சொற்றொடர்நிலைச்செய்யுளெனவுமிருவகைப்படும். (தண்டி. ருஉ. உரை.)

தொடர்ப்பாடு—1. காமநுகர்ச்சி. (சிந்தா.) 2. சம்பந்தம்.

தொடர்பின்மையணி—ஓரலங்காரம்; அது: காரிய காரணங்கள் விரோதந்தோன்றும்படி வெவ்வேறிடத்திலிருப்பது. (குவல. கூஙூ.)

தொடர்பு—ஒட்டுகை. 2. சங்கிலித்தொடர். 3. சிநேகம். (உ-ம்.) "எங்கண்மன்னவனுடன்டொடர்பையெண்ணி"(சேதுபு.சேதுவந்த.எ.) 4. தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) "கலத்தல்"பார். 5. பழமை. 6. பாட்டு. (பிங்கல. உஐகூ.) 7. முறைமை, ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "ஈற்றினிலுயிரெலாமெய்தியோருழைத்-தோற்றுழிப்பிரிந்துபோந்தொடர்புகாட்டுமே" (சேதுபு. கந்தமா. அஉ.)

தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி—ஓரலங்காரம்; அது: சம்பந்தமில்லாதிருப்பச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக்கூறுதலாம்.

தொடர்முழுதுவமையணி — ஓரலங்காரம்; அது: முன்வாக்கியங்களுள்ளும் பின்வாக்கியங்

களுள்ளும் ஒரே பொதுத்தருமத்தைச்சொல்லு தல்.

தொடர்மொழி—அவாய்நிலையானுந் தகுதி யானு மண்மையானு மியைந்து பொருள்விளக் குந் தனிமொழியீட்டம்; அது: இருமொழித் தொடர் பன்மொழித்தொடரென விருவகைப் படும்.

தொடர்வு—தொடர்பு.

தொடரி—1. ஒருசெடி; அது: புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.) [முன்ரெடரி பின்டொடரி யென விருவகைப்படுமென்பாரு மூளர்.] 2. தொடித்து. (உ-ம்.) "புதன்மிசைநறுமலர்கவின் பெறத்தொடரி" (ஐங்குறு. சஙஙூ.)

தொடருஉ—தொடர்ந்து. (பரிபாடல்.)

தொடரொழித்து — நிலைமொழியீற்றையும் வருமொழிமுதலையும் தழுவிநிற்குமெழுத்து.

தொடல்—1. தீண்டல், பரிசித்தல். (உ-ம்.) "சென்றுமெய்தொடலும்" (கூர்மபு. அந்தகா. உ0.) தோண்டல். (உ-ம்.) "தொடத்தொடப் பொறுக்குந்திண்மைத்தொன்னிலமனையான்" (திருவிளை.அங்கம்வெ.எ.) 3. பிடித்தல். (உ-ம்.) "குழையினையிற்கரந்தொட்டு" (கந்தபு.கயமுக னுற். உ0ச.)

தொடலி—தொடரி.

தொடலை—1. தூக்கு. (உ-ம்.) "தொடலை வாளர்தொடுதோலடியர்" (மதுரை. சுஙசு.) 2. மகளிர்விளையாட்டு. (உ-ம்.) "தூமணிவெண்ண ணகையுமையாடொடலைசெய்வாள்" (சிவரக. உருத்திரா. அ.) 3. மாலை. (உ-ம்.) "சூடின ளிருந்தனடொடலையாற்றியே" (கந்தபு. மார்க் கண்டேய. அ0.)

தொடாஅ—தொட்டு. (பரிபாடல்.)

தொடி — 1. ஒரு பலம். (உ-ம்.) "தொடிப் புழுதிகஃசாவுணக்கின்" (வள். கo஫எ.) 2. கங் கணம். (பிங்கல.ஙசுஅருை.) 3. கைவளை, சூடகம். (உ-ம்.) "விரும்பியகுழைதொடிமின்செய்கண் டிகை" (திருவிளை. வளைய. உச.) 4. பூண். (உ-ம்.) "பெருங்கையானைக்கொடுந்தொடிபடக் குங்-கருங்கைக்கொல்லன்" (பெரும்பா.சஙசு.) (புறநானூறு.) 5. வளையல்கழலாதிருத்தற்கு முன்கையிலணிவது. (சிந்தா.கோவிந்தை.சுஉ.) உரை.) 6. வீரவளை. (உ-ம்.) "வலிகெழுதடக் கைத்தொடியொடுசுடர்வர" (மதுரை. எஉ0.)

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினூர்—சங்கப் புல வருளொருவர்.(திருவள்ளுவமாலையிற்காண்க.)

தொடு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. தொ ண்டல். (உ-ம்.) "தொடுவேலைப்புவியாக்கி" (சிவரக.கத்திரிப்பூ.கச.) 3. தோட்டம். 4. மருத நிலம். 5. வஞ்சகம். (3, 4, 5-பிங்கல.ஙசுஅசு.)

தொடுக்கம்—பொன். (பிங்கல. கஉஙஉ.)

தொடுக்துவர் — வளைத்துக்கொள்வர். (புற நானூறு.)

தொடுகை—1. தோண்டுகை. 2. பரிசம்.

தொடுத்த-சுட்டின. (உ-ம்.) "திதிபன்ஞன் கினிடையுவாவின்ரூகென்றுதொடுத்தநான்மு நிவரோடுஞ்சொல்லினன்" (பாரத. களப்பலியூ. உ.)

தொடுத்தல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) "தொடுக் கோபணியீரணியீர்மலர்நுஞ்சுரிகுழற்கே" (திரு க்கோ. சுஙூ.) 2. எய்தல். (உ-ம்.) "நூறம்புதொ டுத்துநூறு. (திருவிளை. சுந்தரப். உஅ.) 3. கட் டல். (உ-ம்.) "சிறுதாம்புதொடுத்தபசலைக்கன் றின்" (மூல்லை. கஉ.) (பிங்கல. கஉசக.) 4. கோத்தல். 5. செலுத்தல். 6. பற்றல். (உ-ம்.) "பாசடைதொடுத்தபடலைப்பழுமரத்தின்" (கந் தபு. கயமுகனு. கஅசு.) 7. பாத்தொடுத்தல். (உ-ம்.) "புலவோருரையெலாந்தொடுத்துரைப் பினும்" (பாரத. கிருட்டிண. சுச.) 8. பிணைத் தல். 9. பொருத்தல். 10. வழக்குத்தொடுத்தல். (உ-ம்.) "பெண்டீர்தொடுத்தாண்டவைப்போர் புகலும்" (திரிகடு. எக.) 11. வளைத்தல். (சூ. நிக. கங: லகரவெ. கடு.)

தொடுதல்—1. அணிதல், வளைகாப்புத்தொடு தல். (வழக்.) 2. இணைந்திருத்தல். செறித்தல் என்பர் (பரிபாடலில்.) 3. உண்ணல். 4. எய் தல். (உ-ம்.) "கடுங்கணைகடம்மைத்தொட்ட னன்" (கந்தபு. சூரபன்மன்வதை. ககக.) 5. செலுத்தல். (உ-ம்.) "சுடராழிதொட்டார்க்கு" (மறைசையந்.) 6. தீண்டல், தொடுத்தல். (பிங்கல. உகஙசு.) 7. தொடங்கல். (உ-ம்.) "அன்றுதொட்டிறைவனைநினைக்கிலன்" (கந்த புராண. திருமண. நுடு.) 8. தோண்டல். (உ-ம்.) "காவோடறக்குளந்தொட்டானும்" (திரிகடு. எ0.)

தொடுதோல்—செருப்பு. (மதுரைக்கா. சுஙசு. அடி. உரை.)

தொடுப்பு—1. கட்டு. 2. கலப்பை. (சூ. நிக. எ: சஅ.) 3. கோவை. 4. சங்கிலி. 5. சேர்க்கை. 6. தொடர்ச்சி. 7. விதைப்பு. (உ-ம்.) "தொடுப்பி னுயிரம்வித்தியதுவிளைய" (மதுரை. ககக.) 8. வெறும்புறங்கூறல். (சூ.நிக.க0:கக.) 4,5-வழக்.)

தொடுமின்—பிழிமின். (புறநானூறு.)

தொடேல்—தீண்டாதேகொள். (சிந்தா.)

தோடை — 1. அம்பு. (சூ. நிக. எ: நு.) 2. கட்டு. (உ-ம்.) "மென்மெரூடைவன்கிழாஅர்" (மதுரை. கூங.) 3. சரமாகத்தொடுத்தமாலை. (உ-ம்.) "இண்டைநிரைத்தொடைதொங்கலெ டுந்தாம-மருக்கிளர்கண்ணிதொடுத்தணிவித்து"

(திருவிளை. தருமிக்கு. சு.) 4. சரீரவுறுப்பினு ளொன்று; அது: முழந்தாளுக்கும் அரைக்கு மிடையிலுள்ள வோருறுப்பு. (உ-ம்.) "உடை தொடைமேலுறவுடுத்தான்" (கோயிற்பு.பதஞ் சலி. ஙஉ.) 5. செய்யுட்டொடை; அஃது: அடி களிலுஞ்சீர்களிலுமுள்ள எழுத்துக்களிசையத் தொடுப்பது. அவை, மோனைதொடை, இயை புத்தொடை, எதுகைத்தொடை, முரண்டொ டை, அளபெடைத்தொடை, அந்தாதித்தொ டை, இரட்டைத்தொடை, செந்தொடைஎனப் பலவகைப்படும். (இலக்கணசிந்.) 6. செய்யுள். 7. தாறு. (சிந்தா.) 8. தொடுத்திருத்தல், தொ டர்ச்சி. (உ-ம்.) "தொடையுடைவாளிமாரிசொ னேயம்புயலிற்பெய்தார்" (பாரத. பதினேராம். எ.) 9. ஈணி. (பிங்கல. கருஙஎ.) 10. பூமாலை. (உ-ம்.) "நறையிதழித்தொடையும்" (பிரமோ. சோமவாரவி. சு.) 11. மாலை. (உ-ம்.) "சுரும் புற்றநறையிதழித்தொடைமுடியோன்" (கோ யிற்பு. பாயிர. ககஙு.) 12. வடம். (பரிபாடல்.) 13. விதி. (உ-ம்) "தொன்மநூனூற்றொடைமர பு வாற்றுடைப்புண்டது" (பெரியபு. திருவாரூர். ஙஎ.) 14. வீணைமுதலியவற்றின்நரம்பு. (புற நானூறு.)

தொடையல்—1. தேன்கூடு. (உ-ம்.) "தே னமர்தொடையறாங்குஞ்செய்கையால்" (கந்த பு. வள். கூ.) 2. தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) "கேள்வி போகியநீள்விசித்தொடையல்" (பொருந.கஅ.) 3. பூமாலை. (உ-ம்.) "கொன்றையந்தொடை யலலையும்புயன்" (ம-தி. எ.)

தொடைவாழை—ஒரு நோய்.

தொண்டகப்பறை—ஆகோட்பறை. (உ-ம்.) "தொண்டகப்பறைதுடியொடார்ச்தெழ" (சிந் தா. கோவிந்தை. கo.)

தொண்டகம் — 1. குறிஞ்சிநிலத்திற்குரிய சிறுபறை. (உ-ம்.) "தொண்டகமுரசுங்கொம் பும்" (பெரியபு.கண்ணப்ப.ஙஅ.) 2. தொண்டு பூண்ட இருதயம். (உ-ம்.) "அன்பர்-தொண்ட கமலரநின்றசோதி.(திருவிளை.சான்மாறி.ககஙு.)

தொண்டர்—வழிபடுகின்ற அடியவர்.(உ-ம்.) "வந்துதிகழ்தொண்டர்புடைசூழ" (திருவாத. திருப்பெரு. சஎ.)

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்—ஒரு வை ணவர். (அபிதாந.)

தொண்டலம்—யானைத்துதிக்கை. (பிங்கல. உசகஅ.)

தொண்டன் — அடியான். (பெரியபு. தடுத் தாட். எசு.)

தொண்டி—1. அடியவள். 2. ஒரு பட்டினம்; அது: சேரநாட்டிற்கடற் க ரை யி லு ள் ள து. (உ-ம்.) "தொண்டியுட்டந்து" (பதிற்று. சுo.) 3. கள். (பிங்கல.ககசசு.) 4. கலப்பைக்கிழங்கு. (தைலவ.) 5. தோன்றிகிழங்கு. (உ-ம்.) "தொ ண்டிசாயிருவேர்நெய்தல்" (தைல. தைலவ. கூச.)

தொண்டிக்கள்—நெல்லாலாக்கியகள். (உ-ம்.) "தோழயாம்பெரிதுமுண்டுந்தொண்டிக் களிதனேயென்முன்" (சிந்தா. பதுமை. சுஅ.) [நெல்லரிசியாலாக்கியகள்ளென்க.]

தொண்டிச்சி—அடியாள்.

தொண்டியோர்—சோழகுலத்தோர். (உ-ம்.) "வங்கவீட்டத்துத்தொண்டியோரிட்ட" (சிலப். ஊர்காண். கoஎ.)

தொண்டு—1. அடிமை. (உ-ம்.) "நாரதனுதி யர்கலந்தேதொண்டுசேர்தரு நந்திதனேவலாற் சூழ்ந்தார்" (சிவரக. மேரு. உஉ.) (பிங்கல. அஎச.) 2. ஒன்பது. (உ-ம்.) "அம்பட்டை" பார். 3. பழமை. 4. வழிபாடு. (3, 4-சூ.நிக.கக: ணகரவெ. கூ.)

தொண்டை — 1. ஆதொண்டைச்செடி. (பிங்கல. உஅசுஅ.) 2. ஆதொண்டைவேர். (உ-ம்.) "அழுக்கிரி"பார். 3. கொவ்வை.(உ-ம்.) "தொண்டைக்கனிவாய்துடிப்ப" (இராமா. மா யாசனக. அஅ.) 4. தொண்டைக்குழி. (பிங் கல. கoருக.) 5. தொண்டைமண்டலம். 6. மிடறு. 7. யானைத்துதிக்கை.(பிங்கல.ஙசுஅஎ.)

தொண்டைநாடு—தொண்டைமண்டலநாடு. (உ-ம்.) "ஒலிகெழுவிளையுளோடுமுடையது தொண்டைநாடு" (தணிகை. திருநாட்டு. சு.)

தொண்டைப்புற்று—ஒரு நோய்.

தொண்டைமண்டலம்—காஞ்சித்திருப்பதி யை தன்னகத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு நாடு. (உ-ம்.) "வந்தப்புராணமரங்கேற்றிஞர்தொண் டைமண்டலமே"(தொண்டைமண்டலசதகம்.)

தொண்டைமான் — ஓரரசன். (காஞ்சிப்பு. நாட்டுப். சுங.)

தொண்டையோர் — தொண்டையைச்சூடி னோர். (உ-ம்.) "கொண்டியுண்டித்தொண்டை யோர்மருக" (பெரும்பா. சருச.)

தொண்ணூறு—ஒரெண், எண்பதின்மேற் பத்துச்சேர்ந்தது. (நன்னூ. ககூச. உரை.)

தொத்தல் — 1. ஒட்டுதல். (உ-ம்.) "சுடர் வெண்கோட்டுமண்டொத்தநிமிராண்கேழலா யினும்" (இராமா. அசூஷயகுமா. வதை. டு.) 2. தொங்குதல். (உ-ம்.) "அவித்தைதொத்தா துயர்ந்ததொல்சுடர்" (சங்கற்ப. மாயா. எ.)

தொத்தன்—அடிமைக்காரன்.

தொத்திடல் — திரளுண்டாதல். (உ-ம்.) "மின்னெருத்திகழல்" (திருக்கோ. உசசு.)

தோத்திரம்—தோத்திரம். (உ-ம்.) "மருவு மலர்புனைதொத்திரசொற்கொடுவளர்கைகுழை பிடிதொப்பணகுட்டொடு" (திருப்பு. விநாயக. ரு.) [இது குறுக்கல்விகாரம்.]

தோத்து—1. அடிமை. (பிங்கல. ருசுஅ.) 2. ஓட்டு, கட்டு. (திருவருட்பயன். உயிரவை நிலை. ரு. உரை.) 3. சார்பு. 4. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) "தொத்தீன்மலர்ப்பொழிற் றில்லைத் தோல்லோனருளென்ன மூன்னி" (திருக்கோ. கூக.)

தோத்துதல்—1. ஓட்டுதல். 2. பற்றுதல். (வழக்.)

தோதி—பப்பரப்புளிமரம். (வைத்தியபரிபா.)

தோந்தத்தசி—நீயதுவானுய் எனப் பொருள் படு மொரு வடமொழிவாக்கியம். (ஞானக்கட். தொம்பதசிரவணம்.)

தோந்தம் — 1 அடங்கியிருத்தல். (உ-ம்.) "வித்தினிடைத்-தொந்தத்தருப்போல்" (ஞான வா. ஞானவிண். கக.) 2. அந்நியோந்நியம். 3. இரட்டித்தது. 4. தொடர்பு. 'தொந்தயுத்தம்' பார்.

தோந்தழற—ஒன்றுபட. (உ-ம்.) "வெந்த முத்தங்கான்றிடுநெய்வெண்ணிரைநெய் யைந் தைந்தாந்தொந்தமுறச்சேர்" (தைல. தைலவ. கருடு.)

தோந்தயுத்தம்—தொடர்ந்தபோர். (உ-ம்.) "ஒருவரோடுமொருவர்தொந்தயுத்தநின்றுஞற் றினர்" (சேதுபு. சீதைகுண்ட. கூ.)

தோந்தரவு—தொந்தரை. (வழக்.)

தோந்தரை—வருத்தம். (வழக்.)

தோந்தரோகம்—தொந்தித்தரோகம்.

தோந்தனை—தொடர்ச்சி. (உ-ம்.) "கர்ப்பா சயத்திற்றொந்தனை அநாதியேயொழி யா மல்" (சி. சி. க: டுடு. நிரம்ப.)

தோந்தி — 1. தொரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வயிறு. (உ-ம்.) "அன்றுதொந்தித்தந்தியறிந்து" (சிவரக. கணபதிவந்தனை. கூ)

தோந்தித்தல்—1. இரட்டித்தல். 2. தொடர்தல். 3. பற்றுதல். (வழக்.)

தோந்திப்பு—1. இரட்டிப்பு. 2. தொடர்பு.

தோநிபதி — சதாசிவதத்துவத்திலிருக்கு மொருபுவநம். (வி-மணி. உஎஅ.)

தோப்பணம் — தோப்புக்கரணம். (உ-ம்.) "வளர்கைகுழைபிடிதொப்பண குட்டொடு" (திருப்பு. விநாயகர்துதி. டு.)

தோப்பி — 1. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 2. தலைத்தொப்பி. (உ-ம்.) "தொப்பியுமுகத்திடை தலக்கமுளாகி" (திருவாத. குதிரை. கசு.) 3. நெல்லாற்சமைத்தகள். (உ-ம்.) "இல்லகெள் ளின்றெருப்பிபருகி" (பெரும்பா. கசo.)

தோப்புள்—கொப்பூழ். (வழக்.)

தோப்பை – தின்மையில்லாமற்பருத்திருத் தல். (வழக்.)

தோம்–ஒரனுகரணவோசை. (உ-ம்.) "தோம் மெனப்பன்முகத்த – குடமுழவெழுமுழக்கம்" (கோயிற்பு. நடராச. எ.)

தோம்பதசிரவணம் — (வேதாந்தம்.) சிவ னது யதார்த்தத்தன்மையைக் குரு உபதேசிக் கத் திடமுறக்கேட்டல். (ஞானக்கட். தொம்பத சிரவண.)

தோம்பதநிதித்தியாசநம் — (வேதாந்தம்.) குருவினுலுபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்மபோதம் நன் முக விளங்கிய விளக்கம். (ஞானக்கட். தொம்பத நிதித்தியாசநம்.) [நிதித்தியாசநம்-தெளிதல்.]

தோம்பதம்—துவமென்னும் பதம். (உ-ம்.) "தற்பதந்தொம்பதந்தாமாயவப்பதம்" (பாடு துறை. அன்னைப். எ.)

தோம்பதமநநம்—(வேதாந்தம்.) யதார்த்த மாகிய ஆத்துமசொரூபத்தை குரு உபதேசிக்கக் கேட்டபின் அதை மநநிற்றிடமாக தரித்துக் கொள்வது. (ஞானக்கட். தொம்பதமநநம்.)

தோம்பம்—கம்பக்கூத்திலொன்று. (வழக்.)

தோம்பர்—கழைக்கூத்தர். (வழக்.)

தோம்பறை-களஞ்சியம். (ஒருகுழூஉக்குறி.)

தோம்பை– தானியங்களைச் சேமித்துவைக் குங் குதிர். (உ-ம்.) "மெள்ளவவன்காணுமுனங்க வனைத்தொம்பைமேவுவித்தங்கவனுடனே மே வுங்காலே" (பஞ்சதந். க-வது. கஅசு.)

தோம்பைக்கூடு—தொம்பை.

தோயீ—குற்றம். (உ-ம்.) "சுண்ணந்தொய் யறப்பெய்தனூர்த்தொடுகடற்பவளச்செப்பும்" (சிந்தா. இலக்கணை. கூஎ.)

தோயீதம் — இரண்டாயிருக்குந்தன்மை. (உபநிடதம்.)

தோயீதல்–1. இளகல். 2. தளர்தல். (1, 2-வழக்.)

தோயீதன்—துவிதன். (வாசுதே. கoஅ.)

தோயீயகம் — தலைப்பாளையென்னு மணி யென்பர்நிகண்டில். பூரப்பாளையென்னுஞ் சிவ ந்த தலைக்கோலம். (உ-ம்.) "தொய்யகம்புல்லகந் தொடர்ந்ததலைக்கண்" (சிலப். கடலாடு. கoஎ.)

தோயீயல்—1. அகமகிழ்ச்சி. 2 இளைத்தல். (வழச்.) 3. இன்பம். (உ-ம்.) "தொய்யற்சிற்தை யாம்யாவரையாதென்றுதுதிப்பாம்" (இராமா. உளர்தேடு. கஅ.) 4. உழவு. 5. சேறு. 6. சோர் தல். (உ-ம்.) "நமதுகுற்றேவலாலழுங்கித்-தொய் யலுள்ளமோடிந்திரன்கரந்தனன்" (கந்தபு. சூர ன்றண்டஞ்செய்.உசு.) 7. தின்பம். (1, 4, 5, 7-சூ. நிக. கக; யகாவெ. டு.)

தோய்யா — கெடாத. (உ-ம்.) "தொய்யா வெறுக்கையொடுதுவன்றுபுகுழீஇச்" (பெரும் பா. சஙச.)

தோய்யாது—கெடாது.

தோயீயில் — 1. உழுநிலம். 2. எழுதுங் குழம்பு, மாதர்முலையுந்தோளுமேழுதுங்குழம் பென்ப. 3. ஒரு கீரை. (வைத்தியபரிபா.) 4. சாந்திஞலிடுங்கோலம். (உ-ம்.) "தூதியேது மின்றிநீரிற்பிரித்ததொய்யிற்குளம் பதலவோ" (மதுரைக். கசு.) 5. தொய்யிற்கொடி. (உ-ம்.) "துணிநீர்மெல்லவற்றெய்யிலொடுமலர" (மதுரை.உஅங) 6. பத்திக்கீற்று. (சிலப். அரும்பத.)

தோயீவு–1. இளைப்பு. 2. தொய்தல். (1, 2-வழக்.)

தோல் — பழமை. (உ-ம்.) "தொல்பகீரதி மைந்தனும்" (பாரத. கிருட்டிண. எச.)

தோல்காப்பியக்குடி—மதுரைக்கருகிலொ ருபட்டினம், பழையகாப்பியக்குடி என்பர்.

தோல்காப்பியம் — ஓரியற் றமிழிலக்கண நூல்; இது: தொல்காப்பியனாற் செய்யப்பட் டது. இதனுரையாசிரியர்கள் கல்லாடர், இளம் பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினர்க் கினியர் என ஐவர். (அபிதாங.)

தோல்காப்பியன்--அகத்தியமுனிவர்மாணாக் கருளொருவரும், சமதக்கினிமுனிவர் புத்திரரு ளொருவருமாகிய திரணதூமாக்கினி என்பவர். (அபிதாங.)

தோல்படை — அரசனது முன்னேரைத் தொடங்கிவரும் படை. (உ-ம்.) "உடலிடத் தூறஞ்சாவண்கண்டொலைவிடத்துத் – தொல்ப டைக்கல்லாலரிது" (வள். எசுஉ.)

தோல்லியல்—1. பழயஉழுவலன்பு.(உ-ம்.) "தொல்லியல்வழாவளந்துய்ப்ப" (கந்தபு. வள். அஅ.)

தோல்லெழில் — இயற்கைநலன். (உ-ம்.) "தொல்லெழிறேய்ந்தார்தொலையினவரினும்" (கலி. ச0.)

தோல்லை — 1. தொந்தரவு. (வழச்.) 2. பழமை. (உ-ம்) "தொல்லைநீர்கொண்டவண் டத்தும்" (அரிச்ச.ஙு.) 3. பழயவுரிமை.(உ-ம்.) "தொல்லைக்கணின்றூர்தொடர்பு" (வள்.அ0சு.)

தோல்வரவு–பழயகுடிவரவு.(உ-ம்.)"தொல் வரவுந்தோலுங்கெடுக்குந்தொகையாக" (வள். க0சஙு.)

தோல்வினை—பழவினை. (உ-ம்.) "தொல் வினைதொடர்ந்ததருஞ்சுழ்பிறவியென்னும் வல் வினைதொடர்ந்து" (பிரமோத். பஞ்சா. ஙஅ.)

தோலி–1. உமி. 2. தொரிநிலவினைப்பகுதி. 3. பழத்தோல். (வழக்.)

தோலித்தல்—உமிபோக்குதல். (வழக்.)

தோலியல்–1. உமிபோக்கியஅரிசி.(வழக்.) 2. தொலித்தல்.

தோலியாகரம்பை—நத்தைச்சூரி. (வைத் தியபரிபா.)

தோலுஇ—அழித்து. (உ-ம்.) "விலங்கலன் னபோர்முதற்றெலுஇ" (மலைபடு. சசுக.)

தோலை—1. தூரம். 2. தொல்லை. (உ-ம்.) "தொலைப்பருஞ்சுற்றத்தாரோ" (சிந்தா. முத் தியா. ஙஎ.) [விகாரம்.] 3. தொரிநிலவினைப் பகுதி.

தோலைச்சி — 1. கொன்று. ஐங்குறு.) 2. போக்கி. (உ-ம்.) "நாளாதந்துநறவுகொடை தொலைச்சி" (பெரும்மா. கசக.)

தோலைச்சிய—தொலைத்த. (புறநானூறு.)

தோலைத்தல் — 1. கொல்லல். (பிங்கல. உகஉசு.) 2.தோற்கச்செய்தல்.(உ-ம்.)"செப்புங் கோங்கரும்புந்தொலைத்தென்னையுமாட்கொண் டகொங்கைகளே" (திருக்கோ. சசு.) 3. முடித் தல். (வழக்.)

தோலைதல் — 1. அழிதல். (உ-ம்.) "வாள வுணர்தொலைதல்காணு" (கூர்மபு.அந்தகா.ஙசு.) 2. கெடுதல். 3. தோற்குதல். (பிங்கல. கஅசுச.) 4. நீங்குதல். (உ-ம்.) "துதித்திடு வோர்தங்கள்பவந்தொலையுந்தானே" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. சுக.) 5. முடிதல். (உ-ம்.) "தொ லையாவழி" (சிவரக. கணபதிவந்தனை. நு.)

தோலைபு — 1. கெடுதல். (உ-ம்.) "படை தொலைபறியாமைந்துமலிபெரும்புகழ்க் – கடை கால்யாத்தபல்குடிகெழிஇக்" (பெரும்பா. ஙகூஅ.) 2. தொலைந்து. (பரிபாடல்.)

தோலைஇயோன்–தொலைவித்தோன். (புற நானூறு.)

தோலையாச்செல்வர்— திருச்சோற்றுத் துறைக்கோவிலிலெழுந்தருளியசிவன். (பெரியபு. திருஞான. ஙருநு. உரை.)

தோலைவு–1. அழிவு. (உ-ம்.) "தொலைவில் யாவர்க்குந்தோற்றருமங்கலம்"(அரிச்ச.மயான. சச.) 2. கழிவு. (உ-ம்.) "பிராரத்தத்தொலைவி லே"(சி.சி.கக:க.நிரம்ப.) 3. தூரம். 4. தோல்வி. (திருக்குறள்.படைமாட்சி.உ.) 5.மனச்சோர்வு. (உ-ம்.) "தொலைவிலாமுதல்வனுர்க்கும்" (அரிச் ச. காசி. கங.)

தோழல்—வணங்கல். (உ-ம்.)"இறுதியில்ல வனைத்தொழற்கு" (திருவிளை. விடையி. க0.)

தோழிக்க—சிறக்க. (திருவானைக். கௌத மப். அச.)

தோழித்தல்–1. ஆரவாரித்தல். 2. கோபித் தல். 3. சிதறல். (உ-ம்.) "தொழித்தளிமுரலு

நந்தனவனமும்" (தணிகை.புராண.எச.) (1, 2-சிந்தா.)

தொழிந்து — தொழித்து, சிதறி. (சிந்தா.)

தொழில்—1. கிரியாசத்தி. (உ-ம்.) "பரையாதிநவசையறிவுதொழிலந்தும்வாயிலா" (சேதுபு. சேதுபல. ருசு.) 2. செயல். (உ-ம்) "தூயமுநிவன்மகத்தழலின்றொழிலுக்குதவ" (சேதுபு. வேதாள. சு.) 3. தந்திரம். (சிந்தா.) 4. பொருளினதுபுடைபெயர்ச்சி. (தொல். சொல். உ00. உரை.) 5. வினைச்சொல். 6. வேலை. (உ-ம்.) "சிறப்பிலாவச்சிறுதொழில்செய்தனெம்" (கந்தபு. கயமுகனு. உ0ருி.)

தொழில்செய்வோர் — கம்மியர். (பிங்கல. அகர.)

தொழிலாளி — வேலைக்காரன். (வழக்.)

தொழிலி—தொழிலையுடையவள். (உ-ம்.) "தொழிலீஇஇகாற்றப்போல்வந்தகதழ்விடக்காரியை" (சலி. கo கூ.)

தொழிலுவமம் — இருபொருளின்றொழிலொப்புமையானத்தொழிற்பொருளை யுவமானோபமேயமாகக் கூறுவது. (தண்டி. பொருள். கூo.)

தொழிலோர்—தொழிலாளர்.

தொழிற்றறிப்பு—வினைக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "சொல்லிடம்பெயரேயேனத்தொழிற்குறிப்பிரண்டினுள்ளும்" (சேதுபு. கந்தமா. கo கூ.)

தொழிற்றுறைவிசேடம்—ஒரலங்காரம்; அது: காரணமாகிய தொழில்குறைந்து அதனாலாகிய காரியம் விசேடித்திருத்தல். (தண்டி. எஎ. உரை.)

தொழிற்றை — (பரதம்.) தொழில்பெறக்காட்டுங்கை; இஃது: அகக்கூத்திற்குரியது. (உ-ம்.) "பிண்டியும்பிணையலுமெழிற்கையுந் தொழிற்கையும்" (சிலப். அரங்கே. கஅ.)

தொழிற்படுதல்—காரியப்படுதல்.

தொழிற்பண்பு—தொழிலையுணர்த்தும்பண்புச்சொல். (நன்னூ. பெயரி. கூஅ. வி-உரை.)

தொழிற்பாடு—வேலை. (வழக்.)

தொழிற்பெயர்—தொழிலாலாய பெயர்.

தொழிற்றன்மையணி—தன்மையணியிலொருவகை; அது: தொழிலின்கணுள்ள பலவிதமான தன்மைகளை உள்ளவாறே அலங்கரித்துக் கூறுவது. [வ-று.] "சூழ்ந்துமுரன்றணவிவாசந்தைத்தாடித்-தாழ்ந்துமதநுகர்ந்துதாதருந்தும்-வீழ்ந்தபெரும்-பாசத்தார்நீங்காப்பரஞ்சுடரின்பைங்கொன்றை—வாசத்தார்நீங்காதவண்டு" (தண்டி. உஅ. உரை.)

தொழிற்று — தொழிலையுடையது. (உ-ம்.) "றப்பேபுரிந்தொழிற்றும்" (வள். கூஎஎ.)

தொழிற்றுறை—வியாபாரத்துறை. (வழக்.)

தொழின்முதனிலை—காரியத்திற்கு முன்னிற்குங் காரணம். (உ-ம்.) "எட்டென்பதொழின்முதனிலையே" (தொல். சொல். கஉ.)

தொழினுட்பம்-நுட்பவணியிரண்டனுளொன்று; அது: தொழிலினலநுமித்து அரிதாக அறியத்தக்கசெய்கைத்திறமுடையது. [வ-று.] "பாடல்பயிலும்பணிமொழிதன்பணைத்தோள்-கூடவவாவாற்குறிப்புணர்த்து-மாடவற்கு-மென்றிங்தொடையாழின்மெல்லவேதைவந்தா-ளின்றீங்குறிஞ்சியிசை" (தண்டி. கூகூ. உரை.)

தொழு — 1. இரேவதி. (பிங்கல. கூசுகo.) 2. குஷ்டநோய். (உ-ம்.) "துக்கத்தொழுநோயெழுபவே" (நாலடி. பழவி.) 3. தொழுமரம். (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. கூ.) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 5. பசுக்கொட்டில். (உ-ம்.) "தொழுத்திறந்துகன்றூட்டநந்துங்கறவை" (நான்மணி. சுo.) 6. பட்டி. (பிங்கல. சுஅஅ.)

தொழுகண்ணி—அரவாட்டிப்பச்சை; இது: வெட்டினதசையைக்கூட்டுமென்பர். (வைத்தியபரிபா.)

தொழுகல்லீர் — தொழுமாட்டாதீர். (பரிபாடல்.)

தொழுதுலம் — மறையவர்குலம். (உ-ம்.) "மதிக்கோவேந்தன்—றொழுகுலச்சிறுவனைத்தான்" (திருவிளை. யானையெய். கூஉ.)

தொழுகை—தொழுதல்.

தொழுத்தை — வசவி, குறளைக்கூறுவாள். (சூ. நிக. உ: சுடு.)

தொழுதக—1. நன்குமதிப்ப. 2. விரும்ப. (1, 2-சிந்தா.)

தொழுதல்—வணங்குதல். (உ-ம்.) "அவர்பதம்புல்லித்தொழுதல்செய்வாம்" (சேதுபு. கடவுள். கo)

தொழுதி — 1. இனம். (உ-ம்.) "தொழுதிபோகவலிந்தகப்பட்ட-மடநடையாமான்" (மலைபடு. சகக.) 2. கூட்டம் (உ-ம்.) "இழையணிந்தெழுசரும்பல்களிற்றுத்தொழுதியொடு" (பதிற்று.சுஉ.) 3. திரள். (உ-ம்.) "கைதோய்வன்னகார்மழைத்தொழுதி" (மலைபடு. கூசுஉ.) 4. தொழுகிறுய்எனப் பொருள்படும் ஒரு முற்றுவினை. 5. பறவைக்கூட்டத்தொலி. (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. கo.) 6. புட்கூட்டம். (பிங்கல. உசoஎ.)

தொழுந்தகை—தொழுதக்கவன்.

தொழுநோய்—குட்டநோய். (உ-ம்.) "துக்கத்தொழுநோயெழுபவே" (நாலடி. கக: கூ.)

தொழுப்பு—உழுதொதொழில் வளைப்பு.

தொழும்பர்—அடிமைகள். தொழும்பு-அடிமையாதலில், தொழும்பரென்றார். (பிங்கல. அஎடு.)

தொழும்பாளர்—தொண்டர்கள். (உ-ம்.) "தூணையாளனேதொழும்பாளரெய்ப்பினில்" (திருவாச. திருச்சதக. கூஅ.)

தொழும்பு—1. அடிமை. (உ-ம்.)"பெற்றவடொழும்புநிலைபெற்றபிழையின்றே-யற்றதென" (சேதுபு.கத்தரு. அக.) 2. அடிமைவேலை. (உ-ம்.) "தொழும்புசெய்யாரென்செய்வார்யமதூதருக்கே" (கந்தரல. நிடு.)

தொழுவம் — 1. தொழுவோம். தன்மைப்பன்மை. 2. பசுக்கொட்டில். (அம்-சாரியை.)

தொழுவர்—1. தொழில்செய்வோர். 2. மருதநிலமாக்கள். (உ-ம்.)"நெய்தலங்கழனிநெல்லரிதொழுவர்" (புறநா. உ0கூ.)

தொழுவு—தோழம். (பிங்கல. கசுஙூஉ.)

தொழுவை—மடி. (உ-ம்.)"துயிலின்றியாநீந்தத்தொழுவையம்புனலாடி" (கலி. ங0)

தொழுனை-யமுனையாறு. (சிலப். அரும்பத.)

தொள்த—1. குழி. (உ-ம்.) "தொள்கொடுங்கிடந்த" (இரா. வாலிவதைப். எங.) 2. வலை (உ-ம்.) "தொள்கின்றலையெய்தியமானென" (இராமா. சடாயுவுயிர். கங0.)

தொள்ளம்—சேறு.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

தொள்ளல்—துளைத்தல். (சூ. நிக. கூ: ங்க.)

தொள்ளாமணி—தொளைக்காதழுழுமணி.

தொள்ளாயிரம்-ஒன்பதுநூறு. (நன்னூல், ஒன்பானெஞபெத்தும். என்னுஞ் சூத்திரத்திலறிக.

தொள்ளி—குழைசேறு. (பிங்கல. கூ0சு.)

தொள்ளுதல்—துளைத்தல்.

தொளை—1. துளை. (உ-ம்.) "மின்னுறழ் தொள்ளையாக்கைவிடுகிலைவீடுசேர்வார்" (சேதுபு. இராமனருச். உஉசு.) 2. துளையுடைப்பொருள். 3. மரக்கால். (உ-ம்.) "அரையரைத்தொள்ளையடிறுத்து" (தைல. தைலவ. கஙங.) 4. வெளிற்றறிவு. (உ-ம்.) "தொள்ளைபூத்தலர்ந்தநெஞ்சிற்றக்கநீகேட்டி" (கூர்மபு. தக்கவே. சு.)

தொளதொளத்தல்—தளர்தல். (வழக்.)

தொளதொளப்பு—நெகிழ்வு. (வழக்.)

தொளதொளனல்—நெகிழ்தல். (வழக்.)

தொளாயிரம்—தொள்ளாயிரம்.

தொளி—1. சேறு. (உ-ம்.) "உழாஅநுண்டொளியுள்புக்கழுந்திய" (சிலப். நாடுகாண். கஉ0) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தொளுக்குதல்-நுகைத்துக்கட்டல், தளர்ச்சியாகக்கட்டல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

தொளுதொளுத்தல்—நுகைதல், தளர்தல்.

தொளை — 1. உட்டுளை. 2. துளை. (உ-ம்.) "கைம்மான்"பார். 3. மரக்கால். (உ-ம்.) ஓங்குதுறையந்தொளையோர்சோடசம்பெய்" (தைல. தைலவ. கஙடு.) [தொள்ளையின் விகாரம்.] 4. மூங்கில். (பிங்கல. உஎசுo.)

தொளைத்தல்-தொள்சல். (பிங்கல.உகடுஉ.)

தொற்று—1. எறுதல். 2. ஒட்டு. 3. தொகுநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "தொற்றுவியாதி" 4. பற்று. 5. பொருத்து தொற்றுவைத்துக்கட்டு. (1, 2, 3, 4, 5 வழக்.)

தொற்றுவியாதி — ஒருவரிலிருந்து மற்றவருக்குவரும் வியாதி. (வழக்.)

தொறு—1. அடிமை. (பிங்கல. அஎச.) 2. இடைச்சாதி. (சிந்தா.) 3. கூட்டம். 4. தொழிற்பயில்வு, உம்பெற்றுவரும். (உ-ம்.) "செறிதொறும்" (வள்ளுவ. புணர்ச்சிமகிழ்தல். கo.) 5. தொழுவம். 6. பசுக்கூட்டம். (உ-ம்.)"தொறுக்கொண்டவருயிருந்தொறுநிரையுங்கவர்சூரன்" (பாரத. அருச்சுநன்றீர்த்த. சு.) (3, 5-பிங்கல. கூசுகூக.)

தொறுத்தி—இடைச்சி. ஒருமைப்பால்.

தொறுத்தியர்—இடைச்சியர். (உ-ம்.)"செய்தனர்சிறுபுன்கோலந்தொறுத்தியர்கைத்துநின்றூர்" (சிந்தா. கோவி. ஃo) (பிங்கல.டுசசு.)

தொறும்—இடப்பன்மைப்பொருளையும் காலப்பன்மைப் பொருளையும் தொழில்பயில்வுப் பொருளையும் தருமோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) "இடந்தொறுஞ்செறியேனற்புனமெலாம்" (கந்தபு. வள். உஎ.) [இடம்.] ஏனைய இலக்கணச்சுருக்கத்திற்காண்க.

தொறுவர் — இடையர். (உ-ம்.) "கிளைபடுதுளைவழிவிரல்விடுதொறுவர்கள்கீதக்குழலொலியும்" (திருப்போரூர். சிறுபறை. எ.)

தொறுவன்—இடையன். (உ-ம்.) "தொறுவனைப்போனின்றுகேள்" (ஒழிவி. சத்தி. எ.)

தொறுவி—இடைச்சி. (சூ. நிக. உ: எo.)

தொறுவியர்—இடைச்சியர்.

தொறுவு — அடிமை. (பிங்கல. அஎச.) (உகரம் சாரியை.)

தொன்மரம்—ஆலமரம். (உ-ம்.) "விருப்பினலைப்பிடித்தேறுதொன்மரத்துச்சியினேற்றினன்" (உபதேச. அயமுகி. ங்க.)

தொன்மை—1. பழமை.(உ-ம்.)"தொன்மையஞானம்பெற்றது" (கோயிற்பு. நடராச. சஉ.)

தொன்மைக்காட்சியநுமானம்—பூர்வகட்சியநுமானம், ஓரளவை; அஃது: ஒருபூவைக்காணுதிருக்கவதன்மணத்தால் இன்னபூவென்றறிதல். (சி. சி. அளவை. கஉ. உரை.)

தொன்று–1. ஊழ். (உ-ம்.) "தொன்றுசுண்ணத்திற்றேன்றியவேறுபாடு" ஆகுபெயர். (சிந்தா. குணமாலை. டுங.) 2. பழமை. (உ-ம்.) "தொன்றுமொழிந்துதொழில்கேட்ப" (மதுரை. கஉசு.)

தொன்னலம் — இயற்கைநலம். (உ-ம்.) "தொன்னலந்தொலைபீங்கியாந்துயருழப்பத்துறந்துள்ளார்" (கலி. கசு.)

தொன்னீர்—கடல். (பிங்கல. டுஅச.)

தொன்னூல்விளக்கம்—ஓரிலக்கணநூல்.

தொன்னை — இலைமுதலியவற்றாற்செய்தபாத்திரம். (உ-ம்.) "தொன்னையாலுண்டியாக்கினவற்கியாந்தூயோன்" (சிவரக. சதானந்த. உ.)

தொனி—1. ஒலி. (உ-ம்.) "தூண்ணருங்கானகத்திலொருமுறிவண்கூவுந்தொனியதனை வினவி" (சிவரக. சிவதன்மா. கசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

தொனித்தல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

தொனிப்பு—ஒலி. (வழக்.)

தொனு—உக்காரம், உக்கிரசத்தம். (வழக்.)

தோ.

தோ—நாயைக்கூப்பிடுமோரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

தோக்துளம்—பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

தோக்கை—கொய்சகம். (உ-ம்.) "தோக்கையந்துகிலினுடன்றுணைமூலைபொருதுசேர்ந்த" (சிந்தா. இலக்கணை. ஙவடு.)

தோகசம்—பால். (வைத்தியபரிபா.)

தோகம்—சிறுமை. (சூ. நிக. அ: கக.)

தோகல்—சோனைப்புல். (வைத்தியபரிபா.)

தோகை — 1. இறகு. (பிங்கல. உஙகூச.) 2. கொய்சகம். (உ-ம்.) "தூசுலாநெடுந்தோகையினல்லவர்" (சிந்தா. பதுமை. கடுடு.) 3. பெண். (உ-ம்.) "உள்ளஞ்சோரவோர்தோகைநின்முள்" (இராமா. உலாவியல். கங.) [ஆகுபெயர்.] 4. மயில். (உ-ம்.) "தோகைகளோகையோடுமாதெனுக்கி" (பாரத. திரௌபதி. கடு.) 5. மயிற்றூகை. (சூ. நிக. ங: டுக.) 6. முன்றூனை. (பிங்கல. கஉஅசு.) 7. வால். (உ-ம்.) "பொறிவயப்புலியின்-றழைத்ததோகையால்" (சேதுபு. சங்கர. எ.) 8. பிங்கலத்தில்-குதிரைவாலுக்குங் கூறுவர். உசடுஎ.) 9. பெருங்கொடி. (சூ. நிக. எ: எச.)

தோகைதுழல் — முதியார்கூந்தல். (வைத்தியபரிபா.)

தோகைமுகபூடணம் — மஞ்சள்; அது: மஞ்சள், மரமஞ்சள், கஸ்தூரிமஞ்சள் என மூன்றுவகைப்படும். (உ-ம்.) "தோகைமுகபூடணம்மூன்று" (தைல. தைலவ. அஉ.)

தோகையர்—பெண்கள். (உ-ம்.) "தருத்தி நீரிருதோகையர்வீசினூர்" (அரிச்ச. விவாக. உகசு.)

தோசம்—குற்றம். (உ-ம்.) "தோசமறத்துதிகொண்மனத்தோதித்தொழுதிருந்தாள்" (சிந்தா. கஙக. உஉஅ.)

தோசி—தோஷமுள்ளவன். (வழக்.)

தோசை—அப்பவருக்கத்திலொன்று. (சூ. நிக. சு: உடு.)

தோட்கப்படாத—தூலக்கப்படாத. (உ-ம்.) "கேளவியால்தோட்கப்படாதசெவி" (வள். சகஅ.)

தோட்கோப்பு — கட்டுச்சோறு. (உ-ம்.) "தோட்கோப்புக்காலத்தாற்கொண்டுய்ம்மின்" (நாலடி. இளமைநிலையா. கo.)

தோட்ட–1. தூலக்கப்பட்ட. (உ-ம்.) "தோட்டசெவியையீயாகுசையாமெனில்" (மணிமே. உதையகுமரன் அம்பலம்புக்ககாதை. கஙடு.) 2. வாங்கிய. (திருக்கோ. அ. உரை.)

தோட்டம்—1. சொல்லை. (உ-ம்.) "வழுதுணைத்தோட்டம்புகுந்தான்" (சிவரக. சுத்தரிப்பூ. உச.) 2. படப்பை. (பிங்கல. எoக.)

தோட்டா–வெடிமருந்துச்சுருள். [இந்துஸ்]

தோட்டி—1. அட்டமங்கலத்தொன்று. (பிங்கல. சஙக.) 2. அழகு. (பிங்கல. ககசக.) 3. கணிச்சி. (பிங்கல. கடுஎக.) 4. கதவு. (உ-ம்.) "நாடைநல்லெயிலணங்குடைத்தோட்டி" (மதுரை. சுகஙு.) 5. செங்காந்தள். 6. நெல்லி. 7. யானையின் அங்குசம். (உ-ம்.) "உரனென்னுந்தோட்டியாலைந்துங்காப்பான்" (வள். உச.) 8. வாயில். (பிங்கல. சுஅக.) 9. வெட்டியான். (வழக்.) (5, 6-வைத்தியபரிபா.) பரிபாடலில் தோட்டிஎன்பது ஆணையென்பர்.

தோட்டிச்சி—பறைச்சி. (வழக்.)

தோட்டிமை — 1. ஒற்றுமை. (சிந்தா.) 2. வெட்டியான்வேலை.)

தோடகம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

தோடத்தீராயம் — மும்பிணி; அவை: வாதபித்தசிலேட்டுமம்.

தோடம் — 1. குற்றம். 2. பாவம். (உ-ம்.) "சத்திரத்தானஞ்சதனுறுகொன்றதோடந்தனையடைந்த" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. ஙசு.)

தோடமூர்ச்சிதம்—மரகதரத்தினக்குற்றத்திலொன்று; அது: புல்லினிறம். (உ-ம்.) "புல்லினிறந்தோடமூர்ச்சிதம்" (திருவிளை. மாணிக்கம். சுஅ.)

தோடலேசம்—மரகத இரத்தினக்குற்றத்தி லொன்று; அது: தாமரைநிறம். (உ-ம்.)"முளரி தோடலேசம்" (திருவிளை. மாணிக்கம். சுஅ.)

தோடலேசாஞ்சிதம் — மரகதரத்தினக் குற்றத்திலொன்று; அ ஃ து: எலுமிச்சையிலை நிறம். (திருவிளை. மாணிக். சுஅ.)

தோடா—கைவேலை. (வழக்.)

தோடாபவாதம் — வழுக்காத்தல். (உ-ம்.) "தோடாபவாதம்வழுமைப்பே" (பி-வி. சச.)

தோடாழ்குளம்–கையைமேலேகூப்பி முழு இ நீர்நிலைகாட்டுங்காலத்துக் கை ய மிழ்ந் துங் குளம். (உ-ம்.) "தோடாழ்குளத்தகோடுகொத்தி ருக்கும்" (பெரும்பா. உஎங)

தோடி—ஓரிராகம். (சிலப். வேனிற். ஙரு. உரை.)

தோடு–1. ஓலை. (உ-ம்.) "இரும்பனம்போந் தைத்தோடும்" (பொருந. கசஙு.) 2. காதணி. (உ-ம்.)"தோடுடையசெவியன்" (தேவார. பிரம புர. க. சம்பந்த.) 3. கூட்டம், தொகுதி.(உ-ம்.) "பாகெளமகளிருந்தோடுகொண்மருங்கில்"(சிலப். கடலாடு. கருஅ.) 4. பழத்தின்மேலி. 5. பூமடல். (சிந்தா.) 6. பூவிதழ். (உ-ம்.) "பொன்னந்-தோட்டலர்தாமரைமூளைத்த" (திருவிளை. தலவிசேட. க.) 7. வாயம்.

தோடை–1. ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி பா.) 2. ஒருமரம்; அது: கச்சற்றோடை, தேன் றோடை, புளித்தோடையெனப் பலவகைப் படும். 3. சலாபக்குளியிலோர்குழூஉக்குறி.

தோடயம்—நாடகச்சிறப்புப்பாயிரக்கவி.

தோண்டல்–1. அகழ்தல். (பிங்கல.உகருங.) 2. முகத்தல். (பிங்கல. உகசசு.) 3. முதலை. (வைத்தியபரிபா.)

தோண்டாது—பறியாமல். (புறநானூறு.)

தோண்டி—1. கரந்தை. (வைத்தியபரிபா.) 2. தண்ணீரிறைக்குஞ் சிறுபாத்திரம். 3 மூகந் துகொண்டு. 4. வறட்சண்டி.(வைத்தியபரிபா.)

தோண்டுதல் — 1. அகழ்தல். (சூ. நிக. கூ: உசு.) 2. முகத்தல். (உ-ம்.) "தோண்டல்பார் இரண்டுமொன்றே"

தோண்மகரம்—ஓரணி. (சிந்தா.)

தோண்மேல் — பிடரி, நிகலம். (பிங்கல. கஐஎ.)

தோணமுகம்—சூழ்கழியிருக்கை. (பிங்கல. ருகக.)

தோணி — 1. அம்பு. 2. இரேவதிநாள். 3. சிறுவழுதுணை. (தைலவ.) 4. சேறு. (சூ. நிக. ரு: உஅ.) 5. மதிலுறுப்பு. 6. மரக்கலம். (உ-ம்.) "புனலின்வீழ்ந்தவர்க்குத்தோணியாய்"(சிவரக. கணபதிவந்தனை. ககக.) 6. மரக்கலத்தினமாகத் திமில் என்றுங்கூறுவர். (சூ. நிக. எ: ருஉ.) 1, 2, 5, 6-பிங்கல. ஙசுகூச.)

தோணிபுரம்—சீகாழி. (உ-ம்.) "தோணி புரத்திறையவனூர்சொன்ன"(திருவாவடு. கோ வை. கருங.)

தோணியோகம்—பஞ்சமாதிபதி மறைந்து குடும்பத்தானத்தில் லாபாதிபதி சந்திரனைக் கூடிநிற்க வரும்யோகம். (சோதிடக்கடல்.)

தோணேகீகம் — மகளிர் விளையாட்டிலொன்று. (உ-ம்.) "கூத்தாவுன்சேவடிக்கேகூடும் வண்ணந்தோணேக்கம்" (திருவாச.திருத்தோணே. க.)

தோத்திரம்—1. துதி. (உ-ம்.) "தோத்திர மொழிவோர்மாதர்தூதரென்றிவரைக் கொல்லில்" (பாரத. கிருட்டிண. கஎங.) 2. தொட்டி பாஷாணம்.

தோத்திரித்தல்—துதித்தல்.

தோதகத்தி–1. நூக்கமரம்.(வைத்தியபரிபா) 2. மரியாதையற்றவள். (வழக்.)

தோதகம்—1. மரியாதையின்மை. (வழக்.) 2. வஞ்சகம். (உ-ம்.) "சிந்தனைசிறிதின்றித்-தோதகத்துடனெண்ணையோசகுனிதன்சூதினுக்கெதிரென்றான்" (பாரத.சூது.சுஎ.) 3. வருத்தம்.(உ-ம்.)"தோதகமாகவெங்குஞ்சுண்ணமேற் சொரிந்து" (சிந்தா. கோவிந்தை. ருடு.)

தோதகன்—வஞ்சகன். (வழக்.)

தோதகி–1. சவுட்டுமண். (வைத்தியபரிபா.) 2. வஞ்சகி. (வழக்.)

தோதிப்பிரியம் — இலவங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

தோதிபேலா—பேராமுட்டி.(வைத்தியபரிபா.)

தோப்பு — (செய்குன்றுசேர்ந்த) சோலை. (பிங்கல. உஅசச.)

தோப்புக்கண்டம் — இருகைமாறிச் செவியைப்பிடித் திருகான்முடிக்கியிருந்திருந் தெழும்பல். பள்ளிக்கூடங்களிலே சிறுவரைத்தண்டிக்குமொருசிறு தண்டனை. (வழக்.)

தோம்–குற்றம்.(உ-ம்.)"தோமிலாமூன்றுநாலுந்துவ்மெனவுதித்தவன்றே"(சூ. நிக. பாயிர.)

தோமரம் — 1. இருப்புலக்கை. (உ-ம்.) "ஞாலமெலாம்பொருதோமரம்வாங்கினை" (பாரத. இருட்டிண. உசு.) 2. எறிபடை. (உ-ம்.) "இலை"பார். 3. கைவேல். (பிங்கல. கருகo.) 4. தண்டாயுதம். (உ-ம்.) "தோமரவலத்தர்" (பதிற்று. ருசை.) 5. பெருஞ்சவளம். (பிங்கல. கருஅங.)

தோய்–1.ஒருவமவாசகம்.(உ-ம்.)"பரந்திடங் கொடுக்கும்விசும்புதோயுள்ளமொடு" (மலைபடு.

ருருஅ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "நிலணண்டந்தோயுடலினன்"(திருவிளை.நாக. அ.)

தோய்ச்சல்—தோய்வு.

தோய்த்தல்–1. ஆயுதங்களைக்காய்ச்சிநனைத்தல். (ஓர் குழூக்குறி.) 2. துவைத்தல். (வழக்.)

தோயுதல் — 1. அகப்பட்டுக்கொள்ளல். 2. அணிதல். (உ-ம்.) "ஜயரிபரந்தமைதோய்ந்தம்பலைத்திகழும்வேற்கட்-டையல்"(நைடத. சுயம்வர. கசு.) 3. இரும்பைக்காய்ச்சிநனைத்தல். 4. உறைதல். 5. கலங்கல். 6. கலத்தல். (பிங்கல. கஙஎக.) 7. குறிக்கப்படல். 8. தீண்டுதல்.(திருக்கோ.ஙஉரை.) 9. துவைச்சலிடல். 10. நனைத்தல். 11. ஸ்நானஞ்செய்தல், குளித்தல். (பிங்கல. கஙஙஊ.) 12. நிலத்திற்படிதல். (உ-ம்.) "அடியினைபடியிற்றோய்த்-திருவிங்குவருவாள் கொல்லோ" (இராமா. சூர்ப்ப. டுகூ.) 13. புணர்தல். (உ-ம்.) "பொருட்பெண்டீர்த்தோய்தல்" (திரிகடி. ஙகூ.) 14. பொருந்துதல். (புறநானூறு.) 15. முகத்தல். (உ-ம்.) "கருங்கலந்தோய்விலாக்காமர்பூந்துறை." (சிந்தா. நாமக. சுஅ.) உதாரணங்காட்டாதவை வழக்கிலறிக.

தோய்ந்த—செறிந்த. (சிந்தா.)

தோய்ப்பு—தோய்த்தல்.

தோய்பிழி—செறிந்தமது. (சிந்தா.)

தோய்வு–1. சலப்பு. 2. சார்பு. 3. தோய்தல்.

தோயசம்—தாமரை. தோயம்-நீர். சம்-உற்பத்தி.

தோயதிப்பிரியம்—இலவங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

தோயபாணம்–பொதலை. (உ-ம்.) "தோயபாணமிவ்வேழிரதத்தொ"(தைல.தைலவ.ஙஙஙு)

தோயம்—1. சமுத்திரம். (உ-ம்.) "ஆடற்சூர்கெட்டோடத்தோயத்தாரைச்சீறி" (திருப்பு. ஙருஙு.) 2. சலம். (உ-ம்.) "தாரிசெற்றுங்கம்பைநதிதோயத்திஞடொறமூப்போதந் தோய்ந்து" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. சஙு.)

தோயமாபுரம்—நிவாதகவசரெனு மவுணரது நகரம். (உ-ம்.) "செம்பொற்புரிசைசூழ்-தோயமாபுரந்தன்னிற்றுதைந்த" (பாரத. நிவாத. சஉ.)

தோயல்–1. ஆயுதங்களைக்காய்ச்சித்தோய்த்தல். 2. கலத்தல். 3. குளித்தல். 4. சயிர். (உ-ம்.) "சண்டர்தோயலஹரி" (அரிச்ச. நாட்டு. உ0.) 5. துவையல். (வழக்.)

தோயி—ஒரு நதி. (வி-ணி.)

தோரணகம்பம் — வெளிவாய்தற் றம்பம். (உ-ம்.) "தோரணகம்பத்தெஞ்ஞான்றும்-வீற்றிருக்கும்பெருமானை" (தணிகை. காப்பு. உ.)

தோரணம் — 1. தோரணங்கட்டுங்கம்பம். (இராமா. சுந்தரகா. சம்புமாலிவதை. கசு.) 2. மகரிகை. (உ-ம்.)"தேசுபெறுவாசலுறுதீபநிரை தோரணமுடித்திரடனில்" (சிவரக. சிலாதரர். ச.)

தோரணி—
தோர்ரணை— } ஒழுங்கு. (வழக்.)

தோரியமடந்தையர்—ஆடமுதிர்ந்த பெண்கள். (சிலப். அரங். கஙச. உரை.)

தோரை—1. குளநெல். (உ-ம்.) "நீர்வீளை கேழலுந்தோரையும்" (சிந்தா.கேமசரி. கக.) 2. கையிறை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கக.) 3. பீலிக்குடை. (உ-ம்.) "போர்தருசாமரைசோரைகணீள்குடைபொற்பீடம்" (கோயிற்பு.திருவிழா.கக.) 4. மணிக்கோவைக்குஞ்சம். (உ-ம்.) "தோரைப்பெருங்குடைமிடைந்து செல்ல" (பெரியபு. தடுத்தா. உங.) 5. மூங்கில். (உ-ம்.) "அவற்பதங்கொண்டனவம்பொதித்தோரை" (மலைபடு. கஉக.) 6. மூங்கிலரிசி. (பிங்கல. உஎசுக.)

தோல்—1. அபசயம், தோல்வி. 2. உடம்பு. (உ-ம்.)"தோல்வற்றிச்சாயினும்" (திரிகடி.உஎ.) 3. ஒருவகைவனப்பு; அது: விழுமியபொருளைத்தரும் மெல்லென்றசொல். (உ-ம்.) "தொல்வரவுந்தோலுங்கெடுக்கும்" (வள்.கoசங.) 4. கேடகம், தோற்பரிசை. (உ-ம்.) "அல்லிருள்வட்டத்தோல்" (திருவிளை.தண்ணீர்.உக.) 5. சருமம். (உ-ம்.) "ஈர்த்ததோலினையீர்த்தலும்" (கந்தபு. ததீசி உத்தர. கசஎ.) 6. தருப்பை. (உ-ம்.) "மென்றோன்மதியுலக்கொல்லன்"(பெரும்பா. உoருு.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. பக்கரை, குதிரைக்கல்லணை. (உ-ம்.) "தோறுமிபு-வைங்நினைப்பகழிமூழ்கலிற்செவிசாய்த்– தண்ணதையங்குமாசிந்தித்தும்"(மூல்லை.எஉ.) 9. மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.) 10. யானை.(உ-ம். "தேர்கள் தோலரிபரிகள்" (திருப்பு. உஉo.) 11. விதையின்மேற்றோல், மரப்பட்டைக்குங்கூறுவர்.

தோல்வி—தோற்றல். (பிங்கல. கஅசுச.)

தோல்வித்தாநம்–யாதேனுமொருவிஷயத்திலே ஒருவர்கொள்கைக்கு மற்றொருவர்கொள்கை மாறுபட்டுழி மெய்யுணர்வுகைவருதல் காரணமாக நியாயசபையிலேவாதியும் பிரதிவாதியுமாகிநின்று பிரமாணாதிகளோடும் வாதிக்குந்தருக்கவாதத்திலே சடமோதிக் கூறுதலினுலாவது, வேறொன்றுகக்கூறுதலினுலாவது ஒருவர் தோல்விக்கிடனுதல்; அது: மயங்கப்பேசுதலும் வாளாவிருத்தலுமென்று இருவகைப்பட்டு; தானெடுத்தக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிக்க மாட்டாமல் அதற்குக்கேடுவரப்பேசுதலும்,

பிறிதொரு மேற்கோளைக் கூறுதலும், மேற்கோளுக்கு மறுதலைப்படப்பேசுதலும், மேற்கோளை விட்டுவிடுதலும், தான்கூறிய ஏதுவுக்குக் குற்றம்வந்துழி வேறோராற்றான் ஏதுக்கூறுதலும், தனக்குவருந்தோல்வியைப் பிறிதொன்றுபேசி மறைத்தலும், பயனெடாதன பேசுதலும், பொருளினிதுவிளங்காதசொற்களை யெடுத்துக்கொண்டு பேசுதலும், அவாய்நிலை தகுதியண்மையில்லனவாப் பேசுதலும், மேற்கோண்முதலியவைந்தினையும் முறைபிறழப்பேசுதலும், அவற்றுட் சில குறையப்பேசுதலும், ஒன்றற்குப்பலகூறுதலும், சொல்லையிரட்டித்துச் சொல்லுதலும், பொருளையிரட்டித்துச்சொல்லுதலும், பிறன்கூறிய பொருளை அநுவதிக்கமாட்டாமையும், பிறன்கூறியபொருளையறிந்தும் அறியான்போன்று வினுதலும், விடைசொல்லத்தெரியாதுவேறொருகருத்துடையன்போன் றிருத்தலும், வாதத்தைவிட்டுப் பிறிதொன்றனைச்சொல்லிப் பொழுதுபோக்கலும், சுபக்கத்துக்குச்சொல்லிய குற்றத்தைப் பரிகரியாதுடம்பட்டுப் பரபக்கத்துக்குக் குற்றம்பேசுதலும், தோல்வித்தானமெய்தியோனைத் தோல்வித்தானமெய்தினையென்றறிந்து கூறாதிருத்தலும், தோல்வித்தானமெய்தாதானையெய்தினையென்று கூறுதலும், தன் சித்தாந்தத்திற்கிணங்காதவற்றைச் சொல்லிச் சித்தாந்தஞ்சாதித்தலும் என விரியான் இருபத்திரண்டாம். (சி. சி. அளவை. கங.)

தோல்விலஞர்—பரம்பர். (பிங்கல. அகo.)

தோல்வு—தோல்வி. (பிங்கல. கஅசுச.)

தோலடிப்பறவை-தோற்காற்பட்சி; அது: தாராமுதலியன.

தோலம்—இலவு. (வைத்தியபரிபா.)

தோலா—1. தோல்வியடையாத. (உ-ம்.) "தோலாக்கரிவென்றதற்கும் (திருக்கோ. ககo.) 2. ரூபாவிடை. [இந்துஸ்.]

தோலாமை—ஊடழியாமை, தோல்வியில்லாமை.

தோலிகை—காது. (வைத்தியபரிபா.)

தோழ்—தொழுவம். (சிந்தா.)

தோழநேறி—சகமார்க்கம். (சி. சி. அ: கஅ. சிவாக்.)

தோழம்-தொழுவம். (உ-ம்.)"தூன்றிநிறைந்தளசூழலுடன்பலதோழங்கள். (பெரியபு. ஆனாய. கக.)

தோழமை—1. நட்பு. (உ-ம்.) "தொடர்ந்ததோழமை-நல்லியலருங்கடன்கழித்தநம்பியை" (இராமா. சடாயு உயிர்நீத்த. கஙசு.) 2. நாலாமிடம். (உ-ம்.) "உதயந்தனமுடனேபிறப்பொண்டோழமைமகவு-சிதையும்பகை" (விதாந. மரபியல். ச.)

தோழன்-1. நண்பன். (உ-ம்.) "யானேதந்தைதோழன்இவரென்மகளிர்" (புறநா. உoக.) 2. பாங்கன். (பிங்கல. கூஎ.)

தோழன்முன்னிலை—ஏடா.(பிங்கல.கூஎ.)

தோழி—சிநேகிதி, பாங்கி. (உ-ம்.) "என்றோழிபரிசேலோரெம்பாவாய்" (திருவாச. திருவெ. க.) இச்செய்யுளிலே ஏல், ஓர்-என்பன இடைச்சொற்கள்.

தோழிமுன்னிலை—ஏடி. (பிங்கல. கூஙச.)

தோள்—1. கை. (உ-ம்.) "தோளுற்-றெழுர்தெய்வந்துணையாய்த்துயர்தீர்த்தவாறும்" (சிந்தா. பதிக. ரு) 2. தோண்டுதல், முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 3. புயம். (உ-ம்.)"குன்றனகுவவுத்தோளார்" (பாரத. பதிஞ்ரா. கூ.)

தோள்கொடுத்தல்—உதவுதல். (வழக்.)

தோள்முத்தம்—ஓரணி. (சிந்தா.)

தோள்வளை-வாகுவலயம்.(உ-ம்.)"கிம்புரிப்பெரியதோள்வளையொடுங்கிளரவே" (இராமா. விராதன்வதை. கஉ.)

தோளணி—1. கேயூரம். (பிங்கல. ககஎஉ.) 2. வாகுவலயம்.

தோளல்—தூளவிடல். (உ-ம்.) "தோளர்மரச்செவித்தூராவயிற்றுச்சுமடர்க்கெல்லாம்" (திருநூற். கo.)

தோளா—தூளக்கப்படாத. (உ-ம்.) "தோளாமுத்து" (திருவாச. புணர்ச். க.)

தோளாமணி-தூளக்கப்படாத மாணிக்கம். (உ-ம்.) "தோளாமணியேபிணையேபலசொல்லியென்னை" (திருக்கோ. சஎ.)

தோளி—1. அரக்கு. 2. அவுரி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

தோளுதல்—தூளத்தல்.

தோளோச்சி—தோளையெடுத்து. (உ-ம்.) "சிலநவிலெறுழ்த்தோளோச்சி" (பெரும்பா. கசரு.)

தோற்க—1. இழக்க. 2. மெலிய. (1, 2-ஐங்குறு.)

தோற்கடகு—தோற்கேடகம். (பதிற்று. சரு. உரை.)

தோற்கடித்தல்—தோற்றோடப்பண்ணல். [தோற்க; அடித்தல்.]

தோற்கருவி—தோலான்மூடப்பட்ட வாச்சியம்; இது: ஐவகை வாச்சியத்தொன்று.

தோற்கருவியாளர்-இயவர்.(பிங்கல.எகூசு.)

தோற்பரம்-கிடுகு, கேடகம்.(உ-ம்.) "போர்மயிற்கேடகம்புளகத்தோற்பரம்" (சிந்தா. இலக்கணை. ககஎ.)

தோற்பலகை — தோற்பரம். (பிங்கல. கசுகக.)

தோற்பாயீ—சருமம், தோற்றவிசு. (சூ.நிக. எ: நிடு.)

தோற்பாவை — தோலினாற்செய்தபாவை. (உ-ம்.) "தோற்பாவைக்கூத்தும்"(சி.சி.ச:உச.)

தோற்பாவைக்கூத்து — அறுவகைவிநோதக் கூத்தினுளொன்று; அது: தோலாற்பாவை செய்தாட்டுவது. (உ-ம்.) "தோற்பாவைக்கூத்துந்தொல்லைமரப்பாவையியக்கமும்" (சி. சி. ச: உச.)

தோற்பு-தோல்பி. [பு-ஒருதொழிற்பெயர் விகுதி.]

தோற்பை–உடம்பு.(உ-ம்.)"தோற்பையுணின்றுதொழிலறச்செய்தூட்டும்" (நாலடி. ஙஃ சு.)

தோற்றம்—1. உதயம். 2. உயர்ச்சி. (வள். கஉச.) 3. உற்பத்தி. (உ-ம்.)"தோற்றமுநிலையுமீறுமாயையின்முழுதெனன்றே"(சி.சி.க:கச) 4. எண்ணம். 5. காட்சி. 6. சொன்மாலை. (பிங்கல. உ0நிச.) 7. பிரகாசம் (வெளிப்படல் என்பர் பரிபாடலில்.) 8. புகழ். 9. வலிமை. 10. விட்சேபசத்தி. (உ-ம்.)"விவிதமாந்தோற்றமென்றும்" (கைவல். தத்துவ. ஙடு.) (5, 9-பிங்கல. ஙசுகஎ.)

தோற்றாவு—தோற்றுதல். (உ-ம்.) "தீழாலவத்தையைச்சொல்லிமத்தியாலவத்தையைச்சொல்லாநின்று சுத்தாவத்தைத்தோற்றரவுமுரைக்கின்றார்" (சி. சி. ச: ஙடு. ஞாநப்.) அரவு தொழிற்பெயர்விகுதி.

தோற்றல்—1. தோல்வி. (பிங்கல. கஅகூச.) 2. தோன்றல். 3. பிறத்தல். (2, 3-சூ.நிக. கக: றகரவெ. நி.)

தோற்றன்—தரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

தோற்றமை—வெளிப்படாமை.

தோற்றுதல்–1. உண்டாதல். 2. உதித்தல். 3. பிறப்பித்தல். (பிங்கல. கஅஉஉ.)

தோற்றுருத்தி—உடம்பு. (சிந்தா.)

தோற்றுவாயீ — தோன்றச்செய்யுமிடம், ஆரம்பம். (உ-ம்.) "மேல்–தூங்காமைகல்வியெனத்தோற்றுவாய்செய்தமாட்சியைவிரித்துக்கூறுகின்றமையின்" (வள். சo. அதி.)

தோற்றுவித்தல் — 1. உண்டாக்கல். 2. பிறப்பித்தல்.

தோற்றுன்னர்—செம்மார். (சூ.நிக.உ:ஙஙூ.)

தோன்றல் — 1. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) "வரைகண்டன்னதோன்றல்" (நெடுநல். கoஅ.) 2. எப்பொருட்குந்தலைவன். (பிங்கல. அஙஅ.) 3. தலைமை. (உ-ம்.) "பூவினிற்பிறந்ததோன்றற்புண்ணியனனையரம்பி" (சிந்தா. நாமக.உஅஎ.) 4. தலைவன். (பிங்கல.ஙசுசுஅ.) (புறநானூறு) 5. தோற்றம். (உ-ம்.) "வரைமருளுமுயர்தோன்றல்" (மதுரை. சசு.) 6. புணர்ச்சிவிகற்பமூன்றனுளொன்று; அது: முன்னில்லாத எழுத்தாயினுஞ் சாரியையாயினுந்தோன்றுதல். (உ-ம்.) "தோன்றநிரிதல்கெடுதல்விகாரம்"(நன்.கருச.) 7. பெருமையிற்சிறந்தோன். (சூ. நிக. உ: கூ.) 8. மகன். (பிங்கல. கூஉo.) 9. மூல்லைநிலத்தலைவன். (உ-ம்.) "நெடுமொல்குறும்பொறைநாடன்மூன்றல்" (இலக்கணவி. ஙகo.) 10. மூத்தோன். (பிங்கல.ஙகo.) 11. விளக்கம். (சிந்தா.) 12. வெளியார்தல்.

தோன்றலிலக்காரம்—எழுத்தாயினுஞ் சாரியையாயினுந்தோன்றல்.(நன்னூ.உயிரீற்று.ச)

தோன்றலர் — தோற்றத்தையுடையவர். (உ-ம்.) "மீன்பூத்தன்னதோன்றலர்" (திருமுரு. கசுகூ)

தோன்றலியாது — தோன்றுமல். (உ-ம்.) "தோன்றலியாததம்பழியுக்குனர்" (பதிற்று. எக.)

தோன்றலை — தோன்றுதலையுடையாய். (உ-ம்.) "பூத்தசுற்றமொடுபொலிந்துதோன்றலை" (பதிற்று. கூo.)

தோன்றுத்துணை—அந்தரங்கத்துணை. (உ-ம்.) "தோன்றுத்துணையாயிருந்தனன்" (திருப்பாதிரிப்புலியூர்த்தேவாரம். திருநாவுக்.)

தோன்றுவெழுவாயீ–குறிப்பாய்நிற்குமெழுவாய்.

தோன்றி—1. செங்காந்தள். (உ-ம்.) "தேம்படுகொயாமலர்த்தோன்றியொடு" (ஐங்குறு. ஙஉo.) 2. தொன்றிப்பூ. (உ-ம்.) "சுடர்ப்பூந்தோன்றி" (குறிஞ்சி. கூo.)

தோன்றுதல்—1. உதித்தல். 2. பிறத்தல். 3. விளங்குதல். 4. வெளிப்படல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

தெள.

தெளத்தியம்–1. தூத்தியம்.2. தூதனிலைமை.

தெளட்டிரிகன் — சத உருத்திரரில் நிருதித்திலிருக்குந்தசருத்திரரிலொருவன்.(வி-னி. உஎo.)

தெளதிகம்—முத்து. (வைத்தியபரிபா.)

தெளமியன்—பாண்டவர் புரோகிதன். (அபிதா.)

தெளர்வாசம் — துர்வாசப்புரோத்சமாகிய ஒரு புராணம். (அபிதா.)

தெளரிதகம்–குதிரையின் மெல்லியநடை. (சிலப்.)

தெளரிதம்—குதிரைநடை. (சிந்தா.)
தெளவல்—1. கெடுதல். 2. தாவுதல்.
தெளவாரிகன்—துவாரபாலகன். (கூர்மபு. திருக்கல். கூ. உரை.)
தெளவுதல்—1. கெடுதல். 2. தத்துதல்.
தெளவை—1. அக்காள். (பிங்கல. கஙஙூ.) 2. தாய். (சூ. நிக. கக: வகரவெ. கச.) 3. மூதேவி. (பிங்கல. கஅஎ.) [தவ்வை எனவும் வரும்.]

ந.

ந—1. ஓர் இடைநிலை. (உ-ம்.) "வருநர்" 2. இன்மை எதிர்மறைபிறிது என்னும் பொருள்களிலும், நன்மைப்பொருளிலும், ஒப்புப்பொருளிலும் வருமோருபசர்க்கம். [நக்கீரர் என்பதில் நகரம் சிறப்புப்பொருளில்வந்தது.] (சிந்தா.) 3. பஞ்சாட்சரத்திலேரெழுத்தாகிய நகாரத்திலுற் குறிக்கப்படும் திரோதாநசத்தி. (உ-ம்.) "நமமேலொழித்தருளொங்கும்மீளை" (சிலப். கo: கூ. உரை.)
நக்க—1. கெடுத்த. (சிந்தா.) 2. சுடுக. (புறநா.)
நக்கத்தீரசீவகன்—அரசமகளிர் பிராமணனைச் சோரத்தாற்கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "மன்னவர்மகளிர்சோரமறையவர்க்கீன்றசேய்க்கு—நன்னிலத்தவர்சொல்வார்நக்கத்திரசீவகப்பேர்" (சூத. சிவமான். கூ: கூ.)
நக்கல்—1. கெடுத்தல். (உ-ம்.) "பானக்கதீஞ் சொற்பவளம்புரைபாவை" (சிந்தா.கநக. ஙகo.) 2. சிரித்தல். (உ-ம்.) "நன்றுநன்றென்னநக்கு" (நைடத. போர். சூ.) 3. தீண்டல். (உ-ம்.) "வானக்கிநின்று" (சிந்தா.கநக.ஙகo.) 4. நக்குதல்; இது: நால்வகையுணவிலொன்று. (சூ. நிக. கூ: கக.) 5. மலர்தல். (திருக்கோ. கடுகூ. உரை.)
நக்கவரி—வறட்சண்டி. (வைத்தியபரிபா.)
நக்கவாரி—குள்ளமானது, இது ஒருதென்னை மூன்றுவருடத்திலே காயுண்டாவது.
நக்கநம்—நிருவாணம்.
நக்கன்—1. அருகன். (சூ. நிக. கக: கூ.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "நக்கனுந்தனையன்னூர்கண்ணிடைக்கண்டு" (திருவிளை. வலைய. கக.) 3. நிருவாணி. (உ-ம்.) "நராரியினுரிவைநீத்துநக்கனேயாகி" (கந்தபு. தநீசி. யுத். ஙஎ.)
நக்காரி—வறட்சண்டி. (வைத்தியபரிபா.)
நக்கி—1. தீண்டி. (சிந்தா.) 2. நக்குவோன்.
நக்கிதம்—இரண்டு. (வைத்தியபரிபா.)
நக்கிநம்—நிருவாணம். (உ-ம்.) "மூலமுதிரநாணமுதிர்ந்தடங்கிமூடிக்—கலவியிலேநக்கிநத்தைக்காட்டல்" (ஒழிவிலொ.சத்திநிபாதம்.சூ.)
நக்கிநன்—நிருவாணமுடையோன். (சைவ சூ. கoடு.)
நக்கினை—ஆடையில்லாதவள்.
நக்கிப்பூ—ஓர் பூடுஎன்னூர். (வைத்தியபரிபா.)
நக்கிரை—நக்கிரா—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)
நக்கீரன்—நற்கீரன். (திருவிளை. கீரனைக்கரையே. கக.) நகரம் சிறப்புப்பொருடந்தது.
நக்கு—1. நக்குதல். (உ-ம்.) "நக்குநாயினுங்கடையெனப்புகலுநான்மறையே" (திருநா. தேவாரம். பொ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பிணிவிட்டு. (பரிபாடல்.)
நக்குதல்—நக்கல். (வழக்.)
நக—மகிழ்மரம். (உ-ம்.) "பகச்சொலிக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்நகச்சொல்லி" (வள். கஅஎ.)
நகச்சுற்று—நகக்கண்ணில்வருமொருநோய்.
நகசிரிதம்—குன்றி. (வைத்தியபரிபா.)
நகட்டுதல்—அரைத்தல். (வழக்.)
நகத்தயிர்—பூச்சருக்கரைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) "நகத்தயிரனந்தைகுப்பி" (தைல. தைலவ. கஙடு.)
நகத்துரோணம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)
நகநோகரம்—மஞ்சிட்டி. (வைத்தியபரிபா.)
நகதிபீசம்—புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரிபா.)
நகநோக்கி—வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)
நகம்—1. உகிர். (உ-ம்.) "வடுப்போனகந்தைமணிமூலநின்குறைமற்றிலையே" (மறைசை. அக.) 2. (பரிமளமாகிய) நாசனம். (உ-ம்.) "கடிநகந்தேவதாபம்முதலிய விரைகளிட்டு" (தைல.தைலவ. சஙூ.) 3. தந்தரசம். (வைத்தியபரிபா.) 4. பூமி. (தைலவ.) 5. மரம். (சூ. நிக. கக: ககரவெ. ஙூ.) 6. மலை. (உ-ம்.) "அகனகத்தாநத்தடிவீழ்ந்தலற" (ம-ரு. தி.)
நகர்—1. இடம். (சிந்தா.) 2. ஊர். (உ-ம்.) "நளிமலைச்சிலம்பினன்னகர்வாழ்த்தி" (திருமுரு. உஙஅ.) 3. கோயில். (உ-ம்.) "கயிலையினகவணுள்ளசடவுண்மாநகரிலெய்தி" (கந்தபு.பிரமயாகப். சூ.) 4. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 5. மனை. (உ-ம்.) "வருவிருந்தோம்பித்தன்னகர்விழையக்கூடி" (கலி. எ.) [ஆகுபெயர்.] 6. வீடு. (உ-ம்.) "அந்தணரருகாலருங்கடிவியனகர்" (சிறுபா. கஅஎ.)
நகர்த்துதல்—நகரச்செய்தல். (வழக்.)
நகர்தல்—ஊர்தல், நகருதல். (வழக்.)
நகர்துரோணம்—தும்பை. (மலையக.)
நகர்ப்புறம்—புறநகர்-மருஉ. (உ-ம்.) "நாளாவாவருதுநாமுநகர்ப்புறத்தொருசாரென்றான்" (திருவிளை. அங்கம். கக.)

நகர்படுதிரவியம் — நகரிலுண்டாகுந் திரவியம்; அவை: அரசன், கண்ணுடி, பித்தன், மந்தி, யானைஎன்பன ஐந்து. (சூ.நிக.கஉ: சஎ.)

நகர்வு—நகர்தல். 2. தொழிற்பெயர்விகுதி.

நகாசம்—யானை. (வைத்தியபரிபா.)

நகரப்பட்டினி–ஒருவகைப்பட்டினி.(உ-ம்.) "மேவருடங்குயர்நகரப்பட்டினியும்பாரணமும் விதியினுற்றி" (சேதுபு. அகத்திய. ககூ)

நகரம்—1. இராசதானி. (சூ.நிக.ருு: ஙசு.) 2. ஊர். (சூ. நிக. ருு: ஙருு.) 3. ஒரெழுத்து. 4. கோயில். (உ-ம்.) "கயங்கண்டன்னவயங்குடை நகரத்து" (மதுரை. சஅச.) 5. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. ருு: சo.)

நகரவியக்கி—இண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

நகாவிரம்—மயில். (வைத்தியபரிபா.)

நகாணம்—விந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நகரா—ஒரு பறை. (வழக்)

நகராழசி—ஈரல். (வைத்தியபரிபா.)

நகரி—1. பட்டினம். (சூ.நிக.கஉ:ஙஙு.) 2. வறட்சண்டி. (வைத்தியபரிபா.)

நகரிபகம்—காகம். (வைத்தியபரிபா.)

நகநுதல்—நகர்தல். (வழக்.)

நகநுடம்—மூக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நகரை—ஒருமீன்.(பரதர்வழக்குப்போலும்.)

நகரொடதி – வாலை. (வைத்தியபரிபா.)

நகல் – மகிழ்தல். (வள். அசுo. உரை)

நகலம்–பிரதிட்டாகலையில்வாயுதத்துவத்திலிருக்கும் புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

நகவியாக்கிரம்—புலிதொடக்கி.(வைத்தியபரிபா.)

நகவுளி-ஒருளி.(கம்மியர்வழக்குப்போலும்.)

நகாஅர்—எயிறு. (உ-ம்.) "நகாஅரன்னநளிநீர்முத்தம்" (சிறுபா. ருஎ.)

நகாஅல்—நகுகின்றிலேன். (உ-ம்.) "நகாஅலெனவந்தமாறே" (புறநா. உருஙு.)

நகிர்—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரிபா.)

நகில்–நகிலம். (உ-ம்.) "நலங்குழைதரநகின்முகத்தினேவுண்டி" (இராமா. மிதிலை. சருி.)

நகிலம்—மூலை. (உ-ம்.) "மெய்வியர்வடையவுநகிலம்விம்மவும்" (கந்தபு. வள்ளி. கஉச.)

நது—தெரிநிலவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "நகுகதிர்பரப்புமச்சயிலம்" (தணிகை. புராண. உ.)

நதகம்—சிரிப்பேம். (ஐங்குறுநூ.)

நதடன்—அகத்தியமுனிவரர் சாபத்தாற் சில நாட் பாம்பாயிருந்த ஒரு சந்திரகுலத்தரசன். (உ-ம்.) "நகுடனாமவேனராதிபன்" (பாரத. குருகுல. கச.)

நதத்தம்—புன்குமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நததக்கனர்—சிரிக்கத்தக்கார். (உ-ம்.) "நகுதக்கனரோநாடுமீக்கூறுனர்" (புறநா. எஉ.)

நதநயமறைத்தல் — பொது மெய்ப்பாட்டிலொன்று.(உ-ம்.)"புகுமுகம்புரிநகுநயமறைத்தலாதியபொதுமெய்ப்பாடு" (கூர்மபு. கடவு. உ. உரை.)

நதும்—பாடாநிற்கும். (புறப்பொ.)

நதுலம்—கீரி. (உ-ம்.) "வெருவாகீளையரவம் மதநகுலத்தொடுவிரவும்" (அருணகிரி. அருந்தவ. கo.)

நதுலன்—பஞ்சபாண்டவர்களிலொருவன். (உ-ம்.) "சசிகுலநகுலனென்றுந்தம்பிசாதேவனென்றும்" (பாரத. சம்பவ. அஎ.)

நதுலி—பட்டுப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நதுலேட்டை—ஒருபூடி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

நகேசிறு—புல்லுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நகை—1. ஆபரணம். (வழக்.) 2. இன்பம். (சூ. நிக. எ: ஙஅ.) 3. எயிறு. (பிங்கல.கoசo.) 4. எள்ளற்பொருட்டானசிரிப்பு.(உ-ம்.)"நிறையினுர்குணத்தோர்க்கெல்லாநகையினைநிறுத்துமன்றே" (சி. சி. பாயிர. ச.) நகை நான்குவித மாம்–எள்ளலிளமைபேதைமை மடனென்றுள் ளப்பட்டநகைநான்கென்ப. (திருக்கோ. உஉ. உரை.) 5. சிரிப்பு. (உ-ம்.) "நகையாமென்றுரையாமால்" (கோயிற்பு.பாயிர. உஎ.) 6. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 7. பூமொட்டி. (வைத்தியபரிபா.) 8. மகிழ்ச்சிதோன்றச்கூறுமோரலங்காரம். (தண்டியல. சுகூ. உரை) 9. முத்தம். (சிந்தா.) 10. மலர். (பரிபாடல்.) 11. விளக்கம். (உ-ம்.) "நகைமலரிட்டரிச்சித்து" (திருவிளை. விருத்த. உச.) 12. விளையாட்டி. (உ-ம்.) "நகையுள்ளுமின்னுது" (வள். பண்புடைமை. ருு.)

நகைத்தல்—சிரித்தல். (வழக்.)

நகைத்தீறசீகூவை — ஒருவகை விநோதக்கூத்து; அது: வீதாடகக்கூத்து. (சிலப். அரங்கே. கஉ. உரை.)

நகைநோக்கம்–மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நகைப்பு—சிரிப்பு. (வழக்.)

நகையாடல்—சிரித்தல். (உ-ம்.)"அதுபற்றி அவன்வெகுளாதுஇவரியல்பிதுவென நகையாடியொழிந்துவிடும்" (சிவஞாநபா. ருு.)

நகையால் — பசுந்தைச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நகைவர்—நட்பினர். (பதிற்றுப்.)

நகைவேளம்பர்—சாரமாணிகள், சிரிக்கும் பரியாசகருமாம். (சிந்தா.)

நங்கு-பரிகாசம்.(வழக்குமூண்டி.)[தெலுகு.]

நங்தாம்—நங்கூரம். (கடலர் வழக்கு.)

நங்கூரம்—மரக்கலத்தைத்தரிப்பிக்கும் ஒரு கருவி. (வழக்.)

நங்கேந்தாகம்-அரிதாரம்.(வைத்தியபரிபா)

நங்கை—1. சிறியாணங்கை. 2. பெண்ணிற் சிறந்தாள். (உ-ம்.)"நங்கைமகிழ்ந்திட"(சிவரக. தேவி இமயம். ச.) (சூ. நிக. உ: ருஎ.) 3. பெரியாணங்கை. (1, 3-வைத்தியபரிபா.)

நச்சம்பச்சை—நாவி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சம்பு—நஞ்சூட்டியபாணம்.

நச்சமனூர்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (வள்-மாலை. சரு. மூகம்.)

நச்சறுப்பான் — கழுதைப்பாலை. ஓர் பூடு என்றூர் வைத்தியபரிபாடை அகராதியில்.

நச்சினார்க்கினியார் — தமிழுரையாசிரியர்களுள்ஒருவர்; இவர்: மதுரையிற் பிராமணகுலத்திற் பாரத்துவாசகோத்திரத்திற் பிறந்தவர் தொல்காப்பியத்திற்கும், பத்துப்பாட்டிற்கும், சீவகசிந்தாமணிக்கும், வேறுஞ் சிலவற்றிற்கும் இவராலுரைசெய்யப்பட்டுள்ளன.

நச்சிளி—கேவரகு. (வைத்தியப. சருப்பொ.)

நச்சினி—நாலாமாதம். (வைத்தியபரிபா)

நச்சு — 1. ஆசை. (சூ. நிக. அ: எறி.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நஞ்சு. (உ-ம்.) "நச்சுநீர்குடித்துயிர்நீத்தநால்வரில்" (பாரத. நச்சுப்பொய். சூ0.)

நச்சுக்கத்தி — நஞ்சுபாய்ச்சியகத்தி. (திருவிளை. வாதவூரடிக. நிறை.)

நச்சுக்கொடி—கொப்பூழ்க்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுத்தானம்—(கொக்கோகம்.) அமுதநிலைக்கேழாமிடம். (உ-ம்) "அமுதநின்று-சாருந்தானத்துக்கேழாந்தானத்திலொன்றுஞ்செய்யேல் என்பதாலறிக."

நச்சுதல்—விரும்பல். (உ-ம்.)"உம்பர்நாயகன் பதங்கணச்சி" (பாரத. அரிச்சுநன்றவநி. கூஉ.)

நச்சுப்பல்—நஞ்சுப்பல்; அவை: காளி, காளாத்திரி, யமன், யமதூதி என நால்வகைப்பல் பாம்புகளுக்குள்ளன. (சித்தராரூடத்திலறிக.)

நச்சுப்பால்—கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுப்பொய்கை — நச்சுநீர்த் தடாகம். (உ-ம்.) "நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கம்" (பாரதம்.)

நச்சுமரம் — 1. எட்டி. (வைத்தியபரிபா.) 2. நஞ்சுள்ள மரம். (உ-ம்.) "நச்சுமரமாஞலும் வைச்சவன்வெட்டுவானே" (வழக்.)

நச்சுமனூர்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (அபிதானசி.)

நச்சுவிறகு — நஞ்சுச்சாரமுள்ள விறகு; அஃது: எருக்கு, கள்ளி, எட்டிமுதலியனவாம். (வைத்தியபரிபா.)

நச்சுறுவித்தல்—ஆசையுண்டாக்குதல்.

நச்செழுத்து — (இலக்கணம்.) செய்யுளில் முதற்சீருக்கும் தசாங்கதயலுக்கும்விலக்காயுள்ள எழுத்துக்கள்; அவை: யா, ரா, லா, யோ, ரோ, லோ, ய், ர், ல், ஃ. என்பனவும் இருவகையளபெடையும் மகரக்குறுக்கமும் ஆய்தக்குறுக்கமுமாம். இதனைத் "தெரிந்தயரலமேற் சேர்ந்தவாவோவும், புரிந்தவற் றெற்றுய்தப் புள்ளி-விரிந்த. அளபெடுகான்மாத்திரையுமா மென்றறிந்தோர், உளவென்றூர்நஞ்சென்றெழு" என்னுமிவெண்பாப்பாட்டியல் முதல்மொழியியல் அ-ஆம் செய்யுளிற்காண்க.

நச்சேள்ளையர் — ஒரு புலமையர்; இவர்: பெண்பாலார். (சிந்தா.)

நச்சோலம்—நாவி. (வைத்தியபரிபா.)

நசனை — செம்மணியின் குற்றத்தொன்று. [தெலுகு.] திருவிளையாடற்புராணத்திலேயிதனைக் கூறவில்லை.

நசாரி—காஞ்சிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நசித்தல்—அழித்தல். (வழக்.)

நசிதல்—அழிதல். (வழக்.)

நசிப்பு—அழிவு. (வழக்.)

நசியம் — மருந்து மூக்கிலிடுதல். (உ-ம்.) "நாசி – தனினசியம்புரிந்திடினேபீநசமுந்தலை நோயுந்தரியா" (தைல. தைலவ. உ.)

நசியரி—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரிபா.)

நசியல்—நசிந்தது. (வழக்.)

நசிவு—கெடுகை. 2. தொழிற்பெயர்விகுதி.

நசுக்கு—1. நசித்தல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நசுக்குணி — அவரைமுதலிய படர்கொடிகளிற் பற்றியிருக்கிற செந்துக்கள். (வழக்.)

நசுக்குதல்—நசியச்செய்தல்.

நசுங்கடித்தல்—நொறுக்கல் (வழக்.)

நசுங்கல்—நசுக்குப்படல். (வழக்.)

நசுங்குதல்—நசுங்கல். (வழக்.)

நசுநசுப்பு—ஈரம். (வழக்.)

நசுநசென்னல்-ஈரங்கொண்டிருத்தல்.(வழக்.)

நசுவல்—லோபி. (வழக்.)

நசை—1. அன்பு. (உ-ம்.) "நண்பிலார்மாட்டு நசைக்கிழமைசெய்வானும்" (திரிகடு. கூச.) 2. ஆசை. (உ-ம்.) "நசைதரவந்தோர்நசைபிறக்கொழிய" (புறநா. கரு.)

நசைதநர்—நண்பர். (வழக்.)

நசைதல்—1. அன்புறல். 2. விரும்பல்.

நசைநர்—1. சிநேகிதர். 2. விரும்பினோர்.

நசையுநர்—1. சிநேகிதர். 2. நச்சிவந்தவர். (உ-ம்.) "நசையுநர்க்கார்த்தமிசைபோள" (திருமுரு. உஎ0.)

நஞ்சம்–நஞ்சு. (உ-ம்.) "கறையிருணஞ்சம்" (திருவிளை. நாக. கடை.)

நஞ்சரப்பாயீந்தான்—கொடிப்பாலை. (மலை யக.) (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்சறுப்பான்—1. ஓர் பூண்டு. 2. கொண் டைசாணிக்கிழங்கு. 3. கொடிப்பாலை. 4. குன்றி. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நஞ்சி — குன்றுமணி, கொண்டைச்சாணிக் கிழங்கென்றுங்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்சு—விடம். (உ-ம்.) "மீண்டல்"பார்.

நஞ்சுக்கொடி—கொப்பூழ்க்கொடி. (வைத் தியபரிபா.)

நஞ்சுண்டபட்டை—நச்சுப்பாலைப் பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நஞ்செழுத்து—நச்செழுத்துப்பார்.

நஞ்ஞு–இன்மை, அன்மை, எதிர்மறையென் பனவற்றைக்காட்டவருவது.(பி-வி.உக.உரை.)

நஞ்ஞுதற்புருடன்—தற்புருடசமாச மெட்ட னுளொன்று; அஃது: அன்மைமுதலாக மூன் றும். (பி-வி. உக. உரை.)

நட்கப்படுவார்— நட்புக்கொள்ளப்படுவார். (வள். எகூசு. பரி.)

நட்சத்திராகண்டகி—அநாசிச்செடி. (வைத் தியபரிபா.)

நட்சத்திராகிநதி — வெண்சோளம். (வைத் தியபரிபா.)

நட்சத்திராசீரகம்—ஒரு சீரகம். (வைத்திய பரிபா.)

நட்சத்திரதீபம்—ஒரு விளக்கு. (வழக்.)

நட்சத்திரம்—1. தாரகைப்பொது. 2. நாண் மீன்; அவை: அச்சுவினிமுதலாக ரேபதியிறுதி யாகவுள்ளவற்றிற்கும் பெயர்கூறுவர்.

நட்சத்திரமாதம்–இருபத்தேழுநட்சத்திரத் தினுலுண்டாகிய மாதம். (விநாந. குணகுண. அ0. உரை.)

நட்சத்திரமாலை—ஒரு சோதிடநூல்.

நட்டசந்தி–ஆவணிமாசத்துப் பூர்வபக்கச் சதுர்த்திப்பிறை.

நட்டணை—1. ஆகடியம், பரிகாசம். 2. வெ றுப்பு. (1, 2-வழக்.)

நட்டபாடை — ஒரு பண். (திருஞானசம். தேவார. தோடுடையசெவியன்.)

நட்டம்—1. கலைஞான மறுபத்துநான்கினுள் ளொன்று; அது: களவுபோனபொருளைக்குறித்துச் சொல்வது. (சிநேந்திரமாலை.) 2. கூத்து. (உ-ம்.) "இருகைகொட்டிமுன்னர்வட்டமிட்டு நட்டமாடினுன்" (சிவரக. ஞானவாலன்வயிரா. ச.) 3. கேடு. (உ-ம்.)"நட்டம்புரிந்தழலுநல்குர வினுன்மெலிவான்" (சிவரக. கத்திரிப்பூ.கூ.)

நட்டல்—1. சிநேகித்தல். (உ-ம்.) "நாடாது நட்டலிற்கேடில்லைநட்டபின்–வீடில்லை நட் பாள்பவர்க்கு" (வள். எகூக.) 2. நடுதல், நாற்று நட்டல். (வழக்.)

நட்டவர்–சிநேகிதர். (உ-ம்.)"நட்டவரிகலின் றித்தம்மின்-மல்லும்வெஞ்சமரிழைப்பவும்" (தி ருவிளை. எல்லாம். கக.)

நட்டவாளன்—நட்டவாளி. (வழக்.)

நட்டாழட்டிசிந்தனை— ஒரு நூல்.

நட்டார்—1. உறவோர். (உ-ம்.) "நட்டாரு டையான் பகையாண்மைமுன்னினிதே"(இனி யவை. ககூ.) 2. சிநேகிதர். (உ-ம்.) "மெய்மை யே பட்டாங்குறமுரைக்கும்பண்புடையாளரே-நட்டாரெனப்படுவர்" (அறநெறி.)

நட்டி—நட்டம். (வழக்.)

நட்டு—சிநேகித்தலெனப் பொருள்படுமொரு வினையெச்சம். (உ-ம்.) "உறினட்டறிவுரூஉ மொப்பிலார்கேண்மை - பெறினுமிழப்பினுமென்" (வள். அகஉ.)

நட்டுவக்காலி—நட்டுவாய்க்காலி, ஒருவிஷ செந்து. (உ-ம்.) "கரிபவிருச்சிகஞ்செய்யவிருச் சிகநட்டுவக்காலிகடித்தேகொட்ட–வெரியுமி ருப்புக்குகையில்வீழ்ந்துருகிப்பிண்டிபாலங்க ளெற்ற" (சிவரக. நதிகள்வர. கூசு.)

நட்டுவம்—நாட்டியம்பழகுந்தொழில்.

நட்டுவன் — நடனமாட்டுவோன். (உ-ம்.) "எல்லா-மாட்டுமொருநட்டுவனெம்மண்ணலெ னவெண்ணுய்" (திருவாத. புத்தரை. எடு.)

நட்டுவிழுதல்—தலைகீழாய்விழுதல். [மெய் அவத்தை ஐந்தினுளொன்று.] (சூ. நிக. கஉ: சடு.)

நட்டோர்—1. உறவோர். (சூ. நிக. உ: நுசு.) 2. சிநேகர்.

நட்பாடல்—நட்பையாளுதல். (உ-ம்.)"பகச் சொல்லிக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்நகச்சொல்லி–நட்பா டறேற்றுதவர்" (வள். கஅஎ.)

நட்பு—1. உறவு. (உ-ம்.) "பாற்கடலாரமு தங்கெழுமித்தழைத்துநட்பாற்புகுந்தா லென வந்துவர்வேலைநண்ணி" (அரிச்ச. நாட்டு. உ.) 2. சிநேகம். (உ-ம்.)"நட்டல்"பார். 3. (யாழின்) நாலாநரம்பு. (சிலப். அரும்பத.) 4. புணர்தல். (பரிபாடல்.)

நடக்கல்—நடக்குதல். (வழக்.)

நடக்கீதம்—கௌரிபாஷாணம். (வைத்திய பரிபா.)

நடக்கை–1. ஒழுக்கம். (வழக்.) 2. நடத்தல்.

நடத்தல்—1. இயற்றுதல். 2. செல்லுதல். 3. சொல்லுதல். (உ-ம்.) "நன்னுட்டணியான் சிலவல்லநடத்தலுற்றேன்" (அரிச்ச.நாட்டு.க.)

நடத்துதல்—1. இயற்றுதல். 2. செலுத்துதல். 3. நடப்பித்தல். (வழக்.)

நடத்தை—ஒழுக்கம். (வழக்.)

நடந்தாரைத்தோடர்ந்தான்—தெட்டங் காய்ச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நடந்தேறுதல்—நிறைவேறுதல். (வழக்.)

நடநம்—கூத்து. (சூ. நிக. கூ: சஅ.)

நடநழன்று—தேசிகம், வடுகு, சிங்களமென்பன. (உ-ம்.)"திரம்பயினடநமூன்றும்"(கந்தபு. பட்டாபி. கஙூ.)

நடநாயகன்—1. கருடபச்சைக்கல். (வைத்தியபரிபா.) 2. சிவன்.

நடப்ப—பரப்ப. (புறப்பொ.)

நடப்பன—இயங்குமுயிர்வர்க்கம்.

நடப்பித்தல்—நடத்துதல். (வழக்.)

நடப்பு-நடக்கை. பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நடபத்திரிகை—சேம்பு. (மலையக.)

நடம்—கூத்து. (உ-ம்.) "நடமுயலும்பொழுது" (கோயிற்பு பதஞ்சலி. ஙூஅ.)

நடமண்டநம்-அரிதாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நடர்—கூத்தர். (சூ. நிக உ: ஙூஅ.)

நடராசன்—சிவன். (உ-ம்.) "நடராசனனுப்பியநாடகியார்நடநத்திறனுடி" (சிவரக. நந்திகணம். கச.)

நடல்—நடுதல். (வழக்.)

நடலம்பண்ணுதல்—நாகரீகம்பண்ணுதல்.

நடலை—1. துன்பம். (உ-ம்.)"நடலைக்கடலிற் படியேனே" (அருணகிரிபு. அருணசலோதய. அஅ.) 2. நடுக்கம், அசைவு. (உ-ம்.) "நரகத்திலிடர்ப்படோம்நடலையில்லோம்" (தேவார. திருநாவு.) 3. பொய். 4. வஞ்சனை. 5. வருத்தம். (சிந்தா.) (3, 4-சூ. நிக. கக: டகரவெ. க.)

நடவு—1. நடவுதல். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நடுகை. (உ-ம்.) "நாறுசெய்குநரும் போர்த்துநடவுசெய்குநரும்" (திருவிளை. நாட்டுப். உ0.)

நடவுதல்—1. செலுத்தல். (உ-ம்.) "தானவர் சேனையினடவும்" (கூர்மபு. தக்கவமி. சஙூ.) 2. நடத்துதல்.

நடவை—1. கடவுமரம். 2. தணக்குமரம். 3. நடப்பட்டது. 4. வழி. (உ-ம்.) "பாரவாரந்தனைப்பணிவன்படருநடவைபணியாதேல்" (சேதுபு. சேதுவந்த. உசு.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நடன்—1. கூத்தன். 2. சிவன். (உ-ம்.)"நடனும்வணங்குந்தொல்லோன்" (திருக்கோ.எஎ.) 3. மல்லனுக்குமகன். (உ-ம்.) "மல்லனைப்புணர்ந்துவிச்சிலைமாதுவயிறுவாய்த்தவனடனும்" (சூத. சிவமா. கஉ: ஙூஙூ.)

நடாத்துதல்—நடத்துதல்.

நடவல்—செலுத்தல். (சூ. நிக. கூ: சச.)

நடாவுதல்—நடவுதல்.

நடி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நாடகக் கணிகை.

நடித்தல்—1. கூத்தாடுதல். 2. பாவனைகாட்டல். (உ-ம்.) "நாடகத்தாலுன்னடியார்போனடித்து" (திருவாச. திருச்சத. கக.)

நடிப்பு—1. கூத்து. 2. பாவனைகாட்டல். (வழக்.)

நடு—1. அரையென்னுமுறுப்பு. 2. இடை. (உ-ம்.) "ஆசுரர்சேனைநடுச்-சுக்கிரனூர்நிகரென்ன" (பாரத. பதினெரா. சூ.) 3. திதி. (உ-ம்.) "ஆதிநடுவந்தமிலாவளவில்சோதி.(சி.சி.பாயிர. உ. ஞாநப்.) [ஆகுபெயர்] 4. நடுவுநிலைமை. (உ-ம்.)"நடுவொரீஇயல்லசெயின்" (வள்.ககசூ.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பூமி. (பிங்கல. சசஅ.) பரிபாடலில்-அந்தரியாமியென்றூர்.

நடுக்கம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "அணங்குறுதேவரைமிகவுநடுக்கஞ்செய்தார்" (சிவரக. தேவர்மூறை.டு.) 2. நடுங்கல். (உ-ம்.)"நடுக்கம்பாவமூழ்குண்டுமொழ்கி" (திருவிளை.யானையெ.ஙூஅ.)

நடுக்கல்—அசைவு. (வழக்.)

நடுக்கல்வாதம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நடுக்து—1. குளிர்ச்சி. (உ-ம்) "கோட்டமேலம்-நடுக்குறுசந்தம்" (இராமா. ஆற்று. கஙூ.) 2. நடுக்கம். (உ-ம்.) "நடுக்கின்றிநீலியரோ" (புறநா. உ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நடுக்குதல்—நடுங்கச்செய்தல். (வழக்.)

நடுகை—நடுதல். (வழக்.)

நடுங்க—தலையசைத்துக்கொண்டாட. (புறநா.)

நடுங்கநாட்டம்-அகப்பொருட்களவியிலொன்று; அது: தோழிதலைவியைநடுங்காதுதல். (வாண. சுஅ. முகம்.)

நடுங்கல்—1. அஞ்சல். (பத்துப்பா.) 2. நடுங்குதல்.

நடுங்குதல்—1. அசைதல். (உ-ம்.) "பெருங்காலெறியநடுங்குங்கொடியினிற்-திருக்கருவையந்தாதியிற்காண்க. 2. பதறுதல். (உ-ம்.)"நாந்தகத்தடக்கைநடுங்கிவாங்கினன்"(பிர.காண்.பஞ்சாட். உஎ.) 3. பயப்படல். (உ-ம்.) "பருந்துபட. வொன்னுத்தெவ்வர்நடுங்கவோச்சி" (பெரும்பா. ககஅ.)

நடுத்தாயவம்—ஓரளவை; அது: வெண்கடுகாறுகொண்டது. (மிருச. டுஅ.)

நடுத்துஞ்சல்—அவமிருத்து. (உ-ம்.) "நடுத்துஞ்சுந்தொழிறஞ்சென" (கோயிற்பு. வியாக். உடு.)

நடுதல் — 1. தாபித்தல். 2. நாற்றுநடல். (வழக்.)

நடுநடுங்கல்– } பயத்தால்மிகக்கலங்குதல்.
நடுநடுங்குதல்- }

(உ-ம்.) "நடுநடுங்கினானுயர" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ஊஅ.) (சிந்தா.)

நடுநாடி—சுழுமுனைநாடி. (உ-ம்.) "பக்கவளி தனையடைத்துநடுநாடியுறப்பயிற்றி" (காஞ்சிப்பு. தழுவக்குழை. டுஎ.)

நடுநாள்—1. இடையாமம். (உ-ம்.) "நாநடு நாளிடைநீந்ததுமே" (வாண. உகஊ.) (புறப்பொ.) 2. சித்திரை. (சூ. நிக. க: எஊ.)

நடுநிலைத்தீபகம் — தீபகவணியுளொன்று; அது: நடுநின்றசொல் பலவிடத்துஞ் சென்று பொருளைவிளக்குவது. (சி. சி. கo: டுரு. மறை.)

நடுப்பகல்—மத்தியாநம். (சூ. நிக. க: அக.)

நடுவறுத்தான்—மூக்கறுத்தான், மூக்குரட்டைக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

நடுவன் — 1. இயமன். (உ-ம்.) "பணிந்து பூசைபண்ணுவார்புந்திமாழ்குபுன்கணேநடுவனூர்புகுந்திடார்" (சேதுபு. இராமநாத. கூ.) 2. நியாதிபதி.

நடுவனுள்—பரணி. (உ-ம்.) "நடுவனுட்சித்திரைத்திங்கணைகயம்புலியின்வளர்பக்கந்–தொடுமுக்காளில்" (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேநகை. சுஅ.)

நடுவிரல்—மத்திமையென்றபெயர். சைவசமயநெறியிற் காண்க.

நடுவு—1. நடுவுநிலைமை. (உ-ம்.) "நடுவிகந்தொரீஇ" (கலி.அ.) 2. மாதரிடை. (திருக்கோ. ஙக.)

நடுவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நடுவுநிலைத்திணை—பாலைத்திணை. (உ-ம்.) "நடுவுநிலைத்தினையேநண்பகல்வேனிலொடு" (தொல். பொரு. க.) இதன் விவரத்தைச் சூத்திரவிருத்தியில் நன்குகாண்க.

நடுவுநிலைமை–நியாயம்; அது: பகை அயல் நண்பு என்னும் அறத்தின்வழுவாது ஒப்பநிற்கும் நிலைமை. (வள். கஉ-ம் அதி.)

நடேசழூர்த்தி — சிவமூர்த்திகளெல்லாவற்றுள்ளு மிக மேலாகிய சிவமூர்த்தி. (கோயிற்பு புராணத்திற்காண்க.)

நடை—1. ஒழுக்கம். (திருமுரு.உoடு.உரை.) 2. கூத்து. (சூ. நிக. க: சஅ.) 3. செல்லுகை. (பிங்கல. ஙஎoக.) 4. செல்வம். 5. முறை. (உ-ம்.) "தன்பப்பாட்டினைநீக்கியாளு-நடையினையாகி" (திருவிளை.நான்மாட. கஙூ.) 6. வழக்கம். (வழக்.) 7. வழி. (4, 7-சூ. நிக. கக: டுகர வெ. உஙூ.)

நடைத்தேர்—சிறுதேர். (புறப்பொ.)

நடைப்படாம்—நடைப்பாவாடை. (உ-ம்.) "பையரவுரியினன்னநடைப்படாம்பரப்பி" (திருவிளை. திருமண. சசஎ.)

நடைப்பரிகாரம்— 1. நடத்துதற்குவேண்டும் பொருள். (உ-ம்.) "நட்டோருவப்பநடைப்பரிகாரம்" (சிறுபா. கoச.)

நடைப்பாவாடை— நடைப்படாம்.

நடைபெருக்கல் — போக்குவரவுசெய்தல். (உ-ம்.) "பின்னுமதன்மாடுசிலநாணடைபெருக்கிச்-சென்னெறியின்" (கோயிற்பு.இரணியவம்ச. ஙoஎ.)

நடையன்—1. கழுதை. ஒரு குழூஉக்குறி. (ஏகாலியர் வழக்கு.) 2. நடக்கிறவன்.

நண்டு—1. கற்கடகவிராசி. (உ-ம்.) "சாடி" பார். 2. ஞெண்டு. (உ-ம்.) "நண்டுசிப்பிவேய்கதலி" (மூதுரை.)

நண்டுகண்ணுக்கினி—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரிபா.)

நண்டுக்காற்கீரை—ஒரு கீரை. (வைத்தியபரிபா.)

நண்டுக்காற்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

நண்ணல் — கிட்டல். (உ-ம்.) "மாதுலன்" பார்.

நண்ணலர்—பகைவர். (பிங்கல. ஙசஎ.)

நண்ணார்–பகைவர். (உ-ம்.) "நண்ணார்நாணநாடொறுந்தலைச்சென்ற" (புறநா. உஙூ.)

நண்ணுதல்–1. கிட்டுதல். (சூ. நிக. கூ: சஙூ.) 2. கிடைத்தல். (உ-ம்.) "போதுசெய்யாதடங்காணநண்ணுமுடலிதுவன்றே" (கோயிற்பு. பாயிர. கச.) 3. பொருந்தல். (உ-ம்.) "அத்தனுமித்தலநண்ணி" (கோயிற்பு.வியாக்கிரபாத.எ.)

நண்ணுநர்—மித்திரர். (பிங்கல. ஙசசு.)

நண்பகல்—மத்தியாநம். (சூ. நிக. க: அக:)

நண்பன்–1. கணவன். (சிந்தா.) 2. சணல். (வைத்தியப்ரிபா.) 3. சோழன். (சூ.நிக.உ:சஉ.)

நண்பாலம்–வெட்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

நண்பு—1. நட்பு. (வள்.பண்புடைமை.அ.) 2. நண்பன். (உ-ம்.) "கவிதனக்குரைகெழுநண்பா-மன்னவன்" (பாரத. குருகுல. கஅ.) [ஆகுபெயர்.]

நணந்தம் — 1. சணல். 2. புன்கு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நணி—அணிமை. (உ-ம்.) "திரைபொருமுந்நீர்க்கரைநணிச்செலினும்" (புறநா. கடுச.)

நணிநணித்து—மிகவணித்து (பரிபாடல்.)

நணித்து—கிட்டியிருக்குந் தன்மைத்து. (உ-ம்.) "வாழ்க்கை-தவலுங்கெடலுநணித்து" (வள். அருசு.)

நணிது—அணியது. (சிந்தா.)

நணிய—அண்ணிய. (ஐங்குறுநூ.)

நணியது—கிட்டியது. (உ-ம்.)"வையத்தின்-வானநணியதுடைத்து" (வள். நடுங.)

நணுகல்—1. கிட்டல். 2. சேர்தல். (திருக் கோ. சஎ. உரை.)

நணுகலர்— } பகைவர். கண்ணலர் என்ப
நணுகார்— } தன் பொருளாம்.

நணுதல்—1. கிட்டல். 2. சார்தல்.

நணுதுவித்தல்—பொருந்துவித்தல். (உ-ம்.) "நாதனடிக்கமலங்கணணுகுவிக்குந்தானே"(சி. சி. அ: உசு.)

நத்தத்தணூர்—சங்கப்புலவரிலொருவர். (வள். மாலயிற்காண்க.)

நத்தப்பலர்—எருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நத்தம்— 1. ஆக்கம். (உ-ம்.) "நத்தம்போற் கேடுமுளதாகும்" (வள்.உசுடு.) [நந்தென்னுந் தொழிற்பெயர்விகாரத்தால் நத்தென் றாய்ப், பின் அம்என்னும்பகுதிப்பொருள் விகுதிபெற்று நத்தம் என்றாயிற்று.] 2. இராத்திரி (உ-ம்.) "விருத்தர்பாலரானவர்கணத்தபோசன ங்கள் பண்ண" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. சகூ.) 3. இருள். 4. ஊர். 5. எருக்கு. 6. சங்கு. 7. நத்தை. 8. புன்கமரம். 9. மூக்கு. 10. வாழை. (3, 4, 7-சூ. நிக. கக: தகரவெ. கக.) (5, 6, 8, 9, 10-வைத்தியபரிபா.)

நத்தமாலம்—புன்கமரம். (வைத்தியபரிபா.) (பிங்கல. உஎஅ.)

நத்தரி—மூட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நத்து — 1. ஓர் பறவை. (வைத்தியபரிபா.) 2. சங்கு. (உ-ம்.)"நத்தளித்தவெண்டே-யவனித்தலத்தண்வயல்" (ம-தி. கூஎ.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. மூக்கணி. (வழக்.)

நத்துதல்—விரும்பல். (வழக்.)

நத்துளி—அத்திப்பால். (வைத்தியபரிபா.)

நத்தை—1. ஒரு பூண்டு; அது: கடைச்சாரை யென்றும், நாரத்தை என்றுங்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.) 2. கடுகு.(மலையக.) 3. கருநத்து. (பிங்கல. உசுசஉ.)

நத்தைச்சுண்டி—நத்தைச்சூரி. (வைத்தியபரிபா.)

நத்தைச்சூரி—ஓர்பூண்டு.(வைத்தியபரிபா.)

நதம்—மேற்கேஒடுகிற ஆறு. [இதனை ஆண் ஆறு என்பர்.] (உ-ம்.) "நதிநதமுதலியநாரமியாவும்" (மாயூரப்.)

நதி—கிழக்கோடுமாறு. [இதனைப்பெண்ணாறு என்பர்] (மாயூரப்.)

நதிகாந்தை—திப்பிலிமூலம்.(உ-ம்.)"இலதை வனி"பார்.

நதிசங்கமம்—1. இரண்டியாறுசந்தித்தவிடம். 2. யாறுங்கடலுங்கூடினவிடம். (சைவவி.)

நதிசாரம் — ஆற்றுச்சார்பிற்பிறந்தயானை. (பாரதம். சூதுபோ. எகூ. உரை.)

நதிபதி—1. கடல். (உ-ம்.) "திருநதிபதியாய்மேவும்" (சேதுபு. சேதுயா. கஙு.) 2. வருணன்.

நதீசம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நதீவடம்—காராலமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நதீவரம்—தகரம். (வைத்தியபரிபா.)

நதுத்தல்—1. அவித்தல். (சூ. நிக. கூ: உகூ.) 2. கெடுத்தல்.(உ-ம்.)"நாற்கடலுமேவினுநதுப் பரியவூழிக்-காற்கநலிஞைதை" (கந்தபு. சதமுகன். ச.)

நந்த—1. பெருக. (பரிபாடல்.) 2. விளங்க. (பதிற்று.)

நந்தகி—திப்பிலி. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தகோபன்—கண்ணனைவளர்த்ததந்தை. (உ-ம்.) "மருவுறுநந்தகோபன்மனையினுய்த்து" (கூர்மபு. கண்ணனவ. உகூ.)

நந்தந—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களிலே இருபத்தாறும் வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

நந்தநதிவசம்— செயதிவசத்தின்பின் நாற்பதுநாள்; அது: "நலிவுறுநாற்பதுநந்தநம்" என்பதனாற் பெறப்படும். (விதாந.குணகுண. எகூ.)

நந்தநம்—1. இருபத்தாறுவதாண்டு. 2. பூந்தோட்டம். (உ-ம்.) "சந்தநமரவ...நந்தநத்து" (திருவிளை. மலய. உ.)

நந்தநவநம்—பூந்தோட்டம். (உ-ம்.) "தண்மலர்கடந்திநெந்தநவநங்க-ளிடையூறென்றில்லாமல்வைத்துவளர்த்திடுதல்" (ஏகாதசி. உருக்கு. கூ) சூடாமணிநிகண்டில். ச-ஆவது தொகுதியிலே சோலையென்றார்.

நந்தனன்—மகன். (சூ. நிக. உ: அ0.)

நந்தநி— } மகள் (வழக்.)
நந்தனை— }

நந்தம்—1. எருக்கு. 2. கஸ்தூரி. 3. சங்கு. (உ-ம்.) "நந்தம்படைத்தலைச்சால்வழியூர்ந்திடும்" (மறைசை. நுஉ.) 4. புன்கு. 5. வாழை. (1, 2, 4, 5-வைத்தியபரிபா.)

நந்தம்பாடி—ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்.) "நந்தம்பாடியினண்மறையோய்" (திருவாச.கீர்த்தி. உக.)

நந்தமாலம்—புன்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தல் — 1. ஆக்கம். (சூ. நிக. கக. எ.) 2. கெடுதல். (உ-ம்.) "நந்தலிலாவிலையிலதேலவைகளெல்லாநலமுறுவென்றுரைக்கு நான்கு வேதம்" (சிவரக. சிலாதரன்சமுக. உகூ.) 3. மிகு

தல். (உ-ம்.) "நந்தியவீயலுண்டி" (பெரியபு. கண்ணப்ப. கூடு.) தழைத்தல்என்பர்.(ஐங்குறு.)

நந்தவநம்–நந்தநவநம். (உ-ம்.) "மெய்யன்ப ளொருவனுளனவனுண்டாக்குநந்தவந மொன் றுளது" (சிவரக. அபுத்திபூ. கடு.)

நந்தன் — 1. அரசாண்ட ஒரு சக்கிலியன். 2. சீர்பந்தபாஷாணம். 3. நந்தகோபன், கண்ணனைவளர்த்த தந்தை.

நந்தனம்--1. நத்தை. 2. நரத்தை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நந்தாமணி — உத்தாமணி, வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நந்தி — 1. எருது. (உ-ம்.) "நந்திவாகனர்" (சிவரக. தேவியுடன். கo.) 2. ஒரு நதி. (த. நி. போ. கூகo.) 3. ஒரு மலை. (காஞ்சிப்பு. திருநாட்டுப். கசு.) 4. ஓரரசன். 5 சிவன். (உ-ம்.) "அணியவனந்திமருதூரனென்ற"(ம. தி. சக.) (திருக்கோ. கசுசு.) 6. சிறுபறை. (உ-ம்.) "குணிலுடைநந்திதட்டை" (சேதுபு. இராம நாத. சுடு.) 7. செக்கான். (சூ. நிக. உ: கடு.) 8. நந்திதேவன். (உ-ம்.) "நம்பன்கணத்துக்கு நாதனருணந்திபதம்" (சைவ. ச. பாயிர. டு.) 9. நந்தியாவட்டம். (உ-ம்.) "நந்திநறவநறும் புன்னுகம்" (குறிஞ்சி. கூக.)

நந்திகேச்சுரன்—நந்திகேசன்.

நந்திகேச்சுவரர்-ஏகாதச முக்கியகணேசரி லொருவர். (வி-ணி.)

நந்திகேசரம்—நந்தியாவட்டம் (வைத்திய பரிபா.)

நந்திகேசன்—நந்திகேசுரன்.

நந்திகேசுரன்—திருநந்திதேவன்.

நந்திநண்பன்—சிவன். (ஆசிரிய. நி. க: உ.)

நந்தினி — 1. ஒரு பாலாரிட்ட தேவதை. 2. சுத்த மயாதத்துவத்திலிருக்குமோர் புவநம். (1, 2-வி-ணி.)

நந்திப்பூசனி—சாம்பற்பூசனி. (மலையக.)

நந்திபத்தினி—நந்தியாவட்டம். (மலையக.)

நந்திமலை—ஒரு மலை. (காஞ்சிப்பு. திருநாட்டுப். கசு.)

நந்திமுகி—கோதுமை. (வைத்தியபரிபா.)

நந்திய—தழைத்த.(உ-ம்.)"கானநந்தியசெந் நிலப்பெருவழி" (முல்லை. கஎ.)

நந்தியாவட்டம்—நந்தியாவர்த்தம். (சிந்தா.)

நந்தியாவர்த்தத்தாமன் — துரியோதனன். (சூ. நிக. உ: கடு.)

நந்தியாவர்த்தம் — ஒரு பூச்செடி. (உ-ம்.) "பெட்புமிகுங்கூவிளைசெவ்வந்திநந்தியா வர்த் தம்பிச்சிகொன்றை" (ஏகாதநி. உருக்கு. கச.)

நந்திவிருக்கம்-சின்னிமரம்.(வைத்தியபரிபா)

நந்தினி — வசிட்டர் காமதேனுவின் கன்று. (அபிதாநசி.)

நந்தீசுவரன்—நந்தீசுவரன்.

நந்தீசுவரன்–திருநந்திதேவன். (காஞ்சிப்பு. கடவுள்வா. அ.)

நந்து—1. சங்கு. (உ-ம்.)"நந்தூருப்புனலுட்டின்றிறம்வேண்டு"(பாரத.கிருட்டிணன் றூது. கக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நத்தை. (சூ. நிக. கக:நகரவெ. எ.) 4. பறவை. (பிங்கல. கூஎo கூ.)

நந்துக—பெருக. (ஐங்குறுநூ.)

நந்துதல்–1. கெடுதல். (உ-ம்.) "நாடற்கரிய நலத்தைநந்தாத்தேனை"(திருவாச.திருப்பொற் சுண்ண. கடு.) 2. விரித்தியாதல்.

நந்தை — 1. ஐவகைப்பசுக்களிலொன்று; அது: கபிலநிறமுடையது. (பாலபாடம்.) 2. கொத்தான்கொடி. (வைத்தியபரிபா.) 3. பிரதமையும் சட்டியும் ஏகாதசியும்வரும் பக்கம். (சூ. நிக. க: அசு.)

நந்நான்து—நான்குநான்கு. (நன்னூல்.உயிரீற்றுப். ஒன்பதொழித்த. என்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.)

நப்பாலத்தனூர் — சங்கப்புலவரிலொருவர். (வள். மாலை. சஎ. மூகம்.)

நப்பிரிந்து — நம்மைப்பிரிந்து. (ஐங்குறு.) இவ்வாறே நம்மறந்து–நம்மைமறந்து. என்பர்.

நப்பின்னை — கண்ணன் மனைவிகளிலொருத்தி. பாகவதத்திற்காண்க. (சிந்தா.)

நபநம் — ஸ்நாநஞ்செய்தல். (திருவானைக் காப்பு. கோச்செங்க. சo.)

நபம்—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: சசு.) 2. நிவிர்த்திகலையிற்பிருதுவிதத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களுளொன்று.(சி-வி.கி-ரி. உக. உரை.)

நபாதி—தோன்றுது. (உ-ம்.) "இருந்தாற் றோன்றுனுவென்கின்றநபாதியும்" (வேதா. சூ. ககக. உரை.)

நபாபு—துலுக்கராசன். (வழக்.)

நபி — இஸ்லாமார்க்கத்துத் தீர்க்கதரிசி. [இந்துஸ்.]

நபுஞ்சகம்—பேடு.

நபுஞ்சகலிங்கம்—அலிப்பால். (பி-வி.)

நபுஞ்சகன்—பேடன். (உ-ம்.) "பொன்ன னீரிவனபுஞ்சகன்புறம்புகுவோமென் றுன்னி" (சிவர. வீரசித்துவிரத்த. ககூ.)

நம்—1. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) "எல்லார்நம் மையும்" (நன்னூ. உருபு. எல்லாருமென்னுஞ்சூத்திரத்திலநிக.) 2. நமது. (உ-ம்.) "பொருது

சிறைமீட்டானங்குலத்துமுதல்வ னன் றே ” (பாரத. கிருட்டிண. உஅ.)

நம்பகன்—சீர்பந்தபாஷாணம். (வைத்திய பரிபா.)

நம்பன்—1. சிவன். (உ-ம்.) “நந்தி” அ.பார். 2. விரும்பத்தக்கவன். நம்பு-விருப்பம்.

நம்பாதி—நம்பாதிரு.(உ-ம்.)“நம்பாதியந்தகர் பொல்லாச்சமயங்கணன்றெனவே” (ம றை ச. ருக.)

நம்பி — 1. அகப்பொருளிலக்கணஞ்செய்த ஓராசிரியர். (உ - ம்.) “நம்பியகப்பொருள்” 2. அரசமாதைப்பார்ப்பானிராக்கதமணஞ்செய்ப் பிறந்து விட்டுணுவையருச்சிப்போன். 3. ஒரு வேடுவராசன். [இவன் வள்ளியம்மையாரைத் தனக்குமகளாகைக்கொண்டவன்.] 4. புருடரிற் சிறந்தோன். (சூ. நிக. க: ருஎ.) 5. விஷ்ணுசம யச்சில குருமாருக்குள்ளபட்டப்பெயர். (வைண வர் வழக்கு. 6. விரும்பி. (உ-ம்.) “வாயாரநின் னிசைநம்பி” (புறநா. கஙசூ.)

நம்பிக்கை—1. சத்தியம். 2. நிசம். (வழக்.)

நம்பியாண்டார்நம்பி — திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி செய்தருளியவர்.(தி ரு வ ா னை க். கடவுள். கக.)

நம்பியார்—திருக்கோவிலிலே சிவபிரானைப் பூசிக்கு மாதிசைவர்க்குரிய பட்டப்பெயர். நால் வகை வருணத்தாடவர்க்குமேலாச் சிறந்தவராத லால் இப்பெயர் பெற்றாரென்க.

நம்பு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) “நம்புபாவினிலோடியேதிரிகுழல்” (சி வ ர க. சுகமுனி. உஎ.) 2. நாவல். (வைத்தியபரிபா.) 3. விருப்பம். (சூ. நிக. அ: எடு.)

நம்புண்டல்—நம்புதலைச்செய்தல். (உ-ம்.) “நம்புண்டல்யார்க்குமிங்கரிதாயின்” (கலி.சுஎ.)

நம்புதல்—விரும்பல். (வழக்.)

நம்பூரி—மலையாளப்பார்ப்பாரிலுயர்ந்தோர். (அவர் வழக்கு.)

நம்பெநும்—வித்துரசம். (வைத்தியபரிபா.)

நம்மவன்—நம்மைச்சேர்ந்தவன். (வழக்.)

நம்மாழ்வார்—தாம்பிரவர்ணி நதிக்கருகிலிரு ந்த ஒரு வேளாள வைணவாசாரியர். (திருவாய் மொழி. சூ. பாடல்செய்தவரிவரே.)

நம—1. மந்திரங்களின் முடிவினேருறப்பு. 2. வணக்கம. (உ-ம்.)“கந்தநமவைந்துமுகர்தந்த முருகேசநம” (கந்தபு.திருவிளையாட்டுப்படலம். அஉ.)

நமக்காரம்—நமஸ்காரம். (வழக்.)

நமக்காரி — 1. புழுக்கொல்லி. 2. வறட் சண்டி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நமசிவாயர்—சிவன். (உ-ம்.) “பரிநமசிவாய ருக்குதீர்த்தநதிகரைபெருக்காம் பகவனுர்க்கே” (சிவரக. கணபதிவந்த. கஅ.)

நமத்தம்—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நமர்—நம்மவர்கள். (உ-ம்.)“நண்ணியவபீட்ட மெல்லாநமர்கள்பாற்பெறலாமன்றே” (சிவரக. வரலா. கo.) நன்னூல், பெயரியல், இளந்த கியோமுதல் என்னுஞ்சூத்திரவுரையிற் கியோப் பெயர்க்குதாரணமாகக் காட்டினர். (புறப்பொ.)

நமரங்கள்—நம்மவர். அம்-அசை. (சிந்தா.)

நமவாரிதி—தொண்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நமள்—நம்மவள்; இது: கியோப்பெயர். (நன் னூல் பெயரியல், கியோமுதலாகவென்னுஞ் சூத்திரவுரையிற் காண்க.)

நமன்—1. இயமன். (உ-ம்) “நமனத்தியான நஞ்சென்னக்கொதித்து” (மரு-தி. ச.) 2. நம் மவன்; இதனை: நன்னூல்-பெயரியல், கியோ யெண்குழூஉமுதல் என்னுஞ்சூத்திரவுரையிற் கியோப்பெயர்க்குதாரணமாகக் காட்டினர்.

நமிநந்தியடிகள்-அறுபத்துமூவரிலொருவர். (உ-ம்.) “பெரியபு. நமிநந்தியடிகள்புராணம்.

நழை—மாதிரி. [பார்சி.]

நமேரு—புன்னைமரம். (வைத்தியபரிபா)

நமை—1. ஒரு மரம். (உ-ம்.) “வஞ்சிகாஞ்சி குங்குமநமையொடுவாண். (காஞ்சிப்பு. சனற் குமார. சூ.) 2. தினவு. (வழக்.) 3. கத்தரி. (உ-ம்.) “பத்தியங்கண்டீர்கூரமாங்கா - யலஇன மைக்காய்கொத்தவரை” (தைல. பாயிர. ருஅ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நமைக்காய் – கத்திரிக்காய். (உ-ம்.)“நமை” பார்.

நமைசீசல்–தினவு. (உ-ம்.) “சோபை”பார்.

நமைத்த—சூடிய. (சிந்தா.)

நமைத்தல் — 1. சொறிதல். 2. தின்றல். (1, 2-வழக்.)

நமைப்பு—சொறிவு. (வழக்.)

நமோ—வணக்கம். (உ-ம்.) “நாவாருமறைப் பொருளேநமோநமோவெனுநாமநவிற்று வாஞ ல்” (சிவரக. கணபதிவந்தனை. கஉ.)

நயக்க—விரும்ப. (ஐங்குறு.)

நயக்து–செயப்பாட்டுவினைப்பொருணர்த் தும்விகுதி சொகைநிற்கப்பெறும் வினையால ணையும்பெயர். (வள். ரு: க. குறிப்பு.)

நயசீசொல் முகமன்வார்த்தை. (பிங்கல. உoகக.)

நயத்தக—விரும்ப. (ஐங்குறு.)

நயத்தல்-1. அன்பாற்சிறதல். (பரிபாடல்.) 2. ஆசைப்படல். நயப்பு என்பது ஆசை ஆத லால் நயத்தலென்றார். 3. இன்பமுறல்.

4. நன்மைப்படல். 5. பயன்படல். 6. மகிழ்ச்சியுறல். நயமென்ப மகிழ்ச்சியின்ப நன்மை நற்பயனற்பேரேயென்பது நிகண்டு ஆதலால் நயத்தல்எனத் தொழிற்பெயராக்கி யிங்ஙனம் பொருள்கூறினர்.)

நயந்தன்று— நயந்தது. (புறப்பொ.)

நயந்தனிர்—விரும்பினிர். (பத்துப்பா.)

நயந்து–விரும்பி. (பத்துப்பா.) 2. மகிழ்ந்து. (புறநா.)

நயந்தோர்—1. கணவர். 2. சிநேகிதர் (பிங்கல. ஙஎ0ச.) (நயந்தார் எனினும் நயந்தோர் எனினுமொக்கும்.

நயநதீக்கை—மீன் தனது சினையைக் கண்ணுற் பார்த்தன்மாத்திரத்தால் இரட்சிப்பது போல ஆசாரியன் நயனத்தாற் கடாட்சித்தனுக்கிரகிப்பது. (சி. சி. அ: ஙூ. மறை.)

நயநப்பத்து—கண்ணினைப் பத்துச்செய்யுளாற்கூறுமோர் பிரபந்தம். (தொன். உஅங. உரை.)

நயநபத்திரி—வட்டச்சாரணை. (வைத்தியபரிபா.)

நயநம்—கண். (உ-ம்.) "சிறப்பெலா - நனி கண்டேமகிழ்கூரநயநமும்"(சிவரக.மேரு.உறு.)

நயப்பாடு—மிக்கபலன். (உ-ம்)"உடலடைந்தநயப்பாடெல்லாம். (திருவிளை.தலவி. உஉ.)

நயப்பித்தல்— 1. இன்புறுவித்தல். 2. சந்தோஷப்படுத்தல்.3.நன்மைப்படுத்தல். 4.பயன்படுத்தல். நயமென்பதனடியாகப் பிறவினையாக்கிகூறியதென்க.

நயப்பு — 1. ஆசை. (பிங்கல. கஅகூங.) 2. மகிழ்ச்சி. 3. விநோதம். (உ-ம்.) "நாயகன்கண்ணப்பாநயகிபுதைப்ப" (சி. சி. க. றுஉ.)

நயப்புணர்வு — கண்ணோட்டம். (சூ. நிக. அ:சஅ0.)

நயம்—1. இன்பம். (உ-ம்.) "நயநடனுந்தகுமங்கவர்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சஙூ.) 2. இனிமை. (உ-ம்.) "நயந்தெரிபாலை" (சிறுபா.ஙசு.) 3. ஈரம். (ஐங்குறு.) 4 உபசாரம். (சூ நிக. க0: கக.) 5. நன்மை. (பரிபாடல்.) 6. நீதி. (உ-ம்.) "நட்பினயநீர்மைநீங்கல்" (திரிகடு. அசு.) 7. புயன். 8. மகிழ்ச்சி. 9. விருப்பம். (உ-ம்.) "நயம்வந்துவழங்கலில்" (மதுரை. சுறு0.) (5, 7, 8-சூ. நிக. கக. யகரவெ. கஙூ.)

நயமாலி—மநோசிலை. (வைத்தியபரிபா.)

நயவ–நியாயத்தையுடைய. (உ-ம்.)"நல்ல போலவுநயவபோலவு" (புறநா. றுஅ.)

நயவர்—1. சிநேகிதர். (பிங்கல. கூறுறு.) 2. விரும்பிவந்தவர். (உ-ம்.) "நயவர்பாணர்புன் கண்ணூர்த்தபின்" (சிறுபா. உசஅ.)

நயவர—விருப்பம்வர. (ஐங்குறு.)

நயவநம்—விருப்பம்வரும். (ஐங்குறு.)

நயவான்—1. நயப்புள்ளோன். 2. விரும்பினோன்.

நயன்–1.அருள்.(உ-ம்.)"நயனில்லான்வினைவாங்க" (கலி.அ.) 2. இன்பம். 3. ஈரம். (உ-ம்.) "நயனுடைநெஞ்சின்" (திருமுரு. கசக.) 4. நன்மை. 5. நீதி. (வள். கூஎ.) 6. பலன். 7. மகிழ்ச்சி. நயம் நயன் எனப்போலியானதாலிவ்வளவு பொருளாயிற்று.

நயிமிசன்—குய்யர்ட்டகரிலொருவன். (வி-ணி.)

நயினூர்—நாயனூர். (உ-ம்.) "தொண்டர்கணயினூர்கோயின்முன்பாய்" (திருநெல். தீர்த்த. உச.) நாயனூர் என்பதன்மரூஉசைநர்களுக்கு ஒரு பட்டப்பெயராகக்கூறுவதுமுண்டு.

நரிந்தகன்—1. அம்பட்டமாதைச்சவனன் கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "சொன்னவம்பட்டமாதின்மூளிணைசவண்ணன்புல்ல-நன்னயத்துடனுதித்தோனர்த்தகனென்னும் பேரான்" (சூத. சிவமா. கஉ: உஙூ.)

நரிமதை — நருமதை. (உ-ம்.) "நர்மதைத்திரையேறுகரைமேவுசிவயோகி" (சிவரக. மாநதபூ. உ.)

நரகங்களிநபத்தேட்டு — கோரம், கோரதரம், பயாநகம், சண்டம், சண்டதரம், வீமம், விகரளம், ஜங்கோணம், ஏழுநிலம், கவினகோரம், அதிகோரம், கோரரூபம், காளராத்திரி, மகாசண்டம், சரோருகம், வீமவீடணம், குவிசம், தீர்க்கதரம், எட்டுநிலம், தரளதரம், பயோற்கடம், சண்டகோலாலம், சலவதி, கரளம், முக்கோணம், பரிவர்த்துளம், தீர்க்கவெளி, மாயையென்பன. (கூர்மபு.தமோ.கஉ.உரை.) இதன் விரிவை அபிதாநசிந்தாமணியிற் காண்க.

நரகத்தர்—நரகத்திலிருக்கிறவர்கள்.(உ-ம்.) "புரியட்டகரூபத்திலுண்டானயாதனை சரீரத்தையுடையநரகத்தருக்குழ்" (சி. சி. உ: ஙo. சிவாக்.)

நரகம் — பாவலோகம், வேதாகமங்களின் மொழிவழிநடவாதாரைத்தண்டித்தற்பொருட்டுக் கடவுளாலமைக்கப்பட்ட சிறைக்களம். (சி. சி. உ: ஙo. சிவஞா.) இது ஏழுவிதம். சூ. நிக. கஉ: எங.)

நரகர்-பாவமிகுதியால்நரகலோகத்தவராய்ப் பிறப்பவர்.(உ-ம்.)"மக்கடேவர்நரகருயர்திணை" நன்னூ. பெயரியல்.)

நரகல்—மலம். (வழக்.)

நரகவட்டம்—நரகச்சுற்று. இது ஏழுவகை. (சூ. நிக. கஉ: எக.)

நரகன் — 1. ஓரசுரன். இவனைத்திருமால் கொன்றார். 2. நரகத்திலுள்ளோன்.

நரகனுதி–தேட்கொடுக்கி.(வைத்தியபரிபா.)

நரகாசுரன்—ஓரசுரன்; இவன்: திருமால் தன்னைக்கொன்றதினத்தில் எல்லாருமங்களங் கொண்டாடவேண்டுமெனக்கேட்டுக்கொண்ட படி கொண்டாடுந்தினமே நரகசதுர்த்தசியென ப்படும். (அதனைத் தீபாவளிப்பண்டிகை என்பர் பிற்காலத்தில்.)

நரகாரி—விட்டுணு.

நரகு–நரகம். (உ-ம்.) "அறத்தைவேர்க்கல்லு மருநரகிற்சேர்க்கும்" (நளவெண்பா. நிச.)

நரகுலன் — 1. குய்யாட்டகரிலொருவன். (வி-ணி.) 2. சிவலோகத்துத்தரதிசையோலக கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளி லொருவர். (வி-ணி.)

நரங்குதல் — தேய்ந்துதேய்ந்து கெடுதல். (வழக்.)

நரசிங்கம் — நரசம்பந்தமுடைய சிங்கம். (உ-ம்.) "மூரணினவெய்யநரசிங்கமாகி" (கூர்ம பு.தக்கயமி.சூஉ.) [இது திருமால் தசாவதாரத் தொன்று.]

நரசிம்மதாபநி—அதர்வணவேத உபநிடத் தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

நரசிம்மன் — தேவி சோமனிடத்தில் பார மேசுராகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ.)

நரத்துவம் — மாநிடத்தன்மை. (உ-ம்.) "கங்கைமுதலவற்றளொழிப்பதனுக்கிசைவர் நரத்துவம்" (வேதசூ. கஎஅ.)

நரந்தம்–1. கத்தூரி. (உ-ம்.)"நரந்தமரைப்ப நறுஞ்சாந்துமறுக" (மதுரைக். நிருங.) 2. நரந் தப்புல் (உ-ம்.) "நறைநரந்தமுமகிலுமாரமும்" (பொருந. உகஅ.) 3. நாரத்தை. (உ-ம்.)"நாளி கேரஞ்செருந்திநறுமலர்நரந்தமெங்கும்" (பெரி யபு. நாட்டு. உஅ.)

நரந்தை—சொற்றுன். (வைத்தியபரிபா.)

நரப்புக்கருவி—வீணைமுதலியவாத்தியம்.

நரபதி—அரசன். (உ-ம்.) "நாடெலாமழிக் கக்கேட்டுநரபதிவெகுண்டு"(அரிச்ச.சூழ்.உஅ.)

நரபுடம்—ஐம்பதெருப்புடம். (வைத்திய பரிபா.)

நரம்பு — 1. தந்தி. (உ-ம்.) "ஒளவியமதர் வேற்கண்ணுரந்தளிர்விரனடாத்துந் – திவ்விய நரம்பும்" (திருவிளை. நகர. அஉ.) 2. நாடி. 3. நாணி. (பிங்கல. கருங.) 4. நார். 5. வீணை. (உ-ம்) "பாடனரம்பினோசையும்" (திருவிளை. திருக்கைலா. ங.) [ஆகுபெயர்.]

நரம்புக்காய்—முருங்கைக்காய். (வைத்திய பரிபா.)

நரம்புச்சிலந்தி—ஒருபுண், இதில் நரம்பும் வெளிவரும். (வழக்.)

நரம்புறுதானம்—தந்திரித்தானம். (பெரியபு. ஆனாயநாய. கங. உரை.)

நரமேதம்—ஒருயாகம். [அது நரபலியிட்டுச் செய்வது.] (இராமா. மிதிலைக்கா. கஉ0.)

நரர்—மனிதர். (வழக்.)

நரல்வு—ஒசை. உ-ம். சாரியை. வகரந்தோன் றல்.

நரலல்—ஒலித்தல். (திருக்கோ. ககங.)

நரலுதல் — ஒலித்தல். (உ-ம்.) "ஆடுகழை நரலும்" (புறநா. கஉ0.)

நரலை—கடல். (உ-ம்.) "வண்ணவெண்சுதை மெய்யுடைவரநதிகேள்வ - னண்ணுதொல்லுல காகியேரலையுற்றென்ன" (கந்தபு.சூரம்புகு.ச.)

நராயணம்—சிவிகை. (உ-ம்.) "வாமாவுயர் நரவாகநமதமாவொடுதிண்டேர்" (மதுரைப் பதிற்று. அக.)

நரவாகனன்—குபேரன். (பிங்கல. ககஙு.)

நராளி—கடலை. (வைத்தியபரிபா.)

நரன்—1. அருச்சுனன். (உ-ம்.) "நாற்றிசை யும்வளர்த்ததழற்கடவுளந்தநரனுடலங் குளிர் விக்குநாரம்போன்முன்" (பாரத. அருச்சுனன் றவ. ஙக.) 2. மனிதன்.

நராதிபன்—அரசன். (வழக்.)

நராந்தகன்-இரவணன்மக்களிலொருவன். இவனைக்கொன்றவன் அங்கதன். (அபிதாநசி.)

நரி — ஓரி. (உ-ம்.) "மடங்கலேறொன்றும் பைங்கணரியொன்றுமலைந்தாலென்ன" (திரு விளை. அங்கம். கசு.)

நரிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நரிக்கொன்றை—ஒருமரம். (வைத்திய பரிபா.)

நரித்தல்—நிந்தித்தல். (வழக்.)

நரித்தலையின்வாய்வு — நரித்தலைவாதம். (உ-ம்.) "வளியதட்புநரிச்சலையின்வாய்வு"(தை ல. தைலவ. கஉஅ.)

நரிப்பயறு–ஒரு புன்பயறு, மின்னிப்பயறு. (வைத்தியபரிபா.)

நரிப்பாகல்—காட்டுப்பாகல். (வைத்திய பரிபா.)

நரிப்பு—இசழ்வு. (உ-ம்.) "நரிப்பாய்நாயே னிருட்பேணே" (திருவாச. கோயின்மூத்த.கூ.)

நரிப்புறம்—மிருகசீரிடம்.(சூ. நிக. க: சுகூ.)

நரிமநட்டி—கிலுகிலுப்பை. (வைத்திய பரிபா.)

நரிழநுக்கு — ஓர் பூடு. (வைத்தியமூலிகை யகராதியில் இதனைச் சயம்போகுமென்றார்.)

நரியனெல்—ஒருவகை நெல். (வழக்.)

நரியிலந்தை—ஒருவகையிலந்தை. (வைத்தியமூல. அக.)

நரியுடை — மொசுமொசுக்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நரியுப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நரிவாற்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

நரிவிளா — நிலவிளா. (வழக்.) இதனைச் சிறுவிளாவென்பர்.

நரிவெண்காயம்—ஒருவெண்காயம்.(வைத்தியபரிபா.)

நரிவெருத்தலையார் — ஒரு சங்கப்புலவர். (அபிதாநசி.)

நருக்கல்—நொருக்கல். (வழக்.)

நருக்கு—1. நருக்குதல். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

நருக்குதல்—நொருக்குதல். (உ-ம்) "நகத்தினுலுயர்நகங்களைநருக்குமாபோல்" (பாரத. நிறைமீட்சி. கஎ.)

நருக்கெனல்—ஒரொலிச்குறிப்பு. (வழக்.)

நருங்குதல்—நொருங்குதல். (வழக்.)

நருநருத்தல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.(வழக்.)

நருநரெனல்—நருநருத்தல். (வழக்.)

நருமதை — விந்தியபருவதத்திற்கும் இருநதிகளிலொன்று. (உ-ம்.) "சேமமிகுநருமதைமாநதிதனைக்காணவும்பெற்றேன்" (சிவரக. நதிகள்வர. கூஎ.) [இது சத்தநதிகளிலொன்று.]

நருளிகை—சதுரிசாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நரேந்திரன்—அரசன், நரர்களுக்குமேலானவன்.

நரை — 1. இடபம். (சூ. நிக. க: கசு.) 2. சரை, நரைமயிர். 3. சாமரை. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நாரை. 6. பெருமை. (உ-ம்.) "மரந்தின்னூஉவரையுதிர்க்குநரையுருமினேறனையை"(மதுரைக்காஞ்.கூங.) 7. வெண்மை.(உ-ம்.)"நரைவிடையூரிராமநாதனைநண்ணினனே" (சேதுபு. சங்கரபா. அங.) (2, 3, 5-பிங்கல. கூஎ0எ.)

நரைக்கொள்ளு—சீர்க்கோழிப்பூடு. (வைத்தியமூலி. அக.)

நரைக்கொம்பு—எலும்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நரைத்தல்—மயிர்முதலியவெளுத்தல்.

நரைமை—வெண்மை. (உ-ம்.) "நரைமையிற்றிரைதோற்றகையின்றூயது" (மணி மே. உ0: சச.)

நரையல்லி-வெள்ளாம்பல்.(வைத்தியபரிபா)

நரையுந்திரையுமில்லான்—காக்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நல்—1. நன்மைஎன்னும் பண்படி. 2. வறுமை. (உ-ம்.)"கல்குயின்றன்னவெனல்கூர்வளிமறை" (புறநா. கஙசு.) [நல்குரவென்பது நல்லெனக்குறைந்து நின்றது.]

நல்கல்—1. ஈதல். (உ-ம்.) "எவையுநல்குஞ் செல்வரும்" (கந்தபு. தநீசிஉத். கருடு.) 2. உண்டுபண்ணல். (உ-ம்.) "சிந்தையாலோர்வில்லுங்கணைகள்பலவும்விரைவொடுநல்கி"(கந்தபு. திருவி. சகூ.) 3. பயன்படல். (உ-ம்.) "அயற்றேவர்நல்கார்" (திருநூற். அகூ.) 4. பெறுதல். (உ-ம்.) "நல்கியதாதையைக்கொலைசெய்ததாயன்" (திருவிளை. மாபாத. க.) 5. மகிழ்தல். (புறநானூறு. அ0.)

நல்கி—கொடுத்து. (புறநா.)

நல்கினும்—உவப்பினும். (புறநா.)

நல்குதல்—நல்கல்.

நல்குரவு—தரித்திரம், நுகரப்படுவனயாவுமில்லாமை. (உ-ம்.) "நல்குரவென்னுநசை" (வள். கo சகூ.)

நல்கூர்நல்—தரித்திரப்படல். (உ-ம்) "நயனுடையானல்கூர்ந்தாளுதல்" (வள். உகக.)

நல்கூர்ந்தோன்—தரித்திரன். (சூ. நிக. உ: சகூ.)

நல்கூர்வேள்வியார்—சங்கப்புலவரிலொருவர். (அபிதாநசி.)

நல்லசாரம்—அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நல்லது — நன்மையானது; அது: அறம். (பரிபாடல்.)

நல்லபாம்பு—நாகப்பாம்பு. (வழக்.)

நல்லம்—கறப்பு. (சூ. நிக. அ: உஉ.)

நல்லம்மான்பச்சரிசி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நல்லமீளது—கருமிளகு. (வைத்தியபரிபா.)

நல்லரிவஞ்சம் — போகபூயாறிலொன்று. (கூர்மபு. வருணச். உசு. உரை.)

நல்லவர்—1. அறிஞர். நல்லவர் எனினும் நல்லோர்எனினுமொக்குமென்க.(சூ.நிக.உ:எ.) 2. உத்தமர். (உ-ம்.) "நல்லவன்வியாதனெங்தோன்"(சிவரக. வரலா. ககூ.)விகுதியொருமை கருதற்க. 3. சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: நுஉ.) 4. மடவார். (உ-ம்.) "நல்லவர்க்காரணங்காரியமர்ப்" (புறநா. கச.)

நல்லவேளை—1. நல்வேளைப்பூடு. (வைத்தியபரிபா.) 2. நற்சமயம், காலம்.

நல்லவை — 1. நற்சுவை. மிகுதி, ஒப்பத்தாழ்வு என்று மூன்றனுள் முன்னிரண்டுமாம். வகையறிந்தியார்தோ ரொத்தவர் தாழ்ந்தோர் மருவுமூன்றவையுமாராய்ந்து. என விநாயகபு. அரசியற். ககநி. கவியிலறிக. 2. மேன்மையுள்ளவை.

நல்லன்—நல்லவன். (வழக்.)

நல்லாதனூர் – திரிகடுகமென்னுநூல்செய்த ஓராசிரியர். (அபிதாநசி.)

நல்லாபிள்ளை — பாரதம்பாடினோர். (அபிதாந.)

நல்லார்—1. அறிஞர். (சூ. நிக. உ: எ.) 2. உத்தமர். (உ-ம்) "நல்லாரைக்காண்பதுவுநன்றே" (வாக்குண். அ.) 3. மாதர். (திருவிளை. திருமணப்ப. ககக.)

நல்லாள்—1. நலமுடையவள். 2. பெண். (உ-ம்.) "மெல்லிநல்லாடோழ்சேர்"(ஆத்திசூடி.

நல்லி—நல்லாள். (வழக்.)

நல்லேறு–எருமையேறு. (உ-ம்) "நல்லேறு பொரூஉங்கல்லென்கம்பலை" (மலைபடு.ஙஙநி.)

நல்லோர் — 1. அறிஞர். (உ-ம்.) "நலை பொறுக்க-நல்லோரையிரந்தேமேல்" (கோயிற் பு. பாயிர.உஎ.)2.உத்தமர். 3.மகளிர்.(ஐங்குறு.)

நல்வழி — 1. ஔவையார்செய்த ஒருநூல். (அபிதாநசி. 2. சன்மார்க்கம்.

நல்வினை—புண்ணியம். (உ ம்.) "நல்வினை யுழந்து" (பிரமோத். பஞ்சா. ஙஅ.)

நலக்குதல்–கசங்கச்செய்தல், அல்லது வருத்தச்செய்தல் எனினுமாம்.

நலங்கல்—1. முடங்கல். (உ-ம்.) "மலைமாவினலங்கவளைத்தவர்" (ம-தி. க00.) 2. வருத்தல். (உ-ம்.) "இலங்கையிற்றூனலங்கவிட்ட" (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வதை. நி.)

நலங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நலங்குதல்–வருந்தல். உ-ம்.)"உயிர்வருந்தநலங்கிவந்து" (அரிச்சந்திரபு. வேட்டஞ். சo.) (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வ. நி.)

நலத்தகு — 1. விரும்பப்படுகின்ற. (உ-ம்.) "நலத்தகுநாநநின்றிடிக்கும்" (சிந்தா. நாமக. சுங.) 2. அழகுதக்க. (ஐங்குறு.)

நலத்தல்—நயத்தல்.

நலத்தம்—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நலதம்—வெள்வெட்டிவேர். (வைத்தியபரிபா.

நலதம்பு—வேப்பமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நலதை—சடாமாஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நலநாறி—சிவகரந்தை. (வைத்தியபரிபா.)

நலப்பாடு—மிகுநன்மை.

நலப்பு—நன்மை. பு-பண்புப்பெயர்விகுதி.

நலபிரதி–பொட்டிலுப்பு.(வைத்தியபரிபா.)

நலம்–1. அழகு. (சூ.நிக.அ:உச.) 2. அன்பு. (சிந்தா.) 3. இன்பம், நன்மை. (உ-ம்.) "நலத்துடன்வன்மனோநண்ணுமெல்லையில்" (பாரத. குருகுல. சுங.) 4. உபகாரம். 5. சுகம். 6. செம்மைநிறம். (உ-ம்.)"நலம்பெறுகலிங்கத்துக்குறங்கின்மிசை" (திருமுரு.கoங.) 7. நிறம்.(உ-ம்.) "எழினலமந்நலம்" (கலி. கடு.) 8. பயன். 9. மேம்பாடு. (உ-ம்.) "நலமருவுமிலிங்கபூசனையின்மேன்மை" (சிவரக. அபுத்திபூருவ. ங) 10. மேம்பாடுடையவன். (உ-ம்.) "நலத்தின்கணூரின்மைதோன்றினவனைக்-குலத்தின் கணமப்படும்" (வள். கூடுஅ.) [ஆகுபெயர்.] 11. விருச்சிகராசி. (4, 5, 11-பிங்கல. ஙஎoஅ.)

நலம்பாராட்டுதல்—தெய்வப்புணர்ச்சியின் பின்னிகழ்வது. (அகப்பொ. களவிய. ங.) புனைந்து அழகுசெய்தல் என்றார் சிலப்பதிகாரவுரையில்.

நலமாலை–அத்திப்பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நலவல்—நாவல். (வைத்தியபரிபா.)

நலவு—நன்மை. (வழக்.)

நலன்—நலம். இறுதிபோலியாயினிது.

நலி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நலித்தல்—நலிவித்தல்.

நலிதல் — 1. அழிதல். (சிந்தா. அரும்பதவுரை.) 2. நெருக்கல (புறப்பொ.) 3. மெலிதல். 4. வருந்தல். (உ-ம்.) "நாணுள்"பார்.

நலிநீருகம் — தாமரைத்தண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நலிவு—1. அழிவு. 2. நருக்குதல். (புறப்பொ.) 3. மெலிவு. 4. வருத்தம்.

நலை—கங்கையிற்சங்கமிக்கு மொருநதி. (அபிதானகோ.) நளையென்றும் பெயருண்டு.

நவ்வல்—நாவல். மரூஉ.

நவ்வி — 1. அத்தநாள். (சூ. நிக. க: எஉ.) 2. அழகு. (சூ. நிக. அ: உச.) 3. இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.) 4. தோணி. (சூ. நிக. கக: வகரவெ. கச.) 5. மான். (உ-ம்.) "நவ்விவிழிச் சேயிழைமாட்டெய்தி" (பிரமோத். ங: உo)

நவக்கிரகம்—ஆதித்தன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, இராகு, கேது என்பன. (உ-ம்.) "பின்னுமுளதேவர் நவக்கிரகமூடுவின்கூட்டம்" (சிவரக. சத்தியவிரத. சசு.)

நவக்கிரகவாதிமதம்— நவக்கிரகங்களாலே சிருட்டிமுதலிய கிருத்தியமுண்டாமென்றுவாதிப்பவன் மதம். (த. நி. போ. உஅடு.)

நவகண்டம்—ஒன்பதுகண்டம்; அவை: கீழ்விதேகம், மேல்விதேகம், வடவிதேகம், தென்விதேகம், வடவிரேபதம், தென்னிரேபதம், வடபரதம், தென்பரதம், மத்திமகண்டம். (சூ. நிக. கஉ: ஙக.) குருவருடம், இரணியவருடம், இரமியவருடம், இளாவிரதவருடம், கேதுமால்வருடம், பத்திரவருடம், அரிவருடம், கிம்புருடவருடம், பாரதவருடம். (உ-ம்.) "நவகண்

டவெல்லையறிவன்மாதோ" (கந்தபு. அண்ட கோச உரை. கடி.)

நவகோடிசித்தபுரம் — திருவாவடுதுறை. துறைசையந்தாதியில் நவகோடிசித்த என்னு முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

நவகோணத்தாள் — உமாதேவி. (உ-ம்.) "நவகோணத்தாட்கிறையை" (சிவரக. தேவர் மூனிவர். க.)

நவச்சாரம்–ஒருமருந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நவச்சி—எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நவசிராத்தம்—முதலாம் மூன்றும் ஐந்தாம் ஏழாம் ஒன்பதாம் பதினொராநாளிற்செய்யுஞ் சிராத்தம்.

நவசாரத்தான்—பொன்மணல். (வைத்திய பரிபா.)

நவசாரம்—நவச்சாரம்.

நவஞ்சம்—அசமதாகம். (மலையக.)

நவட்சாரம்—நவச்சாரம்.

நவட்சி —எவட்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நவத்துவாரம் — ஒன்பதுவாயில்; அவை: கண்ணிரண்டு, மூக்கிரண்டு, செவியிரண்டு, வாயொன்று குதமொன்று குறியொன்று. (கூர்மபு. அரியயன். சு. உரை.)

நவதளம் — தாமரைத்தளிர். (வைத்திய பரிபா.)

நவதானியம் — ஒன்பதுதானியம்; அவை: உழுந்து, எள்ளு, கடலை, கொள்ளு, கோதுமை, அவரை, துவரை, நெல்லு, பயறு என்பன. அவரை என்பது கருமொச்சை. பயறு என்பது பாசிப்பயரை (இதனைப் பொருட்டுகைநிகண்டி லறிக.

நவதாரணை — ஒன்பது தாரணை; அவை: சதுரங்கதாரணை, சத்ததாரணை, சித்திரதாரணை, நாமதாரணை, செய்யுட்டாரணை, பொருட்குறைநிறைதாரணை, மாயாதாரணை, வச்சிரதாரணை, வத்துத்தாரணை என்பன. (சூ. நிக. கஉ: க00.) பிங்கலநிகண்டிற் சிலபெயர் வேறுகூறுவர்.

நவதாளம்—ஒன்பதுவகைத்தாளம்; அவை: அரிதாளம், அருமதாளம், சமதாளம், சயதாளம், சித்திரதாளம், திருவதாளம், நிவிர்த்ததாளம், படிமதாளம், விடதாளம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ. க0உ.) பிங்கலநிகண்டில் சிலபெயர் வேறு கூறுவர்.

நவதி—1. தொண்ணூறு. 2. பொடுதலை. (வைத்தியபரிபா.)

நவதீர்த்தம் — நவநதி, ஒன்பதுதீர்த்தம்; அவை: கங்கை யமுனை சரசுவதி நருமதை சிந்து காவேரி கோதாவரி சோணநதி துங்கபத்திரை என்பன. (உ-ம்.) "கங்கைநதியாதி நவதீர்த்தக்கரைநாட்டுள்"(சைவச.ஆசாரிய.உ.)

நவநாகம் — 1. அசமதாகம். (மலையக.) 2. ஒன்பதுநாகம்; அவை: அநந்தன் ஆதிசேடன் கார்க்கோடகன் குளிகன் சங்கபாலன் தக்கன் பதுமன் மகாபதுமன் வாசுகி யென்பன. ஆதிசேடனைநீக்கி எட்டுநாகத்திற்கு (சூ. நிக. கஉ: எஅ.) கவிபார், ஆதிசேடனுகிய அரசைச்சேர்த்து நவநாகமென்பர்.

நவநாதசித்தர்—சத்தியநாதர் சதோகநாதர் ஆதிநாதர் அநாதிநாதர் வகுளிதநாதர் மதங்கநாதர் மச்சேந்திரநாதர் கடேந்திரநாதர் கோரக்கநாதர் என்னு மொன்பது சித்தர். (வேதா சூ. ககசு. உரை.)

நவநீ—மணிபூரகத்திற்குரிய பத்மதளங்கள் பத்தில் ஒன்றிலுள்ள அதிதேவதை. (சி. சி. அ. உக. மறை.)

நவநீதம்—வெண்ணெய். (சூ. நிக. சு: உஎ.)

நவப்பிரசாபதிகள்–காசிபர் முதலான ஒன்பதின்மர்.

நவப்பிரமர்–மரீசி, பிருகு, அங்கிரா, இருது, புலகன், புலத்தியன், தக்கன், வசிட்டன், அத்திரி என்னும் ஒன்பது மூனிவர். (உ-ம்.) "செகுவினைதவிர்ந்தநவப்பிரமரெனச்செப்புவர்"(சூத. சிவமான். க0: ககூ.) [இவர்களை பிரமாவின் மநத்தினின்று சிருட்டிக்கப்பட்டவராதலால் மாநசபுத்திரரென்று சொல்லப்படுவரென்றும் பிரமாவைப்போலப் படைக்குந்தொழிலுடையவராதலால் நவப்பிரமரென்றுஞ் சொல்லப்படுவர்.]

நவப்பிரீதி—பொட்டிலுப்பு. (வைத்திய பரிபா.)

நவபண்டம்—நவதானியம். (உ-ம்.) "எல்லை தீர்நவபண்டமுமெடுத்துவாய்மடுத்தான்" (திருவிளை. குண்டோ. கடி.)

நவபுண்ணியம் — ஒன்பது புண்ணியம்; நீத்தவர்க்குச்செய்வன, அவை: அமுதமேந்தல், அருச்சித்தல், ஆசநத்திருத்தல், எதிர்கொளல், தாள்கழுவுதல், தீபங்காட்டல், தூபங்கொடுத்தல், பணிதல், புகழ்தல் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கூஅ.)

நவபேதம்—சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் எனச் சுத்தமாயையிலே சிவன் கொள்ளப்பட்ட ஒன்பதுவர்க்கமாகிய திருமேனிகள். (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

நவம்–1. ஒன்பது. 2. கார்காலம். 3. கேண்மை. 4. சாரணை. (மலையக.) 5. பாம்பு. (வைத்தியபரிபா.) 6. புதுமை. (உ-ம்.) "நன்னயங்

கொள்சங்கீதப்ரசங்கமுநவநவம்பெறுநாட்டியப் புங்கமும்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். உக.) (1, 2, 3-சூ. நிக. கஉ. வகரவெ. க.)

நவமணி — ஒன்பது இரத்தினம்; அவை: கோமேதகம், நீலம், பவளம், புருடராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வயிரம், வயிடூரியம் என்பன. (உ-ம்.) "அம்பொன் நவமணிக்கலன் பொன்னுடைநல்கினுன்" (திருவீளை. மெய்க்காட். ஙசு.) (சூ. நிக. கஉ: கo.ங.)

நவமணிமாலை—1. ஒன்பதுவகைமணிமாலை. 2. வெண்பாமுதலாக வேறுபட்டபாவும் பாவினமும் ஒன்பதுற அந்தாதியாகப்பாடுமோர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "வெண்பாமுதலா ஈவறுரொன்பது-நண்பாக்கூறனவமணிமாலை" (இலக்கண வி. அங.)

நவமாலை—மநோசிலை. (வைத்தியபரிபா.)

நவமி—ஒன்பதாந்திதி. (உ-ம்.) "சத்தமி" பார்.

நவரசம்—ஒன்பதுசுவை; அவை: அற்புதம், இரௌத்திரம், கருணை, குற்சை, சாந்தம், சிங்காரம், பயம், பெருநகை, வீரியம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கoச.)

நவரத்தினம்—நவமணி. (வழக்.)

நவரதம்—நவரசம். (வழக்.)

நவராத்திரி—கந்நிமாதத்தில் இலக்குமி சரசுவதி துர்க்கையாகிய சத்திகளைப்பூசிக்கும் ஒன்பது தினம். (அபிதாநசி.) பூசித்தோர் சத்துரு செயம் போகம் ஞானம் பெறுவர்.

நவரோசு — ஓரிராகம். இதனைக்காந்தார மென்னும் பண்ணேதும்போதுசேர்த்துஞ் சொல்வர்.

நவலோகம்—ஒன்பதுவகைலோகம். (வழக்.)

நவலோகாங்கம்—காந்தம். (வைத்தியபரிபா)

நவவிதபிரபஞ்சம்—பஞ்சமகாபூத முதலாகிய நவவித சமுசாரம். (வாசுதேவ. கசக.)

நவவியாகரணம்—கிரந்தவிலக்கணமாகிய ஒன்பது வியாகரணம்.

நவவியூகம்—கால்வியூகம், குவ்வியூகம், நாமவியூகம், ஞாநவியூகம், சித்தவியூகம், நாத்வியூகம், விந்துவியூகம், கலாவியூகம், சிவவியூகம்.

நவவிலாசசபை — அதிதூதர், சத்துவகர், ஞாநாதிக்கர், தூதர், நாதகிருத்தியர், பத்திச்சுவாலகர், பத்திராசனர், பலவத்தர், பிராதமிகர் என்னுமொன்பதுவகைச் சுத்தான்மாக்கள் கூடிய தேவசபை.

நவஷகம்—ஓமம். (வைத்தியபரிபா.)

நவாங்கிசம்—1. இராசியையொன்பதாய்ப் பகிர்தல். (வருஷாதிநூல் பார்.) 2. ஒன்பது பங்கு.

நவித்தல்—அவித்தல். (சூ. நிக. கூ: உகூ.)

நவியம்—1. கோடாலி. (உ-ம்.) "வடநவினவியம்" (புறநா. உகூ.) 2. புதியது. 3. மழு. (சூ. நிக. எ: உ.)

நவியம்பாய்தல்—வெட்டுதல். (புறநா.)

நவிர்—1. ஆண்மயிர். 2. மருதயாழ்த்திறம். 3. வாள். (1, 2, 3- சூ. நிக. ககஉ. வகரவெ. கo.)

நவிரம்—1. ஆண்மயிர். 2. உச்சி. 3. ஒரு மலை. (உ-ம்.) "பேரிசைநவிரமேஉறையும்" (மலைபடு. அஉ.) 4. தலை. (உ-ம்.) "நனையுலாவனசத்தலர்வேதனுர்நவிரம்வேறுபடுத்தது" (சேதுபு.காயத்திரி. ஙஎ.) 5. புன்மை. 6. மயில். 7. மலை. 8. வாள். அம் சாரியை. (1, 2, 3, 6, 7-பிங்கல. ஙஎகக.)

நவிரோழசங்கு—முட்சங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நவில்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "கொன்னவில்குறவர்" (கந்தபு. வள்ளி.ககஎ.)

நவிலல்—1. கூறியடிப்படுதல். (உ-ம்.) "நல்லோர்குழீஇயநாநவிலவையத்து" (மலைபடு. எஎ.) 2. செய்தல். (உ-ம்.) "கொன்னவில்குறவர்மாதர்குயிற்றியகோலநீங்கி" (கந்தபு.வள்ளி. ககஎ.) 3. சொல்லல். (உ-ம்.) "நவிலலுற்றதெனன்னையே" (சிவரக. தேவியுடன். சு.) பயிலுதலென்பர். (புறநா.) 4. பழகுதல். (புறப்பொ.)

நவிலுதல்—நவிலல்பார்.

நவிற்சி—நவிற்றல்.

நவிற்றல்—நவிறல்.

நவிற்றுதல்—1. ஆராய்தல். (பரிபாடல்.) 2. சொல்லல்.

நவிற்றும்—தலைப்படும். (பரிபாடல்.)

நவிறல்—சொல்லல்.

நவின்றதை—நவின்றது. ஐ சாரியை. (பரிபாடல்.)

நவின்று—1. பயின்று. (பத்துப்பா.) 2. மிக்கு. (பரிபாடல்.)

நவின்றேர்—பயின்றேர். (பரிபாடல்.)

நவின்றேர்க்கினிமை—நூலின் பத்தழகினொன்று; அது: கற்போனுக்குத்திருத்திப்படுத்துகை. (நன். கஙு.)

நவீநம்—புதிது.

நவை—குற்றம். (உ-ம்.) "நாடுங்காற்றேன்றுநவை" (இன்னிசை. கசு: உ.)

நவோத்தினுதம்—வெண்ணெய். (வைத்தியபரிபா.)

நழுக்கம்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழுக்கு—1. நழுக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நழக்குதல்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழங்கல்—மழுங்கல். (வழக்.)

நழுவல்—1. வழுவுதல். (உ-ம்.) "சிகையவி ழவுடைநழுவ" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உஎ.) 2. விலகல். (வழக்.)

நழுவுதல்–1. வழுவுதல். 2. விலகல். (1, 2-வழக்.)

நள்–1. உச்சிப்பொழுது; இது: நடு என்பது ஆகுபெயராயுச்சிப்பொழுதை யுணர்த்திய தது. 2. செறிவு. (மணிமே.) 3. நடு. (உ-ம்.) "ஆதி நள்ளந்தம்மில்லாவரும்பெருஞ் சோதியான்" (அருணகிரிபு. அருணசலோதய. உசு.) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 5. நள்என்னுமோசை. (புறநா.) 6. விகுதிப்பொருடருமோரிடைச் சொல்.

நள்ளல்—நட்பாகப்பொருந்துதல். (உ-ம்.) "பண்பின்மகளிர்நயன் றூக்கிநள் ளாவிடல்" (வள். கூஉ.)

நள்ளலர் — நள்ளார், நள்ளலர் எனினும் நள்ளலார் எனினுமொக்கும்.

நள்ளார்—பகைவர். (உ-ம்.) "நள்ளார்சமர்த் தொழில்கடந்ததண்டகனும்" (கந்தபு. திரு நகரப். அஎ.)

நள்ளாறு—ஒரு சிவஸ்தலம். (உ-ம்.) "கட னுகைநள்ளாறுகாரூயில்கோளரியூர்" (கந்தபு. கந்தவிரத. கக.அ.)

நள்ளி—1. கடையெழுவள்ளலிலொருவன். (உ-ம்.) "கொள்ளாரோட்டியநள்ளியும்" (புற நா. கநி.அ.) 3. கற்கடகவிராசி. (சூ. நிக. க: சுச.) 4. நண்டு. (சூ. நிக. ச: எஎ.)

நள்ளிருணாறி–இருவாட்சிப்பூ. (உ-ம்.) "நரந்த நாகநள்ளிருணாறி" (குறிஞ்சி. கூச.)

நள்ளிருள்–1. செறிந்தவிருள். (உ-ம்.) "நள் ளிருள்சீய்க்குஞ்செய்யநகைமணிக் கொடிஞ்சித் தேரும்" (நைடத. சுயம்வர. சு.) (புறப்பொ.) 2. நடுவிரா.

நள்ளு—நடு. உகரஞ்சாரியை.

நள்ளுதல்—நட்புக்கொள்ளுதல்.

நள்ளுநர்—சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: நுஉ.)

நள்ளென்யாமம்–நள்ளென்னுமோசையை யுடைய யாமம். (உ-ம்.) "நள்ளென்யாமத்துப் பள்ளிகொள்ளான்" (நெடுநல். கஅசு.)

நள்ளென்னுமோசை–அநுகரணவோசை. நிகண்டிற்கூறிய அநுகரணவோசைகள்போல் இதுவுமொன்றென்க.

நளன்—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்க ளிலே ஐம்பதாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

நளகூபரன்—குபேரன்மகன். (அபிதாநசி.)

நளத்தம்—சடாமாஞ்சி. (மூலிய.)

நளம்—1. சிற்பநூன்மூப்பத்திரண்டி லொன் று. தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நளப்பால்—வெட்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

நளபள்—சணல். (வைத்தியபரிபா.)

நளல்—நண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

நளன்—1. இராமர்முதலானவர்கள் இலங் கைக்குப்போவதற்குச் சேதுவிலணை கட்டிய ஒரு குரங்கு. (இராமா. சேதுபந்தனப். க.) 2. நிடதநாட்டையரசாண்டவோரரசன்; இவன்: அறுவகைச்சக்கிரவர்த்திகளிலும் மூதலெழு வள்ளர்களிலும் ஒருவன். நைடதம்பார்.

நளி—1. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) "மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பு" (புறநா. கஙசு.) 2. கூட்டம். (உ-ம்.) "ஒளிதிகழ்திருந்துமணிநளியிருளகற் றும்" (புறநா. கஎஉ.) 3. செறிவு. (உ-ம்.)"நளி யிருமுன்னீர்" (புறநா. சுசு.) 4. தேள். (வைத் தியபரிபா.) 5. பெருமை. (உ-ம்.) "நளிகடல்" (புறநா. கஉசு.) 6. வெண்சாறடை. (உ-ம்.) "ஒலிவேலைநளிசங்கு" (தைல. தைலவ. எஉ.)

நளிகை–மூங்கிற்குழாய். (உ-ம்.) "நளிகைக் கழுக்குவந்தாசமென நாடி" (ஒளிவில். துறவு. எ.)

நளிதல்—செறிதல். (பதிற்றுப்.)

நளிந்து—செறிந்து. (உ-ம்.) "நளிந்துபலர் வழங்காச்செப்பம்" (மலைபடு. ககஎ.)

நளிநம்—1. இங்கிதம். (வழக்.) 2. தாமரை. (உ-ம்.)"நாளங்கொள்நளிநப்பள்ளி" (இராமா. சூர்ப்பணகை. ச.) 3. பரிகாசம். (உ-ம்.) "பயிலுமானவர்பேசனளினமே" (சேதுபு. நாட்டு. ககடு.)

நளிநி—1. இலக்குமி, சரஸ்வதி. 2. ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உகஅ.) 3. தா மரை வாவி. மீநாட்சிபிள்ளைத்தமிழ் மூப்பத்து மூக்கோடிதேவர் துதியிற்காண்க.

நளினை—இலக்குமி, சரஸ்வதி.

நளிர்—1. குளிர். 2. நண்டு. 3. கெருக்கம். 4. பெருமை. (உ-ம்.) "நளிர்புனன்மதரை மூதூர்" (திருவிளை. நான்மா. டு.) (1, 2, 3, 4-சூ. நிக. கக: எகரவெ. கூ.)

நளுங்து–ஒருவிளிஞ்சில். (வழக்குப்போலும்.

நளை—1. ஏலத்தோல். (வைத்தியபரிபா.) 2. கங்கையில்சங்கமிக்குமொருநதி. (அபிதாநசி.)

நற்கீரன்—நக்கீரன்.

நற்து—நன்கு. (உ-ம்.) "அதுநற்கறிந்தனை யாயின்" (புறநா. கூடு.) [விகாரம்.]

நற்குணம்பத்து–மெய்யுரைத்தல், நல்வார்த் தை, இனியனகூறல், பயன்படுசொல், என் கின்ற வாக்கின்குணம்நாலும், பல்லிவலம்வரு தல், தவம்புரிதல், தானஞ்செய்தல், என்கின்ற

காயத்தின்குணம் மூன்றும், அருணினைவு, ஆசையறுத்தல், தவப்பற்று என்கின்ற மநதின் குணமூன்றுமாம். (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)

நற்சங்கலிதம் — ஒன்றுதொடுத்து முறையே தாநங்களேறிநிற்பது.

நற்சாங்கம்—சாலம்பபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.

நற்சாந்து—1. சந்தநம். 2. சுண்ணச்சாந்து.

நற்சாரி—நவச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நற்சீந்தில் — பலவகைச்சீந்திற்கொடியிலே ஒருவகைச்சீந்திற்கொடி.

நற்சீரகம் — கறிச்சீரகம். (உ-ம்.) "சுக்குவசம்பு நற்சீரகம். (தைல. தைலவ. கூக.)

நற்செங்கல்—மஞ்சட்காவிக்கல்.(வைத்தியபரிபா.)

நற்பாங்துன்றி—சிந்துலவணம். (வைத்தியபரிபா.)

நற்பலம்—வெட்பாலை. (மலையக.)

நற்பிரியம்—1. பற்படாம். (மலையக.) 2. மிகுபக்ஷம். (வழக்.)

நற்போர் — அறத்தாற்பொருகின்றபோர். (உ-ம்.) "முக்கோலசைநிலைகடப்பநற்போர்" (மூல்லை. கஅ.)

நற்றுபீ—பெற்றதாய். (உ-ம்.) "செவிலிநற்றூய்தோழியாகி"(அகப்பொ.அகத்திணை.ககக.)

நற்றிணை—ஒரு நூல்.

நற்றுடி—1. நாகமரம். 2. வேர். (1, 2-பிங்கல. கூகெநி.)

நற்றுளி—1. அத்திப்பிசின். 2. அத்திமரம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நற்றூபம்—சாம்பிராணி. (உ-ம்.) "நாரொடுமுக்குந்திருக்கநற்றூபம்" (தைல. தைலவ. கஙநி.)

நறம்பநுப்பு—இஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நறவம்—1. அரத்தை. (உ-ம்.) "நறவந்திரிகடுசீவனிமதுரஞ்சிவசை" (தைல. தைலவ. சுஎ.) 2. அனிச்சமரம். (உ-ம்.) "தண்டளிர்நறவமெங்கும்" (பெரியபு. திருநாட்.உசு.) 3. கள். (இராமா. நாட்டுப். அ.) 4 குங்குமமரம். (மலையக. 5. ஞாழல். (மலையக.) 6. தேள். (வைத்தியபரிபா.) 7. நாறைக்கொடி. (உ-ம்.) "நந்திநறவநறும்புன்ஞகம்" (குறிஞ்சி. கூக.)

நறவு—1. கள். (உ-ம்.)"குறைவின்றுபரூகிநறவுமகிழ்ந்து" (மலைபடு. களஉ.) 2. குங்குமமரம். (மலையக.) 3. தேன். (உ-ம்.) "நறவார்மந்தாரவரும்பு" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. உக.) 4.தேனுற்சமைத்தமைத்தது.(கலி.கசஎ.உரை) 5. மலரினெருவகை. (பதிற்றுப்.)

நறளை—ஒரு பூடு; இது: சிறுநறளை, பெருநறளை, புளிநறளை என மூவகைப்படும். (வைத்தியபரிபா.)

நற—1. கள். (உ-ம்.) "நனையினனைந்துநறு" (நான்மணிக். சஎ.) 2. தேன். 3. நறவம்பூ. (பரிபாடல்.) 4. வாசனை.(2,4-வைத்தியபரிபா.)

நறஅ—நறவு. (உ-ம்.) "நறுஅவிழ்ந்தன்ன வெண்மெல்விரற்போதுகொண்டு" (கலி. சநு.)

நறியது—நல்லது.

நறிவிளா—நிலவிளா. (வைத்தியபரிபா.)

நறு—நறுமை. மை விகுதியின்றி வந்தது.

நறுக்து—1. தண்டு. (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

நறுகீதத்திப்பிலி — சேசாவரம் என்னுஞ் சரக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நறுகீதுதல்—தண்டித்தல் (வழக்.)

நறுக்குழலம்—1. திப்பிலிக்கொட்டை. (தைலவ.) 2. வெட்டிவேர். (வைத்தியபரிபா.)

நறுங்கடி—நறியவூறுகாய். (உ-ம்.) "மாங்காய்நறுங்கடிகூட்டுவேம்" (கலி. கஐக.)

நறுங்கரந்தை—ஒருகரந்தை. நாறுகரந்தையென்பர்.

நறுஞ்சுதை—நல்லசும்பால். (தைலவ.)

நறுந்தாளி—பசுந்தாளி.ஓர்கொடியென்றும், வாசனைத்தாளியென்றுங்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

நறுந்தொகை — அதிவீரராமபாண்டியன் செய்த ஒரு சிறிய நீதிநூல். (அபிதானசி.)

நறுந்தை—நறுந்தாளி (வைத்தியபரிபா.)

நறுநறைனெல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.

நறுநாற்றம்—சுகந்தம். (வழக்.)

நறுநெய்—பசுநெய். (வைத்தியபரிபா.)

நறும்பலா—ஈரப்பலா. (வைத்தியபரிபா.)

நறும்பிசின் — சாதிசம் என்னும் பிசின். (வைத்தியபரிபா.)

நறும்புல்—ஒருவகைப்புல். (உ-ம்.) "நரந்தைநறும்புன்மேய்ந்தகவரி" (புறநா. கஙஉ.)

நறும்புனல்—பத்துத்துவரிலும் ஐந்துவிரையிலும் மூப்பத்திருவகை ஓமாலிகையிலும் ஊறியநீர். (கந்தபு. குமாரபுரி. சுசு. உரை.)

நறுமநுப்பு—இஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நறுமாதுலம் — தித்திப்புமாதுளை. (உ-ம்.) "கொளுஞ்சிநறுமாதுலமுட்சங்கு" (தைல. தைலவ. கஙநி)

நறுமுதல்—பற்கடித்தல். (வழக்.)

நறுமுறுத்தல்—உறமுதல். (வழக்.) பொருமையுறுதலென்றுங்கூறுவர்.

நறுமுறைனெல்—நறமுறுத்தல். (வழக்.)

நறுமை — 1. நன்மணம். (ஐங்குறு.) 2. நன்மை. (சூ நிச. அ: ஈஈ.)

நறுவியது—நல்லது. (வழக்.)

நறுவிலி–ஒரு மரம். (உ-ம்.) "பாசிலைமென் கொடியின்வடம்பயிலநறுவிலிபுரிந்து" (பெரிய பு. ஆனாய். கறி.)

நறை—1. இனிமை. (உ-ம்.) "நறைகொள் யாழ்தழீத்தும்புருநாரதர்பாட" (திருவிளை. வரகுண. நு0.) 2. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 3. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 4. சந்தனம். (பரி பாடல்.) 5. தேன். (உ-ம்.) "பூளைநறைவீ போல்" (திருவிளை. மாயப். எ.) 6. நறுநாற்றம். (திருமுரு. ககஈ. அடி. உரை.) 7. நறும்புகை. (சூ. நிக. க: நுக.) 8. நறைகொடி. (உ-ம்.) "நறை நார்த்தொடுத்தவேங்கையங்கண்ணி" (புறநா. ககுஅ.) 9. புகை. (உ-ம்.) "நறையொடுதுக ளென" (கலி. கஈக)

நறைக்காய் — சாதிக்காய். (உ-ம்.) "பைங் கொடிநறைக்காய்" (திருமுரு. ககஈ.) [நறு நாற்றத்தையுடையகாய் என்பது பொருள்.]

நன்கனம்—நன்றாக. (பரிபாடல்.)

நன்காடு—இகொடி. (நன். உசுஎ. உரை.) [இது மங்கலம்.]

நன்து — 1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உச.) 2. நன்மை. (உ-ம்.) "கற்புடையாடன்மணுளரை விட்டிங்குறைகின்றதுநன்குறுமோ" (சிவரக. தேவியிமையம். ச) 3. மிகுதி. (உ-ம்.) "உப தேசித்தல்"பார். (பரிபாடலில். மிக என்பர்.)

நன்செய்—நெல்விளைநிலம். (வழக்.)

நன்பகல்—1. அடியொத்தகாலம். (உ-ம்.) "வேளாவாய்க்கூகைநன்பகற்குழறவும்" (பட்டி னஉசுஅ.) 2. உச்சிக்காலம். (உ-ம்.)"நன்பகல வணீத்து" (கலி. எச.) 3. எப்பொருளும்நுகர் தற்குநன்றாகிய பகல். (உ-ம்.) "என்பெழுந்தி யங்குமியாக்கையர்நண்பகல்" (திருமுரு.ககஈ.)

நன்பகலந்தி — நன்றான உச்சிக்காலமான சந்தி. (உ-ம்.) "நன்பகலந்திநடையிடைவிலங்க லில்" (பொருநா. சசு.)

நன்பன்—சணல். (மலையக.)

நன்பால்—நல்லொழுக்கம். (சிந்தா.)

நன்மை—நன்கு. (உ-ம்.) "இம்மூன்று-நன் மைபயத்தலில்" (திரிகடி. க0.) 2. மிகுதி. (உ-ம்.) "நல்லமழை-நல்லவெயில்என்பவற்றிற் போல" உலகவழக்கிற்காண்க.

நன்மைகடைப்பிடித்தல் — தயாவிருத்தி யெட்டினுள்ளொன்று.

நன்மொழி—தேவபாணி. (உ-ம்.) "சீருடை நன்மொழிநீரொடுசிதறி" (பொருந. உச.)

நன்றி—1. செய்நன்றி. (உ-ம்.) "நன்றிமறப் பதுநன்றன்று" 2. தருமம். (வள். கூஎ.) 3. நன்மை. (உ-ம்.) "நன்றிசூழ்தருமமுதமாந்தித் தரங்கத்தில்" (சிவரக. மேரு. ஙக.)

நன்றியில்செல்வம்—சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாதசெல்வம். (திருக் குறள். நன்றியில்செல்வமென்னும் அதிகார வுரையிற்காண்க.)

நன்று — 1. நல்லது. 2. நல்வினை, அறம். (உ-ம்.) "சான்றோர்செய்தநன்றுண்டாயின்" (புறநா. ஈச.) 3. நன்மை. (சூ. நிக. அ: ஈக.) 4. பெரிது. (உ-ம்.) "செய்யசந்தநந்தீம்பழமாதி யா-னையவாரிநடந்ததுநன்றரோ" (சிந்தா. நா மக. அ.)

நன்னர்—நன்மை. (சூ. நிக. அ: ஈக.)

நன்னன்–மலைபடுகடாமென்னும் பாட்டின் றலைவனதும் அவன்றந்தையினதும் நாமம். (உ-ம்.) "நன்னன்சேய்நன்னற்படர்ந்தகொள் கையொடு" (மலைபடு. சுச.)

நன்னரி—1. ஒரு பாற்கொடி. 2. நன்னரி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நன்னரியுபயம் — சிறுநன்னரி, பெருநன் னரியென்னு மிருவகை நன்னரி. (உ-ம்.) "கண்டுபாரங்கி"பார்.

நன்னூல்—1. நல்லநூல். 2. பவணந்திமுனி வர்செய்த இலக்கணநூல்.

நன்னெறி — 1. சிவப்பிரகாசராற் செய்யப் பட்ட ஒரு நீதிநூல். 2. நல்வழி.

நனந்தம்—புன்கு. (மலையக.)

நனந்தலை — 1. அகற்சியையுடைத்தாகிய இடம். (உ-ம்.) "கழைபயினனந்தலைக்கறிவள ரடுக்கம்" (புறநா. ககுஅ.) 2. நடு. (உ-ம்.) "நாற் றடந்தயிர்கடனனந்தலைநிலங்கீண்டு" (திருவி ளை. அந்நக்குழி. ஈ.)

நனம்—அகற்சி. (உ-ம்.) "கல்லுயர்நனஞ்சா ரற்கலந்தியலுநாடகேள்" (கலி. நுஉ.)

நனவிற்சூழ்ச்சி—சாக்கிரசூழ்ச்சி. (வழக்.)

நனவு — 1. சாக்கிரம், தெளிவு. (உ-ம்.) "நனவூடொருபொருளாயிருநயநங்களு நின்முன்" (மதுரைப்பதிற்று. அச.) 2. பகல். (உ-ம்.) "நனவினுனலம்வாட" (கலி. நுஉ.) 3. மெய்ம்மை. (உ-ம்.) "நனவிற்பாடியநல்லிசை" (பதிற்று. அநு.)

நனி—1. பெருமை. (பிங்கல. உஉஉநு.) 2. மிகுதி. (பிங்கல. உஉஈஈ.)

நனை—1. கள். (சூ. நிக. சு: ஈ0.) 2. தேன். (உ-ம்.) "நனைவழிவேம்பன்றேரிற்றண்டிக்கு நம்மையென்ஞ"(திருவிளை.மாமனுகவந்.ஈஈ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "வழுத

ணங்காய்நனைபாணி" (சிவரக. அத்திப்பூ.உரு.) 6. பூமொட்டு. (உ-ம்.) "வேப்புநனையன்ன நெடுங்கட்கள்வன்" (ஐங்குறு. கூ0.)

நனைத்தல்—ஈரமாக்கல். (உ-ம்.) "புலி"பார்.

நனைதல்—ஈரமாதல். (வழக்.)

நனைப்பு—ஈரமாக்குகை. (வழக்.)

நனைய—அரும்ப. (ஐங்குறு.)

நனையாவிறட்டி — ஆகாசத்தாமரையென்றுங், கொட்டைப்பால்என்றுங் கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

நனைவு—1. ஈரம். 2. நனைதல். (1, 2-வழக்.)

நா.

நர்—1. மணிமுதலியவற்றினுக்கு. (உ-ம்.) "பணிநாவசைச்சும்படியென்னக்கழுத்தில்வீரமணிநாவசைப்ப" (திருவிளை. மாயப். கசு.) 2. நடி. (சூ. நிக. டு: சுசு.) 3. நாக்கு. (உ-ம்.) "தீயினுற்சுட்டபுண்ணுள்ளாறுமாருதே – நாவினுற்சுட்டவடு" (வள். கஉக.) 4. வார்த்தை. (உ-ம்.) "நம்பிநாவினுலுலகமெல்லாம்" (சிந்தா. நாமக. உஅஎ.) [ஆகுபெயர்.]

நாக்கப்பூச்சி—நாங்கூழ். இதற்குப்பூநாகம் என்றும் பெயருண்டு. (வழக்.)

நாக்கனிடுங்கூர்மை — கெந்தகலவணம். (வைத்தியபரிபா.)

நாக்கு—நா. (உ-ம்.) "கொடுநாக்கெறிந்து" (திருவிளை. மாயப் கஙூ.)

நாக்குப்புற்று—ஒரு நோய். (வழக்.)

நாக்குழக்கு—1. நடுவுறுத்தான். 2. மூக்கிரண்டை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாக்குழறல்—வாய்வெருவல். (உ-ம்.) "நாகுழறிப்-பாடினூர்" (பாரத. இராசசூய. கசஙூ.)

நாக்குழிஞ்சான்—ஒரு செடி. (வழக்.)

நாககந்நி— } நாகலோகத்துப் பெண்.
நாககன்னிகை— } (வழக்.)

நாககர்ணம்—செவ்வாமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாக்கற்பம்—செவ்வீயம். (வைத்தியபரிபா.)

நாககேந்நி—1. நேர்வாளம். 2. வஞ்சிக்கொடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாககேசரம்-சிறுநாகப்பூ. (வைத்தியபரிபா)

நாககேனி-பெருமருந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாகசந்தீரன் — சைநசமயத்திற் சொல்லப்படும் இருபத்துநான்கு தீர்த்தகருளொருவன். (த. நி. பொ. உஎசு.)

நாகசம்—1. சிந்தூரம். 2. வங்கம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகசம்பவம்—செவ்வரம். (வைத்தியபரி.)

நாகசிதுவிகை—சிவந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகசிநீநம்—ஒரு துகுழல். (வழக்.)

நாகசீவநம்-தத்தநாகம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகணம்-1. ஒருபரிமளத்திரவியம். (தைல. தைலவ. சஙூ: உரை.) 2. நகம். 3. நேர்வாளம். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகணவாயி—நாகணவாய்ப்புள். (சூ. நிக. கூ: டுசு.)

நாகணை—சர்ப்பசயநம். (உ-ம்.) "நாகணை மீதுகண்டுயிலும்" (கூர்ம். தக்கயமி. உடு.) [நாகம். அ-ம் கடைக்குறை.]

நாகதகநி—ஓர் மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகநந்தி-ஒரு மரம். (வைத்தியவகராதிகளிலில்லை.)

நாகதாளி—ஒரு மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகதாளிக்கள்ளி—ஒரு மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகதீபம்—ஐந்தலைவிளக்கு. (வழக்.)

நாகதெந்தி-நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகதெய்வம்-இந்திரப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகதேனி—பெருமருந்து. (மலையக.)

நாகநீதி—நாகணம். (இது நேர்வாளம்.)

நாகநகர்—பவணலோகம். சைநர் வழக்கு. (சிந்தா.)

நாகணம்—சங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகப்பச்சை—ஓரிரத்திநம்.

நாகப்பூ—சிறுநாகப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாகபூசீசி—நாங்கூழ்ப்பூச்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகபட்டினம்—ஓரூர். (இது கடலருகிலுள்ளது.)

நாகபடம்—1. ஒரு காதணி, மாதரணிவது. 2. பாம்பின்படம். (வழக்.)

நாகபந்தம் — ஒருவகைச்சித்திரகவி; அது: இரண்டு பாம்புகள்புணர்ந்து விளையாடுவன போலத் தோன்றும்படி உபதேசமுறைப்படி சித்திரித்த அறைகளிலே எழுத்துக்களைத்தொகையிற்சுருங்கிப் பொதுவாகநிற்கும்படி அமைத்துப்பாடப்படுவது. (தண்டி. கூடு) [நாகம்-பாம்பு. பந்தம் சிறை, ஓடுக்கம்.] அட்டநாகபந்தமுமுண்டு.

நாகபந்து—அரசமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகபலை-நாகமல்லி. (உ-ம்.) "ஆம்லகி"பார். (தைல. தைலவ. கூ0.)

நாகபாசம் — 1. ஒரு மூடிச்சு. (சைவச. பொது. சசடு. உரை.) 2. பாம்புருவானவோர் படைக்கலம். (உ-ம்.) "நாகபாசப்படலம்" (இராமா.)

நாகபாடாணம்—ஒரு பாடாணம்.

நாகம் — 1. ஆகாயம். (சூ. நிக. கக. ககர வெ. ச.) 2. கஞ்சாங்கோரை. 3. காரீயம். (சூ. நிக. சு: கூ.) 4. குரங்கு. (உ-ம்.) "நாகத்தை நாகம்பிடித்துக்கொண்டேயொரு நாண் மூழுதும்" 5. சுரபுன்னை.(உ-ம்.)"நாகநறுமலருதிர" (திருமுரு. கூஅ.) 6. ஞாழல். 7. தத்தநாகம். 8. தேவலோகம். 9. நஞ்சு. (உ-ம்.) "ஆனைத்தீ யமுதங்கண்ட-பையணலுகம்போல" (சிந்தா. நாமக. கூஎச.) [ஆகுபெயர்.] 10. நற்புடவை. (உ-ம்.) "கூலம்"பார். 11. நாகப்பச்சை. [ஆகு பெயர்.] 12. நாகப்பூ. (உ-ம்.) "நரந்தநாகநள் ளிருஞறி" (கு-பா. கூச.) 13. நாகபாடாணம். 14. நாகலோகம். 15. பாம்பு. (உ-ம்.) "படத்தி னுற்பெரியநாகங்கடிப்பது" (அரிச்ச.மயாந. எ.) 16. புன்னைமரம். (உ-ம்.) "தண்டலை"பார். 17. மலை. (உ-ம்.) "நாகத்தனியொருவில்லி யை" (இராமா. கரன்வதை. கூஎ.) 18. யானை. (உ-ம்.) "நாகத்தைநாகமணுகக்கண்டு" 19. விலாமிச்சவேர். (2, 6, 7, 19-வைத்தியபரிபா.) (4, 18-தனிப்பா. 2-ம் பாக. சடு0.)

நாகமல்லி—நாகமல்லிகை.

நாகமல்லிகை—ஒருமல்லிகை; இது: அனிச் சமென்பர். (வைத்தியபரிபா.)

நாகமம்—சுக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகமாதா—துளசி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகர்—1. சர்ப்பசாதிகள். 2. தேவர். (உ-ம்.) "நாகம்வேட்டுறைநாகரை" (சேதுபு. சேதுச். சக.)

நாகரகம்— } தென்னெருடை. (வைத்திய
நாகாங்கம்— } பரிபா.) (மலையக.)

நாககாணம்—செவ்வாமணக்கு. (வைத்திய பரிபா.)

நாகரத்தினம்—நாகமணி. (வழக்.)

நாகரம் — 1. ஒரு பாடை. 2. ஒருவண்டு. (சூ. நிக. கூ: எசு.) 3. தேன்னெருடை. 4. சுக்கு. (3, 4-வைத்தியபரிபா.)

நாகரான்—நகரத்தான்.

நாகராகம் — ஒரு பண். (சிலப். வேனிற். கூடு. உரை.)

நாகராதித்தைலம்—சுக்குத்தைலம்.(உ-ம்.) "கடத்திலிநாகராதித்தைலம்" (தைல. தை லவ. உ.)

நாகரி—1. குருக்கத்தி. (சூ. நிக. ச: டு.) 2. தவசிமுருங்கை. (வைத்தியபரிபா.) இதனை, நாகரிசம் என்றுங்கூறுவர்.)

நாகரிகம்-கண்ணோட்டம்.(உ-ம்.)"நயத்தக்க நாகரிகம்வேண்டுபவர்"(வள்.நிஅ0.)[நாகரீகத்தி ற்கு உள்ளபொருளெல்லாம் இதற்கும் வரும்.]

நாகரிகர்—நகரமுடையோர். (உ-ம்.)"காஞ்சி நாகரிகராலிவர்" (திருவிளை. மெய்க்கா. கூகூ.) நகரவாசிகள் என்பது கருத்து.

நாகரிகசெம்பு—தண்டு.(வைத்தியபரிபா.)

நாரிகம்—1.கண்ணோட்டம்.(சூ.நிக.அ:ச0.) 2. சாதுரியம். (உ-ம்.)"வாகுசேர்தருவடிவினிற் குணத்தினின்மதியி—ஞகரீகமாமைந்தரைப்பய ந்திநெலத்தில்" (சிவரக. தாருக. கூ.) 3. விஞ்ஞே தம். (உ-ம்.) "நாகரீகந்துன்றுதுகில்வர்க்கமெல் லாம்" (சிவரக. சுகமுநி. டு.)

நாகரீகர் — 1. சதுரர். (சூ. நிக. உ: சடு.) 2. நகரத்தார்.

நாகரு—குருக்கத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகருசம்—தேன்னெருடை. (வைத்தியபரி.)

நாகரேணு—செவியம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகரை—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நாகல்—நாவன்மரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாகலண்டன்—குய்யாட்டகரிலொருவன். (வி-ணி. உஎக.)

நாகலதை—ஆண்குறி. (வைத்தியபரிபா.)

நாகலம்—பிரதிட்டாகலையில் வாயுதத்து வத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக.)

நாகலோகம்—1. கீழேழுலகிலொன்று. (உ-ம்.) "நீநாகலோசந்தகுவழியேசார்க" (கோ யிற்பு. பதஞ்சலி. எடு.) 2. தேவலோகம்.

நாகவம்—திரிகரணம் நான்கனுளொன்று; அது: அமாவாசையின்பிற்கூறு.(விதாந.பஞ்சா. உக. உரை.)

நாகவல்லி—1. ஒரிதழ்த்தாமரை. (வைத் தியபரிபா.) 2. வெற்றிலை. (உ-ம்.) "மாதவத் தாலித்தைலமமையுநகவல்லியிற்றேய்த்தருந் து" (தைல. தைலவ. அக.)

நாகவள்ளி—1. வள்ளிக்கிழங்கு. (வைத்திய. கருப்டொ.) 2. வெற்றிலைக்கொடி. (வைத்திய பரிபா.)

நாகவாயு—தசவாயுக்களிலொன்று; அது: விக்கல்முதலியவற்றை யுண்டாக்கும். (தத்துவ விளக்கம்.)

நாகவீதியர்—சுவர்க்கலோகத்திற்குச் செல் லும் வழியிலேயுள்ள ஒருவகைத்தேவசாதியார். (உ-ம்.) "மருந்தினுமினியநாகவீதியரென்று ரைப்பர்" (கூர்மபு.தக்கயமி.எ.) [நாகம்-சுவர்க்க லோகம்.]

நாகன்—நாகவாயு; இது: தசவாயுவிலொன் று. (பிங்கல. கூஅ.)

நாகாதிபன்—1. இந்திரன். (உ-ம்.) "நாகாதி பன்மகன்" 2. இமயமலை. (உ-ம்.) "நாகாதிபன் வண்சாரலின்" 3. ஐராவதம். (உ-ம்.) "நாகாதி

பன்விடுமும்மதநாறுந்திசைபுக்கான்" 4. சேடன். (உ-ம்.) "நாகாதிபன்மகண்மைந்தனலங்கண்டு" 5. மலையரசன். (1, 2, 3, 4-பாரத. அருச். தீர்த். கo.)

நாகினி—1. வஞ்சிக்கொடி. 2. வெற்றிலை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாது — 1. இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.) 2. எருமைமரைபெற்றம் நந்து என்னுமிவற்றின் பெண். (உ-ம்.)"எருமையுமரையும்பெற்றமுநாகே"நீர்வாழ்சாதியுணந்துநாகே"(தொல்.பொரு. கூகஅ; சுகக.) 3. சங்கு. (உ-ம்.) "தண்டலைநாகங்கணைகழுநீர்முகைசற்றுவிண்ட"(ம-தி.சுo.) 4. நத்தை. (சூ. நிக. ங: எடு.) 5. புற்று. (உ-ம்.) "எண்கெதிர்நாகுளுறைசெல்லாமால்" (தைல. தைலவ. கஉo.)

நாதலாவி—நாகதாளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாதுலி—1. அரத்தை. 2. கீரிபுரண்டான் பூடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாகூர்—ஓரூர். (வழக்.)

நாகேசுரம்–1. கும்பகோணத்தருகில் திருநாகேசுரம் என்னும் ஓரூர். 2. சிறுநாகப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாகை–1. நாகபட்டினம். (நாகைப்புராணத்திற்காண்க.) 2. வெற்றிலைக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

நாங்கள்—நாம். (உ-ம்.) "இந்தக்கிழியிலெத்துணைப்பொன்னெடுத்துவழங்குந்தாறு நாங்கள்" (திருவிளை. உலவா. கங.) கள் பகுதிப்பொருள்விகுதி. (சிந்தா.)

நாங்கூழ்—நாகப்பூச்சி.(உ-ம்.)"எறும்பிடைநாங்கூழென" (திருவாச. நீத்தல்வி. உடு.)

நாசகாரி—கேடுசெய்வோன். (வழக்.)

நாசகாலம்—அழிவுகாலம். (உ-ம்.) "நாசகாலம்வரும்பொழுதாண்மையுஞானமுங்கெடுமோ" (பாரத. தீசுக. கங.)

நாசநட்சத்திரம்–சுக்கிரன்நின்றநாளுக்குப்பத்தாநாள். (விதாந. குணகுண. சக. உரை.)

நாசநம்—நாசம். (வழக்.)

நாசநன் — நாசஞ்செய்கிறவன். (உ-ம்.) "திமிரநாசநன்செய்யமேனியன்" (பாரத.சூது. கசக.)

நாசபோசநி—ஒருயோகினி.(வி-ணி.உசக.)

நாசம்–1. அழிவு. (உ-ம்.) "நம்புபுண்ணியமியாவையுநாசமாம்" (சிவரக. நந்திகேசுரநம.எ.) 2. நாசநட்சத்திரம். (உ-ம்.) "பத்தாஞ்சிதனிலநாசம்" (விதாந. குணகுண. சக.)

நாசயோகம்-மரணயோகம்.(வருஷாதிநூ.)

நாசி — 1. மூக்கு. (உ-ம்.) "கைநாசியிற்சேர்த்தி" (அரிச்ச. வேட்டஞ்செய். சங.) 2. மேல்வாய்தற்படி. (உ-ம்.) "கொடிசெறிந்திடுசூளிகைதன்னுடனவுணர்தங்குழாங்கொண்டமுடிசிதைந்தனநாசிநீடலையெலாமுடிந்தன" (கந்தபு. சதமுகன்வதை. கச.) சிந்தாமணியில் வீட்டுறுப்பென்பர்.

நாசிரோகநாசத்தைலம்—ஒருவகைத்தைலப்; அது: நல்லெண்ணெய் பசுப்பால் இளநீர் முதலியவற்றிலிருந்து வடித்தெடுப்பது. [இதனிலக்கணம். தைல. தைலவ. டுங-ம் கலியிற் காண்க.]

நாசுகம்—பீர்க்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நாஞ்சிநாடு—மலையாளம்.

நாஞ்சில்—1. கலப்பை. (உ-ம்.) "நாஞ்சிலொப்பநிலமிசைப்புரள" (புறநா. ககங.) 2. மதிலுறுப்பு. (உ-ம்.) "மகரதோரணவாயிலுநாஞ்சிலும்" (அரிச்ச. நகர. க.)

நாட்கால் — மங்கலப்பந்தரில் முதலூட்டுங்கால். (வழக்.)

நாட்கூலி— அற்றைக்கூலி. (வழக்.)

நாட்கோள்ஏறுதல்–முகூர்த்தநாட் கொள்ளுதல். (உ-ம்.) "தூமித்தல்"பார்.

நாட்டம்–1. அழகு. (சிந்தா.) 2. ஆராய்ச்சி. (உ-ம்.)"அறம்புரிந்தன்னசெங்கோலுட்டத்து" (புறநா. ஙடு.) 3. ஒரு பண். 4. கண். (உ-ம்.) "வயவர்தோளுநாட்டமுமிடந்துடிக்கின்றன" (இராமா. கரன்வ. எக.) 5. சோதிடநூல். (உ-ம்.) "சொற்பெயர்நாட்டங்கேள்வி" (பதிற்று. உக.) 6. வாள். (3, 6- சூ. நிக. கக. டகர வெ. கடு.)

நாட்டமைதி — நாட்செச்சிறப்பிற்குடையன ஆறு; அவை: குறும்பின்மை, செங்கோல், செல்வம், செழிப்பு, நோயின்மை, விளைவு என்பன. (சூ. நிக. கஉ: சுo.)

நாட்டல்—நாட்டுதல். (வழக்.)

நாட்ட்வன்—நாட்டான். (வழக்.)

நாட்டாண்மை—ஊரதிகாரம். (வழக்.)

நாட்டார்—ஊரார். (உ-ம்.) "நாட்டார்நகையாமனமேலைவீடெய்த" (திருவாசக. அம்மா.)

நாட்டியம்—1. குறிப்பு. (சூ. நிக. அ: ஙச.) 2. கூத்து. (உ-ம்.) "நான்றவார்குழலரம்பையர்நாட்டியங்கண்டான்" (சேதுபு. விதூம. கங.) 3. புறநடம். (உ-ம்.) "தாண்டவம்நிருத்தம்நாட்டியமென்னும்" (சிலப். அரங். கடுஅ. உரை.)

நாட்டிலமீர்து–நாட்டிலுண்டாகியஅமிர்து; அவை: செந்நெல், சிறுபயறு, சேதாநறுநெய், கன்னல், கதலி என்பன. (சிந். மண்மக. கூ. உரை.) சேதாவைநீக்கி இளநீரைக்கூட்டி ஐந்தாகக்கூறுவர். (சூ. நிக. கஉ: சஎ.)

நாட்டு–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நிலை. (சிந்தா.)

நாட்டுக்குற்றம்–ஊருக்குள்ளதீங்கு; அவை: கள்வர், கிள்ளை, தொட்டியர், பன்றி அவமழை, யானை, விட்டில் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: எசை.)

நாட்டுதல்–நிறுத்தல். (உ–ம்.) "நாட்டினுன் குறித்துப்பாயநண்ணுமுன்" (திருவிளை. கான் மாறி. உக.)

நாட்டுப்படை—அறுவகைச் சேனைகளி லொன்று.) (வள். எசஉ. பரி.)

நாட்டுவேலை — வைராசன் என்னும் பிரசா பதியின்புத்திரி. (உ–ம்.)"பொலங்கொடியனைய நாட்டுவேலைதனையினிதின்வதுவைசெய் தான்" (கூர்மபு. தக்க. சபித். ங.)

நாட்டுவேள்ளரி — ஒருவெள்ளரி. (வழக்.)

நாட்டை — ஓரிராகம்; சூத்திரசாதி: இதன் மனைவிமார் தேசாக்ஷரி, காந்தாரம், சாரங்கம். அதிதேவதை தும்புருவன். (வி–ணி. உகங.) 2. நாட்டையுடையாய். (உ–ம்.) "ஆடுகளங்கடுக்குமகளூட்டையே" (புறநா. உஅ.)

நாட்பறை—நாழிகைப்பறை. (சிலப். அரங். உஎ. உரை.)

நாட்பு—1. போர். 2. போர்க்களம். (உ–ம்.) "விழுமியோர்துவன்றியவன்கணூட்பின்" (பதி ற்றுப். சநி.)

நாட்பொருத்தம் — விவாகப்பொருத்தத்து ளொன்றாகிய நட்சத்திரப்பொருத்தம். [இது பெண்ணினுடைய சென்மநாளாதியாக 2, 4, 6, 8, 9, 11, 13, 15, 18, 20, 24, 26-ம் நாட் கள் புருஷநாளாகவரில் நட்டத்திரப்பொருத்த முண்டாமென்றறிவது.]

நாடகசாலை—கூத்துப்பயிலுமிடம்.(வழக்.)

நாடகத்தமிழ்—நாடகவழக்குத்தமிழ்; அது: முத்தமிழினொன்று.(நன்னூ.சிறப்புப்.உரை.)

நாடகத்தி—கூத்துவிளையாடும்பெண்.

நாடகம்–1. கதைதழுவிவருங்கூத்து; இது: சாந்திக்கூத்தின் நால்வகைகளுளொன்று.(சிலப். அரங்கேற்று.கஉ.உரை.) 2. கலைஞானமறுபத்து நான்கினொன்று.

நாடகம்பத்து—பத்துவகைநாடகம்; அவை: வாரம், யாமிருகம், அரட்டு, சமூஸ்காரம், பா ணம், வீதி, சல்லாபம், உத்திரட்டாங்கம், விரா கணம், வியாயோகம் என்பன. [தண்டியலங் காரவுரைகாரர் நாடகம், பிரகரணம், பானம், பிரகசனம், டிமம், வியாயோகம், சமாவாகாரம், வீதி, அங்கம், ஹீயாமிருகம் என்னுமிவையே பத்துவகைப்பட்ட நாடகசாதியென்பர்.]

நாடகர்—கூத்தர் (சூ. நிக. உ: ஙஅ.)

நாடகவழக்கு — மூவகை வழக்கினொன்று; அஃது: இல்பொருளாய்ப் புகழ்ச்சியிடத்துப் புனைந்துரையாய்த் தோன்றுவது. (தண்டி. கஉஉ. உரை.)

நாடகாங்கம்—அவிநயம். (வழக்.)

நாடகியார்—நாடகீயர். (உ–ம்.)"நடராசன்" பார்.

நாடகீயர்—கூத்தர். (வழக்.)

நாடல்—ஆராய்தல். (உ–ம்.) "நாடல்சான்ற மைந்தினெய்" (புறநா. கநி.)

நாடன்—1. குறிஞ்சிநிலமூடையான். (புற நா.) 2. நாடுடையவன்.

நாடன்பநுத்தி—ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

நாடனை — நாட்டையுடையாய். (உ–ம்.) "கானகநாடனைநீயோ" (புறநா. நி.)

நாடா—நூனுழி. (சூ. நிக. எ: நுஎ.)

நாடார்—சான்றூர்க்குரிய ஒரு பட்டப் பெ யர். (வழக்.)

நாடி—1. ஆராய்ந்து. (புறநா.) 2. இருபத்து நாலுநிமிடங்கொண்டது, நாழிகை. 3. தாது. வாத பித்த சிலேட்டுமமென்னு மூவகைத் தாது தளராம். 4. நரம்பு. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. எ.) 5. மூக்கு. (உ–ம்.) "நுதல்விழிநாடிவள்ளடிநாக் களங்களினும்" (தைல. தைலவ. கூஎ.) (சிந்தா.) 5. வீட்டினுறப்பு. (சிந்தா.)

நாடிக்கிரந்தம் — அவை பதினுன்குவகை யுள்ளன. (அபிதாநசி.)

நாடிகள்பதினுன்று—பதினுன்குவகை நாடி கள்; அவை: சுழிமுனை, பிங்கலை, இடை, சரச் சுவதி, பூடை, வருணை, அத்திசிகுவை, யச்சு விநி, அலம்புடை, குகு, விசுவோதரை, பயச் சுவிநி, சங்கினி, காந்தாரை என்பன. (உ–ம்.) "மலிதருநாடிபலவுளுஞ்சிறந்து மன்னு நாடி கள்பதினுன்கு-பொலிசுழிமுனைபிங்கலையிடை சரச்சுவதிபுரைபூடையேவருணை–மலிவுறு மத்திசிகுவையேயச்சுவிநிவிழையலம்புடைகு குவே-வலிகெழுவிசுவோதரைபயச்சுவிநிசங்கி நிவயங்குகாந்தாரை" (சூத.ஞான.கக:சு.) இவற் றுள்ளேபத்துச் சிறந்ததாகச் சித்தாந்தக்கட்ட ளைகள்கூறும்.

நாடிகேர்ப்பம்—மரமஞ்சள். (வைத்திய பரிபா.)

நாடிபத்து — பத்துவகைநாடிகள்; அவை: சுழிமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குகு, சங்கினி என்பன. (தத்துவக்கட்டளைபார்.)

நாடிமூன்று — மூன்றுவகையான நாடிகள்; அவை: சுழிமுனை, இடை, பிங்கலை.

நாடியுப்பு–வளையலுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாடு—1. இராச்சியம். பலவூர்களின் கூட்ட மென்பர் மணிமேகலையில். (பவத்திற. ககக. உரை.) 2. உலகின்பொது. (பிங்கல. சருஅ.) 3. கண்டம். (உ-ம்.) "அவற்றிடைநாடும்"(கோயிற்பு. வியாக். சு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நானிலத்துக்கும் பொதுப்பெயர். (உ-ம்.) "நாட்டிடம்பரந்துபோகிநாடுதானுங்களென்ஞ" (சிந். கஙக. கஅருி.) 6. மென்புலம். (பரிபாடல்.)

நாடுதல்—1. தேடுதல். (உ-ம்.) "நாடிஞள் கழுகும்பேயும்" (அரிச்ச.மயாந.ககக.) 2. நினைத்தல். (உ-ம்.) "பரசிவனேக்காட்டு-நன்மார்க்களுநாத்தைநாடி" (சி. சி. அ: உஉ.) 3. விசாரித்தல். (உண்மைவி. உசு. உரை.)

நாடுபொதிரவியம்—நாட்டிலுண்டாகுந் திரவியம்; அவை: கரும்பு, சிறுபயறு, செந்நெல், செவ்விளநீர், வாழைஎன்பன. (சூ.நிக.கஉ:சஎ.)

நாடுரி — நாவுரி. (நன். கருசு. உரை.) [நாழி-உரி.] மரூஉ.

நாண் — 1. இழிதொழில்களின்மஞ்செல்லாமை. (உ-ம்.) "குடிப்பிறந்துகுற்றத்தினீங்கிவடுப்பரியு-நாணுடையான்கட்டே தெளிவு" (வள். நுருஉ.) 2. கயிறு. (சூ. நிக. எ: சுo.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பொன்ஞண்; இஃது: ஒரு அணிவிசேடம். (உ-ம்.) "கனநாணிந்துபொற்சச்சறவீசி" (வாண. உசுருி.) 5. மேகலை. (உ-ம்.) "கருத்துநாணன்றிக்காசுசெய்யும்பொன்மருங்குஞாணுநிழப்பர்" (திருவிளை. வளைய. நி.) 6. வின்ஞண். (உ-ம்.) "ஆத்தநாணினருவரைவாங்கினுன்" (இராமா. கரன்வ. கஎ.) 7. வெட்கம். (உ-ம்.) "மண்கொள்ளாநாண்மடமச்சம்பயிர்ப்பைவலிந் தெழலும்" (பெரியபு. தடுத்தா. கசஙு.)

நாண்மகிழ்நக்கை — நாலோலக்கம். (உ-ம்.) "வீயாதசுரக்குமவணுண்மகிழ்நக்கையும்"(மலைபடு. எசு.)

நாண்மலர்—புதுமலர். (உ-ம்.)"விரைநாண்மலர்க்காவகத்தே" (வாண. கஎ.)

நாண்மீன் — அசுபதிமுதலிய நட்சத்திரம். (தொல். பொரு. அகத். க. உரை.)

நாண்முழவு-எழுவகைமுழவுகளுளொன்று; அது: நாட்பறை. (சிலப். அரங்கே. உஎ. உரை.)

நாணம் — வெட்கம்; இது: மகடூஉக்குணநான்கினுளொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கஎ.)

நாணயம்—வாக்குப்பிசகாமை. (வழக்.)

நாணயவான்—உண்மைதவறுதவன். (வழக்.)

நாணல்—1. ஒருபுல். (பிங்கல. உகஙக) 2. நாணுதல். (உ-ம்.) "பிறர்தினைப்பேணுங்காணுணலும்" (திரிகடு. சு.) 3. வளைதல். (உ-ம்.) "கருங்காலிக்கட்டைக்குவாய்நாணுக்கோடாலி" (தனிப். ஔவைபாடல்.)

நாணுள் — நாளுக்குநாள். (உ-ம்.) "நாணளாயரியனுர்நாகங்கீழிடைத்தேடிநலிந் தெண்ணற்-காணுதகாரணனே"(சிவரக. நந்திகண. க.) நாடோறும் என்பர் பரிபாடலில்.

நாணி—1. நாணமுடையாள். 2. வின்ஞரி. (சூ. நிக. எ: ச.)

நாணுகம்—குதிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நாணுதல்—வெட்குதல். (திருக்குறள். நாணுடைமை. க.)

நாணையம்—நாணயம். (வழக்.)

நாத்தலை—ஒருவகைக்கூத்து. (சிந்தா.)

நாத்தழும்பேறுதல்-நாவில்வடுவுண்டாதல். (உ-ம்.) "நாத்தழும்பேறவாழ்த்தி" (திருவாச. திருப்பொற். கடி.)

நாத்தனர்—கணவன் சகோதரி. (வழக்.)

நாத்தாங்கி—இலக்கள்ளி.(வைத்தியபரிபா.)

நாத்தி—1. இன்மை. (உ-ம்.) "அத்திநாத்தியென்றெழுதி" (பெரியபு. திருஞாந. அகச.) 2. கணவன்சகோதரி. (வழக்.)

நாத்திகம்—கடவுளில்லையென்னுங் கொள்கை. (உ-ம்.) "நாத்திகம்பேசிநாத்தழும்பேறினர்" (திருவாச. போற்றி. ககஎ.)

நாத்திகமதம்—சூனியவாதம். (வழக்.)

நாத்திகர்—கடவுளும் புண்ணியமும் பாவமும் சுவர்க்கநரகமுமில்லையென்போர். (உ-ம்.) "பொன்னுலகம்வெங்கரம்புண்ணியபாவம்புரிவார்-நின்மலனுமுண்டேன்றுநிச்சயித்தார்-நிந்நிலைமை, யாத்திகரேயார்கண்டாரம்மைப்பலமென்பார்-நாத்திகரென்றேயுளத்துணுடு"(சைவச. பொது. சசுஅ. உரை.)

நாத்திகன்—சூனியவாதி (வழக்.)

நாத்திவேடம்—அரோசகம். (உ-ம்.) "விந்துநாசங்காசந்தாகநாத்திவேடம்" (தைல.தைலவ. கசo.)

நாத்தூண்—மைத்துனி, கணவனுடன்பிறந்தவள். (உ-ம்.) "தாரணியையலங்காரிப்பாடலையவணத்தூண-நாரணிதான்.(சேதுபு.தேவிபுர. நி.) (சிலப்பதி.)

நாதகம் — வேதமோதலின்முடிவில் பிரமராச்சியபட்டாபிடேகம்போல்வதொன்று; அது: வித்தியாஸ்நாதகம் விரதஸ்நாதகம் வித்தியாவிதஸ்நாதகம் என மூன்றுவகைப்படும். வேதத்தைமாத்திரம்முடிப்பது முதலாவதுவிரத்தத்தைமாத்திரம் முடிப்பது இரண்டாவது இரண்டினையுமுடிப்பது மூன்றுவது. (பராச. நிக.)

நாதகலாபுவநம்—நாதகலையிற் சிவதத்துவத்திலிருக்கின்ற புவனங்கள்; அவை: இந்திகை,

நிபிகை, ரோசிகை, மோசிகை, ஊர்த்துவகை என ஐந்தாம். (சி-லி. ஞாந. கஉ.)

நாதகீதன்—சிவன். (உ-ம்.)"நாதகீதனென் ஞதன்முக்கட்பிரான்" (தாயு.பொன்னே. நிற.)

நாதசாரம்—சிவசாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நாநத்தீவன் — பரிமருத்துவரிருவரிலொரு வன். (கூர்மபு. தக்க. வேள்வியழி. ஙக. உரை.) பரிமருத்துவர்-அசுவினிதேவர்.

நாதத்தீரியம்—அட்சராத்மகநாதம், அநக்ஷ ராத்மகநாதம், நிசசப்தம் என்பன. (வி-ணி. கசுஎ.)

நாததத்துவம்—மாயைக்குமேற்பட்டவோர் தத்துவம். (சி. சி. அ: உரு. மறை.) [சில வாக மங்களிலே நாததத்துவம் லயமென்று கூறப் படும் என்பர்.]

நாதநாமக்கிரியை—ஓரிராகம். (ஏழக்.)

நாதபநனி—மலம். (வைத்திய. கருப்பொ.)

நாதம்—1. இந்திரியம். (வைத்திய நூல் வழக்கு.) 2. இரசம். 3. மகாரசிங்கி. 4. உமை. (சௌந்த.) அளிவினோந்தகளிப்பெழுநாதமே. 5. உயிர் முயற்சியாலெழுகின்ற உதானவாயுவா லாவது. (வள். க. உரை. 6. ஒலி. (உண்மைவி. சரு. உரை.) 7. சத்தியிலாயிரத்தொரு கூற்றி லே அநாதிமலமூத்தன் தோற்றுவித்துத் தாங் கொண்ட அருவத்திருமேனி. (சி. சி. உ: எச. மறை.) 8. சிவன். (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.) [மூர்த்தி மூர்த்திமான்களுடைய அபேதோப சாரத்தால் வந்தபெயர்.] 9. சுத்ததத்துவமைந் தனுளொன்றுகிய சிவதத்துவம். (ப. வி.) 10. துவனி; அது: இரண்டு கட்டைவிரல்களாலும் இரண்டுகொதுகளையும் மூடிக்கொண்டாற் கேட் குமோசை. (சி-லி. ஞாந. கஉ. உரை.) 11. நிரோதிகலைக்குமேல் நாதாந்த கலைக்குக்கீழ் மூன்றங்குலம் வியாபித்துநிற்குங்கலை. (சி-சி. திரி.க. உரை.) 12. பிரணவமாகிய ஐந்தெழுத் துக்களுளொன்று; இது: புருடனை அதிட்டித்து நின்றுசெலுத்தும். (சி-லி. ச: ஙக. மறை.) 13. மாயை. (உ-ம்.) "நாதத்தினுபாதியென்றே" (சைவல்.சாந்தே.கஅ0.) (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாதயம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நாதரவி—சரீரக்கொழுப்பு.(வைத்தியபரிபா.)

நாதவடியுப்பு—கறியுப்பு (வைத்தியபரிபா.)

நாதவத்தம்—பெருநெருஞ்சில். (வைத்திய பரிபா.)

நாதவிந்து—1. இருக்குவேத உபநிடதங்களு ளொன்று. (கந். நவ. கஎ.) 2. சிவந்தபூமியி லுள்ள சுத்தசலம். (வைத்தியபரிபா.)

நாதன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: ச.) 2. எப்பொருட்குமிறைவன். (சூ. நிக. உ: க0.) 3. கடவுள், சிவன். (உ-ம்.)"நாதன்றன்னடிமநத் துட்கொண்டு" (பெரியபு. தடுத். ககஙு.) (பிங்கல. கூச.)

நாதா—சிவன். (கூர்மபு.திருக்கல்.கூ.உரை.) [இது ஞாநசத்திமானுய் நிற்கும்பொழுது பெ றும் பெயர்.]

நாதாக்கள் — சுத்தவான்கள், பெரியோர். (சி. சி. உ: சுஙூ. நிரம்ப.)

நாதாங்கி — கதவுநிலைச்சங்கிலி. (உ - ம்.) (திருமந்திரம். ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராய ரெ ழுதிய நூறுபாட்டுக்குரை. நாதாங்கியில்லாமல் என்பதாலறிக.)

நாதாந்தம்—நாதகலைக்குமேல்பிரமரந்திரம் மட்டாகமூன்றங்குலம் வியாபித்துநிற்குங்கலை. வலப்புறத்தில்மாத்திரம் விந்துவையுடைய கலப்பைவடிவுள்ளது. (சி-லி. திரி. க.)

நாதாந்தகன்—சிவன். (வழக்.)

நாதாந்தி — பொன்னிமிளை. (வைத்திய பரிபா.)

நாதி—1. உருத்திரனிடத்தில் விஜயாகமங் கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கருஙு.) 2. ஞாதி. போலி. (வழக்.)

நாதேயம்—1. இந்துப்பு. (வைத்தியபரிபா.) 2. நீலாஞ்சநம். (உ-ம்.) "தக்கோலநாதேயம்" (தைல. தைலவ. ஙரு.)

நாதேனி—மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரிபா)

நாந்தகம் — வாள். (உ-ம்.) "நாந்தகமனைய வுண்கண்" (கந்தபு. வள்ளி. எ0.)

நாந்தி—1. ஒருவினைப்புகழ்ந்துபாடியகவி. 2. சந்தோடம். (பி-வி) 3. நூன்முதலிலே செய் யப்படும் பிரார்த்தனை. 4. பாயிரம். (உ - ம்.) "பாயிரநாந்திபதிகமென்ப" (பி-வி. ஙூ. உரை.)

நாந்திகந்தரு — மரமஞ்சள். (வைத்திய பரிபா.)

நாந்தோனி—ஓர்பூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நாநம்—1. அறிவு. ஞகரநகரங்கள்போலி. 2. கவரிமா. 3. சுண்ணம். (உ-ம்.) "நலத்தகுநாந நின்றிடிக்குநல்லவர்" (சிந்தா. நாமக. சுஙூ.) [ஆகுபெயர்.] 4. தூவியெரிக்கும்புழுகு.(உ-ம்.) "நறையும்நாகமுநறும்புகைவிறகின்" (சிந். நா மக. க0உ.) 5. நீராடல்; அஃது எட்டுவகைப் படும் அவை: மலநாநம், சலநாநம், ஆக்கினேய நாநம், தெய்வநாநம், வாயவியநாநம், மந்திர நாநம், மாநதநாநம், தியாநநாநம் என்பன. 6. பூசுவன. 7. நெய். (சிலப். அரும்பத.) 8. மான் மதம், கத்தூரி. (உ - ம்.) "நாகக்குழவியை" (வாண.கள.) 9. முழுகல். (வழக்.) 10. வாசனை. (உ - ம்.) "நாநவார்குழலினர்" (திருவிளை. சங்கப். ச.) (1, 2, 6, 9-பிங்கல. ஙஎஉ.)

நாநலம் — நாவாலுளதாகிய நலம்; அது: சொல்வன்மை. (உ-ம்.) "நாநலமென்னுநலனுடைமை" (வள். சசுக.)

நாநா—பலவகை. (உ-ம்.) "மூந்நூன்மன்றன்முத-ஞாவாஞ்சிறுவேள்" (திருவிளை. மெய்க்கா. கo.)

நாநாரத்தினதாரீ—சதருத்திராரிலே குபேர திசையில் தசருத்திராரிலொருவர். (வி-ணி. உஎo.)

நாநாவிதம்—பலவிதம். (உ-ம்.) "நாநாவித மாய்வழிபாடுநயந்துசெய்வாய்" (பிர-கா ண். சீமந். சுஉ.)

நாப்பண்—1. தேர்நடு. 2. நடு. (உ-ம்.) "வார்திரையளக்கர்நாப்பண்" (கந்தபு. ஏம. கூ.) 3. யாழினுறப்பு. (1, 3-சூ.நிக.கக.பகரவெ.கூ.)

நாப்புற்று—நாவறளை. (வழக்.)

நாபம்—நாபி. பத்நாபன், என்பதிற்காண்க.

நாபி–1. ஒருவிடமூலிகை; அது: வற்சநாபி, பச்சைநாபி, வசம்பு, அந்தணநாபி, பிரமநாபி, சத்திரியநாபி, அரசநாபி, வைசியநாபி, சூத்திரநாபி எனப் பலவகைப்படும். [அந்தணநாபி-வெண்மை; சத்திரியநாபி-சிவப்பு; வைசியநாபி-நீலம்; சூத்திரநாபி-கறுப்பு.] 2. கொப்பூழ். (சூ. நிக. உ: அகூ.)

நாபிதன் — அந்தணர்மாதையேனும் அரசமாதையேனும் நிடாதன்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "அந்தணர்மாதையேனுமரசர்தம்மாதையேனு-மைந்துறுநிடாதன்கூடவருசேய்நாபிதனேயாவன்" (சூத. சிவமான். கஉ: உசூ.) சவுரகன், தவுடியந்தப்பெண்ணுக்கும் மறையோனுக்குமுதித்தபிள்ளை. (உ-ம்.)"பேரெழிற்றவுடியந்தப்பெண்ணுக்குமறையோனுக்கு-ஞாருறவுதித்தபிள்ளைநாபிதனென்னும் பேரான்" (சூத. சிவமான். கஉ: கஉ.)

நாபிரம்—விந்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "நாமநல்லமர் செய்ய" (புறநா. ககூ.) உரிச்சொல்லென்பர். (சிலப்பதி.) 2. தன்மையில்வரும் ஒரிருதிணையிருகூற்றுப்பன்மைப்பெயர். (நன். உஅஎ.) [சிறுபான்மை "நாமரையாமத்தென்னேவந்து வைகியந்ததுவே" என மூன்னிலையிலும் வரும்.] (திருக்கோவையார்.)

நாம்பல்—இளைத்தல். (சூ. நிக. கூ: சுக.)

நாம்பு–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மெலிவு. நாம்பல் ஈறுவிகாரமாயினது.

நாம்புதல்—நாம்பல், மெலிதல். (வழக்.)

நாமகரணம்—பெயரிடுதல். (உ-ம்.)"அந்நப்பிராசனம்"பார்.

நாமகள்—சரச்சுவதி. (உ-ம்.) "நலமிகுநைமிசந்தாணுநாமகட்பொருவுமாதோ" (மச்சபு. நைமிசா. கடு.)

நாமசங்கீர்த்தனை—சிற்பநூன்மூப்பத்திரண்டினொன்று. (வழக்.)

நாமத்துவாராவத்தியாசம்—நான் கிருட்டிணன் இராமன், என்றற்றொடக்கத்தனபோல நாமம் வாயிலாகவருமத்தியாசம். (வாசுதே. எஅ.) இப்பியை வெள்ளியென்பது அத்தியாசம்.

நாமதாது — பெயரடியாகப்பிறந்தவினை. (பி-வி. கூடு. உரை.)

நாமதாரணை–நவதாரணையிலொன்று; அது; பூரணமாய்க்கடவுளத்தியானித்தற்குக்கற்பித்த நாமதியானத்திலுலச்கடவுளை யெல்லப்படித்தல்.

நாமதேயம்—பெயர். (வழக்.)

நாமப்பொருத்தம் — பெயர்ப்பொருத்தம். வெண்பாப்பாட்டியலில், குறிலேந்தும் என்னும் வெண்பாவிலறிக.

நாமம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "நாமமார்தரு சீதை" (சி. சி. பர. உலோகாயதன்மறு. கo. உரை.) 2. இணக்கம் ஐயம் கோபம் நிச்சயம் நிந்தை நினைப்பு மாய்மாலமிவைகளைக்காட்டுஞ் சொல். என்டர் உதாரணமில்லை. 3. கீர்த்தி. (உ-ம்.)"வழுதியர்நாமம்"(வாண.எ.) 4. தும்பை. (வைத்தியபரிபா.) 5. நாரத்தை. 6. நிறைவு. (பரிபாடல்.) 7. பாசி. 8. புகழ். (சிலப்பதி.) 9. பெயர். (உ-ம்.) "புகல்வதெல்லாமவனுமநிமித்தம்" (சிவரக.நந்தி.நமனு. ககூ.) 10. வைட்டிணவரிருநாமம். (உ-ம்.) "நுதலினுமந்தான்றீட்டுவைட்டிணவர்" (ஏகாதசி. காலநிர். உஉ.) (5, 7-வைத்தியபரிபா.)

நாமமாலை — அகவலடியுங் கலியடியும்வந்து மயங்கிய வஞ்சிப்பாவால் ஆண்மகனைப்புகழ்ந்து பாடுமோர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "மயக்கவடிபெறு வஞ்சிப்பாவால்-வியத்தகுநல்லார்விழுச்சீ ருரைத்தல்–புகழ்ச்சிமாலைபுரிடர்க்குரைப்பி-ஞமமாலையாமெனநவில்வர்" (இலக்கணவி. அசுசு.)

நாமவநீதம்–நெரிஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

நாமவேதண்டம்— நாமவைகுண்டம்.

நாமவைதண்டம்—தும்பை. (வைத்தியபரிபா.)

நாய்—1. சூதாடுகருவி. (உ-ம்.) "பளிக்குநாய்சிவப்பத்தொட்டு" (இராமா. மிதிலை. கஎ.) (புறநா.) 2. ஞமலி. (உ-ம்.)"யாவரினுங்கடையஞ-நாயினேனுதலையும்" (திருவாச.திருச்சத. உகூ.) 3. தென்மேற்றிசைப்பாலன்குறி. (சூ. நிக. கஉ: அo.)

நாயீக்கடுது—நாய்வேளை.(வைத்தியபரிபா)
நாயீக்காந்தை—குன்றி.(வைத்தியபரிபா.)
நாயீக்குட்டிசீசெடி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீக்துருவி—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீக்கொட்டி-நீரிலுண்டாகுமொருவகைக் கொட்டி. (உ-ம்.) "வாவியுணுய்க்கொட்டி" (தைல. தைலவ. கஙஙு.)
நாயீகர்—செட்டிகள். (உ-ம்.) "நல்வளை தெரிந்திடுமென்றுநாய்கர்முன்" (திருவிளை. வளைய. உரு.)
நாயீகன்—செட்டி. (உ-ம்.) "கண்டநாய் கனக்கடுங்கொலைக்கிராதனெ" (சேதுபு. விதாம. கசசு.)
நாயங்கியிலை—கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீச்சிமார்—நாய்ச்சியார். (வழக்.)
நாயீச்சியார்—எசமாட்டிகள். (வழக்.)
நாயீச்சீரகம்-ஒருசீரகம். (வைத்தியபரிபா.)
நாயீத்தயிர்வேளை—ஒரு செடி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீத்துளசி—1. ஓர் துளசி. 2. சஞ்சாங் கோரை. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீநாக்கி—நாய்நாக்கு. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீநாக்கு-இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீப்பயறு—ஒருபூடி.(வைத்தியபரிபா.)
நாயீப்பாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)
நாயீப்புடுக்கன்—ஒருமரம். (வழக்.)
நாயீப்புடோல்—ஒருகொடி. (வழக்.)
நாயீமுள்ளி—ஒருமுள்ளி.(வைத்தியபரிபா.)
நாயீவிட்டைக்கல்-ஒருவகைச்சுண்ணம்புக் கல். (வழக்.)
நாயீவெள்ளை—நாய்த்தயிர்வேளை. (வைத்தியபரிபா.)
நாயீவேம்பு-நாய்வேளை.(வைத்தியபரிபா.)
நாயீவேளை—ஒருபூடி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயக்கர்—தெலுங்கருளோர்வகையார்க் குரிய பட்டப்பெயர்.) (வழக்.)
நாயகசீசி—நாயகத்தி. (வழக்.)
நாயகத்தி—தலைவி. (வழக்.)
நாயகம்—1. கிரந்தநாயகம். 2. சன்னிநாயகம். 3. சிரேட்டமானது, தலைமை. (உ-ம்.) "மிக்கசுடர்க்கெல்லாம்நாயகமனையதோர்மாலை நல்கினனுள்" (இராமா. மந்தரை. நுஉ.) 4. நாயகமணி. (உ-ம்.) "நாயகத்தைத்தொட்டுநவில்க" (சைவச.பொது.கஙகூ.) (1,2-வைத்தியபரிபா.)
நாயகன்—1. அரசன். (உ-ம்.) "நம்நாயகனுங்களைத்-தேடினனென்றுசெப்பலும்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். நு.) 2. எசமான். (உ-ம்.)"நங்கணையகபுகலுதியென்ன" (சிவரக. ஆயுத்தேவ. சூ.) 3. எப்பொருட்குமிறைவன். (ஈவரகசி. காயத்திரி. சூ.) 4. நடத்துவோன், தலைவன். (வழக்.) 5. புருடன், கணவன். (உ-ம்.) "என்னயகன்றன்மணிமார்பு" (அரிச்ச. மயாக. ஙo.)
நாயகி—எசமாட்டி. 2. பெருமையிற்சிறந்தவள். 3. மனைவி. (1, 2, 3-வழக்.)(3-சூ. நிக. உ: எக.)
நாயரஞ்சி—நாயுருவி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயன்—1. எசமான், ஆண்டான். (பெரியபு. எயர்கோன்கலி. ஙஅநு.) 2. கடவுள். 3. பெருமையிற்சிறந்தோன்.
நாயன்மார்—1. ஆண்டவர். 2. தலைவர். 3. பெருமையிற்சிறந்தோர். (வழக்.)
நாயனார்—1. தந்தையர்.(சிந்தா.) 2. நாதனார்.
நாயில்—ஞாயில், மதிலுறுப்பு. (சிந்தா.)
நாயிலை—இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயிறுவணங்கி—கொழிஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)
நாயுருவி—ஒருசெடி; அது: செந்நாயுருவி வெண்ணாயுருவியென இருவகைப்படும்.(உ-ம்.) "திண்ணாயுருவிசீவந்திபரி,புண்ணற்றுஞ்-சிந்தமந்தாரமெட்டும்" (தைல. தைலவ. கoஉ.)
நார்—1. அன்பு. (உ-ம்.) "நாரின்மை" (வள். கூநுஅ.) 2. கயிறு. (உ-ம்.) "நாருளதநுவுளாய் நானுஞ்சீதையும்" (இராமா. நகர்நீங்கு. கநுசு.) 3. கல்நார். (உ-ம்.) "சத்துநாரிவைபுடப்பொடி" (தைல. தைலவ. கஉநு.) 4. தும்பு. (உ-ம்.) "தந்தி"பார். 5. பன்னாடை. (புறநா.) 6. பனை மட்டை முதலியவற்றின் வெளிப்பக்கத்தைப் போர்த்திருக்குங்கடினமான தோல். (உ-ம்.) "இலைபழம்பூதேனர்வைரங்கருத்தரும்" (மெய்கண்ட. மாயாவாதி. சங்கற்ப. கஅ.)
நார்ச்சீலை—1. மரவுரியாகிய ஆடை. 2. வலக்கோணி. (உ-ம்.) "கண்ணிருக்கும்புத்தாடைகம்பளநார்ச்சீலைகட்சி" (தைல. தைலவ. ஙநு.)
நாரகர்—நரகத்தில் விழுகிறவர்கள். (சிவதரு. கo: ஙக.)
நாரகீகள்—சைநசமயத்திற் சொல்லப்படும் நாலுபுருஷர் மூவகையரிலொருவகையர்.(த.நி. போ. கஙு.)
நாரங்கம்—1. தேன்மெழுகு. (வைத்தியபரிபா.) 2. நாரத்தை. (சூ. நிக. ச: ச.)
நாரசிங்கம்—1. அட்டாதச வுபபுராணத்தொன்று. 2. உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று. 3. நரசிங்கம். (வழக்.)
நாரசிங்கன்—விட்டுணு. (சூ. நிக. க: கஙு.)

நாரசிம்மம்—1. காமிகத்தின் மூவகைப்பேதங்களிலொன்று. (த. நி. போ. கருக.) 2. சர்வோத்தமென்னு மாகமம். (சி-லி. சரி. உ.) [சோமதேவரிடத்தில் நாரசிம்மன் உபதேசம் பெற்றதால்வந்தபெயர்.] 3. நரசிங்கம். (சி. சி. உ: சசு. சிவாக்.)

நாரணன் — விட்டுணு. (உ-ம்.) "கள்ளகந் தளித்தமலர்த்தலைச்சேக்குங்கடவுணாரணன் முதலானோர்" (தனிகை. நந்தி. கூ.)

நாரணி—துர்க்கை. (உ-ம்.) "நாத்தூண்"பார்.

நாரணியவன்—சிவன் (உ-ம்.)"அந்திவண்ணங்கொண்டமேனியனுநந்தனு-ரணியவன்"(ம-தி. சக.) [உமாதேவியையுடையவனென்றபடி.]

நாரத்தகச்சல் — போசனகத்தூரி. (வைத்தியபரிபா.)

நாரத்தம்—1. சடாமாஞ்சி. 2. வசம்பு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாரத்தம்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

நாரத்தை—நரந்தம். (சூ. நிக. சு: சு.)

நாரதப்பிரியம்—தணிகை. (உ-ம்.) "மகதியாழ்முனிக்குறுபிரியம்-விரவியசிறப்பானுரைதப்பிரியம்" (தணிகை. புராணவா. சுo.)

நாரதபரிவிராசகம்—அதர்வவேத உபநிடதமூப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

நாரதம்—விட்டுணுபுராணம் நான்கனுளொன்று. (உ-ம்.) "காருடம்"பார்.

நாரதன்—ஒரு தேவரிருடி; இவர்: பஞ்சபாரதீயம் என்னுமிசைத்தமிழ் நூலாசிரியர். (உ-ம்.) "வாரியும்வடித்தந்தியும்வரிசையாலுறழ்ந்துஞ்-சீரியாழ்வல்லநாரதன்புவிதனிற்சேர்ந்தான்" (கந்தபு. வள்ளி. நுசு.) இவர் சரிதம், அபிதானகோசத்திற்காண்க.

நாரதீயம்—1. அட்டாதச வுபபுராணத்தொன்று 2. பதினெண்புராணத்தொன்று. (1, 2-அபிதானகோ.)

நாரம்—1. அன்பு. அம்சாரியையென்க. 2. நாரத்தை. (உ-ம்.) "சாலவிருட்சோதகமூலந்தந்தசடநாரம்" (தைல. தைலவ. அடு.) 3. நீர். (உ-ம்.) "கண்கணாரம்பாய" (சிவரக. சணபதிவந்தனை. கக.) 4. பாசி. (மலையக.)

நாராங்கி—நாதாங்கி. (வழக்.)

நாராசம் — 1. இருப்புச்சலாகை. (உ-ம்.) "உள்ளதெறியென்பதுநாராசத்திரிவிற்-கொள்ளத்தகுவது" (மணிமே. உஎ: நுடு.) 2. எழுத்தாணி. (வழக்.) 3. ஓரம்பு. 4. சலாகை. (சூ. நிக. கக. லகரவெ. கச.)

நாராசமுத்திரை — பூசாமுத்திரைவகையிலொன்று. சைவவிளக்கவிடைபார்.

நாராயணகவுளம்—ஒரு பண். (வழக்.)

நாராயணப்பிரியள்—சிவன்.

நாராயணன்பூண்டு—சவரிக்கொத்து. (வைத்தியபரிபா.)

நாராயணம் — 1. அரசமரம். (மலையக.) 2. யசுர்வேதஉபநிடதமைம்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.) 3. மீன்முதலிய செலசரங்கள்.

நாராயணன்—1. வருணன். 2. விட்டுணு. [நீரையிடமாகவுடையவனென்றபடி, நாராயண: நாரம் நீர். அயந-இடம். இனிச்சிவபிரானுக்குப்பெயரென்றும், அதற்கு நரர்தொகுதியை யொத்து நடப்பவன் என்பது பொருளென்றும் சிவஞானபோதப்பாஷியத்திற் கூறுவர்.

நாராயணத்தீரம்—ஒரு பாணம். (வழக்.)

நாராயணி—1. ஓரிராகம். 2. கங்காதேவி. நீரையிடமாகவுடையவளென்க. 3. சத்தமாதர்களிலொருத்தி, நாராயணனையுடையவள். 4. தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு. (உ-ம்.) "அதிபலைகோரைநாராயணி" (தைல. தைலவ. கூஅ.) 5. துர்க்கை, உமாதேவி. நாராயணன் என்பது சிவபிரான்திருநாமங்களுளொன்றுதலால் அவனையுடையவளுக் நாராயணியென்று பெயருண்டு.(சிவஞானபோதப்பாஷ்யத்திற்காண்க.)

நாராயணிதம்—கௌரிபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நாராயணோபநிடத்து—ஒரு நூல். (த. நி. போ. (வைத்தியபரிபா.)

நாராயம்—நாராசமென்னுமத்திரம்.(உ-ம்.) "தறுநரிக்குகல்லநாராயங்கொளல்"(பழமொழி. அo.)

நாரி—1. கள். (பிங்கல. கூஎஉக.) 2. தேன். 3. நன்னாரி. (உ-ம்.) "இரேணுகை"பார். 4. நாணி. (உ-ம்.) "மெய்த்தக்கண்விசித்ததுநாரியோ" (சேதபு.இராமதீர்.நுo.) 5. பன்னுடை. (பிங்கல.உஎநுக.) 6. பார்வதி. (சூ.நிக.க:கூஉ.) 7. பெண். (உ-ம்.) "நாரியர்தஞ்சுகத்தினையுஞ் சுடச்சொல்வாரே" (சிவரக.ஞானவால.கலி. கூ.) (2-வைத்தியபரிபா.)

நாரிகேளம்—தென்னை. (மலையக.)

நாரிகை—பெண். (பரிபாடல்.)

நாரிதூடணம் — பதிவிரதாவிரதத்திற்குத்தப்பானது; அஃது: அந்நியக்கிருகசயநம், அந்நியக்கிருகப்பிரவேசம், அந்நியக்கிருகாசநம், கணவனைப்பிரிந்திருத்தல், தூர்க்கூட்டம், மதிபாநம் என்பன.

நாரியங்கம்—தேன்நெருடை. (மலையக.)

நாரின்மை—முறிந்த சொற்செயலுடைமை. (உ-ம்)"நாணுமைநாடாமைநாரின்மையாதொன்றும்-பேணுமைபேதைதொழில்" (வள். அகூகூ.)

நாரை—1. ஒரு புள்; அது: கருநாரை செங்காஞ்ரை நத்தைகுத்திநாரை வெண்ணாரை பெருநாரை சாம்பனாரை கெய்யடிநாரை யெனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "தூவியன்னமுந் துன்னியநாரையும்" (அரிச்ச. நாட்டு. உஉ.) 2. நீராரை. (உ-ம்.) "நாரைசிறுசின்னிபற்படாம் வெள்ளறுகுவல்லாரை" (தைல.தைலவ.நகுரு.)

நால்—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

நால்து—நான்கு. (உ-ம்.) "பால்புரைபுரவி நால்குடன்பூட்டி" (பொருந. நசுரு.) (சிந்தா.) [பெயர்த்திரிசொல்.]

நால்வகைக்கேள்வி — அறமுதலியநான்குங்கேட்டல். (சூ. நிக. கஉ: நசு.) பிங்கலத்தில் வேறுகூறுவர்; அது: பொருந்தாமைகாண்க.

நால்வகைச்சத்தி—பார்ப்பதி, துர்க்கை, காடுகிழாள், விட்ணு என்பவர். இது, "நால்வகைப்படநண்ணியசத்தியுண்—மாலுமாதலின்" என்னும். (கந்தபு. மகாசாத்தா. உஅ-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும்.)

நால்வகைச்சமயம்-புறப்புறம் புறம் அகப்புறம் அகம் என்பன. (உ-ம்.) "சித்தியார், அறுவகைச்சமையத்தோர்" என்னுஞ்செய்யுளுரையிற் காண்க.

நால்வகைச்சரணம்—அருகசரணம், சித்தசரணம், சர்துசரணம், தன்மசரணமென்பன. (சிந். பதிக. க. உரை.) (சைநர் வழக்கு.)

நால்வகைச்சாந்து—கலவை, பீதம், புலி, வட்டிகையென்பன. (சூ. நிக. சு: நகு.)

நால்வகைச்சோல்—பெயர் வினை இடை உரியென்பன. (உ-ம்.) "பழுதகன்றநால்வகைச் சொன்மலரெடுத்து" (திருவிளை. பாயிர. நசு.)

நால்வகைச்சேனை — யானை, தேர், பரி, காலாள். (பிங்கல. நுஎநு.)

நால்வகைத்தேவர்-(அருக) பவண, வியந்தர, சோதிட, கற்பவாசியர். (உ-ம்.) "மூவுலகத்துள்ளநால்வகைத்தேவருமுன்னுவரே" (திருநூற். நக. சைநர் வழக்கு.)

நால்வகைத்தோற்றம்—நான்குவகைப் பிறப்பு; அவை: அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சராயுசம்என்பன. (உ-ம்.) "சிவஞானசி, அண்டசஞ் சுவேதசங்கள் என்னு முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

நால்வகைநடமி—தாண்டம், இலாச்சியம், அகம், புறவரியென்பன. (சிவதரு.)

நால்வகைநிலை — சரம்விடுநிலை நான்கு. (பிங்கல. நுஎநு.)

நால்வகைப்பக்கப்போலி — துணியும் பொருட்கிடனுகாததூஉம், துணியும் பொருட்கொருமருங்கிடனுகாததூஉம், துணிந்த பொருட்கொருமருங்கிடனுவதூஉம், துணிந்தபொருட்கொருமருங்கிடனுகாததூஉம் என்பன.(சி. சி. அள. நகு. சிவஞா.)

நால்வகைப்புலமையர்—கவி, கமகன், வாதி, வாக்கி. (பிங்கல. நுசுக.)

நால்வகைப்போநள் — அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. (சூ. நிக. கஉ. கசு.)

நால்வகைப்பொன்-நான்குவகைப்பொன். (பிங்கல. நுஎச.)

நால்வகைமநுந்து—சல்லியகரணி,சந்தான கரணி, சமனியகரணி, மிருதசஞ்சீவினி. (பிங்கல. உஎஅஉ.)

நால்வகைமலர்—கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என்னும் நால்வகைப்பூக்கள். (திருவிளை. பாயிர. கசு. குறிப்பு.)

நால்வகைமாயை — ததுகரணபுவநபோக மென்னும் நால்வகை மாயாகாரியங்கள்.(உ-ம்.) "நால்வகைமாயையுநடத்தி" (கோயிற்பு. இரணிய. க.)

நால்வகையரண்—மலை, காடு, மதில், நீர். (பிங்கல. எஉஉ.)

நால்வகையாழ் — பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்பன. (உ-ம்.)"குன்முதநால்வகையாழுக்குநன்னரம்பு' (சிந். காந்தரு. நகசு. உரை.)

நால்வகையிழிச்சோல்—நான்குவகையிழிச்சொல். (பிங்கல. நுருசு.)

நால்வகையுணவு—உண்பன, தின்பன, நக்குவன, பருகுவன. (பிங்கல. நுஎசு.)

நால்வகையுபாயம் — சாமம், பேதம், தானம், தண்டம். (பிங்கல. நுஎஅ.)

நால்வகையுறுபாடு — குத்தல், வெட்டல், எய்தல், எறிதல். (பிங்கல. நுஎஎ.)

நால்வகையெழுத்து—வடிவெழுத்து, பெயரெழுத்து, தன்மையெழுத்து, முடிவெழுத்து. (பிங்கல. உ0அஎ.)

நால்வகையொடுக்கம்—நித்தியப்பிரளயம், நைமித்திகப்பிரளயம், பிராகிருதப் பிரளயம், ஆத்தியந்தப்பிரளயம் என்பன. (உ-ம்.) "நால்வகையொடுக்கத்துள்ளபகுதிகணவின்றவாறும்" (கூர்மபு. பதிக. நுகு.)

நால்வர்—1. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர், திருநாவுக்கரசுநாயனர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனர், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் என்பவர். (உ-ம்.) "நாவலர்இயேசுமததாரதம்மியம்" 2. நான்குபேர்.

நால்வாய்—யானை. (உ-ம்.) "முழவதிர்சும்மையுநால்வாய்-வரம்பிலோதையும்"(திருவிளை. திருக்கைலா. கு.)

நால்விதப்பண்—பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி. (பிங்கல. கஙஎசு.)

நால்விதப்புண்ணியம்—தானம், கல்வி, தவம், ஒழுக்கம். (பிங்கல. கருகூ.)

நால்வேதம் — தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமவேதம். (கலி. க.) இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் என்பனவுமாம். (உ-ம்.) "நால்வேதமாறங்கமாஞ்சோற்றி" (தேவார. திருநாவு.)

நாலடி—நாலடியார். (வழக்.)

நாலடியார்—ஒரு நூல்; இது: பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள்முதலாவது சைநமுனிவர்களாலியற்றப்பட்டது, கடவுள்வாழ்த்துள்பட நானூற்றொருபதுவெண்பாக்களையுடையது பதுமனாரென்பவர் திருக்குறளிற்போல இதன் பொருளை அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூப்பாற்படுத்தி ஒவ்வொருபொருளை வற்புறுத்துவனவாகிய பப்பத்துப்பாடல்களைத்தனித்தனியே தொகுத்து நாற்பது அதிகாரமாகப் பகுத்தனர் இதற்கு அப்பதுமனாரும் வேறுசிலரும் உரைசெய்திருக்கின்றனர்.

நாலல்—தொங்குதல். நாலுதல்பார்.

நாலாம்பாதகன்—கொலைபாதகன். (உ-ம்.) "நன்றெனவுவந்து-நாலாம்பாதகனதற்குநேர்ந்தான்" (திருவிளை. அங்க. கஉ.)

நாலாம்போயுகம் — கலியுகம். (உ-ம்.) "செம்பொன்மேனிவேழுகிநாலாம்-பொய்யுகத்தவர்க்குத்தக்கபொருந்துருவாகிமன்னும்" (திருவிளை. இரச. கo.)

நாலாம்வருணம்— } சதுர்த்தசாதி, சதுர்த்
நாலாம்வருணர்— } தவருணம். (வழக்.)

நாலாயிரப்பிரபந்தம்—ஆழ்வார்கள் பாடிய வைணவப்பிரபந்தம்.

நாலி—கார்த்திகைப்பூ. (வைத்தியபரிபா.)

நாலிகம்–1. எருமை. 2. காகம். 3. தாமரை. (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாலிகை—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

நாலு—நான்கு. (உ-ம்.) "நாலுமறைகளுமறியா" (சிவரக. கணப. குமர. டு.)

நாலுதல்–தொங்குதல். (உ-ம்.) "இளமேதிகளின்கடைவாயெலாம்முத்துமாலைகணலுமே" (அரிச்ச. நாட்டு. சகூ.)

நாலெங்கள்ளி — இலைக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நாவராசர் — 1. சிவதொண்டர் அறுபத்து மூவரிலொருவரான திருநாவுக்கரசு நாயனார். 2. புலவர்.

நாவராணை — நாப்புற்றுகிய ஒரு வியாதி. (வழக்.)

நாவராளை—நாவராணை. (வழக்.)

நாவரையர்–திருநாவுக்கரசுநாயனார். (உ-ம்.) "தமிழின்செய்யுள்பாடு-நாவரையர்புகழ்மொழிகள்" (சேதுபு. கடவுள்வா. கூ.)

நாவல்—1. இரக்கக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "மாவலிக்குமடங்கலொப்பான்றனிக்-காவலிக்குத்துயர்வந்தகன்னிமீர்-நாவலிக்கணநண்ணுதிரென்றுகூய்" (கந்தபு. பாதுகோப. வதை. ககூஉ.) 2. ஒருமரம்; அது: குழிநாவல் சிறுநாவல் சம்புநாவல் நிழனாவல் பெருநாவல் எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "கருங்கனிநாவலிருந்துகொய்துண்ணும்" (புறநா. கஎஎ.) 3. சத்ததீவிலொன்று. (உ-ம்.) "நாவலம்பூதலத்தரசர்" (பாரத. கிருட்டி. உஎ.)

நாவலந்தீவு—சத்ததீவிலொன்று. (வழக்.)

நாவலர்—கற்றவர், புலவர். (உ-ம்.)"நல்லிய நூறெரிநாவலர்பாட" (அரிச்ச.விவாக. உசடு.)

நாவலோ — நெற்போர்தெழிக்கும் பகட்டினங்களைத்துரப்பதோர்சொல்" (நன். கoக. உரை.)

நாவழி—நாக்குவழிக்குங்கருவி. (சிந். காந்தரு. ஙகo. உரை.)

நாவாய்—1. இரேபதிநாள். (உ-ம்.) "இருவகைப்பூசமூன்றுத்திரநாவாய்" (விதாந. குணகுண. கo.) 2. மரக்கலம். (உ-ம்.) "இருதுறைநெறியில்வருநரைநாவாயேற்றுவலெந்தையேவலின்" (பாரத. குருகுல. கூஉ.) தோணிமுதலாயுள்ள சலசரங்களென்பர். (சிலப்பதி.) ஓடம் என்பர். (புறப்-வெ.)

நாவாள்–சரச்சுவதி. (உ-ம்.) "நாவாளுடனீயெனநான்முகனே-நாவாளுடனீயெனமாதவனே" (சேதுபு. சிவதீர். சசு.)

நாவி—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரிபா.) 2. ஒரு மருந்து. 3. ஒருவகைமரக்கலம். (உ-ம்.) "வங்கநாவியினதன்வடக்கிழிந்தி" (மணிமே. உசு: அறி.) 4. கத்தூரி. (உ-ம்.) "சிறியதேக்குயர்நாவியிந்தைநதிலவணம்" (தைல.தைலவ. எச.) 5. கத்தூரிமிருகம். (வைத்தியபரிபா.)

நாவிகன்—கப்பற்காரன். (வழக்.)

நாவித்தண்டை—1. எருமுட்டை. (வைத்தியபரிபா.) 2. மீனாறி. (மலையக.)

நாவிதச்சி—அம்பட்டத்தி. (வழக்.)

நாவிதர்—அம்பட்டர். (சூ. நிக. கஉ: கசுச.)

நாவிதன் — 1. கார்த்திகைநாள். 2. நாய்கர் மகளிர்பார்ப்பாரைக் கரவிற்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "ஏயுமம்மாதர்பார்ப்பாற்கியைதருகரவினீன்ற – சேய்பெயர்கும்பகாரன்சேருநாவிதனென்பேரும்" (சூத. சிவமான். கஉ: கo.) 3. பூரநாள். (1, 3-சூ. நிக. கo: வகரவெ. கஉ.)

நாவிநெய்—மயிர்ச்சாந்து. (வழக்.)

நாவிப்பிள்ளை—ஒரு மிருகம். (வழக்.)

நாவியம்—கார்த்திகைப்பூ.(வைத்தியபரிபா.)

நாவினுக்கரையன் — நாவரசர். (உ-ம்.) "சரணம்"பார்.

நாவு—நா. உகரச்சாரியை.

நாவுதல்—நேம்புதல். (வழக்.)

நாவுரி — நாழியும் உரியும். (நன். கஎச. உரை.) [நாடுரியெண்பது இக்காலத்து நாவுரியென மரீஇயிற்று.]

நாவுழலை—விடாய். (வழக்.)

நாவூறு—நாவேறு. (வழக்.)

நாவேறு—நாத்தோடம்.

நாழி—1. அம்பருத்தூணி. (பரிபாடல்.) 2. உட்குழைப்பொருள். (சூ. நிக. ஆ: சு.) 3. ஒரு படி. (உ-ம்.) "உண்பதுநாழியுடுப்பதுநான்கு முழம்" (நல்வழி.) 4. ஒருமுகத்தளவுகருவி. (உ-ம்.) "தோற்றஞ்சான்ஞாயிறுநாழியாவைக லுங்-கூற்றமளந்துநுந்நாளுண்ணும்" (நாலடி. செல்வநிலை.எ.) 5.நாழிகை.(சிந்தா.) 6.நாணுழி. 7. பூரட்டாதிநாள். (சூ. நிக. கக. ழகரவெ. உ.)

நாழிகை—1. நாடா. (உ-ம்.) "நெய்கைநுண் ணூனுழிகையினிரம்பாநின்றுசுழல்வாரே"(சிந் தா.முத்தி. கஎஉ.) 2. விநாடியறுபதுகொண்ட காலம். (உ-ம்.) "எண்ணிறைமீனநோக்கிநாழி கையெண்ணி" (திருவிளை. மெய்க்கா. உ0.)

நாழிகைக்கணக்கர் — 1. கடிகையார். (சிலப். அரும்பத.) 2. நாழிகைவட்டிலிடுவார். (சிலப். அரும்பத.)

நாழிகைப்பறை — நாழிகையறியவடிக்கும் ஒருவகைத்தோற்கருவி.சிலப்.அரங்.உஎ.உரை)

நாழிகைவட்டில் – நாழிகையறிவிக்கும் வட்டில். (சிலப். அரும்பத.)

நாழிகைவேண்பா — அரசர்க்கு நாழிகை தோறுஞ்சொல்லும்வெண்பா. அக்காலவழக்குப் போலும்.

நாள்—1. ஓரிரவும் பகலுங்கொண்டதினம். (உ-ம்.) "ஒருநாளுணவை"(நல்வழி.) 2. காலம். (உ-ம்.) "நாழி"பார். 3. காலை, விடியற்காலம். (உ-ம்.) "நாண்மோர்மாறும்" பெரும்பா. கசுo.)

நானகம்—இலாமிச்சு. (வைத்தியபரிபா.)

நாளம்–1. உட்குழை. (உ-ம்.) "கழுநீர்நாளத் தாளிஞலொருத்தியுண்டாள்" (இராமா. உண் டாட்.கக.) 2. பூந்தண்டு. 3. பொன்னரிதாரம். (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாளரம்—இலாமிச்சை. (வைத்தியபரிபா.)

நாளவை—நாளோலக்கம். (உ-ம்.) "செம்ம ணுளவையண்ணுந்துபுகுதல்" (புறநா. டுசு.)

ஓலக்கம்-சபை.

நாளாயீந்தோர்—வைத்தியர். (உ-ம்.) "நா ளாயீந்தோர்-தீரனிவனென்பார்சிலரிந் நூலப் பழீச்சுத்-தேரனிவனென்பார்சிரித்து" (தைல. கடவுள்வாழ்த். சு.)

நாளி—கள். (வைத்தியபரிபா.)

நாளிகம் — 1. தாமரை. 2. வள்ளிக்கீரை. 3. வள்ளிக்கொடி. (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நாளிகோபாகம்–செய்யுட்பாகம் நான்கனு ளொன்று. (கம்பரந். கூகூ. உரை.)

நாளிகேரம்—தென்னை. (சூ. நிக. ச: கஉ.)

நாளிநுக்கை–நாளோலக்கவிருக்கை. (உ-ம்.) "பெருநாளிருக்கைவி ழுமியோர்குழீஇ" (மது ரைக்காஞ்சி. நுஉடு.)

நாளினி—புளிமா. (வைத்தியபரிபா.)

நாளும்—எப்பொழுதும். (இராமா.அயோத் தியா. மந்தாரை. சூழ்ச்சிப். கச.)

நாளை—மற்றைநாள். (உ-ம்.) "நாளைநாளை யென்பீராயின்" (கபிலரகவல்.)

நாளைக்கு–இன்றைக்குஅடுத்தநாள். (உ-ம்.) "இருமடங்கு"பார்.

நாளைநின்று — நாளைவிட்டு மற்றைநாள். (வழக்.)

நாளோலக்கம்—காலை ஓலக்கவிருப்பு. (பதிற்று.)

நாளோலை—சாதகம். 2. முகூர்த்தவோலை. (உ-ம்.) "குறித்தநாளோலைவிட்டார்" (பெரிய பு. சடைத்தாட். கூ.)

நாற்கடவுளர் — மநுக்கள் பதிஞல்வருள் ஏழாவது வைவைச்சுதமநுவின் ஆட்சியாகிய இக்காலத்து ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துவர் என நான்கு வகுப்பினராயிருப் பவர்; இவர்: முறையே பன்னிருகோடியர் பதி னெருகோடியர் எண்கோடியர் இருகோடியர் என மூப்பத்துமுக்கோடி தேவராவர் இவ்வா றும் மற்ற மநுவந்தரங்களிலேயும் பற்பல நாம வகுப்பினராயும் பற்பல தொகையினராயும் வகுத்து எண்ணப்படுவார்கள். (தி-கு.)

நாற்கணம்–உயிர்க்கணம், வன்கணம், மென் கணம், இடைக்கணம் என்பன. (நன். கருகூ. உரை.)

நாற்கதி—தேவர், நரகர், மனிதர், விலங்கு என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கச.)

நாற்கவி—நாலுவிதக்கவி; அவை: ஆசு, சித் திரம், மதுரம், வித்தாரம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: உக.)

நாற்கவிராசநம்பி — புலியங்குடியில் நாற் கவிகளேயும் பாடவல்லராகிய அகப்பொருளி லக்கணம்பாடிய ஒரு சமணப்புலவர். (உ-ம்.) "புவிராசர்போற்றும்புலவர்கணுலிற் - றவிராச

கற்றித்தமிழ்நாற் - கவிராச, நம்பியகப்பொருள் விளக்கவுரைநாட்டமுக்கட்-டும்பிமுகன்முனே" (அகப்பொ-பா-காப்பு.)

நாற்காலி — 1. ஒருவகையாசநம். 2. நாற் கான்மிருகம். (வழக்.)

நாற்குணங்கன் — சிவகாருண்ணியம், ஈசுர பத்தி பாசவைராக்கியம் பிரமஞானம் என்னுங் குணங்கள். (உபதேசக்கட்டளை. சo.)

நாற்குணம்—ஆடூஉக்குணம்நான்கு; அவை: அறிவு, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, நிறைவு என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கசு.) மக்டூஉக்குணம் நான்கு; அவை: நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்புஎன்பன. (சூ.நிக.கஉ: கசு. கஎ.)பயிர்ப்பு-பயிலாதபொருட் கண்ணருவருப்பு)

நாற்கோணம்—நாலுமூலை. (வழக்.)

நாற்சந்தி—நாற்றெருக்கூடுமிடம். (உ-ம்.) "ஆவணம்"பார்.

நாற்பது—1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: காலமூ மிடமும் பொருளுமாகியவிவற்றுளொன்றனை. நாற்பதுவெண்பாவாற்கூறுவது. (உ-ம்.) "நாற் பது" (இலக்கணவி. அடுக.) 2. நான்குபத்து. (நன்னூ. நான்கன்மெய்யே.) என்னுஞ்சூத்திர வுரையிற்பார்.

நாற்பான்—நாற்பது. (உ-ம்.) "நானூற்பது" பார்.

நாற்பொருள் — அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப்படும் பொருள்கள். (உ-ம்.) "நாற் பொருட்பயத்தோடெழுமதந்தழுவி" (நன். ச.)

நாற்பொன்—ஆடகம் இலிச்சிறை சாதரூபம் சாம்பூநதமென்னு நால்வகைப்பொன். (சூ.நிக. கஉ: கஅ.)

நாற்றம்—1. கந்தகம். (உ-ம்.) "வேந்தனேடு நாற்றங்காதம்"(வைரா. ஈசு.) 2. கள். (பிங்கல. கசசு.) 3. தோன்றுதல். 4. புழுகுமுதலியன. (உ-ம்.) "ஒருஉக்,கொடியியனல்லார்குரனுற்றத் துற்ற-முடியுநிர்பூந்தாது" (கலி. அஅ.) [ஆகு பெயர்.] 5. மணத்தல். 6. வசம்பு. (வைத்திய புரிபா.) 7. வாசனை (உ-ம்.) "நாற்றநாட்டத் தறுகாற்பறவை" (புறநா. எo.) (3, 5-சூ. நிக. கக: றகரவெ. கஈ.)

நாற்றி—1. நான்மடங்காக்கி. (உ-ம்.) "எட் டானைநாற்றியிரட்டியவிவைமற்றெறி திரைப் பெரும்புனற்கங்கை" (தணிகை. புராணவரலா. சஅ.) 2. நான்மடங்கு. (உ-ம்.) "நாற்புடைய நாற்றியே" (சிந்தா. காந்தரு. எடு.)

நாற்றிசை—நான்குதிக்குகள்; அவை: கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு என்பன. (உ-ம்.) "மௌவல்-வெறிக்கொடியுநாற்றிசை யுந்தாய்ப்படர. (காஞ்சிப். நாட்டுப். கசச.)

நாற்றிய—கவித்த. (பரிபாடல்.)

நாற்று—மூலை பயிர். (வழக்.)

நாற்றுதல்—தூக்குதல். (உ-ம்.)"மலையருவி வீழ்வதுபோனுற்றுவீரால்" (சிவரக. சிவமூநி. கஉ.)

நாறனு-சடைச்சிச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நாறல்-1. நாறுதல். (உ-ம்.) "நாற்றப்பாழ்த் துணி" (அரிச்ச. சூழ்வினை. கக.)

நாறி-1. கற்றூழை. 2. நன்னரி. 3. மோந்து. (சிந்தா.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நாறிய—பரந்த. (பரிபாடல்.)

நாறு—1. நாற்று. (உ-ம்.) "நறவுபாய்ந்திட நாறுவளர்ந்தவே"(அரிச்ச.நாட்டு.ஈக.)(சிந்தா.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

நாறுகட்டி-பெருங்காயம்.(வைத்தியபரிபா.)

நாறுகரந்தை-சிவகரந்தையென்பர். (உ-ம்.) "நாறுகரந்தையணிகருவைக்காபாலி" (திருக் கருவைவெண்பாவந்தாதியிற் காண்க.)

நாறுதல்—1. தோற்றுதல். (உ-ம்.) "நாறும் வடக்கயிறுவெண்ணரம்பாவென்பு" (தாயு.சச்சி தாநந்த. உ.) 2. மணத்தல். 3. மூலத்தல். (உ-ம்.) "நல்வித்துநாறுமையின்னு" (இன்னு. உஎ.) (2, 3-சூ. நிக. கக: நகரவெ. எ.)

நாறுபு—நாறி. (பரிபாடல்.)

நாறுமதம்—புழுகு. (சிந்தா.)

நான்—இருதிணையிருகூற்றுத்தன்மையொ ருமையில்வரும் ஒருபெயர். (உ-ம்.)"நானுரென் னுள்ளமார்" (திருவாசகம். கோத்தும்பி. உ.)

நான்காம்வேதம்—அதர்வம். (சூ. நிக. கo. உஈ.)

நான்து—நாலு. (உ-ம்.) "நான்குதோ-ளுந்தி யினுலகளித்தாற்கென்றன்னுவாள்" (இராமா. சூர்ப்பணகை. கஉ.)

நான்துவகைப்பெண்கள்-பத்மினி,சித்தினி, சங்கினி, அத்தினியென்னும் நால்வகைப் பெண் கள். (உ-ம்.) "காமநூல்சாற்றுநான்குவகை நலார்" (திருவிளை. நாட். உசு.)

நான்மணிமாலை — வெண்பாவுங் கலித்து றையும் விருத்தமும் அகவலுமாக அந்தாதித் தொடையாலுற்பது பாடப்படும் ஒர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "வெண்பாக்கலித்துறைவிருத்தமகவல்-பின்பேசுமந்தாதியினுற்பதுபெறி- னுன்மணி மாலையாமெனவில்வர்" (இலக்கணவி. அஉக.)

நான்மருப்பியானையூர்தி—இந்திரன். (சூ. நிக. க: ககூ.)

நான்மாடக்கூடல்—மதுரை. (உ-ம்.) "வண் றிறல்வருணன்விட்டவாரியைவிலக்கவீசன்-மின்றிகழ்சடையினின்றுநீங்கியமேகநான்குங்-குன்றுபோனிவந்துநான்குகூடமாக்கூடலாலே

யன்றுநான்மாடக்கூடலானதான் மதுரைமூதூர்" (திருவிளை. நான்மாட. உசு. [நச்சினார்க்கினியார் நான்மாடக்கூடலென்பதற்கு நான்குமாடங்கூடலின் நான்மாடக்கூடலாயிற்றென்றும்; அவை: திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமூடங்கை, திருநடுவூர் என்றும், அல்லது கந்திகரியமால் காளி ஆலவாய் என்றுங் கூறுவர். கலி. கூஉ.]

நான்முகப்புல்—ஒருபுல்.(வைத்தியபரிபா.)

நான்முகன்—1. அருகன்.(நன்னூல். எழுத்தியல். க.) 2. பிரமன். (உ-ம்.)"அரிநான்முகன் வணங்கு" (அரிச்ச. பாயிர. கூ.)

நான்முகன்றேவி — 1. சரசுபதி. 2 மநோசிலை. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நானம்—1. அறிவு. 2. நெய். (சிலப்.) 3. புழுகு. 4. பூசுவன. 5. முழுகுதல். 6. வாசனை. (1, 3-சிந்தா.) (4, 5, 6-பிங்கல. கூஎஉச.)

நானமாலி—கெவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நானுங்கள்ளி—இலைக்கள்ளி. (மலையக)

நானிலம் — 1. நால்வகைநிலம்; அவை: குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தலென்பன. இப் பகுப்புப்பற்றிப் பூமிக்கு நானிலமெனப் பெயர்கூறுவர். (சூ. நிக. கஉ: கச.)

நி.

நீ—இன்மை, உறுதி, எதிர்மறை, ஐயம், சமீபம், நிச்சயம், நிலை, பேறு, பூரணம், மிகுதி என்னுமிவைகளைக்காட்டுமோ ருபசர்க்கம். (உ-ம்.) "நிமலன்-இன்மைகுறித்துவந்தது; ஏனைய வந்துழிக்காண்க.

நிக்கந்தன்—அருகன். (உ-ம்.) "நிக்கந்தன் கோட்டம்நிலாக்கோட்டம்புக்கெங்கும்" (சிலப். கனாத்தி. கஙு.)

நிக்கிரகத்தன்— அழிப்பவன். (வழக்.)

நிக்கிரகத்தானம் — தருக்கவாதத்தின் கட்பேசத்தெரியாமையாகிய தோல்வித்தானம். (சி. சி. அளவை. கஙு. சிவஞா.)

நிக்கிரகம்—1. கீழ்ப்படுத்தல். 2. தண்டம், தண்டனை. (உ-ம்.) "அந்நியர்காரியமறிந்தே யநுக்கிரகநிக்கிரகமமைக்கின்றூர்க்கே" (சிவரக. கணபதிவந்த. கஎ.)

நிக்கிரகித்தல்—தண்டித்தல்.(சிவஞாபோ. க. பாண்டி.)

நிக்துரோதம்—காட்டாமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நிகடம்—சமீபம். (காஞ்சிப். இரண்டாங் காண்டம். சாப்பு.)

நிகண்டம்—உடையின்மை. (சி. சி. பரபட். நிகண்டவா. உ.) [நி-எதிர்மறை; கண்டம்-உடை.]

நிகண்டவாதம்—ஒரு சமயம். (வழக்.)

நிகண்டவாதி — சமணரில் ஒருவகையான்; இவன்: ஆன்மாச்சரீரமெங்கும் வியாபித்தறிவுமென்றும், எட்டு, பதினேழு, ஆறுகுணங்களைவிடுகிறதே முத்தியென்றுஞ்சொல்வன். (சி.சி. ச: கள. முகம். சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)

நிகண்டவாதிமதநூல் — கர்மம் உயிர் தன்மை தநம் அறம்முதலிய பத்தும் ஒருவராற் படைக்கப்படாத அநாதியுள்ளனவென்றுசொல்லுமதநூல். (த. நி. போ. உஎச.)

நிகண்டு — 1. சொற்பயன்விளக்கு நூல். (இடுகுறிப்பெயர்.நன்னூல்.பாயிர. முதனூல். கருத்தன் என்னுஞ்சூத்திரவுரையிற் காண்க. 2. தொகுதி. கூட்டம்எனினுமாம். 3. வேதாங்கமாறினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: நுசு.)

நிகமநம் — உறுதிப்படுத்தி முடிவுகூறல். தருக்கசங்கிரகத்திற் காண்க.

நிகமம்—1. கடைவீதி. (உ-ம்.) "நீண்டவந்நிகமம்புக்கநிமலன்மேலார்வம்வைத்து" (கந்தபு. தநீசியுத். அகூ.) 2. நகரம். (உ-ம்.) "தமதுநிகமங்கடல்போன்மருங்குவரக்-கடங்கள்கடந்து" (பிர. காண்ட. ச: ஙக.) 3. வேதம். (உ-ம்.) "நிகமமெனிலொன்றுமற்றுநாடொறு" (திருப்பு. கசடு.) நியமமாகவுணர்தற்கருவி என்க.

நிகர்—1. உவமையுருபுகளிலொன்று. (நன்னூல். போலப்புரைய என்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க. 2. சமானம். (உ-ம்) "நிகருமேலுமின்றியேயமர்தருநிமலன்" (கந்தபு. தநீசியுத். கடுo) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பிரகாசம். (உ-ம்.) "நிகர்மலர்நெல்லொடுதூஉய்ப்பகன்மாய்ந்த" (சிலப். கனாத். உ.) 5. போர். (உ-ம்.) "கோதையர்"பார்.

நிகர்க்கும்—மாறுபடும். (ஐங்குறு.)

நிகர்த்தல்—1. ஒப்பாதல். 2. மாறுபடுதல். (உ-ம்.) "பல்லிதழ்நீலமொடுநெய்தனிகர்க்கும்" (ஐங்குறு. உ.)

நிகர்தல்—ஒப்பாயிருத்தல். (வழக்.)

நிகர்ப்பு—ஒப்பு. (வழக்.)

நிகர்பக்கம்—சபக்கம். (உ-ம்.) "நிகரில்பக்கம்"பார்.

நிகர்வம்—எண்மானத்திற்பன்னிரண்டாந்தாநம். (சி-லி. ஞாந. உடு.)

நிகர்வு—ஒப்பு. (வழக்.)

நிகர—ஒருவமச்சொல். (உ-ம்.) "நேரநிகரவன்னவின்ன – வென்பவும்பிறவுமுவமத்துருபே" (நன். ஙசுஎ.)

நிகரம்—1. கூட்டம். (உ-ம்.) "பொடிபடப் படவுடைப்பனபுகர்முகக்கரிநிகரமே" (பாரத. அணிவரு. சு.) 2. நி என்னு மெழுத்து.

நிகரா — பகையாத. (உ-ம்.) "தன்னெடு நிகராவென்னெடுநிக" (ஐங்குறு. சுஎ.)

நிகராட்சி — விசுத்தியென்னுமாதாரத்திற் குரிய சுவேதபத்மதளம் பதினாறனுளொன்றில் நிற்கும் ஏ யென்னு மக்காரத்தினதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

நிகரி—பகைத்து. (உ-ம்.) "நிகரா"பார்.

நிகரிடுதல்—ஒப்பிடுதல். (வழக்.)

நிகரில்பக்கம்—விபக்கம். (உ-ம்.) "மூன்று பக்கம்பக்கநிகர்பக்கநிகரில்பக்கமெனத் - தோன்றும்பக்கந்துணிபொருளுக்கிடமாமுவமை நிகர்பக்க – மான்றபொருள்சென்றடையாதவிடமா நிகரில்பக்கமுத-லேன்றவிரண்டும்பொருளுண்மைக்கிடமாமொன்றுபொருளிள்ளும்" (சி. சி. அளவை. கூ.)

நிகலம்--தோண்மேல். (சூ. நிக. உ: கூஉ.)

நிகழ் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) "ஈங்ஙனமிவ்வாறுநிகழ்தன்மையெல்லாம்" (சிவரக. அபுத்திபூ. கச.)

நிகழ்காலம்—வர்த்தமானகாலம். (உ - ம்.) "நின்றிடுநிகழ்காலத்தினிமலனுக்கன் புசெய்வார்" (சிவரக. பாயிர. கஙூ.)

நிகழ்காலவிலக்கு— நிகழ்காலம்பற்றிவரும் முன்னவிலக்கென்னுமணி.(தண்டி.சஉ.உரை)

நிகழ்காலவினையெச்சம்–செயவென் வாய்பாட்டுவினையெச்சம்.

நிகழ்ச்சி–1. ஒளி. 2. ஒழுக்கம்.(பரிபாடல்.) 3. சம்பவம். (உ - ம்.) "பெறுவரெனுநிகழ்ச்சி பொய்யோ"(பாரத.கிருட்.உசூ.)4.மநக்கிளர்ச்சி. (உ-ம்.) "நிகழ்ச்சியின்மைந்தரீண்டிநீண்முளை சாத்திருர்கள்"(பெரியபு.தடுத்தா.கக.)5.வர்த்தமாநகாலம். 6. விருத்தி. (சைவப்பி. உறு.)

நிகழ்த்தல்—1. செய்தல். (உ-ம்.) "அந்த நன்னடமேதினைந்தொழினிகழ்த்தலாகும்" (திருவாத. திருவம். சு.) 2. சொல்லுதல். (உ-ம்.) "நீபடைத்திடுகெனநிகழ்த்தி"(கூர்மபு. அட்டமூர். கசு.)

நிகழ்த்துதல் — 1. சொல்லுதல். (உ - ம்.) "எறிகடற்சேதுவினிராமநாதனை – நிறுவியகாதையைநிகழ்த்துகென்னவே" (சேதுபு. அவையு. க.) 2. நடப்பித்தல்.

நிகழ்தல் — 1. ஒளிசெய்தல், விளங்குதல். (பிங்கல. ககஙூக.) (பதிற்றுப்.) 2. நடத்தல்.

நிகழ்வு — 1. சம்பவிப்பு. 2. நிகழ்காலம். (உ-ம்.) "இறப்பெதிர்வுநிகழ்வெனக்காலமூன்றே" (நன். ஙூஅஙூ.)

நிகளம்—1. சங்கிலி. (உ-ம்.) "நிகழங்கால் விட்டநினைவு" (தனிப்பாடற்றிரட்டு.) 2. நீர்க்கடம்பு. (வைத்தியபரிபா.) 3. மலம். (உ-ம்.) "நிகளமறுக்குமிந்தமயம்" (அருணகிரிபு. அருக்தவ. சுக.) 4. விலங்கு. (சூ. நிக. எ: உக.)

நிகற்பம் — ஒரெண்; அது: கற்பம் பத்து. (பிங்கல. உஉஎங.)

நிகற்புதம்—அற்புதம் பத்துக்கொண்டது. (பிங்கல. உஉசுங.)

நிகாதம்—வஞ்சகம் (உ-ம்.) "நிகாதன்"பார்.

நிகாதன்—வஞ்சகன். (பிங்கல. அஎஅ.)

நிகாயம்—1. கூட்டம். (சூ. நிக. அ: ச.) 2. மருதஞ்சார்ந்தவூர். (சூ. நிக. டு: ச0)

நிகாயன்—கடவுள், காயமில்லாதவன்.

நிகாரணம்—காரணமற்றது. (வழக்.)

நிகாரம்—பனி. குறுக்கல்விகாரம். (பிங்கல. எசு.)

நிகவா—பிரமிஎன்னுமோர்பூடு. (வைத்திய பரிபா.)

நிகிததநு–வசியமுதலிய அட்டகருமங்களால் இம்மையிலின்பமும் மறுமையிற் றுன்பமுங் கொடுப்பவன். (உ-ம்.) "நல்வசியாதியாவிம்மையின்பம்வெந்துயரங்குதவுமவனிகிதகுரு" (வேதா. சூ. கசு.)

நிகிதம்—இதமின்மை. (உ-ம்.) "விகிதமான இதத்தைநீக்கலானிகிதமாயிற்று" (வேதா. சூ. கசு. உரை.)

நிகிநட்டம்—நீசம். (உ-ம்.) "நிகிருட்டவிடயத்திலேதனக்குத்தானேயொப்பாயிருக்கிறசித்தமானது" (உபதேசத. க. உரை.)

நிகிலம்–எல்லாம். நிகலநிகமாகமம் என்பது வழக்குரையறிக.

நிகு—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிகுஞ்சம்—குகை. (சூ. நிக. டு: கச.)

நிகும்பம்—நேர்வாளம். (வைத்தியபரிபா.)

நிகும்பலை—இலங்கையில் இந்திரசித்து யாகம்பண்ணின இடம். (இராமா. யுத்தகா. நிகும்பலைப்படலம்.)

நிகும்பன்—கும்பகன்னன்மகன். (இராமா. யுத்தகா.)

நிகேசரம்—ஒரு மரம். (வழக்.)

நிகேதநம் — 1. தேவர்கோயில். (உ - ம்.) "வெள்ளியானிகேதநத்தைவிருப்பினல் விதித்தோன்" (சேதுபு. இராமநா. சச.) 2. வீடு. (உ-ம்.) "நிதிநிகேதநங்களெங்கும்" (பெரியபு. திருநாட். ஙூ.)

நிச்சந்தேகம்—சந்தேகமின்மை. (சி. சி. க உ0. சிவாக்.)

நிச்சம்—நித்தம். (உ-ம்.) "நிச்சலுமீசனன் பர்" (திருவிளை. நாட்டுப். நகர.)

நிச்சயம்—1. உறுதி. (உ-ம்.) "நிச்சயம்மெ ணுங்கவசந்தான்" (இராமா. ஆரணிய. சரண் வதைப். கசஉ.) 2. மெய். (பிங்கல. கஅ0க.)

நிச்சயித்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

நிச்சயிப்பு—நிச்சயித்தல். (வழக்.)

நிச்சலம்—1. அசையாத இலக்கு. (உ-ம்.) "சலம்"பார். (பாரத. வாரணவத. நிசு.) 2. அசைவின்மை.

நிச்சலன்—1. அசைவற்றவன். 2. கடவுள்.

நிச்சல்—நித்தமும். (உ-ம்.) "நிச்சலுமீர்த் தாட்கொள்வோன்வாழ்க" (திருவாச.திருவண். நகக.) [நித்தல்-நிச்சல் என்றுயிற்று.]

நிச்சலை — 1. சலநமற்றசத்தி. (சி. சி. உ: ஞானப்.) 2. பூமி. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிச்சளீ—தாளி. (மலையக.)

நிச்சாயகம்—நிச்சயிப்பது. (சி. சி. உ: சுo. சிவாக்.)

நிச்சித்தம்—1. மநோலயம். 2. விசாரமின்மை.

நிச்சித்தல்—நிச்சயித்தல். (வழக்.)

நிச்சிதம்—நிச்சயிக்கப்பட்டது. (சி. சி. ச: உள. ஞானப்.)

நிச்சிந்தன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. எண்ணமற்றவன். (வழக்.)

நிச்சியம்— } உள்ளி.(வைத்தியபரிபா.)
நிச்சிரம்— }

நிச்சுவாசம் — 1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய அகோரமுகத்தினின்றுற்பவித்த ஐந்தாகமங்க ளுளொன்று; இதற்குக் கிரந்தசங்கியைகோடி. (சைவச. பொது. நகஎ. உரை.) 2. சுவாச மின்மை, மூச்சடக்குகை.(சி. சி. ச:அ. ஞானப்.)

நிச்சேட்டை–சேட்டையொழித்திருத்தல். (சி. சி. ச: அ. சிவாக்.)

நிச்சேடம்—சேடமின்மை. (சி. சி. உ: நிசு. சிவாக்.)

நிசக்கல்லு–சீதாங்கபாஷாணம்.(வைத்திய பரிபா.)

நிசம்—மெய். (வழக்.)

நிசயம்—1. திரட்சியாகியவுண்டை. (பெரி யபு. மூழுநீறுபூ. உ.) 2. வியூகவிரி மூப்பது ளொன்று. (வள். எசுஎ. பரி. குறி.)

நிசவான்—மெய்யன். (வழக்.)

நிசா—இரவு. (பிங்கல. உஉக.)

நிசாகசம்–வெள்ளாம்பல்.(வைத்தியபரிபா.)

நிசாகம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாகரன்—1. சந்திரன். (பிங்கல. உஉநி.) 2. சேவல். (வைத்தியபரிபா. கருப்பொ.)

நிசாசரம்-1.இரவில்நடமாடுவன. 2.கூகை. 3. பாம்பு.

நிசாசரர்—1. அசுரர். 2. இராக்கதர். (1,2-சூ. நிக. க: சஙு, சசு.)

நிசாசரி–1.இராட்சதத்திரி.(உ-ம்.)"நீடிருஞ் சாபம்பெற்றநிசாசரிவனமீதாமால்" (கூர்மபு. இராமன. கஅ.) 2. கூகை. (பிங்கல. உஙுகூ.)

நிசாடம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாநந்தம்— மநோலயமான யோகாப்பியா சத்திஞலுண்டாகு மாநந்தம். (உ-ம்.) "மநோ லயயோகத்தினில்வந்துதித்த–லேதமறுநிசாநந் தம்" (வேதா-சூ. ஙுச.) [யோகத்திற்காட்சியா கியகுறியைக் காண்பாஞகிய மநஞ்சேர்ந்தொ டுங்கினவிடத்து அவ் விரண்மென்றி வரும் பயன் நிசத்தைமூன்னிட்டுவருதலால் நிசாநந் தம் என்றுயிற்று.] (வேதா-சூ. ஙுடு. உரை.)

நிசாபதி—1. கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரிபா.) 2. சந்திரன். (சூ. நிக. க: நுஅ.)

நிசாபிசா—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிசாபுட்பம் — 1. செவ்வாம்பல். 2. பனி. 3. வெள்ளாம்பல். (1, 2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நிசாளம்—ஒரு கட்பறை. (உ-ம்.) "நிசாளந் துடுமைசிறுபறையடக்கம்" (சிலப். அரங்கேற். உள. உரை.) [சதுரஅகராதிகாரர் நிசானம் என எழுதுவது, பொருந்தாது.]

நிசி–1. இரா. (உ-ம்.) "சிவநிசிப்பீடுஞ்சொல் வேன்"(பிர. காண். பஞ்சாட். சஉ.) 2. இருள். (சூ. நிக. க: அஉ.) 3. கத்தூரிமஞ்சள். (உ-ம்.) "ஆரநிசிபுட்கரம்" (தைல. தைலவ. நிகூ) 4. பொன். 5. மஞ்சள். (4, 5-சூ. நிக. கக. சகர வெ. கூ.)

நிசித்தண்ணீர்—நீராகாரம். (வைத்தியபரிபா.)

நிசிசரர்–1. அசுரர். 2. இராக்கதர். இரவிற் சஞ்சரிப்பவர்.

நிசிதம்—1. இகழ்ச்சி. (வழக்.) 2. கூர்மை. (சூ. நிக. எ: கசு.)

நிசிதர் — 1. அசுரர், இரவிற்சஞ்சரிப்பவர். 2. ஈசர். (1, 2-வழக்கு.)

நிசுலம்—அலரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிசுவாசம்–நிச்சுவாசம், கீழ்விடுகிறசுவாசம்.

நிசுளம்—நிசுநம்.

நிசுநம்—நீர்க்கடம்பு. (மலையக.)

நிசேதம்—நிடேதம். (உ-ம்.) "நிசேதமில யன்மாலீசன்" (மச்சபு. பிரமுக. கூ.)

நிசை—இரவு. (உ-ம்.) "திசையடைந்து கதிரிரவியென்னும்வகைசீறிமாறுபொரு தெவ்வரா–நிசையழித்துவெளியாக" (பாரத. இராய சூய. சடு.)

நிட்கம்–1. இருபதுகுன்றியெடைகொண்ட பொன். (மிருச.ருக.) 2. வராகனிடை. (உ-ம்.) "கற்பூரமிவையாறின்பொடியிறைத்தோ ரைந்துநிட்கம்" (தைல. தைலவ. கஙடு.)

நிட்களசிவம்—அவயவமிலாத ரூபமாயிருக்கிற சிவம்.

நிட்களசிவன்–இலயசிவன். (பௌட்.கஅ.)

நிட்களதத்துவம்—சிவதத்துவம். (சி. சி. க: சுடு. ஞாநப்.)

நிட்களம்—வடிவில்லாதது. (சி. சி. உ: எச. மறை.) [கலையில்லாதமையாற்பெற்றபெயர்.]

நிட்களர்—சிவன். (சி-லி. ஞாந. ச. உரை.)

நிட்களன்–இலயசிவன். (சி.சி.க:சுடு.ஞாநப்.)

நிட்காமியம்—1. சொர்க்காதிபோக இச்சையின்றித்தன்னிடத்திலமைந்துநிற்றல். (உ-ம்.) "நிட்காமியதவஞாநத்தினுக்கென்றறியே" (வேதா-சூ. களக.) 2. விருப்பின்மை.

நிட்காரணம்—காரணமின்மை. (சி. சி. ச: சஎ. மறை.)

நிட்கிராமணம்—குழந்தையை வெளிக்கொண்டுபோதல்; இது: நாலாமாசத்துட்செய்ய வேண்டுங்கிரியை. (பராசர. உக, உஉ. திருவானைக். கோச்செங். அச.)

நிட்குடி — ஏலம். (உ-ம்.) "நிட்குடிசாதியயிராநெய்" (தைல. பாயிர. டுஎ.)

நிட்சேபம்—புதையல். (மகாபாரதம். பாயிரம். கூ. உரை.)

நிட்டம்—இருத்தல். (சி. சி. உ: டுசு. சிவாக்.)

நிட்டுரைபத்தினை–இருகையும் முட்டியாக மூடிக்கொண்டு அந்தமுட்டிகளையே அங்குட்டங்களா யுள்ளடக்கிப்பிடித்தல். (சி-லி. கிரி. உகூ. உரை.)

நிட்டூரம்—கொடுமை. (உ-ம்.) "நிட்டூரநிராகுலநிர்ப்பயனே" (கந்தனலங்.)

நிட்டூரன்—கொடியவன். (வழக்.)

நிட்டை — 1. அசையாமை. 2. அழிவு. 3. இக்கட்டு. 4. உறுதி. 5. சமாதி. 6. சரித்திரமுடிவு. 7. சாதகம். 8. நம்பிக்கை. 9. நன்னடை. 10. நிலபரம். 11. முடிவு. 12. மோட்சம். 13. வாழ்நாள். 14. விரதம். (5, 12-சி. சி. அ: உச. ஞாநப்.) ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்தழிக்காண்க.

நிட்பவம்–1. அவரை. 2. மொச்சைப்பயறு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நிட்பாவம் — 1. அவரைப்பிஞ்சு. (உ-ம்.) "மணப்புளிநிட்பாவத்தோ-டுச்சிதமுருங்கையாகுமுரையிச்சாப்பத்தியமென்றே" (தைல. தைலவ. டுடு.) 2. மொச்சைக்கொட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

நிட்பிரபஞ்சம்–பிரபஞ்சமல்லாதது. (உ-ம்.) "நித்தநிர்மலசகிதநிட்பிரபஞ்சப்பொருளே" (தாயு. பரசிவவணக்கம். கூ.)

நிட்பிரமாணம்–பிரமாணமல்லாதது. (சி.சி. சு: கூ. ஞாநப்.)

நிட்பிரயோசநம் — பிரயோசநமல்லாதது. (சி. சி. சு: கூ. ஞாநப்.)

நிடதம்–1. அட்டமலையிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எஎ.) 2. இணைக்கைபதினைந்துவகையுளொன்று; அது: மூட்டியாகவிரண்டுகையுஞ் சமஞ்செய்வது. (உ-ம்.) "நிடதமென்பதுகெறிப்படக்கிளட்பின்–மூட்டியிரண்டுகையுஞ் சமமாகக்கட்டிநிற்குங்காட்சித்தென்ப" (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 3. தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (நைடதத்திற்காண்க.)

நிடதர்கோன் — நளன். (உ-ம்.) "நிடதர்கோன்புகழ்ச்சரிதை" (நைடத. பாயிர.)

நிடாடம்—ஆந்தை. (வைத்திய. கருப்பொ.)

நிடாதன்—சூத்திரப்பெண் சோரமார்க்கமாகப் பிராமணனைக்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "சந்தவம்மடவார்சோரந்தனின்மறையோனைக்கூடி–நந்திடவுயிர்த்தமைந்தனிடாதனென்றுரைப்பர்நல்லோர்" (சூத. சிவமா. கஉ: கக.)

நிடாதா—ஒருவகைச்சாதி. (உ-ம்.) "வேனனென்பவன் மாதாமகனை மிருத்துவின்மீடத்தால் தானம் தவம் யாகமுதலிய புண்ணியச்செய்கைகளை ஒருவருஞ் செய்யக்கூடாதென்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அதனையறிந்த விருடிகள் பற்பல புத்திகளைச்சொல்லியுங் கேளாமையால் அவர்க்குக்கோபமூண்டு தருப்பையிலடித்தனர். அதலைரசனுயிர்துறக்கச்சனங்களொருவரையொருவர்வருத்திப் பொருளை யபகரிக்கத் தொடங்கினர். அதுகண்டவிருடிகள் அரசனில்லாமையாலன்றே இத்தீங்குகள் நேர்ந்தனவென்று வருத்தமுற்று அரசுசெயவோர்புத்திரநிமித்தம் வேனனின் தொடையைக்கடைந்தனர். அதிலிருந்து கருநிறமும், விகாரமுகமும், குறுத்தசரீரமுங்கொண்டு ஒரு மனுடன்றோன்றி, நானென்னசெய்யவேண்டுமென்று முனிவரைவிளவ, அவர்கள் (நிஷீத) உட்காரு என்றனர். அதலால் அவன் நிஷாதன் என்னும் பெயர் பெற்றனன். அன்றுமுதல் நிடாதா என்னுமொருவகைச்சாதி யுலகத்திலுண்டாயிற்று" (கூர்மபு. தக்கனேச்சபித். சு. உரை.)

நிடாலம்–நெற்றி. (வைத்தியப. கருப்பொ.)

நிடேகம்—1. கருத்தரித்தல். (குமாரசாமி.) 2. தெளித்தல். (பரா. மிரு. உக.)

நிடேததிரவியங்கள்—விலக்கப்பட்டதிரவியங்கள்; அவை: மதுபலாண்டு முதலியவை.

(வேதாரூ.உச.உரை.)பலாண்டு-ஈரவெங்காயம்.

நிடேதம்—விலக்கு. (பராமி. சசு.)

நிடேதித்தல்—1. மணவாளனும் மணவாட்டியும் முதற்கூடுதல். 2. விலக்கல். (சி-லி. ஞாந. அ. உரை.)

நிண்ணம்—உறுதி. (வழக்.)

நிணக்கும்—கட்டும். (புறநா.)

நிணத்தல்—1. கொழுத்தல் 2. முடைதல். (சூ. நிக. கு: உஅ.)

நிணந்து—பிணித்து. (உ-ம்.) "நிணந்தெனெஞ்சநிறைகொண்டகள்வனே" (சிந்தா. பதுமை. கசசு.)

நிணம்—கொழுப்பு. (உ-ம்.) "நிணங்கருகிச் சுறுநாறுமுடையினும்" (அரிச்ச.மயான. கூடு.)

நித்தம்—1. அநவரதம். (திருவிளை. தீர்த்த வி. உஅ.) 2. நிருத்தம். (பரிபாடல்.) 3. நிலையுடைமை. (உ-ம்.) "அநித்தநித்தமோர்ந்து" (திருவிளை. திருமண. ககூகூ.)

நித்தல்—நித்தம். (உ-ம்.) "அம்புயன்மாலவனித்தலத்தனென்றறற்றும்" (மரு-தி. கூஎ.)

நித்தலம்—முத்து. (உ-ம்.) "நத்தளித்தவெண்டீ-யவனித்தலத்தண்வயன்மருதூரன்"(மரு-தி. கூஎ.)

நித்தன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. ஆத்துமா. 3. எப்போதுமுள்ளவன். (உ-ம்.) "அறிவிலனமூர்த்தனித்தனராகாதிகுணங்களோடும்" (சி. சி. ச: கூஅ.) 3. சிவன். (உ-ம்.) 'நித்தனுகமவேதங்கணிகழத்திடுங்கல்விச்சாலை' (சிவரக. நைமிச. உ0.)

நிந்தியகருமம்—சட்கருமங்கள். (நித்தியகன்மவிதி என்னுநூலிற்காண்க.)

நித்தியகலியாணி—1. பார்வதி, அழியாத மங்களத்தையுடையவள் என்றபடி. 2. வாடாமல்லிகை. (வைத்தியபரிபா.)

நித்தியசகலம்—இருவகைச்சகலாவத்தையுளொன்று. (சி. சி. ச: கூகூ. சிவாக்.)

நித்தியசிராத்தம்—எப்பொழுதுஞ்செய்யுஞ் சிராத்தம். (நித்தியமேயெனநிகழ்சிராத்தமும்" என்னுஞ் சேதுபு. சேதுபல. கஙசு-ம் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

நித்தியசிலேட்டுமரோகம்—ஒருவகைச் சிலேட்டுமரோகம்; அது: வெள்ளோக்காளம், சுரம், இருமல், தேகஞ்சுட்டித்தல், எரிச்சல், இறுகிறுத்துக்கீழேவிழுதல், குரற்கம்மல், வார்த்தையின்மை என்னுமிக்குணங்களோயுண்டாகும். (சீவரட். ககூச.) [நித்தியம்-கெடாமை.]

நித்தியப்பிரளயம்—1. சமஸ்தபிராணிகளுடைச் சூழ்தல். 2. நால்வகையொடுக்கத்துளொன்று. (கூர்மபு. பதிக. ஙகூ. உரை.)

நித்தியம்—1. அழியாமை. (உ-ம்.) "நித்தியகல்யாணி" பார். (சிவரகசி. தேவிநாட்டி. சூ.) 2. எப்போதும். (உ-ம்.) "நித்தியசிரார்த்தம்" பார்.)

நித்தியபழத்தி—மீளாதகதி. (வழக்.)

நித்தியமோட்சம்—நித்தியமுத்தி. (வழக்.)

நித்தியயோகம்—திரயோகம்; அவை: அதிகண்டம், அரிடணம், ஆயுஷ்மான், ஐந்திரம், கண்டம், சாத்தியம், சித்தம், சித்தி, சிவம், சுகர்மம், சுபம், சுப்பிரம், சூலம், சோபநம், சௌபாக்கியம், திருதி, துருவம், பரிகம், பிரமம், பிரீதி, வச்சிரம், வரியான், விட்கம்பம், விதிபாதம், வியாகாதம், விருத்தி, வைதிருதி என்பன. (பஞ்சாங்கத்திலறிக.)

நித்தியர்—என்றுமுள்ளவர். (சைவவி. க.)

நித்தியவிநோதம்—அருகன் முக்குடையியெஞன்று. (சிலப்பதிகாரம். காடுகொண்காதை.க. அடியிற்காண்க.)

நித்தியன்—1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) "நீலகந்தரநித்தியநிர்க்குணநின்மலாவருள்வாயே" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். சு.)

நித்தியாங்கங்கள்—நித்தியத்துக்கு உரிய அங்கங்கள்; அவை: நித்தியகர்மலோபம் வந்தபோது அதற்குப் பரிகாரஞ்செய்தலும், அட்டபந்தனசலநம்வந்தால் மீளவுமவ்வட்டபந்தனஞ்சாத்தலும், மார்கழிமாதத்திற் திருதாபிஷேகமுதலாகப் பன்னிரண்டுமாசத்திலும் மாதபூசைபண்ணுதலும், சம்வற்சரிகப்பிராயச்சித்தமாகப் பவித்திரஞ்சாத்தலு முதலாயின. (சைவச. பொதுவி. உஉ. உரை.)

நித்தியானந்தம்—மோட்சம். (வழக்.)

நித்தியானந்தன்—கடவுள். (வழக்.)

நித்திரம்—கண்டங்கத்தரி.(வைத்தியபரிபா.)

நித்திராலு—நித்திரைகொள்வோன். (உ-ம்.) "நீளரவினங்களானித்திராலுவை-மீளவுங்கொல்லுவான்" (பாரத. வாரணவத. அ.)

நித்திரை—கண்படை; அது: மாயையாக்கை பதினெண் குற்றத்தொன்று. (உ-ம்.) "மெத்தையிற்படுத்தல்நித்திரைக்கழகு" (கொன்றை வேந்தன்.)

நித்தில்—நொச்சி. (வைத்தியபரிபா.)

நித்திலம்—முத்து. (உ-ம்.) "நீலம்வைரம் வைடூரியநித்திலஞ்செங்-கோலந்திகழுந்துகிர்" (அரிச்ச. நாட்டு. கo.)

நித்திறம்—கண்டங்கத்தரி.(வைத்தியபரிபா.)

நிதகம்—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நிதநம்—1. அழிவு. 2. பிறந்தகாலுக்கேழாநாள்.

நிதம்பம்–1. அல்குல். 2. கற்பரிபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.) 3. மலைப்பக்கம். (1, 3- சூ. நிக. கக: தகரவெ. டு.)

நிதரிசநம்—1. சாட்சியணி; அஃது: ஒரு பிரகாரம் நிகழ்வதாகிய ஒரு பொருளுக்குரிய பிரயோசநமானது பிறிதொருபொருளுக்கு நன்மையாவது தீமையாவது புலப்படநிகழ்வதாகச் சொல்லப்படுமது. (உ-ம்.) "ஒருவகைநிகழ்வதற் கொத்தபயன்பிறிதிற்குப்–புகழ்மைதீமையென் றிவைபுலப்பட – நிகழ்வதாயினிதரிசநமதுவே" (தண்டி.அங.) [குவலயாநந்தகாரர். ஒருபொருள் தன்செய்கையால் மற்றொருபொருளுக்கு நற்பயனுவது தீப்பயனுவதுகாட்டுவது நிதரிசநமென்பர்.] 2. காணப்படாமை.

நிதலம் — கீழேழுலகினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எக.)

நிதானம்—1. இடம். (திருவிளை. வேதத்துக்குப்பொரு. உஅ.) 2. உத்தேசம். 3. கடவுண்மணி. (சூ. நிக. சு: ச.) 4. திரவியம். (சூ. நிக. சு:ங.) 5. நிச்சயம். 6. படை. (பிங்கல.கடு0உ.) (2, 5-வழக்.)

நிதாநித்தல் — 1. உத்தேசித்தல். 2. நிச்சயித்தல். (1, 2-வழக்.)

நிதாநிப்பு—மதிப்பு. (வழக்.)

நிதி–1. சங்கநிதிபதுமநிதிகள். 2. திரவியம். (உ-ம்.) "நிகரிலதுவினவிளைர்தமக்குமுத்தி நிதிகுடங்கைதனில்வந்ததாகுமன்றே"(சிவரக. சிவடெண்டி. சக.) 3. திரள், பெரும்பொருள். (உ-ம்.)"நிலம்பொறுக்கலாதசெம்பொனீணிதி" (சிந்தா. நாம. ஙஎங.) 4. நிறைவு. 5. பொன். (உ-ம்.) "நிதியிழந்தனம்" (அரிச்ச.மயாந.சுங.)

நிதிக்கிழவன்—குபேரன். (பிங்கல. ககடு.)

நிதித்தியாசநம்—வீட்டிற்கு நிமித்தகாரணமாய மூதற்பொருளை உணர்த்தற்குள்ள உபாயம் மூன்றனுளொன்றுகிய தெளிதல். (வள். ஙடுசு. குறிப்பு.)

நிதித்தியாசநயோகபஞ்சகம் – மந்திரயோகம், ஸ்பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென்பன. (வி-ணி. டுஎ.)

நிதிநீதிகம்—கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிதிப்பொதி — கிழிக்கட்டு. (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. க.)

நிதியம்—1. திரவியம். (உ-ம்.) "உற்றுண்டாகியநிதியம்" (அரிச்ச. சூழ்வினை. கoஉ.) 2. பொருட்டிரள். (உ-ம்.) "நிலந்தினக்கிடந்தநிதியமோடனைத்தும்" (மலைபடு. டுஎடு.)

நிதியின்கிழவன்–சங்கப்புலவருளொருவன். (சிலப்பதி.)

நிந்தகன்—பழிசொல்வோன். (வழக்.)

நிந்திகம்–கண்டங்கத்தரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிந்தனம்—நிந்தனை. (வழக்.)

நிந்தனை—நிந்தை. (உ-ம்.) "நிந்தனைசெய் தொழுகுவார்" (திருவிளை. விருத்தா. கடு.)

நிந்தித்தல்—இகழ்தல். (வழக்.)

நிந்திதம்—இகழ்ச்சி. (வழக்.)

நிந்திதன்—பழிக்கப்பட்டவன். (வழக்.)

நிந்திப்பு—இகழ்ச்சி. (வழக்.)

நிந்தை—நிந்திப்பு. (வழக்.)

நிந்தையுவமை—உவமையையிகழ்ந்துவமிப்பது. (வரலாறு.) "மறுவுடைத்திங்களையொப் பெனின்முகஞ்சிறப்புடைத்து" (தண்டியல.)

நிபதேசம்–கோரோசனை.(வைத்தியபரிபா.)

நிபந்தப்பத்தீரம் — அரசனுக்கினையாலே வாணிகஞ்செய்பவர்முதலானவர்களால், தேவர்கட்கேனும், அந்தணர்முதலோர்கட் கேனும், மாதந்தோறும் அல்லது வருடந்தோறும் இவ்வளவுபொருள் கொடுக்கத்தக்கதென்று எழுதப்பட்டுக் கொடுக்கப்படுவது. (மிருச. ஙக.)

நிபந்தம்–கட்டளை, நியதி. (உ-ம்.)"பூசனைக்கங்கண்வேண்டுநிபந்தமாராய்ந்துளான்" (பெரியபு. திருவாரூர். ககூ.)

நிபந்தநம் — கட்டுதல். நி-உபசருக்கம். 2. வீணையின்வலிக்கட்டு.

நிபந்தனை—எற்பாடு. (வழக்.)

நிபம்–1. காரணம். (இராமா. பாலகா. பரசுராமப். கடு.) 2. நீர்ச்சாடி. 3. வேம்பு. (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நிபாகம்—சமைத்தல். (வழக்.)

நிபாதம்—1. பதித்தல். (உ-ம்.) "நிராதாரமாகிக் – கரையிலருட்பரன்றுவிதாசத் திநிபாதத்தாற்கழிப்பன்மலம்" 2. விடுகை. (சி. சி. உ: டுசு. சிவாக்.) 3. விழுதல். (1, 3-சி. சி. அ: உ. உரை.) நி-உபசருக்கம்.

நிபிடம்–1. நெருக்கம். (உ-ம்.) "தண்டெத்ரசாமர-நிபிடமிடவந்து" (திருப்பு. கசடு.) 2. மிகுதி. (சி. சி. உ: அ0. சிவாக்.)

நிபுணத்துவம்—விவேகம். (வழக்.)

நிபுணதை—சாமர்த்தியம். (சி. சி. உ: டுஎ. சிவாக்.)

நிபுணர்—கல்வியறிவினர். (வழக்.)

நிம்பகம்—வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நிம்பசேதம்—மூடக்கொற்றான். (வைத்தியபரிபா.)

நிம்பத்தின்சளி — வேப்பம்பிசின். (உ-ம்.) "ஈருளிகாட்டுள்ளிநிம்பத்தின்சளி" (தைல. தைலவ. கஙடு.)

நிம்பம் — 1. எலுமிச்சம்பழம். (வைத்திய பரிபா.) 2. வேம்பு. (உ-ம்.) "அங்குநின்றவர் நிம்பவலங்கலானேவணங்கியே" (திருவாத. குதிரை. ச.)

நிம்பிரிந்து—கோபித்து. (உ-ம்.) "அலர்ந்த வந்தாமரையல்லிப்பாயைப்புலந்துகண் சிவந்த னபோன்றுநிம்பிரிந்து" (சிந்தா. இலக். கூசஅ.)

நிமம்—நியமம். (உ-ம்.) "நிமமுடனித்த முத்தியென்றிட" (த. நி. போ. உடுகூ.)

நிமலம்—அழுக்கின்மை. (உ-ம்.) "அமலத் தொல்பெயராயிரத்தாழியா-னிமலப்பாதம்" (இராமா. கர. கடு.)

நிமலர் — 1. காலதத்துவத்திருக்குமோரு ருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.) 2. சுத்தர்.

நிமலன்—1. கடவுள். (உ-ம்.) "நிகமம்"பார். 2. சுத்தன்.

நிமி-சூரியகுலத்தரசரிலொருவன், நிமிச்சக்ர வர்த்தி. (இராமா. பாலகாண்ட. திருவவதா. கூ0.)

நிமிட்டல்—கிள்ளல். (வழக்.)

நிமிடம்—ஓர் காலநுட்பம். (உ-ம்.) "நாடொ ணைதநிமிடமொன்றின்" (சேதுபு. இராமநா. ச.)

நிமிண்டுதல்—கிள்ளல். (வழக்.)

நிமித்தகாரணம் — 1. கத்துருத்துவவேது வாயிருப்பது. 2. யாதொன்றுசமவாயிகாரண மும் அசமவாயிகாரணமுமன்றுய் மற்றுங்கார ணமாமது என்பர். (தர்க்கபரி. கூ.)

நிமித்தகாரணன்—ஏதுக்கர்த்தா. (வி-ணி.)

நிமித்திகன் — வருங்காரியஞ்சொல்வோன். (சூ. நிக. உ: உஉ.)

நிமித்ததூடாமணி—ஒருசகுனநூல். (வழக்.)

நிமித்ததத்துவம்—ஏது.

நிமித்தம்—1. காரணம். (உ-ம்.) "எந்தை யோர்வினையாடலினிமித்தமாங் கெழுந்தே" (சிவரக. மேரு. உக.) 2. சகுநம். (சிந்தா.) 3. நிமித்தகாரணம். 4. பல்லிமுதலியவற்றின்குறி. (உ-ம்.) "இனிதுற்றநிமித்தமுமெய்திலதால்" (சிவரக. கணபதிவந். எ.) 5. பொருட்டு; இது: நான்காம்வேற்றுமைப்பொருளில்வரும்.

நிமித்திகப்புலவன்—அரசர்க்குறுதிச்சுற்றத் தொருவன், புரோகிதன்.

நிமித்திகன்—சகுநஞ்சொல்வோன். (சிந்தா.)

நிமித்தியம்—நிமித்தம். (சி.சி. க: க. நிரம்ப.)

நிமித்தீகரித்தல்—நிமித்தமாகக்கொள்ளுதல். (சி. சி. அ: கக. ஞாநப்.)

நிமிர்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.)"நிமிர் சுடர்" (நான்மணி. கூஎ.)

நிமிர்ச்சி—1. உயர்ச்சி. 2. நிமிர்வு. 3. நீட்சி.

நிமிர்த்தல்—நிமிர்த்துதல். (வழக்.)

நிமிர்த்துதல்—1. உயர்த்துதல். 2. நீட்டல். (உ-ம்.) "இக்கோணைஞாநவெரியால்வெதுப்பி நிமிர்த்து" (சி. சி. க0: உ. ஞாநப்.) 3. பிரித்தல். (உ-ம்.) "மூடங்கலைநிமிர்த்துவாசித்து" (திருவிளை. யானையெய். அ.)

நிமிர்தல் — 1. உயர்தல். (உ-ம்.) "நிமிரச் சமையக்கொட்டியவாலரிப்புழுக்கலும்" (திருவிளை. குண்டோ. சூ.) 2. ஓடல். (சூ. நிக. கூ: சஉ.) 3. நீளல். (உ-ம்.) "அற்புதமாய்ச்சிவந்து நிமிர்ந்தகன்றவயில்விழிக்கணைகள்"(கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உசு.) 4. நடங்குதல். (பத்துப்பா.) 5. வளர்தல். 6. விளாவுமாறல்.

நிமிர்ந்து—இடையிட்டு. (பரிபாடல்.)

நிமிர்ப்பு—நிமிர்ச்சி. (வழக்.)

நிமிர்வு— } நிமிர்தல். (வழக்.)
நிமிரல்— }

நிமிரின்—நடப்பின். (புறப்பொ.)

நிமிளை—அஃது: இரசிதநிமிளை, வெள்ளி நிமிளை, கருமாநிமிளை, காகநிமிளை, பொன் னிமிளை, சத்திநாதலோகநிமிளை, துரைசி நிமிளை, வெண்கலமிளை, லோகநிமிளைஎனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியபரிபா.)

நியக்தரோதம்—ஆலமரம். (சூ. நிக. ச: கச.)

நியசீசந்தேகம் — வைதரணி மேருவைச் சேர்ந்து பெற்றமகள். (கூர்மபு. தக்க.சபி. உச. உரை.)

நியசித்தல்—வைத்தல், பதித்தல். (சி.சி.கூ: அ. மறை.)

நியத்துவம்—வைத்தல். (வழக்.)

நியதம்-இன்றியமையாமை. (தருக்கசங்.ச0.)

நியதி—1. ஊழ். (சூ. நி. அ: ஙகூ.) 2. நித்திய கருமம். (உ-ம்.) "மாநடர்புனலின்மூழ்கிவாய்க் கவேநியதிமூற்றி" (அருணகிரிபு. வலம்புரி.டு.) 3. முறைமை. (பிங்கல. உஉ0சூ.) 4. வித்தியா தத்துவமேழினொன்றுய் மாயையிலே நின்று காலதத்துவத்துக்குப்பின்றேன்றி ஆன்மாக்கள் அவரவர் செய்தகன்மம் அவரவரே யேறுது குறையாது நுகருமாறு நியமிக்குமொரு தத்து வம். (உ-ம்.)"நியதிபின்றேன்றிக்கன்மநிச்சயம் பண்ணிநிற்கும்" (சி. சி. உ: டுடு.)

நியதித்தல்—நியதிசெய்தல். (வழக்.)

நியதித்தத்துவம்—வித்தியாதத்துவமேழினொன்று. (நியதி. ச. பார்.)

நியந்தா—ஆளுகிறவன். (சி.சி.க:சஅ.சிவாக்.)

நியமகம்—நியமம். (த. நி. போ. ககக.)

நியமச்சிலேடை—சிலேடையணியுளொன்று; அது: பலபொருள்களுக்கியையுமாறு சிலே டித்ததைத் தேற்றேகாரம்புணர்த்தி ஒன்றற்கு நியமமாக்குவது. (தண்டி. எசு. உரை.)

நியமச்செயல் — நித்தியதத்துவம். (உ-ம்.) "தேரினடக்குங்கதிர்மறையச்செய்யுநியமச்செயலாற்றி" (சேதுபு. வேதாள. உகூ.)

நியமத்தர்—நியமக்காரர். (வழக்.)

நியமநம் — 1. அடக்குதல். (சி. சி. ருஃ. கூ. சிவாக்.) 2. ஏற்பாடு. (சி. சி. உ: ருருி. சிவாக்.) 3. முறை. 4. வகைப்படுத்தல். (உ-ம்.) "விளக்குறவுணர்வினியமனஞ்செய்வானெவன்" (கூர்மபு.பிரகிருதி.உ.) 5. வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நியமம் — 1. அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அது: தவம், மநமூவந்திருத்தல், கடவுளுண்டென்னும் விசுவாசம், பாவத்திற்குபயந்து தேடியபொருளைச் சற்பாத்திரருக்குக்கொடுத்தல், தன்னின்மூத்தோரை வழிபடல், உயிர்க்குறுதிபயக்கும் உண்மைநூல்களைக் கேட்டல், குலம், செல்வம், அதிகாரம் முதலியவைகளிஞ்லே கெர்வமின்றியடங்கி யொழுகுதல், தக்சனவுந் தகாதனவும் பகுத்தறிதல், செபம், விரதம் என்னும் பத்துமாம். (சைவவி. உகூ.) 2. இடம். (பிங்கல. எகக.) 3. கடைவீதி. (உ-ம்.) "வாணிகருறையுள்சூழ்நியமம்" (திருவிளை. நகர. சுக.) 4. கோயில் 5. தெரு. 6. நிச்சயம். 7. நியதி. 8. நெடுந்தெரு. (சூ. நிக. ருஃ: சஎ.) 9. மருதநிலத்தூர், நகரம். (சிந்தா.) (4, 5, 6, 7, 9-பிங்கல. ஈஎஉஎ.)

நியமவிலக்குச்சிலேடை—சிலேடையணியுளொன்று; அது: நியமஞ்செய்துகூடிய சிலேடையை வேறொன்றிற்குங்கூறி அந்நியமத்தை விலக்குவது. (தண்டி. எசு. உரை.)

நியமவுவமை—இதற்கிதுவே யொப்பென வேகாரம் புணர்த்துரைப்பது. (வ-று.) "வேயேகாரமொப்பது"

நியமித்தல் — 1. ஏற்படுத்தல். (வழக்.) 2. தொழிற்படுத்தல். (உ-ம்.) "எவ்வாறுநியமிக்கப்படும்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. உ.) 6. பிறப்பித்தல். (சூ. நிக. கூ: உ.)

நியமிப்பு—நியமித்தல். (வழக்.)

நியர்க்கியம்—பொரியரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

நியாசம்—ஒருவன் திருடர்முதலியவர்களால் அபாயப்படுமென்னுமச்சத்தால் தன்னுடைய எருதுமுதலிய காலிகள் வெண்கலப்பாத்திரம் முதலானவைகளை நம்பத்தக்க ஒருவன் அயலாருக்குப்போகும்போது அவன் வந்தபின்னர் அவனிடத்திலொப்விக்கவேணுமென்று சொல்லி அவனுடைய வீட்டாரிடத்திற் கொடுப்பது. (மிருச. ககக.) 2. வேம்பு. (மலையக.) 3. வைப்பு. (சைவ. பொது. ஈஉஈ. உரை.)

நியாதம்—1. நியாசம். (உ-ம்.) "பண்ணிநியாதம்பரசிவன்றன்பாதமுண்ணினைக தேசிகன்முனும்" (சைவச. பொதுவி. ஈஉஈ.) 2. வேம்பு. (வைத்தியபரிபா.)

நியாமகசத்தி—போகத்திற்குரிய சிவர்களை நியமப்பட ரட்சிக்குஞ்சத்தி. (வேதா. சூ. ருo. உரை.)

நியாமகம்—ஏற்பாடு. (சி. சி. உ: ருருி. சிவாக்.)

நியாமகன்—கட்டளையிடுவோன். (வி-ணி.)

நியாமிகை—இச்சாசத்தி. (சி. சி. சுஈ. ஞாநப்.) [நியமம்பண்ணுதலாற்பெற்றபெயர்.]

நியாயசூடாமணி — தருக்கநூலிலொன்று. (வழக்.)

நியாயசூத்திரம் — அட்சபாதராற் செய்யப்பட்ட ஒரு சாத்திரம். (மச்சபு. மூகவுரை.)

நியாயபோதநி — தர்க்கசாத்திரங்களிலொன்று. (வழக்.)

நியாயம் — 1. நீதி. (சூ. நிக. அ: சஎ.) 2. பரதத்தின்பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) "அங்காரம்"பார். 3. வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற்கு அநுகூலமாகிய பிரமாணமுதலியவைகளை அறிவிப்பது. (சைவவி. உகூ.) இவ்வாறன்றி, வைதீகசாத்திரங்கள் மூன்றிலொன்று; தருக்கம். இந்நூல்: பிரமாணம், பிரமேயம், சம்சயம், பிரயோசநம், திட்டாந்தம், சித்தாந்தம், அவயவம், தருக்கம், நிர்ணயம், வாதம், செற்பம், விதண்டை, ஏதுவாபாசம், சலம், சாதி, நிக்கிரகத்தானம் ஆகப் பதினாறு பதார்த்தங்களுள்ளனவென்றும், இந்நிற்பதார்த்தலக்கணங்களும் முத்தியிலக்கணமும் வைசேடிகநூலிற் கூறியவாறே கூறப்படும். ஈசுரன் செய்விப்பனென்றுங் கூறும். இதனைச்செய்தவர் அக்கபாதர். (சி. பி. கை. அகூ.)

நியாயமாலைவு — தருக்கசாத்திரவழுவிலொன்று; அது: நீர்ப்புவினங்காமல் மயங்கப்பேசுதல்.

நியாயவாதி—நியாயவாதங்கூறுவோன்.

நியாயவான்—நீதிமான். (வழக்.)

நியுத்தர் — அரசனுல் பொருள்கொடுத்தன்முதலான உபகாரங்கள் செய்யப்பட்டவராகி விவகாரவிசாரணை செய்தற்பொருட்டுச்சபையிலிருக்கும் பண்டிதர். (மிருச. எo.)

நியுதம்—இலட்சம். திவாகரம் கூ-ஆவதிற் காண்க.

நியூநம்—1. குறைவு. (உ-ம்.) "நியூநாதிகங்கள்" (சி. சி. உ: உஅ.) 2. தோல்வித்தானம் இருபத்திரண்டில் பதினேராவது; அது: தன்னுற் சொல்லப்பட்ட பிரதிஞ்ஞையினிலைபெறுத்தமுறைப்புக்களை மூற்றக்கூறுது சிலவுறுப்புக்கள் குறைவுபடக்கூறுதல். (சி. சி. அளவை.)

நியோகதற்றம்—எதிரியின் மேல்வித்தன மறியாமை. (உ-ம்.) "எதிரிதன்மேல்வித்தன மறியாமை-யிசைப்பருநியோககுற் றந்தான்" (த. நி. போ. ஈ0ச.)

நியோகம்—செலுத்தல். (பரா. மி. எ0.)

நியோகித்தல் — ஏவுதல். (சி. சி. உ: எச. சிவாக்.)

நிர் — எதிர்மறையல்லது அபாவத்தை நிச்சயத்தைக்கருதுமோ ருபசர்க்கம்.

நிர்க்குண்டி—வெண்ணெய்சி. (சூ. நிக. ச: உரை.)

நிர்குணம் — 1. குணமின்மை. 2. மாயை யோகூடாத பிரமம். (த. நி. போ. கூக.)

நிர்குணன்—கடவுள். (உ-ம்.) "சோதிநிர்க் குணநிரஞ்சநன்" (சிவரக. காயத்திரி. சூ.) சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமென்னுங் குணங்களைநீங்கிநிற்பவன். (சிவஞாந போத விருத்தி. க: ஈ.)

நிர்சீசரம்—சைநத்திற்சொல்லப்படும் சத்த பதார்த்தங்களுளொன்று. (த. நி. போ. கஈ.)

நிர்சீசலம்—அசைவின்மை. (சி. சி. அ: உஉ. ஞாநப்.)

நிர்சீசலயோகி—யோகசந்நியாசி, சர்வகரு மங்களையும்விடுத்துச் சலநமில்லாத சமாதியை யுற்று எவன்நிர்ச்சலமாயிருக்கின்றானேஅவன். (கூர்மபு. வருணா. ச0. உரை.)

நிர்சீசலை—சலநமற்றசத்தி. (சி. சி. க: சஎ. ஞாநப்.)

நிர்சீசீவன் — சைநத்திற் சொல்லப்படுஞ் சத்தபதார்த்தங்களிலொன்று. (த.நி.போ.கஈ.)

நிர்ணயம்–1. நிச்சயம். (வி-ணி.) 2. நியாய நூலிற்சொல்லப்பட்ட பிரமேயம்முதலிய பதி னாறு பதார்த்தங்களுளொன்று; அஃதாவது: அவ தாரணஞாநம். (சி. பி. கை.)

நிர்ணயித்தல்—தீர்மானித்தல். (வழக்.)

நிர்த்தத்துவன்–தத்துவாதீதன். (சங்கற்பநி. மாயாவா. ஈ.)

நிர்த்தாரணம்—ஆதாரமற்றது. (பி-வி.)

நிர்த்துகம்–கஷாயம். (உ-ம்.) "மருதநிலத்தா ற்றுநீர்நிர்த்துகத்திற்காம். (தைல.பாயிர.உசூ.)

நிர்த்தேசம்–1. காண்பித்தல்.(உ-ம்.)"வாழ்த் துவணக்கொடுவத்துநிர்த்தேசமென மூன்று" (வேதா. சூ. அ.) 2. விரித்துக்கூறல்.

நிர்த்தேசித்தல்–நிர்த்தேசம்பண்ணல். (வே தா. சூ. அ: உரை.).

நிர்நாமம் — அருகர்கூறுமட்ட குணத்தொ ன்று. (த. நி. போ. உஎஉ.)

நிர்ப்பிசதீட்சை– மலபரிபாகமுடையவராய வழியும் தீட்சைக்குப்பின் ஒருதலையான் வழு வின்றி அநுட்டிக்கக்கடவனவாகிய சமயாசாரங் களே யநுட்டிக்கும் ஆற்றலுமறிவுமிலராயிரு க்கு மற்றைக்கருமங்களோடுகூடச் சமயாசா ரத்தையும் ஆகுதியாற் சுத்திசெய்தொழித்து நித்தியகருமமாத்திரையில் இயன்றமட்டும்அதி காரமுடையராகச் செய்யுந்தீட்சை. இதுசமயம் விசேடம் நிருவாணமென மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள்: சமயமும் விசேடமும் ஒரோவொன் றேயாம் ஏனை நிருவாணதீட்சை தேகாந்தத் தின் முத்தியைப்பயக்கு மசத்தியோநிருவாண மெனவும் அப்பொழுதே முத்தியைப்பயக்குஞ் சத்தியோநிருவாணமெனவும் இருவகைப்படும். [சமயாசாரசுத்தியோடு செய்யப்படும்நிருவாண தீக்கையும் அதற்கங்கமாயுஞ் சுதந்தர மாயுஞ் செய்யப்படுஞ் சமயவிசேடங்களும் நிர்ப்பீச தீட்சையெனவறிக.] சி. சி. அ: ச. சிவஞா.)

நிர்ப்பிசபாவனை— மகேச்சுரிய பாவனை. (கூர்மபு. வருணா. சஈ. உரை.)

நிர்ப்பீசம்—நிர்ப்பீசதீட்சை. (உ-ம்.)"பால ரொடுவாலிசர்விருத்தர்பனிமொழியார் பலபோ கத்தவர்வியாதிப்பட்டவர்க்குப்பண்ணுஞ் – சில மதுநிர்ப்பீசஞ்சமயாசாரந்திகழ்சுத்திசமயிபுத்தி ரர்க்குநித்தத் – தேலுமதிகாரத்தையியற்றித்தா னுமெழினிரதிகாரையெனநின்றிரண்டாய்வி ளங்குஞ் – சாலநிகழ்தேகபாதத்திலேசெத்திய நிருவாணமெனச்சாற்றுங்காலே" (சி.சி.அ:ச.)

நிர்ப்பீசை—நிர்ப்பீசதீட்சை. (சி. சி. அ: ச. ஞாநப்.)

நிர்ப்புதம்–அற்புதம்பதின்மடங்கு கொண் டது. (உ-ம்.) "அயுதஞ்சகமொருகோடிஅற்புத நிர்ப்புதமனந்தம்" (சிவரக. விசையை. கஉ.)

நிரம்பாத்தூக்கம்—தூங்கல். (சூ.நிக.க:எ.)

நிரம்பாமென்சொல்–மழலை. (சூ.நிக.க0:கூ.)

நிர்மிதம்—சிருட்டிக்கப்பட்டது. (த.நி.போ. கஈநி.)

நிர்மலம்—களங்கமின்மை. (உ-ம்.) "கரு மருவுகாயத்தைநிர்மலமதாகவே" (தாயு. தே சோ. க.)

நிர்மலதை — மலரகிதமாயிருக்குந்தன்மை. (சி. சி. உ: க. சிவாக்.) மலம்-அழுக்கு.

நிர்மாணம்—செய்கை. (வழக்.)

நிர்மாலியம்—நிருமாலியம். (வி-ணி.)

நிர்மிதம்—நிருமிதம். (வழக்.)

நிர்மூலம்—நிருமூலம். (வழக்.)

நிர்வசநம்—பேசாதிருத்தல். (வழக்.)

நிர்வர்த்தியம்—இயற்றப்படுவது.(பி-வி. கஉ. உரை.)

நிர்வாகம்—நிருவாகம். (வழக்.)

நீர்வாணம்—1. நிருவாணம். 2. மோட்சம். (சைவச. ஆசாரிய. சூச. உரை.)

நீர்வாணி—நிருவாணி. (வழக்.)

நீர்விக்கிநம்—இடையூரில்லாமை. (உ-ம்.) "நிர்விக்கிநபரிசமாத்தி"(சி.சி.பாயிர.க.சிவாக்.)

நீர்விகரீப்பக்காட்சி — சாமானியமாக ஒரு வஸ்துவைக்காண்பது.(சி.சி.அளவை.க.சிவாக்.)

நீர்விகற்ப்பகம்—விகற்பமில்லாதது.(சி.சி. அளவை. க. சிவாக்.)

நீர்விகற்பம்—வேறுபர்டின்மை. (வி-ணி.)

நீராக்கம்—சுட்டறிவின்மை. (உ-ம்.) "நிரக்கம்பெருகி" (கோயிற்பு. நடராச. கசு.)

நிராகங்கிருதி — புறவிவகாரம். (வேதா. சூ. கசஅ. உரை.)

நிராங்கிருதி—நிரகங்கிருதி. (உ-ம்.) "உண்டிலையென்னுமலகங்கிருதிநிரங்கிருதி யுருமல்" (வேதா. சூ. கசஅ.)

நிராங்குசம்—கட்டுப்படாமை. (வி-ணி.)

நிராஞ்சநம்—1. இரசகர்ப்பூரம். (வைத்திய பரி.)2. நிறைவு. 3. மயக்கமின்மை.(திருவிளை. தீர்த்தவி. எ.) 4. மோக்கம். 5. வெளி. (2, 3, 5-பிங்கல. கஎஉஅ.)

நிராஞ்சநன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ருி.) 2. மறைப்பில்லாதவன், கடவுள். (உ-ம்.) "நிர்விகற்பன்நிர்த்தத்துவன்நிரஞ்சநன்" (சங்கற்ப நி. மாயாவா. கூ. அடி.)

நிராஞ்சநி—பார்வதி, மயக்கமில்லாதவள். (வழக்.)

நிராத்தம்—கூடாமை. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

நிராத்தல் — 1. கூடியொழுகுதல். (உ-ம்.) "நேராநிரந்தவர்நட்பு" (வள். அஉக.) 2. நிரல் படக்கோத்தல். (உ-ம்.) "நிரந்தினிதுசொல்லுதல்"(வள். சுசஅ.) கலத்தலுமாம்-நிரந்தரிக்குஞ் சடையார். புகலூரந்தாதியிற்காண்க. 3. நிறைதல். (உ-ம்.) "தறுமுதிண்காம்பினத்துணைமெங்கணும்-நிறைகிரிமுழுவதுநிரந்த நீண்முகில்" (சேதுபு. கந்தமா. உஉ.) 4. பரத்தல். (சிந்தா.)

நிராத்தி—நிறைவித்து. (உ-ம்.) "பள்ளமேடு நிரத்திப்படாமழை" (சேதுபு.அக்கினிதீர்.கூ.)

நிராதம்—எப்போதும். (உ-ம்.)"வரதனேநிரதமேத்தெடுப்பாம்" (சூதை. ஞாந. க; ருி.)

நிராதிகாரணதீட்சை — ஒருவகைத்தீட்சை. (சி. சி. பாயி. கூ: ஞாநப்.)

நிராதிகாரணம்-ஆதாரமின்மை.(சி.பி.கை.எ.)

நிராதிகாரணன் — ஆதாரம்வேண்டாது நிற்கிறவன். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப்.)

நிராதிகாரதீக்கை—நிர்ப்பீசதீட்சை. (சி. சி. அ: ச. மறை.)

நிராதிகாரம்—நிரதிகாரதீட்சை. (சி. சி. அ: ச. சிவாக்.)

நிராதிகாரன்—பக்குவமற்றவன். (வழக்.)

நிராதிகாரி-பரமகர்த்தா. (உ-ம்.) "மூன்கூறிய நிரதிகாரியாகியபரமகர்த்தாவுக்கு" (சி. சி. க: கூஅ. மறை.)

நிராதிகாரை—ஒருதீட்சை; இது: சமயிக்குப் பூசையாதியில் அதிகாரங்கொடாததும் புத்திரகனுக்குப் பிரதிட்டைமுதலிய தன்மஞ்செய்தற்கு அதிகாரங்கொடாததுமான தீக்கை. (உ-ம்.) "எழினிராதிகாரையெனநின்றிரண்டாய்விளங்கும்" (சி. சி. அ: ச.)

நிராந்தம்—குரங்கு. (உ-ம்.) "கோசலேசனிராந்தவினங்கொடுகோதிலாநெறிகொண்டகுரம்பினில்" (சேதுபு. சேதுவந். சசு.)

நிராந்தராம்—எப்பொழுதும். (உ-ம்.) "பொன்னிராந்தரம்வைகுமார்பிறைபுரிவுகொண்டு" (சேதுபு. கவிதீர்த்த. ச.)

நிராந்தரன்—கடவுள். (வழக்.)

நிராந்தரி—பார்வதி. (வழக்.)

நிராந்தரித்தல்—நிறைதல்.

நிராந்தரியன்—பூரணவியாபகி. (வாசுதே. கசுசு.)

நிராந்திரம்—தவாரமின்மை. (வழக்.)

நிராந்து—1. ஒழுங்குபட்டு. (ஐங்குறு.) 2. பரந்துநின்று. (பரிபாடல்.)

நிராநுயோச்சியம்-உடன்படாமைக்குரியது. (உ-ம்.) "நிரநுயோச்சியாநுயோகம்" (சி. சி. அளவை. கச. மறைஞா.)

நிராம்பம்—ஒத்தல். (உ-ம்.) "நிரம்பமில்யாக்கை" (கலி. கசு.)

நிராப்பு-1. சரித்திரம். (உ-ம்.) "நெருநலுங்கொன்றதுபோலுநிரப்பு" (வள். கoசஅ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நிரப்புதல்—நிறைத்தல். (வழக்.)

நிராபி—மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நிராம்பரன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: சு.) 2. சிவன். நக்கன் என்னும் பெயராற்கொள்க. 3. வத்திரமில்லாதவன்.

நிரம்பல் — நிறைவு. (உ-ம்.) "நிருத்தன் சடைமேனிரம்பாமதியன்" (திருவதிகைவீரட்டம். தேவாரம்.

நிரம்பவழகியர்-சேதுபுராணஞ்செய்தஒரு நூலாசிரியர்.

நிரம்பாச்சொல்—நிரம்பாமென்சொல்.

நிரம்பாத்தூக்கம்-தூங்கல். (சூ. நிக. க: எ.)

நிரம்பாமென்சொல்—மழலைமொழி. (சூ. நிக. கo: க.)

நிரம்பியபுட்டம்— } வாழை. (வைத்திய
நிரம்பியம்— } பரிபா.)

நிரம்புதல்—நிறைதல். (உ-ம்.) "நிரம்பல்" பார்.

நிரயம்–நரகம். (உ-ம்.) "வெவ்வாய்நிரயத்து வீழ்த்துமால்" (இன்னிசை. கசு: சு.)

நிரல்—வரிசை, ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "நேரின மணியைநிரல்படவைத்தாங்கு" (நன். பொதுப் பர. கசு.)

நிரவதி—எல்லையின்மை.

நிரவயன்—கடவுள். (வழக்.)

நிரவல்—நிரவுதல். (வழக்.)

நிரவுதல்—நிரம்புதல். (வழக்.)

நிரனிறை—1. ஒழுங்காகநிறுத்தல். (வழக்.) 2. நிரனிறையணி. (உ-ம்.) "ஏதுநுட்பமிலேச நிரனிறை" (தண்டி. உசு.)

நிரனிறையணி — முன்னர் வைக்கப்பட்ட சொற்பொருள்களோடு பின்னர்வைக்கப்படுஞ் சொற்பொருள்கள் முறையேசேர்ந்து பொருள் படுமாறு வரிசையாகநிறுத்திப் பாடப்படுமணி. (தண்டி. சுசு.)

நிரனிறைவழு — செய்யுள்வழுவிலொன்று; அது: நிரன்முறை பிறழவைப்பது. (தண்டி. சொல்லணி. கoசு.)

நிராகாணம்— } மறுத்தல். (சி. சி. அ: கச.
நிராகரித்தல்— } நிரம்ப.) மூன்றுமொன்
நிராகரிப்பு— } றே.

நிராகாரத்தியானசமாதி — வடிவறுதியாகச் செய்யப்படு மொருவகைச்சமாதி. (சி. சி. அ: கூச. ஞாநப்.)

நிராகாரபாவனை — மகேச்சுரியபாவனை. (கூர்மபு. வருணு. சகூ. உரை.)

நிராகாரம்—1. உபவாசம். 2. நிராகரிப்பு. 3. வடிவமில்லாதது. (த. நி. போ. உoரு.)

நிராகாரன்—1. கடவுள். 2. சூக்குமசரீரன். (1, 2-வழக்.)

நிராசம் — 1. எதிரிடை. 2. நம்பிக்கையின்மை. 3. விடுதல்.(உ-ம்.)"வந்துழிக்காண்க"

நிராதாரசமாதி—ஆதாரமற்றசமாதி. (சி. சி. சு: கூசு. மறை.)

நிராதாரசிவயோகம்—ஒருவகைச் சிவயோகம். (சி. சி. அ: கூ. சிவாக்.)

நிராதாரதீக்கை — விஞ்ஞாநகலர் பிரளயாகலர்களுக்குச்சிவன் குருவடிவின் மறைந்து நில்லாது நேரேசெய்யுந்தீக்கை. (சி. சி. அ: உ: சுப்.)

நிராதாரம்–1. அந்நுவயவெதிரேகங்களால் நேதிநேதிசெய்து அறிவித்தல் வேறுபடுத்தல் நித்தியமாக்கல் சொரூபநிச்சயம்பண்ணல் இவற்றுற்றத்துவங்களே வேருக்கிச் சமாதிபொருந்திக் குருவாற் றன்னேக்கண்டு தானுந்தனக்குயிராயிருக்க அருளேக்கூடுவது. (உ-ம்.) "ஓதாரு நிரா-ஆதாரநிராதாரமீதாநமெனமூன்றுமுயிர்க ளிறைவனடியடையுநெறி" (சிவப்.) 2. ஆதரவின்மை.

நிராதாரன்–1. ஆதாரமற்றவன். 2. கடவுள். (1, 2-வழக்.)

நிராமயம்—நோயின்மை. (உ-ம்.) "நிராமய பரமாநந்தநிருத்த" (திருவிளை. வரகுண. உஉ.)

நிராமயன்–1. சிவன். (உ-ம்.) "ஆகமம்"பார். 2. நோயில்லாதவன்.

நிராமாலு—விளாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நிராயுதன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. ஆயுதமில்லான்.

நிராலம்பசாலம்பம்–சிவத்தியானம். (சி.சி. க: ருசை. ஞாநப்.)

நிராலம்பம்—1. ஆதாரம்வேண்டாதது. 2. யசுர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

நிராலம்பன்–கடவுள், பற்றுக்கோடில்லான்.

நிராலம்பசிவத்தியாநம்—ஞாநம். (சி.சி.அ: கஅ. ஞாநப்.)

நிராலம்பித்தல்— பற்றுக்கோடின்மைகாட்டல். (சி. சி. அ: கூo. ஞாநப்.)

நிரியாசம்—பிசின்; அது: குங்குலியமுதலியன. (உ-ம்.) "தப்புபலநிரியாசம்" (தல. டாயிர. உஅ.) (சிந்தா.)

நிரியாணம்—1. சாவு. 2. யானைக்கடைக்கண். (சூ. நிக. கூ: எ.)

நிரீக்கணம் — நிரீட்சணம் அட்டசுத்தியிலொன்று, ஆதித்தன், அக்கினி, சந்திரன்என்னு மூவரும் முறையே வலக்கண்ணும் நெற்றிக்கண்ணும் இடக்கண்ணுமா வாராதலால், வலக்கண்ணினாலே அதனை உலர்த்தினதாகவும் நெற்றிக்கண்ணினாலே தகித்ததாகவும், இடக்கண்ணினாலே அமுதங்கொண்டு நனைப்பதாகவும் பாவிப்பது. (ஸைவச. பொதுவி. கூருரு. உரை.)

நிரீச்சுவரசாங்கியம்–சூனியவாதம். (வழக்.)

நிரீச்சுவரசாங்கியன்–புருடன்சந்நிதியிலே மாயைதானே தநுகரணபுவநபோகமாய்த் தோன்றுமென்று சொல்லுபவன். (சி-பி.)

நிரீச்சுவரவாதம்—நிரீச்சுவரசாங்கியம்.

நிரீச்சுவரவாதி — சிருட்டிகர்த்தா வில்லையென்று சாதிக்கிறவன். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

நிரீட்சணசுத்தி—கண்ணூறுகழிப்பு.

நிரீட்சணம்—1. பார்வை. 2. பார்வையின்மை. 3. மதிப்பு. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிரீட்சமாணம்–1. நம்பிக்கை. 2. பார்த்தல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிரீட்சித்தல்—பார்வை பார்த்தல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிரீட்சிதம்—காணப்பட்டது. (வழக்.)

நிரீட்சிதர்—1. அருளடைந்தவர். 2. பார்க்கப்பட்டவர்.

நிருகேதுகம் — ஏதுவில்லாதது, யாதொரு ஏதுவுமில்லாமல் வருவது. (சி.சி.அ:உ.சிவாக்.)

நிருசீசுவாசம்—சுவாசமடக்குதல். (சிவதரு. எ: கசஅ.)

நிருசன் — வாதராயணனுக்கும் அகூந்தரிக்கும்பிறந்த ஒரு மகன். (த. நி. போ. கடுக.)

நிருணயம்—1. ஆராய்வு. 2. தீர்ப்பு. 3. நிச்சயம். 4. நியமிப்பு. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நிருணமன்—1. அருகன். 2. கடவுள்.

நிருணித்தல்—நிண்ணயம்பண்ணல். (வழக்.)

நிருத்தம்—1. கூத்து; அது: கலைஞானமறுபத்துநான்கினுளொன்று. (உ-ம்.) "எந்தை-யந்தமிலாவானந்தநிருத்தமளித்தருளென்று" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. க.) 2. பதம்பிரித்தல். 3. பற்றில்லாமை. (சிவதரு. அ: கசு.) 4. வேதங்களின் சொற்களுடைய பொருளை யறிவிக்குமொரு வேதாங்கம். (சைவவி. உo.)

நிருத்தமாது—நாடகக்கணிகை. (சூ. நிக. உ: சுச.)

நிருத்தன்–1. சிவன். (உ-ம்.) "ஆகமம்"பார். 2. நடிப்போன்.

நிருத்தாநுஷ்டம் — கூத்துவிகற்பங்களுக்கமைந்த வாச்சியக்கூறுகளுளொன்று; அது: நிருத்தத்துக்குவாசித்தல். (சிலப். அரங்கே.கச.உரை.)

நிருத்தி–1. அர்த்தம்பண்ணுதல். (பி-வி.சுக.) 2. பதச்சேதம்பண்ணிவிளக்குதல்.

நிருத்தியலங்காரம்—பிரிநிலை நவிற்சியணி. (குவலயா.)

நிருதர் — இராட்சதர். (உ-ம்.) "நிருதர்ச் செற்றோய்" (கூர்மபு. சுவேதவரா. நு.) [நிருதி குலத்திற்பிறந்தவர்களென்பது.]

நிருதி–1. இராக்கதத்தி. (இராமா. ஆரணிய கா. சூர்ப்பந. கசுஎ.) 2. தென்மேற்றிசைப்பாலன். (சூ. நிக. கஉ: எக.) 3. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) 4. பதினெழும் பன்னிரண்டாமுகூர்த்தம். (விதாந. குணகுண. எசு. உரை.) 5. முதலெழுவள்ளலிலொருவன். (சூ. நிக. உ: உசு.) 6. மூலம். (விதாந. குணகுண. எசு. உரை.)

நிருபசரிதம்—உபசாரமில்லாதது. (சி.சி. க: சுஅ. ஞாஉப்.)

நிருபம்—1. கட்டளை. (வழக்.)

நிருபன்—அரசன். (சூ. நிக. உ: கஉ.)

நிருபாதநவாதி– முதற்காரணத்தினின்றும் பிரபஞ்சந்தோன்றவில்லையென்னுமவன். (சி. சி. க: நு. ஞாஉப்.)

நிருபாதானம்—முதற்காரணமில்லாதது. (சி. சி. வரலாறு. எ-ஆம் பக்.)

நிருபாதிகம்–உபாதியற்றது, தடையற்றது. (சி. சி. பாயிரம்.)

நிருமலன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "நிருமலன் றண்மூலங்கழிதல்செய்யாதுய்மி னென்னினும்" (திருநூற். நுசை.) 2. சிவன். (சூ. நிக. க: எ.) 3. மலத்தடக்கற்றவன். (உ-ம்.) "நிருமலரஞ்சனைசேய்பணிமாலத்தர்" (மறைசை. நுஎ.)

நிருமாணம்—நிருமிப்பு. (வழக்.)

நிருமாலியம் — பூசித்துக்கழித்தபொருள். (வழக்.)

நிருமித்தல்–1. ஆராய்தல். (பிங்கல.கூளகூo.) 2. உண்டாக்குதல். (உ-ம்.) "மயன்நிருமித்ததவியவவ்விமானஞ்சாத்தி"(திருவிளை. இந்திரன் பழி. அகூ.)

நிருமிதம்—1. நியமிப்பு. (வழக்.)

நிருமிதி—சிருட்டி. (உ-ம்.) "இலதுகாத்தனிருமிதியிச்சைசெய்திங்கிழநடமாகுமன்றே" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சுசு.)

நிருவகித்தல் –1. தாங்குதல். 2. நிலைப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

நிருவாகம்—1. காரியத்தையியற்றப்போதிய சத்தியுடைமை. 2. காரியப்படுத்துதல், நிறைவேற்றுதல். (1, 2-வழக்.)

நிருவாகி— காரியமுடிக்குஞ் சமர்த்தன். (வழக்.)

நிருவாகித்தல்—நிருவகித்தல். (வழக்.)

நிருவாணதீட்சிதர்–சமயதீட்சை நிருவாணதீட்சை விசேஷதீட்சையென்னும் மூன்றும் பெற்றுக்கொண்டு சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கபூசையென்னு மிரண்டனுஷ்டி ஞானபூசையு மநுட்டிப்பவர். (சைவவி. கூஉ.)

நிருவாணதீட்சை–மூவகைச் சிவதீட்சைகளிலொன்று; அஃது: ஆறு அத்துவாவைச் சோதித்துநீக்கி ஆன்மாவைத் திருவடியிலேகூட்டுந் தீட்சை. இத்தீட்சை அசத்தியோநிருவாணமெனவுஞ் சத்தியோநிருவாணமெனவு மிருவகைப்படும். அவற்றுட் சத்தியோநிருவாணதீட்சைபெற்றோர் பெற்றபொழுதே சரீரம்நீங்கி முத்தியைப்பெறுவர். அசத்தியோநிருவாணதீட்சைபெற்றோர் தீட்சையிற் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமுஞ்சோதித்துச் சரீரம்நிற்பதற்கேதுவாய்ப் புசிக்கப்படும் பிராரத்தகன்மஞ் சோகிக்

கப்படாமையால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம்நீங்கி முத்தியையடைவர். (சைவச. ஆசாரி. சூஉ. உரை. (சித். பிர.)

நிருவாணம்—1. இருக்குவேத உபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு.அட்டமூ. உசு. உரை.) 2. உடையின்மை. 3. நிருவாணதீட்சை. (சைவச. ஆசாரி. சுஉ. உரை.) 4. பிறப்பொழிபு.

நிருவாணி—1. அருகன். 2. ஆறத்துவாவையுங்கடந்தஞானி. (ஒழிவி. அருள. ச0. (சி. சி. அ: ரு. ஞானப்.) 3. சிவன். (1, 3-ஈக்கன்பார்)

நிருவிகற்பக்காட்சி–பெயர்முதலியவற்றுற் பகுத்தறிதலின்றி இஃதுஒன்றுதோன்றுநின்ற தெனப் பொருளின் உண்மைமாத்திரையே யறியுஞாநசத்தி. (சி. சி. அளவை. ஈ. சிவஞா.)

நிருவிகற்பசமாதி—ஒரு யோகநிலை. (சி.சி. க0: ச. ஞானப்.) [விகற்பமில்லாதசமாதியென்பது பொருள்.]

நிருவிகற்பப்பிரமிதி.— விசேடணத்தோடு கூடுதலின்றிப் பொருண்மைமாத்திரத்திற்றோய்ந்து இஃதொன்றெனத்தோன்றுமறிவு. (சைவப்பி. கூ.)

நிருவிகற்பம்—நிருவிகற்பக்காட்சி. (சி. சி. அளவை. ஈ. சிவஞா.)

நிருவிடயாநந்தம் — விடயாநந்தம்போலத் தோற்றுதெதிரீடற்ற விடத்திற்றோன்றுமாநந்தம். (உ-ம்.) "கூடார்-நிருவிடயாநந்தசுகம்" (ஒழிவி. அருள. ஈகூ.)

நிருட்பசுபந்தம்—யாகமிருபத்தொன்றி னொன்று. (அபிதாநசி. யாகங்கள்பார்.)

நிருபணம்—சொல்லுதல். (சி. சி. சு: எ. சிவாக்.)

நிருபாதிகம்—உபாதியற்றது. (சி. சி. சு:எ. சிவாக்.)

நிருபித்தல் — நிச்சயித்தல். (சி. சி. ச: ரு. சிவாக்.)

நிருபிதம்—நிச்சயிக்கப்பட்டது. (சி.சி.ச:ரு. சிவாக்.)

நிரேதுகம்—ஏதுவின்றிவருதல். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

நிரை—1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "திரைநிரை வணங்குந்தில்லை" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி.அரு.) 2. நிரையசை.(உ-ம்.)"நிரையதுமூன்றுதானே நிலக்கணம்" (சூ. நிக. கஉ: கசு.) 3. தொகுதிவினைப்பகுதி. 4. பசு. (சூ. நிக. ஈ: கஉ.) 5. பசுக்கூட்டம். (உ-ம்.) "தொறுக்கொண்டவருயிர்தொறுநிரையுங்கவர்சூரன்" (பாரத. அருச்சுனன்றீர். சு.) 7. வரிசை. (உ-ம்.) "நிரைமணிமோலிசூடிநேரலர்வணங்கியேத்த" (கூர்மபு. அந்தக. அ.)

நிரைகவர்தல் — சத்துருக்கள், காலிகளைக் கவர்தல்; அது: புறப்பொருட்டுறையிலொன்று. வெட்சிமாலைசூடிச்செல்வோர்செய்வது. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.)

நிரைகிளம்பி—சூலாடு. (வைத்திய. கருப்பொ.)

நிரைதல்—மறைப்பு. (வழக்.)

நிரைத்த—இடைவிடாத. (சிந்தா.)

நிரைத்தல்—1. ஒழுங்காய்நிறுத்தல்.(உ-ம்.) "மூட்டநித்திலநிரைத்தபந்தரினைகைத்தசீராரி முகத்தகால்" (பாரத. கிருட்டிண.) 2. கோத்தல். (திருமுரு. கசு. அடி. உரை.)

நிரைதல்—ஒழுங்குறநிரவுதல். (வழக்.)

நிரைநிறை—நிரனிறை. (வழக்.)

நிரைபு—குற்றுகரமுற்றுகங்களோடு நிரையசை ஒருசொல்விழுக்காடுபட விசைந்துவருவது. (உ-ம்.) "இருவகையுகரமோடிலயந்தவை வரினேநேர்புநிரைபுமாகுமெனப" (தொல். பொருள். ஈகசு.)

நிரையணி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நிரைமீட்டல் — பகைவர்கள்கவர்ந்த காலிகளைத் திரும்பக்கவர்தல். (பாரத. நிரைமீட்சிச் சருக்கம்பார்.)

நிரையசை — குறிலிணைந்துங் குறினெடிலிணைந்துங் குறிலிணையொற்றடுத்துங் குறினெடிலொற்றடுத்தும் வருமசை. (உ-ம்.)"குறிலிணைகுறினெடிற்றனித்துமொற்றடுத்து–நெறிவருநிரையசைநான்குமாகும்" (இலக்கணவி. எகச.)

நிரையம்—நரகம். (உ-ம்.)"அந்தமற்றநிரையத்தழுத்தென்பாண்" (சிவரக. நந்திகேசுரர்நமஞக்கு. சு.)

நிரையொன்றசிரியத்தளை—நிரையீற்று இயற்சீர்முன்நிரைமுதலியற்சீர்வந்தொன்றுவது. (யா. காரிகை. உறுப். எ. உரை.)

நிரோட்டம்—மிறைக்கவியிலொன்று; அது: இதழ்மூயற்சியாற் பிறக்குமுயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யுமின்றிவரப் பாடப்படுவது. (உ-ம்.) "சித்திரப்பா"பார். [நிர் - இன்மை. ஓட்டம் - உதடு.]

நிரோதகம் — மறைப்பு. (சி. சி. உ: அச. சிவாக்.)

நிரோதநம்—அழுதலின்மை.

நிரோதம்–ஆணவமலம். (சி. பி. சை. சிவப்பிர. உ: உ. உரை.)

நிரோதித்தல் — தகைதல், தடைப்படல். (வி-ணி. உஅரு.)

நிரோதிநி–பன்னிரண்கலைகளிலேழாவது; அது: அர்த்தசந்திரகலைக்குமேல் மூன்றங்குலம்

வியாபகம். வடிவு-திரிகோணம். தேவதை-சதாசிவன். தத்துவம் சாதாக்கியம். (சி-லி. கிரி. கூ-ஆம். உரை.)

நில்—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நில்லாதநிலை—நிலையாதநிலை. (உ-ம்.) "நில்லாதநிலையிது" (சேதுபு. கடவுள்வாழ்.)

நில்லாமை—அநித்தியம். (இராமா. ஆரணிய. மாரீச. உஉஉ.)

நில்லிகா—நிற்க. (பரிபாடல்.)

நிலக்கடம்பு—ஒருபூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்கடலை—வேர்க்கடலை. (வழக்.)

நிலக்கணம்-செய்யுட்பொருத்தத்தில்வருங் கணப்பொருத்தத்துளொன்று; அது: மூற்றும் நிரையாய்வருவது. (இலக்கணவி. அ00.உரை.)

நிலக்கரி—பூமியிலிருந்தெடுக்கப்படுமொரு கரி. (வழக்.)

நிலக்கறையான்—ஒருகறையான். (வழக்.)

நிலக்காரை—ஒரு முட்செடி. (வழக்.)

நிலக்காளான்—ஒரு காளான். (வழக்.)

நிலக்கிழங்கு—நிலப்பனைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்குமிழ்—ஒரு செடி. (வழக்.)

நிலக்கூந்தல்—எலிச்செவிப்பூடு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலக்கொட்டை—ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)

நிலத்தாமரை—முட்செவ்வந்தி. (வழக்.)

நிலத்துத்தி—ஒரு துத்தி. (வழக்.)

நிலத்துளசி—ஒரு துளசி. (வைத்தியபரி.)

நிலநெல்லி—ஒரு நெல்லி. (வழக்.)

நிலப்பயிர்—பெண். (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நிலப்பலா—வேர்ப்பலா. (வைத்தியபரி.)

நிலப்பனை—ஒருபூடு, நிலப்பனைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலப்பாகல்—
நிலப்பாகை—
நிலப்பாலை— } ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)

நிலப்பாலை—அம்மான்பச்சரிசி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலப்பிளப்பு—கமர். (புகலூரந்தாதி. கஉ.)

நிலப்புழை—ஒரு புழு. (வழக்.)

நிலப்பூ—நால்வகைப்பூவிலொன்று. (உ-ம்.) "கொடிப்பூ" பார்.

நிலப்போட்டு—1. ஒருவகைக்காளான். 2. மண்ணைத்தேய்த்திடுந்திலதம். குழவிகட்கு முழுக்காட்டினவுடனிடுவது. (வழக்.)

நிலம்—1. இடம்; அது: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நால்வகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: கச.) 2. கள்ளி. (மலையக.) 3. பூமி. (உ-ம்.) "அடியிட்டநிலங்கிளைத்து" (திருவிளை. மாயப். கஎ.)

நிலம்பி—கொசுகு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலம்பு—தாளி. (வைத்தியபரிபா.)

நிலமகன்—செவ்வாய். (சூ. நிக. க: சு0.)

நிலயம்—நிலையம். (வழக்.)

நிலவடலி—சிறுபனை. (வழக்.)

நிலவல்—ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) "நிலவவாண்டினுக்" (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. எஉ.)

நிலவறை—கீழ்நிலை. (பிங்கல. சுசு0.)

நிலவாகை—1. நில ஆவிரை. 2. நிலப்பாகல். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நிலவாழை—ஒரு பூடு. (வழக்.)

நிலவி—நிலைபெற்று. (சிந்தா.)

நிலவிந்தை—ஒரு பூடு. (வழக்.)

நிலவிழுது—நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

நிலவிளா—நிலவிளாத்தி. (வழக்.)

நிலவிளாத்தி—ஒரு மரம். (வழக்.)

நிலவீரியம்—பூநீறு. (வைத்தியபரிபா.)

நிலவு—1. ஒளி. 2. சந்திரப்பிரபை. (உ-ம்.) "நிலவுகாலுநெடுங்குடைமன்னவன்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். க.) 3. சந்திரன். (உ-ம்.) "நிலவைப்பூனைந்தசெஞ்சடைநின்மலன்" (கந்தபு. ததீசி உத். உஎ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. நிலைபெறுதல். (உ-ம்.) "நீரொலித்தன்னநிலவுவேற்றூனையொடு" (மதுரைக். ஙசுஙு.) (புறநா.)

நிலவுதல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. மன்னுதல். (புறப்பொ.) 3. விளங்குதல். (உ-ம்.) "மாவானிலவுநிலமங்கைவார்குழல்" (வாண. உசo.)

நிலவுமரி—நிலவுமரிப்பூடு. (வைத்தியபரி.)

நிலவேம்பு-கிரியாத்துச்செடி. (வைத்தியபரி.)

நிலவேர்—பூநாகம். (வைத்தியபரிபா.)

நிலன்—நிலம். (உ-ம்.) "கன்னலுஞ்செந்நெலும்புல்லுமாநிலனுங்கழிந்துபுறங்கிடக்கநடந்துபோய்" (திருவிளை. விடையி. கூ.) போலி.

நிலா—1. ஒளி. (சிலப்பதி.) 2. நிலவு. (உ-ம்.) "புன்-முறுவலென்னமுகிழ்த்ததெவெண்ணிலா" (பெரியபு. தடுத்தாட். கசு0.)

நிலாமணக்கு—ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) "சுகபலைநிலாமணக்காயில்" (தைல. தைலவ. கசகூ.)

நிலாமணி—சந்திரகாந்தம். மணி-கல்.

நிலாமுகி—நிலாமுகிப்புள். (வழக்.)

நிலாமுகிப்புள்-சகோரம். (பிங்கல. உஙகo.)

நிலாவிரை—ஓராவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

நிலாவுதல்—நிலவுதல். (வழக்.)

நிலியர்—நிற்பாயாக. (புறநா.)

நிலீயர்—நிலைபெறுவாயாக. (புறநா.)

நிலுமாகன்—ஞான இந்திரிய தத்துவத்திருக்கும் பஞ்சருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎஉ.)

நிலை—1. இடம். (பிங்கல. எகங.) 2. கதவு நிலை. (உ-ம்.) "வன்னிலைக்கதவநூக்கி" (திருவிளை. அங்க. அ.) 3. சரியையமுதலிய நான்கு பாதம். 4. தன்மை. (உ-ம்.) "கொழுஞ்சூட்டருந்தியதிருந்துநிலையாரத்து" (பெரும்பா. சசு.) 5. நிச்சயம். (வழக்.) 6. நிற்றல். (புறநா.) (ஐங்குறு.) 7. நிலைபரம். (உ-ம்.) "நிலையிலாவுலகினிடைநிற்பனவும்" (இராமா. மாரீசன்வதை. உ.) 8. நிலைமை. (உ-ம்.) "நிலைமையுறுமற்றையதாய்நின்றவடவேங்கடத்தின்" (சேதுபு. திருநாட்டு. க.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. பூமி. (பிங்கல. சசஅ.) 11. பொழுது. (உ-ம்.) "அந்நிலையடுபோர்காண்பாரினைவருங்கேட்க" (திருவிளை. அங்க. கஅ.) 12. யுத்த நிலை; அவை: பைசாசம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்தியாலீடம்என நால்வகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: ஙக.) நிலை என்பதனைச் சிந்தாமணியில் ஒருவகையிசைப்பாட்டென்பர். (சிந்தா.)

நிலைகலங்குதல்—தடுமாறல். (வழக்.)

நிலைஇ—நிலைபெற்று. (பத்துப்பா.)

நிலைஇய—நிலைபெற்றன. (சிலப்பதி.)

நிலைஇயர்—நிலைபெறுவதாக. (பத்துப்பா.)

நிலைத்தமை — நிலைத்திருக்குந்தன்மை. (உ-ம்.) "அகநிலைத்தமைபுறத்தினுந்தெரிக்குமாறனைய" (சேதுபு. நைமிசா. கச.)

நிலைத்திணை—நடையில்லது. (தொல்.மொழிமரபு. கங.)

நிலைத்தல்—1. உறுதிகொள்ளல். 2. நிலைபெறுதல். 3. நிற்றல். (1, 2, 3-வழக்.)

நிலைத்தேர்— அலங்காரத்துக்குச் செய்து தெருவில் ஓரிடத்தே நிறுத்தப்பட்டிருக்குந் தேர். (திருவிளை. திருமணப். சுஉ.)

நிலைதல்—நிலைப்படல். (வழக்.)

நிலைதளம்பல்—நிலைதளரல். (வழக்.)

நிலைநிற்றல்—நிலைபெறுதல். (வழக்.)

நிலைநிறுத்துதல்—நிலைப்படுத்துதல். (வழக்)

நிலைநீங்காமை — ஆளுமை. (சூ. நிக. க. அ: சஎ.)

நிலைநீர்—நீர்நிலை. (உ-ம்.) "கூவனீணிலைநீர்களும்" (திருவிளை. அந்நக். எ.) [இலக்கணப்போலி.]

நிலைப்படச்செய்தல்—தாபித்தல். (சூ.நிக. க: உஅ.)

நிலைப்படுதல்—நிலைநிற்றல். (வழக்.)

நிலைப்பாடு—உறுதிப்பாடு. (வழக்.)

நிலைப்பித்தல்—உறுதிப்படுத்தல். (வழக்.)

நிலைப்பு — திரங்கொள்ளுதல். 2. நிலை. (1, 2-வழக்.)

நிலைபரம்—நிலைமை. (உ-ம்.) "இன்பமுறுபாக்கியங்கணிலைபரமென்றுன்னுகின்றநெஞ்சன்வஞ்சன்" (சிவரக. சிவதன்மா. ச.)

நிலைபெறுத்தல் — நிலைநிறுத்துதல், நிலைபெறச்செய்தல். (சி. சி. க: ச. சிவஞாந.)

நிலைபெறுத்துதல்—நிலைபெறுத்தல்.

நிலைபெறுதல்—திரங்கொள்ளுதல்.

நிலைபேறு—அசையாமை. (வழக்.)

நிலைமண்டலவாசிரியப்பா — ஒருவகை யாசிரியப்பா; அஃது: எல்லாஅடியுமளவொத்துநாற்சீரடியாகவருது. (யா-காரிகை.செய்யு. கஉ. உரை.) [நிலைமண்டலம் - நின்றவாறுநிற்றலையுடைய மண்டலம். மண்டலம் - நாற்சீரடியொத்துவருவது.]

நிலைமாறுதல்–1. இடமாறுதல். 2. எழுத்து முதலிய மாறிநிற்றல். (வர - று.) "வைகாசி" "வைசாகி"

நிலைமை—1. இயல்பு. 2. நிலை. 3. புகழ். (உ-ம்.) "நில்லாவுலகத்துநிலைமைதூக்கி" (பொருந. உஎசு.) [நிலைபெருந்தன்மையுடைத்தாகலின் புகழை நிலைமையென்றார்; இது: ஆகுபெயர்.] 4. மெய். (பிங்கல. கஅ0ங.)

நிலைமொழி—புணருமிருமொழிகளுள் மூதலில்நிற்கு மொழி. (நன். கருங. உரை.)

நிலையங்கி–உடன்மூற்றுமூடுகிற சட்டை. (வழக்.)

நிலையம்—இருப்பிடம். (வழக்.) 2. தேவர் கோயில். (சூ. நிக. ரு: ரு0.) 3. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. ரு: ச0.)

நிலைமைப்பத்திரம் — வித்துவான்கள் முதலானவர்களுக் குரிமையேற்படுத்தி யவ்வுரிமை சித்திப்பதற்காக எழுதப்படுவதாம். (மிரு. ச. ஙங.)

நிலையல் — நிலைபெற்றுநிற்றல். (உ - ம்.) "நிகழ்ந்ததுகூறினிலையலுந்தினையே" (தொல். பொருள். சசச.)

நிலையாமை—அநித்தியம். (உ-ம்.) "நிலைநிலையாமைநோக்கி" (திருவிளை. ஙகரப். க0ரு.)

நிலையியற்பொருள் — ஓரிடத்தேநிற்குந்தன்மையையுடையபொருள். (சி. சி. க: ருச. சிவஞாந.) அசரம்.

நிலையிற்படுமவத்தை–சாக்கிரத்தாதமாகியலாடத்தாதத்தே நிகழுமைந்தவத்தை; அது: ஒருபண்டத்தைமறந்தவன் அந்தப்பண்டங் காணுதபொழுது பிராணவாயுவுமியங்காமல் மூர்ச்சித்திருந்த அவதரநிலையிற்படுமவத்தையில் சாக்கிரதரியாதீதமும், அந்தப் பிராணவாயு இயங்கத்தக்கதாகப் பெருமூச்செறிந்து விசாரித்தறிவோமென்றுநின்ற அவதரநிலையிற்

படிமவத்தையிற் சாக்கிரதுரியமும், அவ்விடத்திலன்றே போயிலேமென்று நினைவெழுந்திருந்த அவதரநிலையிற் படிமவத்தையிற் சாக்கிர சுழுத்தியும், இன்ன இடத்தன்றே பண்டம் வைத்தோமென்று விசாரப்பட்டறிந்த அவதர நிலையிற்படிமவத்தையிற் சாக்கிர சொப்பனமும் அந்தப்பண்டம்வைத்த இடத்திற்சென்று கண்டது நிலையிற்படிமவத்தையிற் சாக்கிரசாக்கிரமுமாம். இந்தநிலையிற்படிமவத்தைக்குக் கருவிகள் சுத்ததத்துவங்கள். (சிவப்பிர. வியாக்.)

நிலையுடைமை—ஏண். என்றுபெயர். (சூ. நிக. அ: ச0.)

நிவசதி—வீடு. (வைத்தியபரிபா.)

நிவசநம் — புடவை. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நிவக்கும்—ஓங்கும். (ஐங்குறு.)

நிவத்தல்—உயர்தல். (திருக்கோ. கூடு. உரை.)

நிவந்த—1. மேலான. (உ-ம்.)"ஒளிறிலஞ்சியடைநிவந்த" (மதுரை. உசஅ.) 2. வளர்ந்த. (உ-ம்.) "நறுநீர்ப்பொய்கையடைகரைநிவந்த" (சிறுபா. சுஅ.)

நிவந்தது—ஏறிற்று. (பரிபாடல்.)

நிவந்து—1. ஏறி.(சிந்தா.) 2. ஓங்கி.(புறநா.)

நிவப்பு—1. உயர்வு. (உ-ம்.) "உருத்திரபாகந்தன்னைநிவப்புடனுரைத்ததில்லை" (கூர்மபு. தக்கவே. எ.) 2. ஒக்கம். (உ-ம்.) "நிரைசெலனிவப்பிற்கொண்மூமயங்கி" (கு. பா. நுo.) 3. மேடு. (உ-ம்.) "நிவப்புமண்" (அரிச்ச.நாட்டு. கூo.) 4. வளர்ச்சி. (உ-ம்.) "மால்வரைநிவந்த சேணுயர்வெற்பில்" (திருமுரு. கஉ.)

நிவர்த்தகன்—வேதமோதுஞ்சாதியிருவரிலொருவன்; இவன்: சங்கரனுபதேசிகன். (த. நி. போ. கஙுடு.)

நிவர்த்தநம்—1. இருநூறுமுழ நீளமகலங் கொண்டது. 2. திரும்புதல். (உ-ம்) "வந்துழிக்காண்க"

நிவர்த்தித்தல்—மறுத்தல். (சி. சி. சு: க. சிவாக்.)

நிவர்தல் — உயர்தல். (உ-ம்.) "பொன்னிவரம்பலவா" (ம-தி. கூகூ.)

நிவறல்—கூடுதல்.(உ-ம்.)"வந்துழிக்காண்க"

நிவறுதல்—நிவறல்.

நிவாசம்—இருப்பிடம். நி-உபசருக்கம்.

நிவாதகவசர்—தோயமாபுரத்தசுரர். (மகாபாரதம். நிவாதகவசகால. கடு: உஉ.)

நிவாதம்—காற்றின்மை. (வழக்.)

நிவாரணம்—1. பிராயச்சித்தம். 2. போக்குதல். (சி. சி. உ: அச. சிவாக்.)

நிவி—மாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நிவிர்த்தி—1. இல்லாமை. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) 2. சாந்தியாதீதகலையிற் சத்திதத்துவத்திலிருக்கும் ஐந்து புவனங்களுளொன்று. (சி-கிரி. உக. உரை.) 3. திரும்புதல். 4. திறவு. 5. நிவிர்த்திகலை. (3, 5-சி. சி. உ: எச. ஞாபப்.) [தன்னிடத்தடைந்த பக்குவர்க்குச் சங்கற்பங்களை விடுவித்துத் திருப்புவிக்கையால் இப் பெயர்பெற்றது.]

நிவிர்த்திகலை — பஞ்சகலைகளுளொன்று; அது: மூலாதாரந்தொடங்கி உந்திக்குமேல் எண்விரலளவுநிற்பது. அதற்கு மண்டலம், அக்கினி, ஆதாரம், மூலாதாரமுஞ்சுவாதிட்டானமும், பிரகாசம் சொரிதழற்கொழுந்து, மலம் மாயாமலம். அவத்தை சாக்கிரம். மாத்திரை மூன்று. மந்திரம் இருதயமுஞ் சத்தியோசாதமும். பதம் ஓமோ முதல் மாதேவாந்தமாக இருபத்தெட்டு. வர்ணம் கூஷகாரம். புவனம் காலாக்கி முதல் வீரபத்திரர்முடிவாகநூற்றெட்டு. தத்துவம் பிருதிவி. தெய்வம் பிரமா. தொழில் சிருட்டி. (சிவப்பி. வியாக். பொது. உகு. கஙo.)

நிவிர்த்தாளம் — நவதாளத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கoஉ.)

நிவேசனம்—1. இடம். (தைல. தைலவ.) 2. ஊர். (சூ. நிக. நு: கூநு.)

நிவேதநம்—தேவர்க்குச்சமர்ப்பிக்குநைவேத்தியம். (வழக்.)

நிவேதித்தல்—நைவேத்தியஞ் செய்தல். (திருவிளை. மூர்த்திவி. உஎ.)

நிழத்த—சுருக்க, சுருங்க. (பரிபாடல்,)

நிழத்தல்—1. இல்லையாக்கல். (உ-ம்.)"அருவி மாமலைநிழத்தவும்" (பொருந. உகூடு.) 2. உள்ளதன்றுணுக்கம்.(தொல்.சொல். கூகo. உரை.) 3. ஒய்தல். (மதுரைக். கoகூ.) 4. நோக்குதல். (பத்துப்பா.)

நிழல்—1. அருள். (பத்துப்) 2. ஒளி. (பிங்கல. கஙகூஎ.) 3. குளிர்ச்சி. (ஐங்குறு.) 4. சாயை 5. செல்வம். 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. விம்பம். (உ-ம்.) "நிழன்மேவியிருவென்று" (கோயிற்பு. இரணியவன்.) (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. உ.)

நிழலல்—நிழலுதல்.

நிழலவை—நிழலையுடைய. (பரிபாடல்.)

நிழலுதல்—நிழல்செய்தல்.

நிழற்றல்-1.ஒளிவிடல். சிந்தா.)2.நிழற்றுதல்

நிழற்றுதல்—1. சொல்லுதல். 2. நிழல்செய்தல், ஒளிசெய்தல். (உ-ம்.) "பொன்னுநன்மணியுமுத்தும்புனைந்தமுக்குடைநிழற்ற" (சூ. நிக. காப்பு.) (ஐங்குறு.)

நிழன்ற—நிழல்செய்த. (பத்துப்பா.)
நிழனுவல்—ஒரு நாவல். (வழக்.)
நிற்கல்—நிற்குதல். (வழக்.)
நிற்த—நிற்பேன். (புறப்பொ.)
நிற்கை—நிற்குதல். (பழமலையந்தாதி. உற்கைக்குமாறு என்னு முதற்குறிப்புள்ளகவியிற் காண்க.)
நிற்பன — அசரம்; அது: மரமுதலியன. (உ-ம்.) "உலகினிடைநிற்பனவுநடப்பனவு நெறியினீந்த" (இராமா. மாரீசன்வதை. உ.)
நிற்பின்—நின்றால். (புறநா.)
நிற்பு—நிற்றல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.
நிற்றா—நிற்றலைச்செய்ய. (பத்துப்பா.)
நிற்றல்—1. ஒழிதல். நெருநலவும்வருத்திய பிணிஇன்றுநின்றது என்பது வழக்கு. நன்னூல். உருபுபுண. இயல்பின் விகாரமுமென்னுஞ்சூத்திரவுரையிலறிக. 2. நிலைநிற்குதல். (உ-ம்.) "என்றுமழுக்காறிகந்தானுமிம்மூவர்-நின்றபுகழுடையார்" (திரிகடுக.) 3. நிற்குதல்.
நிறத்தல்—நிறங்கொள்ளுதல். (வழக்.)
நிறம்—1. ஒளி, இயல்பு. (திருக்கோ. ருஅ. உரை.) 2. குணம். (சூ நிக. அ: எகூ.) 3. சரீரம். (உ-ம்.) "செல்வங்கல்வி-நிறங்கலவாவீடு தரும்" (சேதுபு. அகத்தி. தீர். சு.) 5. மார்பு. (காஞ்சிப்பு. காப்பு.)6 வண்ணம். (உ-ம்.)"நிறக்தருங்குழலறிவையையிறுத்திவாளவுணர்" (பாரத. குருகுல. கஉ.) (சூ. நிக. அ: உசு.)
நிறீஇ—நிறுத்தி. (பத்துப்பா.)
நிறுஉம்—நிறுத்தும். (ஐங்குறு.)
நிறுத்தம்—நிறுத்துதல். (பத்துப்பா.)
நிறுத்தமை—பிரதிட்டைசெய்தல். (உ-ம்.) "இராகவனீடிலிங்கம் – பிறியாமைநிறுத்தமை பேசுவனென்றுபேசும்" (சேதுபு. இரா மனருச். நி.)
நிறுத்தல்—1. தாபித்தல். 2. நிறுக்குதல், துலைநிறுக்குதல். 3. நிறுத்தல்.(உ-ம்.)"வந்துழிக் காண்க.
நிறுப்பான்—1. தராசு. (பிங்கல. சசஎடு.) 2. துலாராசி. (சூ. நிக. க: சுடு.) 3. நிறுப்பவன். (வழக்.)
நிறுப்பு—1. தாபிப்பு. 2. நிறுத்தல்.
நிறுவல்–1. நிலைபெறுதல். (உ-ம்.) "பூண்டபெரும்புகழ்நிறுவி" (இராமா.சடாயுகாண்.ஙக.)
நிறுவுதல்—1. நாட்டல். 2. நிறுத்தல்.
நிறை — 1. ஆகேக்குணம் நான்கினுளொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கசு.) 2. கற்பு. (திருவள். வாழ்க்கைத்துணை. எ.) 3. சால்பு. (உ-ம்.) "நிறையுடைமைநீங்காமைவேண்டின்" (வள். கருச.) 4. தராசு. (பிங்கல. கசுஎடு.) 5. துலாராசி. (சூ. நிக. க: சுடு.) 6. நிறுத்தலளவு.(மணிமே.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. நிறைவு. (உ-ம்.) "நிறைமொழிமாந்தர்"(வள்.உஅ.) 9. நீர்ச்சால். (சூ.நிக.எ:சுச.) 10. நூறுபலம்.(சூ.நிக.எ:அக.)
நிறைதுடம்–அட்டமங்கலத்தொன்று; அது: பூரணகும்பம். (திருவிளை. திருமணப். சுஎ.)
நிறைத்தல்—நிறையச்செய்தல். (வழக்.)
நிறைதநுதூறு—சீந்தில். (வைத்தியபரிபா.)
நிறைதல்—1. திருத்தியாதல். 2. பூரணப்படுதல். (சூ. நிக. அ: கடு.) 3. பெருகுதல். (உ-ம்.)"நிறைதலோடுகுறைதலாய" (சிவரக.க. கணபதிவந். ககூ.)
நிறைந்திடல்—நிறைதல். (சூ. நிக. அ: கடு.)
நிறைமொழி — 1. அருளிக்கூறினும் வெகுண்டுகூறினும் அவ்வப்பயன்களைப் பயந்தே விடுமொழி. (உ-ம்.) "வள். 28" 2. மந்திரம்.
நிறையறிகருவி—தராசு. (வழக்.)
நிறைவு—1. செறிவு. 2. பூரணம். (பிங்கல. உஅ.) 3. மிகுதி. (வழக்.)
நிறைவேறல்—சபலம். (சூ. நிக. ருக:)
நின்மலசாக்கிரம் — ஆசாரியராலே ஞானதீட்சைபெற்றுத் திரிபதார்த்தஉண்மையறிந்து சிந்தித்துத்தெளிந்து கருவிகள்நீங்க விசாரித்து நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.) இருதயத்திலே மனம், அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், உள்ளம் என்னுமைந்துடனுங்கூடிநின்ற பாசுகரணங்களினாலே காணப்பட்ட சத்தாதி பிரபஞ்சத்தையெல்லாஞ் சிவாகாரமாகவும் விஷயசுகங்களைச் சிவானந்தமாகவுங்கண்டு நீற்பது. (சி. சி. ச: ஙச. சிவாக்.) பிரபஞ்சமனித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரியனுக் கிரகத்தினாலே பற்றுகப்புகுந்து தொறிபுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களாயிருக்கை. (சிவப். கட். ச.)
நின்மலசிவம் — மலத்துடன்கூடாதசிவம். (சதாசிவரூபாம். க.)
நின்மலசிற்சத்தி—மலத்துடன்கூடாத ஞானசத்தி. (சி. சி. நி: நி. ஞானப்.)
நின்மலசுழத்தி — தத்துவநீங்கி மேலான கேவலந் தானுய்நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.)
நின்மலசோப்பநம் — கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடவேசற்றுப் பதைப்புண்டாவது. (சித்தா. கட். கருஎ.)
நின்மலதுரியம் —கேவலம்நீங்கி அருளினுலே தன்னையுங்கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது. (சித்தா. கட். கருஎ.)
நின்மலதுரியாதீதம்–சிவத்தைத்தரிசித்துச் சிவானந்தத்திலமுந்தல் (சித்தா. கட். கருஅ.)
நின்மலம்—அழுக்கின்மை. (சிவப்பிரகாசம். க: க. உரை.)

நின்மலன்—1. அருகன். (உ-ம்.)"நீடுமலர்ப் பிண்டிநின்மல" (திருநூற். நிடு.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "நின்மலனென்றிக்கண்ணினெருப் பெழ" (மச்சபு.ஆதிசிருட்.கூ.) 3. மலமற்றவன். (உ-ம்.) "நின்மலாபோற்றிபோற்றி"(திருவாச. திருச்சத. சுக.) [நிர்என்னும் வடமொழியின் சிதைவு.]

நின்மலாதீதாவத்தை--சுத்தாவத்தை. (சி. சி. ச: ஙஎ. சிவாக்.)

நின்மலாவத்தை–சுத்தாவத்தையின் காரிய மாகிய மோரவத்தை. (சித்தா. கட். கநிஎ.) மேலாலவத்தை; கேவலாவத்தை சகலாவத்தை களிரண்டையுங் கீழ்முறைமையில்விட்டுச் சுத் தாவத்தையை மேன்முறையிற்றீண்டி முத்தி சிவத்துவாபி வியத்திமுறைமையி லுண்டாம் பொருட்டு, இதயத்தினின்றும் புருவமத்திய நுனிமட்டில் கண்டத்தினின்றும் பிரமாந்திர நுனிமட்டில் புருவமத்தியினின்றும் துவாத சாந்த நுனிமட்டில் ஒரொட்டாக இதயத்தி னின்றும் துவாதசாந்தநுனிமட்டிற்றுன்இவை களிற்போய்த்தங்குவது. இது சதேகை விதே கையென விருவகைப்படும். அவற்றுள் சதே கை சிவன்முத்தித்தன்மையின் நிட்டையைப் பொருந்தியிருத்தல். விதேகை முத்தியடைந்த காலத்துச் சுவாந்தாநுபூதியைத் தியாநித் திருத்தல். (சி. சி. ச: ஙநி. மறை.)

நின்மாலியம்—நிருமாலியம்.(உ-ம்.)"நவமா நின்மாலியந்தீர்த்தம்புசியாதிருந்துமி லோம்" (சிவரக. தேவர்முறை. கஉ.)

நின்றவிடந்தீஞ்சான் — குருவிச்சி; அது: புல்லூரி என்பர். (வைத்தியபரிபா.)

நின்றன்று—நின்றது. (பரிபாடல்.)

நின்றீயல்—நிற்றல். (உ-ம்.) "உறையொடு நின்றீயல்வேண்டுமொருங்கே" (கலி. கசநி.) [தொழிற்பெயர்த்திரிசொல்.]

நின்று–1. ஓரசைச்சொல். (உ-ம்.) "சொல்லி நின்றுன்" சொன்னுன் என்பது பொருள். 2. எப்பொழுதும். (பரிபாடல்.) 3. நின்றது. (ஐங்குறு.)

நின்றுசினுங்கி — சிறியாணங்கை. (வைத் தியபரிபா.)

நின்றுபயனின்மை — நூற்குற்றம் பத்தி னென்று. (நன்னூல். பாயிர. குன்றக்கூறல் என்னுஞ்சூத்திரம்பார்.).

நின்றும்—ஐந்தாம்வேற்றுமையினீக்கவுருபு களிரெனறு. (உ-ம்.) "ஊர்தியினின்றுமிழ்ந் தான்"

நின்றுவற்றல்–ஒருசொல் எழுவாய்முதலிய வைபெறுதனிற்றல்.(தொல்.சொல்.உரி.சேநா)

நினவ—நின்னுடையன. (புறநா.)

நினஇ—நினைந்து. (மணிமேக.)

நினைத்தல்—1. ஆலோசித்தல். 2. தியானித் தல். (1, 2-வழக்.)

நினைப்பணி— ஒருபொருளைக்கண்டவுடன் ஒப்புமையான் மற்றொரு பொருளினைவுண்டா வதைக்காட்டுமணி. (குவல. அ.)

நினைப்பு–நினைக்குதல்; அது: உடற்குற்றம் பதினெட்டினுளொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கஙஅ.)

நினையல்—நினையாதேகொள். (சிந்தா.)

நினைவு — 1. எண்ணம். (உ-ம்.) "செய்வா ராலினமுகளுந்திருநாடுபெறநினைவோ" (பார த. கிருட்டிண. நிடு) 2. கருத்து. (உ-ம்.) "நினை வுவேறற்று" (சிவரக.வரலா.ஙஎ.) 3. நினைப்பு. உ-தொழிற்பெயர்விகுதி. 4. வருத்தம. (சிந்தா.)

நீ.

நீ — 1. ஒருமுன்னிலை ஒருமைப் பெயர். (உ-ம்.) "நீயிருக்கநெடுவிற்கையாசிரியனவனி ருக்க" (பாரத. கிருட்டிண. கஙநி.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 3. விடு (பரிபாடல்.)

நீக்கப்பொருள்-ஐந்தாம்வேற்றுமைப் பொ ருள்களிரெனறு; அது: மலையினின்று நீங்கி னுன் என்பதிற்போலவரும் (நன்.உகஙஉரை.) [பிரிவையுண்டாக்குந்தொழிலின்றிப் பிரிவை மாத்திரந் தன்னிடத்துடைய பொருளென் பது.]

நீக்கம்–1. நீக்கல். 2. நீங்குகை. 3. பிரிப்பு. (சிவஞானபோத. க. சூத்திரம்.)

நீக்கல் — 1. அகற்றல். (உ-ம்.) "தாக்கு" பார். 2. கொல்லல். (வள். கொல்லாமை.கo.) 3. தள்ளல். 4 நீக்கம், பிரிவுஎன்க. 5. மாற்றல். 6. விடல். (3, 5, 6-வழக்.)

நீக்கவுருபு — நீக்கப்பொருளைத்தருமுருபு; அஃது: ஐந்தாமுருபு.

நீக்கு—1. நீக்கல். (சூ. நிக. அ: சசு. மூலம் பார்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நீக்குதல்—1. அகற்றுதல். 2. கொல்லல். (உ-ம்.) "நீக்கல்"பார். 3. விதலையாக்குதல். (1, 3-வழக்.)

நீகம்—தவளை. (சூ. நிக. ஙஃ: எஎ.)

நீகாரம்—1. ஆணவமலம். (சி-லி.ஞாந.சூ.) 2. பனி. (உ-ம்.)"நீகாரமழைபொழிய"(பாரத. காண்டவ. ககூ.)

நீகான்—மாலுமி. (உ-ம்.)"உடங்கமர்தலைவ னீசாலெறுத்தளவூர்களெங்கும்" (சேதுபு. திரு நாட். கூஉ.)

நீங்கல்—நீங்குதல், பிரிதல். (உ-ம்.) "ஒங்குலகந்துயர்நீங்க" (கோயிற்பு. வியாக். க.)

நீங்கள்—ஒருமுன்னிலைப்பன்மைப்பெயர். (உ-ம்.) "நீங்களுரைசெய்வதெவன்" (திருவிளை. அங்க. உஉ.)

நீங்காமை—பிரியாமை. (வள். பொறையுடைமை. ச.)

நீங்கியிளர் —நீங்கினர். (சிந்தா.) இ-அசை.

நீங்குதல்—நீங்குதல். (வழக்.)

நீச்சத்தானி—இரசம். (வைத்தியபரிபா.)

நீச்சு-நீந்துதல். (உ-ம்.) "நீச்சினினிலைத்து நிற்குநீலமென்கொடிபோனின்றார்" (அரிச்ச. சூழ்வினை. ச.)

நீச்சுப்பிரமேகம்—ஒருவகைப் பிரமேக ரோகம்; அது: கள்ளொத்த நீரிறங்குதல் வெளுத்தசீழ்வடிதல்முதலியகுணங்களையுண்டாக்கும். (சீவரட். ஙஉ0)

நீசக்கிரகம்—1. இராகு கேது. 2. உச்சத்திற்கேழாமிடக்கிரகம்.

நீசகாதி—கீழ்சாதி. நீசம்-தாழ்வு.

நீசத்தானம்—1. இழிந்த இடம். 2. உச்சத்திற் கேழாமிடம்.

நீசபங்காரசயோகம் — (சோதிட.) ஒரு யோகம். (வழக்.)

நீசம்—1. ஈனம், இழிவு. (உ-ம்.) "நீசமுயர்வாம்நோக்கங்கணேர்ந்தால்" (ஞானவா. தேவபூ. ருஉ.) 2. உச்சத்திற்கேழாமிடம். 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.)

நீசர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருச.)

நீசன்—ஈனன். (இராமா.மிதிலைக்காட்.க0ங.)

நீஞ்சுதல்—நீந்துதல். (வழக்.)

நீட்சி—நீளம். (வழக்.)

நீட்சிமை —நெடுமை. (வழக்.)

நீட்டம்—நீளம். (உ-ம்.) "நீட்டமிக்கதோர் சிலையினன்" (கந்தபு. சூரபன்ம. அரு.)

நீட்டல்—1. ஈதல். (உ - ம்.) "நெடியவன் குறியகைநீரினீட்டினான்" (இராமா. பாலகா. வேள்விப். ஙங.) 2. நீட்டுதல்.

நீட்டலளவு— } நான்களவையுளொன்று;
நீட்டலளவை- } அது:கோல்முதலியவற்று ளளத்தல். (நன்னூல் எண்ணலெடுத்தலென் னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.)

நீட்டலளவையாதுபெயர்—நீட்டியளத்தற் குரிய கருவியின்பெயர். அதனுளக்கப்படுவ தற்கு வழங்கப்படுவது. (வ-று.) தடி. (நன். உங0. உரை.)

நீட்டித்தல்—1. தாமதித்தல். 2. நெடும்பொழுதுசெல்லல். (1, 2-வழக்.)

நீட்டினவிரல்த்றித்தான் — கிரந்திநாயகம். (வைத்தியபரிபா.)

நீட்டு—1. நீட்டுதல். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. நீளம். (1, 2-வழக்.)

நீட்டுதல்—1. ஈதல். (உ-ம்.)"நீட்டல்"பார். 2. நீளமாச்செய்தல். (வழக்.)

நீடம்—பறவைக்கூடு. (இராமா. ஆரணிய. கார்கால. ககக.)

நீடல்—நீளல். (வழக்.)

நீடாணம்—கறி. (சூ. நிக. சு: உசு.)

நீடிக்கை—நீடிப்பு. (வழக்.)

நீடித்தல்—நெடுகுதல். (வழக்.)

நீடிப்பு—நீடித்தல். (வழக்.)

நீட்டின்று—கொடுத்தது. (புறப்பொ.)

நீடு—நீடித்தல். (உ - ம்.) "நெடுஞ்செல்வ நீடின்றியாங்கேகெடும்" (வள். நுசுசு.) [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] நெடுநேரம் என்பர். (சிந்தா.)

நீடுதல்—1. நிலைத்திருத்தல். 2. நீளுதல். 3. நெடுங்காலத்திற்கிருத்தல். (உ-ம்.) "நீடுதவில்லையின்றேநிருபதிகண்ணிமன்றல்-கூடுதலி வர்க்குண்டாகும்" (பாரத. திரௌபதி.) (1, 2-வழக்.)

நீடுநினைந்திரங்கல்—அகப்பொருட்பிறையி னொன்று; அது: தலைவன்கூட்டம்வாயாது காலம் நெடிதாகத்தலைவியைநோக்கி நினைந்திரங் கல். (வாண. கங. மூகம்.)

நீடோம்—பாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நீண்டது—நெடியது. (வழக்.)

நீண்முடி—அரசன். (உ-ம்.) "நின்றமாமன னர்க்கெலாநீண்முடியிலக்கமானான்" (சிந்தா. நாமக. உருஅ.) ஆகுபெயர்.

நீத்தம்–1. ஆழம். (பரிபாடல்.) 2. தண்ணீர் விட்டான். (வைத்தியபரிபா.) 3. வெள்ளம். (உ - ம்.) "நிலையுடைக்கவிநீத்தமந்நீத்தமே" (இராமா. ஆற்று. கூ.)

நீத்தல்—1. துறத்தல். (வள். நீர்த்தர்பெருமை. 2. நீக்கல். (உ-ம்.) "தோழியைநீத்தென் னேமுன்னேதுறந்து" (திருக்கோ. உகூ0.)

நீத்தவன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: ஙூ.) 2. துறந்தோன். (வழக்.)

நீத்தார் — முற்றத்துறந்தமுனிவர். (உ-ம்.) "ஒழுக்கத்துநீத்தார்பெருமை" (வள். உக.)

நீத்திட—பெருக்கிட. (சிந்தா.)

நீத்தினுணி—காமப்பால். (வைத்திய. கருப்.)

நீத்து — 1. நீந்துதல். (உ-ம்.) "யானைக்கு நீத்துமுயற்குநிலை" (யாப். காரிகை. செய். டு. உரை. 2. பெருக்கம். (ஐங்குறு.) (பத்துப்.)

நீதசீசிலசீதுதம்—நீலாஞ்சநம். (வைத்திய பரிபா.)

நீதகம்—நீர்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நீதபரிமளம்—சீதாங்கபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

நீதம்—நன்னெறி. (உ-ம்.)"நீதம்பெறுமறை யோனிமையவர்மானபணிமுடியா" (சிவரக. வேதபாத. சூ.) 2. நீதி. (உ-ம்.) "பொல்லாத சேயெனிற்றூய்தள்ளனீதமோ" (தாயு. சுக வாரி ங.)

நீதவான்—நீதமுள்ளவன். (வழக்.)

நீதன்—நீதிமான். (உ-ம்.)"நீதன்வஞ்சநெறி மைதன்னினீடு" (சேதுபு. சீதைகுண்ட. கூ.)

நீதி—1. நன்னெறி. 2. நியாயம், பலருஞ் சுகமடையநடத்துமுறை. (சைவப்பி. சுக.) 3. முறைமை. (உ-ம்.) "நீதியினுனித்தியநைமித் திகாமியத்தினிறுத்தி" (சி. சி. அ: ரு: நிரம்ப.) (சிந்தா.) (1-வழக்.)

நீதிசாத்திரம்—கலைஞானமறுபத்துநான்கனு ளொன்று. (வழக்.)

நீதிசாரம்—1. ஒரு நூல். 2. பிருதுவிதத்து வத்தில் குபேரதிக்கிலுள்ள பத்துபுவநங்களு ளொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

நீதிசாநுபன்—சதருத்திரரிலே குபேரதிசை யிலிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஅ0.)

நீதிநூல்—நீதிகளையுணர்த்துநூல். (உ-ம்.) "யாப்பின்மன்னியநன்றிதன்னைவிடுத்த நீ மை யிதற்குயிர் - நீப்பதேபரிகாரமென்றிடுநீதிநூல ருடாதைதாய்" (சேதுபு. சங்கதீ. உ0.)

நீதிநெறி—1. ஒரு நூல். 2. சன்மார்க்கம்.

நீதிநெறிவிளக்கம்—குமரகுருபரசுவாமிக ளாற் செய்யப்பட்டவோர்நூல்.

நீதிமான்—நீதியுள்ளவன். (வழக்.)

நீநீதல்—நீந்துதல். (சூ. நிக. ரு: உசு. மூலம்.)

நீநீதின—மிதந்தன. (புறப்பொ.)

நீநீதுதல்—1. கடத்தல். (உ-ம்.) "பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர்நீந்தா - ரிறைவனடிசேரா தார்" (வள். கo.) தாற்பரியம். 2. நீந்தல்.

நீப்பு—1. துறவு. 2. பிரிவு. (1, 2-வழக்.)

நீபம்—1. உத்திரட்டாதிநாள். 2. கடம்பு. (உ-ம்.)"அமைச்சரோடுமெந்நீபமாவனம்புகுந்து" (திருவிளை. திருநக. கண்ட. உ0.) 3. காரணம். (பிங்கல. ஈளஙஉ.) 4. வெண்கடம்பு. (வைத் தியபரிபா.)

நீம்—நீவிர். (உ-ம்.) "நீமெம்வென்றிக்களிற் றுணுஞ்ழ" (சிந்தா. விம. சசை.) [திசைச்சொல் லென்பர்.

நீம்பல்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

நீமம்—ஒளி. (சூ. நிக. அ: உஉ.)

நீயல்—நீங்கற்பாலையல்லை. (பரிபாடல்.)

நீயா—விடாத. (பரிபாடல்.)

நீயிர்—நீவிர். (உ-ம்.) "நீயிர்கள்வாய்மையை நிகழ்த்துமென்னவே"(கந்தபு.சூரனகர்புரி.கஅ)

நீயேன்—விடேன். (உ-ம்.) "நீயேனென்ற தெவன்கொலன்னாய்" (ஐங்குறு. உஉ.)

நீர்—1. ஒரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) "முழுமதிமுகத்திருளைமுனிந்துநீர்பட்ட மங் கைப்—பழுமரமுதலஞ்ஞாயப்பாறையாக்கிடமி னென்ன" (திருவிளை.அட்டமா.கூ.) 2. கடல். (உ-ம்.)"நீர்வழங்கும்பண்டத்தால்" (நான்மணி. அநி.) 3. கழியிடம். (உ-ம்.)"பௌவநீர்ச்சாய்க் கொழுதி" (கலி. எசு.) 4. குணம். (உ-ம்.) "நீர கத்தேதமைநினையுமன்பிலோர்" (கந்தபு. கட வுள்.) 5. தண்ணீர். (உ-ம்.) "நீர்பகற்றியிலா தவம்" (தைல.பாயிர.ருஅ.) 6. தன்மை.(உ-ம்.) "செந்நீர்பசும்பொன்" (புறநா.கூ.) 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 8. பூராடநாள். (சூ.நிக.க: எசு.)

நீர்க்கடம்பு—ஒருமரம். (சூ. நிக. ஙக. வகர வெ. உ.)

நீர்க்கடன்—திலதர்ப்பணம். (உ-ம்.) "ஃபார்க்களத்தில்யான்பொருதுபொன் றிஞ லெம்பியரா-னீர்க்கடனுந்தீக்கடனுஞ்செய்விப் பீர்"(பாரதவெண்பா.) உதகக்கிரியையென்பர். (சிந்தா.)

நீர்க்கண்டகி—நீர்முள்ளி. (உ-ம்.) "கூவிள நீர்க்-கண்டகியிரண்டுடைமுக்கண்டகி துவஞ் சூரி" (தைல. தைலவ. கஙரு.)

நீர்க்கணம்—செய்யுட்பொருத்தத்துளொன் றாகிய கணப்பொருத்தத்துளொன்று; அஃது: ஆதிநேராய் வருவது. (இலக்கண வி. ஷ00. உரை.)

நீர்க்கம்மல்—ஒரு நோய். (உ-ம்.) "அமரம்" பார்.

நீர்க்கமல்லி—ஒரு நீர்ப்பூண்டு, அல்லி. (வைத்தியபரிபா.)

நீர்க்காக்கை—நீர்க்காகம். (சூ.நிக.ங: சுங.)

நீர்க்காசம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீர்க்கால்சலாகை—சந்திரகாந்தக்கல். (சூ. நிக. சு: கக.)

நீர்க்கிழவன்—வருணன். (உ-ம்.) "தொன் னகர்மேனீர்க்கிழவன்வரவிடுத்தகடல்சு வறத் தொலைத்தவாறும்" (திருவிளை. பதிகம். ச.)

நீர்க்கீழ்—உதயத்திற்குநாலாமிராசி. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நீர்க்குடம்—பூரணகும்பம்; இஃது: அட்டமங் கலத்தொன்று. (திருவிளை. திருமணப். கசங.)

நீர்க்குண்டி-வெண்ணெய்ச்சி.(வைத்தியபரி.)

நீர்க்கும்பி—நீர்முள்ளி. (மலையக.)
நீர்க்குமிழ்-நீர்மொக்குள். (சூ. நிக. நு: உடு.)
நீர்க்குமிழம் — வெள்விழியில் சங்கம்பழம் போல் கொப்புளத்தையுண்டாக்கும் ஒருவகைக் குமிழ்ரோகம். (சீவரட். உசுசு.)
நீர்க்குளரி—கல்லாரச்செடி. (பெரிய பு. தடுத்தா. கஎகூ. உரை.)
நீர்க்குறிஞ்சா—ஒருசெடி.(வைத்தியபரிபா.)
நீர்க்குன்று—நத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
நீர்க்கோழி—ஒருவகை நீர்வாழுங்கோழி.
நீர்க்கோன்—வருணன். (உ-ம்.) "நீர்க்கோனெல்லாதாழ்ந்து" (திருவிளை. நான்மாட.உக.)
நீர்கள்—நீர். கள்-அசை. (சிந்தா.)
நீர்சீசங்கு—சங்கு. (மலையக.)
நீர்சீசால்-தண்ணீர்பூரிக்குஞ்சால். (சூ. நிக. எ: சுசா.)
நீர்சீசித்திரம்—நீரடிமுத்து. (உ-ம்.) "நீர்ச்சித்திரம்போகியரணந்தந்திபீசம்" (தைல. தைலவ. ககசு.)
நீர்சீசின்னி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)
நீர்சீசுண்டி—கொடிநெட்டிச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)
நீர்சீசுறுக்கு—நீர்க்கடுப்பு, ஒரு பிணி.
நீர்சீசூலை—அண்டவாயு. (வைத்தியபரி.)
நீர்ச்சேம்பு—ஒரு பூடு. (வழக்.)
நீர்த்தல்-நீராதல். (உ-ம்.) "எட்டொன்றுய் நீர்க்கவடி" (தைல. தைலவ. ஙஉ.)
நீர்த்து—தன்மையுடையது. (புறநா.)
நீர்த்தகைகதவு — ஓ என்று பெயர். (பிங்கல. சுஎக.)
நீர்நாய்—நாய்மீன். (உ-ம்.) "நீர்நாய்கௌவியநெடும்புறவாளை" (சிலப். நாடுகொண். எக.)
நீர்நாள்—பூராடம். (சூ. நிக. க: எசு.)
நீர்நிலை—1. குளம். (சூ. நிக. நு: உங.) 2. நீர்நிலையாயுள்ளதடாகமுதலியன. (உ-ம்.) "நீங்குநீளுயிர்பிலனுடல்புரண்டனனீர்வேட்-டாங்குநீர்நிலைதேவொளியுனெழுந்தான்" (திருவிளை. அங்கக்குழி. சு.)
நீர்நெட்டி—ஒரு பூடு. (வழக்.)
நீர்நெநப்பு—கல்லுருவி. (வைத்தியபரி.)
நீர்நொச்சி—ஒரு நொச்சி. (வைத்தியபரி.)
நீர்ப்பகண்டை—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)
நீர்ப்பஞ்சு—கடற்காளான். (வைத்தியபரி.)
நீர்ப்பத்தர்—அம்பணம். (சூ. நிக. எ: நுஅ.)
நீர்ப்படுவன்—ஒரு நோய். (வழக்.)
நீர்ப்படை-புறப்பொருட்டுறையிலொன்று; அது: கண்டுகொல்கொண்டகல்லினை நீர்ப்படுத்தித்தூய்மைசெய்தலும்,பின்னப்பெயரும்மீடும் எழுதிநாட்டியவழிநீராட்டுதலுமாம். (தொல். பொரு. சுஅ. உரை.)
நீர்ப்பதுமம்— இமைரோகபேதத்தொன்று; அது: இமையிற்றடிப்பையும் அதிக நீர்ச்சுரப்பையுமுண்டாக்கும். (சீவரட். உசுஅ.)
நீர்ப்பரிசை—ஆமை. (வைத்தியபரிபா.)
நீர்ப்பறவை—நீரில்வாழும் பட்சி; அவை: இன்னரப்புள் முதலியன. (பிங்கல. ஙஙஎச.)
நீர்ப்பனை—புல்லாமணக்கு.(வைத்தியபரி.)
நீர்ப்பாசி — வைப்புப்பாடாண முப்பத்திரண்டிலொன்று.
நீர்ப்பாம்பு—நீர்க்கோத்தை. (உ-ம்.) "அஞ்சாப்புறங்கிடக்குநீர்ப்பாம்பு" (மூதுரை.)
நீர்ப்பு—நீர்த்தல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.
நீர்ப்புடையன்—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)
நீர்ப்பூ — நால்வகைப்பூவிலொன்று; அது: நீர்நிலைகளிலுண்டாகும்பூ. (உ-ம்.)"கொடிப்பூ"
நீர்ப்பூண்டு—நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.)
நீர்ப்பூல்—நீர்பூலா. (வழக்.)
நீர்மட்டம்—சரிமட்டம்பார்க்குங்கருவி.
நீர்மாங்காய் — மாங்காயடைகாய். (வைத்தியபரிபா.)
நீர்மாடம்—பள்ளிஓடம். (உ-ம்.) "ஓங்குநீர்மாடமொடுநாவாயியக்கி"(சிலப். ஊர்காண்.எச.)
நீர்மீட்டான்—தண்ணீர்மிட்டான். (வைத்தியபரிபா.)
நீர்முகம்—இறங்குதுறை. (உ-ம்.) "நீர்முகந்திகழ்நீரிது" (சேதுபு. கோடி. நு.)
நீர்முள்ளி—ஒருமுள்ளி. (உ-ம்.) "ஐங்கோலநீர்முள்ளி" (தைல. தைலவ. கஙநு.)
நீர்மேனெநப்பு—கொட்டைப்பாசி. (மலையக.)
நீர்மை—1. இயல்பு, தன்மை. (உ-ம்.) "நெடுங்கடலுந்தன்னீர்மைகுன்றும்" (வள். கஎ.) 2. ஒளி. (உ-ம்.) "நெடுநீர்வார்குழைகளைந்தென" (நெடுநல். கஙக.) 3. குணம். (திருக்கோ. கஎ. உரை.)
நீர்வண்டு—நீரில்வாழ் வண்டு. (வழக்.)
நீர்வல்லி—1. நீர்வள்ளி. (வைத்தியபரிபா.) 2. வெற்றிலைக்கொடி. (உ-ம்.) "மூடக்கற்முன்காகக்கரிப்பனீர்வல்லியங்க – மவிழிலைச்சுரதந்திங்களாம்படிவகைக்கிறுத்து" (தைல.தைலவ. கூச.)
நீர்வலயம்—பூமி. (உ-ம்.)"எரிமணிச்சூட்டராநெற்றி-மருவுநீர்வலயமுதலியவுலக மனைத்தையும்" (கூர்மபு. கக்கவமி. உசு.)
நீர்வழுக்கை—ஒரு நீர்ப்பூடு. (உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.

நீர்வள்ளி — வெற்றிலைக்கொடி. (உ - ம்.) "நெய்த-லல்லிமூலகநீர்வள்ளி" (தைல. தைல வ. கூச.)

நீர்வாத்து—ஒரு பறவை. (வழக்.)

நீர்வாரம் — 1. தினையரிசி. 2. நீர்வஞ்சி (1, 2-வைத்தியபரி.)

நீர்வாழ்வன – எழுவகைப்பிறப்பிலொன்று; அது: மீன்முதலிய நீந்தும்பிராணி.

நீர்விட்டான்—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரிபா.)

நீர்விலாவமை – உப்பு. (சிந்தா.)

நீரசம்—1. தாமரை. 2. மாதுளை. (1, 2-(வைத்தியபரிபா.)

நீரடி—நீரடிமுத்து. (வைத்தியபரிபா.)

நீரடிமுத்தம்—நீரடிமுத்துப்பருப்பு. (உ-ம்.) "நீரடிமுத்தமொலிபோகி" (தைல. தைலவ. கஉ.)

நிரணிமாடம்—நீர்மாடம். (உ-ம்.) "நீரணி மாடத்திநெடுந்தறைபோகி"(சிலப்.நாடுகாண். உகநி.)

நீரத்தி—ஒரு மரம். (வழக்.)

நீரதம்—நீரின்மை. (உ-ம்.) "நீரதநெறியில் வாவிநிறைந்தநீரென்னநின்றூன்" (பாரத. திரௌபதி. நி.)

நீரம்—1. தீர்த்தம். (உ-ம்.)"அறுநாலுகுளிர் நீரமுறைகூறினேம்" (சேதுபு.பாலோடை. க.) 2. நீர். அம்-சாரியை.

நீரரண்—அகழ்; அது: நான்கரணிலொன்று. நான்காவன:—நீரரண், நிலவரண், மலையரண், காட்டரண். (வள். அரண். உ.)

நீராமகனிர் — நீரில்வாழுந் தெய்வப்பெண்கள். (உ - ம்.) "நீதியிற்புகல்பகலெலா-நீராமகளிர்" (பாரத. கிருட்டிண. அசு.)

நீரலரி—ஒருவகைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

நீரவர்—அறிவுடையார். (உ-ம்.) "நிறைநீர நீரவர்கேண்மைபிறைமதிப் – பின்னீரபேதை யார்நட்பு" (வள். எசுஉ.)

நீரழிவு—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீராகாரம் — பழஞ்சோற்றுநீர். (பதார்த்த குணசி.)

நீராசநம் — நீராஞ்சநம். (திருவிளை. நகரப். கம.)

நீராஞ்சநம்—ஆலாத்தி. (உ-ம்.) "எஞ்சலி லாத்தீபநீராஞ்சநத்தட்டியேந்தி"(சிவரக.பசாசு மோசந. கங.)

நீராமம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

நீராமை — 1. கடலாமை. 2. சலக்கூர்ம ரோகம். (சிவரட். கஉ.)

நீரிது—நீர்மை. (சிந்தா.)

நீரிழிநோயி — நீரிழிவு. (உ-ம்.) "நோய்க்குட்டம்"பார்.

நீரிழிவு—நீர்ப்பாடு, மூத்தரரோகம். (உ-ம்.) "மூக்கடைப்புட்காந்திநீரிழிவுகுன்மம்" (தைல. தைலவ. கசம.)

நீருடும்பு—ஒருடும்பு. (வழக்.)

நீருதிபாசம்—கடற்பாசி. (வைத்தியபரி.)

நீருபம்—1. ஆகாயம். 2. உருவமற்றது. 3. காற்று. (1, 2, 3-வழக்குண்டுபோலும்.)

நீருமரி—ஒரு பூடு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

நீருள்ளி—வெண்காயம். (வைத்தியபரிபா.)

நீருளாரை—ஓர் பூடு, நீராரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீருற்றமிர்தம்—புளிங்கறி. (உ-ம்.) "அண்பன்னீருற்றமிர்தந்- தாம்பாலவரைநாட்டித்தந் தூட்டயர்வார்" (சிந்தா. குணமா. எஅ.)

நீரோட்டி—ஒரு மரம். வழக்குண்டு.

நீரொலி—ஓரெலி. (வழக்.)

நீரோற்றம்—சலதோடம். (உ - ம்.) "அதிதுர்ப்பலம்"பார்.

நீரொட்டி—நீராரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீரோம்பல் — 1. பேய்க்கடுக்காய். 2 நீர்க்கடம்பு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீரோநகம்—தாமரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீல்—1. நீலம். (உ-ம்.) "நிரந்தநீன்முகில். (சேதுபு. கந்தமா. உஉ.) விகாரம். 2. வாதம். (உ-ம்.) "நோக்குமிவைமூன்றுநீலாதிமூன்று" (தைல. பாயிர. சஉ.)

நீலக்கடிப்பிணை— குதம்பைபோல்வதோர் பணி. (சிந்தா. நாமக. உசுசு. உரை.)

நீலக்கத்தரி—ஒரு வழுதுணை. (வழக்.)

நீலக்கல்—நீலரத்தினம். (வழக்.)

நீலக்காரம்—தருசு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலக்காலி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலக்கிராந்தை—விஷ்ணுகிராந்தை.

நீலக்கொண்டி–புல்லாமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலகண்டசிவாசாரியர் — வேதாந்தசூத்திரத்திற்குப் பாடியஞ்செய்தவர். (அபிதாநகோ.)

நீலகண்டன்—1. சிவன். (உ-ம்.) "தொலையாதசெல்வநீலகண்டனே" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. கங.) 2. தருசி. 3. முருங்கை. (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நீலகந்தி — ஒருவகை மாணிக்கம். (சிலப். அரும்பத.)

நீலகம்–1. காருப்பு. 2. தருசு. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நீலகமலம்—நீலோற்பலம். (வைத்தியபரி.)

நீலகாசம்—கண்ணேயுளொன்று. (வழக்.)

நீலகிரி — அட்டமலையிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ. எஎ.)

நீலதரு—தெங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலநிதி—குபேரனவநிதிகளிலொன்று. அமர நிகண்டிற்காண்க.

நீலப்பைங்குடம்—பச்சைக்குப்பி. (உ-ம்.) "நீலப்பைங்குடந்தொலச்சி" (பெரும்பா. ஈஅஉ.)

நீலபத்திரம்—கருங்குவளை. (வைத்தியபரி.)

நீலபதுமம்—நீலோற்பலம். (வைத்தியபரி.)

நீலபம்—1. தேனீ. 2. மூங்கில். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நீலபாடாணம்—ஒரு பாடாணம். (வழக்.)

நீலபுட்பம் — 1. அவுரி. 2. எட்டிமரம். 3. விட்டுணுக்கரந்தை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

நீலம்—1. ஒருநிறம். (உ-ம்.) "நீலச்சிகண்டியி லேறும்பிரான்"(கந்தரல.உசு.) 2. கருங்குவளை. (பிங்கல.ஈ0கடு.) 3. கறப்பு. (சூ.நிக.அ: உஉ.) 4. காற்று. (பிங்கல. உச.) அம்-சாரியை.) 5. செங்கழுநீர்க்கிழங்கு. (உ-ம்.) "சாந்து"பார். (தைல. தைலவ. சசு.) 6. துத்தம். 7. நஞ்சு. (பிங்கல. உசு0அ.) 8. நவமணியிலொன்று. (உ-ம்.) "காரொளிபரப்புநீலம்" (திருவிளை. நான்மாட. க0.) 9. நீலக்கட்டி. (வழக்.) 10. நீலப்பட்டு. (கலி. எஉ.)

நீலம்பாரித்தல் — விடமுதலியவற்றுல் சரீரம் நீலவன்னமாதல். (வழக்.)

நீலமண்டலம்—சீற்றீச்சமரம்.(வைத்தியபரி)

நீலமணி—1. கண்ணிற்கருமணி. (வழக்.) 2. நீலரத்தினம். (சூ. நிக. சு: சு.) 3. பீனமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நீலமநந்து—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலமாதகம்—கையாந்தகரை.(வைத்தியபரி)

நீலமார்க்கம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரிபா.)

நீலலோகிதம் — கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்தவடிவம். (உ-ம்.) "சோதியு-ணீலலோகித நிலவுமேருவைப்-போலுமிக்கதோர்புருடனிற் பதே" (சேதுபு. சிவதீர். எச.)

நீலலோகிதன் — 1. சிலலோகத்தில் மகாதேவனரண்மனையில் மேற்குவாயிற்காவலன். (வி-ணி.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "அன்பினீலலோ கிதாவுலகநாதா-செய்யசீராமநாதா" (சேதுபு. இராமநாத. ஈக.) 3. நியதிதத்துவத்திருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.)

நீலவருணம்—1.சத்தமுஞ்சிலிலொன்று; அது: தீப்பொழிவது. 2. நீலநிறம்.

நீலவழுதலை—நீலக்கத்தரி. (வழக்.)

நீலன் — 1. ஒரு வானரப்படைத்தலைவன். (இராமா. சேதுபந்த. ஈஅ.) 2. சனி. (சூ. நி. க: சுஈ.)

நீலா—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலாங்கம்—மலைத்தேள். (வைத்தியபரி.)

நீலாங்து—புழு. (வைத்தியபரிபா.)

நீலாஞ்சனம்—1. ஒரு கற்கதிரவியம்.(உ-ம்.) "கற்பூரம்"பார். 2. கல்லீயம். 3. திருசு. 4. கறப்புக்கல். (2, 3, 4-வைத்தியபரிபா.)

நீலாம்பரன்—பலபத்திரன்.(சூ.நிக.கக:கo.)

நீலாம்புசம்—கருங்குவளை.(வைத்தியபரி.)

நீலாம்புரி—ஓரிராகம். (வழக்.)

நீலாராட்சி—மணிபூரகத்தாகமாகிய நாபிக்குரிய பத்மதளங்கள் பத்தினுள் ஒன்றினிற்கு மட்சரத்தினதிதேவதை.(சி.சி. அ: உக. மறை.)

நீலி — 1. அவுரி. (தைவ. தைலவ. ஈக.) 2. கருநொச்சி. (வைத்தியபரிபா.) 3. கறப்பு. (பிங்கல. ஈஎஈச.) 4. காளி. (உ-ம்.) "அந்தரி" பார். 5.துர்க்கை.(சூ.நிக.க:ச0.) 6.பழையனூர் வணிகன் மனைவி. இவள்சரிதம், (அபிதாநசிந்தாமணிப்பார்.) 7. பார்வதி. (உ-ம்.) "நீதழைத்ததுயோகமம்பிகைநீலியென்பதுபாவமே" (சௌந்தரி.) 8. மேகவண்ணப்பூவுளமருதோன்றிமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நீலிகை—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலிதம்—நீலநிறம். (உ-ம்.) "நீலிதவுடையாடையுடுத்தாள்" (பாரத. அருச்சுனன்றவநிலை. கருஅ.)

நீலிநி—அவுரி. (வைத்தியபரிபா.)

நீலோற்பலம்—கருங்குவளை. (உ-ம்.)"படர்பூங்குவளைநாண்மலரோநீலோற்பலமோ"(இராமா. மிதிலைக். சுருஇ.)

நீவரம்—நாடு. (பிங்கல. சருஎ.)

நீவல்—நீவுதல். (உ-ம்.) "நிறஞ்செய்கோசிகனுண்டேநீவிநீவாதவல்குல்" (இராமா.கோலங்காண். கஈ.)

நீவாரம்—குளநெல். (சூ. நிக. ச: ச0.)

நீவி—1. ஒருதெரிநிலைவினையெச்சம்.(உ-ம்.) "மாசறுசுடர்நுதனீவி" (சூ. பா. கஅஉ.) 2. கொய்சகம். (உ-ம்.) "நீவிநிதம்பவழத்தியர்" (பெரியபு. ஆனாயநா. உ.) 4. சீலை. (உ-ம்.) "நீவியின்றியிங்நெற்றியங்கண்ணுதல்" (கந்தபு. தக்கியுத். ருசு.) 5. தடைத்து. (பத்துப்பா.) 6. வஸ்திரமுடிச்சு. (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.) 7. நீங்கி. (பதிற்றுப்.)

நீவியம்—சீலை. (சூ. நிக. எ: சுஅ.)

நீவிர் — ஒரு முன்னிலைப்பெயர். (உ-ம்.) "நீவிரிவண்வந்துபுகலும்"(சிவரக.தாருக.உஅ.)

நீவுதல்—1. உருவிவிடுதல். (தணிகைப்பு. நாட்டுப். ககங.) 2. கழுவுதல். (உ-ம்.)"நீவிநித் திலம்பரத்தியருணக்குவநெய்தல்" (பெரியபு. திருக்குறி. சு.) 3. தடவுதல். (உ-ம்.) "நீவிப் பூசும்-வெய்யபிடித்தைலாதிகளுக்கு" (தைல. பாயிர. உச.) 4. தடைத்தல், நீங்குதல்."நீவல்" பார்.

நீழல் — நிழல். (உ - ம்.) "வடத்தினீழல்" (அரிச்ச. மயா. நி.)

நீள்—1. உயரம். 2. நீளம். 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "நீள்பரணி" (விதான. குணகுண. எ.) (1, 2-விகாரம்.)

நீள்சடையோன்—கொன்றை. (வைத்திய பரிபா.)

நீளம்—நெடுமை. (உ-ம்.) "பேசத்திருவார்த் தையிற்பெருநீளம்பெருங்கண்களே" (திருக்கோ. கoக)

நீளல்—1. உயர்தல். (உ-ம்.) "நீளுங்குடி" (வள். கoஉஉ.) 2. ஓடுதல். (பிங்கல. உ:கo.) 3. நீளுதல். (திருவிளை. திருநகரங். ககங.)

நீளி-1. நீளத்தையுடையது. (உ-ம்.)"நெடுந் தருநீளிகள்" (கந்தபு. அங்கிமுகா. கoச.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நெடியன். இ-விகுதி.

நீளிடை—சேய்மை. (சூ. நிக. அ: கஉ.)

நீளித்தல்—1. தாமதித்தல். 2. நீளுதல்.

நீளிப்பு—நீடிப்பு. (வழக்.)

நீளியது—நெடியது. (வழக்.)

நீளியன்—நெட்டையன். (வழக்.)

நீளுதல்-நீளலின்பொருளெல்லாங்கொள்க.

நீற்றல்— } எரியிட்டு நீறச்செய்தல்.
நீற்றுதல்— } (வழக்.)

நீற்றுப்பூசனி—ஒரு கொடி.

நீறுடுதல்—வீபூதியுத்தூளநமாகப்பூசுதல்.

நீறு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. புழுதி. (உ-ம்.) 'நீறடங்குதெருவினவன்சாறயர்மூதூர்' (சிறுபாண.உoக.) 3. விபூதி. (உ-ம்.)"மந்திரமா வதுநீறு" (தேவார.திருநாற்றுப்பதிகம்.) [தீவினையை நீறச்செய்தலாலிப்பெயர் பெற்றது.]

நீறுதல்—நீறுதல். (வழக்.)

நீறுபடுதல்—1. அழிதல். 2. நீறுதல்.

நீறுபூத்தல்—சாம்பற்பொடித்தல். (வழக்.)

நீன்மை—நீலம். (உ-ம்.) "நீன்மைமேனிய னேமியந்தடத்துறைநிறைநீர்" (சேதுபு. விதூம. க.)

நீனிறவியலகம்—கடல். (ஐங்குறு.)

நு.

நுக்குடம்—காஞ்சிரை. (மலையக.)

நுகம்—1. கணையமரம். (உ-ம்.) "கொடு நுகந்தழீஇயபுதவின்" (பெரும்பா. கஉஎ.) 2. நுகத்தடி. (உ - ம்.) "பளிக்குநுகம்பிணைத்த" (இராமா. பாலகா. கார்முக. கசு.) 3. பாரம். (உ-ம்.) "எழுவர்பூண்டவீகைச்சென்றுகம்"(சிறு பாண. ககங.) (சிந்தா.) 4. வலி. (உ-ம்.) "தெவ்வர்தேவடநுகம்படக்கிடந்துநூழிலாட்டி" (மலைபடு. அஎ.)

நுகர்து—நுகர்வேன். (உ-ம்.)"அஞ்சலோம்பு நின்னணிநலநுகர்கென" (கு. பா. கஅக.) குதன்மையொருமைவிகுதி.

நுகர்ச்சி—1. அநுபவம். (உ-ம்.) "தொய்யா வுலகத்தநுகர்ச்சியில்லெனின்" (புறநா. உகச.) உண்ணுதல் முதலியவநுபவம் என்பர். 2. நுகர்தல், உண்ணல். (ஐங்குறு.)

நுகர்ச்சியின்மையணி—ஒருபொருளினநுபவத்திற்குவராமையை அதனின்மைக்கு ஆதாரமாகக்கூறுமணி. (குவல. ககங.)

நுகர்ச்சியிலுலகம்—வீடு. (உ-ம்.)"நோற்ற வன்வலையைநீங்கிநுகர்ச்சியிலுலகநோக்கி-யாற்றுறப்போதறேற்றுமழிய மோபெரியமோ காண்" (சிந்தா. நாமக- ஙசஎ.)

நுகர்தல்—1. அநுபவித்தல். (உ-ம்.) "தனடந்தரு-மினிமைநுகர்ந்தமடந்தையும்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சஎ.) 2. புசித்தல். (உ-ம்.) "அம்பிகையோடுநுகர்ந்துகளித்தனள்" (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கo.)

நுகர்பு—நுகர்ந்து. (பரிபாடல்.)

நுகர்வு—நுகர்ச்சி. (வழக்.)

நுதும்பு—நொங்கு. (உ-ம்.) "பீனநுகும்பன் னசினைமுதிர்வராலோடு" (புறநா. உசக.)

நுகை—சிவதைவேர். (வைத்தியபரிபா.)

நுகைத்தல்—1. இளக்குதல். 2. தளர்த்தல்.

நுகைதல்—1. இளகுதல். 2. தளர்தல்.

நுகைப்பு—நுகைத்தல். (உ-ம்.) "வந்துழிக் காண்க"

நுகைவு—1. இளக்கமானது. 2. தளர்வு. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நுங்கல்—விழுங்கல். (உ-ம்.) "பாயும்வெம் புகைநுங்கான்" (சேதுபு. சேதுச. ஙஉ.)

நுங்கள்—உங்கள். (உ-ம்.) "உமைத்தொடித்தசாபத் - துப்பறநோக்கிநுங்கடொல்லுரு நல்கி" (திருவிளை. அட்ட. கo.)

நுந்து-1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பனையினிளங்காய். (உ-ம்.) "தோட்டநுந்திற்றெளேயுறமூக்கினை" (இராமா. சரன். அ.)

நுந்துதல்—விழுங்குதல். (உ-ம்.)"இந்தநஞ் சேர்கானகத்தைநுங்குமெரிபோல்"(பிரகாண். ஙங; உo.)

நுங்கை–1. உன்றங்கை. (உ-ம்.) "நுங்கை-கையிழந்ததென்மாயமோ" (கந்தபு. சூரன்றண்ட. உரூ.) 2. உன்முய். (உ-ம்.) "நுங்கையுமேருவினிருந்தாள்" (கந்தபு. சயந்தன்கன. கூ.)

நுசுப்பு — இடை. (உ-ம்.) "முற்றுமுகிழ்முலைப்பான்முற்றிமுகங்கறுப்பப் – பற்றுநுசுப்பாள்கருப்பம்படைத்தனளே" (பிரமோ.காண். ரு: க0.)

நுசை—சிவதை. (உ-ம்.) "கொள்ளிரவு சோணிபுளிகண்ணிநுசை" (தை த ல. தைலவ. க0ரு.)

நுட்பம்–1. கரந்துறைகோள்களுளொன்று. (சிலப்.நாடுகாண்.க0உ. உரை.) 2. நுட்பவணி. (உ-ம்.) "தெரிவுவேறுகிளவாதகுறிப் பி னு ந் தொழிலினுந் – அரிதுணர்வினத்திறநுட்பமாகும்" (தண்டி. சூரு.) 3. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.)

நுட்பவணி — தெரிந்துவேறுகச்சொல்லப்படாமல் குறிப்பினுலாவது தொழிலினுலாவது அநுமித்து அரிதாக அறியத்தக்க செய்கைத் திறமுடைய அணி; அது: குறிப்புநுட்பம், தொழில்நுட்பமென விருவகைப்படும். (தண்டி. சூரு: உரை.)

நுடக்கம்—அசைவு. (ஐங்குறு.)

நுடக்கி—ஒன்றுகக்கரைத்து. (சிந்தா.)

நுடக்கிய—கழுவின. (உ-ம்.) "கள்ளுடுமகளிர்வள்ளநுடக்கிய" (பெரும்பா. ருருரு.)

நுடகீது—முடக்கு, நுடக்கம். (வழக்.) (பரிபாடல்.)

நுடக்குதல்—மாய்த்தல். (உ-ம்.) "பொங்குபிசிர்நுடக்கிய" (பதிற்று. எஉ.)

நுடங்கல் — அசைந்துவருதல். (உ-ம்.) "சூசிமுகத்தினி-லேக்கிற்சந்திற்செருகநுடங்கலான்" (சேதபு. சேதுச. ருரு.)

நுடங்கி—அசைந்து. (பத்தப்பா.)

நுடங்கு—1. நுடக்கம். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுடங்குதல்—1. ஆடல், அசைதல். (உ-ம்.) "மின்னினன்னமருங்குல்போல்நுட ங் கி நின் முள்" (இராமா. உலாவியல். கூ.) 2. துளவல். (உ-ம்.) "நுடங்கித்தயங்குமே" (அரிச்ச. நகர. க0.) 3. முடங்கல், வளைதல். (ஞானமிர்தம்.)

நுண்ணிமை—நுட்பம். (வழக்.)

நுண்ணியது—நுண்மையானது. (வழக்.)

நுண்ணியம்–நுண்ணறிவுடையேம்.(உ-ம்.) "நுண்ணியமென்பாரளக்குங்கோல்" (வள். எக0.)

நுண்மணல் — மெல்லியமணல். (உ-ம்.) "மீதேநுண்மணலிறைத்து" (திருவாத. மண்சுமந்த. ரு.) ஈண்டுநுண்மை-மென்மைகுறித்து நின்றது.

நுண்மை-1.கூர்மை,நுண்ணறிவு.என்பதிற் காண்க. 2. நுட்பம், சிறுமை. (உ-ம்.)"நுண்டுளிகண்டருமருவி"(கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சச.)

நுணக்கம்—நுணங்கல். (வழக்.)

நுணகம்—பொன். (வைத்தியபரிபா.)

நுணங்கல்—1. நுட்பமாதல். (உ-ம்.) "நுணங்கியகேள்வியிமேலோர்" (பெரியபு. தடுத்தாட். கச.) 2. நுண்மையாதல்.

நுணங்கியோர்—அறிவுடையோர். (உ-ம்.) "யாப்பும்பாட்டுந்தூக்குந்தொடர்புஞ்செய்யுளோர்க்கிற்றென்பநுணங்கி யோரே" (யாப். காரிகை.)

நுணங்கு–1. நுண்மை. (ஐங்குறு.) (புறநா.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுணங்குதல்—1. நுண்மையாதல். 2. மெலிதல். (உ-ம்.) "நுணங்குவாலுமறப்பூண்டு" (விவேகசிந்தாமணி.)

நுணல்—தவளை. (உ-ம்.) "நுணலுந்தன் வாயாற்செடும்" (பழமொழி.) நுணலெனவும் வழங்குவர். (ஐங்குறு.)

நுணலை—தவளை. (சூ. நிக. ரு: எஎ.)

நுணவம்–நுணு. (உ-ம்.)"நறவுவாயுறைக்குநாகுமுதிர்நுணவம்" (சிறுபா. டுக.)

நுணவு—1. தணக்கு. 2. நுணு. (சிறுபா. டுக. உரை.) ஆகுறுக்கம். உகரம்-சாரியை.

நுணவை—1. எண்ணெலை. 2. மா. (1, 2-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. உக.)

நுணு—தணக்கு. (சூ. நிக. ச: உச.)

நுணுகுதல்—தடவுதல்.(வழக்குப்போலும்.)

நுணுப்பூக்கிரந்தி—ஒருவகைநோய்.(உ-ம்.) "தொக்கண்ணியெழும்புநுணுப்பூக்கிரந்திமுதனெய்தொலையும்" (தைல. தைலவ. க0சு.)

நுணுமஞ்சள்—ஆத்தி. (வைத்தியபரிபா.)

நுணுவுதல்—தடவித்தெரிதல்.(வழக்குப்போலும்.)

நுணுக்கம் — 1. கூர்மை. 2. நுண்மை. (பிங்கல. உஉசு.)

நுணுக்கல் — நுண்மையாக்கல். (உ-ம்.) "திரிகடு" ச0. பார்.

நுணுக்கி—கூரிதாக்கி. (சிந்தா.)

நுணுக்கு–1. அற்பம். (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுணுக்குதல்—நுணுக்கல். (உ-ம்.) "நூறுகொட்டிநுண்மணல்விராய்நுணக்குநொருபால்" (திருவானைக்கா. திருநீற்றுத்திரு. கச.)

நுணுகி—மெலிந்து. (உ-ம்.)"தோணுணுகி" (புறநா. கூசு.)

நுணுது—1. நுண்மை. (பிங்கல. உஉசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுணுதுதல்-1. கூர்மையாதல். 2. நுண்மையாதல். (1, 2-வழக்.)

நுணுங்கல்—நுண்மையாதல். (வழக்.)

நுணுங்து—1. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுதம்புதல்—நினைந்தழுக்காதல். (வழக்குப் போலும்.)

நுதல்–1. சென்னி. (உ-ம்.) "குடுமிகளைந்த நுதல். (புறநா. எஎ.) 2. சொல். 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. நெற்றி. "சிந்தூரம்"பார். 5. புருவம். (சூ. நிக. உ: கஎ.)

நுதலணி—இலம்பகம். (பிங்கல. கஉ00.)

நுதலல்—1. குறித்தல். (சூ. நிக. அ: ஙடு.) 2. சொல்லல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நுதலிப்புதுதல் — தந்திரயுத்தி முப்பத்திரண்டனுளொன்று; அஃதாவது: இதுசெய்யின் இப்படியாகுமென்று கருதிப்புகுதல். (உ - ம்.) "நுதலிப்புகுதலோத்துமுறைவைப்பே" (நன். பாயிர. கச.)

நுதலுதல்—நுதலல். (வழச்.)

நுதி–1. தலை. (கலி. கo.க. உரை.) 2. நுனி. (உ-ம்.)"திருக்கரத்தினகநுதியால்"(கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ஙஉ.) 3. முன்பு. (திருக்கோ. ஙசுo. உரை.) (சிந்தா.)

நுதுத்தல்—அவித்தல். (உ - ம்.) "நெய்யாலெரிநுதுப்போமென்றற்றூற்கௌவையாற்–காமநுதுப்போமெனல்" (வள். ககசஅ.)

நுதுப்பு—நுதுத்தல். (வழக்.)

நுந்த—செலுத்த. (ஞானமிர்தம்.)

நுந்தல்—பொழிதல். (உ - ம்.) "கட்புனன் மிகநுந்த" (கோயிற்பு. நடராச. சஎ.)

நுந்துதல்—1. தள்ளுதல். (உ-ம்.) "பிடர் பிடித்துநுந்துகின்றதவைகேட்ப" (சேதுபு. கத்துரு. உ.) (திருவாச. கோத்தும்பி. கo.) 2. தூண்டுதல். (உ-ம்.) "நுந்தாவொண்சுடரே" (திருநாவு. தேவாரம்.)

நுநீதை—உன்றந்தை. (உ-ம்.) "எம்மைக் காக்குந்தலைவனே நுந்தையன்றே"(தாயு.தேன் முக. கo.) (ஐங்குறு.)

நுபம்—எருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நுபுவநுத்தி—ஆமையோடு. (வைத்தியபரி. கருப்.)

நும்—1. ஒரு சாரியை. (உ-ம்.) "நிரலேதம் நும்சார" (நன். உசசு.) 2. விரவுத்திணைமுன்னிலைப்பன்மையில்வருமோர் விகாரப்பெயர்.

நும்பி—உம்பி.

நும்பியர்—உந்தம்பியர். (உ-ம்.) "நும்பியரிறப்பினையொழிப்பதற்கேதுவுண்டெனு" (பாரத. நச்சுப்பொ. நிகழ்.)

நும்மோர்—உம்மவர். (வழக்.)

நுமர்—உம்மவர். (உ-ம்.) "அம்மலர்வாட்கணல்லாயெல்லிவாய்நுமராடுவதே" (திருக்கோ. கடுங.)

நுமள்—உம்மவள். (நன்னூல். பெயரியல்.) இளமுதலாகஎன்னுஞ் சுத்திரவுரையிற் காண்க.

நுமையனூர்—நுந்தையனூர். (சிந்தா.)

நுரை—1. நீர்முதலியவற்றினுரை. (உ-ம்.) "துண்டம்"பார். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வெண்ணெய். (உ ம்.)"தீந்நுயிர்கலக்கிநுரை தெரிந்து" (பெரும்பாண். கடுநி.)

நுரைத்தல்—நுரைக்குதல். (வழக்.)

நுரைப்பீர்க்கு—ஒரு பீர்க்கு. (வழக்.)

நுரையாம்பூச்சி—ஒரு பூச்சி. (தை. நி. போ. ககக.)

நுரையீரல்—ஈரலினோர்வகை. (வழக்.)

நுவணம்—நுவணை.

நுவணை—1. கல்விநூல். (சூ. நிக. கக: வகர வெ. உ. 2. தினைப்பிண்டி, தினைமா. (உ-ம்.) "உண்ணுநர்த்தடுத்தவிடிநுண்ணுவணை"(மலைபடு. சசடு.) 3. நட்பம். (சூ. நிக. கக. வகர வெ. உ.) 4. மா. (பிங்கல. ககஎ.)

நுவல்-1. சொல். 2.தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுவல்கை—சொல்லுதல். (வழக்.)

நுவலல்—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) "ஈகை நுவல" (புறநா. உச.) 2. விரும்பல்.(ஞானமி.)

நுவலாச்சொல்—நுவலாநுவற்சி. (உ-ம்.) "மாறியிகழ்மொழிவண்புகழாய்நுவலாச் சொல்வரும்" (வீரசோ. அலங்கா. ஙஉ.)

நுவலாநுவற்சி—புகழாப் புகழ்ச்சியென்னுமணி; அஃது: ஒருபொருளைப் பழித்தாற்போலப் புகழ்வது. (தண்டியல்.பொருளணியி. அஉ.)

நுவலுதல்—நுவலல். (உ-ம்.) "வெய்திழையேலெனநுவலா" (இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்பநகிப். கங.)

நுவலுழித்தோற்றம் — பாடிவீட்டுள்ளோர் மகிழ்ந்துரைத்தற்குக்காரணமான நிரைகண்டோர்வரவும் ஊரிலுள்ளோர்கண்டு மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான நிரைமீட்டோர்வரவும். (தொல். பொரு. நிஅ.)

நுவற்சி—சொல்லுகை. (வழக்.)

நுவறல்—சொல்லல். (உ-ம்.) "நோக்குநெடும்பாரவர்க்குநோன்புலவான்றலையவர்க்குதவறல்கேட்டா-மீக்கணிலைவிழியளவா" (சேதுபு. காயத். ச.)

நுவறிய —அராவின. (உ-ம்.) "நுணங்கற நுவறியநுண்ணீர்மாமை" (மலைபடு. கூடு.)

நுழல்-கொற்றுகம்,ஓர்பூண்டு.(வைத்தியபரி)

நுழதல்—கோதுதல். (உ ம்.) "மயிர்நுழுதி மருங்குயர்ந்த" (பெரியபு. ஆனாய. கடு.)

நுழந்துதல்—நழுவுதல். (வழக்.)

நுழவல்—நழுவல். (வழக்.)

நுழவு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நுழவுதல்—நழுவுதல். (வழக்.)

நுழை—1. சிறியவழி. (உ - ய்.) "பின்னியன்னபிணங்கரிணுழைதொறும்" (மலைபடு. கஎக.) 2. துவாரம். (தைல. தைலவ.) 3. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.(உ-ம்.)"மழைநுழைவரையென" (திருவிளை. நாக. அ.) 5. பலகணி, சாளரம். (பிங்கல. சுஅ0.)

நுழைச்சல்—நுழைத்தல். (வழக்.)

நுழைகல்லா—நுழையாத. (புறநா.)

நுழைத்தல்—நுழைவித்தல். (வழக்.)

நுழைதல்—1. கழிதல். (உ-ம்.) "வடபெருங்கோட்டுமலர்ப்பொழினுழைந்து" (சிலப். நாடுகாண். கூடு.) 2. செல்லுதல். (உ - ம்.) "பார்த்தகண்நுழையாவாகபரந்திருளகான்றவன்றே" (திருவிளை. நான்மா. கூ.)

நுழைவு—1. கூரியபுத்தி. 2. நுண்மை. (உ - ம்.) "நொசிவுநுழைவுநுணங்குநுண்மை" (தொல். சொல். கஎச.)

நுளம்பு—ஓர் பறவை. (பிங்கல. உகூகூ.)

நுளம்புதல்—அசட்டைபண்ணல். (வழக்குப்போலும்.) நுளுப்புதலென்றுங்கூறுவர்.

நுளா—1. ஈநம். (வழக்.) 2. நுளாச்சாதி. (சிறுபாண். கடுஅ. உரை.)

நுளாச்சி—நெய்தனிலப்பெண். (சூ. நிக. உ: எஉ.)

நுளாச்சியர்—நெய்தனிலத்துத் தாழ்ந்த பெண்டிர். (உ-ம்.) "தழுவுசீர்நுளாச்சியர்தசும்பிற்சேலுடன் - விழிநிழலெண்ணியே விற்க" (சேதுபு. கந்தமா. அஎ.)

நுளாத்தியர்—பரத்தியர். (தொல். பொரு. உ0. உரை.)

நுளாமகள்—நுளாச்சாதியிற்பிறந்தமகள். (உ-ம்.)"நுதிவேனெய்கினுளாமகளாரித்த"(சிறுபா. கடுஅ.)

நுளையர்—நெய்தனிலத்துத்தாழ்ந்த ஆடவர். (உ - ம்.) "நுளையர்நுளாச்சியர்பரதர்பரத்தியர்" (அகப்பொ. அகத்தி. உச.)

நுன்—உனது. (உ-ம்.) "நம்பனின்பெருமை நன்னிடையொடுங்க" (கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா.) (சிந்தா.)

நுனி—1. நுண்மை. (உ-ம்.) "நூலோடு போனநுனிகூர்கோலாருஞாநமுநிவீர்" (சேதுபு. பாலோடை. சசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. மூனை. (வள். வலியறிதல். சு.)

நுனித்தல்-1. உற்றுராய்தல். (உ-ம்.)"நுன்மையாவையுநுனித்துநாடி" (கந்தபு. இந்திராணி. கo.) 2. கூராக்கல்.

நுனித்தவன்—கூரிதாகக்கற்றவன். (சிந்தா.)

நுனித்து—கூர்த்து. (சிந்தா.)

நுனை—முனை, நுனி. (உ-ம்.) "கூர்நுனைவேல்" (புறநா. சஉ.)

நூ.

நூக்கம்—நூக்கு. (வழக்கு.)

நூக்கல்—1. காலங்கழித்தல். (உ-ம்.) "வானுடைத்திருநீக்கியேமண்மிசைநூக்க" (சேதுபு. விதூம. உகூ.) 2. செலுத்தல். (உ - ம்.) "மாணிக்கமாலைவிற்றுவநூக்கி" (சிவரக. சுகமுநி. கஉ.) 3. தள்ளல். (உ-ம்.) "நூக்குவான்செல்லவேங்கி" (அரிச்ச. சூழ். கூகூ.) 4. நெய்வார் கருவியிலொன்று. (ஒரு குழூஉக்குறி.)

நூக்கி—1. சாத்தி. (உ-ம்.) "தாழக்கோல்" பார். 2. செலுத்தி. (உ-ம்.) "ஆறுமேழுமறுபதுமைம்பதும்நூறுமாயிரமுங்கணைநூக்கி" (இராமா. நாகபாச. ககூo.) 3. தள்ளி. (உ-ம்.) "நூக்கியெறிபொறியும்" (சிந்தா. நாமக. ஏஉ.) 4. முறித்து. (பரிபாடல்.)

நூக்கு—1. தள்ளு. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நூக்குதல்-1. செலுத்துதல். 2. தள்ளுதல். (1, 2-வழக்.)

நூகு—ஒரு நதி. (வி-ணி. ககூஎ.)

நூங்கு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பெருமை. 3. மிகுதி. (2, 3-உதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

நூங்குதல்—1. பெருமையாயிருத்தல். 2. மிகுதியாயிருத்தல்.

நூடி—சிற்றேலம். (வைத்தியபரிபா.)

நூத்தல்—நொதுத்தல், அவித்தல். (சூ.நிக. கு: உக.)

நூதநத்துவம்—புதுமை. (வழக்.)

நூதநம்—புதுமை. (வழக்.)

நூதநன்—புதியன். (வழக்.)

நூநம்—1. குறைவு. (உ-ம்.) "கவுரிதனைவணங்கிடாநூநத்தாலே"(அருணகிரிபு. அருந்தவ. கூஅ.) 2. நிச்சயம். (சூ. நிக. கக: டகரவெ. கஎ.)

நூப்பு-தணிப்பு. (உ-ம்.)"வந்துழிக்காண்க"

நூபுரம்—1. காற்சிலம்பு. (உ-ம்.)"மறையே நமதுநூபுரமாம்" (திருவிளை. உவவா. கூ.) 2. பாதகிண்கிணி. (சூ. நிக. எ: உடு.)

நூர்த்தல் — 1. அணைத்தல். 2. ஆற்றல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நூரல்—1. அவிதல். 2. ஆறல். 3. பதனழிதல். (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க"

நூல்–1. அரிகயிறு. (உ-ம்.) "குரங்குபொரு தகரிஞெகிழ்ந்தரிவநுண்ணூல்"(சிந்தா.நாம. எடு.) 2. இலக்கணமுதவியநூல், இருவகைப் பாயிரமுடையதாய் மூவகை நூலிலொன்றுகி நான்கு பொருட்பிரயோசநத்தோடு எழுவகை மதந்தழுவிப் பத்துக்குற்றமுமகற்றிப் பத்தழகுடனே மூப்பத்திரண்டு யுத்தியைக்கொண்டு இயல்முதலிய வுறுப்புக்களோடைத்தாகிச் சூத்திரங், காண்டிகை, விருத்தியாகும் விகற்ப நடை பெறுவது. (நன். பாயிர. ச.) 3. இழை. (சூ. நிக. வகரவெ. உ.) 4. எண்ணுமெண்ணம். (உ-ம்.) "ஏதிலார்நூல்" (வள். சசo.) ஆகுபெயர். 5. கயிறு. (உ-ம்.) "பிடியமைநூலொடு மெய்ம்மணிகட்டி" (கலி. கசo.)

நூல்வழக்கு—செய்யுள்வழக்கு. (நன்.பெயரியல். உ.)

நூலாக்கலிங்கம் — பட்டாடை. (உ-ம்.) "நூலாக்கலிங்கம்வாலரைக்கொளீஇ" (பதிற்று. கஉ.)

நூலாசிரியன்—நூலாக்கியோன். (வழக்.)

நூலாம்படை—ஒட்டடை. (வழக்.)

நூலாம்பூச்சி—சிலந்திப்பூச்சி. (வழக்.)

நூலிதொடக்கி—முக்கருவு. (வைத்தியகருப்.)

நூலியாப்பு–நூலினிடத்தியாப்பமைக்கும் விதம்; அது: தொகுத்தல், விரித்தல் தொகைவிரி, மொழிபெயர்ப்பு, என நால்வகைப்படும். (நன்னூல். பாயிர. நுo.)

நூலிழந்தாள்—அமங்கலி. (வழக்.)

நூலிழைத்தல்—நூனூற்குதல். (வழக்.)

நூலுத்தி—தந்திரவுத்தி. (நன்னூல். பாயி. நுதலிப்புகுதல் என்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.

நூலேணி—கயிற்றேணி. (வழக்.)

நூலோடுதல்—பாவோடுதல். (ஒருகுழூஉக்குறி.)

நூலோர்—1. அறிஞர். 2. பார்ப்பார். 3. மந்திரிகள். (1, 2, 3- சூ. நிக. கக: லகரவெ. உஉ.)

நூவு—எள்ளு. (உ-ம்.) "திரியட்சி"பார்.

நூழல்—நூறல், அழித்தல்.

நூழில்–1. கரந்துசெல்வழி. (உ-ம்.)"ஈண்டியோடின நூழில்புக்கேகினசிலவே"(திருவிளை. பரிநரி. ககo.) 2. கொடிக்கொத்தான், ஒருவகை வாசனைக்கொடியென்பர். (புறப்பொ.) 3. கொலை. 4. கொன்றழுகுவித்தல், கொன்றழுகுவிக்குமிடமுமாம். (பத்துப்பா.) (உ-ம்) "ஒள்வாள்வீசியநூழிலும்" (தொல். பொருள். எஉ.) 5. தன்மெய்ப்புதைந்த படையைப்பறித்துமிற்கை. 6 பீர்கொடி. (உ-ம்.) "மண்ணறநூழிலான்மருங்குமீப்படர் - தண்ணடைகோடிலாத்தருக்கடோன்றுமால்" (சேதுபு. கந்தமா. நுடு.) 7. யானை. 8. மிடைந்தபோர். (பரிபாடல்.) (2, 3, 7-சூ. நிக. கக: ழகரவெ. கூ.)

நூழிலாட்டல்–கொன்றழுகுவித்தல். (சிந்தா.)

நூழிலாட்டு— } பகைவரோடத் தன்மார்
நூழிலாட்டுதல்– } பிற் புதைந்து கிடந்த ஆயுதம் பிடுங்கியெறிவது. (உ-ம்.) "நூழிலாட்டென்பதுகளங்கழுமியபடையிரிய-வுளங்கழிந்தவேல்பறித்தோச்சின்று" (புறப்பொருள்.)

நூழை—1. சிறுவாயில். (புறப்பொ.) நுழைவாயில் என்பர். (பிங்கல. எகஉ.) 2. துவாரம். (தாயு. சச்சி. சு.) 3. நுண்மை. (சூ.நிக.எ:ககo.)

நூற்கழி—நூற்பந்து. (வழக்.)

நூற்தூசு—நூற்குச்சம். (வழக்.)

நூற்றுதல்—நூற்றல். (சூ. நிக. சு: உக.)

நூற்றுற்றம்பத்து—பத்துவகைநூற்குற்றங்கள்; அவை: குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக்கூறல், வழூஉச்சொற்புணர்த்தல், மயங்கவைத்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல், மற்றொன்றுவிரித்தல், சென்றுதேய்ந்திறுதல், நின்றபயனின்மைஎன்பன. (நன்னூ. பாயிரம். கஉ.)

நூற்பயன்— நூலாலெய்தும் பிரயோசநம். (உ-ம்.) "அறம்பொருளின்பம்வீடடைதனூற்பயனே" (நன். கo.)

நூற்பா — 1. சிலவகையெழுத்துக்களாகிய சொற்றொடராய்ப் பலவகைப்பொருள்களை விளக்கித் திட்பநுட்பமமைந்துவருவது. (சூ. நிக. கo: உடு.) 2. தறியிற்பிணைக்கும்பா. (ஒருகுழூஉக்குறி.)

நூற்றந்தாதி—நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித்தொடையாற் கூறுமொரு பிரபந்தம். (தொன். உஅங. உரை.)

நூற்றல்—1. நூலாக்குதல். (உ-ம்.) "நிலவுநூற்றன்னகவரி" (கூர்மபு. தக்கவமி. நுசு.) 2. தெரித்தருட்டல். (கூர்மபு.பதிக.நுக.உரை.)

நூற்றுவரைக்கொல்லி–சதபொறி. (உ-ம்.) "மாற்றவர்மறப்படைமலைந்தமதில்பற்றி - நூற்றுவரைக்கொல்லியொடுநூக்கியெறிபொறியும்" (சிந்தா. நாமக. எஉ.) ஒருபடை. (சிந்தா.)

நூறல்—அழித்தல். (உ-ம்.) "சேனைவேடர் மேலடர்ந்துசீறியம்புநூறினர்" (பெரியபு. கண்ண. எஅ.)

நூறி—1. அறைந்துகொண்டு. (உ-ம்.) "மூலை பொலியாகமுருப்பநூறி" (புறநா. உடு.) 2. வெட்டி. (உ-ம்.) "அருஞ்சமந்ததையநூறி" (புறநா. கூகு.)

நூறு—1. ஒரெண், சதம். (சூ. நிக. அ: அக.) 2. சுண்ணம்பு. (உ-ம்.) "கோடுசுடுநூற்றினர்" (மதுரைக். சoக.) 3. நீறு. (உ-ம்.) "நூலெருடு குழீஇயின" (மலைபடு. கஙள.) 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

நூறுகோடி — 1. சதகோடி, ஒரெண். 2. வச்சிராயுதம். (உ-ம்.) "திண்களிற்றின்மத்தகத்-தேறிநூறுகோடியங்கையேந்தி" (சேதுபு. சீதைகுண். உஉ.)

நூறுதல் — அழித்தல். (உ-ம்.) "தேவரை வென்றவன்-நுந்தநுந்தமுறைமுறை நூறினான்" (இராமா. நாகபாச. கடுகூ.)

நூறை—1. நூற்றைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) "காஅய்க்கொண்டநுகமருணூறை" 2. மலங்கு மீன். (1, 2-மலைபடு. டுகடு.)

நூன்முகம்—பாயிரம். (உ-ம்.) "முகவுரை பதிகமணிந்துரைநூன்முகம்-புறவுரைத்துரை புனைந்துரைபாயிரம்" (நன். க.)

நூன்முடிபு—நூன்முடிவு, படலம். (சூ.நிக. சo: உடு.)

நூனூழி—நாடா. (பிங்கல. கசுகூக.)

நூனூழிகை — நெய்தற்றொழிற்குரியதோர் கருவி. (சிந்தா.)

நெ

நெக்கல்—உருக்கல். (உ-ம்.) "நெக்குநெக்கு நினைப்பவர்நெஞ்சுளே" (திருநாவுக்.தேவாரம்.)

நெக்கிது—கெட்டது. (சிந்தா.)

நெக்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நெக்குடைதல்—நெகிழ்தருகுதல். (வழக்.)

நெக்குதல்—உருகுதல். (வழக்.)

நெக்குரோதம்—ஆல். (வைத்தியபரிபா.)

நெக்குவிடுதல் — விண்டைடைதல். (உ-ம்.) "நெட்டிருப்புப்-பாரைக்குநெக்குவிடாப்பாறை பசுமரத்தின்வேருக்குநெக்குவிடும்" (நல்வழி. கூகூ.)

நெகல்—1. உடைத்தல். (திருக்கோ. கூக. உரை.) 2. நெகிழ்தல். (சிவதரு.)

நெகிழ்ச்சி—இளக்கம். (வழக்.)

நெகிழ்த்தல்—1. அவிழ்த்தல், கழலச்செய்தல். 2. உருக்கல். 3. நிலைகுலையச்செய்தல். 4. பிரமித்தல். (உ-ம்.) "மும்மலங்களென்னும்-வல்லியமாமனெகிழ்த்த" (ம-தி.கக.) 5. மலர்த்தல். (1, 3-ஐங்குறு.)

நெகிழ்த்துதல்—நெகிழ்த்தல். (வழக்.)

நெகிழ்தல்—1. இளகுதல். (உ-ம்.) "சேவடிநோக்கி-விரும்பியுண்ணெகிழ" (கூர்மபு. அரியய. கசு) 2. உருகல். 3. பிரிதல். (திருவாசகம். திருச்சதகம். க.) 4. மலர்தல். (சூ. நிக. சo: நுo.)

நெகிழ்ப்பு—நெகிழ்தல். (வழக்.)

நெகிழ்பு—1. நிலைகுலையச்செய்தல். (உ-ம்.) "நாளினுநெகிழ்போதுநலனுடனிலையு மே" (கலி. கஎ.) 2. நெகிழ்ந்தது. (ஐங்குறு.)

நெகிழ்வு—1. பிரிவு. 2. மலர்தல்.

நெகிழ—மெலிய. (உ-ம்.) "மென்றோணெகிழவிடல்" (கலி. அசு.)

நெகிழம்—பாதச்சிலம்பு. (வழக்.)

நெகிழி—1. நெருப்புறுவிறகு. 2. ஞெகிழி. (1, 2-சூ. நிக. கக: ககரவெ. நு.)

நெகிழிசை — வல்லெழுத்துவாராது மற்றீரினவெழுத்தி னொன்றன்முடியுஞ் செய்யுள். (தண்டி. பொ. கடு. உரை.)

நெகிழுதல்—நெகிழ்தல். (வழக்.)

நெகுதல்—1. உருகுதல். (உ-ம்.) "நெகுமன்பில்லை" (திருவாச. திருச்சதக. சுo.) 2. கரைதல். (இராமா. அயோத்தியா. நகர்நீங். சுo.)

நெச்சடி— } கடுக்காய். (வைத்தியபரிபா.)
நெச்சி— }

நெசவு—நெய்குதல். (வழக்.)

நெசவுகாரர்—நெய்வார். (வழக்.)

நெஞ்சம் — 1. மனம். (உ-ம்.) "ஒருநெஞ்சமொழியுருவமற்றும்" (சேதுபு. நைமிசா.உக.) 2. மார்பு. (சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. உ.) அம்சாரியை.

நெஞ்சறிவிளக்கம்—ஒரு நூல். (வழக்.)

நெஞ்சு—1. மனம். (உ-ம்.) "இஞ்சிமாகநெஞ்சு போழ்ந்து" (சிந்தா. நாம. ககச.) 2. மனம். (உ-ம்.) "நெஞ்சுறத்தந்தைபானிறுத்தி" (பாரத. குருகுல.எo.) 3. மார்பு. (சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. உ.)

நெஞ்சுவிடுதூது — கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியராற்செய்யப்பட்ட ஒரு சித்தாந்தசாத்திரம்.

நெஞ்சேரித்தல்—ஓர் நோய். (வழக்.)

நெஞ்சேரிப்பு—நெஞ்செரித்தல். (வழக்.)

நெட்டம்—மிளகு. (வைத்தியபரிபா.)

நெட்டி—1. ஒரு புல்; இது: நறுக்குநெட்டி, கொடிநெட்டி, பூநெட்டி, நெரிநெட்டி, பெருநெட்டி, வயல்நெட்டியெனப் பலவகைப்படும். 2. கிடை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உச.) 3. நெட்டி. 4. நெட்டை; அது: யாக்கைக்குற்றத் தொன்று. (சூ. நிக. கூ: சடு.)

நெட்டிக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

நெட்டிடை–தூரவிடம். (உ-ம்.)"நெட்டிடை நெறிகளுநிகரில்கானமும்"(சிந். பதுமை. ருக.)

நெட்டிப்பூ–கிடைச்சியிற்செய்தபூ. இதனை மாலையாக்குதலுமுண்டு.

நெட்டிமாலை—கிடைச்சுமாலை.

நெட்டில்—1. மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.) 2. மேல்வீடு. (உ-ம்.) "அட்டிலுமிழந்தனபுகையகிற்புகைநெட்டிலுமிழ்ந்தன" (இராமா. நகர்நீங்கு. உ0ச.)

நெட்டிலிங்த — அசோகு. (வழக்.) (வைத்தியபரிபா.)

நெட்டு—1. கரம்பு. தெங்காய்நெட்டுவிட்டது. (வழக்.) 2. தள்ளுதல். 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

நெட்டுதல்—தள்ளுதல். (உ-ம்.) "வந்துழிக் காண்க"

நெட்டுயிர் — உயிர்நெட்டெழுத்து. (நன்னூல். எழுத்தியல். நெட்டுயிர்காரமும்.)

நெட்டுயிர்த்தல்–பெருமூச்சுவிடுதல்.(வழக்)

நெட்டுயிர்ப்பு—பெருமூச்சு. (உ-ம்.) "கட்டுரைகூறிற்செவிக்கொளாகண்விழியா – நெட்டுயிர்ப்போடுற்றபிணம்" (நீதிநெறி. எஅ.)

நெட்டுநப்பண்ணல்—மனத்தாலும் வாயாலும் பாட முருவேற்றல். (வழக்.)

நெட்டுரம்—நிட்டூரம். (உ-ம்.) "நெட்டூரனின்பமுறுபாக்கியங்கணிலவரமென்று" (சிவரக. சிவதன்மா. ச.)

நெட்டெழுத்து – நெடிலெழுத்து. (வழக்.)

நெட்டை—நெடுமை. (உ-ம்.) "ஒட்டல்வாய் நெட்டைப்பேய்கள்"(திருவிளை.இந்திரன்பழி. சஙு.)

நெடநெடெனல் — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. க0: சகூ.) உபயவோசையென்பர்.

நெடி—1. சிள்வண்டு. (உ-ம்.) "நெடிக்கடிய வெங்கானகெங்கிட" (வேதாரணியபு. சோரச் சரு. அ.) [நெடில் எனவும் பாடபேதமுண்டு.] 2. வினைப்பகுதி.

நெடிசு—நெடிது. (வழக்.)

நெடித்தல்—தாமதித்தல். (ஐங்குறு. அரு. உரை.)

நெடித்து—தாமதித்து. (ஐங்குறு.)

நெடிது—நெடுங்காலம். (உ-ம்.) "உடம்புபெற்றுனெடிதுய்க்குமாறு" (வள். கூசாகூ.)

நெடிப்பு–காலநீட்சி. (உ-ம்.) "அவர்நெடிப்புறச்சானமுற்றிருந்து" (சேதுபு.பராவசு.ஙஎ.)

நெடியபவட்டம்—பரிசை. (சூ. நிக. எ: கஅ.)

நெடியவன்–1. நெட்டையன். 2. விட்டுணு. (உ-ம்.) "நெடியவன்கேழலாகி" (திருவாத.)

நெடியன் — 1. நெடியான். 2. விட்டுணு. (உ-ம்.) "நெடியனுன்மூகனும்" (திருவிளை. அங்க. உரு.)

நெடியான்—நெட்டையன். (வழக்.)

நெடியோர்—பெரியோர். (வை. தீ. கசசு.)

நெடியோன் — 1. திரிவிக்கிரமனாகிய விட்டுணு. (உ-ம்.) "தாருவனம்"பார். 2. துளசி. 3. மூக்கிரட்டை. 4. வடிம்பலம்பநின்றபாண்டியன். (உ-ம்.) "பொலந்தார்மார்பினெடியோனும்பல்" (மதுரைக். சுக.) (2, 3-மலையக.)

நெடில்—1. நீளம். (சூ. நிக. அ: கங.) 2. நெட்டெழுத்து. (யாப்.காரி.குறிலேநெடிலே.) 3. மூங்கில். (மலையக.)

நெடிலடி–ஐஞ்சீரடித்தாகிநிற்பது. யாப்-காரி. குறளிருசீரடி என்னு முதற்குறிப்புள்ளபாவிற் காண்க.

நெடிலி—ஓர் புல். (வைத்தியபரிபா.)

நெடிலெதுகை— அடிதோறுநெடிலெழுத்தெதுகையாய்வருவது. (யாப். காரி. எழுவாயெழுத்துஎன்னு முதற்குறிப்புள்ளசெய்யுளிற் காண்க.

நெடிற்றொடர்— நெட்டெழுத்தை யீற்றுக்கயலெழுத்தாகத்தொடர்ந்துவருங்குற்றுகரவீற்றுமொழி. (நன்னூ. எழுத்திய. ஙக.)

நெடின்மோனை–அடிதோறு முதலெழுத்துவருவது. யாப். காரி. எழுவாயெழுத்துஎன்னு முதற்குறிப்புள்ளசெய்யுளிற் காண்க.

நெடு—நெடுமை. (வழக்.)

நெடுக்கு—நீட்சி. (வழக்.)

நெடுகல்— } 1.உயர்தல். 2.நீளல்.(உ-ம்.)
நெடுதுதல்— } "உம்பர்பொதிர்த்திட நெடுகுமூக்கமானும்" (தணிகை. திருநாட். ககசு.)

நெடுங்கணக்கு — 1. அரிச்சுவடி. (உ-ம்.) "ஓவறுநெடுங்கணக்கோதிடுஞ்சிறார்" (சேதுபு. கந்தமா. எடு.) 2. பெருந்தொகை.

நெடுங்கழுத்தல் — ஒட்டகம். (பிங்கல. உசஙக.)

நெடுங்காழ்க்காண்டம் — நெடிய குத்துக்காலுடனேபண்ணின பலநிறத்தாற்சூறுபட்ட மதிட்டிரை. (உ-ம்.) "நெடுங்காழ்க்கண்டங்கோலி. (மூ-பா. சச.)

நெடுங்கிள்ளி — ஒரு சோழகுலத்தவன். (புறநா.)

நெடுங்கோணி—ஒட்டகம். (வழக்.)

நெடுஞ்செழியன் — ஒரு பாண்டியன். (சிலப்பதி.)

நெடுத்தல்—நீளுதல். (வழக்குப்போலும்.)

நெடுந்தகை — பெருங்குணத்தையுடையவன்.(உ-ம்.)"நீறுபட்டேயொளிகாட்டும்பொன்

மேனிநெடுந்தகையே" (திருவா. நீத்தல் விண். கக.)

நெடுநல்வாடை—ஒரு நூல். (பத்துப்பா.)

நெடுநீர்—1. தாமதம், விரைந்துசெய்வதனை நீட்டித்துச்செய்யுமியல்பு. (உ-ம்.) "நெடுநீர் மறவிமடியதயினஞ்குங்-கெடுநீரார்காமக்கலன்" (வள். சுஅருி.) 2. நெடியகடல்.

நெடுப்பம்—நீளம். (வழக்.)

நெடுப்பினை — வங்கமணல். (வைத்தியபரிபா.)

நெடுப்பு—நீளிப்பு. (வழக்.)

நெடும்பா—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

நெடுமாறநாயனார்—அறுபத்துமூவரிலொருவர். (பெரியபு.)

நெடுமி — 1. நீண்டது. 2. நீளியபெண்.

நெடுமை — 1. உயரம். (வழக்.) 2. நீளம். (சூ. நிக. அ: கங.) 3 பெருமை. (உ-ம்.) "நெடுங்குவலயமுங்கைக்கொண்டு" (கோயிற்பு. இரணிய. கங.) (சிந்தா.)

நெடுமொழி—1. தன்மேம்பாட்டுரை, வஞ்சினம். (உ-ம்.) "நெடுமொழிமறந்தசிறுபேராளர்" (புறநா. கஎஅ.) 2. புகழ்ச்சி. (புறப்பொ. வெ.)

நெடுமொழிவஞ்சி—பகைவர்முன்னே தன்ஞண்மைசொல்வது. (வள். எஎக. பரி.)

நெடுவல்—நீட்சி. (வழக்.)

நெடுவாயீ—உள்ளான்மீன். (வழக்.)

நெடுவாலூடகம்—ஒரு மீன். (உ-ம்.) "ஊடகத்துடன்சூடைசெபலியுற்றநெடுவாலூடகம்" (பருவோப்பள். எசு.)

நெடுவாற்றிறளி—ஒருமீன். ஒரு குழூஉக்குறி.

நெடுவிரல் — 1. ஆடாதோடை. 2. நாய்ப்பாகல். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

நெடுவேர்—சாயவேர். (வைத்தியபரிபா.)

நெண்டல்—நெளிதல், இளைத்தல். நொண்டலென்பது நெண்டல் என வந்ததென்பர்.

நெத்தப்பலகை — வல்லுப்பலகை. (கலி. கூச. உரை.)

நெந்தமண்டலி—ஒருவகைத்தேள், இரத்தவேர்வையுண்டாக்கிவருத்துவது. (வைத்தியபரிபா.)

நெத்திலி—ஒருவகைமீன். (வழக்கு.)

நெம்புதல்—இளப்புதல். (வழக்.)

நெமிசந்தனு—திமிசு, வேங்கை. (வைத்தியபரிபா.)

நெய் — 1. சித்திரைநாள். (சூ. நிக. க: எங.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. தேன். (உ-ம்.) "வரைமிசைமேற்றெழுதெத்தநெய்க்கணிமுஅல்" (கலி. சஉ.) 4. நறுநெய்; இது: பஞ்சகௌவியத்தொன்று. (உ-ம்.) "பாலொடுநெய்யுமுண்டியுநிற்றலுமுண்டி" (கந்தபு. ததீசியுத். சுகூ.) 5. நிணம். (உ-ம்.) "நெய்திகழ்வேல்" (கூர்மபு.தக்கனேச்சபித். ச.) 6. புழுகு. (உ-ம்.) "நெய்யிடைநீவி" (கலி. உஉ.) புழுகுநெய்; அது: கூந்தற்கணிவது என்பர். (சிலப்பதி.)

நெய்க்கடல் — சத்தசமுத்திரத்தொன்று. (உ-ம்.) "சிற்றெறும்பு"பார்.

நெய்க்கீரணி — ஐங்கோலம். (வைத்தியப. கருப்.)

நெய்க்குறி—தேரையர்செய்ததொரு நூல். (அபிதாநசோ.)

நெய்க்கோட்டான் — பூவந்திமரம். (வைத்தியபரிபா.)

நெய்கை—நெய்தல். (சிந்தா.)

நெய்சீச்சட்டி—1. ஒருகீரை. (வைத்தியமூ. அக.) 2. செங்கழுநீர். 3. பவளக்குன்றிமணி. (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

நெய்சீச்சிட்டி—சிற்றிலைச்செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்த்தல் — 1. கொழுத்தல். 2. நேயப்பசையுடனிருத்தல்.

நெய்த்துடுப்பு—ஆகுதிவிடுந்துடுவை. (சூ. நிக. எ: ஙச.)

நெய்த்தோர்—1. இரத்தம். (உ-ம்.) "நெய்த்தோரிடையருதொழுகுங்கோட்டுச்" (நைடதம். போர்புரி. உக.) 2. ஒதியமரம். (வைத்தியபரி.)

நெய்தல் — 1. ஆடைமுதலியநெய்தல். 2. இரங்கலாகிய உரிப்பொருள். (மதுரைக். ஈஉருி. உரை.) 3. ஐந்நிலத்தொன்று; அது: கடலுங்கடல்சார்ந்த இடமும். (சூ. நிக. கக: யகரவெ. கo.) 4. ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) "கொட்டியுமாம்பலுநெய்தலும்போலவே" (வாக்குண்டாம். கஎ.) 5. குவளை. (பத்துப்பா.) 6. சாப்பறை. (உ-ம்.) "ஓரினெய்தல்கறங்க" (புறநா. ககூச.) 7. செங்கழுநீர்க்கிழங்கு. (உ-ம்.) "அமிர்தை"பார். 8. பேரெண்ணிலொன்று.(பரிபாட.)

நெய்தலுரிப்பொருள் — இரங்கல், இரங்கனிமித்தம். (நம்பியக. அகத்தி. உருி.)

நெய்தற்கருப்பொருள் — நெய்தனிலவிளைபொருள். (நம்பியக. அகத்திணை. உச.)

நெய்தற்கடவுள் — வருணன். (பிங்கல. சுoங.)

நெய்தன்முதற்பொருள் — கடலுங்கடல்சார்ந்தவிடமுஞ்சிறுபொழுதாயவெற்பாடும்பெரும்பொழுதாறும். (நம்பியகப். அகத்திணை. கூ, கஎ, கஅ.)

நெய்தனிலத்தலைவன் — சேர்ப்பன். (பிங்கல. சுஂ2.)

நெய்தனிலத்தியாழ்–விளரியாழ். (நம்பியக.)

நெய்தனிலத்தினீர்—உவர்நீர். (நம்பியக.)

நெய்தனிலத்தூர்–பாக்கம். (பிங்கல. நிகண்.)

நெய்தனிலப்பறவை—கடற்காக்கை. (நம்பியக.)

நெய்தனிலப்பறை — சாப்பறை. (பிங்கல. நிகண்.)

நெய்தனிலப்பெண்— அளத்தி, நுளைச்சி, பரத்தி. (பிங்கல. சுஂ4.)

நெய்தனிலம்—ஐந்நிலத்தொன்று.

நெய்தனிலமரம் — அடம்பு, தாழை, புன்னை, முள்ளி. (வைத்தியபரிபா. நம்பியக.)

நெய்தனிலமாக்கடோழில்—கடலாடல், மீன் உப்புப்படுத்தன் முதலியன.

நெய்தனிலமாக்கள் — அளவர், நுளையர், பரதவர். நெய்தற்றலைவன்முதலாகநெய்தநிலப் பெண்ணீறாகக்கூறியனவற்றிற்குதாரணம். (நம்பியக. அகத்திணை. உசa.)

நெய்நெட்டி—சம்பம்புல். (வழக்.)

நெய்ப்பீர்க்கு—நுரைப்பீர்க்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்ப்பு–1. கொழுப்பு. 2. புல்லாமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்ப்புச்சுவை–மான்செவிக்கள்ளி. (வைத்தியபரிபா.)

நெய்பால்பெருந்துறை–பெண்ணைநதி; இது: "உருகுங்கமழ்நெய்பாலிருபாலுங்கரையொத்துப்-பெருந்துறை" என்னும், (பாரத. அருச்சுனன்றீர்த். கசு-ம்செய்யுளாற் பெறப்படும். துறை-நதி.

நெய்ம்மிதி—நெய்யால்மிதித்துத் திரட்டப்பட்ட கவளம். (உ-ம்.) "நெல்லுடைக்கவளமொடுநெய்ம்மிதிபெருஅ" (புறநா. சசa.)

நெய்மீன்—வெள்ளிமுல்மீன். (வழக்.)

நெய்யரி—பன்னாடை. (உ-ம்.) "அன்னமாவேமண்ணெடுகிளியே-யில்லிக்குடமாடெருமைநெய்யரி-அன்னர்" (நன். நூஅ.)

நெய்யல்—நெய்குதல். (வழக்.)

நெய்யாடுதல்—நெய்பூசிமுழுகுதல்; இது: பிள்ளைப்பேற்றுச்சடங்கனுளொன்று. (உ-ம்.) "மையாடியதடங்கண்ணளொருநன்மகவுயிர்த்து-நெய்யாடினள்"(வெங்கைக்கோவை. நூகூ0.)

நெய்வார்—நெசவுகாரர், காருகர். (சூ. நிக. உ: நூஉ.)

நெய்விழா–நெய்யாடுதல்.(திருவிளை.தடாதகைப்பிரா. நூ0.)

நெய்வு—நெசவு. (வழக்.)

நெரி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "நெரிகொடும்புருவம்"(கூர்மபு.தக்கன்வமி.சுஂ.) 2. நெரிவு. 3. புடைவைமுரிப்பு, மடிப்புமாம்.

நெரிசல்—நெரிவு. (வழக்.)

நெரிஞ்சி—நெரிஞ்சில். (வழக்.)

நெரிஞ்சில் — ஒரு முட்பூண்டு; இது: தசமூலத்தொன்று. (வழக்.)

நெரித்தல்—1. நசுக்குதல். (உ-ம்.) "வளைக்கரநெரித்து" (திருவிளை. விருத்த. உசு.) 2. நொறுக்குதல். (வழக்.) 3. வருத்தல். (சூ. நிக. க: நூசa.)

நெரிதால்—நெரிதல். (வழக்.)

நெரிதல் — 1. சாய்தல். (சூ. நிக. க: உக.) 2. தகர்தல். (வழக்.) 3. நசுங்கல். (உ-ம்.) "செழும்பரம்புதோறும்படிந்துநெரிந்தவே" (அரிச்ச. நாட்டுச். நூசa.) 4. நொறுங்குதல்.

நெரிநெட்டி—சம்பம்புல். (வைத்தியபரிபா.)

நெரிப்பு—நெரிதல். (வழக்.)

நெரிபிடித்தல்–புடவைகொய்துசேர்த்தல். (வழக்.)

நெரிவு—நெரிதல். (வழக்.)

நெருக்கடி—இக்கட்டு. (வழக்.)

நெருகீகம் — 1. இடைஞ்சல். (வழக்.) 2. நெருங்குதல். அம்-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நெருக்கல் — நெருக்குதல். (உ-ம்.) "நேரடர்ந்துநெருக்கலின்" (அரிச்ச. நகரச். நூ.)

நெருக்கிடை–இடைவெளியின்மை. (வழக்.)

நெருக்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நெருக்கம். (வழக்.)

நெருக்குதல்—1. அடரச்செய்தல். 2. ஒடுக்குதல். 3. நசுக்கல். (1, 2, 3-வழக்.)

நெருங்கல்— } செறிவு. (சூ. நிக. அ:
நெருங்குதல்— } கசa.)

நெருஞ்சி—நெருஞ்சில். (வழக்.)

நெருஞ்சின்முள்–1. ஓர்கருவி. இதற்குக்கப்பணம்என்று பெயராம். (சூ. நிக. கக. பகரவெ. க.) 2. நெருஞ்சிலின்முள்.

நெருஞ்சில்—நெரிஞ்சில்; அது: கொடி நெருஞ்சில், செப்புநெருஞ்சில், பெருநெருஞ்சில், யானைநெருஞ்சில்எனப்பலவகைப்படும்.(உ-ம்.) "அமுக்கிரி"பார். (தைல. தைலவ. சுஉ.)

நெருடல்–1. இழைபொருத்தல். 2. நிமிண்டல். (1, 2-வழக்.)

நெருடு—1. இழையின்பொருத்து. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நிமிண்டுகை. (வழக்.)

நெருடுதல்—நெருடல். (வழக்.)

நெருநல்—முன்னைநாள். (உ-ம்.) "நெருநலுளனொருவனின்றில்லையெனும்-பெருமையுடைத்திவ்வுலகு" (வள். நூநூசு.)

நெநநை–நெருநல், நேற்று. (உ-ம்.) "நெரு நையி-னின்றுநன்றெனையன்" (கலி. கக.)(ஐங் குறு.)

நெநப்பு – 1. அக்கினி. (உ-ம்.) "நெருப்பெ ழும்படிபிசைந்து" (கூர்மபு தக்கன் வேள். ஙக.) 2. குற்றம். (சிந்தா.)

நெநப்புக்கல் — காடிக்காரம், ஒருசரக்கு. 2. தீத்தட்டிக்கல். நெருப்புப்பெட்டிவருவதற்கு முன் இதனைச் சனங்களுபயோகமாகச் செய் தார்கள்.

நெநப்புக்கோழி—தீக்கோழி; இது: மலே யாளதேசத்திலே மிகுதியாயுண்டென்பர்.

நெநப்புமழை—அக்கினிமழை சத்தமேகங் களி லொன்று பொழியுமென்பர். (பிங்கல. எக, எஉ.)

நெரேலனல்—ஓரொலிக்குறிப்பு.(சூ.நிக. கo: சஅ.)

நெல்–1. ஒரு தானியம்; அஃது: யவைமுதல் செந்நெல் ஈறுயுள்ள பதினேழு வகைப்படும். (சிவதரு.) [இதன் உரியைக் கழற்றுதற்கு முன்னே நெல்லென்றும் கழற்றியபின் நெல் லரிசியென்றும் சொல்லுவார்; இது: தென்னிந் தியா, இலங்கைமுதலாயிடங்களில் வசிப்பவ ருக்குப்பிரதான போசனத்துக்கான து.] 2. நெல்வாகை. (மலை:ர.)

நெல்லி—ஒரு மரம். (சூ. நிக. ச: உசு.)

நெல்லிக்கநந்தகம்— } ஒரு கந்தம்.
நெல்லிக்காயிக்கநந்தகம்– } (வைத்தியபரி)

நெல்லிழளி—நெல்லிக்காய்வற்றல். (வைத் தியபரிபா.)

நெல்லினூர்—சாலியூர். (உ-ம்.) "சீர்சான்ற வுயர்நெல்லி – னூர்கொண்டவுயர்கொற்றவ" (மதுரை. அஎ, அஅ.)

நெல்லு—சாலி. உகரம்-சாரியை.

நெளி—1. ஒருவகைமோதிரம்; இது: மாதர் கைவிரலிலிடுவது.(வழக்.) 2. தெரிநிலவினைப் பகுதி. 3. நெளிதல்.(உ-ம்.)"கூர்வாளெளிதர" (திருவிளை. நாகமெ. கஎ.)

நெளிசீசல்—வளைதல். (வழக்.)

நெளித்தல்—வளைத்தல். (வழக்.)

நெளிதம்—இலேசு. (வழக்.)

நெளிதல்—1. புரளுதல். (உ-ம்.) "நெளிய ராக்குருளை" (திருவிளை.இந்திரன்பழிதீ.எங.) 2. வளைதல். (வழக்.)

நெளிப்பு—நெளித்தல். (வழக்.)

நெளிய—வருந்த. (புறநா.)

நெளியல்—வளைவு. (வழக்.)

நெளிர்— } எடுத்தலோசை. (சூ. நிக. கo:
நெளிர்தல்– } சடு.)

நெளிவு—வளைவு. (வழக்.)

நெற்துறி — நெற்கொண்டுசொல்லு மொரு சோசியம்; இது: குறத்தியர்கள்சொல்வர்.(திருக் கோவை. குயிலிதன்றே என்னு முதற்குறிப் புள்ளசெய்யுளிற் காண்க.)

நெற்கூடு — நெல்லைப் பொதித்துவைத்த கூடு. (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. உஅ.)

நெற்சப்பி—ஒரு புல்; இது: நெற்பயிரைக் கெடுப்பதென்பர். (வழக்.)

நெற்பயிர்—நெல்லினையும் பயிர். (வழக்.)

நெற்பேர்–நெற்குவை. (சூ. நிக. ச: ஙஙு.)

நெற்றி—1. உச்சி. (உ-ம்.) "நீளுறுமேருவி னெற்றிமுற்றிய" (இராமா. சடாயுகாண். எ.) (சிந்தா.) 2. தலை. (உ-ம்.) "முகிற்றழீஇயசும்ப முதநெற்றிய" (சிந்தா. நாமக. எக.) 3. நுதல். (உ - ம்.) "நமதுநெற்றியுறுநாட்டவனல்கேட் டழிகுவான்" (சிவரக. தாருக. உஉ.) 4. படை வகுப்பு, முன்னணி. (உ - ம்.) "தனியனெற்றி யிற்சார்வலென்றனன்" (கந்தபு. அசுரர்யா. ஙு.) 5. முகம். (உ-ம்.)"சோலைநெற்றியிற்றொடுத்த" (கூர்மபு. அட்டமூ. கஅ.)

நெற்றிக்கதுறி—திலகம். (சூ. நிக. சு: கசு.)

நெற்றிச்சுட்டி–ஓராபரணம். இதனை நிகண் டிற் சுடிகையென்பர்.

நெற்றிச்சுட்டு—மகளிரணிதற்குரியதொன் று. (சிந்தா.)

நெற்றிப்பட்டம்—ஓராபரணம். (உ-ம்.) "மூன்றெனெடுத்தளைக்கைபிடித்தேறி நெற் றிப்பட்டத்-தலவி" (சேதபு. கடவுள்வா. நி.)

நெற்றிமாலை—ஒருவிதமாலை. (சிந்தா.)

நெற்றியிற்கல்லுவைத்தல் — ஓராக்கினை. (திருவிளை. பரிநரியாக்கியப. சஎ.)

நெற்று—1. உலர்ந்தபழம். (உ-ம்.) "நெற் றுப்பசுங்கதிர்ச்செவ்வேனல்காக்கின்ற" (கந்த ரல. நிஅ.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

நெற்றுதல்—இடறுதல். (வழக்.)

நெறநெறெளல் — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. கo: சகு.)

நெறி—1. அறல். (உ - ம்.) "நெறிமருப்பெ ருமை" (சிந்தா. நாமக. கநி.) கருமணல்வரி. 2. ஆணை. (உ - ம்.) "குடபுலவரசர்கணெறி செய்து" (திருவிளை. அந்தகாசுரன். உo.) 3. ஒழுங்கு. (உ - ம்.) "நெறியேமுடித்தலே" (வாண. சு.) 4. நீதி. (சூ. நிக. கக: றகரவெ. கஎ.) 5. முடக்கம். (உ-ம்.) "நெறிகொள்வரிக் குடர்" (புறநா. கசுo.) 6. முறை. (உ - ம்.) "நெறிவிண்டபூலைமகளாய்" (பிரமோத். ங: உஉ.) 7. வழி. (உ-ம்.) "நின்றிடைவிடாதுநெ றிசென்றுறநெருக்கி" (இராமா.மந்திரப்.நிநி.)

நெறிக்கல்—சுக்கான்கல். (வைத்தியபரி.)
நெறிக்கோரை — ஒரு புல். (வழக்குப்போலும்.)
நெறித்தல் — 1. நெளித்தல். (வழக்.) 2. மயிர்சுருளல். (உ-ம்.) "நெறிசுரிபூங்குழல்" (யாப். காரிகை. செய். கூ.) 3. மூறிப்புக் கொள்ளல்.
நெறிநீர்—கடல். (சிந்தா.)
நெறிநேட்டிக்கோரை—நெறிக்கோரை.
நெறிப்பு—நெறித்தல். (வழக்.)
நெறிமை—நீதி.(உ-ம்.)"நெறிமையினுன்காய் வருகிரையசையே. (யாப். காரிகை. உறுப். உ. உரை.)
நெறியறுவகை—ஆறத்துவா. (சி.சி.க: சு.)
நெறியிலார்—1. கீழ்மக்கள். 2. நீதிகேடர்.
நெறுக்கிடுதல்—நெறுக்கெனல். (வழக்.)
நெறுக்கெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு.(வழக்.)
நெறுநெறுத்தல்—நெறுநெறுப்பு (வழக்.)
நெறுநெறுப்பு — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)
நெறுநெறெனல் — ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "நெறுநெறெனக்கொடுநிலவறையிற்புக" (பாரத. கிருட்டி. ககக.)
நென்னல்—நேற்று. (உ-ம்.) "மதுகைவாளமர்க்குநென்னல்வந்தறைகூவிப்போன" (திருவீளை. அங்கம். கடு.)

நே.

நே — அன்பு. (உ-ம்.) "நேஎநெஞ்சின்" (புறநா. கூ.)
நேசநாயனூர்—அறுபத்துமூவரிலொருவர். (பெரியபு.)
நேசம் — 1. அன்பு. (உ-ம்.) "நேசர்"பார். 2. விருப்பம்.(உ-ம்.)"நேசமும்வைத்தனையோ" (திருவாச. திருவெ. உ.)
நேசர் — அன்புடையவர். (உ-ம்.) "செய்யசிவநேசர்தாம்வைகையிலெழுந்து" (சிவரக. நந்திநமனு. கடு.)
நேசி — 1. அன்புள்ளான், அன்புள்ளவள். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
நேசித்தல்—அன்புவைத்தல். (உ-ம்.) "நேசித்தருநூன்முறை" (சேதுபு. சங்கர. அச.)
நேசிப்பு—நேசித்தல். (வழக்.)
நேடல்—நேடுதல். (சூ. நிக. க: கூசு.)
நேடு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நேடுதல். (உ-ம்.) "நேடருமுன்னில்வேறுநேயத்தால்" (சேதுபு. இராமநாத. கசு.)
நேடுதல்—தேடல். (உ-ம்.) "சினகரமொருவிப்போகுவான்வழிகணேடினேன்" (பிரமோத். ச: கக.)
நேத்திரகாளி—சிவலோகத்திலேதக்ஷணதிசையோலக்கஞ்சேவிக்கும் பதினெட்டுக் கணேசரிலொருவன். (வி-ணி.)
நேத்திரகரி—மணிபூரகத்திற்குரிய பத்துப் பதமதளங்களிலொன்றிலிருக்கு மதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)
நேத்திரகாசம்—ஒருநோய். (வைத்தியமூ. அக.)
நேத்திரபடலம் — கண்ணேயினொன்று. (வழக்.)
நேத்திரம்—1. கண். (உ-ம்.) "எரிநேத்திரமிந்துவெழுங்கதிர்நோக்கமென்னுந்திரி நேத்திர" (சேதுபு. அமுததீ. கஎ.) 2. பட்டாடை. (உ-ம்.) "நேத்திரமொருமூன்றவற்றுலுறுநேத்திரமடவார்" (சிவரக. தேவிநாட்டிய. கஅ.) 3. (சிவாகமங்களிற்கூறியபடி.) பன்னிரண்டாவது மந்திரம். (சி. சி. அ: கூ. மறை.)
நேத்திராவாயு—ஒருவாயு. (வழக்.)
நேத்திராரி — கள்ளிமரம். (வைத்தியபரிபா.)
நேதா — நடத்துபவன். (உ-ம்.) "நினைந்தளித்தியிரியற்றுநேதாவாகி" (வேதாரணிய. பிரவர. சு.)
நேதி — 1. இதுவன்றெனல், இப்படியன்றெனல். (சி. சி. ஞா.) 2. நியதி. (உ-ம்.) "இலவிதழ்கோதிநேதிமதகலையாரவார"(திருப்பு. ஙகங.)
நேதித்தல் — அல்லலென்று தள்ளுதல். (தத்.நி. போ.)
நேபாலிகை—ஒரு பாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)
நேபாளம்— 1. ஒரு நச்சுமரம், நேர்வாளம் என்பர். (வைத்தியபரிபா.) 2. தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (வழக்.)
நேம்பல்-அரிசிமுதலியவற்றைப்புடைத்துக்கல்லாய்தல். (வழக்.)
நேமகம்—நியமம். (வழக்.)
நேமநம் — நியமநம். (வழக்.)
நேமம்—1. நியமம். 2. வேர். (வைத்தியபரி.)
நேமி—1. கடல். 2. காலசக்கரம். (உ-ம்.) "அகில்கொண்டகொள்ளிவட்டமாருயிர் மேயுநேமி" (சிந்தா. காந்த. கூoகூ.) 3. சக்கரம். (பத்துப்பா.) 4. சக்கரவாகப்புள். 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. தேருருள். (உ-ம்.) "நேர்கொணெடுவரைநேமியிற்றெடுத்த" (மலைபடு. உகூஎ.) 7. பூமி. 8. மூங்கில். (சூ. நிக. ச: கசு.) 9. வட்டம். (1,3,4,7,9-சூ.நிக.கக.மகரவெ. எ.)

நேமிசந்தனு—வேங்கை. (மலையக.)

நேமிசந்தீரன்—சைநத்திற் சொல்லப்படும் இருபத்தாநான்கு தீர்த்தகரிலொருவன். (த. நி. போ. கஙூ.)

நேமித்தல்—நியமித்தல். (வழக்.)

நேமிநாதம் — ஓரிலக்கணநூல். (உ - ம்.) "தொல்காப்பியக்கடலிற்சொற்றீபச்சு ற் ற ளக் கப்-பல்காற்கொண்டோடும்பட வெ வ ண் ப-ப ல் கோட்டுக் - கோமிகாமற்புலனெவெல்லுங்குண வீர-நேமிநாதத்தினெறி" (நேமிநாதத்திறுதி யிற்காண்க.

நேமிநாதன்–1. அருகன். (சூ. நிக. க: ஙo.) 2. திருமால். (சூ. நிக. க: கஉ.)

நேமிப்புள்—சக்கரவாகப்புள். (சூ. நிக. கக. மகரவெ. எ.)

நேமிவநம்–நைமிசாரணியம். (உ ம்.) "பரா சரனுர்செல்வனருட்பெறுதனேமிவநத்த வர்க் கருள்செய்வானே" (சிவரக. விசையை. ஙசு.)

நேயம்—1. அன்பு (உ - ம்.) "நன்னேய முடன்பூசிப்போர்" (சிவரக. நந்திநமனு. கச.) 2. எண்ணெய். (உ - ம்.) "ஆமலகி"பார். 3. நிலப்பனை. (வைத்தியபரிபா.) 4. நெய். (சூ. நிக. கக: யகரவெ. க.)

நேர்—1. உடன்பாடு. (திருவிளை. வெள்ளி யம்பலத். உரு.) 2. உவமை. (உ-ம்.) "தன்னே ரிலாதசிவன்றனை" (சிவரக. நந்திகேசரநம னுக்கு. கச.) 3. எதிர். (திருவிளை. மூர்த்திவி. கச.) 4. ஒழுங்கு. (வழக்.) 5. நீளம். நேர்பு என்பதில் பு-விகுதிதொக்குநின்றது. (சூ. நிக. அ: கஙூ.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. நேரசை. (உ-ம்.) "குறிலேநெடிலே.....நேர்நிரை யென்றறி"(யாப்.காரிகை. உறுப்.உ.) 8. பாதி. (வழக்.) 9. மூன். (உ-ம்.) "நேரேவுதலும்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ஙஉ.)

நேர்கட்டி—களபக்கூட்டாறிலொன்று.(சிந் தாம. காந்தருவத. சஉ.)

நேர்தல்லேன்—ஒவ்வேன். (ஐங்குறு.)

நேர்சீசி — 1. சிநேகம். (நன்னூல். பெய ரியல். நான்காம்வேற்றுமைச் சூத்திரவுரையிற் காண்க.) 2. நேர். (வழக்.)

நேர்ச்சை—நேர்ச்சி.

நேர்த்தி–1.சிறப்பு.2.நேருதல்.(1, 2-வழக்.)

நேர்தல்—1. அங்கீகரித்தல், உடன்படல். (உ - ம்.) "மழிழ்வுடனுங்கவைநேரா" (கூர்மபு. அரியய.அ.) 2. சுதல்; இது: சாமிக்குநேர்ந்தது. 3. எதிர்வரல். (உ - ம்.) "எங்குந்தேடி, நின்ற னைக்காணுதிங்குநேர்ந்தனம்யாங்களென்ரூர்" (திருவிளை. அங்கம். உக.) 4. ஒப்பாதல். (இரா மா. திருவவதார. எக.) 5. கிடைத்தல். (உ-ம்.) "நிலையிலாநீர்மையாக்கநேர்ந்துழி" (சே து பு. திருநாட். உக.) 6. சந்தித்தல், தீண்டுதலுமாம். (பத்துப்பா.) 7. வேண்டல். 8. சம்பவித்தல். (2, 6, 7, 8-வழக்.)

நேர்தீறும் — 1. பாலையாழ்த்திறம் ஐந்தனு ளொன்று. (சிலப்பதி.) 2. முல்லையாழ்த்திறம். (1, 2-சூ. நிக. கo. ஙஙு, ஙசு.) துக்ராகம் என் பர். பிங்கலத்தில். கஙுஅசு.)

நேர்ந்தும்—நிச்சயித்தும். (புறப்பொ.)

நேர்நஞ்சு—கல்மதம். (வழக்.)

நேர்நேட்டி—ஒரு பூடு. (வழக்.)

நேர்ப்பு—ஒத்து. (பரிபாடல்.)

நேர்படல் — 1. உடன்படல். (வழக்.) 2. கிடைத்தல். (உ - ம்.) "இல்லார்க்குக்கிழியீடு நேர்பட்டாலென" (திருவிளை. விருத்த. கச.)

நேர்படுதல் — 1. இணங்குதல். 2. சந்தித் தல். (1, 2-வழச்.)

நேர்பாடு—1. நீதி. (உ-ம்.) "கோணைநேர் பாடாயிருந்தான்" 2. நேர். (1, பாரத. சூது. உஉஎ.) (2. வழக்.)

நேர்பு—1. ஒன்றிப்பு. 2. குற்றுகர முற்று கரங்களோடு நேரசை ஒருசொல்விழுக்காடுபட விசைத்துவருவது. (உ-ம்.) "நிரைபு"பார். 3. நீளம். (சூ. நிக. அ: கஙு.)

நேர்மை-1.இணக்கம்.(உ-ம்.)அவனுக்குமிவ னுக்கு நேர்மையில்லை. 2. செவ்வை. 3. நுண் மை. (ஐங்குறு.) (1, 2, 3-வழக்.)

நேர்வாய்க்கட்டளை–மாடத்தின்கட் சாலே கம். (உ - ம்.) "நேர்வாய்க்கட்டளை திரியாது" (நெடுநல். சுஉ.)

நேர்வாளம்–நேர்வாளக்கொட்டை. (வைத் தியபரிபா.)

நேர்வான்–சித்திரைநாள்.(பிங்கல. உருஉ.)

நேர்வித்தல்–உடன்படுவித்தல். (ஐங்குறு.)

நேர்வு — 1. உடன்பாடு. 2. எதிர்தல். 3. கூடுதல். 4. சம்பவிப்பு. (1, 2, 3, 4-நேர்தற் குரியபொருளை இதற்குரைக்க.)

நேர—ஒருவமைச்சொல். (நன்னூ. பொது வியல். கசு.)

நேரசை—குற்றெழுத்தேனு நெட்டெழுத் தேனுந்தனித்தும் ஒற்றடுத்தும்வருவது.(உ-ம்.) "நெடில்குறிறனியேநின்றுமொற் ற டு த் து ம் நடைபெறுநேரசைநால்வகையானே" (யாப். காரி. சு.)

நேரசைக்கலித்துறை–நே ர சை யா ய்த் தொடங்குங் கலித்துறை.

நேரடி—அளவடி. (உ - ம்.) "நாலொருசீர்-அறைதருகாலையளவொடுநேரடி" (யாப். காரி கை. உறுப். க.)

நேரம்—காலம். 2. சமயம். (உ-ம்.) "ஆண் டொருபத்துடனுறுநிரம்பியதன்நேரம்" (சேது பு. தீர்த்தம். கச.)

நேரல்—1. உடன்பாடு. (சூ. நிக. கூ: நிசு.) 2. நேர்தல், ஒத்தலென்பதுபொருள்.

நேரலர்–பகைவர். (உ-ம்.) "நேரலர்வணங்கி யேத்த" (கூர்மபு. அந்தகா. அ.)

நேரார்–பகைவர். (உ-ம்.) "நேரார்தம்மைக் கொலைகண்டுமெழாமல்" (பாரத. கிருட்டிணன் றூ. உக.)

நேராளி—நேருள்ளவன். (வழக்.)

நேரி–சோழதேயத்தோர்மலை. (உ-ம்.) "நேரி வெற்பன்" (சூ. நிக். உ: ககூ.)

நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா — நேரிசை வெண்பாப்போலஇரண்டாமடியினிறுதிதனிச் சொற்பெற்றுநடந்து மூன்றுமடியினுல் முடி வது; (உ-ம்.) "நேரிசையின்னிசை போலநடந்தடிமூன்றின்வந்தால் நேரிசையின் னிசைச்சிந்தியலாகும்" (யா. காரிகைசெய்யு.எ.)

நேரிசையாசிரியப்பா–இறுதியடிக்கு அய லிலுள்ள அடியானது மூன்றுசீருடையதாக வருவது. (யா. காரிகை. செய்யு. கஉ. உரை.)

நேரிசையோத்தாழிசைக்கலிப்பா– தரவு ஒன்றும், தாழிசைமூன்றும், தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமுமாக முறையே பொருந்திவருவது. (யா. காரிகை. செய்யு. கசு. உரை.)

நேரிசைவெண்பா—முன்னொன்றும் பின் னொன்றுமாக இரண்டுகுறள்வெண்பாவாய், நடுவே முதலுக்குஒத்த எதுகையுடைய தனிச் சொல்லினுல் அடிநிரப்பிச்செப்பலோசை வழு வாது இரு விகற்பமாகவும் ஒரு விகற்பமாகவும் வருவது; இது: இருகுறணேரிசைவெண்பா இருவகைப்படும். (யா. காரிகை. செய்யு. கூ. உரை.)

நேரிடுதல்—1. எதிர்த்தல். 2. சம்பவித்தல். (1, 2-வழக்.)

நேரியது—நேரானது. (உ-ம்.) "நெல்லுக்கு நேரியதுபுல்" (வழக்.)

நேரியல் — மிளகு. (பெரும்பாண. எஅ. உரை.)

நேரியன்–1. அணுவோரண்டமாம்படி அதி சூக்குமமாயுள்ளவன். (சிவஞானசி. அ: உஅ. உரை.) 2. சோழன், நேரிமலையுடையவன். (சூ. நிக. உ: ககூ.)

நேரேடம்—நாவல். (வைத்தியபரிபா.)

நேரேடு—நாவன்மரம். (சூ. நிக. ச: கஎ.)

நேரொன்றுசிரியத்தளை — நேரீற்று இயற் சீர்முன் நேர்வந்து ஒன்றுவது. (யாப். காரிகை. உறுப். எ. உரை.)

நேரோடல்–நேராயோடுதல், வீதியென்று கூறுவர்; இது: துரககதியுமாமென்பர். (சூ.நிக. க: சஉ.)

நேளி—தாமரை. (மலையக.)

நேற்று—முன்னைநாள். (உ-ம்.) "நேற்றைப் பொழுது" (நன்னூல்.உயிரீற்றுப்.கூடு.உரை.)

நை.

நை—1. ஒரிகழ்ச்சிக்குறிப்பு (வழக்.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி.

நைகரம்–துன்பம், நைகுதல். (உ-ம்.) "நைகர மில்லாவண்பின்னங்கை" (பெரியபு. அரிவாட். கஉ.)

நைச்சியம்—தாழ்வு, அடக்கம். (சி. சி. கஉ: உ. சிவாக்.)

நைசியம்—நாசியிற்புகுத்துமருந்து. (வழக்.)

நைஞ்சு —நைந்தி, வருந்தி (உ-ம்.) "நைஞ் சழுது" (கொயிற்பு. வியாக்கிர. உடு.)

நைட்டிகதீட்சை—முத்தியவிரும்பிஞர்க் குச் செய்யப்படுந்தீச்சை; இது: சத்தியோரு வாணதீக்கையெனப்படும். (சி.சி.அ: ச. ஞாநப்.)

நைட்டிகப்பிரமசாரி—மரணந்தம் விரதம் நியமித்துத் தவறியாயிருப்பவன். (சைவ ச. ஆசாரி. சo. உரை.)

நைட்டிகம் — ஒருவகைவிரதம். (சி. சி. அ: கூஉ சிவாக்.)

நைட்டிகர்–நைட்டிகப்பிரமசாரிகள். (சி. சி. அ: நி ஞாநப்.)

நைட்டிகன்—நிட்டைசெய்பவன். (வழக்.)

நைட்டிகாசிரியன்—அக்கினிகாரியாதி கன் மங்களின்றிச் சர்வமும் ஞானத்தாலேபண்ணு மாசாரியன். (சி. சி. அ: நி. சிவாக்.)

நைடதம்—தமிழிலும், வடமொழியிலு முள்ள ஒரு காவியம். நிடதசம்பந்தமானது. (அபிதானகோ.)

நைத்தல்–1. அழித்தல். (உ-ம்.) "நாடுநைத் தலின்" (புறநா. கூஎ.) 2. வருத்தல். (வழக்.)

நைத்தியம்—நித்தியசம்பந்தம். (வழக்.)

நைதல் — 1. தளர்தல். (உ-ம்.) "சிலம்பா விடைநைவதுகண்டு" (திருக்கோ. கஙூச.) 2. வருந்தல். (உ-ம்.) "நினைந்துருகுமடியாரை நையவைத்தார்" (தேவார. திருநல்லூர். க. திரு நாவு.) நைதல் ஈண்டுக்கருவிகளொடுங்கலென் க. அன்றி, நைய என்பதற்கு அவசமாக என்றுமாம். (சிந்தா.)

நைதிகை—முல்லை. (வைத்தியபரிபா.)

நைந்திகை–முல்லைக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

நைநையெனல்—இதழ்ச்சிக்குறிப்பு. (வழக்)

நைபானி—அடுக்குமல்லிகை. (வைத்திய பரிபா.)

நைமீசம்—நைமிசாரணியம். (உ-ம்.) "சேடாத்திரிநைமிசமருணை"(சேதுபு.சேதுபல. சு)

நைமீசர்—சிவலோகத்திலுத்தரதிசை யோலக்கஞ்சேவிக்குந் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளிலொருவர். (வி-ணி.)

நைமீசாரணியம்—பிரமதேவரால்விடுக்கப்பட்ட சக்கரமோய்ந்தகாடு. (உ-ம்.) "நைமிசாரணியத்தருள்கூர்சூதமுநியடைந்தான்" (கூர்மபு. இந்திரத். உ.) [நைமிசம் - நேமிசம்பந்தம். ஆரணியம் - காடு.]

நைமித்திகசிராத்தம் — நைமித்திகமாகிய சிராத்தம்; இதனை: (உ-ம்.) "மீதுறுகாமனைமித்திகநித்தமாதிசிராத்தமளித்தறியேனல்" (சேதுபு. மங்கலதீர். சசுஉ-ம் செய்யுளிற்காண்க.)

நைமித்திகப்பிரளயம் — நால்வகைப்பிரளயத்தொன்று; அது: பிரமதேவனது பகன்முடிவிலே யுண்டாகும் பிரளயம். அதனால் இருபத்தெட்டுக்கோடி தேவர்களிறப்பர். (கூர்மபு. பிரமா. அ. உரை.)

நைமித்திகம் — நிமித்தத்தாலானது; அது: நைமித்திகன்மம்.(சி. சி. அ: ச. சிவாக்.) அது, வேதசிவாகமங்களில் விதித்த மூவகைவழிபாடுகளில் சிவதீக்கைக்குருகரல்லாதவர் விடர் இழிகுலத்வவர் அபக்குவர் சைவாசாரநிந்தகர் பாவிகள் இவர்களுய்யும்பொருட்டுச்செய்யும் வழிபாடு. அஃதுற்சவம். [நித்தியத்தின்மூழ்வுதீரச் செய்யப்படுவதாகலினிப் பெயர்த்து.]

நைமித்திகாதிகாரம்–தீக்ஷை பிரதிட்டை. சிவாகம .போதநம் முதலியவற்றிலதிகாரம்.(சி. சி. அ: ரு. ஞாநப்.)

நைமித்தியம்—நைமித்திகம். (வழக்.)

நையa—அவசமாக. (சிந்தா.)

நையல்—1. துன்பம். (வழக்குப்போலும்.) 2. நையாதேகொள். (சிந்தா.)

நையாயிகம்—நியாயநூலார்மதம். (வழக்.)

நையாயிகமதம்—உரூபமாயிருக்கிற பரமாணுவே யுலகிற்கு காரணமென்றும் அந்தக்காரணமே ஆன்மாவென்றும் வாதிக்குமதம். (சி. சி. உ: நிகூ. சிவாக்.)

நையாயிகர்—நியாயநூல்கற்றோர். (உ-ம்.) "வையாகரணர்கணையாயிகர்மறை வல்லோர் மறைமுடிசொல்லாய்வோர்" (திருவிளை. உலவா. ககூ.) கௌதமகணாதமதவாதிகளென்பர், இவர்கொள்கையை அபிதானகோசம்பார்.

நையாயிகன்—1. ஆத்மா வியாபியென்றும் புத்திகுணமென்றும், ஈசுவரனும் கன்மமும் ஆத்மாவைப்பாசபந்தப்படுத்துமென்றும், சிவன் நித்தியனுய் எல்லாவியாபாரத்துக்குங் கர்த்தனுயிருப்பானென்றுஞ்சொல்லுகிறவன். (த. நி. போ. கஙூஉ.) 2. நியாயசாத்திரி.

நைநதம்—பகலில்வரும் பன்னிரண்டாமுகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரம. ங. விசேட.)

நைநதன் — நிருதிதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.)

நைநதி—நிருதிதிசை, நிருதிசம்பந்தம்.

நைவர—இரங்க. (புறநா.)

நைவளம் — 1. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். (சூ. நிக. கo: ஙூ.) 2. நட்டபாடை. (உ-ம்.) "நைவளம்பழுநிய" (சிறுபா. ஙசு.) 3. நட்டராகம். (உ-ம்.) "நைவளம்பழுநியபாலைவல்லோன்" (குறிஞ்சி. கசசு.)

நைவு — 1. நைதல். உ - தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. வியாதி. (உ-ம்.) "நாளு-நைவகன்றதீரம்" (தைல. பாயிர. க.)

நைவேத்தியம்—தேவர்க்குச் சமர்ப்பிப்பது. (உ - ம்.) "வானெய்துமின்னமுதேயெனநை வேத்தியம்வகுப்பார்" (சிவரக. நைமிச. உஎ.)

நைவேதநம்—நிவேதநம். (உ - ம்.) "மதுரவர்க்கமோடேகனித்தொகைமணமிகுந்தநைவேதநம்" (சிவரக. சுகமுநி. உச.)

நைவேத்தித்தல்—நிவேதித்தல். (உ-ம்.) "பொற்கிண்ணத்-துற்றளவினே வேதித்து" (தைல. தைலவ. சஙஎ.)

நொ.

நொ—1. துன்பம். (நன்னூல். பதவிய. உ: உரை.) 2. செரிநிலைவினைப்பகுதி.

நொச்சி—1. ஒரு செடி; அது: கருநொச்சி, நீர்நொச்சி, வெண்ணொச்சி எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "குடம்"பார். 2. சிற்றூர். 3. மதில். (2, 3-சூ. நிக. கக: சரவெ. கக.)

நொச்சிமாலை—மதில்காப்போர் சூடுமாலை. (புறப்பொரு. நொச்சிப்படலம்.) (உ-ம்.) "புறத்தூன்றியமாற்றூர்க்கோடலின்றிநொச்சிப்பூமாலைசூடித்தன்மதில்காக்குந்திறங்கூறுமொருபிரபந்தம்" (தொன்னூல். உஅங. உரை.)

நொசி—நொசித்தல். (வழக்.)

நொசித்த—வருத்தின. (சிந்தா.)

நொசித்தல்—வருத்தல். (உ-ம்.)"நொசித்தவெம்மூலை" (சிந்தா. காந்தரு. கசுஙூ.)

நொசிதல்-1. நுண்ணிதாதல். (மணிமேக.) 2. நொசிவு, வருந்தல்.

நொசிப்பு-சமாதி, மனத்தினையொருவழிச் செலுத்தல். (பரிபாடல்.)

நோசிவு—1. துவள்வு. (பதிற்றுப்.) 2. நுண்மை. 3. வருத்தம் (2,3-சூ.நிக.அ:கக,கூச.)

நோடி — 1. ஒரு கால அளவை; அது: கை விரல் நொடித்தற்றொழிலிற்பிறந்த ஓசையது தோற்றக்கேட்டில் நிகழுங்காலம். (தொன். நூன்மரபு. எ.) இது ஆகுபெயர். 2. கை நொடி. (நன்னூ.எழுத்தியல்.சரி.) 3. சொல். (சூ. நிக. கo: உ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. பள்ளம். 6. விகேதை.(உ-ம்.)"பொருளோடு புணர்ந்தநகைமொழியென்பர். (மணி மே க.) (5, 6-வழக்.)

நோடித்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "நொடித்தான்மலையுத்தமனே" (சுந்தரமூர்த்தி. தே வாரம்.) 2. கையால்நொடிக்குதல். (உ-ம்.) "நொடித்தருளுமருக்கியபூசையைபுரிந்ததாசுத் திநோக்கிச்செய்தே" (சிவரக.பசாசுமோசன.எ.) 3. சொல்லல். (சூ. நிக. கo: கரி.)

நோடிப்பு — 1. ஒரு கணம். (சிந்தா.) 2. நொடித்தல்.

நோடுநோடுத்தல்— } துடிக்காயிருத்தல்.
நோடுநோடுப்பு— } (வழக்.)

நோடை—1. பலபண்டம். (உ-ம்.)"நொடை நவின்மகடூஉக்கடைதளூவிளக்கமும்" (சிலப். கடலாடு. கஙஅ.) 2. விலை. (உ-ம்.) "நறவுநொ டைதொலச்சி" (பெரும்பா. கசo.)

நோடைமை— விலை. (பதிற்றுப்.)

நோண்டல்—1. நொண்டுதல். 2. முகத்தல். (சிந்தா.) 3. விழுங்குதல். (சூ. நிக. கo: சு.)

நோண்டி—கான்முடவன். 2. முடம்.(வழக்.)

நோண்டுதல்— கால்முடக்கப்பட்டுக் குந்தி நடத்தல். (வழக்.)

நோத்தல்—வருத்தல். (வழக்.)

நோத்து—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நோதி — 1. அருவருத்தசோறு. (சூ. நிக. ரி: உஅ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நோதித்தல்— } கொதித்தல், பொங்கல்.
நோதிப்பு— } (வழக்.)

நோதுக்கல்—நொதுத்தல். (வழக்.)

நோதுத்தல்—அவித்தல். (சூ. நிக. கo: உக.)

நோதுநோதுத்தல்—இளக்கக்குறிப்பு. (வழக்.)

நோதுநோதுப்பு — நொதுநொதுத்தல். (வழக்.)

நோதுப்பு—இளக்கம். (வழக்.)

நோதுமல்—அயல். (வள். எச. பரி.)

நோதுமலர்—அயலோர். (பிங்கல. அருசு.)

நோதுமலாளர்—1. அயலவர். (ஐங்குறு.) 2. குறளைக்கூறுவோர். (உ-ம்.)"நொதுமலாளர் பொதுமொழிகொள்ளாது" (புறநா. கூரி.)

நோந்தகைமை — நொந்திருக்குந்தன்மை. (வழக்.)

நோந்தலை—நொந்தகைமை. (வழக்.)

நோந்தார்—பகைவர். (உ-ம்.) "நொந்தார் குடிச்செல்வர்நோண்மைநுகம்பூண்டார்" (சிந்தா. சீவகன்றுறவு. கசகூ.)

நோந்தீவார்—வெறுப்பார். (உ-ம்.) "நோதக் காயெனநின்னைநொந்தீவாரில்வழி" (கலி.எகூ.)

நோப்பு—ஆட்டின்மூலையிற்சுற்றிய கட்டிய தடை. ஒரு குழூக்குறி.

நோய் — 1. இலேசு. (சூ. நிக. அ: கசு.) மை-விகுதிகெட்டு நின்றது. 2. குறுணல், நொறுங்கு. (சூ. நிக. எ: சுஉ.)

நோயீது-1. மெல்லிது. (உ-ம்.) "நொய்தாந் திரணத்தின்நொய்தாகும்வெண்பஞ்சு - நொய் தாமிரப்போனுவலுங்கால்" (நீதிவெண்பா.) 2. விரைவு. (உ-ம்.)"கொடியவேதாளமெல்லா-நொய்தினிற்செற்றான்" (சேதுபு. வே தா ள. சுஅ.)

நோயீதனல்—1. மெல்லிதாதல். 2. விரை வின்குறிப்பு. (பிங்கல. உகசுக.)

நோயிமை—1. இலேசு. (உ-ம்.)"அனிச்சப் போதினதிகமுநொய்ய" (இ ரா மா. பாலகா. கோலங். கச.) 2. இழிவு. (வழக்.) 3. எண் வகையுறிஞ்னென்று. (நன்னூல்.உயிரியல். கசு. உரை.) 4. சிறுகியிருத்தல். (உ-ம்.) "யாக்கை நொய்மை" (வள். கசஉ.) 5. மிருது.

நோயியபூதம்—சூக்குமபூதம்.(கைவல்.உக.)

நோயிரிசி — குறுணல். (உ-ம்.) "நொய் யரிசிகொதிபொருது" (வழக்.)

நோயியவன்—1. எளியவன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

நோயியார்—கீழோர். (உ-ம்.) "குலந்தனில் நொய்யார்சைவதீக்கைகொண்டிடினும்" (அருணகிரிபு. வலம்புரி. எஉ.)

நோயியேனல்—நுண்மைக்குறிப்பு.

நோயிவு—நொய்மை. (உ-ம்.) "சிறியரென் றிகழ்ந்துநொய்வுசெய்வனசெய்யல்" (இராமா. கிட்கிந். அரசிய. கூஉ.)

நோநக்கல்—நொருக்குதல். (வழக்.)

நோநக்காய்—குருக்குக்காய், குருக்கு. ஓர் செடி. (வைத்தியபரிபா.)

நோநக்கு—1. நொறிவு. (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

நோநக்குதல்—1. அடித்தல். 2. நொறித்தல். (1, 2-வழக்.)

நோநங்குதல்—நொறிதல். (வழக்.)

நோலை— } அப்பவருக்கம்.(சூ.நிக.சு: உரி.) (பிங்கல. ககஅ.)
நோலையல்— }

நோவ்வு—1. நொய்மை. (சூ. நிக. அ: கசு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வருத்தம். (உ-ம்.) "நொவ்விடக்குயிலே" (இ ரா மா. சுந்தரகா. நிந்தனைப். உச.)

நோவ்வுதல் — 1. நொய்தால். 2. வருந்துதல். (உ-ம்.) "நொவ்விடைமடந்தைதன்னிருக்கைநோக்கினுன்" (இராமா. காட்சி. நுச.)

நோள்ளல்—நுளம்பு, ஒருசெந்து. (பிங்கல. உஙகூ.)

நோள்ளை—1. குருடு. (திருவிளை. பரிநரியா. கச.) (நொள்ளைக்கண்ணன் என்பது வழக்கு.) 2. நாகரவண்டு. (சூ நிக. ங: எக.)

நோறில்—1. அடக்கம். (பிங்கல. ககசுடு.) 2. விரைவு. (உ-ம்.) "நொறில்பரித்தடந்தேரும்" (நைடத. போர்புரி. ங.)

நோறுக்கு— } 1. அடிக்கை. 2. பொடி
நோறுக்குதல்— } யாக்கல். (1, 2-வழக்.)

நோறுக்குநோறுக்கேனல்— ஈரடுக்கொலிக் குறிப்பு. (வழக்.)

நோறுங்கல்—1. நொறுக்குதல். 2. நொருங்கினது. (1, 2-வழக்.)

நோறுங்கு — நொய், குறுணல். (சூ. நி. எ: சுஉ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நோறுங்குதல்—பொடியாதல். (வழக்.)

நோன்றி—மான். (வைத்தியபரிபா.)

நோ.

நோ—1. துக்கமுறல். (உ-ம்.) "அருளிலோரெனநோதகாதென" (தேகாயிற்பு. இரண்டியவன்ம. கூஎ.) 2. துன்பம். (உ-ம்.) "நோவஞ்சாதாரோடு" (திரிகடு. கருக.) (வள். கருஎ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

நோக்க—நினைக்க. (பரிபாடல்.)

நோக்கப்பிரமி — செய்வினை. (வைத்தியபரி. கருப்பொ.)

நோக்கம்—1. அழகு. 2. எண்ணம். (வழக்.) 3. கண். (சூ. நிக. உ: கூசு.) 4. நோக்குதல். அம்-தொழிற்பெயர்விகுதி.

நோக்கல்—காணல். (உ-ம்.) "பக்கநோக்கிப் பலிப்பறிந்து" (அரிச்ச. நாட். கூஅ.) 2. காத்தல். (உ-ம்.) "பேசறியவுயிரையெல்லாம்பெற்றுநோக்கி" (சி. சி. பாயிரம்.) 3 தேடுதல். (உ-ம்.) "காதலிநோக்கியுள்ளகைப்பொருள்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. அஉ.)

நோக்கலை—நோக்குதலையுடையாய். (பதிற்றுப்.)

நோக்காடு—நோதல். காடு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

நோக்கின்று—நோக்கியது. (புறநா.)

நோக்கு — 1. அழகு. (உ-ம்.) "யாவர்க்கு நோக்கலாப்-பெண்ணினேக்குடையாள்"(இராமா கர. சு.) 2. அறிவு. (உ-ம்.) "நுண்ணிதினுணர்தனுமைந்தநோக்கில்"(மதுரைக்.நுகஎ.) 3. எண்ணம். (வழக்.) 4. கண். [இது மூதனிலத்தொழிலாகுபெயர். கருவிப்பொருண்மையதாகிய அம் விகுதிபுணர்ந்துகெட்ட தொழிலடியாகப்பிறந்த பெயரெனினுமாம்.] 5. இரகசியங்களினேழாமிடம். 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. பார்வை. (உ-ம்.) "தேசிகர்நோக்காற்றிமிரந்தீருமுயிர்க்கு" (சைவச. பாயிர. உச.) 8. விநோதக்கூத்தனுளொன்று. (சிலப்.அரும்பத.)

நோக்குதல்—1. கருதுதல். (உ-ம்.) "ஒன்றுநோக்கலருன்வலியோங்கற-னின்றுநோக்கிநிறுத்துநினைப்பினர்" (இராமா. கரன். நு.) (ஐங்குறு.) 2. காத்தல். (சி. சி. பாயிரம்.) 3. பார்த்தல். (உ-ம்.) "மன்னவன்மாதைநோக்கி" (பிரமோத். பஞ்சாட். உஅ.)

நோகு—நோவேன். (புறநா.)

நோஞ்சல்—மெலிதல். (வழக்.)

நோஞ்சி—மெலிந்தவன். (வழக்.)

நோட்டம்—கண்ணோடியறிதல். (வழக்.)

நோண்டல்—நோண்டுதல். (வழக்.)

நோண்டுதல் — 1. கிளறுதல். (பிங்கல. உசசக.) 2. தோண்டல். 3. முகத்தல். (சூ.நிக. க: ஙூ.)

நோதக்க — வெறுக்கத்தக்கன. (உ-ம்.) "நோதக்கசட்டார்செயின்" (வள். அ0நு.)

நோதல்—1. துன்புறல். 2. நொந்துசொல்லுதல். "நோவற்க" என்பதிற்பார்.

நோம்—நோகும். (ஐங்குறு.)

நோயீ—1. அச்சம். (பரிபாடல்.) 2. குற்றம். (புறப்பொ. வெ.) 3. பிணி. (உ-ம்.) "மழவுநோயற்றகாயபலங்களும்" (சிவரக. தேவிநாட்டிய. ஙூ.) 4. வருத்தம். (உ-ம்.) "தரவுறழுஞ்சிலைகொளிஇநோய்மிக்" (குறிஞ். கருஅ.)

நோயீச்சல்—நோய்கொள்ளுதல். (வழக்.)

நோயீஞ்சல்—நோயுறுதல். (வழக்.)

நோயீஞ்சலன்—மெலிந்தவன். (வழக்.)

நோயீஞ்சி — வியாதிகொண்டு மெலிந்தது, மெலிந்தவள், மெலிந்தவன். (வழக்.)

நோயீஞ்சியன்—நோய்ஞ்சலன். (வழக்.)

நோயீத்தல்—நோய்ச்சல். (வழக்.)

நோயீதீர்க்குமநந்து—உறையென்றுபெயர். (பிங்கல. உஎஅஅ.)

நோயீப்பாலஃது — நோயின்பகுதியது. (ஐங்குறு.)

நோயீழகன்—சங். (சூ. நிக. க: சுஙூ.)

நோயணுகாவிதி—தேரையர்செய்த ஆரோக்கியநூல். (அபிதாநகோ.)

நோயுற்றெழிநீநோள்—உல்லபன் என்றபெயர். (சூ. நிக. உ: சசு.)

நோல்—1. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 2. வலிமை. (உ-ம்.) "நோக்கியெதிருறநின்றநோலாரும்படைவியன்தே" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. கஉரி.)

நோலாதவர்—தவஞ்செய்யாதவர். (உ-ம்.) "இலர்பலராகியகாரணநோற்பார்-சிலர்பலர் நோலாதவர்" (வள். உஎo.)

நோலாதார்—தவஞ்செய்தவர். (வழக்.)

நோலாமை—தவமின்மை.

நோலார்—நோலாதவர். (வழக்.)

நோலுதல்—நோற்றல் (உ-ம்.) "புரையற வேண்டினர்நோலாதொளிகவென" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. கூ.)

நோலை—எட்சி. (உ-ம்.)"புழுக்கலுநோலையும்விழுக்குடைமடையும்" (சிலப். இந்திர. சுஅ.) [சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர் எள்ளுருண்டையென்பர்.]

நோவற்க—நோவுசொல்லற்க. (உ-ம்.) "நோவற்கநொந்ததறிபார்க்கு" (வள். அஎஎ.) [நோவென்னும்முதனிலைத்தொழிற்பெயர் ஈண்டு அதுசொல்லுதற்கணையிற்று.]

நோவாளி—நோவுள்ளான். (வழக்.)

நோவு—1. நோய். (வழக்.) 2. மஞ்சள். (வைத்தியபரிபா.) 3. வருத்தம். (சூ.நிக.அ:சுசு.)

நோற்கிற்பவர்—தவஞ்செய்யவல்லார். (உ-ம்.) "சுடச்சுடரும்பொன்போலொளிவிடுந்தனபஞ்-ரடச்சுடநோற்கிற்பவர்" (வள்.உசுஎ.)

நோற்பாள்—கௌந்தி என்றபெயர். (சூ. நிக. உ: சுஉ.)

நோற்பு— } 1. தவம்செய்தல். (வள்.உஎ.
நோற்றல்— } அதி. கூ.) 2 பொறுத்தல். 3. விரதமுறல். (திருவிளை. வேதத்துக். கரி.)

நோன்—வவி. (மணிமேக.)

நோன்பு—1. தவம். (சூ. நிக அ: சo.) 2. விரதம். (உ-ம்.)"பூவநந்தடம்வகுத்துநோன்புமுறைபோற்றி" (சேதுபு. பாவநா. நகூ.)

நோன்புணை—நொய்யதெப்பம். (சிந்தா.)

நோன்மார்—நோற்கைக்கு. (உ-ம்.) "ஆன்றடங்கறிஞர்செறிந்தனர்நோன்மார்" (மதுரை. சஅக.)

நோன்மீனம்—நோன்மின். இதில் அம்அசை. (சிந்தா.)

நோன்மை—தவம். (உ-ம்.) "விரதநோன்மைகுலைந்தனர்" (கந்தபு. தநீசியுத். சo.) 2. பொறுமை. (வள். சஅ.) (சிந்தா.) 3. வலி. (சூ. நிக. அ: உஅ.)

நோன்றல்—1. தன்னல். (பிங்கல. உகஎஎ.) 2. பொறுத்தல். (உ-ம்.) "உற்றநோய்நோன்றல்" (வள். உசுக. (புறநா.)

நோனாது—பொறாது. (உ-ம்.) "சிறுமைநோனாது" (குறிஞ்சி. கடுஎ.)

நோனாமை—1. தவமின்மை. 2. பொறுத்தலில்லாமை. (வள். நாணுத்துற. உ.)

நோனார்—1. தவமில்லார். 2. பகைவர். (பிங்கல. கூசஎ.) 3. பொறார். (சிந்தா.)

நோனான்—பொறான். (புறப்பொ.)

நோனுதல்—1. தவஞ்செய்தல். 2. பொறுத்தல். (1, 2-நோனாமைக்குமறையாகிய தொழிற்பெயர்.

ப.

ப—1. இருபதில்ஓர்பாகத்தைக்காட்டுமொருகீழ்வாயிலக்கக்குறி. 2. காவல்செய்தல். (உ-ம்.) "துவாரபன்" துவாரம்-வாயில். 3. குடித்தல். (உ-ம்.) "பாதபம்" நீரைக்காலாற்குடிப்பது. 4. வினைச்சொல்லினகத்து எதிர்காலப்பொருளில்வருமோரிடைநிலை. (நன். கசச.) இது: நடப்பான் என்பவற்றிற்றொடக்கத்தனபோலச் சந்தியாயும்வரும்.]

பஃறழிசைக்கோச்சைக்கலிப்பா—பலதாழிசைகளோடு மற்றையுறுப்புக்களையும்பெற்றுவருங் கொச்சக்கலிப்பா. (யாப். காரிகை. செய்யுள். உo. உரை.)

பஃறி—1. இரேபதி. (பிங்கல. உசுடு.) 2. ஓடம். 3. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ: நுக, நுஉ.) படகு என்பர் பட்டினப்பாலையில்.

பஃறுளி—வடிம்பலம்பநின்ற பாண்டியனுலுண்டாக்கப்பட்டதோராறு. (உ-ம்.) "மூன்னீர்விழவி னெடியோன்-நன்னீர்ப்பஃறுளி" (புறநா. கூ.)

பஃறெடை—பஃறொடைவெண்பா. (உ-ம்.) 'அடிபலவாய்ச்சென்றுநிகழ்வபஃறொடையாம்' (யாப். காரிகை. நுடு.)

பஃறொடைவெண்பா—நான்கடியின்மிக்கபலவடிகளைப்பெற்றுவரும் வெண்பா. (யாப். காரிகை. செய்யு. நுடு. உரை.) [பல்-தொடை.]

பக்கச்சித்திரை—பூர்வபக்கம், அபரபக்கமென்னு மிருபக்கங்களிலும்வரும் சதுர்த்தி, நவமி, சட்டி, அட்டமி, துவாதசி, சதுர்த்தசியென்னுந் திதிகள். (உ-ம்) "அளவுறுநான்கொன்பதாறெட்டீராறீரேழானபக்கம்-விழைவுறுநீப்பக்கச்சித்திரை" (விதாந.பஞ்சாங்க.க.)

பக்கச்சொல்—துணைச்சொல். (வழக்.)

பக்கசூலை — பக்கத்திலேவருமொரு சூலை நோய். (வழக்.)

பக்கணம்—1. ஊர். 2. வெடர்வீதி. (சூ. நிக. நி: கூடு, சக.)

பக்கத்தம்—கூட்டுதல். (கொக்கோ.)

பக்கத்தார்—1. அயலவர். (நாலடி. பேதமை. கo.) 2. இனத்தவர், பட்சமுள்ளவர். (வழக்.)

பக்கபகநீதிரம்—குறியின்பக்கத்தில்வருஞ் சிலந்தி. (வழக்.)

பக்கப்பிளவை—மூதுகந்தண்டருகிற் பிளவை. (வழக்.)

பக்கப்போலி—துணிபொருட்கிடனுதலாகிய பக்கலக்கணத்திற் குறைபாடுடைத்தாயும் ஒருபுடையொத்துப் பக்கம்போலத் தோன்றுவது; அது: துணியும்பொருட்கிடனுகாததூஉம், துணியும்பொருட்கு ஒருமருங்கிடனுகாததூஉம், துணிந்தபொருட்கிடனுவதூஉம், துணிந்தபொருட்கொருமருங்கிடனுவதூஉம்எனநான்கு வகைப்படும். (உ-ம்.) "ஈண்டுப்பக்கப்போலி நான்கு" (சி. சி. அளவை. கச. சிவஞா.)

பக்கபாதம்—ஒருபட்சத்திருத்தல். (வழக்.)

பக்கம்—1. அருகு. 2. இடம். (உ-ம்.) "அரிவையளித்தோன்பக்கமதடைந்தான்" (பாரத. குருகுல. கூஉ.) 3. இறகு (உ-ம்.) "நின்பக்கமாதியொப்பில்சீரங்கமெல்லாம்" (சேதுபு. பாலோடை. உக.) 4. ஐயுற்றுத்துணியற் பாலதாகிய பொருளிருக்குமிடம். (உ-ம்.) "பக்கம், சபக்கம், விபக்கமென்பன" (சி. சி. அளவை. கூ. சிவஞா.) 5. கூறு. (பரிபாடல்.) 6. சந்திரனுள். (உ-ம்.) "மூன்பக்கமிசையிற்பாலும்பின்பக்கமாவினறுங்கோமயரசமுமாகாரங்கொண்டிடலுமாம்" (சூத. வான. அ.) 7. சமீபம். 8. நட்பு. 9. பிரதமைமுதற் பதினைந்துநாட்கொண்டகாலம். 10. புறம். (7, 10-வழக்.) (1, 3, 7, 8-சூ. நிக. கக: கரவெ. கூ.)

பக்காசம்—மது. (வைத்தியபரி.)

பக்கரை—1. அங்கவடி. (உ-ம்.) "கலனை" பார். 2. கலனை. (உ-ம்.) "பட்டிலருபக்கரை பனிக்கவரியெட்டும்" (திருவாத. குதிரையிட்ட. கஎ.)

பக்கல்—பக்கம். (பெரியபு. இயற்பகை. எ.)

பக்கவாதம்—பாரிசவாதம். (வழக்.)

பக்கவாயு—பக்கத்தினெருக்கும்வாயு.

பக்காசித்தம்—பட்சமின்மையான் மூடியாதது. (சைவப்பி. கசு.)

பக்கி—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பறவை. (உ-ம்.) "பாலுணும்புள்ளிப்பிமீன்பக்கி" (ஒளிழிவி. சத்திநி. கச.)

பக்கிடுதல்—1. திடுக்கிடுதல். 2. வெடித்தல். (1, 2-வழக்.)

பக்கிணி—ஒன்றரைநாள். (உ-ம்.) "ஞாதியர்க்கும்பக்கிணிமேல்" (ஆசௌச. கடு.)

பக்கித்தல்—பட்சித்தல். (வழக்.)

பக்கிராசன்—கலுழன், பறவைவேந்தன் என்பதாம்.

பக்ந—1. பிளவு. 2. பொருக்கு. 3. பை. (ஐங்குறு. உஎக.) (1, 2, 3-வழக்.)

பக்நபக்கேனல்—அச்சக்குறிப்பு. (வழக்.)

பக்நவம்—1. தகுதி. 2. பருவம். (ஞானமிர். கூச. உரை.)

பக்நவமாக்குதல்—தகுதியாக்குதல். (வழக்.)

பக்நவமாதல்—1. தகுதியாதல். பெண்கள் ருதுவாதல். (வழக்.)

பக்நவர்—மோக்கபக்குவர்; அவர்: கருமகாண்டிகர், ஞானகாண்டிகர், பத்திகாண்டிகர்.

பக்நவாசம்—சாராயம். (வைத்தியபரி.)

பக்நவாசயம்—பஞ்சாசயத்தொன்று; இது: நாபிக்குமேலுள்ளது. ஞானமிர்தம். அ: உரை.) அன்னம் பக்குவமாகுமிடம்.

பக்நவி—1. பக்குவப்பட்டபெண். 2. பரிபாகி. (1, 2-வழக்.)

பக்நவிடுதல்—பிளத்தல். (உ-ம்.) "கரவெண்ணும்-பார்தாங்கப்பக்குவிடும்" (வள். கoசுஅ.)

பக்கேனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2. ஒவிக்குறிப்பு. (1, 2-வழக.)

பக—1. ஐம்பத்தோருருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎஎ.) 2. விட்டுநீங்க. (உ-ம்.) "பகச்சொல்விக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்" (வள். கஅஎ.) 3. பிளச்சுமாறு. (உ-ம்.) "மண்பகவடித்து" (கூர்ம பு. தக்கவமி. எக.)

பகட்டு—1. தந்திரம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. மயக்கம். (1, 3-வழக்.)

பகட்டுதல்—1. மயக்கல். 2. வஞ்சித்தல். (1, 2-வழக்.)

பகட்டுக்காரன்—1. எத்தன். 2. தந்திரி. (1, 2-வழக்.)

பகடம்—தந்திரம். (வழக்.)

பகடி—1. விகடம். (வழக்.) 2. வினை. (உ-ம்.) "பற்பதமேபகடிப்பகைவா" (திருநூ. கூ.)

பகடு—1. ஆண்யானை. (உ-ம்.) "பகடுதேர் புரவிகாலாள்பலவகைப்பட்டசேனை – சகடமாவியூகமாகவகுத்தனன்" (பாரத.பதினேரா. சூ.) 2. எருது. (உ-ம்.) "பகடுநடந்தகூழ்பல்லாரோடுண்க" (நாலடி.) 3. எருமைக்கடா. (உ-ம்.) "பெருமிதப்பகட்டுக்குத்துறையுமுண்டோ" (புறநா. கூo.) 4. ஓடம். 5. தெப்பம். (4, 5-சூ.

நிக. எ: நுஉ.) 6. பெருமை. (உ-ம்.) "பகட்டா வீன்றகொடுநடைக்குழவி"(பெரும்பா. உசஙூ.)

பகடை — 1. சக்கிலிச்சாதி. 2. சூதுதாயங் களிலொன்று. (1, 2-வழக்.)

பகண்டை—சில்லையென்னுமொருபறவை. (சூ. நிக. ஙூ: சுo.)

பகதத்தன்–நாகாசுரன்மகன்.(உ-ம்.)"ஒழுகு வெங்கடத்தொருத்தலின்மேல்வருபகதத்தன்" (பாரத. பதினேழா. கஙூ.)

பகந்தரம்—ஓர் குதநோய். (உ-ம்.) "இரு மன்மூலம்பகந்தரம்" (தைல. தைலவ. கூஎ.)

பகபகெனல் — 1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. 2. வேகக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பகம்—1. ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னு மறுகுணங்கள். (வள். க. குறிப்பு.) 2. காக்கட்டான்கொடி. (தைலவ. 3. காந்தி. 4. கொக்கு. (சூ. நிக. ஙூ: சுஙூ.) 5. கொக்குமந்தாரை. (வைத்தியபரிபா.) 6. பெண்குறி. (சூ. நிக. உ: அகூ.)

பகர்–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பக்கம் பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

பகர்ச்சி—சொல். (உ-ம்.) "பகர்ச்சிமடவார் பயில்" (ஈ-றி.)

பகர்தல்—1. சொல்லல். (உ-ம்.)"மங்களம்" பார். 2. விற்றல். (உ-ம்.) "கொம்மைமூலபகர் வார்கொண்டாட்டம்" (நல்வழி. உo.)

பகர்நர்—விற்குநர். (மதுரைக்கா.)

பகர்பு—வீளைந்து. (உ-ம்.) "பல்வளம்பகர் பூட்டும்பயனிலம்பைதற" (கலி. உo.)

பகர்வு—பகர்தல். (வழக்.)

பகரம்—1. அலங்காரம். (உ-ம்.) "பகரமா மயில்மிசைவரநினைவதுமொருநாளே" (திருப் பு. உருஅ.) 2. ஒரெழுத்து. 3. மினுக்கம். (வழக்.)

பகரிப்பு—மினுக்கு. (வழக்.)

பகல் — 1. அரையாமம். (உ-ம்.) "அரை யிருள்யாமத்தும்பகலுந்துஞ்சார்" (சிலப். அந்தி மாலை. அக.) 2. ஒளி, இளவெயில் என்பர் பரி பாடலில். 3. கூடாமை. (உ-ம்.) "இகலென்ப வெல்லாவுயிர்க்கும்பகலென்னும்- பண்பின்மை பாரிக்குநோய்" (வள். அதிக.) 4. சூரியன். (உ-ம்.) "வெயில்காலும்பகன்மதிவெருவுற" (திருவிளை. நாக. கo.) 5. தினம். (உ-ம்.) "ஓர் பகலேயினிறந்தனன்"(சிவரக.கத்தரிப்பூ. க.) 5. நடு. 7. நடுவுநிலைமை. (உ-ம்.) "படுவதண்டு பகலர்ற்றி" (புறநா. கஎ.) 8. பகற்போது. (உ-ம்.) "கலைகாட்டையாயுமூகூர்த்தம்பகல்கங் குல்" (கூர்மபு. பல்வகை. கசு.) 9. பகுத்தல். (திருமுருகா.கசுசு.) 10. பிரிதல். (உ-ம்.)"பகச் சொல்லிக்கேளிர்ப்பிரிப்பர்" (வள். கஅஎ.) 11. பிளத்தல். 12. மத்தியாணி, நுகத்திற்சீராணி யென்பர். (உ-ம்.) "மூரிவெம்பிடர்நுகப்பகற் றலைக்கொளீஇ" (இரகு. நாட்டு. கஉ.) 13. முகூர்த்தம். (2, 6, 11, 13-பிங்கல. உசுகக.)

பகல்வர்த்தி–ஒரு விநோதவிளக்கு. (வழக்.)

பகல்வாயில்—சித்திரை. (உ-ம்.) "புகர் வெள்ளைநாகர்தங்கோட்டம்பகல்வாயில்"(சிலப். கனத்திறம். கo.) [பகற்றோற்றுகிறவாயில் என்றபடி.]

பகலவன்—1. சூரியன். (உ-ம்.)"பகலவன் பைம்பொற்றேரரோ" (இராமா. கரன். நுஉ.) 2. பரணிநாள். (சூ. நிக. எ: சுஎ.)

பகலோன்—பகலவன். (வழக்.)

பகவதி — 1. சருமதேவதை. (சூ. நிக. க: ஙூ.) 2. துற்கை. (உ-ம்.) "அகிலதலம்விதிர் விதிர்ப்பவருமடற்கேசரிமேற் – பகவதியையடி வணங்கு" (சேதுபு.தேவிபுர.உநு.) 3. பார்வதி. (உ-ம்.) "பகவதி" (திருப்போ. காப்பு.)

பகவதிநாள்—பூரநாள். (சூ. நிக. க: எக)

பகவற்கீதை — கிருட்டிணரால் அருச்சுந னுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஓர் யோக நூல். (அபிதா)

பகவன் — 1. அரன். (உ-ம்.) {"பகன்றன் புரமதெய்தல்புதுமைபதோ" (சிவரக. வரலா. சo.) 2. அரி. 3. அருகன். 4. சூரியன். (பிங் கல உகo.) 5. பிரமன். (உ-ம்.) "கங்கைச்- சுமையாதவம்பகவன்செயச்சென்னிதுளக்கர னே" (மறைசை. சுசு.) 6 புத்தன். (2, 3, 5, 6-சூ. நிக ஙூ: ஙூரவெ. க.)

பகவான்—1. சிவன். (சூ. நிக. க: கூ.) 2. துவாதசாதித்தரிலொருவன்.

பகவிநக்கம்—நிலக்கடம்பு.(வைத்தியபரி.)

பகவு—1. பங்கு. (வழக்.) 2. பிளப்பு. (உ-ம்.) "எட்பகவன்னசிறுமைத்தேயாயினு- மூட்பகையுள்ளதாங்கேடு" (வள். அஅகூ.) 3. வெடிப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பகுழி—1. அப்பிற்குதை. (பிங்கல. உருசச) 2 அம்பு. (உ-ம்) "பொங்கழற்பகுழி"(பிரமோ. சிவதாரு. உ.)

பகற்தூது—கூகை. (வழக்.)

பகற்துறி—கவுளப்புணர்ச்சியிற் பகற்காலஞ் சந்திக்க நியமிக்குமிடம். (நம்பிஅக. அகத்தி. கூஎ.)

பகற்பண்—பகலிலேபாடப்படுந் தேவாரப் பண்கள்; அவை: புறநீர்மை, காந்தாரம், கவுசி கம், இந்தளம், தக்கேசி, நட்டபாடை, நட்டரா கம், பழம்பஞ்சுரம், காந்தாரபஞ்சமம், பஞ்சமம் ஆகிய பத்துமாம். (உ-ம்.)"புறநீர்மைகாந்தாரங்

கௌசிகமிர்தளமே – புகழ்பெறுதக்கேசிநட்ட ராகநட்டப்பாடை - நறியபழம்பஞ்சுரங்காந்தார பஞ்சமஞ்சீர்நன்மைகருபஞ்சமச்சீதாடூரைரந் தும்பகற்பண் – ணறைதக்கராகமொடுபழந்தக்க ராகமணிசீகாமரங்கொல்லியாழ குறிஞ்சியு மே – நிறியவந்தாளியுமேகுறிஞ்சிகுறிஞ்சியும் ராச்செல்வழிசெந்தருத்திதாண்டகம்பெ தா பண்செப்பே” என்னுங்வியிலறிக. இக்கவி திருவாவடுதுறையாதீனத்திலே பதரிந்தேன்.

பகன் — 1. ஒரு சூரியன்; இவன்: பதினே ராயிரங் கிரணங்களையுடையவன். (உ-ம்.) “பகவன்விழித்துணைபறித்தகொருகை” (கூர்ம பு. தக்கன்வேள். கஅ.) 2. பகாசுரன், பக னென்னுமோரசுரன். வீமனாலிறந்தவன். கொக்குவடிவமாகிய ஓரசுரன் சிவபிரானை யெ திர்த்திறந்தவன். கஞ்சனாலனுப்பப்பட்ட கொ க்குவடிவமானவோரசுரன். கண்ணனாலிறந்த வன். (அபிதாநசி.)

பகன்றை–1. கிலுகிலுப்பை. (உ-ம்.) “பகன் றைக்கண்ணிப்பல்லான்கோவலர்” (ஐங்குறு. அஎ.) 2. சிவதை. 3. சீந்தில். 4. பெருங்கையா லென்னுங்கொடி. (சிலப். அரும்பத.) (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

பகா—தாதுவாகா. (வைத்தியபரிபா.)

பகாங்கம்—பெண்குறி. (சி. சி. ச: சுகூ. சிவஞா.)

பகாசுரன்—ஓரசுரன். (பகன்பார்.)

பகாப்பதம் — பகுப்பிற்பயன்படாப்பதம். (நன்னூ. பதவிய. உ.)

பகாப்பொருள் — கடவுள். பிரிக்கப்படாப் பொருள். நண்ணுணர்வாலறிக.)

பகாரம்—1. அலங்காரம் (உ-ம்.) “விகார முறுசூரன்பகாரமுயிர்வாழ்வும்விநாசமுறவே லங்கெறிவோனே” (திருப்பு. கஅசு.) 2. பகரம்.

பகாவின்பம்—வீட்டின்பம். (சிவதரு.)

பகி—பகலில்வரும் பதினைந்தாமுகூர்த்தம். (பரமபு. பிரமாயு. கஃ: உரை.) [விதானமாலை யுரைகாரர் பாக்கியமென்பர்.]

பகிடி — 1. பரிகாசம். 2. விகடம். (1, 2-வழக்.)

பகிர்–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பகுப்பு. (இராமா. பாலகா. திருவவதார. அஅ.) 3. பிளப்பு. (உ-ம்.) “திங்களின்பகிர்புரைநுஞ்சம்” (திருவிளை. நாக. கறு.) 4. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பகிர்ச்சி—பகுப்பு. (தொழிற்பெயர்.)

பகிர்தல் — பங்கிடல். (உ-ம்.) “பாழுக்கு யான்வளர்த்தேன்கிளையைப்பழம்பால்பகிர்ந் தே” (தனிப்பா. உ-ம். கஎசு.)

பகிர்விடல்—பிளவாதல். (வழக்.)

பகிரங்கம்—1. மறைப்பின்மை. 2. வெளி.

பகிரண்டம்—1. அடத்தின்வெளி. 2. பேரண்டம். (உ-ம்.) “ஆதியாயண்டபகிரண்டத் தும்புறத்தும்” (அரிச்ச. பாயிர. கு.)

பகிரதன்–சூரியகுலஓரரசன், கங்கையைவர வழைத்தவன். (இராமா.பால.அகலிகைப்.சகூ.)

பகிரதி—கங்கை. (உ-ம்.) “பாருவகையினு லாளுதற்கிருந்தான்பகிரதிமகன்” (பாரத. குரு சூல. கூச.) பகிரதன்பொருட்டுப்பூமியில்வந்தத னாற் பகிரதியென்றுமாம்.

பகிரோனல்—அச்சக்குறிப்பு. (வழக்.)

பத—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பதத்தல்–1. ஈதல். (உ-ம்.) “கைவேத்தியம்” பார். 2. பங்கிடல்; இது: வணிகரெண்குணத் தொன்று. (உ-ம்.) “செழுங்கோள்வாழையக வீலப்பகுப்பும்” (புறநா. கசுஅ.) 3. வெட்டல். (சூ. நிக. கூ: உச.)

பததல்—1. ஈளைத்தல். 2. பிரிதல்.

பததி—1. இயல்பு. [பிரகிருதியென்பதின் விகாரம்.] 2. ஒருவகைச்சந்தம்; அஃது: அடி யொன்று ஒன்பதெழுத்தாய்வருவது. (வீரசோ. யாப். கூகூ. உரை. 3. சொன்முதனிலை. (நன் னூ. பதவிய. ச.) 4. பங்கு, பிரிவு. (வழக்.) 5 படை. (பிங்கல. கடுoக.) 6. வேறு. (ஞானமி.)

பததிக்கிளவி–பக்கச்சொல். (உ-ம்.) “தகுதி யும்வழக்குந்தழீஇயினவொழுகும், பததிக்கி ளவியைநிலையிலவே” (தொல். சொல். கள. சேனா.)

பததிகட்டுதல் — 1. இறைகொடுத்தல். 2. பகிடுதல்.

பதுப்பு—1. பகுத்தல். 2. பகுதி. 3. பிரிவு. (1, 2, 3-வழக்.)

பதுபதம் — பகுக்கப்படுமியல்புடையபதம். (உ-ம்.) “பகாப்பதமேழும்பகுபதமொன்பதும் - எழுத்தீறுகத்தொடருமென்ப” (நன். கஙo.)

பதுவபஞ்சம் — உபநிடத மூப்பத்திரண்டி னொன்று. (வழக்.)

பதுவாயி — 1. தாழி. 2. பிழா. 3. பிளந்த வாய். (உ-ம்.)“பல்பொறிப்பகுவாய்ப்படம்புடை பரப்பிப்” (திருவிளை. நாக. கடு.)

பதுளம் — கிருட்டிணபக்கம். (வழக்குண்டு போலும்.)

பகூதகம் — உலகிலெவ்விடத்துமடைந்து நடக்கப் பலமுள்ளவர்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட சந்நியாசம். (கைவல். கசஅ.)

பகை–1. ஆறுநரம்பு, மூன்றுநரம்பென்பர். (சிலப்பதி.) 2. சத்துருத்தானம்; அஃது: ஆறு

மிடம். (விதாந. மரபியல். ச. உரை.) 3. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 5. பகைவன். (உ-ம்.) "பகை முன்னர்வாழ்க்கைசெயலும்" (திரிகடு. ச.) 6. விரோதம். (உ - ம்.) "எக்காலம்பகைமூடித்தித் திரௌபதியுங்குழல்முடிக்கவிருக்கின்ரு ளே" (பாரத. கிருட்டிண. உஉ.)

பகைஞர்—சத்துருக்கள். (இராமா. பாலகா. நகரப். கக.)

பகைத்தல்—பகைகொள்ளல். (வழக்.)

பகைத்தானம்—ஆருமிடம். (விதாநமா.)

பகைத்தோடை—முரண்தொடை. (யாப். காரி. உறுப். கசு.)

பகைநரம்பு—நரம்பிசையாற்பிறந்த பொல்லமை; அவை: அதிர்வு, ஆர்ப்பு, கூடம், செம்பகை யெனநான்கு. (சிலப்.வேனிற்.உஎ,உக.)

பகைநாள்—செய்யுட்பொருத்தம்பொருந்தா நாள். (உ-ம்.) "சொல்லியநாண்மூவொன்பதாகத்துணிந்தொன்று - புல்லியமூன்றைந் தேழ் பொருந்தாவாம்" (வெண்பாப் பாட்டியலிற் காண்க.) இவ்வாறன்றி, ஆதிரைபரணியாரலாயிலியமூப்பூரங்கேட்டைதீதுறுவிசாகஞ்சோதி சித்திரை மகமீராறும். சுபகாரியத்துக்காகா என்பர்.

பகைப்படல்—விரோதமாதல். (வழக்.)

பகைப்பு—பகைத்தல். (வழக்.)

பகைமுன்னெதிர்நின்றல்—பகைவர்க்கு முன்னெதிர்த்தல்; அஃது: எண்வகை வெற்றியி ஞென்று. இதற்குக்காஞ்சிவேய்தலுண்டு. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.)

பகைமேற்செல்லல்—மாற்றூரைப்பொரப் போதல்; அஃது: எண்வகைவெற்றியிஞென்று. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.)

பகைமை—பகைத்தனம். (வழக்.)

பகையாளி—பகைஞன். (வழக்.)

பகைவர்—சத்துருக்கள். (உ-ம்.) "பரிதிதன் பெரும்பகைவர்மேல்விடுத்தலில்" (பாரத. கிருட்டின. அசு.)

பகைவர்க்கம்—காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட குற்றங்களாறும். (வள். சசு. அதி.)

பகோளம்—வானஉண்டை, வானவட்டம்.

பங்ககிரீடம்—பன்றி. (வைத்தியபரிபா.)

பங்கசாதம்—தாமரை. (உ-ம்.) "பங்கசாத பரிமளங்கொள்பாநுராசசூநுவே" (பாரத. வாரணவதச். சுக.) பங்கம்-சேறு. சாதம்-உற்பத்தி.

பங்கசை—ஒரு பாலாரிட்ட தேவதை. (வி-ணி. உசுஅ.)

பங்கணி—பங்கம்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பங்கப்பிரபை—ஏழுநரகங்களுளொன்று. (சிந்தா. முத்தி.)

பங்கம்—1. அழிவு. (உ-ம்.) "அற்பங்கமுற வருமருணன்" (இராமா. சடாயுகாண். அ.) 2. குற்றம். (உ-ம்.) "பங்கமில்சீரருண்முநிக்குப்" (கோயிற்பு பாயி. உசு.) 3. சேறு. (உ-ம்.) "பங்க முகந்தலைமோத" (மு-தி. சுறு.) 4. தோல்வி. உ-ம்.) "சொற்பங்கமுறநிமிரிசையின்சும்மை யை" (இராமா. சடாயு. அ.) 5. பின்னம். 6. மூடம். அம்-சாரியையென்க 7. வத்திரம். 8. வெட்கம். (திருவிளை. தருமிக்குப். அஉ.) (5, 7, 8 சூ. நிக. கக: வகரவெ. ச.)

பங்கம்பாலை—பங்கம்பாளை.

பங்கம்பாளை—1. ஆடுதின்னுப்பாலை 2. வட்டத்திருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பங்கயம்—1. தாமரை. (உ-ம்.) "உனையு மடர்த்தபங்கயம்" (ம-தி. ஙக.) 2. தாமரைவடி வினதாகிய ஒருவகை ஆயுதம். (உ-ம்.) "மணி மலர்ப்பங்கயந்தண்டம்" (கந்தபு. விடைபெறு. ஙக.)

பங்கயன்—பிரமன். (உ - ம்.) "பங்கயன் முகுந்தனும்பரனென்றுன்னியே" (கந்தபு கட வுள்வாழ். நி.)

பங்கயநாள்—உரோகணி. (உ-ம்.) "சத்தமி பஞ்சமிபங்கயநாள்" (விதாந. குணகுண. ங.)

பங்காரம்—பொன். [தெலுகு.] வங்காரமெனவும் வரும்.

பங்காளம்—1. ஒரு தேயம். வங்காளம் எனவும் வரும். 2. ஒரு புருஷராகம்; இதன்: மனோவிகள். தந்நியாசி, காம்போதி, கௌளி, அதிதேவதை. விநாயகர். (வி-ணி. உகக.)

பங்காளன்—பங்காளி. (வழக்.)

பங்கி—1. ஆண்மயிர். (உ-ம்.) "விந்தாசலத் தின்மிகைபெற்றிலங்கமிளிர்பங்கிவெங்கதமி கும்-கொந்தாரழற்கு" (ஏகாதசி. உருக்குமாங். சஉ.) 2. கஞ்சா. (உ-ம்.) "பங்கிச்சாற்றூட்டி" (தைல. தைலவ. கஅநி) சடைக்கஞ்சாவுங்கும் பெயர்கூறுவர். 3. சாதிலிங்கம். (வைத்தியபரி பா.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. பிறமயிர். (சூ. நிக. உ: கஅக.)

பங்கிகவாசம்—நண்டு. (வைத்தியபரிபா.)

பங்கிடுதல்— } பங்கித்தல்— } பகிர்தல் செய்தல். (வழக்.)

பங்கிவிதை—கஞ்சாவிதை. (வைத்தியபரி.)

பங்கீடு—பங்குசெய்தல். (வழக்.)

பங்து—1. கூறு. 2. சனி. (உ-ம்.) "சகட்டி னைப்போழ்ந்து-பங்குவேறினும்" (பிரமோ. கு: உ.) 3. பாகம். (உ-ம்.) "பங்குலவுகோதையுந் தானும்" (திருவாச.திருப்பொன். கூ.) 4. பாதி.

5. மூடம். (4, 5-பிங்கல. சுஎசகூ.)

பங்குசம்—தலைக்கோலம். (பிங்கல.கடஉ0உ.)

பங்குநன்—அருச்சுநன். (உ-ம்.) "பங்குநன் பெருந்தீர்த்தநீர்படிவதற்காக" (பாரத. அருச் சுநன்றீர். சுஎ.)

பங்குநி—1. உத்திரநட்சத்திரம். (உ-ம்.) "உலக்கையதனுடபங்குநியந்தத்திற்கு"(விதா ந. குணகுண. உக.) 2. ஒரு மாதம். பங்குந என்னுமாரியபதம் தமிழிலே பங்குநிஎன வழங் கும் என்பர்.

பங்குபடுதல்—பின்னப்படல். (வழக்.)

பங்குரை—அதிவிடயம். "சகி"பார்.

பங்கூரம்—1. அதிவிடயம். 2. மரமஞ்சள். 1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பங்கேசம்—தாமரை.

பங்கேருகம் — தாமரை. (உ-ம்.) "பங்கே ருகத்தமலர்" (அரிச்ச. மயாந. உச.)

பச்சடி—ஒரு கறி. (பிங்கல. சுகஉ.)

பச்சரிசி — 1. அம்மான்பச்சரிசி. (உ-ம்.) "பிரமிவிளாபச்சரிசிபீளைசங்குவேளை" (தைல. தைலவ. சுசு.) 2. அவியாமற்குத்தினவரிசி. (உ-ம்.) "பச்சரிசிப்பொங்கல்" (வழக்.)

பச்சன்னியம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

பச்சாதாபம் — 1. இரக்கம். (வழக்.) 2. செய்தகுற்றத்திற்கு மனஸ்தாபம். (உ-ம்.) "கூறுமறையருட்சுடலென்றதற்கேபச்சாத்தா பமெய்தி" (சிவரக. பாக்கிய. சு.)

பச்சிமம்—1. பின். 2. மேற்கு. (உ-ம்.) "பச்சிமத்தடைந்தபரிதி" (சிவரா.உற்பவ.உசு.)

பச்சிலை — 1. ஒரு மரம். (உ-ம்.) "பச்சிலை மதுரஞ்சடை" (தைல.தைலவ.டுசு.) 2. பச்சை யிலை. (திருவிளை. இசைவாதுசெ. சுச.)

பச்சிலைப்பாம்பு—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

பச்சிலையோனன்—பச்சோந்தி. (வழக்.)

பச்சிறைச்சி—பச்சையிறைச்சி, வே வா விறைச்சி. (வழக்.)

பச்சென்னல்—பச்சையாயிருத்தல். (வழக்.)

பச்சென்னவு—ஈரம். (வழக்.)

பச்சை—1. அவியாதது. 2. இளமை, பச் சைப்பிள்ளை. 3. ஈரம். 4. உடம்பிற்குத்தும் பச்சைக்கோலம். 5. ஒருநிறம், பசுமை. (உ-ம்.) (உ-ம்.) "பச்சையாலிலையோ" (பாரத.திருட்டி. அ0.) 6. ஒருபுதர்; அதுவாசனைப்புதர். 7. தோல். (உ-ம்.) "பச்சைநல்யாழ்"(புறநா.சுசுச.) 8. பச்சைக்கற்பூரம். (தைல. தைலவ. சுச.) 9. பண்டம். (சிந்தா. காந்தருவ. சுசுஅ. உரை.) 10. புதன். 11. மரகதம். (உ-ம்.) "பைஞ்சுட ரெறிக்கும்பச்சை" (திருவிளை. நான்மா. கஅ.) 12. வங்காளப்பச்சை. (தைல.தைலவ.சுஎடு.) 13. விட்டுணு. (1, 2, 3, 4-வழக்.) (6, 10, 13-பிங்கல. சுஎடுக.)

பச்சைக்கருப்பூரம்–ஒருவகைக்கருப்பூரம். (வழக்.

பச்சைக்கதிரை — சூரியனுடைய பசுங் குதிரை. (உ-ம்.)"ஞாலங்காவலுடையவனெரு நாட்பச்சைக்கோடசங்கரப்ப" (சேதுபு. வே தாள. சடு.)

பச்சைக்கொம்பு—இஞ்சி.(வைத்தியபரி.)

பச்சைநாடன்—ஒருவிதவாழை. (வழக்.)

பச்சைநாபி—ஒரு மருந்து. (வழக்.)

பச்சைநிறநிற்களன்—துருசி. (வைத்திய பரிபா.)

பச்சைப்பசேலெனல்—மிகுபசுமையா யிருத்தல். (வழக்.)

பச்சைப்பயறு—பசும்பயறு, பாசிப்பயறு. (வழக்.)

பச்சைப்பாம்பு—பச்சிலைப்பாம்பு. (வழக்.)

பச்சைப்பாலன்—இளங்குழந்தை (வழக்.)

பச்சைப்புழு—ஒருபுழு. (வழக்.)

பச்சைமன்—திருமால். (வழக்.)

பச்சைவில்–1. இந்திரதனு, 2. மன்மதன் வில். (1, 2-வழக்.)

பச்சோந்தி—கோம்பி. (பிங்கல. உடுஅ.)

பசத்தல் — 1. காமமுதலியவற்றுற் பொன் னிறப் புள்ளியுண்டாதல். (உ-ம்.) "உங்களங் கம்பத்தியைப்போற்பசப்பதுரை செய்யுமே" (புகழாரந்தாதி. நங்களங்கம்என்ற முதற்குறிப் புக்கவியிலநிக) 2. பசுமையாதல்.

பசந்து — 1. பச்சைவண்ணமாய். (உ-ம்.) "ஒளிநிறம்பசந்ததோன்றி" (திருவிளை. யானை யெய். உஎ.) 2. பொன்னிறங்கொண்டு. (சிலப் பதி.)

பசப்பல்—பசப்புதல். (வழக்.)

பசப்பு—1. பச்சைநிறம். 2. பசலை. (திரு வள். பசப்புறுபருவரல். கஅ.)

பசப்புதல்—மயக்கல். (வழக்.)

பசபசத்தல்—தினவெடுத்தல். (வழக்.)

பசபசப்பு—
பசபசனல்—
} பசபசத்தல். (வழக்.)

பசமநுத்தீரம்—மரமஞ்சள்:(வைத்தியபரி.)

பசலை — 1. காமமுதலியவற்றலுண்டாம் பசப்பு. (உ-ம்.) "விற்றங்குபுருவநெற்றிவெயர் வரப்பசலைவிம்ம" (இராமா. உலாவியல். சுசு.) 2. கொடிவயலைக்கீரை. (பதார்த். சிந்தா. சுடுச.) [வயலை-பசலையென மருவிற்று.] 3. பொன்னிறம். (உ-ம்.)"பாழூர்நெருஞ்சிப்பசலை வான்பூ" 4. வருத்தம். (மூல்லைப்பாட்டு.)

பசவ்வியம்—புல். (வைத்தியபரிபா.)

பசல்—பலாமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பசளி—ஒரு கீரை. (வழக்.) வழுவழுப்பும் புளிப்புமுள்ளது.

பசளை — வசளைக்கொடி; அது: கொடிப் பசளை அல்லது வெள்ளைப்பசளை, சிவப்புப் பசளை, துலுக்கப்பசளை அல்லது கோழிக்கீரை, பேய்ப்பசளை, வழுக்கைப்பசளையெனப் பல வகைப்படும். (வைத்தியபரிபா.)

பசறை—சிறுபசலைக்கீரை.(பதார்த்த.சிந்தா. சுருடி. உரை.)

பசாசம்—1. இணையாவினைக்கைமுப்பத்து மூன்றுவகைகளுளொன்று; அது: பெருவிரலுஞ்சுட்டுவிரலுமன்றி ஒழிந்த மூன்றுவிரலும் தம்மிற்பொலிந்துநிற்பது; அஃது: அகநிலைப் பசாசம், முகநிலைப்பசாசம், உரைநிலைப்பசாசமென மூன்றுவகைப்படும். (சிலப். அரங்கேற்று. 18. உரை) 2. இரும்பு. (உ-ம்.) "காந்தங் கண்டபசாசத்தவையே" (சிவஞான்போ. டுடி.) 3. பேய். (உ-ம்.) "மயாநம்" பார்.)

பசாசன்—பேயன். (வழக்.)

பசாசு—பேய். (சூ. நிக. க: சடு.)

பசாநம்—ஒருநெல். (வழக்.)

பசார்—சந்தை. [பார்சி.]

பசி — 1. உணவைத்தகிக்கும் அக்கினி.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பசித்தல். (உ-ம்.) "பவகோடியனைத்தினிலும்பசிப்பிணியாரிடருழந்து" (சிவரக. பசாசுமோசன. கஎ.)

பசித்தல்—பசிகொள்ளல். (வழக்.)

பசிதம்—திருநீறு. (சைவவி. ஙஅ.) [சிவத்தவத்தைவிளக்கலாற் பெற்றபெயர்.]

பசிப்பாழி—உடம்பு (உ-ம்.) "பசிப்பாழி மூலமறுப்பார்" (சைவச. பொது. சஉக.)

பசிப்பு—பசித்தல். (மணிமேக.)

பசிரி—ஓர்பூடு; அது: குதிரைப்பசிரி, பெரும் பசிரி, வரட்பசிரி எனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக. ச: ஙடு)-ல் பாவிரியென்றுபெயர்கூறுவர்.

பசு— 1. அநாதிபாசபந்தமுடைய ஆன்மா. (சைவப்பி. டுஙக.) [பச்-பந்தித்தல். உ-செயப்படுபொருள் விகுதி.] 2. ஆன். (சூ.நிக.ங:கங.) 4. யாகத்துக்குரிய ஆடு. (உ-ம்.) "சாகபசுநியாயம்" பார்.

பசுகாயத்தீரீ — பலியிடப்படு மிருகத்துக் குபதேசிக்கு மந்திரம்.

பசுங்கதிர்த்தே—சந்திரன்.(சூ.நிக.க:டுங.)

பசுங்கரந்தை — பச்சைக்கரந்தை, ஒரு பூண்டு. (வழக்.)

பசுங்குழவி—இளம்பிள்ளை. (உ-ம்.) "ஒரு வாதபசுங்குழவியுடனிருத்தி" (திருவிளை. பழி பஞ். எ.)

பசுங்கொடி—அறுகு. (வைத்தியபரிபா.)

பசுங்கொற்றன்—ஒருகொற்றன், ஓர் பூடு.

பசுங்கோரை—ஒருபுல். (வழக்.)

பசுஞானம் — மாமூதலிய நான்குங் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல உயிர்க்குக்கருவியாய் வேறுநிற்பனவென்றறிந்து நீங்கிநின்ற இவற்றைக்கொண்டறியுங் கருத்தாவினுண்மையாராய்ந்தார்க்கு இனிதுவிளங்குவதாகிய ஆன்ம சொரூபஞானம். (சி. சி.)

பசுண்டி—சீரகம். (வைத்தியபரிபா.)

பசுத்துவம்—ஆன்மதத்துவம்.

பசுதரிசனம்—ஆன்மதரிசனம்.(சிந்தா. வழக்.)

பசுதருமம்—1. இட்டிமூதலியதருமம்.(காஞ்சிப்பு. சத்ததானப். எ.) 2. மூப்பத்திரண்டறம். (காஞ்சிப்பு.கழுவாய்ப். உஙஅ-ஆவதுகவிமுதல், உசுக-ஆவது கவிவரை காண்க.)

பசுதன்மம் — ஆன்மபுண்ணியம், இட்டி மூதலிய தருமம். (உ-ம்.) "ஒருபசுவன்மேஞள்-முன்னர்செய்தபசுதன்மந்தன்னில்" (சிவரக. பசாசு. உ0.)

பசுத்தினை செவ்வித்தினை. (உ - ம்.) "பசுந்தினைமூரல்பாலொடும்பெறுகுவீர்" (பெரும்பா. ககூஅ.)

பசுநா—பராய்மரம். (சூ. நிக. ச: உ0.)

பசுநீகாரம்—ஆணவமலம். (ஞானமிர்தக் கட்டளைபிற் காண்க.)

பசுபதி—சிவன். (உ-ம்.) "பாலலோசனன்" பார்.

பசுபதீதம்—ஒரு யாகம். (வழக்.)

பசுபுண்ணியம்—ஆன்மாக்கட்குச்செய்யுந் தருமம். இட்டியாதிதருமங்களும், மூப்பத்திரண்டு தருமங்களுமாம். முறையே (காஞ்சிப்பு. சத்ததானப். எ-ஆவது கவியிலும், கழுவாய்ப் பட. உஙஅ-ஆவது மூதல், உசுக-ஆவது கவி வரையிலுங்காண்க.

பசுபோகம்—விடயவிம்பிதமாகிப் போக ரூபமாகிய புத்தியின் சாயையின் சம்பந்தத்தி னுலே பசுவின் சிற்சத்தியிலாகின்ற உணர்ச்சி விளக்கம், அப்போகஞ் சுகமும் துக்கமுமென விருவகைப்படும். (சைவப்பி. சுஙக.)

பசும்பதம் — விளைந்தநெல்லும் பறிக்குங் காய்களும்; இதற்கு: அரிசியும் கறியுமென்று பெயர். (உ-ம்.) "பண்ணியமட்டியும்பசும்பதங் கொடுத்தும்" (பட்டின. உ0ங. உரை.)

பசும்பயறு—பாசிப்பயறு. (வழக்.) (வைத்தியபரிபா.)

பசும்பிடி—பச்சிலைமரம். (சூ. நிக. ச: ஙக.)

பசும்புற்றரை—சாட்டுவலம் என்றுபெயர். (சூ. நிக. டு: உக.)

பசும்பொன்—1. ஒட்டற்றபொன், மாற்று உயர்ந்தபொன். (உ-ம்.) "பாணன்சூடியபசும் பொற்றுமரை" (புறநா. கசக.) 2. கிளிச்சிறை யென்னும் பொன். (மதுரைக். சகo.)

பசுமம் — திருநீறு. (சைவப்பி. கூஅ.) [பாவங்களைநீறுக்கலால்.]

பசுமாந்தகம்—நிவர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவனங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) [இது அக்கினிதிக்கிலுள்ள பத்துப்புவனங்களு ளொன் றென்று விளங்குகின்றது. (சி.சி. அ: எ. மறை.)

பசுமெழுக்கு–புதுமெழுக்கு. (உ-ம்.) "பாகு குத்தபசுமெழுக்கில்" (பட்டினப்பா. கசுசு.)

பசுமை — 1. செவ்வி. (உ - ம்.) "பசுந்தா மரைத்தாள்" (திருநூற். உகூ.) 2. பச்சை. (சூ. நிக. அ: உக.) "பசுந்தாட்பாம்பிஞ்ற்புரி நூல்" என்னும், (திருவிளை. திருவால. உ0-ம் செய்யுட்பாகத்திலுள்ள பசுமையென்பதற்கு இளமையென்று பொருள்கூறுவர்.

பசுமைவெளியுப்பு--வியோயலுப்பு. (வைத் தியபரிபா.)

பசுவம்--கோரோசனை. (வைத்தியபரிபா.)

பசுவின்றக்காளி—ஒருபூண்டு. (வைத்திய பரிபா.)

பசேரெனல்–பச்சைநிறமாயிருத்தல். (வழக்)

பசை—1. ஒட்டும்பசை. (வழக்.) 2. செந் தளிப்பு. (உ-ம்.) "ஈராண்டுமெழையின்றிப்-பசை யில்கருப்புவரத்தளர்வான்" (சேதுபு. வேதாள. உ0.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பற்று. (திருவிளை. அன்னக்குழியும். எ.)

பசைகாரம்–காரங்கூட்டியபசை. தட்டார் குழூஉக்குறி.

பசைதல்–அன்புகொள்ளல். (உ-ம்.) "பசை தல்பரியாதாமேல். நாலடி.)

பசைந்தார்—சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: நுஉ.)

பசையாப்பு—பற்றுகியதொடர்ச்சி.(உ-ம்.) "உன்பாதகமலந்தொழுவேங்கள்பசையாப் பவி ழப்பணியாயே" (சிந். பதுமை. எஎ.)

பசைவு—1. அன்பு. 2. நட்பு. (1,2-வழக்.)

பஞ்சக்கிலேசம் — ஐவகைக் குற்றங்கள்; அவை: அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, வெறுப்பு, வெறுப்பு என்பன. (வள். கூஅ. பரி.) [பஞ்சம்-ஐந்து. கிலேசம் குற்றம்.]

பஞ்சக்கிலேசி — அசுமிதம் - அகங்காரம், அவித்தை, அவா, இராகம், துவேஷம் என்னு மைந்து கிலேசத்தையுடைய புருடன். (சி. சி. உ: நுசு. ஞாநப்.)

பஞ்சக்குரோசவெல்லை–காசியிலோரிடம். (உ-ம்.)"தேவதேவவிசுவேசசெகமேழினுங்குங் குருநாத–பாவநாசமாகாசிப்பதிநாயக நின்னிரு பையினுல்-ஓவவரியபாதகங்களொழிப்பான்பஞ் சக்குரோசத்தை-ஆவபிரதக்கணஞ் செய்தே னருளவேண்டுமடியேற்கே"(காசிரகசியம். பஞ்சக்குரோசபிரதட்சணவத்தியாயம்.)

பஞ்சகச்சம்—பிராமணர்முதலோர் உடை யில்வரும் ஐந்துவகைமடிப்பு. கச்சம் - உடையி னுனி. (வழக்.)

பஞ்சகசாயம்–தேன், நெய், பால், வாழைக் கனி, சர்க்கரை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகஞ்சுகம்—காலம், கலை, நியதி, வித் தை, இராகம் என்னு மைவகைப்போர்வை. (உ-ம்.) "பஞ்சகஞ்சுகன்"பார்.

பஞ்சகஞ்சுகன் — இராகம், காலம், கலை, நியதி, வித்தையாகிய ஐந்து கஞ்சுகத்தை யுடைய புருடன். (சி. சி. உ: நுசு. ஞாநப்.)

பஞ்சகதி—மயூரகதி, மல்லகதி, வானரகதி, விடபகதி, வியாக்கிரகதியென்று குதிரைகளுக் குச்சொல்லப்பட்ட ஐவகைக்கதிகள். (சூ. நிக. கஉ : சசு.)

பஞ்சகந்தக்கோத்து — ஞானசத்தியாகிய விஞ்ஞானகந்தம், வாசனாசமூகமாகிய சமஸ்கார கந்தம், சுகபுத்தி, துக்கபுத்தி உபேட்சாபுத்திக ளாகிய வேதனாகந்தம், சத்தசமூகமாகிய சம்ஞா கந்தம், மூர்த்தபூத சமூகமாகிய ரூபகந்தமென் னுமித்தொகுதி. இவை நாற்பத்துமூன்று வகைப்படும் (சி. சி. சு: நு. ஞாநப்.)

பஞ்சகந்தம் — பௌத்தமதத்தார் கொள்ளு மைந்துகந்தங்கள்; அவை: விஞ் ஞானம், சமஸ்காரம், வேதனை, சம்ஞைரூபம் என்னு மைவகைக் கந்தங்கள். (சி. சி. சு: நு. ஞாநப். பெரியபுரா. திருஞானசம்பந்த.கூகசு.) சமஸ்காரம்-செய்கை. சம்ஞை-குறிப்பு. என் றறிக. கந்தம்-கொத்து அல்லது கூட்டம்.

பஞ்சகந்நிகள்—அகவிகை, சீதை, தாரை, திரௌபதி, மண்டோதரி என்னும் ஐந்து கந்நியர். (அபிதாநசி.வழக்.) வேறுகூறுவர்சிலர்.

பஞ்சகம்—ஐந்தின்கூட்டம். (வழக்.)

பஞ்சகம்மாளர்—கன்னார், கொல்லர், சிற் பர், தச்சர், தட்டாரென்பவர். (சிற்பர் - கல் வினையர் (பிங்கல. எகூச.)

பஞ்சகருத்தாக்கள்—அயன், அரி உருத்தி ரன், சதாசிவன், மகேசன் என்னுமைவகைக் கருத்தாக்கள். (வழக்.)

பஞ்சகமம்—ஆடாதோடை, சீந்தில், கண் டங்கத்தரி, கையாந்தகரை, பெரும்பலா.(வைத் தியபரிபா)

பஞ்சகருவி–தோல், தினை, நரம்பு, கஞ்சம், மிடறு எனுங்கருவிகள். (பிங்கல. கூகச.)

பஞ்சகலியாணம்–(அருகச) சுவாக்காவதர ணம், மந்திராபிடேகம், மகாப்பிரஸ்தாநம், கே வலோற்பத்தி, பரிநிர்வாணம்என்னுமைவகைக் கலியாணங்கள். (திருநூற். சு. உரை.)

பஞ்சகலாசுத்தி — பஞ்சகலைகளாலாகுஞ் சுத்தி. (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)

பஞ்சகலாபீமாநிகள்—பஞ்சகலைகளே அபி மாநிக்கும் பஞ்சசத்திகள்.(சி.சி. அ: கூ. சிவாக்.)

பஞ்சகலியாணி — ஒருவகைக் குதிரை. (உ-ம்.) "தலைவால்வியனுரமென்ற விம்மூன்று – மொருவியவுறுப்போரைந்தி னும்வெள்ளையுள்ளதுபஞ்சகலியாணி" முன்ன டிகளிற்கூறிய வெட்டனுள் மூன்றென்க. (திருவிளை. நரிபரியா. கசo.)

பஞ்சகலை–ஐவகைக்கலை; அவை: நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தீயதீதை, யென்பன. (சிவஞாணசித்தியார். அ ஆம் சூத். எ, அ, கசு கவிகளிலறிக.)

பஞ்சகவ்வியம்—விதிப்படிகூட்டி யமைக் கப்பட்ட கோசலம், கோமயம், தயிர், நெய், பா லென்பவைகளின் தொகுதி. (உ-ம்.) "பாறயி ரானநெய்யாற்பஞ்சகவ்வியத்தாலீசற்கு"(சேது பு. இராமதாத. சஅ)

பஞ்சகற்பம் — கடுக்காய்த்தோல், கத்தூரி மஞ்சள், நெல்லிப்பருப்பு, மிளகு, வேப்பம் வித்து. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாசம்—ஐந்துவகைக்காசரோகங்கள். (தைலவ.)

பஞ்சகாயம்—திரிபலையும், வெங்காயமுங் காயமும். (வைத்திபபரிபா.)

பஞ்சகாலம் — கருப்புக்காலம், அஃகவிலை குறைந்தகாலம். (வழக்.)

பஞ்சகாரகம்—காயம், வெள்ளுள்ளி, வெங் காயம், கடுகு, வெந்தயம். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகாரம்–நவட்சாரம்,எவட்சாரம், சத்தி சாரம், அவச்சாரம், கதலிச்சாரம். (வைத்திய பரிபா.

பஞ்சகாவியம்—ஐவகைக்காவியம்; அவை: சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி. (வழக்.)

பஞ்சகிருத்தியம்—சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்னுமைந்தொழில் கள். இவ்வைந்தொழிலும் ஒவ்வொன்றுக் கை வைந்தாய் இருபத்தைந்தபேதமாம். சிருட்டி; சத்திகள்படைப்பு, உயிர்ப்படைப்பு, பாசங்க ளின்படைப்பு, எண்பத்நான்கு நூறாயிர யோனிபேதங்கள் நாடோறுஞ்செய்யும்படைப்பு என ஐந்தாம். திதியும், சங்காரமும்; முன் சொன்ன ஐவகையும், வளர்ப்பதுவும், ஒடுக்கு வதுமாம். திரோபவம்; பிரபஞ்சம் மெய்யாக வும் சிவன் பொய்யாகவுஞ்செய்தல், தத்துவங் களிலே செலுத்தல், தத்துவங்களோடேகூடி யறியச்செய்தே யறிவிக்கும்பொருளைக் காட் டாதுவிடல், கன்மமேயுருசிப்பித்தல் என ஐந் தாம். அநுக்கிரகம்; தன்னையுணர்த்து முறை மை, மானும் மழுவும் சதுர்ப்புயமும் திரிநேத் திரமுமாகிய தன்வடிவுகொண்டு முன்னின்று இரட்சித்துவிடுதல், தன் வடிவுகரந்து மாணிட ஞை வெளிப்பட்டு இரட்சித்தல், மானுடர்முத லாயினோர்க்குப் பக்குவமிகுதியாலே வேடம் மாறித்தோன்றி மெய்யறிவித்தல், மந்திர முத லியவற்றிலே அநுக்கிரகித்தல் என ஐந்தாம். (த-பிர. உச.)

பஞ்சதயிபாட்டகாதநம்–அபரமுத்தி தாநத்தொன்றுகிய உருத்திரர்பதம். (சிவதரு.)

பஞ்சகூடம்—ஆமை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகோசக்குகை — தேகம்; அது: பஞ்ச கோசத்தாலானது. (கைவல்.)

பஞ்சகோசதாதான்மியம் — அந்நமயம், ஆநந்தமயம், பிராணவயம், மநோமயம், விஞ் ஞாநமயம் ஆகிய இவ்வைந்தையுந் தானெனல்; இவற்றுள்: அந்நமயகோசதாதான்மியம் - நான் பருத்தேன் இளைத்தேனென்பது. ஆநந்தமய கோசதாதான்மியம் - நானறியேனென்பது பிராணமயகோசதாதான்மியம் - எனக்குப்பசிக கிறது தாகிக்கிறது என்பது. மநோமயகோச தாதான்மியம்–நான் சங்கற்பித்தேன் விகற்பித் தேன் என்பது. விஞ்ஞாநமயகோசதாதான்மி யம்-நான்கர்த்தா போக்தாவென்பது.(உபநி.கூஎ.)

பஞ்சகோசம் — அந்நமயம், ஆநந்தமயம், பிராணமயம், மநோமயம், விஞ்ஞாநமயம் ஆகிய பஞ்சகோசம்என்பன.(வாசுதே.எடு.) [கோசம் போல ஆத்மாமையறியவொட்டாமல் மறைத்த லாற் பெற்றபெயர்.] (சிவஞானசித். சூ. சூத். உச.) கோசம்-உறை.

பஞ்சகோமாதாக்கள்—நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலை, சுமனை என்பனவாகிய தெய்வப் பசுக்கள். (கோயிற்பு.இரண்யவன்ம. உரை.)

பஞ்சகோலம்–சித்திரமூலம், சுக்கு, செவ் வியம், திப்பிலி, திப்பிலிமூலம் என்பன. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சகௌடம் — கௌடதேயத்தினைந்து பகுதி; அவை: உற்கலம், காணுகோபிஜம், சார சுந்து, சுத்தகௌடம், மாந்தலை என்பன. (அபி தாநசிந்தாமணி.)

பஞ்சகௌவியம்—பஞ்சதிரவியம். (உ-ம்.) "பாங்கினுற்பஞ்சகௌவியமஞ்செனுமமிர்தம்" (சிவரக. நாரத. சு.)

பஞ்சசத்தி—பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞாநசத்தி, கிரியாசத்தி என்னுமைவகைச் சத்திகள்; அவற்றுள்: பராசத்தி, பரசிவத்திலாயிரத்தொருகூறான நிட்கள சிவனுடனேகூடிக் கிருத்தியத்தைத் திருவுள்ளத்திலடக்குஞ்சத்தி. ஆதிசத்தி; பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய்ப் பெத்தமுத்திகளில் வியாபிக்குஞ்சத்தி. இச்சாசத்தி; ஆதிசத்தியில் ஆயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய் வடிவைப்பிரேரிக்குஞ்சத்தி. ஞாநசத்தி; இச்சாசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய் அறிவைவிளக்குஞ்சத்தி. கிரியாசத்தி; ஞாநசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு வலியையுடைத்தாய்ப் பஞ்சகிருத்தியத்தை நடத்துஞ்சத்தி. (சதாசிவரூபம். கூ. உரை.)

பஞ்சசயநம்—அன்னத்தூவி, இலவம்பஞ்சு, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, மயிர் இவைகளினாற் செய்யப்படுஞ்சயநம். (சூ. நிக. கஉ: ச0.)

பஞ்சசன் — ஓரசுரன். இவனைத் திருமால் கொன்று அவனெலும்பைக்கடைந்து பாஞ்சசந்நியமென்னுஞ் சங்கமாகக்கொண்டார். (அபி-தாநகோ.)

பஞ்சசாதநம்—ஆசநமும், யோகபட்டமும், தண்டும், கமண்டலமும், செபமாலையுமாகிய ஐந்து சாதநங்கள். (சி. சி. பர. மாயா. கடு.)

பஞ்சசாதாக்கியங்கள்—நிட்களமான பஞ்சசத்திகளிடத்திலும் சர்வான் மாக்களுக்கும் தியாநபூசைநிமித்தமாகச் சிருட்டிக்கப்பட்ட ஐந்துசாதாக்கியங்கள்; அவை: சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்தருசாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் என ஐந்துவகைப்படும்; அவற்றுள்: சிவசாதாக்கியம் முதல் நான்கு சாதாக்கியமும் இலிங்காகாரமாகவே யிருக்கும். கன்மசாதாக்கியம் ஒன்றுமே சிவலிங்கமும் பீடமுமாயிருக்கும். (சி. சி. உ: எஎ. மறை.)

பஞ்சசாந்தி—ஒருமந்திரம். (உ-ம்.) "பண்ணமர்பவமானத்தைப்பஞ்சசாந்தியை" (சேதது. இராமநாத. சஎ.)

பஞ்சசிகம்—நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களுளொன்று; இது: வாயுதிக்கிலுள்ள பத்துப் புவநங்களுளொன்றென்பர். (சி-லி. கிரி. உக: அ. உரைகாரர்.)

பஞ்சசிகி — சத உருத்திரரிலே வாயுதிக்கினிருக்கும் சத உருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎ0.)

பஞ்சசிகை—சௌளம்பண்ணுதலிடமைந்திடம். (வழக்.)

பஞ்சசுத்தி — பூதசுத்தி, தாநசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னுமைவகைச்சுத்திகள்; அவற்றுள்: பூதசுத்தி, பூதபரிணமதேகத்தைச்சுத்திசெய்தல்-அஃதாவது, பிருதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களாகிய வித்துடையதும், படைத்தல் காத்தல்களைச்செய்யும் பிரமவிஷ்ணுக்களால் உண்டாக்கப்பட்ட மூலையுடையதும், விருப்புவெறுப்புச் சோதிட்டோமயாகமுதலிய தருமம் பிரமகத்திமுதலிய அதர்மம், அநித்தம், அசுத்தம், துக்கமென்னுமிவற்றிற்குக் காரணமாகிய மோகமென்னும் இவைகளாகிய வேருடையதும், சத்தகோடிமகாமந்திரங்களாலும் போஷிக்கப்படுவதும், கலைமுதலிய தத்துவங்களாகிய நிலையுடையதும், காரணதன்மாத்திரைகளாகிய மகாசாகைகளும் ஞாநேந்திரிய கன்மேந்திரங்களாகிய உபசாகைகளுமுடையதும், காரியதன்மாத்திரையாகிய சத்தாதிவிடயங்களைப்பற்றும் வடிவாகிய வியாபாரங்களைத் தளிராகவுடையதும், புத்திகுணங்களாகிய தன்மம் ஞாநமுதலிய எட்டின் விகாரங்களாகிய முன்னூறுபாவங்களின் கூட்டத்தைப் பூவாகவுடையதும், புத்திதத்துவத்திற் றோன்றும் சித்தத்தால் அவதானிக்கப்படும் பொருள்களாகிய பழமாகவுடையதும், புருடனாகிய பறவையினாலே அநுபவிக்கப்படுவதும், போகவிடயமாகிய சரீரத்தையும், போகக்கிரியையின் கர்த்தாவாகிய ஆன்மாவையும் இரசமாகவுடையதும், மேனோக்கும் வேருடையதும், கீழ்நோக்குங் கொம்புருடையதுமாகிய சரீர ஆலமரரூபத்தைத்தியாநித்து—கும்பகம், பூரகம், இரோசகமென்னுமிவற்றின் பகுப்புகளாற் பஞ்சகலாமந்திரங்களைப் பிருதிவிமுதலிய தத்துவங்களோடிருக்குங் கந்தமுதலிய குணங்களினிலையோடு முறைப்படி சேர உச்சரித்து, பத்திரமூதலியன ஒழிந்தபாவனையினாலும், உலர்ந்தபாவனையினாலுந்தகித்து நீறாக்கி, ஒழிந்தபாவனையினாலும், சுத்தாகாச சொரூபபாவனையினாலும், சத்தியானேக்கப்பட்ட மந்திரமயமான வேறு சரீரமுடையவனாகித் தன்னிருதயத்திலே துவாதசாந்தத்தினின்றுஞ் சோதிலிங்கமாவாகித்துப் பாவனையினால்வந்த மலர்முதலியவற்றாற் புறம்புபோலருச்சித்து, நாபிகுண்டத்தக்கினியின் ஞாநாக்கினியைவைத் தோமஞ்செய்து சிவார்ப்பணம்பண்ணி அச்சிவனைப் புறத்தேவந்து பூசனைகொண்டருள அநுமதிகோடலாம். [இதுவேறு பிரகாரமாகவுங்கூறப்படும்.] தாநசுத்தி: அஸ்திரமந்திரங்களினாலே தாளத்திரயஞ்செய்து அங்குநின்றுமிடையூறகற்றி அஸ்

திரமந்திரத்தால் எம்மருங்குஞ் சொலிக்கும் அக்கினிவண்ணமாகிய மதிலேயும், கவசமந்திரத்தால் அகழையுஞ்செய்து, சத்திமந்திரத்தான் மேலுங்கீழுஞ் சத்திகளினிறைவாகப் பாவித்துச் சிவலிங்கத்துக்குமுன் மண்டலமிட்டுப் பூமிதேவியைச் சகலாபரணசகிதையாகத் தியானித்த, இருதயமந்திரத்தாற் கந்தமுதலியவற்றைக்கொண்டருச்சித்து அஸ்திரமந்திரத்தினுலே திக்குபந்தனஞ்செய்தலாம். திரவியசுத்தி: சுவர்ணமுதலியவற்றுனியற்றிய அருக்கியமுதலிய பாத்திரங்களே அஸ்திரமந்திரத்தாற்கழுவி விந்தமிர்தமாகிய நீரை வௌஷடந்த இருதயமந்திரத்தானிறைத்துத் திரவியங்களிட்டுப் பஞ்சப்பிரமமுதலிய மந்திரங்களான் முறைப்படிபூசித்துச் சங்கிதாமந்திரத்தாலபிமந்திரித்துத் திக்குபந்தனமும் அவகுண்டனமுஞ்செய்து தேநுமுத்திரைகொடுத்து அருக்கியசலத்தாலே தன்னையும் பூசோபகரணங்களையும் புரோட்சித்து, கவசத்தாலப்பியுக்கணமும் இருதயத்தால் அபிமந்திரித்தலும் கவசத்தால் அவகுண்டனமும் தேநுமுத்திரையால் அமிர்தீகரணமுஞ்செய்து, புஷ்பத்தாலருக்கிய நீரெடுத்துத் திருமஞ்சனகுடத்தின் கண்ணிட்டுத் தேநுமுத்திரை கொடுத்தலாம். மந்திரசுத்தி: தன்னுசனத்திற் சிவாசனமும் மார்பிற்சிவமூர்த்தியும் நியசித்துச் சந்தனதிலகமிட்டு மூலத்தாற் சிரசிலே புட்பமிட்டு ஆன்மபூசைசெய்து, குறில், நெடில், அளபெடையென்னும் மாத்திரைகளின் முறைப்படி பிரணவவாதியாகவும் நமோந்தமாகவும் மந்திரங்களே யுச்சரித்தலாம். இலிங்கசுத்தி: ஸ்நானவேதிகையில் விரித்த வஸ்திரத்தினுலே சடுத்தாசனங்கற்பித்து இலிங்கத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அந்த ஸ்நான வேதிகையில்வைத்து விதிப்படி பூசித்து, நின்மாலியங்கழித்து, இலிங்கத்தையும் ஆவுடையாரையும் அலம்பிச் சாமானியாகியத்தாலுஞ் சுத்தோதகத்தாலும் அபிஷேகஞ் செய்து, தைலமுதல்அருக்கியசலமீருகமுறைப்படி யபிஷேகஞ்செய்து, கிருவொற்றுடைசாத்திப் பீடத்திலெழுந்தருளப்பண்ணி ஓர்புஷ்பஞ்சாத்துதலாம். (இப்பஞ்சசுத்தி புறப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்தி.) இனி அகப்பூசையின்கட் பஞ்சசுத்திகளாவன: பூதசுத்தி, ஆன்மசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தியென்பனவாம். அவற்றுள்; பூதசுத்தியாவது: பூதம்-சூக்குமபூதம் என்பது மூப்பத்தாறுதத்துவங்கள் நாமமல்ல, அவையனைத்துஞ்சடம், அவையுந்தாமாகக் காரியப்படமாட்டாவென்றறிதலாம். ஆன்மசுத்தியாவது: அப்படியறிதல் திருவருளானன்றி ஆன்மபோதத்தாலன்றென்றறிதலாம். திரவியசுத்தியாவது: ஆன்மபோதத்தாற் ரூனேயறிதற்குச் சேட்டையில்லையென்று கண்டதொண்டே ஆன்மாவுக்கறிவில்லையென்றறிந்து, கண்டு கேட்டுண்டெயிர்த்தற் றறிவுதெல்லாம் திருவருளென்றறிதலாம். மந்திரசுத்தியாவது: ஐந்தெழுத்தைச் சிகாரமுதலாகமாறி அதனுண்மையை விசாரித்தறிதலாம் இலிங்கசுத்தியாவது: பதியெங்கும் பூரணமாய்ப் பசுபாசங்களிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்துநின்ற தன்மையறிந்து, அத்தலைய சிவம் இலிங்கத்தினுமெழுந்தருளியிருக்குமென் றறிதலாம். (திருவாத. திருப்பெருந்துறை. எ உரை.) புறப்பூசையிலேசெய்கிற தானசுத்திக்குப் பதிலாக அகப்பூசையிலே ஆன்மசுத்தியென்றூர்; அகப்பூசைக்கு ஆன்மா தானமாதலில்.

பஞ்சஞானன் — புத்தன். (வழக்.)

பஞ்சணை—டஞ்சாலாயமெத்தை. (உ - ம்.) "பத்திமண்டபத்திற்போவார்பஞ்சணை மிசையேபோவார்" (சிவரக. விசையை. உசை.)

பஞ்சதசகம்—பதினைந்து. (வழக்.)

பஞ்சதசசிராத்தம்— அந்தியேட்டிமுதலிய கிரியைகளுளொன்று. (சைவச. பொது வி. உகக. உரை.)

பஞ்சதசம்—பதினைந்து. (வழக்.)

பஞ்சதசாட்சரி— பதினைந்தட்சரத்தாலாய ஒரு மந்திரம். (சி. சி. பாயிர. ஞாஉப்.)

பஞ்சதசி—அமாவாசி, பௌர்ணமை.(உ-ம்.) "பதினுண்கிருநான்குபஞ்சதசிதையின்முதலுள்" (சைவச. பொதுவி. கஉ.)

பஞ்சதந்திரம்—1. ஒரு நூல்; அஃது: அசம்பிரேட்சியகாரித்துவம், அர்த்தநாசம், சந்திவிக்கிரகம், சுகிர்லாபம், மித்திரபேதம் என்னுமை வகைத் தந்திரங்களேயுடையது. 2. பரீட்சாதந்திரம், பேததந்திரம், மித்திரகாரியதந்திரம், வஞ்சநாததந்திரம், விசுவாசதந்திரம். (வி-ணி. உகஉ.)

பஞ்சதரு — பஞ்சதாரு, கற்பகமுதலியன. (சூ. நிக. ச: உ.)

பஞ்சதன்மாத்திரை—சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தமென்னுமைந்து தன்மாத்திரைகள்;இவை: பூதாதிகவாங்காரத்திற் ரூன்றுவன. (சிவஞானசி. உ. சூத். சுச.)

பஞ்சதாரை—சருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

பஞ்சதாளம் — ஐவகைத்தாளம்; அவை: சச்சற்புடம், சாசற்புடம், சட்பிதாபுத்திரிகம், சம்பத்திவேட்டம், உற்கடிதம் என்பன. (சங்கீதநூலிற்காண்க.) பொருட். நிகண்டிலறிக.

பஞ்சதிரவியம்— 1. கொசலம், கோமயம், தயிர், பால், நெய் என்பன. (வழக்.) 2. மூல பஞ்திரவியம், காடுபடுதிரவியம், நாடுபடுதிரவியம், நகர்படுதிரவியம், கடல்படுதிரவியம் என்பன; இவற்றுள் மூலபடுதிரவியமாவது: மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம். காடுபடுதிரவியமாவது: தேன்கூடு, தேன், அரக்கு, மயிற்பீலி, நாவி. நாடுபடுதிரவியமாவது: செங்கெல், சிறுபயறு, கரும்பு, வாழை, செவ்விழநீர். நகர்படுதிரவியமாவது: அரசன், பித்தன், கருங்குரங்கு, யானை, கண்ணுடி. கடல்படுதிரவியமாவது: உப்பு, முத்து, பவளம், சங்கு, ஒக்கோலை. (சூ. நிக. கஉ: சக, சஎ, சஅ:) காடுபடுதிரவியத்தில் தேன்கூடு ஒன்றென்றார். பிங்கலத்தில் அதனைநீக்கிச் சூடாமணியில் இறடியென்றார். இறடி-கருந்தினை. 3. சீரகம், சண்பகப்பூ, கோட்டம், அதிமதுரம், ஏலம் (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சதிராவிடம்—திராவிடம், கர்நாடம், கூர்ச்சரம், மகாராட்டிரம், தெலுங்கமென்பன. கர்நாடம் - தமிழ்தெலுங்குதேசங்கட்கிடையிலுள்ளது. (அபிதாநசி.)

பஞ்சதீர்த்தங்கள் — ஐவகைத்தீர்த்தங்கள்; அவை: ஆரிடதீர்த்தம், தேவதீர்த்தம், பிதிர்தீர்த்தம், மானிடதீர்த்தமென்பன. (சைவச. பொதுவி. சுசு. உரை.)

பஞ்சதுந்துபி—கஞ்சக்கருவி, கண்டக்கருவி, தாளக்கரு, தோற்கருவி, நரம்புக்கருவி, என்னுமைவகை வாத்தியம். (கோயிற்பு. நடராச. அ: உரை.)

பஞ்சதூபம் — அகில், கருஞ்சீதாரி, குங்திருக்கம், குக்குலு, சூடன்கற்பூரம். (சிவதரு.)

பஞ்சநகம்—1. ஆமை. 2. புலி. 3. யானை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சநகி—உடும்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சநதி—திருவையாறு. (பெரியபு. திருநாவுக். ஈசுக.)

பஞ்சநமக்காரம்—(அருக) ஓர் நமக்காரம். (சிந்தா. பதுமை. கஉச. உரை.)

பஞ்சநிம்பம்—1. ஐவகைவேம்பு. நல்வேம்பு, மலைவேம்பு, நிலவேம்பு, கருவேம்பு, சிவனார்வேம்புஎன்பன. 2. வெப்பிலை, பட்டை, பழம், பூ, வேர் என்றுங்கூறுவர். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சப்பள்ளி—ஒரு திருப்பதி. (திருவாச. சேர்த்தி. கஈ.)

பஞ்சப்பிரமசடங்கழர்த்தி — சதாசிவன். (சி. சி. க: அ. சிவாக்.)

பஞ்சப்பிரணவகலைகள்—அகார, உகார, மகார, விந்துநாதங்கள். (சி. சி. ச: ஈ. ஞாநப்.)

பஞ்சப்பிரமசடங்கதேவர் — பதினொரு மந்திரதேவர். (சைவச.பொதுவி. ருஉஅ உரை.)

பஞ்சபிரமசடங்கம் — பதினொருமந்திரம். (சைவவி. ககஉ.)

பஞ்சப்பிரமம்—1. சத்தியோசாதம்,வாமம், அகோரம், தற்புருடம், ஈசாநம் என்னும் மந்திரங்கள். (வி-ணி. ஈக.) 2. யசுர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு.உரை.)

பஞ்சப்பிரமமந்திரசரீரி — சதாசிவன். (கூர்மபு. வருணு. கஉ. உரை.)

பஞ்சப்பிரமவடிவு — பஞ்சப்பிரமமந்திரவடிவு. (சி. சி. க: ருஈ. சிவஞா.)

பஞ்சப்பிரமை — பேதப்பிரமை, கர்த்தவ்வியப்பிரமை, சங்கப்பிரமை, விகாரப்பிரமை, ஜகப்பிரமைஎன்பன; இவற்றுள் பேதப்பிரமை: பிரமமும் பரமேசுவரனும் வேறென்பது. கர்த்தவ்வியப்பிரமை: கர்த்திருத்துவாதீகம் வாஸ்தவமென்பது. சங்கப்பிரமை: சரீரத்திரய அவிச்சின்னஞுகிய ஆத்மாவைச் சங்கனுய்க் காணப்படுகிறது. விகாரப்பிரமை: சகத்துக்குக் காரணமாகிய பிரமத்தை விகாரியென்பது. ஜகப்பிரமை: காரணமானபிரமமன்றி இந்தச் சகத்துச் சத்தியமென்பது. (வாசுதே.ஈஈக.)

பஞ்சப்பிராணன்—பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையான இரசோகுண முதலியவற்றினின்றும் பிறந்து கிரியாதாநபேதங்களிஞல் ஐந்து வகைப்பட்டிருக்கும் பிராணவாயு; இஃது: இருதயத்தாநத்திலிருந்து பசிதாகங்களை உண்டாக்கும்போது பிராணனென்றும், குதத்திலிருந்து மலசலவிசர்ச்சநஞ்செய்யும்போது அபாநனென்றும், நாபியிலிருந்து அந்நபாநாதிகளைப் பசநமாக்கும்போது சமானனென்றும், கண்டத்திலிருந்து மூச்சுவிடும்போது உதாநனென்றும், சரீரமெங்குமிருந்து உணவுகளைச் சகல நாடிகளிலுமிழுக்கும்போதுவியாநனென்றும் பெயர்பெறும். (விசார. ஈஎசு.)

பஞ்சபசு—ஐவகைப்பசுக்கள்; அவை: நந்தை பத்திரை, சுரபி, சுகீலை, சுமனை என்பனவாம். (சிவதருமோத். கோபுரவி. கஉஉ.)

பஞ்சபட்சி— 1. எழுத்துப்பொருத்தமறியும் ஐந்துபட்சி; அவை: வல்லூறு, ஆந்தை, காகம், கோழி, மயில் என்பன. அவைகட்குமுறையே எழுத்துக்கள் அ, இ, உ, எ, ஒ என்பன. (சூ. நிக. கஉ: ஈஉ.) 2. வைப்புப்பாஷாணமுப்பத்திரண்டிலொன்று.

பஞ்சபட்சிக்காதல்—ஒருசாத்திரம். (வழக்.)

பஞ்சபலோதகங்கள் — எலுமிச்சம்பழச்சாறு, குழஞ்சிப்பழச்சாறு, தமரத்தம்பழச்சாறு, நாரத்தம்பழச்சாறு, மாதுளம்பழச்சாறுஎன்பன.

(சைவச. பொது. நிகச. உரை.)

பஞ்சபாடாணம்—ஐவகைப் பாடாணம் (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சபாண்டவர்—பாண்டுவினந்து புத்திரர்; அவர் தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்பவர். "பாரதம்"பார்"

பஞ்சபாணம்—மன்மதாத்திரமைந்து; அவை: முல்லை, அசோகு, வாசம், சூதம், நீலம் என்பன. அவை முறையே தைக்குமிடம் உச்சி, நெற்றி, நெஞ்சு, மூலை. குய்யம் என்பன. (உ-ம்) "பஞ்சவரினப்பிறந்தோன்பஞ்சவன் பேரவையெய்திப்பஞ்சபாண - வஞ்சகன்செய்" (பாரத. அருச்சுனன்றீர். ஈகூ.)

பஞ்சபாணன்—மன்மதன். (உ-ம்.) "பாதி யிரவினிற்பஞ்சபாணனுந்தம்பகைவனுர்க்கமை த்தநந்தவநத்திற்புக்கான்" (சிவரக. அபுத்தி பூ. கக.)

பஞ்சபாணவித்தை—மன்மதாத்திரத்தி லுண்டாமைந்துபாதி; அவை: சுப்பிரயோகம், விப்பிரயோகம், சோகம், மோகம், மரணம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: நு0.)

பஞ்சபாதகம்—ஐந்து தோசகம்; அவை: களவு, கள்ளுண், குருநிந்தை, கொலை, பொய் என்பன. (உ-ம்.) "பஞ்சபாதகன்" (சூ. நிக. கஉ: ஈகூ.)

பஞ்சபாதகன்—பஞ்சபாதகஞ்செய்வோன். (வழக்.)

பஞ்சபூதசீசரம்—தாழகம், வீரம், கௌரி, வெள்ளை, லிங்கம். (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சபூதம்—ஐந்துபூதம்; அவை: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம். (சூ.நிக.கஉ:சஉ.)

பஞ்சபேதி—அன்னபேதி, மாங்கிசபேதி, சத்திரபேதி, பரிசபேதி, தாமபேதி.(வைத்திய பரிபா.)

பஞ்சம்—1. ஐந்து. 2. கருப்புக்காலம், சிறு வீலக்காலம். (1, 2-சூ. நிக. கஉ: ஞகரவெ. ச.)

பஞ்சமகாயக்கியங்கள்—பஞ்சமகாயாகம், அக்கினிகருமம், தேவபூஜை, பிதிர்பூஜை, விருந் தோம்பல், வேதாத்தியயனம். (கூர்மபு. வருண. ஈஈ. உரை.)

பஞ்சமந்தீராதனு—சாதகருடைய தியான பூசைகள்நிமித்தமாக உபசாரமாய்ச் சிவனுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட ஐந்துமந்திரமாகிய தேகம். (சி. சி. க: நுஈ: சிவாக்.)

பஞ்சமந்தீரம்—ஐந்துமந்திரங்கள். (உ-ம்.) "பஞ்சமந்திரதனு"

பஞ்சமம்—ஒரு பண்; அது: தேவாரப்பண் களிலே, பகவீலேயோதும்பண்பத்திலொன்று. 2. கந்தருவமத்திமதூளைக்கு அடுத்ததூளை. (பெரியபு. ஆகாய. உச. உரை.) 3. சத்ததாளத் தொன்று.

பஞ்சமர்—ஐந்தாஞ்சாதிக்காரர். (வழக்.)

பஞ்சமலம்—ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதாநசத்தி என்னுமைந்து மலங்கள். (சி. சி. உ: அள. ஞாநப்.)

பஞ்சமி—1. அவிட்டமுதலைந்துநாள், அவிட்டபஞ்சமியாம். 2. ஐந்தாந்திதி.

பஞ்சமிலேவவாதம்—சிற்றுமணக்கு.(வைத் தியபரிபா.)

பஞ்சமுகன்—சிவன். (சூ. நிக. க: எ.)

பஞ்சமுத்திரைகள்—1. ஆசாரியர்களுக்குரிய ஐந்து சிந்நங்கள்; அவை: திருநீறு, உருத்தி ராக்கமாலை, பூணூல், உத்தரீயம், உட்டினிடம் என்பன. (சைவச. ஆசாரிய. சரு. உரை.) 2. பதுமம், சங்கம், மகரம், சக்கரம், தண்டமென் னும் ரேகைரூபமான முத்திரைகள். (உ-ம்.) "திருவடிவிற்றிருப்பஞ்சமுத்திரையுந்திகழ்ந்தி லங்க" (பெரியபு. மானக்கஞ். உச, மாவிரதச் சமைத்தோர்மேனியிற்றிரிக்குமடையாளமா கியமுத்திரை.)

பஞ்சமூர்த்திகள்—சதாசிவன், மகேசுவரன், ருத்திரன், விட்டுணு, பிரமன்என்பவர். (சி. சி. க: சுo. சிவாக்.)

பஞ்சமூலம்—ஐவகைமூலம்; அவை: சிறு பஞ்சமூலம், பெரும்பஞ்சமூலம்என விருவகை ப்படும். 1. சிறுபஞ்சமூலம்-திப்பிலிமூலம், சித் திரமூலம், செவ்வியம், சுக்கு, பேரரத்தை என்பன. 2. பெரும்பஞ்சமூலம்—தழுதாழை, பாதிரி, பெருங்குமிழ், வாகை, வில்வம்என்பன. (வைத்தியபரியா.)

பஞ்சமூலி—வெள்ளெருக்கு, மாவிலிங்கம், சித்திரமூலம், புனல், முருங்கை என்பன. (வைத்தியபரிபா.) புனல்என்பது வாலுளுவை யென்றார்.

பஞ்சயாகம்—1. கன்மயாகம், செபயாகம், ஞாநயாகம், தபோயாகம், தியாநயாகம்என்பன. (சிவதரு.) 2. தெய்வவேள்வி, பிரமவேள்வி, பூதவேள்வி, மானிடவேள்வி, தென்புலத்தார் வேள்வி என்பன. (பிங்கல. ஈகுரு.)

பஞ்சயோகம்—அபாவயோகம், பரிசயோ கம், பாவயோகம், மகாயோகம், மந்திரயோகம் என்பன. (வேதா. சூ. உஉஅ.)

பஞ்சரத்தினம்—ஐவகையிரத்தினம். (உ-ம்.) "மைந்துறுசெம்மணிமுத்துவாள் வைரம்பஞ் யொளிவழங்குநீலமைந்து" (திருவிளை.மாணிக் கம்வி. எச.)

பஞ்சரம்—1. கூடு. 2. செருந்திமரம்.(1,2-சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. க.)

பஞ்சராத்திரம் — வைணவமதத்தொன்று; அது: சோமுகாசுரன் வேதங்களைக் கவர்ந்தகாலத்துத் திருமாலிலுலைந்திரவிலருளப்பட்ட நூல். (உ-ம்.) "மாசில்பஞ்சராத்திரத்தின்வழி நடப்போர்" (ஏகாதசி. காலநிர்ணய. கஅ.) பாஞ்சராத்திரம் எனவும் வழக்குண்டு.

பஞ்சரிடிகோத்திரம்—அகத்தியர், காசிபர், கௌசிகர், கௌதமர், பாரத்துவாசர் என்பவர் கோத்திரம். (சைவச.பொதுவி. சகூடு. உரை.)

பஞ்சரித்தல்—1.கெஞ்சிக்கேட்டல்.(உ-ம்.) "பஞ்சரித்துத்தாவனமேயென" (திருப்பு. டுஎச.) 2. விரிவாய்ப்பேசல். (வழக்.)

பஞ்சரிப்பு—பஞ்சரித்தல். (வழக்.)

பஞ்சநுத்திரம் — அதர்வசிகோபநிடதம், அதர்வசிரோபநிடதம், காலாக்கினிருத்திரோபநிடதம், கைவல்லியோபநிடதம், சுவேதாச்சுவதரோபநிடதம் என்னுமைந்துபநிடதங்கள். (கந். நவ. கஅ.)

பஞ்சலக்கணம் — 1. இலக்கணமைந்து; அவை: எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்பன. 2. புராணபஞ்சலக்கணம்; அவை: "மணித்திரள்பதிகடன்மாநிலவரைப் பிற்-றணிப்பில்பல்லுலகமுந்தத்துவகையும்-மன்னமுன்னுள்வகுத்தவிர்த்தாநந்தமும், அன்னவையொடுங்குறுமடைவுமந்வந்தரத்-தியற்கையும்புலவரிருடியர்மரபும் மயக்கறுமிவ்விரு வகையினர்சரிதமும் என்னும் புராணவிலக்கணமைந்தே" (கூர்மபு. பாயிரம். உரை.)

பஞ்சலவணம் — ஐவகையுப்பு; கல்லுப்பு, இந்துப்பு, பொட்டிலுப்பு, வேலையலுப்பு, கெந்தப்பொடியுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சலாங்கலதானம்–ஐந்து கலப்பைகளைக் கொடுக்குந்தானம். (உ-ம்.) "பஞ்சலாங்கலதானத்தின்பகுதியைச்சுருக்கிச்சொன்னேம்" (கூர்மபு. தான. முரை. சுச.)

பஞ்சலிங்கம் — சுயம்புலிங்கம், காணலிங்கம், தெய்விகலிங்கம், ஆரிடலிங்கம், மானிடலிங்கம் என்பன. (சிவாலயதரிசனவிதியிற் காண்க.)

பஞ்சலீலை–ஆலிங்கனம், சும்பனம், தாடனம், மைதுனம், நகவர்ணனை. (த. நி. போ. உருக.)

பஞ்சலோகம்—1. ஐந்துலோகம்; அவை: இரும்பு, ஈயம், செம்பு, பொன், வெள்ளி. (பிங்கல. கஉசூ.) திரிகடுகு, செவ்வியம், கொடிவேலி யென்று வைத்தியபரிபாடை அகராதியிற்கூறுவர்.

பஞ்சவடி—1. ஒருதலம்; அது: கோதாவரிக் கரையில் நாசிகாத்திரியம்பகத்துக் கணித்தாயுள்ள ஒருஇடம்.(உ-ம்.) "குன்றின்-பாங்கருளாலுறையுள்பஞ்சவடிமைஞ்ச" (இராமா. அகத்தி.டுஎ.)[பஞ்சவடம்-ஐந்துஆலமரங்கள்.] வடத்தையுடையதுவடி. 2. மயிர்ப்பூணூல். (பெரியபு. மானக்கஞ்ச. உகூ.)

பஞ்சவர் — 1. பாண்டியர். (உ-ம்.) "செருமான்பஞ்சவரேறே" (புறநா.டுஅ.)"பஞ்சவன்" பார். 2. பாண்டமெக்கள். (உ-ம்.) "பஞ்சபாணம்" பார்.

பஞ்சவர்தூதன்—திருட்டிணன்.

பஞ்சவலக்கம்—அத்தி, அரசு, ஆல், பூவரசு, வேல் என்பனவற்றின் பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சவன்—பாண்டியன். (உ-ம்.) "பஞ்சவனிடத்தமணரேவிவிட்டமதயானைவிழ" (திருவிளை யாலையெய். க.) பஞ்சதிராவிடத்தையுமுடையவனென்பர்.

பஞ்சவன்னக்கிளி — ஒருனக்கிளி; அஃது: ஐந்துவண்ணமுடையது. (வழக்.)

பஞ்சவன்னம் — ஐந்துவன்னம்; அவை: கருமை, செம்மை, பச்சை, மஞ்சள், வெண்மை, என்பன (சி. சி. க-ஆம் சூத். உஉ. உரை.)

பஞ்சவாசம் — ஐவகைவாசம்; அவை: இலவங்கம, ஏலம், கருப்பூரம், சாதிக்காய், தக்கோலம் என்பன. (உ-ம்.) "பன்னலங்கொள்கனிபலபண்டமும்பஞ்சவாசம்பரிமளகந்தமும்-மின்னலங்கொள்காளாஞ்சிபொற்பள்ளயம்"(சிவரக. தேவிநாடடியம். கடு.) (சூ. நிக. கஉ: சுடு.)

பஞ்சவாதனம் —அனந்தாசனம், கூர்மாசனம், சிங்காசனம், பத்மாசனம், யோகாசனம் என்பன. (சி. சி. பர. மாயா. கரு.)

பஞ்சவாயுக்கள் — கிருகரன், கூர்மன், தனஞ்சயன், தேவதத்தன், நாகன் என்பன. (சி. சி. பர. மாயா. கடு.) அபானன், உதானன், சமானன், பிராணன், வியானன் என்பன. (சைவச. பொதுவி. உகூக. உரை.)

பஞ்சவிஞ்சதி—இருபத்தைந்து. (ஞானாமிர்தம்.)

பஞ்சவிடயம் — பஞ்சப்பொறியினுலறியப்படுவன; அவை: இரசம், உருபம், கந்தம், சத்தம், பரிசம் என்பன. (வழக்.)

பஞ்சவிதசாத்திரம்—லௌகீக, வைதீக, ஆதியாத்மீக, ஆதிமார்க்கீக, மாந்திரிக மென்பன. (த. நி. போ. கச.)

பஞ்சவிதவட்டகர்கள்–அதிகுய்யாஷ்டகர், குய்யாகுய்யாஷ்டகர், குய்யாஷ்டகர், பௌத்திராஷ்டகர், லோகபாலாஷ்டகரென்னுமிவர். (வி-ணி.)

பஞ்சவில்வம்— நித்தியகன்மநெறியிற் காண்க.

பஞ்சா—மகமதியருடையவிழாக்களிற்கொண்டாடுமொருசிந்நம். (வழக்.)

பஞ்சாக்கரம் — 1. ஐந்தெழுத்து. 2. பஞ்சாக்கரம்; அது: ஐந்தெழுத்தாலாய ஒரு மந்திரம். [பஞ்சாக்கரத்தின் பேதமாகிய எட்டெழுத்து முதலியனயும் பஞ்சாக்கரமெனவும் வழங்கப்படும்.] கொடிக்கவியிற்காண்க. (சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்.காப்பு.சிவஞா. உரை.)

பஞ்சாக்கிநி—1. உதராக்கிநி, சூரியதாபாக்கிநி, தவாக்கிநி, நிதாகாலாக்கிநி, இரவிகாந்தாக்கிநிகள். (வீ-ணி. கருசு.) 2. தவஞ்செய்வோர் நிற்குமைந்தக்கிநி; அது: நாற்றிசைக்கும் நான்குதீக்குண்டம் மேலே சூரியன். (சி. சி. அ: கக. மறை.) நிதாகம்-மூதிர்வேனில்.

பஞ்சாக்கிநிக்கொடி — வேலிப்பிரண்டை, காட்டுக்கருணை, மரள், புளிநறளை, நறளைக் கிழங்கு. (வைத்தியநூல்களிலறிக.)

பஞ்சாங்கக்கூர்மை — ஆமை. (வைத்திய பரிபா.)

பஞ்சாங்கநயஸ்காரம்- கால்கைதலையென்னும் பஞ்சாங்கமும் பூமியிற்படிய வணங்கல். (சிவாலய. கo.)

பஞ்சாங்கபலன் – பஞ்சாங்கநிரூபிதத்திற் கண்டபலன். (வழச்.)

பஞ்சாங்கம்—1 ஐந்துறுப்புக்கள். (உ-ம்.) "அட்டாங்கபஞ்சாங்கத்திறத்திணெடு நன்று பணிந்தெழுந்து"(சிவரக.கணபதிவந்தனை.கக.) 2. காலத்திநங்களாகிய வாரம், திதி, நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் என்னுமைந்து. (சூ. நிக. கஉ: ஙகூ.)

பஞ்சாங்கி – பஞ்சாங்கஞ்சொல்வோன். (வழக்.)

பஞ்சாங்துலம்–ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி)

பஞ்சாசது — ஐம்பது. (சி. சி. உ: நிஎ. சிவாக்.)

பஞ்சாசயம் — ஆமாசயம், இரத்தாசயம், கர்ப்பாசயம், சலாசயம், மலாசயம் என்பன.

பஞ்சாசற்பாவம்—ஐம்பதுபாவம்; அவை: காரணமாயுள்ளது பதின்மூன்று, காரியமாயுள்ளது பத்து, இந்திரியபந்தம் பதிஞென்று, ஆங்காரம் எட்டு, புத்தி எட்டு. இவைபோகத்துக்குத்தாரகமாகிய புத்திதத்துவத்திலே அந்தப் போகத்திற்கேற்க உண்டான பாவத்தை உண்டாக்குங்குணம்; அவற்றுள் காரணம் பதின்மூன்றுவன: ஞானேந்திரியகன்மேந்திரியமாகிய புறக்கரணம் பத்தும், மநம்புத்தி அகங்காரமாகிய மூன்றந்தக்கரணமும். காரியம் பத்தாவன–பஞ்சபூதமும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளும். இந்திரியம் பதிஞென்றுவன–ஞானேந்திரியகன்மேந்திரியங்களும் மநமும். அகங்காரமெட்டாவன–தைசதம், வைகாரிகம், பூதாதி, தமம், மோகம், மகாமோகம், தாமிச்சிரம், அந்தாமிச்சிரம். புத்தி எட்டாவன–தன்மம், ஞாநம், வைராக்கியம், ஐஸ்வரியம், அதன்மம், அஞ்ஞாநம், அவைராக்கியம், அநைஸ்வரியம். (சதாசிவ.)

பஞ்சாசியம் — சிங்கம். (வைத்தியபரிபா.) பஞ்சம் விரிவு. அசியம்-வாய், முகமுமாம்.

பஞ்சாக்கரி — ஒரு மந்திரம். (த. நி. போ. உகருி.)

பஞ்சாடித்தீநுக்கை—ஒரு மீன். (ஒருகுழூஉக்குறி.)

பஞ்சாணியம்—மரமஞ்சள்.(வைத்தியபரி.) பஞ்சங்நியமென்றுங்கூறுவர். (வேறொரு வைத்திய அகராதியில்.)

பஞ்சாத்தீகாயம்—ஐந்துவகையான அத்திகாயங்கள்; அவை: சீவாத்திகாயம், அசீவாத்திகாயம், தர்மாத்திகாயம், அதர்மாத்திகாயம், ஆகாசாத்திகாயம் என்பன. (த.நி.போ.உஎச.)

பஞ்சாஸ்திரமந்திரங்கள் — அகோராஸ்திரம், சிவாஸ்திரம், சுரிகாஸ்திரம், பாசுபதாஸ்திரம், வியோமாஸ்திரம் என்பன.(வி-ணி.ஙக.)

பஞ்சாதாரம்–ஐந்தாதாரம். (சி. சி. அ: ஙo. ஞாநப்.)

பஞ்சாந்தகன்—சதருத்திரரிலே வாயுதிக்கினி ருக்கும சதருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎo.)

பஞ்சாநநம்—சிங்கம். பஞ்சம்-விரிவு. ஆநநம்-முகம். (சூ. நிக. ஙூ: உ.)

பஞ்சாமீர்தம்—ரசபஞ்சாமிர்தம். (சிவரகசி. பலிபீட. ஙூ.) பலபஞ்சாமிர்தம் சைவவிஞவிடையிலறிக.

பஞ்சாமிலம் — இலந்தை, எலுமிச்சை, நெல்லி, புளியாரை, மாதுளை சேர்ந்தது. ஆமிலம்-புளிப்பு.

பஞ்சாமுதம்—பஞ்சாமிருதம். (வழக்.)

பஞ்சாயி—திரட்கோரை.(பிங்கல.உஙஙச.)

பஞ்சாயம் — 1. ஐந்துபேர்கூடிய நியாயசங்கம். 2. மூத்தக்காசு. (வைத்தியபரி.)(வழக்.)

பஞ்சாயுதன்–விட்டிணு. (உ-ம்.) "திண்ணிய நேமிவலம்புரிவாள்கதைசிலைப்புடைநாய்கனும்' (பாரத. பதின்மூன்றும்போர். உஉச.)

பஞ்சார்கசம்–ஐந்தருக்கம்; அவை: இந்திரவில், தூமம், பரிவேடம், விதிபாதம் என்பன. இவற்றுன்வருந்தோடதத்தைப் பஞ்சார்க்கதோடமென்பர்.

பஞ்சாநுடபத்தீரம் — தன்கைப்பத்திரமுதலிய பத்திரங்களில் கொடுத்தவன் வாங்கின

வன் சான்றினரிருவர்வரைபவன் ஆகிய இவ்வைவரு மேவரையப்பட்டிருக்கும் பத்திரம். (மிருச. ஈடு.)

பஞ்சாலம்—ஒரு தேயம். (பாரதம்.திரௌபதிமா. ஈஉ.)

பஞ்சாவத்தை—ஐந்தவத்தை; அவை: சாக்கிரம், சுழுத்தி, சொப்பநம், துரியம், துரியாதீதம். (சிவஞாநசித். ச-ஆம் சூத். ஈஉ, ஈங)

பஞ்சாவயவம்–மேற்கோள், ஏது, எடுத்துக்காட்டு, உபநயம், நிகமநம் என்பன. (சி. சி. அளவை. கக. சிவாக்.)

பஞ்சாவாணபூசை — பஞ்சப்பிரமசடங்க தேவர் பதினெருவரையும், வித்தியேசுரர்எண்மரையும், கணேசுரர் எண்மரையும், உலோகபாலர் பதின்மரையும், அவர்களுடைய ஆயுதங்கள் பத்தையும் பூசித்தல்; அது: பிரமாங்கஞ்களேத் தளங்களிலும், வித்தியேசுரர்களேத் தளாக்கிரங்களிலும், கணேசுரர்களேப் பீடத்தின்கண்டத்திலும், உலோகபாலர்களேக் கீழ்ப்பீடத்திலும், தசாயுதங்களே ஆதாரசிலையின் மேலும் பூசித்தலாம். இவற்றுள் வித்தியேசுரர் எண்மராவார்: அகத்தர், சுக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, சிகண்டர், சிகண்டி. கணேசுரர் எண்மராவர்: கந்தி, மாகாளர், பிருங்கி, கணபதி, இடபம், கந்தர், பார்வதி, சண்டர். உலோகபாலர்பதின்மராவார்: இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசாநன், பிரமர், விட்டுணு. உலோகபாலராயுதம் பத்தாவன: வச்சிரம், சத்தி, தண்டம், கட்கம், பாசம், அங்குசம், கதை, சூலம், பதுமம், சக்கரம். (சைவச. பொதுவி. ருஉஅ, ருஉக. உரை.)

பஞ்சான்மா — அந்தரான்மா, சிவான்மா, தத்துவான்மா, பூதான்மா, மந்திரான்மர என்பன. [திராவிடமகாபாஷியத்தில் அத்துவிதச் சொற்குப் பொருளுரைவிடத்திலே நன்கு காணலாம், ஈண்டுறைப்பின் விரியுமென்க. யான் அச்சிட்டிருக்கிற அத்துவிதவாக்கியத் தெளிவுரையிலுங்காண்க.]

பஞ்சி—1. சோம்பு. 2. தூறு. 3. பஞ்சபூதம். (த. நி. போ. ககஅ.) 4. பஞ்சு. (உ-ம்.) "மருங்குலாரடி-பஞ்சிதேய்ப்புண்டன" (கந்தபு திருநாட்டு. ருo.) 5. வெண்டுகில் (உ-ம்.) "அவிர் பஞ்சி" (சிந்தா. இலக். ஈஅஎ.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பஞ்சிகை — 1. கணக்கு. 2. பஞ்சாங்கம். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சிநாண்–உபவீதம். (உ-ம்.) "பஞ்சிநாண் கலேதோன்மார்பும்" (திருவிளை. நகர. அங.)

பஞ்சிற்றெடர்—நூனூனி. (சூ.நி.க.சு:உக.)

பஞ்சீகாணக்கிரமம் — ஒரு பூதரூபத்தை இரண்டாக்கி ஒரு பாதி அந்தப்பூதமாகவேயிருக்க நின்றபாதி நாலாகி எஞ்சிநின்ற நாலு பூதங்களிலும் அந்நியோந்யம் வியாபித்திருக்கை. (சி. சி. உ: சுடு. சிவாக்.)

பஞ்சீகாணம் — பஞ்சபூதவமிசகூட்டம், பஞ்சபூதங்களாலுண்டான தேகஸ்திதி.

பஞ்சீகிருததூலபூதங்கள்—ஆகாயமுதலிய தூலபூதங்கள் ஒவ்வொன்று இரண்டுபாகமாய் அதில் ஒருபாகம் நிற்க மற்றையொருபாகமும் ஒவ்வொன்று நான்காகி அவ்வப் பாகங்களின் நிசாம்சத்தைவிட்டு இதரபூதங்களுடனே கூடுவது; இந்த ஸ்தூலபூதங்களிடத்தில் ஈசுவர மீட்சண்யத்தால் தூலபிரபஞ்சமுண்டாயிற்று. (வாசுதே அ.)

பஞ்சீகிருதபூதம் — பஞ்சீகிருததூலபூதம். (உ-ம்) "உரைத்திடுபூதங்களோரொன்றுதன்னிலோர்நான்கதாகி – விரித்திடுபூதங்களொரு நான்கினுள்ளுமேவுமதைமெய்ம்மை வேதம்-தெரித்திடுமாமுனிவர்பஞ்சீகிருத மென விரித்தறிவார்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. கநி. உரை.)

பஞ்சு — 1. சூதாடுவோர்வசங்கிக்குங் குழூஉக்குறியிலொன்று. (உ-ம்.) "பஞ்செனவுரைசெய்வர்பாலையென்பர்" (கந்தபு. கயமுகனுற்பத்தி. கசுஎ.) 2. பருத்தியப்சுமுதலியன. (உ-ம்.) "சந்திரகாந்தந்தனேச்சூழ்பஞ்சுதனில்"(சைவச. பொது. ககசு.)

பஞ்சுநீலப்பாணி—திருசி. (வழக்.)

பஞ்சுரம்—1. ஒருபண், பகற்பண்களிலொன்று, தேவாரத்திற்காண்க. 2. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். (பிங்கல. கஙஎஎ.)

பஞ்சுருத்தான்—ஒரு குருவி. வழக்குப்போலும்.

பஞ்சேந்திரியம்–ஐம்பொறி; அவை: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன. (உ-ம்.) "பஞ்சேந்திரியங்களிவற்றிலுமம் - பன்னுகாதுடல்கண்ணைக்குப்பகர்ந்திடுமூக்கென்றுகு - மன்னவைகட்கேளுநேந்திரியப்பேரமையுமாதோ' (மச்சபு. பிரமமுக. கo)

பஞ்சை — 1. இரப்போன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சைக்கியம் — ஐந்துவித ஐக்கியங்கள்; அது: ஈசுவரனுடைய தூலசரீரமாகிய விராட்டைப்பார்த்தால், சீவனுடையதூலசரீரம்விராட்டிலே அடங்கினபடியால் இவனுக்குத்தூலசரீரமில்லையென்பதும், ஈசுவரனுடைய சூக்குமசரீரமாகிய இரணியகர்ப்பத்தைப்பார்த்தால் இவனுடைய சூக்குமசரீரமதிலடங்கினபடி

யால் இவனுக்குச்சுக்குமசரீரமில்லை யென்பதும், ஈசுவரனுடைய காரணசரீரமாகிய மாயையைப்பார்த்தாலிவனுடைய காரணசரீரம் அதிலடங்குகிறபடியால் இவனுக்குக் காரணசரீரமில்லையென்பதும், ஈசுவரனைப் பார்த்தால் இவனுமவனிடத்திலடங்குகிறபடியால் இவன் வேறில்லையென்பதும், ஈசுவரசாட்சியாகிய பிரமத்தைப்பார்த்தால் இவன்சாட்சி அதிலடங்குகிறபடியால் அது வேறில்லை என்பதுமாம். (உபநிடதம்.)

பஞ்சையன்—1. எளியவன். 2. பலவீனன். (1, 2-வழக்.)

பஞ்சோபசாரம்—உற்சவாதிகளிலே செய்யப்படும் மூவித உபசார வகைகளுளொன்று; அவை: மண்சம்பந்தமான கந்தமூலபலன்கள், சுகந்தபுட்பாதிகள், பணிகாரம், அன்னம், அடைகாயாதிகளென்னும் பார்த்திவோபசாரமும், சலசம்பந்தமான நீர், பால், தயிர், வஸ்திராதிகளென்னும் ஆப்பியோபசாரமும், அக்கினிசம்பந்தமான உலோகாதி ஆபரணங்கள், தீபங்கள் கண்ணாடியென்னுந் தைசசோபசாரமும், வாயுசம்பந்தமான தூபம், சாமரம், மயில்விசிறி, யாதிகளென்னும் வாய்வோபசாரமும், ஆகாசசம்பந்தமான மணியோசை, மந்திராதிகள் என்னும் வைகாய சோபசாரமுமாம். (சிவதரு. க: ஈஅ. உரை.)

பஞ்ஞீல்—மக்கட்பரப்பு. (சூ. நிக. உ: அச.) பிங்கலத்திற் பஞ்ஞீலியென்பர்.

பஞ்ஞீலி — திருப்பஞ்ஞீலி என்னுமொரு சிவதலம். (தேவார.)

பஞ்ஞிலம்—தொகுதி. (உ-ம்.) "பன்னூறடுக்கியவேறுபடுபஞ்ஞிலம்" (புறநா. சுஉ.) மக்கட்டொகுதியென்பர் பதிற்றுப்பத்தில். பஞ்ஞிலம் என்றுங்கூறுவர்.

பட்கை—பாம்பின் மேல்வாயினேர்பல்; அது: காளி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பட்சகன்—பேருண்டியன். (வழக்.)

பட்சணம்—தீன்பண்டம். (வழக்.)

பட்சணி — 1. உண்போன். 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி. (1-வழக்.)

பட்சணித்தல்—உண்டல். (வழக்.)

பட்சணீயம்—உண்ணத்தகுபொருள். (வழக்.)

பட்சணை—இரை. (வழக்.)

பட்சதாபம்—பரிதாபம். (வழக்.)

பட்சநிர்த்தேசம் — இடத்தைக்குறித்தல். (சி. சி. நி: க. சிவாக்.)

பட்சபாதம்—ஓரம். (வழக்.)

பட்சபாதி—பட்சபாதஞ்செய்கிறவன். (வழக்.)

பட்சம்—1. பக்கம். 2. பதினைந்தாளெனக் கருதப்படுமொருகுறிப்புமொழி. (உ-ம்.) "அமிர்தக்குமரி" பார். [பிரதமைமுதல் பதினைந்தாளென்பதுபற்றிவந்தகுறிப்பு. 3. பிரியம். (வழக்.)

பட்சவாதம்—பாரிசவாதம். (வழக்.)

பட்சவாதி—ஓரவாரஞ்செய்பவன். (வழக்.)

பட்சி — 1. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 2. பறவை. இறகையுடையது.

பட்சிசாத்திரம் — பஞ்சபட்சியைக்குறித்தறியுநூல். (வழக்.)

பட்சித்தல்—உண்ணல். (வழக்.)

பட்சிப்பு—பட்சித்தல். (வழக்.)

பட்சிராசன்— பறவைவேந்தனாகிய கலுழன். (வழக்.)

பட்டகம் — 1. ஆடுதின்னுபாளை. 2. புழுக்கொல்லிச்செடி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பட்டங்கட்டி—பட்டவர்த்தன். (வழக்.)

பட்டங்கட்டுதல்—பட்டமணிதல். (வழக்.)

பட்டசாலை— பட்டத்திற்குவைக்கிற மாளிகை. சாலை-மாளிகை.

பட்டஞ்சூட்டுதல்—1. அரசரைக்குரவரைப் பட்டாபிடேகம்பண்ணி முடிசூட்டல். 2. பட்டப்பேர்கொடுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பட்டஞ்சூடுதல் — 1. அபிஷேகமடைதல். 2. பட்டமடைதல். (வழக்.)

பட்டடை—1. அடைகுறடு. (பிங்கல. கசுஈச.) 2. இசைக்கரணங்களெட்டினொன்று. (பெரிய பு. ஆனாய. உரு.) 3. தானியவுறைவிடம். (வழக்.)

பட்டத்துரை—பட்டவர்த்தன். (வழக்.)

பட்டத்தேவி—அரசி. (வழக்.)

பட்டப்பேர்—1. குலமுறைப்பேர். 2. பட்டஞ்சூட்டப்பட்டபேர். (1, 2-வழக்.)

பட்டம்—1. கவரிமா. 2. காற்றடிப்பட்டம். 3. குளம். (உ-ம்.) "பாவநாசமெனவுண்மோதருமபட்டமொன்று" (சேதுபு. பாவநாச. கூ.) 4. சதுக்கமுதலியபட்டம். தாண் முதலியவற்றிற்காண்க. 5. சீலை. தை. தைலவ. 6. நெற்றிப்பட்டம். (உ-ம்.) "பட்டப்போதகம்தேர்பரியாளெனும்படையுடைப்பாஞ்சாலர்" (பாரத. படையெழுச்சி. கூ.) 7. பதவி. 8. பெருங்கொடி. (வைத்தியபரிபா.) 9. பொன். 10. மரக்கலவகை. 11. வழி. 12. வாள். (சூ. நிக. கக: டகரவெ. கஈ.) 13. விலங்கின்படுக்கை. (1, 7, 8, 9, 10, 11, 12-பிங்கல. ஈளசுஅ.) (1, 4-வழக்.)

பட்டமங்கை — ஒருதிருப்பதி. (திருவாச. கீர்த்தி. சுஉ.)

பட்டமணிந்தாள்-பட்டந்தரித்தாள். (சிந்தா)

பட்டயம் — செப்புத்தகடுமுதலிய தகட்டி லெழுதிக்கொடுக்கிற சாசனம். (வழக்.)

பட்டர் — ஆதிசைவர்க்குரியவொருபெயர். (வழக்.)

பட்டவர்த்தனர் — பட்டந்தரித்த வ ர சர். (உ-ம்.)"மகுடவர்த்தனருடன் பட்டவர்த்தனரு டனுள்ளார்" (பாரத. படையெழுச்சி. எ.)

பட்டன் — 1. ஆதிசைவனுக்குரியபெயர். 2. சிவபிரான். (உ - ம்.) "பட்டனுக்கென்னைத் தன்பாற்படுத்தானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே" (திருப்பல். .)

பட்டன்று—பட்டது. (புறநா.)

பட்டனம் — கடற்கரையிற் பலதீவிற் பண் டம் விற்குமூர். (சூ. நிக. டு: ஈஎ.)

பட்டா—1. பட்டயம். 2. பாட்டமதமுரை த்த ஓராசிரியன். (வேதா. சூ. ச. உரை.) 3. வண்டிற்சில்லுகளுக்குப்போடப்படுமோரிரும்பு வளையம். 4. வாள். [இந்துஸ்.] (1, 3-வழக்.)

பட்டாங்கு-1. இயல்பு. (உ-ம்.) "பட்டாங்கி லுள்ளபடி" (நல்வழி.) 2. உண்மை. (பிங்கல. கஅ0கூ.)

பட்டாசிரியன்-ஒருசமையவாசிரியன், பாட் டமதவாசிரியன்.

பட்டாணி — 1. ஒரு குருவி. 2. ஒரு சாதி யான். [இந்துஸ்.] 3 ஒருவகைப்பயறு, பட் டாணிப்பயறு. (1, 3-வழக்.)

பட்டாதார்—நிலத்துக்குரியவர். (வழக்.)

பட்டாபிடேகம் — பட்டந்தரித்தற்கு ரிய வபிடேகம். (வழக்)

பட்டாரகர்—1. கடவுளர். (உ-ம்.) "அருத் தருமத்தரையாதிபட்டாரகராம்பரிசே" (திரு நூற். கடு.) 2. குருக்கள். (சைவவி.)

பட்டாரகன் — 1. அரசன். 2. கடவுள். (திருநூற். கடு.) 3. குரு. (சைவவி.)

பட்டாளம்-படைவகுப்பு (ஒற்குழூஉக்குறி.)

பட்டி — 1. அட்டவணை. வியாபாரிகள் வழக்கு. 2. இடம். 3. பூச்செடி. (சோழதேசத் திற் சிலவிடங்களின் மிகுதியாகவுண்டு.) 4. ஒருவிதசிகிச்சை. (தைலவ.) 5. களவு. (சூ.நிக. கூ: டுஅ.) 6. சிற்றூர். 7. சேலை. (பிங்கல.கஎகூ.) 8. நாய். 9. பசுக்கொட்டில். (பிங்கல. சுஅஅ.) 10. படல். 11. வாலையென்னுமோர்கருவி. (தைல.தைலவ.) 12. விக்கிரமாதித்தன்மந்திரி. (2,8,9-பிங்கல.ஈஅஎ.) (3,6,8,10,12-வழக்.)

பட்டிக்காடு—காட்டுக்குள்ளூர். (வழக்.)

பட்டிகட்டல்—மெல்லியசீலையைத்தக்கபடி பாளமாகக்கிழித்துத் தைலத்தில்நனைத்து அவ யவங்களிற் சுற்றப்படுவது. (தைல. தைலவ. கஉஅ.)

பட்டிகர்—திருடர். (பிங்கல. அஎசு.)

பட்டிகள்—பட்டிகர். (வழக்.)

பட்டிகை—1. அரைநாண். 2. ஏடு. (உ-ம்.) "பாறுமப்பொருண்மேற்கொண்டபட்டிகை" (பெரியபு. திருஞான. அகடு.) 3. சுவர்த்தலத் தின்சித்திரக்கம்பி. (வழக்.) 4. தெப்பம். 5. தோழிலிடும்யோகபட்டம். (உ - ம்.) "தோழி லிடும்பட்டிகையும்" (பெரியபு. மானக்க. உஈ.) 6. மூலைக்கச்சு. (1, 4, 6-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.)

பட்டிசம்—ஒரு ஆயுதம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பட்டினப்பிரவேசம் — நகரிவலம்வருதல். (வழக்.)

பட்டிடை—நந்தியாவட்டம்.(வைத்தியபரி.)

பட்டிநீ—உணவற்றிருத்தல். (உ-ம்.) "பட் டிநிகொண்டு" (சேதுபு. மங்கல. சஎ.)

பட்டிமண்டபம் — வித்தியா ம ண் ட ப ம். (உ-ம்.) "மகதநண்ணுட்டவாள்வாய்வேந்தன்- பகைப்புறத்துக்கொடுத்த பட்டிமண்டபமும் " (சிலப். இந்திரன்விழ.கoக,கoஉ.) கம்பருங்கலை தெரிபட்டிமண்டபம் என்றார்.

பட்டிமாடு — கொண்டிமாடு, பயிரழிக்கும் மாடு. (வழக்.)

பட்டிமை—1. களவுத்தன்மை. 2. வஞ்சம். (உ - ம்.) "பட்டிமையுருக்கள்கொடுபோறலரிது" (கந்தபு. சதமுகன். எ.) மை-விகுதி.

பட்டியல்—திண்ணைவிளிம்புக்கல். (வழக்.)

பட்டினம்—1. ஊர். (சூ. நிக. டு: ஈச.) 2. கடற்றுறையையடுத்த நகரம். (உ-ம்.) "பொன் மலர்க்கைதைவேலிசூழ்வேலைப்புறத்தொருபட் டினத்துள்ளான்" (தி ரு வி ளை. வன்னியுங் கிணறு. உ) 3. நெய்தனிலத்தூர். (சூ. நிக. டு: ஈகூ.)

பட்டினவர்—நெய்தனிலமாக்கள்.

பட்டீச்சுரம் — ஒரு தலம். (உ-ம்.) "பழை யாற்றுபட்டீச்சுரத்தாய்போற்றி" (தே வா ர. திருவீரட்டாந சு. திருநாவு.)

பட்டு—1. ஒரு பருத்தி. 2. சிற்றூர். (பிங் கல. சஎசு.) 3. பட்டுப்புடவை. (உ-ம்.) "பட்டி னைசந்தவல்குனங்கை" (திருவிளை.வளைய.ஈச.) 4. துகில். (சூ. நிக. எ: சுஈ.)

பட்டுக்கள்—வேதார்த்தத்தின் மகிமையைத் துதிப்பவர்கள். (வேதா. சூ. ஈ. உரை.)

பட்டுநூற்காரர் — ஒரு சாதியார். மதுரை யின் மிகுதியுள்ளார். (வழக்.)

பட்டுநூற்பூச்சி—ஒரு சிலம்பி. (வழக்.)

பட்டுப்பருத்தி — ஒருவகைப்பருத்தி, செம் பருத்தி. (வழக்.)

பட்டுப்பூச்சி—ஒரு சிலம்பி. (வழக்.)
பட்டை—மரத்தோல். (வழக்.)
பட்டைக்காறை—மாதருடைய ஒரு கழுத்தணி. (வழக்.)
பட்டைச்சாராயம்—வெள்வேலம் பட்டையைக்காய்ச்சி யிறக்குமோர்பாகம். (வழக்.)
பட்டைப்பெல்லி—பட்டைப்பிடி.
பட்டையம்—1. பட்டயம். ஐகாரம்போலி. 2. வாள்.
பட்டோலிகா — எழுதப்பட்ட ஒருவகைச் சீட்டு.
பட்டோலை — 1. அட்டவணை. (வழக்.) 2. அரசர்விடுத்திருமுகம். [இது பட்டோலிகா வென்னுஞ்சொல்லில் இக என்னுமெழுத்துக்கள்கெட்டும் ஆ ஐயாகத்திரிந்தும் வந்தது என்பர்.] 3. காரியக்குறிப்பெழுதுமோலை. (உ-ம்.) "பண்ணியபாவமெங்கள்பட்டோலைக் குட்படுமோ" (சிவரக. கத்திரிப்பூ. ஙக.)
பட்ப—ஒருவமவுருபு. (உ-ம்.)"மலைபடவரிந்து" (சிந்தா. நாமக. உஎ.) 2. மொய்ப்ப. (புறநா.)
படக்குப்படக்கெனல்—1. அச்சக்குறிப்பு. 2. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)
படகம் — 1. ஒரு வாச்சியம், இரணபேரி யென்பர். (உ - ம்.) "படகமாகுளிமுன்னுகும்" (சேதுபு. இராமன. சுறு.) (சூ. நிக. எ: ஙஙு) 2. கவரிமா. (சூ. நிக. ங: உக) 3. தம்பட்டம். (உ-ம்.) "சாதிவங்கமிரதிகளாற்படகமிரண்டகமிணையும்"(தைல. பாயிர. உஉ.) 4 திரைச்சீலை. (வழக்.) 5. பற்படகம். 6. விஷ்ணுகரந்தை. (5, 6-வைத்தியபரிபா.)
படகாரன்—1. ஓவியன். 2. நெய்வோன். (1, 2-வழக்.)
படத—ஒருவகை மரக்கலம். (உ-ம்.)"சோங்கு"பார்.
படதடி—கூடாரம். (வழக்.)
படங்கன்—ஒருமீன். (வழக்.)
படங்து—1. கூடாரம். (வழக்.) 2. பதங்கம். (தைல. தைலவ. கக.) 3. பெருங்கொடி. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. ங.) 4. மேற்கட்டி. (உ-ம்.) "மண்டுகொண்டற்படங்குமழைமலர்"(சிவரக. சுகமூஙி. கறு.)
படங்துந்தி நிற்றல் — குஞ்சித்தல், காலிற் பெருவிரன்மூதலிய விரலூன்றிநிற்றல். (சூ. நிக. ங: டுஙு.)
படநம்—படித்தல். (வழக்.)
படப்பு—வைக்கோற்போர். (வழ்க்.)
படப்பை — 1. கொல்லை. 2. தோட்டம். (உ-ம்.) "மனைப்படப்பையினிற்புக்கு" (பெரியபு. அரிவாட்ட. கஉ.) 3. பக்கம். (சிலப்பதி.) 4. பூந்தோட்டம். (உ - ம்.) "மஞ்சண்முன்றின் மணநாறுபடப்பை" (பெரும்பா. ஙறுசை.) 5. மருதநிலத்தூர். (உ-ம்.) "அன்னமுங்குயிலும் பயிலுநீழ்படப்பையத்திணுபுரியைமீண்டடைந்தான்" (பாரத. குருதுல. கூறி)
படப்போறி — தத்தி, பாம்பின்படத்திலுள்ள புள்ளிகள். (சூ. நிக. ங: சஙு.)
படபடத்தல்— } 1. துடிதுடிச்தல். 2.
படபடப்பு— } விரைதல். (1, 2-வழக்.)
படபடனெல் — 1. ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. கo: சஙு) 2. விரைவுக்குறிப்பு.(வழக்.)
படம் —1. எழுதும்படம். 2. காலின்படம். (சூ நிக. ங: டுஙு.) 3. காற்சேட்டி. 4. சீலை. (பிங்கல. கஉஎ ங) 5. திரைச்சீலை. பிரசன்ன படம் என்பதிலே படம்-திரை. 6. பாம்பின் படம். (உ - ம்.) "நாகத்தின்படமென்றுநடுங்கியே" (அரிச்ச. நாட்டு. டுஉ.) 7. யானைமுகப்படாம். (பிங்கல. கசுகஙு.) (1, 2, 3, 5-வழக்.)
படமக்கி—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)
படமஞ்சரி—ஒருபுருடராகம்; இஃது: அரசசாதி. இதன்மனைவிகள், தேசில்லிதை, தோடி. அதிதேவதை, இலக்குறி. (வி-ணி. உகங.)
படமடக்கி—தாழை. (வைத்தியபரிபா.)
படமரம் - நெய்வார்கருவியிலொன்று. (ஒரு குழூஉக்குறி)
படமாடம் — கூடாரம். (இராமா. பாலகா. வரைக்காட். கஎ.)
படமாளிகை—படங்குவீடு. (உ-ம்.) "ஏகுநெறிக்கிடையேபடமாளிகை" (சிவரக. தேவியமைய. கஉ.) [படம் சீலை.]
படமெடுத்தல்-பாம்புபடம்விரித்தல்.(வழக்.)
படர்—1. ஏவல்செய்வோர், நயன்படர். (வழக்.) 2. செலவு, நடை. (உ-ம்.) "வெயிற்கதிர்மழுங்கியபடர்கூர்ஞாயிற்றுச் – செக்கரன்ன" (மதுரை. சஙக.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) "காலபடர்"பார். 4. நினைவாலுண்டாகியநோய். (உ-ம்.) "அரும்படர்களேமே" (புறநா. கசறு.) 5 நினைவு. (உ-ம்.) "முட்கரந்துறையுமுய்யாவரும்படர்" (கு. பா. கக.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) "காட்டுத்தீ"பார். 7. படைவீரர். 8. வழி. (7,8-சூ. நிக. கக: டகரவெ. க.)
படர்க்கை—மூவிடங்களிலொன்று; அது: சொல்வானுங்கேட்பானுமாகிய விருவர் கூட்டத்துப்பிறந்து அவ் விருவரிடத்தும் நில்லாது அயலானிடத்திற்படர்வது. (உ-ம்.) "தன்மை முன்னிலைபடர்க்கைமூவிடனே" (நன். உசுசு. உரை.)
படர்கொடி — 1. பயிர்க்கொடி. (வழக்.) 2. பீர்க்கு. (வைத்தியபரிபா.)

படர்ச்சி — 1. நடை. சி-தொழிற்பெயர் விகுதி படர்தல். 2. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக. அ: நி.)

படர்தல்—1. அகலம். (உ-ம்.) "பணமருப் பினிணையொடியப்படர்ந்தபொற்றேழ்" (இரா மா. மாரீசன்வதை. கூ.) 2. செல்லுதல். (உ-ம்.) 'அந்தகன் றூதென-வண்ணள்பிற்படர்வாரென வாயினர்" (இராமா. கர. கச.) 3. நினைத்தல். (சூ. நிக. அ: கூசு.) 4. பரவுதல். (உ-ம்.) "பாசடை"பார்.

படர்தாமரை—ஒருகரப்பனோய். (வைத்திய பரிபா.)

படர்தி—போகின்றாய். (புறநா.)

படர்தேமல்—படர்தாமரை, ஒருகரப்பன்.

படர்ந்து—நினைத்து. (புறநா.)

படர்மல்லிகை—ஒருபூண்டு.(வைத்தியபரி.)

படர்வு—படர்ச்சி. உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

படரும் — வருந்தும். (உ-ம்.) "பண்டிமை யோர்களாற்படருந்தாவர்.(கந்தபு.எதிர்கொள். க.) [இது படர்என்னும் பெயரடியாகத்தோன் றிய பெயரெச்சம்.]

படருருக்கி—செந்நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

படரை—ஆவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

படல்—1. அகப்படுத்தல். 2. உண்டாதல். 3. ஒன்றுடனேதோய்தல், பொருந்தல். (வள். கசஅ. அதி. நி.) 4. சாதல். இல்லையாதல். 5. தட்டி. (1, 2, 3, 4, 5-வழக்.)

படலம்—1. ஆணவமலம். (சி. பி. கை.) 2. இரத்திநக்குற்றம். 3. இலக்கியச்செய்யுட்கூறு பாடு. (பிங்கல. உகஅ.) நன்னூலில், ஒருதெறி யின்றி விரவியபொருளாற் பொதுமொழிதொ டரவருவதென்பர். 4. நேத்திரபடலம் 5. படல். (2, 4, 5-வழக்.)

படலி—வீட்டின்மேற்கூரை. (வழக்.)

படலிகை—1. கைமணி. 2. படலம்.(உ-ம்.) "மறப்பயின்றிடுங்கண்ணினர்படலிகைவயங்கி யநோக்கத்தார்" (கந்தபு. மார்க்கண்டே. சுஅ.) 3. பூந்தட்டு. 4. பெரும்பீர்க்கு. (சூ. நிக. ச: கூநி.) 5. வட்டவடிவு. (1, 3, 5-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஅ.)

படலை—1. இலைத்தொடை. (உ-ம்.)"பைந் தளிப்படலைப்பரூஉக்காழாரம்" (சிலப். அந்தி. சக.) 2. கட்டும் படற்கதவு. (வழக்.) 3. கிண் ணிமாலை. 4. தாழை. (உ-ம்.) "படலைக்கண் ணிப்பரேரெறுழ்த்திணிதோள்.(நெடுநல்.கூக.) 5. திரள். (உ-ம்.) "விரவுபன்மணிகள்காண்ற விரிகதிர்ப்படலைபொங்க'(பெரியபு.கண்ணப்ப. கசo.) 6. பரந்தவடிவு. (உ-ம்.) "பரந்ததோர னேககோடிபரிதியிற்படலைகாண்று"(சூ.நிக.கக: டகரவெ. உஅ.) 7. மாலை. (கூர்மபு. பிரகிருதி. க. "கண்ணி"பார். 8. மூடிமாலை. (பிங்கல. கூஎநிநி)

படலைக்கண்ணி—1. கலம்பகமாகியமாலை. (உ-ம்.) "பல்பூமிடைந்தபடலைக்கண்ணி" (பெ ரும்பா. களச.) 2. தழைவிரவினமாலை. (உ-ம்.) "படலைக்கண்ணிப்பரேரெறுழ்த்திணி தோள்" (பெரும்பா. சுo.)

படவு—படகு. (வழக்.)

படவை—1.செருப்படியென்கிறவோர்பூடு. (வைத்தியபரிபா.)

படற்கள்ளி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

படாஅ—பட்டு. (புறநா.)

படாகி—புளுகுகிறவன். [இந்துஸ்.]

படாகை—1. கிராமம். (வழக்.) 2. பெருங் கொடி. (உ-ம்.) "பசுங்கொடிப்படாகைப்பந்தர் நீழல்" (சிலப். ஊர்காண். உகசு.)

படாசாரம்—சத்திசாரம். (வைத்தியபரி.)

படாந்தரம்—முழுப்பொய். (வழக்.)

படாப்பழி—இல்லாப்பெரும்பழி. (வழக்.)

படாம் — 1. கூடாரம். (உ-ம்.) "சித்திரப் படாத்துப்புக்கான்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். அஎ.) 2. சீலை. (தைல.தைலவ. ககக.) 3. திரைச்சீலை. (வழக்.) 4. பெருங்கொடி. (சூ. நிக. எ. எச.)

படார்—சிறுதூறுகள். (உ-ம்.) "அதிரல்பூத்த வாடுகொடிப்படாஅர்" (முல்லை. நிக.)

படார்படாரெனல் — ஒரொலிக் குறிப்பு. (வழக்.)

படாரழக்கி—வெண்ணையுருவி. (வைத்திய பரிபா.)

படாரன்—பிடாரன். (வழக்.)

படாரெனல்—படாரிதல். ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

படி—1. ஒப்பு. (உ-ம்.) "படிதவிர்பூதவெள் ளம்படர்தலும்" (கந்தபு. ஏமகூட. உநி.) 2. ஓரளவு, ஒருநாழி. 3. ஒருவமவுருபு. 4. குணம். (சூ. நிக. அ: எக.) 5. குதிரையங்கவடி.(உ-ம்.) "கட்படிமீதின்மணி" (திருவாத. குதிரை யிட்ட. கஎ.) 5. சம்பளம். (உ-ம்.) "படியாக வெனக்குத்தந்த" (அரிச்ச. மயான. சo.) 7. சோபாநம். 8. தரம். (வழக்.) 9. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 10 நாழி. 11. நிறையறிபடி. 12. பகை. 13. படித்தரம். (உ-ம்.) "இரணிய வருமாமுற்-சீரார்தரவருதிருநாள்படி மு தல்" (கோயிற்பு. திருவிழா. நிo.) 14. பிரதி. (பரி பாடல்.) 15. பூமி. (உ-ம்.)"படிவிசும்பும்பகைத் தாலென" (அரிச்ச. நாட்டு. கூ.) (பிருதிவிதத் துவம் என்பர் ஞானமிர்தத்தில். 16. வாயிற் படி. 17. விதம். (உ-ம்.) "பூசைபுரியும்படி

யெலாம்" (பிரமோ. பிரதோ. க.) (3, 7, 12-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உச.) (8, 10, 11, 16-வழக்.) வைத்தியபரிபாடையில், சிறுசிறுப் படிக்குங்கூறுவர். சீவகசிந்தாமணியில், உருவம் என்றுங்கூறினர்.

படிக்கட்டளை — கோயின்முதவியவற்றிற் குள்ள நித்தியவிருத்திச்செலவு. (வழக்.)

படிக்கம் — துப்பற்பாத்திரம். (பிங்கல. கஉருடு.) (வழக்.)

படிக்காசு—1. இராமநாதபுரம் இரகுநாத சேதுபதியின் சமஸ்தானத்திலிருந்த ஒரு புலவர். என்பர். 2. படிகொடுக்கும்பணம். (வழக்.)

படிக்காரம்–சீனக்காரம்.(கம்மாளர்வழக்கு.)

படிக்காரர்—படிவாங்குவோர். (வழக்.)

படிக்கால்—ஏணி. (சிந்தா.)

படிகம்—1. படிகலிங்கம். (உ-ம்.)"மன்னும் படிகத்தின்" (சைவச. பொது. டுசுo.) 2. பளிங்கு. (உ-ம்.) "செழும்படிகநிறத்தாளை" (அரிச்ச. பாயிர. கo.) 3. பிச்சை. (பிங்கல. உகசுசு.) 4. வெள்ளிலோத்திரம். (வைத்திய பரிபா.)

படிகமணி–படிகக்கல்லிஞற்கடைந்த மணி வடம். (சிவதரு.)

படிகாரம்—சீனக்காரம். (வைத்தியபரிபா.)

படிகை — 1. நந்தியாவட்டம். (வைத்திய பரிபா.) 2. படிவு. கை-தொழிற்பெயர்விகுதி.

படித்தரம்—நிபந்தனை. (வழக்.)

படித்தல் — 1. கற்றல். இவன்படிக்கிறான். (வழக்.) 2. வாசித்தல். (உ-ம்) "பண்ணுதல்" பார்.

படித்து — தன்மைத்து. (பெரியபு. திருநாளைப். கச.)

படித்துறை—படிக்கரை. (வழக்.)

படிதம்—1. ஒருவகைச்சாதிமாணிக்கம். (உ-ம்.) "பதுமநீலமும்வித்துமும்படிதமும்-விதிமுறைபிழையாவிளங்கியசாதியும்" (சிலப். ஊர்காண். கஅசு, கஅஎ.) 2. கூத்து. (சூ. நிக. க: சஅ.)

படிதல் — 1. அமைதல். 2. இறங்கல். 3. கலத்தல். (பிங்கல. கசுஎக.) 4. குழித்தல். (உ-ம்.) "பொற்றண்மலர்வாவிபடிந்து" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. உஉ.) 5. தாழ்தல். (திருமுருகாற்றுப்படை. அo-ஆம் அடி.) 6. திருந்துதல். (உ-ம்.) "இசைபடியும்படிபாடிலர்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சசு.) 7. பழகல். (உ-ம்.) "பாழியங்குடுமிப்பொலங்கிரிகுழைத்துப்படிந்தபின்" (கூர்மபு. கடவுள்வாழ். க.) (1, 2-வழக்.)

படிந்து—முகந்து. (பரிபாடல்.)

படிநம்—பக்குவம். (வழக்.)

படிப்பனை—படிப்பு. (வழக்.)

படிப்பாளி—கற்றோன். (வழக்.)

படிப்பித்தல்–1. கற்பித்தல். 2. பழக்குதல். (1, 2-வழக்.)

படிப்பு—1. படித்தல், வாசித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. பழக்கம். (வழக்.)

படிப்போன்—மாணாக்கன். (வழக்.)

படிமக்கலம்–கண்ணுடி. (பிங்கல. கஉருசு.)

படிமத்தாள் — தேவராட்டி, சந்தநக்காரி. (உ-ம்)"குறக்கோலப்படிமத்தாளை நேர்நோக்கி" (பெரியபு. கண்ணப்ப. சசு.)

படிமத்தான்—தேவராளன். (பெரியபு.கண்ணப்ப. சஅ. உரை.) படிமம் - வெறியாட்டென்பர்.

படிமதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (சூ.நிக. கஉ: கஉo.)

படிமம் — 1. கண்ணுடி. 2. சுத்தம். 3. பாவை. (சிந்தா.) 4. வெண்மை. 5. வெறியாட்டு. (பெரியபு. கண்ணப். சஅ. உரை.) (1, 2, 4, 5, (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

படிவுண்டி–நோற்றுப்பட்டினிவிட்டுண்ணுமூணவு. (உ-ம்.) "பார்ப்பனமுதுமகன்படிமவுண்டியன்" (மணிமே. மணிமேகலா. சுசு.)

படிமா—ஒப்பு. (உ-ம்.) "மன்றகுமென்றங்கதுபடிமாவாமலிவித்தார்" (கோயிற்பு.நடராச. சசு.) [பிரதிமாவென்னும் வடசொல்படிமாவென்றுயிற்று.]

படிமானம்—1. கீழ்ப்படிதல். 2. திருத்தம். (1, 2-வழக்.)

படிமை—1. தவவேடம். (உ-ம்.) "பல்புகழ் நிறுத்தபடிமையோனே (தொல். சிறப்பு.) 2. தன்மை. (உ-ம்.) "அமுதின்படிமையளாம்" (சேதுபு. பிரமகத்தி. உக.) 3. தெய்வவடிவு. (சிலப்பதி.)

படியகம்—படிக்கம். (பிங்கல. கஉருடு.)

படியச்சு–1. ஒருகருவி. (ஒருகுழூஉக்குறி.) 2. ஒருபொருளிருந்தவண்ணமயங்காதகாட்டுதல்; அவை: எடுத்துக்காட்டுமுதாரணம்.(பி-வி. சுசு.)

படியர்—படிவத்தையுடையோர். (சிந்தா.)

படியரம்—ஓரரம். (ஒருகுழூஉக்குறி.)

படியவைத்தல்—படியச்செய்தல். (வழக்.)

படியளந்தோன் — விட்டுணு. (சூ. நிக. க: கசு.)

படியாள்—படிக்காரன். (வழக்.)

படியினை—படிவித்தனை. (புறநா.)

படியீயர்—படிக. (ஐங்குறு. கசஉ.)

படியோர்—தன்னைவணங்காதார். (உ-ம்.) "படியோர்த்தேய்த்த" (மலைபடு. சஉசு.)

படியோலை–பிரதியோலை. (உ-ம்.)"மூட்சி" பார்.

படிலன் — 1. வீரன். 2. வேலைக்காரன். (1, 2-வழக்.)

படிவம்—1. தான்வழிபடுதெய்வம். (உ-ம்.) "பைஞ்சேறுமெழுகியபடிவமன்னகர்" (பெரும் பா. உகஅ.) 2. வடிவு, உடல். (உ-ம்.) "மாந்தர் படிவங்கொடுநடந்தார்" (திருவாத.திருப்பெரு. கசு.) 3. விரதம். (உ-ம்.) "கற்றேய்த்துடுத்த படிவப்பார்ப்பான்" (முல்லை. கஎ.)

படிவர்–1.சடைமுடியோர். (சூ. நிக. உ: ச.) 2. முனிவர். (உ-ம்.) "பாதங்களேக்கடிந்திடும்படி வரப்படிவர்" (சிவரா. உற்பவ. அ.)

படிவு—1. அழுந்துகை. உ-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. உருவம். (உ-ம்.) "சித்தர்மேனியும் படிவெழிற்செல்வமு நோக்கி" (திருவிளை. இரச. கசு.) [படிவம் என்பதினிறுதிகெட்டு நின்றது என்பர்.] 3. படிதல், குளித்தல். 4. தாழ்தல். (படிதல்பார்.)

படிறர்—1. திருடர், படிறு களவு. 2.தூர்த்தர். (சூ. நிக. உ: சடு.) 3. பொய்யர். (உ-ம்.) "படிறனின்னேர்க்குப்பகரார்நூலே"(நன்.ககக) 4. வஞ்சகர், படிறு-வஞ்சனை.

படிறு—1. களவு. 2. பொய். 3. வஞ்சனை. (உ-ம்.) "பாவமெனவடிவெடுத்தபடிற்றமணர்" (திருவிளை. மெய்க்கா. க.) (1, 2-சூ. நிக. கக. டகரவெ. சு.)

படீரம்—1. சந்தனம். (உ-ம்.) "இதிற்படீரங் கஞ்சவளையமிருவோர்" (தைல. தைலவ. டுங.) 2. சிவப்பு. (பிங்கல. ககஙங.)

படீரொனல் — படீரிதல். ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

படு—1. உப்பு. (தைல. தைலவ.) 2. கள்ளு. (உ-ம்.) "படுவைவாயாலுண்ணுமலுண்ணவருந் தீவினையும்" (சேதுபு.துராசார. ச0.) 3. சூலை. (சூ. நிக. ச: டுஉ.) 4. குளம். (உ-ம்.)"பனிநீர்ப் படுவிற்பட்டினம்"(சிறுபா.கடுங.) [மடுவுமாம்.] 5. செயப்படுபொருளையுணர்த்துமொருவிகுதி. (உ-ம்.) "அடிக்கப்பட்டான்" (நன்னூலுரை.) 6. நன்மை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. அ.) 7. தெரிநிலவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "படுபறைபல வியம்ப" (கலி. க.) 8. பேரறிவு. (பிங்கல. ஙஎடுஅ.) 9. மிகுதிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "படுபொய்" (வழக்.)

படுக்காளி—பொய்யன். (வழக்.)

படுக்தம்—உண்டாக்கும். (புறநா.)

படுக்கை — 1. அடிப்பட்டடை. (வழக்.) 2. படுத்தல். கை-தொழிற்பெயர்விகுதி. 3. மக்கட்படுக்கை; இவை: மூன்றென்பர், இருவருந்தனித்தனிப்படுத்தற்கிரண்டும், இருவருங்கூடிப்போகதுகர்தற்கொன்றுமாம்.(சிந்தா.) 4. விலங்கின்படுக்கை. (3, 4-வழக்.)

படுகர் — 1. இழிந்தேறும் வழி. (வழக்.) (பிங்கல. சஅஉ.) 2. குளம். 3. பள்ளம். (2, 3-சூ. நிக. டு: உங, சுக.)

படுகள்ளன—வலுகள்ளன். (வழக்.)

படுகளம்—போர்க்களம். (பிங்கல. சுஉஉ.)

படுகாடு—சுடுகாடு. (சூ. நிக. டு: டுங.)

படுகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

படுகி—சீனக்காரம். (வைத்தியபரி.)

படுகிடங்து—பொறிக்கிடங்கு. (வழக்.)

படுதழி—யானைமுதலியபடுகிடங்கு.(உ-ம்.) "மூவிருசமபமாகியபடுகுழியினூடிழிகின்றுய்" (வைராக். சதக. கச. (சூ. நிக. ங: க.)

படுகை — ஆற்றங்கரையையடுத்த நிலம். (வழக்.)

படுத்த— வீழ்த்த. (புறநா.)

படுத்தல்—1. அகப்படுத்தல். (உ-ம்.) "கேவெடராகிக்கெளிறதுபடுத்தும்"(திருவாச.கீர்த்தி. கஎ.) 2. அமைத்தல். (சி.சி.சு: ங. சிவஞா.) (திருவிளை. திருநகரங்க. சடு.) 3. கொலைசெய்தல். (உ-ம்.) "படுக்கும்பாணம்" (சிவரக. கண. கச.) 4. சயனித்தல். 5. சிதைத்தல். (உ-ம்.) "கறித்துமிழ்ந்து-படுத்தனன்" (திருவிளை. நாக. கசு.) 6. தளவரிசைசெய்தல். (உ-ம்.) "கற்படுத்தான்" 7. தாழ்த்திக்கூறுதல். (உ-ம்.) "எடுத்தல்படுத்தல்நலிதல்" (நன். அஅ.) (4, 6-வழக்.)

படுத்தலோசை — தாழ்த்திக்கூறுமிசை. (நன்னூல். பதவிய. க0-ஆம் சூத்திரவுரை.)

படுத்து — 1. கொட்டப்பண்ணி. (புறப்பொருள்வெ. .) 2. செய்து. (புறநா.)

படுத்துதல்—படுத்தல். (வழக்.)

படுத்துநுமம்—வெள்வேலமரம். (வைத்தியபரிபா.)

படுதல்—1. அகப்படுதல். (உ-ம்.) "பட்டமான்போல்" (அரிச்ச. மயான. சஙு.) 2. இல்லாமை, அஸ்தமித்தல். (உ-ம்.) "வெங்கதிர்படுமுன்" (திருவிளை. மெய்க்கா. கடு.) 3. உண்டாதல். 4. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "படுகண்முரசங் காலியம்ப" (மதுரைக். உஙஉ.) 5. சகித்தல். (வழக்.) 6. சாதல். (உ-ம்.) "சயத்திரதன்கொடுங்கணையாற்முன்படுதலுறுதியெனச்சாற்றுவாயே" (பாரத. பதின்மூன். உஙக0.) 7. தாழ்தல். (உ-ம்.) "பமெணியிரட்டமருங்கில்" (திருமுரு.அ0.) 8. பூத்தல். 9. விளித்தல். (புறநா.) (3, 8- சூ. நிக. கக: டகரவெ. அ.)

படுதா—திரைச்சீலை. [இந்துஸ்.]

படுதாமரை—படர்தாமரை.(வைத்தியபரி.)

படுநிலம்—பாலைநிலம், நீரில்லாநிலம். (சூ. நிக. ரூ: ஈ0.)

படுபயன்—பெரும்பயன். (உ-ம்.) "படுபய னும்பார்த்துச்செயல்" (வள். சுஎசு.)

படுபழி—மிகுபழி. (வழக்.)

படுபாக்கு — உண்டாதல். (உ-ம்.) "இழுக் காற்றினேதம்படுபாக்கறிந்து" (வள். கசுச.) பாக்கு-தொழிற்பெயர்விகுதி

படுபு — 1. தோன்றுதல். (உ-ம்.) "படுபறி யலனேபல்கதிர்ச்செல்வன்" (புறநா. ஈச.) 2. பட்டி. 3. படுதல். (2, 3-ஐங்குறு.)

படுபோய்—முழுப்பொய். (வழக்.)

படுபோழது—மாலைநேரம். (வழக்.)

படுமலை-1. ஒருவகைப்பாலைப்பண். (உ-ம்.) "படுமலைநின்றபயங்கெழுசீறியாழ்" (புறநா. கஈரு.) 2. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். பிங்கல. கஈஎஎ.)

படுமலைப்பாலை—துத்தமேகுரலாகிற்படு மலைப்பாலை;இது: எழுவகைப்பாலையிலொன்று. (பிங்கல. கசo0ச.)

படுவநாயகி—படுவநாயகி. பாற்சோற்றி. (வைத்தியபரி.)

படுவர்—கள்விற்போர். (சூ. நிக. உ: ஈரு.)

படுவன்—ஒருசிலந்தி. (வழக்.)

படுவான்-அழிவான். படுதல்-இல்லையாதல்.

படுவி — 1. கள்விற்பாள். 2 குறியவள். (சிந்தா.) 3. தொழுத்தை. (1, 2-சூ. நிக. கக: டகரவெ. கஎ.)

படுவை—தெப்பம். (சூ. நிக. எ: ருஉ.)

படூ—படித்தி. (ஐங்குறு.)

படை — 1. அடிமை. (உ-ம்.) "மன்னுயிர்ப் படைபின்றொடர்ந்து" (கோயிற்பு. இரணிய வன்ம. கo.) 2. அடக்கு; இது: மதிலினடக்கு. (பெரியபு. பூசல்நா. எ.) 3. எய்வன எறிவன குத்துவன வெட்டுவன என்னுந் தொடக்கத் தனவற்றிற்குப்பொதுப்பெயர். (தொல்.சொல். சசு.சேநா.) 4. கல்லணை. (உ-ம்.) "பொற்படை பொலிந்த" (சிந்தா. இலக்.ருசு.) 5. கலப்பை. 6. செறுப்படை. (வைத்தியபரி.) 7. தானை. 8. நித்திரைக்குரியபடுக்கை. 9. படுக்கையில்சிறு பூளை செம்பஞ்சுமுதலியவற்றூல் பதம்படுத்தல். (உ-ம்.) "படையமைசேக்கையுட்பாயலினறி யாய்நீ" (கலி.கo.) 10. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 11.போர்.(உ-ம்.)"தேசிவன்படைக்குமேலவை" (சேதுபு.வேதாள.சக.)(5,6,7-பிங்கல.ஈஎருக.)

படைக்கலம் — ஆயுதம். (உ-ம்.) "படைக் கலக்குரவன்மீண்டு-போதரு மளவில்" (திரு விளை. அங்கம். கஉ.)

படைச்சால்—உழுவுசால். (படை-கலப்பை.)

படைத்தல்-1.ஆன்மாக்களுக்குத் தநுகரண புவநபோகங்களை முதற்காரணத்தினின்றுந் தோற்றுவித்தல். (சைவவி. க.) 2. உடைத்தா தல். 3. சம்பாதித்தல். 4. சோறுமுதலியவுண் கலத்திடுதல். 5. நிவேதிக்கவிடுதல். (2, 3, 4, 5-வழக்.)

படைத்தலைவன்—சேநாபதி; இவன்: அர சர்க்குத்துணையாகிய ஐவகைக்குழுவி லொரு வன். (சூ. நிக. கஉ: ஈஎ.)

படைத்தீசினோர்—படைத்தவர். (புறநா.)

படைத்தோன்—சிருட்டிகர்த்தா. (சூ. நிக. க: சுருு.)

படைப்பு-1, சம்பாத்திமம். (உ-ம்.)"படைப் புப்பலபடைத்துப்பலரோடுண்ணும்" (புறநா. கஅஅ.) 2. சாதம்முதலியபடைத்தல். 3. சிரு ட்டி. (சி. சி. க: சூ. ருசு.) 4. சிருட்டிக்கப்பட் டது. 5. செல்வம். (புறநா.) (2, 4-வழக்.)

படையிற்றல்— ஆயுதவித்தைகற்பித்தல். (சூ. நிக. கஉ: ருஉ.)

படைமடம் — வீரரல்லாதார்மேலும், மூது கிட்டார்மேலும், புண்பட்டார்மேலும், மூத்தா ரிளையார்மேலும் போர்செய்தற்குச்செல்லுதல். (உ-ம்.) "படைமடம்படா அன்பிறர்படைமயக் குறினே" (புறநா. கசஉ.)

படைமரம்—நெய்வார்கருவியி லொன்று. (ஒரு குழூஉக்குறி.)

படையுன்று — இரத்நதிரயம்; அவை: சம் மியற்கைநந்திராணம், சம்மியற்கதாரிசநம், சம் மியற்கசாரித்திரம். (உ-ம்.) "வலங்கொண்டலர் தூயடியேத்துமவையமூன்றும்படை மூன்றும்" (சிந்தா. சீவக. கசுஉ.) சைநவ.

படையறுவகை—மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படையென்பன. (சூ. நிக. கஉ. ருஎ.)

படையன்—அடிமை. (வழக்.)

படையாச்சி — ஒருசாதி. (சோழநாட்டு வழக்கு.)

படையாளர்—ஆயுதவீரர். (வழக்.)

படையியங்கரவம்—வெட்சித்திணைக்குரிய துறைகளுளொன்று; அது: நிரைகோடற்கு எழுந்தபடைபாடிப்புறத்துப் பொருந்தமரவம். நிறைமீட்டற்கு எழுந்தபடை விரைந்துசெல் லுமரவம். (உ-ம்.) "படையியங்கரவம்பாக்கத்து விருச்சி" (தொல். பொரு. ருஅ.)

படையிராசன்—வெடியுப்பு. (வழக்.)

படையிறங்குதல் — பாளையம்போ டுதல். (உ-ம்.)"பயிலும்வேண்முநிவர்மேற்படையிறங் கியவெயிலுறுபாசறை" (சேதுபு.கந்தமா.ஈஎ.)

படையுறுப்பு–படையணி. (சூ.நிக.உ:அங.)
படையுறை—ஆயுதவுறை. (சூ.நிக.எ:கசு.)
படைவதுப்பு—படையணி,வியூகம்; அஃது: எழுவகையுறுப்புக்களையுடையதாய் வகையால் நான்காய் விரியால் மூப்பதாம். (வள். படையாட்சி. குறிப்பு.)
படைவாள்—1. கலப்பை. (சூ. நிக. எ:சஅ.)
படோல்— } பேய்ப்புடல். (உ-ம்.)"அதி
படோல்ராசி– } லை"பார். (வைத்தியபரி.)
படோகம்—சிப்பி. (வைத்தியபரி.)
படோலம்–1. முள்ளுவெள்ளரி. 2. யானை கட்டுந்தறி. (1, 2-வைத்தியபரி.)
படோலிகை—புடல். (வைத்தியபரி.)
பண்—1. அமைவு. (வழக்.) 2. இசை. 3. இசைப்பாட்டு. (பிங்கல. கஎசுஎ,) 4. குதிரைக் கல்லணை. 5. கூத்து. 6. நெஞ்சுமுதலியபெருந்தாகமெட்டினும் எடுத்தல்முதலிய கிரியைகளெட்டானும் பண்ணப்படுவது. (உ-ம்.) "பெருந்தாகமெட்டினும்– பாவா-யெடுத்தன்முதலாயிருநான்கும்பண்ணிப் - படுத்தாமையாற் பண்ணென்றுபார்" (இசைநூல்.)(சிலப். அரங்கே. உசு. உரை.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8 வாகனங்களின்மேற்றவிசு, அலங்காரமுமாம். (இராமா. அயோத்தியர். மந்திரப். உ.) (4, 5-சூ. நிக. கக. ணகரவெ. கக.)
பண்செயீதல்—பண்படுத்தல். (வழக்.)
பண்டக்சாலை—களஞ்சியம். [தெலுங்கு.]
பண்டகன்–பொக்கிஷசாலைக்காரன். (உ-ம்.) "நீங்கலரியபண்டகனேர்நின்றுவினவ" (சேதுபு. அநும. கஙு.)
பண்டகி—பெருந்திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
பண்கொடி—பிரம்பு. (வைத்தியபரி.)
பண்டசாலை—1. அணிகலன்முதலியவைக்கும் வீடு. 2 பண்டகசாலை. (1, 2-வழக்.)
பண்டபதார்த்தம்—இரசநிரசவஸ்துக்கள். (வழக்.)
பண்டம்—1. அறிவு. (உ-ம்.) "பாதம்பணிவார்கள்பெறுபண்டம்மதுபணியா" (தேவார. திருவெண்ணைநல்லூர். நு. சுந்தர.) 2. உடல் (உ-ம்.) "பண்டம்பொய்க்கூறை" (திருமந்திரம். யாக்கைநிலையா. உ.) 3. உணவுப்பொருள். (வழக்.) 4. சரக்கு. (உ-ம்.) "பொன்மலிந்தவிழுப்பண்டநாடார" (மதுரைக். அஉ.) 5. பண்ணிகாரம். 6. பொருள். (உ-ம்.) "விரிவுற்றிபெலபண்டநிறைந்திடுவியலிடமும்"(சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கசு.) 7. பழம். (சிந்தாம.) 8. பொன். (4, 5-பிங்கல. கஎசுஅ.)
பண்டமண்டலி–வெள்ளைச்சாரணை.(வைத்தியபரி.)

பண்டமாற்று — பொருள்மாற்றுதல். (நன்னூ. ஆவியுமொற்றும் என்னுஞ்சூத்திரத்திற் காண்க.)
பண்டர்—பாடற்கீழ்மக்கள். (உ-ம்.)"இசைவலானடித்ததன்பண்டர்–குழுக்களுங்குலகுலைந்திட" (திருவிளை. விறகுவிற். சஅ.)
பண்டரங்கம்—பாண்டரங்கம் என்னுங்கூத்து. (உ-ம்.) "பண்டரங்கமாடுங்காற்பிணையெழிலணைமென்றோள்" (கலி. க.)[விகாரம்.]
பண்டறிசுட்டு—முன்னறியப்பட்ட தொன்றைக்கருதுஞ் சுட்டுச்சொல். (உ-ம்.) "கல்லாடம்" (உடலக்கண்ணன். இந்திரன். அகரம். பண்டறிசுட்டு.)
பண்டன்—ஆண்டன்மையில்லாதவன்.
பண்டகி—பெருந்திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
பண்டாகி—சேம்பு. (வைத்தியபரி.)
பண்டாரசன்நிதி — சைவாதீனங்களிலே யுபதேசிக்கிற ஆசாரியர்க்குரியவொரு பட்டப்பெயர். (வழக்.)
பண்டாரத்தி — இரப்பாண்டியின் மனைவி. (வழக்.)
பண்டாரம்—1. இரப்பாண்டி. 2. பலபண்டம். (சூ. நிக. சு: கஉ.) 3. பொக்கசம். (உ-ம்.) "ஆகமபண்டாரமும்பாங்குறவிளங்கும்" (அருணகிரிபு. திருநக. சரு.) [தெலுகு.] 4. பொக்கிஷசாலை, நிதியறையென்பர் பரிபாடலில். (உ-ம்.) "பல்லாருங்கொள்கவெனப்பண்டாரந்தனைத்திறந்து" (திருவிளை. தடாதகைப். உக.) 5. மடாதீனங்களிலே அபிடேகம்பெற்றபதே சிக்கு மாசிரியர்க்கும், இல்லறத்திலே அபிடேகம்பெற்றிருந்து சீடருக்குபதேசித்துப் பூர்வ அபரக்கிரியைகளைச்செய்திருக்குமா சிரியர்க்கும் பெயர். (1, 5-வழக்.)
பண்டாரி—பொக்கிஷக்காரன். (வழக்.)
பண்டி—1. உரோகிணிநாள். (உ-ம்.)"பிணபூசமந்தம்பண்டி" (விதாந. குணகுண. கக.) 2. வண்டி. (இராமா. நாட்டுப். நுசு.) 3. வயிறு. (உ-ம்.)"கண்டதுகான்முளைகண்புனல்சோரப்-பண்டிகொழுந்துபசித்தழலோடும்" (சேதுபு. மங்கல. நுசு.)
பண்டிகை—1. திருவிழா. [தெலுகு.] 2. பெருநாள்; இது: துலுக்கர்கொண்டாடுந் திருநாள். (1, 2-வழக்.)
பண்டிதபாரீப்பாரி — பார்ப்பாரில் மருத்துவர். (வழக்.)
பண்டிதம் — 1. வித்தையறிவு. 2. வைத்தியம். (வழக்.)
பண்டிதர்–அறிவுடையார். (உ-ம்.) "பண்டிதர்பொற்பாதநினைப்பாம்" (சைவச.பாயிர.கசு.)

பண்டிதவாயீ–கடுக்காய். (தைல. தைலவ. க.)

பண்டிதன் — 1. புதன். (சூ. நிக. க: சுக.) 2. புலவன். பண்டிதம்-வித்தையறிவு. 3. வைத்தியன். (வழக்.)

பண்டு–முன்னுள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. பழமை. (சூ. நிக. அ: சறு.)

பண்டுகம்—1. அசமதாகம், ஓமம். 2. செவ்வகத்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பண்டை—1. அநாதி. (உ-ம்.) "பண்டைய விருள்பறியும்படி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சச.) 2. பண்டு. ஐ-சாரியை. 3. முன். (உ - ம்.) "பண்டையிற்பெரிதே" (புறநா. கo.)

பண்டையர், பண்டையோர் — முன்னோர். (வழக்.)

பண்ணமைத்தல் — சமைத்தல். (உ - ம்.) "போர்ப்பண்ணமைத்தநகம்பூட்டி" (சிந்தா. சோவிந். ஈசு.)

பண்ணமைமுழவு — எழுவகைமுழவுகளு ளொன்று; அது: மூரசு, நிசாளம், துடுமை, திமிலை என நான்குவகைப்பட்ட வீரமுழவு. (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.) [பண்மைமுழ வெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.]

பண்ணல் — 1. கலைத்தொழிலெட்டிலொன்று; அது: பாடநினைத்தபண்ணுக்கு இணை, இளை, பகை நட்பான நரம்புகள்பெயருந் தன்மாத்திரையறிந்தவீக்குதல். (கூர்மபு. அட்டமூ. க. உரை.) 2. செய்தல். (உ-ம்.) "பண்ணியபாவங்கள்பகரொணாதவே" (சிவரக. சிவனடியார். கஅ.)

பண்ணவர்—1. குருமார். 2. திண்ணியர். 3. தேவர். (சூ. நிக. க: சஉ.) 4. பாடகர். பண்-பாட்டு. 5. முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ) (1,2-பண்ணவன் என்பதில் ஒருமைவிகுதிபோலப் பண்ணவர் என்பதிலே பன்மைவிகுதி பெற்றது.)

பண்ணவன் — 1. அருகன். (உ-ம்.) "பண்ணவனெண்குணன்பரத்தில்பழம் பொருள்" (சிலப். நாடுகாண். கஅ.அ.) 2. குரு. 3. திண்ணியன். (பிங்கல. ஈஎசுக.) 4. தேவன். 5. பாடகன். (பண்-பாட்டு.) 6. முனிவன். (2, 4, 6-சூ. நிக. கக. ணகரடவ. கஎ.)

பண்ணன்று — நால்வகைப்பண்; அவை: பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி யென்பன. (சூ. நிக. கo: ஈஉ.)

பண்ணிகாரம்—1. அப்பவருக்கம். (உ-ம்.) "பண்ணிகாரம்பெய்பண்டிகள் தம்மொடும்" (கூர்மபு. கண்ணனவ. சறு.) [தெலுகு.] 2. பலபண்டம். (சூ. நிக. சு: கஉ.)

பண்ணியசாலை—1. சந்தை. 2. பலகாரச்சாலை. பண்ணியம்-சிற்றுண்டி. 3. வியாபாரவீடு. (1, 2, 3-பண்ணியம் பலபண்டத்திற்குப் பெயராதலில் சந்தைக்கும், வியாபாரவீட்டிற்கும் பெயராயின.)

பண்ணியம்—1. அப்பவர்க்கங்கள். (உ-ம்.) "பண்ணியம்வைத்தானைமுகன்பாதம்பணிந்து" (சிலப். அரங்கே. கo. உரை.) 2. பலபண்டம். (சூ. நிக. சு: கஉ.) 3. பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

பண்ணிருபத்தோன்று-இராப்பண்ணெட்டும், பகற்பண்பத்தும், பொதுப்பண் மூன்றுமாகிய இருபத்தொருபண். (தேவாரத்திற்காண்க.)

பண்ணுதல் — 1. அலங்காரித்தல். (பாரத வெண்பா.) (இராமா. அயோத்தி. மந்திர. உ.) 2. உண்டாக்கிக்காரியப்படுத்தல். (உ-ம்.) "பலந்தருமொருவனிங்குப்பண்ணிடவேண்டா வென்னில்" (சி. சி. க: ச. மறை.) 3. கரசரணாதிகளாற்செய்தல். (சி. சி. உ: எo. ஞாநப்.)

பண்ணுரை—பூனைத்துரை. (உ-ம்.) "பண்ணுரையாற்பரவித்துயர்தீர்த்தான்" (சிந்தா. நாமக. ககக.)

பண்ணுவார்—குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. உ: ஈசு.)

பண்ணுறல்—பூட்டல். (உ-ம்.) "செறிமருப்பேற்றினஞ்சிலம்பப்பண்ணுறீஇ" (சிந். நாகம. கடு.)

பண்ணுறுத்தல்—அலங்காரித்தல். (உ - ம்.) "கொய்யுளைப்புரவிபண்ணுறுத்தி" (கூர்மபு. தக்க. வமி. சக.)

பண்ணை—1. ஒரு கீரை. (உ-ம்.) "பண்ணையிளங்கீரையதுபற்றுமலமினக்கு" (பதார்த்தகு. சுநிக.) 2. சபை. 3. சமூசாரம். (வழக்.) 4. நீர்நிலை. 5. தோட்டம். (சிலப். அரும்பத.) 6. பண். (பரிபாடல்.) 7. பண்ணைச்செடி; அது: சிறுபண்ணை, செம்பண்ணை, சேவற்பண்ணை, புற்பண்ணையெனப்பலவகைப்படும். 8. மகளிர் கூட்டம். 9. மகளிர் விளையாட்டு. 10. மருதநிலம். 11. வயல். (உ-ம்.) "பண்ணைசூழ்ந்திலகுந்திருமூனைப்பாடிப்பழையநாடனைத்தையும்" (பாரத. பாயிர. சு.) 12. விலங்கின்படுக்கை. (4, 7, 8, 9, 12-பிங்கல. ஈஎஎo.)

பண்ணைக்காரர் — வயற்செய்கைக்காரர். (வழக்.)

பண்ணையாள்–வயல்வேலைக்காரன். (வழக்.)

பண்ணைவீடு—வயல்வள முடைய வீடு. (வழக்.)

பண்படி—பண்புப்பகுதி, செம்மைமுதலிய பண்புச்சொற்களின்பகுதி.

பண்படுத்தல்—சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.)

பண்படுதல்—சீர்திருந்தல். (சூ.நிக.உ:எகூ.)

பண்பாதுபெயர்—குணவாகுபெயர். (உ-ம்.) "நீலஞ்சூடினாள்" என்பதுபோல வரும். (நன் னூல். பெயரி. ஙகூ. உரை.)

பண்பி—பண்புடையது. (நன்.ஙசுரு.உரை.)

பண்பு—1. அறம். (பரிபாடல்.) 2. குணம். (சூ. நிச. அ: எகூ.) 3. பாடறிந்தொழுகல். (உ-ம்.) "பண்பெனப்படுவதுபாடறிந்தொழுகல்" (கலி. கஙகூ.) 4. பொறியாலுணரப்படுங் குணம். (தொல். சொல். உகூள. சேநா.)

பண்புச்சொல்—உரிச்சொல். (நன் னூ. உரியியல். க.)

பண்புத்தொகை—குணத்தொடு குணிக்கு உண்டாகிய ஒற்றுமைநயத்தைவிளக்கும் ஆகிய என்னும் பண்புருபுதொக்க தொகை. (நன். ஙசுரு. மூகம்.) [ஒருபொருளுக்குவரும் பொதப்பெயருஞ் சிறப்புப்பெயருமாகிய அவ்விரு பெயர்நடுவில் ஆகியவென்னும் உருபு தொக்கு நிற்பதமது.]

பண்புப்பெயர்—உரிப்பெயர். (வழக்.)

பண்புமறிநிலை — ஓரலங்காரம்; அ ஃ து: ஒன்றன்குணம் மற்றொன்றற்குரைப்பது. (தொன் னூல். ஙoச. உரை.)

பண்புரிச்சொல்—பொறிகளாலறியப்படுங் குணச்சொல். (பண்புபார்.)

பண்புருபு — ஆகிய என்பது. (பண்புத் தொகைபார்.)

பன்புரைப்பார்—தூதர். (சூ. நிக. உ:சக.)

பண்புவமை—ஒன்றன்பண்பை மற்றொன் றற்கொப்பிடுவது. (உ-ம்.) "பவளம்போற்செந் துவர்வாய். (தண்டியல. பொருளணியி. உகூ.)

பணக்காரன்—பணமுள்ளவன். (வழக்.)

பணத்தலைவர்— 1. படத்தையுடைய நாக ராசாக்கள். (உ-ம்.) "அலைபணத்தலைவயாமு னறிந்தவாகேட்டியாயின்" (கோயிற்பு. பதஞ் சலி. அஙகூ.) 2. பணத்துக்குத்தலைவர். (வழக்.)

பணதரம் — பாம்பு. பணம்-படம். தரம்-தரித்தது.

பணதார்—(அருக.) பவணர்; இவர்: நால் வகைத்தேவருளொருவகையர். (உ-ம்.) "பண தரரேமுதலுறச்சுரே" (திருநூற். நிகூ.)

பணதி—கற்பனை. (உ-ம்.) "உளத்திலோர் பணதிபோல-நிற்றலுந்தோன்றும்" (ஞாநவா. வில்வபல. கூ.)

பணபரம் — உதயத்துக்கு இரண்டாமைந் தாம், எட்டாம், பதினொராமிடம். (சோதிடக் கட. சுஙகூ.)

பணம்—1. காசு. 2. சூதாடுபந்தயம். (உ-ம்.) "பொருளனேத்தையும்பணத்திடைமாய்த்தே" (வேதாரணி. பலபத். ச.) 3. பாம்பின்படம். 4. பாம்பு. (உ-ம்.) "பணத்தறையுலகமுழுவ துந்புகழும்படி" (பிரமோத். சோம. உo.) ஆகு பெயர். (1, 3, 4-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. உக.)

பணமணி—நாகமணி. (வழக்.)

பணயம்-1. அடகு. 2. பணம். (1,2-வழக்.)

பணவம்—தம்பட்டம். (உ-ம்.) "கணுவை" பார்.

பணவன்—பணிசெய்மகன். (வழக்.)

பணவிடை — வராகனிலொன்பதிலொரு பங்கு. (வழக்.)

பணவை—1. அட்டாலை. (வழக்.) 2. தாங்கு பலகை, பரண். (உ-ம்.) "பச்சைவேய்ப்பணவை கொச்சைவேட்டுவர்பதிச்சி" (திருப்பு. உசo.) 3. பேய். (2, 3-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. உக.)

பணாகரம்—பாம்பு. (வழக்.)

பணாதாம் — பாம்பு. பணத்தைத்தரிப்பது. (காஞ்சிப்பு. பணாதரேச்சரப்படலம்)

பணாமணி— நாகரத்தினம். (வழக்.)

பணி—1. அருளல். (உ-ம்.) "அருள்ஞானம் பணியென்றென்று" (கோயிற்பு.நடராச. உo.) 2 ஆபரணம். (உ-ம்.) "பணியெலாம்பணிய தாகி" (கந்தபு. ததீசி. கoசு.) 3. ஊழியம். 4. ஏவல். 5. கட்டளை.(உ-ம்.)"பாந்தளங்கெழுந்து தீயோர்பணியிலால்" (கந்தபு. ததீசியுத். கoரு.) 6. செய்கை, வேலை. 7. சொல். 8. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "பதப்பதமந்தொடுத் தமுதின்படிமையளாம்பணிமொழியை" (சேதபு. பிரமகத்தி. உக.) 9. தோற்கருவி. 10. பாம்பு. (7, 8, 9, 10-சூ. நிச. கக. ணகரவெ. கஙகூ.) (3,4-வழக்.) சீவகசிந்தாமணியில், பரத்த லென்பர்.

பணிக்கம்—திருத்தம். (வழக்.)

பணிக்களரி—தொழில்செய்யுமிடம். (சிலப். அரும்பத.)

பணிக்கன்—1. உபாத்தியாயன். (சூ. நிக. உ: எ.) 2. கொற்றர்தலைவன். (வழக்.) 3. சாரா யங்காய்ச்சுகிறவன்; இவன்: ஈழுவன். (உ-ம்.) சாணூருங்கள்ளுக்குடியர்களீழுவர்தா மு மு ண் ணூர்" ஓர் விடுகவி.

பணிக்குதல்—பணித்தல். (வழக்.)

பண்க்கை — 1. நேர்த்தியாயிருக்கை. 2. பணித்தல். (1, 2-வழக்.)

பணிகை—வணங்கல். கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பணிகொள்ளல் — தொண்டுகொள்ளல். (உ-ம்.) "கூறருமன்புகொடுத்தடிமைப்பணி கொள்கொன்றான்" (கோயிற்பு திருவிழா. அ.)

பணிச்சக்கரம்–வேளான்மைநாட் பொருத் தம்பார்க்குமோர் சக்கரம்.

பணிசாரகன்—வேலையாள். (வழக்.)

பணித்தட்டார்—பொற்கொல்லர், சலந்தரு நர் என்றும் பெயர். (சூ. நிக. உ: கூ0.)

பணிதம்—சூதாடற்கு ஒட்டியவை. (புறப் பொருள் வெ.)

பணித்தல்—1. ஏவுதல். (உ-ம்.) "பாயொ ளிப்பருதிவெம்படைபணித்தனரோ" (கூர்மபு. தக்கன்வேள்வி.சஉ.) 2. கட்டிளையிடல்.(வழக்.) அருளிச்செய்தல் என்பர் சிலப்பதிகாரத்தில். 3. கொடுத்தல். (உ-ம்.) "புலவர்செஞ்சொற்பாக் கொண்டுமுத்திபணிக்கவல்லானே" (திருநூற். க.) 4. சொல்லல். (சூ. நிக. கo: ரு.) 5. தரிசிப் பித்தல். (உ-ம்.)"பாவகமிறந்தநாதன்பரதமுன் பணிக்கவந்தான்" (கோயிற்பு. இரணியவன். எக.) 6. தாழ்த்தல். (உ-ம்.) "பவநகுமாரனே மலர்க்கைபணித்துநோக்கி" (பாரத. கிருட்டி. கஎ.) 7. மிதித்தல். (சிந்தா.)

பணிதல் — 1. இறங்கல். 2. குறைதல். 3 தாழ்தல். 4.பெருமிதமின்றியடங்குதல்.(உ-ம்.) "எல்லார்க்குநன்றும்பணிதல்" (வள். கஉரு.) 5. வணங்கல். (உ - ம்.) "பாதபங்கயம்பணிந்த னன்பணிதலும்" (இராமா. மந்திர. ருகூ.) 6. வளைதல். (1, 2, 3, 6-வழக்.)

பணிதி—ஆபரணம். (வழக்.)

பணிப்படுத்துதல்— 1. அலங்கரித்தல். 2. செப்பமிடுதல். (1, 2-வழக்.)

பணிப்பு — பணி தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பணிப்பெண்—குற்றேவற்காரி. (வழக்.)

பணிபு—பணிதல். (பரிபாடல்.)

பணிமாறுதல்—1. இரட்டல். (உ-ம்.) "சித் திரப்பாவைகள்சத்திரசாமரைவிசிறிகளும்- பத் தியினின்றுவிசித்திரமாம்வகைபணி மா றும்" (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கச.) 2. ஊதுதல். (உ-ம்.) "பணிமாறுந்தனிக்காளத்தெழுந்தவோ சை" (பெரியபு. திருஞாந. ஙகக. உரை.) [இது குழூஉக்குறியென்பர்.]

பணிமொழி — மெல்லியமொழி. (உ - ம்.) "மாடகமெழாலையன்னபணிமொழிமகளிர் மை ந்தர்" (கந்தபு. மேரு. உஉ.)

பணியல்—வணங்கல். அல்-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பணியார்—பகைவர். (வழக்.)

பணியாரத்துத்தி—ஒருதுத்தி. (வைத்திய பரிபா.)

பணியிலுக்கு — தண்ணீர்விட்டான் பூடு. (வைத்தியபரி.)

பணிலம் — 1. சங்கு. (சூ. நிக. கக: ணகர வெ. கங.) 2. சலஞ்சலம் என்னுஞ்சங்கு. (சூ. நிக. ங: எஉ.)

பணிவிடை—1. கட்டளை. 2. குற்றேவல். (உ - ம்.) "பணிவிடைசெய்வார்க்கருள்கூர்பவ னே" (மதுரைப்பதிற்று. ருo.)

பணிவு —1. தாழ்வு. 2. பதிவு. 3. பதுங்கு கை. 4. வணக்கம். (உ-ம்.) "சிங்க-நிகரிலணை தனைப்பணிவார்" (சேதுபு. தேவிபுர. அச.) (1, 2, 3-வழக்.)

பணீசன் — பஞ்சலிமகாமுனிவர். (உ-ம்.) "நீள்-வன்பணீசனெடெய்த" (கோயிற்பு. இர ணியவன். கருி.)

பணீந்திரம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சிலி. கிரி. உக. உரை.) [இது அண்டகடாகத்துக்குக்கீழாயிருக்கும் பத் துப் புவநங்களுளொன்று என்று விளங்குகிறது.]

பணை—1. அரசமரம். (உ-ம்.) "வேய்கர்ப்- பூரம்பணையோடுபுரண்டிட" (அரிச்ச.நாட்.அ.) 2. உயரம். (உ - ம்.) "பணையடுப்பிற்றயிலாதி பருவமுற்றுரு" (தைல. பாயிர. கஅ.) 3. கிளை. (பிங்கல. உஎகரு.) 4. குதிரைப்பந்தி. 5. தோள். (உ - ம்.) "பழுத்தசெவ்வாயிற்பணையி லுந்தித்தடத்தில்" (கந்தரல. உக.) 6. பருமை. (உ-ம்.)"பணைமுலைபாகனுக்குந்தீபற"(திருவா. திருவுந். அ.) 7. பறைப்பொது. (உ-ம்.) "சதி யெனைப்பலவெனமுழக்கினசதவி தப்ப ணை" (பாரத. அணிவ. கங. 8. பெருமை. 9. மரக் கொம்பு. (உ-ம்.)"செற்றிவு"பார். 10. மருதநிலப் பறை. (பிங்கல. ருஎo.) 11. மருதநிலம். (சூ. நிக. ரு: ஙக.) 12. முரசின்விசேடம். (உ-ம்.) "பணையொலியிரலையோதைபம்பையின் முழக் கம்" (கந்தபு. ஆற்று. ஙச.) 13. மூங்கில். 14. வயல். 15. விலங்கின்படிக்கை. (சூ.நிக.எoஅ.) (1, 7, 8, 13, 14-சூ. நிக. கக: ரு.)

பணைத்தல் — 1. கிளைத்தல். (வழக்.) 2. பருத்தல்.(உ-ம்.)"கொங்கையுமிகப்பணைக்கும்" (சேதுபு. நாட்டு. கoo.) 3. பிழைத்தல்.(வழக்.)

பணைத்தாய்—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)

பணைத்து–இடங்கொண்டு. (உ-ம்.)"பணைத் தேந்திளமுலையமுதமூற"(மதுரைக். சுoக.)

பணைப்பு—1. கிளைப்பு. 2. பருமை. (1,2-வழக்.)

பணையம்—பணையம். (வழக்.)

பத்தகேசரி—கருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பத்தங்கம் — 1. செஞ்சந்தனம். (வைத்திய பரி.) 2. தசாங்கம்.

பத்தசநம்—தொண்டர். (உ-ம்.)"பத்தசநங் களேக்காக்கத் தசங்கட்டி"(குற்றாலக்குறவஞ்சி.)

பத்தசாரம்—காடிச்சலம். (உ-ம்.) "தூணி பத்தசாரத்தட்டநீரிருபடி" (தைல. தைலவ. கூஅ.)

பத்ததி–1. ஆகமங்களேப்பிரயோகிக்குநெறி காட்டுநூல்கள்; அவை: சோமசம்புபத்ததி, அகோரசிவாசாரியபத்ததி, திரிலோசநசிவாசாரியபத்ததி முதலியவாகப்பலதிறப்படும்.(மச்சபு. முகவுரை.) 2. ஒழுங்கு. (வழக்.)

பத்தநம்—பட்டணம். (உ-ம்.) "பசிநோய் முதலாம்–புத்திக்கிலேசங்கணீங்கிப்புக்கார்க் கென்றும்போதலில்லாச்–சித்திப்பெயர்ப்பத்த நம்புகுவார்கட்குச்செவ்வழியே"(திருநூற்.சo.)

பத்தம்—உண்மை. (வழக்.)

பத்தர் — 1. அன்பர். (உ-ம்.) "அவர்க்கத் தொடர்ச்சிக்கும்பத்திரபத்தர்சித்தப்பணியர" (ம-தி.எo.) 2. தட்டாரிலொருவகையர்.(வழக்.) 3. யாழினேருறுப்பு. (உ-ம்.) "பழையதோர் பொல்லம்பொத்தியபத்தர்யாழ்க்கோல்" (திருவிளே. விறகுவிற். கஙூ.)

பத்தநுபி—கருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பத்தல்—1. ஒருதொட்டி. 2. நீரிறைக்குஞ் சால். 3. பள்ளம். (ஐங்குறு. கoச.) 4. யாழினேருறுப்பு. (உ-ம்.) "குளப்புவழியன்னகவடபபத்தல்" (பொருந. ச.) (1, 2-வழக்.)

பத்தரா — முசுமுசுக்கை. (வைத்தியபரி.)

பத்தன் — 1. அன்புடையோன். 2. தட்டான், கம்மாளரிலொருவகையன்.

பத்தா—கணவன். (சூ. நிக. உ: எஅ.)

பத்தாயம்—தானியமுதலியகொள்ளும் பெரும் பெட்டகம். (வழக்.)

பத்தி—1. அன்பு. (உ-ம்.) "சென்றகாலத் திற்பத்திசெய்துமுத்தியினேச்சேர்ந்தோர்"(சிவரக. பாயிர. கஙூ.) 2. ஒழுக்கம். 3. ஒழுங்கு. 4. தூணினிடைவெளி. 5. நம்பிக்கை. 6. முறைமை. 7. வரிசை. (உ-ம்.) "பத்தியாய் மணிக்காம்புறுசாமரைபயில" (சிவரக. மேரு. கஅ.) 8. வழிபாடு. 9. விசுவாசம். (உ-ம்.) "பொருவில்பத்திபூண்டதவராசரேறே" (சிவரக. சிவகண்டிவனபாலன். சo.) (2, 6, 8-சூ. நிக. கக: தகரவெ. கச.) (3,4,5-வழக்.) சீவகசிந்தாமணியில்-யானேநடைவிசேடம் என்பர்.

பத்திகாண்டிகர்–மூவகைப்பக்குவரிலொருவர்; அவர்: நேசப்பெருக்கமுடையோர்.

பத்திநி–1. இல்லாள். (உ-ம்.)"ஆவியெவைக்குமருள்-பெறும்பத்திநிபங்கனேமறைக்கானப் பெருஞ்சுடரே" (மறைசை. எடு.) 2. கற்புடையாள். (வழக்.)

பத்திமர்ன்–பத்தியுடையோன். மான்-ஆண்பால் விகுதி.

பத்திமை—1. அன்புடைமை. (உ-ம்.)"முநிவர்கள்பணிந்துபோற்றிப்பத்திமையுரைத்தவாறும்" (கூர்மபு. பதிச. உo.) 2. ஒழுக்கமுடைமை. (உ-ம்.) "பத்திமைநெறியொடுபயிற்றிமாதவம்" (கந்தபு. காசிபனுபதேச. உo.)

பத்தியகாரி—சிறுகீரை. (வைத்தியமூலி.)

பத்தியம்–1. ஆரியம் தெலுங்கு இவற்றின் செய்யுள்.2.இணக்கமாயேற்றபோசநம்.(வழக்.) 3. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பத்தியாபத்தியம்–நோயாளருக்கு ஏற்றவும் ஏற்காதனவுமாகியவைகள். (வழக்.)

பத்திரங்கம்–செஞ்சந்தனம்.(வைத்தியபரி)

பத்திரகம் — 1. இலை. 2. இறகு. 3. சந்தனம். (வைத்தியபரி.) (1, 2-பத்திரம்பார்.) கப்பிரத்தியமாய் வந்ததென்பர்.

பத்திரகர்ண—பிரதிட்டாகலையிலாகாயதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சிலி. கிரியா. உக. உரை.)

பத்திரகாளி — ஐம்பத்தோரு ருத்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி.)

பத்திரகாளிபுவநம்—நிவிர்த்திகலையிற்பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சிலி. கிரியா. உக. உரை.)

பத்திரதும்பம்–முடிசூட்டுக்குச் சலம்பூரித்த கும்பம். (வழக்.)

பத்திரங்கம்—செஞ்சந்தனம்.(வைத்தியபரி)

பத்திரசிரேட்டம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரி.) (வழக்.)

பத்திரதாருகம்–தேவதாரம். (உ-ம்.)"வில்வவேர்பத்திரதாருகம்" (தைல. தைலவ. உஉ.)

பத்திரதாலி–சாதிமல்லிகை.(வைத்தியபரி.)

பத்திரபதி—சிற்றாமுட்டி. (உ-ம்.) "பத்திரபதிமூலமொருவீசையிடையுரலிலிடு" (தைல. தைலவ. உடு.)

பத்திரபாணி—பூசணி. (வைத்தியபரி.)

பத்திரம்—1. அம்பிறகு. 2. அம்பு. (உ-ம்.) "பத்திரங்கட்கயங்காரியொப்புங்குழல்கள்" (திருப்பு.ருசச.) 3. அழகு. 4. இலை. 5. இறகு. 6. உடைவாள். (பெரியபு. மெய்ப்பொரு. கடு.) 7. உறுதிப்பத்திரம். (வழக்.) 8. சாக்கிரதை. (உ-ம்.) "பத்திரமாகப்பூசைபலவுபசாரஞ்செய்தே" (சிவரக. நைமிச. சசு.) 9. நன்மை. 10. படை. 11. பத்திரவாகரணம். பஞ்சாங்கத்திலறிக. 12. மலை. பிங்கல. சகூடு.) (3, 4, 5, 9, 10-சூ. நிக. கக. தகரவெ. கசு.)

பத்திரவம்—பத்திரவாகரணம். (வழக்.)

பத்திரவாகரணம்—விட்டிக்கரணம். (பஞ் சாங்கத்திலறிக.)

பத்திரவீரியகம் — 1. கோணமூங்கில். 2. பிரப்பஞ்செடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பத்திரன்—வீரபத்திரன். (வழக்.)

பத்திராக்கியம் — தாளிசபத்திரி. (வைத் தியபரி.)

பத்திராங்கம் — 1. ஊமத்தை. 2. செஞ் சந்தனம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பத்திராசனம்—அட்டாங்கயோகத்தோ ராச னம். (திருமந்திரம். ஆதனம். ஈ.)

பத்திராசனர்—வானோர்நவகணத்தொருவர்.

பத்திராசிராயம்-சந்தனமரம்.(வைத்தியபரி)

பத்திராசுவம் – நவகண்டத்தொன்று.

பத்திராட்சம்—ஒருகொட்டை. (ருத்திராக் கம்போலிருக்கும்.)

பத்திராத்தியம் — திப்பிலிமூலம். (வைத் தியபரி.)

பத்திராதனம்—பத்திராசனம். (வழக்.)

பத்திரி — 1. அம்பு. 2. இலை. 3. காளி. 4. சூதிரை. 5. பறவை. (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிக ஈ: தகரவெ. உஈ.) 6. லவங்கப்பத்திரி, சாதிப் பத்திரி, தாழிசபத்திரி இம்மூன்றுக்கும் பொ துப்பெயர். (வைத்தியபரி.)

பத்திரிகை—1. இலை. 2. திருமுகம். (1, 2-வழக்.)

பத்திரை— 1. அவுரி. 2. இரண்டாமேழாம் பன்னிரண்டாந்திதி.(சூ.நிக.க:அசு.)3.ஒருநதி. (வி-ணி.) 4. காளி. (பிங்கல ஈஎஎஎ.) 5. கீரி புரண்டான்பூடு. (வைத்தியபரிபா.) 6. நற்பசு. (சூ. நிக. ஈ: கஈ.)

பத்திரைகேள்வன் — வீரபத்திரன். (சூ. நிக. ஈ: உஉ.)

பத்திரைவாக்கியம்—தெய்வபத்தியிற் பிடி வாதம். (வழக்.)

பத்து—1. ஒரெண். 2. தேவபத்தி. (உ-ம்.) "பத்துடையீர்" (திருவா. திருவெம். ஈ.)

பத்துக்காலோன்—நண்டு. (வழக்.)

பத்துமுகன்—இராவணன். (உ-ம்.) "பதும மகள்"பார்.

பத்துராத்தைலம் — பொன்னுங்காணிமூத லிய சாற்றோடுபிறவுஞ்சேர்த்து வடிக்கப்படு மொருதைலம். (தைல. தைலவ. சுசு. முகம்.)

பத்துராம்—பொன்னுங்காணி. (உ-ம்.)"பத் தூரமூறுதைலமே" (தைல. தைலவ. சுசு.)

பத்மணி— சுவாதிட்டானத்திற்குரிய பத்ம தளங்களிலொன்றில்நிற்கும். "ர" என்னுமட்ச ரத்தி னதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

பத்மயோகி — சுவாதிட்டானத்திற்குரிய பத்மதளங்களிலொன்றில்நிற்கும் ல என் னு மட்சரத்தினதிதேவதை. (சி.சி.அ:உக.மறை.)

பத்மராகம் — பதுமராகம், மாணிக்கம். (உ - ம்.) "கோலந்திகழ்ந்துகிர்கோமளப்பத்மரா கம்" (அரிச்ச. நாட்டு. கo.)

பத்மாசனம்—பதுமாசனம் (உ-ம்.)"ஓரிணைப் பதமூருவின்மேலேறிட்- டாரவலித்ததன்மேல் வைத்தழகுற –சீர்திகழ்கைகளதனைத்தன்மேல் வைக்கப் - பார்திகழ்பத்மாசனமென லாகுமே" (திருமந். ஆதனம். உ.)

பதக்கம்—மார்பணியிலொன்று, ஆரம்.

பதக்கிரமம்—நடநநடைக்கிரமம். (வழக்.)

பதக்து–இரண்டுமரக்கால்கொண்ட அளவு. (எண்சுவடியிலறிக.)

பதக்கெடுதல் — 1. தைரியங்கெடல். 2. பதனழிதல். (1, 2-வழக்.)

பதகம்—ஒரு பறவை. (சூ. நிக. ஈ: சுஅ.)

பதகளிப்பு–பதறுகை. (வழக்.)

பதகன்—கொல்வோன். (திருவிளை. இந்தி ரன்பழி. சகூ.)

பதங்கம்—1. சந்தனஞ்சாம்பிராணி முதலிய வற்றினெடுக்கும் பதங்கம். (வைத்தியநூலி லறிக.) 2. பறவைப்பொது. (சூ. நிக. ஈ: சுஅ.) 3. பாதரசம். 4. விட்டில். (உ-ம்.)"சுடரில்விழு பதங்மெனத்தளர்ந்தார்" (சிவரக. கணபதி யுடன். க, ஈ.)

பதங்கமம் — 1. பறவைப்பொது. 2. விட் டில். (வழக்.)

பதங்கன் — சூரியன். (உ-ம்.) "எற்பதங் கன்றுவளர்சோமனங்கியிவர்செய் கையாய்" (மறைசை. சுஅ.)

பதங்து—குழி. (வழக்.)

பதச்சேதம்—பதத்தைப்பிரித்தல். (வழக்.)

பதசாலம் –பாதசாலம். (உ-ம்.) "பன்னிய கைவிரலாழிசிலம்பொடுபதசாலம்" (சிவரக. தேவிமயம். எ.)

பதஞ்சல்லியம்—அத்தியான்மிகநூல்மூன் றிலொன்று; இந்நூல்செய்தவன் பதஞ்சலிபக வான். இந்நூல் பிரகிருதியும் பிராகிருதங்க ளும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளுஞ் சாங்கியநூலிற் கூறியவாறேயென்றும் விவேகஞானம்போல யோகமும் யோகாந்தமும் முத்திக்குக்காரணமென்றும் இருபத்தாறாந் தத்துவம் ஈசுவரனொருவனுளனென்றும் அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்துநின்று செய்வோனுதலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வே றென்றுங்கூறும். (சி. கை. கo.)

பதஞ்சலி—ஒரு முனிவர். (உ-ம்.) "பத்தியா லிறைஞ்சக்கண்டபதஞ்சலியவரைநீங்க" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. அச.) [அஞ்சலியினின்றும் விழுந்தமைபற்றியிப் பெயராயிற்று.] பதம் - விழுதல், பதித்தல்.

பதஞ்சலியம்–பதஞ்சலிசெய்தநூல்.(வழக்.)

பதஞ்செய்தல்–இளகப்பண்ணுதல். (உ-ம்.) "நிரந்தரங்குளிர்ந்துநின்றுபதஞ் செ ய் யு நீர்" (சி. சி. உ: சுசு.)

பதட்டம்—பதற்றம். (வழக்.)

பதடி—1. பதர். (உ - ம்.) "மக்கட்பதடியெ னல்" (வள். ககசு.) 2. வில்லு. (ஆ சரிய. நிக. எ: உ.)

பதணம் — மதிலுண்மேடை. (சூ. நிக. ரு: சச.)

பதநகேந்தீரம்—உதயத்திலிருந்து நாலாம் ஏழாம் பத்தாமிடம். (சோதிடக.)

பதநம் — 1. இறக்கம். (வழக்.) 2. உதயத் துக்கு ஆரும் எட்டாம் பன்னிரண்டாந்தானங் கள். (குமாரசாமியம்.இராசிசரித்திர.உ.உரை.) 3. கீளதல். 4. தாழ்தல். 5. பத்திரம். (உ-ம்.) "பருவத்தெடுத்ததைலமதைப்பதநம்பண்ணி" (தைல. தைலவ. கரு.) 6. போதல். 7. வியோ மாட்சரேகை. 8. விழுகை. (வி-ணி. சி. சி. அ: ச. சிவாக்.)

பதநீர் — பனைநீர். பதம் - பக்குவம். (வைத் தியபரி.)

பதப்படுத்துதல்—பக்குவப் ப டு த் து தல். (வழக்.)

பதப்படுதல்—பக்குவமாதல். (வழக்.)

பதப்பலம்—காற்பலம். (உ - ம்.) "பதப்பல மெண்ணெயிலிட்டு" (தைல. தைலவ. க.)

பதப்பாடு—மதிலுறுப்பு. (பிங்கல. சுஙo.)

பதப்புணர்ச்சி — நிலைமொழியீறும் வரு மொழிமுதலும் இயல்பாயேனும் விகாரமாயே னும் புணர்தல். (நன்னூல், உயிரீற். க.)

பதப்பொருட்காட்சியணி — ஓரலங்காரம்; அது: உபமானோபமேயங்களாயிருக்கும் இரண் டுசொற்பொருள்களுக்கு ஒற்றுமையாரோபித்த லாம். (குவல. ககூ.)

பதப்பொருள் — பதவுரை; அஃது: உரை யிலக்கணமைந்தினொன்று.(நன்னூல்.பொதுப் பா. உஉ.)

பதபதனல்—ஈரக்கொலிக்குறிப்பு. (சூ. நிக. கo: சகூ.)

பதம்–1. அடையாளம். 2. அளவை. (உ-ம்.) "சொற்பதங்கடந்துநின்றசுந்தரன்"(திருவிளை. மாபாத. ஙகூ.) 3. அறுகம்புல். (வைத்தியபரி.) 4. இருக்குமிடம்.(உ-ம்.)"ஆரணங்கண்முடிந்த பதத்து" (கோயிற்பு. பாயிர. உ.) 5. இன்பம். 6. ஈரம். 7. உண்டல். 8. எழுத்தானுயபதம். 9. ஒருவஸ்து. 10. ஒளி. (உ-ம்.) "பொற்பதப் பொதுவார்புகழ்" (கோயிற்பு. காப்பு.) 11. கால். (உ - ம்.) "கிண்கிணியிலங்கியபதம்பெறுவெ னே" (அரிச்ச. பாயிர. ச.) 12. காலம், சமயம். (உ - ம்.) "குறைகொள்வானவர்பதங்கிடையா திறைகொள்ள" (திருவிளை. வரகு. ரூo.) 13. கூர்மை. (உ-ம்.) "பறகுபறகென்றேசொரியப் பதமாயிருந்தபாக்குவெட்டி" (வி டு கவி.) 14. சிந்து. 15. செல்வம். (உ-ம்.) "விண்ணோர்பதந் தந்து" (திருநூற்றந். கரு.) 16. சோறு. 17. நிச்சயம். 18. நெகிழ்ந்தகுணம். (உ-ம்.) "வாரி குவிர்ந்தேபதமாம்" (உண்மைவிளக்கம்.) 19. பக்குவம். 20. பதவி. (உ-ம்.) "அண்டர்தம் பதம்யாவையுமடைந்து" (பிரமோத். ப ஞ் ச ா. சo.) 21. பூரட்டாதி. (உ-ம்.) "விளங்குபதங் கேட்டையாங்குநல்ல"(விதான.குணகுண. ககூ.) 22. பொருள். (உ-ம்.)"தற்பரமாய்ப்பரபதமாய்" (கோயிற்பு. பாயிர. ங.) 23. மந்திரம். (சிந்தா.) 24. வரிசை. 25. வழி. 26. வேதத்தினோ ருறுப்பு. (1, 4, 9, 17-சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.) (5, 8, 16-சூ. நிக. ஙக. தகரவெ. கஅ.) (7, 19, 24, 25, 26-பிங்கல. ஙஎஉ. (6, 14-வழக்.)

பதமஞ்சரி—ஒரு நூல். (பி-வி. வழக்.)

பதமுத்தி—அபரமுத்தி; அது: காலாந்தரத் திலே புநருற்பவமுள்ளது. சாலோக்கியமாதியா யுள்ள மூன்றினையும் பதமுத்தியென்று பெரி யோர்கள் சொல்லாநிற்பார்கள். (சி. சி. அ: கஅ. நிரம்.)

பதமை — 1. அமைதி. 2. இணக்கம். 3. தாழ்மை. (1, 2, 3-வழக்.)

பதர்–1. அறிவீனன். (உ-ம்.) "மருந்தரிதாற் பெற்றும்வயிற்றுட்பெய்யாது–பரிந்தளற் றுட் பெய்தபதர்" (இன்னிசை. கச: பொரு. கo.) 2. பதடி. (உ-ம்.) "பதர்கொள்வார்நெல்லோடற் றூல்" (அரிச்ச. பாயிர. ஙக.)

பதரி—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

பதலை–1. ஒருகட்பகுவாய்ப்பறை. 2. தாழி. 3. மலை. (1, 2, 3-சூ. நிக. ஙக: தகரவெ. க.)

பதவம்—அறுகு. (உ-ம்.) "பேராதுசென்று பெரும்பதப்புன்மாந்தி" (கலி. கoக.)

பதவாயுதம்—கோழி. (உ-ம்.) "பதவாயுதக் கொடிவேடாதை–கீர்த்தியைப் பா டு தற் கு" (மறைசை. அக.)

பதவி–1. இடம். 2. நிலை. 3. முத்தி.(உ-ம்.) "பதவியையார்க்குநல்கும்பண்ணவன்"(இராமா வாலி. கஙசு.) (1, 2-வழக்.)

பதவியது—மிருதுவானது. (வழக்.)

பதவியல்-பதத்திலக்கணங்கூறுமோரியல். (நன்னூ.)

பதவியன்--சாத்வானவன். (வழக்.) இவன் பதவியன்.

பதவு—புல்.(பெரியபு.சண்டேசுரநா.உசு.) செங்கோலறுகென்பர் புறப்பொருள்வெண்பா மாலையில். 2. மெத்தனவு. உகரஞ்சாரியை.

பதவுரை—சொற்றோறுமுரைக்கும் பொருள். (வழக்.)

பதவை—வழி. (சூ. நிக. ருு: சுஉ.)

பதற்றம்—பதறல். (வழக்.)

பதறல்—திடுக்கிடல். (வழக்.)

பதறுதல்--பதறல். (வழக்.)

பதறை—வேந்தோன்றி, ஓர் பூடி. (வைத்தியபரி.)

பதன்—பக்குவம். (ஈற்றெழுத்துப்போலி.)

பதன்படுதல்—1. பக்குவமாதல். 2. பதமையாதல். (1, 2-வழக்.)

பதனழிதல்—ஊழ்த்தல். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. கஙு.)

பதனழிவு—ஊழ்ப்பு

பதனிடுதல்—1. பக்குவமாக்கல். (வழக்.)

பதாகன்—பதாகையுடையோன். (உ-ம்.) "உரகபாதகன்" (துரியோதனன். பாரதம்.)

பதாகினி—படை. (உ-ம்.) "ஒங்குநீள்கொடிப் பதாகினி" (பாரத. படையெழுச்சி. எ.)

பதாகை—1. [பரதம்] கரகரணமுப்பத்து மூன்று வகையுளொன்று; அது: பெருவிரல் வளைந்து ஏனைவிரல் நான்கு நிமிர்ந்துநிற்கப் பிடிக்குந்தன்மை (உ-ம்.) "பதாகையென்பது பகருங்காலை - பெருவிரல்குஞ்சித்தல்லா நான்கும்-மருவிநிமிருமரபினதென்ப"(திருவி.கான்மா. கo. உரை.) 2. பெருங்கொடி. (உ-ம்.) "தாழை"பார்.

பதாசநம்—பாதபீடிகை. (வழக்.)

பதாத்துவா — சடத்துவாக்களிலொன்று. (சி. கை.)

பதாதி — 1. காலாள். (சூ. நிக. உ: ஙசு.) 2. சேனைகள். (உ-ம்.) "பரசியபதாதிதத்தம் பதிபுகச்செலுத்துகென்றான்" (திருவி. மெய்க்கா. கூஅ.) 3. சேனைத்தொகை பத்திலொன்று; அஃது: ஒருதேரும், ஓர்யானையும், மூன்றுபரியும், ஐந்து காலாளுங்கொண்டது. (சூ. நிக. கூ: ககஙு.)

பதாயுதம்—கோழி. (உ-ம்.) "வனபதாயுதமொக்குமெனும்படி" (திருப்பு. கூoஅ.)

பதார்த்தகுணசிந்தாமணி — பதார்த்தங்களின் குணங்களைக்கூறு நூல். (வழக்.)

பதார்த்தசாரம் — வைத்தியசாத்திரத்துளொன்று; அது: பதார்த்தங்களின்குணத்தைச் சொல்லுவது. (வழக்.)

பதார்த்தத்தீரயம் — பசு, பதி, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தம். (சி. சி. க: க. சிவாக்.)

பதார்த்தம்—1. கறிகள். (வழக்.) 2. பதப்பொருள். 3. பொருள்.(உ-ம்.)"பரமன்பூசனைக்குரியபதார்த்தமெல்லாஞ்சாரமாச்சேகரித்து" (சிவரக. சிவதன்மா. கூச.)

பதார்த்தமாறு — 1. நிர்க்கதமானஞானம், பிரத்தியாதிபதார்த்தரூபஞேயம், லிங்கார்ச்சனை இலட்சணம், அநுஷ்டியபஸ்மாதாரணகம், அதிகிருதமானசிவமந்திரரூபசாதனம், சிவசமானதாமுத்திரூபசாத்தியம் என்பன. (த. நி. போ. ககூக.)

பதார்த்தழன்று-தொம்பதார்த்தம்=சீவன், தத்பதார்த்தம்=ஈசுவரன், அசிபதார்த்தம்=ஐக்கம் என்னு மூப்பதார்த்தங்கள்.(வாசுதே.உகச.)

பதார்த்தவிர்த்தி நிதரிசனை – பதப்பொருட்காட்சியணி. (குவல. ககக.)

பதார்த்தாபிவியஞ்சகம்–பெயர்களை விளக்குவது. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பதி–1. அரசன். (பிங்கல.எஙகூ.) 2. இடம். (உ-ம்.) "நின்பதியுறப்பெற்றேன்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். எ.) 3. உறைவிடம். (உ-ம்.) "பந்தனை"பார். 4. ஊர். 5. எப்பொருட்கு மிறைவன். 6. காக்கிறவன். (சைவப்பி. சுo.) [ப-காத்தல்.|தி-வினைமுதற்பொருள்விகுதி.] 7. கொழுநன். (உ-ம்.) "கண்டவர்பதியிவட்கென்றகட்டுரை" (அரிச்ச. விவாக. உஙகூ.) 8. கோயில். (சி-கை.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. பரிபூரணமாய், ஒன்றும், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராயிருக்கின்ற சிவம். (உ-ம்.) "பதிபசுபாசத்தை" (பஞ்சாக்கரதேசிகரந்தாதி. க) 11. பூமி. (தைலவ.) 12. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. ருு: சo.) 13. வீடு. (பிங்கல சுசுசு.) (4, 5, 6-சூ. நிக. கக: தகரவெ. சு.)

பதிகம்—1. ஐந்துபொதுவும் பதிஞருசிறப்புமாகிய பல்வகைப்பொருளையுந் தொகுத்துச்சொல்வது. (உ-ம்.) "மூகவுரைபதிகமணிந்துரைநூன்மூகம்" (நன். க.) 2. பத்துச்செய்யுளான் முற்றுப்பெறுமோர் பிரபந்தம். 3. பாசி. (உ-ம்.) "பதிகம்பரிக்குங்குழன்மாதராயம்பரவை" (மறைசை. கஎ.)

பதிகன்-வழிச்செல்வோன்.(உ-ம்.)"மெய்ம்பாயுணர்த்தவந்தப்-பதிகன்முனும்போலுன்" (ஞானவா. மந. கக.)

பதிகி—வழிச்செல்வாள். (வழக்.)

பதிச்சம்—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

பதிஞானம் — ஒருவரறிவியாமல் சர்வத்தையும் ஒருகாலத்திலேதானறிகை, ஆன்மாவிற் சாட்சாத் சிவசத்தியால்விளங்கிய சிற்சத்திவிர்த்தி. (சி. சி. க: உ. மறை.)

பதிட்டை—பிரதிட்டை. (உ - ம்.) "பழகிய பரனையாளுப்பரிவினுற் பதிட்டை செய்து" (திருவிளை. இரசவா. உக.)

பதித்தல்—1. அடக்கல். (வழக்.) 2. அழுத்தல். (காஞ்சிப்பு. திருநகரப். சுருடி.) 3. தாழ்த்தல். (பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.) 4. பதிவைத்தல். (வழக்.)

பதிதம் — தவறு, வருணச்சிரமந்தவறுகை. (வழக்.)

பதிதல் — 1. அழுந்துதல். 2. ஆழ்தல். 3. ஊன்றல். 4. எழுதுதல். 5. ஒடுங்குதல். 6. கீழ்ப்படுதல். 7. தங்குதல். 8. தாழ்தல். 9. பள்ளமாதல். (1—9-வழக்.)

பதிதன் — குலஞ்சமயமுதலிய வொழுக்கத்திற்றவறினோன். (உ - ம்.) "விதிமரபுமாசிரமமெய்ந்நெறியும்விடுத்தழிந்த-பதிதனீவிடுதி" (சேதுபு. கவிசம்பு. ஙo.)

பதிநூல் — கடவுளதுதன்மையைவிளக்குநூல்; இதுவே வீட்டுநூலென்பது.

பதிப்பு—பதித்தல். (வழக்.)

பதிபசுபாசந்தெரித்தல் — பதிபசுபாசமாகிய மூன்றுபொருளையுந் தடத்தலக்கணத்தின் வைத்து வகுத்துணர்த்தல். (உ-ம்.) "பன்மார்க்கப்பொருள்பலவுங்கீழாகமேலாம்பதிபசுபாசந்தெரித்து" (சி சி. அ: உஉ.)

பதிபடை—ஒளித்திருக்கும்படை. (வழக்.)

பதிபந்தம்—பிரதிபந்தம். (உ-ம்.)"உயிருண்மையுமுமற்போக்கியிடறனைப்பூதப் பதிபந்தமென்பர்" (வேதா. சூ. கசo.)

பதிமினுக்கி—விளக்குமாறு. (உ - ம்.) "பதிமினுக்கியாதிதுணைக்கருவிகளுமமைமண வைப்பாங்கிற்றுனே" (தைல. பாயிர. கச.)

பதிமை—பிரதிமை. (வழக்.)

பதியம்—பதிக்கப்பட்டநாற்று. (வழக்.)

பதியவத்தாத்திரயம்—சத்தர் உத்தியுக்தர் பிரவிருத்தர் எனப்படும் பதின்மூன்றவத்தைகள். (சி. சி. அளவை. ருடி. சிவாக்.)

பதிரன் — இதமாகியவசநமும் அகிதமாகியவசநமும் சுரோத்திரத்தக்கேட்கப்படினும் அவைகளிலிதாகிதங்களில்லாமலிருக்கிறவன். (வாசுதே. கஎo.)

பதில்—வதில். (வழக்.)

பதிவத்தினி—மங்கலை. (வழக்.)

பதிவிடை—ஒளித்திருக்குமிடம். இடை - இடம்.

பதிவிரதம்—கற்புத்தவறுமை. (வழக்.)

பதிவிரதாதருமம்—கற்புநெறி. (வழக்.)

பதிவிரதி— } கற்புடையாள். (வழக்.)
பதிவிரதை— }

பதிவிருத்தல் — ஒளியில் மறைந்திருத்தல் (வழக்.)

பதிவு — 1. அழுந்துகை. 2. ஊன்றுகை. 3. தாழ்வு. 4. புத்தகத்திலே பேர்முதலிய பதிதல். (உ-ம்.) "சேவகம்"பார்.

பதிவைத்தல்—நாற்றுமுதலியன பதித்தல். (வழக்.)

பதிற்றந்தாதி—பத்துவெண்பா பத்துக்கலித்துறை பொருட்டன்மைதோன்றப் பாடப்படுமோர் பிரபந்தம். (உ - ம்.) "வெண்பாப்பத்துக்கலித்துறைப்பத்துப் - பண்புறமொழிதல்பதிற்றந்தாதி" (இலக்கணவி. அசக.)

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி — பத்துப்பத்து ஒருசந்தமாக நூறுசெய்யுட்கொண்ட ஒரு பிரபந்தம்; அது: ஒவ்வொருபத்தும் அந்தாதித்துப் பாடுவது. (திருக்கருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதியைப்பார்.)

பதிற்றுப்பத்து — 1. ஒருநூல். 2. நூறு. (1, 2-வழ்க்.)

பதிற்றென்பான்—தொண்ணூறு. (வழக்.)

பதினாயிரம்—பத்தாயிரம். (வழக்.)

பதினாலுலகம்—கீழேழுலகு மேலேழுலகு; அவை: அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதலம் இவையேழுங் கீழுலகு. பூலோகம், புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் இவையேழும் மேலுலகு. (சூ. நிக. கஉ: எo, எக.)

பதினாறுகோணம் — எட்டுத்திசையு மதிலுள்ளந்தராளமெட்டும். (வழக்.)

பதினான்கிந்திரர்—அரி, விபச்சித்து, சுசாந்தி, சிவி, விபு, மனோசவன், புரந்தரன், மாவலி, அற்புதன், சாந்தி, விருடன், இருதுதாமன், திவற்பதி, சுசி என்பவர். (கூர்மபு.பிரமாயு எ. உரை.) [விபுவை-வசு இரவியெனவும் புரந்தரனை ஓசஸ்வியெனவும் பாடமுண்டு.]

பதினான்குமநுக்கள்—சுவாயம்பு, சுவாரோசிடன், உத்தமன், தாமசன், இரைவதன், சாக்குடன், வைவைச்சுதன், சூரியசாவர்ணி, தக்கசாவர்ணி, பிரமசாவர்ணி, தருமசாவர்ணி,உருத்திரசாவர்ணி, இரௌச்சியன், பௌதியன் என்பவர். (கூர்மபு. பிரமாயுஞ. எ. உரை.)

பதினெண்கணம் — பதினெண்கூட்டம்; அவர்: ஆகாசர், உரகர், சித்தர், காந்தருவர், விஞ்சையர், பசாசர், தாரகை, போகபூமியோர், கின்னரர், கிம்புருடர், சுரர், அசுரர், பூதர், முனிவர், கருடர், இராக்கதர், இயக்கர், சாரணர் எனவுங்கொள்கவென்றூர் அடியார்க்குநல்லார்.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு — நாலடியார்முதலிய நூல்கள்; இதனை: "நாலடிநான்மணிநானூற்பதைந்தொகைமுப் – பால்கடுகுகோவை பழமொழி - மாமூலம் - மெய்ந்நிலையகாஞ்சியோடேலாதியென்பவே-கைந்நிலையவாங்கீழ்க்கணக்கு" என்னும் வெண்பாவாலறிக. கைந்நிலை-ஓர்நூல்.

பதினெண்குடிமை — ஓடாவி, கன்னார், குயவர், கொல்லர், கோவியர், சிவியார், தச்சர், தட்டார், நாவிதர், பள்ளர், பாணர், மாலைக்காரர், மூவாணிபர், வண்ணார், வலையர், வெட்டியான் என்னும் பதினெட்டுவகைக்குடிமைகள். (பொருட்டொகைநிகண்டிற் காண்க.)

பதினெண்ணுபபுராணம்— பதினெண்புராணத்துமெடுத்து ஆக்கியோர்பெயராய் வழங்குஞ்சார்புநூல்; அவை: பிரமாண்டம், அவுசுநம், சாபிலம், காளிகம், சநற்குமாரம், சாம்பவம், சிவதன்மம், சௌரம், திருவாசம், நந்தி, நாரசிங்கம், நாரதீயம், பராசரம், பார்க்கவம், மாரீசம், மாநவம், வாசிட்டலிங்கம், வாருணம் என்பன. (பிங்கல. சசரு.)

பதினெண்பாடை–பதினெண்தேசத்தார்க்குரியபாஷை; அவை: குடகம், கன்னடம், கலிங்கம், தெலுங்கம், கொங்கணம், கொல்லம், சோனகம், சாவகம், சிங்களம், குசலம், சீனம், கங்கம், திராவிடம், துளுவம், கௌடம், மகதம், கடாரம், வங்கம் என்பன. (நன்னூல். பெயரியல். கசு.) திராவிடம் - தமிழ். சிந்தாமணியுரையில் பதினெட்டுப் பாடையென்றே கூறி வகையெழுதாதுவிட்டார்.

பதினெண்புராணம் – சிவபுராணம்பத்தும், விட்டுணுபுராணநான்கும், பிரமபுராணமிரண்டும், அக்கினிபுராணமொன்றும், சூரியபுராணமொன்றுமாம்; இவைமுறையே: இலிங்கம், காந்தம், கூர்மம், சைவம், பிரமாண்டம், பௌடிகம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், வராகம், வாமனம், காருடம், நாரதீயம், பாகவதம், வைணவம், பதுமம், பிரமம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம் என்பன. (பிங்கல. சசச.)

பதினெண்முக்கியகணேசர் — பிர்ம்மமுனிகள், காலாக்கினிருத்திரர், வீரபத்திரர், பிருகு, காலகண்டர், அங்கிரிதராளர், கசகராளர், முக்கராளர், நேத்திரகராளர், சோத்திரகராளர், சண்டர், மாலாதரர், திரிசூலி, விசுவமாலாகி, அண்டாதிநாதர், காலாந்தகர், லகுலீசர், மயூராந்நர் என்னும் பதினெட்டு முக்கியகணேசர் என்பவர். (வி-ணி. உசுச.)

பதினேண்ழலம்—சித்திரமூலம், எருக்கு, நெருஞ்சி, முருங்கை, முள்ளி, மாவிலிங்கு, சங்கங்குப்பி, தழுதாளை, குவளை, கண்டங்கத்திரி, பாதிரி, வில்வம், இராசவேகமூத்து, இருமல்லி, தூதுவளை, சிற்றமல்லி, சுக்கு, கரந்தை என்பன. (வைத்தியபரி.)

பதினெண்யாகங்கள் — சோதிட்டோமம், அங்கிட்டோமம், உத்தியம், சோடசீ, வாசபேயம், அதிராத்திரம், சோமயாகம், சாதுர்மாசியம், பௌத்திரமேதம், சௌத்திராமணி, புண்டரீகம், அங்கிசயன், இராசசூயம், அச்சுவமேதம், விச்சுவசித்து, பிரமமேதம், பிரணவமேதம், பசுபந்தம் என்னும் பதினெட்டுயாகங்கள். (கூர்மபு. வருணச்சி. கக. உரை.) (பிங்கல. சசஈ.)

பதினோடல் — புறக்கூத்திலொருவகைக் கூத்து. (சிலப்பதி.) கொட்டியென்பது முதல் பதினொன்று கூறுவர் (பிங்கல. கசசக-முதற் காண்க.)

பதுக்கம் — 1. ஒதுக்கம். 2. ஒளிப்பு. 3. பதுங்குந்தன்மை. (1, 2, 3-வழக்.)

பதுக்குதல்—மறைத்தல். (வழக்.)

பதுக்கை— 1. இலக்குவை. (உ-ம்.) "தேய்த்தார்பதுக்கைநிரைத்த-கடிநவையாராற் றறுசுனைமுற்றி" (கலி. கஉ.) 2. கற்குவியல். (ஐங்குறு. ஈசுஉ.) 3. சிறுதிடர். (சூ. நிக. நு: கச.) 4. சிறுதூறு. (சூ. நிக. கக: தகரவெ. சு.) 5. பாறை (உ-ம்.)"அம்புவிடவீழ்ந்தோர்வம்பப் பதுக்கை" (புறநா. ஈ) 6. பாலைமரம். (வைத்தியபரி.)

பதுகரை—பழமுண்ணிப்பாலை. (வைத்தியபரி.) (மலையக.)

பதுங்கல்—1. ஒடுக்கம். (சூ. நிக. க: கசு.) 2. ஒளித்தல். 3. பின்னிற்றல். (2, 3-வழக்.)

பதுங்கலன்—பதுங்கி. (வழக்.)

பதுங்கி—பின்னிற்பவன். (வழக்.)

பதுங்குதல்—பதுங்கல். (வழக்.)

பதுமகேசரம்–புன்னைமரம்.(வைத்தியபரி)

பதுமகோசிகம்–இணையாவிணைக்கை மூப்பத்துமூன்றுவகையுளொன்று; இதனை: "பதுமகோசிகம்பகருங்காலை, யொப்பக்கைவளைத்தைதந்துவிரலு, மெய்ப்படவகன்றவிதியிற்றூரும்" என்பதனுற்காண்க. (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.)

பதுமநாபன்—பதுமனாபி. (சூ. நிக. க: கக.)

பதுமநாபி—விட்ணு. (வழக்.)

பதுமநாளம்—1. தாமரைவளையம். (தைல. தைலவ. கசச.) 2. தாமரைத்தண்டு. நாளம்-தண்டு.

பதுமநிதி—தாமரையுருவாய்க்கிடக்கும்ஒரு வகை நிதி. (உ-ம்.) "சங்கநிதிபதுமநிதியிரண்டுந்தந்து"(தேவார.திருநாவு.)(சூ. நிக. சூ: அ.) இது: சூபேரனுக்குரிய நவநிதிகளுளொன்று.

பதுமபத்தம் — ஓரலங்காரம். கமலபந்தம் என்பதுமிது. தண்டியலங்காரத்திலில்லை வழக்கத்திலிருக்கிறது.

பதுமபத்து—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

பதுமபாணி — சூரியன். தாமரைமலரைக் கையிற்பிடித்திருப்பதனாலிப்பெயர் வந்தது.

பதுமமணி—தாமரைக்கொட்டை. (வைத்தியபரிபாடை.)

பதுமம் — 1. ஒருவகைமாணிக்கம். (சிலப். அரும்பத.) 2. ஓரிரேகை. (பாரத. சூருகுல. கசச. உரை.) 3. கோடாகோடி, நூறுகோடி. (சி-லி. ஞாந. உடு-ஆம் சுலோ.) 4. தாமரை. (உ-ம்)"அவன்முட்செம்பதுமம்"(மரு-தி.எ0.) 5. பதுமாசநம். 6. பிரமபுராணங்கள் இரண்டனிலொன்று. (உ-ம்.)"பதுமமேலவன்புராணமாம்பிரமமேபதுமம்" (கந்தபு. பாயிர. நிசா.) 7. மூடியுறுப்பைந்திலொன்று. (சூ. நிக. எ: உஉ.)

பதுமமகள்-இலக்குமி.(உ-ம்.)"பதுமமகளைக்கொடுபோகும்பத்துமுகன்போற்பாறுதலும் " (சேதபு. வேதாளவர. கசச.) மகள்-பெண்.

பதும்மாகம் — ஓர் இரத்தினம், மாணிக்கம். (திருவிளை. மாணிக்கம். நிஉ.)

பதுமரேகை—கைரேகையிலொன்று. (வழக்.)

பதுமரோகம்—கண்ணிமைக்குள் சிவப்புச் சதைவளர்ச்சி. (வைத்தியபரி.)

பதுமவண்டம் — பிரமவண்டம். (உ-ம்.) "பதுமவண்டத்தைநீக்கிவேறண்டத்திற்பருப்பதநகர்புக்கார்" (ஞாநவா. லீலிகதை. சடு.)

பதுமன்—1. அட்டநாகத்தொன்று.(சூ.நிக. கஉ: எஅ.) 2. பிரமன். (பிங்கல. சநிசூ.)

பதுமனூர் — ஓராசிரியர்; இவர்: நாலடியாரைத் திருக்குறளிற்போல அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூப்பாற்பகுத்து ஒவ்வொரு பொருளை வற்புறுத்துவனவாகிய பத்துப்பாக்களைத் தனித்தனியேதொகுத்து நாற்பது அதிகாரமாகப்பகுத்து உரையெழுதியவர். எழுதினுந்திருக்குறட்பகுப்போற் சிறப்பின்றென்பர்.

பதுமாசநம் — 1. அட்டாங்கயோகாசநத்தொன்று; அது: இடதுபாதத்தை வலதுதொடையிலும் வலதுபாதத்தை இடதுதொடையிலும்வைத்து உட்கார்ந்து வலக்கையால் வலதுபெருவிரலையும் இடக்கையால் இடதுபெருவிரலையும் முதுகிற் கைமாற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு முகவாய்க்கடையை மார்பின்மேலூன்றி நாசிநுனியில் நாட்டம்வைத்திருத்தல். (உ-ம்.) "பத்திப்பொலிவொடுபூசையிற்பதுமாசநத்திருப்பார்" (சிவரக. நைமிச. உஅ.) 2. தாமரைவடிவாகச்செய்யப்பட்டவாசநம்.

பதுமாசநன்—பிரமன். (திருவிளை. இந்திரன்பழி. க.)

பதுமாதநம்—பதுமாசநம். (சைவச.பொது. நிஉக. உரை.)

பதுமார்க்கம்-கௌதும்பை.(வைத்தியபரி)

பதுமாவதி—ஒரு நதி. (வழக்.)

பதுமினி—நால்வகைப்பெண்களிலொருத்தி. (உ-ம்.) "பதுமினிசித்தினிபகர்ந்தசங்கினி-யிதமுறுமத்தினியென்னுநால்வருள்" (கொக்கோக நூலிலறிக.)

பதுமினிகாந்தன்—சூரியன். (வழக்.)

பதுழகம்—ஓரிருக்கை. (உ-ம்.) "பதுமுகமுற்கட்டிதமேயொப்படி, யிருக்கைசம்புடமயமுகஞ்சுவத்திகந்-தனிப்புடமண்டிலமேகபாத, முளப்படவொன்பதுமாகுந், திரிதரவில்லாவிருக்கையென்ப" (சிலப். வேனிற்கா. உசு. உரை.)

பதுமை—1. இலக்குமி. (உ-ம்.) "பாகைமொழிப்பதுமைகோன்" (சேதபு. சேதபல. உ0.) 2. ஓரிதழ்த்தாமரை.(தைல.தைலவ.கூசு.) 3. காளி. (பிங்கல. கசகூ.)

பதை—1. பதைத்தல். (உ-ம்.) "பதைபடுமமணர்காலபடரெனப்படரிற்பட்டார்" (திருவிளை.யானையெ.கூ0.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பதைத்தல்-1. அஞ்சல். (வழக்.) 2. அவத்தைப்படல், துடித்தல். (உ-ம்.) "பாவியேமகனேயென்பள்பதைப்பள்" (அரிச்ச.மயாந.கஎ.)

பதைப்பு—பதறுதல். (வழக்.)

பதைப்ப—அசைய. (ஐங்குறு. கநிசூ.)

பதைபதைத்தல்—பதைபதைப்பு. (உ-ம்.) "பதைபதைத்துப்பைந்தொடியாள்பதறி வீழ்ந்தாள்" (அரிச்ச. மயாந. சஉ.)

பந்தகம் — கட்டு. (பிங்கல. கூஎஎஅ.) கப்பிரத்தியமென்பர்.

பந்ததயிலம் — பந்தமெரித்திறக்குமெண்ணெய். (வழக்.)

பந்தநம்—கட்டு.(உ-ம்)"இரக்ஷாபந்தனம்" (வழக்.)

பந்தனை—1. கட்டு. 2. பந்தித்தல். (உ-ம்.) "பந்தனைசேர்பிரபஞ்சப்பற்றினைவிட்டோரு

ளத்திற்பதியாதனே" (சிவரக. கணபதியுடன் கடவு. க.) 3. மகள். (சூ. நிக. உ: அக.)

பந்தம் — 1. அழகு. (பிங்கல. ககசக.) 2. உண்டை, திரள். (பிங்கல. உஉகூ.) 3. உறவு, சுற்றம். (பிங்கல. கo0.) 4. ஏற்பாடு, நியமம். 5. கட்டு. (உ-ம்.) "மாயபந்தமாவினையைமாள" (இராமா. கரன். நிசு.) 6. கயிறு. ஆகுபெயர் போலும். 7. சம்பந்தம். (உ-ம்.) "உன்னலருஞ் சுருதிசம்பந்தமூத்திசம்பந்தமுலோகபந்த - மெ ன்னவருளாநங்கள்" (வே த ா-சூ. நிஅ.) 8. தளை; இஃது: யாப்புறுப்பெட்டினு ளொன்று. (உ-ம்.) "பந்தமடிதொடைபாவினங்கூறுவன்" (யாப்பருங்கலக்காரிகை. தற்சிறப். க.) 9. தீக் கொளுத்தும்பந்து. 10. தொடர். 11. மதில். (பிங்கல. சுஉகூ.) 12. மயிர்முடி, ஆண்பான் மயிர்முடி. (பிங்கல. கoஎகூ.) 13. மலம். (சி. சி. அ: உ. சிவஞா.) 14. விலங்கு. (4,9,10-வழக்.)

பந்தயம்—ஓட்டம், சூதாடவைக்கும் பொ ருள். (வழக்.)

பந்தர்—1. ஒரு பட்டினம். 2. நீழல்.(உ-ம்.) 'பன்மலரடுக்கியநன்மரப்பந்தரிலவந்திகையின்' (சிலப். நாடுகாண். கo.) 3. பந்தல். (உ - ம்.) "கமைதருபுட்பவிதானப்பந்தர்" (சிவரக. தேவியிமய. கக.) 4. பாசத்துக்குள்ளானவர்கள்.

பந்தரம் — கரண்டகபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தரி—பிடாலவணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தல்—பந்தர். (வழக்.)

பந்தவரிசை—குதிரைப்பற் பா டா ண ம். (வழக்.)

பந்தன்—1. ஒரு வாணிகன்; இவன்போரில் ஔவை பந்தனந்தாதியென்னு நூல் பாடினாள். (தனிப்பாடலிற் பார்.) 2. சீர்பந்தபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பந்தி—1. ஒருசந்தம்; அஃது: அடியொன்று பத்தெழுத்துக்கொண்டு வருவது. (வீ ர சோ. யாப்பு. கூகூ. உரை.) 2. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "பந் தித்திக்கும்பெறத்தோன்றியவேதப் ப தியன்" (மறைசை. அசு.) 3. குதிரையானைமுதலிய நிற்குஞ்சாலை.(உ-ம்.)"பாடலங்காரிவைகியபந்தி யும்" (அரிச்ச. நகர். கூ.) 4. கூட்டம். (வழக்.) (இராமா. எழுச்சிப். நிறு.) 5. வரிசை. (சூ. நிக. சு: கூச.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பந்தித்தல்—1. கட்டல். (பிறவினைத்தொ ழிற்பெயர்.) 2. பொருந்தல். (உ - ம்.) "அந்தத் திசையாநகம்பூருவதிக்கிற்-பந்திக்கு மெ ன்று ளத்திற்பார்" (சைவச. பொது. சசஉ.)

பந்து — 1. உறவு. (பிங்கல. கo0.) அம்-கடைக்குறை. 2.எறியும்பந்து.(உ-ம்.)"பந்தனை விரலாள்" (திருவாசகம்.) 3. திரட்சி. (பிங்கல. உஉகூ.) (அம் - கடைக்குறை.) 4. மட்டத் திருத்தி (உ-ம்.) "சிவிறி"பார்.

பந்துத்துவம்-பந்துக்களின்றன்மை.(வழக்)

பந்துவராளி- ஓரிராகம். (வழக்.)

பந்தையம்—பந்தயம். அ, ஐ-போலி.

பந்நகம்—1. சீதரங்கபாடாணம். 2. பாம்பு. (உ-ம்.) "பந்நகாபரணு" (திருவிசைப்பா.)

பந்நகவைரி—கருடன். (சூ. நிக. கூ: நிஉ.)

பநசம்—பலாமரம். (உ - ம்.) "பள்ளமேற் பநசக்கனியூறல்" (அரிச்ச. நாட்டு. நிக.)

பநசபித்தி—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பனையன் — 1. ஒருநோய். 2. ஒரு பாம்பு. 3. ஒரு மீன். (வழக்குப்போலும்.)

பநிலம்—வாதரோகம். (உ-ம்.) "பநிலவர்க்க மிலை" (தைல தைலவ. கஎ.)

பப்பரப்புளி-பெருக்கமரம்.(வைத்தியபரி.)

பப்பரம்—தேயமைம்பத்தாறி லொ ன் று. (இராமா. எழுச்சிப். கூஅ.)

பப்பரர்—பப்பரதேயத்தார். (உ - ம்.) "பப் பரர்நெருங்கிச்சீறி" (அரிச்ச. சூழ்வி. கூக.)

பப்பளி—பப்பாளிமரம். (வைத்தியபரி.)

பப்பளிச்சேலை-ஒருவகை வன்னச்சேலை. (வழக்.)

பப்பளிப்பால்—ஒரு பால். (வைத்தியபரி.)

பப்பாதி—பாதிபாதி. (உ-ம்.) "பயந்தார்வடி விற்பப்பாதி" (பாரதம்.இராயசூய. கூச.)

பப்பாளி—பப்பளி. (வைத்தியபரி.)

பப்பு-1. ஒப்பு. (சூ. நிக. கக: சகரவெ. கஉ.) 2. பரப்பு. (உ - ம்.) "பப்பறவீட்டிருந்து" (திரு வாச. திருப்பள்ளியெழு. சு.)

பப்புநுவாகநன்— அருச்சுநனுக்குச் சித்தி ராங்கதையிடத்திற்பிறந்த பி ள் ளை. (உ - ம்.) "பன்னுளினெடும்போகம்பயின்றபின்னர்ப் பப் புருவாகனனென்னும்பைதற்றிங்களன்னனே" (பாரத. அருச்சு. நீர்த். சகூ.)

பப்புவர்—புகழ்வோர். (பிங்கல. அசுசு.)

பப்ரு—நிவிர்த்திகலையிற் பிருதுவித்தத்துவத் திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பம்—விண்மீன். (சூ. நிக. க: எக.)

பம்பத்திகாயம்—பஞ்சாஸ்திகாயம். (உ-ம்.) "குணிப்பின்றியைந்தாம்-பம்பத்திகாயம்பணித் தபிரான்" (திருநூற். உகூ.)

பம்பம்—திராய். (வைத்தியபரி.)

பம்பரம்—ஒரு விளையாட்டுக்கருவி. (பிரபு லிங்கலீலை. விமலகதி. சக.)

பம்பல்—1. தளி. (உ - ம்.) "பானந்தனை யொத்துவிழுந்ததுமாரிப்பம்பல்" (அ ரி ச் ச.

நாட்டு. ச.) 2. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக. அ: டு.)

பம்பா—தட்சணத்தில் ஒரு பொய்கை, பம்பை. (இராமா. சவரிபிறப்புநீங்கு ப. கூ.)

பம்பிகை—பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

பம்பு—1. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "பம்புசில்லரி பரிபுரத்தாட்டுணைபரித்தாள்"(ஏகாதசி.உருக்கு மாங். சுடு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வேடிக்கை. (உ - ம்.) "நம்பனடியவர்குநல்காத் திரவியங்கள்-பம்புக்காம்பேய்க்காம்" (ஔவை பாடல்.)

பம்புதல் — 1. ஆரவாரித்தல். (பம்புபார்.) 2. எழுச்சி. (சூ. நிக. க: கூஅ.) 3. நெருங்கல். (உ-ம்.) "பசுமுதனீதெருப்பம்புநைமிசத்தில்" (மச்சபு. பிரமமுக. க.) 4. பரந்தவடிவு. (சூ. நிக. அ: டு.)

பம்பை—1. ஒருவாச்சியப்பொது. (சூ.நிக. எ: சகூ.) 2. சுருண்டுகீழ்விழாமல் தூராயிருக்கின்ற தலைமயிர். (உ-ம்.)"நெடுஞ்சடைகரந்திட நெறித்தபம்பையும்" (பெரியபு. திருநீல. கஉ.) 3. பம்பா என்னும் பொய்கை. (உ-ம்.) "பம்பையின்கரைகண்டனன்" (சேதுபு.சேதுவந்த.சு.) இது சுக்ரீவனிருந்தமலைக்கு சமீபத்துள்ளது. (இராமா. சரிப்பிறப்பு. க.) 4. மூங்கிலைப் பறை. (சூ. நிக. எ: சக.)

பம்மல்—1. செம்மூதல். (உ-ம்.) "பறந்தன ரமரரஞ்சிப்பல்பெரும்பிணத்தின்பம்மல்"(இராமா. கும்பகருணன்வதை. கஎக.) 2. மந்தாரம். 3. மந்திப்பு. (2, 3-வழக்.)

பம்முதல்—பம்மல். (வழக்.)

பையன்—பையன். (போலி.)

பய—பை, மெல்ல. (உ-ம்.) "பண்கோடே மொழியாற்பயக்கூறினாள்" (சிந்தா.குணமாலை. டுக.) போலி.

பயங்கரம்—அச்சம். (உ-ம்.) "ஆனவதிபயங்கரங்கூர்பெருநாகிலதெங்கூற்றினாணைதன்னால்' (சேதுபு. தநக்கோ. கடு.)

பயங்கரி — ஒரு யோகினி, காளியென்பர். (வி-ணி. உசக.)

பயங்கொளி—பயங்கொள்பவன். (வழக்.)

பயசி—திருநாமப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பயசு—1. நீர். (சூ. நிக. க: டுச.) 2. பால். (உ-ம்.)"ஊற்றும்பயசாலிழை"(தைல. தைலவ. டுக.)

பயணம்—பிரயாணம். (உ-ம்.) "வல்லவலத்திசையாகிற்பொருளேசேரும்வருபயணம்போதலுறும்" (துடிநூல். கஉ.)

பயத்தல் — 1. கொடுத்தல். (உ-ம்.) "இம்மூன்று-நன்மைபயத்தலில" (திரிகடு. கo.) 2. சித்தித்தல், கிடைத்தல். (சூ. நிக. கo. சுச.) 3. படைத்தல். (உ-ம்.) "பயந்திடுஞ்சத்தியாதி" (சி. சி. க: சுo. சிவஞா.) 4. பயன்தரல். (வழக்.)

பயதம்—வண்டு. (வைத்தியபரி.)

பயந்தன்று—கொடுத்தது. (ஐங்குறு.)

பயந்தாள்—தாய். (சூ. நிக. உ: எசு.)

பயந்தோர்ப்பழிச்சல்—தலைவியைப் பெற்றூரைத்தலைவன்வாழ்த்தல். (வாண கூஉ.முகம்.)

பயந்தோன்-பிதா.(நம்பியகப்.ஒழிபியல்.சு.)

பயப்படல்—அச்சமூறல். (வழக்.)

பயப்பாடு—அச்சம். (உ-ம்.) "தக்கஞானவன் மநத்துப்பயப்பாடில்லாமல்" (கூர்மபு. தக்க. வேள். கச. உரை.)

பயப்பு — 1. நிறம். (பிங்கல. ககூசச.) 2. பசப்பு. ய-போலி. 3. பயன். (உ-ம்.) "பயவாக்களரனையர்" (தொல். சொல். கூoஉ. உரை.)

பயம்—1. அச்சம். (உ-ம்.) "பயமுணர்த்த" (அரிச்ச. மயாந. ச.) 2. இன்பம். (பரிபாடல்.) 3. குளம். (சூ.நிக.டு:உகூ.) 4. குறி. (உ-ம்.)"சத்திபதிங் - தாம்பயத்தின்பேதமாராய்ந்து" (சைவச. ஆசாரிய உச.) 5. சுதை. 6. நீர். 7. பயன். (உ-ம்.)"மூன்னையூழ்வினைப்பயத்தினும்"(இராமா.மந்திர சூடு.) 8. பழம். (புறப்பொருள்வெ.) 9. பால். (5, 6, 8 சூ. நிக. கக: யகரவெ. கூ.)

பயம்பு—1. குழி. (உ-ம்.) "கரந்துபாம்பொடுங்கும்பயம்புமாருளவே" (மலைபடு. ककக.) 2. பள்ளம். (சூ நிக. டு: சுக.) 3. மட்டக்குழி. (உ-ம்.) "சூழ்பயம்பினகத்தொளித்தொடுங்கி" (பெரும்பாண. கoஅ.) 4. யானைபடுகுழி. (சூ. நிக. கூ: கூ.)

பயநுதி—திருநாமப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பயல்—1. சரிபாதி. (உ - ம்.) "பயல்செய்மேனிப்பெருந்தகை" (சூத. ஞாந. கஙு: க.) 2. பள்ளம். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உச.) 3. பையல், சிறுவன். (உ - ம்.) "பையலோடிணங்கேல்" (கொன்றைவேந்தன்.)

பயலைமை—பசலைத்தன்மை. (உ-ம்.)"நோயும்பயலைமையுமீதாரவெம்போல்" (நாலாயிர. இரண்டா. வாயுந். க.)

பயளி—பசளி. (வழக்.)

பயலை—பசலைக்கீரை. (வழக்.)

பயற்றங்காய்—ஒரு காய். (வழக்.)

பயறு—1. ஒரு தானியம்; அது: எலிப்பயறு, கறுப்புப்பயறு, சடைப்பயறு, சிறுபயறு, தட்டைப்பயறு, தூலுக்கப்பயறு, நரிப்பயறு, நன்னிப்பயறு, மின்னிப்பயறு, பெரும்பயறுஎனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியபரி.) 2. (சித்திரை நாள். (சூ. நிக. க: எகூ.)

பயன்—1. உரைவகைபதினொன்றினொன்று. (நன்னூ. பொதுப். உக.) 2. நீர். பிங்கல. டுஎ.

(இறுதி-போலி.)3.நெஞ்சினடுத்ததோர்மெய்ப்பாடு காரணமாகத் தன்வயினிகழ்ந்த சொல்லா னெய்வது. (திருக்கோ. க. உரை.) 4. பலன். (உ-ம்.) "பிறங்குகங்கை-யாறுதனின்மூழ்குபய னடைந்திடுவர்" (ஏகாதசி. உருக்குமா. கஉ.) 6. பால். (வைத்தியபரி.)

பயன்படுதல்—பிரயோசநமாதல். (வழக்.)

பயனிலசொல்லல் — பிரயோசநமில்லாத பேச்சுப்பேசல். (உ - ம்.) "பல்லார்முனியப்பய னிலசொல்லுவான்" (வள். ககக)

பயனிலாள்—வேசி. (சூ. நிக. உ: சுச.)

பயனிலி—வீணன். (வழக்.)

பயநிலை—பயன்முடிவு. (வழக்.)

பயனுரைத்தல்—உரைசொல்லல்.

பயனுவமம் — பயனைப்பற்றிவருமுவமை; அது: கற்பகவள்ளல் என்றூற்போல்வது. (நன். உகசு. உரை.)

பயனுவமை—பயனுவமம். (வழக்.)

பயனை-சிற்றூமுட்டிவேர்,பேராமுட்டிவேர். (உ-ம்.) "ஆமலகம்"பார். (தைல.தைலவ. ஈ0.)

பயாநகம்—நிவர்த்திகலையிற்பிருதுவிதத்து வத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன் று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பயாநகன் — சதருத்திரரி னிருதிதிக்கினி ருக்கும்சருத்திரரிலொருவன்.(வி-ணி உஎ0.)

பயிக்கம்—பிச்சை. (உ-ம்.) "பாவியேனறி யாதேபாழூரிற்பயிக்கம்புக்கெய்த்தவாறே"(தே வார. திருவாரூர்ப்பழமொழி. அ. திருநாவு.)

பயித்தியம்—பைத்தியம், அறிவுப்பிறழ்ச்சி. (வழக்.)

பயிநீத்தரி—ஏகம்பபாடணம். (வைத்தியபரி.)

பயிர் — 1. அருவருப்பு. (உ-ம்.) "பயிரிலா நரம்பின்கீதம்பாடியதொடங்கினளே" (சிந்தா. சுரமஞ். நிச.) 2. அழைப்பு. பத்துப்பா. (குறி ஞ்சி.) 3. இடும்பயிர். (உ-ம்.) "பருவத்தேபயிர் செய்" (ஆத்திசூடி.) 4. ஒலி. (உ - ம்.) "பயி ரொன்றுகலேயுஞ்சங்கும்"(இராமா.உலாவியற். அ.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி (உ-ம்.) "ஆன் கணங்கன்றுடையிர்குரல"(சு-பா.உகஅ.)6.பயில். 7. பறவைக்குரல். 8. மிருகங்களுள் ஒன்றை மற்றொன்று அழைக்குமோரோசை. (உ - ம்.) "சுடமானல்லேறுமடமாஞகுபிணைபயிர ழைப் பின்" (புறநா. கருஎ.) யானைக்குரியபரிபாடை என்பர் (சிந்தாமணியில்.) (5, 6, 7-சூ. நிக. கக: யகரவெ. ச.)

பயிர்த்தல்-ஒலித்தல். (பிறவினைத்தொழிற் பெயர்.

பயிர்தல்—அழைத்தல். (உ-ம்.) "கடிவன் - றுய்த்தலேமந்தியைக்கையிடுப்பயிரும்" (புற நா. கருஅ.)

பயிர்ப்பு — 1. பயிலாதபொருளில்வருமரு வருப்பு; இது: மகடூஉக்குணம் நான்கிலொன்று. (உ-ம்.) "நாண்மட மச்சம்பயிர்ப்பென்னுமிவை நமூவ" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கஅ.) இதற்கு மனங்கொளாத்தன்மையென்றூர்சிந்தாமணி யில். 2. பிசின். (உ - ம்.) "பலவின்பயிர்ப்புற தீங்கனி" (கலி. நூ0.)

பயிராவி — 1. பைரவி, உமை. (உ - ம்.) "தரும் பார். (ம-தி.எச.) 2. மூடக்கொத்தான். (வைத்தியபரி.)

பயிரி—ஒரு கீரை. (வழக்.)

பயிருகம்—பழம்பாசி. (வைத்தியபரி.)

பயிரும்—அழைக்கும். (சிந்தா.)

பயில் —1. சைகை, குழூஉக்குறி. (வழக்.) 2. சொல். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பழக் கம். (பெரியபு. கண்ணப்பநா. கசஈ.)

பயில்வித்தல்—பழகுவித்தல். பிறவினைத் தொழிற்பெயர்.

பயில்வு—1. செய்கை. 2. பயிற்சி. (1, 2-வழக்.)

பயிலல் — 1. சொல்லுதல். 2. நடத்தல். 3. நிகழ்தல். 4. நெருங்கல். (உ-ம்.) "மந்தியு மறியாமரண்பயிலடுக்கத்து" (திருமூரு. சஉ.) 5. பழகல். (1,2,3,5 (உ-ம்.)"வந்துழிக்காண்க.)

பயிலியம்—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.)

பயிலுதல்—1. செல்லுதல். (உ-ம்.) "பாய வாள்விழியருவிபரவசராயெதிர் பயில்வார்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கக.) 2. செறிதல். (புற நா.) 3. சேவித்தல். (உ - ம்.) "ஆரிடமாம்பரிச நம்பயில" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ஈ0.) 4. பயி லல். (உ - ம்.) "சோலையிற்பயிலுங்குயிலையும்" (பாரத. இந்திரப். உ0.) 5. வளைதல். (உ - ம்.) "உலகம்பயில்புகழ்போற்சிலம்பாமாமதியூர்கொ ண்டதே" (வாண. உசச.)

பயிற்சி—பழச்சம். (வழக்.)

பயிற்றல்—கற்பித்தல். (உ-ம்.) "யாக்கை - மூத்தவனொருவன்வையிமூனையவாள் பயிற்றி வாழ்வான்" (திருவிளை. அங்கம். உ.)

பயிற்றி— பலகாற்செய்தல். (ஐங்குறு.) பல காற்கூறி என்பர் புறநானூற்றில்.

பயிற்றுதல்-1. படிப்பித்தல். பயிற்றல்பார். 2. பழக்குதல். (பெரியபு. தடுத்தாட். கஅஎ.)

பயிறல் — 1. எடுத்தலோசை. (பிங்கல. உகஅ.) 2. சொல்லுதல். 3. பயிலுதல். (2, 3-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பயின்—1. பிசின். (உ-ம்.) "கப்பிணர்மரத் திற்காலும்பயினதாய்" (திருவிளை. இந்திரன் பழி. கஈ.) 2. சிதையப்புகுமரக்கலத்தைத்திருத்

தஞ்செய்யுங்கருவிகள்; அல்லது திருத்தஞ்செய்கைகள். (பரிபாடல்.)

பயினர்—பயிலுதலுள்ளவர். (உ-ம்.) "பலசமயத்தின்கண்ணும்பயினர்செய்வணக்கமெல்லாம்" (காரோ. திருநாட். உஎ.)

பயினன்—சேடன். (உ-ம்.) "பயினன்மேல் வருகல்லென" (பாரத. சம்பவ. ககக.[போலி.] பையினன்-அழகியசூரியனுமாம்.

பயினி — இணக்கம். (சூ. நிக. அ: க.) 2. பயினிப்பூ. (பத்துப்பா. குறிஞ்சி.)

பயை—அதர்மத்தின்புத்திரர் மூவரிலொருவன். (வி-ணி. உருஎ.)

பயோகநம்—ஆலாங்கட்டி.(வைத்தியபரி.)

பயோட்டிணி — விருட்சபர்வதத்திலுதித்த இரு நதிகளிலொன்று. (வி-ணி. உஉக.)

பயோதரப்பத்து — ஒரு பிரபந்தம்; அது: மூலையினைப்பத்துச்செய்யுளாற்கூறுவது. (இலக்கணவி. அருஉ. உரை.)

பயோதரம்—1. மூலை. (உ-ம்.) "பயோதரவேசையர்" (அரிச்ச. நகர. கூ.) 2. மேகம். (சூ. நிக. க: கூக.)

பயோதிகம்—கடனுரை. (வைத்தியபரி.)

பயோவிரதம்—ஒருமாதம்வரை பசுக்கோட்டத்துறைந்து பால்மாத்திரமுண்டுசெய்யுமோர் விரதம். (வழக்.)

பர்க்கம்—1. ஒளி. 2. வீரியம்.

பர்க்கன்—1. சிவன். (உ-ம்.)"வணங்குமன்பர்க்குப்பிறவியாழூலைவித்தைவறுத்தே-யணங்குருவகைசெய்வதாற்பர்க்கராமொருபே-ரிணங்கிநின்றதங்கவர்க்கு" (சிவரக. காயத்திரி. கூ.) 2. சூரியன். (பிங்கல. உகo.)

பர்ணசாலை — இலைகளாலும் புற்களாலும் வேயப்பட்டகுடிசை. (கோயிற்பு. வியாக். கச. உரை.)

பர்ணி — 1. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.) 2. வல்லாரை. (தைல. தைலவ. சுசு.)

பர்த்தா—பத்தா. (சி.சி. அ: கூசு. சிவாக்கிர.)

பர்பணம்-பாவட்டை (தைல.தைலவ.ககூ.)

பர்வஸ்வரி—பிரியவிரதன்குமாரரெழுவருளொருவன். (த-நி. போ. கூகo.)

பர்வதராசன்—மலையரசன். (கூர்மபு.திருக்கல். கஙூ. உரை.)

பர்வதீர்க்கம்—மத்திமவிரணடுவான இறை. (த-நி. போ. கூஉசு.)

பர்வம் — பருவம். பக்குவத்திற்கும் பொழுதிற்கும் பெயர். (பிங்கல. கூஎகூஉ.)

பரக்கழிவு—பழி, அபகீர்த்தி. (உ-ம்.) "பரக்கழிவிதுநீபூண்டாற்புகழையார் பரிக்கற்பாலார்" (இராமா. வாலிவதை. எகூ.) புரக்கழிவிதுநீ. என்றும்பாடம். புரக்கழிவு-அபகீர்த்தி.

பரக்தும்—பரவும். (புறநா.)

பரகதி — மோட்சம். (உ-ம்.) "பத்தியாய்நினைந்துபரவுவார்தமக்குப்பரகதிகொடுத்தருள்செய்யும்"(திருவாச.அருட்பத். அ.) [பர-மேல்; கதி-அடைதற்குரியவிடம்.]

பரகாயப்பிரவேசம்—யோகசித்தர்கள்தங்கள் தேகத்தைவிட்டு அந்நியதேகத்திற்செல்லுதல். (சி. சி. அ: கூஉ. சிவாக்.)

பரகாயம்—பிறகாயம் (உ-ம்.) "பரகாயத்தினண்ணுதல்வான் – புலத்தினியங்கலிச்சித்தபோகமனைத்துந்தானிருக்குந்-தலத்தினினைந்தபடிவருதல்பிராகாமிபமாந்தவக்கொடியீர்"(திருவிளை. அட்டமா. உருு)

பரகீயம்—பிறர்சுரியது. (வள். கசக. பரி.)

பரகீயை—பிறர்க்குரியவள். (வழக்.)

பரங்கி—1. இலவங்கம். 2. கண்டுபரங்கி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பரங்துன்று—திருப்பரங்குன்று. (உ-ம்.) "திருவாவினன்குடிவானுர்பரங்குன்று" (கந்தரந். க.)

பரஸ்பரவிரோதம்— ஒன்றற்கொன்று விரோதம். (சைவப்பி. சo.) பரற்பரவிரோதம் எனவும் வழங்கும்.

பரசம்பந்தம்—அறுவகையாகம சம்பந்தங்களுளொன்று; அஃது: அநந்தேசுரர்க்குஞ் சதாசிவர்க்குமுண்டான வாகமசம்பந்தம். (சி-லி. சரி. உ.)

பரசம்வித்து—அந்நியத்தையறிதல். (சி.சி. அ: கூச. ஞாநப்.)

பரசமயகோளரி–திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர். (உ-ம்.) "பார்குலவுதனிக்காளஞ்சிந்தமெல்லாம்பரசமயகோளரிவந்தானென்றுத"(பெரியபு. ஞாந. கூசு.)

பரசமயம்—பிறசமயம். (உ-ம்.) "அல்லாதபரசமயவலகைத்தேர்விண்டகல" (சேதுபு. கடவுள்வா. கஙூ.)

பரசரீரம்—ஆன்மாக்களின்மூவகைச்சரீரங்களுளொன்று; அஃது: அநந்ததேவராற்கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரமும் கலாதிகளாகிய கஞ்சுகசரீரமும் முக்குணங்களாகிய குணசரீரமும் என மூவகைப்படும். (சி. சி. ச: உக. சிவாக்.)

பரசாதி—அந்நியசாதி. தருக்கசங்கிரகத்திலறிக.

பரசாரணம்-நீட்டுதல்.(சி.சி.உ:நிசு.சிவாக்.)

பரசிராமன்—மழுவுடையிராமன்; இவன்: சமதக்கினியும் இரேணுகையுந் தந்தைதாயாகத் திருமாலவதாரம். (காஞ்சிப்பு. இரேணுகீ. உ.)

பாசிவதத்துவம்–பரநாதம். (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பரசிவம் — சத்தியொடுங்கிறதற்கிடமாய் நின்றதத்துவம்; இது: தத்துவமெலாங்கடந்த முடிவிலேநின்றது. (உ-ம்.) "ஒடுங்குநாளினில யனரியுருத்திரன்மகேசன் – நெடுஞ்சதாசிவன் விந்துநாதஞ்சத்திநெறியே-யடங்கிடம்பரசிவத் தினிற்பரசிவமானத்தங்- கடந்ததத்துவமுடிவி லேநின்றதாகுதி" (அருணாசலபு.திருமலை.டு.)

பாசிவழர்த்தீ–சதாசிவம். (சி-லி. ஞாந. ங.)

பரசு—1. கோடாலி, மழுப்படை. (சூ. நிக. எ: உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரசுகம்—மோட்சானுபவம். (வழக்.)

பரசுதல்—துதித்தல். (உ-ம்.) "சண்டேசன் ரூள்பிரசமலரிறைத்திறைஞ்சிப்பரசுவாமே" (சேதுபு. கடவுள்வா. கஉ.)

பரசுபாணி — 1. சிவன். (சூ. நிக. ச: எ.) 2. பரசுராமன். பரசு-மழு.

பரசுராமன்– திருமாலவதாரத்திலொன்று. (பரசிராமன்பார்.)

பரசுவம்—பிறர்பொருள். (வழக்.)

பரசோப்பநம்–(வேதாந்தம்) சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம்என்னு மூன்று உபாதியுடன்சம்பந்தித்த காலபரம். (ஞாநக்கட்டளை. தற்பதமாநம்.)

பரசொநபம்—பரசாக்கிரம், பரசொப்பநம், பரசுழுத்தியென்னு மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய சுத்தஅறிவு. (ஞாநக்கட்டளை. தற்பதமாநம்.)

பரசோமசித்தாந்திகள் — வித்தியாபுவநப் பேற்றினையே முத்தியென்பவர். (கூர்ம. பல வகை. கங. உரை.)

பரஞ்சுடர்—சுயம்பிரகாசக்கடவுள். (உ-ம்.) "பரஞ்சுடர்முக்கட்பரமன்"என்னு முதற்குறிப் புக்கவி. (திருக்கருவைக்கவித்தறையந்தாதி.)

பரஞ்சை—காகளமுதலியவற்றின்தொனி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பராஞ்சோதி—1. கடவுள். 2. சிவன். (உ-ம்.) 'பவமாயங்காத்தென்னையாண்டுகொண்டபரஞ் சோதி' [பரம்-மேலான, சோதி-ஒளி.]

பராஞ்சோதிமகாழநிவர்— சத்தியஞாநதரிசிகள் மாணாக்கர். (கோயிற்பு. சந்தாநகுரவர் வரலாறு.)

பராஞாநம் — பதிஞாநம். (சி. சி. கஉ: எ. நிரம்ப.) இதுவே மெய்ஞ்ஞாநமென்பது.

பராடு—கரடு. (பிங்கல. ககஅ. அது, காலி லுள்ளது.)

பரண்—1. இதணம். (பிங்கல. எகங.) 2. மேற்றட்டு. (வழக்.)

பரணம்—பரண். (அம்-சாரியை.)

பரணர்–ஒரு சங்கப்புலவர். (பதிற்றுப் பத்து. டுo.)

பரணி — 1. அடுப்பு. (உ-ம்.) "தரணிசசி வேள்வித்தீசாற்றும்பரணிகளிலிட்ட வையெடாமுன்" (தைல. பாயிர. உடு.) 2. ஒருநாள். (உ-ம்.) "பூராடமுத்திராடம்பூசநீள்பரணி" (விதாந. குணகுண. எ.) 3. ஒரு பிரபந்தம்; அ ஃ தா: ஆயிரங்களிற்றைக்கொன்றவீரனைத் தலைமகளுக்கொண்டு கடவுள்வாழ்த்துங்கடை திறப்பும் பாலைநிலமுங் காளிகோவிலும் பேய்களோடு காளியும் காளியோடுபேய்களுஞ் சொல்லக்கருதியதலைவன் சீர்த்திவிளங்கலும் அவன் வழியாகப் புறப்பொருடோன்ற வெம்போர் வழங்கவிரும்பலுமென்றிவையெல்லா மிருதி ரடியொழித்தொழிந்த மற்றையடிகளானீரடிப் பஃறூழிசையாற்பாடப்படுவது.(உ-ம்.)"கடவுள் வாழ்த்துக்கடைதிறப்புரைத்தல்..... வுளமகிழ்பரணியுரைக்கப்படுமே" (இலக்கண வி. அஙக.) 4. கோய், ஒருபாத்திரம். (சூ. நிக. எ: ஙசு.) 5. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)

பரணை–தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு.(உ-ம்.) "அழுக்கிரி"பார். (தைல. (தைலவ. சஉ.)

பரத்தந்து—பரக்க. (பரிபா.)

பரத்தமை–பரத்தையைநுகர்பவன்றன்மை. (மணிமே.)

பரத்தர்—தூர்த்தர். (உ-ம்.) "வறுமொழியாளரொடுவம்பப்பரத்தரொடு" (சிலப். கொலைக் களக். சுஙு.)

பரத்தல்–1. சப்பையாதல். (உ-ம்.) "பரியவு தடன்பரியபல்லன்பரந்து – முருவழிந்தமூக்கு டையானும்" (சைவச. ஆசாரிய. கஉ.) 2. பரவுதல். (உ-ம்.) "தண்ணீர்பரக்கவிட்டு" (தைல. பாயிர. ஙக.)

பரத்தன்–பரத்தையைநுகர்பவன்.(சிலப்பதி)

பரத்தி—1. நெய்தனிலப்பெண். (சூ. நிக. உ: எஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரத்தியர்—நெய்தனிலத்துப்பெண்டிர். (உ-ம்.) "நூலையர்நூலச்சியர்பரதர்பரத்தியரள வரளத்தியர்" (அகப்பொ. அகத்திணை. உச.)

பரத்திரீ—வேற்றுப்பெண். (வழக்.)

பரத்துவம்—1. கடவுட்டன்மை. 2. மூன்மை. (தருக்கசங்கிரகத்திலறிக.)

பரத்துவன்—பரத்துவாசன். (உ-ம்.) "பரத்துவனுறைவிடத்தளவும்" (இராமா. மீட்சி. உசச.)

பரத்துவாசன்—1. சத்தவிருடிகளிலொருவன். (உ-ம்.) "பரதநாதவேதகீதபரத்துவாசனென்பான்" (பாரத. வாரண. ஙஉ.)

பரத்தை — 1. ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.) 2. வேசி. (சூ. நிக. க: சுசை)

பரத்தையிற்பிரிவு — தலைமகன் பரத்தையிடத்துப்பிரிதல்; அது: வாயில்வேண்டல் வாயின் மறுத்தல், வாயினேர்வித்தல், வாயினேர்தல் என நான்கு வகைப்படும். (அகப்பொ. சுற்பியல். நி. உரை.)

பரதகண்டம்—நவகண்டத்தொன்று.(மணிமே. பதிக. உஉ.)

பரதகன்—சதருத்திரரி லக்ஷிநிதிக்கிலிருக்குந் தசருத்திராலொருவர். (வி-ணி.)

பரதசாத்திரம்—நடநூல். (வழக்.)

பரதத்துவப்பொருள்—பரதத்துவமாயுள்ளபொருள். (உ-ம்.) "அத்தனேபரதத்துவப்பொருளென்று. (திருவிளை. விடையி. ஈ.)

பரதத்துவம் — அதிருக்குமத்துவம்; அது: "தத்துவந்தூலசூக்கபரங்களுமாகிநிற்கும்" என்பதனுற் பெறப்படும். (சி. சி. உ: எக.)

பரதத்துவன் — தத்துவங்களைக்கடந்த சிவபிரான். (உ-ம்.) "அத்தன்பரதத்துவன்" (கோயிற்பு. வியாக்கி. உக.)

பரதந்திரம்—சுதந்திரமின்மை, மற்றொருவரைச்சார்ந்திருப்பது. (சி. சி. க: ஈக சிவஞா)

பரதந்திரியம்—பரதந்திரம். (சி. சி. பாயிர. நி. ஞாநப்.)

பரதநூல்–பரதசாத்திரம். (உ-ம்.)"தென்னரேறனேயாயதபசதநூறெரிந் திலையெனச் சொன்னான்" (திருவிளை. கான்மா. நி.)

பரதம்—1. இலட்சங்கோடி கோடாகோடி. 2. கூத்து. (உ-ம்.) "பணித்தல்"பார். 3. நவகண்டத்தொன்று. (உ-ம்.) "பாடல்சால்சிறப்பிற்பரதத்தோங்கிய" (மணிமே. பதிக. உஉ.) 4. பரதநூல். (உ-ம்.) "பாவமோடராகந்தாளமிம்மூன்றும்பகர்ந்திடுமுறையாற்பரதம்" (திருவிளை. கான்மாறி. அ.)

பரதர் — 1. நெய்தனிலமாக்கள். (உ-ம்.) "குணுங்கர்"பார். 2. செட்டிகள். (மதுரைக்காஞ்சி. ஈகஎ.) 3. வைசியர். (உ-ம்.) "அரசகுமரரும்பரதகுமரரும்" (சிலப். இந்திரவிழ. கடிஅ.)

பரதவர்–நெய்தனிலத்துத்தாழ்ந்த ஆடவர். (உ-ம்.) "பரதவர்நெய்தலே" (அரிச்ச். நாட்டி. நிஅ.) பட்டினவர் என்பர் சிலப்பதிகாரத்தில்.

பரதவநடம்—பாரதவருடம், பரதகண்டம். (திருவிளை. மேருவைச். உ0.)

பரதவன்—நுழையன். (பதிற்றுப்பத்.)

பரதவித்தல்–பரிதபித்தல். (உ-ம்.)"பாலன்வந்திலனென்றேங்கிப்பரதவித் திருகண்டாரை-காலதொந்தருகி" (அரிச்ச. மயாக. கூ.)

பரதன்—1. இராமன்றம்பி. (உ-ம்.) "பரதனெனப்பெயர்பன்னினனன்றே"(இராமா. திருவவ. கஉக.) 2. சந்திரகுலத்தோரரசன். (உ-ம்.)"பாதனென்றொருபார்த்திவன்"(பாரத. குருகுல. உசூ.) 3. நடநம்பயின்றோன்.(வழக்.)

பரதன்மம்—1. அந்தியாசாரம். 2. பரோபகாரம் (1, 2-வழக்.)

பரதாபம்—பரிதாபம். (வழக்.)

பரதாரம்—பிறர்மனை. (உ-ம்.) "ஆசில்பரதாரம்" (இராமா. .)

பரதி—நாடகி. (வழக்.)

பரதுக்கதுக்கன்–பிறவுயிருக்குநேருந்துன்பத்தைத் தனக்குநேர்ந்ததுபோற் கொண்டிரங்குகிறவன். (உ-ம்.) "பழுதிலாவருளினுலே பரத்துக்கதுக்கனுகி" (சி. சி. பர. சௌத்திராந். உ.)

பரதேகம்– சுக்குமசரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் ஒரு வடிவாகிய சிவத்துவபஞ்சரூபம். (சி. சி. ச: க0. ஞாநப்.)

பரதேசம்—பிறதேயம், அந்தியதேசம். (பிரபுலிங்கலீலை. பிரபுதே. ககஉ.)

பரதேசி—1. ஓரிடத்துநிலையில்லாமற் சஞ்சரிப்பவன். 2. கலைகணில்லாதவர். (உ-ம்.) "இவர்பரதேசிகாவலரென்றடிவீழ்ந்தேத்தி" (திருவிளை. அங்கம்வெட். உஎ.) 3. பிறதேசத்தான்.

பரதேவதை—அந்தரியாமியாகிய கடவுள். (த. நி. பே. ககo.)

பரதோவர்–வேரொன்றுகொண்டுவருமோ. (சி. சி. அள. க. சிவாக்.)

பரந்தவட்டம் — பரந்தவட்டிகை, சேமக்கலம். (வழக்.)

பரந்தாமம்—வைகுந்தம். பரந்தாமன்பார்.

பரந்தாமன்—திருமால். (உ-ம்.) "பாங்குடனேதனக்குயிராந்துளபமௌலிப்பரந்தாமன்றனினினைந்தான்பார்த்தனுக" (பாரத. அருச். நீர். நிஉ.)

பரந்து—மிக்கு. (பரிபாடல்.)

பரந்துகெடுதல்–எங்குஞ்சுழன்றுகெடுதல். (உ-ம்.) "இரந்தும்முயிர்வாழ்தல்வேண்டிற்பரந்து-கெடுகவுலகிற்றியான்" (வள். கoசூஉ.)

பரநாதம் — 1. அநாகிக்கிராந்தவிந்துசிவம். (கந். நவ. சுடு.) 2. நிட்களமான ஒரு தத்துவம்; இது: சிவதத்துவத்திலடங்கும். (சி. பி. கை.)

பரநாமத்திலை — மாவிலிங்கிலை. (தைல. தைலவ. நிஅ.)

பரப்பல் — 1. பரம்பச்செய்தல். 2. பரவுதல். (1, 2-வழக்.)

பரப்பாழ் — பரமாகிய சூனியப்பொருள். (உ-ம்.) "மும்பாழும்பாழாய்முடிவிலொருசூனிய மாய்" (பழங்கவி.)

பரப்பிரணவம்—வாச்சியமான சத்தியஞா நாதியிலட்சணம். (த. நி. போ. உகூஎ.)

பரப்பிரமசந்நிதி — சிவசந்நிதி. (உ-ம்.) "பார்முழுதும்பரப்பிரம–சந்நிதி" (கோயிற்பு. வியாக்கி. நி.)

பரப்பிரமம்—1. அதர்வணவேத உபநிடத மூப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.) 2. கடவுள். 3. சிதம்பரம். (உ-ம்.) "சித்தம்பர முத்திப்பரப்பிரமம்" (கோயிற்பு. வியாக். உக.) [மகாமாயைக்குமேலாதலில்.] 4. சுத்தப்பிரமந் தன்னிடத்திலுள்ளதாகிய சத் தி விசுரும்பித் தத்தன்னெவியாபிக்க அவ்வியாபகத்துக்குள்ளி ருந்தபோதுபெறும் பெயர். (நாநாசீவவாதக்கட் டளை. முதலாவது.) 5. தற்பதவிலக்கியார்த்த மான பிரமத்தின் சட்டவித பரியாயநாமங்களு ளொன்று. (உ-ம்.) "ஈசனெனுன்றிடுமூவகை யதிட்டானனியம்பருமொருபரப்பிரமம்"(வேதா சூ. நிரூ.)

பரப்பிரமவிந்து–வாலரசம்.(வைத்தியபரி.)

பரப்பு — 1. கடல். (உ-ம்.) "சேதுக்கதை வடசொற்பரப்பை" (சேதுபு. அவையட. சு.) 2. திரள். (உ-ம்.) "பின்தாழ்படர்சடைப்பரப் பும்" (கோயிற்பு.நடராச. கரூ.) 3. பூமி.(உ-ம்.) "பரப்பினடுப்படுவதொரு-மேருவினியும்" (கோ யிற்பு. வியாக்கி. சு.) 4. வி சா லம். (உ - ம்.) "பழுது"பார்.

பரப்புதல் — 1. பரம்பச்செய்தல். (உ-ம்.) "எங்கும்பாயிருள்பரப்பும்" (நைடத. சுயம்வர. கூ.) 2. பரவுதல்.

பரபக்கம் –பிறர்மதம்.(சி.சி.காப்பு.மறை.)

பரபத்தி—சிவபத்தி. (வழக்.)

பரபதம் — 1. மேலாகியபொருள். (உ-ம்.) "தற்பரம்"பார். 2. மோட்சம். (உ-ம்.)"மழுவாற் றுண்டித்திகழ்தவனேப்பரபதத்துளிருத்தித் தா னும்" (சேதுபு. கடவுள்வா. கஉ.)

பரபரத்தல்–1. தினவு. (வழக்.) 2. தீவிரப் படல். (உ-ம்.) "பஞ்சாக்கரத்தைப் - பரபரப்பா வெண்ணுதபாவம்" (அருணகிரியந்தாதி.)

பரபரப்பு—பரபரத்தல். (வழக்.)

பரபரெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு (வழக்.)

பரபாகம்—பிறர்சமைத்தது. (வழக்.)

பரபாவனைபுரிதல்– பிரமநிட்டைகூடுதல். (கூர்மபு. வருணச். உ0. உரை.)

பரபுட்டம்—குயில். (சூ. நிக. கூ: நிசு.)

பரபுநுடார்த்தம் — மூத்தி. (மகாவாக்கிய வுரை. பாயிர. க.)

பரபோகம் — 1. சிவபோகம், பேரின்பம். (உ-ம்.)"பரபோகம்பெறலாமெனப்பகர்ந்தான்" (கோயிற்பு. வியாக். ச.) 2. சுத்தமாயா காரிய மாகிய சுத்ததத்துவபுவநங்களில் வித்தியேசுரர் முதலாயினோர் புசித்திருக்கும்போகம். (உ-ம்.) " பவமாய்க்கடலிலழுந்தாதவகையெடுத்துப்பர போகந்துய்ப்பித்து" (சி. சி. அ: உசு. மறை.)

பரம்–1. அத்திமரம். 2. உடல். 3. கடவுள். (உ-ம்.)"பந்தமறவந்தமில்பரங்குறுகவென்றே" (திருவாச. திருப்பெரு. உச.) 4. கவசம். 5. குதிரைக்கல்லணை. 6. சிதம்பரம். (உ-ம்.) "சுத் தம்"பார். [எல்லாப்பொருட்கு மேலாதலில்.] 7. சுத்தசிவன். (உ-ம்.) "பரம்பிரமமிவனென் றும்" (சி. சி. கூ: எ. ஞாநப்.) 8. நி ட் க ள ம். (சி. சி. க: நிருநி. மறை.) 9. பரசம்பந்தம்.(சி-லி. சரி. உ.) 10. பரமானந்தவெல்லைக்குக் கீழ்ப் பட்டதோரியல்பு. (தத்துவப். பதி. ச. உரை.) 11. பாரம். 12. பிரமாயுட்காலம்; அது: பிரம வருடம்நூறுகொண்டது. (உ-ம்.) "பரார்த்தம்" பார். 13. பிரயோசநம். (உ-ம்.) "சைவத்-தாநம் பலவுந்தொழுந்தற்பரமாகிவந்தேம்'(திருவிளை. கல்லாணை. அ.) 14. ம று மை. (சௌந். கூ.) 15. முன்பு. 16. மேலானது, சிரேட்டமானது. 17. மோக்கம். (2,4,5,11,15-பிங்கல. கூஎஅஎ.)

பரம்பரம்—வமிச பாரம்பரை. (வழக்.)

பரம்பரன்—கடவுள், சிவன். (உ-ம்.) "அடி யேற்கெம்பரம்பரனே" (திருவாச. திருச்சத. நி.) [மேலோர்க்கும்மேலோன் என்றபடி.]

பரம்பராகரணம்–ஒருகாரியம் பிறத்தற்குக் காரணமாயிருக்குமொன்றைப் பிறப்பிக்கக்கார ணமாய் முன்னிற்குங்காரணம். (சி. சி. நி: க. சிவாக்.)

பரம்பராசாதநம் — உடனுபயோகமாகாத கருவி. (வாசுதேவ. கஅ.) [பசித்தவர்களு டைய பசியைப்போக்கித்திருத்தியாக்குவதற்கு உழவுமுதலியபயிர்களிவ்வகைச்சாதநமாம்.]

பரம்பராதீனத்துவம்— ஒன்றையொன்று சார்ந்துவருந்தன்மை.(சி. சி. அள. கரூ. சிவாக்.)

பரம்பரை — ஒன்றின்பிறிதொன்றுமாகத் தொ டர்ந்துவருதல். (உ-ம்.) "நீண்மகவின்பரம்பரை யுநிவந்தோங்குந்திதிய தனி னி கழ்த் தி டா னேல்" (சேதுபு. தராசார. கூஎ.)

பரம்பிரமம்–சொரூபசிவம். (சி. சி. கூ: எ. (சிவஞா.)

பரம்பு—1. கழனிதிருத்தும்பலகை.(உ-ம்.) "எங்கணும்பரப்படிப்பவர்பற்பல கோ டி யே" (அரிச்ச. நாட்டு. கரூ.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. விசாலம். (வழக்.)

பரம்புதல்—விசாலித்தல். (வழக்.)

பரம்பொருள்—மேலானவஸ்து. (உ - ம்.) "எங்குமாம்பரம்பொருளேயாமும் வணங்குதுமே" (மகாவாக்கியம். பாயிரம். க.)

பரமகஞ்சபரிவிராசகம்-அதர்வவேதஉபநிடதமுப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந்.நவ.கஅ.)

பரமகஞ்சம் — 1. நால்வகைச்சந்நியாசங்களுள்மேலாயது; அது: நிட்டைபுரியும்பக்குவர்க்குடையது.(உ-ம்.)"குலவுறுசந்நியாசங்குடிசகம் பகூதகஞ்ச, நலமிகுபரமகஞ்சமேயென்னநான்கதாம்" (சூத. ஞாந. சு: உ.) 2. யசுர்வேத உபநிடதமைம்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

பரமகஞ்சர்—சந்நியாசஆச்சிரமத்தார் அறுவகையருளொருவர். (கூர்மபு. வருணச். சo. உரை.) [நாரதபரிவிராசகோபநிடதப்படி சந்நியாசம் அறுவகையாகக்கொள்ளப்படும்.]

பரமகதி—மோக்கம். (வழக்.)

பரமகர்த்தா-சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவ சர்வானுக்கிரகமாகிய மூன்றுகுணங்களேயொருவராற்றருதலின்றித் தனக்கியல்பாகவுடையவன். (சி. சி. அ: கள. மறை.)

பரமகர்த்தன்—பரமகர்த்தா. (வழக்.)

பரமகாட்டை—பதினேந்துநிமிடமாகியகாட்டையென்னுங்காலவளவையினுஞ்சிறியது. (உ-ம்.) "அணிமா"பார்.

பரமகாரணம் — முதற்காரணம். (உ-ம்.) "ஈண்டுக்கூறியமுறற்காரணமேயாம்; அது: பரமகாரணம், உபாதானகாரணம், சமவாயிகாரணம்எனவும் பெயர்பெறும். (கூர்மபு.திருக்கல். அ. உரை.)

பரமகாரியம் — 1. தேவகாரியம். 2. மகாகாரியம். (1, 2-வழக்.)

பரமசாந்தியலிங்கம்— சிவஞ்சாந்தியமாகும் லிங்கம். (உ-ம்.) "படியினிற்புண்ணியதீர்த்தம்பரமசாந்தியலிங்கம்" (சிவரக. வரலா. டு.)

பரமசித்தி—முத்தி. (வழக்.)

பரமசிவம்—துவாதசாந்தத்துக்கப்பால் தத்துவங்களைக் கடந்திருப்பவர். (சி-லி. கிரி. கூ.)

பரமசிவன்—இலயபோகவதிகாரமென்னுமூன்றவத்தையினும் முறையே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னுமூன்று திருமேனிகொண்டு சத்தன், உத்தியுத்தன், பிரவிருத்தன் எனவும் சிவன், சதாசிவன், மகேசன் எனவும் பெயர்பெற்றுநிற்பவர்; இவர்: சுத்தமாயாபுவனாந்தஞ்சங்கரிப்பர். இவர்க்குமகேசுரமூர்த்தியிறவாயுள்ளதிருமேனிசுதந்தரவடிவம் இவர் சுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக்கலக்கிச் சுத்ததத்துவங்களைத்தோற்றுவிப்பர். (சிவஞாந பா. உo.)

பரமசுந்தரி–தருமதேவதை. (சூ.நிக.க:ஙக.)

பரமஞானம்—ஒருசிவநாமம். (உ-ம்.) "பெயரெமக்குப்-பரபதம்பரமஞானம்பராற்பரம்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சுசு.)

பரமண்டலம்—மோட்சதானம். (கிறிஸ்த்தவர் வழக்கு.)

பரமதநிராகரணம் — இராமநாதாசாரியர் செய்த ஒருநூல். (சி. சி. பாயிர. க. மறை.)

பரமப்பிரயோசநம்— } மோட்சம்.(சி. சி.
பரமபதம்— } பாயிர.க.சிவாக்.)

பரமபந்தம்–பெரியபந்தம். (உ-ம்.)"எனவே இவ்வாக்குக்கள்பரமபந்தமென்பதாயிற்று" (சி. சி. க: உசு. சிவஞா.)

பரமபாகவதன்—வைட்டிணவ சந்நியாசி. (வழச்.)

பரமபிரகிருதி–(வேதாந்தம்) பிரமம். (சி.சி. உ: எங. மறை.) பிரகிருதி-ஈண்டு இயல்பு.

பரமபுருடன்—ஈசுவரன். (த. நி. போ. ஙக.)

பரமம் — 1. ஆத்மா. (உ-ம்.) "அகிலசத்தியுடைத்தாயநந்தமானபரமம்" (ஞாநவா. மநத்தின். ங.) 2. பரப்பிரம்ம. 3. மகாமேன்மை. 4. மிகமேலாகியது. (உ - ம்.) "தீர்த்தங்களைவைக்குமேலாய்- மன்னலாற்பரமதீர்த்தமெனப்பெயர்வழங்கலாகும்" (திருவிளை. தீர்த்த. கக.) 5. அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

பரமபுருடகாரணம்—அசுத்தமாயை.(சி.சி. உ: டுo. சிவஞா.)

பரமரகசியம்—1. அந்தரங்கவுண்மை. 2. ஒரு நூல். (1, 2-வழக்.)

பரமலோகம்—சிவலோகம். (வழக்.)

பரமவங்கிசகம் — ஒருவகைச் சந்நியாசம். (சி. சி. அ: கக. மறை.)

பரமவிராசன்— ஏகாதிபதி. (வழக்.)

பரமன்—1. அந்தரியாமி. (த.நி.போ.ககo.) 2. சிவன். (உ - ம்.) "பரமனேமனித்திடாப்பங்கயாசநன்" (கந்தபு. சுடவுள்வா. கூ.) 3. சீர்பந்தபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பரமாகாயம்—துவாதசாந்தப் பெருவெளி. (திருவிளை. வேதத்துக்குப். ஙக.)

பரமாங்கிசம் — உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று. (வழச்)

பரமாணு—அதிசூக்குமவணு. (உ - ம்.) "முன்னுபரமாணுவத்தனையதிற்புனைகுவாரமலனுவார்" (சேதபு. பிரமகுண்ட. எ.)

பரமாத்துமர்– காலதத்துவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.)

பரமாத்துமா—1. ஈசுவரன். (த. நி. போ. ஙக.) 2. சூழ்த்திக்குச்சாட்சியாயிருக்கும் பிரமசைதந்நியம். (ஞானசீவன்வாதக்கட்டளை.)

பரமாத்மன்—பிரமம். (த. நி. போ. ககக.)

பரமாந்நம்—பாயசம். (வி-ணி. வழக்.)

பரமாநந்தகூபம் — சிதம்பர தசதீர்த்தத் தொன்று; இது: கனகசபைக்குக்கிழக்கே யுள்ளது. (கோயிற்பு..)

பரமாநந்தம் — சிவபோகம், பேரின்பம். (உ-ம்.) "அற்புத-வெள்ளமும்பரமாநந்தவெள்ளமும்" (திருவிளை. விடையில. உஅ.)

பரமாநந்தவாழ்வு—சிவம். (உ-ம்.) "மநாதிகளுக்கெட்டாதபரமாநந்தவாழ்வினையங் கோரிலிங்கமணலாற்கூப்பி"(சேதுபு.கடவுள்வா.கஉ)

பரமாநந்தன்—1. ஆநந்தரூபசத்தியுடனே சர்வாநந்தசுழுத்தியையடையும் பிரமம். (நாநரசிவவாதக்கட்டளை.) 2. சிவன்.

பரமாநம்—பரமாந்நம். (வழக்.)

பரமாநுபவம் — மேலானவநுபவம்; அது: அசிபதசோதனையென்க.

பரமார்த்தம் — 1. சிரேட்டமானகருத்து. 2. செல்வத்திற்சிரேட்டமானது.

பரமார்த்தவித்து — உண்மையறிந்தவன். (சி. சி. ச: கூடு. சிவாக்.)

பரமார்த்தன்—சதருத்திரரில் இந்திரதிக்கிலிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உசுக.)

பரமார்த்திகம் — 1. உண்மை. (சி. சி. உ: சுடு.சிவாக்.)2.பரமார்த்தமுடையது.(சைவவி.)

பரமான்மா-இதரபதார்த்தவச்சிந்நவான்மா. (தருக்கசங்கிரகத்திலறிக.

பரமகவுப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பரமத்தர்—தநுவாதிகளைநீக்கி நேயத்தழுந்தினோர். (ஒழிவி. அருளவ. கஎ. உரை.)

பரமத்தி—சாயுச்சியமுத்தி. (சி. சி. க: உசு. சிவஞா.)

பரமேச்சுரன்—பரமேச்சுவரன். (வழக்.)

பரமேச்சுரி–பரமேசுவரி, பார்வதி. (வழக்.)

பரமேச்சுவரன்–1. நியதிதத்துவத்திருக்குமோருருத்திரன்.(வி-ணி.உஎச) 2. பரமேசன்.

பரமேச்சுவரி—1. ஒரு யோகினி. (வி-ணி. உசக.) 2. பரமேச்சுவரி.

பரமேசன்—பரமேசுவரன். (வழக்.)

பரமேசுவரன்–சிவன்.ஈச்சுரநாமஞ்சிவனுக்கென்பதைப் பிங்கலநிகண்டு கசடல் காண்க.

பரமேசுவரி—பார்வதி. (சி. சி. உ: உடு. நிரம்ப.)

பரமேட்டி—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. சிவன். (உ-ம்.)"பண்ணியனுன்மறைவிரித்த பரமேட்டி" (திருவிளை. மெய்க். அ.) மேலான இடத்திருப்பவன்என்பதபொருள். 3. பிரமன். (பிங்கல. நடுசு.)

பரமோபதாநம்—மேலானமுதற்காரணம். (சி. சி. க: நிஎ. சிவாக்.) [பரம-உபதாநம்.]

பரர்—1. அன்னியர். (வழக்.) 2. பகைவர். (சூ. நிக. உ: நிக.)

பரல்–1. பருக்கைக்கல். (உ-ம்.) "கைத்தலம் புடைத்தநக்குக்கல்லுமவெம்பரலும்வாரி"(திருவிளை. பன்றி. மூலை. சு.) சக்கான்கல்லென்பர் (பத்துப்-பொருநரா.

பரலோகம்–1. மறுலோகம். (சி.சி.ஞாநப்.) 2. மோக்கம். (உ-ம்.) "பரனேயேத்தவலார்களே சிவலோகமேபதியாவரே" (சிவரக. தேவியுடன் கநி.)

பரவசம்—1. தன்வசமாயிருத்தல். (உ-ம்.) "ஆநந்தபரவசனுய்-வாழ்ந்து" (கோபிற்பு.பதஞ்சலி. நி.) 2. மூர்ச்சை. (வழக்.)

பரவசவிலக்கு—ஓரணி; அது: தன்வசமல்லாமற் காதலியவசமாநிற்றல் கூறிவிலக்குவது. (தண்டிய. பொருளணி. சகூ. உரை.)

பரவணி—வமிசம். இஃதோர் வழக்குண்டுபோலும்.

பரவணிகாரன்–தலைமுறைதலைமுறையாயுரித்துக்காரன். (வழக்குண்டுபோலும்)

பரவணிப்பட்டம்—தலைமுறைப்பட்டவரிசைப்பெயர்.

பரவர்—வலைஞர். (வழக்.)

பரவல்—1. சொல்லுதல்.(பிங்கல. உ00உ.) 2. பரவுதல். (சூ. நிக. நி: ச0.) 3. பல்லாண்டு கூறல். (பரிபாடல்.) 4. புகழ்தல். (உ-ம்.) "பரவலருங்கொடைக்குநின்றன பணிக்குடைக்கும்" (இராமா. சடாயுகாண். உக.)

பரவாகீசுவரர்—ஒரு சிவபேதம். (சி. சி. உ: எஎ. ஞாநப்.)

பரவாகீசுவரி—ஒருசத்திபேதம். (சி. சி. உ: எஎ. ஞாநப்.)

பரவாசுதேவன் — ஆதிவிட்டுணு. (த. நி. போ. கசச.)

பரவாதி–புறச்சமயி. (உ-ம்.) "பறந்துபுக்குப் பரவாதிகடென்னும்படிநராச்சாபங்கள்பலவிட்டார்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உக.)

பரவாமை—சொல்லமுடியாமை. (உ-ம்.) "தாவரிகும்படிபாகாச்சாபங்கள்பலவிட்டார்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உக.)

பரவித்தை — உபநிடதவித்தை. (உ-ம்.) "அபரவித்தை"பார்.

பரவிந்து—உன்மநாகலாதிகாரியப்பிரபஞ்சமொரு பிரதேசத்து உண்டாயொடுங்கின மகாமாயையினதோரிடம். (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பரவிப்பார்த்தல் — புடைபடவொற்றியாராய்தல். (சி. சி. உ: ககூ. சிவஞாந.)

பரவு—பரவல், வணங்கல். (உ - தொழிற் பெயர் விகுதி.

பரவுக்கடன்—நேர்கடன்; அது: தெய்வத்தை வழிபட்டுக்கொடுக்கும்பலி. (வழக்.)

பரவுடம்பு — புரியட்டகதேகத்துள் அதிசூக்குமவுருவாய்நிற்குங்கலையாதிமண்ணந்தமாயுள்ள உடம்பு. (சி. சி. ச: க0 சிவஞா.)

பரவுதல்—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) "பரவருமணிகள்விளங்கிய" (திருவாத. திருப்பெரு. கூ.) 2. துதித்தல். (உ - ம்.) "கைதொழுதிரந்து வேண்டிப்பரவிமீண்டு" (திருவிளை. மெய்க்கா. உக.) 3. விலாசமாயிருத்தல். (உ - ம்.) "சிற்பரவுஞ்சாக்கிரத்தில்" (உபநி. கக.)

பரவுதும்—வேண்டுதும். (பரியாடல்.)

பரவெளி—பரமாகாயம். (காஞ்சிப்பு. சனற்குமார. உகூ.) மகாசூனியமென்றுங்கூறுவர்.

பரவையழுது—உப்பு. (வைத்தியபரி.)

பரவை—1. இலக்குமிகூத்து. 2. உப்பு. 3. கடல். (உ-ம்.) "உம்பர்நாயகன்-பரவையிற் செறித்தென" (பாரத. வாரணாவ. சூ.) 4. சுந்தரர்மனைவி. (உ-ம்.) "பேர்பரவை" (பெரியபு. தடுத்தாட் கசஅ.) 5. பரத்தல். (உ - ம்.) "பரவைவெங்கதிர்ச்செல்வன்" (சிந்தா. நாமக. கூசு.) 6. பிரபலம். (வழக்.) (1, 2-பிங்கல. ஈஎஅ.)

பரவையாழ்—பேரியாழ். (சிந்தாம.)

பரற்பரவிநோதம் ஒன்றற்கொன்றுவிநோதம் (வழக்.)

பரன்—1. அந்தரியாமி. (த. நி. போ. க0.) 2. உயர்வுடையோன். (சைவப்பி. உகூ.) 3. சிவன். (உ - ம்.) "வெந்தசாம்பரும்பூசுமோபரனெனுமேலோன்" (ஈந்தபு. தநீசியுத். க.)

பராக்கியை—ஒருவடமொழிநூல்.

பராக்கிரதம்—தள்ளப்பட்டது. (வழக்.)

பராக்கிரமசாலி—வீரமிக்கோன். (வழக்.)

பராக்கிரமம்—வீரம். (சூ. நிக. அ: உகூ.)

பராக்கிரமன்—வீரன். (வழக்.)

பராக்கிரமி—1. பராக்கிரமன். 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

பராக்கிரமித்தல்—வீரங்காட்டல். (வழக்.)

பராக்கு—அசட்டையாயிருத்தல், வேறுபுலனுற்றிருத்தல். (திருவிளை. மண்சும. கூ0.)

பராக்குநோபி—எதிர்முகசிற்சத்தி. (சி. சி. அ: கூஅ. ஞாநப்.)

பராகண்டம்—அசட்டை, பராமுகம். (வழக் குண்டுபோலும்.)

பராகம் — 1. நாய்த்துளசி. 2. சந்தனம். 3. புழுதி. (உ-ம்.) "எழுதருஞ்சேனாபராகம்விண்படர்ந்து" (கூர்மபு. தக்கன்வமி. சo.) 4. பூந்தாது. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. எ.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பராகரணம்—1. தள்ளுதல். 2. நிந்தித்தல்.

பராகரித்தல் — தள்ளுதல், நிந்தித்தல். (வழக்.)

பராசத்தி—ஆன்மாவினிடத்திலே சிவனுக்கு ஒப்பாக முத்திசித்திக்கும்பொருட்டு மலமீங்குமுன் தடைபட்டிருந்தபேரறிவு பெருந்தொழிலாகிய சிவதத்துவவிருத்தி விளக்கமென்னுமநுக்கிரகத்தைப்பண்ணுஞ்சத்தி; இது: இச்சாஞாநக் கிரியையெனமூன்றுய்ச் சிவனுக்குச் சமவேதசத்தியெனப்படும். (சி. சி. க: சுஉ. சிவஞா.)

பராசத்தித்தத்துவம்—பரவிந்து. (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பராசநம்—கொலை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பராசநன்—கொலைசெய்வோன். (வழக்.)

பராசயம்—தோல்வி. (வழக்.)

பராசரம் — உபபுராணம்பதினெட்டிலொன்று. 2. தருமநூல்பதினெட்டிலொன்று. (பிங்கல. சசடு, சசசு.)

பராசரன்—ஓரிருடி; இவர்: சத்திமாமுநிக்குப்புங்கனூர் புலச்சிவயிற்றிற்பிறந்தபுத்திரர். (வி-ணி. உடு.)

பராசிதம்—சிவன் கைவாள். (உ - ம்.) வந்திழிக்காண்க.

பராசியம்—பலரறிந்தது. (வழக்.)

பராதீதம்—பரார்த்தம். (வழக்.)

பராதீநம்—சுதந்தரமற்றது. (வழக்.)

பராதீநர் — சுதந்தரமில்லாதவர். (உ - ம்.) "மிக்கபராதீநர்களேயுலகமெலாம்" (உபநி. டு.)

பராந்நம் — 1. பகலிற்பூர்வாந்நத்தின் பின் வரும் ஆறுநாழிகை. (வருஷாதி.) 2. பிறர் கொடுத்தபோசநம்.

பரானுகூலம்—பிறர்க்கநுகூலம். (வழக்.)

பரானுகூலி—பிறர்க்குபகாரி. (வழக்.)

பராபத்தியம்—பாரபத்தியம். (வழக்.)

பராபரம்—1. சகளநிட்களம். (சி. சி. க: டுடு. மறை.) 2. சிவம், பராபரவஸ்து. (உ-ம்.) "பகலிரவென்றறியாதபராபரமாய்" (அரிச்ச. பாயிர. ச.) 3. நடுத்தரம். மூன்பினுயிருப்பதென்றபடியாம். மேல்கீழ். (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.)

பராபரவஸ்து — மேல்கீழாயிருக்கும் பொருள்; அது: கடவுள்.

பராபரன்—1. உயர்வுந்தாழ்வுமுடையோன். (சைவப்பி. உகூ.) 2. பரமேசுவரன், பராசத்திக்குமேலானவன். (உ-ம்.) "பராவுதேவர்பராவுதாயபராபரன்னடிபற்றி" (சி. சி. பர. உலோகாயதமதமறு. உகூ. உரை.)

பராபரி—ஒழுங்கு. (இந்துஸ்.)

பராபரித்தல்-
பராபரிப்பு— } ஒழுங்குபடுத்தல். (வழக்.)

பராபரை—ஒரு சிவசத்தி; இது: ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தியெனமுத்திறப்படும். (சைவச. பொது. எச. உரை.)

பராபவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களில் நாற்பதாவதாண்டு. (வழக்.)

பராபவம் — அவமானம். (சி. சி. உ: உகூ. சிவாக்.)

பராபூதி—1. குய்யாட்டகரிலொருவர். (வி-ணி. உஎக.) 2. ஐம்பத்தோருருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎசு.) 3. பிரதிட்டாகலையில் அப்புதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.)

பராபேட்சம்—பரசிவஅபேட்சையுள்ளது. (சி-லி. ஞாந. கூ.)

பராமர்சம் — பராமரிசம். (சி. சி. க: எ0. சிவாக்.)

பராமரிசம்— ஆராய்ச்சி. (தர்க்கசங்கிரகத்திலறிக.)

பராமரிசித்தல்—ஆராய்தல். (வழக்.)

பராமரித்தல் — 1. ஆதரித்தல். 2. ஆராய்தல். (1, 2-வழக்குண்டு.)

பராமரிப்பு—விசாரிப்பு. (வழக்.)

பராமாங்கிசம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று. பரமாங்கிசமெனவும் வழங்கும். (பொருட்டொகை. நிகண்டு.)

பராழகம்—1. அசட்டை. (வழக்.) 3. எதிர்நோக்காதது. (சி. சி. உ: சுடு. சிவாக்.)

பராயீ—ஓர் மரம். (பிங்கல. உஎஎச.)

பராயீத்துறை — ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்.) "தென்பராய்த்துறையாய்சிவலோகா" (திருவாச. செத்திலா. ச.)

பராயணம்—பற்று. (உ-ம்.) "பராநந்தபராயணனுய்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கூ.)

பராயணர் — 1. பராயணர், குறிக்கொள்வோர். (சூ. நிக. உ: சப.) 2. வேதாத்தியயநர்.

பரார்த்ததேவப்பிரார்த்திகம்—பிறர்க்காகத் தேவார்ராதனைசெய்தல்; இது: தயாவிருத்தி பதினெண்கிலெனறு.

பரார்த்தம் — 1. ஆயிரங்கோடாகோடி. 2. பிறர்க்காகத்தக்கது, பிறர்பொருட்டு.(சைவப்பி. கக.) 3. வேதனது ஆயுட்காலமாகிய ஒருபாதி; அஃது, அவனுடைய ஐம்பதுவருடங்கொண்டகாலம். (உ-ம்.) "உரைத்தவிருபரார்த்தமுமேமலரயனுக்காயுள்ளவுரைக்குங்காலம், விரைக்கமலத்தவன்மானத்தாங்கவையும்விளம்பியவாண்டொருநூற்றென்ப,வரைத்தபரமிகுதிதனிலொருபாதிபரார்த்தமென்வகுப்பரீண்டு, நிரைத்தவருகாலங்கள்பிறழாமலுரைப்பனெனநிகழ்தலுற்றான்" (கூர்மபு. பிரமாயு. உ.)

பரார்த்தலிங்கம்—சிவன்சங்காரகாலம்வரையுஞ் சாந்நித்தியராயிருந்து ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கப்பெறும் இலிங்கம்; அது: சுவாயம்புவலிங்கம், காணலிங்கம், தைவிகலிங்கம், ஆரிடலிங்கம், மாநுடலிங்கம் என ஐவகைப்படும். (சைவச. பொது. சகூக. உரை.) சுவாயம்புவம்-சுயம்பு.

பரார்த்தவநுமானம்—
பரார்த்தாநுமானம்— } பிறர்பொருட்டா மநுமானம்; அது: தானொன்றையநுமித்துணர்ந்து பிறரையுணர்த்துதற்குப் பிரயோகிக்கும் அநுமானவாக்கியம். (சைவப்பி. கக.)

பராரை—பருத்த அரை. (உ-ம்.) "பராரை யாலநிழன்மருங்குமறைமுதல்" (திருவிளை. அட்டமா. உ.)

பராவதம்—வாலுளுவை (வைத்தியபரி.)

பராவுசிவர்—சஞ்சரிக்கிற சிவன். (உ-ம்.) "உயிரின்பற்றறுத்துப்பரத்தையடைபராவுசிவரன்ரே" (சி. சி. அ: கூடு. சுப்பிர.)

பராவுதல்—1. சஞ்சரித்தல். "பராவுசிவர்" பார். 2. சொல்லுதல். 3. துதித்தல். (2,3-பரவுதல் பராவுதலென வந்ததென்க.

பராற்பரநாதம்—உன்மனை. (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பராற்பரம்—ஒரு சிவநாமம். (உ-ம்.) "பரம ஞாநம்"பார்.

பராற்பரவிந்து — சமனை. (சி. சி. உ: எச. ஞாநப்.)

பரி—1. அச்சுவினி. (உ-ம்.) "சகடம்"பார். 2. அன்பு. (சூ.நிக.அ: கூகூ.)இதில் உகரஞ்சாரியை. 3. உயர்ச்சி. (சூ. நிக அ: அ.) 4. கருமை. (தைல. தைலவ. கஙச.) 5. குதிரை. (உ-ம்.) "வாம்பரி" (அரிச்ச. நகர. டு.) 6. குதிரைநடை. (உ-ம்.) "கதழ்பரியகலிமாவும்" (புறநா. நுடு.) 7. சுமத்தல். 8. செலவு. (உ-ம்.) "நிமிர்பரியமாதாங்கவும்" (புறநா. கச.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. பருத்தி. (தைல. தைலவ. கoஉ.) 11. பாதுகாத்தல். 12. பெருமை. (பிங்கல. உஉஉடு.) 13. மாயம். (பிங்கல. கூஎஅகூ.) 14. மிகுதி. (உ-ம்.) "பக்கநீங்கினர்பரிபுலம்பினரென" (சிலப். நாடுகாண். உஉசு.) 15. வருத்தம். 16. விரைவு. (7, 11, 15, 16-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. அ.)

பரிக்கந்தி — அமுக்கிராக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. எகூ.)

பரிக்காரர்—1. குதிரைக்காரர். 2. யானைக்

காரர். (உ-ம்.) "இடறுதல்" பார். (பெரிய பு. திருநாவு. கக0.)

பரிக்கிரகசத்தி–1. ஒன்றையுண்டாக்குதற் கண்கருத்தனுக்குவேண்டியிருக்குஞ் சத்திகளு ளொன்று. (சி. சி. க: ருகூ. சிவாக்.) மாயை யென்பர். பரிக்கிரகம் - அங்கீகரித்தல்.

பரிக்கிரகம் — 1. அங்கீகரித்தல். (உ-ம்.) "பரிக்கிரகசத்தி" பார். 2. எடுத்துக்கொள்ளுதல். (சி. சி. ஞாநப்.)

பரிக்கிரகித்தல்—கைக்கொள்ளல். (வழக்)

பரிக்தும்—தாங்கும். (புறநா.)

பரிக்கை—பரீட்சை. (வழக்.)

பரிகசித்தல்—சிரித்தல். (திருவாச. நீத்தல் விண். சஅ.)

பரிகம் — 1. அகழ். 2. ஆசீவிஷமென்று சொல்லப்படும் ஏழு யோகத்தொன்று; அது: ஆதித்தனுஞ்சந்திரனுங்கூடினநாளான அமாவாசைச்சு ஒன்பதாம்நாள். (உ - ம்.) "ஞெய் யோன்மதியுடன்சேர்நாட்கிரண்டு விரோத மொன்பான்-செய்யபரிகம்" (விதாந.குணகுண. ஈசு.) 3. நித்தியயோகத்தொன்று. (விதாந. பஞ்சாங். உச.உரை.) 4. மதிலுண்மேடை. 5. வேலதடி. (பிங்கல. ஈஎக0.) (1,4. சூ.நிக.ருி:சச.)

பரிகரம் – நாற்புறத்துந்தொழில்செய்வோர் தொகுதி. (சிந்தாம.)

பரிகாரங்துராலங்காரம்-கருத்துடையடை கொளியணி. (குவல. உருி.)

பரிகராலங்காரம்— கருத்துடையணி. (குவல. உச.)

பரிகரித்தல் — நீக்குதல். (உ-ம்.) "சோசக் காய்நீரைப்பரிகரித்து" (தைல.தைலவ.கஙசா.) 2. பிராயச்சித்தம்பண்ணல். (வழக்.)

பரிகரிப்பு—விலக்கல். (வழக்.)

பரிகலசேடம் — பெரியோருண்கலத்தின் மிச்சில். (வழக்.)

பரிகலம்—உண்கலம். (உ - ம்.) "நல்லபரி கலந்திருத்தி" (திருவிளை. விருத்த. உச.)

பரிகாசகம்—பரிகாசம். (உ-ம்.) "பண்போ வி:ஃதோர்பரிகாசகமே" (சேதுபு.சிவதீர்த்.ஙக.)

பரிகாசம்—விளையாட்டு. (வழக்.)

பரிகாழத்திரை—ஆகாரத்தால்வந்த குற்றத் தைப்போக்கும் முத்திரை; அது: வலக்கைப் பெருவிரல் மூக்கைத்தொட அதன் சிறுவிரல் இடக்கைப்பெருவிரலைச் சாணளப்பதுபோலத் தொட அவ்விடக்கைச்சிறுவிரனுனியை நாபி யில் வைத்தல். (சைவச.பொது.ஙஉஉ.உரை.)

பரிகாரநிகண்டு–வைத்தியநிகண்டு. (வழக்.)

பரிகாரம் — 1.-பரிகரித்தல், நீக்குகை. 2. பிராயச்சித்தம். (உ-ம்.) "பரிகாரமயுதஞ்செயினு மாகா-தென்றனன்" (சேதுபு. கத்துரு.) 3. வைத்தியம். (1, 3-வழக்.)

பரிகாரி—1. நாவிதன். (வழக்.) 2. வைத்தி யன். (உ-ம்.) "வண்டுறைசோலைமலைப்பரிகாரி வந்தால்" (தனிப்பா. உ: ருஙஉ.)

பரிகை–1. அகழியையடுத்தவாரியுள்ளுயர் நிலம். (பிங்கல. சுஙஉ.) 2. அன்பு. 3. பரிகா முத்திரை. (உ - ம்.) "பரிகையெனுமுத்திரை யைப்பண்ணிடுக" (சைவச. ஙஉஉ.)

பரிச்சதம்— மூடி. (வைத்தியபரி.)

பரிச்சாத்தினர்—குதிரைராவுத்தர். (உ-ம்.) "குலாவுவாம்பரிச்சாத்தினர்வரும்பெருந்தன் மைகூறுவாம்" (திருவாத. குதிரை. கo.)

பரிச்சித்து — அருச்சுனன் பௌத்திரனும், அபிமன்புததிரனுமாகியவோரரசன். (பாரதத் திற்காண்க.)

பரிச்சிந்நம்—கண்டிக்கப்பட்டிருக்குந் தன் மை, கண்டிப்பு. (சி. சி. ச: கஉ. சிவாக்.)

பரிச்சேதகம்—அளவிடுகை. (உ - ம்.) வர் திழிக்காண்க.

பரிச்சேதத்திரயம்—காலபரிச்சேதம், தேச பரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்பன; அவற் றுள்: காலபரிச்சேதம் ஒருகாலத்துண்டு ஒரு காலத்தில்லையென்பது, தேசபரிச்சேதம் ஒரு தேசத்துண்டு ஒருதேசத்தில்லையென்பது, வஸ் துபரிச்சேதம், ஒருவஸ்து இதுவாகும் ஒரு வஸ்து இதுவன்று என்பது. (த.நி.போ.கoஎ.)

பரிச்சேதநம் — இலக்கியச்செய்யுட் கூறு பாடு.

பரிச்சேதம்—1. நிதார்த்தமானபகுத்தறிவு, பகுத்தறிகை. (வழக்.) 2. நூற்கூறுபாடு, அத்தி யாயம். (பிங்கல. உoசுஅ.) 3. பரிச்சேதத் திரயம்.

பரிச்சேதித்தல் — 1. அளவிடுதல். (சி. சி. உ: ருசு. சிவாக்.) 2. சேர்ந்தறிதல். (உ - ம்.) "ஆன்மசிற்சத்தியானதுபுத்தியின்விருத்தியோ டேகூடிவிஷயத்தைப்பரிச்சேதிக்கிறபோது பிரமையாம்" (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பரிசக்துன்று—நாகபச்சை. (வைத்தியபரி.)

பரிசதன்மாத்திரை-பரிசவுணர்வின்மூலம். "வாயுவின்பரிசதன்மாத்திரையினின் வழியே நின்றுந் – தேயுமுக்குணங்களோடுஞ்செறித்தி டும்" (மச்சபு. பிரமமுக. கருி.)

பரிசதீட்சை — ஒருவகைத்தீட்சை; அது: பரிசஞவேதியினுலே தாமிராதி லோகங்களைப் பரிசித்துக் களிம்பைநீக்கிப் பொன்னுக்குவது போல ஆசாரியர் தமதுகையைச் சிவன்கையா கப்பாவித்து அங்ஙனமே யருச்சனைசெய்து அதனைச்சீடனது தலையில்வைத்து எங்கும் பரி

சித்து அவனதுபாசத்திரயத்தைநீக்கி அவனைச் சிவனுக்குதல். (சைவச. ஆசாரிய. சுருு. உரை.)

பரிசந்நியம்–மேருகிரி, பொன்மலை. (சூ. நிக. நு: கஙு.)

பரிசநம் — 1. அடிமை. (உ-ம்.) "திருத்தபணிப்-பரிசநமுமிகநடங்க" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. ஙு.) 2. உறவு, சுற்றம். (சூ. நிக. உ: நுஙு.) 3. தொடுதல். (சூ. நிக. கூ: ஙுசூ.) 4. பரிவாரம். (உ-ம்.) "பரிசநம்பின்புசெல்ல" (சி. சி. உ: கநுி. சுப்ர.) ஏவல்செய்வோர்.

பரிசநர்—ஏவல்செய்வோர். (உ-ம்.) "பல்லவர்"பார்.

பரிசநவேதி – இழிந்தலோகங்களைப்பொன்னாக்கு மருந்து. (உ - ம்.) "பரிசதீட்சை"பார். (வைத்தியபரி.)

பரிசநன்—காற்று. (உ-ம்.) "உலவிறண்டினிற்பரிசநன்மதலையும்" (பாரத. பதின்மூன. கஉசு.)

பரிசநை—பழக்கம். (வழக்.)

பரிசம்—1. கற்பாஷாணம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. தொடுதல். (பிங்கல. உகஙுசு.) இது: பஞ்சதன்மாத்திரைகளிலொன்று. பெண்ணின்பிதா மாதாக்களுக்குக்கொடுக்கிற வெகுமானம். (வழக்.)

பரிசமைந்து — உஷ்ணம், கடிநம், சீதம், நிதோட்டணம்,மிருதுஎன்பன.(வாசுதே நுடு.)

பரிசயம்–பழக்கம். (சி. சி. உ: கo. ஞாநப்.)

பரிசவேதி — பரிசநவேதி. (சி. சி. அ: கூ. சிவாக்.)

பரிசாரகம் — ஏவல்வேலை. (உ-ம்.) "சாற்றநுகூலமிளர்பரிசாரகஞ்சார்வுற்றால்" (சிவரக. ஞானவாலன் கலியாண. கூ.)

பரிசாரகன்— ஏவல்செய்வோன். (வழக்.)

பரிசாரகி—தாதி. இ-பெண்பால்விகுதி.

பரிசாரம்—பரிவாரம். (வழக்.)

பரிசித்தல்—தீண்டல். (உ-ம்.) "செம்பிற்-காணலுறுங்களிம்பிரதகுளிகைபரிசிக்கக்கழியும்" (சி. சி. ஙக: நு.)

பரிசிப்பு—பரிசித்தல். (வழக்.)

பரிசில் — 1. ஈகை, பிறர்கையிலேற்றபொருள். (பத்துப்பா. சிறுபாணற்.) 2. வெகுமதி. (உ-ம்.) "ஓதிமந்தருபரிசினேருறுநடையாளே" (சேதுபு. வீதாம. அஉ.)

பரிசிலர்—இரந்துவந்தோர். (உ-ம்.) "பரிசிலர்க்கருங்கலஞ்சுவும்" (புறநா. கச.)

பரிசிலாளர்—இரப்போர். (உ-ம்.) "ஏத்திய பரிசிலாளர்க்கெண்ணியவனைத்துநல்கும்"(அரிச்ச. சூழ். ஙஉ.)

பரிசின்மாக்கள்—பரிசிலர். (புறநானூ.)

பரிசீலநம்—அப்பியாசம். (சைவப்பி. சo.)

பரிசு — 1. ஈகை. 2. நற்குணம். (உ - ம்.) "பத்திமையும்பரிசுமிலா" (திருவாச. கண்ட. எ.) 3. விதம். (உ - ம்.) "கண்டபரிசுரைப்பேனென்ன" (பிரம-காண். சிவராத்திரிமகி. க.) 4. வெகுமதி. (உ - ம்.) "கையிலென்சிலபரிசுகொண்டெதிர்காணுவேன்" (சிவரக. தேவியுடன். ஙு.)

பரிசுத்தம் — 1. தூய்மை. (உ-ம்.) "இனிதருத்தப்பெற்றேர்பரிசுத்தராயின்பவீட்டினிலெய்துவரால்" (சிவரக. தேவிநாட்டி. கசு.)

பரிசுத்தர்—சுத்தர். (வழக்.)

பரிசுத்தவான்—பரிசுத்தன். (வழக்.)

பரிசுத்தன்—சுத்தமுள்ளோன். (வழக்.)

பரிசுத்தாவி—சுத்தமான ஆவி. [கிறீஸ்து.]

பரிசுத்தி–பரிசுத்தம். (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)

பரிசுத்தை—பரிசுத்தமுள்ளவள். (வழக்.)

பரிசேடம்—ஒழிவு. (சி. சி. எ: ச. சிவாக்.)

பரிசேடித்தல்—சேடமாகநிற்றல். (சி. சி. அ: கo. ஞாநப்.)

பரிசை—சேடத்திலொருபேதம். (சூ. நிக. எ: கஅ.)

பரிசோதகர்—முற்றுஞ்சோதிப்பவர். பரி-உபசருக்கம். சோதகர்-சோதிப்பவர். (காஞ்சிப்பு. திருநெறிக். ச.)

பரிசோதநை—பூரணசோதனை. (வழக்.)

பரிசோதித்தல்—முற்றுஞ்சோதித்தல். (வழக்.)

பரிசோபித்தல் — அலங்காரமாயிருத்தல். (வி-ணி. உசுங.) பரி-உபசர்க்கம்.

பரிசோபை—அலங்காரம். (வி-ணி.)

பரிட்சித்தல்—ஆராய்தல். (வழக்.)

பரிணதம்—உருத்திரிதல். (சி. சி. ச: உச. சிவாக்.)

பரிணதவேதாந்தி—பிரமந்தானேபிரபஞ்சமாய்ப் பரிணமித்துத் தானுயிருக்குமென்னும் வேதாந்தி; இவன்: பிரகிருதிப்புவனப்பேற்றினையே முத்தியென்பன். (சி.சி.ச:உக.சிவாக்.)

பரிணதி—திரிதல். (சி. சி. உ: க. ஞாநப்.)

பரிணதை—விவாகஞ்செய்தவள். (வழக்.)

பரிணமித்தல்—வேறுபடுதல். (வி-ணி.)

பரிணயம் — கலியாணம். (வழக்குண்டு போலும்.)

பரிணமசரீரம் — ஒன்றுதிரிந்துண்டான சரீரம்.

பரிணமம்—திரிபு, வேறுபாடு; அது: பால் தயிராவதுபோல்வது. (உ-ம்.) "செயல்பரிணமமன்று" (சி. சி. க: உச.)

பரிணமவாதசைவன்—உயிர்கெட்டுக்கூடி அரனடியிலொன்றுய்ப்போமென்பவன். (கந்த புரா. வரு.)

பரிணமவாதி — சீவான்மாக்களெல்லாம் பிரமப்பொருளின் பரிணமமாய்த்தோன்றி அறிவிச்சைசெயல்களையடைந்து தீயுஞ்சூடுபோலப் பேதாபேதமாகிய குணகுணித்தன்மையுற்றுப் பல வேறுவகைப்பட்டுநிற்குமென்று வாதிக்கிறவன். (சி. சி. அ: சு. சிவஞாந.) முத்தியில் உயிர் கெட்டுநிற்கக்கூடிய அரனடியில் ஒன்றுய்ப்போமென்னுமதத்தன். (சி. சி. கக. க. ஞாநப்.)

பரிணமாலங்காரம்—ஆரோபிக்கப்படும் உபமாநம் பிரகிருதகாரியத்திற்கு உபயோகமாக நிவர்த்தனைசெய்யப்பட்டு, இயல்பிற்றனக்கு அக்காரியத்தில் உபயோகிக்கப்படுந் தன்மையில்லாமையால் உபமேயமாகத்திரிந்து அக்காரியத்திலுபயோகப்படுவது. (குவல. சூ.)

பரித்தல் — 1. அடக்குதல். (உ-ம்.) "பண்படுதுறவைமேற்கொண்டிந்தியம்பரித் தலின்றேல்" (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேநகை. கூஅ.) 2. ஏந்துதல், தாங்குதல். (உ-ம்.) "படைமூவாறும்பரித்தசெங்கையர்"(திருவிளை மெய்க்கா. உசு.) 3. சுமத்தல். (உ-ம்.) "பாரகர் பரிக்க" (சி. சி. உ: கூறு.) 4. தரித்தல். (உ-ம்.) "சனகர்"பார்.

பரித்தவை—ஓடியவை. (சிந்தா.)

பரித்தியாகம்—முற்றும்விடுத்தல். (வழக்.)

பரிதபி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பரிதபித்தல்—துக்கித்தல். (வழக்.)

பரிதபிப்பு—பரிதபித்தல்.

பரிதல்–1. அறுத்தல். (உ-ம்.) "செந்தறித்தங்கியவென்மநத்தனியானைதளைபரிந்து" (திருநூற். நிஅ.) 2. அன்பு. 3. இரங்கல், வருந்துதல் என்பர். பரிபாடலில். 4. ஓடிதல். (சூ. நிக. க: உக.) 5. ஓடுதல். (புறநா.) 6. வருந்திக்காத்தல். (உ-ம்.) "பரியினுமாகாவாம்" (வள். கஎசு.) 7. வெட்டல். (சூ. நிக. க. உச.) (2,3-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. அ.)

பரிதாநம்—கைக்கூலி. (வழக்.)

பரிதாபப்படுதல்—பரிதாபித்தல். (வழக்.)

பரிதாபம்—1. இரக்கம். (உ-ம்.)"பரிதாபத்தோ-டெம்பியரென்செய்தாரென்றிறை வனுமினைந்துசோர்ந்தான்" (பாரத. நச்சுப்பொய். உறு.) 2. வெப்பம். (பாரத. வசந்தகால. க.)

பரிதாபி — 1. துயருறுவோன். (வழக்.) 2 வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களிலே நாற்பத்தாறும் வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

பரிதி—1. சக்கராயுதம். (அருணாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ். க.) 2. சூரியன். (உ-ம்.) "பரிதி நன்மரபில்வருபார்த்திபன்" (அரிச்ச.காப்பு.உ.) 3. தேர்ச்சில். 4. பரிவேடம். 5. யாகமேடை, அல்லது யூபத்தறி. (கந்தபு. வேள்விப். கூ.) 6. வட்டம். (உ - ம்.) "இளங்கதிர்ப்பரிதிகுட்டியியற்றியதென்னலாமே" (சிந்தா.காந்த.கூறு.) (3, 4, 6-பிங்கல. கூஎகக.)

பரிதியங்குடிங்து—சக்கரவாகப்புள். (உ-ம்.) "கோட்டகம்பரிதியங்குடிங்குகூடுமே" (இரகு. நாட்டு. சஅ.)

பரிது — பரியது, எனினும்பரிது எனினு மொக்கும். (வள். கூ0-ஆம் அதி. கூ.)

பரிந்த–அருத்த. (பத்துப். மதுரைக். சுஅ0-ஆம் அடி.)

பரிந்து—1. ஏற்றுக்கொண்டு. (பரிபாடல்.) 2. துணிந்து. (புறநா.)

பரிநிவிர்த்தி–தேகத்தினின்று ஆன்மா முற்றத்துறந்து இனிப் பிறவாதிருத்தல்.

பரிப்பு — 1. இயக்கம். (உ - ம்.) "அஞ்ஞாயிற்றுப்பரிப்பும் (புறநா. கூ0.) 2. பரித்தல். சுமத்தல் பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பரிபக்தவம்—ஏற்றபக்குவம். (சி. சி. எக. ஞாநப்.)

பரிபக்தவமலபிரளயாகலர்—சிவாநுக்கிரகம்பெற்றுப் பதி பதார்த்தங்களாய் ஆதிமுத்த சிவன்களாயும் ஸ்ரீகண்டவீரபத்திரர் முதலிய அபர மந்திரேசுவரர்கள் புவநவாசிகளென்னும் அபரமுத்த சிவன்களாயும்போயிருப்பவர். (சி. சி. ஞாநப்.)

பரிபக்தவவிஞ்ஞாநகலர்—சிவாநுக்கிரகம் பெற்றுப் பதி பதார்த்தங்களாய் ஆதிமுத்த சிவன்களாயும் அணுசதாசிவர் அநந்தாதிகள் மந்திரர்கள் புவநவாசிகளென்னும் பரமுத்த சிவன்களாயும்போயிருப்பவர்கள். (சி.சி.ஞாநப்.)

பரிபவம்—1. எளிமை. (சூ. நிக. அ: நிஎ.) 2. அவமாநம். (உ - ம்.) "தம்பியரன்றுணர்வறியாமையினவைக்கணுரைத்தமாற்றம்–பரிபவமோ" (பாரத. கிருட்டிண. கஅ.) 3. துன்பம். (உ-ம்.) "இன்னம்பரிபவவிளைவுபாரான்" (திருவிளை. இந்திரன்பழி. நுஎ.)

பரிபாகம் — 1. அடுத்தல், சமைத்தல். 2. ஏற்றபக்குவம்.

பரிபாகி—ஏற்றபக்குவன். (வழக்.)

பரிபாடல்—எட்டுத்தொகையுள் ஐந்தாவது தொகையாகிய ஒருநூல்; இது: கடைச்சங்கப் புலவர்களாலியற்றப்பட்ட எழுபது பரிபாடல்களையுடையது. [ஒருவகைப்பாவின்பெயராகிய பரிபாடலென்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்குப் பெயராயிற்று.]

பரிபாடை–சங்கேதம். குழூஉக்குறி. (உ-ம்.)

"பேர்கொண்டசைவபரிபாடை சேக்கிழார்" (பிள்ளைத்தமிழ். காப்பு. டுை.)

பரிபாலகன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலநம்—பரிபாலம். (வழக்.)

பரிபாலநன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலம்—காவல். (வழக்.)

பரிபாலன்—காப்போன். (வழக்.)

பரிபாலி — 1. காப்போன். இ-விகுதி. 2. தொழிலிலவினப்பகுதி.

பரிபாலித்தல்—காத்தல். (வழக்.)

பரிவாதம்—பழிச்சொல். (பிங்கல. உ0எஎ.)

பரிபுடம்—நூறெருப்புடம். (வைத்தியபரி.)

பரிபுரம்—பாதகிண்கிணி. (சூ. நிக. எ: உடு.)

பரிபூதம்—பரிசுத்தம். பூதம்-புனிதம்.

பரிபூர்த்தி—நிறைவு. (வழக்.)

பரிபூரணத்துவம்-பூரணத்தன்மை.(வழக்.)

பரிபூரணதை—திருத்தி. (வழக்.)

பரிபூரணம் — 1. எங்குநிறைதல். (சி. சி. சு: க. மறை.) 2. திருத்தி. (வழக்.)

பரிபூரணன் — எங்குநிறைந்தோன். (மகாவாக்கியம். சு. உரை.) 2. பரமானந்தன். சித்ரூபசத்தியுடனேகூடிச் சர்வப்பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பனாவஸ்தையை அடையும்போதுபெறும் பெயர். (நாநா. கட்.) 3. மிகுதிருத்தியுடையவன். (சைவப்பி. உஅ.)

பரிபூரணி—பார்ப்பதி. (வழக்.)

பரிபூரணித்தல்—பரிபூரணமாதல். (ஞானக்கட்டளை. அசிபதமநநம்.)

பரிமகம்—அசுவமேதம். (உ-ம்) "பரிமகஞ் செய்வான்வேண்டி" (திருவிளை. புராண வரலா. கஎ.)

பரிமணி—கரந்தை. (வைத்தியபரி.)

பரிமளகந்தி—வியாதன்முய். (பாரதத்திற் காண்க.)

பரிமளச்சேறு—பரிமளக்குழம்பு. (வழக்.)

பரிமளம்—மிகுமணம்; இது: அட்டபோகத்தொன்று. (உ-ம்.) "புரியிட்டம்பெறுபரிமளகளபம்புகுசாலை" (சிவரக. தேவிமேருகயி. கசு.)

பரிமளி—கரந்தை. (வைத்தியபரி.)

பரிமளித்தல்—
பரிமளிப்பு— } 1. சமாளித்தல். (வழக்.) 2. மிகமணத்தல்.

பரிமா—குதிரை. (வைத்தியபரி.)

பரிமாணம்—அளவு. (தருக்கசங்கிரகத்திற் காண்க.)

பரிமாவடிப்போர்—குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. உகூ.)

பரிமாறுதல்—1. இடுதல். (சைவச.பொது. கூ0உ. உரை.) 2. கொடுத்துமாறுதல். (வழக்.)

பரிமிதம்—அளவுபட்டது. (சி. சி. க: சுச. ஞாநப்.)

பரிமுகவம்பி—குதிரைமுகவோடம். (உ-ம்.) "பரிமுகவம்பியுங்கரிமுகவம்பியும்"(சிலப்.புறஞ்சேரி. கஎசு.)

பரிமேதம்—அசுவமேதயாகம். (உ-ம்.) "சயம் பெருகும்பரிமேதந்தரும்பேறுதருமிங்நீர்" (சேதுபு. பலதீர்த். கச.)

பரிமேலழகர் — திருவள்ளுவர் குறளுக்கு உரைசெய்தவோரந்தணக்கவிஞர். (வழக்.)

பரிமோகநம்—மயக்கு. (வழக்கு.)

பரிய — 1. பெரிய. (திருவிளை. திருநகர. கூஎ.) 2. வருந்த. (பரிபாடல்.)

பரியகம்—1. காற்சரி. 2. கைச்சரி. 3. பாதகிண்கிணி. (உ-ம்.)"பரியகநூபுரம்பாடக்கஞ்சதங்கை"(சிலப்.கடலாடு.அசை.) (1,2-சூ.நிக.எ:உடு.)

பரியங்கம்—கட்டில். (உ-ம்.) "அத்தனுமம் பிகையு-முத்தமபரியங்கத்தணைமீதினிலுறை போதில்" (சிவரக. தேவிமேருகயிலை. கச.)

பரியந்தம்—எல்லை. (சூ. நிக. அ: ககூ.)

பரியநுயோச்சியோபேட்சணம்—தோல்வித்தானம்இருபத்திரண்டனுளொன்று; அது: மறுத்துரைத்தற்குத்தக்கதாகப் பிரதிவாதி கூறிய வாக்கியந்தோன்றுதலையறிந்தாவது அறியாமலாவது மறுத்துரையாதுவிடுதல். (சி. சி. அளவை. கச. மறை.) [பரியநுயோச்சியம்-உடன்படாதற்குரியது; உபேட்சணம்-விருப்பின்மை.]

பரியம்—பரிசம். (சிந்தா.)

பரியல் — இரங்குதல். (உ-ம்.) "பரியல் வேண்டா" (புறநா. கஎஉ.)

பரியவசநம் — முடிவு. (சி. சி. உ: ச0. சிவாக்.)

பரியவசிதம் — நிச்சயம்பண்ணுகிறது. (சி. சி. உ: க. ஞாநப்.)

பரியன்—மகத்துக்குமகத்தானவன். (உ-ம்.) "நேரியனுய்ப்பரியனுமாயுயிர்க்குயிராய்"(சி. சி. அ: உஅ. மறை.)

பரியாசம் — 1. ஓமம். (வைத்தியபரி.) 2. பரிகாசம். (வழக்.)

பரியாநம்-சேணம்.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பரியாப்தம் — போதுமானது. (சி. சி. கக: கூ. சிவாக்.)

பரியாபிதம்—போதுமெனல்.

பரியாமல்—அறியாமல்.(புறப்பொருள்வெ.)

பரியாமை—பற்றுச்செய்யாமை.(புறப்பொருள்வெ.)

பரியாயச்சொல்—கருதியவொருபொருள் குறித்தமறுசொல். (உ-ம்.) "பரியாயம்" பார்.

பரியாயசந்தேகம்–அற்பசந்தேகம். (வழக்.)

பரியாயநாமம்—வேறுபெயர். (வி-ணி.)

பரியாயம் — 1 ஒன்றற்குரியன. (உ - ம்.) "பொருகணைப்பரியாயப்பே– ரத்திரமென்பதா விக்கழிவுசெய்திடுதலாலே"(சேதுபு. சங்கரபா. சக.) 2. பரியாயவணி. (உ–ம்.) "கருதியகிளவா தப்பொருடோன்றப் – பிறிதொன்றுரைப்பது பரியாயம்மே" (தண்டி. எ0)

பரியாயவணி—பரியாயம்பார்.

பரியாயோக்தம் — பிறிதினவிற்சியணி. (குவல. உக.)

பரியாலோசநம்— } பெரியவாலோசனை.
பரியாலோசனை– } (சி. சி. அ: டு. ஞாநப்.)

பரியாளம்—பரிவாரம். (உ–ம்.) "விரசையந் தநம்போர்வேழம்வெம்பரியாளங்க – டரையிட மின்றியீண்ட" (சேதுபு. சங்கரபா. அங.)

பரியும்—அழியும். (சிந்தாம.)

பரியூ—பரிந்து. (பரிபாடல்.)

பரிவட்டணை—எண்வகைக் கலைத்தொழில் களிலொன்று; அது: வீக்கினநரம்பை அஃவிர லாலும் புறவிரலாலுங்கரணஞ்செய்து தடவிப் பார்த்தல். (கூர்மபு அட்டமூ. க. உரை.)

பரிவட்டம்—1. ஆடை. (பிங்கல. கஉஎங.) 2. விக்கிரகத்தினுடை. (உ - ம்.) "பரிவட்டத் தொகைதிருவாபரணம்பயிலறைகள்" (சிவரக. சேவி. மேருமயிலை. கசு.) மரபு-வழக்கு.

பரிவருத்தநம்—மாற்றுதல். (உ–ம்.) "பார்க வர்முறையிற்கொள்ளும்பரிவருத்தநம்போற்பா டெங்-கார்கெழுசுரும்பினீட்டம்" (சேதுபு. திரு நாட்டு. எக.)

பரிவருத்தநை — 1. பருவருத்தநம். 2. பரி வருத்தநையணி. (உ–ம்.) "பொருள்பரிமாறுதல் பரிவருத்தநையே" (தண்டி. அடு.)

பரிவருத்தநையணி–ஓரலங்காரம். (தண்டி. அடு. உரை.)

பரிவாசம்—தங்குதல். (வழக்.)

பரிவாதகன்—வழக்காளி. (வழக்.)

பரிவாதம்—பழிச்சொல். (சூ. நிக. க0: ச.)

பரிவாதிநி—வீணைகளினிருபத்திரண்டு பே தத்தொன்று. (வி-ணி. உஉ0.)

பரிவாரதேவதை—ஏவற்றேவர். (வழக் குண்டு.) பரிவாரம் பார்.

பரிவாரம்–1. சூழ்ந்திருக்குந்தேவர். (உ–ம்.) "மற்றைப்பரிவாரத்தார்மாவியந்தானும்" (சைவ ச. பொது. சசுக.) 2. சூழ்வோர். (பிங்கல. அசடு.)

பரிவிந்தகன் — மூன்னேன் மணமுடியா திருக்க மூடித்தபின்னேன்.

பரிவிருத்தி — ஒருபொருள்கொடுத் தொரு பொருள் வாங்குதல். (வழக்.)

பரிவு–1. அன்பு. (உ–ம்.)"பாகனேயசொல்லி யொடுதம்பிபரிவிற்பின்போக" (இராமா. அகத். நுசு.) 2. இன்பம். (உ–ம்.) "பரிவுபொங்கவந் தெடுத்தணைத்து" (பாரத. சம்பவ. க.) 3. துன் பம். (சூ நிக. கக: ரகரவெ. ஙசு.)

பரிவேட்டித்து—சுற்றி. (வி-ணி.)

பரிவேட்பு—வட்டம். (பதிற்றுப்பத்.)

பரிவேடணம்—சூழுதல். (வழக்.)

பரிவேடபுடம்—விதிபாதபுடத்துக்கு ஆறு ராசிகூட்டிநின்ற நிலை. (விதாந. குணகுண. நுசை. உரை.)

பரிவேடம்–1.சந்திரசூரியரைச்சூழத்தோன் றும் வட்டம். (சூ. நிக. க: ஙங.) 2. சூழ்தல். 3. பரிவேடபுடம். (உ–ம்.) "விதிபாதமாரூரைசே ரப்பரிவேடமாம்" (விதாத. குணகுண. நுசை.)

பரிவேடிப்பு—பரிவேடம். (சிந்தா.)

பரிவை – நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)

பரீஇ—விழுந்து. (உ - ம்.) "கழிந்ததெங்கி ளைஞண்பழம்பரீஇ" (திருவிளை. நாட்டு. ச0.)

பரீக்கை – தான்விவகரிக்கும்பொருளினிவ் விலக்கணமுண்டோவின்றெனப் பார்த்தல்; அது: போதப்பிரகாரம் மூன்றினொன்று. உத் தேசம், இலக்கணம், சோதனை என்பனவாம். (திருவிளை. தடாதகைப். நுசை.)

பரீகம்—பரிகம், நித்தியயோகத்தொன்று. (விதாநமாலை. பஞ்சாங்க. உச-உரை.)

பரீகாசம்—பரிகாசம். (வழக்.)

பரீட்சகர்—பரீட்சிக்கிறவர். (சைவப்பி. ஙக.)

பரீட்சணம்—சோதனை. (வழக்.)

பரீட்சித்தல்–ஆராய்தல், சோதனை. (வழக்.)

பரீட்சை — இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் பொருந்துமோ பொருந்தாதோவென் றாராய் தல். (தர்க்கபாஷை.) சோதனை என்பது மிதுவே.

பரு–1. சிலந்தி. (வழக்.) 2. பருமை. (உ–ம்.) "பருச்சுழியின்மிதக்குமதகரி"(சேதுபு. நாட்டு. கஉ.) 3. தொழிலவினைப்பகுதி.

பருக்கல்— } பருத்தல். (வழக்.)
பருக்குதல்– }

பருக்கை — 1. சோறு. (உ–ம்.) "பருக்கை யிலாக்கூழுக்கிலக்கறியில்லையென்பார்க் கும்" (ஒரு தனிக்கவி.) 2. பருக்கைக்கல். (சூ. நி. டு: கடு.) 3. பளிங்கு. (சூ. நிக. சு: கஉ.)

பருக்கைக்கல்—பருக்கைபார். (வழக்.)

பருகல் — 1. குடித்தல்; அது: நால்வகை யுணவினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: ககூ.) 2. விழுங் கல். (பத்துப். பொருநரா. கoச.)

பருதுதல்—பருகல். (சூ. நிக. சு: ஙக.)

பருங்காயம்—பெருங்காயம். (உ-ம்.) "பருங் காயங்குட்டிலவங்கஞ்சாதிக்காய்" (தைல. தை லவ. எஎ.)

பருங்குறிஞ்சி — பெருங்குறிஞ்சி. (உ - ம்.) "மூடக்கற்றுன் றூதுவளபருங்குறிஞ்சி" (தை ல. தைலவ. எகூ.)

பருஞ்சாய்—சடாமாஞ்சில். (உ-ம்.) "பருஞ் சாய்கோரைகாவிசம்பங்கிகுட்டம்" (தைல. தை லவ. கூஅ.)

பருணிதர்-புலவர். (இராமா.மிதிலைக்கா.கoசு.)

பருத்தல் — 1. அதிகரித்தல். 2. தடித்தல். (உ - ம்.) "பாவநைமநநத்தாலேபருத்தெழுமநம தாகும்" (ஞாநவா.ஞாநவின். அ.) 3. பெருத்தல்.

பருத்தவள்ளிகை—மல்லிகை. (வைத்திய பரிபா.)

பருத்தி—ஓர் செடி; அது: காட்டுப்பருத்தி, செம்பருத்தி, தாளிப்பருத்தி, பட்டுப்பருத்தி, பூப்பருத்தி, பேய்ப்பருத்தி, மலைப் பருத் தி, வெள்ளைப்பருத்தி, உம்பம்பருத்தி, குப்பைப் பருத்தி, இலாடன்பருத்தி, நாடன்பருத்தியெ னப் பலவகைப்படும். (உ - ம்.) "பருத்தியிலை மொட்டிரண்டைப்பாலிலரைத்துண்ண" (பதார்த்தகுணசி.)

பருத்திபன்னுதல்—பஞ்சுநூற்றல். (வழக்.)

பருந்தலை—1. பெரியதலை. 2. பெருமையிற் சிறந்தோன். (வழக்.)

பருந்தின் வீழ்வு-சூத்திரநிலை நான்கிலொன் று; அஃது: ஓரிடத்துச்சூத்திரம் பின்பலவிடத் துச்சூதிரத்தை யவாவிநிற்பது. (உ-ம்.)"ஆற் றெழுக்கரிமாநோக்கந்தவளைப்-பாய்த்துப்பருந் தின்வீழ்வண்ணசூத்திரநிலை" (நன்.பாயிர. ஙக.)

பருந்து—ஒரு பறவை; அது: கரும்பருந்து அல்லது பறைப்பருந்து, குடுமிப்பருந்து, பெ ரும்பருந்து, செம்பருந்து, முகவெள்ளைப் பருந்து எனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "பருந் தின்வீழ்வு"

பருந்தேக்கு—பெருந்தேக்கு. (உ-ம்.)"வாகை புன்குசண்பகம்பருந்தேக்கு" (தைல. தைலவ. கஙடு.)

பருப்பதம்—1. ஸ்ரீசைலம். (உ-ம்.) "பருப் பதமிறைஞ்சிவிழிசோதிபயில்வித்து"(கோயிற் பு. இரணிய. கள. 2. மலை. (உ-ம்.) "பலகோடி பருப்பதக்கோடொத்து" (அரிச்ச. நாட்டு. எ.)

பருப்பம்—1. பருத்தல். 2. பருமை. (1, 2-வழக்.)

பருப்பித்தல்—பரிதாக்கல்.

பருப்பு—1. அதிகப்படல். பு-தொழிற் பெ யர் விகுதி. 2. பயற்றம்பருப்பு. (உ-ம்.) "பருப் புப்பொருப்பைப்பிதிர்த்திட்டு" (சிவரக. மாநத. நு.) துவரம்பருப்பு முதற்பலவகைப்படும். 3. பருமை. (சிந்தா.)

பருப்புக்கீரை—ஒரு பூடு. (வழக்.)

பருப்பொருள் — நுண்மையற்றபொருள். (உ-ம்.)"துகடீர்புலவர்யான்மொழிந்தபருப்பொ ருடானும்விழுப்பொருளாம்" (யாப். காரிகை. அவையடக். உ.)

பருமட்டம்—பருமட்டு. (வழக்.)

பருமட்டு—செவ்வையின்மை, பருமப்படி. (வழக்.)

பருமம்—1. ஒப்பனை. (உ-ம்.) "தமித்தல்" பார். 2. கவசம். (உ-ம்.) "கற்றைக்கதிர்போற் பருமம்புறங்கௌவிமின்ன"(திருவிளை.மாயப். கச.) 3. சூதிரைக்கலணை. (பிங்கல. கசுகக.) 4. பெருமை. (உ - ம்.) "பாவடிப்பருமயானை" (கூர்மபு அந்தகா. உச.) 5. மூவாறுகோவை மணி. (சூ. நிக. எ: உஎ.)

பருமல்—கப்பற்பாய்கட்டுமரம். ஒரு குழூஉக் குறி.

பருமன்—பருத்தவன். (வழக்.)

பருமித்தல் — 1. அலங்கரித்தல். (உ - ம்.) "மூத்தம்பரிமித்திடைதேய்த்து"(கூர்மபு அந்த காசு. நுகூ.) 3. சிரமஞ்செய்தல். (சூ. நிக. கூ: சகூ.) 3. பண்ணுறுத்தல். (உ-ம்.) "பருமித்த களிற்றிழுனும்" (சிந்தா. காந்தரு. உo.)

பருமித்தம் — 1. இறுமாப்பு. 2. சிரமம். 3. மகிழ்ச்சி. (உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.

பருமை — 1. பருப்பம். 2. பரும்படியான தன்மை. (1, 2-வழக்.)

பருவதம்—1. ஓர் மீன். (ஒரு குழூஉக்குறி போலும்.) 2. மலை. (உ-ம்.) "பாவபருவதங்க ளெல்லாம்" (சிவரக. அபுத்திபூருவ. ச.)

பருவதவர்த்தனி—பார்ப்பதி, இராமேசுரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற அம்பிகையின் பெயர்.

பருவதாசிரயம்—சரபப்பட்சி. (உ-ம்.) வந் தழிக்காண்க.

பருவந்து—வருந்தி. (உ-ம்.) "பருவந்துபாழ் படுதலின்று" (வள். அகூ.)

பருவநான்து—வாலை, தருணி, பிரவிடை, விருத்தை (வைத்தியபரி.)

பருவம் — 1. அமாவாசி, பௌர்ணமை. வழக்குண்டு. 2. இருது; அது: வசந்தருது, கிரீஷ்மருது, வருஷருது, சரருது, ஏமந்தருது, சிசிருது என அறுவகைப்படும். (உ-ம்.) "பருவ மாறியபருவத்தில்வையைநீர்பரந்துவருவ தாகி யும்" (திருவிளை எல்லாம்.கஉ.) (பிங்கல.கூoகூ.) 3. இளமை. (உ-ம்.) "பருவச்சோலத்-தனியி டமதனைநண்ணி" (இராமா. சூர்ப்பநகை. எ.)

4. நிலைமை. (வள். சகு-ஆம் அதி. உ) (வழக்.) 5. பக்குவம். (உ - ம்.) "அரும்பருவமடைதலு மே" (சி. சி. அ: கo.) 6. பெருநாள். (மகமதியர் வழக்கு.) 7. வயது. (உ-ம்.) "பன்னிருபருவத் தென்முன்" (பிர-காண். சிவதாந. அ.) 8. விரல் களின் வரை. (வி-ணி.)

பருவமலைவு— ஒருகாலத்திற்குரியதை மற் றொருகாலத்துக்குரியனவாகக்கூறுவது. (தண் டியல. சகஎ. உரை.)

பருவமாதல் — 1. இருதுவாதல் 2. தகுதி யாதல். (வழக்.)

பருவமேழ—பேதைமுதலேழுபருவம். (சூ. நிக. உ: நிஅ.)

பருவயோனி—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

பருவரல்—துன்பம். (உ - ம்.) "விண்ணவர் பருவரலுழப்ப" (கூர்மபு. அட்டமூர். சக.)

பருவருதல்—துன்பப்படல். (வழக்.)

பருவல்—பருத்தது. (வழக்.)

பருவாகை–ஒருமரம். (உ-ம்.) "அமுக்கிரி" பார். (தைல. தைலவ. சஉ.)

பருவி—தில்லை. (வைத்தியபரி.

பருவு—பரு. உகரஞ்சாரியை. (வழக்.)

பருஉ — 1. பருமை. (சூ. நிக. அ: கo.) 2. பறித்தல். (பிங்கல. உசஉக.)

பருஉக்கை — வண்டியில் அச்சுமரத்தின் மேல் நெடியவாயிரண்டுபக்கத்து நெடுகக்கிடக் கும் பருமரங்கள். (பத்துப். பெரும்பா. சஅ.)

பரேச்சாப்பிராரத்தம் — ஒருவனைப் பிரா ரத்தம்; அது: ஒருவரொருகாரியஞ்செய்ய அத னாலவரை ஆக்கினை அபராதமென்று இராசாங் கத்தோர் சொல்ல அதற்கொருவர் வினைமுத லியவற்றாலுறுமிருபயனுமாம். (சி. சி. உ: கஉ. மறை.)

பரேரம்புழத-மலையெருக்கம்பூ முதலியன. (பத்துப். குறிஞ்சி. கசு.)

பரை — 1. ஆன்மபோதமடங்கினவிடத்து முற்றேன்றிய இச்சாஞானக்கிரியைகள் விரி யாது நீங்கினவிடம். (ஒழிவி. சக.) 2. ஐந்து மரக்கால்கொண்ட ஓரளவு. (ஒரு வழக்குண்டு.) 3. ஐவகைச்சிவசத்திகளுளொன்று; அது: சுத் தான்மாக்களுக்கு அளவிறந்த தெய்வீகம் பொ ருந்திய ஞானத்தால் சிவனுடைய பரிபூரண முள்ளளவும் அறிந்து உபரதியைக்கொடுக்குந் தன்மையாகிய அநுக்கிரகம்பண்ணுவது. (சதா சிவ. சுo.) 4. கைட்டிதீட்சை. (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.) 5. மூவகைச்சிவசத்திகளுளொன்று; அஃது: இரத்தை, சுக்கிலை, அசிதை, கிருஷ் ணைஎன நான்குவிதப்படும். (சைவச பொதுவி. எச. உரை.)

பரைதெரிசநம் — சூரியப்பிரகாசத்தைக் கண்ட கண் புடைபெயர்ந்துநோக்காது அச் சூரியப்பிரகாசத்தி லேகீபாவமாய்நிற்பதுபோல அருளென்றுந் தானென்றுஞ் சிறிதுந்தோன் றாது அவ்வருளே தானுய் நிற்பது.

பரைநாதம்–நெல்லிக்காய்க்கெந்தி. (தைல. தைலவ.)

பரையோகம்— தற்போதமொழிந்த சுத்த நிலை. (ஒழிவி. யோக. உo. உரை.)

பரோட்சஞானம்–சற்காரிய பரிபாகத்திலுல் சொற்காதி போகம்போலப் பிரமமொன்றுண் டென்னு மாப்தவாக்கிய நிச்சயபுத்தி. (உபதே சம்.)

பரோட்சத்துவம்—காட்சியின்மை.(வழக்.)

பரோட்சம் — அதிரிசயமானவை, பிரத்தி யட்சமாகாதது. (சைவப்பி. கசை.)

பரோட்சநுபதேரிசநம்— பரோட்சரூபத் தைச் தரிசித்தல். (சி. சி. அ: கo. ஞாநப்.)

பரோபகாரம்—பிறர்க்குபகாரம். (வழக்.)

பரோபகாரன்—பரோபகாரி. (வழக்.)

பரோபகாரி—பிறர்க்குபகாரி. (வழக்.)

பரோன்முகி — எதிர்முகசித்தி. (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பல்—1. ஆயுதக்கருக்கு. அரிவாட்பல் லென்க. 2. நங்கூரநாக்கு. (ஒரு குழூஉக்குறி.) 3. பல். (சூ. நிக. உ: கூங.) 4. பல.

பல்கணி—பலகணி. (சூ. நிக. நு: நுசை.)

பல்கல்–பெருகல். (திருவிளை. பாயிர. க.)

பல்கலை – பல அம்சங்கள். (உ-ம்.) "பத்தி ரட்டியினீரிரண்டொழிந்தபல்கலையோன்" (பா ரத. குருகுல.) நு. (கலை, அமிசம், கூறு, பங்கு என்பன ஒரு பொருளாம்.)

பல்காயனர் — ஒரு இலக்கண ஆசிரியர். (காரிகையுரையிற்காண்க.)

பல்கால்–அடிக்கடி. (திருவிளை.மூர்த்திவி. கக.) பல்சால், பலகால் இரண்டுமொன்றேயா மென்க.

பல்காற்பறவை–வண்டு. (உ-ம்.) 'பல்காற் பறவைகிளைசெத்தோர்க்கும்'(பெரும்பா.சஅசை.)

பல்குதல் — பலுகுதல். (உ - ம்.) "பல்கிய விரும்பிஞன்" (பிரமோத். சஞ்சா. உக.)

பல்சந்தமாலை–பத்துமுதலாக நூறுஈறுகப் பல்சந்தமுடையதாகி வருவதொரு பிரபந்தம்; இது: நேரிசைவெண்பாநூறு அந்தாதியாகவந் தால் வெண்பாஅந்தாதியென்றும், கலித்துறை நூறு அந்தாதியாகவந்தாற் கலித்துறையந்தாதி யென்றுஞ்சொல்லப்படும். (உ-ம்.)"பத்தந்தாதி நூறந்தம்பல்சந்தமாலையாம்"(வெண்பாப்.செய் யு. க.)

பல்பஞ்சாமிர்தம்-இரசபஞ்சாமிர்தத்தோடு கூட்டி அமைக்கப்பட்ட வாழைப்பழம், பலாப் பழம், மாம்பழமென்பவைகளின் தொகுதி. (சைவப்பி. கoo.)

பல்பல-பலபல. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். உ0)

பல்லகி—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பல்லக்கு-சிவிகை. (உ-ம்)"எழுவாப்பல்லக் காளாக்கினுன்பல்கலேதேர்வேந்தனும்" (இன் னிசை. கச.)

பல்லணம்—குதிரைக்கல்லணை. (பிங்கல. கசுசகூ.)

பல்லதி—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பல்லம்—1. அம்பு. (உ-ம்.) "வேடர்பல்ல முயிர்நிலேவாயிற்பட்டமான்" (அரிச்ச. மயாந. சஉ.) 2. ஓரெண். 3. கரடி. 4. குதிரைக்கல் லணை. 5. சேங்கொட்டைமரம். 6. சேமரம். (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: லகரவெ. கஎ.) (5, 6-வைத்தியபரி.)

பல்லரணை—ஒரு நோய். (உ-ம்.) "மூரல்-இடத்திலிடர்காலொடுபெல்லரணையுங்கொப்ப ளிக்கவாறும்" (தைல. தைலவ. உ.)

பல்லவத்தீரு-அசோகமரம்.(வைத்தியபரி.)

பல்லவம்—1. தளிர். (சூ. நிக. ச: சஎ.) 2. தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (திருவி லா. திருமணப். எச.) 3. பதத்திலேருறுப்பு; அது: முதலிலுள்ளது.

பல்லவர்—1. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: நுச.) 2. தூர்த்தர். (சூ. நிக. உ: சநு.) 3. பலர். (உ-ம்.) "பல்லவராயருகுநின்றபரிசனராங் கணங்கடமை" (சிவரக. நந்திகரை. ங.)

பல்லவி—இசைப்பாட்டிலேருறுப்பு. முத லிலுள்ளது. (வழக்.)

பல்லவை—1. பலசபை. 2. பலபொருள். (வழக்.)

பல்லாங்குழி—பலவாகுங்குழி; அது: ஒரு விளையாட்டுப் பலகையிலுள்ளன.

பல்லாண்டு—1. பலவருஷம். 2. வாழ்த்து. (உ-ம்.)"பாவையர்பல்லாண்டிசைப்ப" (இராமா. திருவவ. சுங.)

பல்லாண்டுகூறுதல்- இன்னும்பலவருடம் வாழ்கவென்று வாழ்த்துச்சொல்லுதல். (சூளா மணி. அரும்பத உரை.)

பல்லாதகம்-
பல்லாதம்—
பல்லாதகி—
} சேமரம். (வைத்தியபரி.)

பல்லார்—பலர். (வள். பயனில். க)

பல்லி—கெவுளி. (உ-ம்.) "சாகாட்டாரம் பொருந்தியசிறுபெண்பல்லிபோல" (புறநா. உருசு.)

பல்லிக்கை-
பல்லிகி-
பல்லிகை—
} சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பல்லிச்சாத்திரம்—கெவுளிநூல். (வழக்.)

பல்லிப்பூடு—கொல்லைப்பல்லி யென்னு மோர்பூடு. (வைத்தியபரி.)

பல்லினம்—
பல்லினர்—
} சதுரக்கள்ளி. (வைத்திய பரி.)

பல்லுக்கிட்டுதல்-அலகுபூட்டுதல். (வழக்.)

பல்லுகம்—1. கரடி (சூ. நிக. ங: உ0.) 2. பெருவாகை. (வைத்தியபரி.)

பல்லுங்கம்—மூங்கில் (வைத்தியபரி.)

பல்லுறுசெங்கலை — குதிரைப்பற்பாஷா ணம். (உ-ம்.) (வந்துழிக்காண்க.)

பல்லூகம்—கரடி (சூ. நிக. ங: உ0.)

பல்வலம்—வாவி. (சூ. நிக. நு: உங.)

பல-1. அநேக. (உ-ம்.) "நல்வினையுழந்து பலநல்லுறவெடுத்தும்" (பிரமோத். பஞ்சா. ஙஅ.) 2. சிவலோகத்திற் பச்சிமதிசையோலக் கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கியகணைக்கிர கண் ணியரிலொருவன். (வி-ணி.) 3. நிவிர்த்திகலை யிற் பிருதிவ்தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களுளொன்று; இது: வருணதிக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை)

பலகடி—கவடி. (வைத்தியபரி.)

பலகணி—சாளரம். (சூ. நிக. நு: நுச.)

பலகறை—கவடி. (உ-ம்.) "பணிலமொத்த பலகறை" (அரிச்ச. மயாந. கு.)

பலகாரம்-யானைமேற்றவிசு.(சூ.நிக.ஏ:உ0.)

பலகேசரம்—தென்னை. (வைத்தியபரி.)

பலகை — 1. கேடகம். (சூ. நிக. எ: கஅ.) 2. தொட்டிப்பாடாணம். (வைத்தியபரி.) 3. மரமுதலியவற்றுலாயபலகை. (வழக்.)

பலகைக்கள்ளி—ஒருவகைக்கள்ளி. (வழக் குண்டுபோலும்.)

பலகைமரம் — நெய்வார்கருவியென்று. (ஒரு குழூஉக்குறி.)

பலகையுரு—வரையலுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பலசீசரீடம்—குன்றி. (வைத்தியபரி.)

பலசந்தமாலை-பொருட். நிகண்டு. பப்பத் துச்செய்யுள் ஒவ்வொருசந்தமாகநூறுசெய்யுட் கூறுவது. பதிற்றுப்பத்தந்தாதி யெனினுமாம்.

பலசாடவம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

பலசாலி—பலமுள்ளோன். (வழக்.)

பலசிரேட்டம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பலண்டு — 1. வெங்காயம். (தைலவ.) 2. வெள்ளைப்பூண்டு. (வி-ணி.)

பலண்டுறுகபாடாணம் – விஷவுபாஷாண மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (வைத்தியபரி.)

பலண்டுறுகம் — பலண்டுறுகபாஷாணம்.

பலத்தல்—வன்மையாதல். (வழக்.)

பலத்தியம்— } திரிபலை. (வைத்தியபரி.)
பலத்திரயம்– }

பலதூசு—புளியாரை. (வைத்தியபரி.)

பலதேவன் — பலபத்திரன். (உ-ம்.) "பல தேவன்-சட்டியப்புனற்பழிச்சியேதுவாரகைத் தொல்பதியிடஞ்செல்வான்" (சேதுபு. இலக்கும. உக.)

பலப்படல் — 1. சூலாதல். 2 திரப்படல். 3. பயன்படல். (1, 2, 3-வழக்.)

பலப்பல — பலபல. (நன்னூ. உயிரீற்று. உ0. உரை.)

பலப்பித்தல்—பலப்படுத்தல். (வழக்.)

பலப்பிரமதநர்—சூரியமூர்த்திக்கு ஈஸ்பர ராகிய உக்கிரர் இவர்பாசத்தைநீக்கு மீஸ்பரர். (சி-லி. ஞாநப். ச. உரை.)

பலப்பிரமதநி — 1. சாந்திகலையிற் சுத்த வித்தியாதத்துவத்திலிருக்கும் ஒன்பது புவநங் களுளொன்று. (சி-லி.கிரி.உக. உரை.) 2.பலப் பிரமதநருடையசத்தி. (சி-லி. ஞாந. ச.உரை.)

பலப்பிரேதம்—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

பலபடப்புனைவணி—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளிற்பலரும் பலதருமங்களால் பொ ருள்களை ஆரோபித்தலும் ஒருவரே ஒருபொரு ளில் விடயபேதங்களால் பல பொருள்களை யாரோபித்தலுமாம். [வ-று.] "ஆரணங்காணென் பர்-திருக்கோமுகம்" எனவும், வில்லிற்குவி சயன்கல்விக்குச்சேடன்எனவும்வரும்" (வழக்.)

பலபண்டம்—1. பண்ணியம். (சூ. நிக. சு: சுஉ.) 2. பலபொருள்.

பலபத்திரன்—பலதேவன். (உ-ம்.) "காழு லக்கைகொள்கைப்பலபத்திரன்"(சேதுபு.இலக் கும. ரூ.)

பலபத்திரம்—வலோற்காரம். (வழக்.)

பலபல—பற்பல. (நன்னூ. உரையீற்று. உ0. உரை.)

பலபலெனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பலபாண்டம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

பலபூரகம்– } மாதுளை. (வைத்தியபரி.)
பலபூரம்— }

பலபெயர்த்திரிசொல்–செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாகிக் கற்றோர்க்குமாத்திரம் பொருள் விளக்கி யொருபொருளைக் குறித்துவரும் பல பெயர்ச்சொல். [வ-று.] "கிள்ளை,சுகம்,தத்தை என்பன, கிளி என்னும் ஒருபொருள் குறித்த பலபெயர்த்திரிசொல். (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருட்சொற்றொடரணி — ஓரலங் காரம்; அது: பலபொருள்களைத் தருதற்குரிய சொற்களைப் புணர்த்துக்கூறுதல்.

பலபொருள்தறித்தஒருவினைத்திரிசொல்– செந்தமிழ்நிலத்துமொழியாகிச் செய்யுட்கேயு ரியதாய்க்கற்றோர்க்குமாத்திரம் பொருள்விளக் கிப்பலபொருடருமொரு வினைச்சொல்.(வ-று.) "வரைந்தான்என்பதுநீக்கிஞான், கொண்டான் என்னும்பலபொருள்குறித்தஒரு வினைத்திரி சொல்" (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருள்தறித்தஒரிடைத்திரிசொல் — செந்தமிழ்நிலத்துமொழியாய்ச்செய்யுட்கேயுரி யதாய்க்கற்றோர்க்குமாத்திரம்பொருள்விளக்கிப் பலபொருடருமோரிடைச்சொல்.[வ-று.] "கொல்என்பது,ஐயமும்அசைநிலையுமாகியபல பொருள்குறித்த ஒரிடைத்திரிசொல்" (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருள்தறித்தஒருரித்திரிசொல்–அரி தணர்பொருளாய்ப் பலபொருடருமோருரிச் சொல். [வ-று.] "டிஎன்பது, காப்பு, கூர்மை, அச்சம், கரிப்பு, விளக்கம், சிறப்பு, மணம் முத லிய பலபொருள்குறித்த ஒருரித்திரிசொல்" (நன். உஎஉ. உரை.)

பலபொருளுவமை—ஒருபொருட்குப் பல வுவமையையெடுத்துக்காட்டுவது. [வ-று.] "வேலுஞ்சேலும்போலும்விழி" (தண்டிய ல. ரூ0. உரை.)

பலபொருளொருசொல் — பல அருத்தங் கொள்ளுஞ்சொல். (உ-ம்) "பகவனேயீசன்மா யோன்" (சூ. நிக. கக. ககரவெ. க.)

பலம் — 1. ஆதாயம். (வழக்.) 2. காய். 3. கிழங்கு. 4. சேராங்கொட்டை. (வைத்திய பரி) 5. சேனை. 6. நிறையளவிலொன்று. (பிங்கல. ரூஎகூ.) 7. பயன். (உ-ம்.) "பலமருந் தற்கங்கோரங்கமேயும்" (கொலைமறு. ச) 8. பழம். 9. வலிமை. 10. வெட்பாலை. (தைல. தைலவ. ககஉ.) (2, 3, 5, 7, 8, 9-சூ. நிக. கக: லகரவெ. ச.)

பலம்பலா—சிற்றாமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பலம்பழம்—சேங்கொட்டை. (வைத்திய பரிபா.)

பலமீலாமரம் — அவகேசியென்று பெயர் கூறுவர். (சூடாமணிநிகண்டில்.)

பலமை—குன்றிமணி. (வைத்தியபரி.)

பலர்பால் — ஆண்பன்மையையும் பெண் பன்மையையுமாகிய இருவர்பாற்கும் பொதுப் பன்மையுங்காட்டிநிற்பது. (நன்னூ. வினையி யல். எ: உரை.)

பலாறிசொல்—1. பெருஞ்சொல். (சூ.நிக. கo: க.) 2. உயர்திணைப்பன்மைச்சொல் (நன்னூ. வினை யி. அ.) 3 பிரசித்தவார்த்தை. (வழக்.)

பலாமன்—பலபத்திரன். (வழக்.)

பலலோத்தீரம்–வெள்ளிலோத்திரம். (வைத்தியபரி.)

பலலம்—பிண்ணாக்கு. (வைத்தியபரி.)

பலவத்தர்–பரிசமாத்திராதத்துவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணீ.)

பலவத்து—பலத்தையுடையது. (சி.சி.உo: சo. சிவாக்.)

பலவந்தம்—பலபந்தம். (வழக்.)

பலவயிற்போலியுவமை—ஒரு வாக்கியப் பொருளினுலே மற்றைவாக்கியப் பொருளுவமிக்கப்படுதாய்ப் பலவிடங்களிலேயுவமவுருபு வெளிப்பட்டுநிற்கவருவது. (தண்டி. கo. உரை.)

பலவறிசொல்—அ, ஆ, உ-எனவருமிறுதியையுடைய அக்கூற்றமூன்றுசொல். (உ-ம்.) "அ,ஆ,வ,எனவரூஉமிறுதி - யப்பான்மூன்றே பலவறிசொல்லே" (தொல். சொல். கூ.) [பலவற்றையறிதற்குகாரணமாகியசொல்என்பது.]

பலவன்—ஒருமருந்துப்பூண்டு; அது: வெடிபலவன், பேய்ப்பலவன் என இருவகைத்து. (வைத்தியபரி.)

பலவான்—பலசாலி. (வழக்.)

பலவிகாரணர்—சந்திரமூர்த்திக்கு ஈஸ்வராகிய மகாதேவர். (சி-லி. ஞாந. சு. உரை.)

பலவிகரணி–1. சாந்திகலையிற் சுத்தவித்தியாதத்துவத்திருக்கும் ஒன்பது புலனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.) 2. பலவிகரணரதுசத்தி. (ஞாந. சு. உரை.) [பலத்தைவிசேஷமாய்ச்செய்வது என்பது பொருள்.]

பலவிநச்சகம்–பலாமரம். (வைத்தியபரி.)

பலவின்கூட்டத்தற்கிழமை—பலகளதொகுதியென்றுற்போல்வரும் பலபொருட்கூட்டத்தற்கிழமை. (நன். கoo. உரை.)

பலவின்பால்—அஃறிணைப்பன்மைப்பால். (நன். உஅo. உரை.)

பலவினீட்டம்-பலபொருட்கூட்டம்.(உ-ம்.) "ஒன்றன்கூட்டம்பலவின் கூட்டம்" (நன். கoo.)

பலவினைச்சிலேடை — சிலேடையணியுளொன்று; அது: பலவினைபற்றிவருவது. (தண்டி. எசு. உரை.)

பலவினைத்திரிசொல் — செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாய்க் கற்றோர்க்குமாத்திரம் பொருள் விளக்கி ஒருபொருள்குறித்த பலசொல்லாய் வரும்வினைச்சொல். [வ-று.] "படர்ந்தான்சென்றுன்என்பனபோயினுனென்னும் ஒருபொருள் குறித்தபலவினைத்திரிசொல்(நன்.உஎஉ.உரை)

பலவு—பலாமரம். (உ-ம்.) "பாடலநெடும் பலவுபைங்கமுகு" (திருவாத.திருப்பெரு.கஉ.)

பலவுறுதிநமணி—பலவிலேபெற்ற அழகியமாணிக்கம். (மலைபடு. நிகசு.)

பலன்—1. இந்திரனற்கொல்லப்பட்டவோரிராட்சதன். 2. இலாபம். (பிங்கல. கஎகூசு.) 3. ஈரவெண்காயம். (வைத்தியபரி.) 4. சதருத்திரரிலே வருணதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.) 5. பலராமன். (உ-ம்.) "என்றப்பலற்குக்கடல்வண்ணனியம்பினனே" (பாரத. அருச்சுனன்றீர். அo.) 6. பழம்.(உ-ம்.) "செம்பொற்கிரியைத்தனிவலம்வரவரந்தப்பலனைக்கரிமுகன்வசமருளும்பொற்பதனுலே" (திருப்பு. கடுo.) [னகரம்-போலி.] 7. பிரயோசனம். (வழக்.)

பலா—1. ஒருமரம்; அது: வருக்கைப்பலா, ஈரப்பலா, சிறுபலாவெனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "பலாமாலைப்பாதிரியைப்பார்"(தனிப்பா. .) 2. சிற்றுமுட்டி. (உ-ம்.) "அசுவகந்திபலாலாட்சை" (தைல. தைலவ. உசு.)

பலாகாரம்—பழமுதலியபோசனம். (வழக்.)

பலாங்கம்—ஒருமீன். ஒரு குழூஉக்குறிபோலும்.

பலாசம்—1. இலை. (பிங்கல. உஅoச.) 2. ஈரப்பலா. (பிங்கல. உoஎடு.) 3. பச்சைநிறம். அம்-சாரியை. (பிங்கல. கஎகூச.) 4. புரசு. (உ-ம்.) "பலாசக்கோல்கையுந்தாங்கி" (திருவிளை. நகர. அகூ.) 5. புனமுருக்கு. 6. முருங்கை. (5, 6-வைத்தியபரி.)

பலாசாக்கியம்—பெருங்காயம். (வைத்தியபரிபா.)

பலாசு—புனமுருக்கு (சூ. நிக. சo: உச.)

பலாண்டு—ஈரவெங்காயம். (வைத்தியபரி.)

பலாதம்—
பலாதவம்– } பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

பலாதிக்கம்—ஆதிக்கமான பலனுடையது. (சி. சி. அ: கக. மறை.)

பலாந்தம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

பலாபலம்—நயநட்டம். (வழக்.)

பலாபலன்—பலாபலம். (வழக்.)

பலாமடக்கத்தைதலம்—ஒருவகைத்தைதலம். இதனிலக்கணம் (தைல. தைலவ. உரு, உசு-ஆம் கவிகளிற்பார்.)

பலார்கம்—பிரயோசனத்துக்குரியது.(சி.சி. அ: டு. ஞாந.)

பலார்த்தம்–அரைப்பலம்.(தைல.தைலவ.)

பலார்த்தி—பலத்தில் விருப்பு. (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

பலாரேனல்—விடியற்குறிப்பு. (வழக்.)

பலாலம்—வைக்கோல். (உ-ம்.) "நெற்பதரப்பலாலத்திற்பலன்றரும்" (சங்கற்ப. நிராகரணம்.)

பலாற்காரம்—வலோற்காரம். (வழக்.)

பலி—1. காகம். 2. திருச்சமதமுநிவரின் கோபாக்கினியிற்றோன்றினவன்; இவன்: விநாயகப்பெருமானருளினாலே சுகிலம், சுபிலம், சுவிர்த்தியென்னும் பொன், வெள்ளி, இரும்பு என்பவற்றாலாய கோட்டைகளைப்பெற்று னென்றும், அவற்றுள் சுகிலத்தை, வச்சிரதமிட்டிரன் என்னுங்குமாரனுக்கும் சுபிலத்தை வீமகாயன்என்னும் புத்திரனுக்கும் சுவிர்த்தியைக் காளகூடனென்னும் குமாரனுக்கும் கொடுத்துத் திரிலோகங்களிலும் முறையே வசிக்க வைத்தானென்றும் அவர்களம்மதில்களோடெழுந்துதிரிந்த பகைவரையழித்துவந்தனரென்றும் பார்க்கவபுராணஞ்சொல்லும். (கூர்மபு. தக்கன்வமி. சஅ. உரை.) 3. சாம்பல். (சூ. நிகண்டில் வெண்பலியென்றார். அடைமொழியை நீக்கினர்போலும். 4. பலிப்பது. 5. பிச்சை. (உ-ம்.) "துறவடைந்தோர்க்கருத்துபலி" (திருவிளை. மெய்க்கா. கo.) 6. பூசை. (உ-ம்.) "பாரினடக்கும்பலிநடவாப்பழஞ்சேதிமத்தில்" (சேதுபு. வேதாளவர. உகூ.) 7. போசனம். (உ-ம்.) "சிஞ்சினி"பார். (1, 3 பிங்கல. கூஎகடு.)

பலிகை—பிண்ணாக்கு. (வைத்தியபரி.)

பலிச்சக்கிரவர்த்தி—மாவலியென்றபெயர். (வழக்.)

பலிசை—இலாபம். (புறப்பொருள்வெ.)

பலித்தல்—1. இலாபம். (பிங்கல. கஎகூ.) 2. பலத்தைக்கொடுத்தல். (உ-ம்.) "வயலிடுந்தழையுந்தின்னுமருந்தும்பின்பலிக்குமாபோல்' (சி. சி. உ: கஎ.) 3. வாய்த்தல். (உ-ம்.) "யாண்டும்பலித்திடாப்பணியுமுண்டோ" (சேதுபு. வேதாள. டுகூ.)

பலிதம் — 1. பலிப்பது. (வழக்குண்டு.) 2. மயிர்நரை. (உ-ம்.)"பலிதரோகலட்சணம்" (சீவரட். உகூச.)

பலிநம்-காய்த்திருக்குமரம்.(சூ.நிக.ச:டுஉ.)

பலிப்பிரியம்— நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று; அது: ஈசான திக்கிலிருக்கும் பத்துப் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி.கிரியா.உ.உரை.)

பலிப்பிரியன்—சதருத்திரரில் ஈசானதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎo.)

பலிப்பு—பலித்தல். (உ-ம்.) "பக்கநோக்கிப் பலிப்பறிந்தெங்களும் மிக்கசெந்நெலும்வெண்ணெலும்பித்திரர்" (அரிச்ச. நாட்டு. ஈஅ.)

பலிபீடம்—பலிசெலுத்தும்பீடம். (உ-ம்.) "பலிபீடத்தினுமைபாகனுண்டிகைக் கொண்பானன்றே" (சிவரக. பலிபூட. கக.)

பலிபுட்டம்—காக்கை. (பிங்கல. உசசுஎ.)

பலியரி—சிற்றாமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பலிநி—1. காய்த்திருக்குமரம். 2. கோங்கு. 3. ஞாழல். (பிங்கல. உசுஅஉ.) 4. நாணற்புது. (உ-ம்.) "கர்ப்பூரம்"பார். 5. மிளகு. (தைல. தைலவ.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பலுகல்—
பலுதுதல்- } பெருகுதல். உகரஞ்சாரியை.

பலை—1. சிற்றாமுட்டி. (உ-ம்.) "ஏமபுட்பி" பார். (தைல. பாயிர. உச.) 2. வெப்பம் பசிதாகத்தையோட்டுவதென்றுசொல்லப்படு மொருமந்திரம்; இது: விசுவாமித்திரரால் தசரதராமருக்கு மிலக்குவற்கும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. (உ-ம்.) "அதிபலையுஞ்சேர்த்துஇரண்டுமுபதேசித்தாரென்பர்" (இராமா. தாடகைவதைப். கஅ.)

பலையாறுதைலம் — சிற்றாமுட்டித்தைலம்; இதனிலக்கணம்: (தைல. தைலவ. உள-ல் காண்க.)

பலோத்தமை—
பலோர்த்தனம்- } கொடிமுந்திரிப் பழம். (தைல. தைலவ.)

பலோநகம்—பாதிரி. (வைத்தியபரி.)

பலோற்காரம்—வலோற்காரம். (வழக்.)

பவ்வம் — பௌவம், கடல். (உ-ம்.) "பவ்வவுலகத்தவர்பழிக்கவுரையென்றான்" (பிரமோ: சீமந்தனி. டுசு.) (போலி.)

பவ்வியம்—பக்குவம். (சிந்தா.)

பவ்வியை — யானைத்திப்பிலி. (வைத்தியபரிபா.)

பவ்வியன்—கோமேதகத்தீவுக்கதிபதி. (தநி. போ.)

பவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களிலே எட்டாம் வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

பவணந்தி — நன்னூலென்னு மிலக்கணநூல்செய்த ஓராசிரியன். (உ-ம்.) "பவணந்தியென்னுநாமத்திருந்தவத்தோனே"(நன். சிறப்புப்பா.)

பவணம்—பவணலோகம். (உ-ம்.) "பத்தாம் பவணத்தோரெழுகோடியெண்ணெண் பானிலக்கம்" (திருநூற். கூஉ.) [இது பத்தகோடியுள்ளதென்றும் எழுகோடியே எழுபத்திரண்டு நூறுயிரஞ் சிநாலாயங்க ளிதிலுள்ளனவென்றுங்கூறுவர்.]சிந்தாமணியில் நாகலோகமென்றார்.

பவணர்—அருகசமையத்தவராற் சொல்லப் படும் ஒரு தேவர். (திருநூற்.)

பவணை—கழுகு. (சூ. நிக. கூ: நிச.)

பவநம்—1. அரசர்கோயில். (பிங்கல.சுருஉ) 2. இடம். (தைல. பாயிரம். கூ.) 3. இராசி. (உ-ம்.) "சங்கரனூர்திநாமந்தங்கியபவநந்தன்னில்" (சேதுபு. இராமனரு. அஅ.) 4. காற்று. 5. நாகலோகம். (திவாகரம். நி: கூ.) 6. பூஞை. (பிங்கல. உநிசஅ.) 7. பூமி. சூ. நிக. நி: எ. 8. வாயு. (தைல. பாயிர. கூ.) 9. வீடு. (பிங்கல. சுசுசு.)

பவநவாயி—பவநவாசல். (வழக்.)

பவநன்—காற்று. (உ-ம்.) "பன்னிருகரத்து வள்ளல்பவநனேக்குறிப்பாலேக்கி" (கந்தபு.சூரபன்மன்வதை. சநி.)

பவநாசநம்—பாம்பு. (உ-ம்.) "உருப்பவநாசநவாய்த்தேரை" (மறைசை. சுகூ.)

பவநாசன்—கடவுள். (வழக்.)

பவபூதி—ஒருவடமொழிப்புலவன். (வழக்.)

பவம்—1. ஒரு காரணம்; இது: பூர்வபக்கப் பிரதமைப்பிற்கூறும் பூர்வபக்கபஞ்சமி மூற்கூறும் பூர்வபக்க அட்டமிபிற்கூறும் பூர்வபக்கத் துவாதசிமூற்கூறும் பௌரணை மூற்கூறும். அபரபக்கச்சதுர்த்தி மூற்கூறும் அபரபக்கச்சத்தமி பிற்கூறும் அபரபக்க ஏகாதசிமூற்கூறும். (விதாந. பஞ்சாங்க. உகூ.) 2. பாவம். (உ-ம்.) "சொல்லரும்பவமலேதாலேந்தது" (சிவரக. மேரு. நி.) 3. பிறப்பு. (உ-ம்.) "பவக்கருமங் குலத்தமெய்யன்பர்க்குவீடு" (ம-தி. சஅ.) 4. மேன்மை.

பவமாநம்—ஒருமந்திரம். (உ-ம்.) "நண்ணுசீருருத்திரத்தைநமகமார்சமகந்தன்னை பண்ணுமர்பவமாநத்தைப்பஞ்சசாந்தியைமுன்னுக-வெண்ணுமாமந்திரங்களியம்புவானிர்யமெய்தான்' (சேதுபு. இராமநாத. சஎ.)

பவமாநன்—1. தீக்கடைகோலினின்றுந் தோன்றுமக்கினி. (உ-ம்.) "அரணிதனிற்பிறந்த வழல்பவமாநன்" (கூர்மபு.முநிவ. கo.) 2. வாயு. (உ-ம்.) "பவமாநநாட்டின்வரம்பிலாவரிசைமேவும்" (சேதுபு. இராமநாத. நிகூ.)

பவர்—1. அட்டமூர்த்திகளிலொருவர். (கந்தபு. கணங்கள்செல். கக.) 2. ஆர். (உ-ம்.) "பவரிற்செறியநிலைத்தருளும்"(பாரத.திரௌபதி. சஎ.) 3. கொடி. (உ-ம்.) "நெடுங்கொடியுழிஞைப்பவரொடுமிடைந்து" (புறநா. எசு.) 4. சலமூர்த்தியீஸ்வரராகிய சேட்டர். (சி-லி. ஞாந. ச. உரை.)

பவர்க்கம்—நரகம். (உ-ம்.) "பவர்க்கமேவிலா" (சேதுபு. கவிதீர். கூ.)

பவரு—சூரியனது துவாதசராகூஷதர்களாகிய மெய்காவலருள் ஒருவர். (வி-ணி. உசநி.)

பவளக்காலி—1. ஒரு புள். 2. ஒரு பூடு.

பவளக்குண்டு—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பவளக்குறிஞ்சி-ஒருபூண்டு.(வைத்தியபரி.)

பவளச்சோளம்—ஒரு சோளம். (வழக்.)

பவளதீர்—குருதி. (சிந். மூத். அஎ.)

பவளநெடுங்குறிஞ்சியோன்—வயிரவன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பவளப்புற்றுப்பாடாணம்—ஓர்வகைப் பாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பவளப்பூண்டு-ஒருபூண்டு.(வைத்தியபரி.)

பவளப்பூல்—பவளப்பூலா.

பவளப்பூலா—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

பவளம்-நவமணியிலொன்று (உ-ம்.)"பவளமால்வரையினிலவெறிப்பதுபோல்" (திருவாத. காப்பு.)

பவளமநோசிலை—ஒருசரக்கு. (வழக்.)

பவளமல்லிகை—ஒருமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பவளவங்காரவாச்சி—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பவன்-1. உருத்திரனுடைய வியூகர்மூவரிலொருவர். (சேதுபு. சங்கரதீர். கக: உரை.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "பவன்பிரமசாரியாகும்" (சி.சி. உ: எஎ.) [உற்பத்திகளேப்பண்ணுவிக்கையால் வந்தபெயர்.] 3. மகேசுரனுடைய அழுகையிலுதித்த எழுவரிலொருவர். (கூர்மபு.அட்டமூ. கஉ,கங. உரை.) [இவருக்குவடிவம்மீரென்ப.]

பவனி—உலாப்போதல். (உ-ம்.)"பள்ளி"பார்.

பவனிக்காதல்—பவனிவந்ததலைமகன்மேற் கொண்ட காமத்தாலவன் சிறப்பைப் பிறரோரைத்துத்தலைவிவருந்துவதாகக்கூறுவதொரு பிரபந்தம். (தொன். உஅங. உரை.)

பவாநி—1. காவிரியாற்றின் கிளைநதி. 2. கோயம்புத்தூர்க்கருகில் ஒரூர். 3. துர்க்கை. (உ-ம்.)'பவாநியடிசிந்தனையில்வந்தனைசெய்தே' (சிவரக. தாருக. கஉ.) 4. பார்வதி. (உ-ம்.) "பவாநிமுதலாப்புகலுந்தனிநாமங்கள்செப்பி" (சிவரக. கணபதியுடன்கடவு. எ.)

பவி—நீர். (வைத்தியபரி.)

பவிடியம்—1. எதிர்காலம். 2. சிவபுராணங்கள் பத்திலொன்று; அது: சம்ஸ்கிருதபாஷையிலே மூப்பத்தோராயிரங் கிரந்தமுடையதாய்ப்பிரமாவானவர் சூரியனுடைய மான்மியத்தை மநுவுக்குரைத்தபின்னர் அவ்மநுவுக்கு அகோரகர்ப்பத்திலே உலகமூலதாமுறைமையையும் சிருட்டிபேதமுதலியவைகளேயும் உரைத்ததாக வுணர்த்துவது. (கந். நவ. உநி.)

பவித்திரகம்–1. அத்திமரம். 2. அரசமரம். 3. தருப்பைப்புல். 4. நெய். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பவித்திரம் — 1. சிலசமயங்களில் நாலாம் விரலிலணிந்துகொள்ளுந்தருப் பைப்புல் மோதிரம் 2. சுத்தி. (உ-ம்.) "பழுதுபுகுந்தது தீரப்பவித்திரமாஞ்செயல்புரிந்து" (பெரியபு. கண்ணப்ப. கஙக.) 3. சுத்ததத்துவம். (சி. சி. உ: எ0. ஞாநப்.) 4. தேன். 5. நெய். 6. பாவத்தைநீக்கிமோட்சத்தைத்தருவது. (உ-ம்.) "பன்னரும்புனிதமானபவித்திரமாகிநிற்கும்" (திருவிளை. தீர்த்தவி. உக.) 7. பூணூல். (உ-ம்.) "பவித்திரோற்சவம்" 8. யாகத்திலேபிரயோகிக்கப்படும் ஒரு புல்லு. (4,5,8-வைத்தியபரி.)

பவித்திரமோதிரம்—பவித்திரமுடிச்சாய்ச் செய்த மோதிரம். (வழக்.)

பவித்திரவான்–பவித்திரன்— சுத்தியுள்ளவன். (வழக்.)

பவித்திராபவித்திரம்—சுத்தாசுத்தம். (சி. சி. உ: எ0. ஞாந.)

பவித்திரி — 1. சுத்தன். இ-விகுதி. 2. தருப்பை. (வைத்தியபரி.)

பவித்திரிகணம்—நெய். (வைத்தியபரி.)

பவித்திரை–தூய்மையுள்ளவள். (திருவிளை. மலயத்துவச. கஎ.)

பவிதம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

பவிதுர்மகதி—இருக்கக்கூடும். (சி. சி. ச: கங. சிவாக்.)

பவினி—நாணல். (வைத்தியபரி.)

பவுட்கரம் — ஓராகமம். இதற்கு உமாபதி சிவாசாரியர் உரைசெய்திருக்கிறார் துறைசையாதீனத்திலிருக்கிறது.

பவுசு—வாழ்வு. (வழக்.)

பவுண்டரம் – மீமன்கையிற்சங்கு.(பாரதத்திற்காண்க.)

பவுண்டரிகம்—ஓர்யாகம். (உ-ம்.)"பரிமேதமாயிரத்தோடயுதபவுண்டரிகத்தாக்கம்" (சேதுபு. துராசார. கூஅ.)

பவுத்திரன்—பௌத்திரன். (உ-ம்.) "புத்திரன்சேயானமுறையாற்பவுத்திரனென்றறையும்பெயருமடைந்துள்ளான்" (சேதுபு. மூத்தீர்த்த. கசு.)

பவுத்துவம்—மரகதம். (வைத்தியபரி.

பவுதிகப்பிரமசாரி—கங்காகல்யாணகாலமட்டும் விரதம்நியமித்துத் துறவியாயிருக்கிறவன். (சி. சி. அ: நி. ஞாநப்.)

பவுதிகம்—பௌதிகம், பூதவிகாரம்.

பவுதிகீதீட்சை — ஒரு தீட்சை. (சி. சி. அ: ச. ஞாநப்.)

பவுந்திரம் — பகந்திரம்; அது: அண்டப்பவுந்திரம், கொடிப்பவுந்திரம், மூலப்பவுந்திரமெனப் பலவகை. (வைத்தியநூலிலறிக.)

பவுர்ணிமி—பவுர்ணை. (வழக்.)

பவுர்ணை—பௌர்ணை, உவா.

பவுரம்—பவுர்ணை. (உ-ம்.) "பவுரத்திற்பகனல்லகோள்மூர்த்தம்பெறவசந்தங் கொள்க" (விதாந. தெய்வ. எ.) [பவுர்ணைஎன்பதுபவுரமென விகாரமாயிற்று.]

பவுரி—கூத்தின்விகற்பம். (உ-ம்.) "பதியாயிருந்ததேகப்பவுரிகுலை-யாமலே" (தாயு. சித்தர்க. ச.)

பவுரிசம்—வேஷம். (வழக்.)

பவேசம் — வித்தியாகலையிற் புருடதத்துவத்திலிருக்கும் ஆறு புவநங்களு ளொன்று. (சி லி. கிரியா. உக. உரை.)

பவோற்பவன்—பன்னிருருத்திரரி லொருவன். (வழக்.)

பழக்கம் — 1. அறிமுகமாதல். 2. பயிற்சி. பழக்கங்கொடியதுபார் என்பது ஒழிவிலொடுக்கம். 3. வழக்கம். (1, 3-வழக்.)

பழக்குதல்–1 பயிற்றல். 2. வழக்கஞ்செய்தல். (1, 2-வழக்.)

பழகல்—பழகுதல். (சூ. நிக. க: சக.)

பழதுதல்–1. பயிலல். 2. வழங்குதல்.(1, 2-வழக்.)

பழங்கண்—1. இளைப்பு. (சூ. நிக. க: சுக.) 2. ஒலி. (சூ. நிக. சக: றகரவெ. கச.) 3. துன்பம். (உ-ம்.)"மூவிரிமையவர்தம்பழங்கணீங்க" (சிவராத். கடவுள். அ.)

பழங்குடி–தொன்றுதொட்டுமேம்பட்டுவருகின்றகுடியின்கட்பிறந்தவர்.(உ-ம்.) "வழங்குவதுள்வீழ்ந்தக்கன்னும்பழங்குடி–பண்பிற்றலைப்பரிதலின்று" (வள். கருடு.)

பழஞ்சரக்கு — 1. பழையமருந்துச்சரக்கு. (வழக்.) 2. பிராரத்தவினை. (உ-ம்.) "கூடற்பதியிலேபுகுந்தளவில்வறிதேதியபழஞ்சரக்கும் புதுச்சரக்கும்பணியற்றேனே" (மதுரைப்பதிற்று. சக.) குறிப்பு.

பழஞ்சொல்—பழமொழி. (பிங்கல. எ: உ0உடு.)

பழப்பாசம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பழப்பேசி—செப்புநெரிஞ்சில். (வைத்தியபரிபர.)

பழம்–1. கனி. (உ-ம்.)"பழச்சுமையினனே" (திருவாச. திருப்போற். கடு.) 2. தேசிப்பழம். (வைத்தியபரி.)

பழம்பஞ்சுரம்–ஒருபண். (பிங்கல. கஙகக.)

பழம்பாசம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பழம்பாசி—ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)

பழம்பேசி — செப்புநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பழம்பொருள்—1. கடவுள். (உ-ம்.) "முப்பொருளாம்பழம்பொருள்" (சிவரக. கணபதி வந்தனை. உரு.) 2. பழயபொருள். (வழக்.) 3. புதையல்.

பழமலை—விருத்தாசலம். (சிவரகசி. நந்திகே. கக.) விருத்தாசலபுராணத்திலுமறிக.

பழமுண்ணிப்பால்—ஒரு மரம்.

பழமை — 1. பூருவம். (பிங்கல. உஉ0அ.) 2. மரபுபற்றிவருகை. (வழக்.)

பழமொழி — 1. அறிவாற்சிறந்து காலங் கண்டு பிரபஞ்சஇயற்கையைச் சாட்சாத்காரமாயுணர்ந்தபெரியோர்கூறிய ஞானம்நிறைந்தமுதுமொழிகள். (ப-மொ.) 2. ஒரு நீதிநூல்; இது: சங்கமருவியநூல்.

பழவினை—ஊழ்வினை. (நாலடி. தீவினையச். கூ.)

பழனம்—1. பொய்கை. (உ-ம்.) "மலங்குமிளிர்செறிவிற்றளம்புதடிந்திட்ட—பழனவாளைப்பரூஉக்கட்டுணியல்" (புறநா. சுக.) 2. மருதநிலம். (பிங்கல.நிகசக.) 3. வயல்.(உ-ம்.) "இச்சொற்பழனப்பாஞ்சாலர்க்கிறைவன்புதல்வனியம்புதல்கேட்டு"(பாரத.திரௌபதி. கூஉ.)

பழனி—திருவாவினன்குடி. (வழக்.)

பழி—1. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 2. தீவினை. (உ-ம்.) "ஒருவற்குயற்பாலதோரும் பழி" (வள். சo.) 3. நிந்தை. (உ-ம்.)"பாபமும் பழியும்பூண்டுபிடிக்கொருபொறையாய்நின்றூர்" (கந்தபு. ததீசியுத். ககஅ.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பழிகாரன்—பழிவாங்குவோன். (வழக்.)

பழிகிடத்தல்—யாதொன்று பெறுவதற்குப் பட்டினிகிடத்தல். (வழக்.)

பழிகூறல்—தூற்றல்; அது: மும்மொழியினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எ.)

பழிச்சல்— } துதித்தல். (பிங்கல.உ00எ.)
பழிச்சுதல்– }

பழிச்சொல்—பழிமொழி. (வழக்.)

பழிசை—பழித்தலையுடையது. (கலி. கo சு. உரை.)

பழித்தல்—நிந்தித்தல். (சூ. நிக. கo: ச.)

பழிதாரா—பழிக்கப்படாத. (புறநானூ.)

பழிப்பு — 1. குற்றம். (புறப்பொருள்வெ.) 2. நிந்தை. (உ-ம்.) "பழிப்பருநலனும்பண்பும்" (இராமா. உலாவிய. அ.)

பழு—1. எணிப்பழு. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பிசாசு. (உ-ம்.) "பழுவும்டாந்தளுமுளப்படப்பிறவும்" (குறிஞ்சிப். உருக.) 4. வ்லா. (சூ. நிக. க: நுஉ.) 5. விலாவெலும்பு. (திருவிளை. நாட்டு. உக.)

பழுக்கச்சுடுதல்—பொன்னணியைப்பழுப்பாகக் காய்ச்சல். (ஒரு குழூஉக்குறி.)

பழுக்காயீ—பாக்கு. (திருவிளை. குண்டோதர. கூ.)

பழுத்தல்—1. அடிப்படல். (உ-ம்.) "கொற்பழுத்தெரியும்வேலார்" (சிந்தா. கோவிந்.உஎ.) 2. கனிதல். (உ-ம்.) "எட்டிப்பழத்தாயினுமாமோவறை"(நல்வழி.) 3. சிவந்திருத்தல்.(உ-ம்.) "பழுக்குமந்தப்பாக்கியத்தோர்படியெடுத்து" (கைவல். .) 4. மூதிர்தல். (உ-ம்.) "கொலைபழுத்தொழுகுநேமி" (கூர்மபு. அந்தகா. நு.) 5. முற்றுப்பெறல். (உ-ம்.) "மற்பழுத்தகள்ளமார்பத்திடங்கொண்டவைக" (சிந்தா. கோவிந். உஎ.)

பழுது–1. குற்றம். (உ-ம்.) "பழுதில்காவிரிநாட்டின்பரப்பெலாம்" (பெரியபு. திருநாட்டு. கஉ.) 2. சிதைவு. (உ-ம்.) "பழுதுறற்கெளிதே" (இராமா. கரவ. அஅ.) 3. பதனழிவு. (வழக்.) 4. பொய். (பிங்கல. கஅஅக.) 5. மிடி. (உ-ம்.) "பழுதின் - நீற்றுவிருப்பிற்போற்றுபுநோக்கி" (பொருந. கநo, கநக.)

பழுதை—கயிறு. (பிங்கல. கநுகூக.)

பழுநிய–1. பருவமுதிர்ந்த. (உ-ம்.) "வண்டுபடப்பழுநியதேனுர்ந்தாற்றத்து" (மதுரைக். சஎநு.) 2. முற்றுப்பெற்ற. (உ-ம்.) "நைவளம்பழுநியபாலவல்லோன்" (குறிஞ்சி. கசசு.)

பழுப்பு—1. அரிதாரம். (சூ. நிக. சு: கஅ.) 2. ஒருநிறம். (வழக்.) 3. நென்பு, பழு. (உ-ம்.) "பத்திகுயின்றிட்டபழுப்பெணியிற்பாதம் வைத்து" (கந்தபு. வள்ளியம்மை. நுo.) 4. பழுத்தல். (பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.)

பழுபாகல் — 1. ஒருபாகல். (வழக்.) 2. தும்பை. மலையக.)

பழுமரம் — 1. ஆலமரம். (உ-ம்.) "இலைத்தலையபழுமரத்தின்மிசை" (திருவிளை. பழியஞ். அ.) 2. பழுத்தமரம். வினைத்தொகை.

பழுவம்—1. காடு. (உ-ம்.) "பழுவநாட்குவளைச்செவ்விக்கண்பனிபரந்து" (இராமா. சூர்ப்பநகை. கூ.) 2. சோலை. (உ-ம்.) "மிடைந்தபழுவத்தொடுவிலங்கலைமருப்பால்" (திருவிளை. மாயப். அ.)

பழுசு—பழையது. (வழக்.)

பழைமை–1. தொன்மை. (சூ.நிக.அ:சநு.) 2. நட்டாரது பழையராந்தன்மைபற்றி அவர் பிழைத்தன பொறுத்தல். (வள். அக. அதி.) [காரணப்பெயர் காரியத்திற்காயிற்று.]

பழையது — 1. பழமையுள்ளது. 2. பழஞ் சாதம். (1, 2-வழக்.)

பழையர்–1. கள்விற்பவர். (உ-ம்.)"பழையர் தம்மனையன்பழநறை" (இராமா.நாட்டுப்.நு0.)

பழையன்–ஒருகுறுநிலமன்னன். (மதுரைக் காஞ்சி. நு0அ.)

பழையோள்—காடுகாள். (திருமுரு.உநுக.)

பள்–1. ஒருசாதி. (வழக்.) 2. பள்ளென்னு மொருபிரபந்தம். முக்கூடற்பள்காண்க. இதனை உழத்திப்பாட்டென்பர்.

பள்ளச்சி— } பட்பெண். (வழக்.)
பள்ளத்தி— }

பள்ளம் — 1. குழி. (பிங்கல. சஅஅ.) 2. தாழ்ந்தநிலம். (உ-ம்.) "பள்ளங்கண்டவெருபுனல் போல்" (திருவிளை. வலையல். ச.)

பள்ளர்—ஒருசாதியார். (வழக்.) இவர் மருத நிலமாக்கள்.)

பள்ளாடு—பள்ளையத்தாடு. (வைத்தியபரி.)

பள்ளி — 1. இடைச்சேரி. (உ-ம்.) "பண் ணுப்பெயர்த்தன்னகாவும்பள்ளியும்" (மலைபடு. சநுக.) 2. இருப்பிடம். (உ-ம்.) "அறத்துறை விளங்கியறவோர்பள்ளியும்" (சிலப். ஊர்காண். ககஎ.) 3. ஊர். 4. ஒருசாதி; இது: (சோழதேச வழக்கு.) 5. கோவில். 6. சாலை. (புறநா.) 7. சிற்றூர். 8. நித்திரை. (உ-ம்.) "பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்வான்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உ.) 9. பட்பெண். (வழக். உழத்திப்பாட்டிலறிக.) 10. பள்ளிக்கூடம். (பெரியபு. சிறுத்தொண். உஉ.) 11. மக்கட்பதக்கை. 12. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. நு: சச.) 13. முனிவர்வாசம். 14. விலங்குதுயிலிடம். (3, 5, 6, 7, 11, 12, 13, 14-பிங்கல. கூஅ00.)

பள்ளிக்கணக்கர்— பள்ளிக்கூடத்தில் நெடுங்கணக்குக் கற்போர். (வழக்.)

பள்ளிக்கூடம் — சிறுவர் கல்விபயிலிடம். (வழக்.)

பள்ளித்தாமம்–திருப்பள்ளித்தாமம். (பெரியபு. கழற். நு.) திருக்கோயிலிற்சாத்துமலர்க்கு மாலைக்கும்பெயர். பள்ளி - கோயில். தாமம்-மலர், மாலை.

பள்ளியறை—சயனவறை. (தேவாலயத்திற் சுவாமி யம்பிகை சயனவறை. வழக்.)

பள்ளியெழுச்சி — 1. தெய்வத்தைத் துயி லெழுப்புகை யாகப்பாடும்பதிகம்.(திருவாசகம், திருவாய்மொழியிற்காண்க.)2. நித்திரைவிழித் தெழல்.

பள்ளிவாசல்—துலுக்கர்கோயில், ஒருகுழூ உக்குறி.

பள்ளு—உழத்திப்பாட்டாகியபிரபந்தம்.

பள்ளை — 1. ஆடு. (சூ. நிக. கூ: கச.) 2. பன்னையாடு, ஒருசாதியாடு. (பிங்கல. உசஅள.)

பள்ளையம்–சிறுதெய்வங்கட்குப் படைக்கப் பட்ட பலி. (சிலதேசவழக்கு.)

பளக்து-கொப்புளம்.(சிவதரு.கூ:இயல்.கூ0.)

பளகர்–மூடர். (உ-ம்.)"பருந்திரைகொள்ள மெய்வீழ்வதுகாணும்பளகர்களே" (திருநூற. சு0.)

பளது—குற்றம். (உ-ம்.) "பளகறுத்துடை யான்கழல்பணிந்திலபரகதிபுகுவானே" (திரு வாச. திருச்சத. கூறு.)

பளபளத்தல்— } ஒளிக்கொள்ளுதல்.
பளபளப்பு— } (வழக்.)

பளபளனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (உ-ம்.)"பள பளனமெய்யையுரப்பாக்கும்" (பதார்த்த. கஉ0உ.)

பளாபளா—ஓரதிசயக்குறிப்பு. [இந்துஸ்.]

பளிங்கறை — பளிங்குப்பாறை. (உ-ம்.) "தண்டலைமருங்கும்பளிங்கறைசூழ் தலங்களி னும்" (சேதுபு. திருநாட். சு.)

பளிங்து–1. கர்ப்பூரம் (சிந்தா.) 2. சக்கிரன். (சூ. நிக. க: சுஉ.) 3. படிகம். (பிங்கல. கஉஉசு.)

பளிச்சுப்பளிச்சனல்— } ஒளிக்குறிப்பு:
பளிச்சனல்— } (வழக்.)

பளிதம்—1. கருப்பூரம். (உ-ம்.) "மருமிகுந் திபெளிதகுங்குமம்" (சிவரக. சுகமூநி. உகூ.) 2. பல்லம்என்னுமோரெண். (சூ. நிக. கக: ளகரவெ. ச.)

பளீர்பளீரனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பளீரிடுதல்—பளிச்சிடுதல். (வழக்.)

பளீரனல்—ஒளிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பளுவு—பாரம். [தெலுகு.]

பற்குநன்—அருச்சுநன். (உ-ம்.) "பார்த்த னருச்சுநன்கரியோன்விசயன்பாகசாதனி சவ் வியசாசிபற்குநன்பா–ரேத்துதனஞ்சயன் கிரீடி சுவேதவாகநனெனுநாமம்"(பாரத. அருச்சுநன் றீர். சச.)

பற்சீவி—பல்விளக்கி. (சிந்தா.)

பற்படகம்— } ஒருமருந்துப்பூடி.(பதார்த்த
பற்படம் — } குணசி. கூகூள.)
பற்படாகம்– }

பற்பணம்—ஒரு பலம். (தைலவ.அகராதி.)

பற்பதம்–மலை. (உ-ம்.) "கடல்போற்குணத் தெம்பற்பதமே" (திருநூற். கூ.)

பற்பநாபன்—விஷ்ணு. (சூ. நிக. க: கஉ.)

பற்பம்—1. தாமரை. 2. தூள். 3. பதும புராணம். (சூ. நிக. கஉ: கககூ.) 4. விபூதி. (உ-ம்.) "பற்பந்திரிசூலம்" (திருப்பு. சகக.) (1, 2- சூ. நிக. கக: றகரவெ. கச.)

பற்பல—பலபல. (சூ. நிக. கஉ: ஙஙூ.)

பற்மராகம் — பதுமராகம். தகரவொற்று றகரவொற்றாக மருவியது.

பற்மாசநம் — பதுமாசநம். (திருமந்திரம். ஆதனம். க.)

பற்மீரகம்—நீருருகை. (வழக்.)

பற்மீகரித்தல்—பற்மமாக்கல். (வழக்.)

பற்றகற்றி — பாத்திரஞ்சுரண்டுங் கருவி. (தைலவ. அகராதி.)

பற்றம்—கற்றை. (சிந்தா.)

பற்றல் — 1. அடித்தடித்துச்செய்தல். (பரிபாடல்.) 2. தொடர்தல். (உ-ம்.) "பற்றியபழியினீங்கி" (திருவிளை. மாய. ஙஎ.) 3. பிடித்தல். (பிங்கல. உகசூச.)

பற்றலர் — சத்துருக்கள். (உ-ம்.) "பற்றலரைக்கண்டாற்பணிவாரே" (வாக். சூ.)

பற்றலிலியர்—பற்றுதொழிக. (புறநா.)

பற்றவைத்தல்–பொருந்தவைத்தல்.(வழக்.) தீபமியற்றிவைத்தல் என்பர்.

பற்றற்றர்—முனிவர். (வழக்.)

பற்றற்றன்—கடவுள். (உ-ம்.) "பற்றுகபற்றற்றான்"(வள். ஙறுo.) [எல்லாப்பொருளேயும் பற்றினின்றே பற்றற்றவனென்பது.]

பற்றாக்கை — அம்புகட்டுங்கயிறு. (சூ. நிக. எ: சூ.)

பற்றாசு—கம்மியர் வெள்ளி பொன்முதலிய வைகளை யிணைத்தற்கிடுவதொன்று. இதற்கு ஆசென்றும் பெயர். (நன்னூல்விருத்தியுரை. உயிரீற்று. கஉ: உரை.) (கம்மியர் வழக்கு.)

பற்றர்—பகைவர். (சூ. நிக. உ: நுக.)

பற்றள்—அறியாள். (பரிபாடல்.)

பற்றற்றல்—பற்றியவிடம் விடாது நிற்றல். (உ-ம்.) "பற்றுற்றிப்பற்றியார்வெல்வதரண்" (வள. எசஅ.)

பற்றி—1. குறித்து. (உ-ம்.) "அதைப்பற்றியெனக்கென்னசொன்னான்" (வழக்.) 2. பற்றாசு.

பற்றிநம்பு—அள்ளு. (சூ. நிக. எ: கடு.)

பற்றினர்—உறவினர். (சூ. நிக. உ: நுங.)

பற்று—1. அறிதல். (உ-ம்.) "பற்றருசின் மயவம்பரமும்பர்" (கோயிற்பு. திருவிழா. கச.) 2. அன்பு. (சூ. நிக. அ: ஙஙூ.) 3. ஆசை; அது: பெற்றதன்மேனிகழுமாசை. (உ-ம்.) "பற்றுர் வஞ்செற்றமுதலாக" (சிந்தா. முத்தி. ககூஉ.) 4. இடம். (பரிபாடல்.) 5. ஒட்டு. உனக்கு மெனக்கும் பற்றில்லை. 6. செல்வம். (உ-ம்.) "பற்றற்றகண்ணும்" (வள். நுஉக.) 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 8. தொடக்குறுதல். (சி. சி. க: ஙக. ஞாந.) 9. தொடர்ச்சி. 10. பற்றுசு. ஒரு குழூஉக்குறி. 11. பற்றியவிடம். (உ-ம்.) "பற்றுற்றிப்பற்றியார்வெல்வதரண்" (வள். எசஅ.) [ஆகுபெயர்] 12. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) "பரிந்தோம்பிப்பற்றற்றேமென்பர்" (வள். அஅ.) 12. பிடி. 13. வாரப்பாடல். (சிலப். ஊர்காண். கருடு. உரை.) (5, 9, 12-வழக்.)

பற்றுக்கோடு—1. ஆதாரம். (உ-ம்.) "பற்றுக்கோடுநின்பதமன்றியில்லை"(மதுரையாந்தாதி) 2. பற்றுக்கோல். (வழக்.)

பற்றுக்கோல்—ஊன்றுகோல். (வழக்.)

பற்றுதல்—1. அன்புசெய்தல். (சூ. நிக. எ: ஙஙூ.) 2. பிடித்துக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) "உலகைபற்றி" (அரிச்ச. மயாந. உ.) 3. பொருந்துதல். 4. மனத்துக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.) "பற்றுகபற்றற்றான்பற்றினை" (வள். ஙறுo.) 5. வாங்கல். (3, 5-வழக்.)

பற்றுப்பத்திரம்—கடன்வாங்கினவன் சில பொருள்கொடுத்தபோது தனிகன் அந்தப்பொருளைப்பற்றினதற்காக எழுதிக்கொடுக்கும் பத்திரம். (வழக்.)

பற்றை—1. காந்தள். (பிங்கல. உஅகூ.) 2. சிறுதூறு.

பறக்கடித்தல்—துரத்துதல். (வழக்.)

பறக்குதல் — பறத்தல். (உ-ம்.) "பறக்கும் பருந்து. (மறைசையந். அஅ.)

பறங்கி–1. ஒருபாடை. 2. ஒருமேகவியாதி. 3. பூசனி. (வைத்தியபரி.) இஃதோர் கொடி.

பறங்கிக்கிழங்கு — சீனக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

பறங்கிக்கூர்மை—காசிச்சாரம். (வைத்தியபரிபா.)

பறங்கிச்சாம்பிராணி–ஒருமருந்து. (வைத்தியர் வழக்.)

பறங்கித்தழை—அன்னதாழை.(வைத்தியபரிபா.)

பறங்கிப்பட்டை—சீனக்கிழங்குப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பறங்கிப்பாஷாணம் — ஒரு பாடணம். (வைத்தியர் வழக்கு.)

பறங்கிப்பேட்டை—ஓரூர். (வழக்.)

பறங்கியாமணக்கு — ஓராமணக்கு. (வழக்குப்போலும்.)

பறட்டை—தழைவற்றது, செழிப்பற்றது. (வழக்.)

பறட்டைக்கீரை—ஒருவிதக்கீரை. (வழக்.)

பறண்டுதல்—சுறண்டுதல். (வழக்.)

பறத்தல்—1. அவசரம்பண்ணல். 2. ஆகாயத்திற் சிறகினாற்செல்லுதல். (உ-ம்.)"அன்னமிரிந்துபறக்க" (அரிச்ச. நாட்டு. நுo.) 3. தூசி

முதலியகிளம்புதல். 4. விரைவாயோடல். (உ-ம்.) "பறந்துபுக்குப்பரவாதிகடென்னும்படி நரகு" (திருநூற். நிக.) (1, 3-வழக்.)

பறதி-பறத்தல். (தி-தொழிற்பெயர்விகுதி.)

பறதை—செங்கத்தரி. (வைத்தியபரி.)

பறந்தலை — 1. சுடுகாடு. (பிங்கல. சூஉ கூ.) 2. பாசறை. (புறநா.) 3. பாழிடம். (உ-ம்.) "யாங்கணும்பரந்தவோங்கிரும்பறந்தலை" (மணிமே. சக்கரவாள. கூசு.) 4. போர்க்களம். (பிங்கல. சூஉஉ.)

பறப்பன்—1. அவசரக்காரன். (வழக்.) 2. விருச்சிகம். (உ-ம்.) "போனுண்பறப்பன்முள்ளுறுத்திப்புதல்வன்பதைப்பப்பொரூராகி" (சேதுபு. அநுமகுண். கசா.)

பறப்பு—1. பறத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பறப்பை—பட்சிவடிவம். (உ-ம்.) "மூற்றுநாடியவிருத்தினேரரணியின்முறையா-லுற்றவங்கியைவேதிகைப்பறப்பைமேலுய்த்து" (கந்தபு. வேள்விப். கூ.)

பறபறெனல்—1. ஓரடுக்கொலிக்குறிப்பு. 2. விரைவுக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பறம்பர்—தோல்வினைஞர். (பிங்கல. அகo.)

பறம்பு—1. மலை. (பிங்கல. சகூடு.) 2. மலை. (சூ.நிக.உ: கo.) பாரியென்னும் வள்ளன்மலைக்குங்கூறுவர். (பத்துப். சிறுபாணாற்றுப்படையிலறிக.)

பறல்—பறத்தல். (உ-ம்.) "விரிசிறைப்பறவின்கடுமையாலெய்தி" (பாரத. இந்திரப். உக.)

பறவாதி — பேராசைக்காரன். (வழக்குப்போலும்.)

பறவை—1. அவிட்டநாள். (உ-ம்.) "பணிதருபெண்ணைமரக்கால்பறவையும்பத்திரையும்" (விதாந. குணகுண. கசு.) 2. குக்குடசர்ப்பம். (உ-ம்.) "பறவைமாநாகம்வீழ்ந்துபலவுடன்பதைப்பபோன்றும்" (சிந்தா. பதுமை. ககஅ.) 3. பருந்து. (உ-ம்.) "திருமலிவித்துப்பறவைபடுத்து" (கோயிற்பு. நடராச. நுசு.) 4. பறத்தல். (உ-ம்.) "சிறியதெள்குதுள்ளிக்-கருடனூர்க்குப்பறவைகற்பிப்பதென" (அரிச்ச. பாயிர. கஉ.) 5. புள். (உ-ம்.) "மிக்கநாரைப்பறவையும்" (சிவரக. நந்திகேசுர. க.)

பறவைவேந்தன்-கருடன். (சூ.நிக.கூ:நுஉ.)

பறழ் — 1. அணில், கீரி, எலி, நாவி, நரி, குரங்கு, நாய், புலி, முயல், வெருகு, பன்றி, ஆடு, மான் என்பனவற்றின்குட்டி. (சூ. நிக. கூ: கூஎ.) 2. பருப்பு. (தைலவ.)

பறனை—பறட்டை. (வழக்கு.)

பறஅக்குதருது-கொல்லன்உலைமூக்கு. (உ-ம்.) "பரூஅக்குருகினுயிர்த்தலுமுயிர்த்தனன்" (கலி. நுசு.)

பறி—1. கொள்ளை. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பறித்தல். விகுதிகுறைந்தது. 4. பொன். (உ-ம்.) "பொற்கொல்லர்பொன்னைப்பறியென்றலும்" (சேநா. சொல். கஎ. உரை.) 5. மீன்களைவாரியெடுப்பதாகியகூடை. (உ-ம்.) "குறியிறைக்குரம்பைப்பறியுடைமுன்றில்" (பெரும்பாண. உசுடு.)

பறிக்குதல் — 1. பறித்தல். 2. தோண்டல், குழிபறிக்கிறான். 3. வலாற்காரமாய்க்கவர்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பறிதுதல்—கடந்தோடுதல். (வழக்.)

பறித்தல்—1. கொய்தல். (திருவிளை. தருமிக்குப். கூசா.) 2. பறிக்குதல். (சூ. நிக. கூ: உசு.) 3. பிடுங்கல். (உ-ம்.) "பகண்" பார். (பிங்கல. எ: உகடுஎ.)

பறிதல்—1. ஓடிப்போதல், பறிந்திட்டான். (வழக்.) 2. ஒழுகுதல். (உ-ம்.) "செம்புனல்பறிந்த" (திருவிளை. தண். உகூ.) 3 நீங்குதல். (திருவிளை. நகரப். கடு.) 4. போதல். (உ-ம்.) "எதிர்ப்பர்பின்பறிவர்நேர்போயெழுந்துவானேறுபோல-வதிர்ப்பர்" (திருவிளை. அங்க. ககூ.) 5. வெளிப்படல், கதிர்பறிந்திருக்கிறது. (வழக்குண்டு.)

பறிதலையர் — சமணரிலோர் விகற்பிகள். (திருவிளை. பாண்டியன்சுர. கஉ.)

பறிப்பு-பறித்தல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பறிழறை—விழுந்துமூளைத்தன்முறைமை. (குறுந்தொகை.)

பறியல்-பறிப்பு. அல்-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பறிவு—பறிதல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பறிவை — 1. சீந்தில். 2. நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)

பறுணி — 1. கொள்ளு 2. சீந்தில். 3. பெருங்குமிழ். 4. பெருங்குரும்பை. 5. வல்லாரை. (தைலவ.) (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பறை—1. இறகு. (உ-ம்.) "பறைவிரித்தருநனைத்தபோது" (சேதுபு. பாவப்பா. கூடு.) 3. ஓரளவு. (ஓர் தேசவழக்கு.) 4. ஓரளவுகருவி. (உ-ம்.) "நிறைக்கோற்றுலாத்தர்பறைக்கட்பராரையர்" (சிலப். ஊர்காண். உoஅ.) 5. சொல். (பிங்கல. கூஅoஉ.) 6. பறத்தல். (சிந்தா.) 7. வாச்சியப்பொது. (உ-ம்.) "நிறையோசைபெற்றபறையோசையற்று" (அரிச்ச. மயாந. உஉ.)

பறைச்சி—பறைப்பெண். (வழக்.

பறைசீவி—1. கொள். (வைத்தியபரி.) 2. சிறுநன்னரி. (மலையக.)

பறைதல் — 1. சொல்லல். (உ-ம்.) "பறையரைப்பறையரென்றுபறைந்திடு மனிதர் கேளீர் – பறையர்தம்மலத்தைத்தின்றபன்றியைப் புசிப்பதென்னே" (கொலைமறுத்தல். எ:உரை.) 2. தேய்தல். (உ-ம்.) "பார்வையாத்தபறைத் தாள்விளவின்" (பெரும்பா. கூறு.) 3. நீங்கல். (சிவதத்துவவிவேகம். பாயிரம்.)

பறைந்தன — 1. அழிந்தன. (சிந்தா.) 2. நீங்கின. (புறநா.)

பறைப்பருந்து—கரும்பருந்து. (வைத்தியபரி.)

பறைப்பூச்சி—ஒரு சிலந்திப்பூச்சி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பறையர்—ஒருசாதியார். (கொலைமறுத்தல். எ. உரை.)

பறையலது—பலகறை. (சிந்தா.)

பறைவு — 1. சொல்லுதல். (உ-தொழிற்பெயர்விகுதி. 2. தெரித்தல். (உ-ம்.) "பிறங்கொளிவராகதற்பம்பறைவுறவரைந்தவா றும்" (கூர்மபு. பதி. ச.)

பன் —1. ஒரு புல். (உ-ம்.) "பன்பாய்" (ஒரு தேசவழக்கு.) 2. சொல்லல். (உ-ம்.) "பன்னருஞ்சிறப்பில்" (நன். பாயிரம்.) [மூதனிலத் தொழிற்பெயர்.] 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

பன்பாய்—ஒருவகைப்புற்பாய். (ஒரு தேச வழக்கு.)

பன்மணிமாலை — கலம்பகத்துச்சொல்லப்பட்டஉறுப்புக்களுள் ஒருபோகும், ஊசலும் அம்மானையுமின்றி யேனையுறுப்புகளெல்லாம் வரப் பாடப்படுமொரு பிரபந்தம். (இலக்கண வி. அகச.)

பன்மாண்—பலகாலும். (பரிபாடல்)

பன்மை–1. ஒன்றன்மை. (நன்னூல்.வினையிய. கூ.) 2. பலவாகியதன்மை. மை-பண்புப் பெயர்விகுதி.

பன்மைப்பால்—பலவின்பால். (நன்னூ. பெயரிய. அ.)

பன்மைப்பொதுப்பெயர்—பன்மைப்பால் கட்குரிய பொதுப்பெயர். [வ-று.] "கொதைகள்" (நன்னூ. பெயரிய. உஎ.)

பன்மொழித்தொகைத்தொடர்—பலமொழிகளைத்தொடர்ந்துநிற்குந் தொகைநிலை. (உ-ம்.) "செந்நிறக்குவளை" (நன்னூ. பொதுவிய. ஊச.)

பன்றி—ஒரு மிருகம்; அஃது: ஊர்ப்பன்றி, காட்டுப்பன்றி, முட்பன்றியெனப் பலவகைப்படும். (சூ. நிக. ஈ: கக.) கொடுந்தமிழ்நாட்டிலொன்று. (உ-ம்.)"பன்றியருவாவதன்வடக்கு" (நன்னூ. பெயரிய. கசு. உரை.)

பன்றிக்காரணம்—ஒரு காரணம். (வழக்.)

பன்றிக்குறும்பு–நிலப்பனை.(வைத்தியபரி.)

பன்றிக்கொவ்வை — ஒரு கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

பன்றித்தகரை–ஒருதகரை.(வைத்தியபரி.)

பன்றிநெல்—ஒரு நெல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பன்றிப்பறை—குடப்பறையென்று பெயர் கூறுவர். (பிங்கலத்தில்.)

பன்றிப்புல்—ஒருவகைப்புல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பன்றிப்பொறி—பன்றியெந்திரம். (சிந்தா.)

பன்றிமோத்தை — சிறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பன்றிவாழை—ஒரு வாழை. (சோழதேசத் தண்டு.)

பன்மா—பலபடி. (பதிற்றுப்.)

பன்னகம்–1. பாம்பு. 2. சீதரங்கபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பன்னகம்—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னதுடி—பன்னசாலை. (உ-ம்.) "பாவை மைந்தனெடுபன்னகுடிமன்னினரே" (சிவரக. தாரு. கடி.)

பன்னசாலை—இலைவீடு. (உ-ம்.) "பன்ன சாலைபழமைப்படவமைத்து" (சிவரக. தாருக. ககூ.)

பன்னத்தண்டு–நெய்வார்கருவியிலொன்று. (வழக்.)

பன்னம்—இலை. (உ-ம்.) "விதங்கெழுமலர் நீர்பன்னமென்கனிவழங்குவாரை" (சேதுபு. இராமநாத. உடு.)

பன்னல் — 1. சொல். 2. நெருக்கம். 3. பருத்தி. (1, 2, 3-சூ. நிக ஈக: னகரவெ. கசு.)

பன்னகம்—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னங்து — தண்டிகை மேல்விதானம். (வழக்கு.)

பன்னங்தழி— பன்னன்குகுழியுள்ளவோர் விளையாட்டுத்தட்டு. மரூஉமொழி. (வழக்கு.)

பன்னசி—ஒரு துளசி. (வைத்தியபரி.)

பன்னடை—நெய்யரி. (சூ. நிக. ச: கஉ.)

பன்னி— 1. சணல். (வைத்தியபரி.) 2. மனவி. (உ-ம்.) "வேளாளன்பன்னியாய்"(பிரமோத். ஈ: கஈ.)

பன்னிரண்டு—ஒரெண். (வழக்.)

பன்னீர்—ஒரு வாசனைநீர். (வழக்.)

பன்னீர்மரம்—ஒரு பூமரம். (வழக்.)

பன்னு—நெற்கதிரறிவாளின் கொத்துவரி. (வழக்.) அரிவாட்குப் பன்னுவைத்துக்கொடு.

பன்னுதல்—1. சொல்லல். (உ-ம்.) 2. நெருங்கல். 3. பஞ்சுபன்னல். (வழக்.) (1, 2-"பன்னல்"பார். (உ.கரஞ்சாரியை.)

பன்னை — 1. ஒரு செடி. 2. கருப்பூரம். 3. சூடன். 4. தண்ணீர்மிட்டான்கிழங்கு. (2,3,4-வைத்தியபரி.)

பன்னென்று — பதினென்று. உம்மைத் தொகை.

பனங்கட்டி–பனைவெல்லம். (வழக்.) (வைத்தியபரிபா.)

பனங்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்.)

பனங்துடை — பனையோலையாற் செய்யப்பட்டவுண்கலம். (புறநா.)

பனங்கோரை—ஒருபுல். (வழக்.)

மனங்கோவை—ஒரு கோவை. (வைத்திய மூல. அகராதி.)

பனசம்—பலா. (சூ. நிக. ச: கக.)

பனசவித்தி—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பனந்தாமன்–1. சேரன். (சூ. நிக. க: கஅ.) 2. பலதேவன். (சூ. நிக. க: கo.) இருவருக்கும் பனம்பூமாலையுண்டாதலாலிப்பெயரென்க.

பனந்தாழை —ஒருகற்றுழை.(வைத்தியபரி)

பனம்பாரனார்—அகத்தியர் மாணாக்கர் பன்னிருவரிலொருவர். (தொல்காப்பியம், சிறப்புப் பாயிரம் மூக்த்திற்காண்க.)

பனம்பிடுக்கு—பனம்பூ. (வைத்தியபரி.)

பனம்புடையல்—பனைமாலை. (பதிற்றுப்.)

பனம்பூ—ஆண்பனைப்பாளை. (வழக்.)

பனரை–நெய்க்கொட்டான்.(வைத்தியபரி)

பனவம்—சிறுதம்பட்டம். வழக்குண்டுபோலும்.

பனவர்—பார்ப்பார். (உ-ம்.) "பவனர்கையிற்கைக்குப்பைகணிறைவித்து" (திருவிளை. வரகுணனுக்கு. சு.)

பனவி — பிராம்மண்ஸ்திரீ. (உ-ம்.) "தூயவருந்தனிபெயர்கொள்பனவியாகி" (ஞானவா. லீலிகதை. உரு.)

பனுட்டு—பனையினதுதேங்கட்டி. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். நிகு.) ஆ-காண்டிகையுரை.

பனி — 1. அச்சம். 2. குளிர்ச்சி. (உ-ம்.) "நின்றன்பனிக்குடைக்கும்பொறைக்கும்–நெடும்பண்புதோற்ற" [இராமா. சடாயு. உக.) 3. தூக்கம். 4. தொழிலேவினைப்பகுதி. 5. நடுக்கம். 6. நீர். (உ-ம்.) "கண்பணியுருப்பநின்றுரைப்பான்" (கூர்ம. தக்கன்வமி. உக.) 7. நோய். 8. பெய்யும்பனி. (உ-ம்.) "பளியானனைந்தவெயிலாலுலர்ந்து" (அரிச்ச. மயாநகா. உக.) (1, 2, 3, 5-பிங்கல. கூஅoகூ.)

பனிக்கஞ்சி—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பனிக்கதிர்—சந்திரன். (உ-ம்.)"வெம்பினை பனிக்கதிரல்லனீ" (கந்தபு. ஆற்று.உச.)

பனிக்காலம்—மார்கழிமுதலிய நான்கு மாசம். (சூ. நிக. க: அஎ.) முன்பனி, பின்பனி யெனவிருவகைப்படும்.

பனிக்கும்—நடுங்கும். (புறநா.)

பனிக்கூர்மை — 1. இந்துப்பு. 2. சிந்துலவணம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பனிச்சா–கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரி.)

பனிச்சை — 1. கஞ்சாங்கோரை. 2. காட்டத்திமரம். 3. பின்னிமுடிக்கு மயிர்ச்சுருள்; அஃது: ஐம்பாலிலொன்று. (சீவகசிந்தாமணி.) (1, 2-வைத்தியபரி.

பனித்தல் — 1. இடைவிடாது மழைபெய்தல். (பிங்கல. சுசை.) 2. தளித்தல். (உ-ம்.) "கண்பனிப்ப" (கூர்ம. திருக்கல். கூஎ.) 3. நடுங்கல். (உ-ம்.) "வரைக்குலம்பனிப்பவார்த்திட்டு" (கந்தபு. ஏம. ககூ.) 4. துன்பம். (சூ.நிக. அ: எச.)

பனித்து — பனிகொண்டு, பனிபெய்யப்பட்டு. (சிலப்பதி.)

பனித்துண்டம் — பனியையுடையதுண்டமாகிய பிறை. (உ-ம்.) "பனித்துண்டஞ்சூடும் படர்ச்சடையம்பலவன்" (திருக்கே. கூஉ.)

பனிதாங்கி—ஒருபூடு. (வைத்தியநூ.)

பனிநத்தை—ஒருநத்தை. (வைத்தியநூ.)

பனிநீர்—ஒரு வாசனைநீர். (வழக்.)

பனிப்பகை—சூரியன். (சூ. நிக. க: நிநி.)

பனிப்பயறு–ஒருபயறு. (பதார்த்தகுணசி.)

பனிப்பருவம்—பனிக்காலம் இருவகை. (உ-ம்.) "பனிக்காலம்"பார்.

பனிப்பு—1. நடுக்கம். (உ-ம்.) "தலைப்பனிப்பு" (திருவிளை. விருத்தகு. உo) 2. பனித்தல். தொழிற்பெயர்விகுதி.

பனிப்புழு—பனியிலுண்டாகும்புழு.(வழக்.)

பனிப்பூடு—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியநூ.)

பனிமலை — இமயமலை. (பிரபுலிங்கலீலை. கைலாயகதி. உஎ.)

பனிமேகம்–பனியைப்பெய்யுமேகம். (காஞ்சிப்பு. கழுவாய்ப்படலம். கூசுஅ.)

பனியவரை—ஓரவரை. (வழக்.)

பனியெதிர்பருவம் — முன்பனி. (தொல். அகத். எ.)

பனுக்குதல்—தெளித்தல். (வழக்.)

பனுவல்—1. இசைப்பாட்டு. (புறநா.) 2. கல்விநூல். (வள்.நீத்தார்பெ. க.) 3. ஆராய்ச்சி. (சிந்தா. கோ. நிசு.) 4. சொல். 5. பஞ்சிநூல். (4, 5-சூ. நிக. கக: னகரவெ. கூ.)

பனுவலாட்டி—பாரதி. (சூ. நிக. க: கூநி.)

பனை — 1. அநுடநட்சத்திரம். (பிங்கல. உடுநி.) 2. ஒரு மரம்; அது: அலகு, கூந்தற் பனை, தாழிப்பனை, நிலப்பனை எனப்பலவகைப் படும். (வைத்தியபரி.)

பனைக்கோடியோன்—1. பலபத்திரன். (பிங்கல. கசச.) 2. வீடுமன். (பாரத.)

பனைசதி—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பனைமடல்—பனைமட்டை. (திருக்கோவை. எச.)

பனைமீன்—யானைமீன். (பிங்கல. உசுஉ0.)

பனைய்ன்—1. ஒரு பாம்பு. இதனைப் பனையேறியென்றுங்கூறுவர். (வழக்.) 2. ஒரு மீன்; அது: பனைமீனென்பர்.

பனைவட்டு—பனைவெல்லம். (வழக்.)

பா.

பா — 1. கப்பு. 2. தூய்மை. 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. நெசவுபா. (வழக்.) 5. பஞ்சி நூல். 6. பரப்பு 7. பரவுதல். 8. பருகுதல். 9. பாட்டு; அது: வெண்பாமுதலியனவாம். 10. பாம்பு. (பிங்கல. உ0கங.) 11. பூனைக்காலி. (1, 2, 8-காஞ்சிப்பு. திருவேகமப்ப. சஅ.) (6, 7, 9-சூ. நிக. கக: வகரவெ. கங.) (10,11-வைத்தியபரி.)

பாக்கம்–1. ஊர்ப்பொது. (பிங்கல. சளடு.) 2. நெய்தனிலத்தூர். (பிங்கல. டுகஅ.) 3. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. டு: ச0.)

பாக்கல்—பாவுகல். (வழக்.)

பாக்கழி—மருதயாழ்த்திறன்வகையிலொன்று. (பிங்கல. நிக. கங்அங.)

பாக்கன்—பூனை. (சூ. நிக. ங: உசு.)

பாக்காநூல்-பாவினூல்.(ஒருகுழூஉக்குறி.)

பாக்கி — வாங்கியதுபோக எஞ்சிநின்றது. [அராபி.]

பாக்கியத்தானம் — செம்மத்துக்கொன்பதாமிடம். (சோதிட. வழக்.)

பாக்கியம்—1. காஷாயம். (வைத்தியபரி.) 2. செல்வம். (வழக்.) 3. புண்ணியம். (உ-ம்.) "பாக்கியம்புரிந்திலாப்பரதன்" (இராமா. மந்தரைசூ. டுகஉ.)

பாக்கியலட்சுமி — அட்டலக்குமியிலொருத்தி; இவள்: செல்வந்தருபவள். (தமிழ்ச்சொல்லகராதி முதற்புத்தகத்திலறிக.

பாக்கியவதி—செல்வி. (வழக்.)

பாக்கியவான்—1. செல்வன். 2. புண்ணியவான். (1, 2-வழக்.)

பாக்கு — 1. எதிர்காலத்தைக்காட்டுமொரு தெரிநிலைவினையெச்சவீகுதி. (உ-ம்.) "வான்பாண்பாக்கினவினையெச்சம்பிற" (நன். ஙசஙங.) 2. துவர்க்காய். (சூ. நிக. ச: க0.)

பாகளக்கியம்—அஷ்டகம், பார்வணம், ஸ்பாலிபாகம், சிராத்தம், மாசிகம், சர்ப்பபலி, சாகபலி, ஆக்கிரஹாயண முதலிய எக்கியங்கள். (அபிதானகோ.)

பாககம்—பிரிக்குந்தொகை. (வழக்.)

பாகசம்—ஒருவகையுப்பு. (வைத்தியநூ.)

பாகசாத்திரம்–மடைநூல்; அது: நளபாகம், வீமபாகமென இரண்டுபாகநூல் வழங்குகின்றவென்பர். (சிறுபாணாற்றுப்படை.)

பாகசாதனன்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: ககங.) பாகன்என்னு மசுரனைக்கொன்றவன்.

பாகசாதனி—பாகசாசனி. (உ-ம்.) "பார்த்தனருச்சுனன்கரியோன்விசயன்பாகசாதனி" (பாரத. அருச்சுனன்றீர். சச.)

பாகசாலை–மடைப்பள்ளி.(சூ.நிக.டு: டுடு.)

பாகதம்—எல்லாநாட்டுமொழி. (வழக்.)

பாகதாரி—சமையற்காரன். (வழக்.)

பாகப்படுத்தல்–1. சமைத்தல். 2. பக்குவப்படுத்தல். 3. பங்குசெய்தல்.

பாகப்படுதல்-1. சமைக்கப்படுதல். 2. பக்குவப்படுதல். 3. பங்குசெய்தல். (1, 2, 3-பாகம் பார்.

பாகம் — 1. ஒரு கணிதம். 2. ஒருவகைத் தோற்கருவி. (உ-ம்.) "தகுணிச்சம்"பார். 3. கற்கண்டு. (வைத்தியபரி.) 4. சமைத்தல். 5. நான்குமுழங்கொண்டவளவு. 6. பக்குவம். (உ-ம்.) "மூலமாயறிவுமூழுதினையுமறைக்கும்-பாகமாம்வகைநின்று" (சிவப்பிரகா. உ: உ.) 7. பங்கு. (உ-ம்.) "நம்பாகமுங்கொடுவல்லே-லிங்குநீவருகென்றலும்" (கந்தபு. பிரமயாகப். கக.) 8. பாதி. (சூ. நிக. அ: கடு.) 9. பிச்சை. (சூ. நிக. கக: ககரவெ. கங.) (4, 5-வழக்.)

பாகர் — யானை, குதிரை முதலியவற்றை நடத்துவோர். (உ-ம்.) "பாகனையரசன்குறிப்பினுலேவ" (பாரத. குருகுல. கங.)

பாகரம்—பிரபாகரம். (உ-ம்.) "சாறுவாகம் பாகரமுஞ்சாற்றும்பாஞ்சராத்திரநூன் – மாறு செய்யும்பாட்டமூள" (கூர்மபு. திருக்க. சக.) பிரபாகரன்என்பவனுற்செய்யப்பட்டநூல் பிரபாகம். (சிவஞானப்பாடியத்திற் காண்க.)

பாகல்—1. ஒருவகைக்கொடி. (தைல. தைல்வ. கஅ.) அது: காட்டுப்பாகல், கொம்புப்பாகல், கொல்லம்பாகல், நரிப்பாகல், நாய்ப்பாகல், மலைப்பாகல், பழுபாகல், பேய்ப்பாகல், மிதிப்பாகலெனப் பலவகைப்படும். 2. பலா. (உ-ம்.)

"பரிமளப்பாகலிற்கணிசஞைப்பீறிநற்படியி னிட்டேகுரக்கினமாடும்" (திருப்பு. கசுஅ.) 3. வெட் பாவட்டை. (வைத்தியபரி.)

பாகலம்—யானைநோய். (சூ. நிக. ஙு: கு.)

பாகவதம் — விஷ்ணுபுராண நான்கனு ளொன்று. (உ-ம்.) "காருடம்"பார்.

பாகவதர்—விட்டுணுசமயத்தவர். (சூ. நிக. உ: ஙு.)

பாகன்–1. குதிரைமுதலியஙடத்துவோன். (உ-ம்.) "பாகர்"பார். 2. புதன். (சூ நிக.க:சுக) 3. விருத்திராசுரன் தம்பி; இவன்: இந்திரனாற் கொல்லப்பட்டவன். (அபிதானசோ.)

பாகஞெடுசொல்லல்—தலைவன் றன்னைத் தேடிவந்தபாகனைநெடுதலைவி செலவைக்காட்டிக் கூறல். (வாணன். உஅ. மூகம்.)

பாகாரி—இந்திரன். (உ-ம்.) "படிகொள் பல்வரைப்பறையெலாமறிந்தபாகாரி" (சூத. முத். க: கூ.)

பாகி—பக்குவன். (வழக்.)

பாகிதீதல்—பங்கிடுதல். (வழக்.)

பாகியசௌசம்—புறச்சவுசம். (உ-ம்.) "உரைத்தசவுசமிருவகையாலுடம்பின்மண்ணு திகளிட்டு - வரைத்தவிதியின்படிநீரின்மண்ணு வதுபாகியசவுசம்" (சூத. ஞாந. கஙு: கஙு.)

பாகியதீரிசியாநுவித்தசவிகற்பசமாதி — கடாதிவிஷயமுகத்துள் ஒன்றனைக்குறித்து அதனுடையநாமரூபமான மயாங்கிசங்களிரண் டையும்பிரித்து அதனுள ஸ்திபாதிப் பிரிய மென்னுஞ் சச்சிதாநந்தப் பிர்மாங்கிசத்திரயங் களே யதுசந்தாநஞ்செய்வது. (வி-ணி)

பாகியபோகம்—வெளிப்போகம். (உ - ம்.) "அசுத்ததத்துவத்திலுண்டாகியபோகமானது (பாகியம்.) (சி-லி. ஞாந. உ0. உரை.)

பாகியம்–1. பரைபூசையிலொன்று.(உ-ம்.) "அரும்பரைபூசைபாகியமாப்பியந்தரமெனவிர ண்டாகும்" (சூத. சிவமான். டு: உ.) 2. புறம்பு. (உ-ம்.) "பாகியேந்திரியம்"

பாகிரி—ஐங்காயம். (வைத்தியபரி.)

பாகீரதி—கங்கை. (பாரத. தீர்த்தயா. எ.)

பாது—1. கற்கண்டு. 2. குழம்பு. 3. சருக் கரை. 4. தலைப்பாக்கு. (வழக்.) 5. பங்கு. அம் கெட்டுநின்றது. 6. பால். 7. பாக்கு. (உ - ம்.) "தெளிந்தபையுட்பாகுசென்றவே" (சிந்தா. கேமசரி.சுஅ.)8.பாகன்.(உ-ம்.)"வினைத்தேரும் வயமாவும்வெம்பாகும்விழவெய்து" (பாரத. நிறைமீட்சி. கடு.) (1, 3-வைத்தியபரி.) (2. சூ. நிக. கக: ணகரவெ. அ.)

பாதுகசி—பதிஞன்காமன்வந்தரத்து ருஷி. (அபிதானசிந்.)

பாதுடம் — அரசிறை. (சூ. நிக. கூ: நுசு.) சிந்தாமணியிற் கையுறையென்பர்.)

பாததம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பாததாயன் — பிராமணத்தி சூத்திரனைக் கரவிற்கூடிப்பெற்றபிள்ளை. (உ-ம்.) "பந்தணி விரலார்செங்கைப்பார்ப்பனமான்பின்ஞெனை - யுந்துசோரத்திற்கூடவுதித்தவன்பாகுதாயன்" (சூத. சிவயான். கஉ: உ0.)

பாதுபடுதல்—பகுக்கப்படுதல். (வழக்.)

பாதுபாடு—பகுப்பு. (உ - ம்.) "மூன்னூற் பாற்படுபொருஞஞ்சைவப்பாகுபாடுணர்ந்து" (சிவரக. பாயிர. உக.)

பாதுவன் — மடையன். (பெரியபு. திருநா வுக்கர. வசனத்திலறிக.)

பாதேக்கியம்—பிதிர்பூசை. (வழக்.)

பாகை–1. இராசியளவு, ஒருராசிக்குபாகை. ஙo.) 2. ஒரு கால அளவு. 3. தலைப்பா. [தெலுகு.] 4. வட்டத்தின் முந்நூற்றறுபதி லொருபங்கு. (1, 2, 3-சோதிடக்களஞ்சியத்தி லறிக.

பாங்கம் — பலண்டுறுகபாடாணம். (வைத் தியபரி.)

பாங்கர்—1. இடம். (சூ. நிக. டு: சுடு.) 2. ஓமை. (உ - ம்.) "பாங்கர்மராம்பல்பூந்தணக் கம்" (குறி-பா. அடு.) 3. கணவர். (சிந்தாமணி. எஉஅ.) 4. தோழர். (உ-ம்.) "பண்ணேயுமாய முந்திரளும்பாங்கரும்"(இராமா.திருவவ.ககஅ) 5. பக்கம. (உ-ம்.)"ஈசன்பாங்கரந்தரியங்கில்லா மல்" (சிவரக. நந்திகண. டு.) 6. பாங்கர்க் கொடி. (உ-ம்.) "பாங்கருமுல்லையும்" (கலி. ககக.) (பாங்கர்பூ. கலி. கoங.)

பாங்கற்கூட்டம் — பாங்கனைக்கூடுங் கூட் டம். (உ-ம்.)"இடந்தலைப்பாடுபொங்கற்கூட்டம்" (அகட்பொ. களவிய. எ.)

பாங்கன் — தோழன். (ஐங்குறுநூறு.) பக் கத்திற் பிரியாதிருப்பவன். உரிமையன் என்று பொருளாம்.

பாங்கன்றலைவனையுற்றதுவினாதல்--பாங் கன் றலைவனதுள்ளமுந்தோளும்வாடிய வேறு பாட்டைக்கண்டு நினக்கிவ்வேறுபாடுற்ற கார ணம் என்னையென்று வினாதல். (வாண. சo. மூகம்.)

பாங்கன்றன்மனத்தழுங்கல் – பாங்கன்றன் னுள்ளே யழுங்கல். (வாண. சசு. முகம்.)

பாங்கி–தோழி. (உ-ம்.) "பாங்கியர்மருங்கு சூழ" (பெரியபு. தடுத்தாட். கஙஎ.) [பக்கத்திற் பிரியாதிருப்பவள், உரிமையாள் என்றபொரு ளாம்.]

பாங்கிமதியுடம்பாடு—பாங்கிதலைவி வேறு பாட்டைக்கண்டு புணர்ச்சியினுண்மையறிந்து ஆராய்ந்து தன்மதியுடம்படுதல்; அது: முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், இருவருமுள வழியவன்வரவுணர்தல் என மூவகைப்படும். (உ-ம்.) "முன்னுறவுணர்தல்குறையுறவுணர்தலிருவருமுளவழியவன்வரவுணர்தலென்-றிருமூன்றுவகைத்தேபாங்கிமதியுடம்பாடு" (அகப்பொ. கள. உஉ.)

பாங்கிற்கூட்டல் — தலைவன் றலைவியை ஆயத்துச்செலுத்துதல். (வாண. சுஉ. முகம்)

பாங்து — 1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உசு.) 2. இடம். (பிங்கல. எகக.) 3. உரிமை, உரித்து. (சூ.நிக.க:சஎ.) 4. உறவு. (சிந்தாமணி.சுருக.) 5. நற்குணம் (உ-ம்.) "பாங்கிஞானீங்கலாகாப் பதஞ்சலியென்னுநாமந்தாங்கி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எடு.) 6. பக்கம். (உ-ம்.) "பாங்கோடிச்சிலைவளைத்து" (பெரியபு. தடுத்தா. கசசு.) 7. பாங்கன். (இறைய.) 8. யோக்கியம். (வழக்.)

பாங்துமம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பாச்சல்—எழுச்சி. (பிங்கல. உகஅஎ.)

பாச்சான்—கள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பாச்சி—பால்; இது: மழலைப்பிள்ளைகூற்று. (வைத்தியபரிபாடையிற்கூறியுள்ளார்.)

பாச்சிகை — பாச்சிகை, சூதாடுகருவி. [தெலுகு.]

பாச்சுநுட்டி—பாச்சுற்றி. (வழக்.)

பாச்சுற்றி—தறிமரம். (நெய்வார்வழக்கு.)

பாச்சை—ஒரு செந்து. (வழக்குண்டு.)

பாசகத்தம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உச. உரை.)

பாசகம்—மடைத்தொழில். (வழக்.)

பாசகர்—மடையர். (சூ. நிக. உ: கூஎ.) பாசகத்தைச்செய்பவர்.

பாசகர்ணன்—சுமாலியென்னும் அரக்கன் மகன். (அபிதானகோ.)

பாசகரன் — 1. நமன். 2. வருணன். 3. விநாயகன். (இம்மூவருக்கும்பாசத்தைக்கையிற் றரிக்கலுடமையால் வந்தபெயரென்க.

பாசகன்—சமையற்காரன். (வழக்.)

பாசதுசுமம்—இலவங்கம். (தைல. தைலவ. சுச.)

பாசஞாநம் — நால்வகைவாக்கின் பகுதியாகிய வேதம், சாத்திரம், மீருதி, புராணம், கலை ஞாநமாகிய சொற்பிரபஞ்சமும் நிலமுதல் நாதமீறுகிய பொருட்பிரபஞ்சமுமென்னு மிவை பற்றிநிகழு மேகதேசஞாநம்; இது: பதிஞாநம் விளக்குதற்கு ஏதுவாமுகத்தாற்பயனுடையது. (உ-ம்.) "வேதசாத்திரமிருதிபுராணகலைஞா நம்விரும்பசபையைவகரியாதித்திறங்கண் மேலா நாதமுடிவானவெலாம்பாசஞாநம்" (சி.சி.கூ: உ. சிவஞா.)

பாசடம்—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

பாசண்டசாத்தன்-தொண்ணூற்றறுவகைச் சமையசாத்திரத்தருக்கக்கோவையில் மிகப்பயின்ற ஐயனென்னுங்கடவுள். (சிலப். கனத். தி. கடு.)

பாசண்டம்—பாசண்டமதம். (வழக்.)

பாசண்டமதம்-வேதத்தைப்பிரமாணமாகக் கொள்ளாத புறச்சமயிகள். (வழக்.)

பாசண்டர்— } பாசண்டமதத்தினர்.
பாசண்டிகர்- } (வழக்.)

பாசத்தன் — சதருத்திரருள் வருணதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.)

பாசத்திரயம்—ஆணவம், மாயை, கன்மமாகிய மும்மலம்.

பாசதரன் — 1. நமன். 2. வருணன். 3. விநாயகன். பாசகரன்பார்.

பாசதரிசநம்—பிரபஞ்சதரிசநம். (சி. சி. அ: உஅ. நிரம்ப.)

பாசநம்—1. உண்கலம். 2. உறவு. 3. பாத்திரம். (உ-ம்.) "வாசனையூட்டிமிக்கமலர்விரையுத்தனீர்ப்பாசநத்தமைந்தபாங்கர்" (பெரியபு. தடுத்தா. கடு) (1, 2- பிங்கல. கூஅ0அ.)

பாசபஞ்சகம்—பஞ்சபாசம். (சி. சி. அள. ரு. சிவாக்.)

பாசம்-1. அவிச்சை. (உ-ம்.)"பின்றேய்ந்து பாசமடங்கினன்" (திருவிளை.நான்மாட. கஅ.) 2. அன்பு. 3. ஆணவமலம். (த-நி.போ.கஅஉ.) 4. ஊசித்தூள். 5. கயிறு. (உ-ம்.) "பற்றுவானெடும்பாசத்தினென்குநர்" (இராமா. கரன். கசு.) 6. கவசம். (பிங்கல. கசு0எ.) 7. சீரகம். (வைத்தியபரி.) 8. நமனாயுதம். (உ-ம்) "சூலம் பிடித்தெமபாசஞ்சுழற்றித்தொடாந்துவருங்-காலன்றனக்கு" (கந்தரலங்.) 9. பதிக்கும் பசுவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றுந்தெரியவொட்டாமல் மறைத்துநின்றமலம்; இஃது: ஆணவம், காமியம், மாயேயம், வைந்தவம், திரோதசத்தி என ஐவகைப்படும். (சி.பி.கை.) 9. பிசாசம். (சூ.நிக.க. சடு.) (2, 4, 9-பிங்கல. கூஅ0எ.)

பாசநகம்—அகில். (வைத்தியபரி.)

பாசவர்—இலையமுதிடுவோர். (உ-ம்.) "பாசவர்வாசவர்" (சிலப். இந்திர. உசு.) [கயிறு திரித்துவிற்பாரும் பச்சிறைச்சி சுட்டிறைச்சி

விற்பாரூமாம் என்பர் சிலப்பதிகார உரையா சிரியர்.]

பாசறை–1. பசிய இலைகளால் வேயப்பட்ட சிறுவீடு. (உ-ம்.)"பாசறைமுழுதுமொருபெருங் கடவுட்பரிமளமொல்லெனப்பரப்பி" (பாரத. குருகுல. கூ.) 2. பாடிவீடு. (உ-ம்.) "பாசறை யல்லதுதீயொல்லாயே" (புறநா. ஙூக.)

பாசனபேதி — செப்புநெருஞ்சில். (வைத் தியபரி.)

பாசனம்—புளிப்பு. (வைத்தியபரி.)

பாசாங்து—மாரீசம். (வழக்.)

பாசாங்துக்காரன்–பாவனைக்காரன். (வழக்.)

பாசாங்துசதரன்—விநாயகன். (திவாகரம். தெய்வப்.)

பாசானபேதி—செப்புநெருஞ்சில். (வைத் தியபரி.)

பாசி—1. கற்சுவர்முதலியவற்றிலே ஈரத்தி ஞற் பச்சனவாய்த்தோன்றுவதொன்று.(வழக்) 2. கிழக்கு. (உ-ம்.) "பாசிச்செல்லாது"(புறநா. உஉக.) [பிராசி என்பது பாசி என்றுயிற்று.] 3. சடைச்சி. (சூ. நிக. ச: சுங.) 4. நமன். பாசத்தையுடையவன் என் ப து பொருளாம், வருணனுக்கும் விநாயகருக்குமாம். 5. நாய். (பிங்கல. உறுக்க.) 6. நீர்ப்பாசி. 7. நெட்டி. 8. பசுமையுடையது. (ஐங்குறுநூறு.) 9. மீன். பாசிக்குத்தகையென வழக்குண்டு. (6,7-வைத் தியபரி.)

பாசிதம்—(கணிதம்.) (வழக்.)

பாசிப்பயறு—ஒருவகைப்பயறு. (வழக்.)

பாசிப்பாசம்–பச்சைக்கயிறு. (சிந்தாமணி. சுஅங.)

பாசிபந்து–ஒருகையணி.(வழக்.)[இந்துஸ்.]

பாசிலை—1. பச்சிலை. (பெரியபு. ஆனாயநா. கறு.) 2. வெற்றிலை. (உ-ம்.) "பாசிலைசருட்டி மைந்தன்கொடுக்கியபரந்தமின்னுந் – தூசுலா வல்குறீண்டித்துயிற்கண்கள்விழித் த தே தா ற் றம்" (சிந்தா. விமலை. கூக.)

பாசு–1. பசுமை. 2. மூங்கில். (1,2-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கஉ.)

பாசுபதசாத்திரம் – அதிமார்க்கநூன்மூன் றினுளொன்று. (சி. சி. சி. உ: எங. மறை.)

பாசுபதம்–1. அதர்வவேத உபநிடதமுப்பத் தொன்றனுளொன்று. (கந் நவ. கஅ.) 2. அதி மார்க்கநூன்மூன்றினுளொன்று; இதில்: ஆன்மாக் கள்பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் கா ர ண காரிய சையோகத்தாற்றோன்றும் ஞானத்தால் தனித்தனி வேறுபாடுடையவென்றும், இவ் வான்மாக்களுக்காணவமில்லையென்றும்,மாயை கன்மங்கள் என்றிரண்டு பாசங்களுள்ளன வென்றும், பாசங்களாற் சுகதுக்கங்களை பநுப விக்குமென்றும், வைராக்கியமூண்டாய்ச் சாத் திரத்திற்கூறுமுறையே நீட்சைபெற்ற ஆன் மாக்களிடத்தே பரமேசுவரனுடைய ஞானமூத லியகுணங்கள் சங்கிராநந்தமாய்ப் பற்றுமென் றும், அப்பொழுது குடும்பபாரத்தைப் புத்திர ரிடத்துவைத்துத் துறவறத்திற்செல்வார்போல ஈசுவரனும் தன்னதிகாரத்தொழிவு பெற்றிருப் பனென்றுங்கூறப்படும். (சி. பி. கை.) 3. ஒரு விரதம். (சி. சி. அ: ஙூ. சிவாக்.) 4. சைவத்தி லுட்சமயங்கள் ஆறனுளொன்று. (சி. சி. உ: எங.ஞாநப்.) 5. பசுபதியுடையபாணம்.(உ-ம்.) " பைந்தொடிபாகன்பாசுபதமுனக்குதவுமென் றான்" (பாரத. அருச். தவ. எஉ.) பாசுபதாத் திரம்எனவும் வழங்குவர்.

பாசுபதர்—ஆறுவகைச்சைவசமயிகளிலொ ருவர்; இவர்: சிவனைத்திருநீறுஞ்சடையுந்தரி த்தமூர்த்தியாய்க் கொள்பவர். (சி. சி. பாயிர. சு. ஞாநப்.)

பாசுபதி–மாயையேசகத்து பாதாநகாரண மென்று வாதிப்பவன். (சி. சி. க: ஙக. சிவாக்.)

பாசுரம்–1. பாட்டு. (சி. சி. க: சச. சிவஞா.) 2. வாசகம். (சூ. நிக. கo: ங.)

பாசுரர்–ரூபதன்மாத்திராதத்துவத் திருக்கு மோர்புவநாதிபதி. (வி-ணி. உஎஉ.)

பாசுவசுரோணி—காட்டாமணக்கு.(வைத் தியபரி.)

பாஞ்சசந்நியம் — 1. திருட்டிணன்சங்கு. (பிங்கல. ஙசுஅ.) 2. வலம்புரியாயிரஞ்சூழப்பட் டது. (சூ. நிக. ங: எங.)

பாஞ்சராத்திரம்—விஷ்ணுசமயத்திலொரு பகுதி; இது: வாசுதேவனுற்செய்யப்பட்டது. இஃது: இருபத்துநான்காந்தத்துவம் வாசுதேவ னென்றொரு பொருளுண்டென்றும், அந்தப் பரம்பொருளினின்றுதிருட்டிணனும், அநிருத் தனும், மகரத்துவசனும், சௌகிணேயனும் என நான்கு வியூகர்கள் சகத்தைப்படைத்தற் பொருட்டுத்தோன்றினரென்றும்,இந்தநான்கு வகுப்பினுஞ் சடமுஞ்சித்துமாய வெல்லாவுலக மும் படைக்கப்பட்டனவென்றும், வேதாந்த வாதிகள் நால்வரிலே பரிணமவாதிகள் சொல் வதுபோலே எல்லாம் வாசுதேவன் வடிவென் றும்,வேதங்களினுறுதிப்பயனில்லை பாஞ்சராத் திரத்தி னு று தி ப் ப ய னு ண் டென்றும், ஆகையால், பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே நீட்சைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழி பட்டு வாசுதேவன்வடிவில் இலயமாதலேமுத்தி யென்றுங்கூறும். (சி. பி. கை.)

பாஞ்சராத்திரி — நாராயணர் தன்னைவழி பட்டவர்களுடைய பந்தத்தைநீக்கி அவர்களை விரசாநதியிலே மூழ்குவித்துச் சுத்தர்களாக்கி வைகுண்டத்திலே சாரூபத்தைக்கொடுப்பர் என்பன். (கந். நவ. ச.)

பாஞ்சராத்திரிகன் — பாஞ்சராத்திர மதத்தோன். (வழக்.)

பாஞ்சாலம்—தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (உ-ம்.) "துளங்கில்பாஞ்சாலமிக்கனவட்டம்" (திருவிளை. நரிபரி. கoச.)

பாஞ்சாலர்—பாஞ்சாலதேயத்தார். (பாரத. திரௌபதிமா. ஙஉ.)

பாஞ்சாலி—திரௌபதி.(பாரத.சூதுபோர்ச். உஙச.)

பாட்சா—தருக்கத்தலைவன். [துலுக்கு.]

பாட்டம்—பாட்டாசாரியரால் வார்த்திக ரூபத்திற்செய்யப்பட்ட ஒரு மதம்; இந்தமதத்திலே வேதம் நித்தியமாய் அநாதியாய் சுயம்புவாய்த் தோற்றமுடிவின்றி ஒரியல்பாய் நாதப்பிரம்மமாய் அழிவில்லாததாயிருக்குமென்று சொல்லப்படும். (த. நி. போ. கஙச.)

பாட்டன்—1. பாட்டமதத்தான். 2. மூதாதை. (பிங்கல. கஙடு.)

பாட்டாசாரியம்—பாட்டாச்சாரியர் வேதமே தெய்வமென்று ஏற்படுத்திய கொள்கை. (பாஷியமதம்.)

பாட்டாசாரியன்—கன்மத்துக்கீடாக யோனி மாறுதென்றும் அயோனியாகவே செனிக்கும தொழிந்து அச்சுமாறுதென்றும் எவ்விடத்தும் ஆன்மா வியர்த்தமாய்நின்றறியுமென்றும் எக்கியாதி கன்மங்களைச்செய்து மறுபிறப்பிலே சுவர்க்கத்தையடைவதே மூத்தியென்றுஞ் சொல்லுவோன். (சி. சி. உ: சக. உரை.)

பாட்டாளி—1. பாடுவோன். 2. வேலைப்பிரயாசி. (1, 2-வழக்.)

பாட்டி—1. ஒருசார்விலங்கின்பெண் பொது. 2. நரி நாய் பன்றி யிவற்றின் பெண். 3. பாட்டன்மனைவி. (இராமா. அங்கதன்றூ. ஙஉ.) 4. பாடுவாள். (வழக்.) (1, 2-சூ. நிக. ங: ஙச, ஙசு.)

பாட்டியமி—பாட்டியம், பிரதமை. (வழக்.)

பாட்டியர்—பாணிச்சியர். (உ-ம்.) "பாணர் வருகபாட்டியர்வருக" (மதுரைக். எசக.)

பாட்டியல்—ஒரு நூல். வெண்பாப்பாட்டியல் முதலியவை. அ-செய்யுட்பொருத்த விலக்கண முதலியவையுணர்த்தும்.

பாட்டு—1. இசைப்பாட்டு. (உ-ம்.) "வண்டு பாட்டியர" (கூர்ம பு. தக்கன்வமி. உடு.) 2. செய்யுள். (சூ. நிக. கo: உகூ.) 3. சொல். (நன்னூல்விருத்தி. ஙசo.) 4. பட்டு. (உ-ம்.)"பாட்டரும்பகடுவீழ்ந்த" (சிந்தா. கோவிந். உஅ.) [விகாரம்.]

பாட்டுக்காரன்—பாடுவோன். (வழக்.)

பாட்டுடைச்செய்யுள் — பலபாக்களோடு உரைப்பாட்டையும், இசைப்பாட்டையுமுடைய இயலிசைநாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள்.

பாட்டுடைத்தலைவன்—பாட்டுநாயகன். (இலக்கணவி. பொருளதி. பாட்டியல். ஙசு, உரை.)

பாட்டுநாயகன்—கவியுடைத்தலைவன்.

பாட்டை—வழி. (வழக்.)

பாடக்கிடம்—பங்கம்பாளை. (வைத்தியபரி.)

பாடகம்—1. காலணியிலொன்று. (உ-ம்.) "பாடகச்செம்பதுமலர்ப்பாவையர்" (இராமா. திருவவ. சுஉ.) 2. தெரு. (பிங்கல. சுசப.) 3. பற்படகம். (வைத்தியபரி.)

பாடகர்—பாடுவோர். (வழக்.)

பாடசாலை—பள்ளிக்கூடம். (வழக்.)

பாடணம்—சம்பாடணை. (உ-ம்.) "நயவாய்மைப்பாடணமன்பருள்" (சேதுபு. பிரமகத்தி. எங.)

பாடநம்—பாடுதல். (வழக்.)

பாடம்—1. அழுத்தம். 2. இரத்தினமுதலியவற்றினொளி. 3. ஒளி. (சிந்தாமணி. கஅங.) 4. சேரி. (பிங்கல. சுசடு.) 5. படித்தல். 6. மூலதாங்கி. (வைத்தியபரி.) 7. மூலவாக்கியம். (சிவஞானபாடி. .) (1, 2, 5-வழக்.)

பாடம்போற்றல்—மூலபாடங்களை மறவாமற் பாதுகாத்தல்; இது: நூல்கேட்போரியல்பு ளொன்று. (உ-ம்.)"பாடம்போற்றல்கேட்டவை நினைத்தல்" (நன். சக.)

பாடமாக்குதல்—பாடம்பண்ணுதல். (வழக்.)

பாடரி—மதுபானம். (வைத்தியபரி.)

பாடல்—1. சங்கீதம். (உ-ம்.) "நம்புபாடலாடலேநயந்தருண்ணிஞள்கொலோ" (சிவரக. கணபதிமறு. சு.) 2. பாகல். (வைத்தியபரி.) 3. பாட்டு. (திருவிளை. தருமிக்குப். கூசு.) 4. பாடுதல். (உ-ம்.)"மறைகலந்தவொலிபாடலோடாடலராகி" (தேவார. பிரமபுர. சு. சம்பந்த.) 5. பெருமை. (காஞ்சிப்பு. திருநகரப். ககங.) அல்-சாரியையபோலும். 6. வாசித்தல். (பிங்கல. உoகo.)

பாடல்பயிலிடம் — பட்டிமண்டபம். (பி. நிகண். சுஙஙங.)

பாடலம்—1. குதிரை. (உ-ம்.) "பாடலங்கரிவைகியபந்தியும்" (அரிச்ச. நகர. உ.) 2. சேறன்குதிரை. (பிங்கல. எசுச.) 3. பாதிரி

மரம். (உ-ம்.) "பாடலநெடும்பலவு" (திருவாத. திருப்பெரு. கஉ.) 4. மழைக்காலத்துப்பழுக்கு நெல். 5. சிவப்பு. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. ககூ.)

பாடலாவதி–ஓர்நதி; இது: இருஷபர்வதத்திலுற்பத்தியாகிறது. (அபிதானகோ.)

பாடலி — 1. ஒரு நெல். (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. கள். 3. பாதிரிமரம். (2, 3-வைத்தியபரிபா.)

பாடலிபுத்திரம்—ஒரூர். (பெரியபு. திருநாவுக். ஈஅ.)

பாடலை—1. ஒரு மரம். 2. தூர்க்கை. 3. பாடலிபுரம். மரூஉ. (1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பாடவம்—1. களிப்பு. (உ-ம்.) "பாடவநிலையினர்பலருஞ்சுற்றினர்" (இராமா. கான். நிக.) 2. சமர்த்து.(உ-ம்.) "ஏடநீயென்செய்தாயாலித்திறமியம்புகின்றாய்-நாடுறுபழியு மொன் னூர் நகையையுநாணுயின்று – பாடவமுரைப்பது" (பெரியபு. இயற்ப. கஅ.)

பாடவன்—பாடுபவன். (வழக்.)

பாடவுரை — உரையெழுதுமிடத்து எடுத்தெழுதிய மூலமும் தானெடுத்துக்கொண்ட பாடத்திற்குப்பிறர் வேறுவகையாகச்சொல்லுவரென்று காட்டலும். (நன். பொது. உக. இராமா.)

பாடவை—மிதுனவிராசி. (பிங்கல. உஎக.)

பாடற்பயம்—பாடலின்பம். (பரிபாடல்.)

பாடற்றெழில்க்ள் — யாழின்கண்வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், எள்ளல், பட்டடையென்னு மிசைக்கரணங்களெட்டும்; பண்ணல், பரிவட்டணை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்குளன்னுங் கலைத்தொழில்களெட்டும், மிடற்றின்கண் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம் என்னு மைந்தும் பெருவண்ணம், இடைவண்ணம், வனப்பு வண்ணமுதலிய வண்ணங்கள் எழுபத்தாறுமாம். (வள். நுஎஈ. பரி.)

பாடன்மகள் — பாடுவாள் பார்ணர்பெண். (வழக்.)

பாடா—பங்கம்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பாடாண்டிணை — புறப்பொருட்டிணையிலொன்று; அஃது: எட்டுவகைப்படும். (தொல். பொரு. அ0. உரை.)

பாடாணத்தாபநம் — ஒருகல்லைத்தாபித்து இறந்துபோனவரிலுன்மாவை யதின் மந்திரத்தால்வரித்துச்செய்யு மிறந்தோர்க்கானகிரியை. (சைவச. பொது. உஙக. உரை.) பாடாணம்-கல்.

பாடாணம்–1. கல். (உ-ம்.)"ஊன்றுமெழிற் பாடாணம்" (ஆசௌ. கடுச.) 2. நச்சுச்சரக்கு; அது: பிறவிப்பாடாணம், வைப்புப்பாடாணம் என விருவகை. (வைத்தியபரி.)

பாடாணவாதசைவம்—அகச்சமய மாறனுளொன்று; அஃது: ஆன்மா மூத்தியிலும் சகசமலநீங்காது கல்லுப்போலக்கிடக்குமெனக்கூறுவது. (சி. சி. உ: எஙூ. சிவஞா.)

பாடாணவாதசைவன் — ஆன்மாமூத்தியிலும் சகசமலநீங்காது கல்லுப்போலக்கிடக்கும் என்பன். (கந். நவ. நு.)

பாடாணவாதீ---பாடாணவாதசைவன். (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்ப.)

பாடாந்தரம்—1. பலபாடை. 2. பாடபேதம். (1, 2-வழக்.)

பாடி — 1. சேனை. (சூ. நிக. உ: அஉ.) 2. நகரம். (சிலப். உரைபெறுகட்டுரை. ஙூ.) 3. நாடு. 4. பாசறை. 5. பாடுபவள். இ-பெண்பாலிகுதி. 5. பாராட்டி. (பரிபாடல்.) 6. பூமி. (ஆசிரியநி. ஙூ: நு.) 7. முல்லைநிலத்தூர். (3, 4, 7-சூ. நிக. கக: டகரவெ. எ.)

பாடிகம்—படிகலிங்கம். (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சசு. உரை.)

பாடித்தல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.) "சேடித்தவந்தனஞ்சிவனுக்குமூலத்தைப்-பாடித்தேயாகுதியைப்பண்" (சைவச. பொது. உகூடு.)

பாடிதம் — சொல்லல்; அது: பிறர்கேட்கச் சொல்லல். (உ-ம்.) "மாநதமுமந்தமும்பாடிதமுமெனமந்திரந்தான்மூன்றுமூன்று – மோநமூறமநத்தகத்தேவாயகத்தேபிறர்கேட்க மொழிதலாகும்" (தணிகைபு. அகத்தியனருள். களஙூ.)

பாடியகாரர்—1. பதஞ்சலிமுனிவர்.(பி-வி.) 2. பேருரைகாரருமாம்.

பாடியம் — விருத்தியுரை. (சிவஞானபோதப்பாடியம்.)

பாடிரம் — 1. சந்தனம். 2. தூத்தநாகம். 3. மூங்கிலரிசி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பாடிவீடு-பகைமேற்சென்றோருறைவிடம். (சூ. நிக. நு: ஙூ.)

பாடினம்—சித்திரமூலம். (வைத்தியபரி.)

பாடினி— பாடுவாள். (உ-ம்.) "பாடினியணியாள்" (புறநா. உசஉ.)

பாடீகம் — 1. சந்தனம். (வைத்தியபரி.) 2. தூத்தநாகம். 3. முகில். 4. மூங்கிலரிசி. (2,3,4, (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாடீநம்—சித்திரமூலம். (வைத்தியபரி.)

பாடீரம் — சந்தனம். (உ-ம்.) "இரத்தை" பார். (தைல. தைலவ. நுஉ.) [பாடிரத்திற் கூறியபொருளெல்லா மிதற்கும்வரும்.]

பாடு—1. அநுபவிக்கை. (சிவரக. நந்திகே சுரர்நமனு. ச.) 2. இடம். (சூ. நிக. கக: டகர வெ. க.) 3. உண்டாகுகை. படு என்பதன் முன்னீண்டதென்பர். 4. உதயத்திற்கு ஏழாமிடம். (உ-ம்.) 'கொடியோருதயத்தும்பாட்டினு நிற்கிற்சேய்கூற்றுவன்பாற்கடிதேயணைவுறும்' (விதாந. சாதக. கூ.) 5. ஓசை. (உ-ம்.) "அவலெறியுலக்கைப்பாடுவிறந்த" (பெரும்பா. உஉசு.) 6. ஓரேழாம்வேற்றுமையுருபு. (உ-ம்.) "பின்பாடளேதேமுழைவழியுழியுளி" (நன். கூ0உ.) 7. கேடு. (பிங்கல. கூஅக0.) 8. சுயகாரியம், அவன்பாபோர்ப்பான்.(வழக்.) 9. தகுதி. (உ-ம்.) "பகையாகும்பாடறியாதானேயிரவு" (நான்மணி. டுகூ.) 10. துயில். (உ-ம்.) "பாடின்றிப்பசந்தகண்பைதல்பனிமல்க,வாடுபு" (கலி. கசு.) 11. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 12. பக்கம். (உ-ம்.) "கூட"பார். 13. படுக்கை.(உ-ம்.)"பன்னளாயினும்பாடுகிடப்பே" (மணி மே. உதய அம்பல. கடுஅ.) 14. பெருமை. (உ-ம்.) "பாட்டுள்ளும்பாடெய்தும்பாட்டேயுள" (நான்மணி. சுஉ.) 15. மூறைமை. (உ-ம்.)"பாடறிந்தொழுகும்பண்பிலரே"(புறநா. ககூஎ.) 16. வருத்தம். 17.வேலை.(வழக்.)ஐங்குறுநூற்றிலியலென்பர்.

பாடுகிடத்தல் — வரங்கிடத்தல். (உ-ம்.) "பாசண்டச்சாத்தற்குப்பாடுகிடந்தாளுக்கு" (சிலப். கனத்திற. கடு.)

பாடுதல்—1. இராகம்பாடுதல். (திருவிளை. இசைவாது. சு.) 2. கவிசெய்தல். (திருவிளை. சங்கப்பலகை. க.) 3. வாசித்தல். (உ-ம்.)"பாடுதலெனினும்பாடல்எனினுமொக்கும்" (பிங்கல. உ0க0.)

பாடுநர்—புலவர். (உ-ம்.) "பாணர்பாடுநர் பரிசிலர்" (புறநா. ககூடு.)

பாடுவாள்—பாடுவிச்சி. (வழக்.)

பாடுவிச்சி—பாடன்மகள். (சூ.நிக.உ:சுடு.)

பாடை—1. ஆசந்தி. (உ-ம்.)"ஒவுநாளுணர் வழியுநாளுயிர்போகுநாளுயர்பாடைமேல்"(தேவார. திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி. கூ. சுந்தர.) 2. சொல்லு. (ஆ-நி. க0: க.) பதிணெண்பாடைக்கும்பெயர். 3. பருத்தி. (வைத்தியபரி.) 4. வட்டத்திருப்பி. (தைல. தைலவ.)

பாடைதூக்குதர்—பாகல். (வைத்தியபரி.)

பாண்—1. இசைப்பாட்டு.(திருவிளை. விறகுவிற்ற.அ.) 2. கள். (வைத்தியபரி.) 3. தாழச்சி. (சிந்தா.) 4. பாணச்சாதி. (உ-ம்.)"பாணுவப்பப் பசிதீர்த்தனன்" (புறநா. உகூக.) (திருக்கோவையார். கஅக.) 5. பாழ். (உ-ம்.) "திறந்த பாண்கோயிலெய்தி" (சேதுபு. வேதாள. கூஎ.)

பாண்டம்—1. பாத்திரம், கொள்கலம். (சூ. நிக. எ: சுஎ.) 2. மட்கலம். (வழக்.)

பாண்டரங்கம்–திரிபுரதகநத்திற் செல்லுங் காலையில் தேர்நடத்தியபிரமன் கலைமகள் பிரிவாற்றாது வருந்துதலைநோக்கி இறைவன் வெண்ணீறணிந்து அவன்முன்னின்றுடிய ஆட்டம்; இஃது: ஆறங்கமுடையது. (உ-ம்.) "ஏறமர்கடவுண்மூவெயிலெய்வுழிக்.....படி நிலைதிரியாப்பாண்டரங்கம்மே"(கலி.க.உரை.)

பாண்டரங்கன் — சிவன், பாண்டரங்கநடனத்தையுடையவன். (வழக்.)

பாண்டரம் — 1. செஞ்சுண்ணாம்பு. 2. மல்லிகை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாண்டல்—பாழ்த்துப்போனது. (வழக்.)

பாண்டவர்–பாண்டுபுத்திரர். (உ-ம்.)"பாண்டவர்கள்புரிந்ததவப்பயனுமியவதரித்து" (பார. இராசசூய. க.)

பாண்டவேயன்–பாண்டுவமிசத்தான். (வழக்.)

பாண்டி—1. ஒருதேயம். (உ-ம்.) "பாண்டிநாடென்றபின்னர்" (திருவாத.திருவம்பல.சு.) 2. ஒருவிளையாட்டு. 3. பன்னன்குகுழிப்பலகை. (வழக்.) 4. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

பாண்டிகன்—பள்ளியெழுச்சி பாடுவோன்.

பாண்டித்தியம்—கல்வியறிவின்றிறம். (வழக்.) நூமக்கு எந்நூலிலேபாண்டித்தியமுண்டு.

பாண்டிமண்டலம்—பாண்டியனாடு.(உ-ம்.) "வளம்படியும்வயற்பாண்டிமண்டலத்துண்டு" (சேதுபு. நாட்டுச். சு.)

பாண்டியம் — 1. அறிவுடைமை. (வழக்.) 2. பாண்டியன்றேயம். (மரூஉ.)

பாண்டியர்தலின்பழையவிராஜதானி — கொற்கைநகரம். (மணிமே)

பாண்டியன்– தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரிலொருவன். (உ-ம்.) "சேரன்"பார்.

பாண்டிரம்—ஆல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டில் — 1. அகல். (சூ. நிக. எ: சுகூ.) 2. எருது. (உ-ம்.) "காலிரும்பகடுபோக்குங் கரும்பெரும்பாண்டிலீட்டம்"(பெரியபு.நாட்டு. உச.) 3. கஞ்சதாளம், கைத்தாளம். (உ-ம்.) "நுண்ணுருக்குற்றவிளங்கடர்ப்பாண்டில்" (மலைபடு. ச.) 4. கட்டில். (பிங்கல. கசுசுகூ.) 5. கண்ணுடி. (புறப்.மாலை.) 6. கிண்ணி.(உ-ம்.) "கழற்பாண்டில்" (புறநா. கூஎ.) 7. தேர்வட்டை. (உ-ம்.) "வையமும்பாண்டிலும்" (சிலப். ஊர்காண். கசுஅ.) 8. நரையெருது. (உ-ம்.) "வாண்முகப்பாண்டில்" (சிறுபாண். உசு0.) 9. பண்டி. (உ-ம்.) "மலகாயமென்னுஞ்சுத்தி

ரப்பாண்டிலிறுமிறும்" (மறைசை. சுச.) 10. மூங்கில். 11. வட்டம். 12. வாகநம். 13. வாகை மரம். (10, 11-பிங்கல. எஅங.) (9, 12-வைத்தியபரி.)

பாண்டில்விளக்கு—கால்விளக்கு. (உ-ம்.) "பாண்டில்விளக்கிற்பரூஉச்சுடரழல" (நெடுநல். களடு.)

பாண்டிற்காசு — வட்டக்காசு. (ஐங்குறுநூறு.)

பாண்டிற்பொலங்கலம்—வட்டமாகச் செய்த பொன்னணி. (ஐங்குறுநூறு.)

பாண்டீரம்—ஆல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டு—1. ஒரு நோய். (தைல. தைலவ.) 2. சிறுபூளை. (வைத்தியபரி.) 3. திருதராட்டிரனுக்குத்தம்பியும், ஐவர்களுக்குத்தந்தையுமான ஓரரசன். (உ-ம்.) "பாண்டுபுத்திரர்க்கோறுமென்றருளிலாப்பாவியர்துணிந்தாரே" (பாரத.நச்.அ.) 4. வெள்ளை. (உ-ம்.) "பாண்டுகம்பளந்துளக்கியதாதலின்" (மணிமே.பாத்திரமரபு. உகஉ.)

பாண்டுகம்—காமாலை. (வைத்தியநூல்களிற் காண்க.)

பாண்டுகம்பளம்—இந்திரன் ஆசனம். இதன் அசைவால் இந்திரன் உலகச்செய்திகளை அறிவானெண்ப. (அபிதாநசி.)

பாண்டுரம்—1. ஒரு நோய். 2. ஒரு மரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாண்டுரை—பாதிரிமரம். (வைத்தியபரி.)

பாண்டுரோகம்—பாண்டுவியாதி. (வழக்.)

பாண்டுலா—கறிப்புடோல். (வைத்தியபரி.)

பாண்டீர்—ஒரூர். (உ-ம்.) "பாண்டீர்தன்னிலீண்டவிருந்தும்" (திருவாச. கீர்த்தித். எ0.)

பாண்டை—ஊழ்த்தநாற்றம். (வழக்.)

பாண்மகள் — பாடுவாள். (திருவிளை. இசைவாதுவெ. சுச.)

பாண்மகன் — பாணஞாயமகன். (உ-ம்.) "நைவளம்பழுநியநயந்தெரிபாலை-கைவல்பாண்மகன்கடனறிந்தியக்க" (சிறுபாண். சுஎ.)

பாணச்சி—பாணத்தி. (வழக்.)

பாணத்தி—பாணப்பெண். (வழக்.)

பாணம் — 1. அம்பு. (சூ. நிக. எ: டு.) 2. திப்பிலி. (உ-ம்.) "பாணந்தன்மூலம்" (தைல. தைலவ. கச.) 3. நாடகவகைபத்திலொன்று. 4. பட்டு. (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. சு.) 5. மழைவண்ணக்குறிஞ்சி. (சூ. நிக. ச: உக.)

பாணம்பழை—வண்ணக்குறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பாணர்—1. தையற்காரர். (வழக்.) 2. பாடுவோர். (பிங்கல. அகடு.) 3. வைசியன்பிராமணப்பெண்ணைப்புணரப்பிறந்தவர். (அபிதாநசிந்.)

பாணல்—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

பாணலிங்கம்-பாணனென்னுமொரு அன்பனாலே பூசிக்கப்பட்டலிங்கம்; இது: கண்டகிநதியிலெடுக்கப்படும். (சைவப்பி. கக.)

பாணன் — 1. ஒரு சாதியான், யாழ்வாசிதலையுடையவன். (ஐங்குறுநூறு.) 2. காட்டாமணக்கு. (வைத்தியபரி.) 3. பலியின்புத்திரன். (மணிமே.) 4. பாழாகியவன். (உ-ம்.) "ஓர்பார்ப்பெனப்-பாணனேன்" (திருவாச. திருச்சத. சச) [அம்பலவாணன், மன்றவாணன், குன்றவாணன் என்பவற்றில் வாழ்நன்என்பது வாணனென நின்றுற்போல பாழ்நன்என்றது பாணன் என நின்றது.]

பாணை—பருத்தசட்டி. (வழக்.)

பாணைத்தடி—சிலம்பக்கம்பு. (வழக்.)

பாணி — 1. அழகு. 2. அன்பு. 3. இசை. 4. இடதலும் ஏற்றலுஞ்செய்வதாய்க் கையிடத்துள்ள இந்திரியம். (ஞானாசீ.) 5. இலேச்சாறு. 6. ஊர். 7. ஊர்சோழ்சோலை. 8. ஒசை. (உ-ம்.) "ஈர்ந்தண்முழவின்பாணிததும்ப" (புறநா.ககசு) 9. சரண்டகபாடாணம். 10. கள். 11. காடு. 12. காலம். 13. கூத்து. (பிங்கல.சசசு.) 14. கை. (உ-ம்.) "பாலலோசநவாலபோசநபாலமாலுறுபாணியாய்" (ஏகாதசி. உருக்கு. சசு.) 15. சருக்கரை. 16. சொல். (பிங்கல. உ00உ.) 17. தாமதம். (சிந்தா.விமலை. சக.) 18. தாளம். (உ-ம்.) "மண்ணைமழுழவின் பண்ணைசீறியா - லொண்ணுதல்விறலியர் பாணிதூங்க" (பெருந. ககo.) 19. தெரிநிலைப்பகுதி. 20. நாடு. 21. நீர். (உ-ம்.) "வழுதுணங்காய்நனைபாணியிலிங்கமீதுவார்ந்து" (சிவரக. அபுத்திபூ. உடு.) 22. பலபண்டம். 23. பழச்சாறு. 24. பற்று. 25. பாட்டு. (உ-ம்.) "மாயோன்பாணியும்" (சிலப். கடலாடு. கடு.) 26. வாச்சியப்பொதுவின்னும்வைத்தியபரிபாடையிற்கரும்புக்குங்கூறுவர். (2,3-பிங்கல. கூஅகஉ.) (5,9,10,15,23-வைத்தியபரிபா.) (6,7,8,11,12,14,20,21,22,24-சூ.நிக.கக:ணகரவெ.கச.)

பாணிக்கிரகணம் — கைப்பற்றல், மணச்சடங்கு. (பராசர. மி. கo.)

பாணிரம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாணித்தல் — 1. பாவித்தல். (வழக்.) 2. பொழுதுநீட்டித்தல். (உ-ம்.) "பரமருன்னிட்டதருள்சுரந்திடவுநீபாணித்தல்பயனன்றால்" (சிவரக. தேவிமேருக. உஉ.) 3. மதித்தல். (உ-ம்.) "பரர்சரண்மதலேகேட்டப்பான்மைபாணிப்ப" (சேதுபு. இராமதீர். அக.)

பாணிதம் — 1. கருப்பஞ்சாறு, 2. கற்கண்டு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாணினி—ஒரு சமஸ்கிருத இலக்கணநூலாசிரியன். (உ-ம்.) "வடமொழியைப்பாணினிக்கு வகுத்தருளி" (அபிதானகோ.)

பாணினீயம்—ஒரு வடமொழி இலக்கணம். பாணினிமுனிவராற்செய்யப்பட்டது. (அபிதானகோச.)

பாணிப்பல்லி—வலம்புரிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பாணிப்பு–பாணித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பாணிப்பூ–இலுப்பைப்பூ. (வைத்தியபரி.)

பாணிழகம்–கைமுகம்; அது: சுட்டுவிரலும் பெருவிரலும்நீங்கின இடம். (சிந்தா.)

பாணியம்—வலம்புரிக்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

பாணிநகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாத்தகம்—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பாத்தம்—மருது. (வைத்தியபரி.)

பாத்தல் — 1 கொடுத்தல். 2. பங்கிடுதல். (உ-ம்.) "பாத்தூண்" (வள். உசு.)

பாத்தி–1. சிறுசெய். 2. பங்கு. 3. பாய்ச்சுநீரொருபாலுஞ்செல்லாது நிற்கக்கட்டுஞ் சிறுவரம்புகளையுடைய பள்ளம். (உ-ம்.) "பாத்திபவெள்ளிப்படுகுழியில்வந்திடலால்" (கந்தபு. வள்ளி.சஉ.) 4. வீடு. (1,2,4-பிங்கல.உஅகரா.)

பாத்திப்படுத்தல்–வளருநிலத்திலே நிலைபெறச்செய்தல். (உ-ம்.)"பகைவரைப்,பாத்திப்படுப்பதோராறு" (வள். சசுரு.)

பாத்திபம்—புளிமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பாத்தியத்தன்—பாத்தியன். (வழக்.)

பாத்தியத்திராவியங்கள்–வெண்கடுகு,இலாமிச்சம்வேர், சந்தனம், அறுகு என்னு நான்குமாம். (சைவவி. கஎ.)

பாத்தியம்–1. உரிமை. 2. சம்பந்தம். 3. பகுக்கப்பட்டது. பாத்து-பகுப்பு. 4. பாதமலம் பக்கொடுக்குநீர். (உ-ம்.) "பார்த்திவன்றனைப்பார்த்தவன்பாத்தியமுதலாஞ்-சீர்த்தநல்லுபசாரமுன்செய்தபின்" (சேதுபு. விதூம. கஉக.) 5. பிணை. (2, 5-வழக்.)

பாத்தியல் — தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரி.)

பாத்தியன்–1. உரியவன். 2. பிணைகாரன். (1, 2-வழக்.)

பாத்திராச்சுரை—ஒரு சுரை. (வழக்.)

பாத்திரம் — 1. இரப்போர்கலம். (உ-ம்.) "பங்கயன்றலையாற்செய்தபாத்திரங்கையிலேந்தும்" (சேதுபு. இராமநாத. எo.) 2. உண்கலமுதலியகலங்கள். (வழக்.) 3. சற்பாத்திரம். (உ-ம்.) "தரிக்கவினிப்பாத்திராபாத்திரந்தாதாவோ-டுரைப்பாமதாதாவையும். (சைவச. பொது. சகஎ.) [பா-பாவக்கடலினழுந்தினோர். திரம்-சிவனது திருவடியாகிய கரையிலிருத்துவோன்.] 4. தகுதி. (உ-ம்.) "உன்னரும்பாதபூசைக்குரியபாத்திரமானேன்" (சிவரக. மாநத. கக.)

பாத்திரவதம்— கருங்காலி. (வைத்தியபரி.)

பாத்திரவான்—
பாத்திரன்— } தகுதியோன். (வழக்.)

பாத்து—1. கஞ்சி. 2. சோறு. (உ-ம்.)"அட்டேயிட்டெண்பாத்துகைவேத்தியமாக" (சிவரக. அபுத்திபூ. உரு.) 3. பகுத்திடல். (1,3-சூ.நிக. கக: தகரவெ. கசு.)

பாத்துதல்—பங்கிடுதல். (உ-ம்.)"பாத்துண்ணுந்-தன்மையிலாளரயலிருப்பும்"(திரிகடி.கo)

பாத்துற்றன—பிரிவுற்றன. (கலி. கசுக. உரை.)

பாத்மகற்பம் — பதுமகற்பம். (கோயிற்பு. இரணிய. சுக. உரை.)

பாத்மம்—பாத்மகற்பம். (உ-ம்.) "பான்மைதருங்கற்பமிதுபாத்மமெனும்பரி சு ண ர் ந் து" (கோயிற்பு. இரணிய. சுக.)

பாதக்காப்பு–செருப்பு. (சூ. நிக. எ: சுக.) பாதங்காப்பு என்றுங்கூறுவர்.)

பாதகடகம்—பாடகம். (சூ. நிக. எ: உசு.)

பாதகம்—1. தடுப்பது. (சைவப்பி. உ.) 2. தரோகம். (வழக்.)

பாதகன்—துரோகி. (வழக்.)

பாதகாணிக்கை–பாதத்தினடியில்வைத்து வணங்கப்பெறுந்தக்கிணை. (வழக்.)

பாதகி—துரோகி. (உ-ம்.) "பாதகியினைய மாற்றம்பகர்தலும்" (கந்தபு. மகாகா. உச.)

பாதகிண்கிணி — நூபுரம். (பிங்கல. நிக. ககஅஉ.)

பாததூறடு—பாதுகை. (வழக்.)

பாதச்சநி–வாக்குத்தானத்துச்சநி. (விதாந.)

பாதச்சாயை — மிதித்தவடிநிழல். (வருஷாதிநூல்பார்.)

பாதச்சிலை—தூண்டாங்குமடிக்கல். (இராமா. மயேந்திர. உசு.)

பாதசத்துவாம்—1. அரசமரம். 2. ஆலங்கட்டி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாதசத்துவம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பாதசரம்—ஒரு காலணி. (வழக்.)

பாதசன்–நான்காம்வருணன். (உ-ம்.) "பாதசன்கலியிற்பாங்காம்" (ஆசௌள. கஅ.)

பாதசாரம்—நிரகமன்றன்றுநிற்குநிலை.

பாதசாலம்—காலணிப்பொது. (சூ. நிக. எ: உசு.)

பாதஞ்சலம் — இயமநியமாதி அட்டாங்க யோகத்தால் மநோநிச்சலசித்தியாமென்றுசொல்லுமொரு சாத்திரம்; இது: பதஞ்சலிபகவான் சொன்னது. (சி. சி. உ: எங. மறை.)

பாதஞ்சலர்—உயிர் ஆகாயம்போல அருவாய் அவிகாரியாய் நிற்குமென்பவர். (சி. சி. ச: கங: நிரம்ப.)

பாதஞ்சலிகர் — பாதஞ்சலநெறிநிற்போர். (த. நி. போ. கசு.)

பாதஞ்சலியம்—பதஞ்சலி செய்த நூல். (வழக்.)

பாததீட்சை — பாதமுத்திரைகொடுத்தல்; இது: தீட்சைவகையிலொன்று. (வழக்.)

பாதந்தனம்—தொழுவம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பாதநம்—1. இழிதல். 2. தாக்கத்தாற்றலை சாய்த்தல். 3. விழுதல்.(உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

பாதபம்—மரம். (உ-ம்.) "ஒளிகூர்பலை யுடைப்பாதபங்களுமே" (பாரத. அருச்சுந். றவ. நுசு.) [பாதவத்திற்குள்ள பொருள்கள். இதற்கும்வரும்.] காலாணரைக்கிரகிப்பது.

பாதபரிசம்—சீதரங்கபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பாதம் — 1. இராகு. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க. 2. ஐந்தாம் ஆறும்மாதத்திற் கருவழிதல். (ஆசௌ.) 3. கால்; இது: கருமேந்திரியமைந்திலொன்றுமாம். (உ-ம்.) "அவர்பாதம் வணங்கினற்கு" (ம-தி. கo) 4. காற்பங்கு. (உ-ம்.)"செய்கசெபமாலைநூற்றெட்டிலுற்பாதி யுறச்-செய்யலுமாம்பாதத்துஞ்செய்" (சைவச. பொது. கசச.) 5. சரியையுமுதலிய நாலுநிலைக்கும் பொதுப்பெயர். (சிவஞானபோ. சிறப்புப்.) 6. செய்யுட்களினடி. (யாப். காரிகை. செய். அ) 7. தடை. (சைவப்பி. உநு.) 8. நீர். (உ-ம்.) "உறுபோரஞ்சிப் பாதத்தில்வீழ்வரோ" (பாரத. பதினெட். கஙச.) 9. பாகம், பங்கு. 10. பூரட்டாதி. (உ-ம்.) "பாதம்புனல் பதத்தின்" (விதாந. குணு. உசு.) 11. வட்டத்தின்நான்கிலொன்று. 12. வியதிபாதம். உ-ம்.) "சூலமதிபரிவிட்கம்பம்பாதமரவுகண்டம்'(விதாந. பஞ்சா. உஅ.) 13. விழுதல். (சிவஞாநசி. அ: உகு.)

பாதரசம்–சுத்திசெய்தரசம்.(வைத்தியபரி.)

பாதாட்சை—பாதுகை. (வழக்.

பாதாதம்—பாதரசம். (வழக்.

பாதாரம்—மலையத்தி. (வைத்தியபரி.)

பாதரோகணம்–அரசமரம்.(வைத்தியபரி.)

பாதலத்தம்பி—நிலக்காளான். (தைல. தைலவ. எஉ.)

பாதலம்—1. சூரியனிற்குமிராசிக்கு நாலாமிராசி. (சோதிட.) 2. பாதாளம். (பாரத. இராயசூய. உசு.)

பாதவம்–மரம். (சூ. நிக. ச: சசு.) 2. மலை. (சூ. நிக. நு: கக.)

பாதளம்—பாதலம். (வழக்.)

பாதாதி—பதாதி. (வழக்.)

பாதாதிகேசம் — பாதந்தொட்டுக்கேசபரியந்தமாகக் கலிவெண்பாவாற்பாடுவது. (இலக். கணவி. அருநு. உரை.)

பாதார்த்தம்–எட்டிலொன்று. பாதம்-கால். அர்த்தம்-பாதி.

பாதாளகங்கை—கீழுலகநதி. (வழக்.)

பாதாளகிரகணம்–காணுக்கிரகணம்.(வழக்)

பாதாளம் — 1. கீழுலகம். 2. சூரியனிற்கு மிராசிக்கு நாலாமிராசி. 3. நரகம்.(சூ.நிக.நு:ச.)

பாதாளழலம்—1. ஆதின்னுப்பாலை. 2. கறையான். 3. கோரைக்கிழங்கு. 4. சிறுநெருஞ்சில். 5 சீந்திற்கொடி. (1, 2, 3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

பாதாளழலி — 1. நெருஞ்சில். 2. பாதாளமூலியென்னுமொருவகைச்செடி. (உ-ம்.) "பாதாளமூலிபடரூமே" (நல்வழி. உங.) 3. புழுக்கொல்லி. (1, 3-வைத்தியபரி.)

பாதாளயோகம்–சுக்கிரன்வியாழத்திலிருக்கப் பன்னிரண்டுக்குடையவன் உச்சஞகிப் பாக்கியாதிபதியுடன்கூடிநின்றூற் பிரதாநயோகமாம்; இஃது: ஐம்பத்தேழுவயதுக்குமேற் பன்னிரண்டுவருடம் நல்லயோகமென்பர். (சோதிடக்கட.)

பாதாளவஞ்சநம் — பூமிக்குட்பொருளைத் தெரியக்காட்டும் மை. (வழக்.)

பாதாளவிலாசநிகள் — பாதாளத்திலிருக்கும் எட்டிலட்சங்கந்நிகள். (த.நி.போ. கூஉக.)

பாதி—1. அரை. (உ-ம்.) "பாதியிரவினில்" (சிவரக. அபுத்திபூ. கக.) 2. தண்டு. (உ-ம்.) "மூறிப்பாதி" (அரிச்ச. மயாந. சக.) 3. பங்கு. (பிங்கல. உஉசo.) 4. பாதியாயிருக்கிறவன். (உ-ம்.)"மடந்தைபாதியே"(திருவாச.அருட்.க.)

பாதிக்கப்படுதல்—கெடுக்கப்படுதல். (சி. சி. அள. க. சிவாக்.)

பாதிடுதல் — 1. பங்கிடுதல். (உ-ம்.) "கண்டோர்யார்க்கும்பாதிடுமூரவோர்போல்" (கோயிற்பு. பசஞ்சலி. அஉ.) 2. பாதிடு, செறித்தல்.

பாதித்தல்—கூறுசெய்தல். (சி. சி. உ: அள. சிவாக்.)

பாதிதம்—தடுக்கப்பட்டது.(சைவப்பி.உo.)

பாதிரம்–1. மலையாத்தி. 2. மூங்கில். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாதிரி–1. கிறீஸ்தவகுரு. ஒருகுழூஉக்குறி. 2. பாதிரிமரம். (உ-ம்.) "பலாமாவைப்பாதிரியைப்பார்" (ஔவைபாடல்.) 3. மூங்கில். (சூ. நிக. ச: கஙூ.)

பாதிரிக்கூட்டம்--பாதிரிவேர், வில்வவேர், குமிழவேர், தழுதாழைவேர். (உ-ம்.) "இருசீரகம்"பார்.

பாதிரியம்—ஒருநோய். (உ-ம்.) "இருநெறியின்றெறிப்பு"பார். [அது செவிடுபோலும்.]

பாதீடு—1. காத்தல். 2. செறித்தல். (சூ. நிக. கூ: ஙக.) 3. பகுத்திடல். (உ-ம்.) "தந்துநிறை பாதீண்டாண்டுக்கொடையென" (தொல். பொரு. ருஅ.)

பாதுகம் — 1. தொடுதோல், செருப்பு. 2. பாதுகை. (இராமா. கிஷ்கிண்டைநீங்குப. கசo.)

பாதுகாசித்தி—அந்தரத்தில்நடத்தல். [நீர்மேல் மிதியடியில் நடத்தல் என்பர்.] (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பாதுகாத்தல்—காத்தல். (சூ. நிக. கூ: ஙஙூ.)

பாதுகாப்பு—
பாதுகாவல்–
} பாதுகாத்தல். (வழக்.)

பாதுகை--1. அறுபத்துநாலுகலைகளிலொன்று; அது: செருப்பைத்தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்திற்சேர்ப்பது. (சௌந். ஙo. உரை.) 2. சிறுசெருப்படை. (தைல. தைலவ. கஙருரு.) 3. மிதியடி. (உ-ம்.) "பாதபங்கயமுபநிடப்பாதுகைசூட" (திருவிளை. எல்லாம். சு.)

பாதேந்திரியம்—கமநாதிகிரியைகளைச் செய்யுமிந்திரியம். (வாசுதே.)

பாதை -- 1. தடை. (சைவப்பி.) 2. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ: ருஙூ.) 3. வழி (சிவரக. தேவர்முறை. உo.)

பாதைக்குலை—பாகல். (வைத்தியபரி.)

பாதோசம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாதோத்தூதம்–மல்யுத்தத்திற்குரிய எண்வகைக் கரணங்களுளொன்று; அது: காலினுற்றூக்கியெறிவது. (கூர்மபு. தமோ. கஙூ. உரை.)

பாதோதம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

பாந்தநம்—அரவு. (வைத்தியபரி.)

பாந்தம்—1. ஒழுங்கு. (வழக்.) 2. பகரவீறு. (உ-ம்.) "பாந்தஞ்-செலவொடுவரவும்" (நன். கசரு.)

பாந்தல்—பதங்கல். (சூ. நிக. கூ: கசூ.)

பாந்தவம்—பாந்தவியம். (வழக்.)

பாந்தவியம்—பந்துத்துவம். (வழக்.)

பாந்தள் — 1. பாம்பு. (உ-ம்.) "பஃறலைப்பாந்தளேந்தி" (இராமா. கார்கால. உ.) 2. பெரும்பாம்பு. (உ-ம்.) "பழுவம்பாந்தளும்" (கு-பா. உருகூ.)

பாந்தன்—வழிச்செல்வோன். (உ-ம்.) "அபராந்தர்பாந்தராகி" (இரகு. திக்கு. உஉக.)

பாந்து -- 1. அளை. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பாந்துதல்—பதுங்குதல். (வழக்.)

பாநகம்-பருகுதற்குரியஒருவகைநீர்.(வழக்.)

பாநசியர்—மடையர். (சூ. நிக. உ: ஙள.)

பாநபாத்திரம்–1 அறுபத்துநாலு கலைகளிலொன்று; அஃது: ஒருகரகத்தில் நினைத்தபாகமெல்லாந்தருவது. (சௌந். ஙo. உரை.) 2. குடிக்கும்பாத்திரம்.

பாநம்—1. அமுதம். (உ-ம்.) "பம்பல்"பார். 2. கள். (சூ. நிக. சு: ஙo.) 3. குடித்தல் (உ-ம்.) "நாதன்பூசனையமிர்தபாநம்போலும்" (சிவரக. பாக்கி. கஙூ.)

பாநி—பருகுவோன். (வழக்.)

பாநிக்தருச்சி—சீநக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பாநியம்—1. பாநீயம். (உ-ம்.) "அங்நாதிபாநியாந்தம்" (சைவச. பொது. சசஅ.) 2. பாற்சோறு. (உ-ம்.) "தீவினைப்பயஞ்வாளராப் பருகுபாநியம்போல்" (மதுரைப்பதிற்று. சுஅ.)

பாநியவல்லி—வலம்புரிக்கெடி. (வைத்தியபரிபா.)

பாநியாமலகம்—நெல்லியினுேர் பேதம். (வழக்குப்பேரலும்.)

பாநீயம்—1. ஏலம், சந்தநம், பச்சைக்கர்ப்பூரம், பாதிரிப்பூ, செங்கழுநீர்ப்பூ என்பவைகளிடப்பெற்றசலம். (சைவவி.) 2. நீர். (உ-ம்.) "பாதாளபூமியாதாரமீனபாநீயமேலவயலூர" (திருப்பு. ஙஉக.) 3. பருகுவன.

பாநு–1. ஒளி. 2. சிற்பநூன்முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 3. சூரியன். (உ-ம்.) "பாநுவுங்கடலிற்புக்கான்" (அரிச்ச. மயாந. கூ.) 4. தக்கன்மகள். (அபிதாநசிந்.)

பாநுகம்பன்—ஆயிரமுகமும் ஈராயிரங்கைகளுமுடையவனுய் நூற்றைம்பது கணவீரர்க்கதிபனுய்ச் சிவசந்நிதியிற் சங்கவாத்தியமூழக்குஞ் செல்வத்தைப்பெற்றவன். (கூர்மபு. திருக்கல். ருருு. உரை.)

பாநுபலை—வாழை. (வைத்தியபரி.)

பாநுமதி—விக்கிரமார்க்கன்மனைவி. அவன் சரித்திரத்திற் காண்க.

பாநுமாநு — ரூபதன்மாத்திராதத்துவத்திருக்குமோரு ருத்திரன். (வி-ணி. உஎஉ.)

பாநுமைந்தன் — 1. கன்னன். 2. சனி. 3. சுக்கிரீவன். 4. நமன். இந்நாலுவருஞ் சூரியனுக்குப் பிறந்தவர்கள்.

பாப்பாச்சி-ஒருவகைத்தொடுதோல்.(வழக்)
பாப்பாயம்—கோட்டம். (வைத்தியபரி.)
பாப்பாரநாகம்—பறைநாகம். (வழக்.)
பாப்பு—பிராமணசாதி. (வழக்.)
பாப்புப்பகை—கருடன். (பரிபாடல்.)
பாபக்கினம்—எள். (வைத்தியபரி.)
பாபக்கிரகம்—அசுபக்கிரகம்; அவை: ஆதித்தனும், அபரபக்கச்சந்திரனும், இராகுவும், கேதுவும், சனியும், செவ்வாயும், ஆதித்தனுடன் கூடிநின்றபுதனுமாம். (விதாமாணமா. மரபிய. உ.)
பாபகரை—ஒரு நதி. (வி-ணி. உகூ0.)
பாபத்தி—வேட்டை. (சூ. நிக. கு: ஈடு.)
பாபத்து—விஷயக்குறிப்பு. [அரபி.]
பாபநட்சத்திரம் — சுககாரியங்கள்செய்யலாகாத நட்சத்திரங்கள்; அவை: திருவாதிரை, கேட்டை, ஆயிலியம், பரணி, கார்த்திகை, பூரம், பூராடம், பூரட்டாதியென்பன. (விதாந. பஞ்சாங்க. கசு. முகம்.)
பாபம்—பாவம். (உ-ம்.) "பழி" பார்.
பாபழரித்தீகள்—வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)
பாபராசி—அசுபராசி; அவை: மேடம், சிங்கம், விருச்சிகம், மகரம், கும்பம் என்பன. (விதாநமாலை. பஞ்சாங்கம். கச.)
பாபரோகம்—ஊழால்வருநோய். (வழக்.)
பாபி—பாவி. (வழக்.)
பாபிட்டன்—பாவஞ்செய்வோன். (வழக்.)
பாபிட்டை—பாவஞ்செய்பவள். (வழக்.)
பாபு—மேன்மைப்பொருளில்வருமோர் பட்டப்பெயர். [தெலுகு.]
பாபை—ஒருநதி. (வி-ணி. உகூ0.)
பாம்பரணை—ஒரரணை. (வழக்.)
பாம்பாட்டி — அந்தணன் சூத்திரகன்னியைப்புணரப் பிறந்தவன். (அபிதானசிந்.)
பாம்பாட்டிச்சித்தர் — ஒரு சித்தர். (அபிதாநகோ.)
பாம்பினசீசுப்பல்—இதற்குத்தட்டமென்றுபெயர். (சூ. நிக. கூ: சகூ.) இந்தப்பல் காளி, காளர்த்திரி, இயமன், இயமதூதியென நான்கு வகைப்படும்.
பாம்பு-1. அரவு. (உ-ம்.) "பருந்தின்சிறை நிழலுற்றதுபாம்பின்கணம்" (சிவரக. நைமிச. ஈடு.) 2. ஆயிலியம். (உ-ம்.) "ஐம்பாணழனற் பதிற்பாம்பொடரனமுதாம்" (விதாந. குணகுண. உசு.) 3. கரை. (சூ. நிக. கக: மகரவெ: கச.) 4. சர்ப்பமுகூர்த்தம். (உ-ம்.) "அரண்பரம் பநுடம்" (விதாந குணு. எகூ.) 5. நாகப்பூச்சி.
பாம்புக்கண்ணி — சங்கங்குப்பி. (தைல. தைலவ. கoசு.)
பாம்புக்கல் – பாம்பின்விடத்தையிழுக்குங்கல். (வழக்.)
பாம்புக்குத்தசீகன்–கறையான்.(மயூரகிரிக் கோவையிலறிக.)
பாம்புகோல்லி-ஒருபூண்டு.(வைத்தியபரி)
பாம்புணிக்கருங்கல்-விடத்தைப் போக்குமொருவகைக்கல்.(தொல். சொல். கூடி. சேநா.)
பாம்புமோச்சை — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)
பாம்புரி — 1. அகழி. (சூ. நிக. டு: சச.) 2. ஒருமதிலுறுப்பு; அது: கீழேபுறப்படப்படுத்தது. (உ-ம்.) "தாமரைப்-பன்மலர்க்கிடங்குசூழ் பசும்பொற்பாம்புரிக்-கன்னிமூதெயில்" (சிந். பது. அடு.) 3. பாம்புச்சட்டை. உரி-தோல்.
பாம்புவிரல்—நடுவிரல். (வழக்.)
பாமக்கிநம்—கந்தகம். (வைத்தியபரி.)
பாமகளை—சரச்சுவதி. (உ-ம்.) "பண்டுநான் பூசைசெய்தபாமகள்போலுநீயே" (ஞாநவா. லீலை. எச.)
பாமதம்—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)
பாமம்—1. ஒளி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. (சூ. நிக. அ: உஉ-ல்.) வாமம்என்றூர். 2. பரப்பு. (உ-ம்.) "பாமமாகடல்கிடங்காக" (இராமா. அரசிய. எ.)
பாமரம்—அறிவின்மை. (உ-ம்.) "பாமரமட வாரின்மேனர்பகருநம்மவைபுகாமல்" (சிவரக. வில்வலன். கஎ.)
பாமரர் — அறிவீநர். (திருக்குற்றூல. மந்தமாருத. கூசு.)
பாமரன்—அறிவீநன். (உ-ம்.) "பாமரனுக்கிதிற்புத்திவாரா" (சிவரக. சிவடிண்டிவநபரல. சஉ.)
பாமன்-சூரியன். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
பாமா—சிரங்கு. (சீவரட். கடு0.)
பாமாரி—கந்தகம். (வைத்தியபரி.)
பாமிநி—பெண். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
பாமை—1. சிரங்கு. (தைல. தைலவ. எக.) 2. விரணம். (தைல. தைலவ. கச0.)
பாயி — 1. தொழிலேவினப்பகுதி. (உ-ம்.) "பாயொளிப்பரிதியும்" (கூர்மபு. தக்கன்வேள். சஉ.) 2. படுக்கும்பாய். (உ-ம்.) "பாயாருநீயுமல்லாற்பின்னையேதுநட்பாமுடலே" (பட்டணத்தடி பா.) 3. பரப்பு. முதனிலைத்தொழிற் பெயர். (பிங்கல. உஉகஅ.)
பாயிக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)
பாயிசீசல்—பாய்தல். (வழக்.)
பாயிச்சி—பாய்ச்சிக்கை. (வழக்.)
பாயிசிச்சிக்கை — சொக்கட்டான்முதலியவற்றின் கவறு. (வழக்.)

பாய்ச்சு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (பிறவினைப்பகுதி.)

பாய்ச்சுதல் — 1. உட்செலுத்துதல். (வழக்.) 2. பாயச்செய்தல். (1, 2-பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.)

பாய்ச்சுவலை — ஒரு வலை. (வழக்.)

பாய்த்தல் — பாயச்செய்தல். (பிறவினைத் தொழிற்பெயர்.

பாய்த்தி — பாய்ச்சி. (உ-ம்.) "தேன்பாய்த்தி நிரம்பிய" (திருவாச. திருவண். கஎ கூ.)

பாய்த்து — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பாய்ச்சல். (உ-ம்.) "தவளைப்பாய்த்து" (நன். கஅ.)

பாய்த்துதல் — பாய்ச்சுதல். (வழக்.)

பாய்தல் — 1. குத்தியுருவுதல். (உ-ம்.) "அழுக்கடையாநெஞ்சுருமும்மலங்கள்பாயும்" (திருவாச. திருத்தசா. எ.) 2. தாண்டல். (பிங்கல. உகஅசு.) 3. நீர்முதலியபாய்தல். (உ-ம்.) "உதிரம்பாய" அரிச்ச. மயா. உ.) 4 பரத்தல். (பரிபாடல்.) 5. முட்டல். (வழக்.) கடாக்கள்பாய்கின்றன.

பாய்ந்தென — பாய்ந்ததாக. (பத்துப்பாட்டு.)

பாய்பு — பாய்ந்து. (பரிபாடல்.)

பாய்மரம் — கப்பலிற் பாய்தூக்குமரம். (உ-ம்.) "பாய்மரக்கொடிபோல்" (மதுரையிந்தாதி.)

பாய்மா — 1. குதிரை. (புறப். மாலை.) 2. புலி. (1, 2-சூ. நிக. கக: றகரவெ. கச.)

பாய்வி — பசலை. (வைத்தியபரி.)

பாய — பரப்பிய. (சிந்தா.)

பாயசம் — 1. பரமான்னம். (பாலபாட.) 2. பால். 3. பாற்சோற்றிச்செடி. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பாயசான்னம் — வேண்டிய அரிசியும் அதிற் பாதிகொண்ட பயற்றம்பருப்பும் அரிசியின் இருமடங்கேனும் மும்மடங்கேனும் நான்மடங்கேனும் பாலுங்கூட்டிப்பாகம்பண்ணப்பட்டது. (சைவச. பொது. நிசச. உரை.)

பாயம் — 1. நீர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. புணர்ச்சியைக்கருதுங்கருத்து. (உ-ம்.) "ஈர்ஞ்சேரடிபவிரும்பல்குட்டிப்-பன்மயிர்ப்பிணவோடுபாயம்போகாது" (பெரும்பா. கூசஉ.) 3. மனத்துக்குவிருப்பமானவை. (உ-ம்.) "பாயம்பாஷ" (சு-பா. நிஅ.)

பாயரங்கம் — பகிரங்கம். (த.நி.போ.கசநி.)

பாயல் — 1. துயில். (உ-ம்.) "பாயல்பெறேஎன்படர்கூர்ந்து" (கலி. கூஎ.) 2. மக்கட்படுக்கை. (உ-ம்.) "பங்காதிப்பாயலோ" (பாரத. கிருட்டி. அ0.)

பாயலுணர்த்தி — எழுப்பி. (ஐங்குறுநூறு.)

பாயிரம் — முகவுரை, வரலாறு. (நன். பொதுப். க. உரை.)

பாயிருக்கை — பரந்தவிருப்பு. (உ-ம்.) "இருந்திபுறஞ்சுற்றியபெரும்பாயிருக்கையும்" (சிலப். இந்திரவி. நிசு.)

பாயினீர் — பரந்தார். (புறப். மாலை.)

பாயு — குதம்; இது: மலசலாதிகளை வெளியே தள்ளுவது. (காஞசீ.) கன்மேந்திரியமைந்தனுளொன்று. (ஞானமி.)

பாயுடையவர் — சமணர். (உ-ம்.) "பாயுடையவர்விடவிடநாகப்படிவுகொணிசிசரன்" (திருவிளை. நாக. அ.)

பாயுநு — பாயு.

பார் — 1. உரோகிணிநாள். (திவாகர. முதலா.) 2. தேர்ப்பலகைப்பரப்பு. (உ-ம்.) "கால்பார்கோத்தருஞாலத்தியங்கும்" (புறநா. கஅடு.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பாறை. (உ-ம்.) "பார்முதிர்பனிக்கடல்கலங்கவுள்புக்கு" (திருமுரு. சடு.) 5. பூமி. (உ-ம்.) "பாரிடந்தெடுத்தமாவினையபாழியாய்" (இராமா. கவந்த. உகூ.) 6. வண்டிப்பார். (வழக்.) 7. வன்னிலம். (உ-ம்.) "கரவென்னும்,பார்தாக்கப்பக்குவிடும்" (வள். கoசுஅ.)

பார்க்கவம் — உபபுராணம் பதினெட்டினொன்று. (வழக்.)

பார்க்கவன் — சுக்கிரன். (உ-ம்.) "பார்க்கவனென்னுமாசான்" (கந்தபு. கந்தவிரத. நி.)

பார்க்கவி — 1. சிறுதேக்கு. 2. வெள்ளருகு. (1, 2-மலையக.)

பார்கஸ்பத்தியம் — இரவினிகழும்பதினெராமுகூர்த்தம். (விதாக.குணகுண.எகூ.உரை.)

பார்சட்டம் — வண்டியச்சின் மேலிடுசட்டம். (வழக்.)

பார்சி — பாரசீகம். பாரிசதேசமென்பர்.

பார்த்தல் — 1. ஆராய்தல். 2. நோக்குதல். 3. வணங்கல். (சூ. நிக. கூ: ககூ.) 4. விசாரித்தல். (உ-ம்.) "பார்த்திடினருளேயெல்லாம்" (சி. சி. க. கூஎ.) (1, 2-வழக்.)

பார்த்தன் — அருச்சுனன். (உ-ம்.) "பாராளக்கன்னனிகற்பார்த்தனைமுன்கொன்று" (பாரத. கிரு. கூடு.) [பிரதைக்குப்புத்திரனென்றபடி.]

பார்த்திட்ட — பரந்த. (சிந்தா.)

பார்த்திபசித்தி — தூலனுதல், சூக்குமனுதல், பாலனுதல், யௌவனனுதல், விருத்தனுதல், நானாசாதிரூபமெய்தல், பிருதிவிபுறமாக நான்கு பூதத்திற்றேகந்தரித்தல், நித்தியசுகந்தம் போகித்தல் ஆகிய இவ்வெட்டும். (வி-ணி.)

பார்த்திபம் — பார்த்திவம். (வழக்.)

பார்த்திவ — வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிற் பத்தொன்பதாவதாண்டு. (வழக்.)

பார்த்திவம் — 1. பிருதிவிசம்பந்தமானது.

(சி.சி.க: உஅ. சிவாக்.) 2. பூமி. (சூ.நிக.நி:அ.)

பார்த்திவலிங்கம் — மண்ணுற்செய்யப்படுமிலிங்கம்; இது: கூஷணிகலிங்கம் பன்னிரண்டு வகையினொன்று. கூஷணிலிங்கம்-பூசித்தவுடன் விடப்படுமிலிங்கம். சைவவினுவிடையிற் சிவலிங்கவியலிற் காண்க.

பார்த்திவன் — 1. அரசன். (உ-ம்.) "பரிதி நன்மரபில்வருபார்த்திவன்"(அரிச்ச.பாயிர உ.) 2. பூமியில் வசிக்கிறவன்.

பார்த்திவி—சீதை. பூமியிற்பிறந்தவளென்பதாம். (வழக்.)

பார்ப்பதி — 1. பார்வதி. (திருவிளை. வரகுணனுக்குச். உஉ.) 2. பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பார்ப்பனத்தி—பிராமணத்தி. (வழக்.)

பார்ப்பனமாக்கள் — பார்ப்பார். (உ-ம்.) "வேதப்-பனுவலுக்குந்தவத்தினுக்கு முரிய வேள்விப்பார்ப்பனமாக்களினிடையேபாண்டு மைந்த — ரதுவுருக்கொண்டுருமாறியிருந்ததன் மையறிந்து" (பாரத. திரௌபதி. சகூ.)

பார்ப்பனி — பிராமணப்பெண். (உ-ம்.) "உயிரைப்புறங்கொடுத்த—பண்ணீரமழலைமொழிப்பார்ப்பனியைக்கண்ணுற்றான்"(திருவிளை. பழியஞ். கo.)

பார்ப்பார்—பிராமணர். (உ-ம்.) "பார்ப்பார் தவரேசுமந்தார்பினிப்பட்டார்" [வேதாந்தத்தையேபொருளென்று மேற்கொண்டுபார்ப்பாரென்றவாறு.]

பார்ப்பார்முவகைக்கடன்–தேவர், முனிவர், தென்புலத்தார் ஆகிய மூவர்க்கும் முறையே செய்யப்படும்வேள்வியும், வேதமோதுதலும், மகப்பெறுதலும். [வ-று.] "மூன்றுகடன்கழித்தபார்ப்பானும்" என்னும் (திரிகடு. கூச-ஆஞ் செய்யுளாற்பெறப்படும்.

பார்ப்பாரறுதொழில் — ஈதல், ஏற்றல், ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல் என்பன. (காஞ்சிப். ஒழுக்கப்பட. கூடு.)

பார்ப்பான்—1. ஈசன். (பரிபாடல். 2. ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.) 3. பிராமணன். (உ-ம்.) "சாம்பியழியவதென்பார்ப்பானென்ன" (திருவிளை. மாபாத. உஅ.) 4. வியாழன். (உ-ம்.) "பார்ப்பானுறுகிற்பெருமழையாம்" (விதாந. உற்பாத. கச.)

பார்ப்பான்பூண்டு — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.

பார்ப்பினி–பார்ப்பனி.(உ-ம்.)'மூனிவர்பார்ப்பினிகள்பலரீண்டி'(கோயிற்பு.பதஞ்சலி.கடு.)

பார்ப்பு—1. கோட்டில்வாழ்விலங்கின் பிள்ளை. 2. தவழ்சாதியின்பிள்ளை. 3. பறவைக்குஞ்சு. (உ-ம்.) "பரிசயப்படுதண்சததளப்பெர்குட்டுப்பார்ப்புறைபள்ளிவிட்டகலா" (பாரத. ரரசசூ. உக.) 4. பார்த்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி. 5. பிரமசாதி. (வழக்.) 6. பிராமணத்துவம். (உ-ம்.) "பார்ப்பாயவேடங்கட்டி"(சி.சி. சூ: உச. மறை.) 7. விலங்கின்பிள்ளை. (1,2,7-சூ. நிக. கூ: கூஎ, கூஅ, சo.)

பார்பதி–பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பார்மகள்—பூமிதேவி. (உ-ம்.) "நேரிந்து பார்மகள்முதுகிற" (இராமா. கரன். அசூ.)

பார்மகன்சாரி—கர்ப்பூரம்.

பார்மிசைநடந்தோன்—புத்தன். (பிங்கல. ககூச.)

பார்வணம் — யாகமிருபத்தொன்றினொன்று.

பார்வதம்—வாலுளுவை. 2. வேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பார்வதி — 1. உமை. (கூர்மபு. திருக்கல். கசூ.) [பர்வதராசன்புத்திரியென்பதுபொருள்.] 2. பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பார்வதிலோசநம்—புறத்திற்குரியநாற்பத்தொரு தாளங்களிலொன்று. (திருவிளை. கான்மாறி. அ. உரை.)

பார்வதேயம்---மலையிற்பிறப்பன. (வழக்.)

பார்வல்—1. குஞ்சு. 2. பார்த்தல். (உ-ம்.) "பார்வலிருக்கை" (புறநா. கூ.)

பார்வற்பாசறை—காவற்பாசறை. (பரிபாடல்.)

பார்வை–1. ஆராய்வு. 2. கண். (சூ. நிக. உ. கசு.) 3. பார்த்தல். (உ-ம்.) "பார்வைச்செயலங்குனவாம்" (சிவதரு.நந்திகண. கஉ.) 4. பார்வைமிருகம்.(உ-ம்.)"பார்வையாத்தபறைத்தாள்விளவி-னீழன்மூன்றினிலவுரற்பெய்து" (பெரும்பா. கடு.) 5. மேல்விசாரிப்பு. (வழக்.)

பார்வைக்காரர் — நோய்தீர்க்கமந்திரங்கணித்துப்பார்ப்போர். (வழக்.)

பார்வைத்தகடு — துறப்புவாய்திற்றகடு. (வழக்.)

பார்வைப்படல்— கண்ணுக்குப்புலப்படல். (உ-ம்.) "பரர்பார்வைப்பட்டாற்பலியாசெபங்கள்" (சைவச. பொது. கசக.)

பார்வைபார்த்தல்—நோய்தீர்க்கமந்திரமுச்சரித்தல். (வழக்.)

பாரகம்—1. இடதிரைச்சீலை. (பிங்கல. கஉசுச.) 2. தோணி. (சூ.நிகண்டில்,பாரமென்னூர். பாரகம் எனவும் வழக்குண்டு.) 3. பூமியிடம்.

பாரகர்–1. கரைகண்டவர்.(உ-ம்.) (கோயிற்பு. நடராச. கூக.) 2. சுமப்பவர். (உ-ம்.) "பார

கர்பரிக்கக்கொட்ட"(சி. சி. உ: கஙி.) 3. நாயகர். (உ-ம்.) "ஒப்புடையமநத்தின்றாய்ப்பாரகர்பாரியர்வாழுமுறையுளெங்கும்" (அருணகிரிபு. நகர. கசு.)

பாரகன்—1. இரட்சிக்கிறவன். (சிவதரு.) 2. தாங்குமவன். (சிவதரு.)

பாரகீதை—வாதுளாகமம். (சி-லி. சரி. உ..)

பாரங்கம்—இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரிபா.)

பாரங்கி—1. கண்டுபாரங்கி. (தைல. (தைலவ.)
2. சிறுதேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாரங்கு–1. காட்டுப்பருத்தி. 2. சிறுதேக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரசவம்—ஆயுதப்பொது.

பாரசவன் — பார்ப்பானுக்குச் சூத்திரச்சி பெற்ற பிள்ளை. (உ - ம்.) "சூத்திரர்தங்கன்னிதனைச்சருதிமறையவனலரைச்சூட்டித்தேயவாய்த்தவன்பேர்பாரசவன்" (அருணகிரிபு. வலம்புரி. கoஙி.)

பாரசிகை—பருந்து. (சூ. நிக. ஙி: ருசை.)

பாரசிகம்—பாரிசதேயம். (உ - ம்.) "பலர்புகழுங்கோரக்கமக்ஞ்சிங்களமலயம்பாரசிகம்" (திருவிளை. மாணிக்கம். எஅ.)

பாரணம்–1. உண்டல். (உ-ம்)"ஆழிப்புவி-பாரணனுமத்தவேணியைத்தாங்கிய பால்விடையே" (மறைசை. கூஅ.) 2. உபவாசமிருந்துண்ணல். (உ-ம்.) "நியமமாற்றியினிதுபாரணம்புரிவதியல்பேயன்றே"(சிவரக. சிவடிண்டிவனபாலன். ஙூஎ.)

பாரணை—பாரணம். (வழக்.)

பாரத்துவாசம் — 1. வலியன். (பிங்கல. உஙூசச.) 2. ஒரு வடநூல்.

பாரத்துவாசன் — 1. துரோணாசாரியன். (பிங்கல. எஙூஉ.) 2. பரத்துவாசமுனி. (பாரத. வாரணவ. ஙூஉ.)

பாரதந்திரியம்—பராதீநம். (வழக்.)

பாரதம்—1. இரதம், பாதரசம். (வைத்தியபரி.) 2. பாரதரது சரித்திரத்தைக்குறித்துச் செய்யப்பட்டநூல். (உ - ம்.) "நாடாமுதனூன்மறைநான்முகனுவிற் - பாடாவிடைப்பாரதம்பகர்ந்தேன்" (வள்-மா. உ.) [மூநிவர்கள்சீர்தூக்கிப்பார்க்கையில் இந்நூல் வேதங்களினும் பெரியது பாரமுமுடையதாயிருத்தலால் மகா என்னுமடைமொழிகொடுத்து மகாபாரதமென்று சொல்லப்படும் என்று வேதவியாசர்சொல்லியபடி கொள்ளலுமாம்.] 3. பாரதவருடம்.(உ-ம்.) "பாரதத்துள்ளாரவனிகேளத்துமற்றும்பஃறொழிலும்புரிந்து" (கந்தபு. அண்டகோ. சஙூ.)

பாரதர்—குருகுலவேந்தர். (சூ.நிக.உ:கஙூ.) [பரதனென்னுஞ்சந்திரகுல அரசன் மரபிற் பிறந்தவர்களென்றபடி.]

பாரதவருடம்—பரதகண்டம். (உ-ம்.) "பாரதம்"பார்.

பாரதன் — 1. குருகுலவேந்தரிலொருவன். (உ-ம்.) "பாரதம்"பார். 2. கூத்தாடி, பரதசம்பந்தமுடையவன்.

பாரதி — 1. சரசுவதி. (உ-ம்.) "மாசில்கவியிற்பாரதிநீ" (கூர்மபு.திருக்கல்.ஙூ.) [பாவிற் பிரியமுடையவள்.] 2. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ: நிக.)

பாரதிதீபம்—ஒரு நிகண்டென்பர்.

பாரப்பழி—மிகுகுற்றம். (வழக்.)

பாரபட்சம்—ஓரவாரம். (வழக்.)

பாரபத்தியம்-1.மேல்விசாரணை.[தெலுகு]

பாரம்—1. இரதம். (வைத்தியபரி.) 2. கடமை. 3. கநம். (உ-ம்.) "பாரக்குடர்மிடைபாசடை"(இராமா.கரன்.கசை.) 4.கரைப்பொது. 5. கவசம். 6. சுமைப்பொருள். (ஞாஞமிர்தம்.) 7. குதிரைச்சேணம். 8. சுமை. 9. செய்யத்தக்கது. (உ-ம்.) "பாரமீசன்பணியலதொன்றிலார்"(பெரியபு. திருக்கூட். க) 10. துலாமிருபத்தெட்டுக்கொண்டது, ஒருவகைநிறை. 11. தோணி. 12. பருத்திப்பூ.(உ-ம்.)"பாரம்பீரம்பைங்குருக்கத்தி"(கு-பா. கூஉ.) 13. பூமி. 14. பொறுமை. 15. வருத்தம். (4, 5, 6, 7, 11, 13, 14-சூ.நிக. கக: ரகரவெ. உக.) (2, 8, 15-வழக்.)

பாரம்பரம் — கிரமங்கிரமமாய் வருவது. (வழக்.)

பாரம்பரியம்— இடையிட்டல்லாதகிரமம். (சி. சி. க. சடு. ஞாநப்.)

பாரம்பரை —பாரம்பரியம். (வழக்.)

பாரமரீ—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பாரமார்த்திகசீவன்—கூடத்தன். (நாநாசீ. கச.)

பாரமார்த்திகம் — பரமார்த்தமுடையது. (சைவவி.)

பாரமார்த்திகன்—கூடத்தனது பரியாயநாமங்களுளொன்று. (உ-ம்.) "தாவரும்பாரமார்த்திகன்றுரியன்" (வேதாசு. நிஉ.)

பாரமகார்க்கியம் — சிவபூசைமுடிவிலே சிவபிரானையெழுந்தருளச்செய்யும்போது கொடுக்குமர்க்கியம். பராமுகார்க்கியம் என்பதுமிதுவே. (பூசைவிதியிலறிக.)

பாரமேசுபரிபாவனை — பிராமிபாவனை. (கூர்மபு. வருணு. சஙூ. உரை.)

பாரகேசுரம்–சதாசிவமூர்த்தியுடையஈசானமுகத்தினின்றுற்பவித்த இருபத்தெட்டாகமம்

களுளொன்று, கிரந்தசங்கியை பன்னிரண்டி லட்சம்; இதனைக்கேட்டவர் சீதேவி, உசநர். (சைவச. பொது. ஙஙள. உரை.)

பாரமேசுவரநபம்—விசுவரூபம். (கந்தபு. திருவிளை. அசு. குறிப்பு:)

பாரமேட்டிசந்நிவாசம்—இருவகைச் சந்நி யாசங்களுளொன்று. (கூர்மபு. வருணு. சஅ. உரை.)

பாரமேட்டிசந்நியாசி — புலன்களை யுள்ள டக்கி யோகத்தைச்செய்து மு த் தி ய டைய விரும்புவோன். (கூர்மபு. வருணு. சஅ. உரை.)

பாரவதம் — புறுப்பொது, விகாரம். கரும் புரு. (சூ. நிக. ங: சுக.)

பாரற—தட்டற. (உ-ம்.) "பாவீற்றிருந்த கலைபாரறச்சென்றகேள்விக் – கோவீற்றிருந்த குடிநாட்டணிகூறலுற்றேன்" (சிந். நாமக. க.)

பாராகம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டி லொ ன்று. (பொருட். நிகண்டு.)

பாராசரி—சுக்கிரன். (அபிதானகோ.)

பாராசரியம்—தருமநூல் பதினெட்டிலொ ன்று. (பொருட். நிகண்டில், பாராசரமென்ப.ர்.)

பாராசாரி—பெருங்குதிரை. [அரபி.]

பாராட்டல்—1. கொண்டாடுதல். (உ-ம்.) "பற்றற்றகண்ணும்பழமைபாராட்டுதல்" (வள். நூஉ.) 2. பலகாலுஞ்சொல்லுதல். (உ - ம்.) "பயனில்சொற்பாராட்டுவானை" (வள். ஙஙசு.) 3. மெச்சுதல். [பாராட்டுதலுக்குள்ளபொருள் கள் இதற்கும்வரும்.]

பாராட்டின்று—கொண்டாடியது. (புறப். மாலை.)

பாராட்டு—1. அணைக்கை. 2. ஆடம்பரம். 3. கொண்டாட்டம். (உ-ம்.) "புலவலகைநிறை யத்தேக்கிப்பாராட்டுத்தர" (சிவராத். கடவுள். சு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. புகழ்ச்சி. (1, 2, 5-வழக்.)

பாராட்டுக்காரன்—புகழ்வோன். (வழக்.)

பாராட்டுதல்–1. உபசரித்தல், சிறப்பித்தல். (வழக்.) 2. ஓராட்டுதல். (உ-ம்.) "மைந்தரைத் தாங்கித்தாயார்மகிழ்ந்துபாராட்டு மோ சை" (அருணகிரிபு. திருநாட். கசு.) 3. புகழ்தல். (உ - ம்.) "பரமனுக்கன்பரானவடியர்பாராட்டு வாரென்று" (சிவரக. பாயிர. உ0.)

பாராட்டுநீதாயீ-ஐவகைத்தாயரிலொருத்தி. (சூ. நிக. கஉ: சச.)

பாராயணம்—நியமமாகப்படித்தல். (உ-ம்.) "வேதபாராயணப்பனுவன்மூவர்செய்பனு வலதுபகரவோ" (தாயு. சச்சி. .)

பாராயணர்—குறிக்கொள்வோர். (சூ. நிக. உ: சஅ.) நியமமாகக்கற்றதையறிவின் கண்ணமையப்பழகுவோர் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. (வழக்.)

பாராயணி—சரச்சுவதி. பாராயணஞ்செய் வோன். (வழக்.)

பாராநுகம்—மலை. (வைத்தியபரி.)

பாராவதம்—1. கருங்காசி. (வைத்தியபரி.) 2. கரும்புரு. (சூ. நிக. ங: சுக.)

பாராவலையம்—பாராவளையம். (வழக்.)

பாராவளையம்—வளைதடி. (வழக்.)

பாராவாரம்—1. கடல். (உ-ம்.) "பாராவா ரந்தனைப்பணிவன்" (சேதுபு. சேதுவந். உசு.) 2. கரை. (1, 2-பிங்கல. ஙஅகஅ.)

பாரி—1. உதயத்திழ்கேழாமிடம். (விதாந. மரபி. ச உரை.) 2. ஒருவள்ளல்; இவன்: மூல் லைக்கொடிக்குத்தேர்கொடுத்தோன். (உ - ம்.) "பிறங்குவெள்ளருவிவீழுஞ்சாரற்–ப றம் பி ற் கோமான்பாரியும்" (சிறுபாண. கூக.) 3. கட் டில். 4. கடல். 5. கள். 6. கோட்டம். (மலை யக.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. நல்லாடை. 9. பருத்தது. (வழக்.) 10. பூந்தாது. (வைத் தியபரி.) 11. பூமி. (பிங்கல. ஙஅகக.) 12. மனைவி. (உ-ம்.) "பாரகர்"பார். (3, 4, 5, 8, 12. சூ. நிக. கக: ரகரவெ. க0.)

பாரிக்கை—பாரிப்பு. கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பாரிகாரர்—இராக்காவற்காரர். (சி. சி. ச: ஙஉ. சிவாக்.)

பாரிசநாதர் — சைநமதத்தில்முத்திபெற்ற வரிலொருவர். (த. நி. போ. உஎசு.)

பாரிசம்—பக்கம். (சூ. நிக. சு: சுசு.)

பாரிசவாதம்—பாரிசவாயு. (வழக்.)

பாரிசவாயு—ஒரு நோய். (வழக்.)

பாரிசாதம்–1. ஐந்தருவிலொன்று. (சூ. நிக. ச: உ.) 2. பவளமல்லிகை. 3. மூருக்கு. (2, 3-வைத்தியபரி.

பாரிசேடநியாயம் — மூவரில் இருவரல்ல ரென்றால் ஒழிந்த ஒருவனென்றறியுநியாயம். (வி-ணி.)

பாரிசேடம் — ஒழிபென்னுமளவை: அது: சகத்துக்குக்கர்த்தா மாயையும் கன்மமும் ஆன் மாவுமல்லவெனவே சிவனே கர்த்தாவென்றது மித்தறிதல். (சி. சி. அளவை. க. மறை.) [இது அதுமானத்திலடங்குமென்பர்.]

பாரிடம்—1. பூதம். (உ-ம்.) "பாறுபாரிடங் கள்பைத்தகூளிமொய்த்தவே" (தி ரு வி ளை. தண்ணீ. உக.) 2. பூமியிடம். பார்-பூமி.

பாரித்த—எடுத்துச்சொல்லிய. (வி-ணி.)

பாரித்தல்—1. அதிகரித்தல். 2. உண்டாக் கல், உருவாக்கல். (சூ. நிக. ங: உ.) 3. காத்தல்.

(உ - ம்.) "பாசமாம்பற்றறுத்துப்பாரிக்குமாரியனே" (திருவாச. சிவபுரா. சுச.) 4. பரப்புதல். (பிங்கல. உகஎக.) 5. பருத்தல். (உ.ம்.) "பாரிக்குமாரமூலையுமையாட்கும்" (மறைசையந்.) 6. பாரமாதல். 7. வளர்த்தல். (உ-ம்.) "பகலென்னும்பண்பின்மைபாரிக்குநோய்" (வள். அறுக.) 8. வெளிப்படுத்தல். (உ - ம்.) "தம்பதியென்றுரைபாரித்தான்" (கோயிற்பு. திருவிழா. உ.)

பாரித்தீரம்—முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

பாரித்துரைத்தல்–விரித்துரைத்தல். (உ-ம்.) "பயனில-பாரித்துரைக்குமூரை" (வள். ககங.)

பாரித்தேன் — பரக்கக்கூறினேன். (சிந்தாமணி. சுக.)

பாரிநாதம்—பற்படாகம். (வைத்தியபரி.)

பாரிப்பு–1. அடியிடுதல். (திருக்கோ.கஙஉ.) 2. அதிகரிப்பு. 3. ஒருப்பாடு. (உ-ம்.) "கனித்தொண்டைவாய்ச்சிகதிர்மூலைப்பாரிப்புக் கண்டு" (திருக்கோ. கஙஉ.) 4. பருத்தல். (உ-ம்.) "பாரிக்குமாரமூலையுமையாள்" (மறைசையந்.)

பாரிபத்திரம் — 1. முருக்கு. 2. வேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரிபாவியம்—கோட்டம். (தைல.தைலவ. சுசு.)

பாரியம்—1. கடுக்காய். 2. முருக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாரியாத்திரம்—ஒரு மலை. (திருவிளை. மாணிக்கம்வி. எஎ.)

பாரியாள்—1. பருத்தவள். 2. மனையாள். (1, 2-வழக்.)

பாரிவர்ணம்—முள்ளங்கி. (வைத்தியபரி.)

பாரீஸ்வநாதன்—சைநமதத்திற் சொல்லப்படும் இருபத்துநான்கு தீர்த்தகராலொருவன். (த. நி. போ. கஙு.)

பாரு—மருந்து. (வைத்தியபரி.)

பாருடியம்—1. பாருஷியம், அகில். (வைத்தியபரி.) 2. கொடுமை. (உ-ம்.) "தண்டபாருடியம், வாக்குப்பாருடியம்" என்பது வழக்குண்டு போலும்.

பாரை — 1. இருப்புலக்கை. (தைல. பாயிர. உ0.) 2. ஒருமீன், அஃது: ஒட்டாம்பாரை, கட்டாம்பாரை, கண்ணிப்பாரை, காசாம்பரை, செங்கண்ணிப்பாரை, தோற்பாரையெனப் பல வகைப்படும். (ஒருகுழூஉக்குறி.) 3. கடப்பாரை. (உ-ம்.) "பாரைக்குநெக்குவிடாப்பாறைபசுமரத்தின்-வேருக்குநெக்குவிடும்" (நல்வழி. கூங.)

பாரைக்கோல் — 1. மீன்குத்தி. (பி. நிக. கசுச0.) 2. வழக்கிற் கடப்பாரைக்குக்கூறுவர்.

பால் — 1. இடம். (உ-ம்.) "பால்கடோறும் பரந்து" (அரிச்ச. நாட். உச.) 2. இயல்பு. 3. எழனுருபு. (உ-ம்.) "உன்பாலடைந்தேனுலகுடையமாதாவே" (உலகம்மையந்தாதி.) 4. கள்ளி முதலியவற்றிலிருந்து வெண்ணிறமும் நீர்த்தன்மையுடையதாய்வருவதொன்று. (வழக்.) 5. குணம். 6. திக்கு. 7. நிலம். (உ-ம்.) "பால்வரைகிளவியும்" (தொல். சொல். ககo.) [வன்பால் மென்பால் என்பவாகலின் நிலத்தைப் பாலென்றார்.] 8. பக்கம். 9. பகுதி (உ - ம்.) "ஆண்பால்" 10. பங்கு. (சூ. நிக. கக: லகர வெ. உங.) 11. பசுமுதலியவற்றின்முலையிலிருந்து வெண்ணிறமும் நீர்த்தன்மையுஞ் சுவையுடையதுமாய் வருவதொன்று. (உ-ம்.) "ஆனிரும்பாலும்" (திருவாத. மந்திரி. அ.) 12. பழவினை. (ஐங்குறுநூறு.) 13. பாதி. 14. விதி. (உ-ம்.) "பாறரவந்தபழவிறற்றூயம்" (புறநா. எரு.) 15. வெண்மை. (உ-ம்.) "பால்கொண்டநிழல்" (திருவிளை. மாயப். கஅ.) (2, 5, 6, 8, 12-பிங்கல. கூஅஉஉ.)

பால்பகாவஃறிணைப்பெயர் — ஒருமைப்பன்மைகளைக்காட்டும் விகுதியில்லாத அஃறிணைப்பெயர். (உ-ம்.) "பால்பகாவஃறிணைப்பெயர்கள்பாற்பொதுமைய" (நன். பெய. உச.)

பால்புங்கு–தட்டைப்புங்கு.) வைத்தியபரி.)

பால்மாரிக்கை—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

பால்யம்–பாலப்பருவம். (சி.சி.சு:கு. சிவாக்.)

பால்யன்—பாலன். (சி. சி. உ: கூறி. சுப்ர.)

பால்வரைதெய்வம்—எல்லார்க்கு மின்பத்திற்குக்காரணமாகிய இருவினையையும் வகுப்பது.(உ-ம்.) "பால்வரைதெய்வம்வினையேபூதஞாயிறுதிங்கள்" (தொல். சொல். நூஎ. சேநா.)

பால்வழு—ஒருபாற்சொல் அத்திணைக்கண் ஏனைப்பாற்சொல்லோடுமுடிவது. (தொல். சொல். ககு. சேநா.)

பால்வற்றிப்பழத்தான்–ஈசுரமூலி. (வைத்தியபரி.)

பாலகம்—1. எள்ளு. (தைல.) 2. கோட்டம். (வைத்தியபரி.)

பாலகன்-1.காப்போன்.(வழக்.)2.குழந்தை. (உ-ம்.) "பாலுக்குப்பாலகன்வேண்டியழுதிட" (திருப்பல்லாண்டு. 3. சதருத்திரரில் அதோமுகத்திருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.) 4. புத்திரன். (உ-ம்.) "என்னேயிந்தப்பாலகனிறந்தானென்ஞ" (அரிச்ச.மயாந. அ.)

பாலகி—புத்திரி. (வழக்.)

பாலகில்லர்–ஒருமுனிவகூட்டத்தார்.(உ-ம்.) "பண்டயன்பயந்தருள்பாலகில்லரும்"(இராமா. அகத்தி. கூ.)

பாலடை—1. ஒரு பூடு; அது: சித்திரப்பாவடைஎன்றும், பாலடைச்செடிஎன்றும் வைத்தியபரிபாடையிற் கூறினர். குழந்தைகளுக்குப் பாலூட்டுகிறசங்கு. 2. பாலகப்பை. 3. பாலுறட்டி. (2, 3-வழக்.)

பாலத்தாபநம் — பழுதுபட்ட கோயிலைத் திருத்தற்காக அதனுள்ளிருந்தசுவாமியை வேறோரிடத்துக்கொண்டுவந்து தாபித்தல்.(வழக்.)

பாலதனயம்—கருங்காலி. (மலையக.)

பாலநம் — 1. காத்தல். 2. பாற்சோறு. 3. வெள்ளையன்னம். (வழக்.)

பாலநன்—காப்போன். (வழக்.)

பாலம் — 1. ஆறுமுதலியவற்றின்மேலே போக்குவரவுசெய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் பாதை. (வழக்.) 2. நெற்றி. 3. பூமி. (பிங்கல சசஅ.) 4. மழு. (2, 4-சூ. நிக. கக: லகரவெ. உஉ.)

பாலர்–1. இடையர். 2. காப்பவர். 3. பாலப்பருவப்பிள்ளைகள். (வழக்.)

பாலவம்—பஞ்சாங்கத்திலைஞ்றாகிய ஒரு கரணம். (பஞ்சாங்கத்திலறிக.)

பாலவரை—ஓரவரை. (வழக்.)

பாலவாயம் — வைரியம், நிகண்டுகளில் வாலவாயம் என்று கூறினர்.

பாலன் — 1. இடையன். பாலர் என்னும் பன்மைப்போல இஃதொருமைப்பெயரென்க. 2. ஏழுவயதுக்குட்பட்டவன். (உ-ம்.) "பாலனு யழிவதாயும்" (சி. சி. உ: கூங.) 3. காப்போன். 4. செய்யுளுக்குரியதாநப்பொருத்த மைந்தனுளொன்று. (உ-ம்.) "இறைவன்பேர்-முன்னெழுத்துப்பாலன்" (வெண்பாப். பி.)

பாலனேக்காத்தாள்—மணித்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

பாலாசம்—இரதம். (வைத்தியபரி.)

பாலாரிட்டதேவதை–பதிஞலுவயதுவரையுள்ள பாலகரைப்பிடித்துத்தனது விகாரத்தைக்காட்டிப் பலிபூசைகொள்ளுந் தேவதை. (வி-ணி. உகூஅ.) சீவகசிந்தாமணி. நாமகளிலம்பகம். உஅ0-ஆங்கவியுரையில் பாலாரிட்டம் பன்னீராண்டளவுமுண்டெனவுரைத்தார்.

பாலி—1. ஆல். 2. ஒருபாடை. 3. ஓர்யாறு. (காஞ்சிப்.நாட்டு.கசு.) 4. கள். (பிங்கல.ககசசு.) 5. செம்பருத்தி. 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. பாற்பசு. இ-விருதி. (1, 5-மலையக.)

பாலிகம்—பாலித்தல்.(வேதாசூ.கூ.உரை.)

பாலிகை—1 அம்பு. (மலையக.) 2. உதடு. 3. கத்திப்பிடி. (சிந்தாமணி. சுசக.) 4. படைவாளின்முட்டி. (சூ. நிக. கக: லகரவெ. சு.) 5. பெண்பிள்ளை. (வழக்.) 6. முளைப்பாலிகை. (திருவிளை. திருமணப். சுகூ.) 7. வட்டம். (2, 5, 7-பிங்கல. கூஅஉக.)

பாலித்தல் — 1. அருளுதல். 2. காத்தல். (1, 2-வழக்.)

பாலிதம்—பெருந்தேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாலிதன்–வளர்ப்புப்புத்திரன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பாலியம்—1. இளமை. 2. ஏழுவயதுக்குட்பட்ட பருவம். (1, 2-வழக்.)

பாலியர்—ஏழுவயசுக்குட்பட்ட பிள்ளைகள். (வழக்.)

பாலிரல்—வெட்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பாலிறுவி—முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

பாலுகம்—கருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பாலுண்ணி — சரீரத்திலுண்டாகிற குமிழ்வடிவு (வழக்.)

பாலேயம் — கழுதை. நிகண்டில் வாலேய மென்றார்.

பாலை — 1. ஒரு குருவி. (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. ஒரு கொடி; அவை: கொடிப்பாலை, உசிப்பாலை, எழிலைப்பாலை, கறிப்பாலை, குடசப்பாலை, கடுக்காய்ப்பாலை, திருநாமப்பாலை, நிலப்பாலை, பூப்பாலை, விழுப்பாலை, வெட்பாலை, எனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியபரி.) 3. ஒரு மரம். (சூடா. கக: லகரவெ. எ.) 4. பதிஞறுவயசிற்கு மேற்படாதவளாகிய பெண். (கொக்கோ. ச: உ.) 5. பாலைத்தன்மை. (உ-ம்.)"பாலைநின்றபாலைநெடுவழி" 6 பாலைத்திணை.(சூடா. கஉ. கூடு.) 7. பாலைநிலம். (உ-ம்.) "பாலைநெடுவழி" 8. பாலைப்பண். (உ-ம்.) "இன்றீம்பாலைமுனையின்" (பெரும்பா. கஅ0.) 9. பாலைப்பூ. (உ-ம்.) "தில்லைபாலைகல்லிவர்முல்லை" (கு. பா. எஎ.) 10. பாலைமரப்பட்டை. (உ-ம்.) "அமுக்கிரி"பார். 11. பாலையாழ். (உ-ம்.) "நைவளம்பழுகியபாலைவல்லோன்" (கு-பா. கசசு.) 12. புகர்பூசநாள். (வீமசேநர். உள்ள.) 13. பொருள்வயிற்பிரிதல். (மதுரைக். கூகச.) 14. மிருகசீரிடநாள். (பிங்கல. உசகூ.) (5, 7-சிறுபா. கக.)

பாலைக்கருப்பொருள்-பாலைநிலத்திற்குரிய பொருள்; அது: கன்னியாகியதெய்வமும், விடலையும், காளையும், மீளியும், எயிற்றியுமாகிய உயர்ந்தோரும்: எயினரும், எயிற்றியரும், மறவரும், மறத்தியருமாகிய தாழ்ந்தோரும்: புழுவும், பருந்தும், எருவையும், கழுகுமாகியபுள்ளும்: செந்நாயாகிய விலங்கும், குறும்பாகிய ஊரும், குழியுங்கூவலுமாகிய நீரும், குராவும்,

மராவும், உழிஞையுமாகியபூவும், பாலையும், ஓமையும், இருப்பையுமாகியமரமும், வழிபறித்தனவும், பதியிற்கவர்ந்தனவுமாகிய உணவும், தடியாகியபறையும், பாலையாழாகிய யாழும், பஞ்சுரமாகியபண்ணும், போர்புரிதலுஞ் பகற்சூறையாடலுமாகிய தொழிலுமெனப் பதிஞான்குவகைப்படும். (உ-ம்.) "கன்னிவிடலை.....பகற்சூறையாடல்பாலைக்கருப்பொருளே" (அகப். அகத்திணை. உக.)

பாலைக்கிழத்தி—தர்க்கை. (உ-ம்.) "நவமி தனிலிளத்திமேனெடும்பாலைக்கிழத்தி யருணயந்து" (சேதுபு. தராசார. உகூ.)

பாலைசான்றசுரம்—பிரிவாகிய உரிப்பொருளமைந்த அருநிலம். (உ-ம்.)"பாலைசான்றசுரஞ் சேர்ந்தொருசார்" (மதுரைக். ஙகச.)

பாலைத்திணை — ஐந்திணைகளுளொன்று; அது: பாலைமுதற்பொருள், பாலைக்கருப்பொருள், பாலை உரிப்பொருளென மூன்றுவகைப்படும். (உ-ம்.) "குறிஞ்சிப்பாலைமுல்லைமருதநெய்தலென்றிணைக்கெய்தியபெயரே" என்பதனாற் பெறப்படும். (அகப். அகத்திணை. சூ.)

பாலைநிலம் — ஐந்நிலத்தொன்று; அது: நீரும் நிழலுமில்லாச் சுரமுஞ் சுரஞ்சார்ந்தவிடமும். (அகப். அகத்திணை. கூ.)

பாலைப்புறம்—சுரநடை, முதுபாலை என விருதறையாம். இவ்விரண்டனையும், நம்பியகப்பொருள் ஒழிபியல் ஙஞ-ஆவது சூத்திரத்தில் அகப்புறப்பெருந்திணையென்றார்.

பாலைமுதற்பொருள்—பாலைத்திணைக்குரிய முதற்பொருள்; அது: சுரமுஞ் சுரஞ்சார்ந்தவிடமுமாகிய நிலமும், வேனிலும் நண்பகலும் பின்பனியுமாகிய பொழுதும் என இருவகைப்படும். (அகப். அகத்திணை. உச. உரை.)

பாலையாழ் — பாலைநிலத்தியாழ். (அகப். அகத்திணை. உக.)

பாலையுரிப்பொருள்—பாலைத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள்; அது: பிரிதலும் பிரிதல்நிமித்தமுமென இரண்டு வகைப்படும். (அகப். அகத்திணை. உஞ. உரை.)

பாலோடவை—கொடிப்பாலை. (வைத்திய பரிபா.)

பாவகச்சேர்க்கையணி—ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயிருக்கின்ற இரண்டு கருத்துக்களையங்கமாகக்கொண்டுவருமணி. (குவல. கo சூ.)

பாவகத்தோற்றவணி — கருத்து தயமங்கமாகவிளங்குமணி. (குவல. கo ஞ.)

பாவகம்—1. தியாநம். (உ-ம்.) "பாவகமிறந்தநாதன்"(கோயிற்பு. இரணியவன். எக.) 2. தோற்றம். (திருவிளை. சரிபரியா. உஎ.) 3. பாவநை, அபிநயம். (உ-ம்.) "பாவகம்பலபல காட்டியபரிசும்" (திருவாச. கீர்த்தி. அஉ.)

பாவகன் — 1. அக்கிநி. (தைல. தைலவ. கஙஞ.) 2. அக்கிநிதேவன். (உ-ம்.)"பாவகன்சக்கரந்துணித்தாய்" (ம-தி. சுக.) 3. மின்னலினின்றும்பிறக்குமக்கிநி. (உ-ம்.) "அழன்றுவீசுமின்னிடத்திற்பிறந்தவழல்பாவகன்" (கூர்மபு. மூநிவ. அ)

பாவகாரி—பாவஞ்செய்வோன். ஒருமைப்பெயர். (மணிமே.)

பாவகாரிகள்—பாவஞ்செய்பவர்கள். (உ-ம்.) "இதுவேபுணர்ப்பென்றுசூழ்ந்திசைந்து-பாவகாரிகள்பண்டுபோற்பழித்தழல்வளர்த்தார்" (திருவிளை. மாயப். ச.)

பாவகி—முருகன். (பிங்கல. ககo.)

பாவசந்தியலங்காரம் — பாவகச்சேர்க்கையணி. (குவல. கo சூ.)

பாவசபளாலங்காரம் — பலகருத்துக்கள் மேன்மேலாக உண்டாகுமணி. (குவல. கoஎ.)

பாவட்டம்—பாதிரி. (வைத்தியபரி.)

பாவட்டா—ஒரு கொடி. [இந்துஸ்.]

பாவட்டை-1. ஆடாதோடை. 2. திரணைச்செடி; அது: கரணைப்பாவட்டை, வெட்பாவட்டையென விருவகைப்படும். (வைத்தியபரி.)

பாவட்டைச்சக்களத்தி—ஒருசெடி; இது: பாவட்டைபோன்றிருப்பதென்பர்.

பாவண்ணம்—நூற்பாவண்ணம். (உ-ம்.) "அவற்றட், பாவண்ணஞ்சொற்சீர்த்தாகி நூற்பாற்பயிலும்" (தொல். பொரு. ருஉஎ.)

பாவத்திரயம்-ஞாநவிகிருதிபாவம், மோகநவிகிருதிபாவம், வர்த்தநவிகிருதிபாவமென்னுமுப்பாவங்கள். (வி-ணி.)

பாவதத்தித்தன் — பண்பின் முதனிலையோடும், ஆண்பெண்முதலாகிய பெயரோடும் மகரவைகாரமும் சிறுபான்மையுகரமும் பொருந்திவருவது. (உ-ம்.) "மூட்டாதுகூறியபல்வகைப்பண்பின்முதனிலையுங்-கட்டானவாண்பெண்முதலியநாமமுங்கைகலந்து-மட்டார்மலர்க்குழலாய்தன்மைகாட்டியமையுகரந்-தட்டாமனிற்பதுவேபாவதத்திதன்றண்டமிழ்க்கே" (பி-வி. ஙச.)

பாவநம்-1. உற்சவபேதமான்கனுளொன்று; அது: துவசாரோகணமின்றித்தொடங்கித்தீர்த்தவாரியளவுஞ்செய்யப்படுவது. 2. எண்ணம். 3. கருதலதுமாநம். 4. சுத்திசெய்தல். 5. தவம். 6. தியாநம். 7 தூபம். 8. தூய்மை. (உ-ம்.) "பாவநஞ்செய்வோருனையில்"(துறைசையந்.) ஏனையவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

பாவநாகந்தம் – பஞ்சகந்தங்களுளொன்று; அது: அருள், அவாவின்மை, தவவிருப்பம், இனியவைகூறல், மெய்மைகூறல், பயனுளகூறல், அறமுரைத்தல், வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செய்தல் ஆகியநற்குணம்பத்தும்; நீயசிந்தனை, ஆசை, கோபம், கடுஞ்சொல், பொய்யுரை, பயனில்சொல், கோட்சொல், களவு, கொலை, வீண்செய்கை ஆகிய தீக்குணம்பத்துமாம். (சி. சி. பரபட்ச. டு. உரை.)

பாவநாசம் — 1. ஒரு தலம்; இது: திருக்குற்றாலத்திற்கு தெற்கேயுள்ளது. 2. பாவநீக்குதல்.

பாவநாத்திரயம் — சமுசயபாவனை, அசம்பாவனை, விபரீதபாவனை என்பன. (வாசுதே. கசுக.)

பாவநி–1. கங்கை. 2. துளசி. 3. பசு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பாவனை — 1. அதர்வணவேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஅ.) 2. சிந்தனை. (திருவிளை. அட்டமாசித்தி. உக.) 3. தியானம். (உ-ம்.) "தீர்த்தல்"பார். 4. தெளிதல். (நன்னூல்விருத்தி. பாயிரவுரை.) 5. பாவநாகந்தம். (உ-ம். "ஒங்குருவம்வேதனையுளக்குறிப்புப்பாவனைமெய்–தாங்குணர்வென்றைந்தாங்கந்தம்" (மணிமே. பாவத்திற. ககo. உரை.) 6. "ம" என்னுமக்கசரத்தினதிதேவதை. (சி.சி.அ:உக. மறை)

பாவனைபண்ணுதல் — 1. பாசாங்குபண்ணல். 2. பாவித்தல். (1, 2-வழக்.)

பாவபதம் — பிராதிபதிகம். (பி. வி. சஉ. உரை.)

பாவம்—1. அக்கிரமம். (உ-ம்.) "சொல்லரியபாவியிவற்கண்டபாவம்" (சிவரக. சிவதன்மா. ஏ.) 2. (பரதம்)அவிநயம்; அவை: வெகுண்டோனவிநயம், ஐயமுற்றோனவிநயம், சோம்பினோனவிநயம், களித்தோனவிநயம், வெயிற்றலைப்பட்டோனவிநயம், நஞ்சுண்போனவிநயம், வெப்பினவிநயம், உவந்தோனவிநயம், அழுக்காறுடையானவிநயம், இன்பமுற்றோனவிநயம், தெய்வமுற்றோனவிநயம், அஞ்ஞையுற்றோனவிநயம், உடன்பட்டோனவிநயம், உறங்கினோனவிநயம், துயிலுணர்ந்தோனவிநயம், செத்தோனவிநயம், வருத்தமுற்றோனவிநயம், கண்ணேவுற்றோனவிநயம், தலைநோவுற்றோனவிநயம், அழற்றிறம்பட்டோனவிநயம், சீதமுற்றோனவிநயம், மழைபெய்யப்பட்டோனவிநயம், பனித்தலைப்பட்டோனவிநயம், என இருபத்துநான்கு வகைப்படும். (திருவிளை. மாறியாடின. அ. உரை.) 3. அறிவு. (உ-ம்.) "அகமினதுபாவாபாவங்கள்" (வேதா. சூ. கoஅ.) 4. ஐம்பது. (த. நி. போ. உகo.) 5. ஒன்றிலேயொன்றுண்டாகுகை, பிறத்தல். (சி. பி.) 6. சிவமாகியதத்துவமும் சதாசிவமாகியமூர்த்தியுஞ்சேர்ந்தது. (சித்தா.சாரா. ஞாந. கூ.) 7. தியானம். (சூ. நிக. கக: வகரவெ. ககூ.) 8. நரகம். (பிங்கல. சருடு.) 9. நோக்கம், அபிப்பிராயம். (உ-ம்.)"என்னபாவமற்றென்னையின்றென்சொலாதலகே" (பாரத. தற்சிறப்பு. டு.) 10. பாவனை. (ஞாஞமி.) 11. மெய்ப்பாட்டுக்குறிப்பு. (தண்டியலங். எ-ஆம் சூத்.) இது, தொல்காப்பியத்தில் எண்வகைப்படுமென்றார். 12. விலக்கப்பட்டதீவினைவடிவமாய்த் துக்கசாதனமாயிருப்பது; அவை: ஈசுவரதூஷணம், சிவவிரோதம், துரோகம், காமம், உலோபம், கார்ப்பணியம், மற்சரம், வஞ்சனம், மதம், அனாதரம், கோபம், அசூயை, பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், கொலை, களவு, வியபிசாரம், நன்றிமறுத்தல், புலாலுண்ணல், கள்ளருந்தல், ஆசௌசம், நித்தியகருமலோபம் முதலியன. (வி-ணி. உஉக)

பாவம்பத்து— மனத்திற்றோன்றுவன மூன்று, வாக்கிற்றோன்றுவனநான்கு, உடம்பிற்றோன்றுவனமூன்று. (மணிமே. பௌ. உஉஉகூ.)

பாவழலம்–ஆணவமலம். (த.நி.போ.கஅஉ.)

பாவல்–1. பரவுதல். 2. பாதகுறடு. (சூ.நிக. எ: சுஉ.)

பாவலர்—பாவில்வல்லவர். (உ-ம்.) "பாவலர்க்கொடன்றியும்" (சிவரக. கணபதிமறு. க.)

பாவனுபம் — கன்மரூபம். (சி. சி. உ: ஙகூ. சிவாக்.)

பாவனைநான்கு—மைத்திரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷையென்பன; இவை: மகாபிரஹ்மாக்களாலநுட்டிக்கப்படுவதாதலின் பிரஹ்மவிகாரபாவனையென்று கூறப்படும். (பௌ.)

பாவவாரம்—ஞாயிறு, செவ்வாய், சனி என்னும் வாரங்கள். (விதாந.)

பாவாகாரம்—பரசிவம், சதாசிவம் என்னுமிரண்டுஞ்சேர்ந்த உருவம். (சி-லி. ஞாந. கூ.)

பாவாடை—1. ஆடாதோடை. 2. திரணச்செடி. 3. நிலத்தில்விரிக்குஞ்சீலை. 4. பெண்களாடை. (1, 2-வைத்தியபரி.) (3, 4-வழக்.)

பாவாடைப்பூ—இலுப்பைப்பூ. (வைத்தியபரி.)

பாவாடையழது–ஒருவகை நைவேத்தியம். (வழக்.)

பாவாணர்—புலவர். (உ-ம்.) "தமிழ்ப்பாவாணர்செவிநுகர்பேரமுதமாக" (சேதுபு. அவையடக். கஉ.)

பாவாற்றி—நெய்வார்குச்சு.(சூ.நிக.எ:டுஎ.)

பாவி—1. தீயோன். (உ-ம்.) "தாக்கு"பார். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வரக்கடவது. (உ-ம்.) "ஆவியார்நிலைபெறுபவர்நீதிகூரிய வான்புகழன்றிப் – பாவியானதங்கணுகுமுதொழியினும்" (பாரத. சூதுபோ. எச.)

பாவிகம்—பாவிகாலங்காரம்; அது: கவிஞனுடையகருத்திலே காப்பியங்களிலே அமைந்துதோன்றுங்குணம். (உ-ம்.)"பாவிகமென்பது காப்பியப்பண்பே" (தண்டி. அக.)

பாவித்தல்—1. உளஞ்செய்தல். (உ-ம்.) "வேறுவேறுலோகமுமழுவுரைகரந்த – சித்த சாமிகணீற்றினைச்சிதறினர்பாவித்து" (திருவிளை. இரசவாத. உச.) 2. தியானித்தல். (சி. சி. சு: எ. நிரம்ப.) 3. பாவனைசெய்தல், ஒன்றையொன்றாகப்பாவனைசெய்தல். 4. பொய்யாய் நடித்தல். (வழக்.)

பாவித்திரம்–மூன்றுலகம். (உ-ம்.)வந்துழிக் காண்க.

பாவிதம்—1. கலப்பு. 2. சங்கற்பித்தல். 3. பாவிப்பு. (1, 2, 3-வழக்குண்டுபோலும்.)

பாவிதன்—பாவிக்கப்பட்டவன். (சி. சி. அ: கக. சிவாக்.)

பாவிப்பு—பாவனை. (வழக்.)

பாவியம்—அருகம். (உ-ம்.) "பாவியமல்லாததுரைப்பான்" (சைவச. ஆசாரிய. கஎ.)

பாவியர்—1. தீவினையாளர். 2. பாவகத்தையுடையார். (ஞானமி.)

பாவியாதல்—உண்டாதல், வருதல். (சி. சி. க: சுச. சிவாக்.)

பாவிரி–பசளை. (வைத்தியபரி.) (சூ. நிக-ல். பசிரிபென்பர்.)

பாவிருக்கீசர்—இருக்குவேதம் ஒதுகின்றவர்கள். (அபிதானசிந்.)

பாவின்புணர்ப்பு — சித்திரக்கவிகளுளொன்று; அது: நால்வர்நான்கடிக்கு ஈற்றுரை சொன்னுல் தான் அடிக்கு முதல் பாடிப்பொருண்முடிப்பது. (உ-ம்.) "பாதமயக்கேபாவின் புணர்ப்பே" (யாப்பருங்கலம். செய்யு. கசு.)

பாவினம் — நால்வகைப்பாக்களுக்கு இனமாகவரும் தாழிசைதுறைவிருத்தங்கள். (யாப். காரிகை.)

பாவு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பாவுதல்–1. தளவரிசைசெய்தல். 2. நாற்றுவிடல்.3.பரப்புதல்.4.விரித்தல்.(1,2,3,4-வழக்)

பாவை—1. அசுரர்கள் போர்க்கோலத்தையொழிந்துமோகிக்க இலக்குமி மோகினிவடிவங்கொண்டாடிய ஆட்டம்; இது: இரண்டங்கமுடையது. (உ-ம்.)"திருவின்செய்யோளாடிய பாவையும்" (சிலப். கடலாடு. சுக.) 2. கண்ணிற்பாவை. (உ-ம்.) "புரப்போர்புன்கண்பாவைசோர"(புறநா. உசுடு.) 3. கொல்லியம்பாவை. (உ-ம்.) "ஒப்பரும்பாவைபோன்றுறையுமென்பவே" (சிந்தா. நாம்க. ககூஅ.) 4. சித்திரப்பாவை. (நன்னூ. பொதுப். சo.) 5. பதிமை, பிரதிமை. 6. பெண், உவமை. (ஆகுபெயர்.)

பாவைக்கூந்து—பாவையாட்டுதல்.(உ-ம்.) "தோற்பாவைக்கூத்தும்" (சி. சி. ச: உச.)

பாவோடல்— } நெய்வார்தொழிலினுள்
பாவோடுதல்– } று. (வழக்.)

பாவோதயம் — பாவகத்தோற்றமென்னுமணி. (குவல. கoடு.)

பாழ்—1. அழிவு. 2. கெடுதி. 3. சூனியம். (உ-ம்.)"வெறும்பாழ்விளைந்தசுகஞ்சொல்லில்" (ஒழிவிலொ. சத்திநி. உஎ.) 4. தெரிநிலைப்பகுதி. 5. நட்டம். 6. பாழ்நிலம். (சூ. நிக. டு: உக.) 7. புருடன். (பரிபாடல்.) 8. வறுமை. (புறப்-மாலை.) (1, 2, 4, 5-வழக்.)

பாழ்க்குதல்—சூனியமாக்கல். (வழக்.)

பாழ்த்தல்—பாழாகுதல். (வழக்.)

பாழ்நிலம்—கரம்பு. (சூ. நிக. டு: உக.)

பாழ்படுதல்—அழிதல். (வழக்.)

பாழாக்கல்— } அழித்தல். (வழக்.)
பாழாக்குதல்– }

பாழாதல்—அழிதல். (வழக்.)

பாழி — 1. அகலம். (சூ. நிக. அ: கஉ.) 2. ஆகாயம். (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க. 3. ஊர். (பிங்கல. சஎடு.) 4. சயநம். (சூ. நிக டு: டுஅ.) 5. சிறுகுளம்; இது: திசைச்சொல். (நன்னூ. பெயரி. ககூ. உரை.) 6. பகைவரூர். (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. உ.) 7. பதம். (சூ. நிக. கo: கூ.) 8. பாழ். 9. பெருமை. (உ-ம்.) "பாழ்வெஞ்சிறையுவணமும்" (உபதேச. சூராதி. கூ.) 10. முனிவர்வாசம். (உ-ம்.) "எங்குமமணர்பாழிகளாய்" (பெரியபு. தண்டி. ச.) 11. மூழைஞ்சு. (உ-ம்.) "பாழிமால்வரையெறிதிரை" (கந்தபு. நகர. கூ.) 12. வலி. 13. விலங்கின்பகுக்கை. (8, 12, 13-பிங்கல. நிக. கூஅஉகூ.)

பாழ்க்கிறைத்தல் — பயனற்றநிலத்துக்கு நீரிறைத்தல். (உ-ம்.) "ஏழைத்தொழும்பனேனைத்தனேயோகாலமெல்லாம் – பாழுக்கிறைத்தேன்" (திருவாச. திருத்தோ. கசூ.)

பாளச்சீலை—மருந்துபூசிக்காயவைத்தபுடவை. ஒரு குழூஉக்குறி.)

பாளம் — 1. உலோகக்கட்டி. 2. சிலையின்கிழிவு. 3. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.) (1, 2-வழக்.)

பாளி—பாசறை. (பிங்கல. சுஉச.)

பாளித்தியம்-ஒருநூல்.(யாப்.காரி.க.மூகவு.)

பாளிதம் — 1. கண்டசருக்கரை. 2. கருப்பூரம். (பிங்கல. கஙடுகூ.) 3. குழம்பு. 4. சந்தனம். (தைல. தைலவ. கசச.) 5. சோறு. 6. பட்டுப்புடவை. (1, 3, 5, 6-சூ. நிக. கச: ளகரவெ. ரு.)

பாளீபாஷை — வடமொழிப்பகுதியாகவுடைய பாஷைகளுள் முந்தியது. (மணிமே.)

பாளை—கமுகு, தெங்கு, பனைமுதலியவற்றில் வரும்பாளை. (உ-ம்.) "பாளையோதியொருதிங்கள்பார்த்தனள்" (சிவரக. மேரு. உகூ.)

பாளையகாரன் — 1. அரசர்க்குக்கீழ்ச் சிலசேனையோடும் ஒவ்வோர்புரங்கட் கதிகாரியாயிருப்போன். 2. படைத்தலைவன். பாளையம்-படை. (1, 2-வழக்.)

பாளைப்பருவம்-பாலப்பருவத்திற்குமுந்தியகருவிலொருபருவம். (பன்னூற்றிரட்டி. கஙஙங.)

பாளையம்—1. படை. 2. பாசறை. (பிங்கல. சுஉச.) (1, 2-வழக்.)

பாற்கடல்— சத்தசமுத்திரத்தொன்று. "பாற்கடலாரமுதங்கெழுமித்தழைத்து" (அரிச்ச. நாட்டுப். உ.)

பாற்கடற்பிறந்தாள்—இலக்குமி. (சூ. நிக. க: ஙசா.)

பாற்கரம் — உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

பாற்கரன்—ஆதித்தன். (சூடா. க: ருடு.)

பாற்கரியவாதம் — ஏகான்மவாதம் நான்குவகையுளொன்று; இது: பிரமமேசடமுஞ்சித்துமாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது என்றும், அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை அறியாமையினுற்பந்தமாயிற்றுஎன்றும்,பரமார்த்தத்திலொரு பொருளேயென்றும், வேதாந்த ஞானத்தான் உடம்பிற்குவேறுகிய ஆன்மரூபம் விளங்குமென்றும் வாதிக்கும்வாதம். (சி.சி.பா.)

பாற்கரியன்—மாயையிற்பிரபஞ்சந் தோன்றுவதில்லைப் பிரமத்தினின்றுந்தோன்றுமென்பவன். (சி. சி. க: உஅ. மூகம்.)

பாற்கரியோன்—தேவேந்திரன். (தைல. தைலவ. கச.)

பாற்குநம்-
பாற்குநி— } உத்திராநாள்.(பிங்கல.உருo.)

பாற்கெண்டை-ஒருமீன். ஒருகுழூஉக்குறி.

பாற்கோவ்வை—ஒரு கொவ்வை. (வழக்.)

பாற்சுண்டை—ஒருவகைச்சுண்டை. (வழக்.)

பாற்சுறு—ஒரு சுறுமீன். ஒரு குழூஉக்குறி.

பாற்சொற்றி—1. பாற்சோற்றிச்செடி.(பிங்கல. உஅகக.) 2. பொற்றிக்கீரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பாற்பரியாயம்—பாலின் நிலைமை. (மணிமேகலை.)

பாற்பீர்க்கு—வெள்ளைப்பீர்க்கு. (வைத்தியமூ. அகராதி.)

பாற்புறண்டி-சிறுஅம்மான்பச்சரிசி.(வைத்தியபரி.)

பாற்மகற்பம்-பதுமகற்பம். (உ-ம்.) "நவின்றகற்பத்-தெடுத்தகலேழாங்கற்பம் பாற்மகற்பம்" கூர்மபு. பிரமா. கக.) [பாத்மம், பாற்மம் என்றுயிற்று.]

பாற்றல்—நீக்குதல். (உ-ம்.) "ஆசமநமாகுமறலினெடுகூட்டுதலும் – பாசத்தைப்பாற்றும் பதிக்கு" (சைவச. நிகூசு.)

பாற்று—உரியது. (உ-ம்.) "செல்வமொன்-றுண்டாகவைக்கற்பாற்றன்று" (நாலடி. க: க.)

பாற்றுத்தம்—வெண்டுத்தம். (வழக்.)

பாற்றுளி—சுக்கிலம். (உ-ம்.) "பாற்றுளி பவளநீர்பருகி" (சிந்தா. மூத்தி. அஎ.)

பாற—சிதர. (சிந்தாமணி. கசக.)

பாறல்–1. அடிப்பறிதல். (வழக்.) 2. இடபவிராசி. (பிங்கல. உஎo.) 3. எருது. (சூ.நிக.கூ: கச.) 4. ஓடல். (உ-ம்.) "பட்டிமை"பார். 5. நீங்கல். (உ-ம்.) "பயிலுறுபாவங்கள்பாறப்பெற்றுளாய்" (சிவரக. சிவஞடியார். உகூ.)

பாறு—1. கழுகு. (உ-ம்.) "பாரிடங்கள்" பார். 2. பருந்திலொருபேதம். (பாரதம். பதினேழும். நிநி.) 3. பாறல். (உ-ம்.) "பாறிலுயிர்" (வேதா. சூ. கஙகூ.) [முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.] 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பாறுதல் — 1. அடிப்பறிதல். (வழக்.) 2. ஓதல். (உ-ம்.) "பதுமகனைக்கொடுபோகும்பத்துமூகன்போற்பாறுதலும்" (சேதுபு. வேதாள. கசச.)

பாறை — 1. கற்பாறைமுதலியன. (உ-ம்.) "பாரைக்குநெக்குவிடாப்பாறைபழுமரத்தின்–வேருக்குநெக்குவிடும்" 2. ஓதல். ஐ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பாறையுப்பு—ஒருப்பு. (வைத்தியநூல்களிலறிக.)

பான்–1. ஒருதெரிநிலைவினையெச்சவிகுதி. (உ-ம்.) "உண்பான்வந்தான்" 2. பத்தினோர்திரிபு. (உ-ம்.) "ஒருபான்"

பான்மயக்கம் — ஒருபாற்குரியசொல் வேறொருபாற்குரிய சொல்லுடன் வழங்கல்.

பான்முட்டான்–ஒருமீன். ஒரு குழூஉக்குறி.

பான்முடங்கி — ஒரு பூடு; அது: வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

பான்மை—1. ஊழின்றன்மை. (திருக்கோவை. இயற்கைப்புணர்ச்சியுரை.) 2. குணம்.

(சூ. நிக. அ. எக.) 3. தகுதி.(உ-ம்.)"ஆனபான் மையிலோர்தவிசிருத்தினன்" (கந்தபு. பிரம யாக. கo.) 4. தன்மை. (உ-ம்.)"ஒன்றுமறியாத பான்மையறிவுயிர்க்குண்டோ" (இன்னிசை. கடு.)

பான்மையிற்று—பகுதியுடையது. (சிந்தா மணி. களக.)

பானம்—1. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 2. பருகுதல். (பிங்கல. ககடுஎ.)

பானல்—1. கருங்குவளை. (உ-ம்.) "பானல் பூத்தவெள்ளத்துப்பெரியகண்ணர்" (இராமா. உலாவிய. ச.) 2. கள். 3. மருதநிலம். (சூ. நிக. டு. கூ..) 4. வயல். (பிங்கல. டுஎக.) 5. வெற்றிலை. (2, 5-வைத்தியபரி.)

பானுள் — 1. நடையாமம். (உ-ம்.) "குன்று குளிர்ப்பன்னகூதிற்பானுள்" (நெடுநல். கஉ.) 2. பாதிநாள். (தைலவ.)

பானிதம்—சர்க்கரை. (வைத்தியபரி.)

பானியவல்லி — வலப்புரிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பானிறவண்ணன்—பலபத்திரன். (உ-ம்.) "நீனிறவண்ணனென்றுநெடுந்துகில்கவர்ந்து தம்முன்-பானிறவண்ணனேக்கிற்பழியுடைத்தென்றுகண்டாய்" (சிந்தா. நாமக. கஅo.)

பானுபலை—வாழை. (வைத்தியபரி.)

பானை—மிடா. (சூ. நிக. எ: சுடு.)

பானைவெடிச்சான்—பிளவைக்கொல்லி. (வைத்தியபரி.)

பி.

பிக்கம்—இருவேலி. (வைத்தியபரி.)

பிக்கு—1. குழப்பம். (வழக்.) 2. பிசகு. (உ-ம்.) "பிக்குச்சொல்லாமலேகொக்குப்படுக்கவே" (திருக்குற்றாலக்குறவஞ்சி.)

பிகபந்து—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிகம்—குயில். (பிங்கல. உகூஅ.)

பிகராகம்— }
பிகவல்லபம்– } மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிகன்—பசளை. (வைத்தியபரி.)

பிகாங்கம் — ஒரு புள். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிகாநந்தம்–வசந்தகாலம், குயிலுக்கு ஆனந்தந்தருவதாகிய காலமென்க. (வழக்.)

பிகி—பெண்குயில். (வைத்தியபரி.)

பிசு–1. இறக்கம். 2. பெலன். (1, 2-வழக்.)

பிசுதல்–தளர்ந்ததைவலிதாக்குதல். (வழக்.)

பிதுப்பட்டை–குதிரைமேற் சேணங்கட்டும் வார். (வழக்.)

பிதுவு—பிகு. (வழக்.)

பிங்க—வித்தியாகலையில் வித்தைதத்துவத்திலிருக்கும் இரண்டு புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பிங்கம்—பூனை. (வைத்தியபரி.)

பிங்கல — 1. பிங்களஎன்னும் வருடம். 2. வித்தியாதத்துவத்திருக்கு மாசாரியதசகரிலொருவன். (வி-ணி. உஎச.)

பிங்கலகேசி — சுமாலிபுத்திரி, அக்கிரகேசன் தேவி. (அபிதாநசிந்.)

பிங்கலந்தை—பிங்கலன் என்பவனுற்செய்யப்பட்ட நிகண்டு. (வழக்.)

பிங்கலம்—1. பிங்கலமென்னு நிகண்டு. (நன்னூல். உரியியல். ககக.) 2. பித்தளை.(வைத்தியபரி.) 3. பொன். (சூ.நிக.கக: ஙகரவெ. டு.) 4. பொன்மைநிறம். (சூ.நிக.அ:உக.) 5. வடக்கு. (5-உதாரணம். வந்துழிக்காண்க.)

பிங்கலலோகம்—பித்தளை.(வைத்தியபரி)

பிங்கலன்–1. குபேரன். (உ-ம்.) "நிதிக்குப் பிங்கலன்பதத்துக்கிந்திரன்நிறத்திற்கந்தனென்றிவரோரை" (திருப்பு. சுகூ.) 2. சதருத்திராரில் அக்கினிதிக்கிலிருக்கும் தசருத்திராரிலொருவன். (வி-ணி. உஎo.) 3. பிங்கலந்தையென்னும் நிகண்டுசெய்த ஒராசிரியன். பிங்கலமுனிவர் என்றும் பெயருண்டு. (அபிதாநகோ.)

பிங்கலாட்சன்—கன்மேந்திரியதத்துவபஞ்சகத்திலிருக்கும் பஞ்சபுவனபதிகளிலொருவர். (வி-ணி. உஎஉ.)

பிங்கலை—ஆந்தை. (சூ. நிக. கூ: சுo.) 2. ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உகூஅ.) 3. பத்துநாடிகளிலொன்று; இது: சுழிமுனையிலேதோன்றி யிடைநாடியோடு கத்திரிக்கோல் போலப் பக்கமாறி வீணைதண்டுக்கு வில்லு நாணிட்டாற்போலக் கபாலத்தைச்சுற்றிக் குதிரைமுகமாய் நாசியளவும் நிற்கும். (த. வி.) 4. பார்வதி. பொன்னிறமுடையவள் என்றபடி. 5. பார்வதிதேவியின்மூழியரிலொருத்தி, கவரி வீசுபவள். (அபிதாநசி.)

பிங்கள—1. நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத்துவத்துள்ள நூற்றெட்டுப்புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) இது: அக்கினிதிசையிலுள்ள பத்துப்புவனங்களுளொன்றுக விளங்குகின்றது. (சி. சி. அ: மறை.) 2. வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடத்தில் ஐம்பத்தோராவதாண்டு.

பிங்களம்—களிம்பு. (வழக்.) (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிங்களர் — கைலாசமேற்குவாயிற்காவலர். வாயுதிக்கிலிருப்பவர். (அபிதாநசிந்.)

பிங்களன்–அயோகவப்பெண் பார்ப்பானைக் கூடிப்பெற்ற பிள்ளை. (உ-ம்.) "அயோகவப் பெண்பார்ப்பாற்கீன்றசேய் பிங்களன் பேர்" (சூத. சிவமா. கஉ: கஉ.)

பிங்களித்தல்—அருக்களித்தல், அருவருத்தல். (வழக்.)

பிங்களை—தென்றிசையானைக்குப் பெண்யானை. (உ-ம்.) "அட்டதிக்கயங்களின்பிடிகள்" பார். (அபிதாநசி.)

பிங்காசி—அவுரி. (வைத்தியபரி.)

பிங்கி—வன்னிமரம். (வைத்தியபரி.)

பிங்குசம்—பிங்குச்சம். (உ-ம்.) "கணிப்புதுமலர்ச்செஞ்சூட்டுநுதற்குளக்கந்நிமாதர்-மணிக்கருங்கதுப்பிள்காந்தட்பிங்குசம்வழுவ" (இரகு. நாட்டெ. நு0.) [விகாரம்.]

பிச்சடம்—1. ஈயம். 2. துத்தநாகம் (1, 2-தைத்தியபரி.)

பிச்சம்—1. ஆண்மயிர். (சூ. நிக. கக: சகரவெ. சு.) 2. இருவேவி. (மலையக.) 3. இறகு. (உ-ம்.) "பிணிப்புறகொடிகளிற்பிச்சமேல்விரித்-தணிக்குலமஞ்ஞைகளகவியாலுவ" (சேதுபு. கந்தமா. ஙச.) 4. காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.) 5. பீலிக்குட்டை. (சூ. நிக. கக: சகரவெ. சு.) 6. வெண்குடை. (உ-ம்.) "பிச்சவெண்குடையார்பலர்" (திருவிளை. நரிபரி. ஙஉ.)

பிச்சர்—பித்தர், மருளர். (வழக்.)

பிச்சாடநம்–இரக்குதல். (உ-ம்.)"பிச்சாடநவமணிமாலை"

பிச்சாந்தேகி — மூன்றவருணத்துப் பிரமசாரிகள் பிச்சையேற்கும்போது கூறும் வாக்கியங்கள். இவ்வாக்கியங்களுடன் அந்தணர் பவதிச்சொல்லை முதலிலும், அரசர் பவதிச்சொல்லை யிடையிலும், வைசியர் பவதிச்சொல்லைக் கடையிலும் வைத்துக்கூறியேற்பது மரபு. (காஞ்சிபு. ஒழுக்க. கஉ.)

பிச்சி–1.ஒருமல்லிகை. சோழதேசத்திற் சாதிப்பூவென்பர்.2.சிறுசண்பகம்.(வைத்தியபரி.)

பிச்சிலம்—1. ஆணம். 2. ஈரம். 3. கஞ்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிச்சு—1. பித்து. (உ-ம்.) "பெரும்பிச்சுத் தரும்பெருமான். (திருவாச. அடைக்கல. ங.) 2. மயல். (உ-ம்.) "பெரும்பிச்சையளித்தகல்வார்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உக.) 3. மூளை. (பி. நிக. ஙஎஎ.)

பிச்சை—1. இரப்பு. (உ-ம்.) "பின்பிச்சை கொண்டுவர" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உக.) 2. வத்தகுக்கொடி. 3. வாழை.(2,3-வைத்தியபரி.)

பிச்சைநாலுவகை — சாந்தாநிகபிச்சை, கணபிச்சை, மாதுகரிபிச்சை, அயாசகபிச்சை என்பனவாம். [வ-று.] "சாந்தாநிகபிச்சைதக்கணமாதுகரி-யாய்ந்தார்க்கயாசகமுமாம்" என்னுஞ்செய்யுளாற்பெறப்படும். (சைவச. பொது. உருள.)

பிசக்கு — 1. பிசகு. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிசக்குதல்—தடுத்தல்.

பிசகடி—தடை. (வழக்.)

பிசகம்–எட்டிக்கொட்டை.(வைத்தியபரி.)

பிசகு—1. ஆட்சேபம். 2. தப்பிதம். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (1, 2-வழக்.)

பிசகுதல் — 1. தவறுதல். 2. விலகுதல். (1, 2-வழக்.)

பிசங்கம்–பொன்மைகலந்தசிவப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசங்கல்—நலங்கல், வருந்தல். (வழக்.)

பிசங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிசங்குதல்—நலங்கல். (வழக்.)

பிசண்டம் — மிருகத்தின்முதுகு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசண்டிலன்–பெருவயிறுள்ளவன். (வழக்.)

பிசநம்—செஞ்சந்தநம். (மலையக.)

பிசம்—1. இறகு. 2. தாமரைவளையம். (உ-ம்.) "அமிர்தை"பார்.

பிசல்—எருத்துத்திமில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசவ்வியம்—பருத்தி. (வைத்தியமூ.அக.)

பிசறல்—கலத்தல். (வழக்.)

பிசறுதல்—1. கலத்தல். 2. செறிவித்தல். (சி. சி. உ: நுஉ. ஞாநப்.)

பிசாசி—சடாமாஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பிசாசகை–ஓர்நதி; இது: இருக்ஷபர்வத்தி லுற்பத்தியாவது. (அபிதாநசி.)

பிசாசம்—1. பேய். (பிங்கல. உ0க.) தால தேகத்திற்குவிதித்த ஆயுளினளவை மூடியு மூன்றேகநீங்கி வாயுவினுருவடைந்து, கால வளவைநோக்கியிருக்கும் அந்தராண்மா என்பர். (அபிதாநசி.) 2. பேய்க்கரும்பு. (மலையக.)

பிசாசர்—ஒருவிதத் தேவவகுப்பினர். (அபிதாநசி.)

பிசாவப்பிரியம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிசாசன்–1.இராவணசேநாதிபதிகளுளொருவன்; இவன்: இலக்குமணராற் கொல்லப்பட்டவன். (இராமா. மந்திரப். சஉ.) 2. பேய்க்குணமுடையோன். (வழக்.)

பிசாசி — சடாமாஞ்சில். (தைல. தைலவ. கஙங.)

பிசாசிகை-ஙிணற்றப்பெண்தவளை.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிசாசு—1. சடாமாஞ்சில். (தைல. தைலவ. கஉஎ.) 2. பிசாசம். (பிங்கல. உ0கூ.)

பிசாரதம் — நூதனம். (உ - ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிசாரம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிசி—1. அரும்பொருள். 2. சோறு. 3. நற் பொருள். (பிங்கல. நிக. உ0ருஅ.) 4. பொய். 5. பொன். (சூ. நிக. சு: க.) (1, 2, 4-கக: சகர வெ. ங.)

பிசிதம்—1. ஊன். (உ-ம்.) "பிறவியிற்பெ ரியநோக்கிற்பிசிதமுண்ழெலும்பெற்றி" (இரா மா. நாகபாச. கஎ.) 2. சதகுப்பை. 3. நீர். 4. வேம்பு. (3, 4-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. ங.) (2-வைத்தியபரி.)

பிசிதர்—அசுரர். (உ - ம்.) "பிசிதர்தம்வாய் நிணங்கக்க" (கந்தரல. அஅ.)

பிசிதவூணர்—பிசிதாசநர். பிசிதம்-ஊண்.

பிசிதாசநர்—இராக்கதர். (உ-ம்.) "அருமாத வர்பிசிதாசநரமுதாசநர்" (சேதுபு. இராமனரு. கடுஎ.)

பிசிர்—1. ஊற்றுநீர். (பரிபாடல்.) 2. திவலை. (உ-ம்.) "வரைமருள்புணரிவான்பிசிருடைய" (பதிற்றுப். உ: க.) 3. பாண்டிநாட்டிலுள்ள தோரூர். (உ-ம்.) "தென்னம்பொருப்பனன்ஞ ருள்ளும்-பிசிரோனென்பவெனுயி ரோம்பு ந னே" (புறநா. உகடு.) 4. மழைத்துளி. (பதிற் றுப்பத்து.)

பிசிர—துளியாகச்சிதற. (பதிற்றுப்பத்து.)

பிசிராந்தை—ஒரு புலவன். (உ-ம்.)"இரும் பிசிராந்தையடியுறை" (புறநா. சுஎ.) கோப் பெருஞ்சோழனண்பனென்று கூறுவர். (அபி தாநசி.)

பிசின் — 1. சாம்பிராணி. 2. நீர்வஞ்சி. 3. பஞ்சிநூல். 4. மரப்பிசின். 5. வெட்டுக்குருத்து. (1, 2, 3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

பிசினி—1. பசை. 2. கள். (வைத்தியபரி.)

பிசினேறி—ஒரு மரம். (வழக்.)

பிசு—பருத்தி. (மலையக.)

பிசுக்கு—1. விலக்குரியபொருளைப்பெற்ற பின், சிறிதுவாங்குதல். (வழக்.) 2. பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

பிசுகம்—உத்தாமணி, வெலிப்பருத்தி. (தைல. தைலவ. உகூ.)

பிசுதுதல்—கொசறுதல். (வழக்.)

பிசுதூலம்—பருத்தி. (மலையக.)

பிசுநத்தநம்—லோபத்தன்மை (வழக்.)

பிசுநம்—1. உலோபம். (வழக்.) 2. புறங் கூறல். (சூ. நிக. க0: கூ.) 3. பருத்தி. 4. மஞ் சள். (3, 4-வைத்தியபரி.)

பிசுநன் — 1. உலோபன். 2. கோளன். 3. பொய்யன். (சூ. நிக. கக: சகரவெ. க0.)

பிசுநி—பிசுநன்.

பிசுபிசுத்தல்-
பிசுபிசுப்பு— } பிசுபிசுப்பு. (வழக்.)

பிசுபிசெனல்-பிசுபிசுப்புக்குறிப்பு.(வழக்.)

பிசுமத்தம்—
பிசுமந்தம்— } வேம்பு. (மலையக.)

பிசுலம்—1. நீர்க்காகம். 2. பிஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிசுனம் — பருத்தி. 2. மஞ்சள். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பிதூகம்—வேலிப்பருத்தி. (மலையக.)

பிசைதல்-குழைத்தல். (உ-ம்.)"குடர்மாலை யிட்டெல்பிசைந்ததே" (கூர்மபு.தக்கவமி.எங.)

பிசைவு—சேர்த்துக்கலத்தல். (வழக்.)

பிஞ்சகம்-1. கொலை. பிஞ்சம் பிஞ்சகமென வந்தது. 2. தலைக்கோலம். பிஞ்ஞகம் என்பது பிஞ்சகமென மருவினதாம்.

பிஞ்சகன் — 1. கொலைகாரன். 2. சிவன். (சூ. நிக. க: கூ.)

பிஞ்சநம் — பஞ்செஃகும்வில். எஃகுதல்-நொய்தாக்கல்.

பிஞ்சம்—1. இறகு. (பிங்கல. உஙகச.) 2. கொலை. 3. சத்திசாரணை. (வைத்தியபரி.)

பிஞ்சாரம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2. கருமைகலந்தசிவப்பு. 3. பொன். 2, 3. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சலம்—தருப்பை. (வைத்தியபரி.)

பிஞ்சாநம் — பொன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிஞ்சிதை—கொட்டையின்பிஞ்சு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்சு—இளங்காய். (உ-ம்.)"பிஞ்சுபூவுடன் கவர்ந்தான்" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. உச.)

பிஞ்சை—1. பிஞ்சு. 2. மஞ்சள். (வைத் தியபரி.)

பிஞ்சோலம் — இலைமுதலியவற்றாலெழு மொலி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிஞ்ஞகம்—தலைக்கோலம். (உ-ம்.) "கொன் றைகமழ்முடியோனும்பிஞ்ஞகத்தைப் பின்னல் படுகுஞ்சியாக்கி" (பாரத.அரிச்சுநன்றவ. அங.)

பிஞ்ஞகன்—சிவன். (உ-ம்.) "பெண்ணொரு பாகம்வைத்தபிஞ்ஞகனுருவுகாட்டும்" (கூர்மபு. காப்பு.) [தலைக்கோலத்தையுடையவனென்ற படி.]

பிஞ்ஞை—பின்னை, நப்பின்னை. (சிலப்.)

பிட்டதல்—பிள்ளச்செய்தல். (வழக்.)

பிட்சகர்—யாசகர். (பராச.)

பிட்சு—யசர்வேதஉபநிடதத்தொன்று.(கந். நவ. கஅ.)

பிட்சை—யாசகம். (வழக்குண்டு.)

பிட்டங்கோற்றன்—ஓர்வள்ளல்.(அபிதாநசி.)

பிட்டபேடணநியாயம்—சகத்திரநியாயங்களுளொன்று. (மீமாமிசையிலறிக.)

பிட்டம்—1. இடித்தமா. (தைலவ. பாயிரம். உஅ.) 2. சகநம். 3. மாவு. (சூ. நிக. சு: உரு.)

பிட்டர்—ஆடுதின்னுப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பிட்டல்—பிட்குதல். (உ-ம்.) "பிட்டெவிரு பிளவெனவிழவுதிரமுநனிபெருக" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. கஙஙு.)

பிட்டி—சகநபக்கம், வழக்கம்.

பிட்டிமம்— } ஏலம். (மலையக.) (வைத்
பிட்டிலம்— } தியபரி.)

பிட்டு—ஒருவகைச்சிற்றுண்டி. (உ-ம்.) "பிட்டினைவிற்றுண்பேற்கு" (திருவாத. மண். உருு.)

பிட்டை—அண்டவாதம். (வழக்.)

பிடக்து—வைத்திபன். (உ-ம்.) "பிணியர்க் குரியபிடக்குளத்தையொப்பர்" (தைல. பாபிர. ச.)

பிடகம்—1. ஆதிபுத்தனுடைய தண்ணங்காரன்முதலிய இருபத்துநான்கு புத்தர்கள்மரபில் உபதேசக்கிரமத்தாற்செய்யப்பட்டநூல்; அது: விநயபிடகம், சூத்திரபிடகம், அபிதன்மபிடகம்எனப் பலவகைப்படும். (த. நி. போ. கசுக.) [புத்ததன்மசங்கம் என்னும் மூன்றுமணிகளும் யாதோரிடையூறின்றி இருத்தற்கிடனாய்க் கூடைபோலுதலின் பிடகமாயிற்றென்பர்.] (மணிமே. உசரு.) 2. கல்விநூல். (பிங்கல.நிக. உ0ருஎ.) 3. கூடை. (மணிமே.)

பிடகர்—வைத்தியர். (உ-ம்.) "பிடகர்சொல்வார்" (தைல. தைலவ. கஙு.)

பிடகன்—1. புத்தன். 2. வைத்தியன்.

பிடகை—கூடை. (உ-ம்.) "கொம்பனூர்கள் பூம்பிடகைகொண்டனைய" (பெரியபு. திருக்குறிப்பு. ருகு.) குடலையென்றுங்கூறுவர். பூந்தட்டு என்பர். (பத்துப். நெல்நல்வாடையில்.)

பிடங்கம்—பெருவெள்ளரி.(வைத்தியபரி.)

பிடங்து—ஆயுதங்களின் பிற்பக்கம். (வழக்.)

பிடர்—புறங்கழுத்து. (உ-ம்.) "அடங்குபிடர்க்குளமைந்தவுளத்திரள்" (சிவரக. தேவியிமயம். கஙு)

பிடர்த்தலை—பிடர். (பிங்கல. நிக. க0ஙo.)

பிடரி—பிடர். (வழக்.)

பிடவம்—1. ஒருசெடி, குட்டிப்பிடவம். (உ-ம்.)"பிடவமுமயிலையும்"(சிலப். புறஞ்-தை. கருஅ.) 2. ஒருமரம். பிடா என்பது பிடவம் என வந்ததென்பர்.

பிடவு—பிடவம். (சிலப்.) பிடாச்செடிஎன்பூர் பதிற்றுப்பத்தில்.

பிடவூர்—சோழநாட்டிலுள்ளதோரூர்.(உ-ம்.) "நெடுங்கைவேண்மானருங்கடிப்பிடவூர்" (புறநா. ஙஎருு.)

பிடா—ஓர்மரம். (உ-ம்.) "மருதுபோதிபிடாவெஞ்மை. (காஞ்சிப்பு. சனற்குமார. சு.)

பிடாரம்—வைத்தியவாகடம். (வழக்.)

பிடாரன்—பாம்புபிடிப்போன். (வழக்.)

பிடாரி—காளி. (வழக்.)

பிடி—1. ஏலம். (வைத்தியபரி.) 2. ஒட்டகம், யானை, கவரி இவற்றின்பெண். (சூ. நிக. ஙு: ஙசு.) 3. கிரகிப்பு. 4. கைப்பிடி. (உ-ம்.) "சிவனடியார்தமக்கொருபிடியநம்"(சிலப்.பசாசு மோசந. ஙருு.) 5. நால்விரல்கொண்ட அளவு. 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "கைப்பிடிசூலம்பாசமுடையகாலன்" (சிவரக. சிவதன்மா. உகு.)

பிடிகம்—பிள்ளைக்கைவேலை.(சூ.நிக.எ:உச.)

பிடிதருவி—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

பிடிச்சராவி—கம்மாளர்கருவியிலொன்று. ஒரு குழூஉக்குறி.

பிடிச்சீலை—கையிற்பிடிக்கிறதுணி. (தைல. தைலவ.)

பிடித்தபிடி—பற்றிக்கொண்டநிலை, விடாப்பிடி. (வழக்.)

பிடித்தம்—வேலைசெய்யாநாட்குப் பிடிக்கப்படுங்காசு. (வழக்.)

பிடித்தல்—1. உட்கொள்ளல், மனத்துக்கிணங்கல். (வழக்.) 2. பற்றல். (உ-ம்.) "சூலம்பிடித்தவீரன்றன்னை"(சிவரக.கத்திரிப்பூ. கருு.)

பிடித்தீராவி—பிடிச்சராவி. (வழக்.)

பிடித்து—கைப்பிடியிலுள்ளது. (உ-ம்.) "தொடிப்புழுதிகஃசாவுணக்கிற் பிடித்தெருவும்-வேண்டாதுசாலப்படும்" (வள். கo ஙஎ.)

பிடித்தொன்றைப்பேசுதல்—பிதற்றுதல். (பிங்கல. உoஎஅ.)

பிடிதம்—பிச்சை. (சூ. நிக. கு: கக.)

பிடிப்பு—1. சுளுக்கு. 2. பிடித்தல். (1, 2-வழக்.)

பிடிபடுதல்—1. அகப்படுதல். 2. தெரிதல். (1, 2-வழக்.)

பிடிபாடு—அகப்படுதல். (வழக்.)

பிடிமானம்—1. அன்பானபற்று. 2. உலோபம். 3. கையிருப்பு. (1, 2-வழக்.)

பிடியல்—1. சீலை. (வைத்தியபரி.) 2. நல்லாடை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிடியாள்—பலபந்தமாகப்பிடித்தஆள்.(வழக்)

பிடிவாதக்காரன்—பிடிவாதி. (வழக்.)

பிடிவாதம்—கொண்டதுவிடமை. (வழக்.)
பிடிவாதி—கொண்டதுவிடாதுநிற்போன். (வழக்.)
பிடுக்து—பீசம். (வழக்.)
பிடுங்கல்—1. கவர்தல். (வழக்.) 2. பறித்தல். (பி. நிக. உகடுஎ.)
பிடுங்துகீரை—தண்டுக்கீரை. (வழக்.)
பிடுங்துதல்—பிடுங்கல். (பி. நிக. உசடுஎ.)
பிண்டக்காப்பு—காப்பதற்குரிய சோற்றுத்திரளை. (வழக்.)
பிண்டகநமம்-பிதிர்க்கிடும்பிண்டக்கிரியை. (வழக்.)
பிண்டகன்-பிதிர்பிண்டமிடுவோன்.(வழக்)
பிண்டகோசம்—வாசனைப்பிசின். (வைத்தியபரி.)
பிண்டசன்—யாசகன். (வழக்.)
பிண்டதன்—பிதிர்பிண்டமிடுவோன்.
பிண்டது—பிளந்தது. (உ-ம்.) "பிண்டது பாரும்" (திருவிளை. யானையெய். ஈக.)
பிண்டப்பிரதானம்—பிதிர்க்குப் பிண்டத்தைத் தானஞ்செய்தல். (வழக்.)
பிண்டப்பொருள்—1. குவிக்கப்பட்ட பொருள், தொகுக்கப்பட்டபொருள். (நன்னூ. பெயரிய. நிகு. உரை.) 2. சடப்பொருள்.
பிண்டபாகரீ—தந்தைமுதல்மூவர். (பராமி. சுடு.)
பிண்டபுட்பம்-1. அசோகு. 2. செவ்வந்தி (1, 2-வைத்தியமூ. அக.)
பிண்டம்—1. உடல். (பிங்கல. ஈஈசை.) 2. உண்டை. (பிங்கல. ஈஅஈஉ.) 3. எண்வகையெச்சத்துளொன்று; அது: உறுப்பின்றிப்பிறப்பது. (உ-ம்.) "உறுப்பில்பிண்டமும்" (புறநா. உஅ.) 4. கருப்பம். 5. கவளம். 6. கற்கண்டு. 7. செவ்வந்தி. 8. சோறு. (சோற்றுத்திரளையென்னுர் புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுரையில்.) 9. தொகைச்சூத்திரத்துக்கு முன்புரைக்கும் பிண்டசூத்திரம். (நன்னூ. பாயிர. உ0.) 10. பலபொருட்டொகுதி. (தொ. சேனா. ஈ0.) 11. பிச்சை. (சூ. நிக. ஈக: தகரவெ. சு.) 12. பிதிர்தேவரைக்குறித்துப்பிண்டித்திடுமுணவு. (உ-ம்.) "ஒன்றுகாதலொடுகடுகுகொண்டதொருபிண்டநல்கில்" (சேதுபு. பாவநாச. அ.) இவ்வுணவு விளாங்கனிப்பிராமணமாகஇடுவதென்பர். 13. மாமிசம். 14. வெல்லம். (4, 5, 8-வழக்.) (6, 7, 13, 14-வைத்தியபரி.)
பிண்டரோபணம்—நாரத்தை. (வைத்தியபரிபா.)
பிண்டவுரை—பொழிப்புரை. (யாப். காரி. க. உரை.)
பிண்டவிருத்தி—சரீரத்தை விருத்திசெய்தற்கிரியை (உ-ம்.) "அங்நப்பிராசனம்"பார்.
பிண்டாகழலம்—சாமரைவளையம். (வைத்தியபரி.)
பிண்டாண்டம்—அண்டமும் பிண்டமும். பிண்டம்-சரீரம்.
பிண்டாப்பிரம்-ஆலங்கட்டி.(வைத்தியபரி.)
பிண்டாயசம்—உருக்கு. (வைத்தியபரி.)
பிண்டாரி—கொள்ளைக்காரன். [தெலுகு.]
பிண்டி—1. அசோகமரம். (உ-ம்.) "பொலம்பூம்பிண்டிநலங்கிளர்கொழுநிழல்" (சிலப். நாடுகாண். உக.) 2. ஒற்றைக்கை; இது: புறக்கூத்திற்குரியது. (சிலப். அரங்கே. கஅ.) 3. குவிக்கப்பட்டது, தொகுக்கப்பட்டது. 4. தினைமா. (சூ.நிக. சு: உடு.) 5. நெல். ப. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. பிண்ணாக்கு. 8. புகர்பூசம். (சூ. நிக. க: எ0.) 9. மா. (5, 7, 9-வைத்தியபரி.)
பிண்டிகை—ஆசனம். (வழக்.)
பிண்டித்தல்—குவித்தல், தொகுத்தல்.
பிண்டித்து—திரண்டு. (சிந்தாமணி.)
பிண்டிதகம்—மருக்காரை. (வைத்தியபரி.)
பிண்டிதம்—காரைச்செடி. (வைத்தியபரி.)
பிண்டிபாலம்-எறியாயுதம். (உ-ம்.)"அடுத்தபிண்டிபாலந்தனைஎடுத்தடித்திடுவீர்"(சிவரக. நாரதஉபதேச. கச.) சீவகசிந்தாமணியில், தலையிலே பீலிகட்டப்பட்டு எறிவதோர் படையென்பர்.
பிண்டியான்—அருகன். (உ-ம்.) "உண்டுமில்லையுமெனத்தடுமாற்றநூலுரைத்த-பிண்டியானுரைகொண்டு" (திருவிளை. மாயப். நி.)
பிண்டிரம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)
பிண்டிவாளகம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)
பிண்டிகரணம்—உண்டையாக்கிடுதல். (வழக்.)
பிண்டிகரம்—தொகுப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
பிண்டிதகம்—மருக்கொழுந்து. (வைத்தியபரிபா.)
பிண்டிரம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)
பிண்டோற்பத்தி—தந்தையின்றுதுவடனிருந்தவுயிர் தாயின் கருப்பையிற்புக்குக் குழவியாகிப் பின் பூமியிற்பிறப்பது. (அபிதாநசி.)
பிண்ணாக்து-எள்ளுமுதலியவற்றினரைப்பு. (வழக்.)
பிண்ணாக்துக்கீரை—ஒருகீரை. (வைத்தியமூ. அக.)
பிண்ணாக்துப்பூண்டு—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பிண்ணியாக்கம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)

பிணக்கம்—பிணங்கல். (பிங்கல. ககக0.) அம்-சாரியை.

பிணக்கன்—மாறுபாடுடையவன். (உ-ம்.) "களிமடி.....பிணியனேழை" (நன் ஙக.)

பிணக்காடு—சுடுகாடு. (சூ. நிக. நு: நுக.)

பிணக்கு—1. ஊடல், ஆடவர் மாதர் கலவிக்கு முன்னிகழுங்கலகம். 2. ஒரு பொருளைப்பற்றி இருவர்க்குளமாறுபாடு. (உ-ம்.) "பிணக்கறக்கு-மூத்தோரையில்லாவவைக்களனும்" (திரிகடு. க0.) 3. நெருக்கம் (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிணக்குதல்—கலகஞ்செய்தல். (வழக்.)

பிணங்க—நெருங்க.(உ-ம்.)"மாந்தர்பிணங்கவேட்டான்" (சிந்தா. குணமாலை. உகங.)

பிணங்கல்—1. கலகித்தல். (சி. சி. ச: எ. சிவாக்.) 2. குழம்புதல். 3. நெருங்கல். 4. பின்னல். 5. மாறுபடுதல். (2, 3, 4, 5 வழக்.)

பிணங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிணங்குதல்—1. குழம்புதல். 2. சண்டை செய்தல். 3. நெருங்கல். 4. மாறுபடுதல்.(உ-ம்.) "உலகிலில்லாநெறிகொண்டுபிணங்குகின்ற திருமறைமுனிவரே"(பெரியபு.தடுத்தாட்.சசு.) 5. பின்னல். (1, 2, 3, 5-வழக்.)

பிணப்பறை—சாப்பறை. (உ-ம்.) "மணப்பறையும்பிணப்பறையாய்" (திருவிளை. பழியஞ்சு. ச0)

பிணம்-1. சவம். (உ-ம்.) "காக்கையுவக்கும் பிணம்" (மூதுரை.) 2. பேய். (பிங்கல உ0கூ.)

பிணம்வீழ்களம்—போர்க்களம். (சூ. நிக. நு: நுக.)

பிணர்—1. கோங்கு. (வைத்தியபரி.) 2. சருச்சரைவடிவு. (சூ. நிக. அ: சூ.)

பிணரம்—சர்க்கரை. (வைத்தியபரி.)

பிணவு—கவரிமா, நாய், புல்வாய், பன்றி யிவற்றின்பெண்பொது.(பிங்சல.நிக. உடுஎசு.) விலங்கின்பெண். (மணிமேகலை.)

பிணவேடில்-பிணநாற்றம். (பட்டணத்தா. பொது. ஙக.)

பிணா—பிணவு. (சூ. நிக. கூ: ஙசா.)

பிணாப்பிள்ளை — பெண்பிள்ளை. (உ-ம்.) "கோயிற்பிணாப்பிள்ளைகாள்" (திருவாச. திருவெண். க0.)

பிணி—1. தளை. (உ-ம்.) "விரகொடுவிளை சங்கடதருவெம்பிணிகொடு" (திருப்பு. நுஙஅ. மதுரைக்காஞ்சியிலுங்காண்க. 2. துன்பம். (உ-ம்.) "சிந்தைவேரூயினர்பிணியிற்றேம்பினர்"(பிரமோ. பஞ்சா. உகூ.) 3. நோய்.(உ-ம்.) "பாத்துணலில்லாருழைச்சென்றுணவின்னுமூத்தவிடத்துப்பிணியின்னு" (இன்னு. உக.) 4. பசிப்பிணி. (கலித்தொகை. உ0.) 5. பந்தம். (உ-ம்.) "பல்லுயிர்க்கும்-பேதஞ்செய்யும்பிணியவிழ்த்து"(திருவிளை.உலவா. கசு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "சிறுகிண்கிணி"பார்.

பிணிக்தலம்—விலங்கு. (உ-ம்.) "பிணிக்குலத்தகவயிற்பிறந்தநோய்கெடுத்-தணித்தகையுடம்பென" (சிந்தா. பதுமை. எ.)

பிணித்தல்—1. கட்டல். (உ-ம்.) "மணிக்கயிற்றூற்பிணித்திழுத்தார்" (சிவரக. சிவதன்மா. நு.) 2. தொடுத்தல். (பரிபாடல்.)

பிணித்தோர்—நோயுற்றோர். (மணிமேகலை.)

பிணிப்பு—கட்டு. (உ-ம்.) "பிணிப்புறுகொடிகளில்" (சேதுபு. கந்தமா. ஙசா.)

பிணிமார்—சேர்த்தற்கு. (உ-ம்.) "துரவுச்சினந்தணித்துபெருவெளிற்பிணிமார்" (மலைபடு. ஙஉக.)

பிணிமிதித்தல் — நெய்வார்தொழிலிலொன்று. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிணிமுகத்தீறை—கருடன். (உ-ம்.) "பிணிமுகத்திறையைநோக்கி' (சேதுபு. பாலோடை. உசு.) பிணிமுகம்-பறவை.

பிணிமுகம்-1. அன்னம். (பிங்கல.உஙகஉ.) 2. பறவைப்பொது. 3. மயில். 4. முருகக்கடவுளின்யானை. (பத்துப்பாட்டு.) (2, 3-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. ஙு.)

பிணியகம்-காவலிடம். (உ-ம்.) "பிறர்பிணியகத்திருந்துபீடுகொழ்முற்றி" (பட்டினை. உஉஉ.)

பிணியன்—நோயாளன். (உ-ம்.) "பிணியனேழை" (நன். ஙக.)

பிணியாளி—நோயாளி. (வழக்.)

பிணை—1. ஆசை. 2. ஒட்டகம், கவரிமா, கழுதை, குதிரை, நாய், பன்றி, புல்வாய், யானை முதலியவற்றின் பெண். 3 கட்டு. மூதனிலத்தொழிற்பெயர். 4. பூமாலை. (உ-ம்.) "வெறிகொண்டமுல்லைப்பிணைமீது" (பெரியபு. கண்ணப்ப. நுஎ.) 5. மரக்கூட்டம். (பரிபாடல்.) 6. மான். (உ-ம்.)"பிணையனவிழியினர்"(அரிச்ச. விவாக. கச0.) 7. பதிற்பொருள். (உ-ம்.) "நான்பிணையென்றுதாழ்ந்தான்" (திருவிளை. இந்திரன்முடி. நுஎ.) 8. மூட்டுவாய். (புறப்பொ. வெ) (1, 2-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. நு.)

பிணைக்காரன்—பிணைகாரன். (வழக்.)

பிணைத்தல்—1. இணைத்தல். 2. கட்டல். 3. தொடுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிணைதல்—1. இணைத்தல். (உ-ம்.) "தண்கயமாமெக்களிரொடுகைபிணைந்து" (புறநா. உசஙு.) 2. கலத்தல். (வழக்.) இருபறவையும் பிணைந்துகொண்டிருந்தன.

பிணைப்படுதல் — பதிலாயிருப்பதற்கு உத்தரவாதியாயுட்படல். (வழக்.)

பிணைப்பு—இணைப்பு. (வழக்.)

பிணைய—தழுவ. (புறப்பொ-வெ.)

பிணையல்—1. இரட்டைக்கை; அது: அஞ்சலிமுதலாகப் பதினைந்துவகைப்படும். (உ.-ம்.) "பிண்டியும்பிணையலும்"(சிலப்.அரங்கே.கஅ.) 2. இரட்டை. 3. கதவுமுதலியவற்றிலிடுமிணைப்புச்சலாகை. 4. மாலை; அது: மலர்களின் முளிரண்டையும் எதிரெதிரே ஒன்றன்மேலொன்றுகப் பிணைத்துவைத்துக் கட்டுகின்ற சரம். (பெரியபு. தடுத்தாட். கஅ. உரை.) (2,3-வழக்.)

பிணையன்மாலை — மலர்களின் முளிரண்டையும் ஒருங்குசேர்த்து பிணைக்குஞ்சரம். (உ-ம்.) "தூம்லர்ப்பிணையன்மாலை" (பெரியபு. தடுத்தாட். கஅ. உரை.)

பிணையாளன்— } பதிலுத்தரவாதத்திற்குட்
பிணையாளி— } பட்டவன். (வழக்.)

பிணையூஉ— கைகோத்து. (உ-ம்.) "சீர்மிகு நெடுவேட்பேணித்தழூஉப்பிணையூஉ"(மதுரைக். சுகச.)

பிணைவு—1. இணைவு. 2. புணர்ச்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பித்தக்கிராணி-ஒருநோய்.(உ-ம்.)"கிராணி" பார்.

பித்தக்கிறுகிறுப்பு — பித்தத்தினுல்வருஞ் சுழற்சி. (வழக்.)

பித்தகம் — நவமணிக்குற்றத்தினொன்று; அது: கிளிநிறம். (திருவிளை. மாணிக்க. சுஎ.)

பித்தகாசம்—ஒரு சாசம். (உ-ம்.) "காசம்" பார்.

பித்தகாமாலை—ஒருநோய், பித்தத்தாலுண்டாகுங் காமாலை. (வழக்.)

பித்தகாலம்—பித்தத்தினதிகாரகாலம்,காலை நேரமென்பர்.

பித்ததுன்மம்—ஒருவகைக்குன்மம். (உ-ம்.) "அட்டகுன்மம்"பார்.

பித்தசாந்தி—பொன்னுங்காணி. (வைத்தியபரி.)

பித்தசீசுழற்றி—பித்தக்கிறுகிறுப்பு.(வழக்.)

பித்தசிலேட்டுமம்— } ஒருநோய், பித்தத்
பித்தசிலேற்பனம்— } தோடுகலந்த சிலேற்பனம். (வழக்.)

பித்தசுரம்—ஒருசுரம். (வைத்தியமூ அக.)

பித்தசூலை—ஒருசூலை. (உ-ம்.)"சூலை"பார்.

பித்தசோகை — ஒருவகைநோய், பித்தத்தால்வருங் காமாலையென்பர். (வழக்.)

பித்தநாடி—நடுவிரனாடி. (குருநாடி. ஈஎ.)

பித்தப்பிளப்பு—பித்தவெடிப்பு; இது: கால்களினுண்டாகுவது. (வழக்.)

பித்தம்—1. நாயுருவி. 2 பிரம்பு. 3. மயக்கம். (சூ. நிக. அ: சுசு.) 4. மூப்பினியிலொன்று; அஃது: அருசிப்பித்தம், இரத்தபித்தம், கரும்பித்தம், சயபித்தம், வறட்சிப்பித்தம் எனப் பலவகைப்படும். (வைத்தியமூ.அக.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பித்தரோசனம்—பூவரசமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பித்தல்—வாய்பிதற்றல். (தைல. தைலவ. ககஎ.)

பித்தலாட்டம்—ஒன்றைமற்றொன்றுய்க்காட்டல். (வழக்.)

பித்தவாயு—ஒரு வாயு. (வழக்.)

பித்தளை — செம்பு நாகமுங்கலந்தது. இவ்விரண்டுங்கலந்திருப்பதனுல், திருவிளையாடற் புராணம், இரசவாதஞ்செய்தபடலத்தில், உலோகவதி கவியில், புணர்ப்பாற்றெரியும்பித்தளை என்றார்.

பித்தன்—1. சிவன். (திருவாசகம். திருச்சாழல். க.) 2. பைத்தியகாரன். (சிவப்பிர.பெரியநாயகி கலித்துறை. உ.)

பித்தாதிசாரம்—ஒருநோய்; அது: உவாந்திப் பிராந்தி. (வழக்.)

பித்தாந்தம் — பித்தமுடிபு, பெரும்பித்தம். (சி. சி அ: சசு. சிவஞாந.)

பித்தி—1. பங்கு. 2. பின்புறம். (வழக்.)

பித்திகம்—1. பிச்சி. (உ-ம்.) "செவ்வியரும் பின்னங்காற்பித்திகத்து" (நெடுநல். சஅ.) 2. செண்பகப்பூ. (வைத்தியபரி.)

பித்திகாமார்ச்சாலநியாயம்— ஒருவகை நியாயம். சுவரிலிருக்கும் பூனை எந்தப்பக்கந் குதிக்குமென்பது தெரியாது.

பித்திகை—1. கருநாலை. (வைத்தியபரி.) 2. சிறசண்பகம். (மலையக.) 3. சுவர்த்தலம். (உ-ம்.) "சாளரவொழுக்கப்பித்திகைமாடம்" (திருவிளை. திருநகரங்கண்ட. ஈஈ.) அண்டச்சுவரென்றுங்கூறுவர். (பிங்கல. நிகண்டில்.)

பித்து—1. ஈரற்பித்து. 2. சுகதுக்கமோகங்கள். (உ-ம்.) "வருஞ்சுகதுக்கமோகப்பித்தினின் மயங்கி" (சி. சி. உ: நிஅ. சிவாஞா.) 3. பித்தம். அம்-கெட்டுநின்றது. 4. பைத்தியம். (உ-ம்.) "பித்துக்கொண்டார்போற்பிதற்றுகிறீர்" (தக்க பு. வள். கஅஅ.) 5. மோகம். (உ-ம்.)"பித்தினில் லாட்சேர்ந்தபேதையுமேயாவன்" (சிவரக. வில்வலன். சஅ.)

பித்தை—1. ஆண்மயிர். (உ-ம்.) "பித்தை வயிரியம்" (திருவிளை. மாணிக்கம். ஈடி.) 2.

மயிர். (உ-ம்.) "நிலவுநூற்றன்னபித்தைநெடுந்தவர்" (கூர்மபு. பதிக. கூச உரை.)

பிதரம்—ஞாணல். (வைத்தியபரி.)

பிதற்றல்—பலகாற்பேசல். (சூ.நிக. கக.கூ.)

பிதற்று — 1. பிதற்றல். தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 2. மயக்கவார்த்தை. (வழக்.)

பிதற்றுதல்–விடாதுபேசல். (சூ.நிக.க0:எ.)

பிதா–1. சிவன். (பிங்கல. கூச.) 2. தந்தை. (சூ. நிக. உ: எடு.) 3. பிரமன். (உ-ம்.) "வாணி தன்னெஞ்சிருமிகவிருந்தபிதாவெனும் பெரியதேவன்" (சிவரக. நைமிச. கக.) 4. நாரை. (சூ. நிக. கூ: சுஉ.)

பிதாபிதா—பாட்டன். (வழக்குண்டு.)

பிதாமகன்—1. பாட்டன். (சூ.நிக உ:எடு.) 2. பிரமன். (சூ. நிக. க: கடு.)

பிதிகம்—பெருங்குரும்பை. (மலையக.)

பிதிகாரம் — பதிற்செய்கை. பிரதிகாரம் பிதிகாரமென்றுயதென்பர். (திருநாவுக்.தேவா. பொது. தசபுராணத்தடைவு. க.)

பிதிர்—1. கதை. 2. காலநுட்பம். (பிங்கல. கூஅ.கடு.) 3. சுணங்கு. (உ - ம்.) "பொற்பிதிரணிந்துவீங்கும்புணர்முலை" (கூர்மபு. பதிகம்.) 4. தந்தைவழியின் பிதாமுதலோர். 5. திவலை. 6. பிதா. பிதிர்கருமஞ்செய்தான். 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1, 2, 5-பிங்கல. கூஅ.கடு.) (4, 6-வழக்.)

பிதிர்காலம் — சிரார்த்தபுண்ணிய காலம்; அது: பதினெண்நாழிகைதொடங்கி யிருபத்து நாலு நாழிகைபரியந்தம்.

பிதிர்த்தல்—உதிர்த்தல். (உ-ம்.) "பருப்பு" பார்.

பிதிர்தருப்பணம் — பிதிரர்களுக்குநித்தச் சுட்டுவிரல்வழியினால் எள்ளுநீர் குசையுடன் தருப்பணஞ்செய்தல். தருப்பணம் - உவப்பித்தல்.

பிதிர்தல்—சிதறல். (உ-ம்.) "பிதிர்ந்ததெம் மகத்தயர்ப்பிறங்கல்" (இராமா. திருவவ. எக.)

பிதிர்திதி— } பிதிர்நாள், அமாவாசை.
பிதிர்தினம்– } (வழக்.)

பிதிர்தீர்த்தம் — தேவதீர்த்தமுதலிய பஞ்சதீர்த்தங்களுளொன்று; அது: தர்ச்சனி, அங்குட்டங்களினுவாகவிடுநீர். (சைவச.. பொது. சுசு. உரை.)

பிதிர்தேவர்–தென்புலத்தார். (வழக்குண்டு.)

பிதிர்நாள்—1. பிதிர்த்தினம். 2. மகநாள். (பிங்கல. உசஅ.)

பிதிர்யாகம்—ஐம்பெருவேள்வியிலொன்று; அது: நீர்க்கடனுற்றல். (வள். அஎ. பரி.)

பிதிர்வதம்—சுடலை. (உ-ம்.) "வெந்திறற் பிதிர்வதத்தில்வேண்டியபொருளுமுண்டோ" (சேதபு. வேதாளவர. டுo.) (சூ. நிக. டு: டுகூ.)

பிதிரர் — ஒரு தெய்வச்சாதி; அவர்க்கிடம்: தென்திசை. (வள். சகூ. பரி.)

பிதிரார்ச்சிதம்-பிதிரர்வழிப்பட்டது.(வழக்)

பிதிர்வு—பிதிர்தல்.

பிதிராட்சனை—பிதிரார்ச்சிதம்.

பிதுக்கம்—பிதுங்கல். (வழக்.)

பிதுக்கல்—பிதுங்கச்செய்தல். (வழக்.)

பிதுக்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிதுக்குதல்—பிதுக்கல். (வழக்.)

பிதுகம்–நவமணிக்குற்றத்தொன்று; அது: தாமரைநிறம். (திருவிளை. மாணிக்கம்வி. சுஎ.)

பிதுங்கல்—உள்ளடங்காமற் புறப்படல்.

பிதுங்குதல்—பிதுங்கல். (வழக்.)

பிதுர்—பிதிர். (வழக்.)

பிதுர்யாகம்—சூரியனதுதெற்குவீதியாகிய தக்கிணையநமார்க்கம். (கூர்மபு.பிரமா.ச.உரை.)

பிதுரம்—இடி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிந்தல்—பிற்படல். (உ - ம்.) "ஏவல்பிந்த விகன்றுசென்றேற்றமார்" (சேதபு. தேவிபுர. சக.)

பிந்து—1. சத்திதத்துவம். (சி. சி. உ: டுo. சிவாக்.) 2. சுத்தமாயை.(வி-ணி.உ.) 3. புள்ளி.

பிந்துசாசு—ஓர் பொய்கை; இது: கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்கு வரந்தந்த விஷ்ணுமூர்த்தியின் கண்ணீர் அவ்விடத்தில்விழுந்தமையால் உண்டானது. (அபிதாநசி.)

பிந்துசாரம்—ஒரு விஷவைத்தியநூல்.

பிந்துதல்—பிந்தல். (வழக்குண்டு.)

பிந்நகநம் — கீழ்வாயிலக்கத்தைச் சமமாக்கி அவ்விலக்கத்தாற்றருக்கிவந்த இலக்கத்தை மறுமுறையும் பெருக்கல்.

பிந்நகம்—பேதம். (வழக்.)

பிந்நகநத்தா—வேறுவினைமுதல்.

பிந்நதணநம்—கீழ்வாயிலக்கத்தைப் பெருக்கல்.

பிந்நசங்கிலிதம்—கீழ்வாய்க்கூட்டல்.

பிந்நபதச்சிலேடை — பிரிமொழிச் சிலேடையணி (தண்டி. எடு. உரை.)

பிந்நபேதகம்– } விரோதம். (வழக்.)
பிந்நபேதம்— }

பிந்நம் — 1. கீழ்வாயிலக்கம். 2. சிதைவு. 3. தடை. 4. தவறு. 5. பழுது. 6. வேறுதல். (சூ. நிக. அ: சுடு.) (2, 3, 4, 5-வழக்.)

பிநாகபாணி—சிவன். (சூ. நிக. க: க.)

பிநாகம்—சிவன். வில். (அபிதாநசி.)

பிநாகி — 1 ஓரிருடி. (அபிதாநசி.) 2. சதருத்திரரில் இந்திரதிக்கினிருக்கும் தசருத்திர

ருவொருவர். (வி-ணி. உசுக.) 3. சிவன். (உ-ம்.) "பிநாகிமுன்னெதிர்மறமாம்பிடகர்செல்வர்" (தைல. தைலவ. கங.) 4. நிவிர்த்திகலையில் பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) [அது கிழக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களுளொன்றென்று விளங்குகின்றது. (சி.சி.அ:எ. மறை.] 5. பிநாகினி என்னுமொரு நதியென்பர். (அபி தாநசி.) 6. புவர்லோகத்திலிருக்கு மகேச்சுவரரின் மாநசோற்பவரான ஏகாதசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உசஉ.)

பிநாகிநதி—பெண்ணையாறு. (அபிதாநசி.)

பிநாகிநி—பிநாகிநதி. (வழக்.)

பிநாகேகி—ஐம்பத்தோரு ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உசஎ.)

பிப்பலாசநம்-யானை. அரசிலையை அசனமாகவுடையது.

பிப்பலி-திப்பிலி. (உ-ம்.) "அம்பட்டை" பார்.

பிப்பலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பிப்பலை—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

பிப்பிகை—பல்லழுக்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிப்பிலம்—அரசு. (வைத்தியபரி.)

பிப்பிலாதநன்-ஒருமுனிவன். (அபிதாநசி.)

பிப்பிலி-யானைநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

பிப்பிலியத்தி-பெருநெருஞ்சில். (மலையக.)

பிபாசிதன்—தாகங்கொண்டவன். (உ ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிபாசு—பிபாசிதன்.

பிபாசை-தாகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிபாலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பிபீலவாதம்—பரமாணுபிரபஞ்சத்துக் காரணமெனல். பைபீலவாதம் என்பர்.

பிபீலி— } எறும்பு. (வி-ணி. உஉங.)
பிபீலிகா— }

பிபீலிகாநியாயம்—ஒருவகை நியாயத் தீர்ப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிபீலிகாவாதம்—பிபீலவாதம்.

பிபீலிகை—பிபீலி. (பிங்கல. உருஙஎ.)

பிம்பகம்-1. கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.)

பிம்பப்பிரதிவிம்பம்—பிம்பமும் பிரதிவிம்பமும். (வழக்.)

பிம்பம்—1. கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.) 2. பிரதிவிம்பத்திற்குமூலமாயுள்ள வடிவம்.

பிம்பி—கோவை. (தைல. தைலவ. எ0.)

பிம்பிகை—கோவைக்கனி. (வைத்தியபரி.)

பியித்தல்- } 1. பிரித்தல். 2. பிள்ளுதல்.
பியிதல்— } (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பியிப்பு—பிய்த்தல்.

பியல்—தோள். (உ-ம்.) "பிள்ளைபியலின் மேற்கொள்ள" (பெரியபு.சிறுத்தொண்ட.உங.)

பியாகடை—ஓரிராகம். (வழக்.)

பியாரம்—ஆடுதின்னுப்பாலை. (வைத்தியபரிபா.)

பியாலிகை—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பியூன்—சேவகன். [அராபி.]

பிர்மவீணை—வீணைகளினிருபத்திரண்டு பேதத்தொன்று. (வி-ணி. உஉ0.)

பிர்மவுப்பு-காரியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பிர்மவேதாளி—சுத்தவித்தியா தத்துவத்திருக்குமொரு புவநம். (வி-ணி. உஎசு.)

பிர்மாண்டம்—பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) "ருத்திரலோகத்தின்மேல்பிர்மாண்டம்ஊர்த்தகடாந்தம் ஒருயோசனையளவாயிருக்கும்" (வி-ணி.) [பிரமன்உதிக்கப்பெற்றமையால் இவ்வண்டம் பிர்மாண்டமெனப்படும். (கூர்மபு. பிரகிரு. உக. உரை.]

பிர்மார்ப்பணம்—பிரமத்திலொப்பித்துவிடுதல். (த. நி. போ. கருசு.)

பிர-தோற்றமிகுதிமேன்மைவிரைவு இவைகளைக்காட்டு முபசருக்கம்.

பிரக்கதம்—வலம்புரிக்காய். (வைத்தியபரி.)

பிரக்ஞாமாநந்தம்—ஒருவர்சொன்ன அர்த்தம் புத்தியிற்பதியாமலிருக்கிறது. (வாசுவே. கசஅ.)

பிரக்கிநை— } அறிவு. (வழக்.)
பிரக்கியாதம்— }

பிரக்கியாதி—கீர்த்தி. (வழக்.)

பிரக்கிரமம்—துவக்கம். (வழக்.)

பிரக்கிராகம்—1. தராசுக்கயிறு. 2. பிடித்தல். (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பிரக்கிரீடிதம்—கிரீடை. (வழக்.)

பிரக்கேந்தம்—ஆடுதின்னுப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

பிரகசிதம்—பெருநகை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரகடநம்—வெளிப்படுத்தல். (வழக்.)

பிரகடம்—பகிரங்கம். (வழக்.)

பிரகடித்தல்—வெளிப்படையாய்த்தோற்றல். (வழக்.)

பிரகடிதம்-வெளிப்படல், வெளிப்படுத்தல்.

பிரகத்தன்—சகதேவன்குமரன். (அபிதாநசிந்.)

பிரகதாரண்ணியம்- } ஒரு உபநிடதம்.
பிரகதாரணியம்— } (கந். நவ. கங.)

பிரகதி-1. கத்தரிச்செடி. 2. கண்டங்கத்தரிச்செடி. 3. சூரியனது துவாதசராக்ஷதர்களாகிய மெய்காவலருளொருவன். (வி-ணி. உசடு.)

4. வழுதுணைச்செடி. (1, 2, 4-வைத்தியபரி.)

பிரகந்நளை — அருச்சுனன் பேடியுருக் கொண்டு மச்சநாட்டிருந்தகாலத்து வைத்துக் கொண்டபெயர். (அபிதாநசி.) (பாரத.நாகரேந். ககூ-ஆங்கவியில், பிருகந்நளையென்னூர்.

பிரகம்பிதம்–அசைவு. பிர-என்பது சருக்க மென்பர்.

பிரகமநம்–செல்கை. பிர என்பது பசருக்க மென்பர்.

பிரகாணம்—அத்தியாயம். (வழக்.)

பிரகரம்—அடித்தல், கொல்லுதல். (இராம. ஆரணிய. மாரீசன்வதை. ககூ.)

பிரகரிகம்—அகில். (வைத்தியபரி.)

பிரகரித்தல்–சங்கரித்தல். (சி-பி. கை. கச.)

பிரகலாதன்–இரணியன்மகன். (அபிதாநசி)

பிரகலை—கீதவுறுப்புளொன்று. (சிலப்.)

பிரகற்பதி — 1. தருமநூல் பதினெட்டி ளொன்று. (பொருட். நிகண்டிற்காண்க.) 2. தேவகுரு; இவன்: பிரமமானசபுத்திரருள் ஆங் கீரசன்மகனை வியாழன். (அபிதாநகோ.)

பிரகாகி—நீர்முளளி. (வைத்தியபரி.)

பிரகாசகர் — ஞாநேந்திரிய தத்துவத்திலி ருக்கும் ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உகூஉ.)

பிரகாசம்–1. ஒளி. (தாயுமான.பாயிரம். க.) 2. விளக்கம். (வழக்.)

பிரகாசத்துவம்—பிரகாசமான தன்மை. (சி. சி. உ: நிஎ. சிவாக்.)

பிரகாசநம்—1. பிரகாசம். 2. வெளிப்படுத் தல். (1, 2-வழக்.)

பிரகாசநத்தினார்— பிருதிவிதத்துவத்திற் குபேதிக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களு ளொன் று. (சி. சி. அ: எ. மறை.)

பிரகாசி — 1. பிரகாசன். 2. பிரகாசத்தை யுடையது. (சி. சி. உ: அஎ. சிவாக்.)

பிரகாசித்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. பிரப லியமாதல். 3. விளங்குதல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிரகாசிதம் — பிரகாசம். (சி. சி. க: கூச. சிவாக்.)

பிரகாண்டம்— } மரம். (வைத்தியபரி.)
பிரகாண்டரம்– }

பிரகாமியசித்தியோகம் — கழுத்துமுதற் கண்மட்டாக மேருத்தூளவழியாக அக்கினிஸ்ய யேற்றி யாருண்டுநோக்கின்மண்ணிலெத்தனை காலம் புதைந்திருந்தாலுமிருக்கும்பிறப்புமறும். (த. நி. போ. ஙஎஉ.)

பிரகாமியம் — பிராகாமியம், ஒரு சித்தி. (உ-ம்.)"பராகாயம்"பார்.

பிரகாரம்—1. அடித்தல். (சி. சி. ச: ஙடு. சிவாக்.) 2. கோயின்முதலியவற்றின்வீதி. 3. சுற்றுமதில். 4. விதம். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரகிருதபிரளயம் — உலகநாசப்பிரளயம். (வழக்.)

பிரகிருதம்—உண்டாக்கப்பட்டது. (வழக்.)

பிரகிருதி — 1. இயல்பு. (வழக்.) அவனு டையபிரகிருதி அவ்வளவு. 2 ஒருவகைச்சந் தம்; அஃது: அடியொன்று இருபத்தொரு அசையுடையதாய் நான்கடிகொண்டு வருவது. (வீரசோ. யாப்பு. ஙங. உரை.) 3. பிரபஞ்சமூல மாயிருக்குமாயை; அது: மூன்றிலொன்று. (சி. சி. க: ககூ. உரை.)

பிரகிருதித்துவம்— குணதத்துவத்திற்கப் பால் நூறுயோசனைகொண்ட பதுமஸ்தாநம். (சித்தா. சாரா. ஞாநபா. உங.)

பிரகிருதிநிலையசிரீகண்டர் — சிரீகண்டத் திரயத்தொளொருவர்; இவர்: பிரகிருதியினது அக்கிரத்துநிலையர். (சி. சி. க: நிச. ஞாநப்.)

பிரகிருதிமாயை — அசுத்தமாயையது தூல பரிணாமமாய்த்தோன்றுமாயை; இதினின்றுங் குணதத்துவமுதலிய போக்கியதத்துவம் இரு பத்துநாலுந்தோன்றும். (சி. சி. க: ககூ. சிவஞா.)

பிரகிருதிவிகிருதிகள் — 1. பிரகிருதியினு டைய விகாரங்கள். 2. பகுதிவிகுதிகள். (நன் னூ. பதவி. சூ. உரை.)

பிரதஞ்சம்—ஒருபலம். (உ-ம்.) "பிரகுஞ்ச மொன்றினுக்கொருபானிதற்கம்புபெய்" (தை ல தைலவ. ச.)

பிரதடி—காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பிரதத்தம்—மான்கொம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரதோபம்—கோபம். பிர-என்பது பசருக் கம், அதிகமென்னும் பொருளாம்.

பிரசீசந்நகூபம்—கரப்புநீர்க்கேணி. (மணி மே. அரும்பத.)

பிரசீசனை–கேட்டல். (சி. சி. சிவாக்.உரை.) அவையடக்கத்தின்பின்வரலாற்றிற்காண்க.

பிரசீசிநீநம்—வீஞ. (வழக்.)

பிரசீசிநம் — அதர்வணவேத உபநிடதத் தொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

பிரசீசினை—பிரசினை.

பிரசுகநம்—இலையுணுமிருகம். (உ-ம்.) வக் துழிக்காண்க.

பிரசுகம்—பிரசுகநம்.

பிரசங்கம்—1. கலத்தல். பிர-உபசருக்கம்.) 2. விரித்துப்பொருளுரைக்கை. 3. வெளிப் படுத்தல், பிரபலியமாக்குதல். (1, 2-வழக்.)

பிரசங்கி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வியாக்கிரி. (வழக்.)

பிரசங்கித்தல்–1. விரித்துப்பொருளுரைத்தல். 2. பிரபலியப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பிரசங்கை — செய்யத்தக்கன. (உ - ம்.) "வாரப்பிரசங்கை" (விதாந. பஞ்சா. கo.முகம்.)

பிரசண்டம் — 1. வித்தியாகலையில் இராகதத்துவத்திலுள்ள ஐந்து புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) 2. வீரம். (வழக்.) 3. வேகம். (உ-ம்.) "சண்டப்பிரசண்டவேகமுடன்" (பாரத. இராயசூயம். கஉ.)

பிரசண்டர்–1. இராகதத்துவத்திலிருக்கும் பன்னிரண்டு ருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎச.) 2. சிவலோகபச்சிமதிசை யோலக்கஞ் சேவிக்குந் துவாதசமுக்கிய கணக்கிரசண்ணியரிலொருவர். (வி-ணி. உசுச.)

பிரசண்டவாயு—பலத்தகாற்று. (வழக்.)

பிரசண்டன் — 1. வலியன். 2. வீரன். 3. வேகி. (1, 2, 3-வழக்.)

பிரசத்தம்—நித்தியம். (வழக்.)

பிரசத்தன்—பாலடை. (வைத்தியபரி.)

பிரசத்தி — 1. கிருபை. பிர-என்பது உபசருக்கமென்பர். 2. சம்பந்தம். (சி. சி. சு: கூ. சிவாக்.) 3. வலி. (வழக்.)

பிரசந்நம்—1. காட்சி. 2. தெளிவு. 3. வெளிப்படுதல். (உ-ம்.) "பூசையிற்பிரசந்நமூர்த்தியானவீசாநராகும்" (சிவரக. நந்திகேசுர. கடு.) (1, 2-வழக்.)

பிரசந்நன்—வெளிப்படையாகத் தோற்றப்பட்டவன். (வழக்.)

பிரசந்நை–வெளிப்படுஞ்சத்தி. (சி-லி. ஞாந. சு. உரை.)

பிரசம் — 1. கள். (சூ. நிக. சு: உகூ.) 2. தேன். (உ-ம்.) "எம்மான்பிரசமலர்ப்பதமல்லாற் பிறிதொன்றுண்டோ" (சிவரக. சிவதன்மா. கசு.) 3. தேனீ. (பிங்கல. உசுஅச.) 4. வண்டு. (சூ. நிக. சு: சுச.) 5. வேங்கை. (வைத்தியபரி)

பிரசயம்—1. குவை, கூட்டல். (சி. சி. அ: சு. சிவாக். 2. வேதத்திற்குரியவிசைகளுளொன்று; அது: விலங்கிச்சொல்வது. (பாரத. இந்திர. கூஅ: சடகோப. உரை.)

பிரசவபந்தநம்–பூந்தண்டு. (வைத்தியபரி.)

பிரசவம்—1. சந்ததி. 2. பிள்ளைப்பேறு. 3. பிறப்பித்தல். 4. பிறப்பு. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரசவித்தல்—பிறத்தல். (வழக்.)

பிரசா—பிரசை. (வழக்.)

பிரசாசநம் — ஆளுதல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரசாதக்கிருது — சதருத்திரரிலே குபேரதிசையிலிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி. உஎo.)

பிரசாதகம் — நிவிர்த்திகலையிற் பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி-வி. கிரி. உக. உரை.) [இது குபேரதிக்கிலுள்ள பத்துப்புவநங்களுளொன்றென விளங்குகின்றது.] (சி. சி. அ: எ. மறை.)

பிரசாதம் — 1. அநுக்கிரகம். (சி. சி. அ: கூஅ. சிவாக்.) 2. திவ்விய அமுது. (வழக்.) 3. நிவேதநப்பொருள். (உ - ம்.) "ஆனையதெம் பெருமான்பிரசாதம்" (சிவரக.தேவிகாட்டியம். கசு.) 4. பிரசாதம். (உ-ம்.) "அட்டகலாப்பிரசாதரூபம்" (சி. சி. பாயிர. க.)

பிரசாதனம்—கொக்கு. (வைத்தியபரி.)

பிரசாந்தன் — 1. காலதத்துவத்திலிருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.) 2. விம்பாகமங் கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கடுக.)

பிரசாந்தி—அமரிக்கை, சாந்தம். (வழக்.)

பிரசாபகன்—அரசன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிரசாபத்தியம்—1. இரவில்நிகழுமெட்டாமுகூர்த்தம். 2. பகலில்நிகழுமொன்பதாமுகூர்த்தம். 3. பிரமசரியம் நான்குவகையுளொன்று. (சி. சி. அ: கக மறை.) 4. பெண்கள்சுற்றமும் ஆண்கள்சுற்றமும் ஒத்துத்தீமுன்னர்க் கொடுக்குமணம்.. (1, 2-விதாந.குணகுண.எகூ. உரை.)

பிரசாபத்தியலோகம் — பிரசாபதிகளினுடையலோகம். (சி. சி. உ: நிஅ. சிவாக்.)

பிரசாபதி—1. அரசன். பிரசைகட்குத்தலைவன். 2. ஆண்குறி. 3. ஆதிப்பிராமணனுக்குப் பிறந்தவன்; இவனுக்கு அட்டவசுக்கள் பிறந்தார்கள். (வி-ணி. உருசு.) 4. பிரமன். (2, 4-வழக்.)

பிரசாமம்—சமாதானம், மனவமைதி. (வழக்.) பிர உபசர்க்கம்.

பிரசாரணம்—விசாரித்தல். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரசாரணை—பிரஸ்தாபம். (வழக்.)

பிரசாரம்–1. விஸ்திரிக்கப்பட்டது. (சி. சி. அளவை. கசு. சிவாக்.) 2. வேங்கைமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பிரசாரி—வாயுலோகம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிரசித்தம் — 1. அறிவிப்பு. 2. கீர்த்தி. 3. விளக்கம். 4. வெளிப்படை. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரசித்தன்– வெளிப்படையாயிருக்கிறவன். (சி. சி. க: சள. ஞாநப்.)

பிரசித்தி—1. புகழ்பரவல். 2. வழக்கம், பரந்துநிகழும்நிகழ்ச்சி. (சைவப்பி. கூடு.)

பிரசிநம்—கேள்வி. (சி. சி. உ: சஅ. சிவாக்.)

பிரசிதை—விஞ. (சி. சி. சு: டு. சிவாக்.)

பிரசுரம்—அறிவிப்பு. (வழக்.)
பிரசுரன்—சுக்கிரன். (பிங்கல. உகஉ.)
பிரசூதம்—பிள்ளைபெறுதல். (வழக்.)
பிரசூதவாயு—கருப்பவாயு. (வழக்.)
பிரசூதி—1. உற்பத்தித்தானம். (சி-லி. ஞாந. எ.உரை.) 2. ஏகாதசபதிவிரதையருளொருத்தி. (வி-ணி. உசுஉ) 3. சுவாயம்புமநுவுக்குச் சதரூபையிடத்துப்பிறந்த பெண்; இவளிடத்தே: சிரத்தை, இலக்குமி, திருதி, துட்டி, புட்டி, மேதை, கிரியை, புத்தி, இலச்சி, வபுசு, சாந்தி, சித்தி, கீர்த்தி, கிரியாதி, சதி, சம்பூதி, மிருதி, பிரீதி, கமை, சந்நதி, அநசூயை, அருந்ததி, சுவாகை, வசுந்தை என இருபத்துநாலுபெண்கள் பிறந்தார்கள். (கூர்மபு. தமோ. சு. உரை.) 4. பிள்ளைபெறுகிறவள். (வழக்.)
பிரசூதிகாவாயு—கருப்பவாயு. (வழக்.)
பிரசூதிகை—பிள்ளைபெற்றிருக்கிறவள்.
பிரசூதை—பிள்ளைபெற்றிருப்பவள் (வழக்.)
பிரசூநம்—1. கனி. 2. புட்பம். (1, 2-வைத்தியபரி.)
பிரசேசர்—பிரமஞற்சிருட்டிக்கப்பட்ட ஒருவகுப்பார். (சைவப்பி. நுஅ.)
பிரதேசன்—ஒருவாயு. (த. நி. போ. ஙசஉ.)
பிரசேநன்—ஒருவாயு. (வி-ணி. உஙநு.)
பிரசை—1. குடிசநம். 2. பிள்ளை. 3. மெருகன்கிழங்கு. (தைலவ.) (1, 2-வழக்.)
பிரசோதிநி—சண்டங்கத்தரி (வைத்தியபரி.)
பிரசோற்பத்தி—, பிரசோற்பதி— } வியாழவட்டமாகியஅறுபதுவருடத்தின் ஐந்தாவதாண்டு. (பஞ்சாங்.)
பிராஞ்சம்—மாறுட்டம். (உ-ம்.) "புத்திப் பிரஞ்சம்வாராமற்சிறிதொருவழிகாட்டுக" (சிவசமவாத வுரைமறுப்பு.)
பிராஞ்ஞத்துவம்—உணர்ச்சி. (வழக்.)
பிராஞ்ஞம்—அறிவு. (வழக்.)
பிராஞ்ஞன்—அறிஞன். (வழக்.)
பிராஞ்ஞா—அறிவு. பிரஞ்ஞாபங்கமென்னும் வழக்குரையிற்காண்க.
பிராஞ்ஞாவான்—ஞாநமுடையவன். (சி. சி. அ: நு. ஞாநப்.)
பிராஞ்ஞாநம்—சைதந்நியம் (வாசுதே. உகஅ.)
பிராஞ்ஞை—1. அறிவு. 2. முற்காலத்திலுண்டாகிய வியாபாரத்தை யறியாநிற்குமறிவு. (சி. சி. சு: உஅ. மறை.)
பிராட்சாளநம்—சுத்திசெய்தல். (வி-ணி. சடுக.)
பிராட்சேபணம்—மல்யுத்தத்திற்குரிய எண்வகைக்காணங்களுளொன்று; அது: இழுத்து வீழ்த்துவது. (கூர்மபு. தமோ. கங. உரை.)
பிராட்டம்—தள்ளுபடி. சாதிப்பிரட்டமாஞன் என்னும் வழக்குரையிற்காண்க.
பிராட்டன்—1. புரட்டுக்காரன். (வழக்.)
பிராட்டு—புரட்டு. (வழக்.)
பிரடை—மூறுக்காணி. [தெலுகு.]
பிரண்டாசம்—சுத்தரசம். (வைத்தியபரி.)
பிரண்டை—ஒருகொடி. (வைத்தியபரி.)
பிரணதன்—1. சமர்த்தன். 2. வணக்கமுள்ளவன். (1, 2-வி-ணி.)
பிரணம்—பழமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)
பிரணயகலகம்—கலவியிற் பிணங்கல். (வழக்.)
பிரணயம்—கலவி. (வழக்.)
பிரணவகலாந்து—நாத விந்து மகார உகார அகாரங்கள். (சி. சி. க: ககஉ. ஞாநப்.)
பிரணவம்—அகர உகர மகர அபரவிந்து அபரநாதங்களாகிய பஞ்சாக்கிரம். (சி. சி. ச: ஙு. மறை.) இப்பிரணவம்; சமட்டிப்பிரணவம், வியட்டிப்பிரணவமென விருவகைப்படும். சமட்டிப்பிரணவமாவது ஓம் என்பது; அது: தொகுத்துச்சொல்வது. "தோட்டம்" என்பதுபோல. வியட்டிப்பிரணவமாவது; அகார உகார மகாரமென நிற்பது; அது: பகுத்துச்சொல்வது. "வாழை, கமுகு" என்பதுபோல. (கந். நவ.) இப்பிரணவவரலாற்றை நன்குவிரித்து அபிதாநகோசத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஆண்டுக்காண்க.
பிரணவநுபம்—கடவுள். (வழக்.)
பிரணீதம்—சொல்லுதல். (சி. சி. அளவை: ககஉ. சிவா.)
பிரத்தம்—1. ஓரளவை; அது: குடவம் நாலு கூடினது. (வேதா. சூ. ஙஉ. உரை.) 2. விசாலமானவிடம். (பாரத. இந்திரப்பிர. கச.)
பிரத்தாநம்—பிரயாணம். (வழக்.)
பிரத்தாபநம்—நியமித்தல். (வழக்.)
பிரத்தாபனை—வெளிப்படுத்தல். (வழக்.)
பிரத்தாபம்—1. அறிவித்தல். 2. புகழ்ச்சி. 3. வெளிப்படுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)
பிரத்தாரம்—1. தாளப்பிரமாணம் பத்தினொன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க) 2. வடிவு. (சி-லி. கிரி. கூ. உரை.)
பிரத்திகான்மா—கூடஸ்தன். (வேதா. சூ. நுஉ. உரை.)
பிரத்திட்சம்—பிரத்தியட்சம். (வழக்.)
பிரத்திதம்—கேட்கும்பொருள்.
பிரத்தியக்கதரிசநம்—கண்ணுற்கண்ட காட்சி. (வழக்.)
பிரத்தியக்கப்பிரமாணம்—பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்.

பிரத்தியக்கம்—காட்சியளவை.

பிரத்தியக்க—1. அந்தர்முகம். (சி.சி.க:சுச. ஞாந.) 2. மேற்கு. (பிங்கல. கசு.) 3. வேறு. (வழக்.)

பிரத்தியக்கநுபம்—திரும்பியபார்வை. (சி. சி. கக: க. ஞாநப்.)

பிரத்தியக்கநுபி — திரும்பியமுகசிற்சத்தி. (சி. சி. அளவை. சு. ஞாநப்.)

பிரத்தியங்கம்— 1. உடம்பின் அப்பிரதாந மானவுறுப்பு; அவை: மார்புங், கண்டமும், ஸ்த நங்களும், தோள்களும், நாபியும், மத்தகமும், பாதங்களும், அங்குலிகளும், ஊருக்களும், முழந்தாள்களும். கணைக்கால்களுமாம். (சி. சி. க: சஎ. சிவாக்.) 2. பரதத்தின்பொதுலக்கணங் களுளொன்று. (திருவிளை. கான்மாறி. அ. உரை.)

பிரத்தியசீசேதநம்—பிரத்தியகாத்மஞாநம். (உ-ம்.) "மநோலயத்தைமருவுபோதம்பங்கற்ற பிரத்தியச்சேதநமாகும்" (ஞாநவா. உத்தாலக. கூ.)

பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்— பிரத்தியட்சப் பிரமிதியின்கருவி. (சைவப்பி. சு.)

பிரத்தியட்சப்பிரமிதி—இந்திரிய சம்பந்தத் தாற்றோன்றுமறிவு. (சைவப்பி. சு.)

பிரத்தியட்சப்போலி — பித்தம், பலம், தூரம், இருள்முதலிய குற்றங்களோடுகூடிய இந்திரியம். (சைவப்பி. கூ.)

பிரத்தியட்சம்–காட்சிப்பிரமாணம்; அஃது: இந்திரியப்பிரத்தியட்சம், மாநதப்பிரத்தி யட் சம், தன்வேதநைப்பிரத்தியட்சம், யோகப்பிரத் தியட்சம் என நான்கு வகைப்படும். (சைவப் பி. சு.)

பிரத்தியபகாரம் — தீமைக்குத்தீமைசெய் தல். (வழக்.)

பிரத்தியபம் — 1. அறிவு. 2. ஆணை. 3. கீர்த்தி. 4. தியாநம். 5. நம்பிக்கை. 6. நிச்சயம். 7. நோக்கம். 8. வழக்கம். (1,2,3,4,5,6,7,8-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரத்தியபிஞாநம் — மீண்டுணர்வு. (சி. சி. பரப. நிகண்ட. அ. உரை.)

பிரத்தியம்—1. குறுக்கு. 2. விகுதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரத்தியயபஞ்சகம்–ஐந்து ஞாநேந்திரியம்; அவை: சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்பன.

பிரத்தியயம் — 1. தூலரூபமாய்ப்போக்கிய தசையையடைந்த தர்மாதிகள்; அது: சித்தி கள் எட்டு துஷ்டிகள் ஒன்பது அசத்திகள் இருபத்தெட்டு புத்திமாற்றங்கள் ஐந்து என ஐம்பதுவகைப்படும். (சி-லி. ஞாநபா. கசு. உரை.) 2. வடமொழிவிகுதி.

பிரத்தியாகாரம் – சீவவுபாதியைநீக்கிப் பிர பஞ்சவுபாதியைச் சிவசொரூபமாகநோக்கல்; இஃது: அட்டயோகத்தொன்று.(பி.நிக.சஉச.)

பிரத்தியாலீடம்—விற்றெடுத்து அம்பு எய் வார்க்குரிய நால்வகை நிலையிலொன்று; அது: வலக்கான் முன்வைத்து இடக்கான் மண்ட லித்துநிற்கு நிலை. (திருவிளை. யானையெய். கo. உரை.)

பிரத்தியான்மா —ஒவ்வோரான்மா. (சி. சி. க: உகூ. சிவாக்.)

பிரத்தியுத்தரம்— } மறுமொழி. (வழக்.)
பிரத்தியுத்தாரம்– }

பிரத்தியுதவி— } கைம்மாறு. (வழக்.)
பிரத்தியுபகாரம்– }

பிரத்தியும்நன்–விட்டுணுவினுடைய வியூகர் மூவரிலொருவன். (சேதுபு. சக்கரதீர்த். கக. குறிப்பு.) அபிதாநசோசத்தில், கண்ணனுக்கு ருக்குமணியிடத்திற்பிறந்த புத்திரனென்பர்.

பிரத்தியுடன்—அட்டவசுக்களிலொருவன். (உ ம்.) "அட்டவசுக்கள்"பார். (அபிதாநசோ.)

பிரத்தியேகபந்தாந்நுவயம்–ஒருமைப்பெய ரை வாக்கியபேதமாகத் தனித்தனி கூட்டி முடிப்பது. (வள். நுசுஎ. பரி. குறிப்பு.)

பிரத்தியேகம் – தனிமை. (வழக்.)

பிரத்தியேகமவத்தாநம் — தனித்தனி யிருப்பு. (சி. சி. உ: சுo. சிவாக்.)

பிரத்தியேகாத்துமன்—கூடஸ்தன். (த.நி. போ. சகக.)

பிரத்தியோகம்—மநவேற்றுமை. (வழக்.)

பிரத்துதம்—உபமேயம்.

பிரத்துதாங்குரால ங்காரம்-வருணியமாகிய வோர் வரலாற்றை வருணிக்குங்காலையில், மற் றொரு வருணியமாகிய இட்டமான வரலாறு விளங்குமணி. (குவல. உஅ.)

பிரத்துவஞ்சாபாவம்— } அழிவுபாட்டபா
பிரத்துவமீசாபாவம்— } வம். (பி. வி. ககூ. உரை.)

பிரத்யக்—அறிவு. (சி. சி. உ: நுசு. சிவாக்.)

பிரத்யாநம் — நினைவு (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.)

பிரதக்—தனி. (சி. சி. அளவை. க.)

பிரதக்கணம்—பிரதக்கிணம். (வழக்.)

பிரதக்கிணம் — வலம்வருதல். (சி. சி. கo: நு. மறை.)

பிரதக்க—1. தனிமை. 2. வேறு. (சி. சி. எ: ச. சிவாக்.)

பிரதநம்—படையிலேர்தொகை; அது: வாகினிமூன்றுகொண்டது. இதனைப்பிரளயமென்பர். (பிங்கல. கசுரசு.)

பிரதநி—அநாகதத்திற்குரிய இதழ் பன்னிரண்டில் இரண்டாமிதழிலுள்ள அக்கரத்தினதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

பிரதனை—பிரதநம்.

பிரதமசிருட்டி—பூருவசிருட்டி. (வழக்.)

பிரதமம்—1. ஆரம்பம். (வி-ணி.) 2. முதன்மை. (1, 2-வழக்.)

பிரதமமகாப்பிரளயம்—ஐவகைச் சங்காரங்களினைந்தாவது; இது: சாந்தியதீதகலையிலடங்கிய தத்துவபுவநங்களின் சங்காரம். இச் சங்காரஞ்செய்பவர் சதாசிவன். (சி. சி. க. குறிப்பு.)

பிரதமமகாசிருட்டி—அநாதிமுத்த பரசிவன் சுத்தமாயையிலிருந்து பொருட்பிரபஞ்சமும் சொற்பிரபஞ்சமுமாயிருக்கின்ற சுத்ததத்துவமைந்தையும் சுத்தபுவநங்களையும் சுத்தபோகியப்பொருள்களையும் சுத்த சுத்தாசுத்த அசுத்தாத்துவ வாசிகளெல்லாருக்கும் தனித்தனி வேண்டப்படுகின்ற நாதரூபபரதேகங்களையும் சுத்தாத்துவாவிற்குரிய சூக்கும ஸ்தூலதேகங்களையும் சுத்தாத்துவவாசிகளாகிய அணுசதாசிவர் வித்தியேசர் மந்திரர் முதலிய தேகிகளையும் வேதாகமங்களையும்படைப்பது. (சைவப்பி. நிலை.)

பிரதமாவிபத்தி—முதலாம்வேற்றுமை.

பிரதமை — 1. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.) 2. முதல். (வழக்.) 3. முதற்றிதி. (பஞ்சாங்.)

பிரதரிசிப்பித்தல்—1. செவ்வேகாட்டுதல். (சி. சி. ஞாநப்.) 2. சொல்லுதல். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பிரதவேதநா—சூரியனது துவாதச ராட்சதர்களாகிய மெய்ஞ்ஞாவலரொருவர். (வி ணி. உசநி.)

பிரதாநம் — 1. கடுக்காய். (வைத்தியபரி.) 2. தலைமைப்பொருள். (பி.வி. உக.) 3. பிரகிருதி. (சி. சி. உ: எங. சிவாக்.) 4. மூலம், (வழக்.)

பிரதாநன் — 1. முதன்மையாகிய தாநவதிகாரி. (வழக்.)

பிரதாநி—முக்கிய அதிகாரி, (வழக்.)

பிரதாநிகம்—அதிகாரம். (வழக்.)

பிரதாபதி — பாண்டு, பிரதைக்குநாயகன். (பாரத. சம்பவ. உநி.)

பிரதாபம் — 1. பிரகாசம். (உ-ம்.) "திகழ் பிரதாபமௌலி" (சேதுபு. வேதாளவரத. சக.) 2. வீரம். 3. வெப்பம். (1, 2-வழக்.)

பிரதாபி—பிரகாசரூபி. (உ-ம்.) "சிவனுனந்தப்பிரதாயியானசித்து" (இவ்வுதாரணவிடம் விளங்கவில்லை.)

பிரதாரம்—கடத்தல். (வழக்.)

பிரதாநம் — பிரகிருதிதத்துவம். (ஞாநமிர்தம்.)

பிரதி—வேறுனது, எதிராயுள்ளது. (வழக்.)

பிரதிக்கிரகம்—1. உபகாரம். (வி-ணி.) 2. ஏற்றல். (த. நி. போ. உச.)

பிரதிக்கிரகிப்போர் — தாநம்வாங்குவோர். (சி. சி. உ: கக. சிவாக்.)

பிரதிக்கிளை—நேர்த்திக்கடன். (வழக்.)

பிரதிகம்—அவல். (வைத்தியபரி.)

பிரதிகாசம் — பரிகாசம். (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரதிகாதம்—மோதுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரதிகாலன் — சதருத்திரரிலே குபேர திசையிலிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி. உஎ0.)

பிரதிகிருதி—பூதிற்செய்தல். (வழக்.)

பிரதிகூலம்—1. எதிர். 2. மாறுபாடு. (1, 2-வழக்.)

பிரதிகை — ஒரு வீணை; இது: தும்புருவுக்குரியது. (வி-ணி. உஉ0.)

பிரதிசங்கிதாக்கிரமம்— } ஒரு விடயத்தை
பிரதிசங்கிதைமுறை— } வேறுவேறு வகுத்துக்கூறுமுறை. (சிவஞாநபோதப்பாஷ்ய முகவுரை.)

பிரதிசந்தாநம்—துதி. (வழக்.)

பிரதிசதுவை—உண்ணு. சிகுவை-நா.

பிரதிஞ்ஞாகாரி—தோல்வித்தாந மிருபத்திரண்டுவகையுள் முதலாவது; அது: பிரமாணம் முதலியவைகளாலே சாதிக்கத்தக்கதென்று தன்னுல் விரும்பிச்சொல்லப்பட்ட பொருளைச் சாதித்துமுடியாது அப்பொருட்குக் கேடுறுமாறு மாறுபேசுதல், பிரதிவாதிகூற்றுக்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு தன் கொள்கைகளை விடுதல். (சி. சி. அளவை. மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாசந்நியாசம் — தோல்வித்தாநம் இருபத்திரண்டில் நாலாவது; அது: தன்னுலே கூறப்பட்டமேற்கோள் பிரதிவாதியாலேமறுக்கப்பட்டழி, அதனைமுற்றும் விட்டுவிடுதல். (சி. சி. அளவை: மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாந்தரம்—தோல்வித்தாந மிருபத்திரண்டுவகையுளிரண்டாவது; அது: தன்னுலே முன்னர்க்கூறப்பட்ட பிரதிஞ்ஞை, பிரதிவாதியாலே மறுத்துரைக்கப்பட்டழி அதனைச்சாதியாமல் வேறொரு பிரதிஞ்ஞையைக் கூறுத (சி. சி. அளவை: மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞாவிரோதம் — தோல்வித்தானம் இருபத்திரண்டுவகையுள் மூன்றுவது; அது: தன்னுலேசொல்லப்பட்ட மேற்கோளுக்குச்சம்பந்தமில்லாத வேறுரேதுவினைக் கூறுதல். (சி. சி. அளவை. மறைஞா. உரை.)

பிரதிஞ்ஞை—மேற்கோள். (அளவை. மறைஞா. உரை.) பக்கத்தைச் சாத்தியமுடையதாகவுணர்த்துவது என்பதாம்.

பிரதிட்டம்—1. தாபனம். (வி-ணி.) 2. வியூகத்தின் முப்பதுவிரியுளொன்று. (வள். எசுஎ. பரி. குறிப்பு.)

பிரதிட்டாகலே—பஞ்சகலேயி லொன்று; அஃது: அப்புதத்துவமுதல் பிரகிருதியீருக இருபத்துமூன்று தத்துவங்களே யுடையதாகியும்,சிகண்டபுவனமுதல் அமரேசபுவனமீருக ஐம்பத்தாறு புவனங்களேயுடையதாகியும், விட்டுணுவையதிதெய்வமாயுடையதாகியும், வாமதேவம் சிரசுஎன்னு மிரண்டுமந்திரங்களேயுடையதாகியும், மகேசுரனென்னும்பதமுதல் அரூபின் அரூபின் என்னும் பதமீருக இருபத்தொரு பதங்களேயுடையதாகியும், ளகாரமுதல் டகார மீருக இருபத்துநாலெழுத்துக்களேயுடையதாகியும் இருப்பது. (உ-ம்.) "வந்திடுமந்திரமிரண்டுபதங்கண்மூவேழ்வர்நங்களுலாறுபுரமைப்பத்தாறு-தந்திடுந்தத்துவங்களிருபத்துமூன்றுதரும்பிரதிட்டாகலேமாலதிதெய்வந்தானும்" (சி. சி. அ: எ. மறை.)

பிரதிட்டேசன்–பிரதிட்டாசத்திக்குச் சத்தி மாஞயிருக்கிறசிவன். (சி. சி. அ: உ. சிவாக்.)

பிரதிட்டை—1. ஒரு சத்தி. 2. சாந்தியாதீதகலேயில் சத்திதத்துவத்திலிருக்கும் ஐந்து புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. ஞசி. உக. தாற்.) 3. சுவாதிட்டானத்திற்குரிய பத்மதளம் ஒன்றிலிருக்கும் வ என்னுமட்சரத்தினதிதேவதை. (சி.சி.அ:உரை.) 4. தாபனம். (வழக்.) 5. பஞ்சகலேகளுளொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.) [தன்னேயடைந்த ஆன்மாக்கட்குச் சங்கற்பவிகற்பங்களே விசேடித்து நிலேநிறுத்தலாற் பெற்றபெயர்.]

பிரதிதிநம்—நாடோறும். (வழக்.)

பிரதிநிதி—பதிலாகவேற்பட்டவன். (வழக்.)

பிரதிபதம்—பரியாச்சொல். (வழக்.)

பிரதிபந்தகம்—கட்டுப்பாடு. (வழக்.)

பிரதிபந்தத்திரயம்–பூதப்பிரதிபந்தம், வர்த்தமானப்பிரதிபந்தம், ஆகாமியப்பிரதிபந்தமென்பன. (வாசுதே. கசசு.)

பிரதிபந்தம்–1. கட்டுப்பாடு. 2. பூர்வகாரியமும், இனிமேல்நடக்குங்காரியமும், இப்போது நடக்குங்காரியமும் பூர்வப்பழக்கம்வாராமல் சிந்தனவருகிறது. (வாசுதே. கoக.)

பிரதிபலித்தல் — சாயைதோன்றல். (கைவல். தத்துவவி. ஙஉ. உரை.)

பிரதிபாத்தியம்–அறையப்படல்.(வேதா.சூ. கூ. உரை.)

பிரதிபாத்தியர் — சித்தாந்தப்படுத்தப்பட்டவர். (சி. சி. பாயிர. உ. சிவாக்.)

பிரதிபாதகம் — காரியங்களேப்பிறப்பிக்குமது. (பௌட்.)

பிரதிபாதநம்—சொல்லுதல். (சி. சி. ருஃ அ. சிவாக்.)

பிரதிபாதிகம்—அறையுந்தன்மை. (வேதா. சூ. கூ. உரை)

பிரதிபாதிதம்—சொல்லப்பட்டது. (சி. சி. ருஃ அ. சிவாக்.)

பிரதிபாலிகசீவன்–தைசதன். (த.நி. போ. கoகூ.)

பிரதிபாவக்பாவம்–சொல்லுகிறது. (சி. சி. பாயிர. கூ. சிவாக்.)

பிரதிபிந்நம் — ஒவ்வொன்றும் வேறுயிருத்தல். (சி. சி. உ: அஎ. சிவாக்.)

பிரதிபிம்பம் — கண்ணுடிமுதலியவற்றிற்றோன்றுநிழல். (வி ணி.)

பிரதிபுருடபிந்நம் — ஒவ்வொரு புருடனுக்கும் வேறுயிருத்தல். (சி. சி. வரலாறு.)

பிரதிபேதநம்—பிரித்தல். (வழக்.)

பிரதிபை—மூக்காலத்தையறிவுமிகுந்திருப்பதாகிய பிரஞ்ஞை. (சி. சி. ச: உஅ. மறை.)

பிரதிபோதம்—கற்பித்தல். (வழக்.)

பிரதிமானம்—யூகக்கொம்பினது. (சூ.நிக. ஙு: எ.)

பிரதிமை—விக்கிரகம். (வழக்.)

பிரதியத்தினம் — 1. எதிரிடை. 2. சிறைப்படுத்தல். 3. பழிவாங்குதல். 4. விருப்பம். இவற்றிற்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.

பிரதியுபகாரம்—பிரத்தியுபகாரம். (வழக்.)

பிரதியோகம்—எதிரிடை. (வழக்.)

பிரதியோகி — 1. எதிர். (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.) 2. எதிரி. (சி. சி. ஙு: ச. சிவாக்.)

பிரதிராத்திரம்—இராவுக்கிரா. (வழக்.)

பிரதிரூபம்—பிரதிமை. (வழக்.)

பிரதிலோமகன்—பிரதிலோமன். (வழக்.)

பிரதிலோமர் — இழிந்தவருணத்தாடவன் உயர்ந்தவருணத்துப்பெண்ணேப்புணரப் பிறந்தவர்; இவர்: சூதன், மாகதன் வைதேககன், அயோகவன், க்ஷத்தா, சண்டாளன்என அறுவகையர். (சைவச.)

பிரதிலோமன்—நாற்குலத்தில் இழிகுலத்தாணு முயர்குலப்பெண்ணுங்கூடிப் பெற்ற

பிள்ளை. (சூ. நிக. உ: சு0.)

பிரதிவாதி—எதிர்வாதி. (வழக்.)

பிரதிவிடயம்—விடயந்தோறும். (சி. சி. உ: சுக. சிவாக்.)

பிரதிவிம்பம்–பிரதிபிம்பம், கண்ணுடிமுத லியவற்றிற்றேன்றும் வடிவம். (வழக்.)

பிரதிவிம்பவாதி — சூரியன் கடசலத்தில் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமமும் தேகோபாதிக ளாகியபேதத்தால் நாநாவாய்த்தோன்றிச் செக மாமென்று சொல்லுகிறவன். (த.நி.போ.கஎ.)

பிரதிவிம்பித்தல் — போலியுருத் தோற்று தல். (வழக்.)

பிரதீதி—அறிவு. (சி. சி. உ: நுசு. சிவாக்.)

பிரதீபநிரவாணவாதி — கந்தமைந்துமறக் கெகைமூத்தியென்பவன். (சி. சி. அ: கஉ. ஞாநப்.)

பிரதீபாலங்காரம்—எதிர்நிலையணி; அது: பிரசித்தமான உவமானத்துக்கு எதிராக உவ மேயத்தன்மை கூறுதல். (குவல. ச.)

பிரதீரம்—கரை. (வழக்.)

பிரதேசம் — 1. அந்நியதேசம். 2. இடம். 3. தேசம். (சி. சி. ச: ககூ. மறை.) (1,2-வழ்க்.)

பிரதேசன்—உபஸ்தமாகியகன்மேந்திரியத் தின் தேவதை. (த. நி. போ.)

பிரதை–குந்திதேவி. (பாரத. சம்பவ. உநு.)

பிரதோடகாலம்–திரயோதசிதிதியிற் பொ ழுதத்தமிக்குமுன்மூன்றேமுக்காநாழிகைதொ டங்கி அத்தமித்து மூன்றேமுக்காநாழிகைபரி யந்தமுள்ளநேரம். (பிரமோத். பிரதோடமநி மையிற் காண்க.)

பிரதோடம்—பிரதோடகாலம். (உ-ம்.) "பங் தந்தீர்பிரதோடத்தின்பூசையின்பலனும்" (பிர மோத். பஞ்சாட். நு.)

பிரப்பங்கோரை—ஒருபுல். (வழக்குண்டு.)

பிரப்பம்பாய் — பிரம்பினுற்செய்த பாய். (சூ. நிக. எ: நுநு.)

பிரப்பு — 1. குறுணி ஒவ்வொன்றதாகக் கொள்கலத்திற் பல்லுணக்கள் பரப்பிவைப்பன வாம்.(சூ. நிக. சு: கஅ.) 2. பேருண்டி. (சூ. நிக. சு: உகூ.)

பிரபஞ்சத்துவயம்—சாஸ்திரப்பிரபஞ்சம், அசாஸ்திரப்பிரபஞ்சம் என்பன; அவற்றுள்: ஆத்துமப்பிரமவிசாரமே சாஸ்திரப் பிரபஞ்ச மாம். அது: ஞாநாதிசாதநத்தால் ஆத்துமசா க்ஷாத்காரமானதற்கு மேல்விடத்தக்கது. அசா ஸ்திரப்பிரபஞ்சம் தீவிரமென்றும், மந்தம் என் றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் தீவிரப்பிர பஞ்சமாவது காமக்குரோதிகமாம். மந்தப்பிர பஞ்சமாவது மநோகற்பிதகமாம். (வி-ணி.)

பிரபஞ்சதை—பிரபஞ்சத்தன்மை. (சி. சி. கo: ச. சிவாக்.)

பிரபஞ்சநன்—காற்று. (சூ. நிக. க: சஎ.)

பிரபஞ்சம்—உலகம். (வழக்.)

பிரபஞ்சமூலம்—மூலப்பிரகிருதி.

பிரபஞ்சவாதநை—இலௌகிகாப்பியாசம். (வழக்.)

பிரபஞ்சவாழ்வு — இலௌகிகவாழ்க்கை. (வழக்.)

பிரபஞ்சவியாபாரம்–இலௌகிககாரியம். (வழக்.)

பிரபஞ்சவிருத்தி — மாயாகாரியவிருத்தி, உலகச்செய்கை.

பிரபஞ்சன்–மனமாதி அந்தக்கரணங்களைச் சேட்டிப்பிக்கிற சீவசம்பந்தவாயுக்கள் நான் கனுளொன்று. (த. நி. போ.)

பிரபஞ்சி–பிரபஞ்சத்தையுடையது. (சி. சி. உ: நுo. ஞாநப்.)

பிரபத்தி—மார்ச்சாலசிசுவைப்போலத் தன் செயலறச்சிவன்வழித்தாநிற்கை. (சி. சி. கo: க. சிவாக்.)

பிரபதநம்– விழுதல். பிர-உபசருக்கம்.

பிரபந்தங்கள்தொண்ணூற்றறு—தொண் ணூற்றுவகைப் பிரபந்தங்கள்; அவை: சாத கம், பிள்ளைக்கவி, பரணி, கலம்பகம், அகப் பொருட்கோவை, ஐந்திணைச்செய்யுள், வருக் கக்கோவை, மும்மணிக்கோவை, அங்கமாலை, அட்டமங்கலம், அநுராகமாலை, இரட்டைமணி மாலை, இணைமணிமாலை, உவமணிமாலை, நான் மணிமாலை, நாமமாலை, பலசந்தமாலை, பன்மணி மாலை, மணிமாலை, புகழ்ச்சிமாலை, பெருமழிழ்ச் சிமாலை, வருக்கமாலை, மெய்க்கீர்த்திமாலை, காப்புமாலை, வேனின்மாலை, வசந்தமாலை, தா ரகைமாலை, உற்பவமாலை, தாணைமாலை, மும் மணிமாலை, தண்டகமாலை, வீரவெட்சிமாலை, வெற்றிக்கரந்தைமஞ்சரி, போர்க்கெழுவஞ்சி, வரலாற்றுவஞ்சி, செருக்களவஞ்சி, காஞ்சி மாலை, நொச்சிமாலை, உழிஞைமாலை, தும்பை மாலை, வாகைமாலை, வாதோரணமஞ்சரி, எண் செய்யுள், தொகைநிலைச்செய்யுள், ஒலியலந் தாதி, பதிற்றந்தாதி, நூற்றந்தாதி, உலா, உலாமடல், வளமடல், ஒருபாவொருபஃது, இருபாவிருபஃது, ஆற்றுப்படை, கண்படை நிலை, துயிலெடைநிலை, பெயரின்னிசை, ஊ ரின்னிசை, பெயர்நேரிசை, ஊர்நேரிசை, ஊர் வெண்பா, விளக்குநிலை, புறநிலை, கடைநிலை, கையறுநிலை, தசாங்கம்பத்து, தசாங்கத்தயல், அரசன்விருத்தம், நயநப்பத்து, பயோதரப் பத்து, பாதாதிகேசம், ஒகசாதிபாதம், அலங்

காரபஞ்சகம், கைக்கிளை, மங்கலவள்ளை, தூது, நாற்பது, குழமகன், தாண்டகம், பதிகம், சதகம், செவியறிவுறூஉ, வாயுறைவாழ்த்து, புறநிலைவாழ்த்து, பவனிக்காதல், குறத்திப்பாட்டு, உழத்திப்பாட்டு, ஊசல், எழுகூற்றிருக்கை, கடிகைவெண்பா, சின்னப்பூ, விருத்தவிலக்கணம், மூதுகாஞ்சி, இயன்மொழிவாழ்த்து, பெருமங்கலம், பெருங்காப்பியம், காப்பியம் என்பனவாம். இத் தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களின் விவரத்தை அப்பெயர் முதலெழுத்தைக்கொண்டு அகராதிமுறையாகப்பார்க்கில், இத்தமிழ்ச்சொல்லகராதியிற் காணலாம்.

பிரபந்தம்—தொடர்பு.

பிரபல்லியம்—பிரபலம். (வழக்.)

பிரபலசூநுகி—உபநிடதம். (சைவச. ஆசாரிய. உக. உரை.)

பிரபலம்—பிரசித்தம். (வழக்.)

பிரபலன்—பேருயர்ந்தவன். (வழக்.)

பிரபலியம்—பிரபல்லியம். (வழக்.)

பிரபவ—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலேமுதலாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

பிரபவம்—ஆதாரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரபா–1. சூரியன்றுவாதசகலையிலொன்று. (வி-ணி.) 2. தண்ணீர்ப்பந்தல். (உ-ம்.) "பிரபாதடாகாதிக்கிரியாசம்ஸ்காரங்களும்" (சி. சி. உ: ருஅ. சிவாக்.)

பிரபாகரம் — 1. சைமினிசூத்திரங்கட்குச் சபரமுனிவராற்செய்யப்பட்ட பாடியமதம் பற்றிப் பாட்டாசாரிய மாணாக்கனாகிய பிரபாகரன் செய்தவழிநூல். (சிவஞாந.பா.) 2. மீமாஞ்சை மதம் இருவகையுளொன்று; அது: கன்மஞாசத்தின் அபூருவமென ஒன்று தோன்றிநின்று பயன்கொடுக்குமென்றும், வைசேடிகம்போலப் பாடாணம்போற்கிடப்பதே மூத்தியென்றுங் கூறும். (சிவஞாந. பா.) [பிரபாகரன் என்பவனாற் சொல்லப்பட்டமையின் பிரபாகரம் என்னும் பெயர்த்து.]

பிரபாகரன் — 1. ஒரு நூலாசிரியன். 2. சூரியன். ஒளிக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் என்பதாம். 3. வேதமே பிரமமென்றும், சமாதியில் மண் சிலைபோலிருக்கவேண்டுமென்றுஞ்சொல்லுகிறவன். (சி. சி. அ: கடி. மறை.)

பிரபாகீடம்—மின்மினி. (வைத்தியபரி.)

பிரபாசம் — பிரதிட்டாகலையிலயிலப்புதத்துவத்திருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பிரபாசன்—1. அட்டவசுக்களிலொருவன். (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க.) 2. விச்சுவகன்மன்றந்தையும் யோகசித்தியின் நாயகனுமானவன். (வி-ணி. அபிதாநசி.)

பிரபாநர்—வித்தியாதத்துவத்திருக்கு மாசாரிய தசகரிலொருவர். (வி-ணி.)

பிரபாவம் — 1. பிரகாசம். (வி-ணி.) 2. மகிமை. (சி. சி. உ: சுருடி. சிவாக்.)

பிரபாவர் — சிவலோகத்துத்தரதிசை யோலக்கஞ்சேவிக்குந் துவாதசமுக்கிய தேவதைகளிலொருவர். (வி-ணி.)

பிரபு–பெருமையிற்சிறந்தோன், தலைவன்.

பிரபுகிரான்-நியதிதத்துவத்திலிருக்குமோருருத்திரன். (வி-ணி.)

பிரபுத்தர் — காலதத்துவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி.)

பிரபுத்தனம்—மேம்பாடு. (வழக்.)

பிரபுத்துவம்—பிரபுத்தன்மை. (வழக்.)

பிரபுலிங்கலீலை—ஒரு நூல்; இது: சிவப்பிரகாசரென்பவராற் செய்யப்பட்டது.

பிரபூதி — சதருத்திரரிலிந்திரதிக்கினிருக்குந் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.)

பிரபேதம்-விதம். (வழக்.) பிர-உபசருக்கம்.

பிரபை–1. ஒளி. 2. திருவாசி. (1, 2-வழக்.)

பிரபோதசந்திரோதயம்—ஒருநூல்; இது: தமிழில் திருவேங்கடசாமியென்பவராற் செய்த வேதாந்தநூல். (அபிதாநசி.)

பிரபோதநம்—போதித்தல். (வழக்.)

பிரபோதம்—அறிவு. (வழக்.)

பிரபோதிகை — போதிப்பது. (சி. சி. உ: க. ஞாநப்.)

பிரம்பம்—கோவை. (வைத்தியபரிபா.)

பிரம்பு–1. அரிசி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. பிரப்பங்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. கருடி.) 3. பிரம்புக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பிரமக்கியாநம் — பிரமஞாநம். (வைத்தியபரிபா.)

பிரமக்கியாநி—பிரமஞாநி. (வழக்.)

பிரமக்கிரந்தி — ஒருவகைமுடிச்சு; அது: பிராமணரது பூணூலினடியே முடியுமுடிச்சு. (சைவச. ஆசாரிய. சகு. உரை.)

பிரமகத்தி — பிராமணக்கொலை. (உ-ம்.) "ஏமலிசிலையிராமற்கிராவணப்பிரமகத்தி" (சேதுபு. சேதுசரு. க.)

பிரமகபாலம்—பிரமன்றலையோடு.(வழக்.)

பிரமகற்பம் — பிரமன்வாழ்நாள்; அஃது: ஆயிரங்கோடாகோடிவருடம். பூரியம்பத்துக்கொண்டது பிரமகற்பமென்பர். (பிங்கலநிகண்டில்.)

பிரமகன் — மூர்த்தியாதிபிரமசுவரூபி. (சி-லி. ஞாந. உ.) (மூர்த்தியாதி பிரமம் என்

றது: மூர்த்திப்பிரமம், தத்துவப்பிரமம், பூதப் பிரமம், பிண்டப்பிரமம், கலாப்பிரமம், பதப் பிரமம் என்பனவாம்.)

பிரமகாதகன்—பிராமணக்கொலைபாதகன். (வழக்.)

பிரமகாயத்திரி — ஒருமந்திரம். (உ - ம்.) "மன்னியமூச்சவித்துமுக்காற் பிரமகாயத்திரி யைமநத்திஞெதி" (காசிகா. இல்லொ. ஈஈ.)

பிரமகீதை—பிரமன்செய்த உபநிஷத். தமிழில்-தத்துவராயர் மொழிபெயர்த்துக்கூறினர். (அபிதாநசி.)

பிரமதுலம்—பிராமணசாதி. (வழக்.)

பிரமகைவர்த்தநம்—சூரியபுராணம். (உ-ம்.) "இரவிதன்கதைபிரமகைவர்த்தமாம்" (கந்தபு. பாயிர. ருடு.)

பிரமசம்புபத்ததி – பதினெண் பத்ததியில் ஒருவகைப்பத்ததி. பத்ததி-ஒழுங்கு.)

பிரமசரிதன்—பிரமசாரி. (வழக்.)

பிரமசரியம் — நால்வகையாச்சிரமங்களுள் முதலாவது; அது: நைட்டிகம், பௌதிகமென விருவிதமாம். (சி. சி. அ: கஈ. மறை.)

பிரமசாபாலம் — உபநிடதத்திலொன்று. சாபாலமென்றும் பெயர். (அபிதாநசி.)

பிரமசாயை—பிரமகத்தி. (உ-ம்.) "வலாரி தன்னைப்பிடித்ததுபிரமசாயை" (திரு விளை. இந்திரன்பழிதீர்த். ருஅ.)

பிரமசாரி — 1. பிரமசரியமநுட்டிப்போன். 2. வீமென். (சூ. நிக. உ: கஈ.)

பிரமசாவர்ணி—கo-ஆம் மநு. (அபிதாநசி.)

பிரமசூத்திரம் — வேதாந்தாந்த சூத்திரம்; இது: வியாசர்செய்தது. (அபிதாநசி.) 2. முப்புரிநூல். மந்திரத்துடன் அணியுநூல்என்பது கருத்து. பிரமம்-மந்திரம்.

பிரமசைதந்நியம்—1. கடவுள். 2. பிரமஞாநம். (1, 2-வழக்.)

பிரமஞாநி—தேவஞாநமுள்ளோன். (வழக்.)

பிரமண்டை—பேய்மிரட்டி. (வைத்தியபரி.)

பிரமணேசன்—ரௌரவாகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ.)

பிரமத்தம்—மதிமயக்கம். (வழக்.)

பிரமத்தி—பிரமகத்தி. பிரமத்தி என மருவியது. (வழக்.)

பிரமதகணம் — சிவலோகத்திலே மகாதேவன்கோவில் வடக்குவாசற்காவலனுகிய மகாகாளனேடுகூடியிருக்குங்கணம். (உ-ம்.) "கறை மதியெயிற்றுச்சங்குகந்நன்முன்ஞ ன வெண்றிப்-பிரமதகணமும்"(திருவிளை.மெய்க்கா.உஈ)

பிரமதண்டம்—1. ஆதித்தியனின்றநாளுக்குப் பதினேந்தாநாள். (உ - ம்.) "பாகஞ்செறி சுடர்மன்னியநாளாதியேழுபத்தும்– மோகந் தரும்பதினேந்திருபத்தொன்றுமூன்முறையே-பூகம்பமுற்நம்பிரமதண்டங்கொடியென்றுபொல்லா - யோகங்கணல்வினைக்காகாதென வுரையொண்ணுதலே" (வி தா ந. கு ணு. ஈச.) 2. குருக்கு. (மலையக.)

பிரமதண்டு–1. ஒருபூண்டு; அது: குருக்கு. (வைத்தியமூ. அக.) 2. பிரமதண்டம். அம்சாரியையின்றி வந்தது.

பிரமதநம்—1. கடைதல். 2. கொலை.(1,2-வழக்.)

பிரமதம்—1. சந்தோஷம். 2. வெறி. (1,2-வழக்.)

பிரமதாயம் — பிராமணருக்குக்கொடுக்கும் நன்கொடைப்பொருள். (பதிற்றுப்பத்து.)

பிரமதாலயம்—நரகம் (வைத்தியபரி.)

பிரமதிநம்—இரண்டாயிரந்தேவயுகங் கொண்ட காலம். (சி-லி. ஞாந. உசை. உரை.)

பிரமதீதம்—தயிர். (வைத்தியபரி.)

பிரமதீர்த்தம்-சிதம்பரதசதீர்த்தத்தொன்று; இது: திருக்கோயிலுக்கு வடமேற்கே திருக்காளாஞ்சேரியில் உள்ளது. (கோயிற்பு.)

பிரமதேவன்–பிரமன். (உ-ம்.) "பிரமதேவனுறமிடமுறைவளாங்குப்பிரமனுமுவந்துவாழும்" (மச்சபு. ஆதிசி. ச.)

பிரமநாடி—சுழுமுநைநாடி. (உ-ம்.) "கோதறுமந்தநாடியையே–தென்பொலிபிரமநாடியென்றுரைப்பர்" (சூத. ஞாநயோ. கக: எ.)

பிரமப்பிரளயம்—பிரமதேவருடையநாசாவஸ்தாகாலம். (வாசுதேவ.)

பிரமப்பொழுது — பிராமிமுகூர்த்தம். (உ-ம்.) "பிரமப்பொழுதத்திலெழுந்துபிரானையுன்னி" (சேதுபு. அமுததீர். கக.)

பிரமபத்திரம்– } பிரமபத்திரி, புகையிலை.
பிரமபத்திரி— } (வைத்தியமூ. அக.)

பிரமபதம் – } பிரமலோகம். (வழக்.)
பிரமபதவி– }

பிரமபிங்கை—வெளளரி. (வைத்தியபரி.)

பிரமபுரம் — சீகாழிப்பதி. (திருஞானசை. தேவார. ஏகபாதம். க.)

பிரமபுராணம் — பதினெண்புராணங்களுளொன்று; அஃது: உலகசிருட்டியையும், மதுவந்தரங்களையும், சூரியசந்திரகுலத்து அரசர்களையும், சூரியன்பொருட்டும், சிவபெருமான் பொருட்டும், சகநாதர்பொருட்டும்உள்ள திருக்கோயில்களையும், திருநந்தவநங்களையும்,சகநாதமான்மியத்தையும் உணர்த்துவது. (கந். நவ.)

பிரமம்–1. அக்கினி. 2. ஆதித்தன். 3.இருடி. 4. உபநிடதம் நூற்றெட்டினொன்று. 5. கலக்

கம். (சூ. நிக. அ: நுடு.) 6. சந்திரன். 7. சிவன். 8. சுத்தசிவமத்திய நிர்த்தசிவம். (சி. சி. கூ: எ. ஞாநப்.) 9. சுத்தமாயை (சி. பி. கை.) 10. திருமால். 11. நடு. (சூ. நிக. சு: சுசு.) 12. பஞ்சமாவெச்சத்தொன்று; அது: வேதமோதல். 13. பதினெண்புராணங்களி லொன்று. 14. பிரமமணம். (இலக்கணவி. சஅநி. உரை.) 15. பிரமன். 16. மந்திரம். 17. மூத்தி. 18. யாகம். 19. வேதம். உதாரணங்காட்டாதொழிந்தனவற்றிற்கு (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கஅ-ல்காண்க. (4, கசு. அபிதாநசி.) அபிதாநகோசத்தில், ஏகமாய்ச் சச்சிதாநந்தமாய் உலகந்தோன்றி யொடுங்குதற்கிடமாயுள்ள கடவுளென்பர்.

பிரமமணம்—எண்வகைமணங்களுளொன்று; அஃது: ஒத்தகோத்திரத்தானுய் நாற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங்காத்தால் அவற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய்ப் பூப்புளய்தியவளைப்பெயர்த்து இரண்டாம் பூப்புளய்தாமை அணிகலன் அணிந்து தானமாகக்கொடுப்பது. (உ-ம்.) "கயலேர்மலருண்கண்கங்நிப்பூப் பெய்தி-யயல்பேரணிகலன்கள்சேர்த்தி-யியலினிரலொத்தவந்தணற்குநீரிற்கொடுத்தல்-பிரமமணமென்னும்பெயர்த்து" (இலக்கணவி. சஅநி. உரை.)

பிரமமீமாஞ்சை — உபநிடதங்களை யுற்றுநோக்கி வியாசமுநிவரியற்றிய சூத்திரரூபமாகிய ஒரு வேதாந்தநூல். (சைவச. ஆசாரிய. உக. உரை.)

பிரமமுனி — பதினெண்சித்தரி லொருவர். (அபிதாநசி.)

பிரமமூலி—பிரமி. (மலையக.)

பிரமயாகம்—ஐவகையாகங்களி லொன்று; அது: வேதமோதல். (வள். அள. பரி. குறிப்பு.)

பிரமர் — ஆதிப்பிரமத்திற்கு நினைவாற்றோன்றிய பிரமர்பதின்மர் என்பர். (பரிபாடலுரை.)

பிரமாந்தீரம் — உச்சித்துவாரம்; இஃது: அர்த்தசந்திர நிரோதிநி நாதநாதாந்தகலைகள் நான்கிற்கும் ஸ்தாநம். சத்திதத்துவம்வரையில் வியாப்தி. (சி-லி. கிரி. கo.)

பிரமரம்—வண்டு. (சூ. நிக. கூ: சுசு.)

பிரமராசனர்—தபோதனர். (சிந்தா.)

பிரமரர்ட்சதன்— } அவமரண மடைந்த
பிரமராட்சதை — } பிராமணஞவி யெடுக்குமிராட்சதப்பேய்.

பிரமராட்சதைழலம்—காசிவேர். (வைத்தியாநுபந்த. அக)

பிரமரி — 1. புறக்கூத்திற்குரிய வாடலு ளொன்று. (சிலப்.) 2. சுழலல். (சூ.நிக.க:சக.)

பிரமலோகம்—சத்தியலோகம்; இது: மேலுலகத்துளொன்று. (அபிதாநசி.)

பிரமவரன் — சீவன்முத்தர் நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: சமாதிஞாநத்தையடைந்திருந்து தேசசஞ்சாரஞ்செய்தற் பொருட்டு உணவுமுதலியவற்றை நினைப்பவர். (கைவல். தத்துவ. கூகூ. உரை.)

பிரமவரிட்டன்—நால்வகைச் சீவன்முத்தரி லொருவர்; இவர்: சமாதியிலதீதமானவர். (கைவல். தத்துவ. கூகூ. உரை.)

பிரமவரியான்—சீவன்முத்தர்நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: சமாதிஞாநத்தை யடைந்திருந்து சீடன்முதலிய வேற்றோராலுணர்பவர். (கைவல். தத்துவ. கூகூ. உரை.)

பிரமவநத்தநம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரமவித்தியை—யசர்வேதவுபநிடதத்தொன்று. (கூர்மபு. அட்ட. உசு. உரை.)

பிரமவித்து—1. சீவன்முத்தர் நால்வகையரி லொருவர்; இவர்: லோகோபகாரநிமித்தஞ்சற்கருமமனுஷ்டிக்கிறவர். (உ-ம்.)"வானிகர்பிரமவித்து" (கைவல். தத்துவ. கூச.) 2. வெள்ளைப் பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பிரமவுப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பிரமன்—1. தொண்டி, வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரி.) 2. பிரமதேவன். (உ-ம்.)"பிரமன்மால் காணுப்பெரியோன்காண்க" (திருவா. திருவண்ட. கூஅ.) இவன் வரலாறு குறிகளெல்லாம் (அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.) 3. பிரகிருதிமாயை. (கூர்மபு. பிரகிருதி. நு. உரை.) [தான்வளர்ந்தும் விரிந்தும் பூதங்களைவளர்த்தலால் வந்த பெயர்.]

பிரமனுள்—உரோகணி. (சூ. நிக. க: சுஅ.)

பிரமா — 1. ஞாநம். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக். 2. பிரமதேவன்.

பிரமாகாணம் — பிரமாணம். (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.) [பிரமைக்குக்கரணமென்றபடி.]

பிரமாங்கம்—பஞ்சப்பிரமசடங்கதேவர்பதி லொருவர். (உ-ம்.) "பிரமாங்கம்வித்தேசர்பேணுகணமெண்டிக்-குரமொடுகாப்போர்படைகளும்" (சைவச. பொது. நுஉ.)

பிரமாஞ்சலி— இருகையுங்குவித்து நெஞ்சிடைவைத்து வணங்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பிரமாண்டதர்சகர்—உருத்திராதிகள். (சி. சி. க: உசு. மறை.)

பிரமாண்டநிலையஸ்ரீகண்டர்—ஸ்ரீகண்டத்திரயத்துளொருவர்; இவர்: பிரமாண்டத்து நிலையர். (சி. சி. க: நுச. ஞாநப்.)

பிரமாண்டநிலையபிரமா—"குணநிலையபிரமா"பார். (சி. சி. க: சுo. ஞாநப்.)

பிநமாண்டநிலையவிட்டுணு—"குணநிலையவிட்டுணு"டார். (சி. சி. க: சுo. ஞாநப்.)

பிரம்மாண்டபுராணம் — பதினெண்புராணத்தொன்று. (அபிதாநசி.)

பிரமாணஞ்செய்தல்–சத்தியம் பண்ணுதல். (வழக்.)

பிரமாணஞ்ஞன் — பிரமாணத்தையறிந்தவன். (சி. சி. அளவை. ருi. சிவாக்.)

பிரமாணம்–1. அளவை. (சி. சி. அளவையி. க. சிவாக்.) 2. ஆணை, சத்தியம். (சூ. நிக. கo: கo.) 3. எல்லை. யோசனைப்பிரமாணமுண்டு. (வழக்.) 4. நிலை. (உ-ம்.) "பால்போலுந்-தூய்மையுட்டோன்றும்பிரமாணமிம்மூன்றும் வாய்மையுடையார்வழக்கு" (திரிகடு. ருஎ.) 5. பிரமிதியின தகருவி.(தருக்கசங்கி.) 6 மேற்கோள். (சிவாலயதரிசனவிதி.)

பிரமாணன்—மெய்யன். (வழக்.)

பிரமாணிக்கம்—பிரமாணிகம். (வழக்.)

பிரமாணிக்கன் -- உண்மையுள்ளவன். (வழக்.)

பிரமாணிகம்—1. உண்மை. 2. திருட்டாந்தம். (1, 2-வழக்.)

பிரமாணித்தல்—1. அளவிடல். 2. பிரமாணமாகக்கொள்ளல். (1, 2-வழக்.)

பிரமாதம்—1. தவறல். (உ-ம்.) "தண்டினர்திரித்தகுமித்தலையர்சாரப் – பெண்டுகெணடக்கைபிரமாதமெனவஞ்சி" (இராமா. அசுவமேத. ருக.) 2. வருத்தம். (உ-ம்) "மரணப்பிரமாதமெனக்கில்லையாம்" (கந்தரல. உக.)

பிரமாதா–அறிபவன். (உ-ம்) பிரமிதிபார்.

பிரமாதாமகன்—மூப்பாட்டன். (வழக்.)

பிரமாதி—வியாழவட்டமாகிய அறுபதுவருடங்களிலே பதின்மூன்றும் வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

பிரமாதீச — வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலே நாற்பத்தேழாம்வருடம். (வருஷாதிநூல்.)

பிரம்மாநந்தம்—பரமாநந்தம். (வழக்.)

பிரமாய்பு—பிரமகற்பம். ஆயு-ஆயுள்.

பிரமாயுகாலம்—நூறுபிரமவருடங் கொண்டது. (சைவ. பி.)

பிரமாயுதம்–பத்திலட்சம்.(வழக்குபோலும்.)

பிரமாரண்ணியம்–வேதாரணியம். பிரமம்-வேதம்.

பிரமி—ஒருபூண்டு. (தைல.தைலவ.ருடு.)

பிரமித்தல்–அதிசயத்தாலும் அச்சத்தாலும் திகைத்தல். (வழக்.)

பிரமிதி–அளத்தல், பிரமாதாபிரமேயத்தை ஐயந்திரிபின்றியுள்ளபடியறிதல்.(சைவப்பி.ரு)

பிரமிப்பு—பிரமித்தல். (வழக்.)

பிரமியம்—1. ஒரு பூண்டு. 2. ஒரு வியாதி. 1, 2-வைத்தியமூ. அக.)

பிரமிநுட்டம் — மல்யுத்தத்திற்குரிய எண்வகைக் கரணங்களுளொன்று; அது: உடம்பு முழுதினும் இறுகப்பிடித்து விழுத்தியுழக்குவது. (கூர்மபு. தமோ. ருரு. உரை.)

பிரழகத்துவம்—ஆதிக்கம் (வழக்.)

பிரழகம்—உத்தமோத்தமம். (வழக்.)

பிரழகர்-முதலானவர். (சி.சி.அ.கஉ.ஞாநப்.)

பிரழதல்–பொருமிக்கழிதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரழடன்—மடையன். (வழக்.)

பிரமேகம்– மேகவியாதி. (வழக்.)

பிரமேயம்—அளக்கப்படும் பொருள், அறியப்படும் பொருள் (சி. சி. அளவை. க. சிவாக்.)

பிரமை—1. அறியாமை. 2. பைத்தியம். 3. மயக்கம் (வைத்தியாநுப. அக.) (1. 2. வழக்.)

பிரமோசாந்தி—சூரியன் முன்னடிக்கும் அப்சரஸ்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி.)

பிரமோத்தரகாண்டம்—ஒரு நூல்; இது: வரதுங்கபாண்டியன் செய்யப்பட்டது.பஞ்சாக்கர முதலியவற்றின் மகிமைகளை விரித்துக் கூறுநூல். (அபிதாநசி.)

பிரமோதநி---மல்லிகைக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

பிரமோதம்—இஷ்டமான வஸ்துவை அநுபவித்தபிறகு வருகிற சந்தோஷம். (வாசுதே.) மிகவுஞ்சந்தோஷம். (வி-ணி.)

பிரமோதூத—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களிலே நான்காவதாம் வருடம். (வருஷாதி.)

பிரமோபநிடதம்— நூற்றெட்டுபநிடதங்களிலொன்று. அது யசுர்வேதத்திலுள்ளது.

பிரமோபதேசம்–ஞாநோபதேசம். (உ-ம்.) "பிரமோபதேசம்பெறுதலேபாங்கு" (சைவ. ஆசாரிய. ருரு.)

பிரமோற்சவம் — கோயில்களில் வருஷத்திற்கொருதரம் நடக்கும் விசேஷ உற்சவம்.

பிரயத்தனம் — பிரயத்தினம், முயற்சி (தருக்கசங்கி.)

பிரயாகம்—கங்கையமுனை கூடுமிடம்.

பிரயாகை—1. ஒரு நதி. (உ-ம்.)"மறைபுகழ் பிரயாகைதன்னின்மாகநீர்ப்படிந்த தூயோர்" (காசிகா. தேவர்கள் பிரம. உக.) 2. கங்கையும் யமுனாவும் கூடுமிடத்துள்ள ஒரு புண்ணியத்தலம். (அபிதாநசி.)

பிரயாசம் — 1. உழைப்பு. 2. வருத்தம். (1,2-வழக்.)

பிரயாசி—1. பிரசாசைக்காரன். 2. பிரயாசைக்காரி. (1, 2-வழக்.)

பிரயாசை—பிரயாசம். (வழக்.)

பிரயாணம்—பயணம். (வழக்.)

பிரயுக்தம்-உண்டாவது. (சி.சி.நி:க.சிவாக்.)

பிரயுத்தம்— முகாந்திரம். வழக்குண்டுபோலும்.

பிரயுத்தி-பிரயோசநம்.வழக்குண்டுபோலும்.

பிரயுதம்—பத்திலட்சம். (பிங்கல. உஉசுசு.)

பிரயோகம் — 1. உதாரணம். பிரயோகங் காட்டு. 2. ஏவல்.பாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்தான். 3. செலுத்தல். (வி-ணி.) 4. மருந்துசெய்தல். (1, 2, 4-வழக்.)

பிரயோகவிவேகம்— ஒரு தமிழிலக்கணநூல் (அபிதாநசி.)

பிரயோகித்தல்—1. செலுத்தல். 2. முயலல். (1, 2-வழக்)

பிரயோச்சியகர்த்தீநத்துவம்—ஏவப்படுகிறது. ஏவப்பட்டுச்செய்தல். (சி. சி. க:க. சிவாக்.)

பிரயோச்சியம் — ஏவப்படுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரயோச்சியன்—1. அடியான். ஏவப்படுபவன் என்பது பொருள். 2. இயற்றுதற்கருத்தா. (பி. வி.)

பிரயோசகம்—ஏவுகிறது.(உ ம்.)வந்துழிக் காண்க.

பிரயோசகன்—வேலை செய்விக்கிரவன்.

பிரயோசனம்—பயன். (வி-ணி.)

பிரயோசனன்—பரோபகாரி. (வழக்.)

பிரரோகம்—தளிர். (வைத்தியபரிபா.)

பிரரோகி—வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரிபா)

பிரலம்பம்—அசைவு. பிர-உபசருக்கம்.

பிரலம்பன்—ஓரசுரன் (அபிதாநசி.)

பிரலாபசந்நி—அலறுசந்நி. (வைத்தியம்.)

பிரலாபம் — 1. துக்கம். 2. புலம்புகை. (வழக்.)

பிரலாபித்தல்—புலம்பல் (வழக்.)

பிரலோடநம்—உருளுதல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரலோபம் — காமம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிரவசநம்—பிரசங்கம் பண்ணுதல். (வழக்.)

பிரவஞ்சம்—உலகம். (வழக்.)

பிரவஞ்சன்—பிரபஞ்சன். ஒருவாயு; பிரபஞ்சன்பார்.

பிரவணன்—காமிகாகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ.)

பிரவத்தகம்—செயல். (வழக்.)

பிரவர்த்தகம் — நடத்துகிறது. (சி. சி. உருஎ. சிவாக்)

பிரவர்த்தகன்—பிரவருத்தகன்.

பிரவர்த்தநம் — 1. சொல்லுதல். (சி. சி. நிகூ. (சிவாக்.) 2. நடக்கை (வி-ணி.) 3. முயற்சி. (வழக்.)

பிரவர்த்தநை-முயற்சி.(வேதா.கூ.அ.உரை.)

பிரவர்த்தம்—பிரவர்த்தித்தல். (த.நி.போ. கூச.)

பிரவர்த்தர்–மகேசுவரர். (த.நி.போ. கசுருு.)

பிரவர்த்தி—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவர்த்திக்கிறது—தொழிற்படுகிறது. (சி. சி. க: சுஉ. (சிவாக்)

பிரவர்த்தித்தல் — சேட்டித்தல், முயற்சி பண்ணல். (உ-ம்.) "பிராணன்முதலாகியஐந்து வாயுக்களும் யாதொரு அநங்காரத்தத்துவத்தினுலே நித்தம் வியாபாரங்களிலே பிரவிர்த்திக்கின்றனவோ." (சி. சி. ஞாந. கள. உரை.)

பிரவரசைவர்—எழுவகைச்சைவர்களுளொருவர்; அவர்: சிவதீக்ஷை பெற்ற அநுலோமர். (சைவச. பொது. சசுருு. உரை.)

பிரவரம் — வயிசம். (உ-ம்.) "ஐந்துசைவ இருடிகளின்கோத்திரங்களும் அவரதுகிளைக் கோத்திரங்களும் ஒத்தபிரவரமாயின்" (பெரியபு. தடுத்தாட். கo. உரை.)

பிரவருத்தகன் — முயற்சி செய்வோன். (வழக்.)

பிரவருத்தநம்—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவருத்தித்தல்—முயறல். (வழக்.)

பிரவாகம்–1. இடையறுமல்வரும் பெருக்கு வெள்ளம் (சி. சி. உ: கo. மறை.)

பிரவாகாநாதி — ஆற்றிலே முன்னேவந்த தண்ணீரோடிப்போகப் பின்னேயுமொழியாமல் வருவது. (சி. சி. க: கசு சிவாக்)

பிரவாகி—தக்ஷப்பிரமன் புத்திரிகளுளொருத்தி (வி-ணி.)

பிரவாகித்தல்—பெருக்கெடுதல்.

பிரவாகேசுரவாதி — ஈசுவரன் ஒரு ஆன்மாமுத்தனுனுல் அவனிடத்திலே அதிகாரத்தை வைத்துத்தான் பரமற்றிருப்பன் அவனும் பின்னெருவன் முத்தனுனுல் அவன் கையிலே யதிகாரத்தை வைத்துப்பரமற்றிருப்பன் என்று கூறுமதஸ்தன். (த. நி. போ. ககூக.)

பிரவாசநம்—பிரதேசவாசம். (வழக்.)

பிரவாசம் — 1. குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு ஆலயத்திற்குச் செல்லுங்கிரியை. (உ-ம்.) "அந்நப்பிராசநம்" பார். 2. சொற்பகால அந்நியதேசவாசம்.

பிரவாதம் — 1. ஊர் வழக்குப் பேசுதல். (வழக்.) 2. காற்று.

பிரவாரணம்–தடை. பிர-உபசருக்கம். வாரணம்-தடை

பிரவாலம்–இளந்தளிர். (வைத்தியபரிபா.)

பிரவாளம்—பவளம். (வைத்தியபரிபா.)

பிரவிக்கியாதி—கீர்த்தி. (வழக்.)

பிரவிசாரம்—பரதத்தின் பொது இலக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (உ-ம்.) "அங்ககாரம்" பார்.

பிரவிடை—பெண்பருவம் நான்கிலொன்று பிரவுடை யென்பது பிரவிடையெனமருவி வழங்குகின்றது. (கந்தபு. இந்திரபுரி. கஙக.)

பிரவிர்த்தசிவம்—சகளராகியசிவம். (சி. சி. ச: கக. ஞாநப்.)

பிரவிர்த்தர்–அதிகாரசிவன். (சி. சி. பாயிர: க. சிவாக்.)

பிரவிர்த்திதத்துவம்—ஈசுரதத்துவம். (சி.சி. க: சுருி. ஞாபப்.)

பிரவிருத்தி — 1. செய்கை. 2. முயற்சி. (1, 2-வழக்.)

பிரவிருத்தித்தல்—முயற்சித்தல். (வழக்.)

பிரவிருத்திமான்—பிரவிருத்தியுடையவன்.

பிரவிருத்தியர்த்தம்—பிரவிருத்தியின் பொருட்டு. (சி. சி. கஙக: சுருி. சிவாக்.)

பிரவிருத்திவிஞ்ஞாநம்—உருவக்கந்தத்தைச் சவிகற்பமாகவுணரும் உணர்வு. (சிவஞாநபா.)

பிரவீணன்—சமர்த்தன். (திருவிளை. திருவாலவா. சுி.)

பிரவுடை—பேரிளம்பெண். (உ-ம்.) "தரித்தவாலேதருணபிரவுடை, விருத்தையாகும்வியன்பருவங்களின்" (கந்தபு. இந்திரபுரி. கஙக.)

பிரவேசகம்—முயற்சி. (வழக்.)

பிரவேசகன்—பிரவேசிக்கிறவன்.

பிரவேசப்படுத்தல்—பிரவேசிப்பித்தல்.

பிரவேசம்—1. தொடங்கல். 2. முயற்சி. 3. தோற்றம். (1. 2. 3. வழக்.)

பிரவேசித்தல்-1. உட்செல்லல். 2. தொடங்கல். 3. தோற்றப்படல். (1, 2, 3-வழக்.)

பிரவேசிதன்—பிரவேசிக்கிறவன். (த. சி. போ.)

பிரவை—பிரபை, ஒளி. (வழக்.)

பிரளயகைவல்லியம்—பிரளயவிடதி. (சி. சி. ச: ச0. ஞாநப்.)

பிரளயசொரூபம் — பிரளயவடிவு; அது: நித்தியப்பிரளயம், அவாந்தரப் பிரளயம், தினப் பிரளயம், பிரம்பப்பிரளயம், அத்தியந்தப்பிரளயம் என்று ஐந்துவிதமாயிருக்கும். (வாசுதே. உ0உ.)

பிரளயம் — 1. உலகவொடுக்கம். அழிவுகாலம். (உ-ம்.)"மண்புனறீக்கால்வானமழியமாப் பிரளயத்தில்" (மச்சபு. மாச்சா. எ.) இப்பிரளயம் நித்தப்பிரளயம், நைமித்திகப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், ஆத்யந்தபிரளயம் என நான்கு வகைப்படும். (அபிதாநசிந்தாமணியில் விவர நன்குகாண்க. 2. படையிலோர் தொகை. அதுவாகினி மூன்று கொண்டது. பிங்கல. சுசசு.) 3. வெள்ளம். (பி. நிகண். எச.)

பிரளயர்–பிரளயாகலர். (த. நி. போ. கசுஎ.) ஆணவமலம், கன்மம், இரண்டுடன்கூடிய ஆன்மாக்களென்க.

பிரளயாகலர் — ஆணவகன்மமென்னுமிரண்டுமலமுமுடைய ஆன்மாக்கள், பிரளயகாலத்திற்கலேநீங்கப் பெறுபவர். (சிவஞா. சித். அ: உ.)

பிரளல்—புரளல். (வழக்.)

பிரளயம்—பிரளயம்.

பிரற்றல்—எடுத்தலோசை. (பி. நி. உக0ச.)

பிராக்கியன்—அறிவுள்ளவன். (வழக்.)

பிராக்ஞன்—பிராஞ்ஞன்

பிராகபாவம்—முன்னபாவம். (தருக்கசங்.)

பிராகாமியம்—அட்டசித்திகளுளொன்று; அது: இச்சித்தத்திவ்வியரூபமான ஸ்திரீகளேகரை மநச்சங்கற்பத்திலுலுண்டாகி யெல்லாருடனும் ஏககாலத்திலே அப்படிப்பட்ட ரூபங்களைக்கொண்டு கூடியிருக்கை. (சி. சி. உ: சுஅ. சிவாக்.)

பிராகாரம்–சுற்றுமதில். சூ. நி. க. சுி: சஉ.)

பிராகிருதசநம்—கடைத்தரமான மனிதர். (சி. சி. அ: கங. சிவாக்.)

பிராகிருதசிருட்டி–பிரமசங்கற்பமின்றி பிராகிருத சம்பந்தமாயுண்டாகிய சிருட்டி; அது: மகத்துவ சிருட்டி, தன்மாத்திரைச் சிருட்டி, இந்திரிய சிருட்டி என மூன்று வகைப்படும். (கூர்மபு. பலவகை. எ. உரை.)

பிராகிருததேகம்–பிரகிருத சம்பந்தமுள்ள தேகம். (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.)

பிராகிருதப்பிரளயம்—பிரகிருதியில்சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சம்பந்தப்பட்டு நின்றகாலம். (உ-ம்.) "பிரகிருதிக்குமுன்புகன்ற–விரியுமூக்குணமுந்தூக்குபொற்றுலாவெனச்சமமேயினசிறப்பின்-வருபிராகிருதப்பிரளயமாகும்" (கூர்மபு. பிரகிரு. கஉ.)

பிராகிருதம்—1. அழியத்தக்கது. 2. ஒழுங்கற்றவடமொழி. (உ-ம்) "பிராகிருதமொழியிற் பயின்றவருதலால்" (நன். எகஉ. விருத்தி.) 3. பிரகிருதசம்பந்தம். (சி. சி. சுி: கஉ. சிவாக்.)

பிராகிருதர்—ஆற்றலு அறிவும் காதலுமில்லாதவர். (சி. சி. பாயிர ஈ. சிவஞா.) பூமியிற் செனித்த மேற் சொப்பநத்தில் ஞானம்போல அறிந்தறியாமலும், இளிஞ்சிலை வெள்ளியென்று அறிவதுபோல விபரீதஞ்நமுமாய் அதனுலே தேகாதிகளேயான்மாவென்றும் பிரகிருதிசந்நியவஸ்துக்களேயே பரமென்றுமெண்ணுபவர். (சி. சி. பாயிர. ஈ. சிவாக்.)

பிராதசவிரை-பிறுவிரை. (வைத்தியபரிபா.)

பிராங்குணம் } ஒரு பறை (வழக்குண்டு
பிராங்கம் } போலும்.

பிராசங்கம்–தொழுவம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பிராசநம்—சோறூட்டல். (உ-ம்.) "அந்நப் பிராசநம்" பார்.

பிராசயம்—ஆதி. (பிங்கல. உஉசஎ.)

பிராசாதசட்சுலோகி — ஒரு சம்ஸ்கிருத நூல் என்பர்.

பிராசாதம்—ஒரு மந்திரம். (திருவானைக். கோச்செ. எஈ.)

பிராசாதமந்திரம்–ஸ்ரீகண்டராலே சுப்பிரமணியசுவாமிக்குபதேசிக்கப்பட்டதென்றுசொல்லப்படுகிற ஒரு மந்திரம்; அது: இருபது, பதினறு, பன்னிரண்டு, பத்து, ஒன்பது, எட்டு, ஆறு, ஐந்து கலைகளேயுடையதாய் எட்டு விதமாயிருக்கும். (சி-லி. கிரி. எ.) சித்தாந்த சாராவலியிற்காண்க.

பிராசாபத்தியம் — 1. உரோகணிநட்சத்திரம். 2. ஒருவகைவிவாகம். (பிங்கல. கசஅக.) 3. ஒரு விரதம். 4. பகலில்வருமொன்பதாமுகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரமஞ. ஈ. உரை.) 5. பிரமசரியம் நான்கனுளொன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)

பிராசி—கிழக்கு. (சூ. நிக. டு: டு.)

பிராசீநபநசம்—வில்வம். (வைத்தியபரி.)

பிராசீநம்—1. பங்கம்பாளே. (வைத்தியமூ. அக.) 2. பழமை. (வழக்.)

பிராசீநர்—முன்னோர். (பி. வி.) (வழக்.)

பிராசேசம்–பிரதிட்டாகலேயிற்புத்திதத்துவத்துள்ள எட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பிராசேபம்-பகலில்வருமொன்பதாமுகூர்த்தம். (கூர்மபு. பிரமஞ. ஈ. உரை.)

பிராசோதனி—கண்டங்கத்தரி. (மலேயக.)

பிராஞ்ஞத்துவம்—அறிவின்றன்மை.

பிராஞ்ஞம்—பிராஞ்ஞத்துவம்.

பிராஞ்ஞன்—அறிவன. (வழக்.)

பிராட்டி—தலேவி. (உ-ம்.)"எம்பிராட்டிக்கு மெல்லியரானர்"(பெரியபு.திருக்குறிப்புத்.சுடு)

பிராட்டுவிவாகன் — அந்தணன், சத்திரியன், வைசியன் இவர்களிலொருவனும், மறையோதல் மீமாஞ்சைக்கேள்வி இவற்றையுடையவனும், இலக்கணமுதலிய கருவிநூல்கள் பதினெண் விவகாரபதங்கள் இவற்றையுணர்ந்தவனும், பொறுமை குலமேன்மை நடுவுநிலேமை முதலானகுணங்கள் மதிநுட்பம் இவற்றையுடையவனுமாயிருந்து விவகார நிச்சயஞ்செய்பவன். (மிரு. ச.)

பிராணத்தியாகம் — சீவனைக்கொடுத்தல். (வழக்.)

பிராணம்—1. காற்று. 2. சீவன். (1, 2-வழக்.)

பிராணமயகோசம் — சூக்ஷுமசரீரத்தில் பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடினது. (வாசுதே.)

பிராணவாயு — பத்துவாயுக்களிலொன்று; இது: மத்தியத்திலேதோன்றிச் சித்திராடியிலேவிழுந்து மூலாதாரத்திலேஒடி ஒன்றுதித்து நாபிச்சக்கரத்திலே அங்ஙென்றுமுட்டி இடைபிங்கலேயிலேஒடிக் கபாலத்தைச்சுற்றி நாசியிலுலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலம் பாழேபறந்து எட்டங்குலம் நின்று தானின்ற இடத்திலேதாக்கும். நாழியொன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமியங்கி இரவுபகலறுபதுநாழிகைக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறுசுவாசமியங்கி இதிலேஎழாயிரத்திருநூறுசுவாசம் பாழேபறந்து பதினேழாயிரத்து நானூறு சுவாசம் உள்ளேயடங்கும். (த. வி.)

பிராணவான்மவாதி — பிராணவாயுவேஆன்மாவென்பவன். (சி. சி. ஈ: ச. சிவாக்.)

பிராணன்—1. உயிர். (வழக்.) 2. பிராணவாயு. (பிங்கல. ஈஈ.)

பிராணாதிபஞ்சகம் — பிராணன் அபாநன் வியாநன் உதாநன் சமாநன் என்னுமைந்து வாயுக்கள்.

பிராணயாமம்–பிராணவாயுவைத்தடத்தல்; அது: ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என மூன்று பகுதியையுடைத்து. (உ-ம்.) "சொன்னபிராணயாமமொருகாற்செய்திடிற்பாவந்தொலேந்து நீங்கும்" (காசிகா. இல்லொ. ஈஈ.) [பிராணவாயுவையுள்ளேயடக்கலாற் பெற்றபெயர்.] ஆயாமம்-ஒடுக்கம்.

பிராணி — சீவனுடையது. (உ-ம்.) "மண்ணைக்கல்லிற் பிராணிபடும் வருந்தவேண்டா வென்றுரைத்தார்" (பெரியபு. தண்டி. சு.)

பிராத்தநை—நேர்கடன். (வழக்.)

பிராத்தி — அட்டசித்தியிலொன்று. (திருவிளே. அட்டமா. உஉ.)

பிராத்தித்தல்-பிராத்தனை செய்தல். (வழக்.)
பிராத்திப்பு—பிராத்தனை.
பிராதக்காலம்—சூரியோதயத்திற்குமுன் ஐந்துநாழிகை வரையில் நிகழுங்காலம். (சைவவி.)
பிராதம்மியம்—முதன்மை. (வழக்.)
பிராதமிகர்—வானோர்கணமொன்பதிலொருவர்; இவர்: கடவுட்டிருவுளப்படியே இராச்சியசம்பந்தமான சாதாரண நன்மைகளை நடத்தும் தன்மைபெற்றோர்.
பிராதமிகன்—முன்பிறந்தோன். (வழக்.)
பிராதர்—மூதாக்கள். (வழக்.)
பிராதா—சகோதரன் (உ-ம்.) "பேசுமிரு பிரசவத்தும்பெண்பிறந்தார் பிராதாப்பெற்ற பிதா." (ஆசௌச. கடி.)
பிராதிபதிகம்—பெயர்ப்பகாப்பதம். (பி.வி.)
பிராபதிகன்—அக்கினி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.
பிராதிபாசிகம்—தோற்றுகிறது. (சி. சி. சு: கூ. சிவாக்.)
பிராதிரு—சகோதரன். (உ-ம்) வந்துழிக் காண்க.
பிராது—முறைப்பாடு. (வழக்.)
பிராந்தவாக்கியம்—பித்தர்வாக்கியம். சி. சி. அ: உள. ஞாநப்.)
பிராந்தன்—மூடன். (வழக்.)
பிராந்தி—1. கழிதல். 2. மயக்கம்; அது: மனப்பிரமை. (வைராக்கிய ச. கூஉ.)
பிராந்திமதலங்காரம்-மயக்கவணி (குவல. கூ.)
பிராந்தியம்—சுற்றுள்ளதேசம். (வழக்.)
பிராந்து—மதிமயக்கு. (சி. சி. அ: கள. நிரம்ப.)
பிராப்தம்—கிடைத்தது. (சி. சி. கூ: சுஉ. சிவாக்.)
பிராப்தி—மனசிலுலே நினைத்தபதார்த்தங்களெல்லாம் முன்னே வந்திருக்கை. (சி. சி. உ: நுஅ. சிவாக்.)
பிராப்பியம்-அடைதல், அடையத்தக்கது. (சி. சி. உ: எக. சிவாக்.)
பிராபவம்—முதன்மை. (வழக்.)
பிராபாகரம்—பிரபாகரமதம். (வழக்.)
பிராமணத்தி—பார்ப்பனத்தி. (வழக்.)
பிராமணப்பாம்பு—பிராமணநாகம். (சித்தராரூ.)
பிராமணர்—பார்ப்பார்; இவர்: பலவிதமர்வர் அபிதானசிந்தாமணியில்விரிவாக எடுத்துரைத்தனர். ஆண்டுக்காண்க.
பிராமணி—பார்ப்பனி. (வழக்.)
பிராமம்—பிரமசரியம் நான்குவகையுளொன்று. (சி. சி. அ: கஉ. மறை.)
பிராமாணிகத்வம்—பிரமாணத்தினுற் பெறப்படுந்தன்மை
பிராமாணியம்—பிரமாணமாந்தன்மை. (சி. சி. அளவை. நு. சிவஞா.)
பிராமி—1. சரச்சுவதி. (சூ. நிக. க: கூடு.) 2. மாகாவைரவன் சத்தி. (வி-ணி. உசு.)
பிராமிபாவனை—சிவமெருமானே யான் மாவுக்குப் பரமான்மாவாய் அக்கினிக்குச் சூடு போலுள்ள பராசத்தி சமேதராய் விளங்கும் பரசிவப்பிரமமென்று நியாநித்துவழிபடுதல். (கூரமபு. வருணைச். சகூ. உரை.)
பிராமிழகூர்த்தம்—சூரியனுதிக்க ஐந்து நாழிகையுண்டென்னுங்காலம். சி. சி. அ. உகூ. சிவாக்.)
பிராமியம்—1. தலைப்புறம். 2. பிரமலோகம். (சிவதரு.)
பிராமுட்டிவேர்—1. சித்தாமுட்டி. 2. மயிர்மாணிக்கம். (1, 2 வைத்தியபரிபா.)
பிராயச்சித்தசமுச்சயம்-ஒரு நூல். (வழக்.)
பிராயச்சித்தம்—1. சாந்தி. 2. தண்டகூ. (1, 2-வழக்.)
பிராயம்—வயது. (வழக்.)
பிராயோபவேசம்—மரணம் வரையும் பசியாயிருத்தல். (உ-ம்.) "துன்னமராற்பிராயோபவேசத்தாலந்தணர்க்காய்த்தொறுவுக்காதலின்னுயிர்விட்டோர்தமக்கும்" (கூர்மபு. சூத காரூ. உஎ.)
பிரார்த்தனை-பிரார்த்தநம், வேண்டுகோள். (வழக்.)
பிராரத்தகன்மம்—அநுபவத்திற்கு வந்த கன்மம். (வழக்.)
பிராரத்தகன்மவாதனை—அநுபவத்திற்கு ளுழ்வினைப்பயன். (வழக்.)
பிராரத்தம்-சஞ்சிதத்திலேபரிபக்குவத்தைக் குறித்ததற்கேற்றதனுகூண புவனபோதங்களையுண்டாக்கிப் புசிப்பிப்பது; அது: தீவிரம், மந்தம், சுப்தம் என மூவகைப்படும். (சி. சி. உ: கூஉ. மறை.) [இச்சாபிராரத்தம், அநிச்சாபிராரத்தம், பாவிச்சாபிராரத்தம் என்றுஞ்சொல்லப்படும்.]
பிராரத்தவாதனை-இப்போதநுபவித்தற்குகன்மப்பயனுகிய வாதனை. (வழக்.)
பிராரத்தவினை—அநுபவிக்குமூழ்வினை. (வழக்.)
பிராரத்துவம்—பிராரத்தம். (வழக்.)
பிராரம்பம்—1. எய்தப்படுவது. (பி. வி.) 2. தொடங்கல். (வி-ணி.)

பிராறு—நிறைபுனல். (சூ. நி. நு. உசு.)

பிரான்—1. எசமானன், தலைவன். (வழக்.) 2. எப்பொருட்குமிறைவன், கடவுள். 3. சிவன் (உ-ம்.) "பவனெம்பிரான்பனிமாமதிக்கண்ணிவிண்ணோர்பெருமான் - சிவனெம்பிரானென்னே யாண்டுகொண்டானென்சிறுமைகண்டே – மவனெம்பிரானென்னநானடியேனென்னவிப்பரிசே - புவனெம்பிரான்றெரியும்பரிசாவதியம்புகவே" (திருவாச. திருச்சத. கூ)

பிரி—பிரியென்னேவலுந் தெரிநிலைவினைப் பகுதியும். 2. வெருகு. (வைத்தியமூ. அகரா.)

பிரிச்சல்—பிரிக்குதல். (வழக்.)

பிரிசல்—வேறுபாடு. (வழக்.)

பிரிசாதிநி—ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.)

பிரித்தல்—1. சூலத்தல். 2. கூறுசெய்தல். 3. நீக்கல். (உ-ம்.) "பிறப்பு"பார் (1, 2-வழக்.)

பிரிதல்—1. கட்டவிடல். 2. கூறுபாடாதல். 3. நீங்கல். 4. வேறுபடுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பிரிதி—பிரீதி. (வழக்.)

பிரிதிகி—வழுதலை. (வைத்தியபரிபா.)

பிரிந்திசைக்கிறல்—அம்போதரங்கம். (யாப். காரிகை. செய்யு. கூ. உரை.)

பிறிந்திசைத்தல் — வேறுபட்டிசைத்தல். (உ-ம்.) "உயர்தினைமருங்கிற்பால்பிரித்திசைக்கும்" (தொல். சொல். ச. சேநா.)

பிரிந்திசைத்துள்ளல்—கலிப்பாவினுளைசையினொன்று. (யாப்பகாரிகை. செய்பு. க. உரை.)

பிரிந்திசைத்தூங்கல்-வஞ்சிப்பாவினுளைசையினொன்று. (யாப். காரிகை. செய்பு. க. உரை.)

பிரிந்தேன—பிரிய. (ஐங்குறு.)

பிரிமே—பிரிவாயாக. (ஐங்குறு.)

பிரிநிலை — பலவற்றுளொன்றைப்பிரித்துக் கொள்வது; இஃது: இடைச்சொற்பொருளினுமொன்று. (நன்னூ. இடையி. கூ.)

பிரிநிலையயர்வுநவிற்சியணி— பேதகாதிசயோக்தியலங்காரம்; அது: பலரிடத்திருக்குங் கம்பீர முதலிய தருமங்களினும் வர்ணிக்கப்படுகிறவனிடத்துள்ள அவற்றின் மேன்மைதோன்றுவதற்காகவிதுவேறென்று பிரித்துச்சொல்வது. (குவல. உச.)

பிரிநிலையேச்சம்–பிரிநிலைப்பொருளில்வருமெச்சம். (நன்னூ. பொதுவி. கூ.)

பிரிப்பு–1. சூலப்பு. 2. பகுப்பு. (1, 2-வழக்.)

பிரிபொருட்சொற்றொடர் — செய்யுட்காகாவென்று விலக்கப்பட்ட ஒன்பது வழக்குகளுளொன்று; அஃது: ஒருசெய்யுளின் சொற்கள் முழுவதும் ஒருபொருளாக உரைக்கப்படாது பிரிந்து தோன்றவருவது. (இலக்கணவி. சுகக, சுகங.)

பிரிமொழிச்சிலேடை — சிலேடையணி வகையுளொன்று; அது: பிரிக்கப்பட்டுப் பல பொருள்பயக்குஞ் சொற்களாலாய தொடர். (தண்டி. எடு. உரை.)

பிரியகம்–1. கடம்பு. (மலையக.) 2. வேங்கை மரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியசந்தேசம்—சண்பகமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பிரியதரிசிநி–வண்ணிமரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியப்படுதல்—அன்புவைத்தல். (வழக்.)

பிரியம்—1. அன்பு. (உ-ம்.) "பூசனைபிரியமுற்றியற்றியுற்றுளான்" (சிவரக. ஞானவாலன் வயி. கச.) 2. உவகை. (சூ. நிக. அ: சஂ.) 3. விருப்பம். (உ-ம்.) "சிவபத்தன்"பார்.

பிரியவிரதன்—சுவாயம்புமநுவின் குமாரரிலொருவன்; இவனுக்கு: அக்கி, நிதுருவன், மேதாதி, சதிவபுஷ்கந்த, ஜோதிஷ்கந்த, தருதிமந்த, பாவஸ்வரீ என ஏழுகுமாரருண்டு. (த.நி. போ.)

பிரியன்—1. கணவன். (உ-ம்.) "பின்னுட்பிரியன்பிரியையென்முயினம்" (தனிப்பா.) 2. பிரியமுள்ளவன். (உ-ம்.) "முருகநீயுமைமூவரும்பிரியராகமச்சே" (சிவரக. தாருக. கூ.)

பிரியாம்பு—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

பிரியாமை—நீங்காமை. (வழக்.)

பிரியேனென்றல் — அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியிலொன்று; அது: தலைமகன் றலைமகளுக்கு நிற்பிரியேனென்று வற்புறுத்திக்கூறுதல். (வாண. உகூ. முகத்.)

பிரியை — 1. பெண். (சூ. நிக. உ: நுசு.) 2. மனைவி. (உ-ம்.) "பிரியன்"பார்.

பிரிவினை—1. பிரிவு. 2. வேறுபாடு. (1, 2-வழக்.)

பிரிவு—1. பிரிதல். (உ-ம்.) "சிவனுளத்திலம்மைநீபிரிவாற்றிலா - யுமையவிட்டரனீங்கிலானனை-யுனையழைப்பதெவ்வாறரோ" (சிவரக. தேவியுடன். உக.) 2. வேற்றுமை. (வழக்.)

பிரிவுழிக்கலங்கல்—அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியிலொன்று; அது: தலைவிபிரிந்தவிடத்துத்தலைவன் கலங்கிக்கூறுதல். (அகப்பொ. கள. கசு.)

பிரிவுழிமகிழ்ச்சி — அகப்பொருட்டுறைக்கிளவியிலொன்று; அது: தலைவிபிரிந்துபோகுழிப்போகின்றதன்மையைக்கண்டு தலைவன் மகிழ்தல். (அகப்பொ. கள. கரு.)

பிரீதி—இச்சை, பிரியம். (வழக்.)

பிரீரிபாசன்—குய்யாட்டகரிலொருவர். (வி-ணி. உஎ.)

பிரு—கத்திரி. (மலையக.)

பிருகச்சாபாலம்—அதர்வவேத உபநிடத முப்பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

பிருகதாரணியம்—யசுர்வேத உபநிடதமைம் பத்தொன்றனுளொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

பிருகதீ — 1. கத்தரிச்செடி. (மலையக.) 2. விசுவாவசு என்னுங்கந்தருவனுடைய வீணை யின்பேர். (கூர்மபு. வருணு. க. உரை.) 3. மா மரம். (வைத்தியபரி.)

பிருகந்நளை—அருச்சுனன் பேடிவடிவெடுத்த நாட் பூண்டபெயர். (உ - ம்.) "பேதையர்நடம் பயிற்றுவிப்பேன்பெயர்பிருகந்நளை யென்ப" (பாரத. நாடுகர. ககூ.)

பிருது—1. ஓரிருடி; இவர்: பிரமாவினிருத யத்திற்பிறந்தவர். (உ - ம்.) "என்ன ?வியிய மனுபிருகுமாமுனிவனென்போன்" (சிவரக. வில்வலன். கஙூ.) 2. சுக்கிரன். (காஞ்சிப். வீராட் டகா. சச.) 3: வருணன்சேய். (உ-ம்.) "ஆழிநீ ரரசாம்வருணனேயவன்சேயறிவுசால்பிருதுவந் நாளில்" (சேதுபு. சடாதீ. ககூ.)

பிருதுசாபத்தியம் — ஒரு வடமொழிநூல். (சி. சி. அ: உஎ.மறை.)

பிருதுசுதன்—1. சுக்கிரன். (திவாகர.)

பிருதுடி—1. நெற்றி. (பிங்கல. சூ. டுசு.) 2. புருவம். (ஞானமிர்தம்)

பிருங்கம்—1. கையாந்தரை. (உ-ம்.) "பிருங் காமலகம்" (தைல.) 2. வண்டு. (வைத்திய பரிபா.)

பிருங்கராசம் — ஒருவகைத்தைலம்; அது: கரிசாலைச்சாரும் நல்லெண்ணெய்யுஞ்சேர்த்து எரித்து வடிப்பது இதனிலக்கணம் தைல. ந்தலவ. ஙக-ம் கவியிற்பார்.

பிருங்கலாதன் — பிரகலாதனுக்குப் பெய ரென்பர். (பரிபாடலுரை.)

பிருங்காமலகதைலம்—ஒருவகைத்தைலம் இதனிலக்கணம். தைல: தைலவ. உஅ-ம் கவி யிற்பார்.

பிருங்கி—1. ஏகாதச முக்கிய கணேசுவரரி லொருவர். (வி-ணி. உசுசு.) 2. ஓரிருடி. (பிரபு லிங்கலீ. கைலாயக. சஙூ.)

பிருட்டம்—1 அரைத்தமா. (வைத்தியபரி.) 2. இடுப்பின்பூட்டு. (சீவரட். ச. சகனம்.) 3. பிற்பக்கம். (வழக்.)

பிருடை—சுழலாணி. (வழக்.)

பிருத்தியத்துவம்—ஊழியம். (வழக்.)

பிருத்தியர்—அடிமைகள். (சி. பி. கை.)

பிருதிவி—1. ஐந்துபூதங்களிலொன்று; இது: கந்ததன்மாத்திரையிற்றோன்றுவது; இ தன் கூறுமயிர், என்பு, தோல், நரம்பு, தசையென் பன. வடிவுநாற்கோணம், நிறம் பொன்மை, குணம் கடினம், சுபாவம் கிடத்தல், தொழில் முரித்தல் பொறுத்தல், குறிவச்சிரம், தேவதை பிரமா, மந்திரம் சத்தியோசாதம், கலைநிவர்த்தி, தூலபஞ்சாட்சரம் நகரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம் அகரம், இதற்குச்சத்த, பரிச, உரூவ, ரசம் என்னும் நான்கும் பொதுக்குணம், கந்தம் சிறப் புக்குணம். (சி. பி. கை.) 2. பூமி. (கூர்மபு. தக்கனேச்சபி. சூ. உரை.) [பிருதுமன்னன் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டபோது பிரசை களெல்லாரும் வந்து அரசனே? பூமிதேவிநுந் தந்தை யிறந்தமையால் ஓஷதிகளைத் தனக் குள்ளே யிழுத்துக்கொண்டனள் அதனால் ஆகாரமின்றி வருந்துகின்றோம் என்று முறை யிட்டனர் அதனைக்கேட்ட பிருதுராசன் கோ பங்கொண்டு அசனவமென்னும் வில்லையுங் தேவபாணங்களையுங் கையிலெடுத்துப் பூமியி லெதிர்த்தான்; பூமிதேவியானவள் பயந்து பசு ரூபத்தைத்தரித்தோடினள் இவனும் பின்றொ டர்ந்து வருவதையறிந்த பூமிதேவி என் பிரா ணனைக்கொல்லாமல் விடவேண்டுமென்று அப யமிட்டு அரசனே? ஒரு கன்றையுண்டாக்கிக் கொடுப்பையேல் ஓஷதிகளையெல்லாம் பாலாக் கிக்கொடுப்பேனென்ன அரசனதற்கிசைந்து இந்திரன் சந்திரன் முதலாயினோரைக் கன்று களாக்கி ஓஷதிகளையெல்லாம் பாலாகக்கறந்து வேண்டியவளங்களையுமுண்டாக்கிப் பூமிதேவி யையுங்கொல்லாமல் முன்போல வைத்துக் கார்த்தான் அதனாற் பூமிக்குப்பிருதிவியென்னு நாமமுண்டாயிற்று.]

பிருதிவிதத்துவபுவநம்நூற்றெட்டு—பிருதி விதத்துவத்திலுள்ள நூற்றெட்டுப்புவனங்கள்; அவை: இந்திரதிக்கில் கபாலீசன், அசன், புத் தன், வச்சிரதேகன், பிரமத்தநன், விபூதி, அவ் வியன் சாத்தா, பிஞ்ஞி, திரிசோதியன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அக்கினிதிக்கில் உருத்தி ரன், உதாசநன், பிங்கலன், காதகன், அயன், சுவலன், தகநன், வெப்புரு, பிரகாந்தகன், க்ஷயாந்தகன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. இயமதிக்கில் யாமியன், திருத்தியு, அரன், தாதா, விதாதா, கத்திரு, காலன், தன்மன், சங் யோத்தா, வியோக்கிருதன் என்ற உருத்திரர் கள் பத்து. நிருதிதிக்கில் நிருதி, மாரணன், அரந்தர், குரூரதிருட்டி, பயாந்தகன், ஊர்த்து வகாயன், விரூபாக்ஷின், தூமிரு, லோகிதன், தெங்கிருட்டிணன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. வருணதிக்கில் பெலன், அதிபெலன், பாசஹஸ்தன், மகாபெலன், சுவேதா, செயபத் திரன், தீர்க்கவாகு, செலாந்தகன், வடவா முகன், தீமான் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து.

வாயுதிக்கில் சீக்கிரன், லகு, வாயுவேகன், தீக்ஷணன், சூக்குமன், க்ஷயாந்தகன், பஞ்சாந்தகன், பஞ்சசிகன், கபத்தி, மேகவாகநன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. குபேரதிக்கில் நிதீசன், ரூபவான், தன்னியன், சௌமியன், சௌமிய தேகன், பிரபத்தநன், சுப்பிரகடன், பிரகாசன் இலக்குமிவரன், சோமேசன் என்ற உருத்திரர் கள் பத்து. ஈசாநதிக்கில் வியாத்தியாதீபன், ஞாநபுகன், சருவன், வேதபாரகன், மாத்திரு விருத்தன், பிங்கலாக்ஷன், பூதபாவன், பெலிப் பிரியன், சருவவித்தியாதிபன், தாதா என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அண்டகடாக ஒட்டுக் கீழே விட்டுணுதிக்கில் அநந்தன், பாலகன், வீரன், பாதாளாதிபதி, விபு, இடபத்துவசன், உக்கிரன், சுப்பிரன், உலோகிதன், சருவன், என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. அண்டகடாகத் தின் மேலே பிரமதிக்கில் சம்பு, விபு. கெஞ்சி யக்ஷன்' திரியக்ஷன், திரிதேசகவாதகன், சந வாசநன், விவாகன், நபன், பீபசு, விவக்ஷணன் என்ற உருத்திரர்கள் பத்து. ஆகிய இந்த நூற் றுவரும் இந்திராதியரான உலோகபாலர் பெலத்தையுமடக்கி அவர்களவர்களாற் பூசிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் இவர்கள் புவநம் நூறு. காலாக்கிநி, கூர்மாண்டர், ஆடகேசுரர், பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரன் ஆகிய இவர்கள் புவநம் ஆறு. அண்டகடாகத்துக்கு மேலே சூக் குமபிருதிவியில் பத்திரகாளி, வீரபத்திரர்கள் ஆகிய இவர்கள் புவநம் இரண்டு. (இது கந்த புராண உரையிற்கண்டது.) [நூற்றெட்டுப் புவநநாமங்கள். சிவஞாநசித்தியார் சுபக்கம் எட்டாஞ்சூத்திரம் ஏழாஞ்செய்யுள் மறைஞாந தேசிகருரையிலும்; தத்துவப்பிரகாசம்: கஞ்சம் செய்யுளுரையிலும், சித்தாந்தசாராவலி. கிரி பாதம் உக-ம் சுலோகவுரையிலும் பிறவற்றிலுந் தேர்ந்து கண்டுகொள்க.]

பிருதிவித்தத்துவம்—மூப்பத்தாறு தத்துவங் களுளொன்று; அது: நிவிர்த்தி கலையிலுள்ளது. (சி. லி. கிரி. உக. உரை.)

பிருதிவிபூதவாதிமதம் — பிருதிவியென் னும் பூதமே பிரமமென்று வாதிப்பவன் மதம். (த. கி. போ. உஎக.)

பிருதிவிமூர்த்தி — அட்டமூர்த்திகளிலொரு வர். (சி. லி. சரியா. ஙஙக. உரை.)

பிருதிவியண்டம்—பூமியண்டம். (வழக்.)

பிருது—1. அயோத்திநகரிலிருந்த ஒரு சக் கரவர்த்தி. (அபிதாநசி.) 2. ஒருதீர்த்தம். (உ-ம்.) "பிற்பகற்கலைமடமகடன்புனல்பிருது" (சேதுபு இலக்கும. சு.) 3. சூரியகுலத்தரசரிலொருவன்; இவன்: வேனன் என்பவனுடைய புத்திரன். (உ-ம்.) "பிருதுவென்னுமணி மவுலிப்பெரி யோன்றன்னைப்பெற்றனனுல்" (கூர்மபு' தக்க னைச்சபி. சு.)

பிருதுமாநம்—யானைக்கொம்பினடி. (பிங்கல. உசஉஉ.)

பிருதுவிகை—ஏலம். (மலையக.)

பிருதூதரம்—ஆட்டுக்கடா. (வைத்தியபரி.)

பிருதை—பிரதை, பாண்டுரோசனுமனையான வள். குந்தியென்றும்பெயருண்டு. (அபிதாநசி.)

பிருந்தம்—1. விலங்கின்கூட்டம். (சூ. நிக. ஙஉ: சஉ-ஆம்பாட்டில் விருந்தமென்றார்.) 2. துளசி. (வைத்தியபரி.) 3. பதின்மூன்றுந்தாநமாகிய வின்தம். (சி. லி. ஞாந. உறு.)

பிருந்தாவனம்—யமுநாநதிக்கு மேற்கிலே மதுராபுரிக்குச்சமீபத்திலே துளசிவனம். கண் ணன் பத்தர்களுக்கருள்புரிதானமென்பர். (அபி தாநகோ.)

பிருந்தை—1. சலந்தரன் மனைவி. (காஞ்சிப். சலந்தராரீ. யக.) 2. துளசி. சலந்தரன் மனை வியெலும்பின் சாம்பலின் மூலத்தகாரணத்தால் பிருந்தையெனப் பெயராயினது. (காஞ்சிப்பு.)

பிரேட்சை—1. அறிவு. 2. ஆடல். 3. காண் டல். 4. புத்தி. 5. மரக்கொம்பு. (1, 2, 3, 4, 5-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பிரேடணம்—போதல். (வழக்.)

பிரேடயன் — சூத்திரன் பட்டப்பெயர். (பராசர. உகக.)

பிரேத்தியபாவம்—தேகவியோகமான தின் மறுபடி.

பிரேதக்குழி — பிரேதத்தை யடக்குங்குழி. (வழக்.)

பிரேதக்குறி—சவக்குறி. (வழக்.)

பிரேதகருமம்—பிரேதகாரியம். (வழக்.)

பிரேதகாரியம்—அபரக்கிரியை. (வழக்.)

பிரேதகிருகம்—கோரி. (வழக்.)

பிரேதகிருத்தியம்—பிரேதகருமம். (வழக்.)

பிரேததும்பம் — பிரேதத்துக்குடைக்கும் குடம். (வழக்.)

பிரேதசமஸ்காரம்—பிரேததகநக்கிரியை. (உ-ம்.) "பிரேதசமக்காரத்தோடுபிறங்குசபிண் டகரணம்" (திருவாலா. கோச்செ. கடி.)

பிரேதநதி—நரகம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பிரேதநிர்க்காரகன்—சவஞ்சுமப்போன்.

பிரேதபக்கம்—அபரபக்கம். (வழக்.)

பிரேதபதி—நமன். (வழக்.)

பிரேதபுரம்—யமபுரம். (வழக்.)

பிரேதபூடணி—ஓர்யோகிநி. (வி-ணி. உசக.)

பிரேதம்—1. தெற்கு. 2. பிசாசம். (சூ. நிக. க: சரு.) 3. பிணம். (உ-ம்.) "சஞ்சாரம்" பார். 4. பிதிர். 5. பின். (உ-ம்.) பிரேதபக்கம். (1,4-வழக்.)

பிரேதராட்சசி—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பிரேதலோகம்–பிதிர்திசை. (வழக்குண்டு போலும்.)

பிரேதவநம்—மயானம். (வழக்.)

பிரேயம்—கள். (வைத்தியபரி.)

பிரேரககாண்டம்—பிரேரகாண்டம், சுத்ததத்துவம். (ப-பாச. ஈக.)

பிரேரகம்–எவுதல். (சி. சி. உ: எ0. மறை.)

பிரேரகன்—ஏவற்கர்த்தா. (சி. சி. உ: ரு0. ஞாநப்.)

பிரேரகாசாரியன்—மூவகை யாசாரியரிலொருவன்; இவன்: சைவத்திற்கு யோக்கியர்களாகியமாணாக்கர்களே உமக்கு அருள்செய்தற்கு யோக்கியர்களாகிய ஆசாரியரிவரென்று காட்டி அவரை யடையும்படி செலுத்தியுய்விப்பவன். (சைவச. ஆசாரிய உக. உரை.)

பிரேரகாண்டம்—சுத்ததத்துவங்கள். (சி. சி. ச: ஈக. சிவாக்.)

பிரேரகாவத்தை–1. இருதயத்திருக்கின்ற பிரணவபஞ்சகலாரூப சிவத்துவமைந்தும், கலை முதல்வித்தியாதத்துவமேழும், ஆன்மதத்துவத்துக்குள் அந்தக்கரணநாலும், புறக்கரணமைந்துள் உருவாதிக்குசிதமாயிருக்கிற சட்சு ஒன்றும், தன்மாத்திரைகளோடொற்றுமையாயிருக்கின்ற பூதசங்களைந்தினுள் நேத்திரத்துக்குசிதமாயிருக்கின்ற அக்கினி ஒன்றும் ஆகப்பதினெட்டுத் தத்துவமுஞ்சீவியாநிற்பது (ப-பாச. உஉ.) 2. கேவலாவத்தையைத்தீண்டாது சகலாவத்தை மாத்திரத்தைத் தீண்டிநிற்பது. (சி. சி. ச: ச0. ஞாநப்.)

பிரேரகாவத்தையிற்றுரியம்–சின்மாத்திரமாய்த் தன்னைக்காண்டல். (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

பிரேரகாவத்தையிற்றுரியாதீதம்—சிவத்திற்கொப்பாகச் சிவத்துவாபி வியத்திமாஞகத் தன்னைக்காண்பது.(கூர்மபு.அரியய.கக.உரை.)

பிரோணம்— } ஏவுதல்.(உ-ம்.)"சிவப்பிரே
பிரோஷணை— } ரணையின்றி யிற்ரு னே
யொன்றையுமறியாதாகையால்" (சி. சி. எ: உ. சிவாக்.)

பிரோவத்தை—ஆண்மாக்கிரியைகளை நடத்துமவத்தை. (வழக்.)

பிரோரித்தல்—1. சாதகர்ணிக்கு மாறுசெலுத்தல். (சி. சி. க: ருஅ. சிவஞா.) 2. தோற்றுவித்தல். (சி. சி. க: ருஅ. மறை.)

பிரோரிதம்—ஏவற்பட்டது. (வழக்.)

பிரோரியம்—செலுத்தப்படுவது. (சி. சி. அ: ஈ0. ஞாநப்.)

பிரோரியர்—ஏவற்பட்டவர், செலுத்தப்பட்டவர். (சி. சி. உ: ஈ. ஞாநப்.)

பிரை—உறை. (உ-ம்.) "பாலினிற்பிரை போல" (திருவிளை. நாக. உஉ.)

பில்கல்–1. கொப்புளித்தல். (உ-ம்.) "நஞ்சு பில்கெயிற்றுப்புத்தேணைணப்பள்ளிமீது"(கந்தபு. அசமுகிநகர். உசு.) 2. வழிதல். (உ-ம்.) "கணங்களுடற்குருதிபில்கியோட" (கூர்மபு. அந்தகாசுர. ஈஉ.)

பில்கி–சிறுதுவலையாகவிட்டு. (சிந்தாமணி.)

பில்துதல்—பில்கல்.

பில்லடை—சம்சுல்லி, ஒருணவு. (பிங்கல. ககஉ.)

பில்லணை—மாதர்காலணியிலொன்று. (வழக்.)

பில்லி–1. சூனியவித்தை. (வழக்.) 2. பூஞை. [தெலுங்கு.]

பில்லிக்தாயன்—இலாமிச்சை.(மலையக.)

பில்லிப்படை—பில்லிப்பேய்ப் பரிகலம். (வைத்தியமூ. அக.)

பில்லியத்தி—பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரிபா.)

பிலகரி—ஓரிராகம். (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

பிலகாரி—பெருச்சாளி. (வைத்தியபரி.)

பிலசம்—1. கருஞ்சீரகம். (வைத்தியமூ. அக.) 2 பெருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

பிலஞ்சுலோபம்–எறும்பு. (சூ.நிக.ஈ:எசு.)

பிலத்துவாரம்—பாதாளவழி. (வழக்.)

பிலம்—1. கீழறை. (சூ. நிக. ரு: கச.) 2. குகை. (உ-ம்.) "பிள்ளைவெண்பிறையெயிற்ற பிலவாய்மறலியை"(கூர்மபு.தக்கன்வேள்.ஈரு.) 3. பாதாளம். (உ-ம்.) "எரிகுண்டநின்றுமகன் பிலத்தெழுவானெனப் – பைத்தஞ்சிருள்வாயும்" (திருவிளை. நாக. சு.)

பிலம்பி–குச்சித்தமரத்தை. (வைத்தியபரி.)

பிலவ–வியாழவட்டகாகிய அறுபதுவருடங்களிலே மூப்பத்தைந்தாவதாண்டு.(வருஷாதி.)

பிலவங்க—வியாழவட்டமாகிய அறுபது வருடங்களில் நாற்பத்தோராவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

பிலவங்கம்–1. குரங்கு. (பி. நிக. உரு0சு.) 2. தவளை. 3. தேரை. (2, 3-வைத்தியபரி.)

பிலவம்—1. ஆடு. (வைத்திபரி.) 2. வாகை. (வைத்தியமூ. அக.)

பிலன்—பிலம். (உ-ம்.)"பிலனுறவழுத்தம்" (கந்தபு. திருவிளையாட். உகூ.) னகரம்போலி.

பிலாக்கு—ஒரு மூக்கணி. (வழக்.)

பிலாச்சை—கடற்றவளை. (பரதர் குழூஉக் குறிபோலும்.)

பிலாவநம் — நினைத்தல். (சி லி. கிரி. கடு. உரை.)

பிலாளகம்—புழுகுசட்டம். உ-ம்.) "நாப்பி லாளகமிரத்தம்" (தைல. தைலவ. நிகூ.)

பிலி—பூனைக்காஞ்சொறி. (தைல. தைலவ. கo கூ.)

பிலிற்றல் — 1. கொப்பளித்தல். (உ - ம்.) "தேன்பிலிற்றுநீர்மையதாய்" (வ-மா. ஙூ.) 2. சிந்தல். (உ-ம்.) "பெருக்கடையமுதத்தண்டுளி சிறிதுபிலிற்றினுன்பிவிற்றிடலோடும்" (திரு விளை. நாகமெ. உஉ.) 3. தூற்றல். (வழக்.)

பிலுக்கன்–ஆடம்பரமுடையோன். (வழக்.) இவன் வெறும்பிலுக்கன்.

பிலுக்கு—ஆடம்பரம். (வழக்.)

பிலுக்குதல்—ஆடம்பஞ்செய்தல். (வழக்.)

பிலுகம்—செங்குன்றி. (வைத்தியபரி.)

பிலுபிலுத்தல்—ஈரடிக் கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பிலுபிலெனல் — ஓரீரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பிழம்பு–திரட்சி. (உ-ம்.) "நகைமணிமகுட கோடிகள்ளிருட்பிழம்பைநக்கி" (நைடத. சுயம் வர. கூ.)

பிழா—1. ஓலைக்கலம். (வழக்.) 2. தட்டுப் பிழா. (உ-ம்.) "மலர்வாய்ப்பிழாவிற்புலரவாற்றி" (பெரும்பா. உஎசு.) 3. நீரிறைக்குங்கருவிகளி லொன்று. (சிலப்.)

பிழார்—இறைகூடை. (கு. நி. எ: நுஅ.)

பிழி—1. கள். (சூ. நி. சு. உகூ.) 2. தேன். (உ-ம்.) "பின்னுமோர்சிருட்டிக்காகப்பிழிநுகர்ந் தறுகால்பாடும்" (கூர்மபு.) பலவ. சு.)

பிழிதல்—சாரம்வடிதல். 2. பி சைதல். (உ-ம்.) "பிழிந்தார்களுடற்குருதிபில்கியோட" (கூர்மபு. அந்தகா. ஙூஉ.)

பிழியர்—கள்விற்போர். (சூ. நிம. ஙூ: ஙசூ.)

பிழியல்—தேன். (சிந்தாமணி.)

பிழிவு-1. பிழிதல். 2-தொழிற்பெயர்விகுதி.

பிழுக்கை — ஆடு முதலியவற்றின் மலம். பிழுக்கை வாரியும்பால் கொள்வர். (சுந்தரமூ. தேவாரம். திருவொற்றியூ. க.)

பிழை—1. குற்றம். (உ - ம்.) "பிழைபுரியா தேன்றன்னை" (பிர-காண். சி வ தா ந. கூ.) 2. சிறுமை. (உ-ம்.)"பிரகலாதன்-பிழைபடவைத்து வேதமுநிவரன்பெயர்ந்துபோனன்" கூர்ம பு. அந்தகா. அடு. 3. தவறு. (உ-ம்.) பிழையாவரி டத்ததுபேசுதிரே"(சிவரக.நந்திகணங்கள். கஙூ) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி.

பிழைக்கடை — பிழக்கடை. மருவிவழங்கு கிறது. மலமூத்திராதி பிழைநீக்குமிடம்; அது: வீட்டின் பின்புறமாம்.

பிழைக்கை—பிழைத்தல். (உ-ம்.) பிழைக் கையிலைக்கொடி. புகலூரந்தாதி; உழைக்கை யிலை என்னுமுதற்குறிப்புள்ள கவியிலறிக.

பிழைத்தல்—1. உய்தல். (உ-ம்.) "தேவரீ ரித் - தவமேவுமுருவெடுத்தேயுறைதலிந்தத்தர ணியெல்லாங்கண்டுபிழைத்திடத் தான்கண் டீர்" (சிவரக. சிவதன்மா. கo.) சீவனம்பண்ணு தல். (வழக்.) 3. தவறுசெய்தல். (உ-ம்.) "அந் நிலைபிழைத்ததீயோன்"(திருவிளை.அங்கம்.அ.)

பிழைப்பித்தல்—பி ழைக்கச்செய்தல். (வழக்.)

பிழைப்பு—1, உயிர்க்கை. 2. சீவனம். 3. தவறு. 4. வாழ்வு. (உ-ம்.) "சீறும்பிழைப்பை" (திருவாச. நீத்தல். சகூ.) (1,2,3 வழக்.)

பிழைபாடு—பிறைபடுதல். (வழக்.)

பிள்ளுதல்—வெடித்தல். பிள்ளல். (வழக்.)

பிள்ளை–1. அணில், கீரி, பூனை, முயல்என் பனவற்றிற்காம். (சூ.நிக.ஙூ: சo.) 2. இளமைப் பருவமுடைய குழந்தை (பிங்கல. அஙூஅ.) 3. சரிக்குருவி. (பிங்கல. உஙூ, சஙூ.) 4. காகம். (சூ. நிக. ஙக-ளகரவெ. ல.) 5. கிளி. (சிந்தா.) 6. குரங்காதிகோட்டில்வாழ்விலங்கின்பிள்ளை. 7. தெங்குகமுகிவற்றின்கன்று.(சூ.நிக.ஙூ:ஙூஅ.) (வழக்.) 8. நாயொழிந்தவற்றிற்காம். (சூ. நிக. ஙூ: ஙூஅ.) 9. பறவைக்குஞ்சு. (சூ. நிக. ஙூ: எo.) 10. மகன். (உ - ம்.) "வெம்பிடும்பிள்ளையைப் பார்த்து (தனிப்பா. சிவப்பிரகா. ஙூ.) 11. வயிர வன். (சூ நிகு. க: உஎ.) 12. வெளாளரிலேரு வகையார் பட்டப்பெயர். கங்கையின் பிள்ளை யாயினதாலிப்பெயர் கூறுவர்.

பிள்ளைங்கட்டி—கருப்பங்கட்டி. (வைத்திய பரி.)

பிள்ளைக்கவி—ஒரு பிரபந்தம்; அது: தெய் வங்கொலையகற்றிக்காப்பு, செங்கீரை, தா ல், சப்பாணி, முத்தம், வாரானை, அம்புலி யென் னுமிவ்வேழுறுப்புடன் ஆண்பாற் பி ள்ளை யா யின் சிறுபறை, சிற்றில், சிறுதேர் என்னுமிம் மூன்றுறுப்பையும், பெண்பாற் பிள்ளையாயின் கழங்கு, அம்மனை, ஊஞ்சல் என்னுமூன்று றுப்பையுஞ்சேர்த்துப்பத்துறுப்புக்கும்பப்பத்து ஆசிரியவிருத்தத்தால் பலசந்தமாய்ப் பாடப்படு வது. பிள்ளைபிறந்தமாத மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது, பதினொன்று, பதின்மூன்று, பதி

னைந்து, பதினேழு, பத்தொன்பது இவைகளிலும், ஐந்தாமாண்டிலும், ஏழாமாண்டிலும், இக்கவிகேட்பிக்கப்படும். (இலக்கணவி. அ0சூ)

பிள்ளைக்கற்றுழை—ஓர் கற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

பிள்ளைக்கிணறு—உட்கிணறு. (வழக்.)

பிள்ளைக்கைவளை — சிறுவளையல். இதற்குப்பிடிகம் என்று பெயர் கூறுவர். (சூ. நிக. எ: உச.)

பிள்ளைத்தக்காளி—மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

பிள்ளைத்தமிழ் — பிள்ளைக்கவி. (இலக்கணவி. அ0சூ. உரை.)

பிள்ளைத்தாய்ச்சி—கருப்பஸ்திரி. (வழக்.)

பிள்ளைநிலை—போரிற் சென்றறியாத மறமக்கள் தாமே செய்யுந்தறுகணண்மை (உ-ம்.) "வருவார்தாங்கல்வாழ்வாய்த்துக்கவிழ்தலென் திருவகைப்பட்டபிள்ளைநிலையும்" (தொல். பொரு. சூ0.)

பிள்ளைபன்மை—மகார். (சூ. நிக. உ: அக.)

பிள்ளைப்பாட்டு — பிள்ளைக்கவி. (வழக்.)

பிள்ளைப்பிறை — இளம்பிறை (பிரபுலிங்கலீ. பிரபுதே. ஙக.)

பிள்ளைப்பூச்சி — உழுவான் என்கிற ஓர் பூச்சி. (வழக்.)

பிள்ளைமை — பிள்ளைத்தன்மை (உ-ம்.) "பிள்ளைமைவிளம்பினேபேதைநீயெனை" (இராமா. மந்திர. எஉ.)

பிள்ளையாட்டு —பிள்ளைப்பருவத்தோனைக் கொண்டாடிய வாட்டு. (உ-ம்.) "வாண்மலைந்தெழுந்தோனைமகிழ்ந்துபறைதூங்கநாடவற்கருளியபிள்ளையாட்டும்" (தொ. பொரு. சூ0.)

பிள்ளையார் — 1. இளையபிள்ளையாராகிய முருகக்கடவுள். (உ-ம்.) "பேராட்டிசீராட்டும் பிள்ளையார்கழல்போற்றி"(கோயிற்பு.பாயிர.எ.) 2. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார். (உ-ம்.) 'புகலியின்மேலேகும்பெருங்காதல்பிள்ளையார்' (பெரியபு. திருஞான. கூசஎ.) 3. விநாயகர். (உ-ம்.) "பிள்ளையார்புராணம்" பார்

பிள்ளையார்சுழி — உளமையெழுத்து. ஒரு விஷயத்தை யெழுதுவோரெல்லாம் விக்கினநிவிர்த்தியாக, உ இதனையே முதலிலெழுதிக் கொள்வர்.(வழக்.)இதனைச்சத்திசிவவடிவமென்பர் பெரியார்.

பிள்ளைவஞ்சு–பாய்மரநிற்குங்குழி. ஓர்குழூஉக்குறி.

பிளகு—கமுகுவேர். (வைத்தியபரி.)

பிளத்தல் — 1. அறுத்தல். 2. போழ்தல். (1, 2-வழக்.)

பிளப்பு—1. பிளத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. வெடிப்பு. (வைத்தியபரி.)

பிளவு-1.கீற்று.(பெரியபு.திருக்குறிப்பு.கஎ) 2. கொட்டைப்பாக்கு. (தைல. தைலவ.கஙஙு.) 3. துண்டு. 4. பிளப்பு. (உ-ம்.) "செழுமதிப்பிளவுவேய்ந்ததேவும்" (திருவிளை. அட்ட. கூ.) 5. வெடிப்பு. 6. வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.) (3, 5-வழக்.)

பிளவை—1. பிளக்கப்பட்டதசை. (உ-ம்.) "பைந்நிணப்பிளவை" (மலைபடு. கஎசு.) 3. வெடித்தபுண்; அஃது: இறைப்பிளவை, இராசபிளவை, உச்சிப்பிளவை, கும்பப்பிளவை, பக்கப்பிளவை, பனிச்சைப்பிளவையெனப் பல வகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

பிளாச்சி— } வரிச்சு: (வழக்.)
பிளாச்சு– }

பிளி—1. களஞ்சி. 2. கள். (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

பிளிச்சி—சீனக்காரம். (வைத்தியபரி.

பிளிர்த்தல்—கொப்பளித்தல். (உ-ம்.) "விளையுநஞ்சளைந்தொளிர்வனபிளிர்வன" (திருப்பு. ஙு0அ.)

பிளிற்றல்–கொப்பளித்தல்.(சூ.நிக.கூ:சுஙு.)

பிளிறல்—1. ஆரவாரம். (பிங்கல. உககச.) 2. ஒலித்தல்.(உ-ம்.)"பிளிறியோடும்பிடியன்ன பெற்றியாள்" (இராமா. கரன். உக.) 3. கீண்டல். (சூ. நிக. கூ: உஙு.)

பிளிறு — 1. எழுத்திலாவோசை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "பெரியதாருகவமுமித்தலைவோரநுப்பியபிளிறடற்-கரியுரித்து" (சிவரக. தேவியுடன்குமா. க.) 3. பேரொலி. (திருவிளை. அன்னக்கு. கஎ.)

பிற்துளம்—திருவாதிரை. (பரிபாடல்.)

பிற்கூறு—பிற்பகுதி. (வழக்.)

பிற்கொழுங்கோல்—உத்திரட்டாதி. (சூ. நிக. க: எஅ.)

பிற்பக்கம்—அபரபக்கம். (பரிபாடல்.)

பிற்படுதல்—பின்போதல். (வழக்.)

பிற்பாடு—பிறகு. (சிலப்.)

பிற்றல்—பின்றுதல். (வழக்.)

பிற்றி—பிந்திப்போனது. (வழக்.)

பிற்றை — 1. பிறகு, பின்பு. (புறநானூ.) 2. பின்னைநாள். (உ-ம்.) "பிற்றையிற்றுறந்தேகினன்மதிக்குலப்பெருமான்" (சேதுபு. மங்கலதீ. அஎ.)

பிற்றைநிலை–வழிபாட்டுநிலை. (புறநானூ.)

பிற—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) "யாகாபிற பிறக்கரோபோமாதிகும்" (நன். இடை. உஉ.)

2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. மற்றையவெனப் பொருள்படுமோரஃறினைப்பன்மைப் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உரை. உரை.)

பிறக்கடியிடல்—ஓடல். (தொல். பொரு. சூ0. உரை.)

பிறக்கணித்தல்– } இகழ்தல், நிந்தித்தல்.
பிறக்கணிப்பு— } (வழக்.)

பிறக்கம்—1. தொகுதி. (உ-ம்.) "மாமணிப் பிறக்கம்" (திருவாச. திருவண்ட. கஉச.) 2. மான்கொம்பு. (வைத்தியபரி.) 3. மலை. (பாரத. இந்திரப்பி. உரை.)

பிறக்கி—அடுக்கி. (உ-ம்.) "சூடுகோடாகப் பிறக்கி" (பொருந. உசகூ.)

பிறக்கிட்டு—கொண்டையிலே முடித்து. (உ-ம்.) "நீர்திரண்டன்னகோதைபிறக்கிட்டு" (மதுரைக். நிஉஉ.)

பிறக்கிடல்–1. பின்றல். (சூ. நிக. கூ: கடு.) 2. புறங்கொடுத்தல். (உ-ம்.) "மீதூலாவுமதிக் குடைமாரவேள்வேகமோடுபிறக்கிட" (சேதுபு. கத்துரு. ககச.)

பிறக்து—1. அசைச்சொல். (உ-ம்.) "பிற" பார். 2. தவறு, வழு. (சூ. நிக. கூ: கச.) 3 பின். (உ-ம்.) "பெரும்புவனத்திற்குநிகர்பிறிதில்லை யெனப்பிறக்கிற்கொண்டே" (வேதாரணியபு. இந்திரன்பாவஞ்சிந்திய. கச.) 4. பிறப்பேன்-தன்மையொருமைவினைமுற்று. (புறநானூ.) 5. பின்புறம். (உ-ம்.)"தசையினீடுபிறக்கினுண் மழைதாங்கிநின்றதுதருமமே" (சேதுபு. சங்க தீ. கo.) 6. வேறு. (உ-ம்.) "அசைவிலூக்கத்து நசைபிறக்கொழிய" (சிலப். இந்திரவிழ. கூடு.) [இதனை வடமொழிச்சிதைவென்பர்; அது: பொருந்தாமையுணர்க.]

பிறக்குதல்—1. உண்டாதல். (சூ. நிக. கo: ஙசூ.) 2. உற்பவித்தல். சீதைபிறக்க இலங்கை யழிந்தது. (வழக்.)

பிறகரீசம்—அகில். (மலையக.)

பிறகள்—மற்றையவை. (சிந்தா.)

பிறகிடல்—பின்றல். (பிங்கல. ககஙஙஙூ.)

பிறகு—1. பின்பு. 2. பின்புறம். (1, 2-வழக்.)

பிறகுத்தம்—வஞ்சிக்கொடி.(வைத்தியபரி.)

பிறங்க—பெருக்க. (புறப்பொ. வெ.)

பிறங்கடை—பிள்ளை. (உ-ம்.) "பிறங்கடை சேர்கருப்பமெலாங்கெடுக்கும்" (சேதுபு. தூரா சார. உடு.)

பிறங்கல்—1. உயர்ச்சி. (பிங்கல. கஎசுo.) 2. ஒளித்தல். 3. ஒளிசெய்தல், விளங்கல். (இராமா. பாலகா. திருவவதார. எக.) 4. செறிதல். (உ-ம்.) "பெற்றியசோலைப்பிறங்கிருள்வா ரன்மின்பேதையின்னும்" (வரண. உஉச.) 5. திரள். (உ-ம்.) "மென்றினைப்பிறங்கலும்" (சிந்தா-நாம. ககஙூ.) 6. நிறைதல். 7. பெருமை. 8. மலை. (மணிமேகலை.) 9. மிகுதி. (சூ. நிக: அ: எ.) (2, 6, 7-சூ. நிக. கக: றகரவெ. உ.)

பிறங்காது—பேராது.(சிந்தா.நாமக.கஎடு.)

பிறங்கி—பெருத்து. (சிந்தா.)

பிறங்கிய—மிகுந்த. (புறப்பொ-வெ.)

பிறங்து—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பிறங்குதல்—1. உயர்தல். (உ-ம்.) "அறம் பூண்டார்-பெருமைபிறங்கிற்றுலகு" (வள்.உஙூ) 2. ஒளித்தல். (உ-ம்.) "பிறங்கெக்கலைக்கும்-வித்தினர்போலவிடையுரைவிடுத்தனர்" (தணிகை. களவு. உடூ.) 3. நிறைதல். (சூ. நிக. அ: கடு.) 4. பிரகாசித்தல். (உ-ம்.) "பிறங்குங்கோலான். (திருவிளை. பழியஞ்சின. கஅ.) 5. பெரிதாதல். (பத்துப்பாட்டு.) 6. வளர்தல். (சிலப்.) மிகுதலுமாம் என்பர். 7. வெளிப்படல். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

பிறசாதனம்—தேக்கு. (வைத்தியபரி.)

பிறசாரணி—கொடியார்கூந்தல். (மலையக.)

பிறத்தல்–பிறக்குதல். (உ-ம்.)"கறங்கு"பார்.

பிறத்திப்பூரம்— } நாயுருவி. (வைத்திய
பிறத்தியகபள்ளி– } பரிபா.)

பிறதகி—கரிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பிறதேமம்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பிறந்தகம்–தாய்மனை. (வழக்.) பிறந்த என்பது அகரந்தொகுத்தலாயிற்று.)

பிறந்தை—1. சுபாவம். (உ-ம்.) வந்தழிக் காண்க. 2. துன்பம். (உ-ம்.) "பிணிக்குடையு மூடற்சுமக்கும்பிறந்தைநீங்கி" (சிவராத். கட வுள். கஅ.) 3 பிறப்பிடம். (பரிபாடல்.) 4. பிறப்பு. (உ-ம்.) "வல்லநோன்பும்வரமும்பிறந்தையும்" (சேதுபு. பாலோடை. கடு.)

பிறநிறச்சார்பு — அரதநக்குற்றமைந்தனுளொன்று. (உ-ம்) "தராசம்"பார்.

பிறநூன்முடிந்ததுதானுடன்படுதல்-தந்திரயுத்தி மூப்பத்திரண்டனுளொன்று; அது: பிறநூலின் முடிந்தமுடிபைத் தானங்கீகரித்தல். (உ-ம்.) "பிறநூன்முடிந்ததுதானுடன்படுதற்குறிவழக்கமிகவெடுத்துரைத்தல்" (நன். கச.)

பிறப்பார்—நாய்வேளை.(வைத்தியமூ.அக.) (வைத்தியபரிபாடையில் தைவேளை என்பர்.

பிறப்பித்தல்—1. உண்டாக்கல். (சூ. நிக. கூ: உ.) 2. சனிப்பித்தல். 3. வெளிப்படுத்தல். (2, 3-வழக்.)

பிறப்பிலான்—பிறப்பிலி.

பிறப்பிலி—1. கடவுள். 2. சிவன். (பி. நிக. கூச.) எந்நூலும் யோனிவாயிற்பிறந்ததாகக்கூற வில்லை யென்றறிக.

பிறப்பிறப்பில்லான்—கடவுள். (உ-ம்.) அருணகிரியந்தாதியில், "எல்லார்பிறப்புமிறப்பு மியற்பாவலர்தஞ் - சொல்லாற்றெரிந்தேநஞ் சோணேசர்-ரில்லிற் – பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந்துண்-டிறந்தகதையுங்கேட்டி லேம்" எனக்கூறுமாறுகாண்க.

பிறப்பு — 1. அச்சம். (பிங்கல. கஅருஉ.) 2. உற்பத்தி. (உ-ம்.) "பிறப்பையுமிறப்பையும் பிரிந்தான்" (பாரத. கிருட். எஎ.) 3. சாதி. (வழக்.) உயர்ந்தபிறப்பிற்பிறந்தவன். 4. துவக்கம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. தோற்றம். (உ-ம்.) "இப்பிறப்பிலழுந்தாவகையெனையாண்டவன்" (திருக்கோ. கூச.) 6. நெருக்கம். (பிங்கல. ஈஅசo.) 7. பயம். (சூ. நிக. அ: நிநி.)

பிறமயிர்—பங்கி. (சூ. நிக. உ: கoக.)

பிறர்—அந்நியர். (உ-ம்.) "கேட்டோர்க்குப் பரிபவமென்பதுபிறராற்பட்டாலன்றே" (பாரத. கிருட். கஅ.)

பிறர்க்குத்தப்போருள்வரவையுவத்தல்-
பிறர்கருமத்திற்குடன்படல்—
பிறர்கருமமுடிக்கவிரைதல்—
பிறர்செல்வம்பொறுத்தல்—
இந்நான்குந்தயாவிருத்தியெட்டினுள்வொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டிற்காண்க.)

பிறர்தம்மதமேற்கொண்டுகூலவு—நூன்மதமேழினொன்று; அது: பிறமதத்தை யங்கீகரித்துத் தள்ளிவிடுதல். (உ-ம்.) "பிறர்தம்மதமேற்கொண்டுகூலவே" (நன். பாயிர. கக.)

பிறர்துயர்க்கிரங்கல்–தயாவிருத்தியெட்டினுன்று. (பொட்டொகை நிகண்டிற்காண்க.)

பிறர்துயர்காத்தல் — அறமூப்பத்திரண்டினொன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க)

பிறர்நூற்குற்றங்காட்டல்— நூன்மதமேழினொன்று; அது: பிறருடைய நூலிலுள்ள குற்றங்களை யெடுத்துக்காட்டுதல். (உ-ம்.) "பிறர்நூற்குற்றங்காட்டலேனைப்-பிறிதொடுபடா அன்றன்மதங்கொளலே" (நன். பாயிர. கக.)

பிறர்பொருட்டானுமாநம்–பரார்த்தானுமானம். (சி. சி. அள. அ. சிவஞா.)

பிறானுமானம் — பிறர்பொருட்டானுமானம். (சி. சி. அள. அ: சிவஞா.)

பிறரையந்தீர்த்தல்–பிறருடைய சந்தேகந்தீரல்; அது: தயாவிருத்தியெட்டினொன்று. (பொருட்டொகைநிகண்டிற் காண்க.)

பிறரோகி—வறட்சுண்டி. (மலையக.)

பிறவி–1. உற்பத்தி. 2. கன்மமலம். (உ-ம்.) "பிறவிமாயா-விருளெலாமிரிக்கலாகும்" (சி.சி. பாயிர. நி. ஞானப்.) [ஆகுபெயர்.] 3. சகோதரம். (1, 3-வழக்.)

பிறவிவினை—சாதகன்மம். (உ-ம்.) "தையலார்களொருநூறுதநயர்ப்பயந்தாரவர்தமக்குச்-செய்யும்பிறவிவினைமூடித்து" (சேதுபு. அநுமகுண்ட. உநி.)

பிறவினை–பிறகருத்தாவின்புடைபெயர்ச்சியாய்த் தொழிற்படுஞ்சொல். (உ-ம்.) "பிறவினைவிகுதி"

பிறவு—பிறப்பு. (உ-ம்.) "ஏனைப்பிறவாய்ப் பிறந்திறந்தெய்த்தேனை" (திருவாச. திருவம். கச.)

பிறழ்ச்சி—பிறழ்தல். சி-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பிறழ்தல்—1. ஒளிசெய்தல். 2. சொல்லல். (பி. நிக. உoo கூ.) 3. திரும்புதல். (உ-ம்.) "நாளெனப்பிறழுமீன்கள்" (கந்தபு. ஆற்று. ஈஅ.) 4 நடுக்கம். 5. விளக்கம். (உ-ம்.) "பிறழ்பூங்கரும்பின் றிணியார்வரிசிலை" (திருநூற். அள.) 6. வேறுதல். (1, 4, 6-சூ. நிக. கக: ச.)

பிறழ்ந்து—திகைத்து. (பரிபாடல்.)

பிறழ்வு — பிறழ்ச்சி. உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பிறழிய—மூரிந்த. (பத்துப்பாட்டு.)

பிறழும்—புரளும். (ஐங்குறு.)

பிறன்—அந்நியன். (வள். கசஎ.)

பிறன்கோட்கூறல்–தந்திரயுத்தி மூப்பத்திரண்டனுளொன்று; அது: தன்னூலிற்பிறனது கோட்பாட்டைக்கூறுதல். (உ-ம்.) "தானெடுத்துமொழிதல்பிறன்கோட்கூறல்" (நன். கச.)

பிறகாண்டம்–சரகண்டபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

பிறண்டு—வேறிடம். (தொல். சொல். க. சேநா.)

பிறழட்டி—1. சித்தாமுட்டிவேர். 2. சாயவேர் என்றுஞ்சொல்வர். 3. மயிர்மாணிக்கம். (1, 2, 3 வைத்தியபரி.)

பிறித்தல் — 1. பங்குபடுத்தல். 2. வேறுபடுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பிறிதல்–1. நீங்குதல். 2. வேறுபடல். (1,2-வழக்.)

பிறிதாராயிச்சியணி— விபாவநாலங்காரம். (குவல. ஈச.)

பிறிதின்கிழமை–தன்னெடொற்றுமையில்லது. (நன்னூ. பெயரிய. சஈ. உரை.)

பிறிதினவிற்சி—பிறிதினவிற்சியணி; அது: வருணிக்கவேண்டும்பொருள் அதற்குரித்தான

சொல்லாற் கூறப்படாது மனமெழுவிக்கும்படி மற்றொருவிதத்தாற் கூறப்படுவது. (உ - ம்.) "கருதுபொருளுக்குரித்தாம்விதத்தின்றிக்காட்டன்மற்றை, ஒருவிதத்தென்னிற்பிறிதினவிற்சி" (குவல. உகூ.)

பிறிதினியைபுநீக்கியவிசேடணம்-பிரிதோடியைபுநீக்கியவிசேடணம். (சி. சி. பாயிர. க. சிவஞா.)

பிறிது—வேறு. (ஐங்குறு.)

பிறிதுபடுபாட்டு — சித்திரகவியிலொன்று; அஃது: ஒரு செய்யுளைத்தொடையும் அடியும் வேறுபட உரைப்பச்சொல்லும்பொருளும் வேறுபடாது வேறொருசெய்யுளாகப் பாடுவது. (இலக்கணவி. ருகூ0.)

பிறிதுமொழிதல்—கருதியபொருளை மறைத்து அதனைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டு, அதுபோன்ற பிறிதொன்றனைச்சொல்வது.(தண்டி. ருக. உரை.)

பிறிதோடுபடாறன்மதங்கொளல்—நான்மதமேழிலொன்று; அது: பிறர்மதத்திற்குடன்படாஞகித் தன்மதத்தைக்கொளல். (நன்.பாயிர. ககூ.)

பிறிப்பு—பிரிப்பு. (வழக்.)

பிறியகம்—1. கடம்பு. 2. ஞாழல். 3. வேங்கை. (1, 2, 3-வைத்தியப.)

பிறிவித்தல்—விடுவித்தல். (உ-ம்.) "பிறிவிப்பான்மலங்களெல்லாம்பின்னுயிர்கருளிஞலே" (சி. சி. எ: ச.)

பிறிவினை—பிரிவினை. (வழக்.)

பிறிவு—பிரிவு. (உ-ம்.) "பிறிவிலன்மலத்திலெடும்வியாபிகேவலத்திலான்மா" (சி. சி. ச: ஊஅ.)

பிறை—1. இணையாவினைக்கை மூப்பத்து மூன்று வகையுளொன்று; அது: பெருவிரலைப் பின்வாங்கிநீட்டி மற்றையவிரல்களை முன்னுகநீட்டுதல். [சிலப்பதிகாரவுரையாசிரியர் இளம்பிறையென்ப.] 2. வாலசந்திரன். (உ - ம்.) "பிறைகலந்தபிரமாபுரமேவிய" (தேவார. பிரமபுர. சு. சம்பந்த.)

பிறைசூடி—சிவன். (உ-ம்.) "பித்தாபிறைசூடீ" (தேவார. திருவெண்ணெ. க. சுந்தர.)

பிறைதொழுகென்றல் — அகப்பொருட்றைக்கிளவியிலொன்று; அது: பிறையைக் காட்டித்தான்றெழுதுநின்றுநீயும் இதனைத் தொழுவாயாகவெனத்தோழி தலைமகளதுபுணர்ச்சினினைவறியாநிற்றல். (திருக்கோ. சுஎ. முகம்.)

பிறைமலர்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

பிறைழகவாளி— } அர்த்தசந்திரபாணம்,
பிறைழகாத்திரம்— } பிறைவாயம்யென்றுங்கூறுவர்.

பிறையிநும்பு—அரிவாள். (சிந்தா. நாமக. ருடு.)

பிறேகி—வறட்சண்டி. (மலையக.)

பிறேசனம்—புரசமரம். (வைத்தியபரி.)

பின்—1. ஏழனுருபிலொன்று. (உ-ம்.) "பின்பாடஸேதேமுழைவழியுழியுளி" (நன். பெயரிய. சடு.) 2. பின்பு. (உ-ம்.) "முடிப்புமூடித்துப்பின்பூசுவபூசி"(நீதிநெறி. கூ0.) வழியென்றுமாம்பின்னென்னும் பொருடரும். (சூ. நிக. அ: சகூ.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பின்தடுமி—பின்சிகை. (வழக்.)

பின்கோக்கி — ஆபரணக்கடைப்புணர்ப்பு. (வழக்.)

பின்சிகை—பஞ்சசிகையிலொன்று; அது: பிடரிற்கிடக்கு மயிர்முடி. (வழக்.)

பின்பகல்—அந்திக்காலம். (உ - ம்.) "பின்பகற்பிறர்த்தேருநெஞ்சமுமேமுற்றுய்" (கலி. எச.) உச்சிக்குப்பின்என்றுமாம். (புறப்பொ-வெ.)

பின்பற்றல்— } பின்றொடர்தல். (உ - ம்.)
பின்பற்றுதல்— } "எமக்கிடுமெமக்கிடுமெனப்பின்பற்றியே" (திருவிளை. வளை. உஅ.)

பின்பனி—ஆறுபருவத்தொன்று; அது: மாசிபங்குனி. (சூ. நிக. க: அஎ.)

பின்பனியுரிமை — உலவைக்காற்று வீசலும் பலபுறவினமூங்கான்கோழியுமகிழ்தலுங் கோங்குமிலவும்பூத்தலும் பேரீந்து பனையிவை பழுத்தலும் பருத்திவெண்சூளைவெடித்தலு மாகும் என்பர்.

பின்பிறந்தாள்—1. இலக்குமி. 2. தங்கை. (1, 2-வழக்.)

பின்பிறந்தோன்—தம்பி. (வழக்.)

பின்பு—பின். (உ-ம்.) "பின்பக்கொடிமன்னுபமந்நியனைப்பெற (கோயிற்பு.வியாக்கி.உக.)

பின்முடுதுவெண்பா — பின்னிரண்டடியுமுடுக்காய்வரப்பாடும் வெண்பா.) (வழக்.)

பின்முரண்—இண்டாஞ்சீரும் நான்காஞ்சீருமுரணத்தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. ஒழிபிய. ருடு. உரை.)

பின்முலம்—சித்தாமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

பின்மொழிநிலையல்—பின்மொழிக்கட் பொருணிற்பது. (உ-ம்.) "முன்மொழிநிலையலும் பின்மொழிநிலையலும்"(தொல். சொல். சகக.)

பின்மோனை—இரண்டாஞ்சீர்க்கண்ணு மிறுதிச்சீர்க்கண்ணுமோனைவருவது.

பின்வருநிலை — ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒரு செய்யுளிலே முன்வந்தசொல்லும் பொருளுந்

தனித்தனியாயினுங் கூடியாயினும் பலவிடங் களிலே பின்னும் வருவது; இது: சொற்பின் வருநிலை, பொருட்பின்வருநிலை, சொற்பொ ருட்பின்வருநிலையென மூவகைப்படும். (உ-ம்.) "முன்வருஞ்சொல்லும்பொருளும்பல வயிற்-பின்வருமென்னிற்பின்வருநிலையே" (தண்டி. சக.)

பின்வருவிளக்கணி — ஆவர்த்தீபகாலங்கா ரம்; அது: விளக்கணியில்விளங்குந் தருமத்தி னொற்றுமையை ஆங்காங்குத் திரும்பக்கூறல். (குவல. கசு.)

பின்றல்—பிறகிடல். (சூ. நிக. கு: கடு.)

பின்று—பின்னாள். (வழக்.)

பின்றுதல்—பின்றல்.

பின்றை—1. பின்பு. (உ-ம்.) "இங்கிதுபோய பின்றையிறுதிசெய்கணிச்சியொன்று" (கந்தபு. தநீசியுத். கoஉ.) 2. பின்னாள். (பிங்கல. உஅடு.)

பின்றொடரி—1. திசைப்பூண்டி. 2 ஆடை யொட்டி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பின்றோன்றல் — தம்பி, பின்றோன்றுத லுடையவன். (வழக்.)

பின்னகம்—1. பேதி. (வைத்தியப்பரிபா.) 2. மயிர்முடி. (உ-ம்.) "ஆண்பான்மயிர்முடி யென்பர்" (பிங்கல நிக. கoஎங.)

பின்னடைப்பன்—பசுநோயிலொன்று. (வழக்.)

பின்னணி — பிற்படை, கூழை. (சூ. நிக. உ: அங.)

பின்னதுநிறுத்தல் —தந்திரயுத்திமுப்பத்தி ரண்டிலொன்று; அஃது: ஒருபொருட்குக் கரு வியாய் முன்வைத்தற்குரியதை முன்வைத்தற் கிடம்பெறுதாயின் அப்பொருளின் பின்னே அதனைவைத்தல். (உ-ம்.)"முன்மொழிந்துகோ டல்பின்னதுநிறுத்தல்" (நன். கச.)

பின்னம்—பின்பு. (உ-ம்.) "மள்ளர்-பின்னந் தண்டஞ்செய்தனர்கேட்க" (திருவிளை. பழி யஞ். உசு.)

பின்னர்—1. பிறகு. (உ-ம்.) "பின்னருமே செப்புகின்றான்" (சிவரக. அபுத்தி. ரு.) 2 பின்னோன். (சிலப்பதி.)

பின்னல்-1. ஒன்றைவிட்டொன்றுபிரிக்கக் கூடாதபடி சிக்குண்டிருத்தல். (உ-ம்.) "ஞாந வெள்ளியம்பலத்துளாடுங்-கனைகழ னிழலிற் பின்னி" (திருவிளை. பழியஞ். உ.) 2. சடை. (சூ. நிக. உ: கoஉ.) 3. பின்னப்பட்டது.(வழக்.) 4. பின்னுதல், கயிறமுதலியவற்றைப்பின்ன லென்க. 5. முடைதல், பாய்முதலியவற்றை முடைதலென்க.

பின்னவர்—சூத்திரர். (சூ. நிக. உ: உசு.)

பின்னவன்-தம்பி. (உ-ம்.)"பின்னவன்பெற் றசெல்வமடியனேன்பெற்றதன்றே" (இராமா. கைகேசிசூழ்வி. கக0.)

பின்னி—தங்கை. (உ-ம்.) "வசிட்டமுநிக், கற்பார்தருபின்னியைமன்னுமணக்கடனு லுட னுநெறிகண்டனனே"(கோயிற்பு. வியாக்கி. உசு.)

பின்னிசுவு — பின்னுக்குவளைக்குந்தம்பவா தம். (சீவரட். கசுடு.)

பின்னிடல்— } பின்னேபோதல். (உ-ம்.)
பின்னிடுதல்— } "செம்மசாகரந்தனைப் பின் னிடப்பெறலாம்" (சிவர்க. சிவனடியார். எ.)

பின்னியாகீகம்—குந்துருக்கம். (மலையக.)

பின்னியாசம் —பெருங்காயம். (வைத்திய பரிபா.)

பின்னுதல்—1. கூறல். (ஆசிரியநி. கo: க.) 2. தெற்றல். (வழக்.)

பின்னை—1. இலக்குமி. (சூ. நிக. கக: ணகர வெ. சு.) 2. இளையவள். (உ-ம்.)"வெள்ளிமலை யெடுத்தலகமூன்றுங் – காவலோன் பின்னை" (இராமா. சூர்ப்பநகை. ஙகூ.) 3. பின்பு. (உ-ம்.) "யானுமிங்கிருந்தனன் - பின்னையா ரிருந்துமென்" (கந்தபு. சூரன்றண்டஞ். கஅ.) 4. பின்னாள்.

பின்னைகேள்வன் — திருமால். (சூ. நிக. க: கசo.)

பின்னைநாள்—பின்னாள், மறுநாள்.(சூ.நிக. க: அங. உரை.) ஐ-சாரியையென்றூர். (சீவக சிந்தாமணியுரையில்.)

பின்னோன்—1. தம்பி. (சூ. நிக. உ: எஎ.)

பினத்தல்— } பிதற்றுதல். (வழக்.) பினற்
பினத்துதல்— } றுதல்எனவுங் கூறுவர்.

பினாகபாணி—சிவன். (சூ. நிக. க: கூ.)

பினோர்—பின்னோரென்பதிடைக்குறையா யினது.

பினை-பின்னை என்பது இடைக்குறையாயி னது. தொல்காப்பியம் உரிச்சொல்லியலில், பினையென்பதற்குப் பெட்பின்பொருளாகிய புறந்தருதலென்றும், பெட்பின் பொருளாகிய விரும்புதலென்று முரைகூறினர்.

பீ.

பீ—1. அச்சம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. மலம். (நன்னூ. உயிர். உஅ.)

பீக்கம்-எட்டிக்கொட்டை.(வைத்தியபரி.)

பீக்கருவேல்—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

பீக்கலாட்டம்—தொந்தரவு. [தெலுகு.]
பீக்கலரத்தி–சங்கங்குப்பி. (வைத்தியபரி.)
பீக்கை—வசளை. (வைத்தியபரி.)
பீச்சல்—கழிச்சல். (வழக்.)
பீச்சாக்கத்தி— } சிறியகத்தி. (வழக்.)
பீச்சாங்கத்தி— }
பீச்சாங்துழல்—மலசலம்வாங்குமோர் சூத்திரக்குழல். (வழக்)
பீச்சுவிளாத்தி — ஒருநாற்றமுள்ள விளாமரம். (வழக்.)
பீசகணிதம் — வீசகணிதம், ஒரு சோதிட நூல். (வழக்.)
பீசணி—ஒரு யோகினி. (வி-ணி.)
பீசநியாயம்–மூலநியாயம்; அது: பிசாங்குரநியாயமென்பர். (உ-ம்.) "தாலபீசநியாயம்"பார்.
பீசம் — 1. சபீசதீட்சை. (சி. சி. அ: ஞா. ஞாநப்.) 2. சுக்கிலம்; இவன்: நீசபீசத்திற்குப் பிறந்தவன்என வசும்வழக்குண்டு. 3. தாமரைப் பூச்சுருள். 4. பிடுக்கு. (உ-ம்.) "கோரிசம்"பார். 5. பீசாட்சரம். 6. மூலம்.(உ-ம்.)"பீசநியாயம்" பார். 7. விதை. (2, 3, 7-வைத்தியபரி.)
பீசாங்துாநியாயம்—சகத்திர நியாயங்களுளொன்று; அது: காரணமிதுவதுவென முற்பிற்பாடு வரையறுக்கப்படாவழக்கு. (உ - ம்.) "தாலபீசநியாயம்"பார்.
பீசாட்சரம்—மூலவெழுத்து. (வழக்.)
பீசி—பீசத்தையுடையது. (வழக்.)
பீசைப்புல்–ஒருபுல்.(வழக்குண்டுபோலும்)
பீஞ்சல்—பீச்சுவிளா. (வைத்தியபரி.)
பீட்டை—இளஞ்சூல். (சூ. நிக. சு: கூஅ.)
பீடணவைரவன் — சிவலோகக்கோட்டை உத்தரவாசலிற் சாமுண்டியென்னுஞ் சத்தியுடன்காக்கைவாகனத்தில் தனக்குச்சமானமான கோடிபடர்களுடன் கூடியிருப்பவன்.(வி-ணி.)
பீடணி–ஒருபாலாரிட்டதேவதை.(வி-ணி.)
பீடநம்—பீடை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
பீடம்—1. ஆசனம். (உ-ம்.) "பீடஞ்செய் தாமரையோன்பெற்றபிள்ளையை" (திருக்கோ. கூக.) 2. சிவசத்தி. (சைவவி.)
பீடி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.
பீடிகை — 1. அணிகலச்செப்பு. (பிங்கல. கஎருஅ.) 2. ஆசனம் 3. கடைவீதி. 4. பூந்தட்டு. 5. முகவுரை. (வழக்.) (2,3,4-பிங்கல.கூஅசஉ.)
பீடித்தல்– } துன்புறுத்தல். (வழக்.)
பீடிப்பு— }
பீடு–1. குறைவு. [தெலுகு.] 2. பெருமை. (சூ. நிக. அ: கo.) 3. வலி. (ஞானமிர்.)
பீடை—1. துன்பம். (சூ. நிக. அ: எகூ.) 2. நோய். (வழக்.)
பீத்து—வீம்பு. (வழக்.) சும்மா பீத்தாதே.
பீத்துதல்—வீம்புபேசுதல். (வழக்.)
பீத்தை—நாடா. ஒரு குழூஉக்குறிபோலும்.
பீதக்கதலி– } செவ்வாழை. (வைத்திய
பீதகதலி— } பரிபா.)
பீதகந்தம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)
பீதகம்—1. அரிதாரம். 2. இருவேலி. 3. சாந்து. 4. தேன். 5. பித்தளை. 6. பொன். 7. பொன்னிறம். 8. மஞ்சள். 9. வெட்டிவேர். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. ககூ.) (6,7-சூ.நிக.சு:உ.) (1, 2, 3, 4, 5, 7, 8-வைத்தியபரி.)
பீதகன்—வியாழன். (பிங்கல. உகூஉ.)
பீதகாட்டம்–செஞ்சந்தனக்கட்டை. (வைத்தியபரி.)
பீதகாபேரம் — 1. பித்தளை. 2. மஞ்சள். (1, 2-வைத்தியபரி.)
பீதகாரம்— } வேங்கை. (வைத்தியபரி.)
பீதகாரகம்- }
பீதசந்தநம்–பொதியையிலுண்டானசெஞ்சந்தனம். (வைத்தியபரி.)
பீதசம்பகம்—ஒருவகைச்சண்பகம்.(வைத்தியபரி.)
பீதசாரகம்—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)
பீதசாரம்—1. சந்தனம். (மலையக.) 2. செவ்வள்ளி. 3. வேங்கைமரம். (2, 3-வைத்தியபரி.)
பீதசாரி—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)
பீதசாலம்-வேங்கைமரம்.(பிங்கல.உசுசுருு)
பீதத்துரு—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)
பீதத்துருமம்—தேவதாரம்.(வைத்தியபரி.)
பீதத்துவயம்-கஸ்தூரிமஞ்சள்,கப்புமஞ்சள் என இருவகைமஞ்சள். (தைல. தைலவ. கூகூ.)
பீததாரு—1. செம்புளிச்சை. 2. தேவதார மரம். 3. புன்னை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
பீதநம்—1. அரிதாரம். 2. குங்குமம். (1,2-வைத்தியபரி.)
பீதநேகம்—பித்தளை. (வைத்தியபரி.)
பீதநி—மூவிலைப்புன்னை. (வைத்தியபரி.)
பீதபீசம்—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)
பீதபூதம்—கொம்மட்டிமாதளை. (வைத்தியபரிபா.)
பீதபூதி—செம்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
பீதபூரம்—கொம்மட்டிமாதளை.(வைத்தியபரிபா.)
பீதம்—1. அரிதாரம். 2. சந்தனம். 3. நால்வகைச்சாந்திலொன்று. 4. பொன். (சூ. நிக. சு: உ.) 5. பொன்னிறம். 6. மஞ்சள். (3, 5-பிங்கல. கூஅசச.) (1, 2, 6-வைத்தியபரி.)
பீதமணி—புட்பராகம். (வைத்தியபரி.)
பீதமூகம்-கொம்மட்டிமாதளை.(வைத்தியபரி)

பீதபூதீ—செம்மல்லிகை. (மலையக.)

பீதாகம்–1. தாமரைநூல். (வைத்தியபரி.) 2. பொன்னிறம். பீதம்-பொன். ராகம்-நிறம்.

பீதரோகணி—ஒருமருந்து. (வைத்தியபரி பாடையிலே பிருகாஎனப் பெயர்கூறுவர்.)

பீதரோசனை — ஒரு மருந்து. (வைத்திய. பரிபா.)

பீதலகம்–, பீதலம்— } பித்தளை. (வைத்தியபரி.)

பீதவண்ணம்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பீதன்–அச்சமுள்ளோன். (சூ. நிக. உ: சச.)

பீதனேகம்—பித்தளை. (வைத்தியபரி.)

பீதாம்பான்–திருமால், பொன்வத்திரமுள்ளவன். (சூ. நிக. க: கஙூ.)

பீதாம்பரி— } பார்வதி. (உ-ம்.) வந்துழிக் பீதாம்பரை– } காண்க.

பீதாரு—வெள்வேல். (வைத்தியபரி.)

பீதி—பயம். (உ-ம்.) "பீதிக்கிடமாயிருள் சூழ்பெருங்காடென்றுமுளதால்" (ஞாநவா. மனத்தின். கஙூ.)

பீதிகை—செம்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பீதை—1. பொன்னிறப்பூவுளமருதோன்றி மரம். 2 மஞ்சள். (1, 2-மலையக.)

பீநீதோல் — மீன்தோல், மேற்றோல், மீன் தோலென்பது இக்காலத்துப்பீன் தோலென மருவிவந்தது. (நன்னூ. உயிரீற். உஅ. உரை.)

பீநக்கி—நாக்குப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

பீநசக்கிருதம்—ஒருவகைத்தைலம். அதனிலக்கணம் "இரத்தமூரோசநம்" என்னுஞ்செய்யுளிற் காண்க. (தைல. தைலவ. கoக.)

பீநசக்குறட்டை—ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)

பீநசத்தாச்சியம்—பீநசக்கிருதம். (தைல. தைலவ. கoக.)

பீநசத்தைலம்–நல்லெண்ணெய், நொச்சிச்சாறு, இவற்றோடு பிறவுஞ்சேர்ந்து வடிக்கப்படுந்தைலம். அதன்விவரம் "எண்சுரசஞ்சாலே .....பீநசநோய்க்கியமன்மன்னே" (தைல. தைலவ. அங-ல் காண்க.)

பீநசம்–ஒருவகைநோய். (தைல.தைலவ. உ.)

பீநத்துவம்—பருத்திருத்தல். (சி. சி. அள அளவை. க. சிவாக்.)

பீநாற்றமரம்– } பெருமரம். (வைத்திய பீநாறி— } பரிபா.

பீநாறிச்சங்ஙு—ஒருசெடி. (வழக்.)

பீநிசம்—பீநசம். (வழக்.)

பீமசேநன் — வீமனுக்கொருபெயர். (அபி தாநசி.)

பீமநாதன்—1. அகங்காரத்திற்கு அபிமான தேவதை. (சி. சி. உ: எக. சிவாக்.) 2. கைலாயத்தில் நிருதிதிக்கிலிருக்கிற காவலாளி. (அபிதாநசி.)

பீமபாகம்—பீமபாகம், நளபாகம் என்னும் பாகவகையிலொன்று. (வழக்.)

பீமபீடம்—சத்திபீடங்ஙளொன்று. (அபி தாநசி.)

பீமம்–1. அச்சம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. வித்தியாகலையிற் புருடதத்துவத்திருக்கும் ஆறு புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.)

பீமர் — 1. சிவமூர்த்தியின் திருநாமங்ஙளுளொன்று. (அபிதாநசி.) 2. ராகதத்துவத்திருக்கும் பதிஞ்ஞெருருத்திரரி லொருவர். (வீ-ணி. உஎச.)

பீமாதீ—பிறந்த எழுபத்தேழாமாண்டினே ழாமாதத்தேழாமிரவு. (இ)ஃதொருகண்டமென்பர். (சோதிட.)

பீமநுபி—ஒருபாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உகூஅ.)

பீமன் — 1. சதருத்திரரிலே வருணதிக்கினிருக்கும் தசருத்திரரிலொருவன். (வி-ணி.) 2. சிவன்; இது: சகத்திராநாமத்திலொன்றென்பர். 3. பாண்டுமைந்தரிலொருவன். (பாரதத்திலறிக.) 4. விதர்ப்பதேசத்தரசன். (நளன்கதையிலறிக.)

பீமேசுவரம்—1. பிரதிட்டாகலையில்ஆகாயதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுபுவநங்ஙளுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.) 2. வசவர் பூசித்ததலம். (அபிதாநசி.)

பீமை–ஒருசத்தி. தண்டியென்னுமசுரனைச் சங்கரிக்கப் பீமை என்னுஞ்சத்தியா யவதரித்தவளென்பர். (அபிதாநசி.)

பீர்–1. அச்சம். (பிங்கல. கஅடுஉ.) 2. பசலைநிறம். 3. பீர்க்கு. 4. மூலைப்பால். 5. துளி. (வழக்.) 6. வெளுத்தல். (சிந்தா.) (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கடி.)

பீர்க்கு—ஒரு கொடி; அது: கருக்குப்பீர்க்கு, நுரைப்பீர்க்கு, பெய்ப்பீர்க்கு என மூன்று வகைப்படும் (வைத்தியபரி.)

பீர்விடல் — பெருக்கெடுத்தல். (உபதே. விபூதி. ஙூஅ.)

பீரம்—1. பீர்க்கு. (பிங்கல. உகூஉஅ.) 2. பூவரசமரம். 3. வாகைமரம். 4. வீரம். (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பீரிடுதல் — பீரிடல், பால் நீர் இவைகள் கம்பிபோலப்பாய்தலென்க.

பீரிதம்—சதகுப்பை. (வைத்தியபரி.)

பீரு — 1. அச்சமுள்ளோன். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உச.) 2. புருவம். (வைத்தியபரி.)

பீநகம்—1. ஆந்தை. 2. கரடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பீநகன்—அச்சமுடையோன். (சூ. நிக. உ: சச.)

பீநகா—பீதரோகினி. (வைத்தியபரி.)

பீநதநீதி-தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு.(உ-ம்.) "செங்குவளையலர்பீநதந்தியதிமதுரம்" (தைல. தைலவ. நிஙூ.)

பீரை—பீர்க்கு. (உ-ம்.) "பீரைநாறியசுரை யிவர்மருங்கின்" (புறநா. ககச.)

பீரோடல்—} பால் இரத்தமுதலியன பெ
பீரோடுதல்—} ருக்கெடுத்துப் பாய்தல்.

பீலி—சிற்றுலவட்டம். (சூ. நிக. எ: ஙஅ.) 2. சிறுசிந்நம். 3. பறைப்பொது. (சூ. நிக. எ: சஙூ.) 4. பனங்குருத்து. 5. பெருஞ் சவளம். 6. மயில். 7. மயிற்றோகை. (உ-ம்.) "பீலிகட்டியதன்மீதுமொய்த்தொளிபிறங்கு" (அரிச்ச. வேட்டசூ. எ.) 8. மலை. 9. மாதர் காலணியினொன்று. (சிலப்பதி.) 10. வாய்க் கால்போற் றண்ணீர்பாய்தற்கு மரமுதலியவற் றூற்செய்யப்படுங்கருவி, பத்தல். (4,10-வழக்.) வைத்தியபரிபாடையில் நத்தையோட்டிற்குங் கூறுவர். (2, 5, 8-பிங்கல. ஙஅசசு.)

பீலிக்தஞ்சக்துடை—பிச்சம். (பிங்கல. கருஙூச.)

பீலிக்தஞ்சம்—இதற்குத்தொங்கல்என்பர். (சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. க.)

பீலிக்துடை—மயிற்றோகைக்குடை, இதற் குச் சுழல்எனப் பிங்கலநிகண்டிற் கூறுவர்.

பீலிகை—எறும்பு. (வைத்தியபரி.)

பீலித்தண்டு-பிண்டிபாலம். (சூ.நிக.எ:க0.)

பீலிப்பட்டை—பயிர்க்குநீரிறைக்கும் பூட் டை. (வழக்.)

பீலு—எறும்பு. (உ-ம்.) "பீலுவாதி"பார்.

பீலுவாதம்—பைபீலவாதம். பைபீலம்-எறும்பு.

பீலுவாதி—பைபீலவாதி.

பீவரம்—ஆமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பீவரி—1. அமுக்கிரா. 2. பசு. 3. பருவப் பெண். 4. பெண்கிளி. (1, 2, 3, 4-வைத் தியபரி.)

பீழித்தல்-வருந்துதல். (உ-ம்.) "அறிவிலார் ஞாந்தம்மைப்பீழ்க்கும்பீழை – செறுவார்க்குஞ் செய்தலரிது" (வள். அசஙூ.)

பீழை-துன்பம். (உ-ம்.) "பிரிவின்கட்பீழை தருவதொன்றில்" (வள். அஙூகூ.)

பீள்—1. கருப்பம். (உ-ம்.) "பீளுமீரலும் பித்துநீள்குடர்களும்பிளக்க" (அரிச்ச. வேட் டஞ்செ.சஎ.) 2. பயிரிளங்கதிர்.(சூ.நிக.ச:ஙஅ.)

பீளை—கண்ணழுக்கு. (உ-ம்.) "பீளைகால் விழிக்கிழவரை" (திருவி. எல்லா. ககூ.)

பீளைசாறி—ஓர்பூடு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பீற்றல்—கந்தை. (வழக்.)

பீறல்—1. கந்தை. (வழக்.) 2. கிழியல். (உ-ம்.) "பீறற்சீலையிதாருக்கென்று" (அரிச் சந்திர. சூழ். ஙக.)

பீறு—1. கிழிவு. (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

பீறுகை—பீறுதல்.

பீறுதல்—1. கிழிதல். 2. கீறுதல். (1, 2-வழக்.)

பீனம்—1. கொடிப்பாசி. (வைத்தியபரி.) 2. பருமை. 3. பாசி. (2, 3-சூ. நிக. கஙூ: னகர வெ. ஙூ.)

பு.

புக்ககம்—மாமியார்வீடு. (வழக்.)

புக்கநம்—குலைத்தல். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

புக்கல்—புகுதல். அல்-தொழிற்பெயர் விகுதி.

புக்கி—பராய்மரம். (மலையக.)

புக்கில்—1. பகலிடம். (உ-ம்.) "துகளறு கேள்வியுயர்ந்ததோர்புக்கில்" (புறநா. உஙக.) 2. வீடு. (சூ. நிக. நி: நிக.)

புக்கீமோ—செல்வீராக. (உ-ம்.) "ஐயவ மைந்தன்றனைத்தாகப்புக்கீமோ" (கலி. எஅ.)

புக்கு—பீறுப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

புக்குத்திருப்பி—வட்டத்திருப்பி. (வைத் தியபரி.)

புக்குப்புக்கெனல்—அக்கினி சுவாலித்தற் குறிப்பு. (வழக்.)

புக்தம்—உணவு. (சி. சி. உ: நிசூ. சிவாக்.)

புகட்டல்—1. அறிவுறுத்தல். 2. உட்புகுத் தல். 3. ஊட்டுதல். (உ-ம்.) "அமுதுதன்வாய் செவிதிறந்துபுகட்ட" (திருவிளை.விடையே.ச.) (1, 2-வழக்.)

புகட்டுதல்—புகட்டல்.

புகர்—1. அழகு. (உ-ம்.) "புகர்வெள்ளைநா கர்தங்கோட்டம்" (சிலப். கநாத்திற. க0.) 2. இரத்தக்கறை.(உ-ம்.)"செழும்புகர்வேல்விழித் தேனினஞ்சூழ்" (தஞ்சை. உஅக.) 3. கபில நிறம். (சூ. நிக. அ: உக.) 4. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 5. சுக்கிரன். (உ-ம்.) "பனை"பார். 6. சோறு. (பிங்கல. கக0உ.) 7. நிறம். (சூ. நிக. அ: உசு.) 8. பொறி. (உ-ம்.) "புகர்மதவேழ

முட்டிப்போர்வினையாடி" (திருவிளை. உக்கிர பா. அவ. ஈக.)

புகர்முகம்—யானை. (பி. நிக. உசகஉ.)

புகர்நாள்—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

புகர்வு—உணவு. (புறநா.)

புகரோன்—சுக்கிரன். (உ-ம்.) "புகரோனை யவனழைத்து" (அரிச்ச. நகர்நீங். உங.)

புகல்—1. உடல். 2. உபாயம். (வழக்.) 3. குதிர். 4. சொல். 5. தஞ்சம். (உ-ம்.) "போரி ழைக்கிலதேதுபுகலென்றுபுலா" (சிவரக. தாருக. உடு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "தாமதமுளதோபுகலென்முன்" (சிவரக. விசை யை. கசு.) 7. புகுதல். (உ-ம்.) "விருந் தினர்"பார். 8. விருப்பம். (உ-ம்.) "சுரும்பார் கண்ணிப்பெரும்புகன்மறவர்" (மதுரைக் ருஙசு.) 9. வெற்றி. (1, 3, 4, 9-சூ. நிக. ஈக: தகரவெ. அ.)

புகல்வு—மனச்செருக்கு. (உ-ம்.) "மாறு பொருதோட்டியபுகல்வின்" (குறிஞ்சி. ஈஙடு.)

புகல—மகிழ. (சிந்தா.)

புகலல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.)"எமக்கிவை புகலுற்முன்" (கூர்மபு. வருணைச். சு)

புகலி—சீகாழி. (உ-ம்.) "தடமதிற்புகலிசார்ந் தார்" (திருவாத. திருவம்பலச. உஈ.)

புகலிடம்—1. அடைக்கலமாமிடம். (திருக் கோ. சஉ. உரை.) 2. ஊர். (பிங்கல. சஎடு.)

புகலுதல் — 1. புகலல். 2. விரும்பல். (புறநா.)

புகலூர்—ஒரூர். (உ-ம்.) புகலூரந்தாதிபார்.

புகவு—உணவு. (உ-ம்.) "அகநாட்டண்ணல் புகவே" (புறநா. உசஈ)

புகழ்—கீர்த்தி. (உ-ம். "விரிவரும்புகழ்மே வரிச்சுந்திரன்" (அரிச்ச. பாயிர. உ.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "நெடுமாயன்முதல மரர்புகழ்வேதம் - பணிந்திறைஞ்சுநிமலன் றன் னை" (சிவரக. கத்திரிப்பூ. கச.)

புகழ்ச்சி— கீர்த்தி. (உ-ம்.) "மங்கலவினைக ளெல்லாம்புகழ்ச்சியாற்பொலிந்து தோன்ற" (பெரியபு. தடுத்தாட். ஈக.)

புகழ்ச்சிமாலை—அகவலடியுங் கலியடியும் வந்து மயங்கியவஞ்சிப்பாவால் நல்லாரது சிறப் பைக்கூறுமொரு பிரபந்தம். (உ-ம்.) "மயக்கவ டிபெறவஞ்சிப்பாவால்வியத்தகுநல்லார் விழுச் சீருரைதல்புகழ்ச்சிமாலை"(இலக்கணவி.அசுசு.)

புகழ்ச்சோழநாயனார் — அறுபத்துமூவரி லொருவர். (பெரியபுராணத்திலறிக.)

புகழ்தல் — 1. உயர்த்துக்கூறல். (உ-ம்.) "புகழ்ந்தவைபோற்றிச்செயல்வேண்டும்" (வள். நிகஅ.) 2. புசித்தல். (உ-ம்.) "உண்டளிபால் போலுய்த்தனவும்புகழாதிகழ்வான்" (கோயிற் பு. வியாக்கிர. உச.)

புகழ்தலுவமை—உவமையணிவகையு ளொன்று; அது: உவமேயத்தினைவாழாவிடுத்து யாதேனுமொரு மேன்மைகாட்டி உவமானத்தி னைப் புகழ்ந்துசொலுவது. (தண்டி. ஈ0. உரை.)

புகழ்ப்பூ—பொன்னுவிரை. (வைத்தியபரி.)

புகழ்பொருள்—வர்ந்நிக்கப்படுவது. அஃதுவமேயம்.

புகழ்பொருளுவமையணி—இதரவிதரவுவமாலங்காரம்; அது: முன்னதிலுபமானமாகச் சொன்னதைப் பின்னதிலுபமேயமாக்கியும் உபமேயமாகச்சொன்னதையுபமானமாக்கியுஞ் சொல்லுதல். (தண்டி. ஈ0. உரை.)

புகழ்மை—புகழுடைமை. (உ-ம்.) "பொச் சாப்பார்க்கில்லைப்புகழ்மை" (வள். நிஙஈ.)

புகழ்மைநிதரிசநம்—நிதரிசனவணியி னொன்று. (தண்டி. அங. உரை.) ஒரு பொரு ளுக்குரிய பிரயோசனம் பிறிதொருபொரு ளுக்கு நன்மையாவது தீமையாவது புலப்பட நிகழ்வது.

புகழ்வு—புகழ்ச்சி. உ-விகுதி.

புகழ்வோர்—துதிப்போர், வந்தியரென்றும் பெயர். (பிங்கல. அசுசு.)

புகழாப்புகழ்ச்சி — ஓரலங்காரம்; அது: பழிப்பதுபோலும் பான்மைபினுல் ஒரு பொரு ளுக்குமேம்பாடுதோன்றச்சொல்லுவது.(உ-ம்.) "பழிப்பதுபோலும்பான்மையின்மேன்மை புல ப்பட மொழிவதுபுகழாப்புகழ்ச்சி"(தண்டி.அஉ)

புகழாவாகை—1. மனச்செருக்கு. (பத்துப் பா.) 2. அகத்தி. (உ-ம்.)"புகழாவாகைப்பூவின்" (பெரும்பாண. கஙக.)

புகழாளன்—கீர்த்திரிடையோன். இயவுள் என்று நிகண்டிற் கூறினர்.

புகழ்வமை—உவமையைப்புகழ்ந் துவமிப் பது. [வ-று.] "சிவன்சடையிற்றங்கும்பிறை யேநின்னுதற்கொப்பு" புகழ்தலுவமைபார்.

புகழேந்தி-ஒட்டக்கூத்தர்காலத்திலேபாண் டியன் சமத்தானத்து வித்துவானுகவிளங்கிய ஒரு தமிழ்ப்புலவர். (அபிதாநசி.)

புகள்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

புகற்சி—விரும்பல். (திருவானைக். நைமி சப்ப. கஎ.)

புகற்றுதல் — விரும்பச்செய்தல். (உ-ம்.) "மாந்தரையுள்ளம்புகற்றுமே" (சிந்தா. குண. உ0.)

புகற்றும்—விரும்பப்பண்ணும். (சிந்தர.)

புகறல்—குறித்தல். (சூ. நிக. அ: ஈடு.)

புகள்று–1. மகிழ்ந்து. (சிந்தா.) 2. விரும்பி. (உ-ம்.) "செருப்புகன்றெடுத்தசேணுயர்நெடுங் கொடி" (திருமுரு. ரூஎ.)

புகாமை—பிரவேசியாமை. (வழக்.)

புகார்-1. ஆற்றுமுகம், கழிமுகம். (உ-ம்.) 'புகா அர்ப்புகுந்தபெருங்கலம்' (புறநா. ரூ0.) 2. காவிரிப்பூம்பட்டினம். (உ-ம்.) "புகார்க்குவேந்தன்–றன்னேயகன்சூழிவீட்டித்தென்னவற்குமறவா கைதந்தவாறும்" (திருவிளை. பதிகம். அ.)

புகிய—புக. (சிந்தா.)

புகுடி—1. புருவம். (சூ. நிக. உ: கூஎ.) 2. மாதர்காதணியிலொன்று. [தெலுகு.] இதைப் பூடியென்று கூறுவர்.

புகுத்தல்— } உட்செலுத்துதல். (வழக்.)
புகுத்துதல்– }

புகுதல் — 1. உட்பிரவேசித்தல். (உ-ம்.) "பார்மன்னன்புகும்போதில்லில்" (சி.சி.ச: ரூஉ.) 2. சம்பவித்தல். (பெரியபு. எறிபத்தநா. ரூஅ.) 3. தொடங்கல். (நன்னூ. பாயிர. நுதலிப்புகுதல்.) 4. நுழைதல். (உ-ம்.) "சித்தம்புகுந்துதித்திக்கவல்ல" (திருவாச. திருப்பொற். கடு.) 5. மேற்கொளல். (பரிபா.)

புகுதி — 1. சம்பவிப்பு. தி-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. நுழைதல். (இராமா. இரணியன் வதைப். சுரு.) 3. நுழைவாயில். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

புகுபுகெனல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.

புகுழகம்புரிதல்—நோக்கிற்கெதிர்நோக்குதல். (உ-ம்.) "காண்டன்மூந்துறுத்தகூற்றக் கைக்கிளைதலவனெய்தப் – பூண்டதன்காதலஞ் ட்டிப்புகுமுகம்புரிந்தநங்கை - நாண்டகநுதல் வேரோடநகைமுகங்கரந்து" (தணிகை. களவுப. சுரு.)

புகூஉ—புகுந்து. (மணிமே.)

புகை—1. தூபம்; இது: தென்கீழ்த்திசைப் பாலன்குறியாம். 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புகைக்கப்பல்–புகையின் பலத்தாலோடுங் கப்பல். (வழக்.)

புகைக்குண்டு — நச்சுப் புகைபுகைக்குங் குண்டு. (வழக்.)

புகைச்சல்—1. இருமல். 2. புகையெழும்புதல். (1, 2-வழக்.)

புகைத்தல்—புகையச்செய்தல். (வழக்.)

புகைதல்—1. சினக்குறிப்பு. (பிங்கல. சஅஎச.) 2. புகையெழல். (வழக்.) 3. மனமெரிதல். (உ-ம்.) "புண்வேற்புடையிற்புகைந்தாணுருவியாதுநோக்காள்" (சிந்தா. பதிக. அ.)

புகைநிட்காரணம் — எவட்சாரம். (வைத்தியபரி.)

புகைப்பித்தல் — புகையச்செய்தல். பிறவினைத்தொழிற்பெயர்.

புகைப்பு — புகைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

புகைமடக்கி–வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

புகையாற்றி — ஒட்டடை. (வழக்குண்டுபோலும்.

புகையிலை—ஒரு செடி. (வழக்.)

புகையுறை —ஒட்டடை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

புகையூட்டுதல்—புகைபிடிப்பித்தல்.

புகையூல்—ஒட்டடை. (வைத்தியபரி.)

புகைவு– புகைச்சல். (வழக்.)

புங்கம்—1. அம்பு. (உ-ம்.) "புலவர்சொற்றுறைபுரிந்தவும்போன்றனபுங்கம்" (இராமா. கும்பகருணன்வதை. உஉடு.) 2. அம்புக்குதை. (சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. க.) 3. உயர்ச்சி. (உ-ம்.) "நாட்டியப்புங்கமும்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். உக.) 4. சிறுதுகில். (பிங்கல. கூஎச.)

புங்கவம்—ஏறு. (பரிபா.)

புங்கவர்—வானோர், உயர்ந்தோர்.

புங்கவன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "புங்கவன் பூரணன்புத்தன்புராதனன்" (திருநூற். கக.) 2. சிரேட்டன். (உ-ம்.) "மூனிபுங்கவனுரைத்தான்" (பிரமோத். பஞ்சா. ரூஎ.) 3. புத்தன். (பிங்கல. ககூச.)

புங்கவி — செய்வப்பெண். இ-பெண்பால் விகுதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புங்கி—1. மூட்காவேளை. (தைல. தைலவ. எசு.) 2. மூட்காவேளைவேர். (உ-ம்.) "அமுக்கிரி"பார்.

புங்து—புங்கமரம். (வைத்தியபரி.)

புச்சம்—1. தேள். 2. வால். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புச்சி—எருக்கு. (வைத்தியபரி.)

புசங்கேசர்—ஐம்பத்தொருருத்திராரி லொருவர். (வி-ணி.)

புசல்—பெருங்காற்று. (வழக்.)

புசி—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புசிகரணம்–போசனபதார்த்தம், புசித்தற்கு காரணமானது. (வழக்.)

புசித்தல்—உண்ணல். (உ-ம்.) "நின்மாலியம்"பார். 2. வினைப்பயனனுபவித்தல்.

புசிப்பன—உண்டற்குரியன. (வழக்.)

புசிப்பாளி—அநுபோகி. (வழக்.)

புசிப்பித்தல்—1. உண்பித்தல். 2. வினைப்பயனநுபவிக்கச்செய்தல்.

புசிப்பு—1. அநுபவிப்பு. 2. புசித்தல். (1, 2-வழக்.)

புசுண்டர்–இவர் காகவடிவமாயிருந்தவொரு முனிவர்; இவர்: வசிட்டரைக்கண்டவுடன் தாம் சதுரயுகங்களிலேகண்ட அதிசயத்தையுந் திருமால்பலமுறை அவதரித்துங்கூறிஉம்மைப் போல எட்டு வசிட்டரைக் கண்டேன் எனவுங் கூறினவர். (அபிதாநசி.)

புசை — மூதலா மிரண்டா மூன்ரு மேழா மெட்டா மொன்பதாமிராசி. (சோதிடக்கட.)

புஞ்சம்–1. திரட்சி. (உ-ம்.) "புஞ்சவாளுடுக் களன்னநித்திலம்" (திருவிளை. நான்மாட. கo.) 2. நூற்குஞ்சம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

புஞ்சவநம்–வாமதேவமந்திரத்தால் ஆயிரம் அல்லது நூற்றெட்டுத்தரமோமஞ்செய்து, அந்த மந்திரத்தினுலேயே ஆண்மகவுபிறக்கும் படி ஆலந்தளிர், பால், உளுந்து இவைகளைக் கொண்டு கருப்பவதியின் நாசியிற்பிளியுங் கிரியை (திருவிளை. உக்கிர. கo. உரை.) ஆலந் தளிர் அல்லது ஆலமுகிழுமாம். இது கருப்ப முண்டாகிய இரண்டுமதி நான்குமதியிற்செய் வது.

புஞ்சிகை — ஆலங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)

புஞ்சிசுகேசி — ஒரு தேவதாகணிகை. (த. நி. போ.)

புட்கம்—மூக்கிரட்டை.(வைத்தியமூ.அக.)

புட்கரசிவை — தாமரைக்கிழங்கு. (வைத் தியபரி.)

புட்கரபாகம்–மேடசிங்கதநுக்களுக்கு இரு பத்தோராம்பாகமும், இடபகன்னிமகரங்களுக்கு பதினுலாம்பாகமும், மிதுநதுலாகும்பங்களுக்கு இருபத்தநாலாம்பாகமும், கற்கடகவிருச்சிக மீநங்களுக்கு ஏழாம்பாகமுமாயுளளது.(விதாந. குணகுண. ககங.)

புட்கரம்—1. ஆகாயம். 2. ஒரு தலம்; இது: வடநூலிலுள்ளது. (அபிதாநகோச.) 3. ஒரு நாரை. 4. கோஷ்டம். (தைலவரு. சு.) 5. சத்த தீவிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சுங.) 6. தாமரை. (வைத்தியபரி.) 7. தீர்த்தம். (அபிதாநசி.) 8. நடநசாத்திரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 9. நிறைவு. 10. நீர். 11. பருந்து. 12. பாண்ட முகம். 13. பிரதிட்டாகலையி லப்புதத்துவத்தி ருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.) 14. யானைத்துதிக்கை நுனி. 15. வாள். (1, 3, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 14, 15-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உசு.)

புட்காரர் — சிவலோகத்தி லுத்தரதிசையில் ஓலக்கஞ்சேவிக்கும் துவாதசமுக்கிய தேவதை களிலொருவர். (வி-ணி.)

புட்கரன் — 1. குய்யாட்டகரிலொருவன். (வி-ணி.) 2. வருணன்மகன். (அபிதாநசி.)

புட்கரிணி—தடாகம். (வழக்.)

புட்கலம்–நாலுகவளம்போசநத்துக்கு அல் லது நாலுவாய்போசநத்துக்குத்தக்க பிச்சை என்பர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. புட்கலா வர்த்தம். (சூ. நிக. கஉ: எடு.)

புட்கலாவர்த்தம் — சத்தமுகிலிலொன்று; அது: பொன்பொழிவது. (உ-ம்.)"மைக்குலத்தி னிற்புட்கலாவர்த்தமாமெனவே" (பாரத. குரு குல. உஅ.)

புட்கலை—ஐயனூர் தேவிகளிலொருத்தி. (உ-ம்) "பூரணைக்கிறைவாவோலம்புட்கலை கணவாவோலம்" (கந்தபு. மகாகாள. உ.)

புட்கலைமணாளன்—ஐயனூர். (கந்தபு. மாகா காள. உ.)

புட்குத்திருப்பி — வட்டத்திருப்பி. (வைத் தியபரி.)

புட்டகம் –சீலை, கப்பிரத்தியமென்பர்.

புட்டம் — 1. காகம். 2. சீலை. 3. நிறைவு. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: டகரவெ. கஙு.)

புட்டி — 1. சந்திரனது சோடசகலைகளி லொன்று. (வி-ணி.) 2. பருமை. (வழக்.) சரீ ரம் புட்டியாயிருக்கிறது. 3. வெல்லம், பனங் கட்டி. (வைத்தியபரி.)

புட்டில் — 1. அம்பறாத்தூணி. (பிங்கல. கருசசு.) 2. இறைகூடை. (சூ. நிக. எ: நுசு.) 3. குதிரைக்குணவுகட்டுங்கருவி. (சிந்தா.) 4. கெச்சை. (உ-ம்.)"விளங்கொளிப்பக்கரையமை ந்த-தாரும்புட்டிலும்" (சிந். கந். உகசு.) 5. தக் கோலத்தின்காய்; அது: புட்டில்போறலினப் பெயர்பெற்றது. (உ-ம்.) "அம்பொதிப்புட்டில் விரைஇக்குளவியொடு" (திருமுரு. ககக.) 6. விரலுறை. சீவகசிந்தாமணியிலே விரற்சரடு என்பர்.

புட்டுத்திருப்பி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

புட்டை—அங்கவாதம். [தெலுகு.]

புட்பகம்–1.அன்னபேதி. 2. குபேரனூர்தி, புட்பகவிமானம். (சூ. நிக. கஉ: கசஉ.) 3. சகா தேவன்சங்கு. (அபிதாநசி.) 4. மூக்கிரட்டை. (1, 4-வைத்தியபரி.)

புட்பகாசீசம் — அன்னபேதி. (வைத்திய பரிபா.)

புட்பகாதகம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

புட்பகிரி — மேற்றிசைக்கடலில் வருணன் வீளையாடுமோர்மலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புட்பகீடம்–தேன்வண்டு. (வைத்தியாநுப.)

புட்பகேசி—உமை. (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சுo. உரை.)

புட்பசரன்—காமன். பூவாளி என்பதற்கு பிரதிநாமமென்க.

புட்பசராசநன்—காமன். புட்பவில்லு மதனுக்குண்டு என்பதை ஆசிரியநிகண்டு, முதலாவதுதொகுதி சு-வது கவியிலறிக.

புட்பசாமரம்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

புட்பசாரம்—பூந்தேன். (வைத்தியபரி.)

புட்பதநியம்—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.) அரசு, ஆல், பலா, இத்தியமுதலியவற்றிற்குங் கூறுவர்.

புட்பத்தீரவம்— } பூவில்வடிக்குநீர். (திர
புட்பத்தீராவகம்— } வம்-நெகிழ்ச்சிப் பொருள்.)

புட்பதநீதம்—வடமேற்றிசையானை.

புட்பந்தழநிவர்—ஒருமுனிவர். (அபிதாநசி.)

புட்பதநீதன்—கைலையிலிருந்தகணநாதன். (அபிதாநசி.

புட்பந்தயம்—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

புட்பபலம்—விளாங்கனி. (வைத்தியபரி.)

புட்பபாதகம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

புட்பம்—1. ஒரு கண்ணேய். 2. புட்பகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 3. பூ. (உ-ம்.)"மங்கள மாகுந்தெய்வவாசபுட்பாதிமல்க" (சிவரக. நைமிச. உஉ.) 4. மகளிர்சூதகம் 5. வாழை. (வைத்தியபரி.) (1, 4-வழக்.)

புப்பமஞ்சரிகை — நீலோற்பலம். (வைத்தியபரி.)

புட்பரசம்—பூந்தேன். (வழக்.)

புட்பரதம்-1. பூந்தேன். 2.பூந்தேர். (வழக்.)

புட்பராகம் — நவமணியிலொன்று, புருடராகம். (வழக்.)

புட்பரேணு—பூந்தாது. (வைத்தியபரி.)

புட்பலம்—விளாங்கனி. (வைத்தியபரி.)

புட்பலாவன்—சாலியனுக்கும் பார்ப்பினிக்கும்பிறந்து பூக்கொய்து மாலைவிற்போன். (மிரு. ச.)

புட்பவதி—இருதுவானவள். (வழக்.)

புட்பவாகநன்—அருகன், தாமரைப்பூவை வாகனமாகவுடையவன்.

புட்பவிமாநம்—பூந்தேர். (வழக்.)

புட்பாகம்—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

புட்பாசநன்—பிரமன். (வழக்.)

புட்பாசநி — 1. இலக்குமி. 2. சரஸ்வதி.

புட்பாசவம்—தேன். (வைத்தியபரி.)

புட்பாஞ்சலி-இணைக்கை பதினைந்துவகையுளொன்று; அது: இரண்டுகையுங்குடங்கையாய்வந்தொன்றுவது.(சிலப்.அரங்.கஅ.உரை.)

புட்பிகை—பூத்தவள். (வழக்.)

புட்பித்தல்—பூத்தல். (வழக்.)

புட்பேந்திரம்—சண்பகம். (வைத்தியபரி.)

புடகம்-1. இலக்கலம். 2. தாமரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

புடபேதம்—1. ஆற்றவோவு. 2. நகரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புடம்—1. சுத்தம் (வழக்.) 2. புறம். (பிங் கல. ககூசுக.) 3. பொன்முதலானசரக்குகளை நெருப்பு வெய்யில் தானிய முதலானவைகளாற் சுத்தம்பண்ணல்; இது: காடைப்புடம், கவுதாரிப்புடம், குக்குடப்புடம், வராகப்புடம், கசப்புடம்எனப் பலதிறப்படும்.

புடல்—புடோல். [தெலுகு.]

புடவி—பூமி. (உ-ம்.) "புடவியினிடத்தின் மிக்கபுண்ணியபூமியான—அடவியொன்று" (சிவரக. நைமிச. கஎ.)

புடவிழலம்—சிறுகுரட்டை.(வைத்தியபரி.)

புடார்ச்சுநபுரம் — திருக்குற்றாலம்; இது: இருபத்தொருநாமத்துள் ஒன்று. (திருக்குற்றாலத்தலபுராணம். புராணவியல். கசு.)

புடாரழலா—செந்நாயுருவி. (வைத்தியமூ. அக.)

புடிகை—ஏலம். (வைத்தியபரி.)

புடை — 1. அடிப்பு. (வழக்.) 2. அருகு. (உ-ம்.) "எம்மருங்கும்பூதகணம்புடைநெருங்கும்பெருமையும்" (பெரியபு. திருவாரூர். சசு.) 3. அன்பு. (திருவிளை. வெள்ளையானை. உசு.) 4. இடம். (சூ. நிக. நி: சுநி.) 5. ஒலி. (உ-ம்) "புரிநாண்புடைபிற்புறங்காண்டலல்லால்" (கலி. கநி.) 6. ஓரேழனுருபு. (நன்னூ.பெயரி. சநி.) 7. இணற்றினுடையபுடைப்பு. 8. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 9. பக்கம். (உ-ம்.) "ததும்பி விம்மிப்-புடைபரந்து" (அரிச்ச. பாயிர. கo.)

புடைகெடப்போகியசெலவு— நிரைகோடற்குஎழுந்தோர் ஆண்டுநின்று மீண்டுபோய்ப் பற்றூர்புலத்து ஒற்றர்உணராமற் பிற்றைஞான்றுசேறலும், நிரைமீட்டற்குஎழுந்தோர்ஆண்டு ஒற்றப்படாமற்சேறலும். (தொல். பொருள். நிஅ. பேராசி.)

புடைகொள்ளல்—புடைத்தல். (வழக்.)

புடைத்தல்—1. அடித்தல். (உ-ம்.) "கோட்டினுற்புடைத்ததன்றே" (பெரியபு. திருவாரூர். உஎ.) 2. ஒலிவித்தல். (உ-ம்.) "நீளிருந்ததடக்கைவரிவிஞண்புடைப்ப" (கூர்மபு. தக்கன்வமி. நிசு.) 3. குட்டுதல். (உ-ம்.) "இருகரத்தினுற் செந்நியுறப்புடைத்தவர்" (பிரமோத். உ. நிசு.) 4. குத்தல். (சூ. நிக. சு: உசு.) 5. சுளகுமுதலியவற்றுற்கொழித்தல். 6. தகர்த்தல். (உ-ம்.) "புங்கவனிடவேளைபுடைத்து" (திருவிளை.வேளை.உஎ.) 7. பருத்தல். 8. பறவைசிறகடித்தல். (சூ. நிக. சு: எo.) 9. வீங்குதல். (5, 7, 9-வழக்.)

புடைநூல்—சார்புநூல். (உ-ம்.) "இருவர் நூற்குமொருசிறைதொடங்கித்-திரிபுவேறு டையதுபுடைநூலாகும்" (நன்னூ.பாயிர.அ.)

புடைப்ப—தடிப்ப. (திருவாலவாயத்திரு.)

புடைப்பு—புடைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

புடைபடல்—அணுகல். (உ-ம்.) "புடைபட் டிருப்பதென்றுகொல்லோ"(திருவா.புணர்ச்.க)

புடைபெயர்ச்சி — 1. நிலைமாறுகை. 2. வினைநிகழ்ச்சி. (இலக்கணச்சுருக்கத்திலறிக.)

புடைபெயர்த்தல்—புடைபெயர்ச்சி. (திரு வானைக். ஞானவு. கள.)

புடையல்—மாலை. (உ-ம்.) "இரும்பனம் புடையல்" (புறநா. கூகூ.)

புடையூஉ—கொட்டி. (உ-ம்.) "உயர்நிலையி தணமேறிக்கைபுடையூஉ" (மலைபடு. உ0ச.)

புடைவை—சீலை. (சூ. நிக. எ: சுகூ.)

புடோதகம்—தெங்கு. (வைத்தியபரி.)

புடோல் — ஒரு கொடி; அது: கொத்துப் புடல், நாய்ப்புடல், பன்றிப்புடல், பேய்ப்புடல் என நான்குவகைப்படும். (வைத்தியமூ. அக.)

புண் — 1. ஊன். (சூ. நிக. ங: சச.) 2. விரணம். (உ-ம்.)"காலதண்டத்தாற்புண்ணுறப் படுவான்" (சிவரக. நாரதருபதேச. கஉ.)

புண்டரம்—1. கழுகு. (சூ. நிக. ங: டுசு.) 2. நெற்றிக்குறிகள்; அவை: திரிபுண்டரம், ஊர்த்துவபுண்டரம் என இருவகைப்படும். 3. வங்காளத்துக்குமேற்கிலுள்ளநாடு (அபிதாநசி.) 4. வெண்கரும்பு. 5. வெண்டாமரை. (4, 5-வைத்தியபரி.)

புண்டரிகம்—தாமரை. (உ-ம்.) "புண்ட ரிகப்போதுறையும்புத்தேளிறுமாப்பும்" (திரு விளை. வெள்ளையா. கச.)

புண்டரித்தல்-புண்டரமாய்ப்பூசுதல்.(உ-ம்.) "வெள்ளியதிருநீற்றையுந்திருநுதலிற் புண்ட ரித்து" (திருவிளை. அங்கம். கடி. உரை.)

புண்டரீகம் — 1. கழுகு. 2. தாமரை. 3. தெண்கீழ்த்திசையானை. 4. புலி. 5. வண்டு. 6. வெண்டாமரை. (2, 6-வைத்தியபரி.) (1,3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கசு.)

புண்டரீகை—ஒரு நதி. (வி-ணி. உசு.)

புண்டவம்—சாரணை. (வைத்தியபரி.)

புண்டாரம்—வெண்கரும்பு.(வைத்தியபரி.)

புண்ணியகந்தம்-சண்பகம்.(வைத்தியபரி.)

புண்ணியகாரம்-குங்கிலியம்.(வைத்தியபரி)

புண்ணியகோடி — வரதராசப்பெருமாள் சிவலிங்கபூசைசெய்த ஆலயம். (உ-ம்.) "புண் ணியகோடியிபகிரிமிசையேபொருவிலா வேதி யுத்தரத்தில்" (கந்தபு. திருநகர. சுஎ.)

புண்ணியசரவணம் — சோலைமலைக்கருகி லுள்ளதோர் பொய்கை (அபிதாநகோ.)

புண்ணியசாந்தம்–1. சாணம். 2. திருநீறு. (1, 2-பிங்கல. கஎடுங, கஎடுச.) புண்ணிய சாந்து எனவுங்கூறுவர்.

புண்ணியத்தானம்—1. உதயத்திற்கொண் பதாமிடம். (சோதிடநூ.) 2. புண்ணியதலம். (வழக்.)

புண்ணியத்தோற்றம்நான்து–தவம், ஒழுக் கம், கொடை, கல்வி என்பன. (சூ. நிக. கஉ: கஎ.)

புண்ணியதிரணம்–வெண்டருப்பை. புண் ணியங்கட்குபயோகமாயிருத்தலால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

புண்ணியபத்திரை–யமபுரஞ்செல்லும்வழி யிலுள்ள நதி. (அபிதாநசி.)

புண்ணியபூமி–புண்ணியசேத்திரம்.(வழக்)

புண்ணியம் — 1. உதயத்திற்கு ஒன்பதா மிடம். (சோதிட.) 2. நலமானது. (சைவப்பி.) 3. நீத்தவர்க்குச்செய்யுமுபசார மொன்பது. (அபிதாநசி.) 4. விதிக்கப்பட்ட வினைவடிவ மாய்ச் சுகசாதனமாயிருப்பது; அது: புத்தி, கருணை, சிநேகம், நீதி, பொறை, அடக்கம், ஆசாரம், இலச்சை, சிரத்தை, கொல்லாமை, மெய்மை, கள்ளாமை, காமியாமை முதலியன வாம்.

புண்ணியழுதல்வன் — புத்தன். (சூ. நிக. கக: கஅ.)

புண்ணியழர்த்தி — 1. சிவன். (சி. சி. அ: ஙக. சிவாக்.) 2. புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

புண்ணியமேழ — எழுவகைப்புண்ணியங் கள்; அவை: நகங்கிருதி, தானம், விரதம், சிநே கம், நயபோசநம், கமை, உற்சாகம் என்பன. (பொருட்டொகைநிகண்டிலறிக.)

புண்ணியமொன்பது—ஒன்பதுவகைப் புண்ணியங்கள்; அவை: எதிர்கொளல், பணி தல், ஆசநத்திருத்துதல், தாள்கழுவுதல், அருச் சித்தல், தூபங்கொடுத்தல், தீபங்காட்டல், புகழ் தல், அமுதமேந்தல்என்பன.(சூ.நிக.கஉ:கஅ.)

புண்ணியவதி—ஒரு நதி. (வி-ணி. உஙக.) 2. புண்ணியவாட்டி. (வழக்.)

புண்ணியவர்சநம்–கிரியைகட்குமுதலிலே சுத்தமாகச்செய்வது. (திருவானைக்.கோச்.ஙக.)

புண்ணியவாட்டி—புண்ணியவதி. (வழக்.)

புண்ணியவாளன்—தருமவான். (வழக்.)

புண்ணியவான் — புண்ணியன். (உ-ம்.) "சிவபூசைபுரிபுண்ணியவானை" (சிவரக. தேவர் முறை. கறி.)

புண்ணியன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "போதகஞ்சித்தேற்றம்புண்ணியன்புலஞன்செய்த–தீதகமுணர்ந்து" (திருவிளை. அங்கம். கo.) 3. தருமவான். (வழக்.)

புண்ணியாக்கம்–குந்துருக்கம். (வைத்திய மூ. அக.)

புண்ணியாகவாசநம் — ஆசூசநிவாரணம். (உ - ம்.) "விதிவழியேபுண்ணியாகவாசஞ் செய்து" (நாகைக்காரோ. புண்டரீகமூநி. கக.)

புண்ணியை—1. துளசி. (வைத்தியபரிபா.) 2. புண்ணியவதி. (வழக்.)

புண்ணீர்—இரத்தம். (உ - ம்.) "ஆனையின் புண்ணீருண்ணவடித்தகாருடற்பேய்" (திருவி. யானையெ. ஈசு.)

புண்படுதல் — 1. புண்ணுதல். 2. மநோவுண்டாதல். (1, 2 வழக்.)

புணர்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. புதுமை. (பிங்கல. கசுநிசு.)

புணர்க்கையான்—மாயத்தையுடையவன். (உ-ம்.) "புணர்கிலாப்புணர்க்கையானே" (திருவா. திருச்ச. எo.)

புணர்ச்சி—1. இணக்கம். 2. எழுத்துமுதலியவற்றின்சந்தி. நன்னூ. உயிரீற். க. உரை.) 3. ஓரிடத்திருத்தல். (உ-ம்.) "புணர்ச்சிபழகுதல் வேண்டா" (வள். எஅடு.) 4. சையோகம். (1, 4-பிங்கல. ஈஅடுஉ.)

புணர்ச்சிசிமாலை—தண்டகமாலை; அது: வெண்பாவான் மூன்றுறசெய்யுட்கூறுவது.

புணர்ச்சியின்மகிழ்தல்—தலைவன் புணர்ச்சியால் மகிழ்தல். (வாண. கஅ. முகம்.)

புணர்ச்சிவிகாரம்—நிலைமொழியீறும் வருமொழிமுதலும் ஒன்றோடொன்று புணருங்காலத்துவரும். தோன்றல், திரிதல், கெடுதல் என்னும் விகாரங்கள். (நன்னூ. பதவியல். சூ. உரை.)

புணர்த்தல்–1. இணைத்தல். 2. இயைவித்தல். 3. உபாயஞ்செய்தல் 4. புணரச்செய்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புணர்த்துதல்—புணர்த்தல்.

புணர்தல்—1. இணங்கல். 2. இணைதல். 3. எழுத்துச்சந்தித்தல். 4. கலத்தல். (தஞ்சை வா. உகசு.) 5. சார்தல். (உ-ம்.) "திரயோதசி புணருமாலேவேளை" (சிவரக. சிவடெண்டிவநபாலன். சடு.) 6. தோய்தல், படிதல். (உ - ம்.) "பணையின்மென்முலைமேற்பனிமாருதம்–புணரவாருயிர்வெந்துபுழுங்குவாள்" (இராமா. சூர்ப்பந. எஎ.) (1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புணர்நிலை—ஓரலங்காரம்; அது: தொழில் குணமென்னுமிவை காரணமாக இருபொருளுக்கு மூடிக்குஞ்சொல்லாக ஒருவாசகம் புணர்ந்து நிற்கச்செல்லுமோ ரலங்காரம். (உ - ம்.) "வினைபண்பெனவிவையிருபொருட் கொன்றேபுணரமொழிவதுபுணர்நிலையாகும்.(தண்டி. பொருளணி. ஈஉ.)

புணர்ப்பு–1. இணைப்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. உடல். (சூ. நிக. உ: அடு.) 3. உபாயம். (உ-ம்.) "பாவகாரிகள்"பார். 4. தூண். (புறநா.) 5. மாயம். (திருக்கோவை. கஎ.)

புணர்மார்—கூட்டுதற்கு. (உ-ம்.) "பாடல் கொளப்புணர்மார்" (நெடுநெல். சுஎ.)

புணர்வு—1. இசைப்பு. 2. கலவி. (1, 2-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. க.)

புணரி — 1. அலை. (பட்டினப்பாலை. கூஎ. அடியுரை.) 2. கடல். (பி.நி. டுஅசை.) 3. கரை. (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கஈ.)

புணருதல்—புணர்தல். உகரஞ்சாரியை.

புணை–1. தெப்பம். (உ-ம்.) "சிவநாமமெனுநற்புணைபிடித்தால்" (திருவாத. திருப்பெரு. கo.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மரக்கலம். (சூ. நிக. எ: டுக.) 5. மூங்கில். (வைத்தியமூ. அக.)

புத்தகம்—1. ஏடு. (திருவிளை.வாதவூரடிக. சஎ.) 2. சித்திரப்படம். (சூ. நிக. எ: எக.) 3. மயிலிறகு. (வைத்தியபரி.)

புத்தசைத்தியம்—பௌத்தவித்தியாசாலை. (சிலப். நாகொண். கச. உரை.)

புத்தப்புதியது—மிகப்புதியது. (வழக்.)

புத்தம் — புத்தமதம்; இது: புறச்சமயமாறிலொன்று.

புத்தர்—பௌத்தசமையத்தார்; இவர்: விஞ்ஞானமயகோசமயஞ்சூன்மாவென்பர்.

புத்தன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "புங்கவன்" பார். [அறிவுடையோனென்பது பொருள்.] 2. திருமால். (பிங்கல. ஈஅடுடு.) 3. புத்தன். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. உச.) 4. புதுமைசெய்பவன். (வழக்.)

புத்தாத்திரி– } அரிநெல்லி. (வைத்திய
புத்தாரி— } பரிபா.)

புத்தி—1. அந்தக்கரணத்தொன்று; அது: இப்பியன்றுவெள்ளியென நிச்சயிப்பது. (சித்தாந்தப்பிரகாசிகையிற்காண்க. 2. உளளம். (உ-ம்.) "புத்தியின்விருப்பிலர்" (பிரமோத். பஞ்சா.உங.) ஆகுபெயர். 3. தக்கன்புத்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி.) 4. போகம். (காஞ்சிப்பு. பூப்புராரிகோ. எ.) 4. விநாயகக்கடவுளின் சத்திகளிருவரிலொருத்தி. (அபிதாநகோ.)

புத்திதுணமெட்டு–தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம்,

அலைராக்கியம், அனைசுவரியம் என்னுமெண் வகைக் குணம்; இவை எழுபதுபேதப்படும் என்பர். (சதாசிவரூபம் என்னுநூலில்.)

புத்தித்துவம் — புத்திதன்மை. துவம்-தன்மை.

புத்தித்துவம்–மூப்பத்தாறு தத்துவங்களுளொன்று; அது: அகங்காரத்துக்குமேலே பத்துப்பங்கதிகமான வோர்தத்துவம். பத்துக்கோடி கோடியோசனைப்பிரமாணமுள்ளது. (சி-வி. உக.)

புத்திதம் — காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

புத்திமற்காரியம்–சேதநப்பொருளாற்செய்யப்படுங் காரியம். (சி. சி. க: கஅ.)

புத்திமான்—சேதநன். (சி. சி. க: கஅ.)

புத்தியட்டகழுதல்வர் — புத்திதத்துவத்திலுள்ள எட்டுச்சூக்குமபுவநங்களினது தலைவர்களாகிய அநந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகாட்சர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டியென்னு முருத்திரர்கள். (உ-ம்.) "நெறிசேர்புத்தியட்டகமுதல்வரும்வந்தனர்" (கந்த பு. கணங்கள்செல். கo.)

புத்தியறிதல்—1. பெண்கள் இருதுவாதல். 2. விரகறிதல். (1, 2-வழக்.)

புத்தியிந்திரியம்—ஞானேந்திரியம்.(சி. சி. உ: சுக.)

புத்திராகம்—1. ஒருமரம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

புத்திரகன் — தாதமார்க்கமுஞ்செய்து சிவபூசையும் அக்கிநிகாரிய முதலாயினவுஞ் செய்கிறவன். (சி.சி. அ: சு. மறை.)

புத்திராகாமேட்டி — புத்திரனைக்குறித்துச் செய்யும் யாகம். இட்டி-யாகம.

புத்திரகிருதன் — புத்திரனாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

புத்திராசாரி—காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

புத்திரசீவம் — ஒரு மரம். இதன்மணிகள் மாலையாகக்கோத்துக் கழுத்திலணியப்படும். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புத்திரசுவீகாரம்—பிறர்பிள்ளையைத் தன் பிள்ளையாக்கல். (வழக்.)

புத்திராசென்னி—தாளி. (வைத்தியபரி.)

புத்திரத்தானம்–உதயத்திற்குமூன்றுமிடம். (சோதிட.)

புத்திரதீபம்—புத்திரதீபமணி.(சி.சி.பாயிர. க. சிவாக்.)

புத்திரதீபமணி—படிகமுதலிய மணிகள் போல் மாலையாகக்கோத்து அணியத்தக்கதொன்று. (சி. சி. பாயிர. க. ஞாநப்.)

புத்திரநேறி — புத்திரமார்க்கம். (சி. சி. அ: கஅ. சிவாக்.)

புத்திரமார்க்கம்—புறத்தொழிலகத்தொழிலென்னும் அருவுருவத்திருமேனியையோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. (உ-ம்.)"புத்திரமார்க்கம்..." (சி. சி. அ: உo.)

புத்திரயாகம்—புத்திரகாமேட்டி. (வழக்.)

புத்திரர்—1. சமயதீட்சையுஞ் விசேடதீட்சையும்பெற்றுச் சலத்திலே ஸ்நாநம்பண்ணி மந்திரதேவர்முதலாயினோர் தர்ப்பணத்தை விதிப்படிசெய்து சிவார்ச்சனையை மூடித்து அக்கிநிகாரியஞ்செய்து சிவத்தியாநம் பண்ணி அதிதிகளுக்குப் பாத்தியாதி தாபதீபங்களாற் பூசைசெய்து அந்நமூட்டி ஆசாரியருஞ்சாதகருமேவியதைச்செய்பவர். (சைவச. மாணாக்க. உரு, உசு, உஎ, உஅ. உரை.) 2. பிள்ளைகள் இருவர்கள் பன்னிருவகையராக அபிதாநசிந்தாமணியிற் கூறினமை காண்க.

புத்திரர்பன்னிருவர்—ஔரசன், க்ஷேத்திரன், தத்தன், கிருத்திரிமன், கூடோற்பந்நன், அபவித்தன், காணீநன், சகோடன், தரிதன், பௌநர்ப்பவன், சுவயந்தத்தன், பாரசவன் என்னும் பன்னிருபுத்திரர். (மிருச.)

[இந்தப்புத்திரருட் சமசாதி மனைவியரிடத்திற் பிறந்த ஔரசன் முக்கியபுத்திரன்; ஏனையர் கௌணபுத்திரர்கள் இவருள் ஔரசன் தத்தன் இவர்களல்லாதபுத்திரர் பதின்மரையுங் கலியுகத்திலே கௌணபுத்திரர்களாகவுங்கொள்ளுவதில்லை. (மிருச.)

புத்திரவதி — புத்திரனைப்பொருந்தியவள். (வழக்.)

புத்திரவேடணை — பிள்ளையிச்சை; இது: ஈடணை மூன்றிலொன்று. (தத்துவக்கட்டளையிலறிக.) ஈடணை-ஆசை.

புத்திரன்—மகன். (சூ. நிக. உ: அo.) புத்தென்னுநரகத்தைநீக்கிக் கரையேற்றுகிறவன்.

புத்திரானி—முள்ளிச்செடி. (வைத்தியபரி.)

புத்திரி—1. கறிமுள்ளி. 2. கீழ்காய்நெல்லி. 3. மகள். (சூ. நிக. உ: அக.) (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

புத்திரிணி—கீழ்காய்நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

புத்தின்சாரி—காஞ்சிரை. (மலையக.)

புத்திந்திரியம்—புத்தியிந்திரியம். (வழக்.)

புத்து—1. ஒரு ரகம். (இராமா. பாலகா. திருவவதா. கூடு.) 2. புதிது. (உ-ம்.) "புத்தடியோம்புன்மைதீர்த்தரட்கொண்டாற்பொல்லாதோ" (திருவாச. திருவெ. கூ.)

புத்துநூணி—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

புத்துவணி—காஞ்சிரை. (மலையக.)

புத்தேள்—1. தெய்வம். (உ-ம்.) "புத்தேளுலகத்தற்று" (புறநா. உஉ.) 2. புதுமை. (உ-ம்.) "புத்தேள்வண்டும்"(திருவிளை.தருமிக்கு.கூஉ.)

புத்தேளிர்–தேவர்கள். (உ-ம்.) "புத்தேளிர் வாழுமுலகு" (திருக்குறள். சு-ஆம் அதி. அ.)

புத்தேள்—காஞ்சிரை. (மலையகராதி.)

புதப்பிரியம்—மரகதரத்தினம். புதனுக்குப் பிரியமுள்ளதென்பர். (வழக்.)

புதர்—1. அறிஞர். (சூ. நிக. உ: அ.) 2. தூறு. 3. தேவர் (உ-ம்.) "புதர்களுநினையாதெனில்" (சிவர. தாருக. கo.) 4. புல். 5. புலவர். (திருவிளை. மாணிக்க. ஙக.) (2, 4-வழக்.)

புதல்—1. சிறுதூறு. (உ-ம்.) "மலர்ப்புதன் மானப்பூவேய்ந்து"(மதுரைக்.டுசுஅ.) 2. தூறு. (உ-ம்.) "பைம்புதலெருக்கி" (முல்லை. உடு.) 3. நாணல். (வைத்தியபரி.) 4. புருவம். (பிங்கல. கoடுஎ.) 5. புல். (பிங்கல. ஙஅசுடு.)

புதல்வன்—1. மகன். (உ-ம்.) "தனிப்புதல்வன்றனையணைத்தும்" (சைவச.ஆசாரிய. அஎ.)

புதல்வி–மகள். (உ-ம்.) "வேலுடைப்-பொருப்பரங்குணர்வுறப்புதல்விதன்மிசை"(கந்தபு. கடவுள். கஉ.)

புதவம்—1. அறுகு. (உ-ம்.) "புதவமொடு செருந்தி"(பட்டின. உசஙக.) 2 வாயில். (உ-ம்.) "நனனெறிப்புதவம்பலவுள" (சிலப். காடுகா. கஉக.) அம்-சாரியைகொண்டு கதவிற் குங் கூறுவர்.

புதவாரம்—புதன்கிழமை. (வழக்.)

புதவு-1. அறுகு (உ-ம்.) "புல்லரைக்காஞ்சி புனல்பொருபுதவின்" (மலைபடு. சசக.) பிங்கலத்தில் ஓர்வகைப்புல்லென்பர். 2. கதவு.(உ-ம்.) "புனலம்புதவின்" (புறநா. உச.) 3. கோபுர வாயிற்கதவில் விட்டுப்புகும்வழி. (சூ. நிக. டு: சடு.) 4. வாசல். (உ-ம்.) "கோழிசேக்குங்கூடுடைப்புதவின்" (பெரும்பாண். டுஉ.)

புதன்—1. அறிஞன். 2. ஒருகிரகம். (உ-ம்) "சல்லியன்"பார். 3. ஒரு வாரம். (வழக்.) 4. தேவன். 1, 4-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புதா—1. கதவு. (சிந்தா.) 2. பெருநாரை. (உ-ம்.) "புள்ளும்புதாவும்வெல்போர்வேந்தா" (சிலப். நாடுகொண். ககஎ.)

புதிது—புதியது. (வழக்.)

புதிநம்—நூதனம். (வழக்.)

புதிதுணல்—புதுப்பிரயோசனத்தைச் சுபதினம்பார்த்துண்ணல். (வழக்.)

புதியர்—
புதியவர்—
} விருந்தர். (சூ. நிக. உ: சo.)

புதியனபுகுதல்–முற்காலத்தில்லனசில பிற்காலத்திலக்கணமாதல். (நன்னூ.உரியிய.உசு.)

புதியோர்—புதியவர். (வழக்.)

புதினு—ஒரு பூடு. (வைத்தியபரி.)

புது–மைவிகுதி தொக்குநின்ற ஒருபண்புப் பெயர்.

புதுக்கல்—
புதுக்குதல்-
} சுத்திசெய்தல், புதுப்பித்தல். (உ-ம்) "விதிமுறையாங்கடம்புதுக்கி" (தைல. அதுபந். சுக.)

புதுச்சரக்கு—ஆசாமியம். (உ-ம்.) "பழஞ்சரக்கு"பார்.

புதுச்சேரி—ஒரு பட்டினம். (வழக்.)

புதுசு—புநிது. (வழக்.)

புதுப்பித்தல்—புதிதாக்கல். (வழக்.)

புதுமை 1. அதிசயம். (வழக்.) 2. நூதனம். (சூ. நிக. அ: சடு) 3. மிகுதி. (சூ. நிக.அ: எ.)

புதுமைசெய்தல்—அற்புதஞ் செய்தல். (வழக்.)

புதுவது–புதியது. (புறநா.)

புதுவை—புதுச்சேரி. (ஒரூர் வழக்.)

புதுவைச்சேதிராயன்—வெண்ணெய்ச் சடையப்பிள்ளை குமாரன். இராமாயண மரங் கேற்றும்போது இவனைப்பாம்புகடிக்க உடனே கம்பரால் விடநீங்கப்பெற்றவன். (அபிதாநசி.)

புதுவோர்—புதியமாந்தர். (உ-ம்.) "குறியவு நெடியவுமூழிழிபுதுவோர்"(மலைபடு. உஅஅ.)

புதை—1. அம்புக்கட்டு. (உ-ம்.) "ஞாயிறொறும்புதைநிறீஇப" (பட்டின. உஅஅ.) 2. சரீரம். (சூ. நிக. உ: அடு. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மறைவு. (வழக்.) புதைபொருளாயிருக்கின்றது.

புதைத்தல்—1. சேமித்தல். (சூ. நிக. ங: ஙச.) 2. தாழ்க்குதல். (வழக்.) 3. போர்த்தல். (மலைநாட்டுவழக்கு. (சிலப்பதி.) 4. மறைத்தல். (வைத்தியபரி.) 5. மூடுதல். (உ-ம்.) "உள்ளமாழாந்துதமோகுணம்புதைப்பவுரையவிந்திருத்தலும்" (கூர்மபு. தமோ. உ.)

புதைத்துவைத்தல்—சேமத்தின் பொருட்டுத் தாழ்த்துவைத்தல். (உ-ம்.) "ஆழப்புதைத்துவைத்தால்வருமோநும்மடிப்பிறகே" (கந்தர. உo.)

புதைதல்—1. அத்தமயநமாதல். (உ-ம்.) "புதையப்படுங்கதிரும்" (விதாந. குணகுண. கூஉ.) 2. ஆழமாதல். 3. சேமிக்கப்படல். 4. பதிதல். 5. மறைதல். (2, 3, 4, 5-வழக்.)

புதைப்பு—1. சேமம். 2. தாழ்ப்பு. 3. மறைவு. (1, 2, 3-வழக்.)

புதைவு—1. புதைத்தற்றொழில். 2. புதைப்பு. (1, 2-வழக்.)

புத்தி—1. அறிவு. (உ-ம்.) "புந்தியாலுயர்புதன்" (பாரத. குருகுல. சு.) 2. புத்தி. (உ-ம்.)

"வள்ளுவனுர்புந்திமொழிந்தபொருள்" (வ.மா. சச.) 3. புதன். (உ-ம்.)"புந்திதருங்கனன்மான் றலெபெண்ணேமுப்பூரஞ்செங்கை" (வி தா ந. குணகுண. கங.) 4. மனம். (சி. சி. ச: உ அ. ஞானப்.) ஆகுபெயர்.

புந்தித்தம்-காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

புந்தியர்—அறிவாளிகள். புந்தி-அறிவு.

புந்நாகம்-1. கோழிக்கீரை. 2. புன்னையின் விசேடம். (உ-ம்.) "நந்திநறவுநறும்புந்நாகம்" (குறிஞ்சி. கக.)

புநர்ச்சாணை—செபம். (வி-ணி.)

புநர்சேநநம்—மீண்டுபிறத்தல். (வழக்கு.)

புநர்தம்—புநர்பூசம். (உ-ம்.) "வியாழந்தரும் பரிபூசம்புநர்தம்விளக்குமகம்" (விதாந. குணகுண. கச.)

புநர்நவம்-வெண்சாரணைக்கிழங்கு.(தைல. தைலவ.)

புநநுத்தம்-தோல்வித்தாகம் இருபத்திரண்டில்பதின்மூன்முவது; அஃது: அநுவாதமின்றி முன்சொன்ன சொல்லினையாவது பொருளினையாவது பின்னுங்கூறுதல். (சி. சி. அளவை. [புநருத்தம், புந-பின்னர்;உத்தம்-சொல்லுதல்]

புநநுத்தாநம் — மறுபடி யெழுந்திருத்தல். (சி. சி. கூ: ச. சிவாக்.)

புநநுத்தி—இரட்டித்துச்சொல்லல். (சி. சி. ச: கூடு. சிவாக்.)

புநிதம்—1. சுத்தம். (உ-ம்.) "பூமலர்த்தொடையுமீண்டப்பொலிந்ததப்புநிதவீதி" (கந்தபு. சதீசியுத். அ0.) 2. புநர்பூசம். (சூ. நிக. க: ஙo.)

புநிதன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "பொருளன் புநிதன்புராணன்புலவன்" (சிலப். நாடுகாண். களக) 2. சுத்தன்.

புநிதை—சுத்தியடைந்தவள். (உ-ம்.) "இருதையாய்ப்புநிதையாய்வந்தேற்றவஞ் சலிப்பாலெய்தி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எச.)

புபுட்சு — போகத்திலிச்சையுள்ளவன். (சி. சி. உ: நுசு. சிவாக்.)

பும்—ஓரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பும்சத்துவம்—புருடதத்துவம். (சி. சி. உ: சுக. சிவாக்.) அஃதாவது: கலை, காலம், நியதி, வித்தை, ராகம் ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களிலும் கட்டப்பட்டவனுய் ஆன்மா கன்மமலங்களைப் புசிக்கும் வல்லமையடைகை என்பர். (சி-சி. ஞாந. கடு.)

பும்சத்துவமலம்— ஆன்மாவைக் கஞ்சுகம் போல ஆவரித்து ஏகதேசவிருத்திபண்ணிக் கொண்டு திரியுங்கலை காலம் நியதி வித்தை ராகம் ஆகிய ஐந்து தத்துவச்சட்டையின்சேர்க்கை. (சி-வி. ஞாந. கடு.)

பும்விநகம்—கத்தூரிநாவி. (வைத்தியபரி.)

புமான்—1. ஆண்மகன். (சூ. நிக. உ: நுஎ.) 2. புருடதத்துவம். (உ-ம்.) "சித்தொடுபுமான கந்தைமுந்நிலைச்சீவனென்ப" (ஞாநவா. ஞாந விண். க.)

புயத்தல்—பிடுங்கல், பறித்தல். (மணிமே.)

புயீக்கல்—பறித்தல். (உ-ம்.) "சின்மயன் முளிற்சூழ்ந்தசிந்தையைப்புயக்கலாற்முண் - மென்மெலப்பிந்திப்பிந்திவிண்ணெறிமுன்னுகின்முன்" (தணிகை. ககக.)

புயகம்—பாம்பு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புயங்கநடம்—புயங்கநிருத்தம். (கோயிற்பு. நடராச. கஅ. உரை.)

புயங்கம்-1. பாம்பு. (உ-ம்.)"வாரிதியுமலையு நிலனுமற்றெவையுந்தாங்குபுயங்கம்" (பிரமோத். பிரதோஷ. அ.) 2. புயங்கநடநம். (உ-ம்.) "புனிதபுயங்கமுயங்கியபொழுது" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சஉ.)

புயங்கன்—சிவன். (உ-ம்.) "போற்றியோ நமச்சிவாயபுயங்கனேமயங்குகின்றேன்" (திருவாச. திருச்சத. சுஉ.) புயங்கம்-பாம்பு.

புயம்—தோள். (உ-ம்.) "தன்றநறுந்தொடைப்புயத்து" (பிரமோ. சிவராத்திரி. க.)

புயல்-1. பெருங்காற்று. (புசல் என வழக்குண்டு.) 2. மழை. (புறநா.) 3. மேகம். (உ-ம்.) "மணித்தே-ரென்றுதையம்புயன்மூடிய தேர் நின்றியம்பிடுமே" (மறைசை. கூக.)

புயவதுப்பு—கலம்பகத்திஞைருறுப்பு.

புயாந்தரம்—மார்பு. (வைத்தியபரி.)

புரகான்-சிவன். (திருவிளை. இந்திரன்முடி மே. கஎ.)

புரசாம்-முன்னிட்டு. (சி. சி. சூ: எ. சிவாக்.)

புரசம்—அக்கினிதேவன்கைச்சங்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

புரசு—பலாசமரம். (வைத்தியபரி.)

புரசை — யானைக்கழுத்திடுகயிறுகளிலொன்று. (உ - ம்.) "புரசைநாகமுன்கடவினன்" (பாரத. குரு. உஎ.)

புரட்சி — புரளுதல். சி-தொழிற்பெயர் விகுதி.

புரட்டல்—1. குமட்டல். 2. சுருட்டல். 3. திருப்புதல். 4. மாறுபடுத்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புரட்டன்—மாறுபாடுசெய்பவன். (வழக்.)

புரட்டாசி—புரட்டாதி. (வழக்.)

புரட்டாதி-1. ஒரு மாதம். (சூ. நிக. க: அஎ. உரை.) 2. பூரட்டாதி. (பிங்கல. உசுச.)

புரட்டி — 1. புரட்டன். 2. புரட்டுக்காரி. (1, 2-வழக்.)

புரட்டு — 1. திருப்பு. 2. தெரிகிலேவினைப் பகுதி. 3. பொய். 4. மாறுபாடு. (1,2,3,4-வழக்.)

புரட்டுதல்—புரட்டல். (வழக்.) உருட்டல் என பத்தப்பாட்டிலறிக.

புரட்டை — 1. புரட்டாசிமாசம். (உ-ம்) "இட்டகலஞ்செக்குச்சத்தமிகந்நியிவை புரட்டை"(விதாந. குணகுண. உக.) 2. பூரட்டாதி. (சூ. நிக. க: எஅ)

புரணம்—1. அசைதல், துடித்தல். (உ-ம்.) "தகுதிரண்மங்கைநெஞ்சயநிருநயநங்கள் செறிந்திடு-புரணமும்"(கோயிற்பு.பதஞ்சலி. சக.) 2. பூரணம். (வைராக்கியச. உசு.)

புரணி—ஊண். (பிங்கல. கஎடு.)

புரத்தல்—1. ஈதல். 2. உண்டாக்கல். (புறநா.) 3. காத்தல். 4. வணங்குதல். (பிங்கல. ஈஅடுஅ.) (1, 3-சூ. நிக. கக: வகரவெ. உ.)

புரந்தரம்—தோள். (வைத்தியபரி.)

புரந்தான்–இந்திரன். (உ-ம்.)"கொள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன்" (திருவாச. திருச்ச. உ.) [பகைவர்ஊரைஅழிப்பவன்என்றும்பகைவர் உடலையழிப்பவன்என்றும்பொருள்கூறுப.]

புரப்பீரியை-அநாசிச்செடி.(வைத்தியபரி)

புரப்பு—காப்பு. பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

புரம் — 1. இராசதானி. (சூ. நிக. டு: ஈசு.) 2. உடல். (பிங்கல. ககச.) 3. ஊர். (சூ. நிக. டு: ஈடு.) 4. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. டு: சo.)

புரவலன்–1. அரசன். (உ-ம்.)"புண்ணியந் திரண்டயாக்கைப்புரவலன்வந்தா னென்ன" (அரிச்சந். சூழ்வினை. கச.) [புரத்தலில் வல்லவன் என்றபடி.] 2. காப்போனுக்கும்பெயர். 3. கொடையாளன். (சூ. நிக. உ: சஅ.)

புரவி — 1. குதிரை. (உ-ம்.) "பகடு"பார். 2. வாகநம். (உ-ம்) "பெருங்கலியெனுமிகற் புரவிவீரனே" (பாரத. குருகுல. டுஎ.)

புரவிசயன்–சிவன். (உ-ம்.) "வாள்விசயன் புரவிசயன்றனைநோக்கிமன்னுதவம்புரிந்ததுவும்"(பாரத. புட்பயாத்.டு.) [திரிபுரத்தையழித்தவரென்றபடி.]

புரவிமேதம்—அசுவமேதம். (உ-ம்.)"விருப் புறுவேள்விதம்முண்மேம்படும்புரவிமேதம்" (திருவிளை. மூர்த்திவி. அ.)

புரவிவட்டம்—வையாளிவீதி. (சூ. நிக. டு: சசு.)

புரவு—1. அரசு. (உ-ம்.) "முன்பிறந்தசூரனுக்குப்புரவுநல்கி" (உபதேச. சூரா. எக.) 2. கொடை. (சூ. நிக. க: க.) 3. புரத்தல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி. 4. வீளைநிலம். (உ-ம்.) "புரவுத்தொடுத்தண்குவையாயினும்" (புறநா. உசo.)

புரள்–புரளல். (உ-ம்.) "நெடியதோருடலம் புரள்பட" (திருவிளை. நாக. கஎ.)

புரளல்—புரளுதல். (உ-ம்.) "பிணை"பார்.

புரளவிடல்—நீங்கவிடுதல். (உ-ம்.) "பொருளாக்கம்-புல்லார்புரளவிடல்" (வள். எடுடு.)

புரளி—1. கரவடம். 2. பொய். (1, 2-வழக்.)

புரளுதல் — 1. உருளுதல். 2. கலக்கல். 3. சொற்பிறழ்தல். 4. மாறல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

புராணசுரம் — நெடுநாட்பட்ட காய்ச்சல். (தைலவ. தைலவ. சo. உரை.)

புராணம்–1. பழம்பொருள். (உ-ம்.) "பொடியணிபுராணப்புத்தேட்புண்ணியனருளினாலே" (திருவிளை. மெய்க்கா. சஎ.) ஆகுபெயர். 2. பழமை. (சூ. நிக. அ: சடு.) 3. வேதவாக்கியப்பொருள்களோ வலியுறத்திவிரித்து அறிவிப்பதாய், உலகத்தின தோற்றமும், ஒடுக்கமும், மநுவந்தரங்களியல்பும், மூனிவராசர் கண் மரபும், இவர்கள்சரித்திரமுங்கூறும்நூல்; அது: பிரமம், பதுமம், வைணவம், சைவம், பாகவதம், விடியம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பிரமகைவர்த்தம்; லிங்கம், வராகம், காந்தம், வாமநம், மச்சம், கூர்மம், காருடம், பிரமாண்டம் எனப் பதினெண்வகைப்படும்.(சைவ. வி.) ஆகுபெயர். [இப்புராணங்களோச் சிவபிரானிடநந்திதேவரும், அவரிடஞ் சனற்குமாரமுனிவரும், அவரிடம் வியாசமுனிவரும், அவரிடஞ் சூதமுனிவரும், அவரிடம் பற்பலமுனிவருங் கேட்டனர். (அபிதாநசிந்தா.) இவையன்றி உப்புராணம் பதினெட்டுள்ளன.

புராணலக்கணம்—புராணத்துக்குரிய லக்கணம்; அவை: உலகத்தோற்றம், ஒடுக்கம், மநுவந்தரம், மூனிவராசர்மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்களென்பன. (கூர்மபு. முகவுரை.)

புராணன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "பொருளன்புநிதன்புராணன்புலவன்" (சிலப். நாடுகாண். களக.) 2. சிவன். (உ-ம்.) "புராணநீதந் தருளாதே" (திருவாச. குழைத்தபத்து. கo.)

புராணி—பட்டை.(தைல. தைலவ. கஈடு.)

புராணிகன்—1. புராணஞ்செய்தோன். 2. புராணந்தேர்ந்தோன். (1, 2-வழக்.)

புராணியை—மரப்பட்டை.(வைத்தியபரி.)

புராதநம்—பழமை. (உ-ம்.) "புகன்றநாமகளோநோக்கிப்புராதநவீலைசொல்வாள்" (ஞாநவ. லீலை. எடு.)

புராந்தகன்—புரதகநன், சிவன். (சூ. நிக. க: சு.)

புராரி—சிவன். (உ-ம்.) "பொன்னவிர்கடுக்கைவேய்ந்தபுராரியை" (கூர்மபு. அந்தகா. கூ.)

புரி—1. ஆசை. 2. இராசதாங். (சூ. நிக. டு: ஈசு.) 3. ஊர். 4. கட்டு. 5. கயிறு. 6. சங்கு. (வைத்தியபரி.) 7. சுருள். 8. செய்தல். 9. தெரி நிலேவினேப்பகுதி. 10. மருதநிலத்தூர். (சூ.நிக. டு: சo.) 11. மிகுதி. (உ-ம்.) "புரிகதிர்ப்பொன் செய்மாலே"(சிந்தா.பதுமை. கஅள.) 12. முறக் குதல். (உ-ம்.) "புரிநாண்புடையிற்புறங்கண்ட லல்லா" (கலி. கடு.) 13. வேறுபட்டு. (உ ம்) "புரிதிரிபறியா" (கலி. ஈக.) 14. வைக்கோற் புரி. (உ - ம்.) "எரிசேர்புரிபோலுருவினேயே னும்" (திருநூற். சுஎ.) (1, 3, 4, 5, 6, 8-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. அ.)

புரீஇ—விரும்பி. (பரிபா.)

புரிசை—மதில். (உ - ம்.) "திரைவரைகள் புரிசைமுதற்புறஞ்சூழ்வ" (பெரியபு. சம்ப ச)

புரிசைக்கிழார்—முதுமொழிக்காஞ்சி செய் தவர். (அபிதாநசி.)

புரித்த—விரும்புவித்த. (சிந்தா.)

புரித்தன — 1. அழுத்தின. 2. பூரித்தன. (1, 2-சிந்தா.)

புரிதல்—1. ஆராய்தல். (உ-ம்.) "அறம்புரிந் தனன்செங்கோஞட்டத்து" (புறநா. ஈடு.) 2. கற்பித்தல். (உ-ம்.) "புரிந்தபுவியார்நிற்கபோ யொளிக்குமிட்டையுடன்"(ஞாநவா. ஞாவிண. ஈடு.) 3. செய்தல். (உ-ம்.) "சாற்றுதற்கரிய நிமலேதன்னேயாராதனேபுரிதல்" (சூத. சிவமா. டு: சு.) 4. நெறித்தல். (உ-ம்.) "பொட்டுமலி திருநுதலும்புரித்துமுரித்திசைந்தசைந்த-மட்டு மலிகருங்குழலும்"(கோயிற்பு. பசஞ்சலி. ஈக.) 5. மிகுதல். (சிந்தா.) 6 வலேதல். (புறநா.) 7. விரும்புதல் (உ-ம்.) "நயம்புரிந்துறைபுநர்" (புறநா. கசடு.)

புரிந்த—மிக்க. (பரிபா.)

புரிந்தார்—சிநேகிதர், மேவினர். (சூ. நிக. உ: டுஉ.)

புரிநூல்—மூப்புரிநூல். (உ-ம்.) "திகழிடை வெண்கோவணமேன்-மருவரையும்புரிநூலும்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. கக.)

புரிமணே — பாண்டம்வைக்குமணே, புரிய ணே. (தைல. பாயிர. ஈஉ. முகம்.)

புரிமோகம்—1. சம்புநாவல். 2. விளாத்தி. (1, 2-மலேயக.)

புரியட்டகம்—புரியட்டகசரீரம். (சி. சி. உ: டுo. சிவாக்.)

புரியட்டகாயம்—சூக்குமதேகம். (சி. சி. உ: ஈசு. ஞாநப்.)

புரியட்டநபம்—சூக்கும உடம்பு. (உ - ம்.) "சிவஞானசித்தியாரில், பூதாசரீரம்" என் னு முதற்குறிப்புச்செய்யுளிற்காண்க.

புரியணே—புரிமணே. (உ-ம்.) "பொருந்தாப் பாத்திரத்தூருசமத்கும்புரியணேபண்ணுவரே" (தைல. பாயிர. ஈஉ.)

புரியம்—கூத்த. (பி. நிக. கசசடு.)

புரிவு — 1. அன்பு. (சூ. நிக. அ: ஈஈ.) 2. ஆசை. (உ-ம்.) "உணர்விற்புரிவுற்றெளிர்வோ னே" (அருணகிரிபு. அருணசலோதய. அஅ.)

புரிவுற்ற—பின்னுதலுள்ள (உ-ம்.) "புணர்ந் தவர்முயக்கம்போற்புரிவுற்ற கொடியொடு" (தலி. ஈஉ.)

புரீடணம்—புரீடம்.

புரீடம் — 1. உழுந்து. (வைத்தியபரி. 2. மலம். (ஆசாரக்கோவை.)

புரீடமம்—உளுந்து. (வைத்தியபரி.)

புர—அதிசம். (உ-ம்.) "புருகூதன்"பார்.

புருகுச்சன்—அறுவகைச் சக்கிரவர்த்திகளி லொருவன். (சூ. நிக. கஉ: நுடு.)

புருகூதன்—இந்திரன். (உ-ம்.) "புருகூதன் காதலம்புதல்வனருந்தவம்புரிதல்கண்டு"(பாரத. அருச்சுநன்ற. டுசு.) யாகத்தில் அதிகமாக அழைக்கப்படுவன் என்பது பொருளாம். புரு-அதிகம்.

புருடகாரம்—ஆண்மை. (வழக்.)

புருடகாலம்—மூப்பத்தைந்து வருடகாலம். (மிருக.)

புருடசூக்கம்—புருடசூக்தம் என்னுமொரு மந்திரம். (உ - ம்.) "அவமில்புருடசூக்தத்தை" (சூத. எக்கி. பூ. சஉ: கடு.)

புருடதூக்தம்—இருக்குவேதத்தில் பத்தாம் மண்டலத்தில் தொண்ணூற்றுமூன்றாயுள்ளது.

புருடத்துவம்—ஆண்டன்மை. (வழக்.)

புருடதத்துவம் — வித்தியாதத்துவமேழி னென்று; அது: காலமுதல் ராகமீறுகிய ஐந்து தத்துவங்களினாலும் கட்டப்பட்டவனாய் ஆன் மா போத்திருத்துவமுடையனாகு மவதரம். (சி-லி.ஞாந.கடு. உரை.) [இந்தப்புருடதத்துவ மென்பது தீக்ஷாசெய்யும்போது காலமுத லைந்து தத்துவச்சட்டையின் சேர்க்கையாகிய புமசத்துவமென்னும் மலத்தினின்றும் இவனை நீக்கிச் சோதிக்கும்பொருட்டு இருபத்தைந்தா வது தத்துவமென்று கணக்கிட்டமையால் தத் துவவரிசையிற் படிக்கப்பட்டது. உண்மையா கத்தத்துவமல்ல ஆகையாற் புருடதத்துவத்திற் சொல்லிய புவநங்களுக்கு இராகதத்துவத்தில் வாசஞ்செல்லப்பட்டது.]

புருடநட்சத்திரம்—ஆண்நட்சத்திரம்; அவை: பரணி, கார்த்திகை, உரோகிணி, புனர்பூசம், பூசம், அத்தம், அனுடம், திருவோணம், பூரட் டாதி, உத்திரட்டாதி என்பன. (விதாந. பஞ்

சாங்க. கசு. உரை.)

புருடநாள்–இரேவதிநாள். (பிங்கல. உசுடு.)

புருடப்பிரமாணம்—நான்குமுழம் (வழக்.)

புருடம் — 1. தற்புருடமந்திரம். (உ - ம்.) "உரூட்டிப்புருடத்தோமாங்கிதனில் வைக்க" (சைவச. பொது. கஎ0.) 2. தற்புருடமுகம். (உ-ம்.) "புருடங்கீழ்த்திக்கு" (சைவச. பொது. சகஅ.) 3. புருடப்பிரமாணம், நான்குமுழம். 4. புன்னை. (வைத்தியபரி.)

புருடமிரு—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரிபா.)

புருடமேதம் — மனுடபலியிடுகின்றயாகம். (இராமா. பாலகா. மிதிலைக்கா. கஉ0.)

புருடர்–ஆடவர். (சூ. நிக. கக: டகரவெ. ஙகூ.)

புருடராகம்—புட்பராகம். (உ-ம்) "மாத்திகழ்புருடராகம்வயிடூரியம்வயிரந்தாமும்" (திருவிளை. மாணிக்கம். சஎ.)

புருடலக்கணம்—ஆடவரிலக்கணம்; அது: சாமுத்திரிகவிலக்கணத்தொன்று.

புருடவாகநம்–பல்லக்கு, நரவாகனம்.

புருடவாகநன்–குபேரன். (சூ.நிக. க: உகூ.)

புருடன்–1. ஆண்மகன். (வழக்.) 2. ஆன்மா தனக்குள்ள இச்சாசத்தியையும், ஞாநாசத்தியையுங், கிரியாசத்தியையுந் தனக்கு உடம்பாகப்பொருந்திக் கன்மத்துக்கு ஈடாக விடயங்களை யநுபவியிட்டுப் புசிக்கத்தக்கதாக வருகிற அவதாரம். 3. கணவன். 4. சீவான்மா. 5. செவியுற்றிருக்குநரம்பு; இது: தசநாடியிலொன்று. (வைத்தியபரி.) (3, 4-வழக்.)

புருடார்த்தம்—புருடர் அடைதற்குரியபொருள்; அவை: அறம்பெருளின்பம்வீடென்னும் நான்குமாம்.

புருடோத்தமநம்பி–சிவமூர்த்தியைப் பாடிக் கதிபெற்றவர்; இவர்: பாட்டு ஒன்பதாந்திருமுறையிற் சேர்த்திருக்கிறது. (அபிதாநசி.)

புருடோத்தமம்–வாலரசம். (வைத்தியபரி.)

புருடோத்தமன்—1. சிரேட்டன். (வழக்.) 2. திருமால். (உ-ம்.) "புருடோத்தமன்மணிமார்பமும்பிரிந்தே" (சேதுபு. சேதுமா. உசு.)

புருண்டி—மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

புருதம்—பொன் (வைத்தியபரி.)

புருபீரு—தண்ணீர்விட்டான். (மலையக.)

புருமோதம்–1. சமட்டொவல். 2. விளாத்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

புருவம்—நெற்றிப்புருவம். (உ-ம்.)"விற்புருவத்திடன்முனிவர்விழியிலக்காவிடும்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. உசு.)

புருவமத்தியம்–இலாடத்தானம். (திருவிளை. வெள்ளியம். க.)

புருவை — 1. ஆடு. (சூ. நிக. ஙக: ககசு.) புறநானூற்றிற் பெண்ணுடென்பர். 2. இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.)

புருணகத்தி—சிசுவதை. (வி-ணி.)

புருணகம்–
புருணம்— } கருப்பத்திலிருக்கின்ற சிசு. (வைத்தியபரி.)

புருத்தியர்— வேலைக்காரர். (வி-ணி.)

புருமத்தியம் — புருவநடு. (சி. சி. ச: ஙஉ. சிவாக்.)

புருரம்—புருவம். (சூ. நிக. உ: கஎ.)

புருரவ — விசுவதேவதைகளு ளொன்று. (வி-ணி.)

புருரவன் — அறுவகைச் சக்கிரவர்த்திகளி லொருவன். (சூ. நிக. கஉ: ருடு.) புரூரவர் என்றும் பெயருண்டு.

புரை—1. அறிவு. (உ-ம்.) "புரையிலாப்பூரியர்கள்" (வள். கூகஙு.) 2. இரகசியம். 3. உட்டொளை. (சூ. நிக. அ: சு.) 4. உயர்ச்சி. 5. உவமையுருபு (உ - ம்.) "தேங்கமழ்தளிர்புரை செய் மேனி" (பிரமோத். பஞ்சா. உஅ.) 6. குடில். 7. குழிப்புண். 8. குற்றம். (உ-ம்.) "அருந்ததியேமுதலாயபுரைதீர்கற்பின்மங்கையரை" (காசிகாண். இல்லொ. கஙு.) 9. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 10. தேவாலயம். (பதிற்று.) 11. பன்னசாலை. (இராமா. பாலகா. திருவவதார. சக.) 12. வீடு. (4, 12-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உஎ.) (2, 7-வழக்.)

புரைக்கேறல்—புரையேறல். (வழக்.)

புரைச்சல் இழைப்பு. வழக்குண்டுபோலும்.

புரைசல்—சச்சரவு. (வழக்.)

புரைசு — புரசு. (வைத்தியபரி.) [இது போலி.]

புரைசை—புரோசை.

புரைத்தல்—மறைவுவெளிப்படல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புரைதல் — 1. இழைத்தல். 2. ஒப்பிடல். (உ-ம்.) "துகிற்புரையும்வாய்" (பாரத. அணிவகு. கூ.)

புரைபடல்—வருந்துதல். (பரிபா.)

புரைமை—உயர்ச்சி. (உ - ம்.) "மன்பதைகாக்குநின்புரைமைநோக்காது" (புறநா. உக0.)

புரைய—ஒருவமையுருபு. (நன்னூ.பொதுவிய. கசு.)

புரையுநர்—ஒப்பார். (உ-ம்.) "புரையுநரில்லாப்புலமையோயென" (திருமுரு. உஅ0.)

புரையேறல்— } புரைக்கேறல். (உ - ம்.)
புரையேறுதல்– } "கள்வாய்மடுத்துப்புரையேறி" (கூர்மபு. கடவுள். ச.) [துவாரநெறியாலுட்புகுதலென்றபடி.]

புரையோர்–1. கீழோர். (சூ. நிக. கக: மகரவெ. கரு. 2. திருடர். (பிங்கல. அகரா.) 3. மேலோர். (உ-ம்.)"வசையில்வான்றுணைப்புரையோர்கடம்பொடு" (குறிஞ்சி. உ0ரு.)

புரைபு—ஒத்து. (பதிற்றுப்.)

புரைவது—பொருந்துவது. (பரிபா.)

புரோக்கணம்—தெளித்தல். (சைவச. பொது. ஈருரு. உரை.)

புரோக்கித்தல்–புரோக்கணம்பண்ணுதல். (உ-ம்.) "புரிமூலத்தாலேநிரீக்கணம்புரோக்கி" (சைவச. பொது. ஈருசு.)

புரோக்தம்–சொல்லப்பட்டது. (சி. சி. அ: உரு. சிவாக்.)

புரோகதி—நாய், முன்னடப்பது. (சூ. நிக. ஈ: உரு.)

புரோகிதத்துவம்–வருங்காரியஞ்சொல்லுந்தன்மை (வழக்.)

புரோகிதர்—வருங்காரியஞ்சொல்வோர். (உ-ம்.) "இறைவனமைச்சார்புரோகிதரொடு" (சேதுபு. அநும. கஈ.)

புரோகிதன்—அரசர்பஞ்சகுழுவி லொரு வன்; அவன்: வருங்காரியஞ்சொல்லுவோனுங் கிருத்தியம் பண்ணுவிப்போனுமாகிற பார்ப்பான்.

புரோகை–பொதியையிற்பிறந்தவோர் நதி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புரோசநன்—1. குபேரனுக்கு வாகநமாயிருக்கும் நரன். (உ-ம்.) வந்திழிக்காண்க. 2. துரியோதனனுக்கொருமந்திரி.(பாரத.வாரணவத. க0எ.)

புரோசர்–குறுநிலமன்னர்.(சூ. நிக. உ: உச.)

புரோசன்–ஐந்தாம்வசுவின் மகன். (வி-ணி. உருசு.)

புரோசு—புரோகிதன். (உ-ம்.) "புரோசுமயக்கி-மல்லலுள்ளமொடு" (பதிற்று. எ0.)

புரோசை—புரசையினைப் புரோசையென வுங்கூறுவர். யானைக்கழுத்திடுகயிறு என்பர். (சிந்தா.)

புரோட்சணம்—
புரோட்சணை—
புரோட்சித்தல்—
} நீர்தெளித்தல். (வழக்.)

புரோட்சிதம்—சுத்தஞ்செய்தல். (வழக்.)

புரோதம்—குதிரைமூக்கு. (உ-ம்.) "அருநிறப்புரோதமும்" (இரகு. யாகப். எ.)

புரோவாதம்—வழிமொழிதற்கு முன்னர்ப் பெறப்பட்டது. (வள். ஈஉ. பரி. குறிப்.)

புரோற்கீதம்—புரோத்கீதம்

புரோற்கீதம்–சதாசிவமூர்த்தியுடையஈசான முகத்தினின்றுற்பவித்த எட்டாகமங்களி லொன்று; இதற்குக் கிரந்தசங்கியை மூன்றி லக்கம்: உபபேதர கவசாகமமுதல் ஆதோத்திய மீருயுள்ள பதினாறு. (சைவச. பொது. ஈருஎ. உரை.)

புல்-1. அறுகம்புல். (சூ.நிக.க:எச.) 2. தருப்பைப்புல். (தைல. பாயிர. கஈ.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. பூண. (மலையக.) 5. புணர்ச்சி. (சூ. நிக. கக. லகரவெ. க0.) 6. புல்லரிசி. (உ-ம்.) "நுண்புல்லடக்கியவெண்பலெயிற்றியர்" (பெரும்பா. கச.) 7. புல்லு. (உ-ம்.) "போக்காரிதிவ் வழகையெலாம்புல்லிடையேயுகுத்தீரே" (இராமா. சூர்ப்பந. கஉரு.) 8. புலி. (உ-ம்.) "புல்லடி வெகுளிவேகப்புழைக்கைமேல்" (பிர-காண்.ச: ச0.) 9. புறக்காழ். (சிலப்பதி.) 10. புன்மை. (உ-ம்.) "புல்லாளன்" (சிந். மண்மகளி. உகஎ.)

புல்கல்—புல்லுதல்.

புல்குதல்—புல்கல்.

புல்லகண்டம்—சருக்கரை.(வைத்தியபரி.)

புல்லகம்-நுதலணி.(உ-ம்.)'தொய்யகம்'பார்.

புல்லமை—அப்பம். (வைத்தியபரி.)

புல்லம்—1. இடவிராசி. (சூ. நிக. க: சுச.) 2. எருது. (சூ. நிக. ஈ: கச.)

புல்லர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருச.)

புல்லல்—1. அமைதல், பொருந்தல். (சூ. நிக. அ: சகூ.) 2. கூடுதல். (உ-ம்.) "திண்மை" பார் 3. சார்தல், கிட்டல். (சூ. நிக. கூ: சஈ.) 4. புணர்தல். (உ-ம்.) "புல்லியகாலையில்" (பிர. காண். பஞ்சாட். உசு.) 5. பொருந்தல். (உ-ம்.) "கண்ணலுஞ்செறிசெந்நெலும்புல்லுமா நிலங் கழிந்து" (திருவிளை. விடையி. கூ.)

புல்லறிவு–அற்பவறிவு. (வள். புல்லறிவாண்மைபார்.)

புல்லன்–1. அற்பன். புல்-அற்பம். 2. பயன்படாதவன். (உ-ம்.) "மல்லிகார்ச்சுனவரையின் பாங்கர்மன்னு – மெல்லியினின்மேவுபுல்லன்" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. உஉ.)

புல்லாங்குழல்–ஒருதுகுழல். (வழக்.)

புல்லாடவன்—புல்லாற்செய்த ஆடவன் வடிவம்; இது: நிணைப்புனத்திற் செய்திருப்பது. (உ-ம்.) "புல்லாடவனையறியாதிரையெனப்போந்தடித்து" (தணிகை. களவு. சகரு.)

புல்லாநீதி--புல். (மலையக.)

புல்லாமணக்கு--ஓராமணக்கு. (வழக்.)

புல்லார்—பகைவர். (பிங்கல. கூசஎ.)

புல்லி—1. புறவிதழ். (சூ. நிக. ச: ருக.) 2. பூவினிதழ். (வைத்தியபரி.)

புல்லிகை—ஒருவகைப்பூண்டு. (உ-ம்.)"ஞாலியன்மெண்காதிற்புல்லிகைச்சாமரை" (கலி. கூசு.)

புல்லிங்கம் — ஆண்பால். (பி. வி. சங. உரை.)

புல்லிதழ்—பூவின்புறவிதழ். (உ - ம்.) "புல்லிதழ்பூவிற்குமுண்டு" (நாலடி.)

புல்லிது-புன்மைத்து. (உ-ம்.) "புல்லிதுபுல்லிதுபுனத்தைச்காத்திடல்" (கந்தபு.வள்.அழ.)

புல்லிபம்—புலிநறளை. (வைத்தியபரி.)

புல்லிய—1. தாழ்ந்தன. (உ-ம்.) "மலையும் புல்லிய" (இராமா. சூர்ப்பந. கச.) 2. பிரிவில்லாத. (பரிபா.)

புல்லியம்—புலிநறளை. (வைத்தியபரி.)

புல்லியர் — கீழ்மக்கள். புல்லார், புல்லியர் இரண்டு மொன்றென்க.

புல்லினத்தார்—ஆட்டிடையர். (உ-ம்.) "எல்லாவிஃதொன்றுகூறுங்குறும்பிவர், புல்லினத்தார்க்கும்" (கலி. கஅ.)

புல்லு—1. புதல். உகரஞ்சாரியை. (பிங்கல. ஈஅசுடு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புல்லுக்கருவி—புற்குருவி, ஓர்விதகுருவி. (வழக்.)

புல்லுச்செதுக்கி — செதுக்குப்பாரை. (வழக்.)

புல்லுதல் — 1. பொருந்தல். (சூ. நிக. அ: சக.) 2. தழுவுதல். (உ-ம்.) "எடுத்தணங்கோந்துபுல்லியேந்தினள்" (திருவிளை. உக்கிரபாண்டியன்றிருவவ. கடு.) 3. புணர்தல். (வள்.புலவி நுணுக்கம். சு.)

புல்லுநர்—மேவினர். (சூ. நிக. உ: நிஉ.)

புல்லுநவி—மரங்களிலுங் கிரைப்பாத்திகளிலுமுண்டாயிருக்கு மொருவிதபூடு. (வழக்.)

புல்லுதியம்—பனை. (வைத்தியபரி.)

புல்லுரி—புல்லுருவி. (வழக்.)

புல்லுநபுந-நியதித்தவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி.)

புல்லெனல்—1. ஒளிமழுங்கல். (சூ. நிக. அ: உறு.) 2. பொலிவழிதல். (உ-ம்.) "புல்லெனட்டில்" (சிறுபாணற்று. கஙஉ.)

புல்லை—வெண்மைகலந்தசிவப்பு. (வழக்.)

புல்வரத—ஒருபயிர். வழக்குண்டுபோலும்.

புல்வாய்-1. ஒருவகைமான். (உ-ம்.) "புல்வாய்நவ்வியுழையேகவரி-சொல்லாய்நாடிற் பிணையெனப்படுமே" (தொல். பொரு. சுகங.) 2. கலைமான். (சூ. நிகண். ங: உஉ.) 3. மான். (உ-ம்.) "புலிமுலைப்பால்புல்வாய்க்கன்றருத்தியிடும்பசிநோய்தீர" (திருவிளை. இந்திரன்பழி. எஉ.)

புல்விரியன்—ஒருபாம்பு. (வழக்.)

புலக்தம்—பிணங்குவாள். (ஐங்குறு.)

புலகன்—பிரமனதுவியாநவாயுவிற்பிறந்த ஓரிருடி. (வி-ணி.)

புலங்கநீ—த என்னு மட்சரத்தினதிதேவதை. (சி. சி. அ: உக. மறை.)

புலங்கொளி—விடபி. (இலக்கணவிளா.)

புலத்தல்—1. கல்வியிற்பிணங்கல், புணர்ச்சிக்கியையாததுபோலிருத்தல். 2. நொந்துகூறல். (வாண. உருகு. மூகம்.) 3. வெறுத்தல். (உ-ம்.) "செலவுகடைக்கூட்டுதிராயிற்பலபுலந்து" (பொருந. கஎடு.)

புலத்தவிநக்கம்-பெருமரம்.(வைத்தியபரி)

புலத்தியன்—ஓரிருடி; இவர் பிரமமானசபுத்திரர். (அபிதாநகோ.) இவர் மரபினர் இராவணன் முதலோர்.

புலந்து—வெறுத்து. (பத்துப்பா.)

புலப்படல்—புலப்படுதல், விளங்குதல். (உ-ம்.) "மற்றதுகட்புலப்படலால்" (கோயிற்பு. பாயிர. உஉ.)

புலப்படுத்துதல் — விளங்கப்பண்ணுதல். (வழக்.)

புலப்படுதல்—புலப்படல், வெளிப்படுதல். (ஐங்குறு.)

புலப்பம்—பிதற்றுதல். (வழக்.)

புலப்பாடு—புலப்படுதல். (வழக்.)

புலம்—1. அறிவு. (உ-ம்.) "புலவரையிறந்தபுகழ்சாரேன்றல்" (புறநா. உக.) 2. இடம். (உ - ம்.) "புலங்கெடவிறுக்கும்வரம்பிறுனை" (புறநா. கசு.) 3. ஒலிமுதலெம்புலன். (உ - ம்.) "புலம்வென்ற-புன்மையில்காட்சியவர்" (வள். கஎச.) 4. திக்கு.(உ-ம்.)"தென்புலவாழ்நர்க்கு" (புறநா. கூ.) 5. தேயம். (உ-ம்.) "அவுபாசநம்" பார். 6. நுண்மை. (உ-ம்.)"கண்ணெனும்புலங்கொள்வாயுஞ்சிக்கெனவடைத்தேன்"(இராமா. உலாவிய. கச.) 7. மேட்டுநிலம். (வழக்.) 8. வயல். (உ-ம்.) "வித்துமிடல்வேண்டுங்கொல்லோவிருந்தோம்பி-மிச்சின்மிசைவான்புலம்" (வள். அறு.)

புலம்ப—1. தனிப்ப. உ-ம்.) "வேரற்-பூவுடையலங்குசினைபுலம்பவோர்கீண்டு" (திருமுரு. உகஅ.) 2. வாட. (ஐங்குறு.)

புலம்பல்—1. இரங்கல். (இராமா.சூர்ப்பந. கoஅ.) 2. ஒலித்தல். (சூ. நிக. கo: சஎ.) 3. வருந்தல். (உ - ம்.) "வேழப்போரினம்புலம்பினுற்போல்" (சிந். காந்த. ஈகஅ.)

புலம்பலர்—வேடுவர். (சிந்தா.)

புலம்பன்—நெய்தனிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: எங.)

புலம்பு — 1. ஒலித்தல். தல்-விகுதியின்றி வந்தது. 2. அச்சம். (பிங்கல. கஅடுஉ.) 3. குற்றம். (சிந்தா.) 4. தனிமை. (உ-ம்.)"புல்லென்றகளம்போலப்புலம்புகொண்டமைவாளோ"(கலி.

ரு.) 5. தன்பம்.(உ-ம்.) "பூமிசையேற்றினேன் புலம்பறுகின்றேன்" (மணிமே. மந்திர. கரு.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. நடிக்கம். (திவா கர. க்க-ஆவது.) 8. புலம்பல். அல்-விகுதி யின்றிவந்தது.

புலம்புதல்-1. அழுதல்.(வழக்.) 2. ஒலித்தல். (உ-ம்.) "புலம்புதலெனினும்புலம்பலெனினு மொக்கும்" 4. பிதற்றுதல். (வழக்.) 5. பேசுதல். (தைல. பாயிர. கஎ.)

புலமகளீ—நாமகள். (உ-ம்.) "அண்ணலங் கதிரலமரப்புலமகணகவே" (சிந். இலக். உசுக.)

புலமாக்கல்—அறிவித்தல். (உ-ம்.) "மேல்-நெறியெலாம்புலமாக்கியவெந்தையை"(திருவா ச. திருச்சத. கூஉ.)

புலமினுக்கி—விளக்குமாறு. (தைல.பாயிர. ககூ.)

புலமை—மெய்ஞ்ஞானம். (உ-ம்.) "புரையுந ரில்லாப்புலமையோயென" (திருமுரு. உஅ0.) [பலவேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளையெல் லாமொருங்கேகொண்ட பேரறிவுடமையென் பர் சரவணப்பெருமாளையர்.]

புலமையர்—புலமையோர், கவிஞர்; இவர்: கவி, கமகன், வாதி, வாக்கியென நால்வகைப் படுவர்.

புலர்காலை—சங்காரகாலம். (உ-ம்.) "புலர் காலைமாயைமேவிப்பொருந்தும்" (சிவப்பிர. வியாக். பொது. கசு-ஆம் பக்.)

புலர்த்தல் — 1. உலர்த்தல். (பெரியபுரா. தடுத்தாட். கசு.) 2. பூசுதல். (சூ. நிக. சு: கரு.)

புலர்த்துதல்—புலர்த்தல்.

புலர்தல் — 1. உலர்தல், புலருதலெனினு மொக்கும். (திருமுருகா கஅச-ஆம் அடி.) 2. தெளிதல். (உ-ம்.) "புலந்ததுபொழுதுநல்லா ணெஞ்சமும்புலர்ந்ததன்றே" (சிந். பதமை. உகூ.) 3. வாடல். (வழக்குண்டுபோலும்.) 4. விடிதல். (உ-ம்.) "2"பார்.

புலர்வு — 1. புலர்தல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. வாடுகை. (வழக்.) 3. விடிவு.

புலரி—விடியல். (உ-ம்.) "புலரிக்காலையெல் லொளி" (பிரமோத்தரகாண்ட. ச: ச0.)

புலருதல்-1. காய்தல். (உ-ம்.)"பள்ளியுள்ளீரம் புலராமையேறற்க" (ஆசாரக்.) 2. வாடுதல். (வழக்.) 3. விடிதல். (திருவிளை.வரகுண.ச0.)

புலவ—புலாலுறற்றநாற. (பதிற்றுப்.)

புலவர்—1. அறிஞர். (உ-ம்) "புலர்வர்பூநு தல்யானையொடுபூனைதெர்ப்ண்ணவும்" (புறநா. கஉ.) 2. கம்மாளர். 3. கவிவாணர். 4. குறுநில மன்னர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. கூத்தர். 6. தேவர். (உ-ம்.) "பூனசடைமுடியினர்புலவ ரோவெனை" (இராமா.சடாயுகா. ககூ.) 7. புதன். (2, 3, 5, 7-சூ. நிக. கக: லகரவெ. க.)

புலவல் — 1. புலத்தல். (உ-ம்.) "போரெ திர்ந்தாற்றுப்புலவனீகூறியென்" (கலி. அகூ.) 2. புலால்நாற்றம்நாறுதல். (உ-ம்.) "உறலுறு குறுதிச்செருக்களம்புலவ" (பதிற்றுப்பத்து. அசு: க.)

புலவன்—1. அருகன். (உ-ம்.) "பொருளன் புனிதன்புராணன்புலவன்" (சிலப். நாடுகாண். கஎகூ.) 2. அறிஞன். புலம்-அறிவு. 3. கம்மா ளன். (உ-ம்.) "புலவனதளங்கொடு" (கந்தபு. தெய்வ. உருு.) 4. கவிவாணன். 5. கூத்தன். 6. தேவன். 7. தேவேந்திரன். (சூ.நிக.க:ககூ.) 8. பாடுவோன். 9. புதன். 10. (சூ. நிக.க:உச.) ஏனையவற்றிற்குதாரணம் புலவர் என்பதிற் காண்க. ஒருமைப்பன்மைவிகுதியின் பேத மின்றிப் பொருளின்பேதமில்லை.

புலவா—பூலா. (மலையக.)

புலவி–1. ஊடலின்மூதிர்வு. (உ-ம்.)"கலவி வித்தாகவூடிக்கட்புனல்குளிக்குநல்லார் - புலவி தீர்செவ்விநோக்கிப்புணர்முலைப்போகந் துய்த் தது"(திருவிளை.நகர. கo.) 2. கூடியுங்கூட்ட மின்மை. (சூ. நிக. க: சஅ.) 3. வெறுத்தல். (ஐங்குறு.)

புலவிநீட்டம்—துனி. (சூ. நிக. க: கஎ.)

புலவு—1. ஊன். (உ-ம்.) "புலவுவாய்ப்புலி முதல்யாவையும்" (அரிச்ச. வேட்டஞ். க.) 2. குருதி. (உ-ம்.) "கூந்தல்புலவுத்தோய" (சிந் தா. நாமக. உசுச.) [ஆகுபெயர்.] 3. நரகம். (பிங்கல. சருரு.) 4. புலால்மணம். (உ-ம்.) "புலவுமணற்பூங்கானல்" (பட்டின. கூச.) 5. மூடைநாற்றம். (சூ. நிக. கூ: சசு.)

புலவுதல்—வெறுத்தல். (உ-ம்.) "புலவுதி மாதோநீயே" (புறநா. உகூக.)

புலவுநீ—வெறுத்தி. (புறநா.)

புலன்—1. அறிவு. (உ-ம்.)"எப்புலனுமோர் ந்தவன்" (திருவிளை. விருத்தகு. கo.) 2. இந் திரியம். (ஞானமி.) இந்திரியவுணர்ச்சியுமாம். 3. கருத்து. (வழக்.) 4. கழனி. (திருநூற்.) 5. பஞ்சப்புலன்.(உ-ம்.)"கரணம்"பார். 6. பாட்டு. (உ-ம்.) "காம்னுங்கனியவைத்தபுலன்கரைகண் டு" (சிந்.நாமக. கூசக.) [ஆகுபெயர்.] 7. வனப் பெட்டிஞென்று. 8 விடயம். (உ-ம்.) "மரண மனைத்தும்புலனிவைகாண்" (கோயிற்பு. நட ராச. உஉ.)

புலனி—ஞண்டு. (வைத்தியபரி.)

புலனெறிவழக்கம்—புலனெறிவழக்கு. (உ-ம்.)"பாடல்சான்றபுலனெறிவழக்கம்"(தொ ல். ருகூ.)

புலநெறிவழக்கு— புலவராற்று வழக்கம். (தொல். பொரு. ஈ: உரை.)

புலனெடுக்கல்-விடயங்களின்வழிமனசைப் போகவொட்டாமற் றிருப்புதல். (உ - ம்.) "சக மார்க்கம்புலனெடுக்கி" (சி. சி. அ: உக.)

புலாகம்—சோற்றுத்திரளை. (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புலாகி—மரம். (வைத்தியபரி.)

புலால்—1. ஊன் முதலியன. (உ-ம்.) "புலான்மறுத்தல்" 2. வெடில். (உ-ம்.) "புலால் கமழ-நீராட்டி" (கோயிற்பு. பாயிர. எ.)

புலால்கட்டி — கடலின் மீன்முதலியவற்றைத்தடுப்போன். ஒரு குழூஉக்குறி.

புலானீர்—இரத்தம். (சூ. நிக. ஈ: சடு.)

புலி—1. ஒருமிருகம். 2. சிங்கவிராசி. 3. தொடரி. (வைத்தியபரி.) 4. நால்வகைச்சாந்திலொன்று. 5. வேங்கைப்பட்டை. (தைல. தைலவ. எசு.) (1, 2, 4-பிங்கல. ஈஅசுஈ.)

புலிக்கான்முநி— வியாக்கிரபாத முனிவர். (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. எஎ.)

புலிக்கொடியோன்—சோழன். (பிங்கல. எசஎ.)

புலிங்கம்–1. ஊர்க்குருவி. (வைத்தியபரி.) 2. தீப்பொறி. (உ - ம்.) "மயிர்ப்புறந்தொறும் புலிங்கம்வந்தடைந்தன" (கந்தபு. சூரன் றண்ட. எ.)

புலித்தடுக்கி—புலித்தொடக்கி.

புலித்தொடக்கி — 1. இண்டு. (பிங்கல. உஅஎ.) 2. கற்றூழை. 3. தொடரி. இதனை புலிதொடக்கிஎன்றுங்கூறுவர். (1, 2-மலையக.)

புலித்தோலுடையோன்—சிவன். திவாகரமுதலாவது.

புலிந்தம்—தேயமைம்பத்தாறி லொன்று; அது: மிலேச்சதேசம். (பொருட்டொகை நிகண்டிலறிக.)

புலிந்தன்—மிலேச்சன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

புலிநகக்கொன்றை-ஒருகொன்றை. இதற்குப் பகன்றையென்னும் பெயருண்டு. (தனியூர்ப்புராணம். பாயிரம். விநாயகவணக்கச்செய்யுளிலறிக.) (மணிமேகலை.)

புலிநடலை—ஆனைத்தடிப்பு.(வைத்தியபரி.)

புலிப்பாணி-போகரிஷியின்மாணாக்கராகிய சித்தர்; இவர்: புலியை வசப்படுத்தினமையாலு நீரைத்திரட்டிக்கையிற்கொண்டமையாலு மிப்பெயர்பெற்றனர்.(வைத்தியஞ்சாலமிவைகளில் வல்லவர். (அபிதாந.)

புலிப்போறிப்போர்வை—புலியினது வலியையுடையகவசம். (உ - ம்.) "புலிப்பொறிப் போர்வைநீக்கி" (சிந். நாமக. உஈஎ.)

புலிபம்—பொன்னுவிரை. (மலையக.)

புலிழகசீசிலநீதி—ஒரு விடசெந்து. (வழக்குண்டுபோலும்.)

புலிழகப்பூசீசி-ஒருபூச்சி; அது: புலிமுகச் சிலந்தியென்பர்.

புலிழநி — வியாக்கிரபாதமுனிவர். (உ - ம்.) "தெரிவுறநீடும்புலிமுனியோனும்" (கோயிற்பி. நடரா. ஈடு.)

புலியுகிரி—புலித்தொடக்கி. (மலையக.)

புலியுறுமி—ஒரு பறை. புலியுறுமுவதுபோலொலித்தலாலிப்பெயர் பெற்றது.

புலியூர்–சிதம்பரம். (உ-ம்.)"மருவுதல்"பார்.

புலீசீசரம் — திருப்புலீச்சரம். (உ - ம்.) "அருண்மேவும்புலீச்சரமும் – பற்றும்பெருமானையும்" (கோயிற்பு. வியா. உஉ.)

புலு—பத்து. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

புலுட்டுதல்—கருக்குதல். (உ!- ம்.) "வழக்குண்டுபோலும்.

புலுட்டை—
புலுண்டல்—
புலுண்டுதல்—
} தழைவற்றது. (வழக்குண்டுபோலும்.)

புலுதம் — 1. அளபெடை. (யாப். காரி. உறுப்பிய. க. உரை.) 2. ஒற்றெழுத்து. (சூ. நிக. கo: ஈக.) 3. காலதசப்பிரமாணத்தொன்று; அஃது: இலகு மூன்றுகொண்டது.

புலை—1. அசுத்தம். (மணிமே.) 2. ஊன். (பிங்கல. ஈஎடு.) 3. பறையன். (உ - ம்.) "நலமென்றுபுலைமலமருந்துஞ்சுகரமாய் வருவன்" (சிவரக பசாசுமோசந.ககக.) 4. புன்மை, தாழ்வு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 5. பொய். (உ - ம்.) "கள்ளங்கொலைகட்புலைகாமமென்றைந்து மற்முர்க்கு" (அரிச்ச. நாட். சு.)

புலைச்சி—1. எவட்சாரம். (வைத்தியபரி.) 2. புலைப்பெண். (உ-ம்.) "கண்ணில்லாளொரு புலைச்சி" (பிரமோ. காண். ஈ: ஈ.)

புலைச்சேரி—பறைச்சேரி. (உ-ம்.) "அவ்வாறுசெறிமனைகள்புலைச்சேரிசுடுகாடாகும்" (சிவரக. பசாசுமோசந. உஉ.)

புலைஞர்–1. சண்டாளர். (சூ. நிக. உ: ஈச.) 2. பறையர். (வழக்.)

புலைத்தனம்—1. கொலைக்குணம். 2. புன்குணம். (1, 2-வழக்.)

புலைத்தி–புலைமகள். (உ-ம்.) "முருகுமெய்ப்பட்டபுலைத்திபோல" (புறநா. உடுக.)

புலைத்தொழில்—1. கொலைத்தொழில். 2. புன்றொழில். (1, 2-வழக்.)

புலைப்பாடி—புலைச்சேரி (பெரியபு. திருநாளைப். சு.)

புலைமகளீ—புலைப்பெண். (வழக்.)

புலைமகன்—புலையன். (வழக்.

புலைமை—புலைத்தன்மை, கீழ்மை. (உ-ம்.) "புறங்கடைநின்றுன்செய்தபுலைமை" (திருவிளை. அங்கம். கூ.)

புலையர்—1. கீழ்மக்கள். (வழக்.) 2. சண்டாளர். (உ-ம்.) "பிணங்கள்சுடுங்கடும்புலையர்" (அரிச்ச. மயாந. கூடு.)

புலையன்—1. கீழ்மகன். (வழக்.) 2. சண்டாளன்; இவன்: பார்ப்பனத்திவயிற்றிற்சூத்திரனுக்குப்பிறந்தபிள்ளை. (உ-ம்.) "அந்தணர்கந்திதோளையணைதலுமவனப்போது-வந்தவன்புலையன்" (அருணகிரிபு. வலம்பு. ககக.)

புலோமசித்து—இந்திரன். புலோமன் என்னும் அசுரனைச்செயித்தவன்.

புலோமசை—இந்திராணி; இவள்: புலோமன்குமாரி. (உ-ம்.) "பொன்னவிர்திதலமுலைசுமந்தொல்கும்புலோமசை" (கூர்மபு. பிரகிருதி. க.)

புலோமன் — 1. இந்திராணியின்றந்தை. (உ-ம்.) "புலோமசை"பார். 2. ஒரு தானவன்; இவன்: இந்திரனுற்கொல்லப்பட்டவன்.

புலோமை—1. ஒரு அசுரன். 2. காசிபன் மனைவி. (அபிதாநசிந்.)

புவநசம்—புவநத்திற்பிறந்தது. (சி-லி. ஞாந. அ: உரை.)

புவநம்—1. உலகின்பொது. (உ-ம்.) "புவநமலிபோகங்கள்பொருந்தமருந்தவம்புரிந்தால்" (கோயிற்பு. வியாக். ச.) [பிருதிவித்தத்துவத்தில் நூற்றெட்டு, அப்புதத்துவத்தில் எட்டு, தேயுதத்துவத்தில் எட்டு, வாயுதத்துவத்தில் எட்டு, ஆகாயதத்துவத்தில் எட்டு, தன்மாத்திரையில் நான்கு, சன்மேந்திரியத்தில் ஒன்று, ஞாநேந்திரியத்தில் ஒன்று, மநத்தில் ஒன்று, அகங்காரத்தில் ஒன்று, புத்தியில் எட்டு, பிரகிருதியில் எட்டு, புருடனில் ஆறு, இராகத்தில் ஐந்து, நியதிமுதலியதத்துவத்தில் எட்டு, மாயையில் எட்டு, சுத்தவித்தையில் ஒன்பது, ஈசுவரத்தில் எட்டு, சாதாக்கியத்தில் ஒன்று, சத்தியில் ஐந்து, சிவத்தில் பத்து ஆகப்புவநங்கள் இருநூற்றிருபத்துநான்கென்ப. (சி. சி. அ: எ, அ, கூ-உரை.] 2. நீர். (தைல. தைலவ. கஉக.) 3. பூமி. (1, 3-பிங்கல. கூஅசுசு.)

புவநாத்துவா—ஆறத்துவாக்களிலொன்று. (சி. பி. கை. சு.)

புவநி-பூமி. (உ-ம்.)"புவநிமாந்தருக்கின்னருள்சுரந்திடும்பொறையால்" (பிர-காண்.கடு:டு.)

புவனை—ஒரு சத்தி, பார்வதி. (காஞ்சிப்பு. நகரப். சுகூ.)

புவர்லோகம்—புவலோகம். (வழக்.)

புவலோகம் — சந்திரசூரியர் முதலியோர் வசிக்கும்பதம். (உ-ம்.) "புவலோகங்கடந்துபோய்ப்புண்ணியருக்கெண்ணற்றபோகமூட்டும்" (திருவிளை. மலயத்துவச. உஅ.)

புவன்—சிவன். (உ-ம்.) "பிரான்"பார். [தானேயுண்டானவன் என்றபடி.]

புவி—1. தேர். (உ-ம்.) "கைத்தநுவோடுந்தியோன்கதுமெனப்புவிக்கணுற்றுன்" (கந்தபு. சூரபன். வதை. உகூச.) 2. பிருதிவிதத்துவம். (வை.தீ. அக.) 3. பூமி. (உ-ம்.) "நிறையிரும்புவியைமுன்போனிலைபெறநிறுவிற்றன்றே" (கூர்மபு. அந்தகா. சு.)

புவித்தவிருக்கம்—பெருவாகை. (வைத்தியபரிபா.)

புவிபீநு-தண்ணீர்விட்டான்.(வைத்தியபரி.)

புவியாடம்—இரசகர்ப்பூரம்.(வைத்தியபரி.)

புழத—மலைவெருகு. (உ-ம்.) "அழுந்துபட்டலமரும்புகழமல்சாரல்" (மலைபடு. உகக.)

புழப்பு—பொன்னுவிரை. (வைத்தியபரி.)

புழல்—1. உட்பொய். (உ-ம்.) "பூழிபூத்தபுழற்காளாம்பி" (சிறுபாண. கஙச.) 2. சலதாரை.(வழக்குண்டுபோலும்.) 3. தூள.(உ-ம்.) "புழற்றலைப்புகர்க்களியுருட்டி" (புறநா. கடுஉ.) 4. தூளையுடைப்பொருள். (சூ. நிக. அ: சு.) 5. மீன். (பிங்கல. உசூஉஎ.)

புழு—1. கிருமி. (உ-ம்.) "காயமெலாம்புழுவெளியக்கவித்தபுண்ணும்" (பிர. காண். கூ: உ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புழுக்கம்—1. உட்டணம். 2. பொருமை. (1, 2-வழக்.)

புழுக்கல்—1. அரிசி. (உ-ம்.) "செம்பொன்வண்ணப்புழுக்கலாநிமிர்ந்தசோறு"(திருவிளை. நாட். கூஉ.) [தொழிலாகுபெயர்.] 2. அவித்தல். (வழக்.) 3. சோறு. (உ-ம்.) "குய்யுடைப்புழுக்கல்" (கந்தபு. மார்க். ககக.) உணவுஎன்பர். சிந்தாமணியில். 4. மூதிரைப்பண்டம். (உ-ம்.) "நோலை"பார்.

புழுக்கு—1. அவிப்பு. 2. இறைச்சி. (உ-ம்.) "யாமைப்புழுக்கின்"(புறநா. உகஉ.) 3. குழம்பு. (பெரும்பா. ககடு. உரை.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. புழுக்கியவுணவு. (உ-ம்.)"எறிகதிற்றியேற்றுமின்புழுக்கே" (பதிற்றுப்பத். உ: அ.) [மலைநாட்டுவழக்கு.]

புழுக்குத்தல்—புழுவரித்தல். (வழக்.)

புழுக்குத்தி — கொண்டலாத்தி, ஒருகுருவி. (வழக்.)

புழுக்குத்துதல்—புழுவரித்தல். (வழக்.)

புழுக்குதல்—அவித்தல். (வழக்.)

புழக்கை—1. அடிமை. (வழக்.) 2. புழுக்குதல். (ஐ-தொழிழ்பெயர்விகுதி.

புழக்கைச்சி—அடிமைப்பெண். (வழக்.)

புழக்கையன்—அடிமை. (வழக்.)

புழக்கோத்தி—புழுக்குத்தி.

புழக்கொல்லி—ஆடுதின்னுப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

புழதை—1. அம்புக்குப்பி. (பிங்கல. கருசுஉ.) 2. நாவிப்புழுகு. (உ-ம்.) "ஓவில்கருப்பூரங்குங்குமம்புழுகுசந்தநக்காப்புட்னேசாத்தி" (சிவரக. பசாசுமோசந. கக.)

புழுதசம்பா—ஒரு நெல். (வழச்.)

புழுதுப்பூனை—நாவிப்பிள்ளை. (தனியூர்ப் புராணம் பாயிரத்திலறிக.)

புழுங்கல்—1. உட்டணமாதல். 2. சினக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "புற்று"பார். 3. புழுக்கின தானியம். (1, 3-வழக்.)

புழுங்கலரிசி—அவித்தநெல்லரிசி. (வழக்.)

புழுங்குதல்—1. அவித்தல். 2. உட்டணித்தல். 3. புழுங்கல். சினக்குறிப்பு. (பிங்கல. கஅஎச.) 4. பொய்யவிதல்செய்தல். 5. பொருமைப்படல். 6. மநங்கொதித்தல். (உ-ம்.) "வெங்கணைவிடுத்துநின்றெதிர்புழுங்கினன்" (கூர்ம பு. தக்க. வமி. நுஎ.) 7. வருந்தல். (இராமா. கரன்வதை. உ.) (1, 2, 4, 5-வழக்.)

புழுத்தல்—1. புழுத்துப்போதல். 2. புழுவுண்டாதல். (1, 2-வழக்.)

புழுதி—பராகம், துகள். (சூ. நிக. சு: உ0.)

புழுப்பகம்—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

புழுப்பகை—வாய்விளங்கம். (தைல. தைலவ. சுசு.)

புழுப்பு—புழுத்தல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

புழுமேய்ச்சல்—
புழுமேய்தல்—
புழுவேட்டு—
புழுவேட்டுதல்—
} புழுவரித்தல். (வழக்.)

புழை—1. உட்டுளை. (உ-ம்.) "புழைக்கை" (பிங்கல. உஉஅச.) 2. ஏவறை. (சிலப்.) 3. துவாரம். (உ-ம்.) "புண்ணிலாம்பெரும்புழையிற்கனனுழைந்தாலென"(இராமா. கையடை. கக.) சிறியவழி. என்பர் மணிமேகலையில். 4. வயலிற்கடைமடை. (உ-ம்.)"மழைக்குரலென மயிலகவவார்செனைற், புழைக்கடைப் புனலத்தொழுகும்பொற்பிற்றே" (சிந்.கநக.நுஅ.)

புழைக்கடை—வயலிற்கடைமடை. (சிந்தா.)

புழைக்கை—1. துதிக்கை. (உ-ம்.) "யாளிகரிபுழைக்கைமுகந்தொன்றற்கொன்றூட்டியூட்டி" (திருவிளை. இந்திரன்பழி. எஉ.) 2. யானை. (உ-ம்.) "புல்"பார். 3. யானையாளி. (ஆ. நி. ஙக.)

புள்—1. அவிட்டநாள். (உ-ம்.) 'புகருடை வாரத்துட்புட்பினபூசமுரோகிணியும்'(விதாந. குணு. சு.) 2. கணந்துட்புள், ஒரு பறவை. (சிலப்.) 3. பறவைப்பொது. (உ-ம்.) "புள்ளலம்பிய" (அரிச்ச. நாட்டு. உகூ.) 4. மதுபானம். (பரிபா.) 5. வண்டு. (உ-ம்.) "புள்ளார்மலர்பொழில்சூழ்தணிகேசன்" (தனிப்பா. 2-ஆம் பாக. சசக.) 6. வானம். (உ-ம்.) "புட்கைபோகியபுன்றலைமகாரோடு" (மலைபடு. உருஙூ.) 7. வாஸ்வமூகூர்த்தம். (உ-ம்.) "அரண்பாம்பதுடமகம் புட்புனலாடி" (விதாந. குணு. எஙூ.)

புள்ளடி—1. அரதனக்குற்றமைந்தனுளொன்று. (உ-ம்.) "கீற்று"பார். [பறவையின்பாத வடிவுபோலிருப்பதென்பது,காகபாதமென்பது மிது.] 2. உரைகல். 3. ஒரு பூடு. 4. புள்ளியின் பாதம். (2, 3, 4-வழக்.)

புள்ளம்—1. அரிவாள். (உ-ம்.) "புள்ளங்கள் சூற்சங்கிற்றீட்டுவார்" (அரிச்ச. நாட். சநு.) 2. கொடுவாள். (பிங்கல. கருநுஅ.)

புள்ளரசு—கருடன். (உ-ம்.) "கடவுளவிர் சடைமேற்கட்செவியஞ்சாதே - படர் சிறைய புள்ளரசைப்பார்த்து" (நன்னெறி. கூ.)

புள்ளி—1. அரதனக்குற்றமைந்தனுளொன்றாகிய விந்து. (உ-ம்.) "தராசம்"பார். 2. ஆய்தம். (யாப். காரிகை. உறுப்பி. க. உரை.) 3. இலக்கப்புள்ளி. 4. ஒற்றெழுத்து. (உ-ம்.) "புள்ளியீற்றின்முன்"என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திலறிக. 5. ஒற்றெழுத்து மேலிடும் புள்ளி.(உ-ம்.)"புள்ளிவிட்டவ்வொடு"என்னுஞ் சூத்திரத்திலறிக. 6. நண்டு. 7. பல்லி. 8. மதிப்பு, அல்லது உயர்ச்சி. அடையாளமுமாம். (6, 7-வைத்தியபரி.) (3, 8-வழக்.)

புள்ளிக்கணக்கு-மதிப்பிடுங்கணக்கு.(வழக்)

புள்ளிக்காரன்—பணக்காரன். (வழக்.)

புள்ளிநீர்—சுக்கிலம். (உ-ம்.) "புள்ளிநீர் வீழ்ந்தது" (சிந். முத்தியி. அசு.)

புள்ளிமான்—ஒருமான். (வழக்.)

புள்ளியம்—சிறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

புள்ளிரி—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

புள்ளிவண்டு-கழுதைவண்டு. (வழக்குண்டு போலும்.)

புள்ளுரு—சிறுபுள்ளடி. (வைத்தியபரி.)

புள்ளுருவம்—வஞ்சகம். (சூ. நிக. அ: சுஅ.)

புள்ளுருவமகனீர்—வேடன். (சிந்தா.)

புள்ளுவர்—1. கீழோர். (பிங்கல. அஎஉ.) 2. பாலைநிலமாக்கள். (சூ. நிக. உ: சுஎ.) 3. வஞ்சகர். (உ-ம்.) "பொன்னேய்நெய்யொடுபாலமுதுண்டொருபுள்ளுவன்" (நாலாயி. பெரி

யாழ். கூ-ஆம் பத்-தன்னேர். க.) 4. வேடர். "புள்ளுவர்கையினுமுய்யும்புள்ளுள" (சிந். முத்தி. அஅ.)

புளகப்பாலி — சிறுவாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

புளகம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2. கண்ணுடி. (உ-ம்.) "செம்பொற்புளகத்திளஞா யிறுசெற்றகோயில்" (சிந். கநக. ஙகக.) 3. சோறு. (பிங்கல. ஙஅசுஎ.) 4. மயிர்சிலித்தல். (உ-ம்.) "நீர்சொரியாநிற்பக்கண்புள்கங் - களங் கந்தர" (ம-ருதி. நுo.)

புளகித்தல்-
புளகிதம்—
புளகிப்பு—
} மயிர்சிலிர்ப்பு. (வழக்.)

புளது—புளகம். (உ-ம்.) "மயிர்புளகரும்ப" (சிவரக. வரலா. சூ.)

புளப்பாகல்—சிறுவாலுளுவை. (மலேயக.)

புளி—1. அறுசுவையிலொன்று. (நன்னூ. உயிரீற்று. உரு.) 2. புள்ளி. (உ-ம்.) "தயிர்ப்புளி மொய்த்ததோணலார்முழுதுமீண்டினூர்" (சிந். கோவிந். கடு.) [விகாரம்.] 3. புளியமரம்.(உ-ம்.) "மேனிசுந்தரிபரிக்கந்திபுளி" (தைல. தைலவ. எங.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

புளிக்கறி—புளிங்கறி. (நன்னூ. உயிரீற்று. உரு.)

புளிக்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்.)

புளிச்சகாய்மரம்—ஒருமரம், புளிச்சற்காய் மரம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

புளிச்சை—ஒரு செடி. (வழக்.)

புளிஞ்சோறு — புளியோதநம். (நன்னூ. உயிரீற். உரு. உரை.)

புளிஞர்—வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)

புளித்தல்—புளிப்பு. (வழக்.)

புளிதம்—தசை. (சூ. நிக. ங: சசை.)

புளிந்தயிர்—புளித்தயிர். (வழக்.)

புளிந்தன்—வைசியப்பெண்ணைக் கரவினு லே மண்ணன்கூடிப்பெற்றபிள்ளை, வேடன். (உ-ம்.) "நாய்கர்கந்தியைக்கரவின்மன்னன் - பொருந்தவந்துதித்தபிள்ளைபுளிந்த னென்று ரைக்கும்பேரான்" (சூத. சிவகா. கஉ: கஅ.)

புளிநடலை—புளிநறளை. (மலேயக.)

புளினம் — மணற்குன்று, மணற்றிட்டை. (உ-ம்.)'இரதத்திரள்புளிநம்'(இராமா.கர.கூச.)

புளிநர்—வேடர். (உ-ம்.) "புடைசூழ்ந்தார் புளிநரே" (திருவிளை. மாபாதக. கங.)

புளிநறளை—புளிமதுரை. (வைத்தியபரி.)

புளிப்பு — புளிக்கை, ஒருசுவை. (உ-ம்.) "நன்னூ-சுவைப்புளிமுன்"என்னுஞ்சூத்திரத் திரவுரையிலறிக.

புளிமதுரை—புளிநறளை. (மலேயக.)

புளிமா—1. ஒருமாமரம்; இதன்காய் இருப் பைக்காய்போற் சிறியதாயிருக்கும். 2. நிரை நேராய்வருஞ்சீர்க்குவாய்பாடு. (உ-ம்.) "தேமா புளிமாகருவிளங்கூவிளம்" (யாப். காரிகை. உறு. ச.)

புளிமாங்கனி — நிரைநேர்நிரையாய்வருஞ் சீர்க்கு வாய்பாடு. (யாப்காரி. உறுப். ச.)

புளிமாங்காயி — நிரைநேர் நேராய்வருஞ் சீர்க்கு வாய்ப்பாடு. (யாப். காரி. உறுப். ச.)

புளிமாதளை—ஒரு மாதளை. (வழக்.)

புளிமாந்தண்ணிழல்-நிரைநேர் நேர்நிரை யாய்வருஞ்சீர்க்கு வாய்ப்பாடு. (யாப். காரி. உறுப். நு.)

புளிமாந்தண்பூ — நிரைநேர் நேர்நேராய் வருஞ்சீர்க்கு வாய்ப்பாடு. (யாப்.காரி.உறுப்.நு.)

புளிமாநறுநிழல் — நிரைநேர் நிரைநிரை யாய்வருஞ்சீர்க்கு வாய்ப்பாடு. (யாப். காரி. உறுப். நு.)

புளிமாநறும்பூ — நிரைநேர் நிரைநேராய் வருஞ்சீர்க்கு வாய்ப்பாடு. (யாப்.காரி.உறுப்.நு.)

புளிமீன்—ஒருமீன்.(வழக்குண்டுபோலும்.)

புளியம்—சிறுகுறிஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

புளியம்பாசி—ஒருநீர்ப்பூண்டு. (வைத்திய பரிபா.)

புளியறளை—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

புளியாமணக்கு—ஒருபூண்டு. (வழக்குண்டு போலும்.)

புளியாரை-ஒருகீரை.(உ-ம்.)"துரோணம்" பார். (தைல. தைலவ. நுக.)

புளியோதநம்—புளிஞ்சோறு; இது: நிவே தநச்சாதவகையிலொன்று. (வழக்.)

புளுகன்—பொய்யன். (வழக்.)

புளுகு-1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பொய். (வழக்.)

புளுகுதல்—பொய்சொல்லுதல். (வழக்.)

புற்கசர் — ஒரு இழிந்தசாதியர். (கூர்மபு. பொதுவிதியுரை. கஙு.) நிஷாதனுக்குச் சூத்தி ரப்பெண்ணிடம் பிறந்தவர்; இவருக்குவளை கல் லியெலி முதலியனபிடித்தல் தொழில். (அபி தாநசி.)

புற்கம்-1. குறை. (உ-ம்.) வந்துழிக்கர்ண்க. 2. புல்லறிவு. (உ-ம்.) "கற்பக்கழிமடமஃகுமட மஃகப்-புற்கற்தீர்ந்திவ்வுலகிற்கோ ளுணரும்" (நா-க. உஎ.)

புற்கலம்—உடல். (உ-ம்.) "பூதமுதற்சாத நத்தாம்புற்கலத்தின்" (சிலப். அரங்கே. உசு. உரை.)

புற்கலன் — 1. உயிர். (சூ. நிக. உ: க0நெ.) 2. பூதாகியாங்காரம். (உ-ம்.) "அபிமானம்"பார். (கூர்மபு. பிரகிருதி. அ.)

புற்கு—1. கபிலநிறம். (சூ. நிக. கக: ககர வெ. கூ.) 2. குறை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

புற்குநவி—ஒருவகைப்பட்சி. (வழக்.)

புற்கேனல்—1. அந்திப்பொழுதின்குணம் என்பர். 2. புகர்நிறக்குறிப்பு. (சூ. நிக. கக. ககர வெ. கூ.)

புற்கை — மிக்கநீராலடப்பட்ட உணவு. (உ-ம்.) "நெடுநீர்ப்புற்கைநீத்தனம்வரற்கே" (புறநா. சுசை.) இது கூழ் என்பர்.

புற்கோட்டி—சுரைக்கொடி. (மலையக.)

புற்கோரை—ஒரு புல். இதனைப் புல்லாங் கோரையென்றுங்கூறுவர்.

புற்பதி—1. பனை. (மலையக.) 2. வாழைக் கிழங்கு. (உ-ம்.) "இஞ்சி"பார். (தைல.தைலவ. கஅ.)

புற்பாயி—புல்லினாற்செய்தபாய். சாப்பை என்பர் நிகண்டில். (வழக்.)

புற்பிடி—காசையென்னுமொருவகைப்புல். (பிங்கல. உகூகூக.)

புறிபு—முல்லை. (மலையக.)

புற்புதம்—நீர்க்குமிழி. (உ-ம்.)"பரவை"பார். (திருநூற். கூ.)

புற்போதி—பூவரசு. (மலையக.)

புற்றம்—புற்று. (ஐங்குறு.)

புற்றஞ்சோறு—புற்றும்பழஞ்சோறு.

புற்றும்பழஞ்சோறு—கறையான் கூடு. (வைத்தியபரி.)

புற்றுளி—1. அநுடம். 2. பனை. (மலையக.)

புற்றிற்பூ—காளான். (வைத்தியபரி.)

புற்று—1. கன்னப்புற்று. (வழக்.) 2. வன்மீகம். (உ-ம்.)"புற்றிடங்கொண்டபுராதனனை" (பெரியபு. தடுத்தாட். கஉநெ.)

புற்றுக்குதைச்சி—புற்றுஞ்சோறு. (வைத்தியபரி.)

புறக்கணித்தல்—} வெறுப்புற்றுநோக்கல்,
புறக்கணிப்பு— } அசட்டையாய்வேறு கருதியிருத்தல். (வழக்.) திரியப்பார்த்தலென்பர் சிந்தாமணியில்.

புறக்கரணம்—புறக்கருவி.

புறக்கருவி—தூலதேகசம்பந்தமாகிய ஆன்மாவுக்குரிய வெளிக்கருவிகள்; அவை: தோல், எலும்பு, நரம்பு, தசை, மயிரெனப்பிருதிவியின் கூறு ஐந்தும், நீர், உதிரம், மச்சை, மூளை, சுக்கிலமென அப்புவின்கூறு ஐந்தும். ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுநம், சோம்பலெனத் தேயுவின்கூறுஐந்தும். ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தலென வாயுவின்கூறு ஐந்தும். குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியமென ஆகாயத்தின்கூறு ஐந்தும். பிருதிவியின் வழியவான இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், குகு, சங்கினியென நாடிகள் பத்தும். வாயுவின் வழித்தான பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயனென வாயுக்கள் பத்தும். ஆகாயத்தின்வழித்தான அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணையென ஈடணைமூன்றும். வாக்கர்தியின் வழித்தானவசநம், கமநம், தாநம், விசார்க்கம், ஆநந்தமென ஐந்தும். பிரகிருதியின்வழித்தான சாத்துவீகம், இராசதம், தாமதமெனக் குணம் மூன்றும். விந்துவின்வழித்தானசூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென வாக்குநான்குமாகிய அறுபதுமாம்.(கட்.கொத்.)

புறக்காழ்—1. புறவயிரம். (வைத்தியபரி.) 2. பெண்மரம். (சூ. நிக. ச: நுஎ.)

புறக்கூத்து — பெதுவியலாகிய கூத்து. (மணிமே.)

புறக்கோடை—தோற்றுப்பின்காட்டிப்போதல். (வள். எசுசு. பரி.)

புறகிடல்—புறங்கொடுத்தல். (உ-ம்.) "அன்னோனுக்குப்புறகிட்டகன்றோடும்" (திருவிளை. வரகுண. கடு.)

புறங்கடை—1. தலைவாயில். (உ-ம்.)"புறங்கடையதாகும்பொருள்" (நீதிநெறி. சுசை.) 2. பின்னிடத்தோன். (பத்துப்பா.)

புறங்காட்டல்—1. தோற்றோடுதல்.(உ-ம்.) "புறங்காட்டிப்போங்காட்டில்" (கோயிற்பு. பாயிர. எ.) 2. முதுகுகாட்டிப்படுத்தல்; இது கோவைத்துறைகளிலொன்று.

புறங்காடு—இடுகாடு. (சூ. நிக. நு: நுக.)

புறங்காணுதல் — தோற்றோடச்செய்தல். (வழக்.)

புறங்காத்தல் — பிறர்வருந்தாமற் காத்தல். (உ-ம்.)"குடிபுறங்காத்தோம்பிக்குற்றங்கடிதல்" (வள். நுசக.)

புறங்காப்ப—காப்ப. (சிந்தா.)

புறங்கால்—புறவடி. (வழக்.)

புறங்கூற்று—முன்னன்றிப்புறத்தே இகழ்ந்துகூறுமொழி.(சிவஞாநபோ.அவையட.சிற்.)

புறங்கூறல் — பிறரைக் காணதவிடத்து இகழ்ந்துகூறுதல். (வை-தீ. கசசு.)

புறங்கை – உள்ளங்கைக்குப் புறம்பானது. (உ-ம்.) "புல்லறிவோடுபுறங்கையைநக்குதல் போலாமால்" (காசிகா. நு: சு.)

புறங்கொடுத்தல் — 1. எதிர்முகமாகாது போதல். (உ - ம்.) "நாணென்னுநல்லாள்புறங் கொடுக்கும்" (வள். கூஉ.) 2. தோற்றுத்திரும் புதற்கு முதுகுகொடுத்தல். என்பர்.

புறச்சத்தாநுவேதம்—சச்சிதாநந்தசுவரூப மாவதே பிரமமெனச்சிந்திப்பது. (உ-ம்.)"கிளர்ந் தபுறச்சத்தாநுவேதமதுகிளப்பில், சச்சிதாநந்த வருவாகுவதேபிரமந்தானெனவேதியா நித்த லதுவாகுமென்க" (வேதா-சூ. கசகூ, கநிo.)

புறச்சமயம்—நால்வகைச்சமயங்களி லொன்று; அது: தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும். (கந். நவ. உ.) [தார்க்கிகர் மூதற் பாஞ்சராத்திரியீறாகிய அறுவரும், வேதம் பிரமாணமெனப் பொதுவகையாற் கொள்ளினும் அவருட்டார்க்கிகர் தன்னூற்பிரமாண்ங் கொள்ளாமையானும் வேதப்பொருளோடு மூரணிப் பொருட்டண்மை கோடலானும், மீமாஞ்சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு ஞாநகாண்டமாகிய உபநிடதங்களே யிகழ்தலானும், ஏகான்மவாதிகள் ஞாநகாண்டமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு கருமகாண்டத்தை யிகழ்தலானும், ஏனை மூவரும் வேதவாக்கியங்களிற் றத்தமதத்திற்குப் பொருத்துவன மாத்திரையே எடுத்துக் கொண்டு ஏனையவற்றிற்குப்பிரமாணங் கொள்ளாமையானும் வேதப்புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணங்கோடலானும்,இவ்வறுவரும்சிவாகமநிந்தகராதலானும் இவர்சமயம் புறச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன. (சிவஞாநபா. சூ.]

புறச்சுட்டு—அ, இ, உ என்னு மூன்றெழுத்துக்களும் அக்கொற்றனென்றூற்போல மொழிக்குப்புறத்தே சுட்டுப்பொருளில் வந்து நிற்பது.

புறச்சுவர்தீற்றல் — சொந்தமானவர்களை விட்டுப் பிறனுக்குபகாரம்பண்ணற்குக் கூறு மூபமானமானபழமொழி. (பாரத. சூதுபோர். டுo.)

புறச்சேரி — இழிகுலத்தாரிருக்குந்தெரு. (உ-ம்.)"பறழ்ப்பன்றிப்பல்கோழி,யுறைக்கிணற் றுப்புறச்சேரி" (பத்துப்பா.)

புறஞ்சிறை — 1. புறநகர். (மணிமே.) 2. மாளிகைமதிற்புறம். (உ-ம்.) "புறஞ்சிறைவயிரி யர்க்காணின்" (பதிற்றுப்பத்து. சூசு: அ.) 3. வேலிப்புறம். (புறநா.)

புறஞ்சேரி—புறநகர். (மணிமே.)

புறணி — 1. குறிஞ்சிநிலம். 2. தோல். 3. புறங்கூறல். (வழக்.) 4. புறம். 5. மரப்பட்டை. (பிங்கல. சூஅசுகூ.) 6. முல்லைநிலம். (1,2,4,5-சூ. நிக. கக: றகரவெ. க.)

புறத்தவன்—ஐயனார். (சூ. நிக. க: உஅ.)

புறத்தான்—புறம்பானவன். (வழக்.)

புறத்தி—புறம்பானவள். (வழக்.)

புறத்திணை—வெட்சிமுதலிய எழுவகை யொழுக்கம். எல்லாராலுமனுபவித்தணரப் பட்டு இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறற்குக் கூறப்படுவதாய் அறனும் பொருளுமென்னு மியல்பினையுடையதாய்ப் புறத்தேநிகழு மொழுக்கமென்க. புறம்-வெளி. திணை-ஒழுக்கம்.

புறத்தியான்—அந்நியன். (வழக்.)

புறத்திநுசியாநுவித்தம்—பாகிய திருசியாநுவித்த சவ்கற்பசமாதி; இது: "கடாதிவிடயத் தினிலொன்றினைக்.....விடாதநுதாநஞ் செய்திடுதலேபுறத்துமெய்த்திருசியாநு வேதப் பெயர்கொள்கின்ற – கெடாததொருசவ்விகற்ப சமாதியெனலாகும்"என்னும்,(வேதா.சூ.கசகூ-ஆஞ் செய்யுளாற்பெறப்படும்.

புறந்தால்— } 1. ஓம்பல். (உ-ம்.) "வெயில்
புறந்தருதல்– } புறந்தரூஉமின்னலியக் கத்து" (மலைபடு. சூஎச.) 2. தோற்றல்.(வழக்.)

புறந்தருநர்—பாதுகாப்பார். (புறநா.)

புறந்தருவார்—பாதுகாக்கிறவர்கள். (உ-ம்.) "புறந்தருவார்போற்றிசைப்பப்பொற்கொடியர் வளர்கின்றூர்" (பெரியபு. மாணக்கஞ். கூ.)

புறந்தாள்—புறங்கால். (வழக்.)

புறநகர்—1. அகநகர், இடைநகர், புறநகர் எனப்பகுத்துக்கூறு மூன்றிலொன்று; இதற்குப் புடைநகரென்றும்பேயர். (காஞ்சிப்.நகரப். உசு.) 2. நகர்ப்புறம். மரூஉ மூன்பின்னுகமருவியதென்க.

புறநடம் — வென்றிக்கூத்துமுதலானவை. (சிலப்பதி.)

புறநானூறு — எட்டுத்தொகையு ளெட்டாவது தொகை; கடவுள்வாழ்த்துட்படநானூறகவற்பாக்களையுடையது. அப்பாக்களுள் முதற் செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாலும் மற்றை மூந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றெரன்பது பாக்களும் மூரஞ்சூசியூர்மூடிநாகராயர்முதற் கோவூர்கிழாரிறுதியாகவுள்ள புலவர்பலராலு மியற்றப்பட்டுள்ளன.

புறநிருவிகற்பசமாதி—சவிகற்பசமாதிகளிரண்டனையும் அப்பியசித்த பலத்தினாலுண்டான பிரமாநந்தத்தில் மநஞ்சென்றழுந்திச் சலனமின்றி அலையில்லாத சமுத்திரம்போலிருப்பது; இது: "இச்சாமாதிகள்பயின்றவலியினூற்றூன்றுமிரும்பிரமாநந்தநிலைதனின் மநஞ் சென்றழுந்தி-நிச்சலமாயலையில்கடல்போ

விருத்தல்புறத்துநிருவிகற்பசமாதியாம்" என் னும், (வேதா. சூ. கடு0-ஆஞ்செய்யுளாற்பெறப் படும்.)

புறநீலை–1. ஒரு பிரபந்தம்; அது: நீதொழு தெய்வ நிற்புறங்காப்ப வாழ்வையென வெண் பா முதலும் ஆசிரியமிறுதியுமாசப் பாடுவது. (தொன் னூல். உஅகூ. உரை.) புறநீலைவாழ்த் தென்பதுமிது. 2. தூலஅம்ச கூட்டங்களாகிய இருபத்தைந்துதத்துவம். (த. நி. போ. க00.)

புறநீலைமருதம்—ஒருபண். உழைகுரலாய்க் கைக்கிளை குரலாயமேற்செம்பாலை. (உ - ம்.) "அகநீலைமருதமும்புறநீலைமருதமும்" (சிலப். வேனிற். கூஎ)

புறநீலைவாழ்த்து—புறநீலை. (வழக்.)

புறநீர்க்குந்தம்— கண்ணேயு ளொன் று. (வழக்குண்டுபோலும்.)

புறநீர்மை—1. ஒருபண்; இது: பள்ளியெ ழுச்சியிற் பாடுதற்குரியதென்பர். (சிலப்பதிகா.) (தேவார. சுந்தரமூ. திருவாரூர்ப்பதிகம். அந்தி யுந.) 2. வெளிக்குணம். புறம்-வெளி.

புறப்பகை—வெளிப்பகை. (வழக்.)

புறப்படுதல்—1. உண்டாதல். 2. பயணப் படுதல். (உ - ம்.) "இப்படிபடைபுறப்படவுலக மூற்றதுகலகமே" (பார. அணிவரு. கடு.) 3 புறத்திலுருவுதல். 4. வெளிவருதல். (உ - ம்.) "ஜயமிடவென்றுகடிதரிசிகொடுபுறப் பட்டு" (கோயிற்பு. பதஞ். உ0.) (1, 3-வழக்.)

புறப்பற்று–வெளிப்பற்று; அவை: பெண்டு பிள்ளை பண்டபதார்த்தங்களாம்.

புறப்பணை—முல்லை. (மலையக.)

புறப்பாடு—புறப்படுகை. (வழக்.)

புறப்பி—பனைமரம். (வைத்தியபரி.)

புறப்புறச்சமயம்—நால்வகைச்சமயங்களி லொன்று; அஃது: உலோகாயதம் நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதம் என அறுவகைப்படும் (சி. சி. உ: எகூ. சிவஞா.) [இச் சமயங்களை யுடையார் வேதம் சிவாகமமென்னுமிரண்ட னையும் நித்திக்குநாத்திகராதலாலிச்சமயங்கள் புறச்சமயமெனப்படும். (சிவஞாபா. நு.]

புறப்புறம் — புறப்பொருளிலே பாடாண் பொதுவியல் என்னுமிரண்டியலுட் கூறப்படு வன.

புறப்பூதம் — உடம்பகத்தன்றிப் புறத் திலிருக்கும் பிருதிவியமுதலியபூதம். (சி. சி. உ: சுசு. சிவஞா.)

புறப்பெண்டீர்–பரத்தையர். (இறையனா.)

புறப்பேதி—பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

புறப்பொருள்—அறம்பொருளென்னுமிரு வகைப்பாற்பட்டிருக்கும்பொருள். இ தஞ்ல் இன்பம் அகப்பொருளாம்.

புறப்பொருள்வெண்பாமாலை—ஒருதமிழ் நூல்; இது: சேரர் பரம்பரையினராகிய ஜயனா ரிதனாரென்னும் அரசராலியற்றப் பட்டது. தமிழிலக்கணமைந்தனுட் பொருளின் பகுதி யாகிய புறப்பொருளைக்கூறுவது.

புறம்—1. இடம். (உ-ம்.) "பொறிப்புற-மட நடைமஞ்ஞை" (திருமுரு. கூ0கூ.) 2. ஒரேழாம் வேற்றுமையுருபு. (உ - ம்.) "உள்ளகம்புறமில் லிடப்பொருளுருபே" (நன். பெயரிய. சடு.) 3. பக்கம். (உ-ம்.) "அசித்தொருபுறமாயொன் றிற்சித்தொருபுறமாய்நில்லாது" (சி. சி. ச: கச.) 4. பின்புறம். (வழக்.) 5. புறப்பொருள். (உ-ம்.) "புரிபுநீபுறமாறிப்போக்கெண்ணி" (கலி. கடு.) 6. புறம்பு. (உ-ம்.) "இல்லின்புறம்போந்தார்" (திருவிளை. வளை. நு.) 7. மூதகு. (உ - ம்.) "தோள்கரம்புறந்தன்னிலன்னேயுந் தூணை வர் நால்வருந்தொக்குவைகவே" (பாரத. வேத்திர. உ.) 8. மதில். (பிங்கல. சுஉஅ.) 9. மெய்.(உ-ம்.) "பொன்றிளித்தெழுதியன்னபூம்புறம் பசலை மூழ்கி" (சிந். நாமக. கூசஉ.) 10. வீரம். (சூ.நிக. நகரவெ. நு.) 11. வெளி. (புறப்பொ. முக வுரை.) இன்னும் புறம் என்பதற்குச் சிந்தா மணியில் இறையிலிநிலமென்பர்.

புறம்பணை–1. குறிஞ்சிநிலம். 2. நகரத்திற் குப் புறம்பேயணைந்த மருதநிலம். (சிந்தா.) 3. முல்லைநிலம். (1, 3-சூ. நிக. நு: கூகூ.)

புறம்பயம்—ஒரு திருப்பதி. (உ-ம்.) "புறம் பயமதனிலறம்பலவருளியும்" (திருவாச. கீர்த் தி. க0.)

புறம்பு–1. தனியானது. (வழக்.) 2. பக்கம். (உ-ம்.) "புரந்தரன்முதலாங்கடவுளர்போற்றப் பொலிவதத்திருமலைப்புறம்பு" (பெரியபு. திரு மலை. கூ.) 3. புறவிடம். (உ-ம்.) "புறம்புசெய்த பாதகமறுக்குங்கூடற்பகவன்" (திருவிளை. அங்க. க0.) 4. மூதகு. (உ-ம்.) "அன்னையுந், தன்னைப்புறம்பழித்தானே" (கலி. நுக.)

புறம்போக்கு–புறம்போக்குத்தரிசு, வெறு நிலம். (வழக்.)

புறமார்க்கம் — புறக்கூத்து; அது: பெரு நடை, பிரமரிமுதலியவாகப் பலவகைப்படும். (திருவிளை. கான்மாறி. க0. உரை.) (சிலப். அரங். கசு. உரை.)

புறமாறல்—கைவிடல். (உ-ம்.) "வாராய்நீ புறமாறவருந்தியமேனியாட்–காரிருட்டுணையா கியசைவளிவலைக்குமே" (கலி. கஉக.)

புறமுழவு—எழுவகைமுழவுகளுள் ஒன்று; அஃது: அதமக்கருவியாகிய கணப்பறைமுதலா கப்பலவகைப்படும்.(சிலப்.அரங்கே.உஎ.உரை.)

புறவடி—புறங்கால். (வைத்தியபரி.)

புறவணி — 1. குறிஞ்சிநிலம். 2. முல்லை நிலம். (பிங்கல. ங அ எக.)

புறவம்—1. காடு. (வைத்தியபரி.) 2. சோழிக்கொருபெயர். (தேவார. திருஞாந.) பிரமபுரம் வேணு. 3. புரு. (உ-ம்.)"பூவைகாள்செங்கட்புறவங்காளாலோலம்" (கந்தபு. வள். நிசா.) 4. முல்லைநிலம். (உ-ம்.) "செழும்-புறவமேய்ந்ததுபூம்புனலாறரோ" (அரிச்ச. நாட். கஅ.)

புறவயிரம்–1. ஆண்மரம். 2. வெளிவயிரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

புறவரி—தலைவனுடனணையாது புறத்து நின்றுவருவது. (சிலப்.)

புறவாயம்—கண்ணேவு முதலியவற்றிற்குச் சூழப்பூசு மருந்துப்பூச்சு. (வழக்.)

புறவிடை–புறத்திற்செல்லுதற்குப் பெறும் விடை. (உ-ம்.) "மறுவலும்வணங்கிப்புறவிடை கொண்டு" (தணிகை. புராணவ. எங.)

புறவிதழ்—புல்லிதழ். (வைத்தியபரி.)

புறவீசு—ஒரு சந்தி. (வழக்.)

புறவீசுசீசந்தி—புறவீச்சு. (வழக்.)

புறவு–1. இளங்காடு. (உ-ம்.) "செழுந்தேன்றிகழ்பொழிற்றில்லைப்புறவிற் செறுவகத்த" (திருக்கோ. கசுசு.) 2. காடு, சிறுகாடு. (உ-ம்.) "மண்ணிக்கரையின்வளர்புறவின்மாடும்"(பெரியபு. சண்டே. உஎ.) 3. குறிஞ்சிநிலம். (சூ.நிக. க: ஙசு.) 4. புரு. (உ-ம்.) "மயில்களைக்கிளியை மாண்புறவை"(கந்தபு. வள். கநிஅ.) 5. முல்லைக்கொடி. (ஐங்குறு.) 6. முல்லைநிலம். (உ-ம்.) "புறவினறும்புதுமலரின்"(பெரியபு.திருநா.ங.) 7. விலங்கின்கூட்டம். (வழக்.)

புறவுரை—பாயிரம். (உ-ம்.) "முகவுரை பதிகமணிந்துரைநூன்முகம்–புறவுரை தந்துரைபுனைந்துரைபாயிரம்" (நன். க.)

புறவேலை — சக்கிரவாளத்தைச் சூழ்ந்த சமுத்திரம். (வேலை-கடல்.)

புறன்—1. இகழ்ந்துகூறுமொழி. (உ-ம்.) "புணராமைகேளாம்புறன்" (சிவஞாஉபோ. அவையடக்.சிவஞா.) [புறங்கூற்றுமொழியெனவும் பொருள்படும்.] 2. புறம். (உ-ம்.)"உள்ளநம் புறனுமகலாதே" (திருவிளை. அட்ட. உங.) 3. முதுகு. ஈற்றெழுத்துப்போலி.

புறநடை — புறத்து அடையாய்வருவது. (உ-ம்.) "இஃதுஇந்நூலிற்குப்புறனடையுணர்த்திற்று" (நன். பொது. எ0. இராமா.) புறனடைச்சூத்திரம்.

புறனழித்தல்–ஒருவனைக்காணுதவழியிகழ்ந்துரையால் அவன்புகழை யழித்துச்சொல்லல். (உ-ம்.) "புறனழீஇப்பொய்த்துநகை" (வள். கஅஉ.)

புற–ஒருபுரு; அது: காட்டுப்புரு, தவிட்டுப்புரு, பச்சைப்புரு, பெரும்புரு, மணிப்புரு, மலைப்புரு, மாடப்புருவெனப் பலவகைப்படும். (உ-ம்.) "சேநம்வெம்பணியொண்புரு"(கந்தபு. சூரம்புகு. எ.)

புறக்காலி– } ஒரு பூடு. (வழக்குண்டுபோ
புறழட்டி— } லும்.)

புன்கண்—1. தரித்திரம். (உ-ம்.) "புன்கணஞ்சி" (புறநா. சசு.) 2. துன்பம். (உ-ம்.) "புன்கணுற்றரம்பைமாதர்" (அரிச்ச.மயாந.ங.) 3. நோய். (சூ. நிக. அ: எஎ.)

புன்கம்—சோறு. (உ-ம்.) "சாந்தவிறனினுவித்தபுன்கம்" (புறநா. கசுஅ.)

புன்காலி — 1. காயாமரம். 2. பதிரிமரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

புன்து—1. புன்கமரம். (உ-ம்.) "குங்குமம்" பார். (தைல.தைலவ. கoசு.) 2. புனமுருங்கை. (வைத்தியபரி.)

புன்துமரம்—பொன்னுங்காய்மரம். (வைத்தியபரி.)

புன்தூரி—புங்கம்பட்டை. (தைல.அரும்பத.)

புன்தநக்கண்—எருது. (உ-ம்.) 'மேற்பட்டுலண்டினிறஞெக்கும்புன்குருக்கண்'(கலி.கoக.) [ஆகுபெயர்.]

புன்சடை—சிறுசடை. (உ-ம்.) "நிமிர்புன்சடைநின்மலனே" (திருநாவு. தேவார. அங்கமாலை.) புன்மை-ஈண்டுச்சிறுமைகுறித்தது.

புன்செயி–சிறுதானியம் விளைநிலம். (வழக்.) 2. கொல்லை. (புறநா.)

புன்சொல்–எளியசொல். (உ-ம்.) "புன்சொலேனும்" (கந்தபு. அவையட. ங.)

புன்பயிர்—சிறுதானியப்பயிர். (காஞ்சிப்பு. நாட்டுப். ஙகூ.)

புன்புலம்—புன்செய். (புறநா.)

புன்மதி—1. எளியபுத்தியையுடையோன். (உ-ம்.) "புரோசநப்பெயர்ப்புன்மதி தன்னை நொந்து" (பாரத. திரௌபதி. கoநி.) 2. பாலசந்திரன்; இது: "புன்றண்கதிர்மதிபுனையும் பரன்மிகுபொன்னம்பலமதனுள்புக்கான்" என்னும், (கோயிற்பு. திருவிழா. சஅ-ஆஞ்செய்யுளாற் பெறப்படும். புன்மை-எளிமையும், இளமையுமுணர்த்தியதென்க.

புன்முறுவல்—மந்தச்சிரிப்பு. (உ-ம்.) "நிலா" பார்.

புன்மை–1. ஈனம். (உ-ம்.) "புன்மையாவுந்தீர்த்தோனே"(பாரத. திருட்டி. கஉ,) 2. மறதி. (சூ. நிக. அ: நுகூ.)

புன்வங்கம்—சிறுவழுதுணைவேர். (உ-ம்.) "அமுக்கிரி"பார். (தைல. தைலவ. சூ.)

புன்றலை–1. சிவந்த தலை. (உ-ம்.) "புட்கை போகியபுன்றலைமகாரோடு" (மலைபடு. உருக.) 2. புற்கென்றதலை. (உ-ம்.)"திருவினன்னபுன் றலைமகாரோடு" (மலைபடு. உகள.)

புன்றேக்கு–சிறுதேக்கு. (உ-ம்.)"அமிர்தை" பார்.

புன்னறவம்—இஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

புன்னறுவம்—சாறணை. (மலையக.)

புன்னுக்கோல்லி — ஆடுதின்னுப் பாளை. (வைத்தியபரி.)

புன்னுகம்—1. புன்னை. 2. கோழிக்கீரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

புன்னுகவாளி—ஓரிராகம். (வழக்.)

புன்னிடா—தகரை. (மலையக.)

புன்னீர்—உதிரம். (வைத்தியபரி.)

புன்னெறி–1. ஈனவழி. 2. பாவநெறி. (உ-ம்.) "புன்னெறியொழுக்கம்பூண்ட" (திரு விளை. யானையெ. ஙசை.)

புன்னை—புன்னைமரம். (உ-ம்.) "மன்றல் செயங்கியின்மாதுபொழிந்திடு பொ தி மான-நின்றலர்புன்னைவிரிந்தபொதும்பரி னிலபா ராய்" (சிவரக. கத்தரிப். எ.)

புனக்கல்—தேக்கல்.

புனஸ்காரம்—வணக்கம். [புரஸ்காரம் என் பதன் விகாரம்.]

புன்காலி—காயாமரம். (வைத்தியபரி.)

புனம்—1. காடு. (உ-ம்.) "புனத்தினுங்கடிய கல்லினும்" (திருவிளை. வெள்ளையானை. உக.) 2. குறிஞ்சிநிலம். (உ-ம்.) "புனப்பண்ணைமணி யிஞெடும்" (பெரியபு. திருநாவு. ங.) 3. கொல் லை. (பத்துப்பா.) 4. மலைச்சாரலிலுள்ளசோலை. (ப-மொ.) 5. வயல்.

புனமல்லி—காட்டுமல்லி. (வைத்தியபரி.)

புனமுருக்கு—பலாசு. (சூ. நிக. ச: உச.)

புனமுருங்கை — ஒரு முருங்கை. (உ-ம்.) "ஆதொண்டை"பார். (தைல. கஎ.)

புனல்–1. குளிர்ச்சி. (பரிபா.) 2. நீர். (உ-ம்.) "அலைப்புனன்மருதூர்"(ம-தி. எக.) 3. பகலில் வருமாறும்முகூர்த்தம். (உ-ம்.) "அறன்பாம்ப நுடமகம்புட்புனலாடியந்தணன்"(விதாந.குணகு குண. எங.) 4. பூராடம். (உ-ம்.)"பாதம்புனல் பத்தின்" (விதான. குணகுண. உசு.)

புனல்வேந்தன்–வருணன். (சூ.நிக.க:நிச.)

புனலுப்பு–பூரணதியுப்பு. (வைத்திய.அநு. அக.)

புனலை — நெய்க்கொட்டான்மரம். (வைத் தியபரி.)

புனவர்—குறிஞ்சிநிலமாக்கள். (சூ. நிக. உ: சுசு.)

புனற்பாகல்–வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

புனறவம்—சாரணை. (வைத்தியபரி.)

புனனுடன்—சோழன். (உ-ம்.) "புயல்போற் கொடைக்கைப்புன்னுடன்" (தண்டி. ஙo. உரை.)

புனனுடு—சோணாடு; இது: கொடுந்தமிழ் நாட்டிலொன்று. (உ-ம்.) "சேதமலாடுபுனனுடு" (நன். பெயரிய. கசு. உரை.)

புனிதம்—சங்ஈபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

புனிதமை—உள்ளான். (வைத்தியபரி.)

புனிதவதியார்–காரைக்காலம்மையார். (அபி தாநசி.)

புனிறு—1. ஈன்றணிமை. (உ-ம்.) "புனிற் றிளங்கன்று துள்ளி"(பெரியபு.திருவாரூ.உஉ.) 2. புதுமை. (சூ. நிக. அ: சநி.)

புனுத—புழுகு. (உ-ம்.) "தொட்டால்மணக் கும்புனுகுசவ்வாதுகத்தூரியுமே" (தனிப்பா. உ-ஆம்பாக ஙகஙக.) (வழக்.)

புனை—1. அலங்காரம். 2. அழகு. 3. சீலை. (வழக்குண்டுபோலும்.) 4. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 5. பொலிவு. 6. மூங்கில். (வைத்திய பரி.) 7. விலங்கு (சூ. நிக எ: உக.) (1, 2, 5-பிங்கல. ஙஅஎங.)

புனைசுருட்டு — சூது, செய்த உபாயமாகிய சூது என்பது கருத்து. (வழக்.)

புனைதல்—1. அணிதல். (உ-ம்.) "கொடி புனைந்தகுகன்"(அரிச்ச.நாட்டு. கடு.) 2. அலங் கரித்தல். (உ-ம்.) "புனைதேர்பண்ணவும்" 3. அழகுசெய்தல். 4. செய்தல்.(உ-ம்.)"வரிமணற் புனைபாவைக்கு"(புறநா. கக.) (2,3-புறநா. கஉ.)

புனைநீதுரை — 1. சிறிதினைப்பெருக்கிப் பெரிதினைச்சுருக்கிக்கூறல். ஓரலங்காரம். 2. பாயிரம். (உ-ம்.) "புறவுரை"பார்.

புனைவிலி—உபமானப்பொருள். (வழக்.)

புனைவிலிபுகழ்ச்சியணி — அப்பிரத்துதப் பிரஞ்சாலங்காரம். (குவல. உஎ.)

புனைவுளி — வன்னிக்கப்படுபொருள், உப மேயம்.

புனைவுளிவினைவணி–பிரத்துதாங்குராலங் காரம். (குவல. உஅ.)

பூ.

பூ—1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உருி.) 2. இத் திப்பு. 3. ஒரு கண்ணோய். 4. கூர்மை. 5. தாம ரைப்பூ. (உ-ம்.) "பூவெனப்படுவதுபொறிவாழ் பூவே"(நால்வர்நான மணி.)6. தெரிநிலைவினைப்

பகுதி. 7. பிறப்பு. 8. புகர். (உ - ம்.) "பூநுத-லிரும்பிடிகுளிர்ப்பவீசி" (தி ரு மு ரு. ஈ0ஈ.) 9. பூத்தொழில். (உ - ம்.) "சில்பூங்கலிங்கத்தல்" (கலி. ஈருரு.) 10. பூநீற்றுக்குமுன்றேன்றுங் கதிர். (உ - ம்.) "பகன்முன்முளைத்தெழும்பூ மொழியே" (தைல. தைலவ. ஈ.) 11. பூமி. (உ - ம்.) "பூவிற்புனலிற்பொருப்பில்வாழும்" (இராமா. சூர்ப்பந. சுஅ.) 12. பொலிவு.(உ-ம்.) (சூ. நிக. அ: சசு.) 13. மகளிர்சூதகம். (வழக்.) 14. மலர்; அது: கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ, நிலப்பூ, புதற்பூவென நால்வகைப்படும். (உ - ம்.) "குலவுச்சினைப்பூக்கொய்து" (புறநா. ஈஈ.) 15. மூப்பூ. (4, 7-பிங்கல ஈஅஎடு.) (3, 13-வழக்.) (2, 15-வைத்தியபரி.)

பூக்க—பொலிவதாக. (சிலப்பதி.)

பூக்கஞ்சா—ஒரு கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பூக்கம் — 1. ஊர். (சூ. நிக. டு: ஈசு.) 2. கழுகு. (சூ. நிக. ச: ஈ0.) 3. மது. 4. மருத நிலத்தூர். (சூ. நிக. டு: ச0.) (2, 3-வைத்திய பரிபா.)

பூக்கம்பனம்–
பூக்கம்பம்— } பூமிநடுங்கல். (வழக்.)

பூக்கனிந்து—பூத்தொழில்முற்றப்பெற்று. (உ - ம்.) "நோக்குநுழைகல்லாநுண்மையபூக்க னிந்-தரவுரியன்னவறுவைகல்கி" (பொருந. அஉ.)

பூக்குதல்—பூத்தல்.

பூக்தம்பம்– } நிலக்கடம்பு. (வைத்தியமூ.
பூகதமயம்– } அக.)

பூகதர்—புகழ்வோர். (பிங்கல. அசுசு.)

பூகதன்—பூமியில்வந்தவன், பூமியிற்பிறந் தவன். (உ-ம்.) "பூகதனுகியவன்றே" (பாரத. திரௌபதி. டுஉ.)

பூகம்–1. கழுகு. 2. கழுகு. 3. கூந்தற்பனை. (வைத்தியபரி.) 4. திரள். (பிங்கல. உஉசுசு.) (1, 2-பிங்கல. ஈஅஎசு.)

பூகம்பநம்—பூமிநடுங்கல். (வழக்.)

பூகம்பம்—1. ஆதித்தியனின்றநாளுக் கேழாநாள். (உ - ம்.) "பாகஞ்செறிசுடர்மன்னிய நாளாதியேழும்பத்தும்.....பூகம்பமூற்கம்" (விதாந. குணகுண. ஈசு.) 2. பூமிநடுக்கம்.

பூகரபம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியமூ. அக.)

பூகரம்–1. கையாந்தகரை. 2. நஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூகாகம்—1. அன்றில். 2. கரும்புறு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூகேசம்—1. ஆலமரம். 2. நீர்ப்பாசி. (1, 2-வைத்தியரி.)

பூகோளசாத்திரம்—புவனமண்டல சாத்தி ரம். (வழக்.)

பூங்கஞ்சா—பூக்கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

பூங்கணை-புட்பபாணம். (உ-ம்.) "பூங்கணை வேளெவென்றூனைனினைத்திவைபுகல்கின்றான்" (சிவரக. ஞானவாலன். கலியாண. ச.)

பூங்கதிர்—வெண்கதிர். (வைத்தியபரி.)

பூங்கநம்பு — செங்கரும்பு. (வைத்தியமூ. அக.)

பூங்கலன்—தி ரு ப் பூ ங் கூ டை. (உ-ம்.) "பொச்சைதருகுசைப்புல்லும்பொலிசமித்தும் பூங்கலனும்" (கோயிற்பு. இரணி. ஈசு.)

பூங்கா—நந்தவனம். (உ-ம்.) "வாழ்ந்துருகு மன்பரெனமன்னுமொருபூங்கா" (தி ரு வா த. திருப்பெரு. கசு.)

பூங்காரம்—மந்தாரம். (வைத்தியபரி.)

பூங்காரை—ஒரு காரை. (வழக்.)

பூங்காவி—ஒரு காவி. (வழக்.)

பூங்துறுணல்–மெல்லியகுறுநொய். (வழக்.)

பூங்துறுநொய்—பூங்குறுணல். (வழக்.)

பூங்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

பூச்சக்கரம்—1. ஒரு வாணம். 2. பூமண் டலம். (1, 2-வழக்.)

பூச்சாரம்—1. நிலத்தன்மை. 2. பூநீறு. 3. பூவினிரசம். (1, 2, 3-வழக்.)

பூச்சி–செந்து. (உ-ம்.) "அந்நோய்மூழுதுஞ் சுடர்ப்பூச்சியாம்" (தைல. தைலவ. கஈ.)

பூச்சிகாட்டுதல்-வெருட்சிகாட்டுதல்.(வழக்)

பூச்சியம்—1. அருமை. 2. இன்மை. 3. பூசிக்கப்படத்தக்கது. (சி. சி. ஞானப்.) 4. பூசித் தல். (உ-ம்.) "ஒப்பரியதவம்புரியுமுனிவரும்பூச் சியஞ்செய்மூனிவோனுமாகி" (மச்சபு. மச்சா. கஈ. 5. மேன்மை. (1, 2, 5-வழக்.)

பூச்சியர்—பூசிக்கப்படத்தக்கவர். (சி. சி. க: கஅ. சிவாக்.)

பூச்சியன் — 1. கறுப்பும்வெள்ளையுமான மாடு.(வழக்.) 2. பூசிக்கப்படத்தக்கவன்.(உ-ம்.) "புரந்தரனேமுன்னுயவிமையோர்க்கெல்லாம்-வைப்பெனும்பூச்சியனுகி" (மச்சபு.மச்சா. கஈ.)

பூசீசு — 1. குற்றமறைக்கை. 2. பூசுதல், மேற்பூச்சு. (உ-ம்.) "தேசுற்றிடுபூச்சன்பொடு சேர்ப்பார்" (சிவரக. நைமிசா. உசு.) 3. வெளிக்காட்சி, பிலுக்கு. (1, 3-வழக்.)

பூசகன்—பூசைசெய்வோன். (வழக்.)

பூசங்களி—புளர்பூசமும் பூசமும். (உ - ம்.) "பரணியழற்றேர்பூசங்களத்தம்" (விதாந. பஞ்சா. கஎ.)

பூசணம்—ஒட்டடை. (வழக்.)

பூசனை–பூசனை, ஆராதனை.(சூ.நிக.ஈ:கஈ.)

பூசம்—ஒரு நாள். (உ-ம்.) "நன்னயம்பெறு பூசமுமோரையும்" (சிவரக. தேவியிமய. ககக.)

பூசயம்—கோரைக்கிழங்கு.(வைத்தியபரி.)

பூசல்—1. கழுவல். (நன்னூ. பெயரி. எ. உரை.) 2. தூற்றல். (உ-ம்.) "புன்கணீர்பூசறரும்"(வள். எக.) வெளிப்படுதலாம். 3. பூசுதல். (உ-ம்.) "ஆதித்தன்றனைநோக்கிப்பூதிபூசல்" (சிவரக. சிவதன்மா. உஉ.) 4. பெரிதொலித்தல். (உ-ம்.)"சிறுநாண்பெரும்பூசலோசையிடியிற்றொடர" (இராமா. நகர்நீங்கு. ककக.) 5. போர்த்தொழில். (உ-ம்.) "பூசலவுணர்புள்விலங்குபூதமனிதர்மூதலுலகும்" (திருவிளை. அட்ட. உஎ.) 6. வருத்தம். (பதிற்றுப்.)

பூசறுத்தல் — சுத்திபண்ணல். (உ-ம்.) "வாசநீரும்வண்சுண்ணமுமுறைமுறை வழங்கப் பூசறுத்துழிப்பூசினர்"(பாரத.கிருட்.அச.)

பூசன்மாற்று — பூசலைமாற்றுதல்; இதன் கருத்து: (தொல். பொரு. புறத்திணை. ங-ஆம் உரையிற்காண்க.)

பூசனையனர் — அறுபத்துமூவரிலொருவர். (பெரியபு.)

பூசனி — 1. ஓர் கொடி. (பதார்த்தகுண. கூஅ.) காயின்மேற் பூசனித்திருப்பதனலிப் பெயராம். 2. நிலப்பூசனிக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. ருசு.)

பூசாக்கல்—சுக்கான்கல். (வைத்தியபரி.)

பூசாந்திரம்—ஒரு கடுக்கன். (வழக்.)

பூசாபந்தம் — ஓரடியொருவரியாக நான்குவரியெழுதி அந்நான்குவரியுள் மேல்வரியிரண்டுந் தம்மீற்றுமே கோமூத்திரியாகவும் கீழ்வரியிரண்டுந் தம்மீற்றுமே கோமூத்திரியாகவும், மேல்வரிகீழ்வரி மூன்றினும்வந்து கோமூத்திரியாகவும், கீழ்வரிமேல்வரி மூன்றினும் வந்து கோமூத்திரியாகவும்வருவது. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூசாரம்—பூமிசாரம். (வழக்.)

பூசாரி — 1. கோயிற்பூசைபண்ணுவோன். [பூசாசாரியென்பதன் மரூஉ.] 2. (பரதம்.) சுத்தசாரி. (உ-ம்.) "பழிப்பறுசுத்தசாரியெனுமேலுறுபூசாரிகள்பதினறும்" (திருவிளை. கான்மாறி. ஙக.)

பூசி—தசை. (சூ. நிக. ங: சச.)

பூசித்தல்—பூசனைசெய்தல். (உ-ம்.) "சிவனைப்பூசித்தல்" (சிவரக. மேரு. ச.)

பூசிதம்—பூசித்தல். (வழக்.)

பூசிதன்—பூசிக்கப்படுவோன். (வழக்.)

பூசிப்பு — பூசித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பூசு—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

பூசுதல்—1. பூசல், அலங்கரித்தல். (சூ. நிக: கு: நி.) 2. கழுவல். (நன்னூ. பெயரி. கூ.) 3. சந்தனமுதலியவற்றைப்பூசுதல். (வழக்.)

பூசுரர்—1. பிராமணர். (உ-ம்.) "அவந்தியென்றுரைசெய்மாநகராளனருபூசுரன்" (திருவிளை. மாபாத. உ.) 2. முனிவர். (உ-ம்.) "பூசுரர்மகிழ்ச்சிபூப்ப" (கூர்மபு. பதிக. உங.)

பூசை—1. ஆராதனை. (உ-ம்.)"படித்தவருமறைப்படியேபூசைசெய்ய" (சிவரக. பசாசுமோச. எ.) 2. பூனை. (உ-ம்.) "இளர்மாடத்துள்ளும்பூசையழுத" (இராமா. நகர்நீங்கு. கoo.)

பூஞ்சணம்—பூஞ்சு, நூலாம்படையென்றும், ஒட்டடையென்றுங்கூறுவர்.

பூஞ்சல்—கண்மயங்குதல். (வழக்.)

பூஞ்சலாடுதல் — கண்ணெளிமயங்குதல். (வழக்.)

பூஞ்சற்கண்—மயங்கினகண். (வழக்.)

பூஞ்சாடுதல் — பூச்சியாடல்போற்காணல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பூஞ்சாந்து—பூசாந்திரப்பட்டை. (உ-ம்.) "சதபுட்பியும்வாலரியுரிபூஞ்சாந்தோடு" (தைல. தைலவ. ருகூ.)

பூஞ்சாரி—தைவேளை. (வைத்தியபரி.)

பூஞ்சான்—ஒருபுல். (வழக்குண்டுபோலும்.

பூஞ்சி—பூஞ்சு. (வழக்.)

பூஞ்சு—பூஞ்சணம். (வழக்.)

பூஞ்சுண்ணம்—பூந்தாது. (வைத்தியபரி.)

பூஞ்சை—ஓட்டடை. (வழக்.)

பூஞை—பூனை. (சூ. நிக. ங: உசு.)

பூட்கம்—கோட்டம். (மலையக.)

பூட்கை—1. மேற்கோள். (உ-ம்.) "ஓடாப்பூட்கையுறந்தையும்வறிதே" (சிறுபாண.அங.) 2. யாளி. 3. யானை. 4. வலி. (உ-ம்.) "ஓடாப்பூட்கைப்பிணிமுகம்வாழ்த்தி"(திருமுரு.உசஎ) (2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உச.) பிங்கல நிகண்டில் யானையாளியென்பர்.

பூட்சி — 1. உடல். (சூ. நிக. உ: அநி.) 2. பூணல். (சி-தொழிற்பெயர்விகுதி.)

பூட்டகம்—வீம்பு. (வழக்.

பூட்டங்கம்—வில்லங்கம். (வழக்.)

பூட்டல்—பூட்டுதல். (வழக்.)

பூட்டன்—பாட்டன் தகப்பன். (வழக்.)

பூட்டு — கதவுமுதலியவைபூட்டும் பூட்டு. (உ-ம்.)"நின்கைதொட்டுவிடுமுன்யாத்த-கொற்பூட்டுவிடுந்திறந்து"(திருவிளை.விருத்த.உஉ) 2. தந்திரம். 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 4. பிணிப்பு. (உ-ம்.) "கடும்பரிநெடுந்தேர்பூட்டுவிட்டு" (புறநா.கசக.) 5. பொருத்து. 6. வின்னாண். (சூ. நிக. எ: ச.)

பூட்டுதல் — 1. அடைத்தல். 2. அணிதல். (உ - ம்.) "அஞ்சுநமெழுதத்-தகிலுந்தனிவடம் பூட்டத்தகாள்"(திருக்கோ.கசுடு.) 3. நாணேற் றல். 4. பிணைத்தல். (1, 3, 4-வழக்.)

பூட்டுவிற்பொருள்கோள்— செய்யுட்கண் முதலினுமீற்றினுநிற்கு மொழிகடம்மூட்பொ ருணேக்குமுடையபொருள்கோள். (நன். பொ துப். சுசை. உரை.)

பூட்டை—1. இறைகூடை. (சி. சி. டு: அ. மறை.) 2. ஏற்றமரம். சிலவிடத்தில் (வழக் குண்டு. 3. காராம்பி. (சூ. நிக. எ: டுஅ.)

பூட்பராசன்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூடணம் — ஆபரணம். (உ - ம்.) "கன்ன மணிந்திடுபூடணவர்க்கங்கண்டசரம்" (சிவரக. தேவியிமயம். எ.)

பூடணை—உபசாரம். (வழக்.)

பூடரம் — சந்திரசோடசகலைகளிலொன்று. (வி-ணி. உசசு.)

பூடா–1. இரவிலேநிகழும் நான்காம்முகூர்த் தம். (விதாந. குணு. எகூ: உரை.) 2. ஒரு சூரியன்; இவன்: ஆறுயிரங்கிரணங்களையுடை யவன். (கூர்மபு. தக்கன்வேள். கூஅ. உரை.) பூடன்என்றும் பெயருண்டு. (அபிதாநசி.)

பூடிதம்—அலங்கரிப்பு. (வழக்.)

பூடு—1. உள்ளீப்பூடு. 2. புல்லு. 3. பூண்டு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.

பூண்—1. ஆபரணம். (உ - ம்.) "பூண்மலி கின்றபொலந்திருமார்ப" (பிர-காண். சோம வாரவி. கஎ.) 2. உலக்கைமுதலியவற்றிலிடும் பூண். 3. கவசம். (உ-ம்.) "பூணணிமார்பபோற் றி" (சிந். நாமக. உகுடு.) 4. தெரிநிலைவினைப் பகுதி.

பூண்கோள்கலம்—பீடிகை என்றபெயர். (சூ. நிக. எ: கூசு.)

பூண்டி—ஒரூர். (வழக்.)

பூண்டு—1. பூடு, புல்லுமுதலியன. (வழக்.) 2. வெள்ளைப்பூண்டு. (உ - ம்.) "இஞ்சி"பார். (தைல. தைலவ. கஅ.)

பூணல்—பூணுதல். (திருவிளை. மேருவைச். சக.)

பூணநூல்–உபவீதம். (உ - ம்.) "பூணநூன் மார்பும்" (திருவிளை. எல்லாம். கூ.)

பூணி—1. எருது. (சூ. நிக. கூ: சச.) 2. ஒருவகைப்பறவை. (சிந்தா.)

பூணின்கடைப்புணர்வு—கயில் என்றபெ யர். (பிங்கல. கஉ0அ.)

பூணுதல்–1. அணிதல். (உ-ம்.) "அவற்றை யெலாங்-காதலடங்காதமநத்துடனெடுத்துப் பூண்டு" (சிவரக. சுகமூநி. சு.) 2. அடைதல். (உ-ம்.) "உனைப்பூணுறுமாறு"(திருவாச.திருச் சத. சசை.) 3. பொருந்துதல். (உ-ம்.) "அம்பிகா பதிபாதத்தன்புபூண்டு" (சிவரக.சிவதன்மா. கூ.)

பூணூல்—உபவீதம். (சூ. நிக. எ: உகூ.)

பூத்தட்டுதல்-மெழுகைத்தகடாக்கல்.(வழக்.)

பூத்தல்–1. உண்டாதல். (உ-ம்.) "மீனவனு வகைபூத்து" (திருவிளை. மெய்க்கா. அ.) 2. சிருட்டித்தல். (உ-ம்.)"போதுறைகடவுண்மீட் லெகம்பூத்ததை" (கூர்மபு. தேவி. க.) 3. பூப் புண்டாதல். (உ - ம்.) "நீத்தபருவமோரைந்து நீக்கித்தனதுமனைக்கிழத்தி-பூத்துநீராடியநாட் டொட்டு" (கூர்மபு. வருணைச். உக.) 4. பொலி வுபெறுதல். (உ-ம்.)"பொருளற்றூர்பூப்பதொரு கால்" (வள். உசஅ.) 5. மலர்தல். (நன்னூ. உயிரீற்றுப். கசு. உரை.)

பூத்தானம்—அருமைபண்ணல். (வழக்.)

பூத்தீதி—நிலசம்பத்து. (வழக்.)

பூத்தியபாவம்—அடிமைத்திறம். (சி. சி. க: சுசை. சிவாக்)

பூத்தியன்—வேலைசெய்துகூலிபெறுபவன். சி. சி. க: சுசை. சிவாக்.)

பூத்திரணை–சணம்பு, மருள். (வழக்குண்டு.)

பூத்திரு—நாய்வேளை. (வைத்தியபரி.)

பூத்துப்பூத்தெனல்—இளைப்புக்குறிப்பு. (வழக்.)

பூதக்கண்ணுடி—சிறிதைப் பெரிதாகக்காட் டுங் கண்ணுடி. (வழக்.)

பூதக்குயம்—ஆலம்விழுது. (உ-ம்.) "பூதக் குயங்கள்வைவேய்பிரம்பாம்" (தைல. பாயிர. கூ)

பூதகம்—கமுகு. (வைத்தியபரி.)

பூதகம்பம்—கைப்பூ, ஆடுதின்னுப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

பூதகரப்பன்—பீநாறி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதகி—கிருட்டிணனை முலைப்பாலின் மூல மாய்விடமூட்டிக்கொல்லும்படி கஞ்சனுலேவப் பட்ட வோரலகை.

பூதகேசரி–வெட்பாலை. (வைத்தியமூ.அக.)

பூதகேசனி—சடாமாஞ்சில். (வைத்தியமூ. அக.)

பூதகேசி—காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.)

பூதசங்கை—ஒருயோகினி. (வி-ணி. உசக.)

பூதஞ்சேந்தனார்—இனியவைநாற்பது செய் தவர். (அபிதாநசி.)

பூதசதுக்கம்–தவவேடம்பூண்டு அநீதிசெய் வோரை யடித்துண்ணும் பூதநிற்குஞ்சதுக்கம். (சிலப்பதி.)

பூதசரீரம்–பௌதிகசரீரம், பஞ்சபூதசம்ந்த மானவுடம்பு. (சைவப்பி. கக.) நரகத்தையநுப விக்க ஆன்மாக்களெடுக்குஞ்சரீரம்.

பூதசாரசரீரம் — புரியட்டகத்திலே யுண் டான சுவர்க்கவநுபவத்திற்கானசரீரம்; இது: புண்ணியசன்மத்திற்கீடாகச் சுவர்க்க பலங் களைப் புசிக்கும்படி ஆன்மாக்களெடுப்பது (சை வப்பி. கக.) பூதசாரம்-பஞ்சபூதசத்து.

பூதசிருட்டி—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதசிருட்டி. (உ-ம்.) "இரண்டாஞ்சிருட்டிமிக-வோதுந்தன்மாத்தி ரையாகும்பூதசிருட்டியதிற்மூன்றும்" (கூர்ம பு. பலவகை. எ.)

பூதத்தாழ்வார்—ஓராழ்வார். (அபிதாநசி.)

பூதசுத்தி—ஆன்மசுத்தி; அஃதாவது: பூத சுத்தி, அந்தரியாகம், சமாதி என்னுமூன்றன் மேருகுதியாம். (சைவசமயநெறிவியல். நூ0உ-ஆவது குறளுரையிற் காண்க.) இவற்றின் விரிவைச் சிவபூசைவிதியிலறிக.

பூததாநியம்—எள். (வைத்தியபரி.)

பூததீர்த்தம்—பஞ்சதீர்த்தங்களு ளொன்று: அது: மணிக்கட்டிவெழியாகப் பூதங்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்யப்படும். (சைவச. பொது. சுசு. உரை.)

பூததேசி—வெண்ணெய்ச்சி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதநாசநம்–1.உருத்திராக்கம். (வழக்குண்டு போலும்.) 2. கடுகு. 3. சேங்கொட்டை. (வைத் தியபரிபா.)

பூதநாசரீரம் — பஞ்சபூதத்தாலாய தூலவு டம்பு. (உ-ம்.) "பூதநாசரீரம்போலுற்புரியட்ட ரூபந்தானே" (சி. சி. உ: சுசு.)

பூதநாசினி—பெருங்காயம். (உ-ம்.) "அரே ணுகம்"பார். (தைல. தைலவ. கசு.)

பூதநாடி — பசாசுபிடித்தவர்க்கியங்கு நாடி. (வழக்.)

பூதநாதன்— } சிவன். (உ-ம்.) "பூதநாதன்
பூதநாயகன்– } பொருவருந்தொண்டினுக் கு" (பெரியபு. திருமலே. கச.)

பூதநாயகி—உமை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பூதநிருத்தம்—ஒருகாலமுடக்கியாடல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூதநை–1. கடுக்காய்மரம். 2. சடாமாஞ்சில். 3. பூதனையென்னுமோரரக்கி. (உ-ம்.) "பூத னைதன்னுயிர்முலைபொழிபாலொடு போதர வுண்டபுயல்வண்ணா" (பாரத. பதினாறும். க.) (1, 2-வைத்தியநூல்களிலறிக.)

பூதப்பட்டை–பூதகரப்பான்பட்டை.(வைத் தியபரி.)

பூதப்பாண்டியன்—ஒருபாண்டியன். (அபி தாநசி.)

பூதப்பிரதிபந்தம் — ஆத்மதெரிசநமாகியு முன்னனுபவித்த விடயாநுபவத்தைச் சிந்தித் தல்.(வேதா-சூ. கசக.உரை.) 2. மோட்சாபேட் சையாற் சர்வசங்கப்பரித்தியாகம் பண்ணிக் குருவையடைந்து சிரவணாதிகளுஞ் செய்தாலும் முதல் நிரகத்தாச்சிரமத்திற் போகித்திருந்த வநாதி வஸ்துக்களு ரூபயெனவநாசிங்காராதி சற்குணங்களநுபவித்தமை சமஸ்காரபலத்தால் வந்துவந்து உனக்குச் சுகதுக்கத்தை அடிக்கடி கொடுத்துச்சிந்திப்பித்து ஆன்மாவைச்சாட்சாத் காரமாக வொட்டாதது. (வி-ணி. நிஅ.)

பூதபத்தினி—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பூதபரிணமசரீரம்—தூலசரீரம். (சி. சி. உ: சுஅ. மறை.)

பூதபலம்—பலா. (வைத்தியபரி.)

பூதபலி—பூதயாகம்; இது: ஐவகையாகத் தொன்று.

பூதபாலம்—நிவர்த்திகலையிற் பிருதிவி தத் துவத்திலிருக்கும் நூற்றெட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. உரை.)

பூதபுராணம் — சங்கமருவியவோர் நூல். (அபிதாநசி.)

பூதம்—1. ஆல். (வைத்தியபரி.) 2. இறந்த காலம். 3. உயிர். 4. ஐம்பூதம்.(உ-ம்.)"பெருமை பெறும்பூதங்களோந்தாகி" (சிவரக. சுகமூஙி. க.) 5. ஐவகையாகத்தொன்று. 6. ஒருதந்திரம்; இதிற்: பூதப்பிரேதப் பிசாசகளோட்டும் மருந்துகளும் மந்திரங்களுங்கூறப்படும். (சி-பி. கை. கடி.) 7. கழுகு. 8. கூந்தற்பனை. 9. சங்கு. 10. சடாமாஞ்சில். (தைலவ.) 11. சுத்தம். (உ-ம்.) "பூதநீர்க்கமண்டலம்பொழிந்தகாவிரி" (பெரியபு. நாட்டு. உ.) 12. தருப்பை. 13. நரக முதலியவாதைகளைப்புசிக்கும்படி பாவபலத்துக் கீடாக ஆன்மாக்களெடுக்குந்தநு. (சி. சி. உ: சுஎ. மறை.) 14. பரணி. (உ-ம்.) "பூதமதி யெலி" (விதாந. குணகுண. உசு.) 15. பூத கணம். (உ-ம்.) "துன்னியகுறுந்தாட்பூதம்" (கூர்மபு. பலவகை. சு.) (1, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ச.) (2, 10, 14-வைத்தியபரி.)

பூதமாதேவாம்போதரி–ஐம்பத்தோரு ருத்திரசத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி. உஎஎ.)

பூதமுசுட்டை—வட்டத்திருப்பி. (வைத்திய பரிபா.)

பூதயாகம் — பஞ்சயாகத்தொன்று. (வள். அஎ. பரி. குறிப்.)

பூதர்–1. இவர் பதினெண்கணத்தொருவர். (சூ. நிக. கஉ: ககசு.) 2. சீவர். பூதம்-உயிர்.

பூதரம்–1. பூமிதாங்கல். பூ-பூமி. தரம்-தாங்கல். 2. மலை. (உ-ம்.) "பூதரந்தனைச்சிறைதடிந்திடுபுரந்தரனே" (கந்தபு. சூரன்.)

பூதலத்தீரீ—துளசி. (வைத்தியபரி.)

பூதலம்—பூமி. (உ-ம்.) "அவளன்பைப்-பூதலத்திடைத்தெருட்டுவார்போல்" (தி ரு வி ளை. இரசவா. அ.)

பூதவசீசம்—பீநாறி. (வைத்தியபரி.)

பூதவம்—1. ஆல். 2. மருது. (1, 2-வைத்தியமூ. அக.)

பூதவாகம்—தான்றி. (வைத்தியபரி.)

பூதவாகன்—ஞாநேந்திரியதத்துவத்திருக்கும் பஞ்சபுவநபதிகளிலொருத்தன். (வி-ணி. உஎங.)

பூதவாசகம்–பெருந்தேக்கு.(வைத்தியபரி.)

பூதவாசம்—தான்றி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதவாதம்—ஒரு சமயம். (வழக்குண்டு.)

பூதவியற்பஞ்சவிஞ்சதி—எழுவகைப் பஞ்சவிஞ்சதிகளுளொன்று; அது: சுரோத்திராதியைந்து, வாக்காதியைந்து, விடயம்பத்து, அந்தக்கரணம் நான்கு, பகுதியொன்று என்னுமிருபத்தைந்துமாம். (த. நி. போ. கஅக.)

பூதவிருக்கம்–1. ஆல். 2. பீநாறி. 3. பெருவாகை.) (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூதவிருள்—உலகவிருள், புறவிருள்.(வழக்.)

பூதவீடு–பஞ்சபூதங்களாலாயதேகம்.(உ-ம்.) "ஒருபூதருமறியாத்தனிவீட்டிலுரையுணர்வற்றிருபூதவீட்டிலிராமல்" (கந்தரல. சடு.)

பூதவுப்பு—சத்தியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூதவேசி—பூதாவேசி.

பூதன்–1. இருக்கிறவன், உள்ளவள்.(உ-ம்.) "அட்டகுணபூதன்" (சி. சி. அ: கஉ. நிரம்.) 2. கடுக்காய். (வைத்தியமூ. அக.)

பூதனம்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

பூதனை–கஞ்சனேவலாற்கண்ணனைக் கொல்லவந்தவோரரக்கி. (அபிதாநசி.)

பூதாங்குசம்—பேய்மருட்டி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதாத்தீரீ—கீழ்க்காய்நெலலி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூதாதி—பூதம்முதற்காரணமாகவுடைய பிரபஞ்சம். (உ-ம்.) "பூதாதியீறுமுதலுந்தனையாக" (சிவஞாநபோ. வெண்பா. க.) 2. பூதாதியாங்காரம். (சித்தாந்தப்பிர.)

பூதாதிகம்—தமோகுணம்.(த நி.போ.ககங.)

பூதாதியகங்காரம்–தாமதகுணத்திக்கமாய்த் தோன்றுமகங்காரம். (கூர்ம பு. பிரகிரு. அ. உரை.)

பூதாநம்—பூமிதாநம். (உ-ம்.) "கோதாநம் பூதாநமொருகோடிபுரிந்துளோர்கள்" (சிவரக. தேவர்முறை. ககஉ.)

பூதாரி—பெருங்காயம். (வைத்தியபரி.)

பூதாவேசி—வெண்ணெஞ்சி. (வைத்தியபரிபா.)

பூதி—1. ஊன். (சூ. நிக. ஙு: சசு.) 2. கொடுமை. (சூ. நிக. அ: சுo.) 3. சுத்தம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 4 செல்வம். (உ-ம்.) "பூதியினைத்தான்கொடுக்கையாற்பூதியென்னும் பேரோதுவர்" (சைவச. பொது. உoங.) 5. துர்க்கந்தம். 6. நரகம். 7. நாய்வேளை. (வைத்தியபரி. 8. புழுகுசட்டம். (உ-ம்.) "இலவத்தோர் பூதியிருபதிற்றொன்பதும்" (தைல. தைலவ. சசு.) 9. புழுதி. (பிங்கல. சுகடு.) 10. பொன். (ஆசிரியநிக.) 11. மூடை. (பிங்கல. கூஅங.) 12. விபூதி. (உ-ம்.) "உடலிற்பூதிபூசி"(சிவரக. பசாசுமோசந. சு.) [தன்னைத்தரித்தவர்களுக்கு ஐசுவரியத்தைக்கொடுத்தலாற் பெற்றபெயர்.] (5, 6-பி. நிக. ஙுஅஅo.)

பூதிகந்தம்—கந்தகம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பூதிகம்–1. அகில் 2. ஆயில்மரம். 3. ஆயிற்பட்டை. (உ-ம்.) "அமுக்கிரி"பார். 4. ஒரு வாசனைப்புல். 5. சாதிக்காய். 6. நிலவேம்பு. 7. பூமி. (சூ. நிக. ஙு: அ.) (1, 2-தைல. தைலவ. சஉ.) (4, 5, 6-வைத்தியபரி.)

பூதிகாட்டம்—செம்புளிச்சை.(வைத்தியமூ. அக.)

பூதிகாதைலம்—ஒருவகைத்தைலம்; இது: ஆயிற்பட்டைமுதலியவற்றில் வடிக்கப்படுவது. (இதனிலக்கணம். தைல. தைலவ. சகஉ, சசலிற் காண்க.)

பூதிகாய்–ஆலமரப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பூதிசாரிசை—நாவி. (வைத்தியபரி.)

பூதிநி—ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உஙஅ.)

பூதிமம்—தூதுவளை. (வைத்தியபரி.)

பூதிமாநதம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரி.)

பூதிமம்–1. உடல். (பி-நிக. ககசு.) 2. பூமி. (ஆசிரிய நிக. ஙு: ஙு.)

பூதிவாகம்–வில்வமரம். (வைத்தியமூ.அக.)

பூதேசன்—சிவன். (உ-ம்.) "பாலோசநன்" பார்.

பூதேவர்—பார்ப்பார். (பாரத. கடவுள்வா.)

பூதேவி–திருமாலினிரண்டாமனைவி.(அபிதாநசி)

பூதை—அம்பு. (சூ. நிக. எ: ஙு.)

பூந்தட்டு—பூத்தட்டம், கோடிகம் என்று, (சூ. நிக. எ: ஙுடு-ஆங்கவியிற் கூறுவர்.)

பூந்தாது—1. கோங்கு. (வைத்தியமூ.அக.) 2. பூவிற்றுகள்.

பூந்தாழை—அன்னாசி. (பதார்த்த. அகராதி. முகம்.)

பூந்தி-1.புன்கு.2 பூவந்தி.(1,2-வைத்தியபரி.)

பூந்துணர்—1. புனமுருங்கை. (வைத்தியபரி.) 2. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) "இருப்பையின் பூந்துணர்" (அரிச்ச. நாட்டு. கஅ.)

பூந்தை–1. ஒரூர். 2. பூதனநந்தை. மரூஉ.

பூநாகம்–1. நாங்கூழ். (உ-ம்.) "வயிறதனிற் பூநாகந்தன்னைச்சார்ந்து". (அகத். குருநாடி. உகo.) 2. பூநீறு. (வைத்தியபரி.)

பூநாதம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூநிம்பம்—நிலவேம்பு. (வைத்தியமூ. அக.)

பூநிறம்—மாந்தளிர்க்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூநீபம்—நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

பூநீர் — 1. உவர்மண்ணிலெடுக்கும் நீர். 2. பனிநீர். 3. வண்ணனெடுக்கு முவர்மண். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூப்பகம்—பெண்குறி. (சூ. நிக. உ: அக.)

பூப்பட்டை — இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பூப்பநூத்தி—பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

பூப்பலகை—ஒரு மரம். (வழக்.)

பூப்பலா-ஒருவகைவிருக்கம். (த. நி. போ. ஙஙஉ.)

பூப்பு — 1. பூத்தல். (பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.) 2. மகளிர்சூதகம். (திரிகடு. கள.)

பூப்புடம் — 1. பூப்புடத்தைலம். (தைல. அநுபந்த.கடு.) 2. குழிப்புடம். (வைத்தியபரி.)

பூப்பேசல் — பரத்தையர் விவாகத்தொரு கருமம். (க-லி. சுசு. உரை.)

பூப்பேட்டி—மூழிவாய். (சூ. நிக. எ: நடு.)

பூபதம்—மரம். (வைத்தியபரி.)

பூபதி—1. அரசன். பூ-பூமி. பதி-தலைவன். 2. ஒரு குளிகை. (வைத்தியர்கள் பூபதிமாத்திரையென்பர்.) 3. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

பூபன்—அரசன். (உ-ம்.) "விராடபூபனுஞ் சதானிகனிருபனும்"(பாரத. படையெழுச்சி. ச.)

பூபாலர்—பூவைசியர். (பிங்கல. எஎஎ.)

பூபாலன்—1. அரசன். (சூ. நிக. உ: கஉ.) 2. வேளாளன், ஒருமைப்பாலில் வந்தபெயர்.

பூபாளம் — புருடராகத்தொன்று; இதன் மனைவிகள்: வேளாவளி, மலகரி, பௌளி, சாதி பிராமணசாதி. அதிதேவதை திருமால். (வி-ணி. உகக.)

பூம்பட்டு—பூத்தொழிலமைந்தபட்டு.(சிலப் பதி. ஊர்காண். அசு-ஆம் அடி உரை.)

பூம்பனை—ஆண்பனை. (வழக்.)

பூம்பாளை—இளம்பாளை. (வழக்.)

பூம்பிஞ்சு—இளம்பிஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

பூமகள்—1. இலக்குமி. 2. பூமிதேவி. பூ என்பதமலருக்கும் பூமிக்கும் பெயராதலாலிருவருக்கும் பெயராயிற்று.

பூமகன்—1. செவ்வாய். (உ-ம்.) "பூமகன் வாரத்தடன்வருபூராடம்" (விதாந.குணகுண. கூ.) 2. பிரமா. (உ-ம்.) "திருமலிபூமகளதியை வருமாமொருபரமிச்சிறியனேற்கு" (கொலை மறு. க.)

பூமகா—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

பூமண்டலம் — 1. பரதத்தின்பொது லக்கணங்களாகிய இருபது பேதங்களுளொன்று. (திருவிளை. கான்மாறி.) 2. பூமிவட்டம். (வழக்.)

பூமத்தை—ஒரு செடி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூமலி—மூலை. (வைத்தியபரி.)

பூமலேக்கிநம்—பூமலேசனம்— } 1. சங்கங்குப்பி. 2. ஞாழல். (1,2-வைத்தியபரி.)

பூமன்—1. செவ்வாய். 2. பிரமன். (1, 2-சூ. நிக. கக: மகரவெ. கடு.)

பூமாதளை — காயிலாமற் பூமாத்திரம்விடும் மாதளை. (வைத்தியபரி.)

பூமாது–1. இலக்குமி. 2. சரஸ்வதி. 3. பூமிதேவி. (உ-ம்.) "பூமாதினிதயகமலத்துவைகும் பொலிவானும்" (திருவா. நான்மணி.)

பூமாயி–ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி. உஙஅ.)

பூமாரி—வேம்பு. (தைத்தியபரி.)

பூமான்–புமான். (சூ. நிக. உ: நுஎ.)விகாரம்.

பூமி–1. தேசம். (உ-ம்.) "தங்கள்பூமியிலான போதொருவடிவமொத்ததுதானையே" (பாரத. அணிவகு. கசு.) 2. பூநீறு. (வைத்தியபரி.) 3. பூவுலகு.(உ-ம்.)"வேலைசூழ்தருபூமியின்பாரமாகியசுயோதனனியென்னுநூறுபசுப்படைத்து" (பாரத. சஞ்சய. கள.) இது பலவிதப்படுமென்பர். (அபிதாசி.)

பூமிக்கூர்மை—வெடியுப்பு.(வைத்தியபரி.)

பூமிகதம்பம்—நிலக்கடம்பு.(வைத்தியபரி.)

பூமிதநுவகம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரிபா.)

பூமிச்சநுக்கரை—சீந்திச்சருக்கரை.(வைத்தியபரி.)

பூமிச்சேநுக்கன்-உவர்மண்.(வைத்தியபரி.)

பூமிசாத்திரம் — பூமியைப்பற்றி விபரிக்கு நூல். (பூகோளநூல்.)

பூமிசைநடந்தோன்—1. அருகன். (சூ.நிக. க: க.) 2. புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

பூமிதானம் — பூதானம்; அஃது: உலகெலா மொருகுடைக்கீழாளுமரசன் பலாசு, வில்வம், அரசு, கருங்காலி, மூங்கிலென்னு மிம்மரங்களால் திக்குயானைதாங்குவதான மண்டப மமைத்து, நான்குவாயில்களோறும் மணிமாலை, தோரணம், தருப்பைதூக்கி, பன்னிரண்டங்குல உயரமும், எழுமுள நீளமுமுடையதாய் மூத்துவிளிம்பிற்றிண்ணைசெய்து, அதன்எண்டிசைகளினுங் குண்டம்வகுத்து, ஈசான இந்திரதிக்குகளினடுவே பிறை, தேர்ச்சக்கரம், கமலப்பூ என்பவற்றுளோர் வடிவிற் பிரதானகண்டஞ் சமைத்த ஒரு துலாம், அரைத்துலாம், காற்றுலாம் என்பவற்றுளோ ரளவுடைத்தாய்ப் பொன்னுற் சதுரமாகத்தகடுசெய்து ஏழ்தீவு, ஏழ்கடல், ஏழ்மலை, மேரு, நதி, நதங்கள், தருக்கள், தெய்வங்கள்யாவுஞ் சிற்பவிதியிற் சித்திரித்துச் சிவபெருமானுக்குப் பூசையியற்றிச் சுவர்ணபூமிக்குப் பஞ்சகௌவியங்களால் அபிடேகஞ்செய்து குண்டநடுவேயுள்ள தூலக் கண்ணைவத்துச்செய்யுந் தானமாம் (சிவராத். உற்பவ. கௌ. உரை.) இவ்வாறின்றி நன்செய், புன்செய்களைத் தானஞ்செய்தலென்றுங்கூறுவர்.

பூமிதேவி—நிலமாது. (வழக்.)

பூமிநடுக்கம்—பூமியதிர்ச்சி. (வழக்.)

பூமிநாதம்–இந்தப்பு. 2. காந்தம். 3. பூநீறு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பூமிநாயகம்—நாக்குப்பூச்சி.(வைத்தியபரி.)

பூமிநாயகன்—1. காஸ்மீரபடிகம். 2. நிலவேம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூமிபரீட்சை — கலைஞான மறுபத்துநான்கினொன்று. (அபிதானசி.)

பூமிபிசாசம்—பனை. (வைத்தியபரி.)

பூமிவிளா — நிலவிளா. (வைத்தியபரி.)

பூமிவேர்–பூநாகம். (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

பூமின் — 1. இலக்குமி. (சூ. நிக. க: சுசு.) 2. பூமிதேவி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூயாரி—வேம்பு. வைத்தியபரி.)

பூரணகம் — பொற்சிகைப்பறவை. (வழக் குண்டுபோலும்.)

பூரணபாத்திரம்—ஓரளவை; அஃது: இருநூற்றைம்பத்தாறு கைபிடிகொண்டது.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூரணம்—நிறைதல். (சூ. நிக. எ: கரு.)

பூரணமிருதம்—சந்திரனதுசோடசகலைகளிலொன்று. (வி-ணி. உசசு.)

பூரணிமை—பூரணை. (வழக்.)

பூர்த்தி—1. நிறைவு. (வழக்.) 2. வரம்பிலின்பமுடைமை; அஃது: இறைவனென்குணங்களிலொன்று. (வள். க-ம் அதி. க.)

பூர்த்தியன்—வேலைசெய்த கூலிபெறுகிறவன். (சி. சி. க: சுசு. சிவா.)

பூர்ப்பியம்—பழங்கதை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பூர்வகட்சியநுமானம் — போதுநாற்றத்தாலறிதல். (சி. சி. அளவை. கஉ.)

பூர்வகாத்திரம்–தலை. (சிந்தா. காந். ஙகங. உரை.)

பூர்வசம் — முன்பிறந்தது. 2. மூத்தது. 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூர்வசர்—முன்னோர். (வழக்.)

பூர்வசைவர்—தீட்சாகருமத்தாலே மோட்சமடையலாமென்று சாதிக்குஞ்சைவர். (சி. சி. அ: உள. சிவாக்.)

பூர்வதானம்—முந்தினது. (உ - ம்.) "ஒருத்தனுக்கு அதிகபலமும் ஒருத்தனுக்கு அற்பபலமுமாயிருப்பதற்கும் பூர்வதானகிரமமே காரணம்" (சி. சி. உ. ஙக. சிவாக்.)

பூர்வபட்சம்—1. பிறர்கூறும்பக்கம். (சி. சி. க. ஙக. சிவாக்.) 2. விரோதபட்சத்தானது கூற்று.

பூர்வம்–1. கிழக்கு. 2. முதுமை. 3. முன்பு. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உரு.)

பூர்வமீமாஞ்சகர்—இயற்கையாதி கன்மங்களிலே மோட்சமடையலாமென்று சொல்லுகிற மதஸ்தன்.

பூர்வமீமாஞ்சம்—மீமாஞ்சம் இருவகையுள் முந்தியது கன்மபாகத்தைக்கூறுவது.

பூர்வாகமம் — ஒரு அருகநூல். (உ - ம்.) "அங்காகமம்"பார்.

பூர்வீகம்—பழமை. (வழக்.)

பூர்வீகன்—பழையோன். (வழக்.)

பூர்வோத்தரவிரோதம் — முன்சொன்னதற்குப் பின்சொன்னது விரோதமாயிருத்தல்.

பூரகம்—1. பூரித்தல். (வழக்.) 2. மத்தங்காய்ப்புல். (வைத்தியபரி.) 3. வெளிக்காற்றையுள்ளேபூரித்தம். (சி-லி. யோக. சூ. உரை.)

பூரட்டாதி–ஒருநட்சத்திரம். (சூ.நிக.க:எஅ.)

பூரணசாத்திரம்–
பூரணசூத்திரம்—
பூரணநூல்—
} அகத்தியர்செய்த வொருநூல். (வைத்தியம்.)

பூரணபாத்திரம் — இருநூற்றைம்பத்தாறு சிறங்கையரிசிகொண்டபாத்திரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பூரணம்—1. எல்லாம். 2. நிறைவு. (சூ. நிக. அ: கரு.) 3. பெருக்கம். (1, 3-வழக்.)

பூரணமி—பூரணை. (வழக்.)

பூரணமை—பெளர்ணமை. (வழக்.)

பூரணலேகியம்—ஒருவகைலேகியம்.

பூரணன்—1. அரன். (உ-ம்.) "பூரணன்றிரு முன்னர்" (சிவரக. மேரு. உ0.) 2. அருகன். (உ-ம்.)"புங்கவன்" பார். 3. மூர்த்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பூரணாதீ — ஓமச்சடங்கை நிறைவேற்றுங் கடைசியாகுதி. (உ - ம்.) "பொங்குமாகுதிகள் செய்தார்பூரணாகுதிபூரித்தார்" (சிவரக. நைமி சா. சரு.)

பூரணாதியுப்பு—யாகவுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூரணாதிலேகியம்—பூரணலேகியம்.

பூரணி–1. இலவமரம். 2. நிறைவுள்ளவன். (வழக்.) 3. பஞ்சசத்திகளிலொன்று. (சி. சி. க: ருசு.ஞாபப்.) 4. லவங்கம். (1,4-வைத்தியபரி.)

பூரணை—1. ஐந்தாம் பத்தாம் பதினைந்தாந் திதிகள்வரும் பக்கங்கள். (வருஷாதிநூல்.) 2. ஐயன்றேவிகளிலொருத்தி. (உ-ம்.) "புட்கலை" பார். 3. பௌர்ணை. (சூ. நிக. க: அசு.) 4. நிறைவு. (உ - ம்.) "பூரணையாற்பதினுற்கயிற் றொக்கப்புவனமெலாம் - நீரணைமாருதந்தாங்கிய தொக்கும்" (திருநூற். கூக.)

பூரணைகேழ்வன்–ஐயன். (சூ. நிக. க: உஅ.)

பூரணைதரி–ஐம்பத்தோரு ருத்திரசத்திகளி லொருத்தி. (வி-ணி. உஎஎ.)

பூரத்திரயம்—பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி. (விதாந. குணகுண. கஙு. உரை.)

பூரதிகாரம்—சினக்காரம். (வைத்தியபரி.)

பூரபதி–பச்சைக்கருப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பூரம்—1. ஒருநாள். (சூ. நிக. க: எ0.) 2. ஒரு மருந்து. 3. கருப்பூரம். 4. நீர்க்குண்டி. 5. பச்சைக்கருப்பூரம். (தைல. தைலவ. சசு.) 6. பூரணம். (வழக்.) 7. பூரான் (4, 7-வைத்தியபரி.)(2,3-வைத்தியநூலிலறிக.)இரசகர்ப்பூரத்திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

பூராகநி—சரச்சுவதி. (திவாகரத்திலறிக.)

பூராவுப்பு—சத்தியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பூராடம்–ஒரு நட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எசு.)

பூராயம்—1. ஆராய்வு. (வழக்.) அந்தரங்க மெனவுங்கூறுவர். 2. விசித்திரம். (உ - ம்.) "பூராயமாகவுமீமற்றொன்றைவிரித்துப் புலம்பாதே" (தாயு. நினைவொன்று. ரு.)

பூரான் — 1. ஒரு விஷசெந்து. 2. பனங் கொட்டைமுதலியவற்றினுட் பருப்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூரி—1. ஒரு பணிகாரம். 2. ஓரிசை. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நாணி (சூ.நிக.எ:ச.) 5. பொன். (வைத்தியபரி.) (1, 2-வழக்.)

பூரிகல்யாணி— } ஓரிராகம். (வழக்.)
பூரிகலியாணி– }

பூரிகா—அகில். (வைத்தியபரி.)

பூரிகை–1. அப்பவருக்கம்.(பிங்கல. கஙஎ.) 2. ஊதிடும்பூரிகை. (உ - ம்.) "தபலை"பார். 3. நொலையல். (பிங்கல. கஙகசு.)

பூரிகோடித்தல்—பூரிதாநஞ்செய்தல்.(பால பாட. நிருபா.) பூரி-பொன்.

பூரித்தல் —1. உவத்தல். (உ-ம்.) "புனிதமா மிதுவென்றுளம்பூரித்தாள்" (சிவரக. தேவி நாட். கசு.) 2. நிரப்புதல். (உ-ம்.) "பூரணாகுதி" பார். 3. நிறைத்தல். (உ-ம்.)"பிராணவாயுவைக் கும்பித்தும் இரேசித்தும் பூரித்தும் தன்வசம் பண்ணிக்கொண்டு" (சி. சி. கூ: ச. சிவாக்.) 4. பருத்தல். (உ-ம்.) "பூரித்ததாச்சுமையாற்றகி லாள்பொறையுற்றவருந்தியிருந்தனளோ" (சிவரக. கணபதிவந்தனை. எ.)

பூரிதம்— } 1. பூரணம். 2. மிகுகளிப்பு. 3.
பூரிப்பு– } மிகுதி. (1, 2, 3 வழக்.)

பூரிமம் — சாந்திட்டதொட்டி (மதுரைக். கஎ. உரை.)

பூரிமாயன்—நரி. (சூ. நிக. கூ: உச.)

பூரியம் — 1. அரசர்வீதி. (பி. நிக. சுசசு.) 2. அரசரிருக்கை. (பிங்கல சுருஙூ.) 3. ஊர். (சூ. நிக. நி: ஙச.) 4. பாரார்த்தம் பத்துக் கொண்டது. (பிங்கல. உஉஅ0.)

பூரியர்—கீழோர். (உ-ம்) "பூரியரெண்ணி யாங்கே" (திருவிளை. மாயப். உக.)

பூரியன்—கீழ்மகன். (உ-ம்.) "புன்றொழில் படைத்துடையபூரியனுணர்ந்தே" (கந்தபு. அவைபுகு. கடுo.)

பூரு–1. குருகுலத்தரசரிலொருவன். (பாரத. குருகுல. உ0.) 2. புருவம் (உ - ம்.) "யோகத் துறுமுணர்வாலேஎத்தினைவிழிபூருவினிடை யேசெருகிடவே" (சிவரக. நைமிச. ஙஙு)

பூருகம்—மரம். (சூ. நிக. ச: சச.)

பூருண்டி — 1. மல்லிகை. (சூ. நிக. ச: சு.) 2 வேலிப்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

பூருது—பூரிறு. (தைல. தைலவ. கஙநி.)

பூருவகாட்சியநுமானம்–நாற்றமுதலிய ஏது பற்றிப்போதமுதலிய காட்சிப்புலனுதற்குரிய பொருளை யுயிரினுணர்வுதெரிவது. (சி. சி. அளவை. கஉ. சிவஞா.)

பூருவசநன்—தலைமகன். (வழக்.)

பூருவசன்—சேட்டபுத்திரன். (வழக்.)

பூருவஞானம் — முன்னனுபவத்தையறியு மறிவு. (வழக்.)

பூருவதுவந்தம்–ஊழ்வினைப்பயன். (வழக்.)

பூருவதோந்தம்—பூருவதுவந்தம். (வழக்.)

பூருவநியாயோத்தரம் – முன்னேயிவனிந்த விவகாரவிடயத்தில் நியாயத்தானத்தில் விவகார

வழியாக எண்ணல் வெல்லப்பட்டானென்று சொல்லுதல். (மிருச. கo.)

பூர்வபக்கம் — பூர்வபட்சம், வளர்பிறைப் பக்கம். (வழக்.)

பூருவபர்தநி —பூரம். (வைத்தியபரி.)

பூருவம்–1. ஆதி. (உ-ம்.) "பூருவந்தனிலுன் முகன்புனலேயும்படைத்து"(விருத்தா.கிரி.கஉ) 2. கிழக்கு. (உ-ம்.) "பச்சிமத்தடைந்தபரிதிபூருவத்திற்பருப்பதத்துதித்திடுமளவு" (சிவரா. உற்பவ. உசு.) 3. பழமை 4. முதன்மை 5. முதிர்ச்சி. (தைல.தைலவ.) 6. முன்பு. (சூ.நிக. கக: ரகரவெ. உங) (3, 4-வழக்.)

பூருவமீமாஞ்சை — சைமினிசூத்திரரூபத்தால் துவாதச அத்தியாயமாய்த் தர்மார்த்தப்பிரதிபாதகமாய் லோகவேதாதிகாரண மெண்பது முதலான சகஸ்திரநியாயத்தாற் சொல்லப்பட்டிருப்பது. (த. நி. போ. கஎ.)

பூருவாசாடம்—பூராடம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பூருவாண்ணம்—பூருவாண்ணியம்.

பூருவாண்ணியம்—மூன்னேரம்.

பூருவாப்பியாசம்—பழையவழக்கம்.(வழக்.)

பூருவாபரம்—முன்பின். (வழக்.)

பூருவீகம்–1. ஆதி 2. பழமை. (1,2-வழக்.)

பூரை–1. ஒன்றுமில்லாமை. (உ-ம்.) "அமரரிதுபூரையதிசயமென்றுள்பாடவரவேணும்" (திருப்பு.டுo.ங.)2.பூரணம்.(சௌந்தரிய.டுசு.)

பூரைபூரை — போதும்போதும். (உ-ம்.) "பூரைபூரையென்றிருகையாலணைத்தபுத்தேளிர்" (அரிச்ச. மீட்சி. கசு.)

பூல்—புல்லாந்தி. (தைல. தைலவ. கஙடு.) 2. பூலா. (வைத்தியமூ. அக.)

பூலத்தி—மருதமரம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூலதை — 1. நாங்கூழ். 2. படர்கொடி. 3. பூநாகம். (தைல. தைலவ. எச.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூலா—1. ஒரு செடி; அது: நீர்ப்பூலா, பவளப்பூலா, மூட்பூலா, வறட்பூலாவெனப் பலதிறப்படும். (வைத்தியபரி.) 2. பெருங்கிச்சிலிக்கிழங்கு. (தைல.தைலவ.சசு.) (உ-ம்.)"சாந்து" பார்.

பூலாங்கிழங்கு — பெருங்கிச்சிலிக்கிழங்கு. (உ-ம்.) "அசிதளம்"பார். (தைல. தைலவ. சு.)

பூலாசம் — புல்லாந்தி. (தைல. தைலவ. கஙச.)

பூலித்தகடு — மணியழுத்தவைக்குந் தகடு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பூலித்தல்–புளகித்தல். (உ-ம்.) "பூலித்தகங்குழைந்தபொன்னூசலாடாமோ" (திருவாச. திருப்பொன். அ.)

பூலை—கிச்சிலிக்கிழங்கு. (தைல. தைலவ. கஙடு.)

பூலோகம்—பூமி; இது: மேலேழுலகினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எo.)

பூவண்டம்— } வெங்காயம். (வைத்திய
பூவண்டமயிர்– } பரிபா.)

பூவணம் — ஒரு தலம். (திருவாச. கீர்த்தி. டுo.)

பூவந்தம்—நிலவாகை. (வைத்தியபரி.)

பூவந்தவம்–நிலாவிரை. (வைத்தியமூ.அக.)

பூவந்தி—1. ஒரு மருந்து. 2. நொய்க்கொட்டான். 3. புன்குமரம். 4. பொன்னங்காய்மரம். 5. ஓர் ஊர். 6. ஒரு தின்பண்டம். (5, 6-வழக்.) (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பூவர்–பூ. (உ-ம்.) "பூவர்சோலைபுகுவலென்றெண்ணினுன்" (சிந்தா. பதுமை. கசுங.)

பூவரசு—ஒரு மரம். (தைல.தைலவ.கஙடு.)

பூவல்—1. சிவப்பு. (சூ. நிக. அ: உo.) 2. செம்மண். (சிலப்.) 3. செம்மணல். (உ-ம்.) "தருமணற்றுழப்பெய்தில்பூவலூட்டி" (கலி. ககச.)

பூவலம்–ஒரு தலம். (உ-ம்.) "பூவலமதனிற் பொலிந்தினிதருளி" (திருவாச. கீர்த்தி. டுசு.)

பூவலயம்—பூமண்டலம். (உ-ம்.)"பூவலயம் பூமலைதகவானூர்பொழிவற்றூர்" (கோயிற்பு. நடராச. ஙஙக.)

பூவழலை—பூநீறு. (வைத்தியபரி.)

பூவள்ளம் — 1. சங்கக்கிண்ணம். 2. மண்கிண்ணம். (1, 2-தைல. பாயிர. சஅ.)

பூவன்பழம் — நெய்க்கொட்டான் பழம். (வைத்தியபரி.)

பூவன்வாழை—ஒரு வாழை. (சோழதேச வழக்.) (வைத்தியபரி.)

பூவாணம்—ஒருவிதவாணம். (வழக்.)

பூவாதிகாரம்—சீனக்காரம்.(வைத்தியபரி.)

பூவாமற்காயிக்குமரம் — ஆல் முதலியன. (சூ. நிக. ச: டுஉ.)

பூவாவஞ்சி—கருவூர். (உ-ம்.) "பூவாவஞ்சியுந்தருகுவன்" (புறநா. ஙஉ.)

பூவாளி—1. மன்மதன். (சூ. நிக. க: உடு.) 2. மன்மதன்பாணம். (வழக்.)

பூவிந்து—1. அப்பிரகம். 2. வீரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூவிந்துநாதம்–அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

பூவிரட்டை—இரட்டைவடிவானபூ.(உ-ம்.) "இலையிரட்டை"பார்.

பூவிரணம்—ஆண்குறிமலரின்புண். (உ-ம்.) "பூவிரணம்போக்கிவிடும்" (பதார்த்தகுண.)

பூவில் — மன்மதன்வில் மூன்றிலொன்று; அஃது: இருப்புவில், கருப்புவில், பூவில் முறையே இராக்கதருக்கும், மனிதருக்கும், தேவருக்கும் எய்யும் வில்லாம். (கந்தபுரா.காமதக.சுஉ.) (பிங்கல. தெய்வப். சு.)

பூவிலைமடந்தையர் — பரிசங்கொள்வார். (உ-ம்.) "பூவிலைமடந்தையரேவற்சிலதியர்" (சிலப். இந்திரவிள. ருக.)

பூவிளம்—கற்பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பூவினன்—பிரமா. (உ-ம்.) "பூவினன்குடிலயம்பொருட்குமாலுற" (கந்தபு. கடவுள்.)

பூவேர்—பூநாகம். (தைல. தைலவ. எங.)

பூவை—1. காயாமரம். (உ-ம்.) "பொய்ம்மைக் கந்தரும்பாசம்போலமர்ந்தனபூவை" (திருவாத. திருப்பெரு. ககூ.) 2. நாகணவாய்ப்புள். (உ-ம்.) "பூவைகாள்செங்கட்புறவங்காளாலோலம்" (கந்தபு. வள். ருசை.) 3. பெண். (வாண. ருசை.) [ஆகுபெயர்.]

பூவைசியர்—ஒருவகை வைசியர். (பிங்கல. எஎஅ.)

பூவைநிலை—மாயவன் திருவுருவோடு வமித்துக்காட்டிடத்தலருங்காயாம் பூவைப்புகழ்ந்தது. (புறப். அசு. பக்.)

பூவோடு — தொட்டிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

பூழ்—1. காடை. (உ-ம்.) "பூழ்வேகமொடு பறந்துவிரைந்தவே" (அரிச்ச. வஞ்சு. ஙகூ.) 2. காஞங்கோழி. (வைத்தியபரி.)

பூழ்க்கரம்—கோட்டம். (வைத்தியமூ. அக.)

பூழ்த்தி—1. கொடுமை. 2. தசை. 3. நுண்பொடி. (1, 2, 3-பிங்கல. ஙஅஅரு.)

பூழான் — 1. கவுதாரி. 2. காஞங்கோழி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பூழி—1. கொடுந்தமிழ்நாட்டிலொன்று. (நன்னூ. பெயரிய. கசு. உரை.) 2. சேறு. (பிங்கல. சுoசு.) 3. புழுதி. (உ-ம்.) "பூதவெள்ளமங்கேகலோடும்விரிந்தெழுபூழிமாலை" (கந்தபு. ஏமகூட. உஉ.) 4. விபூதி. (உ-ம்.) பூழியார் மேனிப்புராரிசிறுவன்றோரில்" (கந்தபு. இரணியன்பு. கஙூ.)

பூழிநாடு—கள்ளிக்கோடு என்பர். (அபிதான சிந்தாம.)

பூழியபலம்—பூசனி. (மலையக.)

பூழியன்-பாண்டியன்.(உ-ம்.)'மறுக்கம்விலை க்குமேயிகல்பூழியன்' (திருவிளை.விடையி.ககூ.)

பூழில்—1. அகிற்கட்டை. (தைல. தைலவ. கூசு. 2. பூமி. (சூ. நிக. கக: தகரவெ. உo.)

பூழை—துவாரம். (உ-ம்.) "பூழைத்தலை (திருமறைக்காட்டுத்தேவாரம்.)

பூளம்—பூவரசு. (வைத்தியபரி.)

பூளை—1. இலவம்பஞ்சு. (வைத்தியபரி.) 2. ஒரு செடி. (உ-ம்.) "பூளைநறைவீபோல்" (திருவிளை. மாயப். எ.) 3. மலைக்கணவாய். (பிங்கல. ஙஅஅசு.)

பூனை—1. இலவம்பிசின். 2. இற்புலி. (வழக்.) 3. காஞ்சொறி. 4. சிறுகாஞ்சொறி.(2, 3, 4 வைத்தியபரி.)

பூனைக்கூச்சி—ஒரு செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூனைக்கண்—புருடராகமணி. (உ-ம்.) வந்தழிக்காண்க.

பூனைக்கழற்சி—ஒரு செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூனைக்காஞ்சொறி—ஒரு காஞ்சொறி. (வைத்தியமூ. அக.)

பூனைக்காய்வேளை — ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

பூனைக்காலி — சிறுபூனைக்காலி. (தைல. தைலவ. கஙறு.)

பூனைக்கீரை—ஒரு கீரை. (வைத்தியபரி.)

பூனைத்திசை—தென்கிழக்கு.(வைத்தியபரி.)

பூனைப்பகவன்முள்—எலிமுள்ளு. (வைத்தியபரி.)

பூனைப்பிடுக்கன்—ஒருசெடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

பூனைமடி-ஒருபூண்டு.(வழக்குண்டுபோலும்.)

பூனைமயிர் — 1. பூனைக்கழற்சி. (வைத்தியபரி.) வெண்மயிர். (வழக்.)

பூனைழலி—குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.)

பூனைவணங்கி — 1. குப்பைமேனி. 2. நாயுருவி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெ.

பெகிலம்—அநேகம். (உ-ம்.) "அம்பு-பெகிலந்தொடுத்து" (பாரத. கள-ஆம்போர். எங.)

பெங்து-கள்ளிஞேர்பேதம். (வைத்தியபரி.)

பெட்டக்கது—விரும்பத்தக்கது. (உ-ம்.) "பெரும்பொருளாற்பெட்டக்கதாகி" (வள். எகூஉ.)

பெட்டகத்துத்தி—ஒரு தத்தி. (வழக்.)

பெட்டகம்—பெட்டி. (வழக்.)

பெட்டல்—விரும்பல். (உ-ம்.) "பேஎயாயமொடுபெட்டாங்குவழங்கும்" (புறநா. உஙஅ.)

பெட்டவாயில்பேற்றிரவுவலியுறுத்தல்—விரும்பப்பட்ட பாங்கியைத் தூதாகப்பெற்றக் குறையிரத்தலை வலியுறுத்திக்கூறல்.(வாணன். சுகூ. மூகம்.)

பேட்டாங்த-விரும்பியபடி.(உ-ம்.)"நன்னுதலாள்-பெட்டாங்கொழுகுபவர்" (வள். கூஅ.)

பேட்டார்—சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: நுஉ.)

பேட்டி—1. கூடை. (வழக்.) 2. பேழை. (உ-ம்.) "புரையிறவிலோரயுதம்பூட்பெட்டியொருநூறுபொருவில்சேதா" (சேதுபு. அக்தியதீர். சசு.)

பேட்டிக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்.)

பேட்டு—பொய். (சூ. நிக. கo: சு.)

பேட்டை—1. ஒட்டகம், கழுதை, குதிரை, சிங்கம், மரை யிவற்றின் பெண். (சூ. நிக. கு: கநு.) 2. பறவைப்பெண். (சூ. நிக. கு: சுஎ.) 3. பெண்பொது. (வழக்.)

பேட்டைக்கண்ணன்-சிறுகண்ணுள்ளவன். (வழக்.)

பேட்டையன்—1. அலி. 2. ஆண்மையற்றவன். (1, 2-வழக்.)

பேட்ப—மிக. (சிந்தா.)

பேட்பு-1. அன்பு. 2. பெருமை. 3. பேணுதல். (உ-ம்.) "பெட்பின்றீதல்யாம்வேண்டலமே" (புறநா. உoநு.) 4. விருப்பம். (உ-ம்.) "பெட்புறுமாரிமேகம்வரம்பிலவர்தெனத் தேரின்சேரைதிரண்டன" (இராமா. கரன்வதை. உச.) (1, 2-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உசு.)

பேடை—1. பறவைப்பெண். (உ-ம்.) "ஆவியன்னபெடைகளுமன்றிலும்" (அரிச்சபு. நாட்டு. உஉ.) 2. பெண்யானை. (உ-ம்.) "பெடைநடைமடவீர்" (அரிச்சபு. சூழ்வினை. கநு.)

பேண்-1. கற்றுழை. (உ-ம்.) "பெண்காணிதுவர்வீழிமடிவல்லியை" (தைல. தைலவ. கஉநு.) 2. தெரிவை. (உ-ம்.) "வரைமார்பிற் பெண்மகிழ்ந்தபிரமாபுரமேவிய"(தேவார.பிரமபுர. ச. சம்பந்த.) 3. பெண்டன்மை. (உ-ம்.) "பெண்ணன்றுரைத்தமைக்காயினன்னது உங்" (கலி. கூஎ.) 4. மனைவி. (புறநா.) 5. விலங்கின்பெண். மரபுண்டு.

பேண்கநு—சுரோணிதம். (வழக்.)

பேண்கலை—வண்ணத்திரேர்பகுதி. (வழக்.)

பேண்தமைஞ்சான்—சாம்பிராணி. (வைத்தியபரி.)

பேண்தாங்த—மந்தி. (பிங்கல. உநுoஎ.)

பேண்தறி — யோனி. பகம் என்று பெயர். (சூ. நிக. உ: அக.)

பேண்சாதி—மனைவி. (வழக்.)

பேண்டகன்—அலி. (சூ. நிக. உ: சகு.)

பேண்டகை-பெண்டன்மை; அவை: நாணமட மச்சம் பயிர்ப்பெனுங்குணங்கள். (வள். காமதி. கூ.)

பேண்டாட்டி-1. பெண், ஒருபொருட்பன்மொழியாய் வழக்கில்வருகின்றது. 2. மனையாட்டி. (வழக்.)

பேண்டிர்—1. பாரித்தாசம்; அஃது: உதயத்திற்கேழாநிடம். (விதாந. மா.) 2. பெண்கள். (உ-ம்.)"பெண்டிரும்பிணியுடையோரும்" (புறநா. கூ.)

பேண்டுகம்—கழற்சி. (மலையக.)

பேண்டு — பெண். (வழக்.) 2. மனைவி. (மணிமேக.)

பேண்ணுமை—துளியென்றுபெயர். (பிங்கல. உசுகூகு.)

பேண்ணன்—ஆண்மையற்றவன். (வழக்.)

பேண்ணுகடம்—ஒரு சிவதலம். (தேவார.)

பேண்ணுய்—முடிவல். (சூ. நிக. கு: உநு.)

பேண்ணுள் — பெண்நட்சத்திரம். உள்ளமுடையானிலறிக.)

பேண்ணெழத்து-நெட்டெழுத்து. (உ-ம்.) "இயைந்தநெடிலெல்லாம்பெண்ணுரும்" (வெண்பாப்பாட்டியலிலறிக.)

பேண்ணை—1. அநுடாள். (உ-ம்.) "புந்தி" பார். 2. ஓராறு; இது: நடொட்டிலுள்ளது. (பெரியபு. திருநாவு. கு.) 3. நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.) 4. பனைமரம். (உ-ம்.) "செங்கோட்பெண்ணைப்பழந்தொடமுயலும்" (புறநா.சுக.)

பேண்ணைச்சிறப்பிக்தும்பெயர்- நங்கை. (சூ. நிக. உ: நுஎ.)

பேண்பனை —காய்ப்பனை. (வைத்தியபரி.)

பேண்பால் — ஸ்திரீலிங்கம்; இஃது: ஐம் பாலினொன்று. (திரிகடு. நுநு.)

பேண்பாற்பிள்ளைக்கவி — காப்புப்பருவமுதற்பத்துப்பருவமும் விருத்தப்பாவாற்பெண்குழவியைக் கேட்பிப்பதாகக் கூறுவது. (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழிற் காண்க.)

பேண்போகம்-ஸ்திரீபோகம்; இது: அட்டபோகத்தொன்று. (வழக்.)

பேண்மயம்—பெண்டன்மை. (சிந்தா.)

பேண்மயிர்—அளகம். (சூ. நிக. உ: கoo.)

பேண்மரம்—புறவயிரமுள்ளமரம். (வைத்தியபரிபா.)

பேண்மை-பெண்டன்மை. (உ-ம்.) "பெண்மையுமழகும்பிறழாமனத்திண்மையும்" (இராமா. நிந்தனை. கூகு.) [கட்புலனுய அமைதித்தன்மையென்பர். நச்சினர்க்கினியர்.]

பேண்மைச்சினைப்பெயர் — பெண்பான்முப்பகுதிக்கும் பொதுவானவுறுப்பாலுய பெயர். (உ-ம்.) "முடத்தி"என்பதிற்போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்மைசீசினேழுத்தற்பெயர்–பெண்பான் மூப்பகுதிக்கும் பொதுவானவுறுப்புமுதற் பொருட்பெயர். (உ - ம்.) "மூடக்கொற்றி" என்றுற் போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்மைமுதற்பெயர்— பெண்பான் மூப்பகுதிக்கும் பொதுவான முதற்பொருட்பெயர் (உ-ம்.) "கொற்றி"என்பதிற்போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்மைமுறைப்பெயர் — முறையைக் காட்டிவரும் பெண்பெயர். (உ-ம்.) "தாய்"என் பதிற்போல. (நன். பெயரி. உசு. உரை.)

பெண்யானை—பிடி. (பிங்கல. உசகரு.)

பெண்வகைநாலு—பெண்வகுப்புநான்கு; அது: பதுமினி, சித்தினி, சங்கினி, அத்தினி, (உ - ம்.) "பதுமினிசித்தினிபகர்ந்தசங்கினி - யித முறுமத்தினியென்னுநால்வருள்'(கொக்கோகம்)

பெண்வண்டு—தேன். (சூ. நிக. கூ: சுரு.)

பெத்தகாலம்–பந்தகாலம். பெத்தம்-பந்தம்.

பெத்ததசை—ஆன்மா பாசத்திற்குட்பட்டி ருக்குங் காலம்.

பெத்தம்–பாசத்தோடுகட்டுப்பட்டு நிற்கை. (சி. பி. கை.)

பெத்தமாதல்—பாசத்திற்கட்டுப்படுதல் (சி. சி. உ: ருஎ. ஞானப்.)

பெத்தழலம்–சிறுவழுதலை. (வைத்தியபரி.)

பெத்தர்—பாசபந்தர்.

பெத்தல்—பெருங்குரும்பை. (மலையக.)

பெத்தாவத்தை — பெத்தநிலை. (சி. சி. சு: அ. ஞானப்.)

பெத்தி—கறிமுள்ளி. (மலையக.)

பெதரிக்களம்—எட்டி. (வைத்தியபரி.)

பெதரிகாளம்—காஞ்சிரை (மலையக.)

பெதிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

பெதும்பை–பதினேழுவயதிற்பெண். (சூ. நிக. உ: ருஅ.)

பெந்தம்—பந்தம். (வழக்.)

பெந்தர்—பந்தர்.

பெந்தநம்—பந்தநம். (வழக்.)

பெந்தித்தல்—பந்தித்தல். (வழக்.)

பெந்திப்பு—கட்டு. (வழக்.)

பெந்தை—கலப்பையிலேழுறுப்பு. (உ-ம்.) 'மேழியோடிணைக்குங்கயிற்றைப்பெந்தைக்கயி று'என்பராம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெப்பிரு—1. சதருத்திரரி லக்கினி ருக்கும் தசருத்திரரிலொருவர். (வி-ணி.உஎ0.) 2. வித்தியாதத்துவத்திலிருக்கு மாசாரிய தச கரிலொருவர். (வி-ணி. உஎச.)

பெம்மான்–பெருமான், சிவன். (உ-ம்.)"பிர மாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே" (தேவார.)

பேய் — தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) "வாழிபெய்புட்டிலும்" (இராமா. கரன்வதை. கஅ.)

பேய்தல்—1. இடுதல். (உ - ம்.) "வளையும் பெய்வார்" (திருவிளை. வளையல். ருை.) 2. செறித்தல். (சூ. நிக. கூ: ஙக.) 3. சொரிதல். (உ-ம்.) "பலர்பொருப்பாப்பெய்தார்" (இராமா. கரன். கூஅ.)

பேய்மார்—வார்க்கவேண்டி. (புறநா.)

பேய்வு—பெய்தல். (உ-தொழிற்பெயர் விகுதி)

பேயர்—கீர்த்தி. 2. நாமம். 3. பெயர்தல், முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 4. பெருமை (சூ. நிக.கக:யகரவெ.கங.) 5. பொருள்.(பத்துப்பா.)

பேயர்ச்சி—1. திரும்புதல். (வழக்.) 2. புரட்சி. (அரிச்சபு. சூழ். ச.)

பேயர்சீசொல் — இடுகுறியாயுங் காரணக் குறியாயும் வேற்றுமையுருபுகள் சார்தற்கிட னாய் ஒன்றன்பெயரை விளக்கிநிற்குஞ்சொல்.

பேயர்த்தல்—1. அப்புறப்படுத்தல். 2. சிதைத்தல். 3. திரும்புதல். 4. பிடுங்கல். 5. பிரித்தல். 6. புறட்டல். 7. புறப்படுத்தல். 8. மீட்டல்.(உ-ம்.)"பெருகியசெல்வத்தாற்பெயர்த் தரலொல்லாதோ" (கலி. கரு.) 9. வேறுபடுத் தல். (1,2,3,4,5,6,7,9-வழக்குண்டுபோலும்.)

பேயர்த்தி—1. பாட்டி. 2. பெயர்ச்சி. (1,2-வழக்.)

பேயர்த்து — 1. பெயரையுடையது. துஒன்றன்பால்விகுதி. 2. மாற்றி. (பரிபாடல்.)

பேயர்த்தந்து—ஒழியுமாறு. (பரிபாடல்.)

பேயர்தல் — 1. ஆடல். சூ. நிக. கூ: சஅ.) 2. இடம்மாறல். 3. எயெடல். (உ - ம்.) "வரை பெயர்ந்து" (கூர்மபு. தக்கன்வேள். சரு.) 4. ஒதுங்குதல். 5. பிறழ்தல். (புறநா.) 6. மீளுதல். 7. வேறுபடல். (2, 4, 5, 6-வழக்குண்டு.)

பேயர்தனம்—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)

பேயர்நேரிசை–ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாட் டிடைத்தலைவன்பெயரினேச்சாரநேரிசைவெ ண்பாவாற் தொண்ணூறேனும் எழுபதேனும் ஐம்பதேனும் பாடுவது. (இலக்கணவி. அஙo. உரை.)

பேயர்ப்பதவி–பொருளிடங் காலஞ் சினை குணந் தொழிலெனு மறுவகையடிகள். (நன் னூ. பதவி. ருை.)

பேயர்ப்பயனிலை— பொருண்மைசுட்டல், வியங்கோள்வருதல், வினைநிலையுரைத்தல், விளுவிற்கேற்றல், பண்புகொளவருதல், பெயர் கொளவருதல் என்பன. (நன் னூ. பெயரி. எழுவாய்ச்சூத்திரவுரையிற்காண்க.)

பெயர்ப்பு—பெயர்ச்சி. (உ-ம்.) "முயன் றெழுந்தவடிப்பெயர்ப்பைப்-பின் றெரிந்து" (சேதுபு. நாட்டு. சுங.)

பெயர்பு—இளர்ந்து. (பூறநா.)

பெயர்பொருட்டற்குறிப்பேற்றவணி—தற் குறிப்பேற்ற வணியிலொருவகை; அது: கவி தனதுகருத்தைப் பெயர்ச்சியுள்ள பொருளி லேற்றிக் கூறுவது. (தண்டிய. பொருளணி. குறி.)

பெயர்விதி—பெயர்ச்சொல்லின் விகுதி. (நன்னூ. பதவி. கங.)

பெயர்வு — பெயர்தல். (உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.)

பெயர்வேற்றுமை—எழுவாய்வேற்றுமை. (நன்னூ. பெயரி. கூஅ.)

பெயரல்—பிறழாதொழியவேண்டும். (புற நா.)

பெயரான்—பாட்டன். (வழக்.)

பெயரிய — 1. பெயரையுடைய. (உ-ம்.) "ஐயெனப்பெயரியவேற்றுமைக்கிளவி"(சேனா. சொல்லதி. கள.) 2. போக்கின. (பத்துப்பா.)

பெயரியற்சொல்–உலகவழக்காகியபெயர்ச் சொல். (நன். பெயரிய. கச. உரை.)

பெயரின்னிசை — ஒரு பிரபந்தம்; அது: பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரினைச்சார இன்னி சைவெண்பாவாற் றொண்ணூறேனும் எழு பதேனும் ஐம்பதேனும் பாடுவது. (இலக்கணவி. அகo. உரை)

பெயரேச்சம்—செய்த செய்கின்ற செய்யு மென்னுமிம்மூவகை வாய்பாட்டில், முறையே யிறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் மூன்றுகால மும் தொழிலுந்தோன்றி, வினைமுற்றதற்குவ ரும் பாலொடுகூட, செய்பவன் கருவி நிலஞ் செயல்காலஞ் செய்பொருளென்னு மறுவகைப் பொருட்பெயருமெஞ்சாநிற்பது. (நன். வினை. உக.)

பெயல்—1. பெய்தற்றொழிலையுடைய மே கம். (உ-ம்.) "பெயலுறுதிவலதாங்குமாரியின் செலவுகண்ட" (கந்தபு. மகாகாளர். எ.) 2. மழை. (உ-ம்.) "பெயலும்விளையுளுந்தொக்கு" (வள். நிசறு.)

பெயலை—மழை. (வழக்.)

பெரிது — 1. கனங்கொண்டது. 2. பருத் தது. 3. மிகுதி. (உ-ம்.) "பெரிதுயிர்த்து"(திரு விளை. நாகமெ. கறு.) (1, 2-வழக்.)

பெரியநம்பி —திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்குப் பின்வந்தவர். (அபிதாநசி.)

பெரியநாயகியார்—சீகாழிப்பதியிற் றிருக் கோவில்கொண்டிருக்கும் உமாதேவியார். (சீகா ழிப்புராணத்திற் காண்க.)

பெரியபிராட்டி—திருமாலின்றேவி. (அபி தாநசி.)

பெரியபுராணம்—அறுபத்துமூவர் சரிதம்; இது: சேக்கிழாரியற்றியது.

பெரியம்மான்பச்சரிசி — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

பெரியமார்க்கம் — முத்திமார்க்கம். (திரு நாகை. கடவுள்வாழ். நறு. உரை.)

பெரியர்—பெரியோர். (வழக்.)

பெரியவன் — 1. மேம்பாடுடையோன். 2. வளர்ந்தவன், பருத்தவனுமாம். (1, 2-வழக்.)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தர். (அபிதாநசி.)

பெரியாண்டான்—எழுபத்துநாலு சிங்காச னாதிபதிகளி லொருவர். (அபிதாநசி.)

பெரியாம்பல்—அல்லி. (வைத்தியபரி.)

பெரியாணங்கை — ஒரு பூண்டு. (வைத் தியபரி.)

பெரியாழ்வார்—இவர் கருடாமிசரென்பர். (அபிதாநசி.)

பெரியார்—
பெரியோர்— } பெரியவர்கள். (வழக்.)

பெரியோரேழவகைப்பேற்றி — அறம், பொருள், இன்பம், அன்பு, புகழ், பொறுமை, மதிப்பு இவை யேழுமாம். (பிங்கல. சoக.)

பெருக்கம்—1. நிறைந்தசெல்வம். (உ-ம்.) "பெருக்கத்துவேண்டும்பணிதல்" (வள்.கூசுங.) 2. பெருகுதல். 3 பெருக்கிக்கண்டபேறு. 4. மிகுதி. 5. விசாலம். 6. விருத்தி. (2, 3, 4, 5, 6-வழக்.)

பெருக்கல்—1. அதிகப்படுத்தல். 2. எண் கூட்டித்தாக்கல். 3. சீத்தல். 4. நிறைத்தல். 5. பருத்தல். 6. மிகுவித்தல். 7. விசாலித்தல். (1-முதல் 7-வரை வழக்.)

பெருக்காளர்—1. பெருஞ்செல்வர்கள். 2. வேளாளர். (உ-ம்.) "பெருக்காளர்முதலாயபெ ருங்குலத்தோர்" (பாரத. சிறப்புப்பா. உங.)

பெருக்கி—நாதம். (வைத்தியபரி.)

பெருக்கு-1. கணக்குவகைநான்கிலொன்று. 2. செல்வமிகுதி. 3. பப்பரப்புளி. (வைத்திய பரிபா.) 4. பெருக்கம். (உ-ம்.) "பெருக்கடைய மூகத்தண்டுளி" (திருவிளை. நாக. உஉ.) 5. விசாலம். 6. வெள்ளம். (சூ. நிக. நிறு: உறு.) (1, 2, 5-வழக்.)

பெருக்குக்கணக்கு—கணக்குவகை நான்கி லொன்று. (வழக்.)

பெருக்குதல்—1. அதிகரிப்பித்தல். 2. கணக்குவகை நான்கிலொன்று. 3. குப்பைகூட்டல். 4. பருத்தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பெருகல்—பெருகுதல். (வழ.)

பெருகியன்மந்தம்—ஒரு பண்; அது: குரல் தாரமாய்த் தாரங்குரலாய விளரிப்பாலை. (சிலப். வேனில். சக.)

பெருது—1. தயிர். [தெலுகு.] 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "மண்டுபெருகொளி யானை" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. கஙு.)

பெருதுதல்—1. பூரணமாதல். (உ-ம்.) "பெருகியளாங்கள்" (கோயிற்பு. இரணியன். நி.) 2. மிகுதல். 3. விருத்தியாதல். (2, 3-வழக்.)

பெருங்கதை-உதயணன்கதை (அபிதாநசி)

பெருங்கல்—கேளிதம் என்று பெயர். (பி. நிக. நிஙநி.)

பெருங்கலம்—ஆயிரங்கோலையுடைய பேரியாழ். (சிலப். அரும்பத.)

பெருங்கலையன்—ஒருநெல். (வைத்தியபரி.)

பெருங்காக்கைபாடினியம் — ஒரு நூல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெருங்காஞ்சி—காஞ்சி. (புறப்பொ-மாலை.)

பெருங்காஞ்சொறி—ஒரு காஞ்சொறி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்காடு — 1. புறங்காடு. (புறநா.) 2. வல்லை. (சூ. நிக. ச: நிசு.)

பெருங்காப்பியம்—ஒரு பிரபந்தம்; அது: தெய்வவணக்கமுஞ் செயப்படுபொருளும் வாழ்த்தும் முன்னுளதாய், அறம் பொருள் இன்பம் வீடெனும் நாற்பொருட்பயத்தாய், கவிநாயகனை உடைத்தாய், மலை கடல் நாடு நகர் பருவம் முதலியவற்றின் வளங்கூறுதலும், மணமுடிச்சல் முடிகவித்தல் பொழில்விளையாட்டு நீர்விளையாட்டு உண்டாட்டு புலவி கலவியென்றிவற்றைப் புகழ்தலும், மந்திரம் தூது செலவு போர் வென்றி யென்பவற்றைக் கூறலுமாகிய விவைதொடரச், சருக்கம் இலம்பகம் பரிச்சேதமென்னும் பகுதியையுடைத்தாய், வீரமுதலிய சுவையுடைத்தாய் வருவது. (தண்டி. பெருங்காப்பியநிலையென்னுஞ் சூத்திரத்திலறிக.)

பெருங்காயம்—ஒரு மருந்து; அவை: கறிப்பெருங்காயம், யானைப்பெருங்காயம் என்பன. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்காரை—1. ஒரு செடி. (வைத்தியமூ. அச.) 2. ஒரு மரம். 3. ஒரு மீன். (2, 3-காரைபார்.)

பெருங்கால்—1. சண்டமாருதம். (உ-ம்.) "பெருங்காலெறிய" (கருவையந்தாதி.) 2. பெருவாய்க்கால். (வழக்.)

பெருங்கிடைச்சி—ஒரு கிடைச்சி. (வழக்.)

பெருங்கிரந்தி—ஒரு நோய். (வழக்.)

பெருங்கிராமம்—ஐஞ்ஞூறு குடிகொண்ட ஊர். (சூ. நிக. நி: ஙசு.)

பெருங்கிழங்கு—1. ஈசுரவேர். 2. சீனைப்பா. 3. பெருங்குறட்டை. (வைத்தியபரி.)

பெருங்குடிவணிகர்—வணிகருளொருவகையார். (சிலப்.)

பெருங்குமரித்தைலம்—ஒருவகைத்தைலம்; அது: கற்றுழை, மடற்சாறு முதலியவற்றில் வடிக்கப்படுகிறது. இதனிலக்கணம்."கன்னியாகுமரியமிர்தம்.....இவைபெரியகுமரியாங்கொள்ளிமுன்பல்லமாமே"என்னும், (தைல. தைலவ. ஙநி-ஆஞ்செய்யுளிற் காண்க.)

பெருங்குமிழ்—ஒரு குமிழ்; அது: சதமூலத்தொன்று.

பெருங்குந்து—1. ஒரு நூல். முதற்சங்கத்தவரியற்றிய விசைத்தமிழ்நூல். (அபிதாநசி.) 2. சக்கரவாகப்புள்.

பெருங்குநட்டை—ஈசுரமூலி.(வைத்தியபரி.)

பெருங்குநந்து—ஒரு குருந்து.

பெருங்குநம்பை-1. கோட்டம். 2. பூலாங்கிழங்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெருங்குழி—கடல். (திருநூற்றந்தாதி.)

பெருங்குளவி—ஒரு குளவி. (வழக்.)

பெருங்குறடு—முருடு. (பிங்கல. கசுஙநி.)

பெருங்குறட்டை — காக்கணங்கொவ்வை. (மலையக.)

பெருங்குறிஞ்சா-ஒரு குறிஞ்சா. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருங்குறிஞ்சி—1. ஒரு தமிழ்நூல். (அபிதாநசி.) 2. கோரண்டம் என்று பெயர். (பிங்கல. உசுகூசு.)

பெருங்கொண்டலாத்தி-புழுக்குத்திப்புள். (வழக்.)

பெருங்கொன்றை-ஒரு கொன்றை. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருஞ்சரம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

பெருஞ்சவளம்-குந்தம். (பிங்கல. கநிஅசு.)

பெருஞ்சாளி — ஆகு. (சூ. நிக. கக: ககர வெ. சு.)

பெருஞ்சீத்தனார்—ஒரு சங்கப்புலவர்.

பெருஞ்சீரகம்—1. ஒருவகைச்சீரகம். 2. சதகுப்பை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெருஞ்செம்பியான்— 1. பெரும்பூரான், செய்யான். பூரான் என்பதினைச் செய்யான் என்பர்.

பெருஞ்செருப்படி—ஒரு பூடி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருஞ்சோல் — பலரறிசொல். (சூ. நிக. க0: அ.)

பெருஞ்சோறி–தவளைச்செ சாறி. (வழக் குண்டுபோலும்.)

பெருஞ்சோற்றுநிலை—ஒரு துறை. (புறப் பொ-மாலை.)

பெருத்தல் — 1. அதிகப்படல். 2. பருமை யாதல். (1, 2-வழக்.)

பெருந்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

பெருந்தகை– மிகப்பெருமையுடையோன். அன்மொழித்தொகைப்பெயர்.

பெருந்தலைக்கறையான்—ஓர் கறையான். (வழக்.)

பெருந்தாமரை–ஓர்மரம்.(வைத்தியமூ.அக)

பெருந்தாரா—ஒரு தாரா. (வழக்.)

பெருந்தாளி—ஒரு தாளி. (வழக்.)

பெருந்தினை — பொருந்தாக்காமம். (நம்பி யகப். அகத்தி. டு.)

பெருந்திரட்டு–ஒருநூல். (த.நி.போ.ஈஎச.)

பெருந்தில்லை—ஒரு மரம். (வழக்.)

பெருந்துத்தி—ஒருபூடு. (வைத்தியமூ.அக.)

பெருந்துருத்தி—விசிறி. (சூ. நிக. எ: சுக.)

பெருந்துளசி—ஒரு துளசி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருந்துறை—திருப்பெருந்துறை.(உ-ம்.) "பேசுபுகழ்வாதவூர்ப்பிறந்துபெருந்துறைக்கட லுண்டு" (கோயிற்பு. பாயிர. கூ.)

பெருந்தூறு–விடபம் என்று பெயர். (சூ.நிக. ச: டுசு.)

பெருந்தேவபாணி–இசைப்பாவகையு ளொ ன்று. (சிலப்.)

பெருந்தேவனார்—பாரதம்பாடிய ஒரு சங்கப் புலவர். (அபிதாநசி.)

பெருநடை—1. உயர்ந்தநடை (வழக்.) 2. புறக்கூத்திற்குரிய ஆடலொன்று. (சிலப். அரங்கே. கசு. உரை.)

பெருநண்டு—ஒரு நண்டு. (வழக்.)

பெருநந்தியாவட்டம்—ஒருநந்தியாவட்டம். (வழக்.)

பெருநயப்புரைத்தல் — பெருவிருப்பைக் கூறல்; இஃது: அகப்பொருட்டுறையினொன்று. (நம்பியகப். களவிய. கஙு.)

பெருநறவு—ஒரு பூடு. (உ - ம்.) "நறவு" பார்.

பெருநறுவிலி—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருநாரை — 1. ஒருநாரை. (சூ. நிக. ஙு: கஉ.) 2. ஒரு நூல். முதற்சங்கத்தவரியற்றிய விசைத்தமிழ்நூல். (அபிதானசி.)

பெருநாள்—1. இரேவதிநாள். (சூ. நிக. க: எஅ.) 2. மகமதியர் திருநாள். (வழக்.)

பெருநிம்பம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

பெருநீர்—கடல். (வைத்தியபரி.)

பெருநெருஞ்சி—ஒரு நெருஞ்சி. (வழக்.)

பெருப்பம்—பருப்பம். (வழக்.)

பெருப்பித்தல்—பருப்பித்தல். (வழக்.)

பெருப்பு—பெருத்தல். (உ-ம்.) "பிணையே பிழைத்தல்பெருப்புமாகும்"(சேநா. சொல்லதி. ஈஉக.)

பெரும்பசரி--ஒருகீரை. (வைத்தியமூ.அக.)

பெரும்பஞ்சழலம் — 1. தழுதாழை. 2. பாதிரி. 3 பெருங்குமிழ். 4. வாகை. 5. வில் வம். (1, 2, 3, 4, 5-வைத்தியபரி.)

பெரும்பயறு–ஒருவகைப்பயறு. (வைத்திய மூ. அக.)

பெரும்பற்றப்புலியூர்—சிதம்பரம். (உ-ம்.) "பேரணங்கினுடனுகும்பெரும்பற்றப்புலியூர்" (கோயிற்பு. பாயிர. உ.) [தண்னைத் தரிசிக்கு மான்மாக்களுக்கு பெரும்பற்றை விலைவிக்கும் புலியூரென்பது.]

பெரும்பறை—ஒருவகைத்தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கேற்று. உஎ. உரை.)

பெரும்பாணயன் — மசூரிகையினொர்வகை. (வழக்குண்டுபோலும்)

பெரும்பாடு—நீட்டுதிரமிறைப்பு. (உ-ம்.) "பெரும்பாடுமேகம்போம்" (பதார்த்த. கஉ0ச. சுப்பிர.)

பெரும்பாந்தள்—பெரும்பாம்பு (வழக்.)

பெரும்பாம்பு — ஒரு பாம்பு. (சூ. நிக. ஙு: சஅ.)

பெரும்பாழ்—சூனியமாகிய பரவெளி. (திரு வாலை. ஞானவு. ஈச.)

பெரும்பாற்சோற்றி—ஒரு பூண்டு. (வைத் தியபரி.)

பெரும்பான்மை—மிகுதி. (வழக்.)

பெரும்பிரண்டை—ஒருபிரண்டை.(வழக்.)

பெரும்பிலாவேர் — பொன்னுவிரைவேர். (வைத்தியபரி.)

பெரும்பிளவை—இராசரணம். (வைத்திய மூ. அக.)

பெரும்பிறிது — இறந்துபடுதல். (புறநா.) ஞாலமிர்த்தத்தில்-பெரும்பிறிதாதலென்பர்.

பெரும்பீர்க்கு—படலிகை.(சூ.நிக.ச:ஈடு.)

பெரும்புல்–ஒருவகைப்புல். (உ-ம்.) "அளர்க் கம்"பார்.

பெரும்புள்—பெருங்கோட்டான். (பிங்கல. உஙச0.)

பெரும்பூலை-ஒருபூண்டு.(வைத்தியமூ.அக.)

பெரும்பேச்சு — பெருஞ்சொல், பலரறி சொல். (வழக்.)

பெரும்பேது—இறந்துபாடு. (புறநா.)

பெரும்பெயர்–பஞ்சாக்கரம். (சிவஞானபோ. பாயிர. க.)

பெரும்பொருள்—வீடு. (திருமுரு. உரை.)

பெரும்பொருள்விளக்கம்–ஒரு தமிழ்நூல். (அபிதாகசி.)

பெரும்பொழுது–அறுவகைப்படும்; அவை: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்பன. (நம்பியகப். அகத்தி. கக.)

பெருமக்கள்–பெரியோர். (பெரிரிபு. மூர்த்திநா. கசு.)

பெருமகன்—1. அரசன். (சிந்தா.) 2. தலைமகன். (வாண. கஅஎ. மூகம்.) 3. பெருமையிற் சிறந்தோன். (பிங்கல. அகஎ.)

பெருமகிழ்ச்சிமாலை—ஒருபிரபந்தம்; அது: தலைவியின் குண மழகுமுதலிய சிறப்பைக்கூறுவது. (பொருட்டொகைநிகண்டிலறிக.)

பெருமங்கலம்—ஒரு பிரபந்தம். பிறந்ததற்குக் காரணமான நாளிடத்துநிகழும் வெள்ளணிச்சிறப்பைக் கூறுவது. (பொருட்டொகைநிகண்டிலறிக.)

பெருமந்தாரை — 1. ஒரு செடி. 2. ஒரு மரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பெருமணி—கண்டை. (சூ. நிக. எ: கூடு.)

பெருமரத்துப்பட்டை — ஓர் மரப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

பெருமரம்—1. பீநாறி. 2. பெருங்கள்ளி மரம். 3. தலைச்சுருளி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

பெருமருந்து—1. ஈசுரமூலி. (வைத்தியமூ. அக.) 2. தலைச்சுருளி. (வைத்தியபரி.)

பெருமல்லரி — பெருங்கள்ளி. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருமல்லிகை—ஒரு மல்லிகை; இது: தசமூலத்தொன்று.

பெருமலம்—புங்கு. (வைத்தியபரி.)

பெருமலை—மேருகிரி. (வழக்.)

பெருமலைகலக்கி — ஒரு பூண்டு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பெருமழை—ஆசாரம். (சூ. நிக. க: அசு.)

பெருமன்—தலைவன். (உ-ம்.) "இத்தேவர்க்கெலலாம்பெருமன்" (பாரத. திரௌபதிமாலை. அசு.)

பெருமாட்டி—தலைவி. (உ - ம்.) "எம்பெருமாட்டிசெலற்குபகரணமியற்றென்பான்" (சிவரக. தேவியிமயம். கூ.)

பெருமாயை–அசுத்தமாயை. (சி. சி. க: கசு. மறை.)

பெருமாள்—பெருமையிற்சிறந்தோன். (திருப்புக. க.) இலக்கணநூலுரைகளில், ஆன்விகுதி, ஆள்விகுதியாகத்திரிந்ததென்பர். (நன்னூ. உருபு. சஅ. உரை.)

பெருமான்—1. அரசன். (சூ. நிக. க: கஉ.) 2. கணவன். (உ - ம்.) "தம்பெருமானடிசார்ந்தனளன்றே" (சிந்தா. நாமகளி. ககூஉ.) 3. சிவன். (திவாகரம். ஈ-ஆவது. க.) 4. பெருமாட்டி. (உ-ம்.) "டெருமாமலைதந்தருள்பெண்பெருமான்" (சிவரக. நந்திகண. கக.) [னகரவொற்று மகடூஉணர்த்திற்று.] (சிந்தா.) 5. பெருமையிற்சிறந்தோன். (பிங்கல. அகஎ.)

பெருமீட்டை—பீநாறி. (வைத்தியபரி.)

பெருமிதத்தை — செருக்கினையுடையாய். (புறநா.)

பெருமிதம்—களிப்பு, மிக்க மனச்செருக்கு. (உ-ம்.) "பிறந்தமைந்தரளவிறந்தபெருமைகொண்டபெருமிதம்" (திருவிளை. வளைய. கூசு.)

பெருமீழலைக்குறும்பர் — அறுபத்துமூவரிலொருவர். (பெரியபு.)

பெருமீன்—யானைமீன். (சூ. நிக. கூ: எக.)

பெருமுசுட்டை — ஒரு பூண்டு. (வைத்தியமூ. அக.)

பெருமுட்டை—பீநாறி. (மலையக.)

பெருமுத்தரையர் — சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு என்னு மூன்றுபூமிக்குந்தலைவர் என்பர். (நாலடி. தாளாண்மை. கo. உரை.)

பெருமுலை—ஒருவகைப்பாட்டு. (சிலப்.)

பெருமுன்னை—பருமுன்னைவேர். (உ - ம்.) "அம்பட்டை"பார்.

பெருமை—1. அருமை. (உ-ம்.) "நீண்டதுபெரிதுமின்றி" (சிந்தா. கநகமா. கருகூ.) 2. செயற்கரியசெய்தல் தருக்கின்மை பிறர்குற்றங்கூருமை என்றிவைமுதலிய நற்குணங்களாற்பெரியாரதுதன்மை. (வள்.கூஅ-ஆம்அதி.) 3. பருமை. 4. பெருமையுடையார். (உ - ம்.) "பணியுமாமென்றும்பெருமை" (வள். கஎஅ.) 5. மாட்சிமை. (உ - ம்.) "பெருமைக்கோரிருப்பிடமாமிறைவன்" (சிவரக. நந்திகணங். கக.)

பெருமையிற்சிறந்தோன்—செம்மல். (சூ. நிக. உ: க.)

பெருவங்கியம்-ஒருவகைவாத்தியம்.(புறநா)

பெருவஞ்சி–ஒரு துறை. (புறப்பொ-மாலை.)

பெருவண்ணம்–(இசைநூல்.) இசைவகை மூன்றனுளொன்று; அது: நெட்டெழுத்தைக்

களையே தொகுத்துப்பாடுவது. (உ-ம்.) "இடை வண்ணம்" பார்.

பெருவண்மை—பெரிய இலக்கு. (உ - ம்.) "இலக்கமைவகையான் - மாற்றினர்பிளந்துபெருவண்மைசிறுநுண்மை சலநிச்சல மெனச்சொல்வகையே" (பாரத. வாரணா. நிசு.)

பெருவயிறு—ஒரு நோய். (உ - ம்.) "பெருவயிறீளைவெப்பென்றின்னநோய்" (திருவிளை. மாபாத. சo.)

பெருவலி—1. பெருநோய். (வைத்தியமூ. அக.) 2. மிக்கவலியுடையது. (உ-ம்.) "ஊழிற் பெருவலியாவுள" (வள். கஅo.) [ஆகுபெயர்.]

பெருவழக்கம்— } பலராலும் வழங்கப்படு
பெருவழக்கு— } வது. (வழக்.)

பெருவள்ளி—ஒரு கிழங்குக்கொடி, ஆண் வள்ளி.

பெருவள்ளிக்கிழங்கு-ஆண்வள்ளிக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

பெருவாகை — 1. ஒரு மரம். (வழக்.) 2. வேலிப்பருத்தி. (மலையக.)

பெருவாயன்—கழுதை (வைத்தியபரி.)

பெருவிடுக்கள்—காவலர். (வைத்தியபரி.)

பெருவியாதி—1. ஒருகைரோகம். (உ-ம்.) "கிரந்திகுட்டம்பெருவியாதி" (தைல.தைலவ. கசo.) 2. குட்டம். (வைத்தியமூ. அக.)

பெருவிரல்—அங்குட்டம். (உ - ம்.) "ஊஞ்சி மேற்பெருவிரலூன்றி" (திருவிளை. எல்லாம். கசு.)

பெருவிரியன்—ஒரு பாம்பு. (வழக்.)

பெருவிறல்—1. பெரியவெற்றியையுடையவன். (உ-ம்.) "குன்றகெழுநாடனெம்விழைதருபெருவிறல்" (கு. பா. ககக.) 2. மூருகன். (உ-ம்.) "அணிசால்பெருவிறல்போல்வருமென்னுயிர்" (கலி. அக.)

பெருவெப்பநோய்—வாந்திபிராந்தி. (வழக்.)

பெருவெள்ளை—ஒருநெல். (வைத்தியபரி.)

பெருவெளி—ஏகவெளி, பரவெளி. (வழக்.)

பெல்லி—துறட்டியின்முள். (வழக்குண்டு போலும்.)

பெலத்தல்—பலப்படல். (வழக்.)

பெல்ப்படுத்துதல் — உறுதிப்படுத்துதல். (வழக்.)

பெலப்படுதல்—உறுதிப்படல். (வழக்.)

பெலப்பித்தல்-பெலப்படுத்துதல். (வழக்.)

பெலப்பு—பெலன். (வழக்.)

பெலம்—பலம் (உ-ம்.) "நோயற்றகாயபெலங்களும்" (சிவரக. தேவிநாட்டிய. கo.)

பெலவந்தம்—பலவந்தம். (வழக்.)

பெலன்—1. உறுதி. 2. பிருதிவிதத்துவத்திலுள்ள வருணதிக்கிலிருக்கும் பத்துப்புவநாங்களொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.) 3. வலிமை. (1, 3-வழக்.)

பெலி—பலி. (வழக்.)

பெற்றம்—1. எருது. (உ-ம்.) "பெற்றமூர்ந்த பிரமாபுரமேவியபெம்மான்" (தேவார. பிரமபுர. உ.சம்பந்த.) 2. காற்று. (உ-ம்.) "பின்னருமொரு பகற்பெற்றம்பெற்றவன்றன்னே" (பாரத. வாரண. கக.) 3. பசுசாதிப்பொது. (உ-ம்.) "வலியினிலமையான்வல்லுருவம்பெற்றம்-புலியின்மேல்போர்த்துமேய்ந்தற்று" (வள். உஎகூ.)

பெற்றூர்—ஈன்றூர். (வழக்.)

பெற்றி—1. கருத்து. (உ-ம்) "அனைத்தும் வேண்டாப்பெற்றிகண்டு" (கோயிற்பு. பதஞ் சலி. நிருத்.) 2. குணம், தன்மை. (உ-ம்.) "இப்பெற்றிகள்பெறுநைமிசமென்னுந் தவவனத்தில்" (சிவரக. நைமிச. ஈகூ.)

பெற்றிசின்—பெற்றான். (புறநா.)

பெற்றிமை—குணம், தன்மை. (வழக்.)

பெற்று—1. எருது. (உ-ம்.) "பெற்றிறன் றுயர்த்தபெருமான்" (சி. சி. க: சுஉ. சிவஞா.) விகாரம். 2. பெருக்கம். (உ-ம்.) "ஏபெற்றூதும்" (தொல். உரியிய. கூoச.)

பெற்றேம்—அறிந்தேம். (பரிபாடல்.)

பெறல்-பெறுதல். (உ-ம்.) 'பிறவாச்செல்வமுறுதலும்பெறலாமன்றே' (சிவரக. தாருக ஈகூ)

பெறுக்கல்—பொறுக்கல். (வழக்.)

பெறுகற்பின்—பெறில். (உ - ம்.) "பெண்டெனப்பிறர்கூறும்பழிமாறப்பெறுகற்பின்" (கலி. எஎ.) [வினைத்திரிசொல்.]

பெறுத்தல்—பெறுவித்தல். (வழக்.)

பெறுதல்—1. அடைதல். 2. இடைத்தல். 3. பிரசவித்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பெறுலநங்துரைத்து — பெறுதற்கரியது. (புறநா.)

பெறுதி—1. இலாபம். (உ - ம்.) "பெறுதிவிரும்பினையாகுவையன்றே" (மணிமே. ஆபுத்திர. ககடு.) 2. பெறுதல். தி-தொழிற்பெயர் விகு தி. 3. பெரும்பயன். (உ - ம்.) "பெறுதியின்னனசெய்கையாகியபின்றை" (சேதுபு. சேதுவந். அ.)

பெறுவகொள்வாள்—வேசை. (சூ. நிக. உ: சுஉ.)

பெறுவதுகொள்வார்—வேசையர். (வள். தீநட்பு. ஈ.)

பென்னம்பெரிது—மிகப்பெரிது. (உ-ம்.) "பொன்னம்பெரியமூலையும்" (அபிராமி யந்தாதி. நிகூ.)

பென்னை—யானை. (வைத்தியபரி.)

பே.

பே—1. அச்சம். (புறப்பொ-மாலை.) 2. துரை. (வைத்தியபரிபா.)

பேடகம்–ஒருவகைமீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேகம்—தவளை. (வைத்தியபரி.)

பேகன்—1. ஆண்டவளை. (வைத்தியபரி.) 2. ஒருவள்ளல். (உ-ம்.) "பெருங்கனுடன்பேகனும்" (சிறுபா. அவ.)

பேகி—பெண்டவளை. (உ-ம்.) வந்திழிக் காண்க.)

பேச்சாளி—மிகு சொல்லாளி. (வழக்.)

பேச்சு–வார்த்தை. (உ-ம்.) "பெண்ணுடை மடநாணகன்றபேரமழிப்பேசலாம்பே சிவந்த டுப்பார்" (பாரத. அரிச்சுனன்றவ. சூசூ.)

பேச்சோடுதுணை — பேச்சாடுதுணை. (வழக்.)

பேசகம்—1. ஆந்தை. 2. கூகை. 3. யானை வாலடி. 4. யானைவாணுனி. (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

பேசகி—யானை. (வைத்தியபரி.)

பேசல்—சொல்லல். (வழக்.)

பேசலம் — கருடபச்சையின் குணத்துளொன்று. (திருவிளை. மாணிக்க. சூசூ.)

பேசாதபேச்சு—அசப்பியம். (வழக்.)

பேசாமை—மௌனம். (வழக்.)

பேசிதோசம்—மூட்டை. (வைத்தியபரி.)

பேசிரீ—ஒரு யோகினி. (வி-மணி. உசக.)

பேசிலம்—யானை. (வைத்தியபரி.)

பேசு—1. சொல்லுதல். (உ-ம்.) "பேசரிய வன்பொடுபணிந்து" (கோயிற்பு.இரணிய.உச.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "இராப்பகலும்-பேசும்போதெப்போது" (திருவாச. திருவெம். உ.)

பேசுதல்—சொல்லுதல். (உ-ம்.) "பீடுகொண்டபரமர்மேன்மைபேசுதற்கடங்குமோ" (சிவரக. நந்திகேசுர. கஉ.)

பேட்டி—பெரியோரைக்காணுதல். [இந்துஸ்.]

பேட்டை — நகரத்தருகுஞ் சந்தைகூடலு மாகிய விடம். (வழக்.)

பேடகம்—1. பெட்டகம். (பாரத. சம்பவ. சக.) 2. தன்மகனை வாணன் சிறையிட்டதை மீட்கக் காமன் பெண்கோலத்தோடு ஆடிய கூத்து; இது: நான்கங்கமுடையது. (திருவிளை. கான்மாறி. கo. உரை.)

பேடணம்—திரிகைக்கல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேடம்—வெள்ளாடு. (வைத்தியபரி.)

பேடன்—அலி. (பிங்கல. சூசூ.)

பேடி—1. அலி. (சூ. நிக. உ: சசூ.) 2. நடுவிரல். (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 3. பெண்ணுடை. (1, 3-வைத்தியபரி.)

பேடிசம்—மயக்கு. (வழக்.)

பேடு — 1. அலி. (நன்னூ. பெயரிய. எ. உரை.) 2. ஊர். (சூ. நிக. டு: சடு.) 3. காமனுடல். (உ-ம்.) "பேடிக்கோலத்துப்பேடுகொண்குரும்" (மணிமே. மலர்வந. கஉடு.) 4. நடுவிரல். (சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 5. பறவைப்பெண், அன்னப்பேடு. (வழக்.)

பேடை—பறவைப்பெண். (சூ.நிக.சஉசுஎ.)

பேண் — பதாரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வழிபடல். (பரிபாடல்.)

பேண்மரம்—துலாத்தாங்கி. (வழக்.)

பேண—வழிபட. (பரிபாடல்.)

பேணம்—பேணுதல். அம்-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பேணரவு–பேணம். அரவு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பேணல்–1. காத்தல், பொருளைப்பேணி வைக்கவேண்டும். (வழக்.) 2. நன்குமதித்தல். (உ-ம்.) "பெரியாரைப்பேணுதொழுகின்"(வள். அகஉ.) 3. விரும்பல். (வழக்.)

பேணலர்— } பகைவர். (உ-ம்.) "பெருகிய
பேணலார்– } நிதியுங்கொண்டார் பேணலாரென்னக்கேட்டான்"(ஞாநவா. லீலை. சுஅ.)

பேணமை—பகைமை. (உ-ம்.) "பேணமை பேணப்படும்" (வள். அசுசு.)

பேணர்–பகைவர்; இது: பேணலர் என்பது போல வந்தது.

பேணுதல்—1. காத்தல். (உ-ம்.) "வையத்தவரேத்தப்பேணுதல்செய்" (தேவார. பிரமபுர. கூ. சம்பந்த.) 2. நன்குமதித்தல். "பேணல்" பார். 3. விரும்பிக்கொள்ளுதல். (உ-ம்.)"பேணிவழிபடுவார்" (நான்மணிக்கடிகை.)

பேணுது—அறியாது. (பரிபாடல்.)

பேணி—1. மதித்து. (பரிபாடல்.) 2. பாதுகாத்து. (புறநா.)

பேணிய — ஒத்த என்பது முதலிய பெயரெச்சமாம். (பரிபாடல்.)

பேணுநர்—பாதுகாப்போர். (மணிமே.)

பேணியர்—பேணுதற்கு. (பதிற்றுப்பத்.)

பேத்திரவயிரி–தூக்குகயிறு.(வைத்தியபரி.)

பேத்துவம்—1. அமுதம். 2. நெய். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேதகமணி—வெண்சாரம். (வைத்தியபரி.)

பேதகம்— } 1. பேதம். 2. வேறுபாடுள்ள
பேதகன்— } வன். (1, 2-வழக்.)

பேதசாமன்—தேவிகாலோத்தமனிடத்திற் பேதாகமங்கேட்ட ஒருவன். (த. நி. போ. கருடா.)

பேதசித்தாந்தம்—இருளும் வெளியும்போல ஆன்மாவுஞ்சிவமும் பிரண்டாக விருக்கு மென்பது; இது: நியாயவை சேடிகர்முதலியோர் சொல்வது. (சி. பி. எ.)

பேதசைவம்—பதினுறுவகைச்சைவங்களு ளொன்று. (த. நி. போ. உருசை.)

பேதத்திரயம்—சுகத, சுசாதி, விசாதி என மூன்று பேதம். (த. நி. போ. கஅக.)

பேதநம்—1. பன்றி. (வைத்தியபரி.) 2. பாதகாசித்தி, பஞ்சநாசித்தி, குளிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரசவாதாதிசித்திகளைச்செய்வது. (வேதா. சூ. ஈரு.) 3. பேதம். (உ-ம்.) "பேதமில்பிரமாண்டத்தின்பேதநமுணரத்தவாறும்" (மச்சபு. அநுக்கிரகமணி. உ.) 4. பேதிப்பு; இஃது: அட்டகருமத்தொன்று. (வேதாந்தசூ. கசூ. உரை.)

பேதம்—1. உபாயம் நான்கினுளொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கக.) 2. ஒவ்வாமை. 3. சிவாகமிருபத்தெட்டினுளொன்று. 4. பிரிவு. 5. பேய்க்கொம்மட்டி. (வைத்தியபரி.) 6. வேறுபாடு. (உ-ம்.) "புவிமக்களோடிங்கெமக்கென்ன-பேதமென்றுளம்பேதறீஇத்தமிற்சிலபேச" (சேதுபு. விநாம. சு.) 7. மூவகைப்பேதம். சுகதபேதம், சுசாதிபேதம், விசாதிபேதம். (அபிதாநசி.) (2, 4 வழக்.)

பேதமாறு—சாதிபேதம், சமயபேதம், மந்திரபேதம், மாப்பேதம், சாத்திரபேதம், உலகபேதம் என்பன. (வழக்.)

பேதமை—மடமை. (பிங்கல. கூறிகை.)

பேதலித்தல்— } 1. மாங்குழம்பல். 2. வேறு
பேதலிப்பு— } படுதல். (உ-ம்.) "பிணியினி லுடைந்துவாடிப்பேதலித்திரங்குவார்கள்" (திருநெல். நெல்லுக்கு. க.)

பேதவாதனைவர்—அருக்கனெளிமேவினும் அருக்கனேநெ கண்ணெளி கலந்தாலன்றி இருள் பற்றறக்கழியாதவாறுபோல மெய்ஞ்ஞானஞ்சேரினும் சிவம் பிரகாசித்துத் திருவடியை உயிர் பொருந்தினலன்றி ஆணவமலம் பற்றறக் கழியுமாறின்மையின், மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்த மாத்திரையே மலநீங்கப்பெறும், அதுவே முத்தியாதலையும், அதன்மேலும் திருவடியைக்கலத்தல்வெண்டா என்பவர். (சி. சி. கக: ஞி. சிவஞாந.)

பேதனம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

பேதாதீபேதம்—மிகுபேதம். (உ-ம்.) "பேதாதிபேதப்பிறவிகடோறும்பிறந்திளைத்தேன்" (திருக்கருவைய.)

பேதாபேதம்—வேற்றுமையு மொற்றுமையும். (வழக்.)

பேதாபேதசித்தாந்தம்—சத்தந்தானே அர்த்தமாகத்தோன்றியும் அர்த்தத்தைக்கண்ட பொழுது சத்தம்வேறு அர்த்தம்வேறு யிருக்கிறதுபோலச் சிவன்ருனே யொன்றுமாயிரண்டுமா யிருப்பனென்பது. (சி. பி. எ.)

பேதாலு—ஒரு விதை. [இந்துஸ்.] இந்த விதைகளைப்போலிருக்கும் ஒருதுட்டு எடை வாங்கிக் காற்படிநீரிலிட்டுப் பிசைந்தாற் பால்போலிருக்கும் பின்பு விதையையெடுத்து விட்டுச் சீனிசேர்த்துச் சாப்பிட்டாலுடனே நீர்க்கடுப்புப் போய்விடும். (வைத்தியபரி.)

பேதி—1. கழிச்சல். (வைத்தியபரி. 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நேர்வாளம். (மலையக.) 4. பேதம். (வழக்.)

பேதிக்கிழங்கு—ரேவல்சின்னி. (வைத்தியபரிபா.)

பேதிகாரி—1. ஆற்றுத்தும்மட்டி. 2. பேதிமருந்து. 3. பேய்க்கும்மட்டி. (மலையக.) (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேதித்தல்—1. கெடல். 2. குழம்பல். 3. பிரித்தல். 4. விரோசனித்தல். 5. வேற்றுமைப்படுத்தல். 6. வேற்றுமைப்படுதல். (உ-ம்.) "பேதியாநெஞ்சமென்றும்" (சிவரக. சகமோனி. சச.) (1, 2, 3, 4, 5-வழக்குண்டு.)

பேதிதம்—பிளத்தல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேதிப்பு—பேதம். (வழக்.)

பேதின்னீர்—தமரகம். (வைத்தியபரி.)

பேது—1. அறியாமை. (மணிமேக.) 2. உன்மத்தம், மயக்கம். (உ-ம்.) "பேதுசெய்துபிளந்திடல்பெட்டதே" (சிந்தா. விமலையா. ஈஉ.) 3. தடுமாற்றம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேதுறல்— } 1. மதிமயங்குதல். (உ-ம்.)
பேதுறவு— } 'பெருங்கடலுடைந்ததேபோற்பேதுறவெய்தி. (கந்தபு. அசுரே. உஉ.) 2. வருந்தல். (உ-ம்.) "பேதமென்றுளம்பேதறீஇத்தமிற்சிலபேச"(சேதுபு. விதாம. சு. பரிபாடல்.)

பேதுறுத்தல்—வருத்தமுறுத்தல். (உ-ம்.) "உயிரைப்பேதுறுக்குமாந்தருயிரைப் பேதுறுக்குமாறே" (சிந்தா. மூத்தி. கசுஅ.)

பேதுறுதல்—புத்திகலங்குதல். (வழக்.)

பேதை—1. அறிவிலான். (உ-ம்.) "பித்தினிற்குரவனில்லாட்சேர்ந்த பேதையுமேயாவன்" (சிவரக. வில்வலன். சஎ.) 2. ஏழுவயசுப் பெண். (உ-ம்.) "பேதையர்கண்முதலாகப்பேரி

ளம்பெண்மையர்மூடிவாம்-மாதரவர்" (கோயிற் பு. பதஞ்சலி. உடு.) 3. கள். (வைத்தியபரி.) 5. தரித்திரன். (சூ. நிக. கக: சாரவெ. உகூ.) 6. பெண். (உ - ம்.) "ஒருபேதையென்கண்ணி னேக்கி" (இராமா. கரன்வ. சூ.)

பேதைமை—யாதுமறியாமை. (வள். அச. முகம்.)

பேதையர்—1. அறிவீனர். (உ - ம்.) "அறிவுடையார்பேதையரையொன்றூர்" (இன்னி சை. கசு: எ.) 2 ஏழுவயதிற்பெண்கள். 3. பாலைநிலமகளிர். (பிங்கல. நிகூ.)

பேநம்—தூரை. (வீ-ணி.)

பேநாக்கிரம்—நீர்க்குமிழி. பெநம்-தூரை. அக்கிரம்-நுனி.

பேம்-அச்சம். (உ-ம்.) "பேஎநிலேஇயவிரும் பௌவத்து" (மதுரைக். எசு.)

பேயீ – பிசாசம். (உ - ம்.) "கழுகும்பேயுநரி களுந்துன்றி" (அரிச்ச. மயாந. ககூ.)

பேயீக்கஞ்சான்—சாணைக்கிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

பேயீக்கண்டல்— ஒருமரம். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பேயீக்கநம்பு — ஒருவிதக்கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

பேயீக்கனி—பேயன்வாழைப்பழம். (உ-ம்.) "அத்திகர்ணியவிசுபேய்க்கனி"(தைல.தைலவ. ககஙூ.)

பேயீக்காஞ்சி — ஒருதறை. (புறப்பொ-மாலை.)

பேயீக்காளான்—ஒரு காளான். (வழக்.)

பேயீக்குமட்டி—ஒருகொடி.(வைத்தியபரி.)

பேயீக்தூவை — ஒருதறை. (புறப்பொ-மாலை.)

பேயீக்தன்றி—ஒரு குன்றி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேயீக்கோமட்டி—பேய்க்குமட்டி. (வைத்தியபரி.)

பேயீசீசாலை — ஒரு மீன். (வழக்குண்டு போலும்.)

பேயீசீசி—1. ஒரு பெண்பேய். 2. பேய்க்குணத்தவள். (1, 2-வழக்.)

பேயீசீசீந்தில் — ஆகாசக்கருடன். (வைத்தியபரி.)

பேயீசுரை-ஒருசுரை. (பிங்கல.உகூஉ.)

பேயீத்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

பேயீத்தண்ணீர்—மதுநீர். (வைத்தியபரி.)

பேயீத்தனம்—அறிவின்மை. (வழக்.)

பேயீத்திமீட்டி— } பேய்க்கொம்மட்டி.
பேயீத்தும்மட்டி- } (வைத்தியபரி.)

பேயீத்தும்பை-ஒருதும்பை.(வைத்தியபரி)

பேயீத்தேர்—கானல். (உ - ம்.) "சிநவேடர் பேய்த் – தேருமாறுமுட்டேறரும்பாலையில்" (அரிச்ச. நாட்டு. கஎ.)

பேயீநாயீ—வெறிநாய். (வழக்.)

பேயீப்பசலை — ஒருவகைப்பசலை. (வைத்தியமூ. அக.)

பேயீப்பசளை-பேய்ப்பசலை.(வைத்தியபரி.)

பேயீப்பலவன்—படவெண்கீரை. (மலையக.

பேயீப்பாகல்—ஒரு பாகல். (வைத்தியமூ) அக.)

பேயீப்பாலை—ஒரு கொடி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேயீப்பிடி—பூதாங்குசம். (வைத்தியபரி.) பூதாங்குசம்-பேய்மருட்டி.

பேயீப்பிரம்பு—ஒரு பிரம்பு. (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேயீப்பீர்க்கு— ஒரு பீர்க்கு. (வைத்தியமூ. அக.)

பேயீப்புடல் — பேய்ப்புடோல். (உ - ம்.) "பேய்ப்புடலரேணுகம்" (தைல. தைலவ. ஙூ.)

பேயீப்புடோல்—பேய்ப்புடல். (வைத்தியபரிபா.)

பேயீப்புல்—1. ஒட்டுப்புல். 2. கணைப்புல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேயீப்போக்கு-ஒழுங்கின்மையான நடை. (வழக்.)

பேயீமநம்—பித்தேறியமநம். (உ-ம்.) "என் பேய்மநமால்கொண்டதே" (திருநூற். க.)

பேயீமருட்டி—ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

பேயீமாடி—புளிகறளை. (மலையக.)

பேயீமிரட்டி-1. கிலுகிலுப்பை. 2. வெதுப்படக்கி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பேயீழகுட்டை- } ஒரு கொடி. (வைத்திய
பேயீழல்லை— } பரிபா.)

பேயீழன்னை—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

பேயீவேநட்டி—பேய்மருட்டியென்பர்.

பேயத்தி—ஒரு மரம். (வழக்.)

பேயம்—1. கஞ்சி. 2. நீர். 3. பால். (1,2,3-வைத்தியபரி.)

பேயவரை—ஓரவரை. (வழக்.)

பேயன்வாழை-ஒருவாழை.(வைத்தியபரி.) சோழதேசத்திலிது மிகுதியாயுண்டு.

பேயனேன் – பேயின்றன்மையுடையேன். (திருவாச. திருச். உக.)

பேயாட்டி — பேயோட்டுவித்தைக்காரன். (வழக்.)

பேயாடி-பேயோட்டப்பெறுவோன்.(வழக்)

பேயாமணக்கு—ஓராமணக்கு. (வழக்.)

பேயாவிரை—ஓராவிரை. (வைத்தியபரி.)
பேயாழ்வார்—ஓராழ்வார். (பாரத. பாயிரம். க. உரை.)
பேயுள்ளி — ஒருள்ளி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.
பேயுமத்தை—மருளுமத்தை. (மலையக.)
பேயோட்டி—1. ஒருமரம், வேம்பென்பர். 2. பேய்துரத்துவோன். (வழக்.)
பேயோடாடி—சிவண். (திவாகரம். முதலாவது.)
பேயோனன்—ஒருவகையோனன். (வழக்குண்டுபோலும்.)
பேர்—1. கீர்த்தி. (உ-ம்.) "பேர்பரந்தபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே" (தேவார.பிரமபுர. கூ. சம்பந்த.) 2. தோற்றப்பொலிவு.(உ-ம்.) "பேருடையவிழுக்கழஞ்சின்" (புறநா. கக.) 3. பெயர். (உ-ம்.) "திசைமுகனுநெடுமாலுஞ்சிவனுமென்னப்பேர்கொண்ட" (அரிச்ச. பாயிர. கூ.) (மரூஉ. சிந்தா.) 4. பெருமை. (வழக்.)
பேர்க்கல்—பெயர்த்தல். (உ-ம்) "போதகமன்னவர்வைத்தடிபேர்க்கலாற்றாது" (திருவிளை. கல்லானை. ககக.)
பேர்ச்சி—பெயர்ச்சி. (சி - தொழிற்பெயர் விகுதி.
பேர்த்தல்—பெயர்த்தல். (உ-ம்.) "மலையைக்கால்பேர்த்தெனத்திசைப்புறத்துவீசும்" (திருவிளை. மாயப். ககக.)
பேர்த்தி—பௌத்திரி. (வழக்.)
பேர்த்து—திரும்பி. (உ-ம்.) "பேர்த்துநாய் கௌவினூரிங்கில்லை"(நாலடி. சிறுமின்மை. கo.)
பேர்தல்—1. நீங்குதல். (உ - ம்.) "பேராவிடும்பை"(வள். அகஉ.) 2. பெயர்தல். (உ-ம்.) "பேராவகைசெல்ல" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கஉ.)
பேர்மல்லி — கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரிபா.)
பேர்வழி—வம்சவரிசை. (வழக்.)
பேரகத்தி—ஓரகத்தி. (வழக்.)
பேரகத்தியம்—ஒரு நூலென்பர். (வழக்.)
பேரடம்—வெண்ணெய்ச்சி. (வைத்தியபரி.)
பேரண்டம்—1. தலையோடு. 2. பெரியவுலகம். 3. மூளை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
பேரணி — 1. ஒருவகைப்படை. (சிந்தா.) 2. மதாணி. (பிங்கல. கஉoஎ.)
பேரத்தி—கறிமுள்ளி. (மலையக.)
பேரம்—காஸ்மீரதேயம். (வழக்குண்டுபோலும்.)
பேரம்பலம்—சிதம்பரத்துச்சபைகளிலொன்று. (வழக்.)
பேரமட்டி—ஒரு செடி. (வழக்குண்டுபோலும்.)
பேரமுட்டி—பேரமட்டி. (வைத்தியபரி.)
பேராத்தை—ஒரு மருந்து. (வழக்.)
பேருளர்—உமை. (உ-ம்.) "பேருருண்முகம்" (திருநாகை. கடவுள்வாழ். எ.)
பேரவரை-ஒருவகையவரைக்கொடி.(வழக்)
பேருவி—உவதைஎன்று பெயர். (சூ. நிக. நி: ககூ.)
பேருளுடைமை— சிவபிரானெண்குணத்தொன்று. (வள். கடவு. கூ: உரை.)
பேழகு—விசித்திரம். (சூ. நிக. அ:உசு.)
பேறிவு — முதுக்குறைவுஎன்று பெயர். (சூ. நிக. அ: நிக.)
பேறுது—ஓரறுகம்புல். (வழக்.)
பேரன்—1. பெயரன். (வழக்.) 2. பௌத்திரன். (உ-ம்.) "வசையினின்றிருப்பேரனின் மனைவியம்மடவாள்" (சேதுபு. விநாடவ. கஙo.)
பேராசிரியர்-ஒருரையாசிரியர். (அபிதானசி.)
பேராசை--வேணவா. (உ-ம்.) "ஓராதபேராசையொருக்காலுமுலவாதல்" (கோயிற்பு. பாயிர. உஉ.)
பேராட்டி—பெருமையுடையவள். (உ-ம்.) "பேராட்டிசீராட்டும்" (கோயிற்பு. பாயிர. எ.)
பேராண்முல்லை-, பேராண்வஞ்சி- } ஒரு துறை. (புறப்மாலை.)
பேராண்மை—1.நிலைகுலையாததிண்மைப்பற்றி மானம் பேராண்மையாயிற்று. (உ - ம்.) "பேராண்மைவேண்டுபவர்" (வள். கூசுஉ.) 2. மிகுந்தவாண்டன்மை. (உ-ம்.) "போராண்மையென்பதறுகணென்றுற்றக்கால்" (வள். எஎகூ.) 3. வீரம். (வழக்.)
பேராத்தி—தும்பை. (வைத்தியபரி.)
பேராதநிலை—நீங்காதசமாதிநிலை. (உ-ம்.) "பேராதநிலைகலக்கல்பிழையாகுமென" (கோயிற்பு. இரணியவ. கூநி.)
பேராந்தை—சகோரம். (பிங்கல.உகஎo.)
பேராநந்தம்—மோட்சசந்தோஷம்.(வழக்.)
பேராமட்டி—பேரமட்டி. (வைத்தியபரி.)
பேராமணக்கு—ஓராமணக்கு. (வைத்தியபரிபா.)
பேராமல்லி—ஒருமல்லி. (வைத்தியபரி)
பேராழட்டி—ஒரு கொடி. (வைத்தியபரி.)
பேரிலவட்டம்—உக்கம். (பிங்கல.கஎoஉ.)
பேராளன்—1. கீர்த்தியுடையவன், பெருமையாளன். (திருவாச. திருவம்மானை. உ.) 2. நாமத்தையுடையான். (திருவாச. திருவெம். ச.) 3. மிருகசிரிடம். (சூ. நிக. க: ககூ.)
பேராளி—பேருள்ளவன். (வழக்.)

பேரி—1. பறைப்பொது. (சூ. நிக. எ: சசு.) 2. முரசு. (வழக்.)

பேரிகை—ஒருவகைத்தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே. உள. உரை.)

பேரியாழ்—நால்வகை யாழிலொன்று; அது: இருபத்தொருநரம்பு கொள்ளப்படுவது. (கூர்ம பு. திருக்கல். நுள. உரை.)

பேரிளம்பெண் — நாற்பதுவயசுப்பெண். (சூ. நிக. உ: நுஅ.)

பேரின்பம்—1. ஆநந்தம்.(சூ.நிக.அ: கூஅ.) 2. மோட்சசுகந்தோஷம். (உ-ம்.) "சமுசாரம்"பார்.

பேரிகம்—1.பிரண்டை. 2. வச்சிராவல்லி. 3. வட்டத்திருப்பி.(மலையக.) (1,2-வைத்தியபரி.)

பேரீச்சு—ஒரு மரம், பேரீஞ்சு. (வழக்.)

பேரீசன்—மகேசன். (உ-ம்.) "பேரீசனுந் தொழிலதேறின்" (சி. சி. சூநு. சிவஞா.)

பேரீஞ்சு —ஒருமரம், பேரீச்சு. (வழக்.)

பேரீந்து—பேரீஞ்சு. (உ-ம்.) "வளர்விளவு முந்திரிபேரீந்தின்வாய்ச்த" (சிவரக. சத்திய விரத. உள.)

பேருண்டம்—பறவை விசேடம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேருண்டி—பேருணவு; இது: தாமதகுணத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கo.)

பேருமரி — ஒரு பூண்டு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

பேருயிர்—பெருங்காற்று. (தைல.தைலவ.)

பேருரியோர்—சக்கிலியர். (தைல. தைலவ. பாயிர. கூகூ.)

பேரூர்—1. பெரும்பதி. (வழக்.) 2. மேலைச்சிதம்பரம். (பேரூர்ப்புராணத்திலறிக.)

பேரேண்—1. அளவடிமீரடியாக இரண்டு வருவது. (யாப்.காரி. செய்யு. கo. உரை.) 2. பேரிலக்கம்.

பேரேநது—பகடு. (பிங்கல. உசஎஉ.)

பேரேடு—கணக்கேட்டிலோர்வகை. (வழக்.)

பேரோலி—திமிலம். (சூ. நிக. கo: நுக.)

பேரோளி—சந்திரசூரியர். (உ-ம்.) "பேரொளியைக்கூடியரவங்கொள்ளுநாள்" (சைவச. பொதுவி. கசு.)

பேலி—குதிரை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேலிகை — எச்சில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பேலுதல்—மலங்கழித்தல். (வழக்.)

பேவாமீவிட்டை — காரிவிட்டை. (வைத்தியபரி.)

பேழ்—பெருமை. (உ-ம்.) "உலறியகதுபிற் பிறழ்பற்பேழ்வாய்" (திருமுரு. சஎ.) (பிங்கல. உஉஉடு.)

பேழ்கணித்தல்—தலைசாய்த்தல். (பெரிய பு. திருநாவு. உஎடு.)

பேழை—1. பெட்டி. (வழக்.) 2. பேடகம். (உ-ம்.)"பேழையானவற்றின்மன்னுபூண்களுங் கொணர்ந்தனன்முன்புறவைத்தான்" (கந்தபு. மார்த்தாண்ட. கஉசு.)

பேறக்காசி—கருமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

பேறு—1. இலாபம். (உ-ம்.) "ஆலாலமுண்டவனேப்பூசித்தபேறென்றுணர்ந்திலையால்" (திருவிளை. வெள்ளையா. கச.) 2. ஒன்று. (தைல. தைலவ.) 3. செல்வம். (உ-ம்.) "பிறர்க்குதவியாக்குபவர்பேரும்" (நன்னெறி. கூடு.) 4. தனக்குயோக்கியபோக்கியப் பொருளைப் பொருந்துதல். (சி. சி. உ: கூ. ஞாநப்.) 5. புகழ் முதலிய பதினொன்பர். (அபிதாநசி.) 6. பெற்றபொருள். (புறநா.) 7. வரம். (உ-ம்.) "பேறுதருமப்புனலைச்சென்னிதனிற்றெளித்திடுகில்" (ஏகாதசி. உருக்கு. கஉ.)

பேறுகாலம்—பிள்ளைபெறுங்காலம்.(வழக்.)

பேன்—தலையிற்பற்றும்பூச்சி. (வழக்.)

பை.

பை—1. அழகு. 2. சரக்கு, விபூதி, பண முதலியனவைக்கும்பை. (வழக்.) 3. தொழிலினப்பகுதி. 4. பசுமை. (உ-ம்.) "நும்,பைதீர் கடும்பொடுபதமிகப்பெறுகுவிர்" (பெரும்பா. கoடு.) இளமைகுறித்துவரும். (மலைபடு. சoo.) (சூ. நிக. அ: உக.) 5. பாம்பின்படம். (சூ. நிக. கூ: சக.) 6. மந்தக்குணம். (வழக்.) 7. மெத்தெனவு. (உ-ம்.) "பையச்சென்மதில்"(ஆத்திசூடி.) (1, 4-பிங்கல. கூஅகo.)

பைக்கம்—பிச்சை. (சூ. நிக. க: கக.)

பைகிரி—பைரவர். (வைத்தியபரி.)

பைகோ—பைகோவு, ஒரு தேயம். (வழக்.)

பைங்கலம்—யசுர்வேத உபநிடதத்தொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

பைங்கூழ்—பயிர். (பிங்கல. உகஎஎ.)

பைங்கூன்—காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)

பைசந்தி—பைசந்திவாக்கு.

பைசந்திவாக்கு — நான்குவகைவாக்குகளிலிரண்டாவதாயுள்ளது; அது: மேல்விளங்கித்தோன்றுவனவாகிய பஞ்சவண்ணங்களையுஞ் சுக்குமரூபமாய் அடைவுபட வொக்கநிற்கும் மயில்முட்டையினீர்போலப் பலவகைப்பட்ட வெழுத்தக்கண் மத்திமைத்தானத்துப்பிரிவுபட விளங்கித்தோன்று முறைமையினை யடக்கி மிகவுஞ்சுக்குமரூபமாய்க்கொண்டு சிந்தையின் கணிற்றலும் நிருவிகற்ப வுணர்விற்கு ஏதுவா

தலுமாகிய இரண்டு மிலக்கணமாகவுடையது; இது: விந்துவைப்பற்றிவரும். இதற்குத்தாநம் உந்தி,வடிவு பிராணவாயு.(சி.சி.க.உஉ.சிவஞா.)

பைசாசநிலை—ஒருதாளினின்று மற்றைத் தாண்முடக்கிநிற்றல்; இஃது: போர்நிலைநான்கி ளொன்று. (சூ. நிக. கஉ. உக.)

பைசாசபுவநம்–பிசாசுகள்வசிக்கும்புவநம். (சைவச. பொது. உஙக. உரை.)

பைசாசம்–1. இரும்பு. (சிவஞானபோதம். கு-ஆம் சூத்திரத்தில் பசாசமென்றார்; அது: பைசாசம்என வந்தது.) 2. பிசாசம். (சிவதரு.) 3. பைசாசபுவநம்; இது: புத்திதத்துவத்திருக்கு மெட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: எ. மறை.) 4. பைசாசமணம். (இலக்கணவி. சூத்து உரை.) 5. விற்றொடுத்தம்பினையெய் வார்க்குரியநிலைகள் நான்கனுளொன்று. (திரு விளை. யானை. ஙக. உரை.)

பைசாசமணம்-எண்வகைமணத்தொன்று; அது: மூத்தோர் களித்தோர் துயின் றோர் புணர்ச்சியுமாம். (சூ. நிக. கஉ: கக.)

பைசாசர்—ஒருவகைத்தேவசாதியர். பிரம னுல் ஆச்யத்தினுல் படைக்கப்பட்டவர். வாயுப் போல் உருவுடையவர். (அபிதாநசி.)

பைசாசி—1. ஒரு பாடாவிதம். (சி. சி. பா யிர. உ. மறை.) 2. சடாமாஞ்சில். (உ - ம்.) "அமிர்தை"பார்.

பைசார்—ஒருவகைத்தொடுதோல். (வழக் குண்டுபோலும்.)

பைசு—பால். (வைத்தியபரி.)

பைசுநம்—1. பிசுனம், உலோபத்தன்மை. 2. காணுதவழிப்பிறரையிகழ்ந்துகூறல். (சைவப்பி.)

பைஞ்ஞீல்—1. பசியநீலம், கடைக்குறை. 2. மக்கட்பரப்பு. (சூ. நிக. உ: அச.)

பைஞ்ஞிலம்—மக்கட்டொகுதி. (பதிற்றுப் பத்து.)

பைஞ்ஞீலி—ஒரு தலம். (தேவாரம்.)

பைஞ்சேறு—சாணம். மணிமே.)

பைத்தம்—பைத்தியம், பித்தசம்பந்தம். (வழக்.)

பைத்தல் — 1. கோபம். 2. பசுமையாதல். 3. பரத்தல். (உ-ம்.)"பைத்தவல்லிருளும்"(திரு விளை. நாக. கூ.) 4. பாம்புபடம்விரித்தல்.(உ-ம்.) "பைத்தபாம்பின்றுத்தியேய்ப்ப" (பெரு ந.) (1, 2-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உசு.)

பைத்தியம்—பயித்தியம். (வழக்.)

பைத்து–பசுமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பைதல்–1. இளமை. (உ-ம்.) "பைதல்வெம் பிறைபாம்பணிவேணியே" (அருணகிரிபு. அரு ணைசலோதய. அஎ.) 2. குளிர். (பரிபாடல்.) 3. சிறுவணதுதன்மை. (உ-ம்.)"பைதலாவதென்று பாதகாத்திரங்கு" (திருவாச. திருச்சத. எஎ.) 4. துன்பம். (சூ. நிக. அ: எச.)

பைதற்ற—பசுமையற்ற.

பைதற—ஈரமறும்படி. (உ - ம்.) "பல்வளம் பகர்பூட்டும்பயனிலம்பைதற" (கலி. உ0)

பைதறல்—ஈரமறுதல். (புறநா.)

பைதிரம்—நாடு. (சூ. நிக. கு: கூ)

பைதிருகம்–பசலிலேநிகழும் நாலாமூகூர்த் தம். (விதாந. குணகுண. எஙு. உரை.)

பைது—1. ஈரம. (உ-ம்.) "துகடப, வையுந் துரும்புநீக்கிப்பைதற" (பெரும்பா. உஙகூ.) 2. பசுமை. (உ-ம்.) "பைதறவிளைந்தபெருஞ்செந் நெல்லின்" (பெரும்பா. உஙக0.)

பைந்தினை—கருந்தினை. (மலையக.)

பைப்பய—மெல்லமெல்ல. (சிந்தா.)

பைப்பிலாயம் — பிப்பலமுனிவரியற்றிய வேதசாகை.

பைபீலம்—எறும்பு. (உ - ம்.) வந்துழிக் காண்க.

பைபீலவாதம்—பைபீலிகாவாதம்.(வழக்.)

பைபீலிகாவாதம்—எறும்புகளின்பேச்சறி தல்; அது: கலைஞான மறுபத்துநான்கனுளொ ன்று. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பைபீலிகை—பிபீலிகை, எறும்பு. (வழக்.)

பைம்மை—தவப்பெண். (பிங்கல. கஙஉ.)

பைமறி — பையினுட்புறத்தை வெளிப்புற மாக்கல். (மணிமே.)

பையப்பைய—மெல்லமெல்ல. (வழக்.)

பைய—மெல்ல. (வழக்.)

பையல்—பயல். (உ-ம்.) "உறவிலேப்பட்ட பையல்" (அரிச்ச. மயாந. கச.)

பையன்—சிறுவன். (வழக்.)

பையாப்பு–தன்பம். (புறநா. உஉக. உரை.)

பையுள்—1. சிறுமை. (சூ. நிக. கக: ணக்ர வெ. உக.) 2. துன்பம். (உ-ம்.) "நீங்கும்பையு ளும்பிறவுமெல்லாம்" (கந்தபு. வீரவாகு. சயந்த னைத்தேற்று. கசு.) 3. நோய். (பிங்கல. கக0க.)

பையென்றன—ஒளிமழுங்கின. (புறநா.)

பையென—மெல்ல. (சிந்தா.)

பையெனல்–மந்தக்குறிப்பு.(சூ. நிக. க:ச0.)

பையோடதி–பச்சைக்கொடி. (உ-ம்.) "தூத் திரக்கூர்ச்சம்பையோடதி"(தைல.பாயிர.ஙஉ.)

பைரவம்—1. உட்சமயமாறிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: ருஅ.) 2. பிரதிட்டாகலையிலுள்ள வொருபுவநம். (சி-லி. கிரியா. உக. உரை.)

பைரவன்—1. சூத்திரப்பெண் நிடாதனைக் கூடிப்பெற்ற பிள்ளை. (உ-ம்.) "பின்னவர்மாது

நிடாதனைப்புணரப்பிறந்தவன்பைரவ னென் பான்" (சூத.சிவமான்.கஉ: ஙக.) 2. வைரவன். (பிங்கல. ககடு.)

பைரவி—1. ஓர் யோகினி. (வி-ணி. உசக.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: ஙஅ.) 3. புருடராகத் தொன்று; இதன்சாதி: பிராமணசாதி, மனவி கள் தேவக்கிரியை, மேகவிரஞ்சி, குறிஞ்சி; அதிதேவதை ஈசானன். (வி-ணி. உகக.)

பைலன் — ஓரிருடி, வியாசமுனிவர்சீடரி லொருவர். (அபிதானகோ.)

பைவர்—தன்பமுடையவர்.(உ-ம்.)"சென்று மீளப்-பைவராயருங்கானிற்பயின்று திரிதர" (பாரத. கிருட்டிண. டு.)

பொ.

பொக்கசம்—திரவியசாலை. (வழக்.)

பொக்கணப்பிச்சி — மூடக்கொத்தான். (வைத்தியபரி.)

பொக்கணம்—1. ஒருவகைப்பை. (உ-ம்.) "சுட்டவெண்பொடிப்பொக்கணந்தூக்கியதோளும்" (திருவிளை. எல்லாம். கூ.) 2. பெருமருந்து. (வைத்தியபரி.)

பொக்கணந்தூக்கி—குமட்டி. (வைத்தியபரி.)

பொக்கணி—1. ஒரு பாஷாணபாத்திரம். 2. குழியுரல். (1, 2-வழக்.)

பொக்கணை—1. கல்வளை. 2. குழியுரல். 3. மரப்பொந்து. (1,2,3-வழக்குண்டுபோலும்.)

பொக்கம்—1. பொய். (உ-ம்.) "நாமரிவோமென்றுள்ளபொக்கங்களேபேசும்" (திருவாச. திருவெம்பா. டு.) 2. பொலிவு. (உ-ம்.) "புற்புதம்போலுமெய்யைப்பொருளெனப் பொக்கஞ்செய்யார்" (வேதாரணியபு. நிரையவ. கசு.) 3. மிகுதி. (பிங்கல. உஙஙக.)

பொக்கல்—தூளாத்தல். (வழக்.)

பொக்கிலவணம் — திலாலவணம். (வைத்தியபரி.)

பொக்கினதுப்பி—பெருங்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

பொக்க—1. பொள்ளல். (வழக்.) 2. மரப்பொந்து. (பிங்கல. உஅடுங.)

பொக்கப்பொக்கெனல்-1. ஒலிக்குறிப்பு. 2. விரைவுக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொக்கணந்தூக்கி—குமட்டி.(வைத்தியபரி)

பொக்களம்—கொப்புளம். (வழக்.)

பொக்களித்தல்—கொப்புளித்தல். (வழக்.)

பொக்களிப்பான்—கொப்புளிப்பான், ஒரு பிணி. (வழக்.)

பொக்கெனல்-விரைவின்குறிப்பு. (வழக்.)

பொக்கை—சிறுதூள். [தெலுகு.]

பொகில்—மொக்குப்பூ. (வைத்தியபரி.)

பொகுட்டு — 1. 1. சேற்றிலெழுங்குமிளி. 2. தாமரைக்கொட்டை. (உ-ம்.) "பங்கயப்பொகுட்டிருந்தபகவனீதுபகர்தலும்" (கந்தபு. காமதக. டுச.) 3. மலை. (1, 3-சூ. நிக. கக: ஙகவெ. எ.)

பொகுத்தல்—பொத்தல்செய்தல். (வழக்.)

பொகுவல்—ஒரு பறவை. (உ-ம்.) "செவிசெஞ்சேவலும்பொகுவலும்" (புறநா. உஙஅ.)

பொங்க—எழுந்துநிற்ப, மிகுத்துக்காட்ட. (சிந்தா.)

பொங்கடி—யானை. (பிங்கல. உசகஉ.)

பொங்கம்—1. இலவு. (வைத்தியபரி.) 2. பரிமளிப்பு. 3. பொலிவு. (2, 3-வழக்.)

பொங்கர்—1. இலவு. (வைத்தியபரி.) 2. சோலை. (உ-ம்.) "எண்பிளந்துபொங்கரிலையுகப்பிளந்து" (திருவிளை. தண்ணீர். உச.) 3. மரக்கொப்பு. (உ-ம்.) "உலர்ந்தபொங்கருயர்மரமேறி" (கலி. எடு.) 4. மலை. (சூ. நிக. கக: ங்கரவெ. டு.) 5 வாடற்பூ. (சிலப்பதி.)

பொங்கல்—1. உயர்ச்சி. (சூ. நிக. அ: அ.) 2. கள்ளு. (உ-ம்.)"பூவும்புகையும்பொங்கலும்" (சிலப். இந்திர. சுக.) 3. கொதித்துக்கிளர்தல். 4. சமைத்தல். (வழக்.) 5. பெருமை. (உ-ம்.) "பொங்கல்வெம்மூலகளென்னும்" (சிந். சீவகன்றுற. கடுச.) 6. பொலிதல். 7. மிகுதி. (உ-ம்.) "பொங்கியவன்பொடுதோத்திரதின் றெதிர்புகலுற்றார்"(சிவரக. கத்திரி. கஉ.)(3,6-பிங்கல. ஙஅகச.)

பொங்கழி—தூற்றுநெற்பொலி. (சூ. நிக. ச: ஙக.)

பொங்காரம்—மிகுதிக்கம். (வழக்.)

பொங்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பொங்குதல். (உ-ம்.) "பொங்குறமென்மனக்களிப்பாம்புணரி" (சிவரக. கணபதிகுமர. ங.)

பொங்குசனி — இரண்டாமுறை ஏழரையாய்வருஞ்சனி. (உள்ளமுடையானிற்காண்க.)

பொங்குதல்—1. அதிகரித்தல். (உ-ம்.) "பூவிரித்தபுதுமதுப்பொங்கிட"(பெரியபு. திருநாட்டு. ங.) 2. உயர்தல். 3. கொதித்துக்கிளர்தல். 4. கோபித்தல். (உ-ம்.) "தந்திடுவானேற்-பொங்கிடுவர்" (சேதுபு. தராசார. உ0.) 5. சாதஞ்சமைத்தல். 6. செழித்தல். (வழக்.) 7. பொலிதல். 8. விம்மல். (உ-ம்.)"பொங்கியகாதலிற்கொங்கைபொங்க"(திருவாச.திருப்பொற். கச.) (2, 3, 5, 7-பொங்கல்பார்.)

பொங்கோதை—சமுத்திரம். (உ-ம்.) "பொங்கோதைஞாலப்பெறைமற்றவன் பாலிறக்கி" (திருவிளை. மாயப். கூஅ.)

பொச்சம்—1. குற்றம். (உ-ம்.) வந்தழிக் காண்க. 2. பொய். (உ-ம்.) "பொச்சமிலன்பு மன்னர்" (திருவிளை. திருநாட். கூக.)

பொச்சாத்தல்—பொச்சாப்பு. (வழக்.)

பொச்சாப்பு—1. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 2. மறதி. (உ-ம்.) "அச்சமுடையார்க் கரணில்லையாங்கில்லை-பொச்சாப்புடையார்க்கு நன்கு" (வள். நிகூசை.)

பொச்சாவாக்கருவி— பொச்சாமையாகிய கருவி. (உ-ம்.) "அரியவென்றுகாதவில்லை பொச்சாவாக், கருவியாற்போற்றிச் செயின்" (வள். நிகூஎ.) [பரிமேலழகர் மறவாதமநம் என்பர்.]

பொச்சாவாமை- சோர்தலைச்செய்யாமை. (வள். நிசை-ஆம் அதி.)

பொச்சு—குற்றம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பொச்சை—1. கரிக்காடு. (சூ. நிக. சை: நிஎ.) 2. காடு. (உ-ம்.) "எச்சமுமில்லுமிலக்கவிளைத் தே-பொச்சையினூடுபுகுந்தலமந்தான்"(சேதுபு. மங்கல. உசை.) 3. சிறுமலை. (சூ. நிக. நி: கஉ.) 4. புழுக்கூடு. (வழக்குண்டுபோலும்) 5. மலை. (உ-ம்.) "பொச்சையினறவுமூனின்புழுக்கலும்" (பெரியபு. கண்ணப். எ)

பொசி—துத்தம். (வைத்தியபரி.)

பொசிதல்—1. கசிதல். (உ-ம்.) "புல்லுக்கு மங்கேபொசியுமாம்"(மூதுரை.) 2. மழுங்குதல். 3. வடிதல். (2, 3-வழக்.)

பொசிவு—பொசிதல். (வழக்.)

பொசுக்குதல் — 1. தீய்த்தல். 2. வெதுப்பல். (1, 2-வழக்.)

பொசுங்கல்—கருகுதல். (வழக்.)

பொசுங்குதல் — வெம்மையாய்ற்றீய்தல்.

பொசுபொசுத்தல்- } கொஞ்சங் கொஞ்ச
பொசுபொசெனல்- } மாய் மழைதூளித்தல். (வழக்.)

பொஞ்சுதல்—ஒவ்வுதல். (வழக்.) உனக்கு சமக்கும் பொஞ்சாது என்பர்.

பொட்டணம்—பொக்கணம். (வழக்.)

பொட்டல்—கரம்பு, பாழ்நிலம். (வழக்.)

பொட்டில்—1. பொட்டிலி. 2. பொதி. (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

பொட்டிலி—ஒரு வெடி.

பொட்டிலுப்பு — ஒரு வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

பொட்டு—1. அடையாளம். 2. ஒரு புழு. (சூ. நிக. கூ: எஅ.) 3. தாலிப்பொட்டு. 4. நெற்றித்திலகம். (உ-ம்.) "பொட்டுவாணுதன்மனை வியுமப்புரம்புகுந்தாள்" (சேதுபு.மங்கல. அகூ.) 5. வட்டவடிவு. (உ-ம்.) "பொட்டுப்பொறியெழும்பாலையிலே" (தனிப்பா. உ: கூஅஉ.) (1, 3-வழக்.)

பொட்டுப்பூச்சி-ஒருசிலந்திப்பூச்சி.(வழக்.)

பொட்டெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்.)

பொட்டை—1. குருடு, பொட்டைக்கண்ணன். (வழக்.) 2. சூதாடுவோர்வசநிக்குங்குழூஉக்குறியிலொன்று. (உ-ம்.) "அடிக்க"பார்.

பொடி—1. சிறிது. (வழக்.) 2. சூரணம். (தைல.) 3. திருநீறு. (சூ. நிக. சு: உ०.) 4. துகள். (பிங்கல. சுகடு.) 5. தெரிகிலைவினைப் பகுதி.

பொடிச்சி—சிறுபெண். (வழக்.)

பொடித்தல்-1. கெடுத்தல். 2. தூளாக்கல். 3. நீறுக்கல். (உ-ம்.) "மேருவிற்பூட்டிப்புரம் பொடித்தவேதியர்' (திருவிளை. விருத்த. உஉ.) 4. பொடியாதல். (உ-ம்.) "பொடித்தலும்வை ரத்தண்டம்" (கந்தபு. சிங்கமுகா. கஎ०.) 5. மயிர்சிலிர்த்தல்.(உ-ம்.)"மீன்பரந்தனவெயர்ச்சி தாமெய்பொடித்தென்ன" (சேதுபு. விதூம. ககக.) 6. மூளைத்தல். (உ-ம்.) "கூழைமுடியா மூலைபொடியாவொருகுதலைச்சின்மழலைக்கு" (திருக்கோ. க०ச.) (1, 2-வழக்.)

பொடிதல்—1. கெடுதல். 2. தூளாதல். (1, 2-வழக்.)

பொடிநீத—வெறுத்த. (புறநா.)

பொடிப்பு—புளகம். (வழக்.)

பொடிபண்ணல்—1. துண்டித்தல். 2. மாவாக்கல். (1, 2-வழக்.)

பொடியன்—சிறுவன். (வழக்.)

பொடியாடி—சிவன். (உ-ம்.) "விடையாய் பொடியாடி"(திரு.ஆசைப்.நி.) [திருநீற்றைப் பூசுவோன் என்றபடி.]

பொடியாதல்—துகளாதல். (வழக்.)

பொடிவு — பொடிதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பொடிவெட்டி—பொன், வெள்ளி முதலிய வெட்டுங்கத்திரிக்கை. ஒரு குழூஉக்குறி.

பொடுது—ஒருவகைச்சிறங்கு. (வழக்.)

பொடுதலை—ஒரு பூண்டு. (உ-ம்.) "பொடுதலைதராய்மேனிசுந்தரிபரிக்கந்தி" (தைல. தைலவ. எகூ.)

பொடுபொடுத்தல்-பொடுபொடுப்பு.

பொடுபொடுப்பு—1. ஒலிக்குறிப்பு. 2. சீக்கிரக்குறிப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொடுபொடெனல்—பொடுபொடுப்பு.

பொத்தல் — 1. துவாரம். 2. தூளித்தல்.

3. மூடுதல். (உ-ம்.) "பூதியாகமெய்புழுங்கியிர விகண்கள்பொத்தவே" (சேதுபு. சீதைகுண். க.) (1, 2-வழக்.)

போத்தி—1. சீலை. 2. வாழைமுதலியவற் றின் காய்ப்பொத்தி. (1, 2-வழக்.)

போத்திக்காப்பன்–தண்டுக்கிரந்தி.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

போத்திக்காளான்—ஒரு காளான். (வழக்.)

போத்திதள்ளுதல்–வாழைமுதலியபொத்தி போடுதல்.

போத்தில் — பொந்தாகிய இல். (உ - ம்.) "பொத்திலத்துறையுமாந்தை" (சிந். பதுமை. உகo.)

போத்து—1. குற்றம். (நன்னூ. உயிரீற். நி. உரை.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. புரை. (உ-ம்.) "பொத்தினன்பிற்" (புறநா. உகஉ.) 4. பொந்து. (பிங்கல. உஅநுக.) 5. பொய். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 6. மூடுதல். (வழக்.)

போத்துதல்—1. அடைத்தல். (வழக்.) 2. பிடித்தல். (இ ரா மா. கரன்வதை. கoo.) 3. புதைத்தல். (உ-ம்.)"மண்ணிடைக்கடிதுபொத் துதல்" (இராமா. விராத. சச.) 4. புரைதல். (புறநா. உகஉ.) 5. மறைத்தல். (உ-ம்.) "போத மாந்தன்வலியைப்பொத்திநின்ற" (திருவிளை. அங்கம். உஅ.) 6. மூட்டுதல். (உ-ம்.) "காதல ரிறப்பிற்கனெயெரிபொத்தி"(மணிமே.ஊரல.) 7. மூடுதல். (உ-ம்.) "பூழிகளெழுந்துசென்று புணரிவாய்பொத்திற்றன்றே" (கந்தபு. அசுரர் யாக. எ.)

போத்துப்படுதல்—புரைபடுதல். (உ - ம்.) "ஆற்றின்வருந்தாவருத்தம்பலர்நின்று –போற் றினும்பொத்துப்படும்" (வள். சசுஅ.)

போத்துப்பொத்தேனல் — ஒ ரொலிக் குறிப்பு. (வழக்.)

போத்தை—1. துவாரம். (உ - ம்.) "பொத் தையூன்சுவர்" (தி ரு வா ச. அதிசய. எ.) 2. பருத்தது. (வழக்.)

போத்தையன் — பெருஞ்சீரமுள்ளவன். (வழக்.)

போதி–1. அடக்கல். (உ-ம்.) "கற்பிழுடன் மாம்பொதிந்து" (தி ரு வி ளை. அங்க. க.) 2. அம்பலம்.(சூ.நிக.நு:சக.) 3. காக்காடு. (சூ.நிக. ச: நுஎ.) 4. சூலை. (உ-ம்.) "அவற்பதங்கொண் டனவம்பொதித்தோரை" (ம லை ப டு. கஉக.) 5. சுமை. (உ-ம்.) "பொத்திலானபொதியுடற் காகுமே"(கந்தபு.சுக்கிரனுப.ஙச.) 6. பட்டை. (உ-ம்.) "பைங்களைபொதிகளைந்தன்னவிளர்ப் பின்" (புறநா. உநுங.) 7. பொதிதல். (உ-ம்.) "பூவங்கட்பொதிசெய்யா" (கலி. ஙக.) 8. பொ திபப்பட்டது. (உ-ம்.)"நரம்பாற்பொதிந்தபொ திதனையுங்கொண்டு" (கந்தரந். கூஅ.) 9. மல ரரும்பு. 10. முடிப்பு. (உ-ம்.) "அம்பொற்கிழி யைப்பொதிநீக்கி" (திருவிளை. உலவா. கசு.) 11. மூடை. 12. வினைப்பகுதி. 13. வைத்திய பரிபாடையில் ஆரையென்பர். (9, 11-வழக்.)

பொதிசோறு—கட் டுச் சோ று. (உ-ம்.) "தொலையாவழிக்குப்பொதிசோறுமுற்றதுனை யுங்கண்டீர்" (கந்தரலங். நுக.)

பொதிதல் — 1. அடைத்தல். 2. கட்டல். 3. திணித்தல். (உ-ம்.) "அனவின்சிகைபொதி கண்ணினரெவரும்" (இராமா. கரன்வ. கங.) 4. மறைத்தல். (உ - ம்.) "தூண்டிலினுட்பொ திந்ததேரையும்" (திரிகடு. உசு.) (1, 2-வழக்.)

பொதிந்துவைத்தல்— சால்புடைமைபற்றி இடைவிடாது நினைத்தல். (வள். ககநு. உரை.)

பொதிப்போதா—பெருநாரை. (வழக்.)

பொதியம்—தென்மலை. (உ - ம்.) "தென் பொதியமாமுநிசிறக்கவருளெண்ணெண்ணின் பலியாடவதெனுங்கடலுள்" (திருவாத. பா யிரம். ச.)

பொதியவேற்பன்—பாண்டியன். (சூ. நிக. உ: உo.)

பொதியறை — துவாரமில்லாத கீ ழ றை. (சிலப்பதி.)

பொதியனுபி—மயிர். (வைத்தியபரி.)

பொதியில்—1. அம்பலம். (உ - ம்.) "மன்ற மும்பொதியிலுங்கந்துடைநிலையினும்" (திரு முரு. உஉசு.) 2. பொதியமலை. (திருவிளை. நாட்டுப். நுச.) தேவரெல்லாருங்கூடி யிருத் தற்கிடமாதலில், இதற்குவந்த பொதுவில் என் னும்பெயர் இக்காலத்துப் பொதியில் என்ற மருவிற்று என்பர் சிலப்பதிகாரவுரையில்.

பொதியெருது — பொதியெடுக்குமெருது. தூர்வகம் என்று பெயர். (சூ. நிக. கூ: கநு.)

பொதிரீ—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பொதிரீத்த—பொங்கின. (பரிபாடல்.)

பொதிரீத்தல்–1. புடைத்தல். (உ-ம்.) "வரு மூலைபொதிர்ப்பவாங்கிவண்டினமிரியப்புல்லி" (சிந். காந். கூஉ.) 2. முரித்தல். (உ-ம்.) "ஊழ் தினைகண்-மடக்கும்புள்ளெறிகவண்கலான்வார் பினைபொதிர்த்தும்" (தணிகை. திருநாட். சக.)

பொதிர்தல்—1. அஞ்சல். 2. நடுங்கல். 3. மிகுதல். 1, 2, 3-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பொதிர்ந்த—வீங்கின. (சிந்தா.)

பொதிர்ப்ப—புடைக்கொள்ள. (சிந்தா.)

பொதிர்ப்பு—1. அச்சம். 2. நடுக்கம். (பிங் கல. கஅநுச.)

பொதிர்வு—பொதிர்ப்பு.

போதீவு—பொதிதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

போதீர்போதீரேனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பொது — 1. சபை. (உ - ம்.) "பொற்பதப் பொதுவார்புலியூர்புகழ்-சொற்பதப்பொருளாகுவ" கோயிற்பு. காப்பு. 2. சாதாரணம். (வழக்.) 3. சிறப்பில்லாமை. (உ-ம்.) "பொதுக்கொண்ட கவ்வையுட்பூவணிப்பொலிந்தகின்" கலி. சுசு.)

பொதுக்கு — 1. ஒதுக்கு. 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. மறைப்பு. 1, 3-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பொதுக்குதல்—1. தூளித்தல். 2. மறைத்தல். 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

பொதுக்கை—நிருத்தக்கைவகையிலொன்று. (சிலப்.)

பொதுச்சீர்—நான்கசையாய் வருஞ் சீர். (யாப். காரி. உறுப்பி. அ.)

பொதுச்சொல்—திணை பாலிடங் காலங்களைக்குறித்துப் பொதுவாயிருக்குஞ்சொல்.

பொதுஞாநம்—சவிகற்பக்காட்சி. (உ - ம்.) "பொதுளாநம்வந்தணுகி" (தேகோயிற்பு. இரணிய. கூஅ.)

பொதுத்தல்—தூளித்தல். (வழக்.)

பொதுத்தன்மை—பொதுவியல்பு. (வழக்.)

பொதுத்திணை — இருதிணைக்கும் பொதுச்சொல். (வழக்.)

பொதுநலம் — 1. பலருக்கும் பொதுவாய நன்மை. (வழக்.) 2. பொருள்கொடுப்பார்பலர்க்கும் பொதுவாய சிற்றின்பவாசை. (உ - ம்.) "பொதுநலத்தார்புன்னலந்தோயார்" (வள். கசரு.)

பொதுநிறம்—பலநிறக்கலப்பு. (வழக்.)

பொதுநீங்குவமை — உவமையணி வகையுளொன்று; அது: தன்னைப்போன்றவைகளையெல்லாம்வென்று மேம்படுதல்பற்றி யொரு பொருளினைத் தானே தனக்கு நிகராகுமென்று மேம்பாடுதோன்றக்கூறுவது. (தண்டி. கூ0.)

பொதுநோக்குதல் — எல்லாரையு மொருதன்மையராக நோக்குதல். (உ - ம்.) "பொதுநோக்கான்வேந்தன்" (வள். ருஉ அ.)

பொதுப்பண்—இரவும்பகலும் பாடப்படும் பண்கள்; அவை: செவ்வழி, செந்துருத்தி, திருத்தாண்டகமென்னுமூன்றுமாம்.(தேவார.)

பொதுப்பாயிரம்—எடுத்துக்கொண்ட நூலுக்கும் ஏனைய சகல நூல்களுக்கும் பொருத்துமாறு நூற்றிறன்முதலிய இலக்கணங்களை நான்முகத்துப்பொதுவாகக்கூறும் பாயிரம். (நன். கூ.)

பொதுப்பெண்—பொதுமகள். (வழக்.)

பொதுப்பெயர்—திணை பாலிடங்களைக் குறித்துப் பொதுவாய்வரும் பெயர்.

பொதுபொதுப்பு — பொதுபொதெனல்.

பொதுபொதெனல்—வரவரமிகுதியாதல். (வழக்.)

பொதும்பர்—1. இளமரக்கா. (உ-ம்.) "குயினுழைபொதும்பர்" (பெரும்பா. கூஎச.) 2. சோலை. (உ-ம்.) "மாடுறுபொதும்பர்போய்மலர் கொய்து" (கந்தபு. மார்க்கண். அ0.) 3. மரச்செறிவு. (பிங்கல. உஅருசு.) 4. மரப்பொந்து. அர் என்பது போலியாய்வந்தது.

பொதும்பு — 1. குறுங்காடு. (சிந்தா.) 2. சோலை. (உ-ம்.) "ஆசறுபொதும்பினும்" (கந்தபு. மார்க்கண். அசு.) 3. புகலிடம். (உ - ம்.) "வினையேன்மனமஞ்சிப்பொதும்புறவே" (திருவாச. நீத்தல். கூருி.) 4. பொந்து. (பிங்கல. உஅருகூ.)

பொதுமகள்—வேசி. (உ-ம்.)"பொற்புடைய பொதுமகளாப்புகல்வரிதாம்பொலிவின தாய்" (கோயிற்பு. பசஞ்சலி. உசு.)

பொதுமை—பொதுத்தன்மை. (உ-ம்.) "பொதுமைபார்க்கினன்றிதுகருமமென்னீயர்கின்றதறிவிலார்போல்" (இராமா. மாயாசீதை. எக.)

பொதுமொழி—பொதுச்சொல். (நன்னூ. பெயரி. உ.)

பொதுவதுமானம்—பொருந்துவனவும் பொருந்தாதனவுமாய் நீக்கமாகச் சொல்லப்படும் அநுமானவேதுக்கள் நான்கனுளொன்று; அது: யானைமேலிருந்தோன் காளமூத அந்தஓசை கேட்டவன் சாதநமாயுள்ள காளத்தோடே சாத்தியமாயுள்ள ஓசைகேட்குந்தோறும் அந்த இடத்தே யானையுண்டென்றறிவதுபோல்வது. (சிவஞாநபோ. க. பாண்.)

பொதுவர்—இடையர். (உ-ம்.) "பொதுவர் மனைவளர்ந்தமாலேயொருவருக்குந்தெரியாதிங்குன்மாயை" (பாரத. திருட். கூஉ.)

பொதுவன்—1. நடுவாயிருப்பவன். (வழக்.) 2. முல்லைநிலத்துத்தலைவன். (உ-ம்.)"தாளாண்மைகூறுபொதுவனமக்கொருநாள்"(கலி.கo க.)

பொதுவறுசிறப்பு—தனக்கேயுரியசிறப்பு. (சிலப்பதி.)

பொதுவி — முல்லைநிலப்பெண். (சூ. நிக. உ: எ0.)

பொதுவிதி—பொதுவானநியமிப்பு.(வழக்.)

பொதுவியர்—இடைச்சியர்.(பிங்கல.நிசசு.)

பொதுவியல்பு—வேற்றுச்சாதிப்பொருண்மாத்திரையிற் செல்லாது தன் சாதிப்பொருட்

கெல்லாம் ஒப்பநிலைபெறுந்தன்மை. (சி.சி.அள. இரு. சிவஞா.)

பொதுவில் — அம்பலம். பொதியில் என மருவிற்று.

பொதுவினை— பொதுவாக வரும் வினை. (தொல். சொல். இரு. சேநா.)

பொதுவெழுத்து—தமிழிற்கும் ஆரியத்திற்கும் பொதுவாய்வழங்கு மெழுத்து. (நன்னூ. பெயரி. கஎ.)

பொதுளல்—1. செழித்தல். (உ-ம்.) வந்ழிக்காண்க. 2. தழைத்தல். (உ-ம்.) "இருள்படப்பொதுளியபராரைமராத்து" (திருமுரு. கo.) 3. நெருங்கல். (உ-ம்.) "பொருவினறு மலர்பொதுளுந்தண்டலைசூழ்" (சிவராத். கட வுள். கக.)

பொதுளுதல்—பொதுளல்.

பொந்தர்—ஒருவகைநீர்ப்புள். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

பொந்தி—மொத்தி. (வழக்.)

பொந்து—மாப்பொந்து. [தெலுகு.]

பொந்தைக்கோல் — ஒருவகைப் பற்றுக்கோல். (வழக்குண்டுபோலும்.)

பொப்புரு–காலதத்துவத்திருக்குமோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.)

பொம்மல்—1. சோறு. (வைத்தியபரி.) 2. பொம்மை, பாவை. (உ-ம்.) "பொம்மலாட்ட மென்றேயிரு" (பட்டினத்தடிகள்பா.) 3. பொருமல். (வழக்.) 4. பொலிவு. (பிங்கல. உஉங்ங.)

பொம்மனல் — 1. அநுகரணவோசை. (சூ. நிக. கo: சஅ.) 2. விரைவுக்குறிப்பு.(உ-ம்.) "பூநனைகூந்தன்மாதர்பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார்" (இராமா. உலாவிய. க.)

பொம்மை—பிரதிமை. (வழக்.)

பொயி — 1. அசத்தியம், இல்லதுகூறல். (சைவப்பி.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நிலையாமை. (உ-ம்.) "பொய்க்குடிவாழ்க்கையைப் போகவிட்டு"(திருநூற். ங.) 4. மரப்பொந்து. (பிங்கல. உஅருங.)

பொயிக்குதல்—1. பொய்சொல்லுதல். 2. பொய்யாய்ப்போதல். (1, 2-வழக்.)

பொயிக்கூடு—சரீரம். (வைத்தியபரி.)

பொயிக்கை—1. ஒரு மீன். (வழக்குண்டு போலும்.) 2. பொய்த்தல். கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பொயிக்கோலம்—போலிவேடம். (உ-ம்.) "பொய்க்கோலஞ்செய்யவொழியுமோ"(நாலடி. தாயதன்மை. ங.)

பொயிகை—1. குளம், நீர்நிலை. (பிங்கல. கoச.) 2. மானிடராக்காதநீர்நிலை.(உ-ம்.)"வண்டார்குவளையவாவியும்பொய்கையும்" (சிந். நாமக. ஙoஅ.)

பொயிகையார்—ஒரு புலவர். (யாப். காரி. உறுப்பி. எ. உரை.)

பொயிகையாழ்வார்–ஒரு ஆழ்வார். (பாரத. சிறப்புப்பா. க. உரை.)

பொயித்தல்—1. பொய்சொல்லல். (உ-ம்.) "பொய்த்ததொன்றுதருமனின்றுபுகலில்" (சேதுபு. இராமதீர்த்த. சுச.) 2. பொய்யாதல். (உ-ம்.) "பெருவஞ்சினமும்பொய்த்திடாதோ" (பாரத. கிருட்டி. ங.)

பொயித்தலை—போலித்தலை. கன்னமிடுங்கள்ளர் அக்கன்னவாயிலின்வழியே தலைபோல ஒன்று செய்துவிடுவது. (உ-ம்.) "கைத்தலங் கண்ணுக்களவுகாண்பானொருவன்–பொய்த்தலைமுன்னீட்டியற்றும்போந்து" (நாலடி.)

பொயிதல் — 1. மகளிர்கூட்டம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.) 2. மகளிர்விளையாட்டு. (உ-ம்.) "பொய்தலாடியபொய்யாமகளிர்" (ஐங்குறு. கஅங.) 3. சிற்றில். (பரிபாடல்.) 4. விளையாட்டு. (உ-ம்.)"எழுவாற்பொய்தார்பலர்"(இராமா. கரன்வதை. ஙஅ.)

பொயிநீர்—கானல். (வழக்.)

பொயிப்பு—1. பொய்சொல்லல். (வழக்.) 2. பொய்தாதல். (உ-ம்.) "பொய்ப்புறமவத்தை யெண்ணிப்போத்திருப்பசவென்றோது-மொப்பருஞ்சீவர்க்கு" (வேதா. சூ. சுடு.)

பொயிப்பூ-பிஞ்சுபிடியாதபூ.(வைத்தியபரி)

பொயிபடுதல்–புரைபடுதல், பின்னுகாமை. (வள். பேதமை. சு.)

பொயிபாராட்டல் — அகப்பொருட்டுறைக் கிளவியிலொன்று; அஃது: ஒருவர்மாட்டில்லது முள்ளதுங்கூட்டிக் கொண்டாடுதல். (வாண. க. மூகம்.)

பொயிமை—பொய். (தண்டி. பொருள். சுக உரை.)

பொயியடி—வெருட்டு. (வழக்.)

பொயியடிமையில்லாதபுலவர்–அறுபத்து மூவர் நாயன்மார்களிலொருவகையர்.(பெரியபு.)

பொயியன்—பொய்சொல்வோன். (உ-ம்.) "பொய்யர்தம்பொய்யனெய்யார்மெய்யை" (திருவாச. திருப்பொற். கஉ.)

பொயியாப்புள் — சலாங்கு என்றுபெயர். (பிங்கல. உஙஙக.)

பொயியாமை — 1. தவறுமை. (வழக்.) 2. பொய்மொழிகூறுமை. (உ-ம்.) "பொய்யாமையன்னபுகழில்லையெய்யாமை-யெல்லாவறமுந்தரும்" (வள். உகசு.)

போலியாமொழிப்புலவர்—1. ஒரு புலவர், தஞ்சைவாணன்கோவை செய்தவர். 2. திருவள்ளுவர்.

போரி–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. நெல் முதலியவற்றின்பொரி. (வழக்.) 3. பொருக்கு. (உ-ம்.) "பொரியாரைத்தேமா" (நைடத. நாட். உ0.) 4. வெண்காரம். (உ - ம்.) "கடுகைபொரி வறலிலம்பொடி" (தைல. தைலவ. கடவு.)

போரிக்கறி—பொரியல். (வழக்.)

போரிகாரம்–1. வெண்காரம். 2. படிகாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

போரித்தல்–1. குஞ்சுபிறப்பித்தல். 2. பொரியச்செய்தல். (1, 2-வழக்.)

போரிதல்—1. பொரியாதல். 2. பொருக்கு வெடித்தல். 3. மெல்ல ஒலித்தல். (உ-ம்.) "வேதலபொரிதல்-அரிகரைதல்'(தைல.பாயிர.குறி)

போரிப்பூண்டு — 1. கரப்பான் பூண்டு. (மூலைய.) 2. வயற்சள்ளி. (வைத்தியபரி.)

போரிபோரிச்சான் — வெடிபலவன். ஓர் பூண்டு.

போரிமலர்—புன்கு. (வைத்தியபரி.)

போரிமா—பொரியரிசிமா. (வழக்.)

போரியரிசி—பொரித்த அரிசி. (வழக்.)

போரியல்—1. பொரிக்கறி. 2. பொரிதல். (1, 2-வழக்.)

போரிவிளாங்காய் — பொரிமாத்திரளை, பொரியரிசிமாமுதலியவற்றுற்றிரட்டின விளாங்காய்போலத்திரட்சிசெய்தவுணவுப்பொருள். (வழக்.)

போரீஇ — ஒப்பித்துப்பார்த்து. (உ - ம்.) "வண்ணமுந்துணையும்பொரீஇயெண்ணுது" (சூ-பா. கூக.)

போரீஇயன்று—உவமித்தது. (புறப்பொ-மாலை.)

பொரு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) "அயிலேப்பொருகூர்விழிபாலுறவே" (சிவரக. கணபதிவந்தன. கூ.)

பொருக்கு—1. சீக்கிரக்குறிப்பு. 2. பொருக்காய்வெடிக்கும் வண்டல். (1, 2-வழக்.)

பொருக்கென—விரைந்து. (உ-ம்.) "புண்ணியநகராரோடும்பொருக்கெனக்கோயிலெய்தி" (திருவிளை. நான்மாடக். கஙூ.)

பொருக்கெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "பூதர்கலக்கியபோர்நிலைகண்டுபொருக்கென்ன" (சேதுபு. தேவிபு. கூச.)

பொருகளம்—போர்க்களம். (சூ.நிக.குறி:சு0.)

பொருட்காட்சியணி–காட்சியணியி லொருவகை. (குவல. கஙூ. பார்.)

பொருட்கை — பொருளுறக்காட்டுங்கை. (சிலப்.)

பொருட்செல்வம்–பொருளால்வருஞ் செல்வம். (வள். அருளுடை. க.)

பொருட்செல்வி—இலக்குமி. பொருளின் செல்வி என இன்சாரியையுடன் சேர்த்து. (சூ. நிக. க: கூச-ஆம் கவியிற்கூறினர்.)

பொருட்டு–1. காரணம். (சூ. நிக. அ: சகூ.) 2. நிமித்தமெனப்பொருள்படுமோர் நான்காம் வேற்றுமைச்சொல்லுருபு. (உ - ம்.) "அன்பன் பொருட்டொருவடிவங்கொண்டு" (திருவிளை. மெய்க்கா. உக.) 3. பொருளையுடையது. திவிகுதி. (பரிபாடல்.)

பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள்–தொடர்நிலைச்செய்யுளிரண்டனுளொன்று; அது: காப்பியமென்றும், பெருங்காப்பியமென்றும் இரண்டுவகையாக வழங்கப்படும்.(தண்டி.சு.உரை.)

பொருட்படுத்தல்–1. ஒருபொருளாக மதித்தல். 2. பயன்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

பொருட்படுதல்—பயன்படுதல். (வழக்.)

பொருட்பிறிதின்கிழமை–பொருட்பெயரில் வரும் பிறிதின்கிழமை. (நன். பெயரி. சஉ. உரை.)

பொருட்பின்வருநிலை—பின்வருநிலையெனும் அலங்காரத்திலொருவகை. (தண்டி. சக. உரை.)

பொருட்பெண்டிர்—விலைமகளிர். (உ-ம்.) "பொருட்பெண்டிர்பொய்ம்மைமுயக்கம்"(வள். கஙூ.)

பொருண்மயக்கம்—தன்பொருளிற்றீராது பிறிதொன்றன் பொருட்கட்சென்று உறுபேற்றசொல்லும் உருபுநோக்கிய சொல்லும் சிறுபான்மைதம்முளியையுடைத்தாதல்.(பி-வி. கடு. உரை.)

பொருண்முடிபு—1. பயனிலை. 2. விஷயமுடிவு. (1, 2-வழக்.)

பொருண்மாரணணி—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒன்றற்கொன்றுமுரணிய சொற்பொருட்டொடராய் வருவது. (வ-று.) "செல்வர்-விருத்தராயிளையவருமாய்மழவுமாய்வேடங்கொண்டடலேற்றி - லொருத்தராய்விளையாடிய" இதில் விருத்தர்முதலிய மூவருக்கொண்டவர் ஒருவராய் நின்றுரெனப் பொருண்முரணுய் வந்தவாறுகாண்க. (திருவிளை.காண்மாறி.க.உரை.)

பொருண்மை—1. பொருட்டன்மை. மைவிகுதி. 2. பொருள். (உ-ம்.) "புனிதசிவாகமப் பொருண்மைபொருந்தவாய்ந்து" (சேதுபு. கடவுள்வா. கஙூ.)

...**பொருணி**—கள். (வைத்தியபரி.)

பொருணிலை—பயனிலை. (நன்னூல். பெயரியல். எழுவாய்ச்சூத்திரவுரையிற்காண்க.)

பொருத்தம் — 1. இணக்கம். 2. சம்மதம். 3. தகுதி. (உ - ம்.) "பொருத்தமின்மையேன்" (திருவா. திருச்சத. கஙு.) (1, 2-வழக்.)

பொருத்தல்—பொருத்துதல். (வழக்.)

பொருத்து—1. இசைப்பு. 2. இணக்குகை. 3. சந்து. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

பொருத்துதல்—1. அமைத்தல். 2. உடன்படுத்தல். 3 ஒப்புரவாக்கல். 4. கொளுத்தல். 5. பிணைத்தல். 6. பொருந்தச்செய்தல். இவைகள் வழக்கிலறிக.

பொருதல்—1. அலைமோதல். 2. ஒப்புதல். 3. சூதாடல். 4. தடவுதல். (உ-ம்.) "விற்றொழிலும்வாட்டொழிலும்வீணைபொருதொழிலும்" (சிந். கோவி. உச.) 5. தாக்குதல். 6. தும்பை. (வைத்தியபரி.) 7. போர்செய்தல். (உ - ம்.) "காக்கையின்ஙணங்-பொருதுவீவன" (இராமா. கரன். எ0.) (1, 2, 3, 5-வழக்.)

பொருதுதல்—1. இணைத்தல். 2. பொருந்தல். 3 போர்செய்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பொருநீ—பொருநுதல். (உ-ம்.) "பொருநக்கடுமை"(நன்-மெய்யீ. ரு. உரை.) [மூதனிலைத் தொழிற்பெயர்.]

பொருநந்தம்-பொருநைநதி. (சூ.நிக.ரு:உஉ.)

பொருநந்தர் --- வேதகாரர், கூடைமுதலிய பின்னுவோர். (சூ. நிக. உ: ஙஉ.)

பொருநந்தல்-1. அடித்தல். 2. அமைவு. (சூ. நிக. அ: சகு.) 3. இயைதல். 4. ஒன்றவாழல். 5. கலத்தல். 6. சம்மதித்தல். (உ-ம்.)"மெல்லியனீபொருந்தலின்றிவிலக்கிடவையெனுங்கருத்தால்" (சேதுபு. பிரமகத். கச.) (1, 3, 4, 5-வழக்.)

பொருநந்தலர்—பகைவர். (பிங்கல. கூசஎ.)

பொருநந்தாமை—1. இயையாமை. 2. வெறுப்பு. (1, 2-வழக்.)

பொருநந்துதல்-1. தங்குதல். (உ-ம்.) "பொருந்துதருனேபுதுமை" (நன்னெறி. கஉ.) 2. பொருந்தல். (வழக்.)

பொருநர்—1. அரசர். 2. எதிர்த்துப்பொருவோர். 3. நாடகர். 4. புகழ்ந்துபாடுவோர். (1, 2, 3, 4-சிலப்பதி.)

பொருநராற்றுப்படை—மூடத்தாமக் கண்ணியாரால் இருநூற்றுநாற்பத்தெட்டடிகளையுடையதாய் பாடப்பட்டதொன்று. (பத்துப்.)

பொருநன்—1. அரசன். 2. உவமிக்கப்படுவோன். (உ-ம்.) "சூர்மருங்கறுத்தமொய்ம்பின் மதவலி-போர்மிகுபொருந" (திருமுரு. உஎசு.) [பொருவப்படுமவன் பொருநனெனநின்றது.] 3. ஒப்பற்றவன். (உ - ம்.) "வரைத்தாளருவிப் பொருப்பிற்பொருந" (மதுரைக். சஉ.) [தான் பிறர்க்கு உவமிக்கப்படுவானென்னும் பொருட்டு.] 4. கிணைப்பாணன். (உ - ம்.) "பொருநர்க்காயினும்புலவர்க்காயினும்" (சிறுபாணு. உ0ங.) 5. குறிஞ்சிநிலத்தலைவன். (பிங்கல. நூஉநி.) 6. தலைவன். 7. திண்ணியன். 8. நாடகன். 9. படைவீரன். 10. புகழ்ந்துபாடுவோன். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உஅ.) 11. பொருபவன். (உ - ம்.) "பொருநர்த்தேய்த்தபோரருவாயில்" (திருமுரு. சுஙு.) (1, 6, 7, 8, 9-பிங்கல. ஙஅகூசு.)

பொருநுதல் — மற்றொருவர்போலவேடங்கொள்ளும் பொருநரது தொழில். (நன். மெய்யீற். நி. உரை.)

பொருநை—தாமிரபர்ணி. (உ-ம்.) "பொருநையாறுடையமாறன்" (திருவிளை. மாயப். கு.) இது: மேற்கே சேரனாட்டுக்குஞ் செல்லுகிறதென்பர். (அபிதானகோ.)

பொருநைநாடன் — பாண்டியன். (உ - ம்.) "கண்டனன்பொருநைநாடன்" (திருவிளை. மெய்க்கர். சo.)

பொருப்பர் — குறிஞ்சிநிலவேடர். (கந்தபு. கடவுள்வா. கஉ.)

பொருப்பு—மலை. (உ - ம்.) "பொருப்பிலே பிறந்ததென்னன்புகழிலேகிடந்து" (பாரத. பாயிர. கு.)

பொருபொருத்தல் — மனவெரிச்சற்படல். (வழக்.)

பொருபொருனல்— ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

பொரும்பி—சுழலாவாரை. (வைத்தியபரி.)

பொரும்பிலாவேர்—1. மலைவேர். 2. வட்டத்திருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பொருமல்-1. அழுதல். (பிங்கல. உ0சஉ.) 2. வீங்கல். (வழக்.)

பொருமிநாதம் — இரசகர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

பொருழகவெழினி—ஒருவகைத்திரை. (சிலப்.)

பொருழதல்—பொருமல். (வழக்.)

பொருவ-ஒருவமவுருபு. (தண்டி. பொருள். ஙகு.)

பொருவாயீ—ஒரு மீன். பரதர்வழக்குப்போ

பொருவிலி—சிவன். (சிவதரு.) [லும்.

பொருவு—1. ஒப்பு. (உ-ம்.) "பொருவிலது பவநீங்கி" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பொருவுதல்—ஒத்தல்.

பொருள் — 1. அருத்தாபத்திப்பிரமாணம். (உ-ம்.) "அளவைகாண்டல்கருதலுரையபாவம் பொருளாப்பாரென்பர்" (சி. சி. அள. க.) 2. உடைமைப்பொருள். (உ - ம்.) "கைப்பொருடன்னின்மெய்ப்பொருள்கல்வி" (ஔவை.) 3. உண்மைப்பொருள். (உ - ம்.) "பிறிவிலதாய்ப்பொருளாகி" (கோயிற்பு.பாயிர.க.) 4. காரியம். (உ - ம்.) "துணிபெவனேபொருள்விளங்கச் சொல்லென்றான்" (சேதுபு. பிரமகத். உஉ.) 5. குணம். 6. சம்பத்து, நிகரானபுண்ணியம். (சிவ ரக. நந்திகே. நம. கரு.) 7. சொற்பொருள். (வழக்.) 8. பலபண்டம். 9. பிள்ளை. (உ - ம்.) "பொருளும்யாழும்விளரியும்பூவையும் – மருள நாளுமழலைவழங்குவாய்" (இராமா. நிந்தனைப். க0.) 10. பொன். 11. மோக்கம். (உ - ம்.) "பண்டுகண்டேயறியாப்பொருளீயவென்பாக்கியத்தால்" (திருநூற். உ.) 12. வஸ்து. 13. வாய்மை. 14. விலக்குறுப்பினுளொன்று. (சிலப் பதி.) (5, 7, 8, 10, 12, 13-சூ. நிக. கக: ரகர வெ. கக.)

பொருள்கோள்—செய்யுட்கொள்ளும்பொருள்கோள்; அது: யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோள் முதலிய எட்டுவகைப்படும். (நன். சகக.)

பொருள்செயல்–பொருளாச்சம்பாதித்தல். (வள். எசு-ஆம் அதி.)

பொருளணி—பொருளான்வரு மலங்கார்ம். (தண்டி.)

பொருளல்லவர்—ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதார். (உ-ம்.) "பொருளல்லவரைப்பொருளாகச்செய்யும்-பொருளல்லதில்லை பொருள்" (வள். எடுக.)

பொருளான்—1. சிவன். (உ-ம்.) "பொருளனேபுனிதா" (திருவாச. அருட். க.) [மெய்யன் என்றபடி.] 2. பொருளையுடையவன். (வழக்.)

பொருளாதபெயர்—முதற்பொருளின் பெயரைச் சினைப்பொருட்கு வழங்குவது. (நன். பெயரி. கக. உரை.)

பொருளால்வரும்பெயர் — சுற்றம் எண்குழூஉ பொருண்முதலியவற்றுன்வரும் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. கக.)

பொருளாள் — 1. பொருளாந்தன்மையையுடையாள். (உ-ம்.) "பிறன்பொருளாட்பெட்டொழுகும்பேதைமை" (வள். கசக.) 2. பொருளையுடையவள். (வழக்.)

பொருளானந்தம்—சொற்பொருட்குற்றம், பொருணிலைதிரிந்துவருவது. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. க. உரை.)

பொருனிலக்கணம் — அறம்பொருளின்பமென்பவைகளைவிளக்குமிலக்கணம்; அ ஃ து: அகப்பொருள் புறப்பொருளென விருவகைப்படும்.

பொருளீட்டல்— பிராமணரல்லார்க் குரிய தொழில். (வழக்.)

பொருளுரை — 1. காரியவார்த்தை. 2. மந்திரம். (1, 2-சிந்தா.)

பொல்–பொல்லுதல். முதனிலைத்தொழிற் பெயர்.

பொல்லம்பொத்தல்–தைத்தல். பொல்லம் எனவும் வழங்குகிறது. (உ - ம்.) "பொல்லம் பொத்திய" (பொருந. அ.)

பொல்லர்—1. சக்கிலியர். (வழக்.) 2. தையற்காரர். (சூ. நிக. உ: கஙக.)

பொல்லாங்கு–1 குற்றம்.(பிங்கல.கஅசுஉ.) 2. கேடு. (வழக்.)

பொல்லாது—ஆகாதது. (உ - ம்.) "சண்டிகின்றேகல்பொல்லாது" (இராமா. தைலமாட். கக.)

பொல்லாநிலம்—சகதிநிலம். (பிங்கல. சுஎசு.)

பொல்லாப்பிள்ளையார்- திருவெண்ணெய்நல்லூரின்கணுள்ள சிவாலயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் விநாயகக்கடவுள். (சைவச. காப்பு. உரை.) உளியினற்பொள்ளாத பிள்ளையார், சுயம்புமூர்த்தியாம்.

பொல்லாப்பு—பொல்லாங்கு. (வழக்.)

பொல்லாமணி—தூளக்காதமணி. (உ-ம்.) "யானென்பொல்லாமணியே" (திருவாச.திருச்சதகம். க0.) [பொள்ளாமணி-பொல்லாமணியென்றுயிற்று.]

பொல்லாமை—1. பழுது. (சி. சி. உ: அ0. சிவஞா.) 2. பொல்லாங்கு. (சிந்தா.)

பொல்லார்—1. தீயோர். (உ-ம்.) "வண்கட்சிலப்பொல்லார்" (திருவிளை. விருத். கச.) 2. பொல்லாப்பிள்ளையார். (உ-ம்.) "வெண்ணெய்நல்லூர்ச்சிவாலயத்துட்– பொல்லார்தாள்யாஞ்சூடும்போது" (சைவச. காப்பு.) [பொள்ளார்-பொல்லாரென்றுயிற்று.]

பொல்லு–பதர். (பிங்கல. உகூஎஅ.) உகரஞ் சாரியையென்க.

பொலம்—1. அழகு. (உ - ம்.) "பொலந்தாரினர்"(இராமா. கரண. கங.) 2. பொன்.(உ-ம்.) "பொலந்தொட்டில்சேர்த்தார்"(கந்தபு.புதல்.க)

பொலனீ—பொலம்.

பொலி — 1. தூற்றுநெற்குவியல். (வழக்.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ - ம்.) "மண்ணினிற்பொலியிந்திரகோபம்"(அரிச்ச.நாட்டு.சு.)

போலிக்கடா—பொலிகடா (வழக்.)
போலிகடா–பொலியெருமைக்கடா.(வழக்)
போலிசை—இலாபம். (வழக்.)
போலிதல்–1. எழுச்சியாதல். 2. சிறத்தல். 3. செழுத்தல். 4. தாராளமாதல். 5. பருமையாதல். 6. புணர்தல். 7. பூரிப்பு. 8. பெருக்கல். 9. மிகுதல். (உ-ம்.) "மண்ணிற்பொலியிந்திரகோபமலிந்துதோன்ற" (அரிச்ச. நாட்டு. நு.) 10. விளங்குதல். (உ - ம்.) "சீதைவாண்முகம் பொலிய" (இராமா. அயோமுகி. சு.) (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8-வழக்.)
போலிந்த—சிறந்த. (புறநா.)
போலிய–துன்பம்நீங்கியின்பம்நிகழ.(உ-ம்.) "பொன்னுடைவளநகர்பொலிய" (சிந். நாமக. உகூஎ.)
போலியேநது—மாப்பிளைமாடு. (வழக்.)
போலிவு—1. அழகு, சிறப்பு. (உ - ம்.) "பொன்னேயன்னவிலிங்கபூசனைபொலிவிஞை டுபுரிந்து" (சிவரக. தேவியுடன். கச.) 2. பக்குவம். (உ-ம்.) "பொய்விரவாமெய்ப்பொலிவினர் யாரும்" (கோயிற்பு. நடராச. உகூ.) 3. பொலிதல். (வழக்.) 4. மிகுதி. (புறப்-மாலை.) 5. விளக்கம். (உ-ம்.) "பொய்மைமாறியபத்தியும்பொலிவு குன்றுவாத்" (திருவிளை. நாட்டு. நுகூ.)
பொலுதுதல் — நீர்பறித்தல். (வழக்குண்டு போலும்.)
பொலுபொலுத்தல்–
பொலுபொலுப்பு—
பொலுபொலெனல்–
} உதிருதல்.(வழக்.)
பொழிதல்—1. ஈதல். (சூ. நிக. கூ: க.) 2. நிறைத்தல். (சி. சி. அ: கசூ.) 3. மழைபெய்தல். (உ-ம்.)"பொன்மழை"பார். 4. மிகச்சொரிதல். (உ-ம்.) "பரூஉக்குறைபொழிந்தநெய்க்கண்வேவையொடு" (மலைபடு. கசுஅ.)
பொழிப்பளபெடை—முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றுஞ்சீர்க்கண்ணுமளபெடைவரத் தொடுப்பது. (யாப். காரிகை. உறுப்பி. ககூ. உரை.)
பொழிப்பியைபு — முதற்சீரு மூன்றுஞ் சீருமியைபாக வொன்றத்தொடுப்பது. (யாப். காரிகை. உறுப்பிய. ககூ. உரை.)
பொழிப்புத்தீராட்டல்— பொழிப்புரை யுரைத்தல். (யாப். காரிகை. க.உரை.)
பொழிப்புமுரண்–முதற்சீர்க்கண்ணும்மூன்றுஞ்சீர்க்கண்ணு முரண்வரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ0. உரை.)
பொழிப்புமோனை–முதற்சீர்க்கண்ணுமூன்றுஞ்சீர்க்கண்ணு மோனைவரத்தொடுப்பது.(யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ0. உரை.)
பொழிப்புரை—தொகுத்துரைத்தல்.
பொழிப்பெதுகை — முதற்சீர்க்கண்ணும் மூன்றுஞ்சீர்க்கண்ணும் எதுகைவரத் தொடுப்பது. (யாப்-காரிகை. உறுப்பி. உ0. உரை.)
பொழியும்—தங்கும். (உ-ம்.) "இன்குரற்றளிமழைபொழியுந்தண்பரங்குன்றில்" (மதுரைக்கா. உசுங.)
பொழில்—1. சோலை. (உ - ம்.) "சீதவார்பொழினமிசாரணியத்தைச்சேர்ந்து" (பிர. கான். பஞ்சாட். க.) 2. நாடு. (சூ. நிக. நு: கூ.) 3. பூமி. 4. பெருமை. (1,3,4-பிங்கல. கூஅகூஎ.)
பொழிவு—பொழிதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.
பொழுது — 1. அகப்பொருளிற் சொல்லப்பட்ட முதற்பொருளின் பாகுபாடிரண்டனுளொன்று; அது: பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென விருவகைப்படும்; பெரும்பொழுது: கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறுயும், சிறுபொழுது: மாலை, யாமம், வைகறை, எற்படுகாலை, நண்பகல் என ஐந்தாயும் பகுக்கப்படும். (நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியலிற் காண்க.) 2. காலம். (உ-ம்.)"பட்டப்பகற்பொழுதை"(தாயுமா. கருணைகரக். ச.) 3. சூரியன். (உ - ம்.) "பகற்செயும்பொழுதெழும்போழுது" (திருவிளை. விடையி. கக.)
பொழுதுவணங்கி — ஓர் பூச்செடி; அது: சூரியகாந்தி. (வைத்தியபரி.)
பொழுதோடுபுணர்தல் — வணிகரெண்குணத்தொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)
பொள்ளல் — 1. அப்பவருக்கம். (பிங்கல. ககஅ.) 2 பொத்தல். (உ-ம்.) "பொள்ளலுடலினலந்தீதுபுந்திசெய்யார்" (ஞானவா. பஞ்சவிந்திரன். உ.) 3. பொள்ளுதல், தொழிற் பெயர். 4. மரப்பொந்து. (பிங்கல. உஅருங.)
பொள்ளாமணி—துளையாதமணி. (வழக்.)
பொள்ளுதல்—1. கல்லுமுதலியனபொளிதல். 2. கிழிதல். 3. பொந்துபோதல். (2, 3-வழக்.)
பொள்ளெனல் — 1. ஓரநுகரணவோசை. (சூ. நிக. க0: சஅ.) 2. சீக்கிரக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "பொள்ளெனமேகமேழும்" (திருவிளை. நான்மா. சு.)
பொளி–1. உளிப்பதிவு, கன்முதலியகொத்துதல். 2. துளை. 3. தொளிநிலவினப்பகுதி. 4. வரம்பு. (1, 2, 4-வழக்.)
பொளிதல்—1. கன்முதலியகொத்தல். 2. துளைத்தல். (1, 2-வழக்.)
பொளிவு—பொளிதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பொற்கலனிருக்கை — பொற்பண்டாரம். (பிங்கல. கஉசஎ.)

பொற்காசு—1. கொள்ளு. (வைத்தியபரி.) 2. பொன்னின்காசு. (வழக்.)

பொற்காரை—ஒரு கழுத்தணி. (வழக்.)

பொற்கிழி–பொன்முடிச்சு.(உ-ம்.)"அலங்கு பொற்கிழியேயானவகத்திருன்" (தணிகை. கந்தியுப. கசசு.)

பொற்கையான்மாறன்—ஒரு பாண்டியன்; இவன்: சரிதம் அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.

பொற்கொல்லன்—கம்மாளன், தட்டான். (வழக்.)

பொற்கோள்—பிரகஸ்பதி. (உ - ம்.) "எரி பசும்பொற்கோள்வந்து" (திருவிளை. உக்கிர. திருவவ. கக.)

பொற்சபை—கநகசபை, சிதம்பரத்திலுள்ளது. (வழக்.)

பொற்சரிகை — பொன்னூல்போற் செய்தது. (வழக்.)

பொற்சீந்தில்–ஒரு சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

பொற்ப — பொற்புக்கொள்ள, பொலிவுற. (உ-ம்.) "புருவம்வண்புறவடிபொற்ப" (பாரத. குரு. கூடு.) அழகுபெற என்பர் பரிபாடலில்.

பொற்பாளம்—பொற்றகடு. (வழக்.)

பொற்பிதிர் — பொன்சிதறினற்போற் பரந்த பசலை. (உ-ம்.) "பொற்பிதிரணிந்துவீங்கும் புணர்முலை" (கூர்மபு. பதிக. சு.)

பொற்பு–1. அழகு. (உ-ம்.) "பொற்புடைய தமிழ்பாடும்புண்ணியர்"(திருவாத. திருப்பெரு. உஉ.) 2. ஒப்பனை. (சூ. நிக. கக: றகரவெ. கச.) 3. பக்கரை. (சிந். காக். எடு.) 4. பொலிவு. (சூ. நிக. அ: சசு.)

பொற்புறுத்தல்—அலங்கரித்தல். (பிங்கல. ககடுச.)

பொற்பூச்சு—மலாம்பூச்சு. (வழக்.)

பொற்ற — அழகிய. (உ-ம்.) "பொற்றசடையந்தணிர்புராணவரலாறு-சொற்றனம்" (சூத. சிவமா. உ: க.) நல்ல என வுரைத்தனர்.(சிந்தா.)

பொற்றலைக்கரிப்பாள்—பொற்றலைக் கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

பொற்றலைக்கையாந்தகரை– பொற்றலைக் கரிப்பான். (வைத்தியபரி.)

பொற்றது — பொற்றலைக்கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

பொற்றமரை — பொன்னுருவத்தர்மரை. அதனையுடையையாற்றீர்த்தத்துக்கும் அப்பெயராயிற்று. (திருவிளை. தீர்த்தவி. கூச.)

பொற்றலம் — பொன்னுலகம். (உ - ம்.) "பொற்றூலத்தமரர்" (சேதுபு. திருநாட். கச.)

பொற்றவல்லி—சீந்திற்கொடி. (தைலவ.)

பொற்றிக்கீரை–ஒருகீரை. (வைத்தியபரி.)

பொற்றேகராசம்–பொற்றலைக் கரிப்பான். (தைல. தைலவ. கஅக.)

பொற்றை–1. சிறுமலை. (சூ. நிக. நி: கஉ.) 2. மலை. (உ - ம்.) "பொற்றையின்சிறைதடிந்தவன்" (கந்தபு. கயமுகனு. ச.)

பொற்றெடி — 1. பெண், அன்மொழித்தொகைப்பெயர். 2. பொன்வளை. (உ - ம்.) "போதரிக்கண்ணினைப்பொற்றெடித்தோள்" (திருவாச. திருப்பொற். கஉ.)

பொறுமை–1. பிறர் செல்வமுதலியவற்றைக்கண்டு சகியாமை. (பிங்கல. கஅகo.) 2. பொறையின்மை. (வழக்.)

பொறி — 1. அடையாளம், மூத்திரை. 2. அறிவு. (உ - ம்.) "சேராமற்பொறிகேளாமற் செவி" (திருப்பு. கறுo.) 3. இயந்திரம். (உ-ம்.) "வந்தெறிபொறிகள்வகைமாண்புடைய" (மணிமே. உஅ.) 4. இலக்குமி. (சூ. நிக. க: ஙச.) 5. எந்திரம். (சூ.நிக.கக: றகரவெ. கo.) 6. எழுத்து. (சூ. நிக. கo: கஉ.) 7. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "பொறி கொண்டபுள்ளினம்" (கலி. கஉஙo.) 8. கையிரேகை. 9. செல்லம். (உ - ம்.) "பொறிகெடுநாணற்றபோழ்தே" (நான்மணிக். சறு.) 10. ஞானேந்திரியமுதலியன. (உ-ம்.) "பொறிபுலனுதிபோதந்தருவதென்" (சி. சி. சo: ஙக. சிவாக்.) 11. திரட்சி. (உ-ம்.) "புன்கொடிமுசண்டைப் பொறிப்புறவான்பூ" (நெநெல். கஙo.) 12. தீப்பொறி. 13. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 14. தேமல். (உ - ம்.) "தனபாரமுமலையாமெனவோங்கிடமாப்பொறிசிந்திட" (திருப்பு. நிஉக.) 15. தேர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 16. நல்வினை. (சிந்தா. கனகமா. கஎo.) 17. பட்டம். (உ-ம்.) "பொன்னகருள்வேந்தன்பேராற்பொறியும்பெற்றான்" (சிந்தா. கஙக. உஙசு.) [ஆகுபெயர்.] 18. பீலி. (திருமுரு. கo.) 19. புள்ளி. (உ - ம்.) "பல்பொறிப்பகுவாய்ப்படம்புடைபரப்பி" (திருவிளை. நாக. கறு.) 20. பொலிவு. (பிங்கல. உஉஙஙு.) 21. மரக்கலம். 22. வரி. (சிந். கன. கறுo.) 23. வலி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 24. விளக்கம். (உ-ம்.) "பொறிவிரவாலினமிரிய" (சிந். நாமக. கறு.) (1, 8, 12, 21-பிங்கல. ஙஅகஅ.)

பொறிக்கல்—1. சிலாநாகக்கல். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. சுக்கான்கல். (வழக்.)

பொறிக்குதல்—பொறித்தல். (வழக்.)

பொறித்த—வைத்த. (உ - ம்.) "வடபுலவிமயத்துவாங்குவிற்பொறித்த" (சிறுபாணு. சஅ.)

பொறித்தல் — 1. எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச.) 2. சித்திரமெழுதல். 3. பறித்தல். 4. பொறியச்செய்தல். (2, 3, 4-வழக்.)

பொறித்து—அடையாளமாகஇட்டு. (உ-ம்.) "புலிபொறித்துப்புறம்போக்கி" (பட்டின. கஙஙரு.)

பொறிதல்—1. பறிதல். 2. விழல். (1, 2-வழக்.)

பொறிப்ப—தெறிப்ப. (சிந்தா.)

பொறிப்பு—பொறித்தல். (வழக்.)

பொறியமலம்—புன்கு. (வைத்தியபரி.)

பொறியரை—சிறுபுள்ளடி. (வைத்தியபரி.)

பொறியிலார்—1. அறிவிலார். பொறி-அறிவு. 2. கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: நிச.)

பொறியிலி—1. அறிவிலி. (உ-ம்.) "வன்செருவிற்போற்றுதொளித்தபொறியிலேன் றன்முன்னந்தோற்றுமல்" (கந்தபு.இரணியன் பு. கூ.) 3. விதிகேடன். (வழக்.)

பொறிவு — பொறிதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

பொறுக்கல்—தாங்குதல். (உ-ம்.) "அது பொறுக்கு-மன்றுளதென்றான்" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சுஅ.)

பொறுக்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

பொறுக்குதல்—பொறுக்கல். (வழக்.)

பொறுத்தல் — 1. இணங்கியிருத்தல். 2. சகித்தல். 3. சாந்தமாயிருத்தல். 4. சுமத்தல். (பிங்கல. ககஎஅ.) 5. தாமதித்தல். 6. மாட்டிக்கொள்ளுதல். (1, 2, 3, 5, 6-வழக்.)

பொறுத்தான்—காவினவன். (உ-ம்.) "சிவிகைபொறுத்தான்" (வள். கூஎ.)

பொறுதி — 1. தாமதம். 2. பொறுமை. (1, 2-வழக்.)

பொறுப்பாளி—பொறுப்புக்காரன். (வழக்.)

பொறுப்பித்தல் — 1. உத்தரவாதஞ்செய்வித்தல். 2. சுமத்துதல். 3. மூட்டுக்கொடுத்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

பொறுப்பு—1. சென்மானம். 2. பாரம். 3. பிரதானம். 4. பொறுத்தல். 5. பொறுமை. 6. முட்டு. (1, 2, 3, 4, 5, 6-வழக்.)

பொறுமை—பொறுதி. (வழக்.)

பொறை—1. கருப்பம். 2. சிறுகுவடு. (புறநா.) 3. சுமை. (உ-ம்.) "பொறையுயிர்த்து" (பொருந. கூகூக.) 4. துறுகல். 5. பாரம். (உ-ம்.) "பொறையிலதுவெனப்புகலும்" (கூர்மபு. தக்கன்வமி. ககஉ.) 6. பூமி. 7. பொறுமை. 8. மலை. (உ-ம்.) "குறும்பொறைநன்னாடு" (சிறுபா. கஅக.) 9. வலிமை. (உ-ம்.) "போதகாதிபன்முதலேவாயிடைப்பொறை தளர்ந்து" (பாரத வேத்திரகீய. க.) (1, 4, 6, 7-சூ. நிக. ககஉ: நகரவே. ககஉ.)

பொறைசாலி — பொறுமைமிகுந்தவன். (வழக்.)

பொறைநிலை—மனத்தினையொருவழிநிறுப்பது. (சிலப்.)

பொறையன்—1. சேரன். (பிங்கல.எசரு.) 2. தருமராசன். (சூ. நிக. உ: கச.)

பொறையிலான்—வேடன். (சூ.நிக.உ:சுஅ.)

பொறையுயிர்த்தல்—மகப்பெறுதல். (உ-ம்.) "பொறையுயிர்த்திட்டமாயைப்புணர்ப்பிலுலசோதையோடும்" (கூர்மபு.கண்ணனவ. கூகூ.)

பொறையுயிர்த்து—சுமையை இளைப்பாறத்தள்ளி (உ-ம்.) "தூறைதுறைதொறும்பொறையுயிர்த்தொழுகி" (பொருந. உகூக)

பொன்—1. அழகு. (உ-ம்.) "இப்பொற்கோயிற்புகழ்மாலை" (கோயிற்பு. பாயிரம். உஅ.) 2. இரும்பு. 3. இலக்குமி. 4 உலோகவகைகளொன்று. 5. ஒரு நாணயம். (வழக்.) 6. சூரியன். (சிவஞானபோ. ககஉ: உ-ஆம் அதி.) 7. பஞ்சலோகப்பொது. 8. வியாழன். (2, 3, 7, 8-பிங்கல. கூகூகஅக)

பொன்செய்கொல்லர்—தட்டார். (சூ.நிக. உ: உக.)

பொன்மயம்—பொற்பிரகாசம். (வழக்.)

பொன்பயிர்க்கொன்றை—ஒரு கொன்றை.

பொன்மலை—1. இமையமலை. (திருவிளை. இரசவாத. அ.) 2. மாமேருமலை.

பொன்மழை—புட்கலாவர்த்த முகில்பொழியுமழை. (உ-ம்.) "பொன்மழைபொழிந்துவாழ்க" (திருவாத. திருவடி. கூரு.)

பொன்முசுட்டை—1. பங்கம்பாளை. 2. வட்டதிருப்பி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

பொன்முடியார்—கடைச்சங்கப்புலவருளொருவர். (திருவள்ளுவமாலை.)

பொன்மொழுது—ஒருவகைமெழுகு. (வழக்.)

பொன்மை — 1. பொன்னிறம். (சூ. நிக. அ: உக.) 2. பொன்னின்றன்மை. மை-தன்மையையுணர்த்தும் விகுதி.

பொன்வகை—பொன்வகுப்பு; அவை: ஆடகம் இளிச்சிறை சாதரூபம் சாம்பூநதமென்பன. (சூ. நிக. கஉ: கஅ.)

பொன்வண்டு—பொன்னிறவண்டு. (வழக்.)

பொன்வண்ணக்குறிஞ்சி — பீதையென்றபெயர். (பிங்கல. உசுகூஎ.)

பொன்வண்ணத்தந்தாதி—சேரமான் பெருமாணயனாலருளப்பட்ட ஒரந்தாதி.

பொன்வண்ணக்காரிஎ—கெந்தகம். (வைத்தியபரி.)

பொன்வாய்ப்புள்—சிச்சிலிக்குருவி. (சூ. நிக. கூ: நிஅ.)

பொன்வித்து—நாகமணல்.(வைத்தியபரி.)

பொன்வினைமாக்கள்—தட்டார். (சூ. நிக. உ: உகூ.)

பொன்றல்—சாதல். (உ - ம்.) "பொன்று மூடல்கன்றுமுன்" (கோயிற்பு. பாயிர. உஅ.)

பொன்றுவல்லி—சீந்திற்கொடி. (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

பொன்றுதல்—பொன்றல்.

பொன்னகர்—சுவர்க்கம். (நைடத. நளன் றூது. அகூ.)

பொன்னப்பிரகம்—ஓரப்பிரகம் (உ - ம்.) "அப்பிரகம்"பார்.

பொன்னம்பர்—ஒரு மருந்து. (உ-ம்.)"அம் பர்"பார்.

பொன்னரிதாரம்—ஓரரிதாரம். (உ-ம்.) "அரிதாரம்"பார்.

பொன்னரிமாலை—ஆபரணவகையுளொன் று. (உ - ம்.) "சுந்தரவிமானத்திற்பொன்னரி மாலை" (சிவரக. சுகமுநி. கo.)

பொன்னவன் — 1. இரணியன். 2. வியா ழன்.

பொன்னன்—பொன்னுடையவன். (வழக்.)

பொன்னுங்கண்ணி — பொன்னுங்காணி. (வைத்தியபரி.)

பொன்னுங்கோட்டை—பூவந்தி. (வைத் தியபரி.)

பொன்னுந்தட்டான் — ஒரு சிறிய பறவை. (வழக்.)

பொன்னும்பழம்– நெய்க்கொட்டான்பழம். (வைத்தியபரி.)

பொன்னும்பூவேர்—ஆவிரைவேர். (வைத் தியபரி.)

பொன்னுவிரை–ஒருசெடி. (வைத்தியபரி.)

பொன்னி—காவிரிநதி. (சூ. நிக. நி: உஉ.)

பொன்னித்துறைவன்—சோழன். (சூ.நிக. உ: ககூ.)

பொன்னிமிசை–சடைச்சிமுதலிய பலவகை கூறுவர். (வைத்தியபரி.)

பொன்னிறமாட்சி–பொன்னிமிசை. (வைத் தியபரி.)

பொன்னுக்குவீங்கி—கூகைக்கட்டு.(வைத் தியபரி.)

பொன்னுரை — பொன்னின்றேய்மானம். (வழக்.)

பொன்னுலகு–தேவலோகம். (சூ.நிக.நி:கூ.)

பொன்னுமத்தை—ஒருவித உளமத்தை. (வைத்தியபரி.)

பொன்னெயில்வட்டம்— அருகனிருக்கு மிடம். (சிந்தா.)

பொன்னெயிற்கோன்–அருகன். (பிங்கல. ககூக.)

போ.

போ—1. அசைச்சொல். (உ - ம்.) "எரியி னன்னசெந்தலையன்றில்– பிரியின்வாழாதென் போ" (நன். இடையி. உஉ. உரை.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி.

போக்கடி—
போக்கடித்தல்– } இழத்தல். (வழக்.)

போக்கணம்—இலச்சை, இவன் போக் கணங்கெட்டவன். (வழக்.)

போக்கம்—பொலிவு. (சூ. நிக. அ: சசு.)

போக்கல்—1. நாட்டல். 2. போக்குதல். (1, 2-வழக்.)

போக்கன்—1. துட்டன். போக்கு-குற்றம், போதல். 2. வழிச்செல்வோன். (வழக்.)

போக்காடு — சாவு. காடு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

போக்கி—கட்டி. (பரிபாடல்.)

போக்கிடம்—சேர்கதி. (வழக்.)

போக்கியகன்மம்—ஒருவகைக்கன்மம். (சி. சி. உ. ஙகூ. ஞாந.)

போக்கியகாண்டம்— ஆன்மதத்துவமாகிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள். (சி. சி. உ: எo. சிவஞாந.) [ஆன்மாக்கட்குப் போக்கியமாகிய வஸ்துக்களைப் புசிப்பிக்கையாற் பெற்றபெயர்.]

போக்கியதத்துவம்–சிருட்டிமுறைபற்றிக் குணதத்துவமுதல்வைத் தெண்ணப்படும் இரு பத்துநாலு தத்துவங்கள். (சி. சி. க: ககூ. சிவஞா.)

போக்கியப்பொருள்– அனுபவப்பொருள். (வழக்.)

போக்கியம் — 1. அனுபவிக்கப்படுவது. (சி-வி. ஞாந. எ.) 2. செல்வம். 3. போக்கிய காண்டமாகிய புத்தியாதி. (உ-ம்.) "உருவினைக் கொண்டுபோகபோக்கியத்தன்னல்செப்பல்" (சி. சி. ச: ஙகூ. சிவஞா.) 4. மூவகைக்கன்மங் களிலொன்று. (சி. சி. உ: ஙகூ. ஞாநப்.)

போக்கியாசத்தி–போத்திருத்துவம். (சி. சி. உ: அo. ஞாநப்.)

போக்கியார்—கடைச்சங்கப்புலவருளொரு வர். (திருவள்ளுவமாலை.)

போக்கிரி—போக்கிலி. [தெலுகு.]

போக்கிலி—ஒழுங்கில்லாதவன். (வழக்.)

போக்து — 1. இடம். 2. இளமரக்கன்று. (பிங்கல. ங0ச.) 3. கழிப்பு. 4. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 5. செலவு. 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 7. நடை. 8. பழக்கம். 9. போகச்செய்தல். 10. மீட்சி. (சிந்தா.) 11. வழி. (பிங்கல. சஎக.) (1, 3, 5, 6, 7, 8, 9-வழக்.)

போக்குதல்—1. உணர்த்தல். (சிந்தா.) 2. அழித்தல். 3. அனுப்புதல். 4. செலுத்தல். 5. விடுதல். (2, 3, 4-வழக்.)

போக்தவ்வியம்—புசிக்கத்தக்கது. (சி. சி. ச: அ. சிவாக்.)

போக்தா—புசிப்பது. (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.)

போக்திருத்துவம்–போத்திருத்துவம்; அது: போகதுகர்ச்சிக்கு வினைமுதலாதற் றன்மை. (உ-ம்.) "நின்றுபோத்திருத்துவத்தைநிகழ்த்தி" (சி. சி. உ: அ0. சிவஞா.)

போககாண்டம்--வித்தியாதத்துவம். (சி. சி. உ: எ0. சிவஞா.)[மிச்சிராத்துவாவாகிய வழுதத்துவத்திலும் பொருந்திய ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக்கொடுத்துப் புசிப்பிக்கையாற்பெற்றபெயர்.]

போககாமி—போக இச்சையுடையவன். (சி. சி. அ: ருி. ஞாநப்.)

போககாரிகை — உக்கிரச்சோதியாசாரியர் செய்த ஒரு சார்புநூல். (சி. சி. அ: கச. மறை.)

போகசக்தர் — போகத்திலே பற்றினவர். (சி. சி. உ: அக. சிவாக்.)

போகசக்தி–சிவன்போகியான்போது அவரோடு நிற்குஞ்சத்தி. (சி. சி. உ: எருி. மறை.)

போகசயித்தீரு — புசிப்பிக்கிறது. (சி. சி. உ: எ0. சிவாக்.)

போகசயித்தீருகாண்டம்– போகாண்டம். (சி. சி. உ: எ0. சிவஞா.) [ஆன்மாவுக்குச்சகாயமாய்நின்று போகத்தையுண்டாக்குவதென்பது.]

போகசிவன்–சுத்தமாயையானதுசிவசத்தியிலுலே யுத்தியோகிக்கப்படும் அவதாரத்துச் சிவன். (சி. சி. க: சுச. சிவஞா.)

போகட்டும் — போய்விடட்டும். (உ - ம்.) "பொல்லாத்துபோகட்டும்" (தேவாரம்.)

போகடல்—போகவிடல். (சிந்தா.)

போகடுதல்—போகவிடுதல்.

போகணி—ஒரு பாத்திரம். (வழக்.)

போகத்தாநம்—உடல். (வழக்.)

போகதத்துவம்—சதாசிவதத்துவம்; அது: சிவசத்தி மகாமாயாகாரியப்பிரசவாமிமுகயோக்கியகிர்த்தியத்திலே யுத்தியுத்தையாய் இ:ஃதிப்படியா மி:ஃதிப்படியாகாது இதுகாரணமிதுகாரண மிதுகாரிய மிதுபிரயோசநம் என்றும், இச்சாஞாநத்தைப்பண்ணும் இச்சாசக்தி சவிகற்பஞாநசத்தியிற் பின்னிதை நான்பண்ணுநிற்பேனென்று ஞாநக்கிரியாசத்தொழிலொத்த கிரியாசத்தித்தொழிலேப்பண்ணிக் கிரியாசத்தி ரூபியாயிருந்துள்ள அளவிற்பெறும் பெயர். (சி. சி. க: சுருி. ஞாநப்.)

போகபூமி—1. கருமபலபூமி; இது: அறுவகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: சுருி.) 2. தேவலோகம். 3. விளைநிலம். (1, 2, 3-வழக்.)

போகபோக்கியம்–அனுபவப்பொருள்.(வழ)

போகம்—1. ஆநந்தம். (உ-ம்.) "தேசமலிதரப்பொதுவார்சிவபோகமிகவிளைவான்" (கோயிற்பு. பாயிரம். க.) 2. ஐம்பொறிவாயிலாகவரும் புலவிடயங்களைப் பொருந்தத்துய்க்குந் தொழில், அனுபோகம். (உ-ம்.) "போகமுந்தவமுமெங்கும்" (பெரியபு. திருநாட். ங்க.) 3. நால்வகை வியூகத்திலொன்று; அது: சதுரங்கசேநையை ஒன்றுக்குப்பின்னொன்றுக நிறுத்துவது. (வள். எஎஎ. பரி. குறிப்பு.) 4. பாம்பினுடல். (சூ. நிக. கக: கஅ.) 5. விளைவு. (வழக்.)

போகம்பண்ணுதல் — 1. அனுபவித்தல். 2. புணர்தல். (1, 2-வழக்.)

போகர் — 1. ஒரு சித்தர். (பொருட். நிகண்டு.பதினெண்சித்தர்பார்.) 2. சதாசிவன் சூட்சுமகிருத்தியத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தக்கிரியாசத்தி தூலபஞ்சகிருத்தியத்திலே உன்முகமாய் விந்துவையதிட்டித்துஞாநசத்தியாயும், கிரியாசத்தியாயும் இருந்தபோது பரசிவன்பெறும் பெயர். 3. தேவர். (உ - ம்.) "மேலமர்போகரும்" (கோயிற்பு. இரணியவன்மச். கஅ.)

போகல் — போகுதல், இரண்டுமொன்று. போகுதல்பார்.

போகவதி–நல்லனுபவமுடையவள்.(வழக்.)

போகாங்கபூசை — போகாங்கம், லயாங்கம் என்னுமிருவகையுட் போகாங்கம் சிவகணநிபர்க்குச்செய்யும் பூசை. (சைவச.)

போகார்க்கம்—போகத்திற்குரியபொருள். அர்க்கம்-பொருள்.

போகார்த்தம்—போகநிமித்தம். (சி. சி. உ: உ. சிவாக்.)

போகாவதிபரிச்சேதகம்—போகமுடிவையளவிடுகை. (சி. சி. உ: ருிச. சிவாக்.)

போகி—1. இந்திரன். (உ-ம்.) "போகியோடமராற்றியேயன்னவன்புறந்தர – தேகவேதுரந்து" (கந்தபு. தக்கியுத். கருங.) 2. ஒரு பெருநாள். 3. கார்போகிவிதை. (தைல.தைல வ.கசு.) 4. சுகமனுபவிப்போன். 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 6. பாம்பு. (உ-ம்.) "வரதமுமாது

ளங்கபலம்போகிசெபமாலைமணமலி நீ லோ ற் பலமுடையார்" (சி வ த ரு. பரிகார. கூ0.) 7. போகத்தையுடையவன். (உ - ம்.) "போகியா யிருந்துயிர்க்குப்போகத்தைப்புரித லோ ரார்" (சி. சி. க: ரு0.) 8. போய். (உ-ம்.) "போகிநங் கண் - மையலங்களிற்றுவேந்தன்மைந்தனுக்கு ரைமினென்றான்" (சிந்தா. பதுமை. உசசு.) (2, 4-வழக்.)

போகிடைகழி—பெரிய இடைகழி. (உ-ம் "பிழைவாயிற்போகிடைகழி" (பட்டின. கசச.)

போகித்தல்—போகிப்பு.

போகிப்பு—1. அனுபவித்தல். 2. புணர்தல். (1, 2-வழக்.)

போகிய—1. ஒழிந்த. (புறநா.) 2. மூற்றுப் பெற்ற. (உ-ம்.) "நரம்பிற்-கேள்விபோகியநீள் விசித்தொடையல்" (பொருந. கஅ.)

போகில்—1. கொப்பூழ். (பிங்கல. கo கo.) 2. பறவை. 3. பூவரும்பு. (2, 3-வைத்தியபரி.)

போகிவல்லபம்—சந்தனம். (வைத்தியபரி.)

போகிவாசம்-சந்தனமரம். (வைத்தியபரி.)

போது—1. நீட்சி. (உ - ம்.) "போகுயரஞ் சநக்குன்றம்" (கூர்மபு. தக்கன்வமிச. உக.) 2. போ பருதிக்குச்சாரியைபெற்றவந்த வினைத் தொகை. (உ - ம்.) "உடைந்துபோகுபடை வெள்ளம்" (இராமா. இலங்கையழி. கக.)

போதுதல்-1. அழித்தல். (வழக்.) 2. செல்லல். 3. நீளம். 4. நேர்மை. (2, 3, 4- சூ. நிக. கக: ககரவெ. கஅ.)

போகை — போதல். கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

போகோட்டோம் — போகவொட்டோம். (சிந்தா.)

போங்கம் —மஞ்சாடிப்பூ.(குறிஞ்சிப். எசு.)

போசககன்மம்—புசிக்கப்படுங்கன்மம். (சி. சி. உ: உக. ஞாநப்.)

போசகம்—புசிக்கப்படுவது (சி.சி.ஞாநப்.)

போசநகத்தூரி — நாரத்தங்காய். (வைத்தியபரி.)

போசநம்—உணவு. (தைல. தைலவ. கூசு.)

போசம்—1. அகத்தி. (வைத்தியபரி.) 2. ஒரு தேசம். (வழக்குண்டுபோலும்.)

போசசம்பு — ஒரு வடமொழிக்காவியம். (அபிதாநகோ.)

போசர்—யாதவருளொருசாரார். (அபிதாந கோ.)

போசன்—1. அரசமாது சோரமாகவேறோ ராசனைப்புணர்ந்து பெற்றபிள்ளை. (சூதசங்கி தையிற் காண்க.) 2. ஓரரசன். (உ - ம்.) "போ சன்கவிஞருக்கேபோதப்பரிந்தளித்துத் - தூசி லாக்கீர்த்திபெற்றான்சேமேசா" (மூதுமொழி வெண்பா.)

போசாதிபன் — கஞ்சன். போசகுலத்துக் கதிபனென்பதாம்.

போசிவல்லபம்-சந்தனம்.(வைத்தியபரி.)

போட்டி—எதிரிடை. (வழக்.)

போட்டிக்காரன்—எதிரிடைக்காரன் (வழக்.)

போட்டிக்கை—போட்டி. (வழக்.)

போட்டு — போகவிட்டுஎன்பது. (உ - ம்.) "ஒள்ளிகலரக்கர்போட்டோடுநாள்" (சேதுபு. கந்தமா. கஅ.)

போடகம்-1.அம்மைக்கொப்புளம்.(வி-ணி.) 2 தெரிவிக்கிறது. (சி. சி. உ: சுஉ. சிவாக்.)

போடகன்-காப்போன், போஷகன்.(வழக்.)

போடணம்-
போடணை— } காப்பு. (வழக்.)

போடம்—தேயம் ஐம்பத்தாறிலொன்று.

போடல்—1. அடித்தல். 2. எறிதல். 3. போகவிடல், நழுவவிடல். (உ - ம்.) "ஒள்ளிக லரக்கர்போட்டோடுநாள்" (சேதுபு. கந்தமா. கஅ.) 4. வைத்தல். (1, 2, 4-வழக்.)

போடி — சம்புநாவல்மரம். (வைத்தியாது. அக.)

போடித்தல்-
போடிப்பு— } ஆதரித்தல், போஷித்தல். (வழக்.)

போடியன்—ஆதரிக்கப்பெற்றவன். (வழக்.)

போதேல் — 1. அணிதல் 2. இதேல் 3. ஈனுதல். (1, 2, 3-வழக்.)

போணம்—சோறு. (வைத்தியபரி.)

போதந்து—போந்து. (பரிபாடல்.)

போத்தியன் — போதிக்கப்படத் தக்கவன். (சி-லி. ஞாந. சூ.)

போத்திரம் — 1. இடியேறு. 2. கொழு. 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

போத்திராயுதம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

போத்தீரி-
போத்தீநு- } புசிக்கிறவன், அநுபவிப்பவன். (பிங்கல. உருoஉ.)

போத்தீநுதா — போக்தாவாகுந் தன்மை. (சி-லி. ஞாந. சூ.)

போத்தீநுத்துவம்—அநுபவத்துவம், போகநுகர்ச்சிக்கு வினைமுதற்றன்மை.(சி. சி. உ: அo: சிவஞா. உரை.)

போத்து-1. எருமை காட்டா குதிரை பசு புலி புல்வாய்ப்பூனை மயில் மரையானை இவற்றினாண் சலசாதியுமாம். (பிங்கல. உருருஎ, உருருஅ.) 2. செம்போத்து. (வைத்தியபரி.) 3. மரக்கன்று. (பிங்கல. உஎகஉ.) 4. விலங்கினாண். (பிங்கல. உருருரு.)

போதகம்—1. அப்பவருக்கம். (பிங்க. ங்கூ0டி.) 2. இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.) 3. உபதேசம், போதித்தல். 4. காஞ்சிரை. 5. சிங்கம். 6. பசளை. (மலையக.) 7. புலி. 8. மரக்கன்று. (பிங்கல. உஎகூஉ.) 9. யானை. (உ - ம்.) "பட்டப்போதகந்தேர்பரியாளெனும் படையுடைப்பாஞ்சாலர்" (பாரத. படையெழுச். ங்.) 10. யானைக்கன்று. (பிங்கல. உசகசு.) (5, 7-சூ. நிக. ங: ங்கூ.) (4-வைத்தியபரி.)

போதகன்–1. ஆசிரியன். (உ-ம்.) "விஞ்சையீந்தபோதகன்மனைக்குத்தீங்குபுந்திமுன்னுகச்செய்த" (திருவிளையங்க. கக.) 2. போதகாசாரியன். (இலக்கணக்கொத்து. பாயிரம்.)

போதகி—பெண்ணுரர்க்குருவி. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

போதநம்—அறிவித்தல். (வழக்.)

போதனை—போதிப்பு. (வழக்.)

போதப்பிரகாரம்—அறிவகை; இஃது: இலக்கணம், உத்தேசம், பரீக்கைஎன மூவகைப்படும். (பொருட்டொகை நிகண்டு)

போதம்—1. ஞானம். (உ - ம்.) "போதமாந்தன்வலியைப்பொத்திநின்ற"(திருவிளை. அங்க. உஅ.) 2. மரக்கலம். (சூ நிக. எ: நிக.)

போதர்வான்—போதருவான். (உ-ம்.) "புறநகர்மணம்மகனுருவன்போதர்வான்" (சிந்தா. கநக. சுஉ.)

போதரல்—போகுதல். (வழக்.)

போதரவு—
போதரிப்பு– } 1. உபசரணை. 2. பேணுதல். (1, 2-வழக்.)

போதருதல்—போதரல்.

போதல்–1. அகலல். 2. அழிதல். 3. செல்லல். (உ-ம்.) "உமைசிங்கவாகநமேறிப்போதன்மேயினுள்" (சிவரக. தேவிநாட்டிய. உ.) 4. நீளல். (1, 2, 4-வழக்.)

போதலிப்பு—போதித்தல். (வழக்.)

போதவாகன் — தோணியோட்டுவோன். (வழக்.) தோணியையவாகனமாகவுள்ளவன்.

போதவான் — அறிவுடையோன். (சி. சி. அ: உஎ. நிரம்ப.)

போதன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. அறிவுடையோன். 3. பிரமன். (சூ. நிக. க:கநி.)

போதா—1. பெருநாரை, நாரை. (உ-ம்.) "போதா- வன்னமுளபொன்னிவளோடன்பின்வீளையாட" (இராமா. அகத். நிஅ.) 2. போதாத. (உ-ம்.)"இடம்போதாவகைநெருங்குமன்னுயிர்கள்" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. எ.)

போதாநீதம்—போதமுடிவு.

போதாநீதன்–கடவுள், ஞானமுடிவாயிருப்பவன்.

போதாமை—குறைவு. (வழக்.)

போதாயநர்—ஒரு முனிவர். (அபிதாநசி.)

போதாயநீயம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) வேதாங்கமாகிய கற்பவகையுளொன்று என்பர். (மணிமேகலையுரையில்.)

போதி—1. அரசமரம். (உ-ம்.) "பாசிலைப்போதியணிதிகழ்நீழல்" (சிலப். நாகொண். கக.) 2. ஞானம். (பெரியபு. திருஞான. க.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மலை. (பிங்கல. சகநி.)

போதிகன்—ஆன்மா. (உ - ம்.) "ஐம்பூதந்தன்னையும்போதிகன்றன்னையும்"(கந்தபு.மார்க். உசஉ.)

போதிகை—குறுந்தறி. (வழக்.)

போதிசத்துவர்—புத்தராகவருதற்குரியோர். (உ-ம்.) "புத்தராகுமாண்பினோர்போதிசத்துவர்கடாம்" (நீலகேசி. மொக்கல. கங.)

போதித்தல்–
போதிப்பு— } போதகஞ்செய்தல். (வழக்.)

போதியது—போந்தது. (வழக்.)

போதியவன்—தக்கவன். (வழக்.)

போதிவேந்தன்–1. புத்தன். போதி-அரசு. (பிங்கல. ககஉ.) 2 மலையரசன். போதி-மலை.

போதின்—போகின். (உ-ம்.) "பாதநிழற்கீழ்நில்லாதேநீங்கிப்போதின்" (சி. சி. கு: க.)

போது—1. காலம். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. ங0.) 2. பூ. (உ - ம்.) "போதிஞன்முகத்திறையுறை" (பிரமோத். பஞ்சாட். க.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மலரும்பருவத்தரும்பு. (வள். பொழுதுகண்டிரங்கல். எ.)

போதுசெயீதல் — பக்குவமாய்முறுக்கவிழ்தல். (சௌந். எச.)

போதுசெயீயாமை—காலந்தோறும்வேறுபடாது ஒருதன்மையதாதல். (உ-ம்.) "போதுசெய்யாநடங்காண" (கோயிற்பு. பாயிரம். கச.)

போதுதல்—1. செல்லல். 2. தகுதியாதல். (உ-ம்.) "தாமதம்புரிந்துகாலநீட்டிப்பதுவும்போதாதென்பான்" (சிவரக. கணபதிகுமரன். உ.) 3. திருத்தியாதல். 4. நீளல். (1, 3, 4-வழக்.)

போதுவன்–போவன். (சி. சி. கு: க. ஞாநப்.)

போதேன்—போதியவனல்லேன். (உ - ம்.) "பூதியணிசாதநத்தவர்முன்போற்றப்போதேனுயிடினும்" (பெரியபு. சிறுத்தொண்டர்.சநி.)

போர்தை—மயக்கம். (வழக்.)

போதைப்புல்–1. கர்ப்பூரப்புல். 2. காவட்டம்புல். (1, 2-வைத்தியபரி.)

போநீதது—வந்தது. (வழக்.)

போந்தின்றுரோன்–சேரன்.(சூ.நிக.க:கஅ.)

போந்து—1. இளம்பனை. (வைத்தியபரி.) 2. பனை. (மலையக.) 3. பனைமாலை. (உ-ம்.) "முருகவிழாரும்போந்து-மடிமிசைநாற" (திருவிளை. நகர. அக.) ஆகுபெயர். 4. பல்லி. (பிங்கல. கூகூ0க)

போந்தை—1. அநுடநாள். (பிங்கல.உடுடு.) 2. இளம்பனை.(வைத்தியபரி.) 3.பனங்தருத்து. (பொருந.கசஙு.) 4. பனந்தோடு.(புறப்-மாலை) 5. பனை. (வைத்தியபரி.)

போம் — போகும். (நன்னூ. வினையியல். உஉ. உரை.)

போம்பல்—நீர்க்கடம்பு (மலையக.)

போமினம்-போமின். அம்-அசை (சிந்தா.)

போயீத்து—போனது. (உ-ம்.) "போக்கினீ ரென்ஞதிபோய்த்தென்" (இராமா. சூர்ப்பந. கூஙு0.)

போர்—1. சதயநாள். 2. நெற்போர் (உ-ம்.) "பொய்கைநாரைபோரிற்சேக்கும்" (புறநா. உ0கூ) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. யுத்தம். (1, 4-பிங்கல. கூகூ0எ)

போர்க்கதவு-இரட்டைக்கதவு.(சிலப்பதி.)

போர்க்களம்—யுத்தஸ்தலம். (சூ.நிக.ரு:சு0.)

போர்த்தல்-1. பொதிந்துவைத்தல்.(உ-ம்.) "உலகம்போர்த்து" (கூர்மபு. திருக்கல். கஙு) 2 மூடுதல். (உ-ம்.) "தேள்"பார்.

போர்ப்பு — 1 போர்த்தல். 2. போர்வை. (1, 2-வழக்.)

போர்ப்பை— } பொலி யெருது.
போர்ப்பைக்காளை— } (வழக்குண்டு போலும்.)

போர்போடுதல்—போரடிக்குதல். (வழக்)

போர்மடந்தை—தூர்க்கை. (வழக்)

போர்மாந்தம் — அட்ட மாந்தத்தொன்று. (பொருட்டொகை நிக்ண்டு.)

போர்முகம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

போர்முள் — சேவலின் கால்முள். (வைத்தியபரி.)

போர்முனை—போர்முகம். (வழக்.)

போர்முட்டுதல்—போருண்டாக்குதல். (வழக்.)

போர்முறுதல்—போருண்டாதல். (வழக்.)

போர்வு—நெற்போர். (ஐங்குறு.)

போர்வை—1. ஆடை. (உ-ம்.)"இளவெயில் விரிக்குந்தமனியப்போர்வைபெழில்பெற வணி யுநீல்வானைபோல்" (கூர்மபு. தக்கவதிச. உஎ) 2. உறை. (சிந். நாமக. உகூஎ. உரை.) 3. தோல். (சூ. நிக. கு: சஉ.) 4. மூடுதல். (வழக்.) 5. மெய்க்கவசம். 6. மேற்போர்வை. (5, 6-சூ.நிக. கக: தகரவெ. கூ0.)

போராடித்தல்—சூடுதறல். (வழக்.)

போரா—வராத. (உ-ம்.) "போராவுலகர்புக்கார்" (திரு திருச்ச. அஎ.) [போதராவென் பதன் விகாரம்போலும்.]

போராட்டம்—1. தொந்தரைசெய்தல் 2. போர்பண்ணல். (1, 2-வழக்)

போராட்டல்—மற்கட்டல் (வழக்.)

போராடல்—யுத்தம்பண்ணல் (வழக்.)

போராடுதல்—பொருதல். (வழக்.)

போரி — திருப்போரூர். (போரூர்ச்சந்நதி முறையிற்காண்க.

போரிடுதல்—சண்டைபிடித்தல். (வழக்.)

போரித்தனம்—எதிரித்தனம். (வழக்.)

போரூர்-திருப்போரூர், குமரக்கடவுள்தலம்.

போரேற்றுதல்—போரடுக்குதல். (வழக்)

போல்—1 ஒருவமைச்சொல். (உ-ம்.)"வள்ளமேற்பனபோல்வன" (அரிச்சநாட்டு. நிக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பதர். (வழக்.) 4. மூங்கில். (மலையக.)

போல்வு போலுதல். உ-தொழிற்பெயர் விகுதி.

போல—ஒருவமைச்சொல்.(சூ.நிக.அ:எஅ.)

போலல்—போலுதல், ஒத்தல்.

போலா—போன்று. (சிந்தா.)

போலி — 1. ஒன்றுபோலொன்றிருத்தல். 2. கேலி. (வழக்.)

போலித்தனம்—வெளிவேஷம். (வழக்.)

போலிநடை—வெளியலங்காரமான நடக்கை. (வழக்.)

போலியாள்—வெளிவேடக்காரன் (வழக்.)

போலியெழுத்து-சொல்லுக்கு முதலிலாயினும் இடையினுயினுங்கடையினுயினும் ஒரெழுத்து நின்றவிடத்து வேறெழுத்துப் பொருள் வேறுபடாமல் வந்தொத்திநிற்பது. (நன்னூ. எழுத்தி. கஉஉ, கஉங, கஉச.)

போலிவேலை—கள்ளவேலை. (வழக்.)

போலுதல்—உவமையாதல்.

போலும் — 1. ஒக்குமெனப்பொருள்படும் ஒரு வினைச்சொல். 2. ஓரிடைச்சொல். (உ-ம்.) "வடுவென்றகண்ணுய்வருந்தினைபோலும்'(நன்னூ. இடையி. உஉ.)

போவது—போகவேண்டியது. (வழக்.)

போவரி—உணர்த்துவர். (சிந்தா.)

போழ்—1. தகடு. (உ-ம்) "வெள்ளிப்போழ் விலங்கு" (சிந். நாம. சக.) 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. பிளவு. (உ-ம்.) "மெய்கள்போழ்படத் தாள்விளா" (இராமா. கரன்வ. அஉ) 4. வகிர். (உ-ம்.) "உறப்புறுபசுங்காய்ப்போழொடு" (பெரும். கூ0எ.) 5. வார். (புறநா.)

போழ்தல்–பிளத்தல். (உ-ம்.)"அரம்போழவ் வனைக்குறுமகள்" (ஐங்குறு. கஅநு.)

போழ்து–பொழுது. (உ-ம்.) "புதல்வர்"பார்.

போழ்முகம்—பன்றி. (பிங்கல. உருoஉ.)

போழ்வு—பிளப்பு. (உ - ம்.) "முரம்புகண் ணுடைந்தபரலவற்போழ்வில்"(மலைபடு.ககஅ.)

போழல்—1. பிளக்குதல். (தைல. தைலவ. கச.) 2. வெடித்தல். (வழச்.)

போளம்—நிலக்கடம்பு. (மலையக.)

போளி—அப்பவருக்கத்தொன்று. (வழக்.)

போற்றரவு—போற்றல். அரவு-தொழிற் பெயர் விகுதி.

போற்றல்—காத்தல். (உ-ம்.)"போற்றினரி யவைபோற்றல்கடித்தபின்–றேற்றுதல்யார்க்கு மரிது"(வள். சுகூ) 2. துடைத்தல். (சிந்தா.) 3. தெளியவறிதல். (உ-ம்.) "அருந்திய-தற்றதுபோற்றியுணின்"(வள்.கசஉ.) 4. போற் றுதல், துதித்தல் 5 வணங்கல். (உ-ம்.) "மன் றமர்நடமுன்போற்றி" (கோயிற்பு. இரணிய. கoஎ.) 6. விரும்பல். (சிந்தா.)

போற்றலர்—பகைவர். (வழக்.)

போற்றார்—பகைவர். (உ-ம்.)"இடனறிந்து போற்றார்கட்போற்றிசெயின்" (வள். சகூ.)

போற்றி–எதிர்காலவினைமுற்றாய் நீகாத்தல் செய்யென்னும்பொருளிலும், தொழிற்பெயர் முற்றாய்நின்று செயப்பாட்டுவினையாய்ப்போற் றப்படுவதுஎன்னும் பொருளிலும் வியங்கோட் பொருளிலும் வருமொருமொழி. (பெரியபு. தில்லைவாழ். கூ.) விரும்பியென்னும் வினையெச் சப்பொருளிலும் வரும். (சிந்தா.)

போற்றிசைத்தல்—வந்தனஞ் சொல்லல், வாழ்த்தொலிசொல்லல். (உ-ம்.)"போற்றிசைத் துப்புரந்தரன்" (பெரியபு. திருவாரூர். சக.) "புறந்தருவார்போற்றிசைப்ப"(பெரியபு. மானக் கஞ்ச. கஉ.)

போற்றிப்பஃறொடை — ஒரு நூல். (இரு பா. உ.)

போற்றிமார்–ஒருவகைப்பிராமணர்; இவர்: குடநாட்டுள்ளவர்கள்.

போற்றிய—வாழ்த்துப்பொருளில்வந்த ஒரு வியங்கோள்.

போற்று—1. காப்பு. 2. துதி. 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. போற்றுதல்; இது: முதனி லைத்தொழிற்பெயர். (பெரியபு. ஞான. கoo அ.)

போற்றுதல்–1. காத்தல். (உ-ம்.) "வேள்வி புலகாமலாற்றுந்தன்மைவல்வனீ யெய்துவல் லேபோற்றிங்கென்ஞ" (கந்தபு. அசுரர். சுகூ.) 2. துதித்தல். 3. பேணுதல். (உ-ம்.) "எற்றீங் குறுதக்கனக்கடவுளரியாரும்- போற்றியேதினை ச்சூழ்தர" (கந்தபு. பிரமயாகப். கூ.) 4. வணங் கல். 5. வளர்த்தல். (வழக்.) (4, 5-போற்றல் பார்.)

போறல்—போலுதல். (உ-ம்.) "கொங்கை போறலரிது" (தஞ்ச. ககூ.)

போறி—போல்கின்றாய். (ஐங்குறு.)

போன்ம்—போலும். (உ-ம்.) "தந்தையைக் கொன்றானைத் - தோளிற்றிருகுவான் போன்ம்" (கலி. கoக.) இது விகாரச்சொல்.

போன்றிசின்—போன்றது. இசின்-அசை. (ஐங்குறு.)

போனகத்தி—சமைக்கிறவள். (வழக்.)

போனகம்—1. சோறு. (உ - ம்.) "தெய்வ வாடகமனைச்செல்வப்போனகம்" (பாரத. வார ணவ. ச.) 2. போசனம். (உ-ம்.)"போனகமென் பதுதானுழந்துண்டல்" (கொன்றைவேந்.)

போனபோக்கு—நேரிட்டபடி. (வழக்.)

போனம்—1. உணவு. (உ-ம்.) "ஞாகக்கிரி யைநடிப்பவர்க்குநாடோறும் – போனத்தளவே புசிப்பன்றி" (ஒழிவி. சரிதை. சு.) [போனக மென்பதன் விகாரம்.] 2. நிலக்கடம்பு. (வைத் தியபரி.)

போனிறம்—பொன்னிறம். (உ - ம்.) "போ னிறப்புத்திசேனன்" (சிந்த. காந். உகசு.) [விகாரம்.]

பௌ.

பௌட்கரம்—ஒருபாகமம். [இதற்குவியர்க் கியாநஞ்செய்தவர் உமாபதிசிவாசாரியர்.]

பௌட்டிகம்—1. கோமயம். பூமியில் விழு மூன்தாமரையிலையிலேற்பது. சைவச. பொது. ககூக. உரை.) 2. விருத்திசெய்வது.

பௌடம்—ஒரு தேயம். பொருட்டொகை நிகண்டில், போடமென்றார். போடம்-பௌட மென்றுமதுபோலும்.

பௌடிகம்—1. பதினெண் புராணத் தொன்று. (பொட். நிகண்டு.) 2. முதல்வேதம். (பிங்கல. உoசுo.)

பௌண்டரம்—1. ஒருநாட்டுக்குப் பெய ரென்பர் (அபிதானகோசத்தில்.) 2. வீமசேந னுடையவொருசங்கு. (பகவற்கீதை. க: கடு.)

பௌத்தம்—1. அவைதிகசாத்திரங்கண் மூன்றிலொன்று; இது: சௌத்திராந்திகம், வைபாடிகம், யோகசாரம், மாத்தியமிகம் என நான்கு பிரகாரமாய்ப் பிருதிவியாதி புத்தியந்த மான இருபத்துமூன்று தத்துவாத்மகமான பிர பஞ்சம், தீபச்சுவாலையைப்போலசணிகமாத்திர

மென்றுரைக்கும். (த. நி. போ.) 2. புத்தமதம். (வழக்.)

பௌத்தமதம் — புத்தசமயம். (சி. சி. உ: ருசு. சிவாக்.)

பௌத்தர்—புத்தர்; இவர்: ஞானவிருத்தியாகிய புத்தியே ஆன்மா என்னும் ஞானமுடையவர். (சி. சி. உ: எசு. சிவாக்.)

பௌத்தன்—புத்தயமையத்தான். (வழக்.)

பௌத்தாகமம்–புத்தர்களுக்குரிய வாகமம்; இது: மூவகைப்படுமென்பர். (மணி மே க லை யுரையில்.)

பௌத்தீரம்—1. பரிசுத்தம். (வி-ணி.) 2. புத்திரற்குரியது.

பௌத்தீரன்—1. சுத்தன். 2. மகன்மகன்.

பௌத்திராட்டகர்–வஸ்திரிபாதன், ருத்திரகோடி, அவிமுத்தன், மகாபலன், கோகர்ணன், பத்திரகர்ணன், சுவர்ணாக்ஷன், ஸ்தாணு என்பவர். (வி-ணி.)

பௌத்தீரி—பேர்த்தி. புத்திரன், புத்திரி இவர்கள் மகள். (வழக்.)

பௌத்திரை — 1. ஒரு நதி. (வி-ணி.) 2. பௌத்திரருடையவள். (திருவிளை. மலையத்துவ. கவ.)

பௌதன் — புதன்மகன், புரூரவாவென்பவன். (வழக்.)

பௌதிகதீட்சை—உலோகதருமணி தீட்சை. (சைவச. ஆசாரிய. சுவ. உரை.)

பௌதிகப்பிரமசாரி–பாலியகாலத்துதொடுத்துக் கல்நிதா கல்யாணகாலம்வரையும் விரதநியமித்துத் துறவியாயிருப்பவன். (சைவச. ஆசா. சூ0. உரை.)

பௌதிகபாவனை—உருவபாவனை. (கூர்ம. வருணச். சாசு. உரை.)

பௌதிகம் — 1. சாகலியவிழா ஒன்பதனுளொன்று; அது: ஐந்துநாளளவுள்ளதாகக்கொடியேற்றிப் பலியிட்டு மில்லாமலுஞ் செய்யப்படுவது. 2. கருநெல்லி. (வைத்தியபரி.) 3. பூதங்களாலாயது.(உ-ம்.)"பந்தமாயசித்தாயாண்மாப்பௌதிகமாகுமன்றே" (சி. சி. ச: கஉ.)

பௌதிகயோகசந்நியாசி–சகுணபாவனையாகிய பௌதிகபாவனையில் நிற்பவன். (கூர்ம பு. வருணு. ச0.) உரை.)

பௌதிகயோகி–மூவகையோகிகளுள் ஒருவர். (கூர்மபு. வருணு. ச0. உரை.)

பௌதிகாசாரியன் — சாதகாசிரியன். (சி. சி. அ: ருி. சிவாக்.)

பௌதிகம்—1. உலகம். 2. பூதசம்பந்தம்.

பௌமதேயு — காஷ்டாதியுள்ள அக்கினி. (த. நி. போ.)

பௌமம்—நிலத்திற்பிறப்பன.

பௌமன்—செவ்வாய். (சூ. நிக. க: சுo.)

பௌமி—சீதை, பூமிசம்பந்தமாகப்பிறந்தவள்.

பௌரீணிமி—
பௌரீணிமை—
பௌரோணை— } பூரணை. (வழக்.)

பௌரம்—பட்டினம். புரசம்பந்தமென்பர்.

பௌரவர் — பூருவங்கிசத்தவர், குருகுலவேந்தர். (பிங்கல. எசுஅ.)

பௌராணிகம்—புராணமதம். (வழக்.)

பௌராணிகர்—புராணத்தைமுக்கியமாகக் கொண்டவர். (சி. சி. உ: எசு சிவாக்.)

பௌரூடம்—பௌருஷம்; அது: புருடத்துவம். (வழக்.)

பௌரூடேயம்—புருஷராற்கூறப்பட்டது. (சி. சி. அளவை. கசு. சிவாக்.)

பௌரோகித்தியம் — புரோகிதத்தன்மை. (வழக்.)

பௌலத்தியர் — இராவணன், குபேரன் முதலாதினர். புலத்தியன் மரபினராதலினால் வந்தபெயர்.

பௌலோமி — புலோமன்புத்திரி, புலோமசை. (வழக்.)

பௌவநம் — புவநசம்பந்தம். (சி. சி. ருி: எ. ஞானப்.)

பௌவம்—1. கடல். (உ-ம்.) "பௌவமூழ்குசூர்" (திருவிளை. அட்டமா ருி.) 2. நீர்க்குமிழி. (உ-ம்.) "பௌவவாரிதி" (கூர்மபு. வருணு. ருி.) 3. பூரணை. 4 மரக்கணு. (3, 4-சூ. நிக. கக: வகரவெ. கச.)

பௌவியன்–புட்கரதீபத்தரசன். (வி-ணி.)

பௌளி–1. ஓரிராகம் (பொருட்டொகை நிகண்டு.) 2. பூபாளத்தின் மனைவி.

ம.

ம—1. அசோகு. 2. ஆணவமலம். (காஞ்சிப் பு. பாயிர. ச.) 3. சிவன். 4. பிரமன். 5. பெருங்காயம். 6. விட்ணு. 7. விடகலை. (சி-வி. கிரி. கு. உரை.) (1, 5-வைத்தியபரி.) (1,3,4,6-(உ-ம்.) வந்தாழிக்காண்க.)

மக்கட்பாப்பு—மன்பதை. (பிங்கல.கருக.)

மக்கடா—மந்தன். (வழக்.)

மக்கநம்—கேலி. (வழக்.)

மக்கம்—1. எருக்கு. (மலையக.) 2. ஒரு தேயம். (உ-ம்.) "வேரியம்பணைசூழ்மக்கமிக்கொக்கு" (திருவிளை. நரிபரி. கo ருி.) 3. நெய் வார்தறி. [தெலுகு.]

மக்கல்—உக்குதல். (வழக்.)

மக்கள்—1. மகார். (உ-ம்.) "மக்களோயிங்கில்லாதவர்" (நளவெண்பா.) 3. மனிதர். (சூ. நிக. உ: அச)

மக்களித்தல்—1. சுளுக்குதல். 2. திரும்புதல். (1, 2-வழக்.)

மக்களிப்பு—மக்களித்தல். (வழக்.)

மக்காச்சோளம்—பெரியசோளம். (வழக்.)

மக்து — 1. அடைமண். கம்மாளர் வழக்கு. 2. தொந்திலேவினைப்பகுதி. 3. மந்தகுணம். (வழக்.)

மக்குதல்—அழிதல். (வழக்.)

மக்குலம்—சிலாசத்து. (வைத்தியபரி.)

மக—1. இளமை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. பிள்ளை. (இராமா. நகர்நீங்குப. ககஎரு.) 3. மகத்து. (தஞ்சைவாண. பருந்தொன்றுஎன்னு முதற்குறிப்புள்ளகவியிற் காண்க.)

மககதுழை — மாவிலே. (தைல. அநுபந்த. சுக)

மககம்—ஆமை. (வைத்தியபரி.)

மகட்பாற்கஞ்சி—ஒரு துறை. (புறநா.)

மகடி—ஒரு துகுழல். (வழக்.)

மகடூஉ—பெண். (பி. நிக. கசரு)

மகடூஉக்குணம்—பெண்ணுக்குரிய குணங்கள்; அவை: நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன. நாணம்: பெண்டிர்க்கியல்பாகவுள தொருதன்மை. மடம்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை. அச்சம்: பெண்மையிற் முன்கானப்படாததோர் பொருள்கண்டவிடத் தஞ்சுவது. பயிர்ப்பு: பயிலாதபொருட்கண் அருவருத்துநிற்கும் நிலைமை. (இறையனா.)

மகண்மறுத்தல்—ஒரு துறை. (புறநா.)

மகண்மை—1. அலி. (உ-ம்.) "மைந்தரைப் பார்ப்பனமகண்மாக்குலங்களும்" (சிந்தா. விம லை. கச.) 2. ஓர் மிருகம்; இது: பெண்கள் முகம்போல முகத்தையுடையதென்பர். (காஞ் சிபு. நகரேற்றுப. கசு.)

மகத்—1. சிதம்பரம். (உ-ம்.) "இரண்மய கோசமகத்தனிபுண்டரிகம்" (கோயிற்பு. வியாக் கிர. உகூ.) [பெரிதாதலின் இப்பெயர் பெற்றது.] 2. பெரிது.

மகத்தத்துவம் — மான் என்னுந்தத்துவம். மகதத்துவதத்துப் புத்தியென்று மொருபெயருண்டு. (மணிமேகலை.)

மகத்து—1. அதிகமானது. 2. சாமவேத உபநிடதமொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.) 3. (சைவமதத்தில்)சிவதத்துவம்.(சி-லி. ஞாந. க.) 4. (வேதாந்தாதி மதங்களில்) பிரகிருதிதத்துவம். (சி-லி.ஞாந. க.) 5. பெரியவர்.

மகத்துசீசநி—மகநட்சத்திரத்துவருஞ்சனி. (உ-ம்.) "அடையார்தமக்கு-மகத்துச்சனியன்ன சந்திரவாணன்" (தஞ்சைவா.) இவன் மிகத் தண்பஞ்செய்வானென்பர்.

மகத்துதி—மாயாதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. ஞாந.)

மகத்துவம்—மேன்மை. (உ-ம்.) "புலவீர் காண்மகத்துவமாமணிகொளிக்கும்" (சிவரக. அபுத்திபூருவ. கூ.)

மகதத்துவம்–அறிவு, புத்திதத்துவம்; இது: மகேசன் புருடனையும் பிரகிருதியையும்நோக்க அவை தததம நிலைகளினின்றும் சலனப்படும். அப்போது பிரகிருதியினின்று தோன்றிற்று. (உ-ம்.) "அன்னதோர்கங்குற்புலரியிலுலகுக்கா தியாமநாதியாமகேசன்–புருடன்வளர்பிரகிருதியைநோக்கத்-தங்நிலைகலங்குமதனிடையுதித்ததுயர்மகதத்நுவந்தானே" "அனையநன்மகதத்துவத்தினைப்புத்திமகான்மதிபிரக்கினை யாண்மா–வனைதருங்காதிமேதையீச்சுரனென்றுரைப்பர்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. எ, அ.)

மகதந்தீராம் — சிற்பநூன் முப்பத்திரண்டி லொன்று. (அபிதாநசி.)

மகதம்—1. தேயம் ஐம்பத்தாறிலொன்று. (சிந்தா.) 2. பதினெண்பாடையிலொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

மகதர்—மாகதர்.

மகதி–1. திப்பிலி. (வைத்தியபரி.) 2. நாரதருடைய வீணையிலொருபேர். (உ-ம்.) "மகதியாழ்" (சிவரகசி. பாவநாச. உ.)

மகதியாழ்—நாரதமுனிவரதுயாழ். (உ-ம்.) "மகதியாழ்முனிவார்த்தைகேட்டருளின் மைந்தன்" (சிவரக. பாவநாச. உ.)

மகதை—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

மகதீரம் — 1. கள். 2. பதநீர். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மகப்பால்வார்த்தல்–அநாதப்பிள்ளைக்குப் பாலூட்டல்; இஃது: அறம் முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட்டொகை நிகண்டு.)

மகப்பெறுவித்தல்–மகவைப்பெறுவித்தல்; இஃது: அறம் முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிகண்டு.)

மகபதி—இந்திரன். (உ-ம்.) "கயாசுரனைச் சினன்மகபதிமயங்க" (கந்தபு. தநீசியுத்தர. கஙஙு.)

மகம்—1. இருபத்தொன்று. (தைலவ.) 2. ஒரு நட்சத்திரம். (சூ. நிக. கக: ககரவெ. உ.) 3. யாகம். (உ-ம்.) "எண்ணிலாமகங்களாற்றிலம்" (பிரமோ. சோமவார. கஉ.)

மகம்பூ—பெருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

மகமதுமார்க்கம்–துலுக்கர்மார்க்கம்.(வழக்.)

மகமாயி—பார்ப்பதி. (உ-ம்.) "மகமாயிபரையாம்" (சிவரக. தாருக. உக.) திருக்கானப்பேரூராலயத்திருக்குந்தேவியாருக்கும் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மகமேரு — மகாமேருமலை. (சி. சி. க: எ0. மறை)

மகமை—தருமக்கொடை. (வழக்.)

மகரக்குழை—மகரகுண்டலம். (உ-ம்.) "சோதிமகரக்குழைசெறிதோளீராறுடையானை" (திருப்போ. காப்பு. ருடி.)

மகரக்குறுக்கம்—ணகாரனகாரங்களிலொன்றின்முன்னும் வகாரத்தின்பின்னும்வரும் மகரம். (நன். எழுத்தி. சக. உரை.)

மகரக்கொடியோன்—மகரத்துவ்சன். (வழக்.)

மகரகந்தம் — 1. தேமா. 2. வெண்காயம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மகரகுண்டலம்–காதணியிலொன்று; அது: மகரவடிவாகச்செய்யப்பட்டது (உ-ம்.) "மகரகுண்டலமணித்திருவில்" (அரிச்சபு. நாட்டு. உஎ.)

மகரகேதநன்—மன்மதன். (சூ.நிக.சு: ஈருடி.)

மகரகேது—மகரகேதநன்.

மகாசகா—வாடாப்பூவுள்ள மருதோன்றி. (வைத்தியபரி.)

மகாசங்கிராந்தி–தைமாசப்பிறப்பு. (வழக்.)

மகாசாலம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)

மகரத்துவசன்—மகரகேதநன்.

மகாதோரணம் — மகரவடிவாகச் செய்யப்பட்ட தோரணம். (உ-ம்.) "கொடிநெருங்கின மகரதோரணங்கள்வெண்குடையொடு சேரூடிப், படிநெருங்கின"(சிவரக.தேவியிமை.உசு.)

மகரந்தப்பூ—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

மகரந்தம் — 1. கள். 2. குயில். 3. தேமா. 4. தேன். 5. பூந்தாது. (உ-ம்.) "மாமகரந்தமாகந்தக்-கொம்பெலாமிருந்துகுயிலினங்கூவ" (பாரத. அருச்சுநன்றவ. ருடி.) 6. பூந்தேன். (1, 2, 3, 4, 6-வைத்தியபரி.)

மகரந்தவதி—பாதிரிப்பூ. (வைத்தியபரி.)

மகரந்தாட்டகாசம்–முல்லைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

மகரந்தேளகம்—புஷ்பம். (வைத்தியபரி.)

மகரப்பதுவாய்—சுருவினது அங்கசந்தவாய்போலப்பண்ணின தலைக்கோலம். (உ-ம்.) "திருநுதன்மகரப்பகுவாய்தாழமண்ணுறுத்து" (திருமுரு. உடி.)

மகரம்—1. இராசசிந்நத்தொன்று. (சூ.நிக. க: ஊ0.) 2. ஒரு சாயிநிறம். (வழக்.) 3. ஓரிராசி. (வருஷாதிநூல்.) 4. ஒரெழுத்து. (நன்னூ. மெய்யீ. கூக. உரை.) 5. குபேரனவநிதிகளுளொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 6. குறங்குசெறியாபரணம். (சிந்தா. நாமக. கசடி. உரை.) 7. சுறுமீன். (உ-ம்.) "மகரசலந்தரனந்தருவேதவநத்தன்" (மறைசை. கூ0.) 8. பூந்தாது. (சூ. நிக. கக: ககரவெ. க.) 9. மூதிலை. (வி-ணி.)

மகரப்பூ—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

மகாமாதம்—தைமாதம். (வழக்.)

மகராயாழ்—நால்வகையாழிலொன்று; அது: பதினேழுநரம்புகொள்ளப்படுவது. (மணிமே. சிறைக்கோட்ட. உடி. உரை.)

மகரயூகம்—படைவகுப்பிலொன்று.(கூர்ம பு. தக்க-வமி. சஉ. உரை.) [மகரவியூகம்"பார்.]

மகாரேகை — தநவானிலக்கணம், கையிலிருப்பது.

மகரவலயம்–தலைக்கோலம்.(பரிபாடல்.க.)

மகரவாகனன்—வருணன். (வழக்.)

மகரவாய் — மகரவாயாகச்சமைந்த தலைக்கோலம். (கலி. கசுச.)

மகரவாய்மோதிரம்—காலில் விரலணியுளொன்று. (சிலப். கடலாடு. அகூ. உரை.)

மகரவாழை—காட்டுமல்லிகை. (மலையக.) 2. மருகு என்றபேர். (பி. நிக. உஎ0க.)

மகரவியூகம்—மகரரூபமாக வகுக்கப்பட்ட படைத்தொகுதி. (உ-ம்.) "வருபடைதன்னை நிறுத்திவிதம்படமகரவியூகம்வகுத்து" (பாரத. பதின்மூன்றும்போ. எ.)

மகராகரம்—மகராலயம்; அது: கடல்.

மகராங்கன்—காமன். (வழக்.)

மகராசழலி—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)

மகராசன்—1. அரசன். 2. பாக்கியவான். (1, 2-வழக்.)

மகராசி—பாக்கியவாட்டி. (வழக்.)

மகராலயம்—கடல். (உ-ம்.) "இருளார்மகராலயநீர்" (கோயிற்பு. வியாக்கிரபாத. கo.)

மகரி—கடல், மகரத்தையுடையது.

மகரிகை—1. குரங்குசெறியென்னுமணி. (உ-ம்.) "மாதின்மகரிகைவயங்குபொற்பூண் சூழுறுகவானேபோலும்" (கந்தபு.மாயை.ருசு.) 2. யானையணிகளிலொன்று.(உ-ம்.)"மகரிகையுமிருபணைகளும்விரிநுதன்மருவுகலெனுமினலெனவொளிவிட" (பாரத. பதிஞராம்போர். உo.)

மகநதம்—கொடிவேலி. (மலையக.)

மகலோகம்–மேலேழுலகிலொன்று; அது: மரீசி, மார்க்கண்டர், சித்தர் முதலியோர் வசிக்கும் பதம்.

மகவாட்டி–குழந்தைப்பிள்ளேக்காரி.(வழக்.)

மகவான்—1. இந்திரன். (பிங்கல. கசுஅ.) 2. சிவன். (மரு-தி. அ.) [ஒளியையுடையவ னென்றபடி.]

மகவு–விலங்கின்பிள்ளே.(பிங்கல.உரிஅசு.) 2. மகன். (உ-ம்.) "மகவிஞசையாவியைக்கொள் ளேகொள்ள" (அரிச்ச. மயாந. உ0.)

மகள்—1. புத்திரி. (பி. நி. கூஉக.) 2. பெண். (உ-ம்.) பூமகள்.

மகளிக்கீரை—ஒரு கீரை. (வழக்.)

மகளிர்—பெண்கள். (உ-ம்.) "வேதியர்மக ளிரேமுதல" (பிரமோ. சிவராத். ச.)

மகளிரான்மலர்மரம்—மகளேக்காரணமாக மலருமரம்; அவை: அசோகு, எழிலம்பாலே, குரா, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி, புன்னே, மகிழ், மா, முல்லே இவை முறையே உதைக்க, நட்புற, அணைக்க, பாட, நிழல்பட, நிந்திக்க, ஆட, சுவைக்க, பார்க்க, நகைக்கத் தளிர்த்துப் பூப்பனவாம். (சூ. நிக. கஉ: க0அ.)

மகன்—1. ஆண்பாற்பிள்ளேப்பொது. (பிங் கல. அகங.) 2. கணவன். (சிலப்.) 3. புருடன். (உ-ம்.) "நோதகவுண்டோநும்மகனூர்க்கினி" (சிலப். கொலைக்கள. கஎ.)

மகன்மை–1.ஆண்டன்மை. மகன்-புருடன். மை-விகுதி தன்மைப்பொருளுணர நின்றது. 2. புத்திரத்தன்மை. (உ-ம்.) "அரசிளங்குமரற் கேற்பவன்பிஞன்மகன்மைகொண்டார்" (பெரி யபு. தடுத்தாட். நு.)

மகன்றில்—ஒரு புள். (உ-ம்.) "சோர்துஇறி ருத்தறேற்றுடணேபிரிமகன்றிலொத்தாள்"(சிந் தா. நாமக. உஎங.) நீர்வாழ்பறவை என்பர். (புறநா.)

மகனே—மகனுகவுள்ளாய். (புறநா.)

மகா—பெருமைமிகுதி மேண்மையிவற்றை விளக்குமோ ருபசருக்கம். (உ-ம்.) "தேவாதி தேவமகாசீருத்ரகோரசிசேகரேச" (சிவரக. கணபதிவந்தனை. கஉ.)

மகாகண்டம்–ஒருபௌத்தநூல்.(மணிமே.)

மகாகணரோகம்—கணரோகபேதத்து ளொன்று; அது: முகம், புறங்கால், புறங்கை என்னுமிடங்களில் மினுமினுப்பு, நகமும்விழி யும் வெளிறல், மயக்கம், மிகுந்தவெதும்பல், உதடு புண்போற்சிவந்திருத்தல் என்னுமிக் குணங்களே யுண்டாக்கும். (சீவரட். உகசு.)

மகாகந்தம்—உள்ளி. (வைத்தியபரி.)

மகாகபித்தம்—வில்வமரம் (வைத்தியபரி.)

மகாகாயம்–பெருவெளி, ஆகாயம். (வழக்.)

மகாகாயன்—திருக்கையிலையின் றெற்கு வாயில்காப்போன். (அபிதாநசி.)

மகாகாலம்—1. நெடுங்காலம். 2. மரமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாகாலன்—சிவபிரானுக்கொரு பெயர். (அபிதாநசி.)

மகாகாளம்–1. ஒரு சிவதலம். 2. ஒரு தீர்த் தம். 3. பிரதிட்டாகலேயில் தேயுதத்துவத்தி லிருக்கும் எட்டுப்புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. இரி. உக. தாற்.) (சி. சி. அ: எ. மறை.) (1, 2-அபிதாநகோ.)

மகாகாளர்–1. அரிகரபுத்திரர் சேநாபதி. 2. சிவகணத்தலேவர். 3. சிவமூர்த்தத்துளொன்று. (1, 2, 3-அபிதாநசி.)

மகாகாளன்—1. அதிகுய்யாட்டகரிலொரு வர். (வி-ணி. உஎக.) 2. சிவலோகத்திலே மகா தேவனரண்மனேயில் வடக்குவாசற் காவலன். (வி-ணி. உசுங.)

மகாகாளி—சத்திகளிலொருத்தி. (வி-ணி. உசுக.)

மகாகாளிசரண்—களாவிழுது. (தை ல. தைலவ. ககக.)

மகாகாளேசுவரம்—ஒரு சிவதலம். (அபி தாநசி.)

மகாதம்பி—பெரும்பூசனி. (வைத்தியபரி.)

மகாதும்பிநி — ஒரு பாலாரிட்டதேவதை. (வி-ணி உசுஅ.)

மகாகேசம்—மனுஷர்கையில் நூறுமுழம். (த. நி. போ. சுசுஉ.)

மகாகைலாயம்–சிவபிரான்வீற்றிருப்பது. இதன்விவரம், அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.

மகாகோணி—இலட்சங்கோடாகோடி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மகாகோரம்—நரகத்திலொரிடம். (அபி தாநசிந்தாமணியில் அதிகோரமென்றார்.)

மகாகோளி—ஒரு கற்கதிரவியம். (உ-ம்.) "வாலுகம்மகாகோளிமகிழம்" (தைல. தைலவ. எஎ.)

மகாசீசர்யம்—ஆலமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசகா— மகாசகை– } வாடாப்பூவுள மருதோன்றி மரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசங்கம்—ஆயிரங்கோடாகோடி.

மகாசங்காரம்–சர்வோபதாந காரணமாகிய மகாமாயையிற் சர்வதத்துவங்களு மொடுங்குஞ் சங்காரம். (சி-லி. ஞாந. உசு. உரை.)

மகாசங்கை–சங்கை பதின்மடங்கு கொண் டது. (த. நி. போ. உடு.)

மகாசண்டன்–நமன்ஏவலாளன். (சிவதரு. எ: க00.)

மகாசாத்தா–அரிகரபுத்திரன்.(அபிதாநசி.)

மகாசதாசிவன்–இருபத்தைந்து திருமுகத்தை யுடையவனென்றுஞ், சதாசிவமூர்த்திக்கு மேற்பட்டவரென்றுங்கூறுவர். (அபிதாநசி.)

மகாசநம்—1. உயர்ந்தோர். 2. பிராமணர். (1, 2-வழக்.)

மகாசம்பு—பெருநாவல். (வைத்தியபரி.)

மகாசம்மோகநம்–அறுபத்தாநாலுகலைகளி ஞென்று; அ தா: விழித்திருப்பவர்களேமெய் மறந்து நித்திரைகொள்ளச்செய்வது. (சௌந் தரியலகரி. கo. உரை.)

மகாசமுத்திரம்—எண்மாநத்திற்பதினெட் டாவது தாநம். (சி-லி. ஞாந. உடு. உரை.)

மகாசாகாம்–சாகரம்பதின்மடங்கு கொண் டது. (த. நி. போ. உடு.)

மகாசாந்தபநம்—ஆறு நாளாயநுட்டிக்கு மோர் விரதம்; அது: முதலுட்சலமும், இரண் டாநாட்கோமயமும், மூன்றுநாட்பாலும், நாலா நாட்டயிரும், ஐந்தாநாணெய்யும், ஆறு நாட் டருப்பையவித்தநீரும் உண் டனுட்டிப்பது. (உ-ம்.) "வந்துழிக்காண்க.

மகாசாலி—பெரும்பீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

மகாசித்தர் — ரைவதகமென்னும் ஐந்தாம் பவநாதார மேகாசிரயபட்டணத்திலிருப்பவர். (வி-ணி. உகக.)

மகாசித்தன்–கைலாயத்தின் கீழைத்துவார காவலாளி. (அபிதாநசி.)

மகாசீவாலை — விபசாரிகளடையுமொரு நரகம். (அபிதாநசி.)

மகாசுவாசரோகம்–சுவாசரோக பேதத்து ளொன்று. (சீவரட். நிஅ.)

மகாசுவேதம் — சிறுவாலுளுவை. (வைத் தியபரி.)

மகாசேநர்—ஐம்பத்தோருருத்திரரி லொரு வர். (வி-ணி. உஎசு.)

மகாசைவர்–வைதிகப்பிராமணர்களுள்ளே சிவதீட்சைபெற்றவர். (சைவவி. கக.) [இவர் சிவப்பிராமணரிடத்துத் தீட்சைபெற்ற பூசுர ரென்று சிலர் சொல்லுவர்.] (சைவச.)

மகாசோபம்—நூறுகோடி கோடாகோடி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மகாத்துமா—1. அறிஞர். (சி. சி. சு: உஎ. சிவாக்.) 2. பெரியவர்.

மகாத்துதி — வித்தியாகலையில் மாயாதத்து வத்திலுள்ள எட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி. சி. அ: மறை.)

மகாத்மியம்–மான்மியம். (த நி.போ.உசஎ.)

மகாதசர் — வித்தியா தத்துவத்திலிருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி. உஎச.)

மகாதலம்—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2. கீழேழுலகிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எக.)

மகாதாநம்—1. சத்திரியராற்செய்யப்படுந் தாநங்களிலொன்று. (த. நி. போ. உடு) 2. பெருங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

மகாதிசை — சோதிடத்திலே பலாபலனை யறிவிப்பது. [தசை-திசையென வழங்குகின் றது.]

மகாதிம்பம்—பெருமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாதுநுமம்—அரசு. (வைத்தியபரி)

மகாதேசம்—பாதரசம். (வைத்தியபரி.)

மகாதேவம் — நிவிர்த்திகலையில் இருபத் தெட்டுப் புவநங்களுளொன்று. (சி. சி. எ. மறை.)

மகாதேவன்–1. கடவுள், சிவன். சந்திரனை யதிட்டித்திருக்குஞ் சிவமூர்த்தம் என்பர். (அபி தாநசிந்தாமணியில்.)

மகாதேவாஷ்டகர்—குரோதசன், சண்ட சண்டன், சங்வரதன், சோதிபிங்கலன், சுரா கன், பஞ்சாந்தகன், ஏகவீரன், சிகேசன் என் னும் பிரதிருதித்துவத்திருக்கும் அஷ்டகர். (வி-ணி. உஎகூ.)

மகாதேவி—பார்வதி. (வழக்.)

மகாநடம்—தயித்தியர் பட்டணங்களிலொ ன்று. (த. நி. போ. ஙஙச.)

மகாநடனன்—சிவன். (வழக்.)

மகாநதி—கங்கை. (வழக்.)

மகாநவமி — புரட்டாதிமாசத்துச் சுக்கில பக்ஷ நவமி. (சை. வி.)

மகாநாகம்—1. சுரப்புன்னைமரம். (வைத் தியபரி. 2. பெருஞ்சர்ப்பம்.

மகாநாமீயம்–பிராமணர் செயற்பாலவாகிய சோடச கர்மங்களிலொன்று. (த.நி.போ. உச.)

மகாநிம்பம்—பெருவேம்பு.(வைத்தியபரி.)

மகாநீலம்—கையாந்தகரை. (மலையக.)

மகாநுபாவன்—மகாத்துமன். (வழக்.)

மகாநேமி—காகம். (வைத்தியபரி.)

மகாப்பிரகாசசத்தி—அப்பிரகம். (வைத் தியபரி.)

மகாப்பிராணம்—காகம். (வைத்தியபரி.)

மகாபட்சி—ஆந்தை. (வைத்தியபரி.)

மகாபத்திரம்– பனைமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாபத்மம் — 1. எண்மாநத்திற்பதினாலா வது தாநம். (சி-லி. ஞாந உடு.) 2. சூரியனது சுதிரையைப்பங்கிக்குமொருசர்ப்பம். (வி-ணி. உசடு.)

மகாபதுமம்–1. குபேரநவநிதியிலொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 2. பத்துக்கோடாகோடி. (வழக்.)

மகாபதுமன்–அட்டநாகத்தொன்று; இது: படத்திலும் மூதகிலும் இராசரத்தநக்கல்லை யொத்த புள்ளிகளையுடையதாயிருக்கும். (சீவ ரட். ஙஙஉ.)

மகாபயை—அதர்மத்தின் புத்திரர் மூவரு ளொருவன். (வி-ணி. உடுஎ.)

மகாபரதம்—சாரங்கதேவமுனிவரால் வட மொழியிலே ஓரிலக்கங்கிரந்தமாகச் செய்யப் பட்ட பாதநூல். அகத்தியமுனிவரும் தமிழில் ஆயிரஞ்சூத்திரமாகச்செய்யப்பட்ட பாதநூ லுமாம். (அபிதாநகோ)

மகாபல—பிர ட்டாகலையில் பிருதவிதத் துவத்திருக்கும் நூற்றெட்டுப் புவநங்களு ளொன்று. (சி-லி. கிரி உக. சாற்.)

மகாபலலிங்கநாதர்—திருக்கோகர்ணத்தா லயத்திருக்கிற சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

மகாபலம்—1. கொளிஞ்சி. (மலையக.) 2 தூதுவளை. 3. தெங்கு. (2, 3-வைத்தியபரி.)

மகாபலன் — சதசுருத்திரரில் வருணதிக்கி லிருக்குஞ் தசருத்திரரிலொருவன். (வி - ணி. உஎ0)

மகாபலி — பலிச்சக்கிரவர்த்தி. (மணிமே. சிறைக்கோட்ட. ருசு. உரை.)

மகாபலை—வில்வம். (வைத்தியபரி.)

மகாபாகன்—பாக்கியமுள்ளவன். (சி. சி. சு: ஙசு. சிவாக்.)

மகாபாடியம்—பேருரை. (பி. வி எக.)

மகாபாதகம்—பெரும்பாதகம்; அவை: கொலை, களவு, பொய், கள்ளருந்தல், குருநிந் தை யென்பன. இப் பஞ்சபாதகமும், இவை யன்றி, பிரமக்கொலை, வேதாத்தியயனம்விடு தல்,பிறர்மனைநயத்தன்முதலியனவுங்கூறுவர். (அபிதாநசி.)

மகாபாரதம்–ஒருநூல்; இது: சபாதலஙஷங் கிரந்தமுள்ளது.)

மகாப்பிராகாசசத்தி—அப்பிரகம். (வைத் தியபரி.)

மகாபித்தம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரி.)

மகாபுண்ணியை—ஒருநதி.(வி-ணி.உஙஉ.)

மகாபூ—பெருஞ்சீரகம். (மலையக.)

மகாபூரி—ஆயிரங்கோடிகோடி கோடா கோடி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மகாபெலா–பேராமுட்டி. (மலையக.)

மகாமகம்–மாசிமகத்திற்குருவருநாள், சிங்க ராசியிற் பிருகற்பதி பிரவேசமாயிருக்கும் மாசி மாசத்துப் பௌர்ணிமை; அது: கும்பகோணத் திலேயுள்ள மகாமக தீர்த்தத்திலே ஸ்நாநஞ் செய்தற்குரிய விசேஷபுண்ணியநாள். (அபி தாநசி.)

மகாமநீதிரர்—விஞ்ஞாநகலர்களில் பக்குவ மலர். (சி-லி. ஞாந. சு. உரை.) [அட்டவித்தி யேசுவரரைக்காட்டிலும் தாரதம்மியத்தாற் கொஞ்சங்குறைந்த மலபரிபாகமுள்ளவர்களாய் அவர்களுட் பரிவாரங்களாய்ச் சப்தகோடிபே ருள்ளார்; இவர்கள்: சுத்ததத்துவவாசிகள். இவர் களில் மூன்றரைக்கோடிப்பேர் மலபரிபாகதார தம்மியத்தாலே குருக்களாயிருக்கிறார்கள். இவர் களே யதிகாரமூடிவில் பரமேசுவரர் (சதாசிவர்) குருமூர்த்தியதிட்டாநமின்றி கேரிடத் தாமே யநுக்கிரகம் பண்ணுகிறார். மற்றப்பாதி மூன் றரைக்கோடிப்பேர்களையும் மாயாதத்துவாவிலதி காரமுள்ளவர்களாகச்செய்து சங்காரகாலத்தில் குருமூர்த்தியையதிட்டித்து அநுக்கிரகிக்கிறார். இவ்வாறன்றி விஞ்ஞாநகலர்களிற் பக்குவம் வந்தபேர்களில் தீவிரபக்குவம்வந்தபேர்கள் சிவ ஞலே தீட்சைபண்ணிக்கொண்டு மலநீங்கித் தூலமலவாசநைக்கேடாக வைத்தவ தேகிகளாய்த் தூலசிவத்துவாபியத்தி விளங்கிச் சுத்தவித்தை யிலே யிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் சத்தகோடி பேர். இவர்கள் அட்டவித்தியேசுரராலே பிரே ரிக்கப்படுவரென்றும், இவர்கள் மூன்றரைக் கோடி சீவர் குருவையதிட்டித்துச் சகலரை யநுக்கிரகிக்குமிடத்துக்காரணமாயிருந்து மகாப்பிரளயத்திலே மோக்கத்தை யடைவர். மற்ற மூன்றரைக்கோடியரும், சிவன் குருவை யதிட்டியாமல் விஞ்ஞாநகலரையும் பிரளயாகல ரையுமநுக்கிரகிக்குமிடத்துக்காரணமாயிருந்து அதிகாரத்தில் வைராக்கியத்திலேசிரட்டிக்குப் பின்பாக மோக்கத்தை யடைவார்களென்றும் சிவப்பிரகாசவுரையிற்கண்டது. (சி. பி. அ.)]

மகாமாயி—துர்க்கை. (வழக்.)

மகாமாயை—சுத்தமாயை. (சி. சி. க: ருக. சிவாக்.)

மகாமாரி—ஒரு தேவதை, மூன்றுசிரமுங் கறுப்புநிறமு சதுர்ப்புயமுமாயு தங்களுமுள் ளவளென்பர். (அபிதாநசி.)

மகாமிநகம்–யானை. பிங்கலத்திற் பெருமா என்றார்.

மகாமுடி—யோனி. (வைத்தியபரி.)

மகாமுத்திரை—ஒருவகைமுத்திரை. (சைவ சு. பொது. ருஉருி. உரை.)

மகாமுநி—1. அகத்தியன். (வழக்.) 2. புத் தன். (சூ. நிக. க: ஙு.)

மகாமேலம்—கொம்மட்டி.(வைத்தியபரி.)

மகாமேகராசாங்கத்தைலம்—ஒருவகைத் தைலம். (தைல. தைலவ. முகம்.)

மகாமேதை—மருளுமத்தை. (மலையக.)

மகாமேரு—பொன்மலை. (உ-ம்.) "சாற்று மகாமேருவரைச்சிகரத்துற்றுல்" (சிவரக. சிவ தன்மா. உக.)

மகாமேருதானம்—க்ஷத்திரியனுற் செய்யப் படுந் தானங்களிலொன்று. (த. நி. போ. உடு.)

மகாமோகம்—ஐவகைத் தமோசிருட்டியின் மூன்றுவது. (சி. சி. உ: டுஅ. சிவாக்.)

மகாயுகம்—ஒரு சதுர்யுகம். (கூர்மபு. பிர மா. டு. உரை.)

மகார்—புதல்வர். (உ-ம்.) "மூக்குலத்தரசினு முதன்மைபாலுய- ரிக்குலத்திவனலாதில்லைமா மகார்"(பாரத.குருகுல.எடு.)[மக்கட்பான்மை]

மகாரசதூதம்—ஒரு மாமரம். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

மகாரசம்—ஒரு மரம். (வைத்தியபரி.)

மகாசிங்கி—நாதம். (வைத்தியபரி.)

மகாரதம்—பதினேராயிரந்தேர்க்கு முதற் றேர். நால்வகை யிரதத்தொன்று. (பொருட். நிகண்டு.)

மகாரதன்—பதினேராயிரந்தேருக்குத் தலை வன். (வழக்.)

மகாரவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மகாராட்டிரம்—1. ஒரு தேயம். (மணிமேக.) 2. ஒரு பாடை. (பொருட். நிகண்டு.)

மகாருத்திரன்—மகாசங்கார கருத்தாவாகிய சிவன். (வழக்.) (சிவஞானபோதப்பாயிரவுரையி லறிக.)

மகாரோகம்—குட்டமுதலிய பெருவியாதி. (வழக்.)

மகாரௌரவம்—ஒரு நரகம். (பொருட். நிகண்டு.)

மகாலக்குமி—மகாலட்சுமி. (வழக்.)

மகாலய—பிரதிட்டாகலையி லாகாயதத்து வத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மகாலய அமாவாசை—புரட்டாசிமாசத் தில் அபரபட்சத்தில், கன்னிராசியில் சூரியன் பிரவேசிக்குநாள் மகாலயமெனப்படும். (அபி தாநசி.)

மகாலிங்கோற்பவம்—இருபத்தைந்து மூர்த்தத்தொன்று. (வி-ணி. உகூஅ.)

மகாலோகம்—மேலேழுலகங்களிலொன்று. இவ்வுலகம் சுவர்லோகத்தின்மேல் இரண்டு கோடி யோசனாந்தத்தில் இருக்கின்றது. இதில் மார்க்கண்டமுனி அதிபதியாகி மரீசிமுதலான முனிவருடனிருப்பரென்பர். (வி-ணி. உடு0.)

மகாவக்கிரன்—ஞானேந்திரிய தத்துவத்தி ருக்கு மைந்துருத்திரரி லொருவர். (வி-ணி. உஎஉ.)

மகாவன்னி—கமலாக்கினி. (தைல. தைலவ. சுரு.)

மகாவரி—அரி பதின்மடங்குகொண்டது. (த. நி. போ. உடு.)

மகாவல்லி—1. வசந்தமல்லிகை. (வைத் தியபரி.) 2. வில்வம். (மலையக.)

மகாவாக்கியம்—அதர்வணவேத உபநிடதங் களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.)

மகாவிடம்—இருதலைப்பாம்பு. (வழக்குண்டு போலும்.

மகாவிடமுட்டித்தைலம்—எட்டிவேர் முத லியவைசேர்த்து வடிக்குந்தைலம். (தைல. தை லவ. எஉ, ருசு.)

மகாவிடுவம்—மகாவிசுவம், மேடசங் கிராந்தி யென்பர்.

மகாவிந்தம்—1. ஒரெண். (சூ. நிக. சக: நகரவெ. அ.) 2. நளனகரம். (நைடதத்திலறிக.)

மகாவிந்து—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

மகாவிரதம்—அதிமார்க்கநூல் மூன்றி லொன்று. இதில் பாசுபதர்கூறியமுறையே, மாயை கன்மங்களுடன் ஆணவமலமு முண் டென்றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தமுத்தியி னும் ஞானசத்தியேயன்றிக் கிரியாசத்தி யில்லை யென்றும், சாத்திரத்திற்கூறுமுறையேதீக்கை பெற்று, சாத்திரத்திற்கூறியபடியே எலும் பணிகள் முதலிய சரியைகளே யநுட்டிப்போர் முத்தராவரென்றும், இந்தமுத்தருக்குக்கேவல ஞான சத்திமாத்திரமேயுண்டு. ஞானக்கிரியை யென்னு மிரண்டுசத்தியும், பரமேசுரனொருவ னுக்கேயென்றும் கூறப்படும். (சி. பி. கசு.) 2. சைவத்தினுட்சமயங்களாறனு ளொன்று.

மகாவிரதன்—சிவன் என்புமாலேதரித்த மூர்த்தியாயருள்வரென்பவன். (கந். நவ. டு.) இவன் அகப்புறச்சமயிகளிலொருவன்.

மகாவிருக்கம்—சதுரக்கள்ளி. (மலையக.)

மகாவிருத்தி—சேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மகாவீரியன்—1. காலதத்துவத்திருக்கு மோருருத்திரர். (வி-ணி.) 2. வித்தியாதத்து வத்திருக்கு மாசாரியதசகரிலொருவர். (வி-ணி.)

மகாவைரவன்—சிவலோககோட்டைவாச லுட் பூருவவாசலில் பிராம்மியென்னுஞ் சத்தி சமேதராய் அமிசவாகநத்தில் தனக்குச்சமான மானபடர் ஏழுகோடியர்சூழவருபவன். (வி-ணி. உசு0.)

மகான்—1. அறுவகை யாகசம்பந்தங்களி லிரண்டாவது; அது: அநந்தேசுரர் சீகண்ட ருக்குச்சொல்லிய ஆகமசம்பந்தம். (சி-லி. சரி. உ.) 2. ஆதிசிருட்டி. (கூர்மபு. பல்வகை. எ.) 3. நூலரூபி. (சி-லி. ஞானபா. உ.) 4. பிரகிருதி

மாயை. (சி. சி. க: ககக. சிவாக்.) 5. புத்திதத்துவம். (உ ம்) "மகத்துவம்"பார்.

மகி—பூமி. (சூ. நிக. ரு: அ.)

மகிகை-மூடுபனி. (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

மகிடம்-எருமைக்கடா. (உ-ம்.) "புனல்வால் கடோயமகிடம்புக" (அரிச்ச. நாட். உச.)

மகிடமர்த்தினி — துர்க்கை, மகிடாசுரனைச் சங்காரித்தவள். (வழக்.)

மகிடவாகனன்—யமன். (சூ. நிக. க: ஈ0.)

மகிடாதரன்—ஓரசுரன்; இவனைத்துர்க்கை சங்காரித்தாள். (வழக்.)

மகிடித்தல்—மக்களித்தல். (வழக்.)

மகிணன்—மகிழ்நன். (உ - ம்.) "வல்லழலிறைத்ததுமகிணன்மேனிமேல்" (பிரமோத். பஞ்சா. உசு.)

மகிந்தகம்—1. எலி. 2. கீரி. 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மகிபதி-அரசன், உலகிற்குநாயகன்.(வழக்.)

மகிபன்—மகிபதி. (வழக்.)

மகிபாலன்—மகிபன்.

மகிமா — அட்டசித்தியிலொன்று; அது: மிகப்பருத்தல். (உ - ம்.) "உவரிஞாலமுதன்மேலென் - றறையுஞ்சிவாந்தமாரூறுமூள்ளும் புறனுமகலாதே – நிறையும்பெருமைதனியன்றே மகிமாவென்னும்நிரம்பியநூல்" (திருவி ளை. அட்டமா. உஈ.)

மகிமை—பெருமை. (உ - ம்.) "ஆலயத்தினின்மகிமைவேதஞ்சொலவறியா" (சிவரக. மேரு. எ.)

மகிழ்—1. ஒரு மரம். (உ-ம்.) "மருது"பார். 2. கள். (உ-ம்.) "மழையெனமருளுமகிழ்செய்மாடத்து" (பொருந. அச.) [ஆகுபெயர்.] 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. மகிழ்ச்சி. (உ - ம்.) "மகதியாழ்முரிவன்மகிழ்நிறந்தீங்கிளைபுகல்வான்" (கூர்மபு. பிரகிருதி. க.)

மகிழ்ச்சி—1. இன்பம். (சூ. நிக. அ: ஈஅ.) 2. களிப்பு, சந்தோடம். (உ - ம்.) "மனமகிழ்ச்சியிற்றன்னைமறந்தனன்" (சிவரக. மேரு. ஈஈ.)

மகிழ்தல்—களித்தல், சந்தோஷித்தல். (வழக்.)

மகிழ்ந்து—1. உண்டு. (உ-ம்.) "வாங்கமைப்பழுங்யீதறன்மகிழ்ந்து" (புறநா. கஉக.) 2. விரும்பி. (சிந்தா.)

மகிழ்நன்—1. கணவன். (உ - ம்.) "வசுக்களென்றருந்திமகிழ்நனெண்ணினனென்"(பாரத. குருகுல. சுடு.) 2. மருதநிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: எக.)

மகிழம்—மகிழமரம். (பரிபாடல்.)

மகிழ்வு—1. களிப்பு. (உ - ம்.) "இன்பமு மகிழ்வுமெங்கும்"(பெரியபு. நாட்டு. ஈக.உரை.) 2. சந்தோஷம். (உ-ம்.) "வந்தினிதாடப்பெற்ற மாந்தர்போன்மகிழ்வினீடி" (சேதுபு. சேதுச். சு.)

மகிளம்—பூவிதழ். (வைத்தியபரி.)

மகிலி—ஒருகீரை. (வழக்.)

மகிளித்தல்—மக்களித்தல். (வழக்.)

மகீநகம்-தாபரயோநி. (உ ம்.) "மாச்சினைத் தடஞ்சந்தமகீருகநிழலில்" (பாரத.நச்சு.சசு.)

மகீலதை — நாங்கூழ். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மகுடா — தாணுவாஷ்டகரிலொருவன். (வி-ணி.)

மகுடம் — 1. சதாசிவமூர்த்தியுடைய தற்புருடமுகத்தினின்றுற்பவித்த ஐந்தாகமங்களிலொன்று; இதற்குக்கிரந்தசங்கியை இலட்சம். (த. நி. போ. ககூ0.) 2. பாட்டின்கடையின்பாதியின்மேல் வருவது. (வழக்.) 3. மத்தளமுதலியவற்றின் விளிம்பு. (வழக்குண்டுபோலும்.) 4. முடி. (உ - ம்.) "நெடுநாளிற்றேடியமகுடம்" (சிவரக. தேவியிமய. சு.)

மகுடயோகம் — ஐந்தாமிடத்திற் குருவும் ஒன்பதாமிடத்திற் பஞ்சமாதிபதியும் பத்தாமிடத்திற் சனியும் இருக்கவரும்யோகம். (சோதிடக்கடல்.)

மகுடவர்த்தனர்—பரம்பரையாக முடியணிந்த அரசர். (பா. வெ. சுஈ.)

மகுடாதிபதி-கீடதாரியானவரசன். (வழக்.)

மகுலம்—மகிழமரம். (வைத்தியபரி.)

மகுளி—தாளம். (பரிபாடல்.)

மகுளிபாய்தல்—அரக்குப்பாய்தல். (உ-ம்.) "மகுளிபாயாதுமலிதளிதழாலீன்" (மலைபடு. கஅஈ.)

மகூலம்—மலர்ந்தபூ. (வைத்தியபரி.)

மகேசீசுரதத்துவம்-சதாசிவதத்துவத்தில் கிரியையேறி ஞானங்குறைந்து இச்சாசத்திரூபியாயிருக்குந் தத்துவம்; அஃது: ஈசுரதத்துவம், அதிகாரதத்துவம் சகலதத்துவம் பிரவிர்த்திதத்துவம் எனவும் பெயர்பெறும். (கூர்மபு. வருணு. உ. உரை.)

மகேசீசுரன் — புருடதத்துவத்தையும் பிரகிருதித்தத்துவத்தையும் பிரேரிப்பவராகிய அநந்தேசுரர்; இவர்: "அவ்யக்தமாய் அழிவின்றிப் புனிதமாய் அநந்தமாய் யார்க்குந்தெரிவதரிதெயெங்கணுமுகமாய்ச் சிறப்புடனெவற்றினு நிறைந்த கருதரும் பொருளென்று சொல்லப்படுவர்" (கூர்மபு. பிரகிரு. ரு. உரை.) (உ-ம்.) "எவ்வுயிர்க்கும்வித்தாகுமீசனே மகேசுரனும், செவ்விதருமவனிரண்டாமுருவண்டஞ்செறிந்

...

தனிற்-றிவ்வியத்தின்முதலுதித்ததேவன் மூன்றுமுருவும், அவ்விறைநான்முகமுறுதலாங்க வனன்காமுருவம்" (கூர்மபு. பிரகிரு. உக.) [தேவர்களெல்லாரிலும் மகத்துவமுடையவரா யிருத்தலினால் வந்தபெயர். (கூர்மபு. பிரகிரு. உச.)]

மகேசுவரி—பார்வதி, சத்தமாதர்களிலொருத்தி. (அபிதானசி.)

மகேசம்—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

மகேசன்—அதிகார அவத்தையில் பிரவிருத்தித் தொழிலியற்றி உருவமென்னுந் தடத்தக் குறியே குறியாகவுடையவர். (உ-ம்.) "வேதநாயகசங்கரசீவபர்க்கவீமசந்திரவேணி-யாதிருத்ர மகேசவீசாநநின்னருள்புரிவாயென்பாள்" (சிவரக. தேவிநாட்டியம். நு.)

மகேசுராபேதவிக்கிரகங்கள்—கல்யாணசுந்தரர்முதலிய இருபத்தைந்து கேவலமூர்த்தங்கள். (த. பி. உ0.)

மகேசுரம்—ஈசுரத்துவம். சன்மசாதாக்கிய ரென்னுஞ் சதாசிவநாயனர் இச்சையுடன் ஆத்மாநுக்கிரகநிமித்தமாகப் பஞ்சகிருத்தியத்தைத் திருவுளத்தடைத்து அநுக்கிரகிக்கு மவதரம். (சதாசிவரூபம்.) 2. சத்திகாரியமான வைந்தவத்தை நடத்தும் வடிவுடையது.

மகேசுரன்—சிவபெருமான் உருவத்திருமேனிகொள்ளும்பொழுது பெறும்பெயர். (சைவவி. ச.)

மகேசுரியபாவனை—சிவப்பொருளாயவ்வியத்தவஸ்துவாகத் தியாநித்தல். (கூர்மபு. வருணு. சகு. உரை.)

மகேசுவரம்-மகேசுரம். (சிவப்பிரகாசக்கட்.)

மகேசுவரர்-அதிகாரசிவன். (பௌட்.உக.)

மகேசுவரன்-சாதாக்கியத்தில்பத்திலொரு அம்சமாகத்தோன்றி அசுத்தமாயாகிருத்தியத்தைப் பண்ணுபவர். (சி. சி. உ: எசு. சிவாக்.)

மகேசுவரி—மகேசுவரற்கானசத்தி. (சி. சி. உ: எடு. சிவா.)

மகேசை—மகேசுவரி. (சி. பி.)

மகேந்திரகதலி-ஒருவாழை. (வைத்தியபரி)

மகேந்திரசாலம்-ஒரு மாயாவித்தை; அது: கலைஞாநமறுபத்துநான்கிலொன்று. (வழக்.)

மகேந்திரநகரி—அமராவதி, இந்திரநகர்.

மகேந்திராபுரி—தென்சமுத்திரமத்தியிலிருந்த சூரனுடைய நகரம். (அபிதானகோ.)

மகேந்திரம்—1. ஒரு நகரம்; அது: சூரநகர். (கந்தபு. மகேந்திரஞ்செல். க.) 2. ஒரு மலை. (பொருட். நிகண்டு) 3. பிரதிட்டாகலையில் வாயுதத்துவத்திலிருக்கு மெட்டுப் புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மகேந்திரி—காவல்வைரவன்சத்தி. (சி-லி. கிரி. உசு: தாற்.)

மகேந்திரை—ஒரு நதி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மகோததி-கடல். (உ-ம்.) "மகோததியேழுந் தோற்ற" (தட்சணகைலாசபு. புவனேற். க0.)

மகோதயம்—ஒரு புண்ணியகாலம்; அது: தைமாசத்திலே திங்கட்கிழமையும் அமாவாசையுந் திருவோணநட்சத்திரமும் விதிபாதயோகமுங்கூடிய காலம். (சைவவி. நுநி.)

மகோதரம்—1. ஒரு ரோகம், நீர்நோய்; அது: முதலில் வயிற்றை விகாரப்படுத்திப் பின் சகல துர்க்குணங்களையும் பிறப்பிக்கும். (உ-ம்.) "மகோதரஞ்சோபைபாண்டுகுன்மக்கட்டியும் போம்" (தைல. தைலவ. சூஉ.) 2. பெருவயிறு. (வழக்.)

மகோதரன்—இராவணன்மந்திரிகளிலொருவன். (அபிதானசி.)

மகோந்நதம்—பனைமரம். (வைத்தியபரி.)

மகோபநிடதம்-உபநிடதமுப்பத்தி ரண்டிலொன்று.

மகோற்கடர்—விநாயகமூர்த்தங்களிலொன்று. (அபிதானசி.)

மகோற்சவம்—பெரியதிருவிழா. (வழக்.)

மகோற்பலம்—தாமரை. (மூலைக.)

மகோன்மதம்—மருள்வெறி. (வழக்.)

மகௌகக்கிரமம்—குருபரம்பரைக்கிரமமிருவகையுளொன்று. (சி-லி. சரி. க. அவதாரிகை.)

மகௌகமுறை-வேறுவேறு வகுக்கப்பட்ட பலவற்றைத்திரட்டிக்கூறுமுறை. (சிவஞாநபா)

மகௌடதம்—1. சுக்கு. 2. திப்பிலி. 3. வசம்பு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மகௌடதி—நன்மருந்து. (வைத்தியபரி.)

மங்கணசித்தர்—ஒரு பெரிய சித்தர் (அபிதானசி.)

மங்கல்யம்—மங்கலியம். (உ-ம்.) "சசிதேவி மங்கல்யந்தந்தரட்சா" (கந்தர. உக.)

மங்கல்-1. ஒளியின்மை. (வழக்.) 2. கெடுதல். (உ-ம்.) "தூதர்தமையேபிடித்து மங்க வடித்து" (சிவரக. கத்தரிப்பூ. உஅ.)

மங்கல்லியம்-1. சந்தனம். (வைத்தியபரி.) 2. தயிர். (உ-ம்.) "மோதகமிட்டலிபுராதனத் தொன்றேனுமூரிமங்கல்லியத்தான்" (தைல. தைலவ. அக.)

மங்கலகிரி—திருமால் நரசிங்கமூர்த்தியாயிருக்கிற அகோபலம், மங்கலகிரி, சுவாலை என்னு மூன்று தலங்களிலொன்று. (அபிதானகோ.)

மங்கலத்திருநாள்–புத்தன் அவதாரதினத்திற் புத்தர்கொண்டாடப்பட்டதிருநாள். (அபி (தாநசி).

மங்கலத்துகில்—வெண்டுகில். (சிந்தா.)

மங்கலநாயகியம்மை–கும்பகோணத்தலயத்திருக்குந்தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மங்கலநாண்—கழுத்திலணியுமங்கலசூத்திரம். (உ-ம்.) "ஒன்றியமங்கலநாணினெளிபோற்றி" (கோயிற்பு பாயிர. ரு.)

மங்கலப்பாடகர்—கடிகைமாக்கள், சோபநம்பாடுவோர். (சூ. நிக. உ: சஎ.)

மங்கலப்பிரதை–மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

மங்கலம்—1. சிறப்பு. (உ-ம்.) "சைவமங்கலவேதியத்தாபன்"(திருவிளை. விருத்த. ககூ.) 2. சுபம். (உ-ம்.) "மங்கலந்திகழ்மனையெலாம்" (பாரத. கிருட்டிண. சுஎ.) 3. சோபநம்.(உ-ம்.) "தெங்வமங்கலவரிசைகள்" (திருவிளை.விருத்த ககூ.) 4. மங்கிலியம். (உ-ம்.) "தோற்றருமங்கலம்புலையன்காணவும்போதுவதோ" (அரிச்ச. மயாந. சச.) 5. வாழ்த்து. (வழக்.) மங்கலம்பாடுதல். 6. விவாகச்சடங்கு. (உ-ம்.) "தந்தமர் மங்கலங்காண்பான்"(திருவிளை. விருத்த. கடி.) (அட்டமங்கலமுமாம். அபிதாநசி.)

மங்கலமொழி—1. செய்யுட்களின் முதற்கவியின் முதலில்வரவேண்டு மங்கலச்சொல்; அவை: அமிழ்தம், ஆபரணம், உலகம், எழுத்து, கங்கை, கடல், சீர், சொல், திரு, தேர், நிலம், நீர், பரி, பரிதி, புகழ், புயல், பூ, பொன், மணி, மதி, மலை, யானை முதலியன. (இலக்கணவி. எஎச. உரை.)

மங்கலவணி—வெள்ளணி. (சிந்தா.)

மங்கலவள்ளை—உயர்குலத்துதித்தமடவரை வெண்பாவொன்பதனால் வகுப்புறப்பாடுதல். (உ-ம்.) "ஒன்பதுவெண்பாவகுப்பாலுயர்குல மங்கையைப்பாடுதல்மங்கலவள்ளை"(இலக்கணவி. அஉஅ.)

மங்கலவாரம்—1. செவ்வாய்க்கிழமை. 2. நல்லநாள். (1, 2-வழக்.)

மங்கலவாழ்த்து–இடையூறுநீக்குதற்குறியகடவுளை வாழ்த்துவது; இது: வாழ்த்தும், வணக்கமும், நுதலிய பொருளுரைத்தலுமென மூவகைப்படும். (சிவஞானசித்தியார் முதலிய நூல்களினுரைமுகத்திற் காண்க.)

மங்கலவெள்ளை—சந்தனம். (மணிமேக.)

மங்கலன்—செவ்வாய். (சூ. நிக. க: சு0.)

மங்கலி—1. நாவிதன். (சூ. நிகண்டிற் சீமங்கலியென்றும், பிங்கலநிகண்டி மங்கலியனென்றும். 2. மங்கிலியதாரி. (வழக்.)

மங்கலியகம்—சிறுகடலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மங்கலியம்—தாலி, மங்கலநாண். அ0ச.)

மங்கலிபன்—நாவிதன். (பிங்கல. அ0ச.)

மங்கலை—1. இலக்குமி. 2. உமை. (உ-ம்.) சௌந்தரியல-தருணமங்கலையுனதுசிந்தையென்னு முதற்குறிப்புள்ளகவி. 3. சுமங்கலி. (1, 3-வழக்.)

மங்களகௌசிகம்—ஒரு பண்ணென்றும், ஓரிராகமென்றுங்கூறுவர்.

மங்களநாயகி—திருமங்கலக்குடி, திருக்கண்டியூர், திருகல்லம், திருவாரூர், திருவிடும்பாவனம், திருப்பரிதிநியமம் என்னுந் தலங்களிலெழுந்தருளியிருக்கிற தேவியார்பெயர். (அபிதாநகோ.)

மங்களப்பாடகர்–மங்கலப்பாடகர். (வழக்.)

மங்களம்—மங்கலம். (வழக்.)

மங்களாசரணத்தியம்—மங்களவழிபாடு மூன்று; அவை: வாழ்த்து, நமஸ்காரம், வஸ்துநிர்த்தேசம். (வி-ணி. ககூ.)

மங்களாசாஸனை–மங்களவழிபாடு, தற்சிறப்புப்பாயிரமென்பர். (அபிதாநசி.)

மங்களை–1. உமை. (உ-ம்.) "சர்வாணி"பார். பார்வதிதேவியின்றேழியரிலொருத்தி. (அபிதாநசி.)

மங்காமைகாத்தான்–ஒருவகைநெல். வழக்குண்டுபோலும்.

மங்கிணி—மிக்கமந்தன். (வழக்.)

மங்கிலம்—காட்டாக்கினி.

மங்கிலியம்—மங்கலியம். (வழக்.)

மங்துங்காலம்—தன்புறுகாலம். (வழக்.) மங்குங்காலமாக்காய்க்கும்.

மங்துசநி—முதன்முறைவரு மேழரைநாட்டுச்சநி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மங்துதல்–1. கெடுதல். (இராமா. அரசியற் ப. உ.) 2. மழுங்கல். (வழக்.)

மங்துல்—1. ஆகாயம். 2. இருள். (உ-ம்.) "மங்குண்மாப்புகை" (புறநா. கo.ஙூ.) 3. திக்கு. (உ-ம்.) "மங்குல்வான்தத்துத்திங்களேய்க்கும்" (பெரும்பா. சஅo.) 4. மேகம். (உ-ம்.) "மங்குல்சூழ்விமானமுன்றில்" (பாரத. வாரணு. சுஙூ.)

மங்துல்வாணி—அசரீரி. (உ-ம்.) "மங்குல்வாணியுதித்திமயமலையிலேவருத்தந்தணி மனத்தில்" (அருணகிரிபு. அருந்தவ. கசுஉ.)

மங்துலம்—மங்குளம்.

மங்துலி—இந்திரன். (உ-ம்.) "அமிர்தங்கடைந்தவனஞ்சுமங்குலி" (திருப்பு. ருருகூ.) மேகத்தையுடையவன்.

மங்துளம்—1. நிறமழுக்கம். 2. பார்வைமந்தம். 3. மந்தாரம். (1, 2, 3-வழக்.)

மங்கை–1. இரசம். 2. கற்பூழை. 3. பெண். (உ–ம்.) "ஆமெங்கையரனந்தர்" (அரிச்ச. காசி கா. கஉ.) 4. பெண்களுக்குரியபருவ மேழனு ளொன்று. (சூ. நிக. உ: நிஅ.) (1, 2-வைத் தியபரி.)

மங்கைதீர்க்கம்–மணவாட்டிநாளுக்கு மண வாளனுள் பதின்மூன்றுக்கு மேற்பட்ட நாளா யிருத்தல்; இது: விவாகப்பொருத்தத்து ளொன் று.

மங்கைநாயகி—அகத்தியான்பள்ளி, விசய மங்கையிற் கோயில்கொண்டிருக்குந் தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மங்கைபாகன் — மங்கைபங்காளன். (சூ. நிக. க: சு.)

மங்கையர்க்கரசியார்–1. கூன்பாண்டியன் மனைவி. 2. திருவேதிகுடி யாலவத்திருக்குந் தேவியார்பெயர். (அபிதாநகோ.)

மச்சகந்தி —வியாசன்றாய். (பாரத.)

மச்சதேசம்—விராடபுரம். (பாரத.)

மச்சம்–1. சிவபுராணம் பத்தனுளொன்று; அது: சம்ஸ்கிருதபாஷையிலே பதினாலாயிரங் கிரந்தமுடையதாய் விஷ்ணுவினது மீனவதார மான்மியமும் அவ் விஷ்ணு சலப்பிரளயகாலத் திலே மனுவையும் பிறவற்றையும் ஓர்பேழையி னுள்ளே வைத்து ரட்சித்ததையும் பிரமசிரட் டியும் திரிபுரத்தசுரர் சங்காரமும் தாரகாசுர னுக்கும் தேவர்களுக்கும் இடைநிகழ்ந்த யுத்த மும் பார்ப்பதியம்மையார் திருக்கல்யாணமும் கந்தசுவாமியின் அவதாரமும் விஷ்ணு அவதா ரமுமாகிய கதைகளை யுணர்த்துவது. (கந். நவ. உஎ.) 2. தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (பொ ருட். நிகண்டு.) 3. பங்குனிமாதம். (உ–ம்.) "பயமார்கடமச்சத்திற்குந்திரிக்குட்பகர் திங் களின்" (தைல. பாயிர. நிச.) 4. மாற்றுநிதான மறிய வெட்டிவைத்திருக்கும் பதிற் பொன். (உ–ம்.) "வன்றெருண்டர்மச்சம்வெட்டிக்கைக் கொண்டு"(பெரியபு.ஏயர்.கoக.)5.மீன்.(வழக்.)

மச்சநம்–ஸ்நானம். (சி. சி. அ: கஉ. சிவாக்.)

மச்சமுநி—ஒரு சித்தர். (பொருட்-நிகண்டு.)

மச்சயந்திரம்—ஒரு யந்திரம். இதன் விவ ரம், (அபிதாநசிந்தாமணியிற்பார்.)

மச்சரம்–ஒருவன் தன்னினுமதிக பாக்கிய வந்தனுயிருந்தால் அவன் செல்வத்தைப்பார்க் கச் சகிக்காமல்வருகிற சித்தவிருத்தி.(வாசுதே. ஈஎ.) 2. பொறுமை. (உ–ம்.) "மச்சரமில்லாத வர்க்குமுந்நூலின்மார்பருக்குமகத்தாஞ் செல் வம்மெச்சுபதி" (சிவரக. கணபதிவந்தனை.கசு.)

மச்சாவதாரம்–மீனவதாரம்; இது: திருமால் தசாவதாரத்தளொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கoசு.)

மச்சான்—மைத்துநன். (வழக்.)

மச்சி—பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மச்சிகை—மோர். (உ–ம்.) "மச்சமச்சமச் சிகையெண்மாங்காய்நீக்கே" (தைல. தைலவ. கஙக.) [தெலுங்கு.]

மச்சிப்பாசி — பொன்னுங்காணி. (வைத் தியபரி.)

மச்சியம்—1. கடுகுரோகிணி. (மலையக.) 2. மச்சம். (சி. சி. உ: அக. மறை.)

மச்சியாச்சி— } பொன்னுங்காணி. (மலை
மச்சியாத்தி— } யக.)

மச்சு–1. குற்றம். (உ–ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. பூனைக்காலி. (மலையக.) 3. மேனிலை. (வழக்.)

மச்சுப்போதல்—மக்கிப்போதல். (வழக்.)

மச்சுனமை—மைத்துனவுரிமை. (வழக்.)

மச்சுனன்—மைத்துனன். (வழக்.)

மச்சுனி—மைத்துனி. (வழக்.)

மச்சேந்திரநாதர்–நவநாதசித்தரிலொருவர். (சி. பி. கை. கரு.) பொருட்டொகை நிகண்டு சித்தரென்பதின்மர் பார்.

மச்சை–1.பழத்தின்சதை. (உ–ம்.) தன்றிய வதன்பான்மச்சைக்களவில்லை"(ஞாநவா. வில்வ பல. கஉ.) 2. மறு. (வழக்.) 3. மீனம்பர்; இது: கடலிலுண்டாவது. 4. மூளை. (சி. சி. பர. லோ காயதமதமறுதலை.)

மசக்கல்—கசக்குதல். (வழக்.)

மசக்குதல்—1. கலக்குதல். 2. மயக்குதல். (1, 2-வழக்.)

மசக்கை—கருப்பமசக்கு. (வழக்.)

மசக்கைக்காரி—கருப்பஸ்திரி. (வழக்.)

மசகம்—1. கொசுகு. (சூ. நிக. ங: சுசு.) 2. மயக்கம். (வழக்.)

மசகவரி—கொசுகுவலை. (சிந்தா. காந்தரு வதத்தை. ஈசசு. உரை.)

மசகி—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

மசகு — 1. கடலிற்றிசைதெரியாதவிடம். (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. வண்டி யச்சுக்கிடு மெண்ணைமைக்குழம்பு. (வழக்.)

மசகுதல்—மயங்குதல். (வழக்.)

மசங்குதல்—1. கசங்கல். 2. மயங்கல். (1, 2-வழக்.)

மசம்–1. கொசுகு. மசகமென்பது மசமென வந்ததென்க. 2. கோபம். 3. தொனி. (1, 2-(உ–ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மசமசத்தல்– } தினவுகொள்ளல். (வழக்.)
மசமசப்பு— }

மசமசெனல்—மசமசத்தல். (வழக்.)

மசரதம்—பேய்த்தேர். (உ–ம்.)"மசரதமனை யவர்வரமும்வாழ்வும்" (இரா்மா. திருவவதார.

உக.) மசர் பேய்க்கொருநாமமாகக்கூறுவர்.

மசனம்—வருத்தல். (வழக்.)

மசாகம்–குருவி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க

மசால்—தீவர்த்தி. [அரபி.]

மசி—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

மசிகம்–பாம்பாலை. (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

மசித்தல்—நசித்துக்குழைத்தல். (வழக்.)

மசிதல்—நசித்துக்குழைதல். (உ-ம்.) அப்பங்காமசியஇடி" (தைல. தைலவ. கஙஙி.)

மசியல்—மசிக்கப்பட்டது. (வழக்.)

மசிவு—மசிதல். உ-தொழிற்பெயர்விகுதி.

மசுக்காம்—மூங்கில். (மலையக.)

மசுரம்—கடலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதூரம்—மூட்டுப்பூச்சி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதூரி — 1. சின்னமுத்தப்போலுண்டாவதொரு நோய். 2. தருக்கர்கல்லறை. (1, 2-வழக்.)

மதூரிகம்—மதூரி.

மஞ்சகம்—1. கட்டில். 2. கொக்கு. (வைத்தியபரி.)

மஞ்சட்கடம்பு—ஒரு மரம். (வழக்.)

மஞ்சட்கல்—ஒரு கல். (வழக்.)

மஞ்சட்காப்பு— மஞ்சட்பொடிச்சாந்து. (வழக்.) தேவியின் அபிடேகதிரவியம்.

மஞ்சட்காமாலை—ஒரு நோய். (வழக்.)

மஞ்சட்காளான்—ஒருவகைக்காளான். (வழக்.)

மஞ்சட்செவ்வந்தி–ஒரு செவ்வந்தி.(வழக்.)

மஞ்சணத்தி– } மஞ்சணை. (வைத்திய
மஞ்சணறி— } பரிபா.)

மஞ்சணை — எண்ணைக்குங்குமம். (வைத்தியபரி.)

மஞ்சநசீசாலை — நீராடுந்தானம். (உ-ம்.) "மாலை"பார். மஞ்சனம்-மூழுகுதல்.

மஞ்சநி – வேலிப்பருத்தி (வைத்தியபரி.)

மஞ்சம்—1. ஆசனத்திலிவருதற்குக் கீழிட்டபடி. (உ-ம்.) "மஞ்சமேறிமணித்தவிசேறினார்" (பாரத. குருகுல. கஉ0.) 2. கட்டில். 3. கொம்மட்டிமாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மஞ்சம்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

மஞ்சரி — 1. ஒரு பிரபந்தம். (வழக்.) 2. தளிர். (சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. ஙூ.) 3. நாயுருவி. (மலையக.) 4. பூங்கொத்து. (உ-ம்.) "மஞ்சரிப்படலநீங்காவண்டினம்புதுநீராடும்" (சேதுபு. திருநாட். உஙூ.) 5. பூமாலை. 6. முத்து. (5, 6-வைத்தியபரி.)

மஞ்சரிநுபிணி—ஐம்பத்தோருருத்திரசத்திகளி லொருத்தி. (வி-ணி.)

மஞ்சரீகம் — மிருதுவானமருக்கொழுந்து. (வைத்தியபரி.)

மஞ்சலிக்கான் — உருத்திரசடை. (வைத்தியபரி.)

மஞ்சள்—1. அரிசனம்; அது: கஸ்தூரிமஞ்சள், கொச்சிமஞ்சள், கறிமஞ்சள், கிழங்குமஞ்சள், விரலிமஞ்சள், மரமஞ்சள்எனப் பலதிறப்படும். (உ-ம்.) "திரியட்சி"பார். 2. குருவி. 3. தேசிப்பழம். 4. நாயுருவி. மஞ்சள் தேவியின் அபிடேகதிரவியமாதலால், சுமங்கலிகள் கணவர் தீர்க்காயுள்பெற இறைவியைவேண்டியணிவர். காரணாகமத்திற் கூறியிருக்கின்றது. (3, 4, (வைத்தியபரி.)

மஞ்சளலரி—ஓரலரி. (வழக்.)

மஞ்சனிளங்கலையன்—ஒருவிதநெல். வழக்குண்டுபோலும்.

மஞ்சன்—மகன். போலி.

மஞ்சா — 1. இலக்கள்ளி. (மலையக.) 2 கட்டில். (சி. சி. ச: உஅ. சிவாக்.)

மஞ்சாக்கிழங்கு—தேசிப்பழம். (வைத்தியபரி.)

மஞ்சாடி—1. இரண்டுகுன்றிமணிகொண்டநிறை. 2. ஒரு மரம். 3. செவ்வள்ளிக்கொடி. 4. நூணுவேர்ப்பட்டை. (3, 4-வைத்தியபரி.)

மஞ்சாரி—கஞ்சாங்கோரை. (மலையக.)

மஞ்சாளி—வயிரநிறுக்குநிறை. [தெலுகு.]

மஞ்சி—1. படகு. (வழக்குண்டுபோலும்.) 2. பேழை. 3. மரல்நார். (1, 3-வழக்.)

மஞ்சிகம் — 1. தாளிக்கொடி. (மலையக.) 2. பெட்டி. (பிங்கல. கஎருசு.)

மஞ்சிகனீ–நாவிதன்.(உ-ம்.)"குணுங்கர்"பார்.

மஞ்சிகை–1. குண்டலம். (பிங்கல.கஎஎச.) (காதணி என்பர். சிந்தா.) 2. கையாந்தகரை. 3. தாளிக்கொடி. 4. பேழை. (சூ. நிக. எ:ஙசு.) (2, 3-மலையக.)

மஞ்சிட்டம்—மஞ்சாடி. (மலையக.)

மஞ்சிட்டி—1. ஒரு செடி. 2. நூணுவேர்ப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

மஞ்சிடலை— } வாழை. (மலையக.)
மஞ்சிபலை— }

மஞ்சிதேவர் — இவர் காசியிலிருந்தபெருமாள் விக்கிரகத்தை யெழுந்துசென்று எல்லாருங்காண விசுவநாதலிங்கத்தை வணங்கும்படி செய்தவர், அதுகண்டு அங்கிருந்த வைணவர்கள் சிவதூஷணஞ்செய்யாதடங்கினர். (அபி தாகோ.)

மஞ்சிமம்–அழகு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மஞ்சிரம்–காலாழி. (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.

மஞ்சில் — பழையவரம்பின்வழி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மஞ்சிறு—கையாந்தகரை. (மலையக.)
மஞ்சீரகம்–கழற்சிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)
மஞ்சு—1. அழகு. 2. ஆபரணம். (சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. உ.) 3. இளமை. 4. பனி. 5. மேகம். (உ-ம்.) "மஞ்சலம்பிடியேறென்ன" (அரிச்ச. சூழ். உகூ.) வெண்மேகம் என்பர். (சிந்தா.) 6. யானைமூதுகு. 7. வலி. (1, 3, 4, 6, 7-பிங்கல. ஈகூகக.)
மஞ்சுகம் — கொக்கு. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.
மஞ்சுகேசனி — ஒரு தேவதாகணிகஸ்திரி. (வி-ணி. உகூக.)
மஞ்சுவநீதம்— இமயத்துக் குத்தரதிசையி லுள்ள ஒருமலை, இதிலே ஒரு பெரிய தடாகத் தில், பஞ்சவர்ணமுள்ள தாமரைகளுண்டாகின் றன. (அபிதானகோ.)
மஞ்சுளம் — அழகு, மிருது. (திருவிளை. உக்கிரகுமார. ஈகூ.)
மஞ்சூரம்—கடலை. (மலையக.)
மஞ்ஞை—மயில். (சூ. நிக. ஈக: ஐ0.)
மஞ்ஞையீர்க்து–மயிலிறகு. (வைத்தியபரி.)
மஞ்ஞையூர்தி — கந்தசுவாமி. (சூ. நிக. க: உசை.)
மட்கல்–1. அழுக்கேறல். 2. ஒளிமழுங்கல். (1, 2-வழக்.)
மட்கலம்–மட்பாண்டம் (பெரிய. அரிவாட். கஐ.)
மட்குகை — 1. மண்ணற்செய்தகுகை. 2. மழுங்குதல். (1, 2-வழக்.)
மட்குகல்—மட்கல். (வழக்.)
மட்சிகம்—ஈ. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.
மட்சிகை—மட்சிகம்.
மட்டக்கோல்–மட்டங்கட்டுங்கோல்.(வழக்)
மட்டங்கட்டுதல்–சரியாய்நிறுத்தல். (வழக்.)
மட்டசீசுறு—ஒரு மீன். ஒரு குழூஉக்குறி.
மட்டசுத்தம்—மட்டம். (வழக்.)
மட்டத்தரம்—குறைந்ததரம். (வழக்.)
மட்டத்துருத்தி—ஒருவிசிறி.(சூ.நிக.எ.சுக.)
மட்டநீதட்டல்—அடக்கல். (வழக்.)
மட்டநீதட்டுதல்—மட்டந்தட்டல். (வழக்.)
மட்டப்பலகை—சமனறிகருவி. (வழக்.)
மட்டம்—1. எல்லை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) அம்-சாரியையாம்) 2. ஒப்புரவு, சமம். 3. ஓரளவுகோல். 4. மிதம். 5. மூன்றெழுத்து டைய தாளம். (சிலப். அரங்கேற்று. கநிக. உரை.) 6. வாலக்குதிரை. (2, 3, 4, 6-வழக்.)
மட்டலது–ஒருகருவி.(வழக்குண்டுபோலும்.)
மட்டாயுதம்—வாள். (சூ. நிக. எ: கூ.)
மட்டி–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பரும் படி. [தெலுகு.] 3. மட்டிக்காரை. 4. மதிகே டன். (3, 4-வழக்.)
மட்டிடுதல்—மட்டுச்செய்தல். (வழக்.)
மட்டித்தல்–1. பூசுதல். (உ-ம்.) "குங்குமஞ் சாந்தமிவைபலவுமட்டித்து" (திருவிளை.மூர்த் தி. உச.) 2. மட்டுக்கட்டுதல். 3. மண்டலித்தல், வட்டமாக்கல். (2, 3-வழக்.)
மட்டிப்பால்–ஒருவகைச் சாம்பிராணி. (வைத்தியபரி)
மட்டிப்பு—மட்டித்தல்.
மட்டியம்–சத்ததாளத்தொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.)
மட்டிலை—பச்சிலை. (உ-ம்.) "மட்டிலைதக் காளி" (தைல. தைலவ. கஈறு.)
மட்டு—1. அளவு. (உ-ம்.) "மட்டிலாமட வார்" (அரிச்ச. நாட்டு. ஐ0.) 2. உத்தேசம். (வழக்.) 3. எல்லை. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) 4. கள். (உ-ம்.) "வெப்புடையமட்டுண்டு" (புற நா. உச.) 5 காமபானம். (உ-ம்.) "மட்டுடை மண்மகள்மலர்ந்தபோதினுல்" (சிந்தா. நாமக. சுக.) 6. தேன். (உ-ம்.) "மட்டலம்புகோதை யார்" (திருவிளை. வளைய. ஈச.) 7. மதுவைக் குஞ்சாடி. (உ-ம்.) "மட்டுவாய்திறப்பவும்" (புற நா. ககஈ.)
மட்டுக்கட்டுதல்—தடைப்படுத்தல். (வழக்.)
மட்டை–1. உடற்குறை. (சூ. நிக. உ: அக.) 2. பனைமுதலியவற்றின்மட்டை. (உ-ம்.) "மட் டைகளப்பங்காமசியவிடி" (தைல. தைலவ. கஈறு.) 3 மூட்டாள். (வழக்.)
மட்டைக்கோரை—ஒரு புல். (வழக்)
மட்டைத்தேள் — பிள்ளைத்தேள். (வைத் தியபரி.)
மட்பகை — 1. குயவன். 2. மட்கலத்தை யறுக்குமாயுதம். (உ-ம்.) "மட்பகையின்மாணத் தெறும்" (வள். அஅஈ.)
மட்பகைஞர்–குயவர். (உ-ம்.) "மட்பகைஞர் திகிரியெனவருவினையின்வாய்ப்பட்டுமம்ம ரெய்தி" (கூர்மபு. திருக்கல். ககூ)
மட்பகைஞன்—குயவன். (சூ.நிக.உ:ஈஉஎ.)
மட்பனை—நிலப்பனை. (உ-ம்.) "மாதவனுந் திக்கந்தமட்பனையெருவைதொட்டி" (தைல. தைலவ. கூச)
மடகீகடி—தந்திரம். (வழக்.)
மடக்கடிபண்ணல் — தந்திரம்பண்ணல். (வழக்.)
மடக்கம்—1. அடக்கம். 2. வளைவு. (1, 2-வழக்.)
மடகீகல் — 1. அடக்கல். 2. வளைத்தல். (1, 2-வழக்.)

மடக்கலங்காரம்–எழுத்துக்களின் கூட்டம் இடைவிட்டும் இடைவிடாதும் பின்னும்வந்து வேறு பொருடரும் அலங்காரம். (சண்டியல. சொல்லணியில்.)

மடக்கியல்—சுரிதகம். (யாப். காரி. செய். கo. உரை)

மடக்கிறல்—ஒருவகையிறுல். (வழக்குண்டு போலும்.)

மடக்து—1. ஒரு பாத்திரம்; அது: பேரகல என்பர். (தைலவ.) 2. ஓரலங்காரம், மடக்கலங் காரம். 3. திருப்பு. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மடிப்பு, வளைத்தல். 6. மாறிமாறிவருதல். (3, 5, 6 வழக்.)

மடக்துதல்–1. அடக்கல். 2. கீழ்ப்படுத்தல், வளைத்தல். 3. திருப்பல். 4. மாறிமாறிச்செய் தல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

மடக்துமடக்கெனல்—ஈரடுக்கொலிக் குறிப்பு. (வழக்.)

மடக்துவரி—இறைமேலிறை. (வழக்)

மடக்கோடி — பெண். அடையடுத்தவாகு பெயர்.

மடங்கடித்தல்—தோற்றோடச்செய்தல். (வழக்.)

மடங்க—இறைஞ்ச. (புறநா.)

மடங்கல்—1. அத்தி. 2. இடி. (உ - ம்.) "கோளிருந்தனவோமடங்கல்கொழுந்து விட்ட னவோ" (அரிச்ச. இந்திர. உக.) 3. இயமன். 4. இறதி. 5. இறைஞ்சல். (உ-ம்.) "இகழ்பாடு வோரெருத்தமடங்க"(புறநா. சo) 6. கருவண. 7. கீழ்ப்படிதல். (வழக்.) 8. சிங்கம். (உ-ம்.) "மடங்கலுங்கொண்டுமுடிற்றே" (அரிச்ச. நாட்டு. கஉ.) 9. தாழை. (வைத்தியபரி.) 10 மடங்குதல். 11. யாளி. 12. யுகமுடிவு. 13. வடவாமுகாக்கினி. (உ-ம்.) "ஆழிஞாளந்தெழும் மடங்கலும்" (அரிச்ச.நாட்டு.கஉ.) 14. வியாதி. (2, 3, 6, 8, 9, 10, 11, 12-பிங்கல. ஙகஙஉ.) ஒடுக்கமுமாம் என்றூர் பரிபாடலில்.

மடங்கற்கொடியோன்—வீமன். (சூ. நிக. க: கசு.)

மடங்து–1. அளவு, பங்கு. (உ-ம்.) "தோற்றி யிடமெண்டத்தின்பதின்மடங்குபுனல் சூழும்" (கூர்மபு.பிரதி.ஙக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மடங்துதல்—1. அமரல். 2. கீழ்ப்படிதல். 3. சாயல். 4. தணியல். 5. நிலைதளர்தல்.(உ-ம்.) "மடங்காவன்பின்வள்ளலேப்பூசைசெய்வான்" (திருவிளை. நான்மா. கஅ.) 6. மீளல். (1, 2, 3, 4, 6-வழக்.)

மடத்தனம்—அறியாமை. (வழக்.)

மடதி—அலங்கட்டி. (வைத்தியபரி.)

மடந்தை—1. பெண். (உ - ம்.) "மடந்தை யாய்வந்தமாலோன்" (கந்தபு. தேசிகியுத். அங.) மகளெனினுமாம். (புறநா.) 2. பெண்களுக் குரியபருவமேழனுளொன்று. (சூ. நிக. நிஅ.)

மடந்தைப்பருவம்—பெண்களுக்குரிய பதி னறுவயசுப் பருவம். (சி. சி. அ: கஉ: மறை.)

மடநடை—மென்னடை. (சிந்தா.)

மடப்பம் — 1. ஐஞ்ஞூறு கிராமத்திற்குத் தலைக்கிராமம். (சூ. நிக. நி: ஙஎ.) 2. மகளிர் குணங்களிளொன்று. (புறநா.)

மடம்—1. அழகு. (சிலப்.) 2. அறியாமை, அன்றியுங் கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை. (உ-ம்.)"மடப்பாவைதன்வரமுமென் வரமும்" (பாரத. நிருட்டிண. ஙங.) 3. சத்திரம். (உ - ம்.) "திருமுதுகுன்றின்மடமுமியற்றி" (விருத்தாசல. கநி.) 4. முனிவர்வாசம். (சூ.நிக. ஙக: டகரவெ. கo.) 5. மேன்மை. (புறநா.)

மடமடக்கி–வட்டத்திருப்பி.(வைத்தியபரி.)

மடமடத்தல்–ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.(வழக்.)

மடமடப்பு—மடமடத்தல்.

மடமடெனல்—மடமடப்பு. (வழக்.)

மடமை–அறிவின்மை; அன்றிப்: பெண்கள் நாற்குணத்துளொன்றுமாம்.

மடல்—1. ஈந்து கமுகு தாழை தெங்கு பனை வாழை யிவற்றின் பூமூடி. (உ - ம்.) "மடல்பெ ரிதுதாழை. (மூதுரை.) 2. உலாமடல், வள மடல்என விருவகைப்படும். (பொருட்டொகை நிகண்டு.) 3. காதின்மடல். (திருவிளை. உக்கிர குமார. ஙஙு) 4. பனைமட்டைக்கங்கு. (உ-ம்.) "ஒழிமடல்விறகிற்கழிமீன்சுட்டு" (புறநா.உங.) 5. பூவிதழ். (உ-ம்.) "மடலவிழ்கடிகமழைந்தரு மலர்பல" (திருவாத. திருப்பெரு. ச.)

மடலரிதாரம்—ஓரரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மடலித்தல்—1. நெளியல். 2. மடங்கல். (1, 2-வழக்.)

மடலூர்சீசி—மடலூர்தல். (சி-தொழிற்பெ யர் விகுதி.)

மடலூர்தல்— பனைமடற்குதிரையிவர்தல்; இஃது: அக்பொருட்டறையினென்று. (வள். கசச-அகி. சூ.)

மடலேறுதல்—மடலூர்தல்.

மடவர்–அறிவிலிகள்.(உ-ம்.)"மண்ணுலகின் முறைபுரியாமடவரை"(கோயிற்பு இரணிய.சூ.)

மடவரல்–1. இளம்பெண், மடப்பந்தோன் றுதலையுடையவள். (உ-ம்.) "மன்னியகற்பின ருந்தியினையமடவரலுமையவள்கேட்டு" (பிர மோ. பிரதோ. க.) 2. மடப்பம். (புறநா. அக.)

மடவரலியர்—பெண்கள். (திருவாச. அதி சய. க.)

மடவள் —அறியாமையுடையாள். (புறநா.)

மடவளாகம்—மதிலின்புறத்திலுள்ள வீதி. (உ-ம்.) "தம்பதிகுன்றத்தூரின்மடவளாகந்தாஞ்கி" (சேக்கிழார்பு. கக.)

மடவார்–1. அறிவீனர். (சிந்தா.) 2. பெண்கள். (உ-ம்.) "மடவார்குடைவாவிவிட்டு"(அரிச்ச. நாட்டு. நுக.)

மடவாள்—இளம்பெண். (உ-ம்.) "என்றது கேட்டதுடியிடைமடவாளிளநிலாமுறுவலேறுன்ற" (பிரமோ. ச: கநு.)

மடவியர்–பெண்கள்.(உ-ம்.)"தளவநகைமடவியர்கண்மைந்தர்சுற்றம்"(சிவரக. பாக்கிய. சு.)

மடவை — 1. ஒருமீன். (ஒருகுழூஉக்குறி போலும். 2. கடவுமரம். (உ-ம்.) "மதித்துமருப்பிணைசேரெருமைத்தலைமடவையிடைக் கழல்வைப்பார்போன்" (சேதுபு. தேவிபுர. சுச.) 3. தணக்கு. (மலையக.) 4. மடமுடையையெனப் பொருள்படுமொருமுன்னிலவினை. (இறைய.)

மடவைக்கெண்டை — ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

மடவோன்—அறிவில்லாதவன். (புறநா.)

மடற்சீதம் — கௌரிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மடற்றுத்தம்—ஒரு தூத்தம். (மலையக.)

மடன் — 1. அறியாமை. 2. அறிவிலான். (1, 2-வழக்.) னகரம் போலி.

மடாதிபத்தியம்—மடத்தலைமை. (வழக்.)

மடாஅ—சேர்த்து. (புறநா.)

மடாரெனல்—ஒரொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மடி — 1. அடங்கல். 2. இறுதி, கேடு. 3. சோம்பல். 4. தாழை. 5. தாழைவிழுது. (தைல. தைலவ. கூறு.) 6. புடவை. 7. புலம்பு. 8. பொய். 9. மடங்குதல். (வழக்.) 10. மடிப்பு. (உ-ம்.) "சுருள்பார்" 11. மடிப்புப்புடவை. (உ-ம்.) "குறியவுநெடியவுமடிதரூஉவிரித்து" (மதுரைக். நுஉo.) 12. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 13. வயிறு.(உ-ம்)"மூருகனைமடிமேல்வைத்து" (அரிச்ச. மயாந. உo.) 14. வியாதி. (2, 7, 8-பிங்கல. நகஙநு.) (1, 3, 4, 6, 14-சூ. நிக. கக. டகரவெ. ச.)

மடிக்குதல்–1. கொல்லுதல். 2. மடக்குதல். (1, 2-வழக்.)

மடிச்சுக்கட்டி — ஒரு புழு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

மடிசெய்தல்–சோம்பல்செய்தல், பின்னே செய்வோமென்று ஒய்ந்திருத்தல். (உ-ம்.)"பருவமடிசெய்து" (ஐள். கoஉஅ.)

மடித்தல்—1. கொல்லுதல். (உ-ம்.) "வலித்தாரையுமடித்தான்சிலைபிடித்தான்" (இராமா. கரன்வ. கo.) 2. மடிக்குதல். (வழக்.) 3. மடித்திருத்தல், சோம்பியிருத்தல். (உ-ம்.) "மடியிலான்செல்வம்போல்" (கலி. நுறு.)

மடித்தலம்—மடி. (உ-ம்.) "அத்தளிர்க்கையவரிரப்பவண்ணறன்மடித்தலந்-தந்திருக்குமாதை" (திருவிளை. அட்டமா. சு.) தலம்-இடமுமாம்.

மடிதல்—1. அழிதல். (உ-ம்.) "ஞாலமடியுநாளிதுவேயென்ஞ"(திருவிளை.நான்மாட.கக.) 2. கெடுதல். (சூ. நிக. அ: சுக.) 3. சாதல். 4. தலைசாய்தல். கதிர்மடிந்துகிடக்கிறது. 5. துயில்கொள்ளல். (உ-ம்.) "மன்பதையெல்லாமடிந்தவிருங்கங்குல்" (கலி. சுறு.) 6. தொழிலொழிந்திருத்தல். (உ-ம்) "மல்லற்பேரூர்மடியின்மடியா" (பெரும்பா. உறுச.) 7. மடங்குதல். (உ-ம்.) "நவியம்"பார். (3, 4-வழக்)

மடிநீது — மநவெழுச்சிதவிர்ந்து. (உ-ம்.) "துவவுமடிந்துண்டாடியும்" (பட்டின. கங.)

மடிப்பிளை—வங்கமணல். (வைத்தியபரி.)

மடிப்பு — 1. மடக்கு. 2. மடித்திருப்பது. (1, 2-வழக்.)

மடிமை—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

மடிய—துயில்கொள்ள. (பத்துப்பா.)

மடியாண்மை—மடியாளுந்தன்மை; அதாவது: சோம்புதலையுடைமைக்கேதுவாய தாமதகுணம். (உ-ம்.) "மடியாண்மைமாற்றக்கெடும்" (வள். சுoக.)

மடியின்—தங்கின். (உ-ம்.) "மல்லற்பேரூர்மடியின்மடியா" (பெரும்பா உறுச.)

மடில்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

மடிவிடுதல்–மடிதளர்தல்; அது: பசுமுதலியன சினைக்குறிகாட்டல். (வழக்)

மடிவித்தல்—கொல்லல். (வழக்.)

மடிவு — 1. கேடு. 2. சாவு. 3. சோம்பு. 4. மடிதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

மடு—1. ஆற்றினுட்பள்ளம். (உ-ம்.) "ஆறிடுமேமெடுவும்போல்" (நன்னெறி.) 2. குளம். (உ-ம்.) "கொழுந்தாரகைமுகைகொண்டலம்பாசடைவிண்மடுவில்" (திருக்கோ. கஉச.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மடுக்கும்—உண்பிக்கும். (புறநா.)

மடுத்தல்—1. அழுத்தல். (உ-ம்.) "ஞானவாரிமடுத்தாந்தம்பொழிந்து" (சி. சி அ: கசு. நிரம்ப.) 2. உண்ணுதல். (திருவிளை. குண்டோதர. கச.) 3. கலத்தல். (உ-ம்.) "இறைவனின்னருட்கடற்-றுறையின்வாய்மடுப்பவே" (திருவிளை. அட்ட. கஅ.) 4. தோறுதல். (உ-ம்.) "வாழுகிர்த்தலைமடுத்தகழ்ந்துகுடர்மாலயிட்டுலப்பிசைந்ததே"(கூர்மபு. தக்கவ. எங.) 5.

தடுத்தல், தடைபடல். (வள். அதி. சுஙச.) 6. நிறைத்தல். (திருவிளை. குண்டோதர. உக.) 7. பாய்தல். (உ-ம்.) "பொன்னி-மடுத்தநீள்வண்ணப்பண்ணை" (பெரியபு. தடுத்தாட். க0அ.)

மடுப்ப—1. உண்ண. (பரிபா.) 2. ஊட்ட. (புறநா.)

மடுப்பு—நிறைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

மடை—1. ஆணி. (உ-ம்.) "மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே" (புறநா. கூஎ.) 2. ஆபரணக் கடைப்பூட்டு. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. க0.) 3. சோறு. (உ-ம்.) "மடையுடன்பஞ்சாமிர்தம்பஞ்ச கௌவியமுமாட்டி" (சிவரக. பசாசுமோசன. க0.) 4. துவாரம். (வழக்.) 5. நீர்பாயுமடை. (உ-ம்.) "மடைவளர்தண்புறம்பணையில்" (பெரியபு. தடுத்தாட். அங.) 6. மூட்டுவாய் (உ-ம்.) "மடைமாணுண்ணிழைபொலியத்தொடைமாண்டு" (நெடுநல். கஉச.)

மடைத்தொழிலாளர்—சமையற்காரர்; இவர்: அரசர்க்குறுதிச்சுற்றத்தொருவர், (பிங்கல. எஎக.)

மடைநூல்—பாகசாஸ்திரம். மடை-சோறு. (சிந்தா.)

மடைப்பள்ளி—அடுக்களை. (பிங்கல. சுகூஉ.)

மடையன் — சமையற்றொழில்செய்வான். (வழக்.)

மண்—1. அணு. (உ-ம்.) "மண்டிணிந்தநிலனும்" (புறநா. உ.) 2. ஒப்பனை. 3. கழுவுதல். முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 4. சுதைமண். (உ-ம்.) "கண்ணுள்வினைஞரும்மண்ணீட்டாளரும்" (சிலப். இந்திரவிழ. கூ0.) 4. பூமி. (உ-ம்.) "மண்ணில்வீழ்ந்துவணங்கியிருந்தனர்" (அரிச்சவஞ்சனை. கூ.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. முழவின்மார்ச்சனை. (2, 6-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கக.)

மண்கணை—ஒரு பறை. (உ-ம்.) "மண்கணை முழவம்விம்ம" (கந்தபு. தாரகன்வதை. நிசு.) (பிங்கலநிகண்டிற் குடமுழாவென்றார்.

மண்கல்—செங்கல். (வழக்.)

மண்கலை—1. குழவிக்கூடு. 2. நிலவறை. 3. மண்ணாற்செய்தகுகை. இதிற் பொற்கொல்லர் பொன்னுருக்குவர். (1, 2, 3-வழக்.)

மண்குத்துநோயீ—மல்கலாக்கியசூலை. (சீவரட். உ0அ.)

மண்சிலை—கற்காவி. (வைத்தியபரி.)

மண்சுதை—சுண்ணம். (வைத்தியபரி.)

மண்டகீத — முத்தக்குளிப்பவர்களையிழுக்குங்கயிறு. (மண்டக்குக்கயிறென்பர். ஒரு குழூஉக்குறி.

மண்டகம்—அப்பம். (வைத்தியபரி.)

மண்டபம் — கீழ்மண்டபம், மேன்மாடம் இரண்டிற்கும்பெயராம். (உ-ம்.) "சக்கரதீர்த்தக்கரைமேன்மண்டபத்துள்" (அரிச்ச.பாயிர. கச.)

மண்டம்-1. ஆமணக்கு (மலையக.) 2. தலை. 3. மண்டை. (1, 3-வைத்தியபரி.)

மண்டர்—படைவீரர். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மண்டல் — நெருங்கல். (காஞ்சிப்பு. திருநாட். உக.)

மண்டலநிலை-1. இருகாலும் பக்கல்வளைய மண்டலித்துநிற்றல்; இது:சரம்விடுநிலை நான்கினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூ0.) 2. தேசிகக்கூத்திற்குரியநிலை. (உ-ம்.) "கொண்டதேசிப்பகுதியெல்லாமண்டலநிலையின்வருதகவுடைத்தே" (சிலப். அரங்கேற்று. கருஉ. உரை.)

மண்டலபுநுடன்—சூடாமணிநிகண்டு செய்தவாசிரியன்.

மண்டலம் — 1. கும்பமுதலியனவைக்குமிடம். (உ-ம்.) "புரிநூற்கும்பமண்டலங்கள் முனிவில்விதானமுறை-பிறழாதியற்றி" (பிரமோ. பிரதோ. கூ) 2. கூட்டத்தவர். (உ-ம்.) "அரசமண்டலங்களெல்லாம்" (இரகு. மாலை. கஉஅ.) 3. சக்கரம். (ஆகுபெயர்.) 4. சூரியமண்டலம் முதலியன. (உ-ம்.) "மண்டலம்பொழியமிழ்தின்மெய்குளிரவேவைத்தோன்" (பாரத. குருகுல. கூ.) 5. தேயம். (வழக்.) (பாண்டிமண்டலம். 6. நாற்பதுநாள்கொண்டது, தைலவருக்கத்தில் நாற்பத்தெட்டுநாளென்பர் (உ-ம்.) "இருபொழுது"பார். 7. பூமி. (உ-ம்) "மண்டலந்தன்னைநிழலெனுமரபினுற்றனது" 8. யசுர்வேத உபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூ. உசு. உரை.) 9. வட்டம். (உ-ம்.) "மண்டலம்பயிலுரகர்பேருயிர்ப்பிஞன்மயங்கி" (கதிரைக்கதியுளொன்றென்றார். (அபிதாநசி.) 10. வியூகம் நான்கு வகையிலொருவகை; அது: பாம்பு மண்டலமிவ்வதுபோலச் சேனையை நிறுத்துவது. (வள். எசுஎ. பரி.) 11. வாசம். (வைத்தியபரி.) 12. விற்றொடுத்து அம்பு எய்வார்க்குரிய நால்வகை நிலைகளுளொன்று (திருவிளை. யானையெய்த. கூ0. உரை) (8,9-பாரத. குருகுல. கூ.)

மண்டலமட்டி—சிற்றிலுப்பை. (வைத்தியபரிபா.)

மண்டலமாக்கள்—அரசர். (உ-ம்.) "உள்வரியென்பதுணர்த்துங்காலை- மண்டலமாக்கள் பிறிதோருருவம்" (சிலப். வேனிற். அச. உரை.)

மண்டலாதிபதி—ஏகசக்கிராதிபதி. (வழக்.)

மண்டலாதிபன்—மண்டலாதிபதி. (வழக்.)

மண்டலாபிடேகம்–நாற்பதுநாள் மட்டுக்கு நாள்வட்டம்பண்ணு மபிடேகம். (வழக்.)

மண்டலி — 1. ஒருவகைப்பாம்பு. (பிங்கல. ஙகஅ) 2. சீதமண்டலி, ரத்தமண்டலி என விருவகைப்படுமென்பர். (வைத்தியபரி.) (த.நி. போ. கஎ0.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. நாய். 5. பாம்பு. 6. பூமி. 7. பூனை. (4, 5, 6, 7-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கரு.)

மண்டலிசிதம் — 1. கடுகு. 2. தேன். 3. வேர்வை (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மண்டலித்தல்–, மண்டலிப்பு – } 1. வட்டமிடல். 2. வட்டம். (1, 2-வழக்.)

மண்டலீசுரர்—அவ்வத்தேசத்தையாளுமன்னர். (உ-ம்.) "வாங்கும்வெஞ்சிலைமன்னவகுமாரரின்மண்டலீகரினுள்ளார்" (பாரத. படையெழுச்சி. எ.)

மண்டலேசீசுவரர் — 1. தாணுவாஷ்டகரிலொருவர். (வி-ண். உஎங.) 2. திருவாரூரிலே கோயில்கொண்டிருக்கிறசுவாமி திருநாமம். (அபிதாநகோ.)

மண்டலேசீசுவரன்—மண்டலாதிபதி. (வழக்.)

மண்டலேசன்–மண்டலேச்சுவரன்.(வழக்.)

மண்டலேசுரம்—தன்மாத்திராதத்துவத்திலிருக்கும் பத்துப் புவநங்களுளொன்று. (சி. சி அ: எ. மறை.)

மண்டலேசுவரம்–பிரதிட்டாகலையில் தன்மாத்திரா தத்துவங்களிலிருக்கும் ஐந்து புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மண்டி—1. இருகான் மூடக்கிநிற்கு நிலை. 2. கள்முதலியவற்றினடிப்பட்டது 3. நிலைகலங்கி. (உ-ம்.) "நாண்முதலுனக்கு-மண்டியொருசார்மறுதலைப்ப" (திருவிளை. வலைய. உங.) 4. பெரியகடை. 5. மடித்து. (புறநா.) 6. மிக்குச்சென்று. (உ-ம்.) "அறுவேறுவகையினஞ்சுவரமண்டி" (திருமுரு. நிஅ.) மிக்குஎன்னூர் பரிபாடலில். (1, 2, 4-வழக்.)

மண்டிகை–அப்பவருக்கம்.(பிங்கல.ககஙஅ.)

மண்டிதம்—சிறுகீரை. (மலையக.)

மண்டிய—அடர்த்துச்செய்த. (புறநா.)

மண்டியிடுதல்—மண்டிபோடுதல். (வழக்.)

மண்டிலம்—1. ஓரிருக்கை. (உ-ம்.) "தனிப்புடமண்டிலமேகபாதம்" (சிலப். வேனிற். உசூ. உரை.) 2. குதிரை. 3. சூரியசந்திரமண்டிலம். 4. நாடு. 5. பார்வட்டம். 6. வட்டம். (உ-ம்.) "பரிப்புச்சூழ்ந்தமண்டிலமும்" (புறநா. ங0.) 7. வட்டமாயோடல், மண்டலமாவோட்டலென்பர். (சூ. நிக. க: சஎ.) (2,3-பிங்கல. ஙகஙக.) (4, 5-புறநா.)

மண்டினூர்—மிக்குச்சென்றூர். (சிந்தா.)

மண்டு—மண்டுதல், நிறைதல். (உ-ம்.) "பரமர்மண்டுதவமறைக்குலத்தோர்" (பெரியபு. திருஞான. நிரு.)

மண்டுகால்—மூட்டுக்கால். (வழக்.)

மண்டுதல்–1. ஆவலாய்ப்பருகல், மிகக்குடித்தல். 2. தாக்கல். 3. நெருங்கல். (உ-ம்.) "விரித்சடைமண்டியலைந்திட" (கோயிற்பு. பதஞ்சலி. சo.) 4. மிக்குச்செல்லுதல். (உ-ம்.) "கடன்மண்டழுவத்துக்கயவாய்கடுப்ப" (மலைபடு. நிஉஅ.) 5. மிகல். (1, 2, 5-வழக்.)

மண்டுகபன்னி–அழிஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

மண்டுகம்—1. கீச்சுக்கிட்டம். (வைத்தியர் வழக்கு. மண்டுகசெந்தூரம். 2. தவளை. (சூ. நிக. கூ. எஎ.)

மண்டூரம் — 1. கீச்சுக்கிட்டம். 2. பழஞ் செங்கற்கிட்டம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மண்டை—1 உண்ணுதற்குரிய ஒருவகைப் பாத்திரம். (உ-ம்.) "தண்டுமண்டையும்பிடித்துக்காவலர்" (மணிமே. சக்கரவாள. சுஉ.) ஒருவகைமண்கலம் எண்ணூர் சிலப்பதிகாரத்தில். பாணர்கையிலுள்ள ஏற்கும் பாத்திரம் என்னூர் புறநானூற்றில். 2. தலையோடு. (வழக்.)

மண்டைக்காப்பான்—ஒருநோய். (வழக்.)

மண்டைக்குடைச்சல் — தலைக்குத்து. (வழக்.)

மண்டைச்சூலை — ஒருநோய், கபாலசூலை (வழக்.)

மண்டைப்பீனசம்—ஒருநோய். (வழக்.)

மண்டைலம்—ஒருதைலம், மண்ணில்வடித்தெடுக்குந்தைலம்.

மண்டோதரி — இராவணன்மனைவி. (திருவாச. குயிற்ப. உ.)

மண்ணம்—சுண்ணாம்பு. (வைத்தியபரி.)

மண்ணரசு—1. பூமியையுடையவரசர். 2. பூவரசுமரம். (உ-ம்.) "முதிரமுழலாற்றிமண்ணரசுமாலுகமென்னும்" (தைல. தைலவ. கஉச.)

மண்ணல் — 1. அலங்கரித்தல். (பிங்கல. ககஙுச.) 2. ஒப்பனை. (சூ. நிக. கூ. நு.) 3. கழுவுதல். (உ-ம்.) "உண்ணுமடியா நுளத்துக்கறையமண்ணை" (தணிகைப்பு. காப்பு. உ.)

மண்ணவர்–மனிதர். (உ-ம்.) "மைத்தகடன்மண்ணவர்கடம்முருவில்வம்மென்" (திருவாத. திருப்பெரு. அ.)

மண்ணா—ஒருமீன். ஒரு குழுஉக்குறிபோலும்.

மண்ணி—பண்ணி. (பத்துப்பா.)

மண்ணியற்று — மண்பாத்திரம், மண்ணியற்றப்பட்டது. (வழக்.)

மண்ணில்வேந்தன்—1. அரசமரம். 2. வெற்றிலை. (1, 2-மலையக.)

மண்ணினுதனம்—உவர்மண். (வைத்தியபரி)

மண்ணீட்டாளர்—1. குயவர். (உ-ம்.) "கண்ணுளவினைஞருமண்ணீட்டாளரும்" (சிலப். இந்திரவிழ. கூ0.) 2. சிற்பாசாரியர். (சூ. நிக. உ. கூ0.)

மண்ணீடு—1. சுதையாற்செய்யப்பட்ட பாவை. (மணிமேக.) 2. திண்ணை. (சூ. நிக. நி: நிரு.) 3. வேயாமாடம். (சூ. நிக. நி: நிஉ.)

மண்ணீர்—கழுவுநீர். (உ-ம்.) "மண்ணீரு மாகா" (வாக்குண்டாம். கஉ.)

மண்ணுணி—1. ஒரு பாம்பு. 2. விட்டுணு. (1, 2-வழக்.)

மண்ணுதல்—1. அலங்கரித்தல். 2. ஒப்பமிடுதல். (உ-ம்.) "மண்ணுறுமணி" (புறநா. ககஎ.) 3. கழுவுதல். (1, 2, 3-மண்ணல்பார்.)

மண்ணுநுவி—கீழித்தைலம். (வைத்தியபரி.)

மண்ணுறுத்தல்—1. அலங்கரித்தல். (திருமுருகாற.) 2. பண்ணுதல். (பத்துப்பா.)

மண்ணுளிக்காரம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மண்ணை—1. அறிவிலான். (உ-ம்.) "அந்தண்மூகன்வதிரன்மண்ணையாய்வருந்துமறிவு போய" (சேதுபு. இராமநாத.அ.) 2. இளமை. (சூ. நிக. ககः ணகரவெ. கஎ.) 3. பசாசு. (உ-ம்.) "மக்கண்மண்ணைகண்மற்றவையால் வருநோய்கள்" (விருத்தா. கிரிச். கூஅ.) 4. வாலுளுவை. (மலையக.)

மண்ணைஞ்டார்—மண்சுமப்போர், ஒருசாதி

மண்ணைஞர்—மனிதர். (சூ. நிக. உ: அசு.)

மண்ணைச்சி—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)

மண்பொதுத்தந்தை—பிரமன். (உ-ம்.) "வானவர்முதுவப்பாற்றிமண்பொதுத்தந்தை போறறி" (சிவரக. நைமிச. கஙூ.)

மண்மகள்—பூமிதேவி. (பிங்கல. எஅ0.)

மண்மகள்புதல்வர்—சூத்திரர். (பிங்கல. எஅ0.)

மண்மாரி—மண்மழை. (வழக்.) எழுவகை மேகத்திலொருமேசம் பொழியுமென்க. (பிங்கல. எக.)

மண்வெட்டி—ஓராயுதம். (இ-கருவிப்பொருளுணர்த்தும் விகுதி.)

மணக்கால்நம்பி—ஒரு வைணவாசாரியர். (அபிதாநசி.)

மணக்குடையர்—இவர் திருவள்ளுவர் குறளுக் குரைசெய்தவர். (அபிதாநசி.)

மணங்கு—1. இருவாட்சி. (மலையக.) 2. ஒரு நிறை. (வழக்.)

மணத்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

மணத்தல்—1. கமழ்தல். பண்படியாகப் பிறந்தவெதாழிற்பெயர். 2. கூடுதல். (காஞ்சிப்பு. பாயி. தணந்தபெருந்தயரென்னு முதற்குறிப் புக்கவி.) 3. மோத்தல். (வழக.)

மணந்த—சேர்ந்த. (புறநா.)

மணப்பு—வாசனை. (தைல. தைலவ. கசச.)

மணப்பொருத்தம்—விவாகத்திற்குரிய பொருத்தம்; அவை: இராசி, இராசித்தலைவர் இரைச்சு, கணம், ஸ்திரிதீர்க்கம், திநம், மாகேந்திரம், யோனி, வசியம், வேதை என்பன. (சோதிடக்.)

மணம்—1. கலியாணம்; அது: பிரமமணம் முதலாக எட்டுவகைப்படும். (அபிதாநசி.) 2. கூட்டம். 3. வாசனை. (உ-ம்.) "மணங்கமழ்குழலாய்" (அரிச்ச. மயான. கo.) (1, 2-சூ. நிக. ககः ணகரவெ. உக.)

மணமகள்—மணவாட்டி. (வழக்.)

மணமகன்—மணவாளன். (உ-ம்.) "மணமகளேடெங்-கௌவையம்புனல்வேலிசூழ்கடிநகர்விடுத்தான்" (திருவிளை. விருத்த. கஙூ.)

மணமலி—மருக்கொழுந்து. (வைத்தியபரி.)

மணமுரசு—விழாமுரசுமாம். (சிலப்.)

மணல்—கருமணல், வெண்மணல் எனப் பலவகைப்படும். (வழக்.)

மணல்வாரி—1. ஒரு நெல். 2. ஒரு புல். (1, 2-வழக்.)

மணலி—1. நாய்ப்பூளை. 2. மணவிக்கீரை. 3. மருக்கொழுந்து. (மலையக.) (1,2-வைத்தியபரிபா.)

மணலிக்கீரை—ஒருபூண்டு. (வைத்தியபரி.)

மணலூர்—1. பாண்டியனகரம். 2. மணிபுரம். (அபிதாநகோ.) 3. சோழநாட்டிலுமோரூர் என்பர்.)

மணலை—ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)

மணவண்ணம்—உப்பிலி, ஒருகொடி. (வைத்தியபரி.)

மணவறை—1. பள்ளியறை. (உ-ம்.) "நானத்தீபமுமலகியமணவறை" (பிரமோத். பஞ்சா. உக.) 2. விவாகம்பண்ணுமிடம். (திருவிளை. திருமணப். கஅக.)

மணவாட்டி—மணமகள். (உ-ம்.) "வந்தமணவாட்டிசிவசிந்தனையுஞ்சைவதவவடிவும் நோக்கி" (திருவிளை. விருத்த. கநி.)

மணவாளதாசர்—ஒரு தமிழ்ப்புலவர், திருவரங்கக்கலம்பகஞ் செய்தவர். (அபிதாநகோ.)

மணவாளர்—நாயகர். (உ-ம்.) "சுந்தரசித்தேசரிதன்மணவாள" (சிவரக. நந்திகேசுரர் நமனுக்கு. கo.)

மணவாளமாமுனி—தென்கலைவைணவாசாரியர். (மணிமேக.) இவர் சரிதச்சுருக்கம். (அபிதாநகோசத்திற் பார்.)

மணவாளி—1. புதுமணப்பெண். 2. மாப்பிள்ளை. (1, 2-வழக்.)

மணவியது—மணமுடையது. (வழக்.)

மணவீசம்—மாதளை. (வைத்தியமூ. அக.)

மணவை—அடுப்பு. (உ-ம்.) "தாழியிட்டமண்வையிட்டைந்தாளாள்" (தைல. தைவவ. எடு.)

மணற்காளான்—1. தவளை. 2. மணலிலே முளைக்குங்காளான். (1, 2-வழக்.)

மணற்தன்று—புளினம். (சூ. நிக. டு: உக.)

மணற்கூகை—தவளை. (வைத்தியபரி.)

மணற்கோவை — ஒரு கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

மணற்றவளை — தவளையினுர் பேதம் (வழக்.)

மணன்—கலியாணம். (பரிபாடல்.)

மணாட்டி—மணவாட்டி. (திருவிளை. தடாதகைப்பி. திருவவ. உங.)

மணாளன்—மணவாளன். (உ-ம்.) "கலைமகண்மணாளன்" (கூர்மபு. அரியய. கசு.)

மணி—1. அடிக்குமணி, கைமணி. நாதப்பிரமசொரூபந்தெரிவிப்பது. இதன் நாதம் எவ்வளவுதூரங் கேட்கப்படுகிறதோ அவ்வளவிலுள்ளார் பாவநீங்குவர்.(அபிதாநசி.) 2. அழகு. (உ-ம்.) "முன்றிலும்மணிமாடமுமொய்க்குமே" (அரிச்ச. நாட்டு. டுடு.) 3. ஆட்டின்கழுத்திலுதர். 4. இரண்டரைநாழிகைகொண்டநேரம். 5. இரத்தினம். (உ-ம்.) "வெயின்மணிக்கடை" (திருவிளை. மெய்க்கா. உஅ.) 6. உருத்திராட்சமணி. (உ-ம்.) "மாசிலாதமணிதிகழ்மேனிமேல்" (பெரியபு. திருக்கூட். சு.) 7. எறிமணி, சேகண்டி. 8. ஒன்பது. (தைல. தைலவ. ககச.) 9. கண்மணி. (உ-ம்.) "மணியாந்தைலவருக்கச்சுருக்கம்" (தைல. கடவுள். கு.) 10. கருமை. 11. கல். (உ-ம்.) "அடிமணியிட்டாயன்றே" (இராமா. மகுடபங்கப். சஉ.) அடிமணி-அஸ்திபாரக்கல். 12. சங்குமுதலியவற்றுளாயமணி. 13. சிந்தாமணியென்னுந் தேவரத்தினம். (உ-ம்.) "மண்ணுர்புகழ்தில்லைவனம்பிரியாமணியே" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கஎ.) 14. சேட்டாதேவிபக்கத்திலிருக்குமவள். (சைவச. பொதுவி. சசுக. உரை.) 15. தன்னைத்தானறிந்து நின்றவைத்தியாசிரியன் கோசபீசம்முதலிய ஔடதங்களை முறைப்படியமைத்துப் புடந்தீர்த்தெடுத்தமைத்ததோர் குளிகைக்கல்; அதனைத் தமரிட்டுத் தரிப்பவரது நோய்முதலியவைகள் உடனே நசிக்குமென்று அகத்தியர் காரிசலேமுதலிய நூல்கள்கூறும். (உ-ம்.) "வேறினிமந்திரமென்னைமணியென்னைமருந்தென்னை" (திருவிளை. நான்மாட. உச.) 16. தாமரைக்கொட்டை. 17. நவமணிப்பொது. (உ-ம்.) "அருள்கூரக்-காரவாவியருழலுமை நூபுரக்கதிர்மணியிடைத்தோற்று" (தணிகை. திருநாட். எ.) 18. நன்மை. 19. நீலரத்தினம். (உ-ம்.) "மணிநிறவண்ணன்" (கூர்மபு. அந்தகா. கூ.) 20. நெல்முதலியதானியம், மணிபிடியாயிருக்கிறது. 21. பளிங்கு. (உ-ம்.) "மலர்தாயபொழினண்ணிமணிநீர்க்கயனிற்ப" (கலி. நடு.) 22. பறவையின்கழுத்தாரம். 23. பெண்குறியிலேருறுப்பு. (உ-ம்.) "அந்தவல்குலையுமுள்ளவதண்மணியையுஞ்சுவைத்து" (கொக்கோகம்.) 24. பொன். (ஆசிரியநிக. சு: க.) 25. பொன்முதலியவற்றுளாயமணி. 26. மாணிக்கம். (சிந்தா. முத். கசுo.) 27. மாத்திரை. (உ-ம்.) "மணிவடகஞ்சுதை" (தைல. வைத்திய. கக.) 28. முத்து. (உ-ம்.) "மலைவளர்சந்தகில்பீலிமலர்பரப்பிமணிகொழிக்கும்-அலைதருதண் புனற் பெண்ணையாறு" (பெரியபு. தடுத்தாட். அஉ.) 29. யானைமணி. (உ-ம்.) "யானைவரும்பின்னேமணியோசைவருமுன்னே" (1, 3, 4, 7,12,15, 20, 22, 25, 29-வழக்.) (10, 18, 19-பிங்கல. நகூகஎ.) (சிந்தாமணியில், உருண்டை என்பர்.

மணிக்கட்டு—கையிலேருறுப்பு. (சூ. நிக. உ: கூக.)

மணிக்காம்பு—தக்காளி. (வைத்தியபரி.)

மணிக்கிரீவன் — குபேரன்மக்களிலொருவன். (அபிதாநசி.)

மணிக்கோவை—மணிமாலை. (சூ. நிக. கக: மகரவெ. அ.)

மணிகடம்—உத்தாமணி. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிகண்டன்—சிவன், நீலகண்டன் என்பதாம். (சூ. நிக. க: க.)

மணிகர்ணிகை — மணிகன்னிகை; இது: காசித்தலத்திலோர் தீர்த்தத்துறை. (கந்தபுராணம். தக்கன் சிவபூசைசெய்தபடலம் 2-ஆவது கவியில் மணிகன்னிகையென்று கூறினர்.)

மணிகாண்டத்தீரயம்—ஒருவியாக்கியானம். (த. நி. போ. நoச.)

மணிகாரகன்—இரத்தினங்களை வேடகஞ் செய்வோன் அல்லது சாணைபிடிப்போன். (வழக்.)

மணிகாரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

மணிகாரன்—வைசியப்பெண்ணை வைசியன் கரவிலுறக்கூடிப்பெற்ற பிள்ளை. (சூத. எக.) (அபிதாநசி.)

மணிக்காளி—மணித்தக்காளி. (வைத்திய பரிபா.)

மணிகூடம்—ஒருபர்வதம்; அது: இந்திரன் வீலையாட்டுச்செய்குன்று. (அபிதாநசி.)

மணிசீசிகை—செம்மணிப்பூ. (உ-ம்.) "செங் கொடுவேரிதேமாமணிச்சிகை" (சூ-பா. சூச.)

மணிசீசோதி—வாயுதேவன்வில். (உ - ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணிசகம்—சந்திரகாந்தம். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

மணிசேகரம் —'யமனுடைய அந்தப்புரம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மணித்தக்காளி—ஒரு செடி. (வழக்.)

மணிதீபம்–பாற்கடன்மத்தியிலுள்ளவொரு தீவு. (அபிதாநகோ.)

மணிநாள்—ஒன்பதுநாள். (தைல. தைலவ. ககடு.)

மணிநெய் — சிறுமுத்துக்கொட்டைநெய். (உ-ம்.)"குடிநீரிலிதுமணிநெய்யிதுவே"(தைல. தைலவ. கஉடு.)

மணிப்பவம்—இருபது. (உ-ம்.) "சிந்துவா ரஞ்சடக்கடைதொடிமணிப்பவஞ்சேர்" (தைல. தைலவ. ககச.)

மணிப்புங்கு—1. நெய்க்கொட்டான். (மலை யக.) 2. பூவந்தி. 3. பொன்னுங்காணி. (2, 3-வைத்தியபரி.)

மணிப்புளகு – மணிப்புங்கு.

மணிப்புற—ஒரு புரு. (வழக்.) (சிந்தா.)

மணிப்புன்கு—பொன்னுங்காய். (தைலவ.)

மணிப்ரபை—நிருதிமனைவி. (உ-ம்.) வந் துழிக்காண்க.

மணிபர்வதம்—ஒரு பர்வதம். (உ-ம்.) வந் துழிக்காண்க.)

மணிபிடித்தல்–தானியம்பிடித்தல். (வழக்.)

மணிபீசம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மணிபுட்பகம் — சகாதேவனுடைய கையி லிருக்குமொரு சங்கு. (பகவத்கீ. க: கசு.)

மணிபூரம்—கலிங்கதேசத்திலுள்ள வொரு பட்டினம். (அபிதாநகோ.)

மணிபூரகம்–ஆறுதாரங்களின் மூன்றுவது; இது: சுவாதிட்டானத்திற்குமேல் எட்டுவிரற் பிரமாணத்திலே நாபித்தானத்திலுள்ளது. கோழிமுட்டைத்திரட்சிபோன்றுநிற்கும். ஆயி ரத்தெட்டு நரம்பு சுளிநாடிகளுக்கெல்லாம் வே ராய் மேகவண்ணமாய்ப் பத்திதழுடைய கமல மாயிருக்கும். இதில் விசுவேசரி எழுந்தருளி யிருப்பள். (தத்துவவி.)

மணிபூரம்–கொப்பூழ். (திருவிளை. வெள்ளி யம்ப. சூ.)

மணிமதி—இல்வலன், வாதாபி இருந்தபட் டினம். (அபிதாநகோ.)

மணிமந்தம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மணிமாலை–1. ஒரு பிரபந்தம்; அஃது: எப் பொருண்மேலும் வெண்பா இருபதும் கலித் துறை நாற்பதும் விரவிவரச்செய்வது. (பொ ருட்-நிகண்டு.) 2. பிரபை. 3. மணிகளாற்செய்த மாலை. (2, 3-வழக்.)

மணிமுகுட்டை — பேய்மூசுட்டை. (வைத் தியபரி.)

மணிமேகலை — 1. ஒரு பெண்டெய்வம். 2. கோவலன்புத்திரி. 3. பஞ்சகாவியத்தொ ன்று. (அபிதாநசி.) (1, 2-அபிதாநகோ.)

மணியகாரன்—விசாரணைகாரன். (வழக்.)

மணியம்—மணியவேலை. (வழக்.)

மணியாசம்---மணியாசப்பலகை. (வழக்.)

மணியாசி—1. ஒருமரம். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க. 2. மணியாசிக்கட்டை. (வழக்.)

மணியாசிக்கட்டை—சாந்தழுத்தித் தேய்க் கும் பலகை. (வழக்.)

மணியாமணக்கு–பறங்கியாமணக்கு. (மலையக.)

மணியீரல்—ஓரீரல். (வழக்.)

மணியுப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மணியுயிர்—ஐவகையுயிர்களுளொருவகை யுயிர். (சைனநூல் வழக்கிது.) (மணிமே.)

மணிராக்கம்–இங்குலிகம். (வைத்தியபரி.)

மணிலிங்கம்–புதன். (த. நி: போ. உகஉ.)

மணிவடம் — 1. அக்கமாலை. 2. இரத்தின மாலை. (1, 2-வழக்.)

மணிவண்ணன் – காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கோயில்கொண்டிருக்குந் திருமாலின் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மணிவிளக்கு—அரதநதீபம். (சிந்தா.)

மணிவினைஞர்—முத்துக்கோப்பார். (மணி மே.) (சூ. நிகண்டிலுங்காண்க.)

மணிவீசம்—மாதுளை. (மலையக.)

மணீசகம்—சந்திரகாந்தம். (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

மணை — 1. சிறுபீடம். 2. தருவலகு. 3. பணிமுதலியமுட்டி. 4. பருத்திமணை. 5. பலகை. (சிந்தா.) 6. பாதபடி. (உ-ம்.) "நூலே கரகம்முக்கோன்மணையேயாயுங்காலையந் தண ர்க்குரிய" (இலக்கணவி. கூஉச.) 7. மழுங்கல். (1, 2, 3, 4, 7-வழக்.)

மத்–1. உடையது. ஸ்ரீமத் கம்பராமாயணம். (வழக்.) 2. ஓரிசை. (சிலப்பதி. அரங்கேற்று காதை. உஎ-அடி. உரை.)

மத்தகம்—1. சென்னி. (சூ. நிக. உ: சுஅ.) 2. நெற்றி. (உ-ம்.) "மத்தகஞ்சேர்தனிநோக்கி னன்வாக்கிறந்தூறமுதே-யொத்து" (திருக்கோ. கoசு.) 3. யானைமத்தகம். (சூ.நிக.ங:சு.)

மத்தங்காய்ப்புல்—ஒரு புல். (வழக்.)

மத்தப்பிரமத்தன்—மிகுகளிப்புடையோன். 2. மிகுவெறியன். (1, 2-வழக்.)

மத்தம் — 1. ஊமத்தை. (தைல. தைலவ. கoடு.) 2. எருமைக்கடா. (உ - ம்.) வந்துழிக் காண்க. 3. களிப்பு. (வழக்.) 4. செருக்கு. (உ-ம்.) "மத்தமறப்பதுபார்வை"(கம்பரந்.டுஉ.) 5. மூத்து. (பெரும்பா.கடுசு.) 6. வெறி.(தாயு. சச்சிதா. சு.)

மத்தரி—ஒருவகை வாத்தியம். (வழக்.)

மத்தவாரணம்—பாக்குவெற்றிலைத் தாவை யல். (வைத்தியபரி.)

மத்தளம்—ஒருவகையுத்தமத் தோற்கருவி. (சிலப். அரங்கே. உஎ. உரை.) [மத்து-ஓசைப் பெயர்; இசையிடனுடைய கருவிகட்கெல்லாம் தளமாதலான் மத்தள மெனப் பெயராயிற் றென்பர்.]

மத்தன்—உன்மத்தன். (தாயு. பொன். சுடு.)

மத்தனம்—கடைதல். தகரவொற்றுவிகாரம்.

மத்தனலிங்கம்—மருக்காரை. (மலையக.)

மத்தாடி—கருவூமத்தை. (மலையக.)

மத்தாப்பு—ஒரு வாணம். (வழக்.)

மத்தி—நடு. (வழக்.)

மத்திகூர்மை—இலாலவணம்.(வைத்தியபரி.)

மத்திகை—1. குதிரைச்சம்மட்டி. (உ-ம்.) "மோதமத்திகைபோன்முலைமேற்பட" (இரா மா. மிதிலை. எஅ.) 2. பூமாலை. 3. விளக்குத் தண்டு. (1, 2, 3-சூ. நிக. சக: தகரவெ. உசு.)

மத்திதல்—1. கடைதல். (உ - ம்.) "பாற் சமுத்திரத்தைமத்தித்தகிருமால்" (கூர்ம பு. திருக்கல். சஅ.) 2. தேய்த்துக்குழப்புதல். (வழக்.)

மத்திபம்—குறை. (வழக்.)

மத்திமக்கிரகம் — சந்திரசூரியர். (விதான மாலை.) [இவை சிலநாள் சுபக்கிரகம் சிலநா ளசுபக்கிரகமாதலினிப்பெயர் பெற்றன.]

மத்திமகண்டம்—நவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிச. கஉ: சுசு.)

மத்திமசங்காரம்—மாயைவரைக்குமழிகிற சங்காரம். (சி. சி. க: சுடு. மறை.)

மத்திமசீசம்—வாலுளுவை.(வைத்தியபரி.)

மத்திமசாங்கம் — ஐந்நூறு அல்லது ஐந் நூற்றுநாற்பது பணத்தொகை. (மிருச.உசுக.)

மத்திமதானம்—மூவகைத் தானத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.)

மத்திமதீபம்—ஓரலங்காரம்; அது: நடுநிலைத் தீவகம்.

மத்திமதேயம்—ஓர் தேயம். (திருவிளை. மேருவைச். சஅ.)

மத்திமப்பிரளயம்—ஐவகைச்சங்காரத்துண் மூன்றுவது; இது: வித்தியாகலையிலடங்கிய தத்துவபுவநங்களின் சங்காரம். இச்சங்காரஞ் செய்பவர் உருத்திரர். (சி. சி. குறிப்பு.)

மத்திமபதலோபசமாசம்—நடுவேருமொழி தொக்குநிற்பது. (பி. வி.)

மத்திமபுருடன்—முன்னிலை. (பி. வி. சுஉ.)

மத்திமம் — 1. இடை. (பிங்கல. கoo அ.) 2. காந்தாரத்துக்கு அடுத்தது (பெரியபு. ஆனாய். உச.) 3. குறைவு. (வழக்.) 4. சமனிசை. (சூ. நிக. கo: சo.) 5. நடு. (சூ. நிக. நி: சுசு.)

மத்திமமானுங்துலம் — 1. யவை ஏழுகூடினது.(வி-ணி. உசுஎ.) 2. உத்தமனுங்குலமேழு கூடினது. (த. நி. போ. சுஉசு.)

மத்திமன் — 1. அதிகுய்யாட்டகரிலொருவன்.(வி-ணி. உஎக.) 2. நடுவுள்ளவன்.(வழக்.)

மத்திமை—1. நடுவிரல். (உ-ம்.) "அங்குட்ட மத்திமையநாமிகையானீறணிக" (சைவச. பொது. கஅக.) 2. மத்திமைவாக்கு. (உ - ம்.) "உள்ளுணரோசையாகிச்செவியினினுறுதல் செய்யா-துள்ளியபிராணவாயுவிருத்தியையுடையதன்றித் - தெள்ளியவக்கரங்கள்சிந்திடுஞ் செயலதின்றி - மெள்ளவேயெழுவதாகு மத்திமைவேறதாயே" (சி. சி. சிற். க: உக.)

மத்திமைவாக்கு — நான்குவகைவாக்குகளிலொன்று; அது: செவியிற் கேட்கப்படாததாயும் மெல்லோசையாய்க்கண்டத்திலே விளங்குதலுண்மையாற் சொல்லுவான் றன்னுள்ளே உணருஞ்சவிகற்பவுணர்வுக்கேதுவாய்உள்ளே யுணரப்படுமோசையாதலுஞ் சூக்குமரூபமாயக்கரங்கள்பிரிந்துதோன்றினும் பல்லிதழ்நாவண்ணங்களிற்பட்டுச் சிதறிப்போதலின்மையு மாகிய அவ்விரண்டிலக்கணத்தானும் முறையே பைசந்திக்கும் வைகரிக்கும் வேறுபடுவது. (சி. சி. க: உக. சிவஞா.) [இது மகாரத்தைப்பற்றிவரும் இதற்குத்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவு பிராணவாயு. (சிவப்பிர. வியாக். பொது.]

…மத்தியகந்தம்—மாமரம். (மலையக.)

…மத்தியசங்காரம்—மாயைமட்டுஞ்சங்காரப்படுவது, மத்திமசங்காரம் என்க.

மத்தியசிருட்டி—குணநிலைய ஸ்ரீகண்டருத்திரன், பிரகிருதியிலிருந்து புவனாதாரக்கொத்துமாத்திரமாயிருக்கிற குணதி பிருதிவியந்த

மான இருபத்துநாலு தத்துவங்களையும் போக்கியப்பொருள்களையும், தூலதேகங்களையும், அசுத்தாத்துவவாசிகளாகிய பிரமாவிட்டுணுமுதலிய தேவிகளையும் படைக்குஞ் சிருட்டி. (சி. சி. க: கூறு. மறை.)

மத்தியத்தன்—நடுநியாயக்காரன். (வழக்.)

மத்தியதேசம்—விராடநாடு. (அபிதாநசி.)

மத்தியந்தனர்முனிவர்—வியாக்கிரபாதமுனிதந்தையார். (அபிதாநகோ.)

மத்தியப்பிராணயாமம்—மாத்திராகாலம் இருபத்துநான்குவகையில் கும்பித்தல். (சி-வி. யோக. நடு. உரையும்.)

மத்தியபதலோபம்-தற்புருடனுள் உருபும் பொருளும் உடன்றொகுதல். (பி-வி. கூள.)

மத்தியபாநமதநோகம்—மதரோகபேதமேழனுளொன்று; அது: சரீரத்திற் பலவிதக் கெடுதி முகத்திலெளிரீங்குதல் தொனிகெடல் எவரிடத்தும் நிராசையென்னும் குணங்களை யுண்டாக்கும். (சீவரட். எஉ.)

மத்தியம்-1. இடை. (வழக்.) 2. கள். (உ-ம்.) "மத்தியபானியன்னெனமறைவர்க்கோறல்செய்து" (சிவரக. வில்வல. சo.) 3. நடு. (பிங்கல. சகஉ.)

மத்யம்—எண்மானத்திற் பத்தொன்பதாவது தானம். (சி-வி. ஞாந. உடு. உரை.)

மத்தியம்பி—வசம்பு. (வைத்தியபரி.)

மத்தியமண்டபம்-மதனநூரை.(வைத்தியபரி)

மத்தியமம்—1. ஏழிசையிலொன்றுகிய உழையென்பது; அது: ம என்பது. (கொ. சo.) 2. நடுவிரல். 3. மத்தி. (2, 3-வழக்.)

மத்தியமாவதி—ஓரிராகம். (வழக்.)

மத்தியமேசம்—பிரதிட்டாகலையில் தேயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவநங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.)

மத்தியமை—1. குமரி. 2. நடுவிரல். (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.

மத்தியலோகம்—பூலோகம். (வழக்.)

மத்தியவிருத்தம்—உந்தி. (வைத்தியபரி.)

மத்தியாந்நம்-பகலில் உச்சிக்குமுன்மூன்று நாழிகையும் பின்மூன்று நாழிகையுங்கொண்ட நேரம். (வருஷாகிரு.)

மத்தியாநம்—உச்சிப்பொழுது. (உ-ம்.) "மத்தியாநத்தவண்வந்துசார்ந்தனன்" (சிவரக. சிவனடியார் தெரிச. கசு.)

மத்தியாமோதம்-மகிழமரம்.(வைத்தியபரி.)

மத்தியாலவத்தை—ஆன்மா எல்லாக்கருவிகரணாதிகளுடனே கூடிநின்று எவற்றையு மறிகிற சாக்கிராவத்தையிற்றானே பஞ்சாவத்தையும் பொருந்திநிற்குமவதரம்; எங்ஙனமெனில்: மூற்கண்டபுருஷனைத் தூரத்திற்கண்டு நாமசாதிகளினது மறிதி மத்தியாலவத்தையிற் சாக்கிராதீதம், பெருமூச்செறிந்து விசாரித்தறிவோமென்பது சாக்கிரதுரியம், முன்கண்டவிடமாத்திரந்தோன்றுவது சாக்கிரசுழுத்தி, முன்னவ்விடத்திற்கண்டபுருஷனிவனென்பது சாக்கிரசொப்பனம், சந்தோஷத்தோடொர்த்துக் கட்டிக்கொள்வது சாக்கிரசாக்கிரம். (சி. சி. சித். சு: கூறு. உரை.) [இந்த ஐந்தவத்தையும் லலாடமாகிய சாக்கிரத்தாநத்தே நிகழ்வது.]

மத்தியாலவத்தையிற்சாக்கிரதுரியம்—ஒரு பொருளைத் தூரத்திற்கண்டு விசாரித்தறிவோமென்பது. (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

மத்தியாலவத்தையிற்சாக்கிராதீதம்—ஒரு பொருளைத் தூரத்திற்கண்டவிடத்து நாமசாதிகளினது மறிதி. (கூர்மபு. அரியய. கக. உரை.)

மத்தியை-1. இடை. 2. காமமும் நாணமும் சமமாகவுள்ளவள். 3. நடுவிரல். (1, 3-வழக்.)

மத்தீரம்—சிபிபுத்திரனுகிய மத்திரனுலே இமயமலைச்சாரலிலே நிருமிக்கப்பட்ட தேசம். (அபிதாநகோ.)

மத்திரர்—மத்திரதேசத்தவர்கள். (உ-ம்.) "வாஞ்சாமனத்தின்வயமத்திரர்மாகதேயர்" (பாரத. வெளிப்பா. உக.)

மத்திரன்—மத்திரதேசத்தரசன். (பாரத. சம்பவ. அடு.)

மத்திராகாணம்-பிறவிமயிர்களைதல்.(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மத்திரி—பாண்டவினிரண்டாம்மனைவி. (பாரத. சம்பவ. கoக.)

மத்திரிப்பு—செற்றம். (சிந்தா.)

மத்திரை—மத்திரி.

மத்து—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.) 2. தயிர். 3. தயிர்கடைகருவி. (உ-ம்.) "மத்தெறிதண்டயிர்போலக்கலங்கி" (திருவிளை. பழியஞ்சு. கக.) 4. தயிர்ச்சலம். (உ-ம்.) "அவந்தி மத்துமாற்றப்பளவைபடிப்பலமாம்" (தைல.தைலவ. நுகூ.)

மத்துவம்—மத்துவமதம். (வழக்.)

மத்துவன்—1. மத்துவமதத்தோன். (வழக்.) 2. வேதாந்தசூத்திரத்தற்கு ஒரு பாஷ்யமியற்றியவர்.

மத்துவாசவம்—பன்னீர். (வைத்தியபரி.)

மத்துவாசாரியர்-தவைதமதந் தாபித்தவர். (அபிதாநகோ.)

மத்தை—ஊமத்தை. (தைல. தைலவ. எஉ.)

மதகம்—சுக்கு. (தைல. தைலவ. அகூ.)

மதகரிக்கணை-யானைத்திப்பலி. (வைத்தியபரி.)

மதது–குளத்தின்கலதாரை. (உ-ம்.) "வாவி சோரிரப்பிமதகினில்-தாவிமீழ் கரைசாடி" (அரிச்ச. நாட்டு உரு.)

மதங்கயம்—மதகயம். (உ-ம்.) "மதிக்கு மதங்கயமனையவரக்கன்"(சேதுபு.பிரமகத். எ.)

மதங்கநாதர்—நவநாதசித்தரி லொருவர். (பொருட்-நிகண்டு.)

மதங்கம்–1.ஓராகமம். 2. கலம்பகவுறுப்புப் பதினெட்டிலொன்று அம்-சாரியை 3. மதங்க மலை.

மதங்கர்—பாணர். (சிலப். அரும்பத.) குழலருமாம்.

மதங்கமலை—இது சுக்கிரீவன் வாலிக்குப் பயந்தொளித்திருந்தமலை.(இராமா.கிஷ்கிந்தா. அரசிய. நிசா.)

மதங்கன்–ஒரு முநி. (உ-ம்.) "வள்ளலுமவனின்றேகிமதங்கனதிருக்கையான" (இராமா. கிஷ்கிந்தா. அரசிய. நிசா.) [இவர் தவத்தினாலே யுமையைப்புத்திரியாகப் பெற்றவர் அதனாற் பார்வதிக்கு மதங்கியெனப்பேர்வந்தது. (அபிதானகோ.) தும்புபிக்கும் பெயர் கூறுவர்]

மதங்காகமம்–ஒருவடமொழிநூல்.(வழக்.)

மதங்கி —1. உமை. மதங்கன்பார். 2. காளி. (உ-ம்.) "அந்தரி"பார். 3 பாடுவிச்சிப்பெண். (சூ. நிக. சுரு.) 4. பாண்மகள். (பிங்கல. அகரா.)

மதங்கை—அத்தி. (வைத்தியபரி.)

மதசத்தி—மதக்களி. (மணிமே.)

மதசாரணை—தண்ணீர்விட்டான். (வைத்தியபரி.)

மதண்டி—வல்லாரை. (வைத்தியபரி.)

மதத்தல்–1. கொழுத்தல். 2 செருக்குதல். (1, 2-வழக்.)

மதத்தன்—1. சமயவாதி. 2 மதமுடையவன். (1, 2-வழக்.)

மதநகாகளம்—குயில். (வைத்தியபரி. பாரதம் குருகுலச்சருக்கத்தில், மாநாகாகனமென்றார்.

மதநகாதரவம்—புறு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதநகாமப்பூ — மதநகாமேசுரப்பூ, ஒரு சரக்கு. (வைத்தியபரி.)

மதநசலாகை—1. ஒரு மருந்து. 2. பெட்டைக்குயில் 1, 2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதநநூல் — மதநசாத்திரம், லீலை நூல். (வழக்.)

மதநபாடகம்—குயில். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதநம்—1. சு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 2. கடைதல். (பிங்கல. உகரஉ.) 3. காமநோய். (சூ. நிக. அ: எசு.) 4. மருக்காரை. (மலையக.) 5. மன்மதன் பஞ்சபாணவத்தைக் குணங்களி லொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சக) மெழுகுகளிலே தேன்மெழுகுக்கும் பெயர்கூறுவர்.

மதநராசன்—ஒரு ராசன்; இவனைக்குறித் தொரு கதையுண்டு. (சந்திரஹாசச்சரிதையிற் காண்க.)

மதனலிங்கம்–அமுக்கிரா.(வைத்தியபரி.(

மதநன்–மன்மதன். (உ-ம்.) "மதநனுக்கிலை முருகனுமெனும்படிவளர்ந்தான்" "பாரத. குரு. க.)

மதநாங்குசம்–1. குய்யம். 2. நகம். (1, 2-வழக்குண்டும்பாலும்)

மதநாலயம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

மதநியை—மல்லிகைக்கொடி. (வைத்தியபரிபா.)

மதநீர்—மதசலம் (உ-ம்.) "மதநீர்பாயுமிலிந்தனர்" (கந்தபு. ததீசியுத். சஅ.)

மதநை—கள். (வைத்தியபரி.)

மதப்பு — 1. கொழுப்பு. 2. செருக்கு. 3. மயக்கு. (1, 2, 3-வழக்குண்டு.)

மதப்பூ — மாட்டிமொக்கு. (உ-ம்.) "சத புட்பிதப்பூ" (தைல. தைலவ. கசுரு.)

மதபன்னி–
மதபாணி– } வட்டத்திருப்பி. (மலையக.)

மதம் — 1. ஐசுவரிய கோலாகலத்தினாற் கொவித்துக் கிரத்தியாகிருத்தியங்களறியாமல் விகற்பித்துவருகிற சித்தவிருத்தி. (வாசுதே. நாஎ.) 2. கருத்து, குறிப்பு (சூ. நிக. அ: சுசு:) 3. களிப்பு. (பிங்கல. களஅக) 4 கன்மதம். (உ-ம்.) "பொற்புறவடியுமதஞ்சத்துகாரினை புடப்பொடி" (தைல. தைலவ. கஉரு) 5. கொழுப்பு. 6. சமயம், கொள்கை. (சைவப்பி. சுசு.) 7. செருக்கு; அஃது: உட்பகையாறினொன்று.) (சூ. நிக. கஉ: நிக) 8. தன்னிலேயில்லாத குணங்களையேற்றித் தன்மூலமற்சி கருதல். (சைவப்பி. சுஉ.) 9. தாது. (உ-ம்.)வந்துழிக்காண்க.) 10. தேன்.(உ-ம்.)"மதங்கமழ்கோதையல்குல்" (சிந்தா. இலக்கண. சஅஉ.) 11. பெற்றதைப் பெரிதாகமதிப்பது. (வி. சி. உ: அ0. மறை) 12. யானைமதம். (சூ. நிக. கச: த்காரவெ. உஅ.) 13. வலி. (சூ. நிக. அ: உசு.) 14. வெறி. (5,14. வழக்.) பரிபாடலிற் பெருமிதம் என்றார்.

மதம்பாய்கவடு — மதநீர் பாய்தலாலுண்டாந்தழும்பு. (சூ. நிக. சு: எ. சரடமென்பர்.)

மதமடு—வெண்வெண்காயம். (மலையக.)

மதமத்தகம்—கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

மதமத்தம்பூ—ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.)

மதமத்தன் — மதத்திஞல் மயங்கிக்கிடப் போன். (வழக்.)

மதமதக்கத்தாழி — மண்ணிஞற் செய்து அதிகமுதிர்ந்தோரை அடக்கம்பண்ணிவைக்கு மொருவகைப் பாத்திரம். (முதுமக்கட்டாழி யென்பர் மணிமேகலையில்.)

மதமதப்பு—மிகுமதப்பு. (வழக்.)

மதமதெனல்—1. ஈரமிக்கொலிக்குறிப்பு. 2. சுரணைகுன்றல். 3. மதமுறல். 4. விரைவுக் குறிப்பு. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

மதமழகம்—காரை. (வைத்தியபரி.)

மதயந்தி —மதயந்திகை.

மதயந்திகை — ஒருமல்லிகை. (வைத்திய பரி.)

மதர்—1. களிப்பு. (உ-ம்.) "வரிமதர்மழைக் கண்மெல்லியலெல்லாம்" (கந்தபு. இராணியன் புல. சு.) 2. செருக்கு. (வழக்.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. மயக்கம். (உ-ம்.) "கண்மதர் நீங்கி" (கூர்மபு. அட்டமூ. வி. அ.) 5. மிகுதி. (நிகண்டில் மதர்வுஎனக் கூறினர்.) உகரஞ் சாரியையென்க.

மதர்த்தல்—1. கதிர்த்தல். (உ-ம்) "மதரரி மழைக்கணம்பா" (சிந்தா. சீவகன்றுற. கடுஉ.) 2. களித்தல். 3. செருக்குதல். 4. செழித்தல். (உ-ம்.) "மதர்த்துநீண்ட-சேலுருங்கணுமைடங் கனுறை" (ஏகாதசி. உருக். கo.) (2, 3-வழக்.

மதர்ப்பு — 1. களிப்பு. (பிங்கல. களஅரு.) 2. செருக்கு. 3. செழிப்பு. 4. மிகுதி. 5. வலிமை. (2, 3, 4, 5-வழக்குண்டுபோலும்.)

மதர்வை—1. அழகு. 2. இடம். 3. உள்ளக் களிப்பு. 4. மிகுதி. 5. வலிமை (சூ. நிக. கக: தகரவெ. உஎ.)

மதர்வை – 1. களிப்பு. (பிங்கல. களஅரு.) 2. மயக்கம், (உ-ம்.) "மருப்பிளம்பிறைநுதன் மதர்வைவெங்கதிர்-பரப்புபுகிடந்தென" (சிந்தா. நாமக. உசுரு.)

மதனன்—1. சேவல். 2. மன்மதன். 1,2-(உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதனோகம்—மதத்தையுண்டாக்கு மொரு வகை ரோகம். சிவரட். எஉ.)

மதலிங்கம்—அமுக்கிரா. (மலையக.)

மதலை—1. கொடுங்கை.(உ-ம்.) "மதலைமாட மும்மாயிலுஞ்சேர்த்துமின்" (மணி மே. கச: இரு.) 2. கொன்றைமரம். (உ-ம்.) "மதலைப் பசும்பொன்மலர்வேணிநம்பர்" (மதுரைப் பதிற்று. கூஎ.) 3. சரக்கொன்றை. (உ-ம்.) "கிஞ்சுகி" பார். 4. தூண். 5. பற்றுக்கோடு. (உ-ம்.) "வானமூன்றியமதலைபோல" (பெரும்பாண. சுசசு.) 6, பிள்ளை. 7. மரக்கலம் (உ-ம்)"மதலை தவழுதியிடை" (திருப்பு. உக.) (4, 6-சூ. நிக ககஃ தகரவெ. க.)

மதலைத்தூக்கு-இசைத்தமிழ்நூலிற்கூறப் பட்ட வெழுவகைத்தூக்கிஞென்று.(மணிமே.)

மதவலி—1. அரசன். (சிந்தா.) 2. முருகன். (உ-ம்.) "சூர்மருங்கருத்தமொய்ம்பின்மதவலி" (திருமுரு. உஎநி.) 3. மிக்கவலி. (புறநா.)

மதவைவையம்-காஞ்சொறி.(வைத்தியபரி)

மதன்—1. அழகு. சிறுபாணு.உடுகூ.) 2. அறியாமை. (உ-ம்.) "உறுகர்த்தாங்கியமதனுடை நோன்முள்" (திருமுரு. ச.) 3. கலக்கம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க. 4. காமன், மன்மதன். (உ-ம்.) 'விற்காட்டுங்கரத்துமதனம்பாகி' (திருவாதவு. திருப்பெரு. உo) திருமாலின் மானசபுத்திரன் என்பர். அபிதானசோசத்தில். 5. செருக்கு. (உ - ம்.) "மன்னெயில்கதுவுமதனுடைநோன் முள்" (பட்டினப்பாலை உஎக) 6. மதமுடையான். (பாரதவெண்பா.) 7. மதவெழிச்சி. (உ-ம்.) 'மண்டமர்பரிக்குமதனுடைநோன்முள்' (புறநா. எடி.) 8. மாட்சிமை. (பிங்கல. ககூஉக.) 9. மிகுதி. (உ - ம்.) "மதனுடைநோன்முள்" (புறநா உகரு.) 10. வலி. (உ-ம்.) "மதனுடை முழவுத்தோளோச்சி" (புறநா. நிo) 11. வளமை. (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மதனவென்றான்—அருகன். (சூ.நிக.க:உ.)

மதாகம்—இலுப்பை. (வைத்தியபரி.)

மதாசலம்—யானை. (உ-ம்)"மதாசலமகுட மான்றேர்வாம்பரிவயவர்வெள்ளப்பதாதியும்" (பாரத. பதினெரா. ஙக.)

மதாணி—1. பதக்கம். (சூ. நிக. எ: உரு.) 2. பேரணிகலம். (உ-ம்.) "திண்கதிர்மதாணி" (மதுரைக்கா. சசுக)

மதானுசாரம் – சமயத்தைக்கைக்கொள்ளுதல். (வழக்.)

மதானுசாரியர்— சமயநிலையநுசரிப்போர். (வழக்.)

மதானுஞ்ஞை — தனக்குப்பிரதிகூலமாய்ப் பானுக்குச்சம்மதமான அர்த்தத்தைத் தானேயங்கீகரித்தது; இது: தோல்வித்தானம் இருபத் திரண்டுவகையிற் பதினெட்டாவது. (தர்க்க பரி. நிரு) [மத-அறியப்பட்ட, அநுஞ்ஞை-சம்மதி]

மதாரம்—1. கஸ்தூரி. 2. பன்றி. 3. யானை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மதாரன்—தூர்த்தன். (உ - ம்) வந்துழிக் காண்க.

மதாலம்—கொன்றை. (மலையக.)

மதாவளம்—யானை. (சூ நிக. ரு: நி.)

மதாளித்தல்-, மதாளிப்பு—] செழித்து வளர்தல் (வழக்.)

மதி—1. அசோகு. 2. அதிமதுரம். (வைத்தியபரி.) 3. அறிவு. (பெரியபு. திருநாவுக்கரசு. கo அ.) 4. கற்கடகவிராசி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க. 5. குபேரன். (உ-ம்.) "தென்றிசை மதியின்வாளி" (பாரத. நிறைமீ. கoo.) 6. சந்திரன். (உ-ம்.) "மதியிலாவிசும்பும்" (பாரத. பதினெ. நு.) 7. தக்கன் புத்திரிகளிலொருத்தி. (வி-ணி. உநிசு.) 8. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 9. நியமத்தொன்று; அது. வேதவேதாந்தத்தை யாதரவுடனேகேட்பதும், அதிற்சொல்லுகிற பொருளை அநுபவத்திலே காண்பதும். (த. நி. போ.) 10. பிறை. (உ-ம்.) "மாகமீன்றமாமதி யன்னவளர்கின்முன்" (சிந்தா. நாமக. கூகூ.) 11. புத்திதத்துவம். (உ-ம்.) "மகத்துவம்" பார். 12. மாதம். (உ-ம்.) "மாசி" பார். 13. மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: சுக.) 14. முன்னிலையசைச் சொல். (உ-ம்.) "சென்மதி" (பிங்கல. கூகஉ.) 15. வரிசை. (பரிபாடல்.) வைத்திய அநுபந்தத்தில் செம்பு, வெள்ளிக்குங்கூறுவர்.

மதிக்கணம்—கண மெட்டிலொன்று; அது. நிரைநேர்நேரைத்துவருகிறது. (சூ.நிக.கஉ:கசு.)

மதிக்கலை—மதியின்பங்குபதினாறு. (உ-ம்.) "அல்லிமூலகநீர்வள்ளியாமதிக்கலையொவ்வெரன்றிற்கு" (தைல. தைலவ. கூச.)

மதிகாந்தி—பளிங்கு. (வைத்தியபரி.)

மதிகூர்மை—இந்துப்ப. (வைத்தியபரி.)

மதிசகன்—மந்மதன். (பிங்கல. கசடு.)

மதித்தல்—1. அறிவு. (வேதா. சூ. எ.) 2. உபசரித்தல். (உ-ம்.) "வந்தகான்மறையோன் றன்னைமதிக்கலுங்" (கூர்மபு. அந்தகா. கo.) 3. கடைதல். (உ-ம்.) "மகளிர்கற்பாம்பரவை கண்மதிக்குமெண்ணின்-மந்தரம்போன்முனெங்கோன்" (கந்தபு. தக்கியபு. அஉ.) 4. கருதல். (உ-ம்.) "என்னைமதித்தே" (திருவிளை. ப்ழியஞ். கசு.) 5. துணிவு. (உ-ம்.) "வல்லோர்போலொருபனுவன்மதித்தோம்" (கோயிற். பாயிர. உஎ.) 6. வரையறுத்தல். (சூ. நிக. அ: நுடு.)

மதிதம்—மோர். (வைத்தியபரி.)

மதிதயன்-சந்திரதயன், சந்திரமதிதந்தை. (அரிச்சந்-பு. விவாககா. சு.)

மதிதனு—பொன்மணல். (வைத்தியபரி.)

மதிதாக்கிநி — கடைந்தெடுத்த நெருப்பு. (வி-ணி.)

மதிநாள்—மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: சுகூ.)

மதிநி—மைத்துனி. (வழக்.)

மதிநுட்பம்-இயற்கையாகிய நுண்ணறிவு. (உ-ம்.) "மதிநுட்பநூலோடுடையார்க்கு" (வள். கூசுசு.)

மதிப்பகை—இராகு; இது: கருநிறமுள்ளது. (சூ. நிக. க: சுசு.)

மதிப்பாகக்கல்-கத்திதீட்டுங்கல். (சிந்தா.)

மதிப்பு—மதித்தல். (வழக்.)

மதிபதிச்சம்—வாலுளுவை. (மூலையக)

மதிமகன்—புதன். (சூ. நிக. க: சுக.)

மதிமண்டலம் — 1. சந்திரமண்டலம். 2. புருவமத்தியம். (உ-ம்.) "அலர்மதிமண்டலத்தின்" (சி. சி. அ: உக.) (ஞானப்.)

மதிமணல்-வெள்ளிமணல். (வைத்தியபரி.)

மதிமயக்கி —1. கொன்றை. 2. திகைப்பூண்டு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மதிமான்கள்—புத்திமான்கள். (சி. சி. அ: உஎ. ஞானப்.)

மதிமேகக்கல் — மந்தாரச்சிலை. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதியட்டமம்-சந்திரலக்கிநத்துக்கு எட்டாமிராசி. (உ-ம்.) "ஆன்றமதியட்டமம்" (விதாந. குணகுண. அரு.)

மதியம்—1. கணிசம். 2. சந்திரன். (உ-ம்.) "வளருமதியநட்பெய்திநற்காலின் மகிழ்ந்து நிற்ப" (விதாந. குணகுண. கூ.) 3. மத்தியாநம். 4. மாதம். (உ-ம்.) "மாதவமொழுக்கந்தாங்கி வருமுறைமதியமூன்றிற்-பாதகங்கழிந்து" (திருவிளை. மாபாத. கூஅ.) (1, 3-வழக்.)

மதியாணிக்கட்டை— நகத்தினடியாணி. (வழக.)

மதியுணி—இராகு.

மதிரவி—வாலேரசம். (வைத்தியபரி.)

மதில்-1. இஞ்சி. (உ-ம்.) "மதின்முகங்கை சரிசாலவெண்ணுவிவ்வைந்தும்வகைக் கிரதம் படிபடிபெய்" (தைல. தைலவ. ந.) 2. மதிள். (சூ. நிக. நு: சசு.)

மதில்காத்தல் — பகைவர்மேலிடாமல்மதிலைக்காவல்செய்தல்; இது, புறப்பொருட்டுறைகளிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.)

மதில்வலைத்தல்-மாற்றூர்மதிலைச்சூழ்தல்; இது, புறப்பொருட்டுறைகளிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.)

மதிவல்லி — கொத்தான்கொடி. (உ-ம்.) "மதுபன்னிகன்னிசிவை.....மதிவல்லி" (தைல. தைலவ. கூசு.)

மதிவல்லோர்—மந்திரிமார். (வழக்.)

மதிவாணன்-ஒருநாடகத்தமிழ்நூல் செய்த பாண்டியராசன். (அபிதாநகோ.)

மதிவாம்பல்—சீந்தில். (மூலையக.)

மதிள்—மதில். (வழக.)

மதிற்கள்ளி—வேலிக்கள்ளி. (தைல. தைலவ. எரு. உரையும்.)

மது—1. அசோகு. 2. அதிமதுரம். 3. அமுதம். 4. இலுப்பைப்பூத்திராவகம். 5. ஓரக்கன். (உ-ம்.) "மதுவைவென்றனனியரனென" (சிவ ரக. தாருக. உக.. 6. கள். (உ-ம்.) "இன்மீனை மதுவுண்மள்ளர்" (அரிச்ச. காசி. அ.) 7. தேன். 8. நீர். 9. பால். 10. பூந்தேன். (உ-ம்.) "மதுமலர்கரமிசைகொண்டு" (திருவாதவூ. திருப்பெரு. உ.) 11. மகரந்தம். 12. மஸ்துள்ளது. 13. வசந்தகாலம். (சூ. நிக. கக: தகரவெ. கூ.) (1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 11, 12-வைத்தியபரி.)

மதுக்கிரமம்—தேன்கூடு. (வைத்தியபரி.)

மதுக்கிருது—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

மதுக்குடிகை— } எலுமிச்சை. (வைத்திய
மதுக்குடி— } பரிபா.)

மதுக்கெண்டை—ஒரு மீன். (வழக்.)

மதுக்கோடம்—1. குயில். 2. தேன்கூடு. (வைத்தியபரி.)

மதுகண்டம்—குயில். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.)

மதுகந்தம்—1. இலுப்பைமரம். 2. மகிழமரம். (வைத்தியபரி.)

மதுகம்—1. அதிமதுரம் 2. அழகு. 3. இலுப்பை. 4. இனிமை. 5. எட்டிமரம். 6. தரா 7. துத்தராகம். 8. வண்டு. (5, 7-வைத்தியபரி.) (1, 2, 3, 4, 6, 8-பிங்கல உகஉரு.)

மதுகமாவிரம்-அதிமதுரம் (வைத்தியபரி)

மதுகரம்-1. ஆண்வண்டு. (சூ.நிக.கஃசுரு.) 2. எட்டி. 3. கள். 4. தேனீ. 5. வண்டு. (உ-ம்.) "மதுகரங்காள்" (வாண. அ.) 6. வச்சநாபி. (தைல. தைலவ. கூக) (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மதுகவடி—வெட்டிவேர். (தைல. தைலவ. எகூ.)

மதுகாயநம்—குயில். மது-வசந்தகாலம். காயநம-பாடுவது.

மதுகாரி—தேனீ (வைத்தியபரி.)

மதுகாரை — ஒரு பூடு. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மதுகேசடம்—மதுகாரி.

மதுகை—1. அறிவு (சிந்தா.) 2. வலி. (உ-ம் "வரிகழல்வரிசிலைமதுகைமைந்தரை" (இராமா. சடாயுகாண். கக.) 3. வெற்றி (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மதுகைடவன்—மது, கைடவன் இரண்டு அசுரர். மாலாற் கொல்லப்பட்டவர்.

மதுச்சிட்டம்—மெழுகு. (வி-ணி.)

மதுச்சிரம்—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

மதுஸ்மிகி—1. பறங்கிப்பட்டை. (தைல. தைலவ. கஉரு.)

மதுசகன்— } காமன். வசந்தகாலத்தைச்
மதுசகாயன்- } சகாயமாயுள்ளவன்.

மதுசஞ்சம்—மூந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)

மதுசரவா—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)

மதுசாரதி—மன்மதன். (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மதுசூதநன்- } விட்டுணு. (உ-ம்.) 'மன்னுகி
மதுசூதன்— } ன்றமதுசூதன்' (நாலாயி. கருப்பூர. கு.) மதுவையழித்தவன் என்றபடி.]

மதுத்துருமம்-இலுப்பைமரம். (வைத்தியபரிபா.)

மதுதிருணம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

மதுதூதம்—மாமரம். (மலையக.)

மதுதூலி-கருப்பஞ்சாற்றுப்பாணி. (வைத்தியபரி.)

மதுநாலிகேரம்-ஒருவகைத்தெங்கு. (வழக்குண்டுபோலும்.

மதுநேதிரு—மதுநோலகம்.

மதுநோலகம்—தேனீ. (வைத்தியபரி.)

மதுபதி—காளி. (சூ. நிக. க: ஈக.)

மதுபம்-1. கள். (வைத்தியபரி. 2. வண்டு. (சூ. நிக. ஈ: சுச.)

மதுபரணிகை—1. அவுரி. 2. சீந்தில். (1, 2-வைத்தியபரி.

மதுபருக்கம்-பால், பழம், சர்க்கரை, நெய் கலந்தமைத்தவணவு. (உ-ம்.) "கொங்கலர்மாலை சூட்டிக்குளிரமதுபருக்கமூட்டி" (திரு வி. உக்கிர. வேல்வளை. சள. உரையும்.) [இதனை மதுபர்க்கம் எனக்கூறிப் பால், பழம், தேன் முதலியவைசேர்ந்த தொகுதி என்பர். (சிந்தா.)

மதுபருணிகை—அவுரி. (மலையக.)

மதுபலம்—ஒருவகைத்தெங்கு. (வைத்தியபரிபா.)

மதுபள்ளி—சீந்திற்கொடி. (உ-ம்.) "மதுவல்லி" பார்.

மதுபாயி-வண்டு. (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.

மதுபீசம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மதுமஞ்சம்—மூந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)

மதுமத்தை—ஒருமத்தை. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மதுமல்லிகை-இரட்டைமல்லிகை. (மலையக.) அடுக்குமல்லிகையென்பர். (வைத்தியபரியாடையில்.)

மதுமாங்கனி—தேமாங்கனி. (உ-ம்.) "மது மாங்கனிமா துலங்கதலியரா-வாரங்கொளுஞ்சி" (தைல. தைலவ. கசுடு.)

மதுழலம்—ஒரு கிழங்கு. (உ-ம்.) வந்துழித் காண்க.

மதுர்ச்சி-பொன்னிமிளை. (வைத்தியபரி.)

மதுரகவி-1. திருமாலின்மெருண்டரி லொருவர். (அபிதாநகோ.) 2 நாற்கவியிலொன்று; அது பொருட்செல்வம், சொற்செல்வம், தொடை, தொடைவிகற்பஞ்செறிய உரூபக முதலிய வலங்காரத்தோடு இன்னிசையையுடையதாய் அமுதமூறப்பாடுங்கவி. (சூ. நிக. கஉ: உசு.)

மதுரசப்பீலு-பெருங்குரும்பை.(மலையக.

மதுரசம்—1. இனிமை (ஔஷ.) 2 கொடிமுந்திரிகை. (மலையக.) 3. பேரீந்து. (வைத்தியபரி.)

மதுரசம்பிரம்-இன்னெலுமிச்சை.(வைத்தியபரி.)

மதுரசை—பெருங்குரும்பை. (உ-ம்.) "அரேணுகம்" பார்.

மதுரபர்கம்—கழுகு. (மலையக.)

மதுரபாடனம்—பலஞாந மறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்-நிகண்டி.)

மதுரம்-1. அதிமதுரம். (உ-ம்.)'அசீதளம்' பார். (தைல தைலவ. சு, கூ.) 2. இனிபபு. (வழக்.)3. கொடிமுந்திரிகை. 4. சமனிசை. (பிங்கல. கசஉ0.) 5. செஞ்சந்தனம். 6. நால்வகைக்கவியிலொன்று,மதுரகவி.(3,5-மலையக)

மதுரவசநியம்மை-கோட்டாரிலேகோயில் கொண்டிருக்குந்தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மதுரவல்லி- } சக்கரைவள்ளி. (வைத்
மதுரவள்ளி- } தியபரிபா.

மதுராந்தகம்—தொண்டை நாட்டிலுள்ள வொரு திருமால்திருப்பதி. (அபிதாநகோ.)

மதுராபுரி —மதுரைப்பட்டினம். (பெருவழக்.)

மதுராலம்பை—நாகணவாய்ப்புள். (உ-ம்.) மந்துழிச்சாண்க.

மதுரித்தல்- } நித்தித்தல். (வழக்.)
மதுரிப்பு— }

மதுரிபு—விட்டெனு. மதுவென்பவனுக்குப் பகையாயுள்ளவன். ரிபு-பகை.

மதுரேசன்—1. திருட்டிணன். 2. சோமசுந்தரக்கடவுள். (உ-ம்.) "மதுரேசன்மின்னு பொலங்கழற்பங்கயபதம்" (திருவிளை.விடையி-சு.) 3. பாண்டியன். மதுரைக்குநாயகன் என்பது கருத்து.

மதுரை—1. ஒரு நகரம். (உ-ம்.) "தென் மதுரைமூதாருமல்லவோசிவலோகம்" (திருவா த. மண்சு. சுஎ.) 2. கள். (சூ. நிக. சு: ந0.) 3. யமுனைக்கரையிலுள்ளவொருநகரம்.கிருஷ்ணனுக்குரியது. (அபிதாநகோ.)

மதுரைக்கணக்காயனர்— நக்கீரருக்குத் தந்தை. (நூறையனூரகப.)

மதுரைக்கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனர்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரைக்காஞ்சி-ஒருதமிழ்நூல். (பத்துப்பா.)

மதுரைக்கூலவாணிகன்சீத்தலைச்சாத்தனர்—ஒரு புலவர்.

மதுரைத்தமிழ்க்கூத்தனர்—ஒரு புலவர் (புறநா.)

மதுரைத்தமிழ்நாகனர்—ஒரு சங்கப்புலவர். (திருவள்ளுவமாலை.)

மதுரைநக்கீரனர்-ஒருசங்கப்புலவர்.(திருவள்-மாலை.)

மதுரைநாடு—குமரியாற்றுக்கும் பஃறுளியாற்றுக்குமிடையிலுள்ளநாடு.(சிலப்.வேனிற்-க. உரை.)

மதுரைப்படைமங்கமன்னியார் —ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரைப்பாலாசிரியனர் —ஒரு சங்கப் புலவர். (திருவள்-மாலை.)

மதுரைப்பூதனிளநாகனர்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரைப்பெருமருதனர்—ஒரு சங்கப்புலவர். (திருவள்-மாலை.)

மதுரைப்பேராலவாயர்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மதுரைமருதனிளநாயகனர்-ஒரு புலவர். இறையனூரகப்பொருளுக் குரைசெய்த நாற்பதின்மரு ளொருவர். (புறநா.)

மதுரைமாதேவி—மீநாட்சிதேவி.(வழக்.)

மதுரையறுவைவாணிகனர்-ஒரு சங்கப் புலவர். (திருவள்-மாலை.)

மதுரையாசிரியன்மாறனர்—இடைச்சங்கப்புலவர்களு ளொருவர். (சிலப். உரைப்பா. கூ.)

மதுரையிளங்கண்ணிக்கௌசிகனர்—புறநானூறுபாடிய புலவருளொருவர்.

மதுரையோலைக்கடைக்கண்ணம்புதுத்தாயத்தனர்—ஒரு புலவர். (புறநா.) மதுரை முன்வரப்பெற்ற பெயருடைய புலவர் இன்னும் பலருளர் விரிப்பிற்பெருகும். (அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.)

மதுரைவீரன்—இவன் காசியரசன்மகன். இவன் சரிதம் அபிதாநகோசத்திற்காண்க.

மதுலேகம்—
மதுலேகி—
மதுலோலுபம்—
வண்டு. (உ-ம்.) வந்து ழிக்காண்க.

மதுவநம்—1. கிட்கிந்தைக்குச்சமீபமான சுக்கிரீவனவனம். 2. குயில். (வைதத்தியபரி.) 3. யமுனைக்கரையிலுள்ளவொருவனம். (1, 3-அபிதாநகோ.)

மதுவம்—கள். (வைத்தியபரி.)

மதுவர்க்கம்—மதுபருக்கம். (உ-ம்.) "மதுர மாமதுவாக்கவகையினும்" (சிவரக.வரலா.கூ.)

மதூகம்—1. அதிமதுரம். (உ-ம்.) "கத்தூரி முகுளமுநளரிசிகிச்சிலிமதூகம்" (தைல. தைலவ. கஅ.) 2. இலுபபை. 3. எட்டிமரம். 4. வண்டு. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மதூச்சிட்டம்—மெழுகு. (உ-ம்.) "மதூச்சிட்டமுறனவடி" (தைல. தைலவ. ககஉ.)

மதூசம்—காஞ்சிரை. (மலையக.)

மதூத்தம்—சிறுநாகப்பூ. (உ-ம்.) "மஞ்சிட்டி சணபகபபூ மதூத்தங்காஸ்மிரங் கற்சூரம்" (தைல. தைலவ. கூச.)

மதூலி—1. அதிமதுரம். 2. மாமரம். (1, 2-மலையக.)

மதோன்மத்தர்—மிகுகளிப்புடையோர். (வழக.)

மந்தக்குணம்—1. சமியாமையினால் வருமோர் நோய். 2. தாமதகுணம். (1, 2-வழக்.)

மந்தக்கோதி—ஒரு நோய். (வழக்.)

மந்தகதி—தாமதநடை. (வழக்.)

மந்தகர்—வித்தியாதத்துவத் திருக்குமாசாரிய தசகரிலொருவர். (வி-ணி. உஎச.)

மந்தகாசம்—1. சயரோகம். 2. புன்னகை. (1, 2-வழக்.)

மந்தகேந்திரம்—கிரகநடையி லொன்று. (சோதிட.)

மந்தசம்—வெண்ணெய். (வைத்தியபரி.)

மந்தசாநம்—அக்கினி. (உ-ம்.) வந்துழிக் காண்க.

மந்தணம்—இரகசிய ஆலோசனை. (உ-ம்.) 'என்றுமிவர்மந்தணத்தினெய்தப் பெறுதாரே' (பாரத. கிருட்டி. டுஉ.)

மந்ததரம்—1. அதிகமெது. (சி-லி. கிரியா. கூ. உரை.) 2. சோம்பு. 3. நான்குவகைச்சத்திநிபாதத்தொன்று. (சிவஞாந ககஆம்சூ. 2-ம் அதிகரணம். மன்னுமிருளே. உரை.) 4. பழம். 5. வெண்ணெய் (2, 4, 5-வைத்தியபரி.)

மந்ததாமிச்சிரம்—தமோமய சிருட்டியை வகையிலொன்று. "சீர்மன்னுதாமிச்சிரமந்ததாமிச்சிரமெனவகுப்பார்" (கூர்மபு-பலவகை.உ.)

மந்தநம்—1. அழித்தல். 2. ஆலோசனை. 3. கடைதல். 4. புகழ். 5. யானைமுகபடாம். (உ-ம்) வந்துழிக்காண்க.

மந்தப்படுதல்—1. அசீரணித்தல். 2. அவிவேகப்படுதல். 3. கூர்மையற்றுப்போதல். (1, 2, 3-வழக்.)

மந்தபாலமுனிவர்—ஒரு முனிவர்; இவர்: கண்டவவனவாசி. பாரதத்திலறிக. (அபிதாநசி.)

மந்தம்—1. அசீரணம். 2. அற்பம். 3. ஈனம் (உ-ம்.) 'குரல்" பார். 4. ஒரு நோய். 5. கண்ணோயிலொன்று. 6. கூர்மையின்மை. 7. சோம்பல். (உ-ம்.) "மந்தமறவுழுது வீளைத்திடல் சாலிவயலினுமே" (அருண கிரிபு. வலம்புரி. கoக.) 8. தாமதம். 9. நல்வகைச்சத்திநிபாதத் தொன்று. (சிவஞாந. கக. ஆம்சூ. உ-ம். அதிகரணம்.மன்னுமிருளே, உரை. 10. மந்தவிசை; சமனிசையென்க. (சூ. நிக. கo: சo.) 11. மந்திரோச்சாரணவகைமூன்றனுளொன்று; அது: தன் காதுமாத்திரை கேட்கும்படி நாநுனி இதழைத்தீண்ட மந்தமாக வுச்சரித்தல். (உ-ம்.) "மந்தந்தனது செவிகேட்கச் சொலுமாற்றம்" (சைவச. பொது. கடுஉ.) 12. மெது. (சி-லி. கிரி. கூ. உரை.) (1, 2, 4, 5, 6, 8-வழக்.)

மந்தமா—யானை. (சூ. நிச. கo: டு.)

மந்தமாருதம்—சிறுதென்றல். உ-ம்.) "மந்தமாருதந்தவழுமவழியேயோடிவந்து" (சிவரக. அபுத்திபு. கஉ.)

மந்தரம்—1. ஒரு மலை. (இராமா. அகலிகைப். உக.) 2. சோமபு. 3. பழம். 4. மந்தவிசை. (சூ.நி.க.கo:சo.) 5. மறைவிடம். (உ-ம்.) "மான்மதங்கமழ்கொடிமந்தரந்தொறும்" (பாரத. வேத்திரகீ. உக.) 6. வெண்ணெய். (2, 3, 6-வைத்தியபரி.)

மந்தரன்—சோம்பன். (வழக்.)

மந்தராக்கந்தி—பிடாலவணம். (வைத்தியபரி.)

மந்தராசு—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

மந்தரை—கைகேசியின்மூழி. (இராமா. மந்தரைசூழ்.)

மந்தவாகினி—ஒரு நதி. (அபிதாநகோ.)

மந்தவாரம்—சனிக்கிழமை. (வழக்.)

மந்தவிசை—மந்தவோசை. (பிங்கல.கசா. ககூ.)

மந்தவிரோதி—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

மந்தவோசை—மந்தவிசை. (வழக்.)

மந்தன்—1. கூர்மையில்லாதவன். (உ-ம்.) "கூரியன் மந்தனரியநூல் கொள்ளுமுறை"

(இன்னிசை. ககூ: க.) 2. சனி. (உ-ம்.) "செய்யோன்" பார்.

மந்தா—பூதாதியகங்காரம். (உ-ம்.) "புற்கலஞமாச்சீவன்மந்தாவெனப்புகல்வார்" (கூர்ம பு. பிரகிரு. அ.)

மந்தாகினி—கங்கை. (உ-ம்.) "வாசச்-சந்தநம் மந்தாகினிமஞ்சனம்" (திருவிளை. இந்திரன் பழி. அசு.)

மந்தாசம்—மந்தாசியம். (வழக்.)

மந்தாசியம்—புன்சிரிப்பு. (வழக்.)

மந்தாரக்கல—ஈரற்கல். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க.)

மந்தாரக்கொன்றை — ஒருகொன்றை. (உ-ப.) வந்துழிக்காண்க.

மந்தாரகம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்திய பரிபா.)

மந்தாரகாசம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

மந்தாரகாந்தி—பிடாலவணம். (வைத்திய பரி.)

மந்தாரகெங்கையோன்—துரிசு. (வைத்தியபரி.)

மந்தாரச்சிலை-ஒரு மருந்துக்கல், மந்தாரக்கல். (வைத்தியபரி.)

மந்தாரசுவாசரோகம்—தமக சுவாசரோகம். (சீவரட். நிஎ.)

மந்தாரப்புண்—ஆறுப்புண். (உ-ம்.) "எந்த மந்தாரபுண்ணுமில்" (தைல. தைலவ. கoஉ.)

மந்தாரம்—1. ஐந்தருவிலொன்று. (உ-ம்.) "அம்பிகையும்பார்கண்மாதர்முடியொடுமந்தாரத்தினல்லங்கல்சேர்ந்த" (சிவரக. கங்கை. கூ.) 2. செம்பரத்தை. (உ-ம்.) "திண்ணுயுருவிசீவந்திபரி-புண்ணுற்றஞ்-சிந்தமந்தாரம்" (தைல. தைலவ. கoஉ.) 4. மந்தாரமரம். (உ-ம்.) "வண்ணிகொன்றைவழைசண்பகமாரமலர்ப்பலாசொடுசெருந்திமந்தாரம" (பெரியபு. தடுத்தா. கூசு.) 5. மப்பு. (வழக்.) 6. முண்மூருக்கு. (மலையக.)

மந்தாரமஞ்சி—சூதபாடாணம். (வைத்தியபரிபா.)

மந்தாரமேநு-தொட்டிப்பாடாணம். (வைத்தியபரி.)

மந்தாரிப்பு—பூங்காரம். (வைத்தியபரி.)

மந்தாரை—ஒரு பூச்செடி; அது: காட்டு மந்தாரை, அந்திமந்தாரை, கொக்குமந்தாரை, சிவப்புமந்தாரை, வெள்ளைமந்தாரை யெனப் பலதிறப்படும். (வழக்.)

மந்தி — 1. ஆடுதின்னுப்பாலை. 2. கருங்குரங்கு. (வழக்.) 3. குரங்கு. (பிங்கல. உருoசு.) 4. பெண்குரங்கு. (உ-ம்.) "பலவின்சுளைபைந்தேனுண்டுகடுவன்-மந்தியின்வாய்க்கொடுத்தோம்புஞ்சிலம்ப" (திருக்கோ.கூசு.) 5. வண்டு. (1, 5-வைத்தியபரி.)

மந்திட்டி—மஞ்சிட்டி. (வழக்.)

மந்தித்தல்—அசீரணப்படல். (வழக்.)

மந்திநி—1. ஆடுதின்னுப்பாலை. (வைத்தியபரி.) 2. தயிர்கடைதாழி. (சூ. நிக. எ: சுடு.)

மந்திப்பு—மந்தம். (வழக்.)

மந்திரக்காரன்—மந்திரவாதி. (வழக்.)

மந்திரகலை—கிரியைகட்குரித்தாகிய மந்திரத்தைக்கூறுவது; இது: தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலையென ஆகமப்பகுப்பின் மூன்றனுளொன்றென்க. (சித்தாந்தப்பிரகாசி.)

மந்திரகாஷாயம்—மந்திரகாவி.

மந்திரகாவி—மந்திரத்துடன் கொடுக்கும் ஒரு ஆவிப்புடவை; இது: சைவாதீனங்களிலாசிரியராற் கொடுக்கப்பெறுவது.

மந்திரகூர்மை—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மந்திரங்கள்—கடவுளைநோக்கியழைத்தல், புகழுதல், வேண்டல, ஏவுதல், ஆராய்தல், வினவல், விடுதல், புலம்பல் மூதலிய செயல்களைத் தனித்தனியே யுடையனவாய் ஞானக்கிரியைகளையுடையனவாய்ப் பத்தி, சுத்தி, சித்திகளை பயப்பனவாயுள்ள வாசகங்கள். (சைவப்பி. கூக.) [மந்திரம்-நினைக்கப்படுவது, நினைப்பது, உபதேசிக்கப்படுவது, உச்சரிக்கப்படுவது, உபசரிப்பது.]

மந்திரசஞ்சீவி — இந்திரகோபம். (வைத்தியபரி.)

மந்திரசத்தி—1. ஐம்பத்தோருமந்திரசத்திகளி லொருத்தி. (வி-ணி. உஎஎ.) 2. மந்திரவலி. (வழக்.)

மந்திராசாத்திரம் — மந்திரவித்தை; இது, கலைஞானமறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.)

மந்திராசிதுவன் — தீ. அவியை மந்திரத்துடன் கொடுக்கப்பெறு நாவுடையவனென்க.

மந்திராசித்தி — மந்திரத்தான்வரும் பேறு. (வழக.)

மந்திராசுத்தி—பஞ்சசுத்தியிலொன்று; அது: தன்னுருசுத்திற் சிவாசனமும் மார்பிற் சிவமூர்த்தியும் நியசித்துச் சந்தநதிலகமிட்டு மூலத்தாற் சிரசிலேபுட்பமிட்டுஆன்மபூஜைசெய்து குறில், நெடில், அளபெடையெனனும் மாத்திரைகளின் முறைப்படி பிரணவமாதியாகவும், நமோந்தமாகவும் மந்திரங்களை உச்சரித்தல். (திருவாத. திருப்பெரு. எo. உரை.)

மந்திராசெபம்—மந்திரவுச்சாரணம்; அது: மூவகைமானசம், மந்தம், வாசகமெனமூவகைப்

படும் சைவச. பொது. கடுஉ. உரை.) மந்திரத்தை உபாஞ்சு என்பர்.

மந்திரத்தம்பநம்- மந்திரத்தாற் றம்பித்தல். (வழக்.)

மந்திரத்தம்பம்—] மந்திரதன்—உபாத்தியாயன். (வழக்குண்டு போலும்.)

மந்திரதாபநம்— மந்திரவித்தியுடன் கூடிய தாபிப்பு. (வழக்.)

மந்திரநாசம்— சங்கிதாமந்திரம்பதிஞென்றையுஞ்செபித்து முழுகுவது.

மந்திரநியாசம்—வாச்சியமந்திரங்களாகிய சிவசத்திபேதங்களே உள்ளத்திலே சிந்தித்து அவைகளேயறிவிக்கும் வாசகமந்திரங்களே உச்சரித்துச் சிவலிங்கமுதலிய திருமேனியிலே நியசித்துச் சிவபெருமானுக்கு உபசாரவடிவத்தை அம் மந்திரங்களிஞலே சிரமுதலாக அமைத்தல். (சி. சி. க: சுஅ. சிவஞா.) [நியசித்தல்-வைத்தல், பதித்தல்.]

மந்திரபசு—பூனை. (வைத்தியபரி.)

மந்திரபுரீசர்- திருவுசாத்தானத்துக்கோயிலிலிருக்குங கடவுளின்பெயர். (அபிதாநகோ.)

மந்திரம்—1. ஆலோசனை. (உ-ம்.) "மந்திரத்தலேவன்சொல்வான்"(அரிசச. சூழ். சுடு.) 2. இராசமனை. (பிங்கல. சுடுஉ.) 3. உபநிடதமுப்பத்திரண்டிஞென்று. (பொருட்-நிகண்டு.) 4. எண்ணம், விசாரம். 5. கள்ளு. 6. குதிரைபந்தி. 7. கோயில். 8. நினைக்கப்படுவது, உச்சரிக்கப்படுவது. (மந்திரங்கள் பார்.) 9. மந்திராத்துவா, ஆறத்துவாவிஞென்று. 10. வித்தியாதாரலோகம். (சிந்தா.) 11. ஸ்டே. 12. வேதம். (4, 5, 6, 7, 10-பிங்கல. சுகூஅ.)

மந்திரமகேசுரர்-மந்திரேசுரர், அபரமூர்த்தராயுள்ள ஒருவகை மீச்சுரர். (சி. சி. க: உடு. சிவஞா.)

மந்திரமழன்று—வேற்றுருவடைவிப்பதும், ஆகாயத்திறறிரியச்செய்வதும், பசியை நீக்குவதுமாம். சைனவழக்கு. (மணிமேக.)

மந்திரமூர்த்திகள்—சுத்தாவத்தையிலிருக்கின்ற அபரமூர்த்தர். (சி. சி. க: உடு. மறை.)

மந்திரயாகம்—செபயாகம். (சிவதரு.)

மந்திரயோகம்— ஆதாரங்களிற்றியானஞ் செய்வது. (த. நி. போ.)

மந்திரயோநி-மந்திரங்கள் தோற்றுமிடம்; அது: மகாமாயை. (சி. சி. க: டுஅ. மறை.)

மந்திரர் – அபரமூர்த்தசிவமாயிருப்பவர்களிலொருவர். (சி. சி. அ: உ. ஞாநப்.)

மந்திரராஜபி— கந்ததன்மாத்திராதத்துவத்திலிருக்கும் ஒரு புவநாதிபதி. (வி-ணி. உஎஉ.)

மந்திரவாதி-மந்திரவித்தைக்காரன்.(வழக்)

மந்திரவாள் — 1. அந்தரங்கவாள். 2. அரசிற்குரியவாள். (1, 2, வழக்.)

மந்திரவித்தை-மந்திரசாத்திரம். (வழக்.)

மந்திரவுரையளவை- உபாசநாகாண்டம் பற்றி மாநாதிகளடக்கித் தெய்வம்வழிபடும்வாய்மையை யுயிரிலேடுணர்வுதெரிவது. (சி. சி. அளவை. கசு. சிவஞா.)

மந்திராக்கதை-மந்திராட்சதை, மந்திரத்துடன்கூடிய மஞ்சளரிசி. (வழக்.)

மந்திராத்துவா— ஆறத்துவாக்களிலொன்று. (சி-பி.)

மந்திராலோசனை – இரகசியாலோசனை. (வழக்.)

மந்திரான்மா — பஞ்சான்மாவிலொன்று. அத்துவாதவாக்கியத் தெளிவுரையிற் காண்க.

மந்திரி—1. குபேரன். (சூ. நிக. க: உக.) 2. திராய்.(மலையக.)3.தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. தேர்செலுத்துனவன்; இவன்: அரசர்க்கைங் குழுவிலொருவன். 5. வியாழன். (பிங்கல. உஅஉ.) 6. வெள்ளி. (சூ. நிக. கக. லகரவெ. உக.)

மந்திரிகூடம்—கருங்கல். (வைத்தியபரி.)

மந்திரிகை—யசுர்வேத வுபநிடதங்களிலொன்று. (கந். நவ. கஅ.)

மந்திரித்தல்—மந்திரஞ்செபித்தல்.(வழக்)

மந்திரித்தனம்— மந்திரிக்குரிய தன்மை. (வழக்.)

மந்திரித்துவம்—மந்திரித்தனம். (வழக்.)

மந்திரேசுரர்— விஞ்ஞாநகலரில் தாரதம்மியமாகப்பக்குவமானமலமுள்ளவர்கள்.(சி-லி. ஞாநபா. க.)

மந்திரோச்சாரணம்— மந்திரத்தை உச்சரித்தல்; அது: மாநதம, மந்தம், ஒலிஎன மூவகைப்படும். (சைவச. பொது. கடுக. மூகம்.)

மந்திரோபாசனை—மந்திரங்களாற் றெய்வதத்தை யுபாசித்தல். (வழக்.)

மந்துரை-1.குதிரைலாயம்.(உ-ம்.)"தரங்கவேலைகடம்மையேதாஞறப்பிணித்துத்-துரங்கமாவெனத்தொகுத்தமந்துரைபல" (திருவிளை. நகர. எக.) 2. தொழுவம். 3. படுக்கை.

மந்தேகர்—சூரியரோடு போர்புரியும் ஒருவகை யசுரர். (உ-ம்.) "மந்தேகரெல்லாமலை வுற்றமடிந்துவீழ்" (பாரத. எட்டாம். சுசு.) (அபிதாநசி.)

மந்தோதரி—இராவணன் பாரி. (அபிதாநகோ.)

மந்தை–ஆடுமாடிவற்றின்கூட்டம்.(வழக்.)

மந்தைக்கல்— மந்தையிலே நாட்டியிருக்கின்ற ஆவுரிஞ்சுதறி. (வழக்.)

மநீதையன்–அவிவேகி, கூர்மையற்றவன். (வழக்.)

மநீமத—அறுபது வருடங்களில் இருபத் தொன்பதாவதாண்டு. (பஞ்சாங்.)

மநீமதகலை—கொக்கோகம்.

மநீமதம்—காமம். (உ-ம்.) வந்துழிக்காண்க என்பதினிக்கூறவில்லை.

மநீமதன்—காமன். (உ-ம்.) "மன்மதன்றன்னைப்பார்த்தி" (மச்சபு. ஆதிசி. டு.) மன்மதன் எனவும் வரும்.

மநீவந்தரம்—மநுவின்காலம்; அஃது: எழுபத்தொரு சதுர்யுகங்கொண்டகாலம். (உ-ம்.) "பாகுபசெதுரயுகமெழுபானெண்றிறத்தன்மன்வந்தரமாம்" (கூர்மபு. பிரமா. எ.)

மநக்தநடு—அறிவீநம். (வழக்.)

மநக்கோட்டம்—அழுக்காறு. (பிங்கல. ககூஎ.)

மநக்கோட்டரவு—மநவாட்டம். (வழக்.)

மநங்குறுவுதல்—மநங்கோணல். (வழக்.

மநசு—மனம், தைசதவகங்காரத்தினின்றுந் தோன்றிஎதிர்ப்பட்டதொருவிடயத்தைஇஃதியாதாகற்பாற்றெனநின்று சிந்திப்பது. (சி. சி. உ: சுo. சிவாக்.)

மநஞ்செய்தல்–நினைத்தல். (உ-ம்.) "இதுமறுத்தனன்யானெனமநஞ்செயாது" (பாரத. குருகுல. டுசு.)

மநத்தழக்கு-அழுக்காறு. (பிங்கல. சுகoஉ.)

மநத்தாபம்—மநவியதநம். (வழக்.)

மநத்தாராளம்—மநப்பூரணம். (வழக்.)

மநது—மநசு. (உ-ம்.) "மநதுமேமிகவாஞ்சித்ததென்றனள்" (சிவரக மேரு. உடு.)

மநநத்தீரானதன்மீத்துவம்—நினைக்கிறவினை இரட்சிக்குந்தன்மம். (சி. சி. கஃடுகூ. ஞாநப்.)

மநநம்–1. குருஉபதேசிக்கப்பட்ட வேதாந்தப்பொருளை மநதிற்றரித்து அநுபவித்தல். (ஞாநக்கட்.) 2. சிந்தித்தல். (வழக்.)

மநநெறிவு—மநக்குறை. (வழக்.)

மநம்—1. அந்தக்கரணநான்கினொன்று. 2. இந்துப்பு. மனம் எனவும் வரும்.

மநவாசகங்கடந்தார்—மெய்கண்ட தேவரது சீடர் நாற்பத்தொன்பதின்மர்களுள் ஒருவர். (மெய்கண்டசாத்திரமுகவுரையிற்காண்க.)

மநன்—மநம். (உ-ம்.) "மாநனஞ்சாலுகலினிது" (இனியவைநாற்பது. அ.)

மநிசன்—மநிதன். (போலி.)

மநித்தர்—மநிதர். (உ-ம்.) "மநித்தர்தம் வரவு காணுவண்ணம்" (பெரியபு. திருவாரூர். உஉ.) விரித்தல் விகாரம்பெற்று வந்தது.

மநிதர்—மாநிடர். (வழக்.)

மநு—1. தருமநூல் பதினெட்டிலொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.) 2. பதிலொன்று. (உ-ம்.) "கண்டதாளிரட்டிசெய்ததருகிய மநுவங் கூட்ட" (சரசோதி. நாழிகைப்பட. அ.) [குறிப்பு மொழி.] 3. மந்திரம். (உ-ம்.) "இறைவிதன் மநுவினைச்செப்ப" (திருவிளை. விருத்த. டு.) 4. மநுவரசலுகியவொரு சோழன். (பெரியபு. திருவாரூர்ச்சி.) 5. மநுடன். 6. விண்ணப்பம். (5, 6-வழக்.) மனுவெனவும் வரும்.

மநுக்கள்—1. சுவாயம்பு மூதற்பதிலுல்வர்; இவர்: உலகத்தைக்காக்கக் கடவுளாலே நியமிக்கப்பட்டவர். (பொருட்-நிக.) 2. மநிதர். (வழக்.)

மநுடன்—மநிதன். (வழக்.)

மநுமக்கள்—மநுடர். (வழக்கு.) மனுக்கள் எனவும் வரும். மனுமக்கள் பார்.

மநுவந்தரம்—மநுவின்காலம். (வழக்கு.) மனுவந்தரம் எனவும் வரும்; அஃதாவது: தேவவருடம் ஐயாயிரத்திருநூற்றுநாற்பத்திரண்டும் மாதம் பத்தும் நாள் எட்டும் சாமம் நான்கும் மூகூர்த்தம் இரண்டும் காலேரைக்காலே காணியரைக்காணி நாழிகையுங்கொண்ட காலமாகிய எழுபத்தொருசதுரங்கொண்ட கால அளவாம். (அபிதானசி.)

மப்பு — 1. மந்தம், 2. மந்தாரம். (1, 2-வழக்கு.)

மம்மர் — 1. துன்பம். (சூ. நிக. அ. எசு.) 2. மயக்கம். (ஞாஞமி.)

மம்மட்டி—சிற்றுமுட்டி. (மலையத.)

மம்மாயி—மாங்கிஷபேதி. (மலையத.)

மமகாரம்—ஒரு பொருளை எனதென்பது. (இது புறப்பற்று.)

மமகாரன்–ஓராசன். (பிரபுலிங். மாயையினுற்பத்தி. உo.)

மமதை—அகந்தை. (வழக்கு.)

மழத்தை—ஆதாளை. (வைத்தியபரி.)

மமைக்குறிஞ்சி—பெருங்குறிஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

மயக்கமின்மை — அறத்துறப்பெட்டினுளொன்று. (சூ. நிக. கஉ. அசு.) (சைன.)

மயக்கம்–1. மூக்குற்றத்திலொன்று. (உள். சுசு. அதி. கo.) 2. சோம்பு. (வைத்தியபரி.) 3. கலத்தல். (நன்னூ. எழுத்தி. நடு.)

மயக்கரவம்—ஒருவகைப்பாம்பு. (வழக்கு.)

மயக்கல்—மயக்குதல். (வழக்கு.)

மயக்கவணி—ஓரலங்காரம். (உ-ம்.) "நின்முகத்தைச்சந்திரனென்றுசகோரந் தொடர்கின்றது" இதனைத்தண்டியலங்காரத்திற் பிரி

பதிசயமென்பர். (தண்டி. பொருளணி. சூசூ. உரை.)

மயக்கவொழிப்பு—ஓரலங்காரம்; அஃது: ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளென்றுகொள்ளும் பிராந்தியை உண்மைகூறியொழித்தல். (உ-ம்.) "சுரமன்றுகாமநோய்வெப்பம். (விசா. அணி. கக.)

மயக்கி—கெடுத்து. (ஐங்குறு.)

மயக்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மயக்கம். 3. கலப்பு.

மயக்குதல்–அறிவுகலங்கச்செய்தல்(உ-ம்.) "மயக்குமென்பது போய்மாயை மயங்குமென்றிடவிருப்ப" (பிரபுலி. பிரபுதே. கஅ.) கலத்தலுமாம்.

மயங்கல்—) 1. அறிவுகலங்குதல். (பிர
மயங்குதல்—) புலி. பிரபுதே. கஅ.) 2. கூடுதல். (நன்னூ. எழுத்தி. சூ0.)

மயங்கி—கலங்கி. (பத்துப்பா.)

மயங்கிசைக்கோச்சகக்கலிப்பா–தாவு தாழிசை அராகம் அம்போதரங்கம் தனிச்சொல் சுரிதகம என்னும் ஆறுறுப்பும் மிக்குங் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் பலவாறு மயங்கிவருவது. (யாப். காரி. செய்யு. கச.)

மயடம்—புற்குடிசை.

மயப்பு—சாரம்.

மயம்—1. அழகு. (சூ. நிக. அ: உடு.) 2. சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டனுள் ஒன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 3. செருக்கு. (திருநூற்றந்தாதி.)

மயர்வு—மயக்கம். (சூ. நிக. அ: சுசு.)

மயல்—1. ஆசை. (பிங்கல. சுகுசுக.) 2. செத்தை. 3. பேய். 4. மயக்கம். (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: யகரவெ. சு.)

மயற்கை—தூரல். (சிந்தா.)

மயன்—1. ஓர் தெய்வத்தச்சன், இவன் அசுரத்தச்சன். (பாரத. இராசசூ. உ, டு.) 2. தச்சன். (சூ. நிக. உ: உசு.)

மயானம்—சுடுகாடு. (சூ. நிக. டு: டுசு.)

மயிசுசி—பெரும்பாக்கு. (வைத்தியபரி.)

மயிடம்—1. இலவம் பிசின். (வைத்தியபரி.) 2. எருமை. (வழக்.)

மயிடற்செற்றாள்-துர்க்கை. சூ. நிக. க:சo)

மயிடன்-சூரபன்மன் மந்திரி. (அபிதா. ஓ.)

மயிடி—எருமை. (வைத்தியபரி.)

மயிந்தன்—சுக்கிரீவன் சேனைவீரன். (அபிதா. ஓ.)

மயிந்துதல்—பதுங்குதல்.

மயிர்—உரோமம். (வழக்கு.)

மயிர்க்கம்பி-ஊமத்தங்காய். வைத்தியபரி)

மயிர்க்கிடுது—மயிர்க்கேடகம். (சிந்தா.)

மயிர்க்கிளர்ச்சி–உரோமச்சிலிர்ப்பு.(வழக்)

மயிர்க்குச்சு–கொண்டைக்குஞ்சம்.(வழக்.)

மயிர்க்குட்டம்—ஓர் நோய் வழக்குண்டு போலும்.

மயிர்க்குட்டி—கம்பளிப்பூச்சி. (சி. சி. உ: சசு.)

மயிர்க்குரு–உரோமத்து வாரங்களிற்றோன்றிட்ட சிரங்கு. (வழக்.)

மயிர்க்குழற்சி—குந்தளம். (சூ. நிக. உ: கoக.) (வழக்.)

மயிர்க்கூச்சு—உரோமபுளகிதம்.

மயிர்க்கொன்றை–ஓர் கொன்றை.(வழக்.)

மயிர்க்கோரை—ஓர் புல். (வழக்கு.)

மயிர்கலாவோன்—நாவிதன். (வழக்.)

மயிர்சிங்கி — ஆடுதின்னுப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

மயிர்சிலித்தல்—மயிர்பொடித்தல்.

மயிர்பொடித்தல்—உரோமஞ்சிலிர்த்தல். (கருவைப். பதிற்றுப்-தி. கண்டகண்கள்-என்னு முதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.)

மயிர்மாட்டி—ஓர் ஆபரணம். (வழக்கு.)

மயிர்மாணிக்கம் — 1. கோரோசனை. 2. பற்படாகம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மயிர்முடி—கொண்டை. (சூ. நிக. உ: கoo.)

மயிர்வாரி—சீப்பு. (வழக்கு.)

மயிர்வினைஞர்—நாவிதர். (வழக்.)

மயிரகம் — 1. நாயுருவி. (வைத்தியபரி.) 2. மயிர்ப்படாம். (சூ. நிக. எ. எo.)

மயிராகமம்–ஊமத்தங்காய்.(வைத்தியபரி)

மயிரேறிகருவி—சுத்தரிகை. (திருவாலவா. அகிலா. சுஅ.)

மயிரை—1. ஆரல். 2. தக்கோலம். (வைத்தியபரி.)

மயிரோசனை—மயிர்மாணிக்கம். (ஓர் மருந்து.)

மயில்–1. செங்கத்தரி. 2. மயூரம்.(1-வைத்தியபரி. 2. வழக்.)

மயில்முனிவன்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

மயில்விரோதி — பச்சோந்தி. (வைத்தியபரி.)

மயிலடி–1. எருமை. 2. குருந்து. 3. மாதர்கால் விரலணியிலொன்று.) (1, 2-வைத்தியபரி. 3. வழக்.)

மயிலம்—1. குப்பைமேனி. (மலையக.) 2. கந்தர்தலங்களிலொன்று. 3. மயிலிறகுமாமென்பர்.

மயிலாடுதுறை—மாயூரம் என்னும் சிவஸ்தலம். (அ. தானமேகா.)

மயிலாநந்தர்—தி நவள்ளுவர் மாணாக்கர்களுள் ஒருவர். (அபிதான சி.)

மயிலாபுரி— } ஒரூர். (பெரியபு. திருக்
மயிலாப்பூர்— } குறிப். ச0.)

மயிலிகம்—மருளுமத்தை. (வைத்தியபரி.)

மயிலியம்—செம்பருத்தி. (வைத்தியபரி.)

மயிலெள்—ஓர் எள். (வழக்கு.)

மயிலேபம்—தக்கோலம். (வைத்தியபரி.)

மயிலை—1. இருவாட்சி. 2. மயிலாபுரி. 3. மீன். 4. மீனராசி. 5. வெட்சி. (1, 3, 4, 5- சூ. நிக. கக: எ) (2. திருஞான-தேவார. மயிலாப்பூர்த். க.)

மயிலைநந்தி—மருதோன்றி. (வைத்தியபரி.)

மயிலைநாதர்—நன்னூலுக்கு ஒருரையாசிரியர். (அபிதானசி.)

மயிலைமான் — ஓர் சைன அரசன். இவனுல் மயிலாப்பூர் உண்டானதென்பர். (அபிதான-சி.)

மயிற்றுத்தம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)

மயு—குதிரைமுகம்.

மயுகம்— } 1. அழகு. 2. கிரணம்.
மயூரம்— }

மயூரகீகீரீவகம்—துத்தம். (வைத்தியபரி.)

மயூர்கம்—1. ஊமத்தை. 2. துருசு. 3. நாயுருவி. 4. நாய்வேளை. 5. மயில். (1,2,3,4,5-வைத்தியபரி.)

மயூரம்—1. குரோசானி. 2. நாயுருவி. 3. மயில். 4. மயிர்க்கொன்றை. (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மயூரன்—சூரபன்மன் மந்திரிகளுளொருவன். (அபிதான-சி.)

மயூராதனம்—இருமுழங்கையும் உந்திப் புறத்திலழுந்தப் புவியிற்கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலைமிசைந்திருத்தல். (பொருட். நிகண்டு. சூடிஉ.)

மயூராரி-ஓந்தி, மயிலுக்குப்பகை. பல்லியுமாமென்பர்.

மயேச்சுரர்—ஒரு யாப்பிலக்கணஞ்செய்த நூலாசிரியர். (அபிதா-கோ.)

மயேசன்— }
மயேசுரன்— } சிவன்.
மயேசுவரன்— }

மயேசுவரி—பார்வதி. (சூ. நிக. கஉ: சுஎ.)

மயேந்திரசாலம்—ஓர் மாயாவித்தை; அது, கலைஞானம் அறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்-நிகண்டு.) மகேந்திரசாலம் எனவும் வரும்.

மயேந்திரம்—ஓர் மலை. (உ-ம்.) "மயேந்திர மண்டந்தாங்கும்" (இராமா. கிஷ்கிந். மயேந்திர. உக.)

மயேனம்—அரேணுகம்; இது: வால்மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மர்க்கடகம்—பெருங்காயம்.) வைத்தியபரி.)

மர்க்கடநியாயம்—ஒரு நியாயம். (சிந்தா.)

மர்க்கடபிப்பிலி—நாயுருவி. வைத்தியபரி.)

மர்க்கடம்—குரங்கு. சூ. நிக. ங: உள்.)

மர்க்கடாசியம்—1. செம்பு. 2. தாமரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மர்க்கடி—பூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மர்த்தனம்—1. அடித்தல். 2. பிசைதல். (1, 2-வழக்.)

மர்மம்—மருமம்.

மர்க்கரம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

மரக்கலம்—நாவாய். (சூ. நிக. எ: நிக.)

மரக்கற்றழை—யானைக்கற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

மரக்கால்—1. ஆயிலியம். 2. உப்பளம். 3. சோதி. 4. திருமால்கூத்து. 5. தூக்கைகூத்து. 6. முகத்தலளவைக்கருவியிற் குறுணியென்னும் அளவுடைய கருவி. (1, 3, 4- சூ. நிக. கக: உடு.) (2. பிங்கல-நிகஉ. 5. சூ. நிக. ங: நிக. 6. பிங்கல. ஙஙஙஙூ.)

மரகதபச்சை—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மரகதபத்திரி—நீர்ப்பாசி. (வைத்தியபரி.)

மரகதம்—நவமணியிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கo.)

மரகதவல்லி—1. உமையவள். பச்சைக்கொடிபோல் பவளென்பர். 2. தர்மதேவதை. (சூ. நிக. க: ஙக)

மரகம்—பேதி.

மரகதன்—குபேரன் (சூ நிக. க: உ.)

மரங்கொத்தி—ஓர் புள். (வழக்.)

மரச்செறிவு—சோலை. (சூ. நிக ச: நிச.)

மரசபின்—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)

மரணகண்டி— } ஓர் நூல், இது
மரணகண்டிகை— } சோதிடம்.

மரணச்சனி—மூன்றுமுறை பன்னிரண்டாமிராசியில்வருஞ் சனியென்பர்.

மரணம்—சாவு. (சூ. நிக. க: உo.)

மரணயோகம்—மூவகை யோகத்திலொன்று. (வருஷாதி நூல்.)

மரணாசௌசம்—மரணத்தினுலேற்பட்ட ஆசௌசம்.

மரணித்தல்— } மரணமடைதல். (வழக்.)
மரணிப்பு— }

மரணை—1. சாதல். 2. ஞாபகம். (1, 2-வழக்.)

மரத்தல்—மதமதத்தல். (வழக்.)

மரதம்—சாவு.
மரந்தம்—பூந்தேன். (வைத்தியபரி.)
மரநாய்—மரத்தில்வாழும் நாய். (வழக்.)
மரநோய்—புல்லுருவி. (வைத்தியபரி.)
மரப்போந்து—மரக்குதை.
மரபு—1. குணம். 2. பழமை. 3. முறைமை 4. வமிசம். (1. பிங்கல. களுஙக) (2, 3-சூ. நிக. கக: நகரவெ. க.) (4-இராமா. கிஷ்கிந்தா. வாலிவதை. அஎ.) 5. வழிபாடு. (சிந்தா.)
மரபுப்பெயர்—தொன்றுதொட்டு அவ்வவற்றிற்கு வழங்கிவரும் பெயர். (உ-ம்) "பனை, பலா" முதலியன. (நன்னூ. பெயரி. கஅ.)
மரம்—விருக்கம். (வழக்கு.)
மரமஞ்சள்—ஓர்வகை மஞ்சள். (வைத்திய மூ. அ. நி.)
மரமரம்—சருகு முதலியவற்றால் எழும் ஒலி. (வழக்கு.)
மரயம்—புளியம் பிராணி. (வைத்தியபரி.)
மரல்—1. அரலையென்னும் ஒரு புதர். (பிங்கல. உஅசுக.) 2. மருள்.
மரலுகம்—குங்குமப்பூ. (வைத்தியபரி.)
மரவட்டணம்— மரவட்டணை— மரவட்டம்— 1. மரத்தட்டு. (வழக்கு.) 2. பரிசைக்கும் பெயர் கூறுவர்.
மரவட்டு—மரவட்டம்.
மரவட்டை—ஓர் அட்டை. (வழக்கு.)
மரவடி—பாதகுறடு. (சிந்தா.)
மரவணில்—ஓர் அணில். (வழக்கு.)
மரவண்டு—மரத்தைக்குடையும்ஓர்வண்டு. (வழக்கு.)
மரவம்—1. குங்குமமரம். (சூ. நிக. சு: எ.) 2. வெண்கடம்பு. (மணிமே.)
மரவள்ளி—ஒருவகைச்செடி. இதன்கிழங்கு அனல், பித்தவாயு, மந்தம் இவற்றை உண்டாக்குமென்பர் (வைத்தியமூ.)
மரவினவிஞன்— மரவினையாளன்— தச்சன். (சூ நிக. உ: ஙக.)
மரவுப்பு—ஓர் உப்பு. (வைத்தியமூ.) இது சில மூலிகைகளின் சாம்பலிலிருந்து செய்யப்படுகிறது.
மரவுரி—வற்கலை. (சூ நிக. எ: எஙக.) இது, தபோதனர்கள் வஸ்திரமாக உடுத்திக்கொள்வது.
மரவேலி—ஓர் எலி. (வழக்கு.)
மரவேறும்பு—ஓர் எறும்பு. (வழக்கு)
மரவை—மரத்தாற்செய்த ஒருவித பாத்திரம் (வழக்கு.)
மரா—1. அரசமரம். 2. ஆச்சாமரம். 3. வெண்கடம்பு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
மராட்டம்—1. இடம். (பிங்கல. எகஙு.) 2. பிறமயிர். (பிங்கல. கoஎக.) 3. பெண்பான்மயிர். (பிங்கல. கoசுடு.)
மராட்டிமொகீது—ஒரு லாகரி வஸ்து. (வழக்கு.)
மராட்டியம்— மராட்டிரம்— மராஷ்டம்-ஒரு பாஷை. (வழக்கு.)
மராட்டியர்—ஒருபாஷைக்காரர். (வழக்கு.)
மராடம்—1. தேயம் ஐம்பத்தாறிலொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) 2 பதினெண்பாடையிலொன்றுமாம். 3. மருக்காரை. (மலையக.)
மராம்—1. கடம்பு. (மலையக.) 2. வெண்கடம்பு. (சிலப்.)
மராமரம்—ஆச்சாமரம். (சூ. நிக. சு: உக.)
மராரம்—பண்டசாலை.
மராலம்—மசாளம்.
மராளம்—1. அன்னம். (பிங்கல. உஙகஉ.) 2. பாம்பு. (பிங்கல. உசுoச.) 3. மாதுளை. (மலையக.)
மராளாசனம்—தாமரை மலர். (வைத்தியபரி.)
மரிக்கை—மரித்தல் தொழிற்பெயர்.
மரிகடகம்—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)
மரிச்சம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)
மரிசம்—மிளகு. (மலையக.) நிகண்டில் மரிசம் என்பர்.
மரிசி—புதுவரப்பின்வழி. (சூ. நிக நு: சுச.)
மரிசிதம்—பொறுமை.
மரிசு—1. வரம்பு. (பிங்கல. நுஎசு.) 2. வரம்பருகு. (பிங்கல. நுஎச.)
மரித்தல்— மரிப்பு— 1. சாதல் 2. நினைத்தல். (1, 2-வழக்கு.)
மரியாதம்—நீதி. (சூ. நிக. அ: சச.)
மரியாதை—1. ஒழுங்கு. 2. நீதி. (1, 2-வழக்கு.)
மரியை—நிபந்தனை. (வழக்கு.)
மரீஇய—அடிப்படையிருந்த. (பத்துப்பா.)
மரீசம்—மிளகு. (சூ. நிக. சு: ஙஎ)
மரீசி—1. ஒரு முனிவர். இவர் பிரம புத்திரர்களிலொருவர். (காஞ்சிப். ஒழுக்கப். நுல்.) 2. கிரணம். 3. மிளகு. (மலையக.)
மரீசிகம்— மரீசிகை— கானல்.
மரீனம்—வால்மிளகு. (வைத்தியபரி.)
மரு—1. ஓர் பரிமளப்பூடு. 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. வனம். 4. வாசனை. (1-வழக்கு. 3-சூ. நிக. அ: நுஙு.)
மருக்கடம்—1. சிலம்பி. 2. மர்க்கடம்.

மருக்கடாசியம்—மர்க்கடாசியம்.

மருக்கம்—1. காற்று. 2. குரங்கு. 3. சரீரம். இம்மூன்றிற்குமுதாரணம் வரிற்கொள்க. 4. மருக்கொழுந்து. 5. மிளகு (4, 5-வைத்தியபரி.)

மருக்காரை—ஓர் காரைச்செடி. வழக்கு.)

மருக்கொழுந்து — ஓர் வாசனைப்பூடு. (வழக்கு)

மருக்கொழுந்துச்சக்களத்தி -அளத்துப் பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மருகம்—மான்.

மருகல் — திருமருகலென்னும் ஓர் ஊர். (திருஞான. தேவார். திருமருகற்பதிகம். க.)

மருகன்—குடியிலுள்ளவன். (பத்துப்பா.) 2. மருமகன். (திருவிளை. மாமனுக. சு.)

மருகாந்தாரம்—ஒரு தீவு. (அபிதா. சி.)

மருகி — மருமகள். (இராமா. ஆரணிய சடாயு. காண். சஅ.)

மருத—1. காட்டுமல்லிகை. (மலையக.) 2. மகாவாழை. 3. மருக்கொழுந்தி. (2, 3-வைத்தியபரி.) 4. மருமகன்.

மருங்கு—1. இடை. (சூ. நிக. உ: அஅ.) 2. ஒழுங்கு. (வழக்கு.) 3. குலம். (மணிமே.) 4. செல்வம். (மணிமே.) 5. பக்கம். (சூ. நிக. கு: சுசு.) 6. வடிவு. (சிந்தா.)

மருங்குல்—1. இடை. (உரிச்சொல். நிக. உ: கச.) 2. உடம்பு. (பத்துப்பா.)

மருச்சகம்—கொம்மட்டிமாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மருச்சகன்—அக்கினி. (பாரத. வாரணவத. கசுசு.)

மருச்சுதன்—1. அனுமான். 2. வீமன். வாயுமகன் என்பது பொருள்.

மருட்சி—மயக்கம். (திருவிளை. மூர்த்திவி. கசு.)

மருட்செந்தொடை — இனவெழுத்துப் பெற்றமோனை முதலாகிய தொடையுந் தொடைவிகற்பமுந் போலாது வேறுபட்டத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. ஒழிபி. சு-ம் பாட்டுரை.)

மருட்டம்—கள். (வைத்தியபரி.)

மருட்டல்—மயக்குதல். (வழக்கு.)

மருட்டி—1. கள். 2. மயக்கந்தருவது. 3. வினையெச்சம். (1. வைத்தியபரி.) (2. வழக்கு.) 4. மயக்கந்தருபவளுமாம்.

மருட்டு—தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

மருட்டுதல்—மயக்குதல். (வழக்கு.)

மருட்டும்—1. ஒக்கும். 2. கலங்கச்செய்யும். (ஐங்குறு.)

மருட்பா—ஐந்துபாவிலொன்று. முதற்கண் வெண்பாவும், இறுதிக்கண் அகவலுமாக வருவது (யாப். காரி. செய்யு. கடி.)

மருண்மா—யானை. (சூ. நிக. ஈ: டு.)

மருணீக்கியார்—திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்குத் தந்தையாவிட்ட பிள்ளைத் திருநாமம் (அபிதா. சி.)

மருத்திப்போதி—நாயுருவி. வைத்தியபரி.)

மருத்து—காற்று. (சூ. நிக. க: சஎ.)

மருத்துபலம்—ஆலங்கட்டிமழை

மருத்துமாவாழை — ஓர் வகை வாழை. (வைத்தியபரி.)

மருத்துவக்கலைஞன்-வைத்திய சாத்திரி. இவன் அரசர்க்குறுதிச் சுற்றத்தொருவன் (பிங்கல. எஎக.)

மருத்துவம்—வைத்தியம். (வழக்கு.)

மருத்துவர்—1. அச்சுவினி தேவதைகள். (திருவிளை. திருமண. அடு.) 2. வைத்தியர். (வழக்கு.)

மருத்துவர்நாள்— அச்சுவினி (சூ. நிக. க: சுஎ.

மருத்துவவாழை—மருத்துமா வாழை

மருத்துவன்-1. இந்திரன். (சூ. நிக. க:உ0.) 2. வைத்தியன். (வழக்கு.)

மருத்துவன்றமோதரனார்- கடைச்சங்கப் புலவரிலொருவர். (வள். மாலை. கக)

மருத்துவாகம்—1. தீ. 2. புகை.

மருத்துவி—மருந்து கொடுப்பவள். (மணிமே.)

மருத்துவிச்சி — வைத்தியஞ்செய்பவள். (வழக்கு.)

மருதக்கருப்பொருள் — மருதநிலத்துக்குரிய கருப்பொருள். அவை இந்திரன் முதல் வருபுனலாடலீறாயின. (நம்பியக. அகத்திணை. உசு.)

மருதத்திணை-மருதநிலம். (நம்பியக அகத்திணை. சு.)

மருதநிலவேந்தன்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: உ0.)

மருதப்பண்-நால்வகைப்பண்ணிலொன்று. (பிங்கல. கசுஎடு.)

மருதப்பறை-மருத நிலத்துக்குரிய பறை. (சூ. நிக. எ: சக)

மருதப்புறம் — அகப்புறப் பெருந்திணைகளுள் ஒன்று. குற்றிசையும், குறுங்கலியுமாம். அவைதலைவன் முன்னின்று மாதர்பழி கூறலாம். (உ-ம். புறப். வெண். பெருந்திணைப்படலம். கஎ, கஅ ஆம் செய்யுளிற் காண்க.)

மருதம்—1. ஐவகை நிலத்தொன்று. வயலும், வயல்சார்ந்தஇடமுமாம். (நம்பியக. அகத்

திணை. கூ.) 2. ஓர் மரம். 3. மருதநிலப்பண். 4. வயல். (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உகூ.)

மருதமலை–கொங்குநாட்டின்கணுள்ள ஒரு சுப்பிரமணிய ஸ்தலம். (அபிதா. கோ.)

மருதழதற்பொருள்–மருதநிலமும் அதற்குரிய சிறு பொழுது பெரும் பொழுதுமாம். (நம்பியக. அகத்திணை. அ: கஅ.)

மருதனிளநாகனார்—சங்கமருவிய புலவர்களிலொருவர். (அபிதா. சி.)

மருதாணி—ஓர் பூடு.

மருது—மருதமரம். (வழக்கு.)

மருதூர்—ஒரு சிவஸ்தலம். (உ-ம்.) மருதூரந்தாதி.

மருதூர்நம்பி–எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவர். (அபிதா. சி.)

மருதேசம்—பாரத யுத்தகாலத்தில் படைவீரர் தங்கிய இடம். (அபிதா. கோ.)

மருதோன்றி—ஒரு மரவிசேடம். (வைதியமூ.)

மருந்தம்–1. தாலம்ப பாஷாணம். 2. நஞ்சு. (1, 2 வைத்தியபரி.)

மருந்து—1. அமுதம். 2 இனிமை. (ஔவ்குறு.) 3. மருந்து. (1, 3 சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. சு.)

மருப்பிரியம்—ஓட்டை. மரு-வனம்.

மருப்பு—1. இஞ்சி. 2. மரக்கொம்பு. 3 விலங்கின்கொம்பு. 4, பிறைக்கோடு (சிந்தா.) (1. 2, 3-வைத்தியபரி.) 5. யாழ்த்தண்டு. (பத்துப்பா.)

மருபுகா—வாழை. (வைத்தியபரி.)

மருபூ—பாலை. (வைத்தியபரி.)

மருமகள்—மருகி. (வழக்.)

மருமகன்—மருகன். (வழக்.)

மருமம்—1. இரகசியம். 2. உயிர்நிலை. 3. மார்பு. (1-வழக்கு. 2. புறப்-மாலை. 3. சூ. நிக. உ: கூ0.)

மருமரம்— } அசையுஞ் சீலையானும்
மருமராஞ்சம்– } இலையானுமெழுமொலி. (சூ. நிக. க0: சநி.)

மருமான்—1. மருமகன். 2. வழித்தோன்றல். (1, 2-சூ. நிக. ரகரவெ. கஉ.)

மருவகம்–1. இராகு. 2. ஓர் நாரை. 3. புலி. 4. மருக்காரை. 5. மருக்கொழுந்து. (4,5-வைத்தியபரி.)

மருவல்—மருவுதல், தொழிற்பெயர். இது, அணைத்தல், கலக்கல், கிட்டல், பொருந்துதல் என்பவற்றிற் கெல்லாம் பொதுசசொல்லாக வுரைப்பர்.

மருவலர்—பகைவர். (சூ. நிக. உ: நிக.)

மருவார்—பகைவர். (இராமா. கிஷ்கிந்தா. அரசியல். க0.)

மருவாரி—பாலை. (வைத்தியபரி.)

மருவு–வாசனை. உகரஞ்சாரியை யென்பர்.

மருவுதல்—கிட்டல். (சூ. நிக. கூ: சஙூ.)

மருவூர்ப்பாக்கம்—காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் புறநகர். (அபிதா. கோ.)

மருள்—1. உவமையுருபு. (புறநா.) 2. ஓர் புதர். 3. குறிஞ்சியாழ்த்திறம். 4. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 5. பிசாசம். 6. மயக்கம். (2, 3, 5, 6 பிங்கல. ஙகஙசு.)

மருள—வியக்க. (பரிபா.)

மருளல்—மருளுதல், மயங்குதலாம்.

மருளி—மயக்கம். (இ. பகுதிப்பொருள் விகுதி.) (சிந்தா.)

மருளுமத்தை—ஓர் ஊமத்தை (வைத்தியபரி.)

மருஉ—மருவிவழங்கு மொழி. (நன்னூ. பெயரி. க0.)

மருகம்—மயில்.

மரை—1. காட்டுக்குதிரை. 2. தவளை. (வைத்தியபரி.) (பிங்கல. உசகூ0) 3. தாமரை. முதற்குறை.

மரைக்காயர்– } துலுக்கரிலொரு வகை
மரைக்கார்— } யார். (வழக்கு.)

மல்—1. திருமால்கூத்து. 2. மற்போர். (வழக்கு) 3. வருவாய். 4. வலி. 5 வளம். (1, 4, 5 சூ. நிக. கக: லகரவெ. க) 3 சூ நிக. அ: சகூ.)

மல்கல்—1. பெருகல். (சிந்தா.) 2. நிறைதல். (சூ. நிக. அ: கநி.)

மல்கின்று—நிறைந்தது. (சிந்தா.)

மல்துவித்தல்—நிறைப்பித்தல்.

மல்புறு—கார்பே கரிசி. (வைத்தியபரி.)

மல்லகசெட்டி—மற்கட்டி மோர்சாதிய தென்பர்.

மல்லகதி—குதிரைக்கதியைந்திலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சக.)

மல்லகம்—சிறுவாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

மல்லசம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மல்லம்–1. கதுப்பு. 2. தட்டம். (அகராதிநிகண்டு.) 3. வலிமை. இதில் அம்-சாரியை.

மல்யுத்தம்—அறுபத்துநாலு கலைஞானத்தொன்று. (பொருட். நிகண்டு.) மற்போர்.

மல்லர்—திருக்குறளுக்குரையிட்ட ஆசிரியர்களுளொருவர். (அபிதா. சி.)

மல்லராங்கம்—மற்கட்டுஞ்சாலையென்பர்.

மல்லரி—மல்லாரி.

மல்லல்—1. அழகு. (புறப். மாலை.) 2. வலிமை. 3. வளம். (2, 3 சூ. நிக. கக. லகரவெ. கஎ.) மிகுதிக்குங்கூறுவர்.

மல்லன்—மற்போர்செய்வோன். 2. வலியன். (1, 2 வழக்கு.)

மல்லாத்தல்— } உட்புறம் மேலாய்க்கி
மல்லாத்துதல்— } டப்பித்தல். (வழக்கு.)

மல்லாடல்—திருமாலாடல். இது வாணசுரனைவெல்லத்திருமால் மல்லனுய்ச்சென்று அவனை நெரித்தாடியதென்பர்.

மல்லாரி—1. சண்டைக்காரி. 2. பம்பை வாத்தியம். (1, 2-வழக்கு.)

மல்லநூல்—மல்லாத்தல்.

மல்லாரர்—விநாயகர் திருவவதாரத்தென்று. (அபிதா. சி.)

மல்லி—1. கொத்துமல்லி. (வழக்கு.) 2. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.) 3. மிகப்பருத்தவளென்றுங்கூறுவர்.

மலலிகம்-1. பிரப்பஞ்செடி. 2 மல்லிகை. 3. மருளுமத்தை. (1, 3 வைத்தியபரி.)

மலலிகாமோதினி-குண்டுமல்லிகை.(வைத்தியபரி.)

மல்லிகார்ச்சுனம்—ஒரு சிவதலம். இது வடக்கேயுள்ளது.

மல்லிகை—1. ஒரு பூச்செடி. (வைத்தியபரி.) 2. விளக்குத்தண்டி (பிங்கல. நகூநசு.)

மல்லிகைச்சம்பா-ஒருவகை சம்பாநெல். (வைத்தியமூ.)

மல்லிநாதர்—மைடதம், மாகம். ரகுவம்சம் இவைகளுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தவர். (அபிதா. கோ.)

மல்லிபத்திரம்—ஒருகாளான். (வைத்தியபரி. அநுபந்த.)

மல்லு—மல். உகரஞ்சாரியையென்க.

மல்லூகம்—புழு.

மல்லை—1. ஓரூர். (தஞ்சை. கோ. கஅசு.) இதைமாவலிவாணன்புரமென்பர். 2. கப்பறை (வைத்தியபரி.) 3. வட்டம். (பிங்கல. உஉஅசு.)

மல்வென்றி—ஒருதுறை. (புறப். மாலை.)

மலக்கடி—கலக்கம். } (வழக்கு.)
மலக்கம்—கலக்கம். }

மலக்கனம்—பொன்னம்பர். இது கடற்சாக்கு. (வைத்தியமூ.)

மலகரி—ஓர் இராகம். (வழக்கு.)

மலங்க—1. கெட. 2. சுழல. 3. பிறழ. (1, 2, 3. சிந்தா.)

மலங்கல்—மலங்குதல்.

மலங்கு—1. ஓர்மீன். (சூ. நிக. நக: எச.) 2. தெரிநிலை. வினைப்பகுதி.

மலங்குதல்—கலங்குதல். (பிங்கல. கடுஉ0.)

மலசகிதர்—மலசம்பந்தர். (வழக்கு.)

மலசம்—சிதல்.

மலடன்—பிள்ளைப்பெறுதவன். (வழக்கு.)

மலடி—பிள்ளைப்பெறுதவள். (வழக்கு.)

மலடு—கருவற்றது. (வழக்கு.)

மலத்தையறுப்போன்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

மலதிரம் — கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரி.)

மலத்துவாரம்—அபானவாய். (வழக்கு.)

மலப்பாண்டம்—உடம்பு. (வழகசு.)

மலபரிபாகம்- } பாசம்தனது தன்மை நீங்
மலபாகம்— } கிப்பக்குவமடைதல்.பரி-

என்பதுபசருக்கம்.

மலப்பை— மலாசயம். ஐந்தாசயத்திலொன்று. (ஞானா.)

மலம்— 1. அழுக்கு. இது பலவிதமாம். (பிங்கல. கஅசு0.) 2. பீ. (உ-ம்.) "சலமலம் விடுக்கும்போதும்" (காஞ்சிப். ஒழுக்க. எ.) 3. வேர்வை. (வைத்தியபரி.) பற்று, ஆர்வம், செற்றம் முதலியவற்றிற்கும் மலமெனக்கூறுவர். (சிந்தா.)

மலமலத்தல்— }
மலமலப்பு— } ஒலிக்குறிப்பு.(வழக்கு)
மலமலெனல்— }

மலயகநீதினி—உமாதேவியின் சேடிகளுளொருத்தி.

மலயக்கால்-தென்றல். (சூ. நிக. கஃ சுகூ.)

மலயசம்—சந்தனம். (சூ. நிக. சஃ உ.)

மலயத்துருமம்—சந்தனமரம. (வைத்தியபரி.)

மலயம்—1. சந்தனம். (மலையக.(பொதிய மலை. (சூ. நிக. நு: கசு.)

மலர்—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி 2. பூ. (வழக்கு.)

மலற்த—மலையாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

மலர்ச்சி—1. பொலிவு. (சூ. நிக. அ: சுகூ.) 2. [illegible]தல்.

மலர்தல்—1. எதிர்தல். 2 தோன்றல். (1, 2 சூ. நிக. கக: லகரவெ. கo.) 3. விரிதல். (சூ. நிக. சஃ நுo.) களிப்புமாமென்பர்.

மலர்நீத்த—மிக்க. (பரிபா.)

மலர்நீதன்று—பரந்தது. (பரிபா.)

மலர்வு—மலர்ச்சி.

மலாவன்— பிரமன். (நீதிநெறிவி. 'கலை மகள்' என்னுமுதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற் காண்க.)

மலருக்குநாயகம்-கருவண்டு(வைத்தியபரி)

மலருதல்—மலர்தல். (வழக்கு.)
மலரோன்—பிரமன். (சூ. நிக. க: கடு.)
மலவர்சயம் — மலாசயம். ஐந்தாசயத்தி னொன்று. (ஞானமி.)
மலாகை-1. தூதி. 2. தூர்த்தை. 3. பெண் யானை. இவற்றிற்குதாரணம் வரிற்கொள்க.
மலாக்கா—ஒருதேசம். அத்தேசத்திலிருந் துவருஞ் சந்தனக்கட்டை மிகவும் வாசனை யுடையது. (வழக்கு.)
மலாக்காக்கந்தம்—மலாக்காச்சந்தனம் (வைத்தியபரி.)
மலாசயம் — ஐந்தாசயங்களு ளொன்று. (ஞானமி. அ. அகவலுரை.)
மலாசு—சிறுபூளை. (மலையக.)
மலாஞ்சி—வெள்ளுள்ளி. (வைத்தியபரி.)
மலாடனார்-ஒருசங்கப்புலவர். (வள். மாலை. உடு.)
மலாடு — கொடுந்தமிழ் நாட்டிலொன்று. அது மலையமானாடு. (நன்னூ. பெயரி. கஅ. உரை.)
மலாம்—பொன்வெள்ளி முதலிய பூச்சு. (வழக்கு.)
மலார்—வளார். (வழக்கு.)
மலாரடி—கலக்கம். வழக்குண்டுபோலும்.
மலாரு—மலையாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
மலாவகம்-பிண்ணாக்கு. (சூ. நிக. சுஃ உச.)
மலி—நிரள். (பரிபா.)
மலிசம்—அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
மலிதல்—1. நிறைதல். (பிங்கல. உஉஅ.) 2. மிகுதி (பரிபா.)
மலிந்து—விரைந்து. (புறப். மாலை.)
மலிநீ—நீட்டுள்ளவள். (வழக்கு.)
மலிபு—நிறைவு. (புறப். மாலை.)
மலிய—மகிழ. (புறப். மாலை.)
மலிர்நிறை—நீர்வெள்ளம். (பதிற்றுப்.)
மலிர்புனல்—வெள்ளம். (பரிபா.)
மலிர—நிறைய. (சிந்தா.)
மலிரும்—ஒழுகும். (பரிபா.)
மலிவு—1. உவகை. (பரிபா.) 2. மலிதல்.
மலினம்—1. அழுக்கு. (சூ. நிக. அ: உக.) 2. குற்றம். (வழக்கு.)
மலினழகம்— கருங்குரங்கு. வழக்குண்டு போலும்.
மலீமசம்-1. அழுக்கு. 2. இரும்பு.
மலுகம் — குருவி.
மலை—1. உவமை. (தண்டி. பொருளணி. ஙஙு.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. பருப்பதம். (வழக்கு.)
மலைக்கடுது—ஓர்கடுகு. (வைத்தியபரி.)
மலைக்கரு—சாத்திரவேதி.
மலைக்கற்றழை—ஒரு கற்றழை.
மலைக்தண்டுவேர்—அதிமதரம். (வைத்தியபரி.)
மலைகீதும்—மாறுபடுத்தும். (மணிமே.)
மலைக்துவி—சாத்திரவேதி.
மலைகலக்கி—ஓர்பூடு. (வைத்தியபரி.)
மலைச்சக்கரம்—சாலக்கிராமமென்பர்.
மலைச்சக்கரைவள்ளி — ஒருவகை வள்ளிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)
மலைச்சார்வு— } மலையருகு. (வழக்கு.
மலைச்சாரல்— }
மலைசாரி—கிளிஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
மலைத்தல்— 1. தடுமாறல். 2. மலைப்பு, பொருதல். 3. மாறுபடுதல். (புறநா.)
மலைத்து—மாறுபட்டு. (பத்துப்பா.)
மலைத்தும்பை— ஓர்தும்பை. (வைத்திய பரி.)
மலைத்துவரை—ஓர்துவரை. (வைத்திய பரி.)
மலைத்தேன் — மலையில் வைத்திருக்கும் தேன். (பெரியபு. கண்ணப்ப. கoக.)
மலைத்தோடகீத—கன்மதம்.
மலைதல்—1. அணிதல். 2. உவமை. 3. ஒருவழிப்படாது திகைத்தல். 4. பொருதல். (1, 4 சூ. நிக. கக: லகரவெ. உக.) 3(வழக்கு.) 5. மேற்கொள்ளல். (புறப். மாலை.)
மலைதாங்கி—1. பொன்முசுட்டை. 2. வட்டத்திருப்பி. (1, 2 வைத்தியபரி.)
மலைந்து—மாறுபட்டு. (சிந்தா.)
மலைநாடன்—சேரன். (வழக்கு.)
மலைநாடு-சேரநாடு. (பெரியபு.விறன்மி.க)
மலைநாதம்-1. கன்மதம். 2. சாத்திரவேதி. 3. வக்கிராந்தபாஷாணம். (1, 2, 3 வைத்திய பரி.)
மலைநார்—கல்நார். (வைத்தியபரி.)
மலைநெல்—மலையில்விளையும் நெல். (சூ. நிக. சு: ஙக.)
மலைப்பச்சை—ஒருவகை மரம். (சூ. நிக. சு: ஙஉ.)
மலைப்பருத்தி-ஒருவகைப்பருத்தி. (வழக்.)
மலைப்பாம்பு— மலையிலுள்ள ஒருவகைப் பாம்பு. (திருக்குற்றால. மந்தமாரு. ஙஅ.)
மலைப்பாலை—ஓர்மரவிசேடம். (வைத்திய பரி.)
மலைப்பாழி—மலைக்குகை.
மலைப்பிஞ்சு—கல். (வைத்தியபரி.)
மலைப்பிறங்கம்—உலோகமணல். (வைத் தியபரி.)

மலைப்பு—1. கூத்தின்விகற்பம். (சூ. நிக. கூ: சக.) 2. திகைப்பு. (வழக்கு.) 3. போர். (சூ. நிக. கூ: சசு.) 4. மாறுபாடு. (புறப். மாலை.)

மலைப்புறு—ஒருவகைப்புரு. (வழக்.)

மலைப்பூடு—ஒருவகைப்பூடு. (வழக்.)

மலைபடுகடாம்—ஒருநூல். (மணிமே.)

மலைபடுதிரவியம் — மலையிலுண்டாகும் பொருள். அவை மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம். (சூ நிக. கஉ: சஅ.)

மலைமடந்தை—உமை. (சூ. நிக. க. ஙஉ.)

மலைமதம்—கன்மதம். (வைத்தியபரி.)

மலைமல்லிகை—ஓர்மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மலைமார்—சூடுதற்கு. (பத்துப்.)

மலைமுழை— } மலைக்குகை. (பிங்கல.
மலைமுழைஞ்சு- } நிoஈ.)

மலைமுள்ளங்கி—ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)

மலையத்தி—ஒருவகையத்தி. (வழக்.)

மலையத்துவசன்–ஓர் பாண்டியன். (திருவிளை. தடாதகை. க.)

மலையம்–1. மலயம். 2. மலை. அம்-சாரியை.

மலையமான்—சேரன். (சூ. நிக. உ: கஅ.)

மலையமான்பெருமுடிக்காரி– கடையெழுவள்ளலிலொருவனுகிய காரியென்பவன். (அபிதா. கோ.)

மலையரசன்–இமயபர்வதராசன். (வழக்.)

மலையரணி — நால்வகையரணி லொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கசு.)

மலையன் — 1. ஒரு சாமை. (வழக்.) 2. கடையெழுவள்ளலி லொருவன். (புறநா.) 3. குறிஞ்சி நிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: சுசு.) 4. சேரன். (பிங்கல. எசடு.)

மலையாடு — 1. ஒருவகை ஆடு. (பிங்கல. உசஅ.)

மலையாத்தி—ஒருவகை ஆத்தி. (வழக்.)

மலையாமணக்கு — ஒருவகை ஆமணக்கு. (வழக்.)

மலையாளபகவதி — கன்னியாகுமரியிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் தேவதை. (வழக்.)

மலையாளம்—ஒரு தேயம். (வழக்.)

மலையாளி — 1. மலையாள தேசத்தவன். 2. மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மலையானிலம் — மலயாநிலம், தென்றல். (பெரியபு. தடுத்தாட். கஎடு)

மலையிருவேலி — 1. ஓர் இருவேலி. 2. ஓர்வகைபபுல். (1, 2-வைத்தியமூ.)

மலையிலுப்பை –ஓர்மரவிசேடம். (வைத்தியமூ.)

மலையினுச்சி — 1. சிகரம். (வழக்.) 2. மாமிசபேதி. (வைத்தியபரி.)

மலையின்முனிவன்—1. அகத்தி. 2. மிளகு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மலையீஞ்சு— } ஓர் ஈந்து. (வழக்.)
மலையீந்து— }

மலையுநக்கன்—ஓர் வெற்றிலைக்கொடி.

மலைவசம்பு—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மலைவாசபஞ்சம்-1. குங்குமப்பூ. 2. கோட்டம். 3. மிளகு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மலைவாசம்—மிளகு, (வைத்தியபரி.)

மலைவாணர்—சேவடர். (வழக்.)

மலைவாழை—ஒரு வாழை. (வழக்.)

மலைவீரியம்–அன்னபேதி. (வைத்தியபரி.)

மலைவு—1. உவமை. (சூ. நிக. அ: எஅ.) 2. மலைதல். மீபார். 3. மயக்கம். (வழக்.) 4. மாறுபாடு. (தண்டி. கஉக. சூ. உரை.)

மலைவேட்பு—சந்தனம். (மலையக.)

மலைவேம்பு—ஓர்வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மவுசுதம்—பொட்டிலுப்பு. (வைத்தியபரி.)

மழ—1. இளமை. (நன்னூ. மெய்யீ. ஙசு. 2. பிளவு. (திருவிளை. விருத்தகுமார. ஙரு.)

மழநாடு—மலைநாட்டிலே திருப்பாச்சிலாச்சிராமத்தைச்சேர்ந்தநாடு. (அபிதாங்கி)

மழபுலவஞ்சி—ஓர் துறை. (புறநா.)

மழம்—இளமை. (புறநா.)

மழலை — இளஞ்சொல். திருக்கோவை-'உருகுதலைச்சென்ற' என்னுமுதற்குறிப்புள்ள செய்யுளுரையிற் காண்க. நிரம்பாமென்சொ லென்றுங்கூறுவர், நிகண்டிலறிக.

மழவர்—1. இளமையர். 2. வீரர். (புறநா.)

மழவு—1. இளமை. (பிங்கல. கக்சஅ.) 2. குழந்தை. (உ - ம்.) "அம்மழவினுக்குநீட்கிரா மணந்தாளுற்றுதல்வேண்டுமென்னவனே" (திருவானை. கோச்செங்க. அசு.)

மழவூர்நம்பி– எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவர். (அபிதாங்கி.)

மழித்தல் — மொட்டையாக்குதல். (வள்ளூடாவொழுக். கo.)

மழ–பரசு. அது, கோடரி. (சூ. நிக. எ: உ.)

மழக—மழுங்க. (பரிபா.)

மழக்கம் — 1. கூரின்மை. 2. மழுங்கல். (1, 2-வழக்.)

மழக்கல்— } 1. அடித்தல். (ஒழிவிலொ
மழக்குதல்- } டுக்கம். "நல்லபாமசிவன்" என்னுமுதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.) 2. கூர்மைமழுங்கச்செய்தல். (வழக்.)

மழங்கல் — 1. ஒளிகெடல். 2. கூர்மை கெடுதல். 3. பொலிவழிதல். (1, 2, 3-வழக்.)

மழப்பல்—மழுப்புதல்.
மழப்பன்—குதர்க்கன். (வழக்.)
மழப்புதல் — வீண்பேச்சால் மறைத்தல். (வழக்.)
மழமட்டை—மிகமழுங்கல். (வழக்.)
மழவாளி — 1. சிவன். (பிங்கல. கசு.) 2. பரசுராமன். (உ-ம்) "மழுவாளிக்கன்றளித்த, ஐயத்தாற்சிறிதையந்தவிர்ந்தாரு முளரையர" (இராமா. ஆரணி. விராதன்வதை. நிக)
மழவேந்தி–மழுவைத்தாங்கியவன்-சிவன். பரசிராமன்.
மழை — 1. குளிர்ச்சி. 2. நீர். 3. மாரி. 4. மேகம்.(1,3,4-பிங்கல.ஙகஙஎ.)2-சூ.நிக.க:டுசு.)
மழைக்கண்ணி—ஒரு பறவை.
மழைவண்ணக்குறிஞ்சி–ஒரு மரவிசேடம். இதற்கு நீலி என்று பிங்கலத்திற் பெயர் கூறுவர். (பிங்கல. உசுகஙு.)
மள்ளம்—வலி. (பிங்கல. கஎசுக.)
மள்ளர்—1. உழவர். (சூ. நிக. உ: எக.) 2. குறிஞ்சி நிலமாக்கள். (சூ. நிக. உ: சுசு.) 3. திண்ணியர். (சூ. நிக. உ: டுo.) 4. மருதநில மாக்கள். (சூ. நிக. உ: எக.) 5. மறவர். 6. வீரர். (5, 6-சூ. நிக. கக: ளக்ரவெ. கo.)
மள்ளம்—வலி. (பிங்கல. கஎசுக.)
மள்ளன்—இளையோன். (பரிபா.)
மள்ளு—மல்லு, கைமரம். (வழக்.)
மளமளத்தல்— } ஈரடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு
மளமளப்பு— } (வழக்.)
மளமளனல்– }
மளாரிடுதல்— } ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)
மாளாரெனல்- }
மளிகாரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
மளிகை—பண்டசாலை .(வழக்.) பண்டம் பலபொருள்.
மளுக்கெனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)
மற்கரை—குகை.
மற்குணம் — மூட்டுப்பூச்சி. "மற்குணத் தொகுதிபோற் பிசைந்து" (பார. வாரண வத. கூ.)
மற்சரம்—விரோதம். (வழக்.)
மற்போர்—மல்லயுத்தம். (வழக்.)
மற்றது—அதுத்தது, பிறிது, வேறு. என்னும் பொருளில்வருமென்பர். (வழக்.)
மற்று—1. அசைநிலை. 2. பிறிது. 3. வினை மாற்று. இம்மூன்று பொருளையுந்தரும் இடைச் சொல். (நன்னூ. இடையி. கச.) இது மற்றை யெனவும் வரும்.
மற்றையது—சுட்டியதற்கினம். (நன்னூ. இடையி. கடு.)
மறக்களவழி—ஒருதுறை. (புறப்–மாலை.)
மறக்கற்பு—சிறியகற்பு.
மறக்கார்ஞ்சி—ஒருதுறை. (புறப்–மாலை.)
மறத்தல்—மறதி. (வழக்.)
மறத்தியர்—பாலைநிலப்பெண்கள். (சூ.நிக. உ: சுஎ.)
மறதி—மறப்பு. (வழக்.)
மறநிலைப்பொருள் — சூதில்வெல் பொருளும், தெண்டத்திற் பொருளும், பகைவர் பொருளும். ஆம். (சூ. நிக. கஉ: ஙஉ.)
மறநிலையறம்–செஞ்சேற்றுக்கடன் கழியாதாரைச்செகுத்தல், பகைவர் கவர்ந்த நிரையை மீட்டல், பகைவரை வெல்லுதல், இம்மூன்றுமாம். (சூ. நிக. கஉ : சுக.)
மறநிலையின்பம்—ஏறுதழுவல், வில்லால் இலக்கமெய்தல் முதலிய மறத்தகையாற் கன்னியைமணமுடித்தின்புறுதல்.(சூ.நிக.கஉ:சுஙு.)
மறப்பிலி—கடவுள். (வழக்.)
மறப்பு—மறதி. (வழக்.)
மறம் — 1. ஆண்மை. (புறநா.) 2. கலம் பகத்தினோருறுப்பு. (வெங்கைக்கலம்பகம். டு.) 3. கொடுமை. 4. கொடுவினை. 5. சண்டை. 6. சினம். 7. நரன். 8. பாவம். 9. பிணக்கு. 10. மாறுபாடு. 11. வலி. 12. வீரம்.(5,6,7,8, 9,11,12-பிங்கல.ஙகஙஙக)(3,4,10-புறப்-மாலை)
மறமலி—யானை.
மறழல்லை—ஒரு துறை. (புறப்–மாலை.)
மறல்—1. எழுச்சி. (பிங்கல. உகஅஎ.) 2. காலன். (சூ. நிக. க: ஙo.) 3. பகை. (சூ. நிக. அ: சுக) 4. பிணக்கு. (பிங்கல. ககஙo) 5. போர். (சூ. நிக. கூ: சசு.) 6. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅநி.) 7. மறப்பு. (பிங்கல. கஅசுஎ.) 8. மறுத்தல். (பரிபா.) 9. வறுமை. (பிங்கல. கஅசுசு) சாதலுமாமென்பர்.
மறலல்—போர்செய்தல். (புறப்-மாலை.)
மறலி — 1. அகில். 2. குங்குமப்பூ. 3. தக்கோலம். 4. பொறுமை. 5. நமன். 6. மயக்கு. 7. மறதி (4, 5, 7-பிங்கல. ஙகசo.) (6-சூ. நிக. கக: றகரவெ. கசு.) 8. மாறுபட்டு. (சிந்தா.) (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
மறலினர்—மாறுபட்டார்.
மறலுதல்—எதிர்தல். (பரிபா.)
மறலும்—மாறுபடும். (மணிமே)
மறவர்–1. அரசர். (புறநா. கூஙு. உரை.) 2. கொடுவினையாளர். (புறப்-மாலை.)3.படைவீரர். (பிங்கல. அளக.) 4. பாலைநிலமாக்கள். (சூ.நிக. உ: சுஎ.) 5. வலிமையர். மறம்–வலி.(பிங்கல. ஙகஙஙக.) 6. வீரர். (மணிமே.) 7. வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)

மறவன்—1. சிலேட்டுமம். (தைலவ.) 2. வலியன். 3. வீரன். (புறப் மாலை.)

மறவாதீமே—மறவாதே. (ஐங்குறு.)

மறவி—1. இழிவு. 2. கள். 3. பதநீர். (வைத்தியபரி.) 4. பொறுமை. (பிங்கல-நிகண்டு) 5. மறதி. (1, 2, 5-சூ. நிக. கக: றகர வெ. கசு.)

மறனுடைப்பாசி-ஒருதுறை.(புறப்.மாலை.)

மறி—1. அழுங்கு. 2. ஆடு. 3. குதிரை. 4. மான். இவற்றின் குட்டி. (சூ. நிக. ங: ஙஅ.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. மான். (சூ. நிக. ங: உஉ.) மேடராசி. (சூ. நிக. க: சஅ.) விலங்கின் பிள்ளைக்கும் பெயர். (சூ. நிக. ங: ஙஎ.)

மறித்தல்—1. காவற்படுத்தல். 2. தடுத்தல். 3. திருப்புதல். (1, 2, 3-வழக்.)

மறித்து—மீட்டு. (சிந்தா.)

மறித்தும்—பின்பும். (வழக்.)

மறிதால்—மீளல். (வழக்.)

மறிதல்—1. தடைபடல். 2. திரும்புதல். 3. மடங்கல். (1, 2, 3-வழக்.)

மறிப்பு—1. காவற்படுத்தல். 2. தடுப்பு. 3. திருப்பு. (1, 2, 3-வழக்.)

மறிய—1. மடங்க. 2. மீள. (சிந்தா.)

மறியல்—1. சிறை. 2 தடை. (1, 2-வழக்.)

மறிவு-1. கேடு. 2. மறிதல். (1, 2-ஐங்குறு.)

மறு—1. குற்றம். (சூ. நிக. அ: நுஅ.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. மறு. (உ-ம்.) "அம்பொற்பிதிர்வின் மறுவாயிரத் தெட்டணிந்து" (சிந்தா. கடவுள். உ.) 4. வேறு. (வழக்.)

மறுகீகம்—சுழற்சி. (வழக்.) மனக்குழப்பம். (உ-ம்.) மறுக்கம் வீளக்குமே. (திருவிளை விடையிலச. ஙக.)

மறுக்கிடுதல்—பெயர்தல். (வழக்.)

மறுக்குத்து — ஓர் செடி. (வழக்குண்டு போலும்.)

மறுக்குதல்—1. மறுதலித்தல். 2. மன்னு சுழலச்செய்தல். (1, 2-வழக்.)

மறுக—கொண்டுபோக. (பத்துப்பா.)

மறுகல்1. சுழலல். (பிங்கல. உகஅச.) 2. சுழலாதேகொள் (சிந்தா.) மறுகுதலுமாம்.

மறுகலித்தல்—மறுகுதல். (வழக்.)

மறுகு—1. குறுந்தெரு. (சூ. நிக. நு: சஎ.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 3. தெரு. (பிங்கல. சுச0.) 4. நெடுந்தெரு. (சிந்தா.)

மறுகுதல்—1. மறுகல். 2. மனங்குழம்பல். (வழக்.)

மறுகுபு—கலங்கி. (ஞானமி.)

மறுகை—1. பொதிக்கட்டு. 2. மறுபக்கம். (1, 2-வழக்.)

மறுத்தல் — நீக்கல். (வழக்.) வெட்கம். (சூ. நிக. அ: சஉ.) கொடாமைக்கும்பெயர் கூறுவர்.

மறுத்து—ஒழிந்து. (பரிபா.)

மறுத்தர—மீள. (ஐங்குறு.)

மறுதலித்தல்— மறுதலிப்பு— } மறுத்தல். (வழக்.)

மறுதல்—மாறுதல். (வழக்.)

மறுதலை—1. மறுதலிப்பு. 2. வேறிடம். (வழக்.)

மறுப்படுதல்—1. ஊறடைதல். 2. வசைப்படல். (1, 2-வழக்.)

மறுப்பு—மறுக்குதல். (வழக்.)

மறுபோருவமை — ஓர் அலங்காரம். (தண்டி. பொருளணி. நு. உரை.) வீரசோழியத்தில். எதிர்ப்பொருவமை யென்பர்.

மறுமை—வருபிறப்பு. (சூ. நிக. அ: நுஉ.)

மறுமொழி—உத்தரம். (சூ. நிக. கக: தகர வெ. ஙஉ.)

மறுவரல்—சேர்தல். (ஐங்குறு.)

மறுவல்—1. கஸ்தூரிமிருகம் .(வைத்திய மூ.) 2. மறுபடி. (காஞ்சிப். திருக்கண்புதை. உஎஅ.)

மறுவி—1. கஸ்தூரி. (தைலவ.) 2. கஸ்தூரி மிருகம். (வைத்தியபரி.)

மறை—1. அடைக்கலம். (சூ. நிக. கூ: சுநு.) 2. ஆகமம். (ஞானவி.) 3. இரகசியம். (நாலடி. பிறர்மறையின்கட்செவிடாய். என்னுஞ்செய்யுளிற்காண்க.) 4. எதிர் மறுத்தலாகியவிடை. (நன்னூ. பொது, சூநு. உரை.) 5. ஒளிப்பிடம், ஆகுபெயர். 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 7. கேடகம், வினைமுதல் விகுதிதொக்கு நின்ற தென்க. 8. மந்திரம். (வள். நித்தார்பெ. அ.) 9. வேதம். (பிங்கல. உ0நுகூ.)

மறைக்காடு—வேதாரணியம். (மறைசையந். க.)

மறைக்கொடியோன்— 1. துரொணாசாரியன். (பிங்கல. எகூஉ.) 2. பிராமணன். (பிங்கல. எகூ0.)

மறைசை — வேதாரணியம். (மறைசையந்தாதியிற்காண்க.)

மறைஞானசம்பந்தர்—உமாபதிசிவாசாரியாருக்கு ஆசிரியர், சிவதருமோத்தரத்தைத் தமிழிற்செய்தவர். (அபிதா. கோ.)

மறைத்தல்—மறையச்செய்தல். (வழக்.)

மறைதல்—ஒளித்தல். (வழக்.)

மறைந்து—கீழ்மேலாய். (புறப். மாலை.)

மறைப்பு—மறைத்தல். (வழக்.)

மறைபடல்—மறைக்கப்படுதல். (வழக்.)

மறைபாடு—மறைபடல். (வழக்.)
மறைபுகல்–அடைக்கலம்புகுதல். (சூ. நிக. கஃ: சுடு.)
மறைபொருள்—உட்பொருள். (வழக்.)
மறைமுதல்—, மறைமுதலி– } சிவன். (சூ. நிக. கஃ: கூ.)
மறைமொழி—மந்திரம். (வள். நீத்தார். அ. உரை.)
மறையாதீமே—மறையாதே. (ஐங்குறு.)
மறையிலார்—கீழோர். (சூ. நிக. உ: நுசை)
மறையோன்–1. பிரமன். (பிங்கல. கடுசு.) 2. வியாழன். (சூ.நிக.க: சுஉ.) 3. வேதமுணர்ந்தோன்.
மறைவு–மறைதல், தோற்றமின்மை. (வழக்.)

மன்—1. அசைநிலை. 2. அரசன். 3. ஆக்கம். 4. உத்திரட்டாதி. 5. ஒழிவு. 6. கழிவு. 7. நிலைபேறு. 8. மந்திரம். 9. மிகுதி. (1, 3, 5, 6, 7, 9-ன்னூ. இடையி-கசு.) (2, 4, 8-பிங்கல-சுகூசச.) மன் என்பது அசைநிலையில் வரும்போது மன்னெனவும் வருமென்பர்.
மன்பது—உயிர்ப்பன்மை. (பரிபா.)
மன்பதை–மக்கட்பரப்பு. (சூ. நிக. உ: அச.)
மன்மத—இருபத்தொன்பதாவது வருஷத்தின் பெயர். (வருஷாதிநூல்.)
மன்மதன்—காமன். (சூ. நிக. க: உடு.)
மன்மதாலயம்—மாமரம். (வைத்தியபரி.)
மன்ற–1. அசைச்சொல். (வள். ஈகை. கூ.) 2. அறுதியாக. (பத்துப்பா.) 3. வெளியாக. 4. நிச்சயமாக. (3, 4-புறநா.)
மன்றம்—சபை, பொதுவிடம். 2. செண்டு வெளி. (1, 2-புறநா.) 3. நிச்சயம. (சூ. நிக. அ: சசு.) 4. நெடுந்தெரு. (சூ. நிக. நு: சஎ.) 5. மணம். (பிங்கல. சுகூசநு.)
மன்றல்–1. கலியாணம். 2. பாலையாழிசை. 3. மிக்கபரிமளம். (1,2,3-பிங்கல. சுகூசசு.)
மன்றட்டம்–, மன்றட்டு—, மன்றடுதல்– } இரந்துவேண்டுதல். (வழக்.)
மன்று—1. சபை. (சூ. நிக. நு: சக.) 2. நடு. (பதிற்றுப்.)

மன்னர்பின்னர்–வைசியர். (சூ.நிக.உ:உடு.)
மன்னல்—1. அடுத்தல். 2. நிலைபெறுதல். 3. பெருமை. 4. வலிமை. (1, 3, 4-பிங்கல. சுகூசஎ.) (2-சூ. நிக. அ: சசு.)
மன்னவன்–, மன்னன்— } 1. அரசன். 2. உத்திரட்டாதி. 3. எப்பொருட்கு மிறைவன். (1, 2-பிங்கல. சுகூசஅ.) (3-சூ.நிக. உ: கo.)

மன்னூர்—1. ஓரூர். இது கடற்கரையிலுள்ளது. (வழக்.) 2. பகைவர். (சூ. நிக. உ: நுக.)
மன்னூர்கோயில்—ஓரூர். திருமால் திருபதிகளிலொன்று. (வழக்.)
மன்னுலகம்—சுவர்க்கம். (சிந்தா.) 2. நிலையிலாவுலகம்.
மன்னித்தல்–, மன்னிப்பு— } பொறுத்தல். (வழக்.)
மன்னியர்–நிலைபெறுவாயாக. (பதிற்றுப்.)
மன்னிறைதந்தல்–வேளாண்மாந்தரியல்பினொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எஎ.)
மன்னுதல்—மன்னல்.
மன்னும்—இடைச்சொல். (சிலப்.)
மன்னை—மன் என்பது மன்னையென விறுதிவிகாரமாய் நின்றதென்க. (நன் னூ. இடையி. கநுக.) கழுத்தினேர்பாகத்திற்கும் பெயர்கூறுவர்.
மன்னைக்காஞ்சி–ஒருதுறை. (புறப்-மாலை.)
மனக்கசிவு—மனவருக்கம். (வழக்.)
மனக்கனிவு—மனக்கசிவு. (வழக்.)
மனக்கிடை—, மனக்கிடக்கை– } மனவெண்ணம். (வழக்.)
மனக்குருடு—அறிவீனம் (வழக்.)
மனக்கோட்டம்—மனக்கோட்டம். பார்.
மனங்கசிதல்—, மனங்குரைதல்– } மனமுருகல். (வழக்.)
மனசு—மனது. (வழக்.)
மனது—மனம். (வழக்.)
மனம்—1. உள்ளம். (சூ. நிக. அ: சுச.) 2. இந்துப்பு.
மனவாசகங்கடந்தார் சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினைகனுளொன்றுகிய உண்மைவிளக்கநூலாசிரியர். (அபிதா-கோ.)
மனவு—1. சங்குமணி 2. புடவை. (வைத்தியபரி.) 3. மணிப்பொதி. (1, 2-பிங்கல. சுகூசசு.)
மனனம்—அநுசிந்தனைசெய்தல். (தர்க்காமிருதம்.)
மனுகை—பெண்யானை.
மனு—அக்குமணி. (சிந்தா.)
மனுலம்—குங்குமம். (பதிற்றுப்.)
மனுவு—அரைப்பட்டிகை. (சூ.நிக.எ:உஅ.)
மனிதன்—மானிடன். (வழக்.)
மனிலா—ஓரூர். (வழக்குண்டுபோலும்.)
மனு—மநு-பார்.
மனுக்கள்—மநுக்கள் பார்.
மனுடன்—மநுடன், மனிதன். (வழக்.)
மனுமக்கள்—மனிதர்கள். ஒருகாலத்திலே மநுக்களாற் படைக்கப்பட்டவர்களுக்கு இப்)

பெயர்கூறுவர். இவர்களைப்போன்றிருத்தலாற் பிரமன் முதலானோர் படைக்கப்பட்டவர்களுக்குமிப்பெயராமென்பர்.

மனுவந்தரம்—மநுவந்தரம்பார்.

மனுவர்—கொல்லர். (சூ. நிக. உ: உக.)

மனை — 1. இரண்டாயிரத்துநானூறு குழி கொண்ட நிலமென்றும், பதினாறரைக்காற்குழி கொண்ட நிலமென்றுங்கூறுவர். 2. மனைவி. 3. வீடு. (2, 3-சூ. நிக. கக: னரவெ. கஎ.)

மனைக்கோள்—பல்லி. (பிங்கல. உடுங.)

மனையறம்—இல்லொழுக்கமாகிய தருமம். (வழக்.)

மனையாட்டி— } மனைவி. (சூ நிக. உ:
மனையாள்— } எக.)

மனைவி—நாயகி. (சூ. நிக. கக: னகரவெ. கஎ.)

மனைமரம்—தேற்றாமரம். (பரிபா.)

மனோகரம்—1. அழகு. (பிங்கல. ககஙஈ) 2. மகிழ்ச்சி. (வழக்.)

மனோசன்—மன்மதன். (சூ. நிக. க: உங.)

மனோசிலை—ஒருமருந்து விலைவுப்பாடண முப்பத்திரண்டினொன்றென்பர்.

மனோபவன்— } மன்மதன். (சூ. நிக. க:
மனோபு— } உங.)

மனோமயகோசம்—பஞ்சகோசத்தொன்று (ஞானமி.)

மனோரஞ்சிதம்—மனப்பிரியம். (வழக்.)

மனோரதம்—1. இன்பம். 2. விருப்பம். (வழக்.)

மனோலயம்—மனத்திருத்தி. (வழக்.)

மனோன்மை—மேருமலைமகளும் இமயமலை மனைவியுமாகியமேனை. (அபிதா. சிந்.)

மனோவதி— பிரமன் பட்டணத்திற்கொரு பெயர். (அபிதா. கோ.)

மனோன்மணி—1. அப்பிரகம். (வைத்திய பரி.) 2. ஆன்மாக்களின் மலங்களைநீக்கிச்சிவானந்தத்தைத்தருஞ்சிவசத்தி. (அபிதா. சி.)

மனோன்மணித்தாய்— இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மா.

மா—1. அசைச்சொல். இது வியங்கோளில் வருவது. (நன்னூல்-இடையி. உ0.) 2. அழகு. 3. அழைத்தல். 4. இடித்தமா. (பிங்கல-ககஎ.) 5. இலக்குமி. 6. எதிர்மறையுபசருக்கம். 7. ஒரெண். 8. கறுப்பு. 9. குதிரை. 10. பன்றி புரவியானை யிவற்றிலொன்பெயர். (சூ. நிக. ங: ஙo.) 11. பூமி. 12. சரச்சுவதி. 13. சீலை. 14. செல்வம். 15. துகள். 16. நஞ்சுக்கொடி. (வைத்தியபரி.) 17. நிறம். 18. பெருமை. 19. மாமரம். 20. வண்டு. 21. வயல். (பிங்கல. ஙஎக.) 22. வலி. 23. விலங்கின்பொது. 24. வெறுப்பு. (சூ. நிக. கக. வகரவெ. கக.) (2, 3, 5, 7, 8, 9, 11, 12, 17, 18, 19, 20, 22, 23-பிங்கல. ஙகஅக.) மா என்பதற்குச் சீவகசிந்தாமணியுரையில் ஆகாது என்பது பொருளாகக்கூறுவர். பொருநாற்றுப்படையில், ஒருமாநிலத்திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

மாக்கசங்து—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

மாக்கடு-சூரத்தக்கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

மாக்கல்—கானற்கல். (வைத்தியபரி.)

மாக்கள்—1. மனிதர்கள். (சூ. நிக. க:அஅ.) 2. விலங்குகள். (சூ. நிக. ங: அக.)

மாகசம்—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)

மாகட்டகம்—செந்நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

மாகண்டம்—இருபத்தேழு யோகத்தொன்று. (வாநவஷாதிநூல்.)

மாகத்தி—நெல்லிமரம். (வைத்தியபரி.)

மாகதந்தன்—ஒரு வேதியன், குக்குடவடிவமாகி காசியில்வந்து கதியடைந்தவன். (காசிகாண்-முத்திமண்ட. கஎ.)

மாகதம்—மகததேயத்துள்ளது.

மாகதர்—1. இருந்தேத்துவோர். (மதுரைக்கா.) 2. மகததேயத்தவருமாம்.

மாகதன் — 1. சத்திரியப்பெண் வைசியனைக்கூடிப் பெற்றபிள்ளை. (அபிதான-சி.) 2. மகததேயத்தவனுகிய சராசந்தன். (அபிதாங.)

மாகதி—1. சீனி. 2. சோணநதி. (அபிதாங கோ.) 3. திப்பிலி. 4. முல்லைக்கொடி. 1,3,4-(வைத்தியபரி.)

மாகந்தம்—மாமரம். (மலையக.)

மாகந்தி—1. அமுக்கிரா. 2. நெல்லி (1,2-வைத்தியபரி.)

மாகம்—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: ஙங.) 2. நிக்கு. (சிந்தா.) 3. மகம். 4. மாகன்செய்த காவியம். (அபிதா-கோ.) 5. மாசிமாதம். (சோதிட.) (3-பிங்கல-உசஅ.)

மாகரி — ஆண்யானை. (மா-விலங்கிலுண். கரி—யானை.)

மாகயம் — கௌரிபாடாணம். (வைத்தியபரி.)

மாகாணம்—நாடு. (வழக்.)

மாகாணி — ஒரெண். அது: பதினறிலொன்று. (வழக்.)

மாகாளம்—ஒரு சிவதலம். (தேவார. திருஞான-க.)

மாகாளர்—1. அரிகரபுத்திரர் சேனபதி.) 2. சிவகணத்தலைவரிலொருவர். (1,2-அபிதாங.)

மாகாளன்—அயன்படைத்தலேவன்.

மாகாளி—1. களாவிழுது. 2. சத்தமாதரி லொருத்தி (மீஞசூ. பிள்ளைத். காப்பு. கo.) 3. மாவலிக்கிழங்கு. (1, 3-தைலவ.)

மாகாளிசாண்—களாவிழுது. (தைலவ.)

மாகாளேசுரர்—திருவிடும்பைமாகாளத்திலெழுந்தருளியிருக்குமிறைவர்நாமம். (அபிதா. கோ.)

மாகிஷ்மதி — நர்மதாதீரத்துள்ள வொரு நகரம். (அபிதா. கோ.)

மாகீட்டியன்–அரசனுக்குவைசியப்பெண்ணிடமுதித்தவன். (அபிதாநசி.)

மாகினம்—இராச்சியம்.

மாகிரன்—இந்திரன்.

மாகுத்தம்—தூனைக்காலி. (வைத்தியபரி.)

மாகுலவர்—வேடர். (சூ. நிக. உ: சுஅ.)

மாகேசுவரசூத்திரம்—வடமொழி வியாகரணத்துக்குமூதனூலாகச்சிவபிரான்றனதுடமருகத்தினின்றுந்தோற்றுவித்த சப்தமூலசூத்திரங்கள். (அபிதா. கோ.) பாணினிமுனிவருக்குக்கூறினரென்றுங்கூறுவர்.

மாகேயம்—பவளம் (வைத்தியபரி.)

மாகேயி–
மாகை— } பசு. (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

மாங்கல்லியம்—மங்கிலியம். (வழக்.)

மாங்கன்—1. ஓரேல். 2. ஓர்மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.

மாங்காடு–குடமலைப்பக்கத்துள்ளவோரூர். (அபிதாந-கோ.)

மாங்கிசம்—மாமிசம். (வழக்.)

மாங்கிசச்சிலை—ஈரற்கல்லு.

மாங்கிலியம்—தாலி. (வழக்.)

மாங்குடிக்கிழார்—ஒருதமிழ்ப்புலவர். (அபிதாநசி.)

மாங்குடிமருதனார்— கடைச்சங்கப்புலவரிலொருவர். (வள். மாலை: உசு.)

மாச்சக்காய்—மாசக்காய். (வைத்தியபரி.)

மாச்சலல்—வருத்தம். (வழக்.)

மாச்சி—பாம்புகொல்லி. (வைத்தியபரி.)

மாச்சிதேவர்—ஒரு வீரசைவ வடியவர். (அபிதாநசி.)

மாசக்காய்—ஒரு மருந்துச்சரக்கு. (வழக்.) இதனை மாச்சக்காயென்பர். (வைத்தியபரி.)

மாசங்கம்—சூதகம்.

மாசம்—மாதம். (வழக்.)

மாசலம்—1. நோய். 2. முதலை.

மாசலன்—களவன்.

மாசவிடாய்—மாதவிடாய், மாதர்பூப்பு.

மாசாத்தன்—1. ஐயனார். (சூ. நிக. க: உஅ.) 2. கண்ணகியின் தந்தை. (மணிமே.) 3. கைலாயஞானவுலாவைஅங்கே கேட்டுவந்து திருப்பிடவூரிலே வெளியிட்டவர். (அபிதாநசி.)

மாசாத்துவான் — கோவலன் தந்தை. (அபிதா. கோ.)

மாசி—1. ஒரு மாதம். 2. மகாகூத்திரம். (1, 2-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கசு.) 3. மாசிக்காய் (வைத்தியபரி.)

மாசிகை—பறவை.

மாசிங்கம்—கலைமான்கொம்பு. (வைத்தியபரி.)

மாசிப்பத்திரி—ஓர்பூடு. (வைத்தியமூ.)

மாசியம்— இறந்தோர்க்கு மாதந்தோறும் செய்யுங் கடன் (வழக்.)

மாசிரம்—சேக்கிரம்.

மாசிலாமணிநாதர் — திருவாவடுதுறையிலெழுந்தருளியிருக்கிற இறைவர் நாமம். (அபிதா-கோ.)

மாசு — 1. அழுக்கு. (பிங்கல-கஅசுo.) 2. குற்றம். (பிங்கல-கஅசுக.) 3. மேகம். (பிங்கல. நிஅ.)

மாசுகம்—நீர்க்கு. (வைத்தியபரி.)

மாசுணம் — 1. பாம்பு. 2. பெரும்பாம்பு. (1, 2-சூ. நிக. சுஉ: சுஎ, சுஅ.)

மாசேடி—வான்மினுகு. (வைத்தியபரி.)

மாசேனன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. திருமால். 3. காசியையடைந்து தீர்த்தமாடி முத்திபெற்றவன். வாமதேவமுனிவர் மாணாக்கன். (அபிதாந-சி.)

மாசை—பொன். (சூ. நிக. சு: உ.)

மாஞ்சி—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்கோரை. 3. மண்ணரில். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மாஞ்சிரோகணி — ஓர் பூடு. இது: கண்புகைச்சலை நீக்கும். (வைத்திய-மூ. அக.)

மாஞ்சில்—மாஞ்சி.

மாட்சி— } 1. நன்மை. (புறநா.) 2.
மாட்சிமை–ஃ (பெரியபு. தடுத்தாட். நிசு.)

மாட்டல்—1. மூட்டல். (சூ. நிக. கு: உசு.) 2. வருத்தல். (ஐங்குறு.)

மாட்டாமை—இயலாமை. (தண்டி-பொருளணி. அக-ஆம் சூத்திரவுரை.)

மாட்டார்–இயலாதோர். (சூ. நிக. உ: சசு.)

மாட்டி—1. அழித்து. (மூல்லைப்.) 2. எரித்து. (சிறுபா.) 3. பொருத்தி. (வழக்.)

மாட்டிய—கொளுத்திய. (பெரும்பா.)

மாட்டிலையான்–பெரிய ஈ (வழக்குண்டு.)

மாட்டுதல் — 1. இயலுதல். 2. கட்டுதல். 3. செலுத்தல். (சிந்தா.) 4. சொருகுதல். (பெ

ரியபு. இளையான்குடி. ககூ.) 5. பூணுதல். (1, 2, 5-வழக்.)

மாட்டுழலைக்காளான் — ஒருவகைக் காளான். (வழக்.)

மாட்டேறிந்தோழகல்–, மாட்டேற்று— } ஒன்றற்குச் சொல்லப்பட்டஇலக்கணத்தை அதனைப்பெறுதற்குரிய மற்றொன்றற்குமாட்டிச் சொல்லி நடத்தல். (நன்னூ. பொதுப்பா. கச.)

மாடகம் — வீணைமுறுக்காணி. (சூ. நிக. க0: சஙூ.)

மாடக்குழி — விளக்குவைக்குஞ் சுவரறை.

மாடப்புறு—ஒருபுரு (சூ. நிக. ஙூ: சுக.)

மாடப்புறக்கண்ணிறம்—அமுக்கிரா. இதன் பழநிறம் மாடப்புறுக்கண்ணிறம்போ லிருப்பதனாலிப்பெயர் பெற்றதென்பர்.

மாடம்–1. உப்பரிகை. (வழக்.) 2. உழுந்து. (சூ. நிக. ச: சக.) 3. வீடு (சூ. நிக. கக: டகர வெ. உ.)

மாடல்—செய்தல். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

மாடன்—ஒரு பேய். (வழக்.)

மாடி—மேல்மேடை. (வழக்.)

மாடியம்—உடம்புக்கூடு; கவசம். (சிந்தா.)

மாடு —1. இடம். (பிங்கல. எகக.) 2. செல்வம். 3. பக்கம். 4. பசுப்பொது. 5. பொன். (2, 3, 5-சூ. நிக. கக: டகரவெ. கூ.) (4-வழக்.)

மாடை—பொன். (சூ. நிக. சு: உ)

மாண்—, மாண்டல்– } 1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. மாட்சிமை. (சூ. நிக. அ: ஙo.)

மாண்டவியர்–ஒரு முனிவர் இவரே விதுரனுகப் பிறந்தவர். (அபிதாநகோ.)

மாண்டன்று–மாட்சிமையுற்றது (ஐங்குறு.)

மாண்டார்–1. இறந்தவர். (வழக்.) 2. மாட்சிமையுடையார். (வள். வினைத்திட். ஙி.)

மாண்டேகம்—உபநிடத முப்பத்திரண்டனுளொன்று. (பொருட். நிக.)

மாண்பு–1. அழகு. 2. மாட்சிமை. (சூ. நிக. அ: ஙo.)

மாணம்—மாட்சிமை. அம்–சாரியை யென்பர்.

மாணல்—மாட்சிமை. (பிங்கல. களசூ.)

மாணவகன்–1. பிரமசாரி 2. மாணாக்கன். (வழக்.)

மாணவம் — பதினறுகோவையுள்ள மூத்தாரம். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

மாணவன்—மாணாக்கன். (வழக்.)

மாணாக்கன்—கற்போன். (சூ. நிக. உ: ஏ.)

மாணுமை—மாட்சிமைப்படாமை. (வழக்.)

மாணூர்—பகைவர். (வள். கூடாநட்பு. ஙூ.)

மாணி—1. ஆண்குறி. (வழக்.) 2. குறள் வடிவம். (தேவார. மாணிகுழி.) 3. பிரமசாரி. (இராமா. கிஷ்கிந்தா. அனுமப்ப. உக.)

மாணிக்கத்தியாகர்–திருவொற்றியூரி லெழுந்தருளியிருக்கு மிறைவர்நாமம். (அபிதாநகோ.)

மாணிக்கம்—நவமணியிலொன்று.(வழக்.)

மாணிக்கவண்ணர்–திருமருகல், திருவாழ் கொளிபுத்தூரிவைகளிலே கோயில்கொண்டிருக்குமிறைவர்நாமம். (அபிதாநகோ.)

மாணிக்கவரதர்– திருமாணிகுழியிறைவர் நாமம். தேவியர்மாணிக்கவல்லி.(அபிதாநகோ)

மாணிக்கவாசகர்— திருவாதவூரடிகளுக் கொருபெயர். (திருவிளை. மண்சுமந்த கoக.)

மாணிகுழி—ஒரு சிவஸ்தலம். (தேவார. திருமாணி குழிப்பதிகம் பார்.)

மாணிபத்திரன் — குபேரன் சேநாபதி. (அபிதாநசிந்.)

மாணிபந்தம்—உப்பு. (வைத்தியபரி.)

மாணை—ஓர்கொடி. (இராமா. அயோத்தி. வனம்புகு. ஙசு)

மாத்தியானம்—, மாத்தியானிகம்– } மத்தியானபோதிற்செய்யுங்கடன். (வழக்.)

மாத்திரம்–1. அளவு (வழக்.) 2. தனிமை. 3. தும்பி. (வைத்தியபரி.)

மாத்திரி—சல்லியன்றங்கையும், பாண்டுவினிரண்டாமனைவியுமானவள். (அபிதாநகோ.)

மாத்திரை—1. அளவு. (பிங்கல. உஉஙூ.) 2. காலநுட்பம் (பிங்கல.உஅo.)3.காலவிரைவு. (பிங்கல. உஅக.) 4. குளிகை. (வழக்.)

மாத்திரைக்கோல்—1. அளவுகோல். (வழக்.) 2. சித்தர்கள் வைத்திருக்கும் ஒருவகைக்கோல். (திருவிளை. எல்லாம்வல்லசித்தர். கஙூ.)

மாத்திரைச்சுருக்கம்–ஒரு பொருள் பயங்குறிற்குமொரு சொல் ஒரு மாத்திரைகுறைய வேறோர்பொருள் பயக்கப்படுவது. (தண்டி. சொல்லணி. கஙி.)

மாத்திரைவநத்தனம்–ஒருபொருள் பயப்பதொருமொழி ஒரு மாத்திரைகூடப்பிறிதோர் பொருள் பயப்பப்பாடுவது. (தண்டி. சொல்லணி. கசு.)

மாத்துமிகன்—தேகாவயவமே பொருளெனவும், அதுகெட்டால்வேறபொருளினின்றெனவுங்கூறுமொருசமயி. (அபிதாநசிந்.)

மாத்துவிகம்—இலுப்பைப்பூச் சாராயம்.

மாதங்கம்—யானை. (சூ. நிக ஙூ: ச.)

மாதங்கர்—சண்டாளர். (சூ. நிக. உ: ஙுச.)

மாதங்கன் — மைத்திரனுக்குதித்த மைந்தற்கும், வைதேகனுக்குதித்த மைந்தற்கும் மாதங்கன் என்று பெயர். (சூதசங். சாதிவரலா. ரூசு.)

மாதங்கி—1. உமாதேவி. மதங்கமுனிவருக்குப்புத்திரியாக அவதரித்த காரணத்தால் இப்பெயர் வந்தது (அபிதாநகோ.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: ரூஅ.) 3. யாழ்த்தெய்வம். (சிந்தா.)

மாதத்தூரம்—மகளிர் சூதகம். (வழக்.)

மாதப்பிறப்பு–சூரியனேரி ராசியினின்று மற்றேரி ராசிக்குச் செல்லுஞ் சமயம். (வரு ஷாதிநா.)

மாதம்—1. கிராம்பு. (வைத்தியபரி.) 2. மாசம். (வழக்.) கடைதல், கொல்லல், பெருமை, மகிழ்ச்சி முதலியனவுங்கூறுவர்.

மாதர்—1. இடைச்சொல். 2. அழகு. 3. ஆசை. 4. பொண்கள். (1, 2, 3, 4-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ககூ.)

மாதர்குணச்சலம் — கெந்தகம். (வைத்தியபரி.)

மாதர்கொய்சகம்—நீவியென்று பெயர். (சூ. நிக. எ: எக.)

மாதரி—காளி. (சூ நிக. க: ரூஅ.)

மாதலி–இந்திரன் சாரதி. (இராமா. யுத்த. தேரேறு. சூஉ.)

மாதலுங்கம்—மாதளை. (வைத்தியபரி.)

மாதவதூரி—ஒரு வைணவர்; இவர் சரிதம் (அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.)

மாதவதர்சர்–ஒருவைணவர்.(அபிதாநசிந்.)

மாதவப்பிரியம்—செம்பூசனி. (வைத்தியபரி.)

மாதவம்—1. கள். (சூ. நிக. சு: உகூ.) 2. தவம். 3. வசந்தகாலம். (2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ச.) இனிமைக்கும் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) உண்டேற்கொள்க.

மாதவர்—முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ.)

மாதவன்—1. திருமால். (சூ. நிக. க: கக.) 2. வசந்தன், வசந்தகாலத்துக்குரியவன், மன்மதன்.

மாதவாசாரியர் — வித்தியாரணியருக்குப் பெயர். (அபிதாநகோ.)

மாதவி—1. குருக்கத்தி. 2. கோவலன் காதல்மாது. (மணிமே.) 3. சீனி. 4. தவசி முருங்கை. 5. துளசி. 6. வசந்தகாலமல்லிகை. 1, 3, 4, 5, 6-வைத்தியபரி.) கண்ணன் மனைவி, தூதிகை, நாடகக்கணிகைக்கும்பெயர் கூறுவர்.

மாதவிகை — வசந்த மல்லிகைக் கொடி. (வைத்தியபரி,)

மாதவிடாய்—
மாதவிடை— } மாதர்க்குவரும் மாதத் தீட்டு. (வழக்.)

மாதவியசங்கிதை—காலநிர்ணயம், வித்தியாரணியர்செய்தசோதிடகிரந்தம்.(அபிதாநகோ.)

மாதவீயம் — பராசரமிருதி வியாக்கியானம்மாதவாசாரியார்செய்தது.(அபிதாநகோ.)

மாதளச்சிலை–மாந்தளிர்க்கல். (வைத்தியபரி.)

மாதளை—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

மாதனம்—கிராம்பு. (வைத்தியபரி.)

மாதா—1. உமை. (சூ. நிக. க: ரூஉ.) 2. ஞாதா. (தர்க்காமிர்தம்.) 3 தாய். 4. நாம்கள். (3, 4-பிங்கல. ரூகூநிசே.)

மாதாமகன் — தாயைப்பெற்ற பாட்டன். (வழக்.)

மாதாமகி–தாயைப்பெற்றபாட்டி. (வழக்.)

மாதி—1. மண்டலமாவோடல். (சூ. நிக. கூ: சூஉ.) 2. மா. (மலையக.)

மாதிகம்–குதிரைபோம் மார்க்கம். (சூ. நிக. ரூ: கக.)

மாதிபோதி—நெருஞ்சி. (வைத்தியமூ.)

மாதிரம்—1. ஆகாயம். 2. திக்கு. 3. பூமி. 4. மலை. 5. யானை. (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உo.)

மாதிரி—1. அதிவிடயம். (மலையக.) 2. மாதிரிகை (வழக்.)

மாதிரிகை—விதம். (வழக்.)

மாதிரு—ஆகாயம், இரேபதி, இலக்குமி, பசு, பார்ப்பனி, பூமியென்றுங்கூறுவர். (உ-ம்.) உண்டேற்கொள்க. மாதா. (வழக்.)

மாதினியார்–திருநாவுக்கரசுநாயனார் தாயார் (பெரியபு. திருநாவு. ககூ.)

மாது–1. அசைச்சொல். (நன்னூ இடையி. உஉ.) 2. காதல். (சிந்தா.) 3. பெண். (சூ நிக. உ: நிசு.)

மாதுகரி—நால்வகைப் பிச்சையிலொன்று. இது: வண்டானது பூக்களிடஞ்சென்றுவாதை பண்ணுத மதுவை வாங்குமாறுபோல விரத்தனனவன் பலரிடத்தும் வாதைபண்ணுது எளிதாக அன்னப்பிச்சை வாங்குவது என்பர். (சைவசமயநெறி. பொதுவி. உடுஎ. பாட்டுரை)

மாதுங்கம்–கொம்மட்டிமாதுளை.(மலையக.)

மாதுபாகம்—புட்பராகம்.

மாதுமையம்மை–திருக்கோணமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற தேவியார் திருநாமம். (அபிதாநகோ.)

மாதுரம்—மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மாதுரி—சாராயம். (வைத்தியபரி.)

மாதுரியம்—மிக்கஇனிமை. (வழக்.)
மாதுரு—மாதா. (வழக்.)
மாதுருக்கள்ளிழவர்—இவர் சத்தமாதர்கள். (இவர்சரிதம் அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.)
மாதுலங்கம்—1. கொம்மட்டிமாதுளை. 2. மாதுளை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
மாதுலம்—ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.)
மாதுலன்–தாயுடன்பிறந்தமாமன். (சூ. நிக. உ: எஎ.)
மாதுலா—, மாதுலி— } மாமன் மனைவி.
மாதுவசை–பெண்வசம்பு. (வைத்தியபரி)
மாதுவம்—1. கள். 2. நற்சூரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)
மாதுளங்கம்–, மாதுளம்— } மாதுளை. (வைத்தியபரி.)
மாதேவன்—1. சிவன். (சூ. நிக. க: எ.) 2. பதினெண்ருத்திரரிலொருவர். (பொருட்.நிக)
மாதேவி—1. பார்ப்பதி. (வழக்.) 2. சீதேவியார். (வைத்தியபரி.)
மாதேவியம்மை—திருவம்பர்மாகாளத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற தேவியார்நாமம். (அபிதா. கோ)
மாந்தக்கோதி—ஒரு சுரம். (வழக்.)
மாந்தச்சன்னி—ஒரு நோய். (வழக்.)
மாந்தப்புல்–காவட்டம்புல் (வைத்தியபரி.)
மாந்தம்—1. ஒரு நோய். மந்தம். (வழக்.) 2. காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)
மாந்தர்—மனிதர். (சூ. நிக. உ: அசு.)
மாந்தல்—1. உண்டல். 2. குடித்தல். (பிங்கல. உ000.) 3. சாதல். (1, 3-சூ. நிக. கக: லகரவெ. உ0.)
மாந்தளிர்—மாவின்தளிர், இது துவர்ப்பதினெனறு. (சூ. நிக. கஉ: க0டு.)
மாந்தளிர்ச்சிலை — கற்காவி. (வைத்தியபரி.)
மாந்தளிர்ப்பச்சை–கொக்குக்கல். (வைத்தியபரி.)
மாந்தாதா—சூரியகுலத்தரசரிலொருவன். (அபிதா. கோ.)
மாந்தி—1. குடித்து. 2. மாமரம். (சூ. நிக. ச: கக.)
மாந்தியம்—மந்தமாயிருப்பது. (வழக்.)
மாந்திரியம்—1. தும்பி. (வைத்தியபரி.) 2. மந்திரசம்பந்தமானது.
மாந்திரியர்—மந்திரவாதிகள். (வழக்.)
மாந்துதல்—மாந்தல். துச்சாரியை.
மாந்தை — ஓர்ஊர். (மாந்தைக்கம்மாளர் என்பது வழக்.) குமணராசன் ஊருக்கும் பெயர் கூறுவர். (குமணசரித்திரம்பார்.)
மாநடன்—சிவன்.
மாநாயகன் — கண்ணகிபிதா. (அபிதா. கோ.)
மாப்பிள்ளை—மணமகன். (வழக்.)
மாபலன்—1. காற்று. (பிங்கல. உசு.) 2. சூரபன்மன்படைத்தலைவன். (அபிதாநசி.)
மாபலி—மாவலிச்சக்கரவர்த்தி. (அபிதா. கோ.)
மாபலிவாணன்—மாவலிவாணன்.
மாபுராணம்—இடைச்சங்கமருவியவொரு நூல். (அபிதாநசி.)
மாபூதி—ஏழ்நாகிலொன்று. (சூ நிக. கஉ: எசு)
மாம்பிரம்—சிறுதேக்கு. (வைத்தியபரி.)
மாமகம்—மாசிமகம் இதுபன்னிருவருடத்துக்கொருதரம் வருவது. (திருவிளை. அருச்சனை. உடு.)
மாமடிகள் — மாமனார். (மீனாக்ஷியம்மை. பிள்ளை. அம்புலி. சு.)
மாமணி—மாணிக்கம். (சூ. நிக. சு: டு.)
மாமல்லபுரம்–மாவலிநகரம். இதனை நூல்களில் "மல்லை" எனக்கூறுவர். (பெரியபு. திருக்குறிப்புத். சக.)
மாமன்—அம்மான். (வழக்.)
மாமாத்திரர்–வைத்தியர். (சூ. நிக. உ: உஎ.)
மாமி—அம்மான் மனைவி. (வழக்.)
மாமிசச்சிலை—கார்நிறக்கல்.
மாமிசபேதி—ஓர் பூடு. (வைத்தியபரி.)
மாமிசம்—இறைச்சி. (வழக்.)
மாமிசி—சடாமாஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
மார்முடி – நெட்டி. (வைத்தியபரி.)
மாமுனி—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)
மாமுனைவர்–சங்கப்புலவருளொருவர். (அபிதாநசி.)
மார்மை—1. அழகு. 2. கரியநிறம். (மலைபடு.) 3. நிறம். (1, 3-சூ. நிக. கக: மகரவெ. கசு.)
மாய்—ஆச்சா. (மலையக.)
மாய்ச்சல்—சாவருத்தம். (வழக்.)
மாய்த்தல்— 1. கொல்லல். (வழக்.) 2. மறைத்தல். (சிந்தா.)
மாய்தல்—மாய்வு.
மாய்ந்திசினோர்—மாய்ந்தோர். (புறநா.)
மாய்ந்தென—மாய. (புறநா.)
மாய்ப்பு— மாய்த்தல். பு. தொழிற்பெயர் விகுதி.

மாய்வு—1. சாவு. 2. மறைவு. (சூ. நிக. கக: ககரவெ. உ.)

மாயநகர்— தாருகாசுரன் அரசிருந்தநகர். (அபிதா. கோ.)

மாயகம்—விளாமரம். (வைத்தியபரி.)

மாயம்—1. கறுப்பு. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 2. கனவு. 3. பொய். 4. வஞ்சனை. (3, 4-சூ. நிக. கக: ஞகரவெ. நி:)

மாயவள்—1. இடாகினி. (சூ. நிக. க: ஈஈ.) 2. தெய்வப்பெண். (பிங்கல. கஅசு.)

மாயவன்— 1. கரியவன். 2. திருமால். (பிங்கல. கஈ0.)

மாயவன்மேனி–நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மாயவன்வித்து—1. விட்டுணுகிரந்தி. 2. வெள்ளரிவிதை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மாயா—சத்தபுரியிலொன்று. (அபிதாநசி.) இது அரித்துவாரமென்பர்.

மாயாகாரியம்— தனுகரணபுவனபோகம். (சி. சி. உ. சூத். அவ. உரை.)

மாயாசாலம்—மாயவித்தை. (வழக்.)

மாயாசீதை— இந்திரசித்தினற் செய்யப்பட்ட பொய்ச்சீதை. (இராமா. யுத்தகா. மாயாசீதைப்படலம்.)

மாயாசுதன்—மாயாதேவிசுதன்.

மாயாதம்—முதலை.

மாயாதாரணை— நவதாரணையி லொன்று. (பொருட். நிக.)

மாயாதேவி—புத்தன்றாய். (சூ. நிக க: கஅ.)

மாயாதேவிசுதன் — புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

மாயாப்பிரதிபிம்பர்—மாயையாற் பிரதிபலிக்கும் உருவுடையோர். (நாநாசிவவாதக்கட்டளை.)

மாயாப்பிரலாபம்–ஒரு ஞானநூல். (அபிதாநசி.)

மாயாபுரம்—தாருகாசுரன் பட்டினம். (அபிதாநசி.)

மாயாபுரி — 1. சப்தபுரிகளி லொன்று. (பொருட். நிக.) 2. பித்தளை. (சூ. நிக. சு: க0.)

மாயாமலம்—மும்மலத்தொன்று. (சி. சி. உ. சூத். அதி. உரை.)

மாயாவதி—இராதிதேவி.

மாயாவாதம்—ஒருமதம். (சி. சி. பாபக். மாயாவாதிமதம். க.)

மாயாவாதி—ஒருசமயி. (அபிதா. கோ.)

மாயாவி — ஓரசுரன் இவன் வாலியாற் கொல்லப்பட்டவன். (அபிதா. கோ.)

மாயாளி–வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரி.)

மாயு—பித்தம். (வைத்தியபரி.)

மாயூரம்–ஒரு சிவதலம். (மாயூரப்புராணம் பார்.) சுவாமிபெயர் மயூரநாதர். மயிலுக்கும் பெயர்கூறுவர்.

மாயேசுவரி—சத்தமாதரிலொருத்தி, பார்வதி. (பொருட்-நிக.)

மாயை — 1. காளி. (சூ. நிக. க: ஈஈ) 2. சத்தபுரியிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 3. பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணமாயிருக்கின்ற மாயாதத்துவம். 4. வஞ்சனை. (பிங்கல-கஅஈஈ.) 5. வித்தியாதத்துவம் ஏழிலொன்று. (சித்தாந்தப்பிரகாசிகையிற் காண்க.) இன்னும் பலபெயர்கூறுவர். அபிதாநசிந்தாமணியிற் காண்க.

மாயைபுரி–மாயாநகர், இது கயமுகாசுரன் அரசாண்டது. (அபிதா-கோ)

மாயோள்—பெண். (சூ. நி. உ: நிஈ)

மாயோன்பூடு—துளசி. (வைத்தியபரி.)

மயோன்மருகன்–குமரக்கடவுள். (சூ. நிக. க: உஈ.)

மாயோளுள்-திருவோணம். (சூ.நிக: க:எசு)

மாயோன்விந்து–1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மார்–1 அசை. (மலைபடு.) 2. இடைச்சொல். 2. பலர்பாற்படற்கைப்பெயர்விகுதி. (நன்னூ-பெயரி. உக. உரையிற்காண்க.) 4. மார்பு. (உ-ம்.) "அன்னதானத்திற்கே, மார்த்டிய முல்லைத்தாண்டவராயவரோதயனே" (தனிப்பாட-டிரடு.) 5. வினைமுற்றுவிகுதி. (நன்னூ. வினையி. அ)

மார்கழி—1. ஒரு மாதம். வருஷாதினூ. 2. மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. உ: சுஈ.)

மார்க்கசகாயர் — திருவிரிஞ்சைத் தலத்திறைவர்நாமம். (அபிதாநசி.)

மார்க்கணம் — 1. அம்பு. 2. இரப்பு. 3. தேடல்.

மார்க்கணர்—இரப்போர்.

மார்க்கண்டர்— } மிருகண்டு முனிவர்
மார்க்கண்டேயர்– } புத்திரர்.(அபிதாநசி)

மார்க்கண்டேயம் — பதினெண்புராணத்தொன்று. (அபிதாநசி.)

மார்க்கண்டேயனார்—ஒருபுலவர். (புறநானூ)

மார்க்கம் — 1. ஆராய்வு. 2. ஓர் கூத்தி. (சூ.நிக. கஉ: ச.) 3. கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.) 4. சமயம். 5. தாளப்பிரமாணத்தொன்று. (பொருட்-நிக.) 6. வீதி, 7. வழி. (பிங்கல. சஎஈ.) (1-வழக்.) (4,6-சூ. நிக. கக: டகரவெ. உஉ.) 7. வடுகு. (சிலப்)

மார்க்கவம்—தரிசாலை (தைலவ.)

மார்க்கவன்–நிஷாதனுக்கு அயோகஸ்திரியிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசி.)

மார்ச்சனம்—துடைத்தல். (வழக்.)

மார்ச்சனி — விளக்குமாறு. (வழக்குண்டு போலும்.)

மார்ச்சனை — 1. முழவின்வார். 2. மூழவொலி. (2-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கக.)

மார்ச்சாரகம்— } மயில். (வைத்திய
மார்ச்சாரகண்டம்– } பரி.)

மார்ச்சாரி—கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

மார்ச்சாலநியாயம்–மீமாஞ்சையிற் கூறிய சகத்திரநியாயத்தொன்று. அது, பூனை தன் குட்டியைத் தானே கௌவிக்கொண்டு போய் வைத்துக்காப்பது என்பதுகருத்து.

மார்ச்சாலம்—பூனை. (பிங்கல. உடுநஅ.)

மார்த்தாண்டம் — 1. எருக்கு. 2. பன்றி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மார்த்தம் — மிருதியின்வழிச்செல்வது. (திருவிளை. வேதத்துக்குப். சக.)

மார்த்தவமதம்–துவிதமதசித்தாந்தங் கூறுவது. (அபிதாநசி.)

மார்த்தாண்டன்—சூரியன். (சூ.நிக.க:டுடு.)

மார்பம்— } மார்பு. (சூ. நிச. உ: கூ0.) அம்-
மார்பு— } சாரியை.

மார்பு—1. வடிவு. (பெரும்பா.) 2. மார்பம்.

மாரகாகளம்—குயில். (உ-ம்.) ''மாரகாகளமெழுவதோர் மதுமலர்க்காவில்'' (பாரத. குருகுல. அ.)

மாரசம்–வெள்ளிபற்பம். (வைத்தியபரி.)

மாரணம்—கொலைசெய்தல். (சூ. நிக. கூ: கூடு.) அட்டகருமம்பார். மந்திரத்தாற் கொலை செய்தலுமாம்.

மாரணயாகம்—மாரணஞ்செய்யும் வேள்வி.

மாரண்டம் — பாம்புமுட்டை. (வைத்தியபரி.)

மாரதம்—மகாரதம்.

மாரதர் — மகாரதர் நால்வகையிராதவீரரிலொருவர்.

மாரத்துச்சாமை–ஒருசாமை. (வழக்குண்டு போலும்.)

மாரம்—கோடகசாலை. (வைத்தியபரி.)

மாரன்—காமன். (சூ. நிக. க: உடு.)

மாராட்டம்—ஒருதேயம். (திருவிளை. நரி பரியாக்கி. கoசு.)

மாராபிராமன— புகழேந்திப்புலவர்காலத்திலே தொண்டைநாட்டுச் செஞ்சிநகரையாண்டசிற்றரசன். (அபிதா. கோ.)

மாராயம்—உவகை. (சூ. நிக. அ: சo.)

மாரி—1. ஓர் புறவை. 2. ஓர் வியாதி. 3. கள். 4. காடுகாள். 5. சாவு. 6. மழை. 7. மேகம். (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. கூகூடுஎ.) இன்னும் யமனிடமிருக்குந்தேவதையென்றும், சமதக்கினிமுனிவர் பத்தினியாகிய ரேணுகையென்றும், இவளே பூமிக்கொரு தெய்வமாயினளென்றுங்கூறுவர். (அபிதாநசி.) இரேணுகைபார். தன்புத்திரனுலேவேறுடலிற்றலையை மாறிவைத்ததனுலே மாரியெனவும் பெயர் கூறுவர். (வழக்.)

மாரிசாதம்—வானம்பாடி.

மாரிநாள்—உத்திரநாள். (பிங்கல. உடுo.)

மாரீசம்—1 உபபுராணம் பதினெட்டினொன்று (பிங்கல. சாடு.) 2. வஞ்சகம். (வழக்.)

மாரீசன்—1. இராவணன்மாமனுனஓரரக்கன். (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன் வதைப்படலம்.) 2. வஞ்சகன். (வழக்.)

மாருதம்—1. காற்று. (சூ. நிக. த: சஎ.) 2 பூனைக்காவி. (வைத்தியபரி.)

மாருதவன்னக்கல்–சாக்கைக்கல். (வைத்தியபரி.)

மாருதவீமன்—ஏகம்ப பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மாருதர்சனம்—பாம்பு காற்றையுணவாகக் கொள்வது என்பது பொருள்.)

மாருதாபகம்— } எலுமிச்சை. (வைத்திய
மாருதாயம்— } பரி.)

மாருதி—1. அனுமன். 2. வீமன். (சூ நிக. கக: யகரவெ கஉ.)

மாருதிச்சிறியாண்டான்— உடையவரடியவர். (அபிதாநசி.)

மாருதிப்பெரியாண்டான்–எழுபத்துநாலு சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவர். (அபிதாநசி.)

மாருதிநாதம்–வங்கமணல். (வைத்தியபரி.)

மால்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: ச.) 2. இந்திரன். (பிங்கல. ககo.) 3. கண்ணெணி. 4 கருமை. 5. காற்று. 6. சோழன். (சூ. நிக. உ: கக.) 7. திருமால். 8. புதன். 9. பெருமை. 10. மயக்கம். 11. மேகம். 12. விட்டுனுகரந்தை (வைத்தியபரி.) 13. வேட்கை. (3, 4, 5, 7, 8, 9, 10. 11, 12-பிங்கல. கூகூக.)

மால்கெந்தி—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மால்பாகலட்சுமி—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மால்பு —கண்ணெணி. (சூ. நிக. எ: நிச.)

மால்விந்து—அப்பிரகம். (வைத்தியபரி.)

மால்வணங்கீசர்—திருமாற்பேற்றிறைவர் நாமம். (அபிதா-கோ.)

மாலகம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மாலதி–1. ஒருசண்பகம்.(பிங்கல. உகூடுகூ.) 2. நிருவாணம். 3. மல்லிகை.(பிங்கல.உகூசச.) 4. விளக்குத்தண்டு. (2, 4-பிங்கல. ஈகூடுகூ.) இரவு. இளம்பெண்முதலியனவுங்கூறுவர்.

மாலதிபத்திரி—சாதிபத்திரி. (வைத்தியபரி.)

மாலதிபலம்—சாதிக்காய்.(வைத்தியபரி.)

மாலம்—1. குங்குமமரம். 2. வங்காளப்பச்சை. (1, 2-வைத்தியபரி.) பேய், வயலுக்குங் கூறுவர்.

மாலயம்—1. மாளயம். 2. சந்தனம். (மலையக.)

மாலர்—பார்பனப்பெண்ணுக்குஞ் சூத்திரனுக்கும்பிறந்தோர். (சூதச. சாதிவ. .) வேடருக்கும் பெயர்கூறுவர்.

மாலநும்பு—மராட்டிமொக்கு. (தைலவ.)

மாலவம்—மாளவம்.

மாலவன்—புதன்.

மாலனிறம்—பச்சை.)வைத்தியபரி.)

மாலாகண்டம்—நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

மாலாதீபகம் — ஓரலங்காரம், ஒருசொல் மாலைபோலத் தொடர்வதாகியெல்லா வாக்கியங்களொடுஞ்சென்று பொருள் விளக்குவது. (தண்டி. பொருள. ஈகூ.)

மாலாபலம்—உருத்திராக்கம்.

மாலி—1. ஓரரக்கன். (அபிதாநசி.) 2. சூரியன். (பிங்கல. உகo.) 3. கள். (சூ.நிக.ஈ:உக.) 4. மாலையணிந்தவன். (வழக்.)

மாலிகை—மாலை. (திருவிளை. திருமணப் ஈகூ.)

மாலிங்கம்-லிங்கபாஷாணம்(வைத்தியபரி)

மாலியம்—நிர்மாலியமென்பது மாலியமென்னவும் வரும். புட்பம்.

மாலியவான்—ஓரரக்கன். (அபிதாநசி.)

மாலின்றரம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

மாலினி — 1. ஒரு நதி. (அபிதா-கோ.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: ஈஅ.) 3. கையிலையில் உமையின்றோழியரிலொருத்தி. (அபிதாநசி.) பூமாலைக்காரிக்கும் பெயர் கூறுவர்.

மாலுகம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மாலுக்கிழாயாள்—தர்க்கை.(திவாகரம்.)

மாலுங்கம்—புளிமாதுளை.(வைத்தியபரி.)

மாலுதல்–மயங்குதல். உரிச்சொல்லியாகப் பிறந்தொழிற்பெயரென்பர்.

மாலுதானன்–கண்குத்திப்பாம்பு. (சூ. நிக. க: சஅ.) மாலுதாசனன் என்றுங்கூறுவர். பிங்கலத்திலறிக.

மாலுந்திவந்தோன்–பிரமன். (சூ. நிக. க: ஈடி.)

மாலுமி—மீகான். (சூ. நிக. உ: ஈஅ.)

மாலுறல்—மாலுதல்.

மாலூர்தி—நருடன்.

மாலூரம்—வில்வமரம். (வைத்தியபரி.)

மாலை—1. அந்தி. 2. இயல்பு. 3. இரா. 4. ஒழுக்கம். 5. பூமுதலியதொடுத்தமாலை. 6. வரிசை. (1, 2, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. ஈகூஈo)

மாலைக்கண்–மாலைக்காலத்திருட்பிடிக்குங் கண். (வழக்.)

மாலைநுழைஞ்சான்—ஓர் பூடு. (வைத்தியபரி.)

மாலைமாற்று — இறுதியிலேதொடங்கிப் படிக்கும்போதும், முதற்கணின்று படிக்கும் போதும் ஒரு கவியாகவேற்றுமையின்றி வருவது. (தண்டி. சொல்லணி. கடு.)

மாலையணி-ஓரலங்காரம்.(முன்வந்தசொல்லைப்பின்னு மறுவுதித்தியமொழிதல். (உ - ம்.) “மன்னிவன்கண்காதல்வங்காதலதோண்மட்டிசைபுந்-துன்னுபுயஞ்சானுத்தொடும்”(சந்திரா.)

மாலையுவமை–ஓரலங்காரம். ஒருபொருட்குவரும்பலவுவமைகள். ஒன்றற்கொன்றுசம்பந்தமுடையதாய்ப்புட்பமாலைபோல வருவது. (தண்டி. பொருள. ஈo)

மாலைவன்னி-செல்லிக்கொடி. (வைத்தியப.)

மாலோன்—1. திருமால். 2. புதன்.

மாவகம்—1. இலுப்பை. 2. காஞ்சிரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மாவட்டை—செவ்வட்டை

மாவண்கிள்ளி–ஒருசோழன். (அபிதாநசி.)

மாவலர்—1. குதிரைப்பாகர். (சூ. நிக. உ: ஈசு.) 2. யானைப்பாகருமாம்.

மாவலி—ஒருசக்கரவர்த்தி. மாபலிபார்.

மாவளத்தான்— சோழனலங்கிள்ளியுடன் பிறந்தவன். (அபிதாநசி.)

மாவிப்பட்டை — மாவிலிங்கப் பட்டை. (வைத்தியமூ.)

மாவிட்டம்—கடனுரை. (வைத்தியபரி.)

மாவிரதம்— உட்சமயமாறிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: டுஅ.)

மாவிரதியர்— உட்சமயிகள் அறுவரிலொருவர்.

மாவிருக்கம்—1. சதுரக்கள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. மாமரம். (வழக்.)

மாவிலங்கு— } ஓர் மரம். (வழக்.)
மாவிலங்கை– }

மாவிலந்தம் — விடத்தேரொன்றுமொரு மரம். (வைத்தியபரி.)

மாவிலிங்கு—ஓர் மரம். (வழக்.)

மாவிளம்—வில்வம். (மலையக.)

மாவுத்தன்-1. குதிரைப்பாகன். 2. யானைப் பாகன். (1, 2-வழக்.)

மாவேனல்–அழைத்தல்.(பிங்கல. ககூகூ.)

மாழ்து—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. மயக்கம். 3. மிருகசீரிடம். (சூ. நிக. க: சுசு.)

மாழ்துதல்— } மயங்குதல். (சூ நிக. அ:
மாழாத்தல்— } சுசு) மாழ்கல்எனவும்வரும்

மாழாந்து—மயங்கி. (பொருநரா.)

மாழை—1. அழகு. 2. அறிவின்மை. 3. இளமை. (சிந்தா.) 4. உலோகக்கட்டி. 5 ஓலை. 6. திரட்சி. 7. புளிமா. 8. பொன். 9. மாமரம். (1, 2, 4, 5, 6, 7, 8-பிங்கல. ஈகூகூஉ.)

மாழையங்கண்ணி—திருவலிவலத்திறை வியின்பெயர். (அபிதா. கோ.)

மாள—முன்னிலையசைச்சொல். (நன்னூ. இடையி. உக.)

மாளயபக்கம்—புரட்டாசி மாதத்து அபர பக்கத்துப்பிரதமைமுதற்பூர்வ பக்கத்துச் சதுர்த்திமட்டுமுள்ளகாலம்;இதிற்பிதிரர்சிரார்த்தஞ்செய்வர்.

மாளல்—சாதல். (சூ. நிக. க: உ0.)

மாளவகௌளம்—ஓரிசையென்பர்.

மாளவம்—தேயம் ஐம்பத்தாறிலொன்று. (பொருட். நிக.) மாளுவம் என்வுங்கூறுவர். உச்சையினியின் மூக்கிய நகரென்பர்.

மாளவி—ஓரிராகம். (பொருட். நிக.)

மாளிகை-1. அரசரில். (சூ. நிக. டு: டு0.) 2. வீடு. (திருவிளை. நகரப். ஊக.)

மாளிகைத்தேவர்—திருவிசைப்பாப்பாடியவர்களிலொருவராகிய திருமாளிகைத்தேவர் (இவர்சரிதம். துறைசைப்புராணத்திலறிக.)

மாளுதல்—மாளல்.

மாற்பித்தியார்—ஒரு புலவர். (புறநா.)

மாற்றம்—1. சொல். (சூ. நிக. க0: உ.) 2. மாற்றுதல். (அம். தொழிற்பெயர்விகுதி.)

மாற்றல்—1. ஒன்றுகொடுத்தொன்றுவாங்கல். 2. கொடாமை. (பிங்கல. உகஊக.) 3. நீக்கல். (1, 3-வழக்.)

மாற்றலர்—பகைவர். (சூ. நிக. உ: டுக.)

மாற்றவள்— } 1. சக்களத்தி. 2. வேற்று
மாற்றாள்— } மாது. (ராமா. ஆரணிய கா. சூர்ப்பந. கஉக.)

மாற்றறிவாதர்–திருப்பைஞ்ஞீலியிறைவர் நாமம். (அபிதா. கோ.)

மாற்றர்—மாற்றலர்.

மாற்றி—ஓட்டி. (ஐங்குறு.)

மாற்று—1. உவமை. (ஞானமி.) 2. எதிர். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. பொன்வெள்ளியின்றரமறியவுரைப்பது. (வழக்.)

மாற்றுதல்—நீக்குதல். (ஐங்குறு.)

மாறல்—1. கொடுத்து வாங்குதல். 2. தவிர்தல். 3. மறுபுறமாக்கல். (1, 2, 3-வழக்.) 4. விற்றல். (சூ. நிக. க: சுச.)

மாறன்—1. சடகோபவாழ்வார். (வழக்.) 2. பாண்டியன். (திருவிளை. பாயிர. கஉ.)

மாறன்போறையன்—ஐந்திணையம்பது பாடியவர். (அபிதா. கோ.)

மாறனலங்காரம்—ஓரணி யிலக்கணம். (அபிதாநசி.)

மாறனூர்—மதுரை யாசிரியன் மாறனூர். இவர்கடைச்சங்க காலத்துள்ளவொரு புலவ ரென்பர். (அபிதா. சி.)

மாறடி—மாறுபாடுள்ளவன். (வழக்.)

மாறுதல்—1. எதிராடுதல். (வழக்.) 2. மயங்கல். (பெரியபு. திருக்குறிப்புத். ச்சு.)

மாறுட்டம்—மாறுபாடு. (திருவிளை. மாமனுகவந்து. உஎ.)

மாறு—1, இறந்துபாடு. 2. எதுப்பொருள்படுவதோரிடைச் சொல். 3. ஒப்பு. (உ-ம்.) மாரேமாலன்றானந்தமண். (யாப். காரி. ஒழிபியல். க: உரை.) 4. தடைப்பம். (சூ. நிக. எ: நிஎ.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. பகை. (திருவிளை. பாயிர. கஉ.) 7. பிரதி. 8. வளார். (5, 6-வழக்.) 9. விதம். (1, 2, 9-புறநா.)

மாறுகோள்—1. ஒவ்வாமை. 2. விரோதம். (1, 2-வழக்.)

மாறுதல்-1.கழித்தல்(பரிபாடல்.)2.மாறல்

மாறுபடல்—1. மாறிப்போதல். 2. விரோதித்தல். (1, 2-வழக்.)

மாறுபடுபுகழ்நிலை—ஓரலங்காரம். அது கருதியபொருளை மறைத்து அதனைப்பழித்தற்குமற்றொன்றைப்புகழ்வது. (தண்டி. பொருளணி. உஅ: உரை.)

மாறுபடுபொருண்மொழி—அலங்காரத்தில் வழுக்களிலொன்று. (தண்டி. சொல்லணி. க00.)

மாறுபாடு—1. மாறுபடுதல். 2. விரோதித்தல். (1, 2-வழக்.)

மாறேவி—தாளகம். (வைத்தியபரி.)

மாறேடை—துளசி. (வைத்தியபரி.)

மாறேக்கம்—கொற்கையைச் சூழ்ந்தநாடு. (புறநா.)

மாறேக்கத்துநப்பசலையார்—ஒருபுலவர். (புறநா.)

மான்—1. குதிரை. 2. புத்திதத்துவம். (பரிபாடல்.) 3. மகராசி.4. மலை. 5. 'மான்.' 6. விலங்கின்பொது. (1, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. ஈகூகூ.) 7. தெரிநிலை வினைப்பகுதியுமாம்.

மான்தளம்பு — அடம்பு. (வைத்தியபரி.)

மான்செவி–இலக்கள்ளி. மான்செவிபோ லிதனிலையிருக்குமென்பர். (வைத்தியபரி.)

மான்மகன்—1. பிரமன். (சூ. நிக. க: ககூ.) 2. மன்மதன். (சூ. நிக. க: உசு.)

மான்மதம்—கத்தூரி. (சூ. நிக. ங: உசு.)

மான்மியம்–மகிமை. (உ-ம்.) சிதம்பரமான்மியம்.

மான்முருது—1. திருசு. 2. துளசி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மான்மைத்துனன்— திருசு (வைத்தியபரி.) சிவனுக்கும் பெயர் கூறுவர்.

மான்மைந்தன் — மன்மதன். (சூ நிக. க: உசு.)

மான்றலை–மிருகசீரிடம் (சூ. நிக. க: சுக.)

மான்றல்—மயங்கல் (சூ. நிக. அ: சூசூ.)

மான்று—மயங்கி. (மணிமே)

மான—உவமையுருபு. (நன்னூ. பொதுவி. ககூ)

மானக்கஞ்சாறனார் — அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிலொருவர். (பெரியபு.)

மானசசரசு—கைலாசத்திற்கு போவனத்திலுள்ள வொருவாவி. மானசாவி யென்றும் பெயர். (அபிதா. கோ.)

மானசதீர்த்தம்–பிரமலோகத்திலுள்ளவொரு வாவியென்பர். (அபிதாநசி.)

மானசம்—1. மானதம், அது மனத்தாற் செய்வது. (திருவிளை. எழுகடல். சு.) 2. மானசவாவி மானசமடு எனவுங்கூறுவர். (இராமா. பாலகா. வெள்விப்ப. ருு.)

மானசசெபம்–மனத்தாற்செய்யுஞ்செபம். மானதம், மந்தம், உரையெனமூவகையிலொன் றென்க.

மானதக்காட்சி— மானதப்பிரத்தியட்சம். (சி-சி. அளவை-க.)

மானதம்—மானசம்.

மானதநானம்–எழுவகை நானத்தொன்று. (சைவசமயநெறியிற்காண்க.)

மானதபூசை—மனத்தாற்செய்யும் பூசை. (வழக்.)

மானதவாவி–மானசதீர்த்தம். இது பிரமா வினுலகத்துள்ளதென்றும், இமயமலையிலுள்ள தென்றுங்கூறுவர். (அபிதாநசி.)

மானதீபம்—உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன் று. இதற்கு வேறுநாமமுளதுபோலும்.

மானபேதம் — சிற்பநான் முப்பத்திரண் டிலொன்று. (பொருட்–நிக.)

மானமா—கவரிமா. (சூ. நிக. ங: உக.)

மானம்—1. அளவு. 2. ஒப்பு. (சிந்தா.) 3. குற்றம். 4. பெருமை. 5. வலி. 6. விமானம். 7. வெட்கம். (1, 3, 4, 6, 7-சூ. நிக. கக: னகாவெ. 2.) (5-சூ. நிக. அ: உசு.) புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரையில் அபிமானத்தைக் குங் கூறினர்.

மானரியம்—பூராயம்.

மானல்—1. ஒத்தல். 2. மயக்கம். (சூ. நிக. கக: னகாவெ. உ.)

மானவம்–உபபுராணத்தொன்று. (பிங்கல. சூசரு.)

மானவர்—1. மனிதர். (சூ. நிக. உ: அச.) 2. மானமுள்ளவர். (வழக்.)

மானவு—தெளிவு. (பிங்கல. கஎஅஎ.)

மானன்— மானமுடையவன். மானம்-பல பொருளொருசொல்.

மானாகம்—பெருநாரை.

மானார்—1. பகைவர். 2. பெண்கள்.

மானி—1. மங்கையர்க்கரசியார். (திருவால. திருவிளை.) 2. மானமுடையவன். 3. (வழக்.)

மானிகை—சாராயம். (வைத்தியபரி.)

மானிடம்–மனிதப்பிறவி. (சிந்தா. முத்தியி. கருக.)

மானிடமேந்தி–சிவபிரான். (சூ நிக. க: கூ.)

மானிடயாகம் — விருந்தோம்பல். (வள். விருந்தோ. அ உரை.)

மானிதம்—1. கனம். 2. மானம்

மானிதை—மகத்துவம்.

மானித்தல்—சங்கித்தல். (வழக்)

மானிபம்—மானியம் (வழக்.)

மானியம்—அரசர்கள் சம்மானமாகவிட்ட நிலம். (வழக்.)

மானினி—பெண். (சூ நிக. உ: நுசு.)

மானுதல் — ஒத்தல். பிங்கலத்தில் மான் என்பது உவமைக்குக் கூறியதனால் இடைச் சொலடியாகப்பிறந்த தொழிற்பெயராம்.

மானேறு—1. உத்திரம். (பிங்கல. உருo) 2. கலைமான். (பிங்கல. உசகூ.)

மி.

மிக்கது—மிஞ்சியது.

மிக்கவன்—மிக்கான். (வழக்.)

மிக்கவை–1. தியவைகள். (வள். பொறையுடைமை. அ: உரை.) 2. மிகுதியானவை. (வழக்.)

மிக்கான்—மேலானவன். (வழக்.)

மிக்கு—மிகுதி. (வழக்.)

மிக்கோர்—அறிவுடையோர், உயர்ந்தோர். (வழக்.)

மிகல்—மிகுதல். (வழக்.)
மிகிரம்—1. காற்று. 2. மேகம்.
மிகிரன்—1. சந்திரன். 2. சூரியன்.
மிகு—மிக்கு. (பதிற்றுப்பத்து.)
மிகுண்டம்—சாரணை. (மலையக.)
மிகுத்தியல்—வில்வம். (வைத்தியபரி.)
மிகுத்தெதல்—மிகுத்தல். (வழக்.)
மிகுதம்—மிகுதி. (வழக்.)
மிகுதல்—அதிகப்படல். (வழக்.)
மிகுதி—1. அதிகம். (சூ. நிக. அ: எ.) 2. மனச்செருக்கு. (வள். பொறையுடைமை. அ. உரை.)
மிகுந்தவனம்-தண்ணீர்விட்டான்(மலையக)
மிகுப்பலத்தம்—காத்தொட்டி. (மலையக.)
மிகை—1. அதிகம். (நன்னூ. பாயி. கூ. உரை.) 2. குற்றம். 3. துன்பம். 4. பகை. (திருவிளை. திருமணப். கூ.)
மிகைபடக்கூறல்—அதிகப்படச் சொல்லல் அது நூற்குற்றம் பத்திலொன்று.(நன்னூ. பாயிர. கூ. உரை.)
மிகையதன் செய்கையுருவகம்—ஓரலங்காரம். (சந்திராலோ.)
மிகையொற்றுமையுருவகம்—ஓரலங்காரம் (சந்திராலோ.)
மிசின—1. அஞ்ஞானம். 2. தரித்திரம். 3. பொய். (1, 2, 3-பிங்கல. ங்ஙசூடு) 4. விலாமிச்சை. (தைலவ.)
மிச்சம்—1 சேடம். 2 பொய். (திருநூற்றந்.) 3. மிகுதி. (வழக்.)
மிச்சிரகாவனம்—இந்திரன்பூந்தோட்டம்
மிச்சிரம்-கலப்பு. (சிந்தாந்தப்பிரகாசிகை.)
மிச்சில்—1. எச்சில். 2. கரி. (தைலவ.) 3. மிகுபொருள். (1-பிங்கல. உ0ஙச) (3-சூ. நிக சூ: உங.)
மிசி—1. சதகுப்பை 2 தாளிசபத்திரி. (1, 2-வைத்தியபரி.)
மிசிகம்—பாம்புவேளை.
மிசிரகேசி—வசுதேவன் நம்பியாகிய வற்சகன்பாரி. (அபிதானகோ.)
மிசிரம்—கலப்பு. (வழக்.)
மிசிரன்—கல்வியாலுயர்ந்த பெரியோர்க்குரிய வரிசைப்பெயர். (அபிதானகோ.)
மிசுக்கன்-1. ஈனன். 2.தரித்திரன் (வழக்.)
மிசுக்கை—அற்பத்தனம். (வழக்.)
மிசை—1. உணவு. 2. சோறு. (வைத்தியபரி.) 3. மீமிசைச்சொல். 4. மேடு (புறநா.) (1, 3-சூ. நிக கக: சசரவெ. கரு.)
மிசைஞர்—தின்பார். (ஞானமிர்தம்.)
மிசைதல்—உண்ணுதல். (ஞானமிர்தம்.

மிசைமின்—தின்பீராக. (பத்துப்பாட்.)
மிசைவடம்—வீரதண்டை.
மிச்சகம்—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
மிஞ்சல்—1. கடத்தல். 2. மிகுதியாதல். (வழக்.)
மிஞ்சி—மிக்கு. (சிந்தா.)
மிஞ்சு—வண்டு. (வைத்தியபரி.)
மிஞ்சுதல்—மிகுதியாதல். (வழக்.)
மிஞிறு—வண்டு. (நிலைமாறிவந்ததென்க.)
மிடல்—வலி. (சூ. நிக. அ: உஅ.)
மிடறு—1. கழுத்து. (பிங்கல. கo உஅ.) 2. தொண்டை. (சூ. நிக உ: கடு.)
மிடா—1. குழிசி. (பிங்கல. கஎசo.) 2. பானை. (பிங்கல. கஎசக.)
மிடாச்சு—குக்கில். (வைத்தியபரி.)
மிடி—1. மிடியென்னேவல். 2. வறுமை. (சூ. நிக. அ: சுக.)
மிடித்தல்-வறுமையுறல்.(பிங்கல.உசுசுடு.)
மிடித்தார்—வறுமையுற்றார். (சிந்தா.)
மிடிமை—வறுமை. மை. விகு. மிடிவு எனவும்வரும்.
மிடுக்கு—வலி. (உ-ம்.) "மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல் விசயனே" (புகழார்த்தேவாரம்.)
மிடுக்கன்—வலிமையோன். (வழக்.)
மிடுமிடுத்தல்-
மிடுமிடுப்பு— } விரைவு. (வழக்.)
மிடுமிடேனல்-விரைவுக்குறிப்பு. (வழக்.)
மிடை—1. தூறு. (பிங்கல. உஅடுடு.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி.
மிடைதல்-1. தைதல். (சூ. நிக. அ: கஎ.) 2. வருந்துதல். (திருநூற்றந்.)
மிடைந்த—நெருங்கிய. (ஐங்குறுநூறு.)
மிணுமிணுத்தல்—
மிணுமிணுப்பு— } ஒரொலிக்குறிப்பு.
மிணுமிணேனல்- } (வழக்.)
மிண்டல்—1. மதத்தாலடர்த்தல். (வழக்.) 2. மிண்டுதல், நெருங்கல்.
மிண்டன்-திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: டுo.)
மிண்டி—ஒளப்புமோர்கருவி. (வழக்.)
மிண்டு—தெரிநிலவினைப்பகுதி.
மிண்டுதல்—1. நெருங்கல். 2. மதத்தாலடர்த்தல் (1, 2-வழக்.)
மித்தம்—1. ஆலசியம். 2. நித்தினை.
மித்தியம்—பொய்.
மித்தினை—1. கபடம். 2. பொய்.
மித்திரதேவர்-பகதேவனுக்குத்தகுயாகத்தில் வீரபத்திரர்போக்கிய கண்ணைக்கொடுத்தவர். (அபிதா. சி.)

மீத்தினாள்—அனுடம். (சூ. நிக. க: எசு.)
மீத்திரபேதம்—மித்துருபேதம். (பஞ்ச தந்திரத்தொன்று.)
மீத்திரம்—நட்பு. (உ-ம்.) மித்திரபேதம்.
மீத்திராழனி-ஒருமூனிவர். (அபிதானசிந்.) பாரதபழம்பொருந்து சருக்கத்திற்காண்க.
மீத்திரர்—சினேகிதர். (பிங்கல. கூசகூ.)
மீத்திரன்—1. அரிட்டன் தந்தை நாலாம் ரேவதிநாயகன். (அபிதானகோ.) 2. சூரியன். (சூ. நிக. க: நடு.) 3. சினேகன். (வழக்.)
மீத்திராவதுணர்—மித்திரன் வருணன் என்னுமிருவர் இவர்கள் அக்கதிய வசிட்டர்களுக்குப்பிறப்பிடமானவர். (அபிதானசிந்.)
மீத்திரை—சினேகமாயிருப்பவன். தோழியெனினுமாம்.
மீத்துரு—சினேகன். (வழக்.)
மீத்துருத்தானம்—சென்மத்துக்குநான்காமிடம். (சோதிட.)
மீத்துருப்பதமை—ஈயமணல்.
மீத்துருபேதம்-சினேகமாயிருந்து பேதித்தல் இதுபஞ்சதந்திரத்திலொன்று.
மீத்தை—பொய். (சூ. நிக. ல: கூ.) ஆவது கவியில் மிச்சையென்பர்.
மீதக்கல்-
மீதக்குதல்
} மேலேகிளம்புதல். (வழக்.)
மீதசுரம்—மத்திமசுரம்
மீதத்தல்—மிதக்குதல்
மீதத்துதல்—மேற்கிளம்பிவைத்தல். (வழக.)
மீதப்பு—1. உயர்ச்சி. 2. தூண்டிலின்மீன் பிடித் தற்கறிகருவியாக நீர்மேலே மிதக்கும் பொருள். (1, 2-வழக்.) 3. மிதத்தல். 4. மேடு.
மீதம்—1. அளவு, பரி என்னுமுபசருக்கஞ் சேர்த்துப்பரிமிதமெனவுங்கூறுவர்: 2. தாழ்வு. (வழக்.)
மீதவை—1. கூழ். (புறநா.) 2. சோறு. (சூ. நிக. சு: உஉ.) 3. தெப்பம். (சூ.நிக.எ:நுஉ.)
மீதி—1 ஞானம். (தர்க்காமிருதம்.) 2. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 3. நெய்வார்கருவியி லொன்று.
மீதித்தல்—
மீதித்திடல்—
} குதித்தல். (சூ. நிக. சு: ஈஅ.)
மீதிபாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)
மீதிப்பு-மிதித்தல்.பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.
மீதியடி—பாதுகை. (சூ. நிக. எ: சுஉ.)
மீதியடியின்மேலிட்டகோட்டை—குடை. (சூ. நிக. எ: சுஉ.)
மீதியல்—மிதிப்பு. அல்-தொழிற்பெயர்விகுதி.
மீதிலன்—நிமிபுத்திரன். (அபிதானசிந்தா.)
மீதிலை—சனகனகர். (இராமா. பாலகா. மிதிலைக்காட்சிப்.)
மீதுக்கங்காய்—ஒரு கொடியின் காய். (வழக்.)
மீதுக்கை—ஓர் கொடி. (வழக்.)
மீதுனி—கரிக்குருவி. (வைத்தியபரி.)
மீதுரி—செம்முள்ளி. (வைத்தியபரி.)
மீதுனம்—1. ஆண்பெண்கூடியஇரட்டை கின்னரமிதுனம் என்றும் வழக்குண்மையறிக. 2. மிதுனராசி. (சூ. நிக. க: சுச.)
மீயா—முன்னிலையசைச்சொல். (நன்னூ. இடையி. உக.)
மீயூல்—
மீயூலகீவி—
} ஓர் பூடு என்பர்.
மீராட்டல்—
மீராட்டுதல்-
} வெருட்டல். (வழக்.)
மீராட்டினி-சொக்குபொடி. (வைத்தியபரி.)
மீராதம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)
மீராருதல்—வெருளுதல். (வழக்.)
மீரிகை—மூறுக்காணி.
மீரிச்சகடி—ஒருநாடகம். இது: சூத்திரகனுலே செய்யப்பட்டது. அது பத்துப்பாகமுடையது. (அபிதானகோ.)
மீரிசபத்திரி-வறட்சுண்டி (வைத்தியபரி.)
மீரிஞ்சி—செம்முருங்கை. (மலையக.)
மீரியல்—மிளகு. (சூ. நிக. ச: ஈஎ.)
மீரியல்—செவ்வியம். (வைத்தியபரி.)
மீருகண்ழலம்—திப்பிலிமூலம். (வைத்தியபரி.)
மீருகசீரிடம்—ஓர் நட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: சுகூ.)
மீருகண்டன்—பிருகுபுத்திரனுகிய தாதைக்கு ஆயதி என்பவள் பெற்றபுத்திரன். மார்க்கண்டேயன் தந்தை. (அபிதானகோ)
மீருகண்டு—மார்க்கண்டர் தந்தை. (அபிதா-சிந்)
மீருகண்டேயர்-மிருகண்டைப்பெற்றவர். (அபிதானசிந்.)
மீருகாமீநி—வாய்விளங்கம். (வைத்தியபரி.)
மீருகதஞ்சகன்—நாய்.
மீருகதரன்-1. சந்திரன். 2. சிவன். மானைத் தங்கலால்வந்த பெயர்.
மீருகதூர்த்தன்—நரி. (வைத்தியபரி.)
மீருகநாதன்—சிங்கம். (வைத்தியபரி.)
மீருகநாபி—1. கஸ்தூரி. 2. கஸ்தூரிப்பூனை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
மீருகநாபிசம்—கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

மிருகபதி—சிங்கம், மிருகராசன். (வழக்.)

மிருகம்–மான். (சூ. நிக. ஈ: உஉ..) 2. விலங்கின்பொது. (பிங்கல. உருசஉ.)

மிருகமதம்—மான்மதம், கத்தூரி. (பிங்கல. கஙகo)

மிருகமதவாசை–கஸ்தூரிமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மிருகராசன்—சிங்கம். (சூ. நிக. ஈ: உ.)

மிருகவாகனன் — வாயு. மிருகம் - மான். மான்வாகனனென்பதாம்.

மிருகாங்கம்—1. காற்று. 2. சந்திரன்.

மிருகாங்கன்—1. சந்திரன். 2 சிவன்.

மிருகாசனம்–சிங்கம் புலி முதலியவைகள். அவை மிருகங்களையுணவாகவுள்ளன. என்பதாம்.

மிருகாண்டசம்—கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

மிருகாண்டி—மிருகத்தன முள்ளவன். (வழக்.)

மிருகாயினம்–மான்ரோல். (வைத்தியபரி.)

மிருகாரி—சிங்கம். நரி, நாய், புலிகளுக்குப் பெயர். மிருகசத்துரு என்பதாம்.

மிருசகம்–எலுமிச்சம்பழம். (வைத்தியபரி.)

மிருசு—வண்டு. (வைத்தியபரி.)

மிருஞ்சி—செம்முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

மிருடன்—உருத்திரன். சுகத்தைக்கொடுப்பவனென்பது பொருள். (அபிதாநகோ.)

மிருடானி—பார்வதி.

மிருடாகம்—மாமரம்.

மிருடார்த்தகம்—அபாவ அளவை. அது, ஆமைமயிரென்க.

மிருட்டி — 1. சமைத்தல். 2. அசுத்தி. 3. தெளித்தல். 4. நெருக்கம்.

மிருடி— } மான்.
மிருடிகம்– }

மிருடை—துர்க்கை.

மிருணாலி—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

மிருத்தாலகம்–உவர்மண். (வைத்தியபரி.)

மிருத்திகம்—முந்திரி. (வைத்தியபரி.)

மிருத்திகை— } மண். (வைத்தியபரி.)
மிருத்தியம்– }

மிருத்தியல்—தூதுவளை. (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியு—இயமன். (அபிதாநகோ.)

மிருத்தியுஞ்சயன்—சிவன்.

மிருத்தியுநாசகன் — 1. சிவன். 2. பாதரசம். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுபலம்–இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுபலை— } வாழை. மூங்
மிருத்தியுபுஷ்பந்தயம்– } கில். (வைத்தியபரி.)

மிருத்தியுப்பிரசூனம்— } கரும்பு. (வைத்
மிருத்தியுபுட்பம்— } தியபரி.)

மிருத்து–1. மண். (உ-ம்.) "எழுநதியடைந் தீங்கிருநிலமிருத்திட்டு" (மதுரையாசி.) 2. மரணம்.

மிருத்துகரன்—சூயவன்.

மிருத்துகாரகன் — மரணத்தைச்செய்யுங் கிரகம். (ஜ்சாதிட.)

மிருத்துகாவதி — மாளவதேசத்திலுள்ள ஒரு பட்டணம். (அபிதாநகோ.

மிருத்துசூதி—நண்டு. (வைத்தியபரி.)

மிருத்துஞ்சயம்—ஓர் மந்திரம். அது, மரணத்தை விலக்குவது. (திருவிளை. கரிக்குருவி)

மிருத்துவீசம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

மிருதகம்—பிரேதகம்.

மிருதங்கபலம்—பலா. (தைத்தியபரி.)

மிருதங்கம்—1. கலைஞானமறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 2. முழவு. (வழக்.) 3. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

மிருதசஞ்சீவி— } மூர்ச்சைதீர்த்துக் குற்
மிருதசஞ்சீவனி– } றுயிர்தருமருந்து. (சூ. நிக. சு: சுடு.)

மிருதபாஷாணம்–பாஷாணமறுபத்துநான்கிலொன்று. (வைத்தியபரி.)

மிருதம்-1. நீர்வள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. மரணம். 3. பாஷாணம் மூப்பத்திரண்டிலொன்று.

மிருதாமதம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)

மிருதாரசிங்கி — 1. ஈயம். 2. ஓர் பூடு. 3. சிங்கிபாஷாணம். (1, 3-வைத்தியபரி.)

மிருதி—1. தருமநூல். (பொருட். நிக.) 2. நினைப்பு. (உ-ம்.) "மிருதிமதாலங்காரம்."

மிருதிமதாலங்காரம்—நினைப்பணி. சந்திராலோகத்திலறிக.

மிருது—1. சாந்தம். (வழக்.) 2. மந்தம். 3. மென்மை. (சூ. நிக. அ: கசு.) 4. நெல்லிக்காய். (வைத்தியபரி.)

மிருதுபர்வகம்—பிரம்பு. (வைத்தியபரி.)

மிருதுபலம்—பேரீந்து. (வைத்தியபரி.)

மிருதுபுட்பம்—வாகை. (வைத்தியபரி.)

மிருதுமம்—விலாமிச்சு. (வைத்தியபரி.)

மிருதுரேசனி—இலக்கள்ளி.

மிருதுலோமகம்—மூயல்.

மிருதூற்பலம்—நீலோற்பலம். (மலையக.)

மிருதை—பூமி.

மிருநாளம்—1. தாமரைக்கொடி. 2. விலாமிச்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மிருமணி—சுவரொட்டி.

மிலாங்கலி—1. கரந்தை. 2. செங்காந்தள். (1, 2-வைத்தியபரி.)

மிலாந்துதல்—அலமந்துபார்த்தல்.(வழக்.)
மிலாந்தி—அலமந்துபார்ப்போன். (வழக்.)
மிலாறு—வளார். (வழக்.)
மிலிந்தம்—வண்டு. (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சம்—சாதிலிங்கம். (மைத்தியபரி.)
மிலேச்சி—சூடி. (ஐங்குறுநூறு.)
மிலேந்த—சூடிய. (பத்துப்பா.)
மிலேச்சகந்தகம்—வெள்வெங்காயம். (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சதேசம்—சோனகர்முதலியோர் தேசமென்பர். (வழக்.)
மிலேச்சத்தனம்—அறிவிலாத்தன்மை. (வழக்.)
மிலேச்சம்—செம்பு. (தைலவ.)
மிலேச்சழகம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)
மிலேச்சர்—அநாரியர். (சூ. நிக. உ: ஙக.)
மிலேச்சன்—1. அறிவீனன். (வழக்.) 2. பார்ப்பனிகரவிஞல் அரசனேக்கூடிப் பெற்ற குமரன். (சூதசங்.சாதிவரலா.கள.)3. மிலேச்ச தேசத்தோன்.
மிலேச்சாசம்–கோதுமை.(வைத்தியபரி.)
மிலேச்சாசியம்—செம்பு.
மிலேச்சிதம்—இலக்கணவழுவானபேச்சு
மிலேச்சல்—
மிலேச்சுதல்–
மிலேதல்—
} சூதெதல். (சூ. நிக. க: டு.)
மிழலை—1. நிரம்பாமென்சோல். (சூ. நிக. க0: அ.) 2. மிழலையென்னுமோர்நாடு (பெரியபு. பெருமிழக்குறும்பநா.)
மிழலைக்கூற்றம்-தமிழ்நாட்டின்ஓர்பழைய வூர். (அபிதாநசிந்.)
மிழற்றல்—
மிழற்றுதல்–
} சொல்லல். (சூ.நிக.க0.டு.) நிரம்பாமென்சொற்கூறுத லென்றுங்கூறுவர்.
மிளகாணை—ஓர் செடி. (மலையக.)
மிளகாய்ச்செடி—ஓர்செடி. (வழக்.) இது அந்நியதேசத்துச்செடியென்றும், இந்தியாவுக்குவந்து பயோகமாயினது என்றுங்கூறுவர்.
மிளகாழ்வான்—உடையவரால் நியமிக்கப்பட்ட எச சிம்மாசனாதிபதிகளில் ஒருவர். (அபிதாநசிந்.)
மிளகு—ஓர் சரக்கு. உறைப்புச்சுவையுடையது. (வைத்தியபரி.)
மிளகுசம்பா—ஓர் நெல். (வழக்.)
மிளகுதக்காளி—மணத்தக்காளி. (வைத்தியபரி.)
மிளகுநீர்—ஓர் குருநோய்.
மிளப்பு—இலவங்கம். (வைத்தியபரி.)

மிளிர்—1. பெருமை. (ஆசிரிய. நிகண். அ: அ.) 2. மூதனிலத்தொழிற்பெயர்.
மிளிர்தல்–ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. கஙஙக.)
மிளிர்ந்த—பிறழ்ந்த. (சிந்தா.)
மிளிர்ந்து—1. குதித்து. 2. பிறழ்ந்து. 3. புரண்டு (1, 2, 3-சிந்தா.
மிளிர்வு—ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. கஙஙக.)
மிளிர—1. பிறழ. (சிந்தா.) 2. கீழ்மேலாக. (பத்துப்பாட்.)
மிளிறு—கரடி. (பிங்கல. உசகச.)
மிஞை–1. காவல். (பத்துப்பாட்.) 2. காவற்காடு. (சிலப்.) 3. குறுங்காடு. (புறப்-வெ.)
மிறல்—பெருமை.
மிறுங்கம்–கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)
மிறுசீரம்—இலாமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
மிறுத்தாலகம்—துவரை. (வைத்தியபரி.)
மிறுத்திகம்–கொடிமுந்திரிகை. (வைத்தியபரி.)
மிறுது—1. சமுத்திரப்பச்சை. 2. நெல்லி. (1, 2-வைத்தியபரி.)
மிறை—1. குற்றம். (பிங்கல. கஅசுக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. வருத்தம். (சூ. நிக. அ: சுச.) அச்சத்துக்கும்பெயர் கூறுவர்.
மிறைக்கவி–சித்திரகவி. (சூ.நிக.கஉ.உஎ.)
மிறைக்கோளீ இ–வளவுதவிர்த்து. (புறப்பொருள்வெண்.)
மிறைத்தல்—வேதனைப்படல். (சூ. நிக. கூ: சு0.)
மின்—1. ஒளி. (சூ நிக. அ: உஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3.மின்னல்.(சூ.நிக.க:கூஉ.)
மின் மினி—இருளிலே மின்னுகிறவொரு செந்து. (வழக்.) இது பறப்பதாயும், ஊர்வனவாகிய புழுவாயுமிருக்குமென்பர்.
மின்னம்மை—திருப்பூவணத்திற் கோயில் கொண்டிருக்குந்தேவியார். (அபிதாநகோ.)
மின்னல்—1. ஒளிசெய்தல். (சூ. நிக. அ: உசு.) 2. மிசு. (சூ. நிக க: கூஉ.)
மின்னற்றழுக்கு—ஓர்நிழனல். (வைத்தியபரி.)
மின்னாரி—மாதர்கள். (கந்தப்பகரப்.உச.)
மின்னி—1. திருத்தக்காமணம். 2. நீர்பயறு (வைத்தியபரி.)
மின்னுதல்—1. பிரகாசித்தல். 2. மின்னலுண்டாதல் (1, 2-வழக்.)
மின்னேறிதல்—மின்வீசுதல். (வழக்.)
மினக்கேடு—வியர்த்தம். (வழக்.)
மினுக்கம்—மினுக்கல்.
மினுக்கல்—ஒளிசெய்தல். (வழக்.)
மினுக்கு–1.ஒளி. 2.தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மினுக்குதல் — ஒளிதோன்றச் செய்தல். (வழக.)

மினுக்குப்பசை — நெய்வாரிடும் பசையி னொன்று. ஒ நகுழூஉக்குறி.

மினுங்குதல்—ஒளிர்தல். (வழக்.)

மினுமினுத்தல்— } ஒளி செய்தல்.
மினுமினுப்பு— } (வழக்.)

மீ.

மீ—1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: ஈசு.) 2. மிகுதி. (உ-ம்.) "மீதூண்விரும்பேல்" (ஆத்தி சூடி.) து-சாரியை என்பர். 3. மேலாகியபண்பு 4. மேலிடம். (3,4-நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ. உரை.)

மீக்குதவம்—மருதமரம். (மலையக.)

மீக்கூர்தல்— மிகப்பெருகுதல். மீ-மேல். கூர்தல்-மிகுதல்.

மீக்கூற்றம்—மேலாகியசொல். (புத்துப்.)

மீக்கூறல்–மேலாகப்புகழ்ந்துகூறல்.(காஞ்சிப். தழுவக்கு. நுஉ.)

மீக்கூறு— }
மீக்கூற்று- } புகழ். (சூ. நிக. கo. கநு.)

மீக்கோள்–1. ஏறுதல். (சூ. நிக. கூ: நுடு.) 2. மேற்போர்வை.(நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ. உரை.)

மீகண்—1. கண்ணினது மேலிடம். (நன்னூ. உயிரீற்றுப். கஎஅ.) 2. மேலிடம். மீ.மேல். கண். இடம்.

மீகாமன்- } மாலுமி. (சூ. நிக. உ: ஈடு.
மீகான்— } தண்டியலங்.)

மீகை—1. புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரி.) 2. மேலேயெடுத்தகை. (பதிற்றுப்பத்து.)

மீச்சிதக்கனி–வெள்ளாவிப்பானை. (வைத்தியபரி.)

மீச்செலவு— மேற்போதலாகிய அக்கிரமம். (நீதிநெறிவிளக்கம். கஎ.)

மீசரம்—1. அதிகம். 2. விரைவு. (1, 2-வழக்.)

மீசு—மிகுதி. (வைத்தியபரி.)

மீசுரம்—மீசரம். (வழக்.)

மீசை—1. மிசை. 2. மேலிடம். 3. மேலுதட்டின்மேலுள்ளரோமவரிசை. (1,2-சிந்தா.) (3 வழக்.)

மீட்சி–1. மீளுதல் (பாரத. நிரைமீட்சிச்.) 2. மீளுமிடம். (பரிபாடல்.)

மீட்சியளவை—பாரிசேடம். (மணிமே.)

மீட்டல் — }
மீட்டிடுதல்- } 1. திருப்புதல். 2. வீணை
மீட்டுதல்— } வாசித்தல். (1, 2-வழக்.)

மீட்பு--மீட்குதல்.பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

மீடம்—மூத்திரம். (வைத்தியபரி.)

மீதல்—மிகுதல். (வழக்.)

மீதி—1. காஞ்சிரை. (வைத்தியபரி.) 2. மிசசம். (வழக்.)

மீது—மேல். (பெரியபு. திருக்குறிப்புத். எசை.) து-சாரியையென்பர்.

மீதுந்து—நெல்லி. (வைத்தியபரி.)

மீதுரை — பல்கால்விளம்பல. (சூ. நிக. கo: ஈ.)

மீதூர்தல்- }
மீதூரல்— } நெருங்கல். (சூ. நிக. கூ: கஈ.)

மீந்த—இது மிகுந்த என்பதன் மரூஉ.

மீந்தோல் — மேற்றோல். இக்காலத்துப் மீந்தோலெனவழங்குகின்றது. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். பவ்வீமீமீஎன்னுஞ்சூத்திரவுரையிற் காண்க.)

மீப்போர்வை—படாம். (பரிபாடல்.) யாக்கையின்மேற் போர்க்கப்பட்டதென்பர்.

மீமாஞ்சகன் — மீமாஞ்சமதத்தன். (அபிதாநசிந்.)

மீமாஞ்சை— } சைமினி முனிவராலியற்
மீமாஞ்சம்— } றிய பூர்வமீமாஞ்சை. (பரிபாடல்.) (சூ. நிக. கஉ. ஆவதில் மீமாஞ்சம் என்றார், சைமினி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட மதம். அபிதாநசிந்.)

மீமிசை — மேன்மேல், ஒருபொருட்பன்மொழியென்பர். (நன்னூ. பொதுவியல். ஈஎ.)

மீமிசைச்சொல்–பொருளொன்றேசொல்வேறு. நாகிளங்கமுகு என்றதுதாரணம்.

மீயான்—மீகாமன். (மணிமே.)

மீரம்—சமுத்திரம்.

மீலம்—வானம்.

மீலிதம்—ஓரலங்காரம். (சந்திராலோ.)

மீள்வித்தல்—மீளச்செய்தல்.

மீளல் — மீளுதல். அல் - தொழிற்பெயர் விகுதி.

மீளாக்கதி–மீளாதகதி, மோக்கம். (சூ. நிக. நு: உ.)

மீளி—1. கூற்றுவன். 2. தலைமை. (புறப்பொருளவெண்.) 3. திண்ணியன். 4. பாலைநிலத்தலைவன். (சூ நிக. உ: ஈஎ.) 5. பெருமை. 6. மறம். 7. மேன்மையுள்ளோன். 8. வலி. (1-பத்துப்பாட்.) (3, 5, 7, 8-சூ. நிக. கக. ளகர வெ. நு.) (6-புறநா.) புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தலைவனெனவுங்கூறுவர்.)

மீளிமை—1. வன்மை. (சிந்தா.) 2. வீறத்திறம். (திருவாலா. நகரப். ஈடு.)

மீளுதல் — திரிதல். திரும்புதல் எனினு மாம். (பிங்கல. ககசுo.)

மீறல்— } 1. அடங்காமற்போதல். 2.
மீறுதல்— } அதிகரித்தல். (1, 2-வழக்.)

மீன்—1. சித்திரைநாள். 2. நெய்தநிலப் பறை. 3. மச்சம். 4. விண்மீன். (1, 3, 4-சூ. நிக. கக: னகரவெ. கச.) (2-பிங்கல. நுகூசு.)

மீன்கொத்தி—ஓர்புள். (வழக்.)

மீன்கொல்லி—மீனஞ்சு.

மீன்சிதள்—மீன்செதில்.

மீன்செகிள்— } இம்மூன்றும் மீனின்புற
மீன்செதில்— } த்தின்பொருக்காகிய மு
மீன்செதிள்— } ள்ளென்பர். (நன்னூ.மெ
ய்யீற்றுப். சo. உரை.) (வழக்.)

மீன்பீலி—கெண்டைப்பீலிமீன். ஒருகுழு உக்குறி.

மீன்வேட்டி—சுரு. (வைத்தியபரி.)

மீனகீகொடியன்—1. பாண்டியன். 2. மதன். (திருவிளை. பாயிர. கஅ.)

மீனங்து—விரியன். (வைத்தியபரி.)

மீனஞ்சு—மீனெரிஞ்சான்பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

மீனம்—1. ஓரிராசி. (சூ. நிக. க: சுசு.) 2. மீன். (பிங்கல. உசுஉஎ.) 3. மீனமாதமாகிய பங்குனிமாதத்திற்கும்பெயர்.

மீனம்பர்—ஓர் மருந்து, இது கடலிலுண் டாகுஞ் செம்மீன் வைரமென்பர்.

மீனவன்—பாண்டியன். (உ-ம்.) "தேனூர் கமழ் தொங்கன்மீனவன் கேட்பத்" (யாப்பருங் கலக்காரிகை. பாயிரம். உ.)

மீனாங்கன்—மன்மதன். (அபிதாநகோ.)

மீனாட்சி—மீநாட்சி எனவும்வரும். 1. மதுரையங்கண்ணியம்மை. (வழக்.) 2. பொன் னுங்காணி. (தைலவருக்.)

மீனாட்சிபீடம்-நவசத்திபீடங்களுள்ஒன்று (அபிதாநகோ)

மீனாண்டி—சருக்கரை. (வைத்தியபரி.)

மீனும்பூச்சி—மின்மினிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

மீஞை—நீர்நாய், ஒருகுழு உக்குறிபோலும்.

மீனெரிஞ்சான்—மீனஞ்சு.

மீனெறி-மீன்கொத்திக்குருவி, சிரல்எனப் பிங்கலத்தில், உசுசு. ஆஞ்செய்யுளிற்கூறினர்.

மீனேறு—மகரமீன். (சூ. நிக. சு: எக.)

மு.

முக்கடு — சுக்கு மிளகு திப்பிலியென்னு மூன்றையும் உணர்த்துமொரு குறிப்புமொழி. (உ-ம்) "முக்கடுமுஸ்தைமஞ்சிட்டிமுப்பலம்" (தைல. தைலவ.)

முக்கடகம் — திரிகடுகம். (சுக்குத்திப்பிலி மிளகு.) (சூ. நிக. கஉ: கசு.)

முக்கடுது—முக்கடுகம்.

முக்கண் 1. தேங்காய. (உ-ம்.) "கனிகிழங் கிக்குச்சர்க்கரைமுக்கண்" (திருப்பு. சகஉ.) 2- மூன்றுகண்கள். (உ-ம.) "முக்கணையகன்" (பிரமோத். பஞ்சாட்.)

முக்கண்டகி—நெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

முக்கண்ணன்—1. சிவன், திவாகரம். 2. விநாயகன். (சூ. நிக. க: உக) 3. வீரபத்திரன். (சூ. நிக. க: உஉ.)

முக்கண்ணி—காளி. (சூ. நிக. க: சுஅ.) 2. தேங்காய். (உ-ம்.) "முக்கண்ணியமிழ்து" (தைல. தைலவ. கoசு.) 3. பார்வதி. (திருவிளை நான்மாடக். 2.)

முக்கணவன்-ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

முக்கணன்—முக்கண்ணன். (வழக்.)

முக்கணி—முக்கண்ணி.

முக்கந்தம்-முருங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)

முக்கரணம்—மனம், வாக்குக், காயங்களா கிய முபபொறி. (சூ. நிக. கஉ: டு.)

முக்கருணை-கருணை, காராக்கருணை, புளிக் கருணையென்னு மூவகைக்கருணைகள். (தைல தைலவ. கசுடு.)

முக்கருவு — 1. நாபிக்கொடி. 2. மூட்டை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

முக்கல்—1. எடுத்தலோசை. (சூ. நிக. கo: சடு.) 2. மூக்குதல். (வழக்.)

முக்கலிப்பு—கோட்டம். (வைத்தியபரி.)

முக்கனி-மூப்பழம். அது: கதலி, பலா, மா இவற்றின் கனி. (சூ. நிக. கஉ: ச.)

முக்காடு—மூடிக்கொள்வது (உ-ம்.) "முக் காடேதுக்கடி" (குதம்பைச்.) (வழக்.)

முக்காணி-1. சிற்றிலகத்தொன்று, மூன்று காணி. எண்சுவடி. 2. பாண்டிநாட்டிற்கொற் கைக்குச்சமீபமானவோரூர். கொற்கையிலுள் ளதென்பர்.

முக்காணியர்-பிராமணரிலோர்வகை. ஆதி யில் முக்காணியென்னுமூரை யிடமாகவுள்ள வர். திரிசுதந்தரரென்பர்.

முக்காரம்—எருதினுக்கிரசத்தம். (வழக்.) எருதுபோர்வினைக்குங்குறி.

முக்காரி—கலமென்னுமோரளவை. (உ-ம்.) "தசமுட்டிதசமம்புமுக்காரி. (தைல. தைலவ. கஅ.) [இது பன்னிரண்டுமரக்கால்கொண்டது போலும்.]

முக்கால்–1. மூன்றுகால். 2. மூன்றுமுறை. (காஞ்சிப். சனற்குமார. கசு.)

முக்காலம்—இறப்பு. நிகழ்வு. எதிர்வாகிய மூனறுகாலங்கள். (உ-ம்.) "மன்னுமுக்குண முக்காலமில்லதுவாய்."(கூர்மபு.பிரகிருதி.டு.)

முக்காலி—1. அக்கினி. (உ-ம்.) "புதியவழி முக்காலி" (தைல. அநுபந். சுக.) [மூன்றுகா லுள்ளகாரணத்தால் அக்கினிக்குப் பெயர்வந் தது.] 2. கலம்வைக்கும் மரத்தட்டாயிருக்கிற ஓராசனம். (வழக்.)

முக்காவல்நாடு—ஒரு நாடு. (புறநா.)

முக்காவேளை — ஓர் பூடு. (வைத்தியமூ. அகராதி.)

முக்காழ் — மூன்றுகோவையாகிய முத்து வடம். (உ-ம்.)"மயிர்ப்புறஞ்சுற்றியகயிற்கடை முக்காழ். (மணிமே. மாலர்வனம் காடு. அடி.)

முக்காழி — மூன்று கொட்டையுள்ளது. (வழக்.)

முக்கி—உண்டு. (புறநா.)

முக்கியசிநுட்டி — தாவரசிநுட்டி. (கூர்ம. பலவ. அ. உரை.) [தாமதகுணமயமாயுள்ள தமம் முதலிய ஐவகைப்பேதங்களையும் பிரம தேவர் கொண்டமையால் விருட்சம், புதல், கொடி, பூண்டு, புல் என ஐவகைப்பட்டுத்தா வர சிருட்டிதோன்றினவென்றும், அவைகள் கிரகித்தல் மூளைத்தல் செழித்தல் கருகல்மூத லிய வினைகட்கேற்ப ஓரறிவுடையனவாகலிற் மூமதத்திற்மூமதகுணமயமென்றும், பிரமன வற்றைநோக்கி இவை முன்னர்த்தோன்றிய வாறெனச் சொன்னமையால் முக்கிய சிரு ட் டி யென ப் பெயர்பெற்றனவென்றுஞ் சொல்வர்.)

முக்கியம் — 1. ஆத்துமகாரிய உபாதி ஏழ னுடனே கூடியிருந்தநிலை. (ஞானக்கட்டளை. (தொம்பத.) 2. சூக்குமவாயுக்கள் நாலிலொ ன்று. இது, கையெலும்பிரண்டும் கதிரெலும் பிரண்டுங்கூடின இடம் நின்று ஆக்கையைச் செவ்விதாக்கி நிற்கும். (த-வீ-ம்.) 3. பிரதா னம். (உ-ம்.) "முறியோடலர்பிண்டியாரடியா ரென்னுமுக்கியமே" 4. மேன்மை. (திருநூற். எஙூ.)

முக்கியன் — மகமாயி யந்தக்கரணங்களைச் சேட்டிப்பிக்கிற சீவசம்பந்தவாயுக்கள் நான்க னுளொன்று. (த. நி. போ.)

முக்கியானந்தம்– விருப்பு வெறுப்பில்லாத உபேக்ஷாபுத்தியிற்றோன்றுவது. (வேதா. சூ. ஙூ. உரை.)

முக்கியார்த்தம் — கருத்து. (வி-னி.) முக் கியப்பொருள். (வேதா. சூ. ககஅ.)

முக்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

முக்குடுமி—சூலம்.

முக்குடை மூன்றுகுடை. அவை: சந்திரா தித்தியம், நித்தியவிநோதம், சகலபாசனம் என்பன. (மணிமே.)

முக்குடைச்செல்வன்—அருகன். (சூ.நிக. க: ஙூ.)

முக்குணபூதங்கள் — முக்குணத்துடனே பிறந்தனவாகிய தன்மாத்திரையான பஞ் ச பூதங்கள். (நாலடி. சீவ.)

முக்குணம் — சத்துவம் ரசசு தாமதமாகிய மூன்றுகுணங்கள். (உ-ம்.) "மூக்காலம்"பார்.

முக்குதல்–முட்டுப்பட்டனுங்குதல். (உ-ம்.) "மெலலியலேமூக்குகின்றதூலவழறணிக்கும்' (பதார்த்தகுண. அஙூ.)

முக்குந்துருக்கம் — மூவகைச்சுங்கிலியம். அவை: கருங்குங்கிலியம், வெண்குங்கிலியம், பச்சைக்குங்கிலியம் என்பன. (தைல. தைலவ. காடு.)

முக்குலம்—மூன்றுகுலம். அவை: அக்கினி வம்சம், சந்திரவம்சம், சூரியவம்சமென்பன. (பாரத. குருகுலச். உ அ.)

முக்குளம் —1. கங்கை., சரஸ்வதி, யமுனை யென்னு நதிகளைப் பொருந்தியிருக்குமோர் கிராமம். 2. திருவெண்காட்டுத்தலத்திலிருக்கு மொரு தீர்த்தம். (திருஞான. தேவாரம்.) 3. பூராடம். (சூ. நிக. க: எசு.)

முக்குளி—கோழிமூளையான். (மலையக.)

முக்குளித்தல்—அமிழ்ந்துதல். (வழக்.)

முக்குளிப்பான் — 1. ஒரு நோய். 2. ஒரு பறவை.

முக்குற்றங்கடிந்தோன்—புத்தன். (திவா காரம்.)

முக்குற்றம்–மூன்றுகுற்றம். அவை: காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: சு.)

முக்குற்றமில்லோன்—புத்தன். (சூ. நிக. க: கஅ.)

முக்குன்றி—மூன்றுகுன்றி. அவை: வெண் குன்றி, செங்குன்றி, கருங்குன்றி யென்பன. (தைல. தைலவ. எஉ.)

முக்கூட்டு–1. அடுப்பு. (வழக்.) 2. பாணி. (சூ. நிக. க: கூஎ.)

முக்கூட்டெண்ணெய்— ஒரு மருந்தெண் ணெய். நெய், எள்ளினெய், ஆமணக்குநெய் சேர்ந்தது. (வைத்தியபரி.)

முக்கூடல்—பாண்டிநாட்டிற் சித்திராநதிக் கரையிலுள்ள ஒரு விட்டுணுத்தலம். இதற்குப் பட்பிரபந்தமுண்டு.

முக்கூடற்பள்ளு — ஒரு பிரபந்தம். முக்கூடல்பார்.

முக்கோடி— பிருதிவி முதற்குணமீரைஞ்சும் அசுத்தகோடி, பிரகிருதிமுதற்காலமீரைஞ்சுஞ் சுத்தாசுத்தகோடி, சுத்தவித்தை முதற்சிவமீரைஞ்சுஞ் சுத்தகோடியென்னு மூன்றுகோடிகள். (சி. சி. அ. ஈo. ஞான.)

முக்கோணம்—மூன்றுமூலை. (வழக்.)

முக்கோல்–1. திரிதண்டம். அது: மூன்று கோல் ஒன்றுகச்சேர்த்துக்கட்டப்பட்டதண்டு. (உ-ம்.) "மூளிந்தாழலெழுகாணெறிமுக்கோலினராகி" (பாரத. (அருச. தீர். கக.) 2. திருவோணம். (சூ. நிக. க: எசு.)

முக்கோற்பகவர் — திரிதண்ட சந்நியாசிகள். (நம்பியக. களவிய. செவிலிபின்றேடிச்சேறலின். விரிச்சூத்திரத்திலறிக.)

முககாரளர்-சிவலோகத்திற்றகுணதிசையோலக்கஞ் சேவித்திருக்கும் பதினெட்டுக்கணசரிலொருவர். (வி. ணீ. உசுச.)

முகங்கொடுத்தல் — எதிர்முக நோக்கியிசைந்திருத்தல். (பாரதகிருட்டி. கoஎ.)

முகங்கொள்ளுதல்–சிலந்தியுடைய முனைகொள்ளுதல். (வழக்.)

முகசம்—பல்.

முகசீரி—நாக்கு.

முகசுபம்—புனங்கள். (வைத்தியபரி.)

முகசோதி—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

முகஞ்செய்தல் — 1. சிலந்திகுமிழித்தல். 2. பலித்தல். (வழக்.)

முகடி—மூதேவி. (உ-ம்.) "முழுமதிபுரிந்த சிந்துரவரிவையருடன் கலந்திடு முகடியுலம் பிறந்திடவருள்வாயே" (திருப்பு. சசு.)

முகடு—1. உச்சி. (இராமா. பாலகா. மிதிலைக்காட்சி. கஈo) 2. மலைவீடு முதலியவற்றினுச்சி. 3. மேல்என்பதுபோல் ஏழாம்வேற்றுமைப்பொருளின்கண் வருமொரு சொல்லுருபு (உ-ம்.) "பனிக்கடன் முகட்டின்" (கூர்மபு. வருணச். ஈ.)

முகடுதுமித்து–தலையைத்திறந்து. (பெரும்பா. உசசு.)

முகத்தல்–1. தோண்டல். (பிங்கல. உகசசு.) 2. நால்வகையளவினொன்று. (நன்னூல். பொதுவியல். கஎ.) 3. மணத்தல். (உ-ம்.) 'புலிபார்' 4. மொள்ளல். (உ-ம்.) "ஆழவமுக்கி முக்கினும்" (மூதுரை. ககு.)

முகத்தலளவு—நாழி முதலியவற்றாலளக்குதல், நால்வகையளவி னொன்று. (நன்னூ. பொதுவிய. கஎ.)

முகத்தலளவையாதுபெயர்— அளத்தற்குரிய பெயரை யளக்குங் கருவிக்கு வழங்குவது. (வ-று.) நாழியுடைந்தது. (நன்னூ. பெயரிய. ஈஈ.)

முகத்தலை—ஒரு சிவதலம். (உ-ம்.) "முகத்தலைமூதூர்த்தவள மாமணிப்பூங்கோயில்" திருவிசைப்பாவிலறிக.

முகத்தவை—மனதுக்கினியவை. (உ-ம்) "முகத்தவை மொழியவு மொல்லாண்மிகக்கலுழ்ந்து" (நெடுநல். கஙசு.)

முகத்தாட்சணியம்—ஒருவர் முகங்கண்டவுடனே யுண்டாகுமிரக்கம். (வழக்.)

முகத்துதி–ஒருவன் முன் புகழ்தல். (வழக்.)

முகத்துவாரம்—வீட்டின் முன்வாயில். (வழக்.)

முகதலை — முதனெய்யும் சீலத்தலைப்பு. (வழக்.)

முகதா—சமுகம். (அரபி.)

முகந்தகம்-ஈரவெண்காயம்(வைத்தியபரி)

முகநட்பு—முகத்திற்கு முன்காட்டு நட்பு (வள். நட்பு.)

முகநிலைப்பசாசக்கை– மூவகைப்பசாசக்கைகளிலொன்று, அது சுட்டுவிரல் பெருவிரல், முகங்கூடியுகிர்விட்டுநிற்பது.(சிலப். அரங். எஎ. பக்கம். உரை.)

முகப்ப—எடுப்ப. (சிந்தா.)

முகப்பரு–முகத்திலுண்டாகுஞ்சிறுசிரங்கு. (வழக்.)

முகப்பு—1. தலைப்பு. 2. முகத்தல். பு-தொழிற பெயர் விகுதி. 3. முன். (1, 3-வழக்.)

முகபடாம் — யானையின் முகப்போர்வை. (பிங்கல. கஉஅ.)

முகபூடணம்—தாம்பூலம். (வைத்தியபரி.)

முகம்—1. அஞ்சிதமுதற் பதினுறுவகைப்படும். (பொருட்டொகை நிகண்டிலறிக.) 2. (பரதம்.) அந்தாக்கொட்டு. (சிலப். அரங்கே. கசஎ. உரை.) 3. இடம். (புறநா.) 4. இந்திரகோபம் (வைத்தியபரி.) 5. தியானம். (ஜைந. சிந்தா.) 6. தொடக்கம். 7. தோற்றம். 8. பக்குவம். (உ-ம்.) " வீழ்முகக்கேழலட்டபூசல். " (மதுரை. உகடு.) 9. முகப்பு. 10. மூதன்மை. 11. முனை. 12. வதனம். அது சரீரத்திலோர் உறுப்பு. (உ-ம்.) "விழியங்கவண்மா முகமேவிடுமோ.(சிவரக. கணபதி. எ.) மூஞ்சி என்று கூறியிருக்கின்றார் மணிமேகலையில். 13. வாயில். (6, 7, 9, 10, 11-வழக்.)

முகமலர்தல் — முகந்தழைத்தல். (உ-ம்.) "முறுவன்மிகமுகமலர்த்தி" (கோயிற்பூ.பதஞ்சலி. கஎ.)

முகமன்—உபசாரம். (உ-ம்.) "உலப்பறு முகமன்கூறி" (கூர்மபு. தி ருக்கல். சுக.)

முகமாற்று—ஒரு மயக்கவித்தை, முகமயக் கென்பர். (வழக்.)

முகழறித்தல்—வெறுப்பித்தல். (வழக்.)

முகழறிதல்— } வெறுத்தல். (வழக்.)

முகழறிவு— }

முகழடி—பிறக்கும்போது முகத்தை மூடியி ருக்கும்பை. (வழக்குண்டுபோலும்.)

முகாம்—1. காகம். 2. சங்கு. ஒலிக்கும் பெயராகூறுவர்.

முகான்—பயனில் சொல்வோன். (வழக்.)

முகாகம்—பாதத்தின்பொது இலக்கணங் களாகிய இருபது பேதங்களுள் ஒன்று. (உ-ம்.) உபாங்கம்பார்.

முகி—1. தாழை. (தைலவ.) 2. தாழை விழுது. (உ-ம்.) "மதிவல்லிபார்" (தைல. தை லவ. சுசு.)

முகிமை—திவ்வியஞானம், பே ரறி வு. (உ-ம்.) மூலபலவடகருந்தி முகிமையினுட னினிதுமுறையினுற்றல். (திருநெல்.தறவ.க.)

முகநுதல்—முகத்தல். (வழக்.)

முகேரேனல்—அனுகரணவோசை. (சூ நிக. கo: சஅ.)

முகலதேசம்—ஓர் தேயமென்பார்.

முகலாங்கலம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)

முகவங்து—முகத்திற் படருமொரு தேமல் (வழக்.)

முகவட்டு—முகத்திலணியுமொருவிதபடாம் (திருவிளை. மாயப்பசு. கடி.)

முகவல்லபம்—மாதுளை. (வைத்தியபரி.)

முகவாசம்—1. இலவங்கம், ஏலம், சாதிக் காய், தக்கோலம், பச்சைக்கர்ப்பூரம் என்பவற் றின் பொடியைப்பனிநீரோடு கூட்டிச்செய்த குளிகை. (சைவ. வி.) 2. தாம்பூல திரவியம். (சிந்தா.)

முகவாசல்—தலைவாசல். (வழக்.)

முகவாத்தியம்—முகவீணை. (வழக்.)

முகவாதம்—ஒரு நோய். (வழக்.)

முகவுரை—1. பாயிரம், நூலுக்குமுன் சொல்லப்படுவதாதலினிப்பெயர்த்து. (நன்னூ பாயிர உ.)

முகவேள்ளோப்பநந்து—ஒரு பருந்தி. (வழக்.)

முகவை—1. அகப்பை. முகக்கப்பட்ட தென்பது பொருள். 2. இராமநாதபுரம். இது மதுரைக்குக் கீழ்த்திசையிலுள்ளது. (வழக்.) 3. முகத்தல். (பதிற்றுப்பத்.)

முகவைப்பாட்டு—இது களத்திலேதானி யங்கள் தூற்றித்தெளிக்குமுன் விக்கினம்வரா மற்பொலிவளர்ந்திருக்கப்பாடுமெபட்டு, வள்ளு வர் இக்காலத்துப்பாடுகின்றார்கள். முற்காலத் தில் வேதாளங்களால விக் கி ன நேரிட்ட தனால், அதனைநீக்கிப் பொலிவளரும்படி திரு வள்ளுவர் விபூதியைத்நூவிப் பஞ்சாகர மந்திர முஞ்சொல்லிப பாடினரென்பதுலகிலே பெரு வழக்காயிருக்கின்றது.

முகன்—முகம். மகரனகரப்போலி. (தன்னூ எழுத். சுஎ.)

முகனை—முதன்மை. (வழக்.)

முகனைக்காரன்—முதலாளி. (வழக்.)

முகாந்தரம்—ஏது. (வழக்.)

முகாம்—தங்கல். (அரபி.)

முகாமை—முதன்மை. (வழக்.)

முகாரி—ஓரிராகம். (வழக்.)

முகான்—முகாம். (வழக்.)

முகில்—1. மேகம். (உ-ம்.) "முகிலெனவே பிறவுகுமேனிக்கருமையிலும்" (அரிச்ச. பாயிர. சு.) 2. மொக்கு. (வைத்தியபரி.)

முகிவு—1. கடை. 2. மரணம். (1, 2-வழக்.)

முகிழ்—1. அரும்பு முத்தணிமுகிழ்மூலை முளரிவாண்முகம். (பிரமோத். பஞ்சாட். உo.) 2. காம்படி. 3. தெரிநிலை வினைப் குதி. 4. விரியாத்தளிர். (பரிபாடல்.)

முகிழ்த்தல்—1. அரும்புதல். (உ-ம்.) முத் திபார். 2. குவிதல். (உ-ம்.) முகிழ்த்தகையின ராய். (சிவாக. மேரு. ககஃ.) 3. சிலிர்த்தல். (உ-ம்.) 'மான்முதலாங்கன விலங்குமயிர் முகி ழ்த்துவந்தணைய" (பெரியபு ஆனாய. கo)

முகிழ்நந்து—அரும்பி. (சிந்தா.)

முகிழ்ப்பது—தோன்றுகின்றது. (பரிபா டல்.)

முகிழ்ப்பு—குவிவு. பு-தொழிற்பெயர்விகுதி

முகிழம்—1. தாமரை வீரியம். (உ-ம்.) "சாந்து" பார். 2.மலரும்பருவத்தரும்பு(வழக்.)

முகிழி—முகிழ்.

முகிழிதம்—அரும்பு. (வழக்.)

முகிற்துன்றம்—வக்கிராந்த பாஷாணம்.

முகினி—புளியமரம். (மலையக.)

முகுடம்—முடி. (உ-ம்.) "முகுடமும் பெ ருஞ்சேனையும்" (பாரத. குருகுல. கச.)

முகுந்தநிதி— } குபோனவநிதிகளிலொன்று

முகுந்தம்— } (பொருட். நிகண்டு.)

முகுந்தன்—விட்டுணு. (உ-ம்.) "முகுந்தன் வாசகங்கேட்பதன் முன்னமே" (பாரதபடை யெழுச்சி. உ.)

முகுர்த்தம்—முகூர்த்தம். (வழக்.)

முதரம்—1. மல்லிகை. (வைத்தியபரி.) 2. கண்ணுடி. (சூ. நிக. எ: ரூரு.) 3. தளிர்.

முதலம்-1. ஆன்மா. 2. சரீரம் 3. மலரிதழ்.

முதலி—தாழை. (வைத்தியபரி.)

முதளம்—அரும்பு. (சூ. நிக. ச: சஅ.)

முகூர்த்தம்-1. இரண்டுநாழிகைகொண்ட நேரம். (வழக) 2. சுபவேளை. (உ-ம்.) தளப் பிலா முகூர்த்தம வல்லோன் சாதேவனல்ல தில்லை. (பாரத. முகூர்த்தங். உ.)

முகூர்த்தவிதானி — முகூர்த்தம் பார்ப்பவன். (சிந்தா.)

முகை—1. கூட்டம். (பிங்கல. உஉரூடி.) 2. மலரும்பருவத்தரும்பு. (சூ. நிக. ச: சஅ.) 3. மிடா. (பிங்கல. கஎசo) 4. தெரிநிலை வினைப் பகுதி.

முகைத்தல்—அரும்புதல். (உ-ம்.) "மெல்லிதழ்-குயிறறியதெனமுகைத்தலர்ந்த கோங்கமே" (தணிகை. நாட்டு. டுரூ.)

முகையலூர்-சோழநாட்டிலுள்ளவோரூர். (புறநா.)

முகையலூர்ச்சிறுகருந்தும்பியார்-கடைச் சங்கப்புலவருளொருவர். (திருவள் மாலை.)

முகைவிம்மும்—மலரும். (சிந்தா.)

முங்குதல்—முழுகுதல். (பரிபாடல்.)

முச்சங்கம் — பாண்டிநாட்டில் வழங்கிய முதலிடை கடையாயசங்கம். இறையனாரகப் பொருளுரையிற்காண்க.

முச்சடை—அழகு. இது (வழக்குண்டு.)

முச்சத்தி — இச்சாஞானகிரியா சத்திகள். (திருவிளை. இந்திரன்மு. கஎ.)

முச்சந்தி—1. திரிகாலசந்தி. அது; காலை, உச்சி, மாலையென்பன. 2. மூன்று தெருக்கூடு மிடம். (1, 2-வழக்.)

முச்சனியக்கேடு— } சோம்பு. (வைத்திய
முச்சனியம்— } பரி.)

முச்சி—1. தலை. (பிங்கல. கoசுக.) 2. உச்சிக்கொண்டை. (உ-ம்.) "சுரும் புறுபடலை முச்சிச்சூரரிப்பிணவுபோல்வாள்" (பெரியபு. கண்ணப். கo.) மணிமேகலையில் மயிர்முடியென்பர். 3. சிறுசுழகு. (வழக.)

முச்சிய—சூட்டினவாகிய. (பரிபாடல்.)

முச்சியர்—1. உறைகார். 2. மரவினையாளர். 3. வன்னக்காரர்.

முச்சிரம்—பெருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

முச்சில்—மூறம். (பிங்கல. கசுஅச.) முச்சியெனவீறு குறைந்தமைவரும்.

முச்சிலிக்கா—முச்சிலிக்கை. (இந்துஸ்.)

முச்சிலிக்கை—உடன்படிக்கை உறுதி. (இந்துஸ்.)

முசீனி—மூன்றுமாதம். (வைத்தியபரி.)

முசீரகம்—மூன்றுசீரகம். அவை; நற்சீரகம, பெருஞ்சீரகம், கருஞ்சீரகமென்பன. (வைத்தியபரி.)

முசீரடி—சிந்தடி. (உ-ம்.) "சிந்துமுச்சிரடி" (யாப்-காரிகை. உறுப். கஉ.)

முசீசுடர்—மூன்றுசுடர். அவை; அக்கினி, ஆதித்தன், சந்திரனென்பர். (பொருட்.நிகண்.)

முசீசெய்கை—மூன்றுசெய்கை. அவை; படைத்தல், காத்தல், அழித்தலென்பன். (சூ. நிக. கஉ: டு.)

முசீசோலலங்காரம் — ஒரு மொழியாய் மூன்று பொருளைத்தருவதென்பர்.

முசகம்—எலி.

முசங்கி—ஒருவகைக்கொவ்வை. (வைத்தியபரி.)

முசர்— } தயிர். (தைலவருக்.)
முசரு— }

முசல்—மூயல். (வழக்.)

முசல்வலி—ஓர் வலிப்புநோய். (வைத்தியபரி.)

முசலம் — 1. இருப்புலகை. (பிங்கல. கசுoo.) 2. உலக்கை. (சூ. நிக. எ: டுரூ.) 3. மெருகன்கிழங்கு. (உ-ம்.) "முசலமுள்ளி நேர் நேர்முத்தவியிட்டாக்கில்" (தைல.தைலவ.டுo.)

முசலி—1. உடும்பு. 2. ஒந்தி. 3. தாழை. 4. நிலப்பனை. (தைல. தைலவ கஉடு.) 5. பலபத்திரன். 6. மெருகன்கிழங்கு. (உ-ம்.) பருமுசலி மூட்டியப்பான். (தைல. தைலவ. ரூஎ.) (1, 2. 3, 5-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கரூ.)

முசலிக்கோங்கை—தாழைவிழுது. (தைல. தைலவ. கரூடி.)

முசலிகாசநம்— } யோகநிலையிலொன்று.
முசலிகாதநம்— } அது இருகாலுமிருகை யுஞ்சம்மணமாகமடக்கி மார்புநிலத்திலே தோயக்கிடப்பது.

முசலிகை—உடும்பு. (பிங்கல. உடுஉசு.)

முசலை—முயலை, ஓர் கோரைக்கிழங்கு.

முசற்காது—ஓர் பூண்டு.

முசற்கோம்மட்டி — ஓர்பூடு. (வைத்திய. மூ. தி.)

முசாதகம்-வெண்டாமரை. (வைத்தியபரி)

முசாவரி—முசாபர். (அரபி.)

முசாபரி—பயணம். (அரபி)

முசிக்க—மெலிய. (பரிபாடல்.)

முசிதுதல்—முசித்தல். (வழக்.)

முசிதுந்தம்—1. குபேரன்வில். 2. சூரியன் கைச்சங்கு. (அபிதான-சி.)

முசித்தல்–இளைத்தல். இதுமுதலாறுபதம் வழக்கிலறிக.

முசிப்பாற்றல்—இளைப்பாற்றல்.

முசிப்பாற்றுதல்—முசிப்பாறல்.

முசிப்பாறல்—முசிப்பாறுதல்.

முசிப்பு—இளைத்தல்.

முசிரன்—கொடையாளி.

முசிறு—முயிறு.

முசு—ஒருசாதிக்குரங்கு. (நன்னூ. எழுத். சூக. உரை.)

முசுக்கட்டை — கம்பளிக்கொண்டான். (மலையக.)

முசுக்கட்டைப்பூச்சி — கம்பளிப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

முசுக்கை—முசுமுசுக்கை. (தைலவ-ரூ0.)

முசுகுந்தன்–அறுவகைச் சக்கரவர்த்திகளிலொருவன். (சூ. நிக. கஉ: ருடு.)

முசுட்டை—ஒரு கொடி. பேய்முசுட்டை, பொன்முசுட்டை எனப் பலவகைப்படும். (வைத்திய. மூ.)

முசுடர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருசு.)

முசுடு—முயிறு. (வழக்.)

முசுண்டம்—முசுண்டி.

முசுண்டர்—கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: ருசு.)

முசுண்டி—ஓராயுதம். (பிங்கல. கருகூக) ஓர் வாத்தியத்துக்கும் பெயர்கூறுவர்.

முசுண்டை—முசுண்டைக்கொடி. (உ-ம்.) "சுரிமுகிழ்முசுண்டையொடு முல்லேதா அய்." (மதுரை. உஅக.)

முசும்புதல்—முறுமுறுத்தல். (வழக்.)

முசுமுசுக்கை–ஒருகொடி.(வைத்தியபரி.)

முசுமுசுத்தல் — ஒருவகைத்தினவாதல். (வழக்.)

முசுமுசெனல்—தினவுக்குறி. (வழக்.)

முசுவல்—முசுட்டை. (மலையக.)

முசுறி—ஓரூர். (உ-ம்.) "முழங்குகடன்முழவின்முசுறியன்ன" (புறநா. ருசரூ.)

முசுறு—முயிறு.

முசுறுப்புல்–அளத்துப்புல்.(வைத்தியபரி)

முஞ்சகேசன்–
முஞ்சகேசி— } திருமால்.

முஞ்சம்—அம்பு 2. பூணூற்பூண்டு.

முஞ்சரம் — தாமரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முஞ்சல்—1. சாதல். (சூ. நிக. கூ: உ0.) 2. முற்றல்.

முஞ்சி — முஞ்சிப்புல். (உ-ம்.) "மூரணிறைந்தமெய்க்கேள்வியோனருளினன் முஞ்சியும்புரிநூலும். (பாரத. சம்பவ. எ.)

முஞ்சுதல் — 1- சாதல். (உ-ம்.) "முஞ்சுதானைகளார்ப்பொடுகுழீஇ" (கந்தபு. மீட்சி. கசு.) 2. முற்றல்.

முஞல்—கொசுகு.

முட்கடு—ஓர் கடுமரம்.

முட்கத்தரி — முள்ளங்கத்திரி. (வைத்தியபரி.)

முட்கரம்—மூரட்டுத்தனம். (வழக்.)

முட்கரன்—மூரடன். (வழக்.)

முட்காய்வேளை-ஒருசெடி.(வைத்தியபரி)

முட்கிளுவை—ஒரு மரம். (வழக்.)

முட்கீரை—ஓர் கீரை.

முட்கொன்றை — ஒருவகைக்கொன்றை. (வழக்.)

முட்கோல்–தாற்றுக்கோல். (இருப்புமுள். (சிந்தா.)

முட்சங்கு — ஒரு சங்கு. (தைல. தைலவ. கஙரு.)

முட்செடி–முண்டகம். (பிங்கல உ அரு.சு.)

முட்செவ்வந்தி — ஒருவகைச்செவ்வந்தி. (வழக்.)

முட்ட—நிறைய. (காஞ்சிப். நாட். கசஉ.)

முட்டடி—சமீபம். (வழக்.)

முட்டடைப்பன்—ஓர் நோய். (வழக்.)

முட்டம்—காகம். (தேவாரம். குரங்கணின் முட்டத்திருப்பதிகத்திற்காண்க.)

முட்டல்—1. உதைத்தல். 2. கிட்டல்.

முட்டாக்கு—முக்காடு. (வழக்.)

முட்டாட்டம்—மூரட்டுத்தனம்.

முட்டாது–1. ஒன்றுகுறையாமல். (சிந்தா.) 2. முட்டுப்படாமல். (உ-ம்.) "நெடுவெணெல் வினரிசிமுட்டாது" (மலைபடு. ருசஉ.)

முட்டாள்—மூடன். (வழக்.) முட்டு-வழி.

முட்டி–1. ஆயுதப்பிடி. 2. இணையாவினைக் கைமுப்பத்துமூன்று வகையுளொன்று.(சிலப். அரங்கே. கஅ. உரை.) 3. எட்டி. (தைல. தைலவ. எச.) 4. ஒருபலம். (தைல. தைலவ. க.) 5. ஒருபிடி. 6. ஒளித்துவைத்துக்கேட்கின்றபொருளைக்குறித்துச்சொல்வது. (சிநேந்திரமாலையிற்காண்க.) 7. கலசம். இது கலை ஞானம் அறுபத்துநான்கினொன்று. 8. காஞ்சிரை. (மலையக.) 9. கைப்பொத்து-மூடக்கியகை. 10. சிற்றரமுட்டி. (வைத்தியபரி.) 11. பிச்சை அது ஒருபிடி பிச்சையென்க. 12. பேய்த்தும்மட்டி அளக்கம்பார். 13. பேராமுட்டி (வைத்தியபரி.) 14. வினையெச்சம். 15. வெல்லம். (வைத்தியபரி.) (5, 9-வழக்.)

முட்டிக்கத்தரி — ஒரு வழுதலைச்செடி. (வழக்.)

முட்டிக்காய்—துமுட்டிக்காய். (வைத்திய பரி.) துமுட்டி - சிறுகும்மட்டி.

முட்டிகை–1. உலக்குறடு. 2.கைக்குத்து. 3. மத்திகை. (1, 2-வழக்.)

முட்டிசீசுரை—கின்னரச்சுரை. (வழக்.)

முட்டு—1. அளாவுதல். 2. இடறுதல் 3. இயைதல். 4. உணவொழிதல். 5. ஒழிதல். 6. கடிவாளம். (பிங்கலத்தில் மூட்டென்பர்.) 7. குறைதல். 8. குறைவு (உ-ம்.) "மூவேழ் துறையுமுட்டின்றுபோகிய" (புறநா. ககூசு.) 9. சேர்தல். 10. தடை (உ-ம்.) வாக்குமுட்டுப்பட்டது. 11. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 12. நிறைதல். 13. நெருக்கம். (உ-ம்.) முட்டுப்பாடாயிருக்கின்றது. 14. பெண்கள்பூப்பு (உ-ம்.) மூட்டுத்துறை. 15. பொருதல். 16. முழங்கால். 17. மேடு. (உ-ம்.) முட்டுக்குவித்தான். 18. மோதுதல், முட்டுதல். 19. வருந்தல். 20. வழு. (நன்னூ. விருத்தி பாயிர. உரை.) (1, 2, 3, 4, 5, 7, 9, 12, 15, 18-செந்தமிழ். தொகுதி. ஈ: பக்கம். எ0.) (10, 13, 14, 16, 17-வழக்.)

முட்டுக்கட்டுதல்–மிண்டுகட்டுதல். (வழக்.)

முட்டுக்கட்டை—எதிர்க்கட்டை. (வழக்.)

முட்டுக்காய்—இளந்தேங்காய். (வைத்திய பரி.)

முட்டுக்கால — 1. உதைகால். 2. முழந்தாள். (1, 2-வழக்.)

முட்டுக்கொடுத்தல்—மிண்டுகொடுத்தல்.

முட்டுடைமுடுக்கர்—போக்கில்லாத அருவழி. (சிந்தா.)

முட்டுதல்–1. எதிர்த்தல். (சூ. நிக. கூ: சஎ.) 2. குறைதல். (உ-ம்.) "செய்கடன்முட்டா வண்ணந்திருப்பணிசெய்யுநாளில். (பெரியபு. அரிவாட்டா. கஉ.) 3. நிறைவுறல்-பானைமூட்டியது. 4. மோதுதல், இருவருமூட்டினர்கள். (3, 4-வழக்.)

முட்டுப்பாடு — 1. இலம்பாடு. 2. நீது. (சூ. நிக. அ: கூஎ.) 3. நெருக்கிடை. 4. வருத்தம். (1, 3, 4-வழக்.)

முட்டை—1. அண்டம். (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. எ.) 2. சிறுகாண்டி. (வழக்.) 3. தவிடு. (சூ. நிக. எ: கூஉ.)

முட்டைநாறி—1. எருமுட்டை. 2. பீநாறி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

முட்டைப்பாசி—ஒரு நீர்ப்பூடு. (வைத்திய பரி.)

முட்டையகப்பை–கோழிமுட்டைபதியும் பள்ளமுள்ள அகப்பை. (தைலவ. பாயிர. ஙகூ.)

முட்பன்றி–முள்ளம்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

முட்பாடாணம்–பன்றிமுள். (வைத்தியபரி)

முட்புறக்கனி — பலாக்கனி. (திருவிளை. நாட்டு. சஅ.)

முட்பூல்—ஒருசெடி. (வழக்.)

முடக்கம்—1. அடக்கம். (சூ. நிக. கூ. ககூ.) 2. தடை. 3. முடங்குதல். (1, 2, 3-வழக்.)

முடக்கல் — 1. மடங்குதல். (வழக்.) 2. வளைத்தல். (உ-ம்.) "முடக்கியகைச்சிலையேந்தி" (திருவிளை-பழியஞ். கஉ.)

முடக்கற்றன்—ஒரு பூண்டு. (தைல. தைலவ. எகூ.)

முடக்கன்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

முடக்கு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மடக்கு. 3. முடக்கறை. (புறப்பொ-வெ.)

முடக்குச்சாரக்கு—அவியற்சாரக்கு. (வைத்தியபரி.)

முடக்குதல் — 1 மடக்குதல். (வழக்.) 2. வளைத்தல் உ-ம்.)'முடக்கியகைச்சிலையேந்தி' (திருவி. பழியஞ். கஉ.)

முடங்கல்–1. ஓலைச்சீட்டு. (நைடத. இந்தி. நி.) 2. தாழை. (உ-ம்.)"முடங்கன்மலர்பரப்பி" (தைல. தைலவ. கூநி.) 3. நோய். 4. மடங்கல். 5. முள்ளி. (மலையக.) 6. மூங்கில். (வைத்தியபரி.) 7. வளைவு. (உ-ம்.) "முடங்கன்மதிசெஞ்சடைமுடித்து")திருவிளை-யானையெய். சு.) (3, 4-சூ. நிக. கக: டகரவெ. ங.)

முடங்கன்மூலை — தாழைவிழுது. (தைலவருக்.)

முடங்கி–1. கிடைப்பாடானவன். 2. மூலை. (1, 2-வழக்.)

முடங்கு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (உ-ம்.) "முதகடும்புலியேறன்னமுடங்குடற் குரவன்முனும்" (திருவிளை. அங்கம். கரு.)

முடங்குதல்–மடங்குதல். (உ-ம்.) "மொழிதரும்பூசைமுடங்குமுவண்ணம்" (சிவரக. ஆயுத-தேவ. எ.)

முடங்குளை—சிங்கம். (வைத்தியபரி.)

முடத்தாமக்கண்ணியார்–சங்ககாலத்துப் புலவருளொருவர். (அபிதாநசிந்.)

முடத்தி—முடப்பெண். (வழக்.)

முடத்திருமாறன் — இடைச்சங்கமருவிய பாண்டியருளொருவன். (அபிதாநசிந்.)

முடம்—1. குற்றம். (உ-ம்.) "பண்ணேபாணிதாக்கேமுடமே" (சிலப். அரங்கேற்-சசு.) 2. நொண்டி - காலுறுப்புக்குறைந்தவன். 3. வளைவு. (உ-ம்.) "முடமதிமலைந்தான்" (திருவிளை வலையல். சு.)

முடலை—1. உண்டை. 2. திரட்சி. 3. நாற்றம். (வழக்.) 4. பெருமை. (சூ. நிக. அ. கo.) 5. முறுக்கு. (உ-ம்)"முடலையாக்கைமுழுவலி

மாக்கள்" (பெரும்பாண். சுக.) 6. வலி. (சூ. நிக. அ: உஅ.) (1,2-சூ நிக. கக: சகரவெ. உ.)

முடவன்–1. சனி. (உ-ம்.) "திடவுயிர்க்கைந் தினும்பத்தினுஞ்செஞ்சுடர்திங்கள்சேயோன்-முடவனுநிற்றந்தைதாய்மாதுலன்பிள்ளைதான் முடியு" (விதான. சாதக. உ.) 3. நொண்டி. (வழக்.) அருணனுக்கும் பெயர்கூறுவர்.

முடவுதல்—நொண்டுதல். (வழக்.)

முடி—1. ஐம்பாலினொன்று. அஃது: உச்சியின் முடித்தல். (பிங்கல. கஅ0.) 2. கிரீடம். (சூ. நிக. எ: உஉ.) 3. குடுமி. (சூ. நிக. உ: கூஅ.) 4. தலை. (உ-ம்.) "மின்னுமுடிமன்னுநதிவீசு திரை" (திருவாத. திருப்பெ. சு.) 5. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 6. நாற்றுமுடி, மயிர்முடி முதலியன. 7. முடிச்சு. (6, 7-வழக்.)

முடிக்கோரை—ஒரு புல் (வைத்தியபரி.)

முடிச்சு — 1. முடித்தல். 2. முடியப்பட்டது. (1, 2-வழக்.)

முடித்தல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "அடியேனையொக்க முடியாதிருத்தல நியாயமிக்கயமனே" (அரிச். மயா. ஈஉ.) 2. கட்டல். (உ-ம்.) "நெய்யினின்முடித்தகூந்தல்" (அரிச். மயா. உ.) 3. வீடுபெறுதல். (சிந்தா.)

முடித்துக்காட்டல் — மேலோர்முடித்தவாறு முடித்துக்காட்டல். அது: தந்திரயுத்திகளிலொன்று. (நன். பா. கசா.)

முடிதல்—1. கட்டுதல். 2. கருதியபொருடருதல். (உ-ம்.) "அவைதாமுடிந்தாலும்பீழைதரும்" (வள். சுருஅ.) 3. கெடுதல். 4. சாதல். (சூ. நிக. கூ: உ0.) 5. தொடுத்தல். 6. முற்றுதல். (1, 3, 5, 6-வழக்.)

முடிதீட்டினான்—வணங்கினான். (சிந்தா.)

முடிதும்பை—ஓர் பூடு.

முடிதுளக்கி—தலைசாய்த்து. (சிந்தா.)

முடிந்தது—தோன்றியது. (பரிபாடல்.)

முடிந்ததுமுடித்தல் — ஓர் யுத்தி: அது: சிறப்புவாய்பாட்டான் முடிந்ததைப் பொதுவாய்பாட்டான்முடித்தல். (நன்-பா. கசா.)

முடிநர்—முடிவார். (உ-ம்.) "செம்புனிறை கொண்மரும்வம்புனிறைமுடிநரும்" (மதுரை. நுகசா.)

முடிநாதம்–இந்திரகோபம்.(வைத்தியபரி)

முடிப்பது–தோன்றுகின்றது.(பரிபாடல்.)

முடிப்பு — 1. தீர்மானம். 2. முடிச்சு. (வழக்.)

முடிமார் — முடிப்பவர். (உ-ம்.) "தாவில் கொள்கைத்தந்தொழின்முடிமார்" (திருமுரு. அகு.)

முடிமேலழகி–கோடகசாலை. (மலையக.)

முடிமேன்முடி–செருந்தி. (மலையக.)

முடியாமை—முற்றுமை. (வழக்.)

முடியுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்திய-மூ.)

முடியுறுப்பைந்து—கோடகம், கிம்புரி, முகுடம், தாமம், பதுமம். (பிங்கல. ககசுக.)

முடிவது—தோன்றுவது. (பரிபாடல்.)

முடிவிடங்கூறல்—ஓர்யுத்தி. அது தான் சொல்லுமிலக்கணத்திற்கு இலக்கியந்தோன்றுமிடத்தைச்சொல்லுதல். (நன். பாயிர. கசா.)

முடிவில்லாமை—1. அனந்தம். (சூ. நிக. கக: னகரவெ. க0.) 2. நித்தியம். (வழக்.)

முடிவு—1. கடை. (உ-ம்.) "உடுபதத்தினு முடிவில்லை" (பாரத. கிருட். சு0.) 2. சாவு. (வழக்.)

முடிவேர்—வெட்டிவேர். (தைல. தைலவ. க. சா.)

முடுக்கர்—1. அருவழி. (சிந்தா. பதுமை. நிக.) 2. நீர்குத்தினஇடம். (உ-ம்.) "குமிழி சுழலுங்குண்டு கயமுடுக்கர்" (மலைபடு. உஈசு.) 3. மலைக்குகை. (சூ. நிக. நி: கசா.) 4. முடுக்குத்தெரு (பரிபாடல்.)

முடுக்கல்—1. அவசரப்படுத்தல். 2. ஓட்டல். 3. நெருக்கல். (1, 2, 3-வழக்.)

முடுக்து—1. கோண். (உ-ம்.) "முடுக்குறு மருப்பிற்கோத்து"(திருவிளை. மாயப். ககூ.) 2. கோணத்தெரு. (சூ. நிக. நி. சஎ.) 3. தூரிதப்படுதல். 4. நெருக்குதல். 5. மூலை. (3, 4, 5-வழக்.)

முடுக்குதல்–1. கடாவுதல். (உ-ம்.) கைவல் கம்மியன் முடுக்கலிற்புரைதீர்ந்து. (நெடுநல். அடி) 2. தூரத்தல். (உ-ம்.) மானவெஞ்சின வேன்மள்ளர் வல்லேபாய் முடுக்கலுற்றூர் (திருவிளை. யானையெய். ஈசு.)

முடுகல்–1. எதிர்த்தல் (சூ. நிக. கூ: சஎ.) 2. தூரத்தல் (உ-ம்.) "இடமறுகியபொடி முடுகிடலும்" (இராமா. இந்திரசித்துவதை. ககூ.) 3. சீக்கிரம், விரைவு. (சூ. நிக. கூ: ஈகூ.) 4. வலி. (சூ. நிக. அ: உஅ.) 5. வியாபித்தல். (உ-ம்.) "வெங்கணைத்திரளெரிந்து தீமுடுகியூழியின் முடிவையொத்தலும்"(ஞானவா. லீலை கதை. எகூ.)

முடுகியல் — கலிப்பாவினொருறுப்பு. அது அராகம். (பிங்கல. உ0அசு.)

முடுகு–1. முடுகியல். 2. தெரிநிலைப்பகுதி.

முடுகுதல்—1. எதிர்த்தல், முடுகல். 2. சீக்கிரப்படல். 3. நெருங்கல். 4. வலிமையாதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

முடுகுவெண்பா — ஒருவகை வெண்பா.

அது முன்முடுகு வெண்பா. பின்முடுகு வெண்பா. என இருவகையாம்.

மூடும்பைநம்பி—எழுபத்துநான்கு சிம்மாசனாதிபர்களிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

மூடுவல்—1. நாய். (சூ. நிக. ஈ: உடு.) 2. பெண்ணுய். (உ-ம்.) "மூடுவறந்தபைந்நிணத் தடியெடு" (மலைபடு. நிசுஈ.)

மூடுவற்படையோன்–1. நாய்களைப்படையாக வைத்திருக்கின்றவன். 2. வயிரவன். (சூ. நிக. க: உஎ)

மூடை—1. தவிடு. (சூ. நிக. எ: சுஉ.) 2. தெரிநிலைப்பகுதி. 3. புலால். (வைத்தியபரி.) 4. புலாலுற்றம். (உ-ம்.) "மூடைகமழ்ந்துதிர மும்மிழும்" (கூர்மபு. தக்கன்வமி. நுடு.)

மூடைஞ்சல்—மிடைதல். (வழக்.)

மூடைதல்—பின்னுதல். (வழக்.)

மூண்டகம்—1. அதர்வணவேதஉபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.) 2. கடன்மூள்ளி. (புறநா.) 3. கருக்குவாளிமரம். (மலையக.) 4. கருப்புக்கட்டி. (வைத்தியபரி.) 5. கழிமுள்ளி. (உ-ம்.) "கடுஞ்சூன் முண்டகங்கதிர்மணி கழாஅலவும்" (சிறுபா. கசஅ.) 6. கள். 7. தாமரை. (உ-ம்.) மூண்டகக்கரத்தாலேந்தி. (அரிச்ச. மாயா. உ0.) 8. தாழை (மலையக.) 9. நீர்முள்ளி. (வைத்தியபரி.) 10. நெற்றி. 11. பதநீர். (வைத்தியபரி.) 12. முள்ளுச்செடி. (சூ. நிக. ச: சுஈ.) (6, 10, 12-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. எ.)

மூண்டகாசனை—இலக்குமி. (உ-ம்.) "மூண்டகாசனை கொழுநன்ற சமுகனதாவி மூடிக்க" (ஏகாதசி. உருக்கு. ச.)

மூண்டகோபநிடதம்–ஓர் உபநிடதம்அதர்வணவேதத்தைசசார்ந்ததென்பர். அஞ்ஞானமாகிய கணுவைச் சிதைத்தற்கு மூண்டகம் போலுதலின் மூண்டகோபநிடதமென்று பெயராயிற்று. மூண்டகம்-மயிரறிகருவி.(அபிதாநகோ.)

மூண்டணி — கொட்டாங்கரந்தை. (வைத்தியபரி.)

மூண்டநம்—மொட்டை. (வழக்.)

மூண்டநி—நொச்சிவேர். (உ-ம்.) இந்திராணிபார்.

மூண்டபலம்—தேங்காய். (வைத்தியபரி.)

மூண்டம்—1. உடற்குறை. (வழக்.) 2. உபநிடதமுப்பத்திரண்டிலொன்று மூண்டகவுபநிடதத்திற்கு பெயரென்பார். 3. தலை. (உ-ம்.) முக்கணன்பார். 4. திரட்சி. (சூ. நிக. அ: ஈ.) 5. திரிபுண்டரம். (பெரியபு. மானக்கஞ். உஉ.) 6. நெற்றி. (சூ. நிக. உ: கூஎ.)

மூண்டன்—மொட்டைத்தலையன். (வழக்.)

மூண்டாசுரன் — தந்துபியின் புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

மூண்டி—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. பிரதிட்டாகலையிலப் புதத்துவத்தி லிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுளொன்று. (சி-லி. கிரி. உக. தாற்.) 3. மொட்டைத்தலையன். (வழக்.)

மூண்டித்தல்–மழித்தல், மொட்டையாக்கல். (சூ. நிக. கு: ஈ0.)

மூண்டிதம்—

மூண்டிதன்–மொட்டைத்தலையன்.(வழக்.)

மூண்டிரம் — உபநிடத முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

மூண்டீரம்— ஒரு கீரை. (வைத்தியபரி. அநுபந்த.)

மூண்டு—மூண்டுதல்.

மூண்டுதல்—முரண்டு பண்ணல். (வழக்.)

மூண்டை—தலையில் மயிரில்லாதவள், விதவை. (உ-ம்.) "பூசிமுடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலு - மாசைமிகுந்த வரசியர்க்காங் - காசிற்ற-முண்டையர்க்காக"(ஒழிவி. பொதுவி நிக.)

மூண்ணுயகி–ஓர் செடி. (வைத்தியப. அநுபந்த.)

மூண்மா—மூட்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

மூண்முருக்கு — ஒருமுருக்கு. நிகண்டிற் கவிரென்பர்.

மூணங்கல்—அடங்குதல் அல்விகுதி.

மூணங்கு—அடக்கம். (சூ. நிக. கு: கசு.)

மூணங்குதல்—மூண்ங்கல்.)

மூணை—திகுதி. (சிந்தா.)

மூணைஇய—வெறுத்த. (பதிற்றுப்பத்து.)

மூணுமூணைனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

முத்கலை— இருக்குவேத உபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்மபு. அட்டமூர். உசு. உரை.)

முத்தக்காசு— கோரைக்கிழங்கு. (உ-ம்.) முத்தக்காசு, சீரகம், கிச்சிலி. (தைல. தைலவ. நுசு.)

முத்தகச்செய்யுள்—தனித்தனியே முற்றுப்பெறுஞ்செய்யுள். (தண்டி. பொருள். கூ.)

முத்தகஞ்சுகம்— தோலுரித்தபாம்பு-முத்தம்-விடுதல். கஞ்சுகம். சட்டை.

முத்தகம் — 1. இசைப்பா வகையுளொன்றென்பர். (சிலப்பதிகாரத்தில்.) 2. கருக்குவாளிமரம். (மலையக.) 3. குருக்கத்தி. (பிங்கல. உஎ0கூ.) 4. தனித்தனியே முற்றுப்பெருஞ்செய்யுள். (தண்டி. பொ. கூ)

முத்தகேசி—ஒருபாலாரிட்டதேவதை.

முத்தங்கொள்ளல்—முத்தமிடல்.(உ-ம்.)

"அழகியபிராணேவென்னுவள்ளி முத்தங்கொண்டு" (திருவிளை. இரச. உக.)

முத்தசிவான்மா—மலங்கழன்று சிவதத்துமடைந்த ஆன்மா. (சி. சி. உ. எசு. ஞாநப.)

முத்தம்—1. இசங்கஞ்செடி. (வைத்தியமூ.) 2. உதடு. 3. எண்வகையோகவுறுப்பிலொன்று. (ஆதனம்பார்.) 4. கொஞ்சுதல். (உ-ம்.) "வருதுளிமுத்தமத்தாய் வாய்முத்தங்கொள்ளமாற்றி" (பெரியபு. கண்ணப். உசு.) 5. கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.) 6. சிற்சுமணக்கங்கொட்டை. (தைல. தைலவ. கசுடி.) 7. நவமணியிற் கருடப்பச்சையின்குணம். அது குல்லுநிறம். (திருவிளை. மாணிக்க. சுசு.) 8. பிரியம். 9. மருதநிலம். 10. முத்தப்பருவம். (பிள்ளைத்தமிழிலறிக.) 11. முத்து. அம்சாரியை. 12. விடுதல். (2, 8, 9, 11-சூ. நிக. கக: தகர வெ. உசு.)

முத்தமிழ் — இயலிசை நாடகமென்னு மூவகைத்தமிழ். (சூ. நிக. சிறப்பு. நி.)

முத்தர்—முத்திக்குரியோர். (வழக்.)

முத்தரையர்–சேரனுடு, சோழனுடு, பாண்டிநாடு. என்னு மூன்று நிலங்கட்குந்தலைவராகிய பெருஞ்செல்வரென்க. (நாலடியார். தாளாண்மை. க0. உரை.)

முத்தலைக்கழ–சூலம். (உ-ம்.) "முத்தலைக்கழுக்கள் வீசுவன. (திருவிளை. நகர. உசு.)

முத்தலையயில்–சூலாயுதம். (உ-ம்.) "அல்லதங்கவர்தங்களைமுத்தலையயிலான்மெல்லவேயெடுத்தேந்திடும்" (கந்தபு. தநீசீயுத்.)

முத்தலைவேல்—சூலம். (பிங்கல. கருசுரு.)

முத்தவி — ஆமணக்கெண்ணை. (மூசலம் பார்.)

முத்தவிராழி—கொற்றக்குடை. (சிந்தா.)

முத்தளகி—முருங்கை. (வைத்தியபரி.)

முத்தன்—1. அரன். (பிங்கல. சூசு.) 2. அருகன். (சூ. நிக. க: ஈ.) 3. முத்திபெற்றோன் (வழக்) 4. வயிரவன். (சூ. நிக. க: உஎ.)

முத்தாகாரம்–முத்துச்சிப்பி. முத்துக்குறைவிடமானது.

முத்தாடல்—முத்தமிடுதல். (வழக்.)

முத்தாதனம் — இடக்காற் பரட்டாற் சீவனியையழுத்தி வலக்காற்பாடு அப்பாட்டின் கீழழுந்தவிருத்தல். (ஆசனம்பார்.)

முத்தாத்தி—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. அமுக்குராக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முத்தாநீதம்–முத்தியந்தம்.(முத்திமுடிவு.) (சி. சி. அ. கசு. சிவஞா.) முத்தியந்தம் முத்தாந்தமென மரீஇயிற்று.

முத்தாபலம்—இசங்கு. (சூ. நிக. சு: ஈசு.)

முத்தாமணக்கு—ஓராமணக்கு. (வழக்.)

முத்தாலதை—சமஸ்கிருத தருக்க சாஸ்திரம். என்பர்.

முத்தாலை–ஒரு தொட்டியப்பெண். இவள் கற்புக்குறைந்தனளென்று சந்தேகித்து இவள் தமையன்மார், இவளைக்கருமவசத்தாற்கொல்லத்தொடங்கும்போது. இவள் சுசவனே வேண்டி மட்கலம் சுடுசூளையிற்புகுந்து வெந்து நீறுகித்தெய்வமாகினள். இவளை முத்தாலம்மனென்று பெயர்கூறுவர். (அபிதாநசிந்.) தொட்டியர் வழிபாடுசெய்வர். (வழக்.)

முத்தாவதேசுரர் — திருத்துருத்தியில் எழுந்தருளியவிறைவர் பெயர். (அபிதாநகோ.)

முத்தான்மா – மலம்நீங்கப்பெற்றவான்மா. (சி. சி. க. சுசு. ஞாநப்.)

முத்தானம் — மூவகைத்தானம். உத்தமதானம, மத்திமதானம், அதமதானம். (சூ. நிக. கஉ: கக.)

முத்தி–1. கொஞ்சுதல். (முத்தங்கொண்டு.) (உ-ம்.) "மடிமீதடுத்து வியோயாடிநித்த மணிவாயின் முத்திதரவேண்டும்" (திருப்பு. கஅசு.) 2. பதமுத்தி, பரமுத்தி. என இருவகைப்படும். அவற்றுள், பதமுத்தியாவது–சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம் என மூன்றும். பரமுத்தியாவது–சாயுச்சியமெனவொன்றும். இவற்றை முறையே சரியை, கிரியை, யோக, ஞானமென நான்கினையுமுடையார் அடைவரென்பதாம். (அபிதாநசிந்.) 3. பிறப்பு நீங்குதற்கும் பெயர் கூறுவர்.

முத்திகம்— யசுர்வேதவுபநிடதங்களுளொன்று. (கூர்ம. அட்டமூர்த். உசு. உரை.)

முத்திசாதநம்–முத்தியைச்சாதிக்குங் கருவியாயுள்ளவை. அவை; தீக்ஷையும், அதற்கங்களாகிய சரியை முதலியவைகளும். (உ-ம்.) "உதுவேமுத்திசாத நவித்திதனைத் தவிரவே றுண்டோ" (சிவரக. உருத்திரா. ஈஉ.)

முத்தித்தலம்–அயோத்தி, மாயாபுரி, மதுரா, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை என ஏழாம். இவைகளைச்சத்தபுரியென்பர். (அபிதாநசிந்.)

முத்திதன்—முத்தியைத்தருபவன். முத்திதன்- கொடுப்பவன்.

முத்திநெறி—ஞாநமார்க்கம். (உ-ம்.) முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடு மூயல்வேனை. (திருவாச. அச்சோ.)

முத்திப்பதம்— பதமுத்திகள். (காஞ்சிப். தழுவக்குழைந். சுசு.)

முத்திமண்டபம்—காசியில் விசுவநாத சந்நிதியிலுள்ள மண்டபம். (உ-ம்.) "விசுவலிங்க

பூசைபுரி கருணையாளர்-நேசமுற முத்திமண்ட பத்தையன்னபூரணியை நினைக்கின்றேர்கள்" (சிவரக. நந்தி-நமனுக்கு. உ0.)

முத்திமுடிவு–சாயுச்சியம். (சி. சி. அ. கஅ.)

முத்தியிரண்டு—இருவகை முத்தி. அவை சீவன்முத்தி விதேகமுத்திகள். பதமுத்தி, பர முத்தி எனவுங்கூறுவர்.

முத்திராமம்—இலவங்கப்பட்டை.(வைத்தியபரி.)

முத்திராங்கிதன்—முத்திரிக்கப்பட்டவன் (வழக்.)

முத்திரி—அடையாளம். (வழக்.)

முத்திரிகை—முத்திரை.

முத்திரித்தல்–முத்திரைவைத்தல்.(வழக்.)

முத்திநக்கஞ்செடி—ஒரு பூடு. (வைத்திய மூ. தி.)

முத்திரை—1. அடையாளம். இலாஞ்சனை யென்பர். (பிங்கல. உஉகசு.) 2. சந்தருவ வேதத்திலே சொல்லப்பட்டவிளவாய்க்கடித்த எட்டாவது துளை. (பெரியபு. ஆனாய. உச. உரை.) 3. தேவர்களைச்சந்தோஷிபபித்தலும் அசுரர்களைத்துரத்தலுஞ் செய்வதாகியவொரு வித அடையாளம். ஆவாகனம், தாபனம், சந்நிதானம் முதலிய பலவகைப்படும் அவையெல்லாம் நித்தியகன்ம நெறியில் விரிவாகக்காணலாம். (அபிதாநசிந்.)

முத்திரைநான்கு—சாம்பவி, கேசரி, ஞாநம் மௌனமென்பன. (தநி. போ. கoசு.)

முத்திரையாழி — முத்திரை மோதிரம். (உ-ம்.) "எடுத்து முத்திரையாழியுமீந்தனன்" (சிவரக மேரு. சக.)

முத்திவிக்கிநம்-முத்திக்கிடையூறு. அஃது அறியாமை, ஐயம், திரிபு. (அபிதாநசிந்.)

முக்கிவிக்கிநத்திரயம்—அஞ்ஞாநம், சமுசயம், விபரீதம், என்பன இம்மூன்றும் முத்திவிக்கினமாம்.

முத்திளம்—கக்கரிக்காய். (வைத்தியபரி.)

முத்தீ— 1. ஆவகநீயம், தெட்சணாக்கினி, காருகபத்தியம். அவை: சதுரமும் முக்கோணமும் வில்வடிவமாயுமுள்ளன. (திருவிளை. சசு. குறிப்பு.) 2. மூவகைத்தீ. இவை உதராத்தி, விந்துத்தி, சினத்தீ என்பன. (சூ. நிக. கஉ: எ)

முத்து—1. ஓரிரத்தினம். (சூ. நிக. சு: சு.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

முத்துக்குமாரன் — புள்ளிருக்குவேளூர் முருகர்பெயர். (உ-ம்.) முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ்.

முத்துக்குளித்தல்–முத்தெடுக்கநீரில்முழுகல். (வழக்.)

முத்துக்கோட்டை — ஆமணக்கங்கொட்டை. (வழக்.)

முத்துச்சம்பா—ஒரு நெல். (வழக்.)

முத்துச்சல்லி—முத்துக்கோவையாற் செப்பயப்படுந் தொங்கல்விசேடம். (வழக்.)

முத்துச்சலாபம்-முத்துக்குளிப்பின்பேறு. (வழக்.)

முத்துச்சநிக்குமீடம்— முத்துக்கள் பிறக்குந்தானம். அவை: (கசு-ஆம். திருவிளை. மாணிக்க. நுசு-முதல் நுசு-வரை காண்க.) இப்பதின் மூன்றுடன் வேறு ஏழுசேர்த்து இருபதாகவுங் கூறுவர். (அபிதாநசிந்.)

முத்துச்சோளம் — ஒருவகை வெள்ளைச் சோளம். (வைத்தியபரி.)

முத்துடக்கன் — நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

முத்துதல்—சேர்தல். (சிந்தா.) முத்தமிடுதலுமாம்.

முத்துநீர்—பனிநீர். (பரிபாடல்.)

முத்துமாதுளை—ஓர் மாதுளை.

முத்துளம்—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

முத்தை—1. கோரைக்கிழங்கு. (தைலவ.) 2. திரட்சி. (பிங்கல. உஉகசு.) 3. மிகவுந்தெளிவிலாள்.

முத்தையன்— புள்ளிருக்கும்வேளூர் முருகக்கடவுளின்பெயர்.

முத்தொருகன்—நிலக்கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

முத்தொழில்— 1. முச்செயல். அது: சிருட்டி, திதி, சங்காரமென்பன. (வள். கடவுள் வா. உரை.) 2. வைசியர் பொதுத்தொழில்.

முத்தொள்ளாயிரம் — ஒரு நூல். சேர சோழ பாண்டியர் ஒவ்வொருவருக்குந் தொள்ளாயிர வெண்பாவாகச் சங்கமருவியபுலவர்கள் செய்தது. இக்காலத்தில் சிலகவிகளே இருக்கின்றன. (அபிதாநகோ.)

முதங்கி — வெள்ளைக்கத்திரி. (வைத்திய. அரும்.)

முதம்—உவகை. (உ-ம்.) "வரிகழல்வநசப் பொற்றுணமுதமுறப்பரவிப்பாவித் தமர்ந்தனன்" (வேதாரணியபு. விசுவாமித்திரர் மேநகைச். கசு.)

முதல் — 1. அடி. (சிந்தா-நாம. உடுசு.) 2. ஆகாயம். (பரிபாடல்.) 3. ஆதி. (உ-ம்.)" முதலிடைகடையில்லாத்தேவரும்" (கந்தபு. தீசியுத். கடுநி.) 4. இடம். (சூ. நிக. நு: சுநு.) 5. ஓர் எழனுருபு. (உ-ம்.)"சுரன்முதல்வந்தவுரன் மாய்மாலே" (நன்னூ. பெயரிய. சடு. உரை.) 6. கடவுள். (உ-ம்.) "முடியாமுதலே" (திரு

வாச.) 7. காரணம். (உ-ம்.) "நோய்முதலுடி" (வள்-கூசஅ.) 8. சிறுநூறு. (உ-ம்.) "முளி முதல்" (கலித். சுக.) 9. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 10. முதலவன். (சிந். உகூச.) 11. முதற்பொருள். (சிந்தா.) 12. வட்டிக்குக்கொடுக்கும்பணம். (வழக்.)

முதல்வள்ளல்—செம்பியன், காரி, விராடன், நிருதி, துந்துமாரி, சகரன், நளன் என வெழுவர். (சூ. நிக. உ: உகூ.)

முதல்வன்—1. அரசன். (பிங்கல. எகூஙூ.) 2. அரன். (உ-ம்.) "மூப்புரமுறித்தசெங்கண் முதல்வனருளால்" (கந்தபு. பிரமயாகப். க.) 3. தந்தை. (கலித். உஉடு.) 4. தலைவன். (உ-ம்.) "மூற்றநீர்க்கடலிற்றமியனுய்ப்போதுமுதல்வன்யாரெனவயனுரைத்தான்" (கூர்மபு அரியய. கஙூ.) 5. முன்னவன். (வழக்.)

முதல்வி—தலைவி. (சூ. நிக. உ: சுஉ.)

முதலக்காரம் — முதலெழுத்து மூப்பது. அவை: உயிர் பன்னிரண்டுமெய் பதினெட்டென்பர். தொல். எழுத். க.)

முதலது—முதலானது.

முதலநுமானம் — சூன்முதிர்ந்தமுகிலைக் கண்டகாரண ஏதுவாகக்காரியமாகிய மழை பெய்யுமென்றுணர்தல். முதற்காரணத்தைக் கொண்டநுமானித்தல்.

முதலல்—1. தொடங்கல். 2. முதலாகவருதல். (தொல். எழுத். சுஎ.) முதலுதல் எனவும் வரும்.

முதலவன்—முதல்வன்.

முதலா—தோன்றுத. (சிந்தா.)

முதலாயிரம்—திவ்யப்பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் முதலிய எழுவர் அருளிச்செய்த பத்துப் பிரபந்தங்களுள்ளது. (மணிமேகலை.)

முதலாளி — முதன்மைக்காரன். (வழக்.) முதல்-வட்டிக்குக்கொடுக்கும்பணம். ஆளி-ஆள்பவன். பணத்தையாள்பவன் எனவுங்கூறுவர்.

முதலி — 1. கர்த்தா. (உ-ம்.) "அறிந்திடு முதலியாயின்" (சி. சி. கூ: சு ஞானப்.) 2. முதலவன். (பெரியபு. கண்ணப்ப. ககஎ.)

முதலுதல்-1. தொடங்கல் 2. முதலாதல். முதலல் எனவும் வரும்.

முதலெழுஞ்சனி—மகம். (சூ. நிக. க: எக.)

முதலெழுத்து — தனியெழுத்து. அஃது: உயிருமெய்யுமாகியமுப்பதெழுத்து. (நன்னூ. எழுத்தியல். ச.)

முதலை—1. கரா. 2. செங்கிடை. 3. மயிலினறகடிக்குருத்து. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உசு.)

முதலைக்கோரை—ஒருபுல். வழக்குண்டுபோலும்.

முதலைப்பூண்டு—ஒரு பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

முதலோன்—முதல்வன்.

முதள்—மொக்கு (வைத்தியபரி.)

முதா — 1. ஒரு நீர்ப்பூண்டு. 2. முதலை. (வழக்.)

முதற்கருவி—மத்தளம். (சிலப்.)

முதற்காரணகாரியம் — ஆதிகாரணகாரியம். (நன்னூ. பெயரிய. சக. உரையிலறிக.

முதற்காரணம்—காரியத்தோடொற்றுமையுடையதாய் அக்காரியத்திற்காதியாயிருப்பது.

முதற்சங்கம் — இது தென்மதுரையிலுள்ளது. (அபிதாநகோ.) இச்சங்கத்திருந்துதமிழாராய்ந்தோர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பது என்பர்.

முதற்பா—வெண்பா, யாப்-காரிகை. செய்யுளியல் கடி-ஆம் பாட்டுரையில் ஆதிப்பா என்றார்.)

முதற்பெயர்—முதலைக்குறித்துவரும் பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உடு.)

முதற்பேறு—1. தலைப்பிள்ளை. (வைத்தியபரி.) 2. முதற்பலன். (வழக்.)

முதற்பொருள்—1. அகப்பொருள் மூன்றினொன்று. (உ-ம்.) அகப்பொருள்பார். 2. எவற்றிற்கும் முதல்வராயிருக்குங்கடவுள். (உ-ம்.) உத்தாநமபார் 3. மூலதனம். (வழக்.)

முதற்று—முதலாகவுடையது. (புறநா.)

முதன்மடக்கு—மடக்கலங்காரத்துளொன்று. அஃது: அடிகளொன்றேனும் பலவேனும் அடி முதலில் மடங்கிவருவது. (தண்டி-சொல்லணி. உ.)

முதன்மாணாக்கர்—முதற்பகுமான சீடர். (நன்னூ-பாயிர. கூஅ.)

முதன்மை—1. அதிகாரம். (உ-ம்.) "முப்பொருளுமப்பொருட்குமுதன்மையாகும்" (சிவரக. சிவதன்மா. உ0.) 2. முன்னீடு (வழக்.)

முதனாள்—1. அசுபதி. (சூ. நிக. க: சுஎ.) 2. முந்தினநாள். (வழச்)

முதனிலை—1. காரணம். (தஞ்சைவா.) 2. பகுதி. (நன்னூ பதவிய. உரை.)

முதனிலைத்தீபகம்—செய்யுளலங்காரத்தினொன்று. அது: தீபகசொல் முதனிற்பது. (தண்டி. பொருள-கூஅ.)

முதனிலைத் தொழிற்பெயர்—தொழிற்பெயர்விகுதிகுன்றிமுதனிலை மாத்திரநின்று தொழிறபெயர்ப்பொருளைத் தருவது. (நன். மெய்யீ சு-உரை.)

முதனூல் — எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைக் குறித்து வேறொருநூலைப் பின்றொடராதமுதலாகச் செய்யப்படுநூல் எனினுமாம். (உ-ம்.) "மூனைவன்கண்டது-முதனூல்" (நன்னூ. பாயிர. சு.)

முதாரி–1. நிறைகன்றுத்தாய்ச்சி. 2. முதுகன்று. 3. முதுமை. (உ-ம்.) "முதாரிப்பாண" (புறநா. கசுஅ.) 4. முன்கையின்மாதரணியுமோரணி. (உ-ம்.) "முன்கைமுதாரியிட்டகையைக்காட்டாய்" (குற்றாலக்குறவஞ்சி குறத்தி சொல்வது.)

முதிசல—அரத்தை. (வைத்தியபரி.)

முதிதபாவனை–ஐந்துபாவனைகள். அவை: ஆக்கமுடையோர்களுடைய நல்ல அதிர்ஷ்டமானது எப்பொழுதும் நீங்காதிருத்தல் முதலியன. (பௌத். மணிமே.)

முதிதம்—உவகை.

முதிது—முதியது.

முதிதை—மகிழ்ச்சி. (பரிபாடல்.)

முதியதுழல்— குதிரை வாலிப்பூண்டு. (தைல தைலவ. எசு.)

முதியகோல்லை–பழங்கொல்லை. (சூ. நிக. டு. ஆவதில். முதைப்புனமென்பர்.)

முதியம்—நாய்வேளை. (மலையக.)

முதியர் — 1. பெரியார். 2. மூத்தோர். (1, 2-வழக்.)

முதியார்தழல்–முதியார் கூந்தல். (தைல. தைலவ. கக.)

முதியாள்–மூத்தவள். (உ-ம்.) மூந்தையின் முதியாளொடு முருகனைமுறையிற்கூவி. (கந்தபு. வள்ளி. கருடு.)

முதியான்—1. ஓர் பறவை. 2. மூத்தவன். (வழக்.)

முதியோர் — 1. பெரியோர். (பெரியபு. தடுத்தாட். அ.) 2. மூத்தோர். (வழக்.)

முதிர்–முதிர்ந்த, முதிர்கின்ற, முதிரும்என வினைத்தொகையாகவரும்.

முதிர்ச்சி—முதிர்வு. (வழக்.)

முதிர்தல்—1. சூழ்தல். 2. தேறுதல். 3. பழுத்தல். (உ-ம்) "வநசரார்" பார். 4. முற்றுதல். 5. வளர்தல். (1, 4-சிலப்.) (2, 3, 5-வழக்.)

முதிர்ப்பு—முதிர்ச்சி. பு. தொழிற்பெயர் விகுதி

முதிர்வு — 1. முதிர்ந்து. வினையெச்சம். (புறநா.) 2. முதிர்வு.

முதிர்வித்தல்—பக்குவமாக்குதல். (உ-ம்.) "மலமுதிர்வித்து" (சி. சி. அ. கo. மறை.)

முதிர்வு—முதிர்ச்சி. (வழக்.) மூப்புமாம்.

முதிர்வேனில் — ஆனி. ஆடியின்பருவம். (சூ. நிக. கः அஎ.)

முதிர்வேனிலுரிமை — தென்றற்காற்று வீசலும், கானமுன்றலுங், காடை,வலியான், வானம்பாடி, காகம், கவுதாரி இவை மகிழ்தலும், மல்லிகை, புளி, பாதிரி இவை மலர்தலும், பாலை, காஞ்சிரம், நாவல், இலுப்பை இவை காய்த்தலுமாம். (தொன்னூல்.)

முதிரம்—ஒரு மலை. (உ-ம்.) "மட்டார்மறுகின் முதிரத்தோனே" (புறநா. கசுo.) மேகத்துக்கும் பெயர் கூறுவர்.

முதிருதல்—முதிர்தல். உ-சாரியை.

முதிரை—1. அவரை, துவரை முதலியன. (பதிற்றுப்.) 2. கொள்ளு. (தைல. தைலவ. எசு.) 3. பயறு. (1, 2, 3-மலையக.)

முது— 1. பேரறிவு. (பத்துப்பாட்.) 2. பழமை. மை. விகுதி குறைந்து நின்றது.

முதுக்குறைதல்–1. அறிவுமிகுதல்.(உ-ம்.) "முகத்தின் முதுக்குறைந்ததுண்டோ" (வள். எoஎ.) 2. பெண்கள் பருவமாகிப்புத்தியறிகை. (யாப். காரி. உறுப்பியல். கடு. உரை.)

முதுக்குறைந்தோர்–பேரறிவுடையோர். (உ-ம்.) 'முற்றத்துறக்கு முதுக்குறைந்தோர்' (கூர்ம. உ: உo.)

முதுக்குறைமை—பேரறிவுடைமை. (சிந்தா. குண. உoக.)

முதுகீதுறைவு.—முதுக்குறைதல்.

முதுகாஞ்சி–புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலொருதுறை. அதுமேலாயவரும்பொருளைத் தக்கபடியறிவித்து நிலைநில்லாமையையுறைப்படச்சொல்லியது.

முதுகாடு—சுடுகாடு. (உ-ம்.) "முதுகாட்டிற்காக்கையுவக்கும்பிணம்" (வாக்குண்டாம். உச.)

முதுகு—1. பின்புறம். (சூ. நிக. உ: கூஉ.) 2. புறம். (உ-ம்) "பருப்புமுதுகிற்செம்பொற்சிகரமென" (திருவிளை. விருத்த. உச.)

முதுகுப்பிளவை—ஓர் சிலந்தி. (வழக்.)

முதுகுன்று—திருமுதுகுன்று. அது விருத்தாசலம். (வழக்.)

முதுசொல்—பழஞ்சொல்.(சூ.நிக.கo.கo.)

முதுநாரை — முதற்சங்கத்தார் இயற்றிய தமிழ்நூல். (அபிதாநசிந்.)

முதுபாலை—ஓர் துறை. கானகத்துக்கணவனையிழந்த மடந்தையது தனிமையைச்சொல்லியது (புறப். வெ. மாலை.)

முதுமக்கட்டாழி--பிணங்களையிட்டுமேலே மூடி கவிக்குஞ்சாடியென்றும், இன்னும் பண்டைக்காலத்தில் முதிர்ந்தவர்கள் துன்பமின்றி

யிருத்தற்காகவும், ஒருவகையார் தவஞ்செய்தற்காகவும் உபயோகிக்கப்பட்டுவந்த தாழிகளும் இப்பெயரால் வழங்கப்பட்டுவந்தன என்றுங்கூறுவர். (மணிமே.)

முதுமகன்—1. சகி. (சூ. நிக க: கூ.) 2. விருத்தன். (உ-ம்.) தொடி பார்.

முதுமை—1. பழமை. (பிங்கல. உஉ0அ.) 2. பழமொழி. (சூ. நிக. க0: க0.) 3. மூப்பு. (வழக்.)

முதுமொழி—1. பழஞ்சொல். (வழக்.) 2. பிரணவம். (கலித். ஈகஈ.) 3. வேதம். (பரி பாடல்.)

முதுமொழிக்காஞ்சி — 1. ஒரு துறை. அது அறிவுடையோர் உலகியலுள் மூடிந்த பொருளாகியஅறம் பொருளின்பத்தையறியச் சொல்லியது. (புறப். வெண்.) 2. ஒரு நூல். (வழக்.)

முதுமொழிவஞ்சி—ஓர் துறை. பழைய வரலாற்றினையும் வாளினையுமுடைய மறக்குடியில், தன் அப்பனுடையநிலைமையைச்சொல்லியது. (புறப். வெண்.)

முதுவர்—1. புலவர். 2. மந்திரியார். (சூ. நிக. உ: உக.) 3. மிக்கார். (உ-ம்.) "முதுவருண் மூந்துகிளவாச்செறிவு" (வள். எகடு.) 4. மூத்தோர். (வழக்.) 5. மூதுணர்ந்தோர், பழமையறிந்தோரெனினுமாம். (சூ. நிக. உ: ச0.)

முதுவுழிழை — காவற்காட்டினையுடைய குறும்பிலேயிரைகண்டுபோயும் பறவையொப்ப வீரர்கைவளர்ந்துகுதித்தது.(புறப்.பொ.மாலை.)

முதுவெள்ளிலை-ஒரூர். இது குறிஞ்சிநில மன்னவரிருப்பு. (உ - ம்.) "முதுவெள்ளிலை மீக்கூறும்" (மதுரைக்காஞ்சி. ககக.)

முதைப்புனம்—பழங்கொல்லை. (சூ நிக. கி: சுக.)

முதையல்—1. கடுகு. (வைத்தியபரி.) 2. முதிர்காடு. (சூ. நிக. ச: டுஎ.)

முந்த—மூற்பட, முன்னுக.

முந்தல்—முந்துதல், முற்படல். (இராமா. கிட்கிந்தா. அரசியற். உக.)

முந்தன்—1. ஆன்மா. (உ-ம்.) "முந்தனே யான்மாவென்று மான்மாவைமுந்தனென்றும்" (சி. சி. ச: உஅ.) 2. கடவுள். (சி. சி. க: உஅ.) 3. மூத்தோன். (வழக்)

முந்தி—1. முன்னூனை. (உ-ம்.) அரண்மனை மோர்முந்தியிலாவது வாங்கவேண்டும் (வழக்.) பாத்திரமில்லையென்றுவாங்காதிருந்தாற்பின்பு வழக்கமில்லையென்று சொல்லுதற் கிடமாம் அதனால், முந்தியிலாவதுவாங்கியொழுகவிட்டுவிடவேண்டுமென்பதுகருத்து. 2. முன்னுக.

முந்திரி—ஒரு சிற்றிலக்கம். அது முந்நூற்றிருபதுபாகத்தில்ஒன்றுஎண்சுவடியிற்காண்க.

முந்திரிகை—1. ஒருமரம். (சூ.நிக.ச:உஈ.) 2. ஓரெண், முந்திரி. (நன்னூ. உயிரீற்று. சசு-உரை.) 3. கொடிமுந்திரிப்பழம். (உ-ம்.) அசீதளம்பார். (1, 2-வழக்.)

முந்தினசங்காரம்— பிரகிருதிமட்டு மழிகிற சங்காரம். (சி. சி. கஈடு. மறை.)

முந்து—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. பழமை. (சூ. நிக. அ: சடு.) 3. மூற்பட. (உ-ம்.) "முந்துநீகண்டுழி முகனமர்ந்தேத்தி" (திருமுரு. உடுக.)

முந்துதல்—முந்தல்.

முந்துறக்காண்டல்—அகப்பொருட்டுறையினொன்று. அகப்பொருளில் இடந்தலைப்பாட்டின் விரிபிற்காண்க

முந்துறல்—முற்படுதல்.

முந்துறுத்து-முன்னிட்டுக்கொண்டு. (புறநா.)

முந்தூழ்-1. பழவினை. 2. மூங்கில். (உ-ம்.) "கூழுற்றலமருமூந்தூழலறை" (மலைபடு. கஈஈ.)

முந்தை-1. இளமைப்பருவம்.(திரிகடு.டு.) 2. பழமை. (உ-ம்.) "முந்தைமறை" (பெரியபு. ஆனாய. கஉ.) 3. முன்னே. (புறநா.)

முந்தையோர்-முன்னோர். (உ-ம்.) "முழுதுலகழித்ததந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்வழுவினன்" (இராமா. அயோத். டுக.)

முந்நாடு-சேரசோழபாண்டியர்களுக்குரிய மூன்றுநாடு. வள். மாலை, மும்மலையுமூந்நாடும் என்னும் வெண்பாவிலறிக.

முந்நீர்-கடல்.(சிந்தா.அவையடக்.)[படைத்தல், காத்தல், அழித்தலென்னுமுந்நீர்மையையாற்பெற்றபெயர்.] முன்றுநீரையுமுடையதென்பாருமுண்டு. அவை ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீரென்பர். புறநானூற்றில்.

முந்நூல்—1. பூணூல். (உ-ம்.) "தன்னூராவு முந்நூலெனவேயணிந்துறையும்" (கந்தபு. தக்கியுத்தர. கஉ.) 3. மூவகைநூல். அது முதனூல், வழிநூல், சார்புநூல் என்பன (நன்னூ. பாயிர. டு.)

முநி—முனிபார்.

முப்பகை — முத்திவிக்கினமாகிய பகை மூன்று. அவை காமம், மயக்கம், வெகுளியென்பன. முக்குற்றமென்பனவுமாம்.

முப்பத்தாறுதத்துவம் — சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுரம், சுத்தவித்தை என்சிவதத்துவமைந்தும், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை எனவித்தியா

தத்துவமேழும், மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம், செவி, தோல், கண் முதலிய ஆன்மதத்துவமிருபத்துநாலுமாம். (கந்தபு. நவ. ஈஎ.)

முப்பத்திரண்டறம்— ஆதுலர்க்குச்சாலை, ஓதுவார்க்குணவு, அறுசமயத்தார்க்குண்டி, பசுவுக்குவாயுறை, சிறைச்சோறு, ஐயம், தின்பண்ட நல்கல், அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மகப்பால்வார்த்தல், அறவைப்பிணஞ் சுடுதல், அறவைத்தூரியம், சுண்ணம், நோய்மருந்து, வண்ணூர், நாவிதர், கண்ணுடி, காதோலை, கண்மருந்து, தலைக்கெண்ணை, பெண்போகம், பிறர்துயர்காத்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுறிஞ்சுதறி, விலங்கிற்குணவு, ஏறுவிடுத்தல், வீலைகொடுத்துயிர்காத்தல், கந்நிகாதானம் என்னும் முப்பத்திரண்டுவகைத் தருமம். (உ-ம்.) (சிவரக. நைமி. உக.) காஞ்சிப்புராணங்கழுவாய்ப்படலத்திற் சிலவேறுபடுத்துக்கூறுவர்

முப்பத்திரண்டுபசாரம்—ஆசமநம், ஆவாகநம், பாத்தியம், அர்க்கியம், ஆசமநீயம், ஸ்நாநம், வஸ்திரம், எக்கியசூத்திரம், பூஷணம், கந்தம், அக்ஷதை, புட்பம், தூபம், தீபம், நைவேத்தியம், அமுதாசநம், நிசாதநம், தர்ப்பணம், பலார்ப்பணம், தாம்பூலம், பிரதெக்ஷணம், நமஸ்காரம், தோத்திரம், புராணபடனம், சாத்திரம், சாமரம், விசிறி, மஞ்சம், சங்கீதம், கண்ணுடி, வாச்சியம், ஆத்மாரோபணம். (த-நி-போ.)

முப்பத்துழவர்தேவர்—ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத்திரர்பதினொருவர், வசுக்களெண்மர், அசுவநிதேவர்களாகிய மருத்துவரிருவர் என்பர். இம் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்க்கும் தலைவர் முப்பத்துமூவரென்பர். (பொருட்டொகை. நிக.)

முப்பலை—கடி-நெல்லி. தான்றியென்பன. (சூ. நிக கஉ: கஈ.)

முப்பழம் — முக்கனி. அவை: மா, பலா, வாழை இவற்றின்கனி. (சூ. நிக. கஉ: ச.)

முப்பாட்டன்—பாட்டனுடைய பாட்டன். (வழக்.)

முப்பாட்டி—முப்பாட்டன்மனைவி.(வழக்.)

முப்பால்-1. அறத்துப்பால்,பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்பன. (உ-ம்.) திருக்குறளிற் காண்க. 2. ஆண், பெண், அலி எனவுங்கூறுவர். 3. சிவஞானபோதத்தில். அவன்,அவள், அது என்பர்.

முப்பாலகர்—மூவகைப்பாலகர் அவர்பால் குடிக்கும்பாலகர், பாலுமன்னமுமருந்தும்பாலகர், அன்னமாத்திரம்புசிக்கும் பாலகர். (தைல. தைலவ. கஎ.)

முப்பாலர்—முப்பாலகர். (தைல. தைலவ. கஈக.)

முப்பாழ்— அசுத்தமாயைப்பாழ், சுத்தமாயைப்பாழ், மகாமாயைப்பாழ் என்பன. (கூர்ம பு.. திருக்கல். ஈச. உரை.) சகம், சீவன், ஈசுரன் இம்மூன்றும் முப்பாழென்பர்.

முப்பான்-முப்பது. (நன்னூ. உருபுபுணரி. கo. உரை.)

முப்பிணி—மூன்றுவியாதி, அவை: வாத, பித்த, சிலேற்பன மென்பன. (தைலவ.)

முப்புடைக்காய் — தேங்காய். (காஞ்சிப். நகரப். உச)

முப்புரம்-திரிபுரம். அவை: இருப்புமதில், பொன்மதில், வெள்ளிமதிலென்பன. (பொருட்-நிகண்.)

முப்புரமெரித்தான்— 1. சிவனுர்வேம்பு. 2. பங்கம்பாலை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

முப்புரி — 1. முப்புரம். 2. மூன்றுகயிறு. (வழக்.)

முப்புரிநூல் — பூணூல். அது: மூன்றுபுரி சேர்ந்தநூல். (வழக்.)

முப்புருட்டுவம்-தூலபுருடத்துவம், சூக்குமபுருடத்துவம், பரபுருடத்துவம் என்பன. (சி. சி. அ: கo. ஞாநப்.)

முப்புவநம்—சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலமென்பன. (உ-ம்.)"கருவானுமுப்புவனத்தினு மில்லை" (தி ஈவிளை. தலவிசேட. உ.)

முப்புள்ளி — ஆய்தவெழுத்து. ஃ இம் மூன்றுபுள்ளியுங் கேடகமென்னு மாயுதத்திலிருக்கின்ற முப்புள்ளிபோலிருத்தலால், ஆய்தப்புள்ளி, ஆய்தமுப்புள்ளி, புள்ளியெனப் பெயர்கூறுவர். (நன்னூல். குறியதன்முன்னர் என்னுஞ் சூத்திரவுரையிற்காண்க.)

முப்பூப்புடம் — மூவிதமாகிய பூப்புடம். அவை: மணவைப்பூப்புடம், குழிப்பூப்புடம், பதனப்பூப்புடம் என்பன. (தைல. வைத்திய சாலைவிதி. கஉ.)

முப்பூரம் — பூரம், பூராடம், பூரட்டாதி ஆகிய மூன்றுக்கும் பெயர். (விதாந.)

முப்பேதம் — சுகதபேதம், சுசாதிபேதம், விசாதிபேதம் என்பன. 1. மரத்துக்கிலைகாய் முதலியவித்தியாசம். 2. மரத்துக்குமறுமரம். 3. மரத்துக்குங்கல்லுக்குமுள்ள வித்தியாசம் எனவறிக.

முப்பொழுதுந்திருமேனிதீண்டுவார்-சிவமூர்த்தியை முக்காலத்துந்தீண்டிப்பூசிக்குந்த

வப்பேறடைந்த சிவவேதியராகிய ஆதிசைவர். (பெரியபு.)

மும்பொருள்—திரிபதார்த்தம். பதி, பசு, பாசமென்க.

மும்பொறி–மனம், வாக்கு, காயம் என்பன. (சூ. நிக. கஉ: நி.)

மும்மடங்கு—மும்மடி. (வழக்.)

மும்மடியாகுபெயர்–ஒன்றற்கிருமடியாகு பெயராய்நிற்பது அதனுலாய மற்றொன்றற்கும் பெயராய்வழங்குவது. (வ-று.) "கார்" அறுத்தது. (நன்னூ. பெயரி. ஙூ. உரை.)

மும்மண்டலம்–அக்கினிமண்டலம், சந்திர மண்டலம், சூரியமண்டலம். (பொருட். நிக.) பூமி அந்தர சுவர்க்கமென்றுங்கூறுவர்.

மும்மணிக்கோவை–ஒரு பிரபந்தம். அது ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலித்துறை முறையே தொகை முப்பதுபெறவடுக்கி, யந்தாதித்தொடையாகப்பாடுவது, சிதம்பர மும்மணிக்கோவையிலறிக.

மும்மணிமாலை — ஒரு பிரபந்தம், அது, வெண்பா, கலித்துறை, அகவல்மூன்றும், அந்தாதித்தொடையாகப்பாடுவது. (பொருட். நிக.)

மும்மதகீகோடு — தாலம்ப பரஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மும்மதத்தன்—விநாயகன். (உ-ம்.) "மும்மதத்தனென்றிருபெயர்தனக்கும்" (தணிகைகாப்பு.) மும்மதத்தின் விவரத்தைச்சிவஞானசித்தியார், காப்பு. சிவஞா. உரையிலறிக.)

மும்மதம்—யானைபின், கன்னமதம், கைமதம், கோசமதமென்க.

மும்மலம் — ஆணவம், மாயை, காமியம் என்னும் மூவகைப்பசம். (திருவானைக். பாயிர. அ.) மலம்-அழுக்கு.

மும்மீன்—திருகசீரிடம். (சூ. நிக. கஃசுசு.)

மும்முட்டி–பேராமுட்டி, சிற்றமுட்டி, நாகமுட்டி யென்பன. (தைல. தைலவ. எசு.)

மும்முரசு — மங்கலமுரசு, வெற்றிமுரசு, கொடைமுரசாகிய மூன்றுமாம். (வள். மாலை. கo. உரை.) மங்கலமுரசைநீக்கி, நீயாயமுரசைக்கூட்டி மூன்றுகக்கூறுவர். (புறநானூற்றில்.)

மும்முரம்—உக்கிரம். (வழக்.)

மும்முரித்தல்–உக்கிரங்கொள்ளல். (வழக்.)

மும்மூர்த்தி—1. திரிகடுகு. (தைலவ.) 2. மூன்றுமூர்த்தி, அவர்; பிரமா, விட்டுணு, உருத்திரனென்பவர். (உ-ம்.) "பொற்பூடணர்மும்மூர்த்திகளாம் விமலனுர்க்கே" (சிவரக. கணபதிவந்தனை கடு.)

மும்மை—1. மூப்பிறப்பு. உம்மை, இம்மை, மறுமை. (சூ. நிக. கஉ: நி.) 2. மூன்றுயிருக்குந்தன்மை. 3. மூன்று. (தைலவ.) இலக்கணநூலார் குணியைக்குணமாகக் குணமாகக்கூறுவதோர் மரபுவழுவமைதியென்பர்.

முழுட்சு–முத்திவிருப்பமுடையான். இவன் கருமமுதிர்ச்சியால் இவ்விகபரம் உண்மையெனில், இன்மையாகவும், இன்மையெனில், உண்மையாகவுந் தோன்றுகின்றதேயென ஐயமுற்று இவற்றினுண்மை வெளிப்படு நிமித்தம், இச்சக சம்பந்தமில்லாத சற்கருமங்கள் செய்பவன். (வேதா. சூ. ஙூ.) இவன் ஐவகையதிகாரிகளிலொருவன்.

முழுட்சுத்துவம் — மோட்சத்தையறிந்து அடையவேண்டுமென்கிற அதிதீவிரமாகிய பக்குவத்துடனே கூடியிருக்கிற தன்மை. (வாசுதேவ.)

முழுடர் — முழுமூடர். (உ-ம்.) "மொழித்தேனியம்பு மும்மூடர்சொற்கொண்டு" (திருநூற். நூ.) [முழுமூடரென்பது மும்மூடரெனத்திரிந்தது.] பின் முமூடரென விகாரமாயிற்று.

முயக்கம்—1. இருத்தல். (உ-ம்.) "முன்புமாதவப்பயத்தினுலவண்முயக்கமாவார்" (தணிகை. நாட்டு. சஅ.) 2. முயக்கு.

முயக்கு—முயங்கல்.

முயங்கல்—1. புணர்தல். (உ-ம்.) "முதல்விழைந்தொருவனுடனியைந்த பொருள்பற்றியின்புறமுயங்கினும்" (பாரத. திருட்டிண.) 2. பொருந்தல். (உ-ம்.) "சடைமுயங்குபுனலன்" (தேவார. பிரமபுர. எ. சம்பந்த.)

முயங்குதல்—புல்லுதல். (புறநா.)

முயங்குதலுறுத்தல் — தலைவிமுயங்குதற்குடன்பட்ட அருமையை வலியுறுத்திக்கூறுதல். (தஞ்சவாணன். கஎ.)

முயல்—1. தெரிந்தலை வினைப்பகுதி. 2. முசல். (திருவானை. நாட்டு. ஙூ.)

முயல்வு–முயற்சி. உ-தொழிற்பெயர்விகுதி

முயலகன் — தாருவன முனிவர்கள் சிவமூர்த்தியைக்கொல்ல ஆபிசார யாகஞ்செய்ய அதிலெழுந்தபூதன். (அபிதாநசிந்.)

முயலகனோய்—ஓர் வியாதி. (உ-ம்.) "பயிலுமுயலகன்பொன்னைத் — திருடியுமக்குவந்ததென" (விருத்தா. தீர்த்த. கசு.)

முயலல்—முயலுதல். (உ-ம்.) "என்றுமருந்தவமுயலல்" (கோயிற்பு. பாயிர. உஅ.)

முயலாமை —முயலாதிருத்தல். (வழக்.)

முயலின்கூடு–சந்திரன். (சூ. நிக. கஃ நிகூ)

முயலுதல்—முயற்சிசெய்தல். (வழக்.)

முயலுப்பு—வளையலுப்பு. (வைத்தியபரி.)
முயலை—ஒரு கோரைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)
முயற்கறை—முயற்களங்கம். இது சந்திரனுக்குள்ளது.
முயற்கூடு—முயலின்கூடு, சந்திரன். (மறைசைய.கூ.)
முயற்சி—தாளாண்மை. (சூ. நிக. கூ. நிஎ.)
முயற்சிநாயகர்—திருமீயச்சூரியிலெழுந்தருளியிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதானகோ.)
முயற்சிவிலக்து—முயற்சிதோன்றக்கூறி விலக்குமலங்காரம். (தண்டி. பொருள். சசூ. உரை.)
முயற்செவிக்கள்ளி—ஒரு கள்ளி. (வைத்தியபரி.)
முயற்புல்—ஒரு புல். (வைத்தியமூ. அ.)
முயற்று—முயற்சி. (உ-ம்.) "முயலாதுவைத்து முயற்றின்மையாலே—புயலாகவூழ்த்திறத்தின்னுர்" (நீதிநெறிவி. டுo.)
முயறல்—முயலுதல.
முயன்று—வருந்தி. (தஞ்சை. ககூ.)
முயிறு—ஓர் எறும்பு. (உ-ம்.) "முயிறலைத்தெழு முழுமரத்தின்" (இராமா. பிணிவீட். அ.)
முராரி—விட்டுணு. (திருப்பு. அo.) முரனென்னுமசுரனைக்கெடுத்தவர்.
முரங்கினம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)
முரசக்கொடியோன்—தருமன். (சூ. நிக. க: கசூ.)
முரசபந்தம்—நான்கடியுடையதாய் மேலிரண்டடிகளுந் தம்மூட்கோ மூத்திரியாகவும், சிறுவார்போக்கி முதலடியிரண்டாமடியினும் மூன்றுமடியினும் நான்காமடியினுங் கீழுற்று மீண்டு மேலேபோய்க் கீழாயிறங்கி முடியவும் இற்வாறேயிறுதியடியும் மேலேபோய்க் கீழேயிறங்கி மேலேபோய் முடியவும் தக்ககாகப் பொருவார் போக்கி எழுத்துக்க ளமைத்துப் பாடப்படுவது. (தண்டி. கூடி. உரை.)
முரசபலம்—பலா. (வைத்தியபரி.)
முரசம்—வாச்சியப்பொது. அம்-சாரியை.
முரசவாகை—அரசனது மாளிகையிடத்துப் பலியைப்பெறும் முரசின்றன்மையைச் சொல்லியது (புறப். வெண். மாலை.)
முரசவுழிஞை-பொன்னுற் செய்தவுழிஞை மாலையைச்சூடி ஆடுவெட்டியிடும் பலியை நுகரும்முரசின் நிலைமையைச்சொல்லியது.(புறப். வெண். மாலை.)
முரசு—1. உத்திரட்டாதிநாள். (சூ. நிக. க: எஅ.) 2. பேரிகை. (வழக்.) அட்டமங்கலத்தொன்றென்றுங்கூறுவர். 3. வாச்சியப்பொது (சூ. நிக. எ. சசூ.)
முரசை—குபேரன் மனைவிக்குப் பெயர். (அபிதானசிந்.)
முரஞ்சல்—முதிர்வு. (தொல். உரியியல்.)
முரஞ்சிய—மூற்றிய. (உ-ம்.) 'கோடுபல முரஞ்சிய கோளியாலத்து" (மலைபடு. உசூஅ.)
முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர்—தலைச்சங்கப புலவருளொருவர். (சிலப்.)
முரஞ்சுதல்—முதிர்தல். (புறநா.)
முரடன்—பதமையில்லான், முரட்டாள். (வழக்.)
முரடு—1. காடு. இம்மரத்தில் முரடுபாய்ந்திருக்கின்றது. 2.பதமையின்மை.(1,2-வழக்.)
முரண்—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. பகை. (தைல. தைலவ. கஉச.) 3. போர். (சூ. நிக. கூ: சசூ.) 4. மாறுபாடு. (உ-ம்.) 'முரண்மாதவங்கண்முயன்று' (தஞ்சை. ககூ.) 5. வலி. (உ-ம்.) 'முரண்டருதடந்தோண்ணண்ண' (கந்தபு. வம. எ.)
முரண்டல்—மாறுபடல். (வழக்.)
முரண்டன்—மாறுபாடுள்ளவன். (வழக்.)
முரண்டு—மாறுபாடு. (வழக்.)
முரண்டோடை—சொல்லும்பொருளுமுரணித்தொடுப்பது. (யாப்பு. காரி. உறுப்பி. க்சு.)
முரண்படுதல்—மாறுபடுதல். (வழக்.)
முரண்விளைத்தழிவணி—ஓரலங்காரம். அஃது ஓரிடத்துள்ளனவுங்காரிய காரணங்களாகாதனவுமாகிய இரண்டு தருமங்கட்குமேன்மேலுந்தோன்றியழியும் பகைமையைச்சொல்லுதல். (சந்திரலோகம்.)
முரண்விளைச்சிலேடை—ஒருவகைச் சிலேடையணி. அஃது ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடாயுள்ளவினையான்வருவது. (தண்டி. எசூ. உரை.) [முரண்—மாறுபாடு]
முரணல்—மாறுபடல். (வழக்.)
முரணித்தோன்றல்—வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி வகைகளுளொன்று. அது, மாறுபட்டுத்தோன்றும் இயல்புடையதாய் வேற்றுப்பொருள் முரணித்தோன்றல். (தண்டி. எஉ. உரை.)
முரணிய—மாறுபட்ட. (பரிபாடல்.)
முரம்பு—1. பருக்கைக் கற்களையுடைய மேட்டுநிலம். (உ-ம்.) "முரம்புகண்ணுடைந்த நடவைதண்ணென" (மலைபடு. சாசூ.) 2. பாறை. 3. மேடு. (2, 3-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உஉ.)
முரல்—1. ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும். 2. முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

முரல்வு—உள்ளோசை. (பிங்கல. கசஙசு.)
முரல—சதற. (உ-ம்.) "குடுமிக்கூகை குரா லொடுமுரல" (மதுரை. கஎ0.)
முரலல்—ஒலித்தல்.
முரலி—முரளி.
முரவை—வரி. (உ-ம்.) "முரவைபோகிய முரியாவரிசி" (பொருந. ககங.)
முரள்—இப்பி. (உ-ம்.) "நந்தும்முரஞ்மீரறி வினவே" (தொல். பொருள். இஅடு.)
முரளி—மூக்கால் வாகிக்குங்குழல். (வழக்.)
முரற்கை—1. கலிப்பா. (சூ. நிக. கo: உக) 2. தாளம். (மலேபடு. ஙகo.)
முரற்சி—1. ஒலித்தல். (பரிபாடல்.) 2. கயிறு. (பதிற்றுப்.)
முரற்றல்—ஒலித்தல். (பிங்கல. உகஙக.)
முரற்றுதல்—முரற்றல்.
முரறல்—சங்கிலெலி. (பரிபாடல்.)
முராஸ்—ஓராக்கன். முராரியெனத்திருமா லுக்குப்பெயருண்மையாற்காண்க. நரகாசுரன் சேநாபதியென்பார். (அபிதாநசி.)
முராசுரன்—நரகாசுரன்றமையன். (அபி தாநகோ.)
முராரி—திருமால். (உ-ம்.)"விடுத்தலுமுராரி யேகி" (கந்தபு. தநசியுத். ஙக.)
முரி—1. பாதி. (கலித்தொகை. கூச.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.
முரிதுதல்—1. ஒடிதல். 2. கெடுதல். 3. தோற்றல். (1, 2, 3-வழக்.)
முரித்தல்—1. ஒடித்தல். 2. கெடுத்தல். 3. தோல்விசெய்தல்.
முரிதல்—1. ஒடிதல். (சூ. நிக. கः உக.) 2. கெடுதல். (பிங்கல. ககஙஉ.) 3. தோற்றல். (வழக்.)
முரிப்பு—1. எருத்தினிமில். (சூ. நிக. ஙः கச.) 2. முரித்தல். பு-விகுதி.
முரிமுரி—எட்டி. (வைத்தியபரி.)
முரிய—வளையாநிற்க. (சிந்தா.)
முரியல்—முரியப்பட்டது.
முரிவு—ஒடிவு. 2. முறிவு. உ-தொழிற்பெயர் விகுதி. 3. வருத்தம். (சிந்தா.)
முருக்கல்—முருக்குதல்.
முருக்கி—அழித்து. (சிறுபா. உசஎ.)
முருக்கிஷம்—பெருங்குரும்பை. (வைத்திய பரி.)
முருக்கு—1. எலுமிச்சை. (தைல. தைலவ. எங.) 2. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)
முருக்குதல்—1. அழித்தல். (உ-ம்.) "முன் மலேவாரை முருக்கினனே" (சிவதரு. சென்ன மரண. கஙக.) 2. கொல்லல். (பிங்கல. உகஉசு.)
முருகநாயனூர்—அறுபத்து மூவரிலொரு வர். (பெரியபு.)
முருகன்—1. இளையோன். (உ-ம்.) "முரு கனமடிமேல்வைத்து" (அரிச்ச. மயாந. உo.) 2. குமாரக்கடவுள். (சூ. நிக. கः உங.) 3. வெறி யாட்டாளன். (உ-ம்.) "முந்தையின்முதியா ளோடு முருகனேமுறையிற்கூவி" (கந்தபு. வள்ளி. கடுடி.)
முருகியம்—குறிஞ்சிநிலப்பறை. (சூ. நிக. எ: சக.)
முருது—1. அகில். (மலேயக.) 2. அழகு. 3. இளமை. 4. எலுமிச்சை. (சூ நிக. ச: கஎ.) 5. கள். 6. காதணியிலொன்று. (வழக்.) 7. குமரன். 8. தெய்வத்தன்மை. 9. தேன். (உ-ம்.) முருகுகொபபளிக்குந்தாரோய். (பி மோத். உ. ஙo.) 10. மணம். (உ-ம்.) முருகு லாந்தாமரைத்தாள்சிவப்பூர. (கூர்மபு. கடவுள். எ.) 11. விறகு. (வைத்தியபரி.) 12. விழா. 13. வேள்வி. (உ-ம்.) "அடியோங்கிப்பிற் பெயராப்படையோர்க்குமுருகயர" (மதுரை. ஙஎ. ஙஅ.) (2, 3, 8-கூர்மபு. கடவுள். ச. உரை.) (5, 7, 12-சூ. நிக. சக: ரகரவெ. கஉ.)
முருதுவளர்கோதை—திருக்கண்ணா கோயில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)
முருங்கல்—அழிதல். (திருவிளை. வெள்ளி யம். கஙு.)
முருங்கிஷம்—பெருங்குரும்பை. (வைத் தியபரி.)
முருங்கு—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. முருக்கமரம். (வைத்தியபரி.)
முருங்குதல்—முருங்கல்.
முருங்கை—ஓர் மரம். அது காட்டுமுருங்கை, செமமுருங்கை, தவசிமுருங்கை, புனமுருங்கை எனப்பலதிறப்படும். (வைத்திய. மூ.)
முருடர்—வேடர். (சூ. நிக. உ: ஙஅ.)
முருடு—1. ஒரு வாச்சியம். (இராமா. பால கா. திருவவ. கூங.) 2. பத்தல். 3. பறைப் பொது. (பிங்கல. கடு. ஙo.) 4. பெருங்குறடு. (சூ. நிக. எ: டுo.) 5. மத்தளம். 6. விறகு. (பிங்கல. உஅடுஎ.) 7. வெட்டியமரத்தின்கட் டை. (வழக்.) (2, 5-சிலப்.)
முருந்தம்—1. இறகினடியிற்குருத்து. 2. குருத்து. (சூ. நிக. ச: சஎ.) 3. வெண்மை. (1, 3-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. ஙக.) அம்-சாரியை.
முருந்து—1. முருந்தம். 2. கொழுந்து. (வைத்தியபரி.)
முருவிலி—1. தழுதாழை. (வைத்தியபரி.) 2. வவ்வாவொட்டி. (மலேயக.)

முல்லை — 1. ஐந்நிலத்தொன்று. அது. காடுங்காடு சார்ந்த இடமும். நம்பியகப்பொருள் அகத்திணையியல் 'வரையேசுரமே' என்ற சூத்திரவுரையிலறிக. 2. உச்சிமல்லிகை. 3. ஒரு பண். (உ-ம்.) "குழல்வளர்முல்லையிற் கோவலர்தம்மொடு" (சிலப். அந்திமாலை. கடி.) 4. கஞ்சா. 5. கற்பு. (சிந்தா.) 6. காட்டுமல்லிகை. 7. வெற்றி. (சூ. நிக. கக: லகரவெ. கஎ.) 8. அரசன் தன்னைமேவிய அன்புடையாளைக்கூடியமி குதியைச் சொல்லியது என்பர். (புறப்பொருள்வெ. மாலையில்.) (2, 6-வைத்தியபரி.) புறப்-மாலையிற்கார்முல்லை முதற்பலவகைப்படுமென்பர்.

முல்லைக்கருப்பொருள்--முல்லைநிலத்துற்பத்திப்பொருள். அவை. முல்லைத்தெய்வமுதற் கான்யாறுடலீறுயவாம். (நம்பியகப். அகத்திணையில். நெடுமால். சூ.)

முல்லைக்குழல்—முல்லைக்கொடியால் முப்புரியாகத் தெற்றியவளையை வளைவாய்க்கட்செறித்து ஊதுங்குழல். "முல்லையந்தீங்குழல் கேளாமோதோழி" என்பதனுற் பெறப்படும். (சிலப். ஆய்ச்சியர்.)

முல்லைசான்றகற்பு--முல்லைசூதெற்கமைந்தகற்பு. (சிறுபா கூ0.)

முல்லைசான்றபுறவு--இருத்தலாகியஉரிப்பொருளமைந்தகாடு (மதுரை. உசுடு.)

முல்லைத்தலைவன்—குறும்பொறைநாடன் (சூ. நிக. உ: எ0)

முல்லைநிலத்தூர்—பாடி. (சூ. நிக. டகாவெ. எ.)

முல்லைநிலப்பண் — சாதாரி. நம்பியகப். அகத்திணையில். நெடுமால். சூ.)

முல்லைநிலப்பறை—பம்பை. (சூ. நிக. எ: சக.)

முல்லைநிலப்புள்—காட்டுக்கோழி.

முல்லைநிலப்பெண்— ஆய்ச்சி. (சூ. நிக. உ: எ0.)

முல்லைநிலமாக்கள்—ஆயர். (சூ. நிக. உ: சுகூ.)

முல்லைநிலமிருகம்—மான், முயல். (நம்பியக.)

முல்லைப்பாட்டு—ஒருதமிழ்நூல்.(மணிமே.)

முல்லையர்—இடையர். (சூ. நிக. க: சுகூ.)

முல்லைவனநாதர் — திருமுல்லைவாயிலில் எழுந்தருளியவிறைவர்.

மூலங்கம்—சல்லிக்கொடி. (வைத்திய அரும்.)

மூலமூலனல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு.

மூலவை—நாய். (வைத்தியபரி.)

மூலாம்—மலாம்பூச்சு. (வழக்.)

மூலை—கொங்கை. (உ-ம்.) "பெருங்குலவு பூண்மூலைமீர்" (திருவாச. திருப்பொன். கூ.)

மூலைக்கண்—சிலீமுகமென்றுபெயர். (சூ. நிக. உ: கo.)

மூலைத்தாய்—செவிலித்தாய், மூலைப்பால் கொடுத்ததாயென்க.

மூலைப்பாலி — புற்றுரும்பழம். (வைத்திய பரி.)

மூலையமுது—மூலைப்பால்.(வைத்தியபரி.)

மூவலம் —அவுபலபாஷாணம். (வைத்திய பரி.)

மூழக்கம்—ஒலி. (வழக்.)

மூழக்கல்—ஒலித்தல். (சூ. நிக. கo: சசு.)

மூழக்கு—1. ஒலி. (உ-ம்.) "இடியடங்கின மூழக்கிழந்தபல்லியம்" (இராமா. நகர்நீங்கு. கoசு.) 2. தெரிநிலலினைப்பகுதி.

மூழக்குதல்—தொனித்தல். (வழக்.)

மூழக்கோல்—நிலமளக்குங்கோல்.(வழக்.)

மூழங்கல்—ஒலித்தல். (வழக்.)

மூழங்கால்—முழந்தாள். (சூ. நிக. உ: அஎ.)

மூழங்கை — கையிலொருபாகம். (சூ. நிக. உ: கூகூ.)

மூழந்தாள்-முழங்கால்.
மூழந்து—முழங்கால். } சூ. நிக. உ: அஎ.

மூழம் — அங்குலம் இருபத்துநாலுகொண்டது. (வழக்.)

மூழல்—கழற்சிக்கொடி. (மலையக.)

மூழவம்—'. குடமுழா. (பிங்கல. கடிகo) 2. வாச்சியப்பொது. (பிங்கல. கடிசுo.)

மூழவின்மார்ச்சனை—முழவின்மண். (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கக.)

முழவு — 1. ஒருவகைவாத்தியம். அஃது: அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, பண்ணமைமுழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு எனப்பல வகைப்படும். (கூர்ம. திருக்கல். டுடு. உரை.) 2. பறைப்பொது. (சூ. நிக. எ: சசு.) 3. மத்தளம். (உ-ம்.) "மண்ணின்முழவினெலியின்ஞ" (இன்ஞ. சுஉ)

முழவுக்கனி—பலாக்கனி, மத்தளம்போற்கனியிருத்தலாலிப்பெயர் கூறுவர்.

முழா—முழவு. (சிந்தா.)

முழக்க—முழுதும். (உ-ம்.) "வைரமாகிய முள்ளைமுழுக்கநிரைத்து"(சிந்தா.முத்தி.கசுஅ: உரை.)

முழக்காட்டு—நீராட்டு. (வழக்.)

முழக்காடுதல் — அப்பியங்கஸ்நானம். (வழக்.)

முழக்காளி — சலாபங்குளிக்கிறவன். ஒரு குழூஉக்குறி.

முழக்கு—ஸ்நானம். (வழக்.)

முழகல்— } முழுகுதல். (இராமா.கிட்கிந்
முழுகுதல்— } தா. பம்பைப். கஎ.)

முழங்கல்— } விழுங்கல். (வழக்.)
முழுங்குதல்— }

முழுத்தம்—முகூர்த்தம். (வழக்.)

முழுத்தல்—முழுமையாதல்.

முழுது — எல்லாம். திவாகரம். அருகன் பெயர்பார்.

முழுதோருந்துணர்ந்தோன் — அருகன். (திவாகரம்.)

முழுதோன்—முழுதுமானவன்.

முழுநாயகம்—ஓர்கொடி. (வைத்தியபரி.)

முழுநாள் — இராசிக்குப்பங்குபடாநாள். (முழுநட்சத்திரம்.)

முழுநீறுபூசியமுநிவர் – தொகையடியாரிலொருவகையர். (பெரியபு)

முழுநோக்கு—பூரணநோக்கு. இது: கிரகநோக்கிலொன்று.

முழுப்பொருள்—சிவன். (உ-ம்.) "மூந்துவாக்கினுக்குமெட்டாத முழுப்பொருளா முதல்வா" (சிவரக. கணபதிகுமரன். எ.)

முழுமக்கள்—மூடர். (உ-ம்.) "முழுமக்கள் காதலவை" (திரிகடு. கூ.)

முழுமகன்–அறிவிலான். (சூ. நிக. உ: நிடு.)

முழுமணி—தொளையாமணி. (வழக்.)

முழுமனை — அறுபதடிநீளமும், நாற்பதடி அகலமுள்ள நிலம். (வழக்.)

முழுமுதல் — குறைவிலாமுதற்பொருள். (உ-ம்.) "முழுமுதலாகிநிதமாய்" (கூர்மபு. பிரகிரு. கூ.)

முழுமை—எல்லாம். (வழக்.)

முழுவது—எல்லாம். (சூ. நிக. அ: கசு.)

முழுவதுஞ்சேறல் — ஓரலங்காரம். வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி வகையிலொன்று. (தண்டி. பொருள். சஉக.)

முழுவல்—1. நீர்ப்பறவை விசேடம். (பரிபாடல்.) 2. முத்தங்கொள்ளல். (உ-ம்.) திருக்கோவையாருரையில் வந்திருக்கிறது.

முழை—குகை. (உ - ம்.) "முழைபுகுசீயமன்ன மொய்ம்புடைப்பிரகலாதன்" (கூர்மபு. அந்தகா. கக.)

முழைஞ்சு— மலையினுட்குகை. (உ - ம்.) மோனர்பார்.

முள் — 1. தாற்றுக்கோல். (சிந்தா.) 2. நுண்மை. (சூ. நிக. அ: கக.) கூர்மையெனினுமாம். (உ - ம்.) முள்ளெயிற்றெளிவில்வீச. (கூர்மபு. தக்கவேள். கஎ.) 3. முள்ளு.(வழக்.) செடி, மரம், மீன் முதலியவற்றினுண்டு.

முள்காத்தல்— } மௌனமாயிருத்
முள்காந்திருத்தல்— } தல். (ந ன் னூ. எழுத்திய. சக, உரை.

முள்வாயன்—ஒரு கறையான். (வழக்.)

முள்ளங்கத்தரி–முள்ளாங்கத்தரி. (வழக்.)

முள்ளங்கி—ஒரு கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

முள்ளம்பன்றி —முட்பன்றி. (சூ. நிக. கூ: உ.)

முள்ளி—1. ஒரு செடி. அது கறிமுள்ளி, அடுக்குமுள்ளி, ஆற்றுமுள்ளி, கழுதைமுள்ளி, செம்முள்ளி, நீர்முள்ளி, வறள்முள்ளியெனப் பலதிறப்படும். 2. கள். (வைத்தியபரி.)

முள்ளிகீகீரை—ஒருவகைக்கீரை (வழக்.)

முள்ளியார் — ஆசாரக்கோவை நூலாசிரியர். (அபிதாநசிந்.)

முள்ளிலவு—ஒருமரம். (வைத்திய.மூ தி.)

முள்ளு—1. ஒருகருவி. தாற்றுக்கோலென்பர். சீவகசிந்தாமணியில். 2. கூர்மை. உ-காஞ்சாரியை. 3. மரம், மீன் முதலியவற்றின்முள். (2, 3-வழக்.)

முள்ளுடைழலம் — முள்ளுள்ளவை. (சூ. நிக. ச: கூகூ.)

முள்ளுநாயகம்-ஓர்கொடி.(வைத்தியபரி.)

முள்ளூர் — மலையமான் திருமுடிக்காரியூர். (புறநா.)

முள்ளெலி—ஓரெலி. (வழக்.)

முளகரியம்—அகத்தி. (வைத்தியபரி.)

முளரி—1. அக்கினி. (வைத்தியபரி.) 2. கடைக்கொள்ளி. (சூ. நிக. சு: கக.) 3. காடு. 4. தாமரை. (உ-ம்.) "முகிழ்"பார். 5. நுண்மை 6. முட்செடி. (பிங்கல. உ அடுஅ.) 7. வீறகு. (நெடுந. நிடு.) (3, 5-பிங்கல. கூகூஎஅ.)

முளரிநாளம்—தாமரைவளையம்.(தைலவ.)

முளவு—முட்பன்றி. (உ-ம்.) 'மூண்டெழுசினத்துச்செங்கண்முளவுமுள்ளரிந்துகோத்த' (பெரியபு. கண்ணப். உ0.)

முளவுமா—எய்ப்பன்றி. (சிந்தா.)

முளா—முள்ளங்கி. (வைத்திய. மூ. தி.)

முளி—1. செம்முள்ளி. (தைல. தைலவ. எஉ.) 2. மரக்கணு. 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி

முளிதல்—காய்தல். (பிங்கல. சுகூஅச.)

முளிய—வேவ. (மணிமே.)

முளை—1. அங்குரம். (உ-ம்.) "வித்தின் முளைக்குழாநீருண்டேலுண்டாம்" (நான்மணி. சுச.) 2. ஆப்பு. 3. தண்டாயுதம். (பிங்கல. கடுஎஎ.) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 5. பருவின்முளை, 6. பூட்டுக்கதவு இவற்றின்முளை. 7.

மகன். 8. மூங்கில். (2, 4, 5, 6-வழக்.) (7, 8 பிங்கல. ஈகஎக.)

மூலைக்குதல்—மூலைத்தல். இது: வித்தின் மூலை வெளிப்படுதலாம்.

மூலைக்கோட்டு—ஆற்றுக்காலாட்டிப் பெண்களிரைனர் விளையாட்டு (வழக்.)

மூலைத்தல்–1. உண்டாதல். (உ-ம்.) "தறு கண்வேள்விமூலைத்ததோர் வெண்கண்வா ளரவை" (திருவி. நாக. க.) 2. மூலைக்குதல். (வழக்.) 3. வெளிப்படத்தோன்றல். (உ-ம்.) "கேடகத்துட்டாழ் வுற்றடங்குவர்-மூலைப்பர்" (திருவி. அங்கம். கஎ.)

மூலைப்பு—மூலைத்தல். பு-தொழிற்பெயர் முகுதி.

மூலைழலம்—ஒருரோகம். (தைல. தைலவ. கசo.)

மூலையான்—குழந்தை. (வழக்.)

மூற்கம்—பச்சைப்பயறு. (தைலவ.)

மூற்கரம்—ஓராயுதம். இதற்கு: முசுண்டி யென்றுபேயர். (பிங்கல. கடிகஈக.)

மூற்கலம்–உபநிடதமூப்பத்திரண்டிலொன் றென்பர்.

மூற்கலன்—மகாசிலமுடைய ஓர் முனிவன். (அபிதாநகி.)

மூற்காசு–கோரைக்கிழங்கு.(வைத்தியபரி)

மூற்காந்நம்—அரிசியின் நான்குமடங்கு கொண்ட சிறுபயறும் தேங்காய்த்துறுவலும் கூட்டிப் பாகம்பண்ணப்பட்டது. (சைவச.)

மூற்து—கொச்சிதம். (நன்னூ. எழுத்திய. ஈ. உரை)

மூற்துளம்—பூராடம். (சூ. நிக. க: எகூ.)

மூற்கொழுங்கோல்—பூராட்டாதி. (சூ. நிக. க: எஅ.)

மூற்சநி—மகநாள். (சூ. நிக. க: எக.)

மூற்படல்—) 1. எதிர்ப்படுதல். 2. முந்து

மூற்படுதல்–) தல். (1, 2-வழக்.)

மூற்பனி—முன்பனி. மார்கழி, தை மாதங்களின் பனி. (பிங்கல. ஈoஉ.)

மூற்பாடு—1. முற்படுகை. 2. முன். (பதிற்றுப்பத்.)

மூற்பூண்—மங்கலியம். (பாரத. திரௌ. அஎ.)

மூற்றத்துறத்தல்—முழுதும்விடுதல். அதாவது: பொருள்களையும், உடம்பினையும், உவர்த்துப்பற்றுவிடுதல். (வள். கசஅ. பரி.)

மூற்றம்—முன்றில், வீட்டுமுற்றம். (உ-ம்.) "அவுபாசனநெறியின்முற்றத்தமர்ந்த விருந்தினர்க்கருத்தல்" (கூர்மபு. வருணு. உஈ.)

மூற்றல்—1. காழ்கொள்ளல். 2. முடிதல். (உ-ம்.) "மூவகையுலகமூற்றுங்காலத்துமூற்ற வற்றோ" (இராமா. கிட்கி. அரசி. சஉ.) 3. முதிருதல். (நன்னெறி. ஈஅ.) 4. மூப்பு.(உ-ம்.) "மூற்றலாமையினாகமோடேனமூலைக்கொம்பு"(தேவார. பிரமபுர. உ.)(சம்பந்த.) 5. வளைத்தல். (சூ. நிக. கக: றகாவெ. கடு.)

மூற்றளபெடை–எல்லாச்சீர்க்கண்ணு மளபெடைவரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரி. உறுப்பி. உo. உரை.)

மூற்றி—மூதிர்ந்து. (ஔகுறு.)

மூற்றறிவன்–கடவுள். (தருக்கசங்கிர. ககூ. மூலம்.)

மூற்றமை—முடியாமை. (வழக்.)

மூற்றுய்தம்-தன்மாத்திரையிற் குன்றுவாய் தவிவழுத்து. (நன்னூல். எழுத். ஈடு.)

மூற்றி — 1. தங்கி. (மதுரை. உஈஅ.) 2. தழும்பிருந்து. (சிந்தா.)

மூற்றிக்கை — மூற்றுகை, வளைத்தலாம். (வழக்.)

மூற்றிகாம்—மூற்றியலிகரம்.

மூற்றிமை-மூதுக்குறைமை (சிந்தா. இலக். கஈஉ.)

மூற்றியலுகரம்–தன்மாத்திரை குறையாத வுகரம். (நன்னூ. எழுத்திய. ஈக. உரை.)

மூற்றியைபு—எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமியைபு வரத்தொடுப்பது. (யாப்-காரி. உறுப்பி. ககூ.)

மூற்றில்—1. சிறுசுளகு. (சிந்தா. குண. உசக.) 2. விசாகநாள். (சூ. நிக. க: எச.)

மூற்று — 1. எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமோனை முதலாயினவருவது. (யாப். காரி. உறுப்பி. ககூ) 2. தொழிலேவீனைப்பகுதி. 3. முடிவு. (சூ. நிக. எ: கஅ.) 4. வளைத்தல். (உ-ம்.) "நீர்மூற்றிமதில் பொருஉம்" (கலி. சுஎ.)

மூற்றுகரம் — முற்றியலுகரம். (நன்னூ. எழுத். ஈக. உரை.)

மூற்றுகை — முற்றுதல். கை-தொழிற்பெயர் விகுதி.

மூற்றுதல்—1. சூழ்தல். (உ-ம்.) "நீர்மூற்றுமண்டமீ" (கூர்மபு. பிரகிரு. உச.) 2. மிகுதல். (பத்துப்.) 3. முடித்தல். (புறநா.) 4. மூதிர்தல். (மூற்றல்பார்.) 5. வயிரங்கொள்ளல். (வழக்.) 6. வளைத்தல். (உ-ம்.) "மூற்றினரிராம னூடுகுதேரினூர்"(இராமா.காரன்வதை.கoச)

மூற்றுபு—சூழ்ந்து. (பரிபாடல்.)

மூற்றும்—1. எல்லாம், முழுதும். (உ-ம்.) "சிவலிங்கபூசைசெய் தண்டமூற்றுமளித்திடுதிண்ணனூர்" (சிவரக. தேவியுடன். கக.)

முற்றுமடக்கு—ஓரலங்காரம். அஃது அடி முழுதுமடங்கிவருவது. (தண்டி. சொல்லணி. ச. உரை.)

முற்றுமுடுதுவெண்பா—நான்கடியுமுடுக் காய்வருவது.

முற்றுமுதிர்வு—ஓர் துறை. மதிலினுள் ளோன் முரசுகாலையொலிப்பப் புறத்திருந்த வழிஞையானது வெய்யகோபத்தின் மிகுதி யைச்சொல்லியது. (புறப். வெ. மாலை.)

முற்றுமூரண்—எல்லாச் சீர்க்கண்ணுமூரண் வரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. ககூ.)

முற்றுமோனை—எல்லாச் சீர்க்கண்ணு மோ னைவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. ககூ.)

முற்றுருவகம்—உருவகஅணிவகையுளொன் று. அது அவயவமும், அவயவியுமாகமுற்றும் உருவகஞ்செய்யப்படுவது. (தண்டி. ஈடு. உரை)

முற்றுழிஞை—உழிஞைப்பூ மாலையைச் சூடிப் பகைவரை வென்ற சிறப்புரைத்தது. (புறப். வெ. மாலை.)

முற்றுவமை—பூரணவுவமை, உபமானம், உபமேயம், பொதுத்தன்மை, உவமையுருபு இந்நான்குங்குறையாமல்வருவதென்பர். (தண் டி.)

முற்றுவித்தல்—முதிர்வித்தல். (வழக்.)

முற்றுவினை—வினைமுற்று. (நன்னூ. வி னையி. கூ உரை.)

முற்றூட்டு—பிறர்வாராத எல்லை. (திருக் கோ. உடுஉ.) சர்வசுதந்தரமாகவனுபவிக்கப் படுவதான பூமியுமாம். (வழக்.)

முற்றெச்சம்—வினையெச்சமாக வழங்கப் படும் வினைமுற்று. (நன்னூ. வினையிய. ஈஉ.)

முற்றெதுகை—எல்லாச்சீர்க்கண்ணுமெது சைவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. ககூ.)

முற்றேன்றல்—தமையன். (வழக்.)

முற்றண்டகம்—ஔபல பாஷாணம். (வைத் தியபரி.)

முறம்—1. சூளகு. 2. விசாகநாள். (1, 2-சூ. நிக. ககூ: ழகரவெ. கூ.)

முறி—1. உயர்ந்தவெண்கலம். 2. எழுது முறியாகியவோலை. 3. தளிர். (சூ. நிக. ச: சஎ.) 4. தண்டு. 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1, 2, 4 வழக்.)

முறிக்குதல்—முறித்தல். (வழக்.)

முறிகரை—இடிகரை. (வழக்.)

முறிதளம்—பூராடம். (பிங்கல. ஙகூஅக.)

முறிச்சாதனம்—முறிப்பத்திரம், உறுதிப் பத்திரமாகியவோலை யென்பர்.

முறித்தல்—ஒடித்தல். (உ-ம்.) "பொருசிலை முறித்தவீரன்" (பாரத. இருட்டிண. கசூக.)

முறிதல்—ஒடிதல். (சூ. நிக. கூ: உக.)

முறிதிரிசூலை—ஒரு சூலை நோய்.

முறிந்த—தளிர்த்த. (சிந்தா.)

முறிப்பு—முறிவு.

முறியல்-முறிதல். அல். தொழிற்பெயர்விகுதி

முறியன்—விற்றற்குரிய அடிமைக்காரன். (வழக்.)

முறிவு—முறிதல்.

முறிவெட்டியான்—ஒரு கடற்காளான்.

முறுக்காரவு—ஒரு பாம்பு.

முறுக்கல்—1. கோபித்தல். 2. கயிறுமுத லியவற்றைத்திரித்தல். (1, 2-வழக்.)

முறுக்கவரை—ஒருவகை அவரைக்கொடி. (வழக்.)

முறுக்காணி—வீணையின் மாடகத்தின் பெயர். (சூ. நிக. கo: சஙூ.)

முறுக்கு—1. பணிகாரம். 2. தெரிநிலை வினைபகுதி. 3. விறுப்பு. (1, 2, 3-வழக்.)

முறுக்குதல்—முறுக்கல்.

முறுகப்பழுத்தல்-மிகவுநெகிழும்படிபழுத் தல். (மலைபடு. ஙகூ.)

முறுகல்—1. கடுமைபடல். 2. திருகல். 3. முதிருதல். 4. வேகங்கொள்ளுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்.)

முறுகி—மிக்கு. (சிந்தா.)

முறுமுறுப்பு—கோபக்குறிப்பு. (வழக்.)

முறுவல்—1. இறந்துபோன நாடகத்தமிழ் நூல்களுள் ஒன்று. (அபிதானகோ.) 2. எயிறு. (சூ. நிக. உ: கூச.) 3. சிரிப்பு. (உ-ம்.) முடி வறவருடியென்ன முறுவலித்திறைவன். (கந் தபு. பிரமயா. டு.) மெல்ல நகுதலென்பர். சில வுரைகாரர்.

முறுவலித்தல்-முறுவலிப்பு—சிரித்தல். (உ-ம்.) "ஆயி ழைமுறுவிலித்து" (பிர மோத். பஞ்சாட். உக.)

முறுவற்குறிப்புணர்தல்—1. தலைவிமுறு வலினது குறிப்பைத் தலைமகனுணர்தல். (வா ணன், ஙகூ. மூகம்.)

முறை—1. அடைவு. (புறநா.) 2. ஊழ். 3. ஒழுக்கம். (சூ. நிக. அ: சச.) 4. கட்டு. 5. கற்பு. (பரிபாடல்.) 6. குணம். (பிங்கல. கஎடுங.) 7. கூட்டு. 8. தரம். (உ-ம்.) "பன்முறை பாவித் தாழ்ந்து" (திருவிளை. நான்மட. உடு.) 9. நீதி. (உ-ம்.) "நின்மொழிவழிமுறைசெய்து" (திரு விளை. நாகமெய்த. ஙகூ.) 10. பழமை. (பிங்கல. உஉoஅ.) 11. புத்தகம். (உ-ம்.) "இளையபால கன் முறைவரைகுவனென" (கந்தபு. அவை

யடச். க.) 12. மறுபிறப்பு. (பரிபாடல்.) 13. முறையீடு. (வழக்.) 14. வகை. (புறப். வெ. மாலை.) 15. வரிசை. (வழக்.) (2, 4-பிங்கல. ஈகூஅகூ.)

முறைக்காய்ச்சல் — ஒன்றைவிட்டொரு நாள்வருஞ்சுரம். (தைல. தைலவ. சo.)

முறைகாரர் — முறைப்படி திருப்பணி செய்வோர். (வழக்.)

முறைத்தல்—விறைத்தல். (வழக்)

முறைநிரணிறை-நேர்நிரணிறை. (நன்னூ. பொதுவிய. சூகூ.)

முறைப்படுதல்—முறையிடுதல். (வழக்.)

முறைப்பாடு-தனக்குநேரிட்ட ஆபத்தைக் கூறிநீக்கும்பொருட்டு, வேண்டுகையாகிய முறையீடு. (பெரியபு. தடுத்தா. டுக.)

முறைப்பு—விறைப்பு. (வழக்.)

முறைமயக்கி—குப்பைமேனி. (மலையக.)

முறைமை—1. கிரமம். (வழக்.) 2. முறை. (பிங்கல. ஈகூஅகூ.)

முறையிடுதல் — தனக்குநேரிடுமாபத்தை நீக்கும்பொருட்டுப்பலருமறிய இதுமுறையோவென்று அலறுவது (பெரியபு. தடுத்தா. சடு.)

முறையிலுயர்வுநவிற்சியணி — ஓரலங்காரம். அது: காரணகாரியமொருகாலத்துநிகழ்வதாகக்கூறுவது. (அணியிலக்க. கo. பக்கம்.)

முறையிலார்-கீழ்மக்கள். (சூ. நிக. உ: டுசு.)

முறையின்வைப்பு — நூலழகிலொன்று. (நன்னூ. பொதுப். கூ.)

முறையீடு—முறையிடல். (பெரிய. தடுத்தாட். சடு. உரை.)

முறைவேண்டினூர்-வலியரால்நலிவெய்தி அது தீருமாறு வேண்டிநிற்பவர். (வள். ஈஅசு.)

முன்—1. அநாதி. (உ-ம்.) "முன்னுள்பதியாயினும்" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கசு.) 2. அசையாகவருவது. (பெரியபு. இயற்பகைநாய. உ.) 3. ஓரேழனுருபு. (உ-ம்.) "கற்றூர்முற்றூன்றுகழிவிரக்கம்" (நன்னூ. பெயரிய. சடு. உரை.) 4. பக்கம். 5. பழமை. (உ-ம்.) "முன்னுண்மறையோதமுழங்கியகான்வழியும்" (கோயிற்பு. வியாக்கிர. கக.) 6. முதல். (உ-ம்.) "முன்னெருவரியாமே" (பெரியபு. தடுத்தாட். அடு.) 7. முன்பு. (உ-ம்.) "தன்னுர்கண் முன்னேவாழியிம்மூதூர்மறுக்கச்" (திருக்கோ. உசo.) 8. மேல். 9. விரைவுப்பொருணர்த்துவதோரிடைச்சொல். (உ-ம்.) "முன்னிவனெயவ்வீதிமுரண்டேர்க்காலூர்கவென' பெரியபு. திருவாரூ. சு.) 10. முற்காலம். (உ-ம்.) "தோழிநீத்தென்னேமுன்னேதுறந்து" (திருக்கோ. உசo.)

முன்கடை—வீட்டுவாயில். (ஐங்குறு.)

முன்தடுமி—பூர்வசிகை. ஒருவகைப்பார்ப்பார் முதலியோர்க்குள்ளது. (வழக்.)

முன்கோபம் — வெம்பல்முதலியன. (சூ. நிக. அ: சூசு.)

முன்கை—கெண்டைக்கை. (வழக்.)

முன்சொல்-பழமொழி. (சூ. நிக. கo: கo.)

முன்பகல்—நாட்காலம். (கலி. எச.)

முன்பன்—முதல்வன். (வழக்.)

முன்பனி-1. மார்கழி, தைமாதங்களிற்பனி. (சூ. நிக. க: அஎ.)

முன்பனியுரிமை — கொண்டல்வீசலுங், கூகை ஆந்தைபிவைமகிழ்தலு, மாவுஞ்சிவந்தியு மலர்தலும், இலந்தைபழுத்தலுஞ், செந்நெல் வீளுதலுங், கரும்புமுதிர்தலுமாகும்.

முன்பாலைநாடு—குமரியாற்றிற்கும், பஃறுளியாற்றுக்கும், இடையிலுள்ளநாடு (சிலப்.)

முன்பிறந்தாள்-அக்காள். (சூ.நிக. க: எசு.)

முன்பு-1. பழமை. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உசு.) 2. முன். (உ-ம்.) "எம்மான்முன்புசென்று" (சிவரக. ஈணபதிவந்தனை. கக.) 3. வலி. (உ-ம்) "வலிமுன்பின்வல்லென்றயாக்கை" (கலி. ச.)

முன்முடுதுவேண்பா — முன்னிரண்டடி முடுக்காய்வரும் வெண்பா.

முன்மொழி—1. தொடர்மொழியின் முன்னிற்குஞ்சொல். (நன்னூ. பொதுவிய. ககூ.) 2. மூதுரை.

முன்மொழிந்துகோடல்-ஓர் யுத்தி. அது: முன்னே ஒன்றனைச்சொல்லிப்பின்பு அதனை வேண்டுமிடந்தோறுமெடுத்துக்கொள்ளல். (நன்னூ. பாயிர. கடு.)

முன்றுதை-தந்தையின்தந்தையாகிய பாட்டன். (வழக்.)

முன்றுப்—தாயின்முயாகியபாட்டி. (வழக்.)

முன்றுனை-வஸ்திரத்தின்முகப்பு. தோகையென்றபெயர். முன்றுகையென்றுகூறினர். (சூ. நிகண்டில்.)

முன்றில் — முற்றம். இல்முன் என்பது, முன்றிலெனமாறி, றகரவொற்று விரிந்து, இலக்கணப்போலியாயிற்று.

முன்றேர்க்கதவை-மன்னனுடைய வெல்லுந்தேர் முன்வீராடியது. (புறப். வெ.மாலை.)

முன்றுறையர்—
முன்றுறையரையர்-} பழமொழிசெய்த ஆசிரியர். (அபிதாநசிந்.)

முன்றேடரி —நாயுருவி. (வைத்தியபரி.)

முன்றேன்றல்-தமையன். (பிங்கல. ஈகo.)

முன்னடைப்பன்–மிருகங்கட்கு வருமோர் நோய். (வழக்.)

முன்னணி—முற்படை. (வழக்.)

முன்னணை—முதற்பிள்ளை. (வழக்.)

முன்னதம்—கரலக்கணத்தொன்று. அது: பதாகையிற்சுட்டுவிரலைப் பிரித்திடலாம். பதாகைக்கையாவது பெருவிரல் குஞ்சித்து ஏனைய விரல்களை நிமிர்த்தல். (சிலப்.)

முன்னம்—1. கருத்து. (நம்பி. யகப். ஒழிபிய. உ.) 2. குறிப்பு (சிந்தா.) 3. சீக்கிரம். (வழக்.) 4. சீக்கிரிமரம். (பிங்கல. உளசுரு.) 5. மனக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "முன்னமுகத்தினுணர்ந்து" (புறநா. ரு.) 6. மனம். (பிங்கல. கஎஉரு.) 7. முற்காலம். (உ-ம்.) "அளியுடன் கூர்மமுன்னமறைந்திடும்" (கூர்ம. பதிக. உ.) 8. முன் (திருவிளை. பழியஞ்சின. உசு.) மலையகராதியில் உசில் என்பர்.

முன்னர்–1. ஆதி. (உ-ம்.) முன்னரிக்கடம் பின்மாடே. (திருவிளை. தலவி. உ.) 2. இடம். (பிங்கல. எகரு.) 3 முன். (உ-ம்.) "பூரணன் றிருமுன்னரில் யாவரேபுகுவார்" (சிவரக. மேரு. உ0)

முன்னல்—1 நினைத்தல். 2. நெஞ்சு. (1, 2-சூ. நிக. கக: னகரவெ. நி.)

முன்னவர்—1. பிராமணர். (உ-ம்) "முன்னவரென்பகற்றேர்" (திருவிளை. மாணிக்க. சசு.) 2. முன்பிறந்தவர். (வழக்.)

முன்னவள்—1. தமக்கை. 2. மூதேவி. (1, 2-வழக்.)

முன்னவன்—1. கடவுள். 2. சிவன். (பிங்கல. சுசை.) 3. தமையன். (சூ. நிக. உ: எஎ.) 4. முதலானவன். (வழக்.)

முன்னவிலக்கு–ஓரலங்காரம். இது: குறிப்பினால் ஒன்றினைமறுத்து மேன்மைதோன்றச் சொல்லுவது. (தண்டியலங். பொருளணி. சு.)

முன்னான்—மூன்றியவன். (வழக்.)

முன்னி—1. முற்பட்டு. (உ-ம்.) "முன்னியோரிமை யொடுங்குமுன் முடித்திடுதலும்" (கூர்மபு. தக்கன். வே. சு0.) 2 மேற்கொண்டு. (திருமுரு. கஉரு.)

முன்னிசிவு–சரீரத்தை முன்னுக்கு வளைக்கும். தசத்தம்பவாதரோகம். (சீவரட். கசுடி.)

முன்னிடுதல்—நேரிடுதல். (வழக்.)

முன்னிய—கருதிய. (பொருந. ரு.)

முன்னியவினை—முற்பிறப்பிற் கருதிச் செய்தவினை. (திருமுரு. சுசு.)

முன்னிலை—1. காரணம். 2. காரியத்திற்கு முன்னிற்பது. 3. மூவிடத்தொன்று. (நன்னூ. பெயரி. கூ.)

முன்னிலத்தீவகம்—முதனிலத் தீவகம்.

முன்னிலப்பன்மைவினைமுற்று — இர், ஈர் என்னும் விகுதிகளையுடைய பன்மைவினைமுற்று. (நன்னூ. வினையிய. கஅ.)

முன்னிலைப்புறமொழி—முன்னிற் போர்க்குப் பிறரைக் கூறுமாறுபோலக் கூறுதல். அகப்பொருட்டுறையிலொன்று.

முன்னிலைமொழி—அறத்தொடுநிலை. (நம்பியகப்.)

முன்னிலையசைச்சொல்— முன்னிலையிடத்துவருமசைச்சொல், மியாமுதலாயின. (நன்னூ. இடையிய. உக.)

முன்னிலையாக்கல்–ஓர்துறை, தலைமகன், தலைமகளை முன்னிலையாக்கிக்கூறுதல். (தஞ்சை. வா.)

முன்னிலையேவலொருமைவினைமுற்று-முன்னிலையேவலாகவருமொருமைவினைமுற்று (நன்னூ. வினையிய. கசு.)

முன்னிலையேவற்பன்மைவினைமுற்று--மின், உம் விகுதியையுடைய மொழிகள்.

முன்னிலையொருமைவினைமுற்று — ஐ, ஆய், இ என்னும் விகுதிகளையுடைய விருதிணைமுக்கூற்றொருமைவினைமுற்று.

முன்னிற்றல்—1. அழியாதுநிற்றல். (உ-ம்.) "யாவுளமுன்னிற்பவை" (வள். சுஙசு.) 2. முன்னே நிற்குதல். (வழக்.)

முன்னின்று—முன்னின்றது. (ஐங்குறு.)

முன்னின்றுணர்த்தியோம்படைசாற்றல்-ஓர்துறை. முன்னின்றுணர்த்திய பாங்கி, எம்மைப்பாதுகாக்கவேண்டுமென்றுகூறல். (தஞ்சை. பகற்குறி. கடுரு.)

முன்னீடு—1. தலைமை. 2. முன்னெற்றி. (1, 2-வழக்.)

முன்னுதல்—1. அணுகுதல். (சிந்தா.) 2. நினைத்தல். 3. முற்படுதல். (உ-ம்) "மற்றவண் முன்னினளால்" (தணிகை. சீபரி. நுசுஉ.)

முன்னுபு–1.பொருந்தி.(சிந்தா.)2.முன்னி.

முன்னுறுபுணர்ச்சிமுறையுறக்கூறல் – அகப்பொருட்டுறையிலொன்று. (தஞ்சைவா. கூஉ.)

முன்னூல்– 1. கடவுள்மொழிந்தமுதனூல். (நன்னூல்-பாயிர. சு.) 2. பழையநூல்.(வழக்.)

முன்னேரம்—இளம்பகல். (வழக்.)

முன்னேறுதல்—முந்துதல். (வழக்.)

முன்னை—1. அக்காள். 2. அண்ணன். 3. ஒரு மரம். அவை: எருமைமுன்னை, காட்டுமுன்னை, பசுமுன்னை, பேய்முன்னை யென்பன. (தைல. தைலவ.) 4. பழமை. (பிங்கல. உஉ0அ.) (1, 2-வழக்குண்டுபோலும்.)

மூன்னைநாள் — நென்னல், நெருநல் என வழங்குவர். (பிங்கல. உசா.)

மூன்னையோர்—பழமையோர். (வழக்)

மூன்னெற்றி—முன்னீடு. (வழக்.)

மூன்னேடி— நாயகனுக்குமுன்போவான். (வழக்.)

மூன்னோர்—1. பழையோர். 9. மந்திரிகள். (சூ. நிகண். உ: உக.)

மூன்னோன் —1. அப்பன். (புறப். வெ. மாலை.) 2. அருகன். (சூ. நிக. க: ஈ.) 3. சிவன். (சூ. நிக. க: ஊ.) 4. தமையன். மூன்னவனென்பது பார். 5. விநாயகன். (சூ. நிக. க: உக.)

மூனி — 1. அகத்தி. 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 6. மூனிவன். 4. யானைக்கன்று. 5. வில். (1, 3, 4, 6-பிங்கல. ஈகஅசா.)

மூனித்துநமம்—காரகத்தி.(வைத்தியபரி.)

மூனித்துறை—சடங்கு. (பரிபாடல்.)

மூனிதல்—1. சினத்தல். (உ-ம்.) "மடங்கலின்மூனிந்துசென்றான்" (இராமா. கரன். கூடு.) 2. வெறுத்தல். (பிங்கல. கஅ0உ.)

மூனிநீதுரை—வெந்தயச்செடி.(வைத்தியபரி.)

மூனிழத்திரம்—கல்லுப்பு.(வைத்தியபரி.)

மூனிநர்—வெறுப்பவர். (ஐங்குறு.)

மூனிபித்தலம்—தாமிரம். (வைத்தியபரி.)

மூனிமை—முனித்தன்மை. (சிந்தா.)

மூனிவரேழுவர்—எழுமுனிவர் பார்.

மூனிவு — 1. கோபம். (பிங்கல. கஅளஈ.) 2. வெறுப்பு. (பிங்கல. கஅ0உ.)

மூனீந்திரன்—புத்தன். (சூ. நிக. க: கஎ.)

மூனை — 1. கூர்மை. (உ-ம்.) "யாக்கைமூத்தவனெருவன்வைகிமூனையவாள்பயிற்றி" (திருவி-அங்கம். உ.)2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நுனி. (உ-ம்.) "சூலமூனைகளாலேகுத்தினா" (சிவரக-சிவதன்மா. ஈஈ.) 4. இடம். 5. பகை. 6. படை. 7 முதன்மை. 8. யுத்தம். (உ-ம்.) "வெம்மூனைநோக்கிநிற்பர்" (திருவிளை. ஈகர. எக.) 9. வினை. 10. வெறுப்பு. (5, 9, 10-பிங்கல. ஈகஅடு.)

மூனை இ—1. மூனைந்து, வெறுத்து. 2. வினையெச்சம். (புறநா.)

மூனைத்தல்-1. கோபித்தல். 2. பகைத்தல். 3. போர்கலத்தல். 4. முந்திநிற்றல்-முன்னுக்குநிற்றல் தொழிழ்பெயர்.

மூனைத்திடாமை–1. இஃது குடம். இஃது ஆடையெனச்சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறுநில்லாமை. (சி. சி. எக. சிவஞா.)

மூனைதல் — 1. பெருங்கோபம். (சூ. நிக. அ: சூ.) 2. போர்கலத்தல்-தொழிற்பெயர்.

மூனைந்தோர்–பகைவர். மூனைதல்-பகைத்தல்.

மூனைப்பதி—பாடிவீடு. (பிங்கல. கஉசா.)

மூலைப்பாடியார் — 1. அறநெறிச்சார நூலாசிரியர். (அபிதானசிந்.) 2. திருமூனைப் பாடிநாடருமாம். (பெரியபு. தடுத்தாட். க.)

மூனைமுகம் — போர்முகம், போர்மூனை. (உ-ம்.) "மூனைமுகத்துநில்லேல்" (கொன்றை வேந்தன்.)

மூனையடுவார்நாயனார் – அறுபத்துமூவருளொருவர். (பெரியபு)

மூனைவர் — 1. பகைவர். மூனை-பகை. 2. முனிவர் (உ-ம்.) "மூனைவர்வாழ்நைமிசத்தின் மொழிந்தனன்" (சிவரக. தேவிமேரு. கசூ.)

மூனைவன்–1. அருகன். (சூ. நி. க: க.) 2. பகைவன். மூனை-பகை. 3. புத்தன். (பிங்கல. ககூசா.)

மூனைவு—1. அவாவின்மை. (சூ. நிக. அ: சூஉ.) 2. கோபம்.

மூ.

மூ—1. மூப்பு. (நன்னூ. பதவி. உ. உரை.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

மூக்க—மூத்திடுக. (சிந்தா.)

மூக்கரட்டை—மூக்கிரட்டை. ஒரு செடி. (வைத்தியபரி.)

மூக்கரிகத்தி — இலைமூக்கரிகத்தி, குளிர் என்று. சூ நிக. எ. ஆவதில் கூறுவர்.

மூக்கறை—நாசியறுபட்டவன். (வழக்.)

மூக்கறைச்சி—1. அரிதாரம். (வைத்தியபரி.) 2. நாசியறுபட்டவள். (வழக்.)

மூக்காவலை—ஓர் பூடு.

மூக்கிரட்டை — மூக்கரட்டை. (வைத்தியபரி.)

மூக்கிலழகி—குமிழ் (வைத்தியபரி.)

மூக்கிலி — 1. ஓர் பூடு, சொக்களிப்பூடு. (மலையக.) 2. மூக்கில்லாதவள். 3. மூக்கில்லாதவன். (உ-ம்.) "மூக்கிலிமுகத்தில்" (பிரபுலிங்க. வசவண்ணர் வந்ததி. ஈக.) வைத்தியபரிபாடையிற் கோட்டமென்றுங்கூவர்.

மூக்கில்—வசம்பு.
மூக்கினி—முந்திரி. } (வைத்தியபரி.)

மூக்கிற்கல்—காக்கைக்கல்.(வைத்தியபரி)

மூக்கு—1. காம்பு. (ஐங்குறு.) 2. நாசி. (சூ. நிக. உ: கடு.)

மூக்குச்சாத்திரம்—சாசாத்திரம். (வழக்.)

மூக்குத்தழுக்கு–
மூக்குத்தி— } மாதர்மூக்கணி. (வழக்.)

மூக்கை——மொக்கு. } (வைத்தியபரி.)
மூக்கொலியன்--சங்கு }
மூக்கோற்றி–1. ஓர் காய். 2. ஓர் கோரை. 3. மூக்கணி. (வழக்.)
மூக்கோற்றிப்பூண்டு–ஓர் பூண்டு.(வழக்.)
மூகம்—1. ஊமை. 2. மௌனம். (சூ. நிக. கஃ நூறு.)
மூகன்—1. ஊமை. 2. சிவபிரானுற் கொல்லப்பட்டவொருதானவன். பாரத அருச்சுனன்றவ நிலைச்சருக்கத்திற்காண்க.
மூகாம்பை — சையபர்வத சமீபத்திலிருக்குந்தேவியின்பெயர். (அபிதாநகோ.)
மூகை—1. ஊமை. (பிங்கல. கசுஅக.) 2. சங்கஞ்செடி. (வைத்தியபரி.)
மூங்கர்—மூங்கையர்.
மூங்கன்—ஊமையன். (வழக்.)
மூங்கா—ஓரி. (தொல். மரபு. சூ. உரை.) (வைத்தியப)
மூங்கி—சிறுபயறு. (மலையக.)
மூங்கில்—ஓர் மரம். (வழக்.)
மூங்கிலரிசி — இதற்குத் தோரையென்றுகூறுவர். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கஉ.)
மூங்கிலுப்பு—ஓருப்பு. (வைத்தியபரி.)
மூங்கிற்போத்து–மூங்கிலின்முழை.(வைத்தியபரி.)
மூங்கினெல்—குறிஞ்சி நிலத்திலுண்டாகுமொருவகை நெல்.
மூங்கை—ஊமை. (சூ. நிக. உ: சாஉ.)
மூங்கைப்பிள்ளையார்—இவர் குமரக்கடவுளின் அம்சமாகத்தோன்றியவர். திருவிளை. சங்கத்தார்கலகந்தீர்த்த படலத்திற்காண்க.
மூங்கையர்—ஊமையர்.
மூச்சு—சுவாசம். (பிங்கல. உ0நூ.)
மூசல்—1. சாதல். 2. மொய்த்தல். (சூ.நிக. கக: சகரவெ. உ.)
மூசாந்தம்–வெண்டாமரை.(வைத்தியபரி:)
மூசாம்பரம்—காசுக்கட்டி.(வைத்தியபரி.)
மூசாலை—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)
மூசுதல்—மூசல், தொழிற்பெயர்.
மூசுமல்லிகை—ஓர் பூடி. (வைத்தியபரி.)
மூசை—மட்குகை.
மூஷிககர்ணி—எலிச்செவிக்கீரை. (வைத்தபரி.)
மூஷ்டாதுத்தம்—துருசு. (வைத்தியபரி.)
மூஷிகம்–ஒரு தேயம். இப்பொழுது கொச்சியென்பர். (அபிதாநகோ.)
மூஞ்சல்—மூசல்.
மூஞ்சி–முகம்.(பெருவழக்குண்டு.) மணிமேகலையிற்கூறியிருக்கின்றார்.

மூஞ்சூறு—சுந்தரி. (பிங்கல. உநூ0.) (சூ. நிக. அ. சுசுந்தரியென்பர்.)
மூஞ்சூற்றுழள்ளான்—ஓர்கிழங்குக்கொடி.
மூட்டம்–1. உலமுகம். (வைத்தியபரி.) 2. மூடியிருப்பது. (வழக்.)
மூட்டல்–1. பொருத்தல்- (சூ நிக. கூ: உகூ.) 2. ஏவிவிடுதல். 3. பற்றுப்பண்ணுதல். (2, 3-வழக்.)
மூட்டு—1. கடிவாளம். (பிங்கல. கசுஉச.) 2. சந்து. (சூ. நிக. உ: க0உ.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.
மூட்டுதல்—மூட்டல்.
மூட்டை—1. ஓர் பூச்சி. 2. பலவித பண்டப்பை. (1, 2-வழக்.)
மூடதை—அறியாமை.
மூடத்தன்மை–அறிவிலாத்தன்மை.(வழக்.)
மூடம்—1. அறிவின்மை. 2. எட்டுமரக்கால் கொண்டவளவு. (தைலவ.) 3. மந்தாரம். (1, 3-வழக்.)
மூடர்–1. அறிவிலோர். (வழக்.) 2. கீழோர். (பிங்கல. அளஉ.)
மூடல்—மூடுதல். (வழக்.)
மூடனம்—மிளகு. (மலையக.)
மூடி—1. கொத்துமல்லிப்பூண்டு. (வைத்தி மூ. தி.) 2. மேன்மூடி. (வழக்.)
மூடிகம்—பெருச்சாளி. (பிங்கல. உநூகக.)
மூடுசன்னி—ஓர் சன்னி. (வழக்.)
மூடுதல்—மூடல், மறைக்குதல். (வழக்.)
மூடை—பொதிப்பை. (பத்துப்பாட்.) இதனைமூட்டையென வழங்குவர்.
மூண்டன்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)
மூத்தல்—முதிர்தல். (வழக்.)
மூத்தாள்—1. கிழவி. (சூ. நிக. உ: சுஊ.) 2. மூதேவி. 3. முன்பிறந்தாள். (2, 3-வழக்.)
மூத்தானுப்பு—சிறுநீருப்பு.(வைத்தியபரி)
மூத்திரகிரிச்சம்— } ஓர் நோய். (வைத்
மூத்திரகிரிச்சனம்– } தியபரி.)
மூத்திரக்குளவி—ஓர் குளவியென்பர்.
மூத்திரசங்கம்–நீரிழிவென்னுமோர்நோய்.
மூத்திரசுக்கிலம்—வெட்டைநோய். அது: மூத்திரத்துடன் சுக்கிலமிறங்குதல். (வழக்.)
மூத்திரம்—சிறுநீர். (வழக்.)
மூத்திராசயம்— மூத்திரந்தங்குமிடமாகிய சலப்பை. ஞானமிர்தம்.அ வதுகவியிற்காண்க.
மூத்தோர்—1. பண்டிதர். (சூ. நிக. உ: அ.) 2. மந்திரத்தலைவர். (பிங்கல. அ0ச0.) முதியோர். (வழக்.)

மூத்தோன்—1. அண்ணன். (சூ. நிக. உ: எஎ.) 2. முதிர்ந்த வயதுடையோன். (வழக்.) 3. விநாயகர். (சூ. நிக. க: உக.)

மூதண்டகஷாயம் — அறுகவேரும் மிளகிங்கூட்டிச் செய்யப்படுங் கஷாயம். இதனால் மூலச்சூடு தணியுமென்பர். (வைத்தியபரி.)

மூதணங்து—1. காடுகொள். (சூ. நிக. க: ஙசூ.) 2. மூத்தவளாகிய மூதேவி. (உ-ம்.) மூதணங் கோடின்மை விடுத்திடும். (திருவிளை. மாணிக்கம்விற். டுஅ.)

மூதம்—இந்திரியம். (வைத்தியபரி.)

மூதரித்தல்—
மூதலித்தல்—
மூதலிப்பு—
} ஒப்புவித்தல்.

மூதறிஞர்—பேரறிவுடையோர். (நன்னெறி. உஅ.)

மூதறிவு—பேரறிவு.

மூதா—தம்பலச்பூச்சி. (வைத்தியபரி.) (சூ. நிக. ங: சுடு.)

மூதாக்கள்—முதியோர்கள். (வழக்.)

மூதாட்டி—முதியவள். (திருவிளை. மண்சுமந்த. எ.)

மூதாதை—பாட்டன். (சூ. நிக. க: எடு.)

மூதாநந்தம்—மனைவி கணவனோடிறத்தல். (ஜைந. வழக். மணிமே.)

மூதாளர்—முதியோர். (புறநா.)

மூதிக்கம்—சிவனுர்வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

மூதிரி—எருமை. (வைத்தியபரி.)

மூதிரை—திருவாதிரைநாள். (சூ. நிக. க: சுசு.)

மூதிற்பெண்டிர்—மறக்குடிமகளிர். (சிலப்.)

மூதின்முல்லை—வீரற்கல்லாமல், அம்மறக்குடியிற்பிறந்தமகளிர்க்குங் கோபமுண்டாதலை மிகுத்துச்சொல்லுதல் (புறநா.)

மூதுணர்வு — பேரறிவு. மூதுணர்வுள்ளோரெனவழக்கினும் வருதலுண்டு.

மூதுரை—1. ஒளவையார்செய்தது. இதனை வாக்குண்டாமென்றுங்கூறுவர். 2. பழமொழி. (சூ. நிக. கo: கo.)

மூதேவி—சேட்டை. (சூ. நிக. க: ஙசு.)

மூதேவிநாயகன்—துப்பிரன். (அபிதாநசிந்)

மூதை—இசங்கு. (மலையக.)

மூப்பன்—1. முதன்மைக்காரன். 2. முதியோன். 3. ஓர்சாதிப் பட்டப்பெயர். (1, 2, 3-வழக்.)

மூப்பு—1. தலைமை. 2. முதுமை. (1, 2-வழக்.)

மூய்தல்—மூடுதல். (சூ. நிக. ஙூ: கடு.)

மூயின—நிரம்பின. (பதிற்றுப்பத்.)

மூர்க்கநாயனூர் — அறுபத்துமூவரிலொருவர். (பெரியபு.)

மூர்க்கம்—1. உக்கிரம். 2. சலஞ்சாதித்தல். 3. நாகப்பூச்சி. (வைத்தியபரி.)

மூர்க்கர்—கீழோர். (சூ. நிக. உ: நுசு.)

மூர்க்கன்—1. உக்கிரமூள்ளோன். (வழக்.) 2. நாகப்பாம்பு. (சூ. நிக. ஙூ: சுஅ.)

மூர்க்கை—அகங்காரி. (வழக்.)

மூர்ச்சனம்—
மூர்ச்சனை—
} 1. நினைவுமயக்கம். (வழக்.) 2. நெட்டுயிர்ப்பு. (சிந்தா.)

மூர்ச்சிதம்—நினைவுமயக்கம். (வழக்.)

மூர்ச்சித்தல்—
மூர்ச்சிப்பு—
} நினைவுமயங்கிக்கிடத்தல் (வழக்.)

மூர்ச்சை—அறிவுமயக்கம். (வழக்.)

மூர்ச்சைதீர்த்துகீதற்றுயிர்தருமருந்து—மிருதசஞ்சீவனி. (சூ. நிக. சு: சுடு.)

மூர்ச்சைவாயு — அறிவை மயக்குமொரு வாயு. (வழக்.)

மூர்த்தகோலம்—குடை. மூர்த்தம்-சிரசு.

மூர்த்தசம்—தலைமயிர். (வைத்தியபரி.)

மூர்த்தம் — 1. இரண்டுநாழிகைகொண்ட நேரம், இரண்டரை நாழிகைகொண்ட நேரமென்றுங்கூறுவர். 2. உடம்பு. (சூ.நிக.உ:அடு.) 3. தலை. (சூ. நிக. உ: கூஅ.)

மூர்த்தாசம்—கஞ்சிநுரை. (வைத்தியபரி.)

மூர்த்தன்னியம்—கிளர்ச்சி. (வழக்.)

மூர்த்தி—1. அருகன். (ஜைந. வழக்.) 2. சிவன். 3. திருமால். 4. புத்தன். 5. வடிவுடையவன். 2, 3, 4-நிகண்டுகளிற்காண்க.

மூர்த்திகரம்—தெய்வீகம். (வழக்.)

மூர்த்திநாயனூர்— அறுபத்துமூவரிலொருவர் (பெரியபு.)

மூர்த்திமான்—அர்ச்சை, இலிங்கம் முதலிய வடிவங்களிலுள்ளிருக்கும் கடவுள் அர்ச்சைவிக்கிரகம்.

மூரல்—1. சிரிப்பு. 2. சோறு. 3. பல். (பிங்கல. ஙகூஅஅ.)

மூரி—1. எருது. 2. எருமை. 3. சோம்பல். 4. பழமை. 5. பெருமை. 6. முரண். 7. நெரிவு. 8. வலி. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கo.) (1, 2, 3, 5, 6, 7-பிங்கல. ஙகூஅக.) (4, 8-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கo.) நெரிவு என்பது திமிர்தீரவுடல் நெளித்தல். (இராமா. பாலகா. உண்டாட்டுப். ஙடு.)

மூரிமுரித்தல் — திமிர்தீரவுடல் நிமிர்தல். இதனை மூரிநிமிர்த லென்றுரைப்பர். (புறநானூற்றில்.)

மூலக்கடுப்பு—ஒரு நோய். (வழக்.)

மூலக்கரப்பான் — ஒரு கரப்பானெய். (வழக்.)

மூலக்கோதி—மூலக்கொதிப்பு.

மூலகதலம்—ஒரு முருங்கை. (வைத்திய பரி.)

மூலகந்தம்—வெட்டிவேர். (சூ. நிக. சு: அ.) (இருவேலியென்பர்.)

மூலகப்பல்லவம்–முருங்கைமரம். (வைத்தியபரி. அநுபந்த.)

மூலகம்—1. கிழங்கு. (சூ. நிக. சு: சரு.) 2. முள்ளங்கி. 3. புழுக்கொல்லி. 4. வறட்சுண்டி. (2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

மூலகன்—இவன்மூலமாக கூத்திரிய வம்சம் தழைத்தமையால் இப்பெயர் பெற்றனன். (அபிதாநசிந்.)

மூலகன்மம்–அநாதியாகிய வான்மாவைப் பற்றியிருக்குங்கன்மம். அது: சஞ்சிதம், பிராதத்துவம், ஆகாமியம் இம்மூன்றிற்கும் மூலமாயிருப்பது. (சி. சி. உ. சூ. ஈகூ. உரை.)

மூலகிரந்தி—ஓர் கிரந்தி. (வழக்.)

மூலகிராணி—ஓர் நோய். (வழக்.)

மூலசம் — மூலத்திலிருந்துற்பத்தியாகும் பயிர் முதலியன. மூலம்-வேர்.

மூலத்தானம் — ஆலயங்களின் கர்ப்பகிரகம். (வழக்.)

மூலத்தின்சாரம்–1. அமுரி. 2. இந்துப்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மூலதனம் — மூலதிரவியம், முதற்பணம். (வழக்.)

மூலப்பதுதி–முக்குணமுந்தோன்றுதற்கிடமாகிய பிரகிருதி என்றறிக. (சிந்தாந்தப்பிரகாசிகை.)

மூலப்பட்டை — சித்திர மூலப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

மூலப்பிரகிருதி—மூலப்பகுதி.

மூலபலதம்—பலா.

மூலபலம்–அறுவகைப்படைகளிலொன்று, மூலப்படை. (இராமா. யுத்தகா. மூலபலவதைப்.) பலம்-சேனை.

மூலபாடம் — உரையின்றி யெழுதும் பாடம். (நன்னூ. பாயிர. உக.)

மூலம்—1. ஓர் நட்சத்திரம். 2. ஓர் நோய். 3. உரையில்வாப்பாடம். 4. காரணம். 5. கிழங்கு. 6. தலைமை. 7. தாலம்பபாஷாணம். 8. மூலாதாரம். 9. வேர். (1, 4, 5, 6, 9-சூ நிக. ககஃ லகரவெ. உ.) ஏனையன. (வழக்.)

மூலமந்திரம்—பஞ்சாக்கரமந்திரம்.

மூலர்–திருமூலர், இவர் திருமந்திரஞ்செய்தவர்.

மூலவல்லி—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

மூலவாயு—ஓர் நோய். (வழக்.)

மூலவியாதி — மூலமுலையாகிய வோர் நோய்.

மூலவிக்கிரகம்—மூலத்தான விக்கிரகம். (வழக்.)

மூலவிருள் — ஆணவமலம். தத்துவக்கட்டளையிலறிக.

மூலாக்கினி—மூலத்தக்கினி. (வழக்.)

மூலாதாரம் — ஆறுதாரங்களி லொன்று. (திருவிளை. வெள்ளியம். சு.)

மூலி— } மூலிகை- } 1. மருந்துப்பூடு. 2. வேருள்ள தாகிய மரமுதலியன. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மூலியம்—1. கொண்டபொருள். 2. சம்பளம்.

மூலோரம்—சடை.

மூலை—கோணம். (வழக்.)

மூவகைத்தமிழ்–இயலிசை நாடகத்தமிழ். (பிங்கல. கஙஙஉ)

மூவகைத்தானம்—1. உத்தமதானம். 2. மத்திமதானம். 3. கடைப்படுதானம். (பிங்கல. ஙசசு, ஙசஎ, ஙசஅ)

மூவகைப்புண்ணியபாவவழக்கம் — செய்தல், செய்வித்தல், உடன்பாடு. (பிங்கல. ஙசக.)

மூவகைமொழி — உண்மைகூறல், பழித்தல், புகழ்தல். (பிங்கல. ஙசo.)

மூவகைவீதி–மேடவீதி, இடபவீதி, மிதுனவீதி யெனவரு மூன்றே. இதன் வகையைப் பிங்கலந்தையிற்காண்க.

மூவசைச்சீர் — மூன்றசைகூடிவருஞ்சீர். (யாப். காரி. உறுப்பிய. கச.)

மூவட்சி—தேங்காய். முக்கண்ணுடையது. (தைலவ.)

மூவர்—திருமூர்த்திகள். (இராமா. பாலகா. மந்தரைசூ. கக.)

மூவராசர்—சேரசோழபாண்டியர். (வழக்.)

மூவறிவுயிர் — சிதலெறும்பு முதலியன. (நன்னூ. உரியிய. சூ.)

மூவன் — பெருந்தலைச் சாத்தனாரிகழ்ந்து பாடப்பெற்ற ஓர் சிற்றரசன். (அபிதாநகோ.)

மூவா—இறவாத. (சிந்தா.)

மூவாசை—மண், பெண், பொன்னாசை. (வழக்.)

மூவிசை—மந்தம், மத்திமம், தாரம். (சூ. நிக. கo சo.)

மூவிடம்—தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை (நன்னூ. பெயரிய. கூ)

மூவிலை—1. குப்பைமேனி. 2. நரிப்பயறு. 3. மண்ணி. 4. மூப்புரமெரித்தான். (வைத்தியபரி.)

மூவிலைமின்னி—அவரை. (வைத்தியபரி.)

மூவிலைவேல்—சூலம். (சூ. நிக. எ: அ.)

மூவுதல்—முடிதல், இறத்தல். (சிந்தா.)

மூவுலகம்—மூன்றுலகம. பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம். (சூ. நிக. கஉ: சு.)

மூவுலகளந்தோன்—திருமால். (திவாகரம்.)

மூவுலகுணந்தமூர்த்தி—அருகன். (சூ. நிக. க: க)

மூவேல்—கருவேல், குட்டிவேல், வெள்வேல். (வைத்தியபரி.)

மூழ்—மூங்கில்.

மூழ்கல்—1. முழுகுதல். 2. கெடுதல். (1, 2-வழக்.)

மூழ்கி—அழுந்தி. (பரிபாடல்.)

மூழ்த்தம்—முகூர்த்தம். (சிந்தா.)

மூழ்த்தல்—முதிர்தல். (பதிற்றுப்.) மொய்த்தலெனவுங்கூறுவர்.

மூழ்த்து—முதிர்ந்து. (பதிற்றுப்பத்.)

மூழட்டி—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

மூழி—1. அகப்பை. (சூ. நிக. எ: நுஎ.) 2. சோறு. (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. கூ.) 3. நீர்நிலை. (பிங்கல. சுஏசு.) 4 பாண்டவிசேடம். 5. பெட்டி (4, 5-சிந்தா.)

மூழிக்களம்—திருமாலின்றிருப் பதிகளிலொன்று (நூற்றெட்டுத்திப்பதியந்தாதி.)

மூழிவாய்—பூப்பெட்டி. (சூ. நிக. எ: நுடு.)

மூழை—1. அகப்பை 2. சோறு. (சூ. நிக. கக: ழகரவெ. கூ.)

மூள்தும்—புகுதும். (சிந்தா.)

மூளல்—மூளுதல்.

மூளி—1. காதறை. 2. விளிம்பற்றது. (வழக்.)

மூளுதல்—1. கூடுதல். (திருவிளை. நகரப். எசு.) 2. நெருப்பு முதலியன பற்றியெரிதல். (பெரியபு. கண்ணப்பநாய. உ0.) 3. முயற்சித்தல். (திருவிளை. திருநாட். கஅ.)

மூளை—தலை முதலியவற்றினுள்ளதாகிய வொருவகை மாமிசம். (இராமா. பாலகா. கோலங்கா. சக.)

மூறுவா—பெருங்குரும்பை. (வைத்தியபரி.)

மூன்றும்பக்கம்—சயையென்ற பெயர். கூ. அ. கசு. ஆம். திதி. (பிங்கல. உகஉ.)

மூன்று—ஒரெண் (வழக்.)

மூன்றுமுட்டி—1. குமுட்டி. 2. சிற்றுமுட்டி. 3. போராமுட்டி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மெ.

மெச்சல்— } கொண்டாடல். (சூ. நிக.
மெச்சுதல்— } கூ: சு.)

மெட்டு—1. ஆயத்துறை. 2. வீணையில் வைத்திருக்கும்மெட்டு. (1, 2-வழக்.)

மெத்த—மிக. (வழக்.)

மெத்தல்—நிரம்பல். (திருவாலவாய். திருவிளை.)

மெத்தி—1. அப்பி. (சிந்தா.) 2. நிரப்பி. (வழக்.)

மெத்து—மென்மை. (உ - ம்.) "மத்தமந்தரம்வாசுகிகடையபிறடைதாண் மெத்துசந்திரன்" (இராமா. பாலகா. அகலிகை. உக.)

மெத்துதல்—1. மிகுதல். 2. நிறைத்தல். (1, 2-வழக்.)

மெத்தேனல்— } மிருது (வழக்.)
மெத்தேனவு— }

மெத்தை—1. ஓர் பூடு. (வைத்தியபரி.) 2. அணை. 3. சட்டை. (2, 3-சூ. நிக. கக: லகரவெ. சு.) 4. மேல்வீடு. (வழக்.)

மெது—மிருது. (வழக்.)

மெதுக்கு—ஓர் செடி. (வழக்.)

மெதுமெதுத்தல்— } மிருதுவாயிருத்தல்.
மெதுமெதென்னல்— } (வழக்.)
மெதுமெதுப்பு— }

மெய்—1. அறிவு. (புறநா.) 2. உடல். (சூ. நிக. கூ: அடு.) 3. உண்மை. (சூ. நிக. க0: சு.) 4. ஒற்றெழுத்து. (நன்னூ. எழுத்திய.அ.)

மெய்கீர்த்திமாலை—ஓர் பிரபந்தம். (உ-ம்.) "சொற்சீரடியாற்றொனிப்படு புகழைவேந்தர் பாற்கூறலின் மெய்க்கீர்த்தியாகும்" (இலக்கணவி. பாட்டிய. எக.)

மெய்க்கூத்து—சாந்திக்கூத்து நான்கினொன்று. சாந்திக்கூத்துப்பார்.

மெய்க்கோட்டை-பலாக்காய்மூளை (வைத்தியபரி.)

மெய்கண்டதேவர்—சுவேதவனப் பெருமாளென்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்றவர். சித்தாந்த சாத்திரத்தின் முதனூலாகிய சிவஞானபோதமருளிச்செய்தவர்.

மெய்காப்பாளர்—காவலர். (சூ. நிக. உ: சுசு.)

மெய்கூறல்—உண்மைபேசல். அது: மும்மொழியினென்று மூவகைமொழிபார்.

மெய்கோட்டிக்கைதவித்தல்—பிங்கலந்தையில், கூடந்தமென்பர்.

மெய்ஞ்ஞானசாகரம்—ஒரு நூலென்பர்.

மெய்ஞ்ஞானதீபம்—ஒரு நூலென்பர்.

மெய்ஞ்ஞானநீலகண்டேசுரர் — திருப்பைஞ்ஞீலியிற் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

மெய்ஞ்ஞானம் — உண்மைஞானம். (சிவஞானபோ. அ. சூத்திரவுரை.)

மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம் — ஓர்நூலென்பர்.

மெய்ஞ்ஞிலேகை — சிறுவிரலும், அணிவிரலும், நடுவிரலும், சுட்டுவிரலுமிவிட்டுநிமிரச் சுட்டுவிரன்மேறபெருவிரல்வைப்பது. (சிலப்.)

மெய்த்தல் — உண்மையாதல் (வழக்.)

மெய்த்திறம் — நூல்வகைகள். மெய்-மெய்யுணர்த்துவனவாகிய நூல். திறம் — வகை. (மணிமே.)

மெய்ந்நலம் — வலி. (சூ. நிக. அ: உ அ.)

மெய்ப்படாம் — நிலையங்கி (வழக்.)

மெய்ப்பரிசம் — மெய்ப்பொறியாற்பரிசித்தல். இது எட்டுவகைப்படும். (சூ. நிக. கஉ: கூ0.)

மெய்ப்பாடு — 1. அகப்பாட்டுப்பன்னிரண்டுறுப்பினுளொன்று. நம்பியகப். ஒழிபியல். "திணையேழுகோ" வென்னுஞ் சூத்திரத்திற் பார்க்க. 2. புகழ். (பிங்கல. உ0நி.)

மெய்ப்பித்தல் - உண்மையைப் புலப்படுத்தல் (வழக்.)

மெய்ப்பிரம் — மேகம். (பிங்கல. க: நி.க.)

மெய்ப்பு — மெய்த்தல். தொழிற்பெயர்.

மெய்ப்பூசு - அங்கராகம். (சூ. நி.க. சு: கநி.)

மெய்ப்பை — சட்டை. (சூ. நி.க. எ: எசு.)

மெய்ப்பொருள் — 1. உண்மைப்பொருள். 2. கடவுள். 3. கல்வி. (உ-ம்.) "கைப்பொருடன்னின் மெய்ப்பொருளகல்வி" யென்னும் ஔவையார்வாக்கா லறிக.

மெய்ப்பொறி - பஞ்சேந்திரியங்களிலொன்று. (வள். கடவுள்வா. சூ. உரை.)

மெய்புகுகருவி - கவசம். (பிங்கல. ககூ0எ.)

மெய்ம்மயக்கம் -) ஒற்றெழுத்தியைபு.

மெய்ம்மயக்கு —) (நன்னூ. எழுத்திய. நிநி. சூத்திரவுரை.)

மெய்ம்மலம் — உடம்பின் மாசு. (பிங்கல. கூஅநி.)

மெய்ம்மறத்தல் -) தன்னை மறத்தல்.

மெய்ம்மறதி —) (வழக்.)

மெய்ம்மறை — மெய்புகுகருவி. (பதிற்றுப்பத்.)

மெய்ம்மாசு — மெய்ம்மலம்.

மெய்ம்மை - உண்மை. (சூ. நிக. கஉ: எ.)

மெய்ம்மொழி — வேதம்

மெய்யர் — 1. பார்ப்பார். (சூ. நிக. உ. நி.) 2. புத்திரர். (சூ. நிக. உ: அ0.) 3. முனிவர். (சூ. நிக. உ: உ.) 4. மெய்சொல்வோர். (வழக்.)

மெய்யறிவு — உண்மைஞானம்.

மெய்யன் — 1. கடவுள். 2. சத்தியவான். 3 மகன். (சூ. நிக. உ: அ0.) (1, 2-வழக்.)

மெய்யாப்பு — சட்டை. (பரிபா.)

மெய்யுவமம் - வடிவுவமை. (நன்னூ. சொல்லதி. பொதுவிய. கச. உரை.)

மெய்யுறுபுணர்ச்சி — உள்ளப்புணர்ச்சியின்பின்னிகழ்வது; "உள்ளப்புணர்ச்சியுமெய்யுறுபுணர்ச்சியும்" என்னும் நம்பியகப். அகத்திணையியற்சூத்திரத்திலறிக.

மெய்யுறை — மெய்புகுகருவி.

மெய்வழி — விலாப்புடை. (சிந்தா.)

மெய்வாழ்த்து — மெய்ப்பொருளைக்கூறவதனுல் மெய்வாழ்த்து. இதனை வாயுறைவாழ்த்தென்பர். (யாப். காரிகை. செய்யுளிய. கடும். பாட். உரை.)

மெய்விரதன் — தருமராசன். (சூ. நிக. உ: கச.)

மெய்விவாகம் - தலைமகனுந் தலைவியுமிருவர்சுற்றமும்பிசைவற்று முடிக்கின்ற மணம். (வழக்.)

மெருகிடுதல் - மணி முதலியவற்றை மிருதுவாக்கல். (வழக்.)

மெருது — 1. மிருது. (வழக்.) 2. மெருகன் கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

மெல்கல் — இலேசாதல்.

மெல்கோல் — பற்கொம்பு. (சிந்தா.)

மெல்ல - மிருதுவாக. குறிப்புவினையெச்சம்.

மெல்லம்புலம்பு - மென்மையாகிய கடற்கரை. (ஐங்குறு.)

மெல்லல் — மெல்லுதல். (வழக்.)

மெல்லன் — நெய்தனிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: எசு.)

மெல்லி — மென்மையையுடையவளாகிய பெண். (உ-ம்.) "மெல்லிநல்லாடோள்சேர்" (கொன்றைவேந்.)

மெல்லிது —) மிருதுவாயிருப்பது.

மெல்லியது -) (வழக்.)

மெல்லியர் — 1. அற்பகுணங்களையுடையார். (புறநா.) 2. மாதர். 3. மென்மையர். (2, 3-வழக்.)

மெல்லியல் — 1. மரத்தினங்கொம்பு. (பிங்கல. உஎகூ.) 2. மென்மையுடையவள். (நாலடி. பிறன்மனைநய. சு.) (தொல். பொருள். அகத். ச0.)

மெல்லியார்கூந்தல் - அம்மையார்கூந்தல். (வைத்தியபரி.)

மெல்லிலை — 1. வெற்றிலை. 2. வினைத்தொகை. (சிந்தா.)

மெல்லினம்—ங், ஞ், ண், ந், ம், ன் என இவ்வாறும் மெல்லினமாம். (நன்னூ. எழுத்திய கச.)

மெல்லினவெதுகை – மெல்லினவெழுத்துக்க ளெதுகையாய்வருவது. (யாப். காரிகை. ஒழிபி. கூ. உரை.)

மெல்லுதல்—மெல்லல். (வழக்.)

மெல்லெனல்—மந்தக்குறிப்பு. (வழக்.)

மெல்லெனவு — மெத்தெனவு என்றது போல மிருதுவையுணர்த்தும்.

மெலித்தல்—1. மெல்லிதாக்கல். (வழக்.) 2. செய்யுள்விகாரத்தொன்று. (உ-ம்.) "வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல்" (நன்னூ. உயிரீற்றுப். இ.)

மெலிதல்—1. இடைதல் 2. புறப்பொருட்டுறையிலொன்று. "ஒன்றூர்கூறுமுறுபழிநாணிமென்றோளரிவை மெலிவொடுவைகின்று" (புறப். மாலை.) 3. மெலிவு. (1, 3-வழக்.)

மெலியது—மென்மையானது. (வழக்.)

மெலிவித்தல்—1. இசையை மெல்லிதாக்கல். (பெரிய்பு. ஆனாயநா. பு. உஎ.) 2. கனங்குறைத்தல். 3. வாட்டல். (2, 3-வழக்.)

மெலிவு—1. இளைப்பு. 2. வருத்தம். (1, 2-வழக்.)

மெலிவொடுவைகல்-புறப்பொருட்டுறையிலொன்று. "மணிவளை நெகிழ மாணலந் தொலைய, அணியிழைமெலிவின் ஆற்றல்கூறின்று" (புறப். மாலை.)

மெலுக்கு—வெளியலங்காரம். (வழக்.)

மெழுக்கிடுதல்-
மெழுக்கு—
மெழுகல்—
மெழுகிடல்—
மெழுகிடுதல்— } மெழுகுதல். (வழக்.)

மெழுது—1. அரக்கு. (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. ஈஎ.) 2 தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மெழுதுசாரணை—ஓர் சாரணை. (வழக்.)

மெழுதுதல்—தரைமெழுகல். (வழக்.)

மெழுதுபதம்-தயிலங்காய்ச்சும்போது கடுகு மெழுகுபோலத்திரளும் பக்குவம். பதம்-பக்குவம். (வழக். வைத்தியம்.)

மெழுதுபாகல்—ஒரு பாகல். (வழக்.)

மெழுதுபீர்க்கு-ஒருபீர்க்கு.(வைத்தியபரி.)

மெழுதுமண்—பசைமண். ஒரு குழூஉக்குறி.

மெள்ள—மெல்ல. (வழக்.)

மென்கணம்-மெல்லினம் (நன்னூ. எழுத். 'மெல்லினம்' என்னுஞ் சூத்திரவுரையிலறிக.)

மென்பறை—பறவைக்குஞ்சு. (ஐங்குறு.)

மென்பால்—1. மருதநிலம். (சூ. நிக. ஙு: ஈஊ.) 2 நாடகவரங்கிற்கு வகுக்கப்பட்டநிலம் மூன்றனு ளொன்று. அது வெட்டினகுழியில் மணங் குறைவாயிருப்பது. (சிலப்.)

மென்புலம்–மருதமும்நெய்தலும்.(புறநா.)

மென்மெல—மெல்லமெல்ல. (ஐங்குறு)

மென்மை—மிருது. அஃது எண்வகையூற்றினொன்று. (நன்னூ உரியிய கூ.சூத்.உரை.)

மென்றல்—மெல்லுதல். (வழக்.)

மென்றொடர் — மென்றொடர்க்குற்றியலுகரமொழி. (யாப். காரி. உறுபபிய. க. உரை.)

மென்னடை–அன்னம். (பிங்கல. உஈகக.)

மென்னை—கழுத்து. (வழக்.)

மே

மே—1. மேவல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 2. மேன்மை. (காஞ்சிப். திருநெறிக்காரைக்காட். சஈ.)

மேக்கு—1. மேல். 2. மேற்றிசை. (1, 2-சூ. நிக. கக: கஈரவெ. கூ.)

மேகு—மேவுக. (திருவானைக். நகரப். கக.)

மேகக்கிராணி–ஓர்கிராணிநோய். (வைத்தியபரி.)

மேககாந்தி—ஓர் நோய். (வழக்.)

மேகாரகம்—ஓர் நோய்.

மேகச்சிலை—1. மாக்கல். 2. வங்கக்கல்.

மேகசடை. — கருமஞ்சிலை. (வைத்தியபரி.)

மேகசம்—முத்து. இது மேகத்திற்பிறப்பதனாற்பெற்ற பெயரென்க.

மேகசாரம் — கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

மேகசிந்தகம்-
மேகசீவகம்— } சாதகப்புள்.

மேகசூலை—ஓர் சூலைநோய். (வைத்தியபரி.)

மேகத்தின்விந்து — பூநாகம். (வைத்தியபரி.)

மேகநாதம்—1, சிறுகீரை. 2. பலாசு. 3. மலைபபச்சை. 4. மேகமுழக்கம். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

மேகநாதன்—1. இந்திரசித்து. (இராமா. பாலகா. கிருவவ. கூ) 2. நவச்சாரம்.

மேகநீர்—
மேகநோய்- } ஓர் நோய். (வழக்.)

மேகப்பசீசை—நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

மேகப்புள்—வானம்பாடி. "வெள்ளையிற்றராவுமேய்ந்தமிச்சிலின்மெலிந்துமேகப், புள்

வயிற்பிறந்தபுட்போல்" (சிந்தா. முத்தியிலம். உகக.)

மேகபடலம் —1. ஓர் கண்ணோய். 2. மேகச்செறிவு.

மேகபுட்பம் —1. நீர். 2. மழை.

மேகம் —1. ஓர் நோய். 2. கடுக்காய். 3. புயல். 4. முகில். (சூ. நிக. க: கஉ.) 5. முத்தக்காசு. (வைத்தியபரி.)

மேகமந்தாரம்—மந்தாரச்சிலை.

மேகமுலி—புல்லாமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

மேகயோனி—புசை. (வைத்தியம்.)

மேகரணம்—ஓர் புண். (வைத்தியபரி.)

மேகராகக்கீதநிஞ்சி — ஓர் பண். சம்பந்த மூர்த்திநாயனூர் திருவையாற்றுப்பதிகம்.

மேகராடி—மயிலடிக்குருந்து. (வைத்தியபரி.)

மேகலம் — 1. நருமதையடுத்த தேசம். (அபிதாநசிந்.) 2. மேகலமலை. (அபிதாநகோ.)

மேகலன்—ஓரிருடி. இவன் விந்தியபர்வதத்தருகிலுள்ளவன். (அபிதாநசிந்.)

மேகலாகன்னிகை—நருமதை. மேகலபர்வதத்தினுற்பத்தியாகுமநதியாகலின் இப்பெயர் பெற்றது. (அபிதாநகோ.)

மேகலாபதம்—இடை.

மேகலை—1. இடைக்கட்டு. (திருவானைக். கோச்செங். ககசு.) 2. ஓமகுண்டத்தைச்சுற்றியிடம்வளையங்கள். (திருவிளை. திருமணப்.சுஎ.) 3. தாசு. 4. நருமதை. (அபிதாநசிந்.) 5. மாதரிடையணியுள் ஏழுகோவைமணி. 6. வெற்பினருகு.

மேகவண்ணக்குறிஞ்சி —1. ஓர் மரம். 2. மழைவண்ணக்குறிஞ்சி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.) சூ. நிகண்டில். இதற்குப் பாணம் என்றுங் கூறுவர்.

மேகவர்ணனை—அவுரி; மேகநிறத்தையுடைமையால்வந்த பெயராம்.

மேகவாகனகற்பம் —இக்கற்பத்தில் திருமால் சிவனை மேகவருக்கொண்டுதாங்கிப் படைத்தனரென்பர். (அபிதாநசிந்.)

மேகவாகனன்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: ககூ.)

மேகவாய்—தயிர். (வைத்தியபரி.)

மேகவாயு—ஓர் நோய். (வைத்தியபரி.)

மேகவிராஞ்சி — } மூப்பத்திரண்டிராகங்க
மேகவிரிஞ்சி — } ளிலொன்று. (பொருட். நிகண்.)

மேகவிருளி—பித்து. (வைத்தியபரி.)

மேகவூறல்—மேகநீர்பாய்தல். (வழக்.)

மேகவெட்டை—ஓர்நோய். (வைத்தியபரி.)

மேகன்—ஓர் அசுரன். (அபிதாநசிந்.)

மேகாதநீதம்—மயிலினிறகடி. (வைத்தியபரி.)

மேகாநந்தி—மயில்; மேகத்தைக்கண்டானந்திப்பதென்று பொருள்.

மேகை—இறைச்சி. (வைத்தியபரி.)

மேசகம்—1. இருள். 2. கருமை. 3. புகை. 4. முகில்.

மேசகை—1. இருள். 2. கருமணிசிலை. (வைத்தியபரி.)

மேசை—ஒருவிதமானபீடம். (வழக்.)

மேட்டி— } இறுமாப்பு. (வழக்.)
மேட்டிமை— }

மேட்டிரம்—1. ஆட்டுக்கடா. 2. ஆண்குறி.

மேடசிங்கி — புழுக்கொல்லி. (வைத்தியபரி.)

மேடம்—1. ஆடு. (சூ. நிக. ங: ககூ.) 2. ஓரிராசி. (சூ நிக. க: சுசு.)

மேடமாதம்—சித்திரைமாதம்.

மேடவிலோசனம்—பேரவுரி.

மேடவீதி—சித்திரை, வைகாசி, ஆனிமாதங்களிற் சூரியன்செல்லுமவீதி. (சூ.நிக.கஉ:கங.)

மேடியுப்பு—வளையலுப்பு. (வைத்தியபரிபா.)

மேடு—1. உயர்வு. (பிங்கல. கஎசுo.) 2. திடர். (பிங்கல. சுஅக.)

மேடுகம்—சுவர்.

மேடை— 1. உப்பரிகை. 2. வேதிகை. (1, 2-வழக்.)

மேண்டம்—ஆடு. (வைத்தியபரி.)

மேத்தியம்—1. சுத்தம். (சூ. நிக. எ. ஙக.) 2. சீரகம். (வைத்தியபரிபா.)

மேத்திரம்—ஆட்டுக்கடா.

மேதகம் — 1. கோமேதகம். (திருவிளை. மாணிக்க. சக.) 2. சாரங்கபாஷாணம். (வைத்தியபரி.) 3. மேதகவு; மதிப்பென்பர்.

மேதகையர்—மேலுயர்ந்தோர்.

மேதசீசி—கற்பரிபாஷாணம். (வைத்தியபரிபா.)

மேதம்—1. கொலை 2. நிணம். 3. யாகம்.

மேதவர்—சண்டாளனுக்கு வைதேகஸ்திரீயிடமபிறந்தவர். (அபிதாநசிந்.) இவர் மூங்கில்வேலைசெய்பவரென்பர்.

மேதாதிதி—1. கண்ணுவர் குமரன். (அபிதாநசிந.) 2. சுவாயம்புவமனுபுத்திரனாகிய பிரியவிரதன்புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

மேதாவதி—அறிவுள்ளவள். (வழக்.)

மேதாவி—அறிவுள்ளவன். (வழக்.)

மேதாவிநி—நாகணவாய்ப்புள்.

மேதாவியர்—அறிஞர். (சூ. நிக. உ: எ.)
மேதி—1. எருமை. (பிங்கல. உசஎசு.) 2. வெந்தயம். (வைத்தியபரி.பா.)
மேதிக்கண்ணன்—வீரமயேந்திரத்து வடகீழ்க்கோபுரத்து வாயிற்காவலாளியாகிய ஓர் அசுரன். (அபிதாநசிந்.)
மேதிக்கவுணன்-மூர்த்தபாஷாணம். (வைதத்தியபரிபா.)
மேதிசீசென்னிமிதித்தாள்—துர்க்கை. (சூ நிக. க: சக.)
மேதிமாழகன்—சூரபன்மன் மந்திரிகளிலொருவன். (அபிதாநசிந்.)
மேதியன்-இயமன்.எருமைக்கடாவாகனத்தையுடையவன்.
மேதினி—பூமி. (சூ. நிக. டு: அ.)
மேதினித்தீரவம்—1. பூதாளி. 2. மல்லியிலை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
மேதை—1. இறைச்சி. 2. கள். 3. தோல். 4. நரம்பு. 5. புதன். 6. பேரறிவு. 7. பொற்றலைக்கையாந்தகரை. 8. மேன்மை. (1,2,3,5, 6-சூ. நிக. கக: தகரவெ. க0.) (4-பிங்கல. நகூகநி.) (7-வைத்தியபரி.) (8-சூ. நிக. அ: சுச)
மேதையர்—புலவர்.
மேதோசம்—எலும்பு.
மேந்தி— } வெந்தயம். (வைத்திய
மேந்திகை— } பரி.)
மேந்தோன்றல்—மேம்படத்தோன்றல். (புறநா.)
மேநகை-தேவதாசிகளிலொருத்தி. இவள் காசிபருக்குச் சுரபியிடம் பிறந்தவள். (அபிதாநசிந்.)
மேநசம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)
மேம்படல்—உயர்தல்.
மேம்படஇய—மேம்படுதற்கு. (உ-ம்.) "ஆற்றவோவமினெம்மோடாண்மைசமம்பமேயிவென்பார்" (சிந்தா.காந்தருவதத்.உகo.)
மேமம்பாடு—1. ஊற்றம். 2. மேன்மை. (1-சூ. நிக. க0: கடு.) (2-வழக்.)
மேய்ச்சல்— } விலங்குண்ணுதல்.
மேய்தல்— } (வழக்.)
மேய்த்தல்—மேயச்செய்தல். (வழக்.)
மேய்ந்து—பருகி. (உ-ம்.) "கலங்குதெண்டிரைமேயநாகணமழை" (சிந்தா.நாமகள் நு)
மேய்ப்பான்-ஆமோடு மேயச்செய்பவன்; இடையன். (வழக். மேய்க்கி என்றுங் கூறுவர்.
மேய்ப்பு—மேய்ச்சல். (வழக்.)
மேயம்-ஸ்ரூபம், அறியத்தக்கது. (தர்க்காமிருதம்.)

மேயல்—1. மேய்ச்சல். (ஐங்குறு.) 2. மலை. (பிங்கல. சகநி.)
மேயினர்—பொருந்தினர். (உ-ம்.) "வரம்பெறநெறியவர் மலைதன்மேயினர்" (சிந்தா. காந்தருவ. ககூக.)
மேரு—1. ஆசனபீடம். 2. மேருமலை. (சூ. நிக. நு: கூ.)
மேருசாவர்ணி—ஒருமநு. இவர் இமயமலைபிறபாண்டவாக்குத்தருமமுபதேசித்தவர். (அபிதாநசிந்.)
மேருமணி—நாயகமணி. (வழச்.) உருத்திராக்கமுதலிய மாலைகளினமேலேயுள்ளது.
மேருமந்தரபுராணம்—ஒரு தமிழ்ச்சைன நூல். (மணிமே.)
மேருவில்லி—சிவன்; மேருவைவில்லாகவுடையவன். குன்றவில்லி என நிகண்டிற்கூறினர்.
மேருவின்வாரி-பொன்மணல். (வைத்தியபரி.)
மேல்—1. அதிகம். 2. ஆகாயம். 3. இடம். 4. ஏழனுருபு. 5. மேற்கு. 6. மேற்புறம். 7. மேன்மை. (2, 5, 7-பிங்கல. நகூகூசு.) (3-பிங்கல. எகூ.) (4-நன்னூ. பெயரியல். சடு.) (1, 6-வழக்.)
மேல்காற்று—இதற்குக் கோடையென்று பெயர். (சூ. நிக. க: சஅ.)
மேல்கோட்டை-மைசூருக்குஅருகிலுள்ளபட்டணம். இவ்வூர்மலையில் விஷ்ணுஆலயமிருக்கிறதாம். (அபிதாநசிந்.)
மேல்சாதி—மேற்சாதி. (வழக்.)
மேல்பால்விதேகம்- } நவகண்டத்தொ
மேல்பாலிரேபதம்— } ன்று. (சூ. நிக. கஉ: ககூ.)
மேல்வட்டம்—ஆயத்திற்றேன்று மூர்கோள். மேல்-ஆகாயம். வட்டம்-ஊர்கோள்.
மேல்வாய்—1. அண்ணம். 2. ஒன்றுமுதலாய் மேற்பட்டகணக்கு. (வழக்.)
மேல்வாய்ப்புறம்—அண்ணம். (சூ. நிக. உ: கூடு.)
மேல்வாரம்—இறைப்பங்கு. (வழக்.)
மேல்விசாரணை—எல்லாவேலைக்காரர்களையும் விசாரிக்கிறமுதன்மையானவிசாரிப்பு. (வழக்.)
மேல்விதேகம்—மேல்பால்விதேகம். (சூ. நிக. கஉ: ககூ.)
மேலவர்-1. பெரியோர். (வழக்.) 2. வானவர். (பிங்கல. கஎஎ.)
மேலனம்—1. கலப்பு. 2. கூட்டம். 3. பழக்கம்.

மேலாலம்—மழை.

மேலாலவத்தை— மேல்நோக்கியிருக்கும் ஐந்தவத்தை. திருவாலவாய்க்கட்டளையிற்காண்க.

மேலிடுதல்—அதிகரித்தல். (வழக்.)

மேலீடு-1. அதிகரிப்பு. (வழக்.) 2. மாதர் காதணியிலொன்று. (வழக்.) 3. மேன்மை.

மேலுதடு—இதற்கு ஓட்டமென்றபெயர். (பிங்கல. கo ஙூ.)

மேலுலகம்—தேவருலகம். (சூ. நிக. டு: ஊ.)

மேலேழலகம்—பதினேழுலகைப்பார்.

மேலை—மேல். ஐ-சாரியை.

மேலைத்திருக்காட்டுப்பள்ளி—காவிரியின் றென்கரையிலுள்ள ஒரு சிவதலம். (அபிதான கோ.)

மேலையகத்தாழ்வான்—நாதமுனிகளிடம் பண்ணுடன் பிரபந்தமோதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர். (அபிதானசிந்.)

மேலையோர்—மேலோர். ஐ சாரியை.

மேலோர்—1. தேவர். (சூ. நிக. க: சஉ.) 2. மேலவர். (வழக்.)

மேவல்—1. அதிகரித்தல். 2. ஆசை. (சூ. நிக. அ: எடு.) 3. சொல்லல். 4. நிரவுதல். 5. பொருந்தல். (1, 3, 5 பரிபாடல்.)

மேவலர்—பகைவர். (பிங்கல. கூசஎ.)

மேவார்—பகைவர். (உ-ம்.) "மேவார்எல்லர் தமரழைத்தால்". (பாரத. சூதுபோர்.)

மேவினர்—மித்திரர். (சூ. நிக. உ: டுஉ.)

மேவு— } மேவல்.
மேவுதல்— }

மேழகம்-1. ஆடு. 2. கவசம். 3. திருவாட்டேறு. (1, 2-சூ. நிக. கக: ழகரவெ. எ.) 3. (பிங்கல. உசஅஉ.)

மேழி—கலப்பையின் கைப்பிடி. (உ-ம்.) 'மேழிபிடிக்குங்கைவேல்வேந்தர்நோக்குங்கை' (ஏரெழுபது.)

மேழிப்படையோன்—பலதேவன். (சூ. நிக. க: கo.)

மேழியர்—பூவைசியர், வேளாளர். (பிங்கல. எஎஎ.)

மேளகம்—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

மேளம்—வாத்தியபொது. (வழக்.)

மேளனம்—கூட்டம்.

மேற்கட்டி—விதானமென்பர். (பிங்கல. கஉகூஉ.)

மேற்கதுவாய்முரண்-முதலயற்சீரொழித்து மற்றெல்லாச்சீர்க்கண்ணும் முரண்வரத் தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. உo. உரை.)

மேற்கதுவாய்மோனை—முதலயற் சீரொழித்து மற்றெல்லாச்சீர்க்கண்ணும மோனை வரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. உo உரை.)

மேற்கதுவாயளபெடை — முதலயற்சீரொழித் தல்லனமூன்றின்மிசை யளபெடை வரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. உo-ம். பாட்டுரை.)

மேற்கதுவாயியைபு — முதலயற் சீரொழிதது மற்றெல்லாச்சீர்க்கண்ணு மியைபுவரத் தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பி. உo. சூத். உரை.)

மேற்கதுவாயெதுகை— முதலயலின்றி மற்றெல்லாச்சீர்க்கண்ணு மெதுகைவரத்தொடுப்பது.

மேற்து—1. மேல். (பிங்கல. ஙகூஙூ.) 2. மேற்றிசை. (சூ. நிக. டு: சு.)

மேற்கோள்—1. ஆசிரியவசனமாகிய மூன்னோர்வழக்கு. (நன்னூ. பொதுப். கூ.) 2. சனி. (பிங்கல. உஙச.) 3. யாக்கையின் மேற்கொளளப்படுவதாகிய போர்வை. நிகண்டிலறிக. 4. மேற்கொள்ளப்படுவது, பிரதிஜ்ஞை யென்பர். (தர்க்கசங்கிரகம். சகூ.)

மேற்சேம்பாலை—ஓரிசை. இது தாரமே கூரலாய் வருவது. (பிங்கல. கசoக.) தாரம்—வல்லிசை.

மேற்செல்லல்-போர்குறித்துச்செல்லல். (பெரியபு. இயற்பகைந. உo.)

மேற்படல்—1. அதிகமாதல். 2. வெல்லுதல். (1, 2-வழக்.)

மேற்றிசை—மேற்கு. (வழக்.)

மேற்றிசைப்பாலன்-வருணன். (சூ. நிக. கஉ: எகூ.)

மேன்மக்கள்-பெரியோர். (உ-ம்.) 'மேன்மக்கள் மேன்மக்களே' (மூதுரை.)

மேன்மேல்—மிகவதிகம். இது அடுக்குத் தொடர்.

மேன்மை—மேலாந்தன்மை. (வழக்.)

மேன—மேலன. (பதிற்றுப்.)

மேனகை—மேநகைபார்.

மேனாடு-பொன்னுங்காணி. (வைத்தியபரி.)

மேனுதம்—1. பூனை. 2. மயில். 3. வெள்ளாடு. (3-வைத்தியபரி.)

மேனி—1. குப்பைமேனி. (வைத்தியபரி.) 2. நிறம். 3. வடிவம். (2, 3-சூ. நிக. ன்கரவெ. கடு.) அழகுக்கும் பெயர்; வழக்கிற் கூறுதல் காண்க.

மேனை—மலையரசன்மனைவி. (திருவிளை. தடாதகைப்பிராட்டியார். திரு. ஙக.)

மை.

மை—1. அஞ்சனம். 2. கருமை. 3. குற்றம். 4. மலடு. 5. செம்மறியாடு. 6. மேகம். 7. யாடு. (1, 2, 3, 4, 6, 7-பிங்கல. ஈஊஊஎ.) (5-சூ. நிக. ஈ: கஎ) 8. இருளுமாம். (சூ. நிக. கக: யகரவெ. கக.) 9. தெரிநிலவினைப்பகுதியுமாம்.

மைக்கொன்றை—ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.)

மைகம் — வக்கிராந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைச்சந்தன்—கச்சற்பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைச்சாலி—கருங்குறுவைநெல். (தைலவ.)

மைச்சான்—மைத்துனன். (வழக்.)

மைச்சுனி—மைத்துனி. (வழக்.)

மைசூர் — ஓர் பட்டினம். இப்பட்டினங் குடநாட்டைச் சார்ந்ததென்பர்.

மைஞ்சன்—மைந்தன். (வழக்)

மைத்தல்—1. ஒளிகெடுதல். (சிந்தா.) 2. பசித்தல்.

மைத்திரம்—சிநேகம். (வழக்.)

மைத்திரன்—1. சிநேகன். 2. அருடணனுக்குப்பிறந்தவன். (சூத. சங். சாதிவ.) அருடணன்—வைசியவிராத்தியன் வைசியப்பெண்ணைச் சோரத்திற் புணர்ந்து பெற்றபிள்ளை.

மைத்திராவர்ணி — அகத்தியமுனிவருக்கொருபெயர். (அபிதாநசிந்.)

மைத்திரர்வருணன் — இருத்துவிக்கென்றுசொல்லப்படும் யாககர்த்தாக்கள் பதினாறு பேர்களிலொருவர். (காஞ்சிப். சிவாத். ஈஉ.)

மைத்திரி—தக்ஷன்மகள். (அபிதா.)

மைத்திரியம்—சிநேகம்.

மைத்திரேயர்—ஓர் முனிவர். (அபிதாநசிந்.)

மைத்திரேயவுபநிடதம் — நூறுஉபநிடதங்களி லொன்று. (அபிதாநசிந்)

மைத்திரேயன்—வைதிரேயனுக்கு அயோகவஸ்திரீயிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

மைத்துனமை—மைத்துனவுரிமை.

மைத்துனன்—மச்சான். (சிந்தா.)

மைத்துனி—மைச்சினி. (வழக்.) அம்மான் மகள் என்பர். திருவாலவாய்த்திருவிளையாடற் புராணத்திலறிக.

மைதல்—மசிதல். (வழக்.)

மைதிலி—சீதை, மிதிலையிற்பிறந்தவள்.

மைதுலை—பஞ்சகௌடத்தொன்று. பஞ்சகௌடமாவன:—சுத்தகௌடம், கானகுப்பம், சாரசுவதம், உற்கலம், மைதுலை என்பனவாம்.

மைதுனம்—மிதுனசம்பந்தம். அது ஆண் பெண் புணர்ச்சியென்க.

மைதுனன்—மைத்துனன்.

மைதுனி—மைத்துனி.

மைந்தர்—1. புத்திரர். 2. மனிதர். (திருவிளை. நகரப். எஅ.)

மைந்தன்—1. கிட்கிந்தையிலிருந்த ஓர்வானரவீரன். (அபிதாந.) 2. திண்ணியன். 3. மகன். (சூ. நிக. கக: நகரவெ. எ.)

மைந்து—1. அழகு. 2. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅடு.) 3. வலி. (பிங்கல. கஎஈக.)

மைந்நாகம்—ஓர்மலை; மலையரசன் புத்திரன்; இம்மலை இந்திரனுக்குப்பயந்து கடலுக்குள் ஒளித்திருக்கின்றது. (பிரபுலிங்க. கோரக்கர்கதி. கஉ. உரை.)

மைநகம்—வக்கிராந்தபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

மைநா—ஓர் புள். (வழக்.) நாகணவாய்ப் புள்ளென்பர். மைனை எனவும் வரும்.

மைம்மா—பனறி. (சூ. நிக. ஈ: ஈஈ.)

மைம்மீன்—சனிமீன். (புறநா.)

மைம்முகன்—மூசு. இது குரங்கினுள் ஒரு வகைச்சாதி. (சூ. நிக. ஈ: உஈ.)

மைம்மை—1. மலட்டெருமை. (பிங்கல. உஎஅ.) 2. மலடி. (சூ. நிக. உ: சூசூ.)

மைமல்—மாலைநேரம். (வழக்.)

மையம்—நடு. (சூ. நிக. டு: சூசூ.)

மையல்—1. ஊமத்தை. (வைத்தியபரி.) 2. மயக்கம். (பிங்கல. கஅஅடு.) 3. மோகம். (வழக்.)

மையலவர்—பித்தர். (சிந்தா.)

மையாந்தல் — மயங்குதல். (வள். ககஉ. அதி. உ.)

மையாந்து—புற்கென்று. } (புறப்பொ
மையார்க்கும்—புற்கென்னும் } வெ.மாலை)

மையுடை—கருவேல். (தைலவ.)

மைனம்—மீன். (வைத்தியபரி.)

மைனிகன்—நறையான்.

மொ.

மொக்கணி-ஒருவிதமான தோற்பை; இது குதிரைக்குக்கொள்ளுக்கட்டுவதென்பர். (திருவால. திருவிளை. அரும்பத.) (திருவாசக. கீர்த்தித்திருவகவல்.)

மொக்களித்தல்—தாமதித்தல். (வழக்.)

மொக்கன்—பருத்தவன். (வழக்.)

மொக்கு—1. மரத்தின்கணு. (வழக்.) 2. மொட்டுப்பூ. (வைத்தியபரி.)

மோக்துள்—1. கொப்பூழ். 2. நீர்க்குமிழி. 3. பூவரும்பு (2, 3-சூ. நிக. கக: ககரவெ. ககூ.) கொப்புளமென்பர் பத்துப்பாட்டில்.

மோக்துளித்தல்–குமிழியிட்டொலித்தல். (வழக்.)

மோக்கை—1. கூரின்மை. 2. பருமை. (1, 2-வழக.)

மோக்கைச்சோளம்-ஒருவகைசசோளம். (வழக்.)

மோகமோகெனல்—உபயவோசை. (சூ. நிக. ச0. சகூ.)

மோகி—கொக்கு (வைத்தியபரி.)

மோங்கன்—மொழுங்கன் (வழக்.)

மோசீசம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)

மோசீசை—ஒருவகைப்பயறு. (வழக்.)

மோசகம்—வாழை. (வைத்தியபரி.)

மோசம்—இலவம்பிசின் (வைத்தியபரி.)

மோசித்த—தின்ற. (புறநா.)

மோசிந்து—மொய்த்து. (பதிற்றுப்பத்.)

மோசுமோசுத்தல்-, மோசுமோசுப்பு— } 1. ஒலிக்குறிப்பு 2. தினவுக்குறிப்பு (1, 2-வழக்.)

மோஞ்சகக்கையர்—சமணர். (திருவால. திருவிளை.)

மோஞ்சி—தனம்.

மோட்டம்பு — ஓர்வகையம்பு. (பிங்கல. கடிசூக.)

மோட்டல்—, மோட்டித்தல்— } மொட்டுதல், அரும்பல்.

மோட்டு—1. குமிழ்ப்புவடிவமுள்ளது. 2. பூவரும்பு. (சூ. நிக. ச: சஅ.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

மோட்டுதல்—அரும்புதல். (வழக்.)

மோட்டை — 1. கூரின்மை. 2. மழுங்கல். 3. மூண்டிதம். (1, 2, 3-வழக்.)

மோட்டைச்சி—1. பூரீறு. 2. மொட்டையாயிருப்பவள். (வழக்.)

மோட்டையடித்தல்— மூண்டிதமாக்கல். (வழக்.)

மோட்டையன் — மொட்டைத்தலையன். (வழக்.)

மோடுமோடுக்கெனல் — ஒலிக்குறிப்பு (வழக்.)

மோடுமோடுத்தல்—, மோடுமோடுப்பு— } ஈரடுக்கொலிக் குறிப்பு (வழக்.)

மோடுமோடெனல்–உபயவோசை. (சூ. நிக. கo: சகூ.)

மோண்டன்–, மோண்டி— } 1. ஒரு சாமை. (வழக்.) 2. மொண்டுசெய்பவன்.

மோண்டு—1. மூரண்டு. 2. முகந்து எனப் பொருள்படு மொரு வினையெச்சம். (திருவிளை. நாட்டுப். சசு.)

மோத்தமீ—எல்லாம். (வழக்.)

மோத்தல்—மொத்துதல். (வழக்.)

மோத்தி—புடைப்பு. (வழக்.)

மோத்தினி—நுரை. (வைத்தியபரி.)

மோத்து—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

மோத்துதல்–அடித்தல். (சூ. நிக. கக: நo.)

மோத்தை—பருமை. (வழக்.)

மோதுமோதெனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மோந்தணி — 1. திரட்சி. 2. பருமை. (வழக்.) 3. மரக்கணுவுக்குங் கூறுவர்.

மோந்தன்–ஓர்வகை வாழை (வழக்.) சோழ நாட்டிலதிகமாயுள்ளது.

மோந்தை—1. ஓர்கட்பறை. (சூ. நிக. எ: நகூ.) 2. ஓர்வகைப்பாத்திரம். 3. பருமை. (2, 3-வழச்.)

மோப்பு—குட்டி பாலைக்குடிக்காமல் தணியினூலே ஆட்டுமூலையிற் சுற்றிக் கட்டிவைப்பது. இது–இடையர்வழக்கு.

மோய்—1. கூட்டம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. போர். 4. போர்க்களம். 5. மகிமைப் பணம் 6. மொய்த்தல். 7. யானை. 8. வண்டு. (1, 3, 4, 6, 7, 8-சூ. நிக. கக: யகரவெ. டு.) (பகையென்பர். புறப்பொருளில்) திரட்சியுமாம். (5-வழச்.) அச்சிக்கும் பெயரென்பர். (வைத்தியம்.)

மோய்ச்சல்—, மோய்த்தல்—, மோய்ப்பு— } நெருங்கல். (புறநா.)

மோய்ம்பு—1. தோள். 2. வலி. (1, 2-பிங்கல. சooo.)

மோருமோருத்தல்—, மோருமோரெனல்—, மோலுமோலுத்தல்— } ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

மோல்லுமோல்லெனல்–ஈரடுக்கொலிக் குறிப்பு. (வழக்.)

மோழி—1. சொல். (புறநா.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. (1-நன்னூ. எழுத்திய. கூ.) 3. கணு. (திருவால. திருவிளை.)

மோழிதல்—சொல்லுதல். (புறநா.)

மோழிந்ததுமோழிதல்– செய்யுள்வழுவி லென்று. (சண்டி. கoஉ.)

மோழிபெயர்ப்பு — ஒருபாஷையிலுள்ள நூலை மற்றொருபாஷையிற்செய்தல். (நன்னூ. சிறப்புப். ச.)

மொழிமாற்று—பொருள்கோளெட்டினொன்று. (நன்னூ. பொதுவிய. சூஉ.)
மொழியம-பழஞ்சொல். (சூ.நிக.க0:க0.)
மொழுக்கன்—தடித்தவன். (வழக்.)
மொழுக்கேனல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)
மொழுங்கன்—மொழுக்கன்.
மொள்ளல்— } மூகத்தல். (உ - ம்.)
மொள்ளுதல்- } "மொண்டுவாக்கி" (திருவிளை. நாட்டுப. சசு.)

மோ.

மோ—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. முன்னிலையசைச்சொல். (உ-ம்.) மொழிமோ. (நன்னூ இடையிய. உக.)
மோக்கம்—1. மூத்தி. (சூ. நிக நு: உ.) 2. விடுத்தல். (சூ நிக கு: உஎ.)
மோக்கல்— } 1. மணங்கொள்ளல். 2.
மோக்குதல்- } முகத்தல். (தைலவ.)
மோகநீயம்—இது இறையன்குற்றமெட்டினொன்று. (சூ நிக.கஉ:அஎ.)
மோகப்படை—எதிரியை மயக்கும் படைக்கலம். (திருவிளை. இந்திரன்பழி. சசு.)
மோகம்-1. உட்பகையாறினொன்று. அது மயக்கம். (பிங்கல. ச0நி.) 2. பஞ்சபாணவவத்தையினொன்று. அது அழுதலும் பிதற்றலுமாம். (சூ நிக. கஉ: நு0, நுக.) 3. பாதிரி. 4. முருங்கை. 5. வாழை. 6. விருப்பம் (பிங்கல. கஅகூ.) (3, 4, 5-வைத்தியபரி.)
மோகர்-1. சித்திரகாரர். (சூ. நி:. உ: உஅ.) 2. மோகமுடையவர். (வழக்.)
மோகரம்—1. உக்கிரம். 2. மயக்கம்.
மோகரித்தல்- } 1. ஆக்கிரமிப்பு. 2. மயங்
மோகரிப்பு— } கல் (வழக்)
மோகவுவமை— உபமானோபமேயங்களை உள்ளவாறுணராமல் மயக்கத்தினுற்கூறுவது. (தண்டி. கூ0. பக்.)
மோகன்—மன்மதன். (பிங்கல. கசநு.)
மோகனக்கல்—கோயிலின்வாயில்மேற்படிக்கல். (வழக)
மோகனப்படை—மோகப்படை
மோகனம்—1. அறிவைமயக்கும் நூல். இது கலைஞான மறுபத்துநான்கி லொன்று. (பொருட்டொகை.) 2. கணையைந்தின் செயலினொன்று. (பிங்கல. கசக.) 3. கருமமெட்டினுளொன்று (அட்டகர்மம்பார்.) 4. மயக்கம்.
மோகனமாலை—ஓராபரணம்.
மோகனீயம்—மொகனீயம் பார்.
மோகி—கஞ்சா. (வைத்தியபரி.)

மோகிதன்—1. காமமுள்ளவன். 2. மோகமுள்ளவன். (வழக்.)
மோகித்தல்- } மயங்கல். (வழக்.)
மோகிப்பு— }
மோகினி—1. ஒரு தேவதை. (வழக்.) 2. திருமால்கொண்ட அவதாரங்களுளொன்று. (அபிதானசிந்.) 3. மாயை. (ஞானமிர்தம்.)
மோகூர்—பழையனென்னுங் குறுநிலமன்னனூர். (பத்துப்பாட்.)
மோசகம்—1. துறவு. 2. வாழை. (வைத்தியபரி.)
மோசகன்—1. தட்டான். 2. திருடன். 3. துறவி. (1, 2, 3-வழக்.)
மோசகி—கிலுகிலுப்பைச்செடி. (வைத்தியபரி.)
மோசநி—இலவமரம். (வைத்தியபரி.)
மோசம்—1. அபத்தம். 2. பிசகு. 3. முருங்கை. 4. வஞ்சனை. (1,2, 4-வழக். 3-மலையக.)
மோசனம்—விடுத்தல். (சூ. நிக. கு: உஎ.)
மோசாடம்—1. சந்தனம். 2. வாழைப்பழம். (1, 2-வைத்தியபரி.)
மோசி-ஓர் புலவர். இவர் உறையூர் வேணிச்சேரி முடமோசியாரென்று சொல்லப்படுவர். (புறநா.)
மோசை—1. அவுரி. 2. இலவு. 3. வசம்பு. 4. வாழை. (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)
மோட்டுத்தனம்-முருட்டுத்தனம்.(வழக்.)
மோட்டை—மோழை. (வழக்)
மோடி-1. காடுகாள். (சூ. நிக. கு: நுசு.) 2. துர்க்காதேவி. (புறப்பொருட்.) 3. மேட்டிமை (வழக்.) 4. மோடியென்னு மோர்வித்தை.
மோடு—1. உயர்ச்சி. 2. பெருமை. 3. மேடு. 4. வயிறு. 5. மூகடு. (வழக்.) (1, 2, 4-பிங்கல. ச00க.) (3-சூ. நிக. டகரவெ. உக.)
மோத்தல்—மோந்தறிதல்.
மோத்தை—வெள்ளாட்டுக்கடா. (சூ. நிக. நு: கஅ.)
மோதகப்பிரியன்—விநாயகன். (வழக்.)
மோதகம்—1. உருண்டை வடிவமாகிய பணியாரம். 2. பிட்டு. (சிலப்.) 3. அப்பவர்க்கமாம். (சூ நிக. சு: உடு)
மோதகமரம்—குதிரைப்பிடுக்கன் மரம். இதனைப் பீநாறிமரமென்று வைத்தியபரிபாடையிற்கூறுவர்
மோதகி—விட்டுணுவின் கதாயுதம். பிங்கலசதிற் கௌமோதகியென்றார்; முதற்குறையாக வழங்குவர்போலும்.
மோதநம்—மகிழ்ச்சி.

மோதம்—1. அசமதாகம். 2. ஓமம். (1, 2-வைத்தியபரி) 3. மகிழ்ச்சி.

மோதயநீதி — காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

மோதல்—1. அடித்தல். (சூ. நிக. கூ: ஈ0.) 2. இடித்தல். (தைலவ.) 3. பருத்தல். (வழக்.)

மோதனம்— } உவகை.
மோதிதம்— }

மோதினி—1. கஸ்தூரி. 2. மல்லிகை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

மோதிரக்கள்ளி—ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

மோதிரக்கன்னி—ஓர் செடி.

மோதிரம்—விரலணி. (சூ. நிக. எ: உகூ.)

மோதை—வசம்பு. (வைத்தியபரி.)

மோப்பம்— } மோத்தல். (வள். கூ: க0.)
மோப்பு— }

மோய்—தாய். (சூ. நிக. உ: எசு)

மோரி—மச்சிகை. (சூ. நிக சு: உஎ.)

மோரடம்—1. கரும்புவேர். 2. பெருங்குரும்பை. 3. வீழி. (தைலவ) (1, 2-வைத்தியபரி.)

மோரா—ஓர் பழையபொற்காசு. (வழக்.)

மோலி—1. மௌலி, கிரீடம். (தணிகைப். நாட்டுப். க.) 2. தலை. (வைத்தியபரி.)

மோவாய்—தாடி. (சூ. நிக. உ: கூசு.)

மோழல்—பன்றி. (சூ. நிக. ஈ: ககூ.)

மோழை—1. கஞ்சி. (சூ. நிக. சு: உசூ.) 2. மோட்டை. 3. வெடிப்பு. (வழக்.) 4. இலுப்பை முதலிய மரங்களில் உருண்டைவடிவமாய்த் தோன்றியிருப்பதற்குங்கூறுவர். (வழக்.) இலுப்பைமரத்திலே மோழைகளுண்டாவன போல இவனுக்குப் பிள்ளைகளுண்டாகியிருக்கின்றனவென்ப துலகர் பழமொழி.

மோளிகைமாரையர்—ஓர் பத்தர். (அபிதாநசிந.)

மோனம்—மௌனம். (சூ. நிக. கூ: நுடி.)

மோனர்—மௌனர். (இராமா. ஆரணியகா. அகத்தியப். ஈ.)

மோனிகம்—பெருச்சாளி. (வைத்தியபரி.)

மோனை—1. ஆதி. (சூ. நிக. அ: கஅ.) 2. மோனைத்தொடை. அது முதற்சீரின் முதலெழுத்தோடு பின்வருஞ்சீர்களின் முதலெழுத்தொன்றிவரத்தொடுப்பது. (யாப். காரி. உறுப்பிய. ககூ.)

மௌ.

மௌகலி— } காகம்.
மௌதலி— }

மௌஞ்சி—முஞ்சிப்புல்லாற்செய்த அரைஞாண். இது பிரமசாரிகளணிவது.

மௌட்டியம்—செருக்காலாகிய அறியாமை. (வழக்.)

மௌடி—மோடிவித்தை.

மௌண்டிதம்—1 உபநிடதம் மூப்பத்திரண்டிலொன்றென்பர். 2. முண்டிதம்.

மௌத்திகம்—முத்து. (சூ. நிக. சு: சு.)

மௌநசாரம்—சிவசாரம். (வைத்தியபரி.)

மௌலி—1. ஆண்பான் மயிர்முடி. (பிங்கல. க0எசு.) 2. முடி. (சூ. நிக. எ: உஉ.)

மௌவல்—1. காட்டுமல்லிகை. 2. முல்லை. (சூ. நிக. ச: உஉ.) (1-வைத்தியபரி.)

மௌளளம்—மேளம்.

மௌற்கலியர்—1. ஓர் முனிவர். 2. நளாயினி புருடர். (1, 2-அபிதாநசிந்.)

மௌனதேசிகர்—தாயுமானவருக்கு ஞானசாரியர். (அபிதாநசிந்.)

மௌனம்—மோநம். (சூ. நிக. கூ: நுடி.)

மௌனி—1. ஆமை. (வைத்தியபரி.) 2 மோனமுடையவன். (தர்க்காமிருதம்.)

ய.

யக்கர்—தேவசாதியரில் ஒரு வகுப்பினர். (அபிதாநசிந்.)

யக்காசன்—இயக்கர்வேந்தனாகிய குபேரன். (சூ. நிக. க: உக.)

யக்கன்—இயக்கன்.

யக்கியபுருடன்—யாகவடிவனாகியதிருமால் (உ-ம்.) 'எசசமேசுரும்புளர்துழாயலங்கலான்' (காஞ்சிப். சார்ந்தாசயப்படலம். உடு.)

யக்கியம்—யாகம்.

யக்கியயோக்கியம்—அத்திமரம். (வைத்தியபரி.)

யக்கியாரி—சிவன்.

யங்கூரா—அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.)

யசசு—புகழ். (வழக்.)

யசமாநன்—"எசமாநன்" பார்க்க.

யசனம்—யாகஞ்செய்தல். (சூ. நிக. க: கஈ.)

யசு—இரண்டாம்வேதம். (சூ. நிக. க0: உஈ.) யசுவென்றும் பெயர்.

யசோதராகாவியம்—சங்கமருவிய சிறுகாவியங்களுளொன்று. இதை யியற்றியவர் ஜைனமுனிவர்களிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

யசோதான்—ஓரரசன் (அபிதாநசிந்.)

யசோதை—கண்ணனை வளர்த்ததாய். (அபிதாநசிந்.)

யசோவதி—ஒரு பட்டணம். (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞக்கன்--விஷ்ணுவாற் கொல்லப்பட்ட வரக்கன். (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞகோபன் — மாலியவந்தன்குமாரனாகிய வரக்கன். (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞம்—யாகம். (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞமூர்த்தி—யாகவடிவுகொண்ட திருமால். (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞவர்க்கர்—ஒரு மகாமுனி. (அபிதாநசிந்.)

யஜ்ஞவர்க்கலழனி — தருமருக்கு அசுவமேதயாகஞ் செய்வித்தவர்.

யத்தநம்—முயற்சி. (தர்க்காமிருதம்.)

யதாசத்தி—இயன்றமாத்திரம். (வழக்.)

யதார்த்தம்—மெய். (தர்க்காமிருதம்.)

யதி—1. காலப்பிரமாணம் பத்தி லெனறு. இதைப் பொருட்டொகைநிகண்டிற் சதியென்பர். 2. முநி. (திருவிளை. திருமணப். சுo.) 3. வழுக்களொன்பதிலொன்று. அது: ஓசைகொண்டு சீர்முடியுமிடத்து முறைப்படக் கூறுத நிலைமையுடையது. ஈண்டு முறைப்படவாராமை — ஒற்றுமைப்படாமை. (தண்டி. ககo.) இன்னுஞ்சிலபொருளும்கூறுவர்; அவை வழக்கிற் காணப்படவில்லை.

யதிராசன்–இளையாழ்வார் துரியாச்சிரமம் வகிக்கையில் பெருமாள அவருக்கிட்டபெயர். (அபிதாநசிந்.) இளையாழ்வார் — இராமாநுஜாசாரியர்.

யதீந்திரசரணர்–கூரத்தாழ்வானுக்கு ஒரு பெயர். (அபிதாநசிந்.)

யதீந்திரப்பிரவணர் — மணவாளமாமுனிகள். (அபிதாநசிந்.)

யது—ஓரரசன், யயாதியின் மூதற்புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

யதுகிரி–திருநாராயணபுரம். (அபிதாநசிந்.)

யதோத்தேசபக்கம்—வேந்தன் இருந்து முழியிருந்து நிலமுழுவதுந் தன்னுணையின் நடைபெறச் செய்தல். (நன்னூல். எழுத்ததிகாரம். முதல்)

யந்திரம்—செக்கு, திரிகை, தேர், மந்திர சக்கர முதலியவை. (வழக்.)

யமகண்டம் — ஒருவேளை. இது: ஞாயிற்றுக்கிழமையில் கடு நாழிகைக்குமேல் கஅஞ நாழிகைவரையும், திங்கட்கிழமையில் ககவ நாழிகைக்குமேல் கடு நாழிகைவரையும், செவ்வாய்க்கிழமையில் எஇ நாழிகைக்குமேல் ககவ நாழிகைவரையும், புதன்கிழமையில் ஈஞ நாழிகைக்குமேல் எஇ நாழிகைவரையும், வியாழக்கிழமையில் உதயாதி ஈஞ நாழிகைவரையும், வெள்ளிக்கிழமையில் உஉஇ நாழிகைக்குமேல் உசுவ நாழிகைவரையும், சனிக்கிழமையில் கஅஞ நாழிகைக்குமேல் உஉஇ நாழிகைவரையுமுள்ளகாலமாகும். இக்காலத்தில் நற்காரியம் செய்யக்கூடாதென்பர். (பஞ்சாங்கம்.)

யமகம்–ஒரு அடியின்முதலில்வந்த சொற்களே வேனயடிகளின்முதலிலும் வரபெறஞ் செய்யுள். திருவரங்கத்தந்தாதி முதலியவைகளிற்காண்க.

யமகீடம்—ஓர் புழு.

யமத்துநுமம்-இலவமரம். (வைத்தியபரி.)

யமதக்கினி—சமதக்கினி. (அபிதாநசிந்.)

யமதூதி–பாமபின் நச்சுப்பற்களிலொன்று. (உ-ம்.) நச்சுப்பல் பார். (திருமுரு கசுஅ.)

யமப்பிரியம்—ஆலமரம். (வைத்தியபரி.)

யமபடர்—இயமன் ஏவல் வீரர்.

யமபுரம் —இது தென்றிசைக்கும், நிருதி திசைக்கும் நடுவிலுள்ள யமபுரியென்பர். (அபிதாநசிந்.)

யமம் — தருமநூல்பதினெட்டி லொன்று. (பொருட். நிக.) இன்னும் வேறுபொருளும் கூறுவர்.

யமரதம்--எருமைக்கடா. ரதம் என்று வாகனத்திற்கும் பெயராம்.

யமன்—1. நமன். 2. பாம்பினச்சுப்பற்களிலொன்று. (உ-ம்.) யமதூதிபார். (1 சூ. நிக. ககi மகரவெ. ச.)

யமி—யமுனைக்கொருபெயர். (வழக்.)

யமுனை—காளிந்திநதி. (அபிதாநசிந்.)

யமுனைத்துறைவர்–1. ஆளவந்தார். இவர் இராமாநுஜர் ஆசாரியர். 2. யமுனைத்துறையிலுள்ள கோவர்த்தனபுரத்துப்பெருமாள். (1, 2-அபிதாநசிந்.)

யயாதி—குருகுலத்தரசரில் நகுடன்புத்திரன். (உ-ம்.) "யயாதியென்றுகொண்டிவனையே" என்றுபாரதம்குருகுலச்சருக்கத்திற்கூறியது காண்க.

யவகம்—ஒருவகைத்தானியம்.

யவசம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவசி —கழுதைப்பாலை. (தைலவ.)

யவக்ஷகம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவநிகை—திரைச்சீலை.

யவபலம்—மூங்கில். (வைத்தியபரிபா.)

யவம்—1. நெல். (சூ. நிக. ககi வகரவெ. கசு.) 2. வாற்கோதுமை. (தர்க்காமிர்தம்.)

யவலாசம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவனப்பிரியம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

யவனம் — தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (பொருட்டொகை.)

யவனர்—1. கம்மாளர். 2. சித்திரகாரர். 3.

சோனகர். (1, 2, 3-சூ. நிகண். கக: வகரவெ. கசு.) 4. மிலேச்சர். (சிலப்.)

யவனாசாரியன் – சோதிட சாத்திரகர்த்தாவாகிய வொருமுனியென்பர்.

யவனாலசம்—வெடியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

யவாத—கஞ்சி. (சூ. நிகண். சு. உசு.)

யவாசம்–சிறுகாஞ்சொறி. (வைத்தியபரி.)

யவாநி—
யவாநிகை– } ஓமம். (வைத்தியபரி.)

யா.

யா — 1. அஃறிணைப்பன்மைப்படர்க்கை வினை. (நன்னூ. பெயரிய உசு. சூத்திரவுரை.) 2. ஒருவகைமரம். (ஐங்குறுநூறு.) 3. ஓரசைச் சொல். (நன்னூ. இடையிய. உஉ.)

யாகியவற்கியம் — 1. தர்ம நூல் பதினெட்டினொன்று.(பொருட். நிக.) 2. உபநிடதமுப்பத்திரண்டினொன்றென்றுங் கூறுவர்.

யாக்குதல்—யாத்தல்.

யாக்கை—1. உடல். (சூ. நிகண். உ: அடி.) 2. மூங்குதல்.(சிந்தா.) 3. யாத்தல். கை தொழிற்பெயர்விகுதி.

யாஞ்ஞவற்கியர் — வைசம்பாயநமுனிவர் மாணாக்கர் (அபிதாநசிந்.)

யாககேது–இராவணனுடைய இருபது கோடிவீரருகுத் தலைவன்; இலக்குமணனாலே கொல்லப்பட்டவன். (அபிதாநசிந்.)

யாகசத்துரு — இராவணன் மந்திரியருளொருவன். (அபிதாநசிந்.)

யாகசேனன் — ஓரரசன், பாஞ்சாலன். (அபிதானசிந்.)

யாகம்—வேள்வி. (பிங்கல. கஅ0க)

யாங்கனம்—எவ்வாறு. (புறநா.) யாங்ஙனமென்பது யாஙகண மென மருவிவந்ததுபோலும், என்பர்.

யாங்து—1. இடத்தையச்சொல். (சூ. நிக. க0: கசு.) 2. எப்படி. (ஐங்குறுநூ.)

யாங்ஙனம்–எங்ஙனம். (நன்னூ. எழுத்திய. நிக. உரை.)

யாசகம்—இரப்பு. (வழக்.)

யாசகன்—எற்போன். (சூ. நிக. க: சஅ.)

யாசன்–ஓநமுனி. திருபதனுக்குப் புத்திரகாமேட்டிசெய்வித்தவர். (அபிதாநசிந்.)

யாசனை—பிச்சை.

யாசித்தல்–
யாசிதம்— } இரத்தல். (வழக்.)

யாடம்—சிறுகாஞ்சொறி. (தைலவ.)

யாடு–ஆடு. (உ-ம்.) "கோணைவேங்கைகள் யாட்டினெடுறவுகொண்டோங்கும்" (காஞ்சிப். நாட்டுப். சஎ.)

யாண்—அழகு. (ஞானமிருதம்.)

யாண்டு—1. எவ்விடம. (சூ. நிக. டு: சுஎ.) 2. வருடம். (இறையனாரகப்பொருள். க: உரை. 3. இடத்தையச்சொல். (சூ. நிக. க0. ககூ)

யாண்டை—எவ்விடம். (இராமா. அயோத்தியா. கிளைகண்டுமீ. கூ0.) ஐ-சாரியை.)

யாணர்–1. அழகு 2, கம்மாளர். 3. நன்மை. 4. புதுமை. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஂஂகூ.) 5. புதுவருவாய். (பதிற்றுப்பத்.) 6. முறை. (7) வளபபம். (6, 7-ஞானமிருதம.)

யாத்தல்—யாப்பு.

யாத்திரை—பயணம். (வழக்.)

யாதம்—பசுக்கூட்டம்.

யாதவநிகண்டு—ஒருஸம்ஸ்கிருதநிகண்டு. (அபிதாநசிந்.)

யாதவப்பிரகாசர்—கோவிந்தஜீயர். (அபிதாநசிந்.)

யாதவம்—பசுக்கூட்டம்.

யாதவமதம் — யாதவபபிரகாசர்நியமித்தவொருமதம. (அபிதாநசிந்.)

யாதவமஹாராஜன்– தொண்டைநாட்டில் நாராயணபுரத்தையாண்டவோரரசன். இவன்: திருக்காளத்தியிற் சிவபணி செய்தவன். (திருக்காளத்திப்புராணம் பார்க்க.)

யாதவர்–யதுவமிசத்திற்பிறந்த பல அரசர்கள். (அபிதாநசிந்.)

யாதவன்—1. யதுகுலத்தவன். கிருட்டினனுகும் பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) "யான்விதுகுலத்தி யாதவன்" (பாரத. இராயசூயம்.) யாதவமென்று பசுக்கூட்டத்திற்குப்பெயருண்மையால் அதுபற்றி யிடையனே யாதவன் என்பர் போலும்.

யாதன்—சதுகோத்திரன் குமரன். புட்கரத்தீவையாண்டவன். (அபிதாநசிந்.)

யாதனம்—தெப்பம்.

யாதனாசரீரம் — வினைப்பயன்களை யனுபவிப்பதற்கு ஆன்மாக்களெடுக்குஞ்சரீரம். (சிவஞானசித்தி. உ. சூ. ஙசு. பாட்.)

யாதனை—1. துன்பம். (சூ நிக. அ: எச.) 2. நரகநோய். (சூ. நிக. அ: எஎ.)

யாதிகன்—வழிச்செல்வோன.

யாது–1. அஃறிணையொருமைப் படர்க்கை வினாப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உ.) 2. ஐயச்சொல். (பிங்கல உ0கசு.)

யாதுதானவர்–இராக்கதர். (பிங்கல. உ0ச.)

யாப்பருங்கலம்-ஓர் யாப்புநூல்; இதற்கு விருத்தியுரையுண்டு.

யாப்பியம்—எளிமை.

யாப்பு-1. உறுதி. (பத்துப்பாட்.) 2. கட்டு. 3. செய்யுள். (2, 3-சூ. நிக. கக: பகரவெ. கூ.)

யாபம்—மைதனமென்பர்.

யாபனம்—1. இகழ்ந்துவிடல். 2. தாமதித்தல். 3. பொழுதுபோக்கல்.

யாம்—நாம், தன்மைப்பன்மை. (நன்னூ. பெயரிய. கூ0.)

யாமம்—1. இடையிரவு. (ஐங்குறுநூ.) 2. இராத்திரி. (சூ. நிக. க: அஉ.) 3. சாமம். 4. தெற்கு. (2, 3-பிங்கல. சஂ00ச.)

யாமளம்—பச்சை, யாமளமெனினும் சாமளமெனினு மொக்கும்.

யாமளேந்திரர்—இந்திரகாளீயமென்னும் இசைத்தமிழ்நூலாசிரியர். (அபிதாநகோ.)

யாமளை—1. காளி. (சூ. நிக. க: கூஅ.) 2. பார்வதி. (சௌந்தரியலஹரி. ச.)

யாமி—தக்கன்மகள்; இவள் தருமப்பிரசாபதியின்றேவி. (அபிதாநசிந்.)

யாமிநீபதி—1. கர்ப்பூரம். 2. சந்திரன். (1, 2-வைத்தியபரி.)

யாமியம்—1. தெற்கு. (சூ. நிக. கு: கு.) 2. யமபுரிக்குச்செல்லும்வழியிலுள்ள பட்டணம். (அபிதாநசிந்.)

யாமினி—1. இராத்திரி. (சூ. நிக. க: அஉ.) 2. காசிபன்றேவி. (அபிதாநசிந்.)

யாழனம்—அஞ்சனக்கல்.

யாழனர்—யழுனைத்துறைவருக்கு நாதமுனிகட்டளையால் மணக்கால்நம்பியிட்டபெயர். (அபிதாநசிந்.)

யாளை—ஆளை. (நன்னூ. பெயரிய. கo. உரை.)

யாய்—தாய். (ஐங்குறுநூ.)

யார்—. . நத்தைச்சூரி. (வைத்தியபரி.) 2. உயர்முப்பால்குறித்த வஞ்சினைக்குறிப்பு.

யார்பதம்—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)

யாரை—இதில் ஐ-சாரிபை

யாவகம்—செம்பஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

யாவசூகம்—வெடியுப்பு.

யாவணது—எவ்விடத்துள்ளது. (புறநா.)

யாவது—எத்தன்மையது. (ஐங்குறுநூ.)

யாவதும்—1. எல்லாம். (சிந்தா.) 2. சிறிதும். (பதிதுபபாட்.)

யாவநாளம்—சோளம். (வைத்தியபரி.)

யாவம்—1. அரக்கு. 2. செம்பஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

யாவர்—உயர்திணைப் பலர்பாற்படர்க்கை வினுப்பெயர். (நன்னூ. உக.)

யாவள்-உயர்திணைப்பெண்பாற் படர்க்கையொருமைவினுப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உo. உரை.)

யாவன்—உயர்திணை பாண்பாற்படர்க்கையொருமைவினுப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. ககூ)

யாவர்-எப்பெற்றிப்பட்டூர், பெற்றி-தன்மை. (புறநா.)

யாவை—அஃறிணைப் படர்க்கைப்பன்மை வினுப்பெயர். (நன்னூ. பெயரிய. உகூ.)

யாழ்—1. அச்சுவனிநாள். 2. திருவாதிரைநாள். 3. மிதனராசி. 4 வீணை. அது: நான்கு வகைப்படும். (மணிமே.) (1, 2, 3-பிங்கல. சஂ00நி.)

யாழ்ப்பாணம்—ஓரூர். (வழக்.)

யாழ்ப்பாணர்—1. ஒரு தேயத்தார். 2. வீணைவாசிக்கு மொருசாதியார். 3. பலவகைப் பாணர்களி லொரு சாதியாரென்பர். (மணிமேகலையில்.)

யாழ்நரி-ஓர்பண், இதனை யாழ்மூரியென்றும் வழங்குவர். திருஞான. தே. தரு. பதிகம்.

யாழ்முரிநாதர்-தருமபுரத்திலெழுந்தருளிய சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

யாழ்வல்லோர்-கந்தருவர். (சூ.நிக.க:சஎ.)

யாழ்வாசனை—யாழ்வாசித்தல். (சிந்தா.)

யாழ—முன்னிலையசைச்சொல். (நன்னூ. இடையிய. உக.)

யாழல்—கறையான். (வைத்தியபரி.)

யாளி-1. சிங்கம். (உ-ம்.) "யாளிவெம்பதாகை" என்னுங்கவியிற்காண்க. (பாரத. இராய சூயம்.) 2 சிங்கராசி. (சூ. நிக. க: சுடு.) 3. யானையாளி (சூ. நிக. கூ: உ.)

யாளிதத்தன்—ஒரு முனி. (ஞானமி.)

யாளிமுகன்—சூரபதமன்கட்டளையால் இலங்கையாண்டவரசன். (அபிதாநசிந்.)

யாளியூர்தி—காளி. (சூ. நிக. க: கூக.)

யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோள்—பொருள் கோளெட்டினுளொன்று. (நன்னூ. பொதுவியல். சுo.)

யாறு—ஆறு. (நன்னூ. பெயரிய. கo. சூ. உரை.)

யானம்—1. சிவிகை. (சூ. நிக. எ: சஎ.) 2. மரக்கலம். 3. வாகனவிகற்பம். (2, 3-சூ. நிக. னகரவெ. கடு.)

யானை-1. ஆனை. (நன்னூ. பெயரிய. கo.) 2. வடதிசைப்பாலன்குறி. (சூ. நிக. கஉ: அo.)

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும் பொறை—ஒரு சேரன். (புறநா.)

யானைகுதுகு-சக்கரவாகப்புள். (சூ. நிக. ஈ: ஙூ.) இதை யானையங்குருகெனக்கூறி, அது, விண்டாழங்குருகென்பர் மதுரைக்காஞ்சியில்.

யானைகைக்கோள்—பகைவரரண்மகட யானையையும் காவலையும் பகைவரை எறிந்து கைக்கொண்டது. (புறப்பொ. வெ. மாலை. கூ.)

யானைச்சீரகம்—கத்தரிநாயகம். (வைத்தியபரி.)

யானைத்தடிச்சல்— } புளிநரளை. (வைத்
யானைத்தடிப்பு— } தியபரி.)

யானைத்தண்டம்-யானைசெல்லும் புறவழி. (சூ. நிக. டு: சுஙூ.)

யானைத்திப்பிலி-ஓர் திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

யானைத்தீ-பெரும்பசியை விளைவிப்பதோர் நோய். (அபிதானசிந்.)

யானைநெருஞ்சி-பெருநெருஞ்சி. (மலையக.)

யானைப்புச்சான்—ஓர்செடி. (வைத்தியபரி.)

யானைப்பெருங்காயம்-ஓர் பெருங்காயம். (வழக்.)

யானைமஞ்சள்—ஓர் பெருமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

யானைமறம்—அரசனது யானையின் மறத்தைக்கூறியது. (புறப்பொ. வெ. மாலை.)

யானைமீன்-ஓர் பெருமீன். (சூ. நிக. ஙூ:எக.)

யானைமுகவற்கிளையோன்-வீரபத்திரன். (சூ. நிக. க: உஉ.)

யானைமுகன்-விநாயகன். (சூ. நிக. க: உக.)

யானையுண்தூறு—ஓர் பறவையென்பர்.

யானையுரித்தோன்-சிவன் (திவாகரம். க)

யானையெவிழங்குமீன்—திமிங்கிலம். (சூ. நிக. ஙூ: எக.)

யானையெவிழங்குமீனெவிழங்குமீன்—திமிங்கிலகிலம். (சூ. நிக. ஙூ: எக.)

யானைவணங்கி—தேட்கொடுக்கி. (வைத்தியபரி.)

யானைவாழை—ஓர் வாழை. (வழக்.)

யானைவீரர்-எண்பேராயத்தொருவகையார். (மணிமே. க. காதை. கஎ. அடி.)

யானைவென்றி—யானையின்வெற்றி கூறியது. (புறப்பொரு. வெ. மாலை.)

யு.

யுகந்தரம்-1.தேயம் ஐம்பத்தாறினொன்று. (பொருட்-நிக.) 2. நெடுங்காலஞ்சீவித்த ஆமையென்பர். (அபிதானசி.)

யுகபத்திரம்—கோவிதாரமரம். (வைத்தியபரி.

யுகபத்திரிகை—அசோகமரம். (வைத்தியபரி.)

யுகம்—1. இரண்டு. (ஓரமா. நகரப். சகூ.) 2. காலவகட்குத் தலைமையாயுள்ள நால்வகை யுகம். (காஞ்சிப. சிவபுண்ணிய. ககச.) இதன் விவரத்தை அபிதானசிந்தாமணியிற்காண்க. 3. மண்ணுலகு. (பிங்கல. சசஅ.)

யுகமுடிவு-ஊழிக்காலம். (சூ. நிக. க: அஅ.)

யுகவத்திரகம்—காட்டாத்தி. (வைதியபரி)

யுகளம்—இரண்டு. (சூ. நிக. சு: ஙூ.)

யுகாதி—1. அருகன். (சூ. நிக. க: டு.) 2. யுகத்தினமுதல்.

யுகாந்தம்—உலகமுடிவுகாலம். (வழக்.)

யுஞ்சானன்—யோகத்தை முயலுபவன். (தர்க்காமிருதம.

யுத்தம்-1. உசிதம். 2. போர் (1, 2-வழக்.)

யுத்தவேது ஓரலங்காரம்; பொருத்தமான காரியத்தைத்தாடுகூடிய ஏது யுத்தவேது வெனப்படும். (தண்டி. சுஉ.)

யுத்தஸ்—யோகத்தில் முழுகினேன்.

யுத்தி—1. ஆராய்வு. 2. ஓரலங்காரம். (விசாக. அணியிலக். பக். ஙo.) 3. பொருந்துமாறு. 4 விவேகம். (1, 3-வழக்.) (2-நன்னூ. பொதுப். கடு. கா. உரை.) (4-நன்னூ. கச. சூ. உரை.)

யுதகம்—இரண்டு. இன்னும் பலபொருள் கூறுவர். வழக்கறிந்துகொள்க.

யுதாசித்—கேகயதேசாதிபதி. (அபிதான கோ.) இன்னும் பலருக்குங்கூறுவர்.

யுதிட்டிரன்-தர்மராசன். (சூ. நிக. க: கச.)

யுயுச்சு-திருதராட்டிரனுக்குத் தாசியிடம் பிறந்தவன். (அபிதானசிந்.)

யுவ—ஒன்பதாவது வருடம். (வருஷாதி நூல்.)

யுவதி—பதினாறுவயதுப்பெண். (சூ. நிக. உ: சுடு.)

யுவநாசுவன்—சூரியகுலத் தரசரி லொருவன். (அபிதானசிந்.)

யுவராசன்—இளவரசன். (மணிமே.)

யுவன்—பதினாறுவயதிற்குமேல் முப்பது வயதுக்குட்பட்டவனென்பர்.

யூ.

யூகம்—1. அகப்பொருளறிதல். 2. ஆராய்தல். 3. கருங்குரங்கு. (பிங்கல. உடுoஅ.) 4. கவந்தம். 5. குரங்கு. (பிங்கல. உடுoசு.) 6.

கோட்டான். 7. படை. (சூ. நிக உ: அஉ.) 8. படைவகுப்பு. (பிங்கல, கடுoங.) 9. பெண் குரங்கு. (பிங்கல. உடுoஎ.) 10. விவேகம். (வழக்.) தருக்கத்துக்குங்கூறுவர். (1, 2, 4, 6-பிங்கல. சoo.)

யூகி-1. தெரிநிலவினைப் பகுதி. 2. விவேகி. (வழக்.) 3. தேரையர்மாணாக்கரு ளொருவர். (அபிதாநசிந்)

யூகித்தல்—யோசித்தல். (வழக்.)

யூகிபாடை—ஒருவகைப் பாஷையென்பர்.

யூகை—பேன். (வைத்தியபரி.)

யூதநாதன்-} இனத்தைக்காக்கும் யானை.

யூதபதி— } (சூ. நிக. ஈ: சு.)

யூதம்—1. யானைக்கூட்டம். யூதநாதன்பார். 2. விலங்கின்கூட்டம். (பிங்கல. உசுoo.)

யூதமதம்-யூததேசத்தவர்களுடைய மதம். (அபிதாநசிந்.)

யூதர் — ஒரு தேசத்தவரென்பர். (வழக்.)

யூதி—காட்டுமுல்லை. (வைத்தியபரி.)

யூதிகம்—முல்லை (வைத்தியபரி.)

யூதிகை—முல்லை. (சூ. நிக. சு: உஉ.)

யூபம் — 1. உடற்குறை; இதைக் குறைத் தலைப்பிணமென்பர் மதுரைக்காஞ்சியில். 2. படைவகுப்பு 3. யாகம். (சூ. நிக. கு: கஈ.) 4. வேள்வித்தம்பம். (1, 2, 4-பிங்கல. சoo எ.)

யூபாக்ஷன்—இராவணன் சேநாதிபதிகளி லொருவன். (அபிதாநசிந்.)

யோ.

யோக்கியதை—தகுதி. (தர்க்காமிருதம்)

யோக்கியம்—தக்கது. (தர்க்காமிருதம்.)

யோக்கியன்—தகுதியுடையவன் (வழக்.)

யோகக்கட்டு-இருகால்களையும் மாறிமடக்கி அக்காலகளையு மிடையையுஞ் சேர்த்துப் பட்டத்தினாற் கட்டியிருப்பது. (திருவீளை. இரசவாத. கக-ல் காண்க.)

யோகக்காட்சி—இயமம் நியமம் முதலிய அட்டாங்கயோக சமாதியால் ஒரிடத்திருந்து மூவிடத்தும் முக்காலத்தும் உள்ள பொருள்களெல்ல வற்றையும் காண்கின்றகாட்சி. (சி.சி. சுபக்கம் பாயிர. எ.)

யோகசத்தி - நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)

யோகசம் — சிவாகமம் இருபத்தெட்டி லொன்று. (பொருட். நிக.)

யோகசமாதி—இயம நியம முதலிய அட்டாங்கயோக சமாதி "யோகக்காட்சி" பார்.

யோகசாரன்—புறப்புறச்சமயிகளிலொரு வன். (அபிதாநகோ.)

யோகநந்தேசர்- திருவியலூரிலெழுந்தரு ளிய சுவாமிபெயர் (அபிதாநகோ.)

யோகநித்திரை—அறிதுயில்.

யோகப்பட்டை-} யோகிருப்பா ரிடை

யோகபட்டம்— } யிற்கட்டுங் கச்சு.(திரு வீளை. இரசவாதஞ்செய்த. கக.)

யோகம் — 1. அரைப்பட்டிகை. (சிலப்.) 2. இயம நியம முதலிய எண்வகை. (அபிதாநசிந்.) 3. உபாயம். 4. உயர்ச்சி. 5. கூட்டம். 6. தியானம். 7. தீக்கையேழினொன்று. (உ-ம்.) "நோக்கூறுமொழியெண்ணநூல்யோகமத்திரி யாநுவலுமேழுள்" (காஞ்சிப். தழுவக்குழைந்த. நுங.) 8. யோகசாத்திரம். அது கலைஞான மறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்டொகை.) 9. பஞ்சாங்கவுறுப்பினுளொன்று. (3, 4, 5, 6-சூ. நிக. கக: ககரவெ. சு.) 10. மருந்து. (சூ. நிக. நு: சுநு.) 11. ஓர் நூலென்பர் சிந்தாமணியில்.

யோகர்-1.சமணதீத்தோர். (சூ நிக. உ: ங.) 2. யோகமுடையவர்.

யோகாங்கம் — கொளிஞ்சிமரம். (வைத்தியபரி.) யோகாரங்கம் என்றுங் கூறுவர்.

யோகநுடி—காரணவிடுகுறிப்பெயர். (நன்னூல். எழுத்திய. எ. உரை)

யோகவாகி—இரசம்.

யோகஸ்நானம்—எழுவகை ஸ்நானத்தொன்று. அது, யோகாப்பியாசத்தால் ஆன்ம சுத்தியடைதலென்பர்.

யோகாசனம்—யோகஞ்செய்பவர்க்குரிய வாசனம். அது சுவத்திகாசனமுதல் ஒன்பது வகையாம். (பொருட்-நிக) இனி நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல் முதலியனவாகவுஞ் சிலப் பதிகாரவுரையிற்கூறுவர். அபிதானசிந்தாமணியில் இன்னும் பலவிதமாகக்கூறுவர்

யோகாசாரம்—ஒரு மதம். (அபிதாநசி.)

யோகி-1. அரன். (சூ. நிக. க:ங.) 2. அருகன் (சூ. நிக. க: நு.) 3. ஐயன் (சூ. நிக. க: உஅ.) 4. யோகமுடையான். (தர்க்காமிருதம்.)

யோகித்தல்—யோகிப்பு, தியானித்தல்.

யோகினி-1. ஓர் பெண்தெய்வம். அபிதாநசிந்.) 2. காளி. (சூ. நிக. க: ஙக.)

யோகினிதிசை — யோகினிநிற்கும் நிலையாகியதிசை. இன்னதினத்தில் இன்னதிசையில் நிற்குமென வருஷாதிநூலிற்கூறியிருப்பது காண்க.

யோத-யோகம். (காஞ்சிப். சனற்குமாரப். கஉ.)

யோசனம்—யோசனை.

யோசனவல்லி—1. மந்திட்டிவேர். (தைலவ.) 2. வல்லாரை. (வைத்தியபரி.)

யோசனை—1. ஆலோசனை. (வழக்.) தியானிப்புமாம். 2. ஓரெல்லையளவு. நாற்காதத்தை யோசனையென்பது ஜைனநூல்வழக்கு. (சிந்தாமணி. விமலையாரிலம். கசு. குறிப்புரை.)

யோசனகந்தி-வியாசமுனிதாய். இவளைப் பராசரமுனிவர் மணந்தியென்பர். (அபிதானசிந்.)

யோசித்தல்—1. ஆராய்தல். (வழக்.) 2. கூட்டுதல். சிவத்துடன் ஆன்மாவை யோசித்தல் என்னும் வாக்கியம் சித்தாந்தசாராவளியிற் காண்க.

யோத்திரம்-1. சிவசாரம். (வைத்தியபரி) 2. நகக்கயிறு.

யோதனன்—
யோதேயன்— } போர்வீரன்.

யோநி—1. பிறப்பு. (சி. சி. உசூ: அசு.) 2. பெண்குறி. (பிங்கல. கoo சு.) 3. மணப்பொருத்தம் பத்தினொன்று. பஞ்சாங்கத்திற்காண்க. 4. நாடகவிலக்குறுப்பினு ளொன்று. அது நான்குவகைப்படும். (சிலப்.)

யோநிகாரம்—படிகாரம். (வைத்தியபரி.)

யோநிபேதம் — பிறவிபேதம்; அது எழுவகையாகி எண்பத்துநான்கு நூறுயிரமாம். "உரைசேருமெண்பத்துநான்குநூ றுயிரமாம் யோனிபேதம்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தநாயனார்தேவாரத்தி லறிக.

யோநிமுத்திரை—மூக்கோணமாகவிடுகிறமுத்திரையென்பர்.

யௌ.

யௌகிகம்—பகுபதம்.

யௌதகம்—சீதனம்

யௌதம்—1. ஓரளவு. 2. பெண்கள்கூட்டம்.

யௌவராசுவன்—யுவராசுவன் குமரன். (அபிதானகோ) அம்பரீடன் குமரன் என்பர். (அபிதானசிந்தாமணியில்.)

யௌவநிகை—பதினறுவயது தொடங்கி ஐம்பதுவயதுக்குட்பட்ட பெண்.

யௌவனதலை-வாலிபப்பருவம் (வழக்.)

யௌவனம்-இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.)

வ.

வஃகான்—வகரம். (நன்னூ. எழுத்திய. சக.)

வக்கணம்—1. நாசரிகம். 2. நிந்தை. 3. வருணனை. (1, 2, 3-வழக்.)

வக்கணத்தி—ஓர்பூண்டு. (வைத்திய. மூ. அக.)

வக்கணை—வக்கணம்.

வக்கபாகை—ஓரூர். இது, பாரதம் செய்வித்த வரபதியாட்கொண்டானென்னுமரசன் நகர். (பாரத பாயிர.)

வக்கரித்தல்—நிரம்புதல். (வழக்.)

வக்கரை—1. ஓர் தலம். (உ-ம்.) "உபரெலாம் வந்தித்தவக்கரையாளாதுசிவகாமி பங்கர்" என்னுங் கலைசைச்சிலேடைவெண்பாவாலறிக. 2. பக்கரை.

வக்கா-ஓர் பறவை. (குற்றாலக்குறவஞ்சி. சகசு.)

வக்கிரகட்கம்-காவாளம். (வைத்தியபரி.)

வக்கிரகண்டகம்—இலந்தை, வளைந்தமுள்ளுடையது. (வைத்தியபரி.)

வக்கிரகிரீவம்-ஒட்டகம். கிரீவம்-கழுத்து.

வக்கிரதுண்டம்—1. கருடன் 2. கிளி. வக்கிரம்—வளைவு. துண்டம்—மூக்கு.

வக்கிரதுண்டர்—விநாயகர். விநாயககவசத்திற்காண்க. (அபிதானசிந்.)

வக்கிரநாசிகம்—1. ஆந்தை. 2. கிளி. (வைத்தியபரி.)

வக்கிரபாலன்-சூரபன்மனுக்கோர் மந்திரி. (அபிதானசிந்.)

வக்கிரபுட்பம் முருக்கம்பூ. (வைத்தியபரி.)

வக்கிரம்—1. கொடுமை. 2. பொருமை 3. மடங்குதல். 4. மீளல். 5. வட்டம். 6. வளைவு (1, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ககரவெ. அ.) 2-பிங்கல. கஅகo.) (6-உரிச்சொல். நிக. அ: கடி.)

வக்கிரவத்திரம்-பன்றி. வத்திரம்-மூகம். (வைத்தியபரி.)

வக்கிரவாலதி—நாய். வாலதி—வால்.

வக்கிரன்—1. இடைவள்ளலிலொருவன். (சூ. நிக. உ: உசு) 2. சூரன். (வழக்.) 3. சனி. வக்கிரனுஞ் சுக்கிரனும்போல விருக்கிறார்களென்பது பழமொழி. 4. செவ்வாய். (சூ நிக. கக: சுo.)

வக்கிராங்கம்-அன்னம். (சூ. நிக. சு: டுo.)

வக்கிராங்கி — கடுகுரோகணி (வைத்தியபரி.)

வக்கீது—1. மூதனிலத்தொழிற்பெயர். 2. வழி. அவனிடத்தில் வக்கில்லை யென்பது. உலகவழக்கு.

வக்கீதல்—வதக்குதல் (பெரியபு. கண்ணப்ப. சசடு)

வகத்திரம்—வாகை. (வைத்தியபரி.)

வகரம்— } ஓரெழுத்து. (நன்னூ. மெய்யீ
வகாரம்– } கூஉ.)
வகாரவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)
வகித்தல்—சகித்தல். (வழக்.)
வகிர் — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பிளவு. (திருவாச. திருப்பொற். உ.) 3. வழி. (பிங்கல. சஎகூ.) 4. வார். (சூ. நிக. அ: நுகூ.)
வகிர்தல்-1. கோதுதல். 2. பங்குசெய்தல். 3. போழ்தல். (1, 2, 3-வழக்.)
வகிரா—எருமை. (வைத்தியபரி.)
வகிருதல்—வகிர்தல்.
வதஞ்சம்—இரவு. (பிங்கல. உஉகூ.)
வதண்டம்–கவிழ்தும்பை. (வைத்தியபரி.)
வதண்டிகை — கஞ்சாங்கோரை. (வைத்தியபரி.)
வதண்டிமம்-வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)
வதணி —ஒலி. (சூ. நிக. கo: சச)
வதத்தல் — வகைசொல்லல், வகைசெய்தலுமாம்.
வதத்தான்—தெய்வம். (வள். நஅ. ஆம் அதி. எ.)
வதத்துக்காட்டல் — ஒருத்தி. (நன்னூ. பொதுபபா. கசு.)
வததி—வகுப்பு. தி-தொழிற்பெயர்விகுதி.
வதந்து —வழி. (சூ. நிக நு: கூஉ.)
வதப்பு—1 அழகு. (பிங்கல. ககூசக.) 2. பகுப்பு. (வழக்.)
வதலி—ஓர் நீர்.
வதள் —சமுத்திராபச்சை.(வைத்தியபரி.)
வதளப்பிகம்—வஞ்சிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)
வதளம் —மகிழமரம். (சூ நிக. சு: கூ.)
வதளாபரணர்- சடகோபர். (அபிதானசிந்.)
வதளி —ஒலி.
வதளிநதர்—நவநாதசித்தர்களிலொருவர். (பொருட. நிக.)
வகை—1. இனம். 2. உபாயம். 3. குறுந்தெரு. (நிகண்டு.) 4. முறை. 5 வகுப்பு. (1, 2, 4-வழக்.)
வகைப்படுத்தல்- } பங்கிடுதல். (வழக்.)
வகையிடுதல்— } வகையாகவைத்தலெனினுமாம்.

வகையுளி — அவ்வச்சொன்முடிபே சீர்முடிவாக்கித் தளைகொள்ளிற் றளைகெடுமாதலாற் றளைகெடாவண்ணம் சீர்முடிவுசெய்து தளைகோடல். (உ-ம்.) "நிலமிசை நீடுவாழ் வார்" என்பதில் நிலமிசை யெனவும், நீடு எனவும், வாழ்வார் எனவும், பிரித்துத் தளைகொள்ளிற் றளைகெடுதலும் நிலமிசை யெனவும், நீடுவாழ் எனவும், வார் எனவும் பிரித்துத் தளைகொள்ளிற் றளைகெடாமையு மறிக (யாப். காரி. ஒழிபி. அ: உரை.) இவ்வகையுளி பிரபந்தமுதலிற் கூறுகின்ற மங்கலச்சொல்லில்வரிற் குற்றமாம். "வகையுளிசோர்தல்வனப்பின்றாய்நிற்ற" லென்னும் வெண்பாப் பாட்டியற் செய்யுளாலறிக

வங்கக்கல்—சுக்கான்கல். (வைத்தியபரி.)
வங்கசேநகம்—வெள்ளகத்தி. (வைத்தியபரி.) வங்கசேனகம் எனவும் வரும்.
வங்கணம்—1. சிநேகம். (உ - ம்.) "சிங்கியைக்காணேனேயென்வங்கணச்சிங்கியைக்காணேனே" (குற்றாலக்குறவஞ்சி. கஙசு.) 2. செங்கத்தரி. 3 சேம்பு. (2, 3-வைத்தியபரி.)
வங்கணன்—சிநேகன். (வழக்.)
வங்கநீறு—ஈயமணல். (வைத்தியபரி.)
வங்கம்—1. ஈயம். 2. கத்தரி. 3. துத்தநாகம் (வைத்தியபரி.) 4. தேயமைம்பத்தாறிலொன்று. (பொருட். நிக.) 5. பதினெண்பாடையிலொன்று (நன்னூ. பெயரிய. கசு. உரை.) 6. நாவாய். 7 வெள்ளி. (1, 2, 6, 7-சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. உ.)
வங்கமணல்—ஈயநீறு. (வைத்தியபரி.)
வங்கர்—1. ஒரு தேயத்தவர். (திருவிளை. திருமணப். எசு.) 2. சண்டாளர். (சூ. நிக. உ: கூசு.)
வங்கனார் — ஒரு சங்கப்புலவர். இவரை ஆலங்குடிவங்கனரென்பர். திருவள்ளுவமாலையிலறிக.
வங்கா—ஒரு கருவி (வழக்.)
வங்காரம்—1. உலோகக்கட்டி (பிங்கல. கஉசஙு.) 2. பொன் (உ-ம்.) "வங்காரச்சிலை" யெருநாத சேதபதிவண்ணம் முதலிலறிக.
வங்காரவச்சி } ஓர் கீரை. (வைத்திய
வங்காரவாசி— } பரி.)
வங்காளத்திப்பிலி—ஓருதிப்பிலி. (வழக்.)
வங்காளப்பசீசை-ஓர்பூடு.(வைத்தியபரி.)
வங்காளம்-தேயமைம்பத்தாறிலொன்று.
வங்கி—1. கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.) 2. மாசர் முழங்கைமேலணியுமோரணி.(வழக்.)
வங்கிசம்—வம்மிசம். (வழக்.)
வங்கிபுரத்தாசீசான் — எழுபத்துநான்கு சிங்காசனாதிபதிகளிலொருவர்.
வங்கிபுரத்துநம்பி—வைஷ்ணவாசாரியர்களிலொருவர்.
வங்கியசூடாமணிபாண்டியன் — இவன் வங்கியசேகரபாண்டியனுக்குமகன். திருவிளையாடற்புராணத்திலறிக.

வங்கியசோழன்–ஒரு சோழன். (அபிதாநசிந்.)

வங்கியதீபபாண்டியன்–ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

வங்கியபதாகன்—ஒரு பாண்டியன். (அபித நசிந்.)

வங்கியம் — 1 இசைக்குழல் (பிங்கல. கசஉஅ.) 2. மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

வங்து—1. கழுதைபபுலி. (வைத்தியபரி.) 2. மலைமுழை. (பிங்கல. நிoச.)

வங்துகட்டை—மரக்கலத்தறி. ஒருகுழூஉக் குறிப்பாலும்.

வங்துசம்—கூகைநீர். (வைத்தியபரி.)

வங்துளம்—காற்று. (வைத்தியபரி.)

வங்கூழ்—காற்று. (சூ. நிக. க: சஎ.)

வங்கை—பகை

வச்சகத்தண்டுலம் — வெட்பாலையரிசி. (வைத்தியபரி.)

வச்சகம்—மலைமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

வச்சணந்திமாலை — இது செய்யுளிலக கணஞ் சொன்ன நூல். (அபிதாநசிந்.)

வச்சநாபி—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)

வச்சநி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வச்சயம்—கலைமான். (சூ. நிக. க: உஉ.)

வச்சரி—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வச்சாதநி—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

வச்சி—காயா. (வைத்தியபரி.)

வச்சியம்—வசிகரித்தல். (பரிபாடல்.)

வச்சிரக்கல்—ஓர்கல். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரக்கோட்டம் — காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் பூவத்தில் வச்சிரமிருந்த கோயில். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரகந்தம்–அரிதாரம்.(வைத்தியபரி.)

வச்சிரகம் — தாமரைக்காய் (வைத்தியபரி.)

வச்சிரசிதன்—கருடன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரசுவாலை–1 கும்பகன்னன்மனைவி. (அபிதாந:கா.) 2. மீன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரசெலதம்–கோரைக்கிழங்கு.(வைத்தியபரி.)

வச்சிரத்தலைச்சி—கருவண்டு. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரதசநம்–1. எலி. 2. பன்றி. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரதந்தன் — 1. இராவணனுக்கோர் மந்திரி (இராமா. யுத்தகா. மந்திரப். உஅ.) 2 பகதத்தன்புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரதந்தி—ஓர் புழு.

வச்சிரதரன் — இந்திரன். (உ-ம்.) "சத்த மேகங்களுமவசிரதரனுணையிற் சஞ்சரித்திட வில்லையோ" (தாயுமானவ. பரிபூரண. கஉ.) வச்சிரம் - வச்சிராயுதம். தரன் - தரித்தவன்.

வச்சிரதாரணை—நவதாரணையி லொன்று. (பொருட்-நிக.)

வச்சிரதிலதம்—மூத்தக்காசு. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரதுண்டன்–கருடன். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரநாடு — சோணையாற்றின்கரையிலுள்ளநாடு (அபிதாநகோ.)

வச்சிரநிம்பம்—கருவேம்பு. (மலையக.)

வச்சிரப்பசை—ஓர் பசை. (வழக்.)

வச்சிராபாணி–இந்திரன். (சூ. நிக. க: கக.)

வச்சிராபீசகம்—கொடிப்புன்கு.(வைத்தியபரி.)

வச்சிராபீசம் — கழற்சிக்காய் (வைத்தியபரி.)

வச்சிராபுட்பம்—எட்பூ. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரம் — 1. அஸ்திபேதி. 2. எட்பூ. 3. குலிசம். 4. சதுரக்கள்ளி. 5 சிற்பநூன் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 6. நித்தியயோகத்தொன்று. பஞ்சாங்கம்பார். 7. மரவயிரம். (சிந்தா.) 8. வைரமணி. (1, 2-வைத்தியபரி.) (3, 4, 8-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கக.) 9. வச்சிரப்பசையுமாம்.

வச்சிரமாலி—சண்முகசேனவீரன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரமுட்டி — மாலியவந்தன்புத்திரன். (அபிதாநமேகா.)

வச்சிரராசம்—சத்தராசம். (வைத்தியபரி.)

வச்சிரவராகி — சமணர்கொண்டாடும் ஓர் மாயாசதியென்பர்.

வச்சிரவல்லி–1. பிரண்டை. 2. பொழுதவணங்கிப்பூச்செடி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வச்சிரவாது — சூரன்மைந்தரிலொருவன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிரவிருக்கம்—புல்லுருவி. (வைத்தியபரி.)

வச்சிரன்—1. இந்திரன், வச்சிராயுதத்தையுடையவன் 2. கண்ணன் பௌத்திரனுகிய அநிருத்தன்புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

வச்சிராங்கபாண்டியன்–ஓர் பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிராங்கம்—சதுரக்கள்ளி. (மலையக.)

வச்சிராங்கன் — திதியின்றவத்தால்வந்த புத்திரன் (அபிதாநகோ.)

வச்சிராங்கி — தாரகாசுரன் தாய். (அபிதாநசிந்.)

வச்சிராட்சி—பிரண்டை. (வைத்தியபரி.)
வச்சிராதம்—பன்றி. (வைத்தியபரி.)
வச்சிரி—இந்திரன். இ—விகுதி.
வச்சை—உலோபம். (உ-ம்.) "கடுவச்சை யன்பாலொர்மன்னன். (இராமா. பாலகா. பூக்கொய். ககூ)
வசக்குதல்—படியச்செய்தல். (வழக்.)
வசகம்—கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)
வசட்டி—வயிரமண். (வைத்தியபரி.)
வசத்திற்சோதினி—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)
வசதி—1. ஊர். 2. நல்லிடம். 3 வீடு. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கூ.)
வசந்தகாலம்—சித்திரை வைகாசிமாதம். (வழக்.)
வசந்ததசுமாகரம்—ஒருபூடு. (வைத்தியபரி.)
வசந்ததரு—மாமரம். (வைத்தியபரி.)
வசந்ததூதம்—1. குயில். 2. மாமரம். (1,2-(வைத்தியபரி.)
வசந்தம் — 1. இந்திரமாளிகை. (பிங்கல. ககூஅ.) 2. இளவேனில். (பிங்கல. உகூஅ.) 3. ஓர் இராகம். (பொருட்-நிக.) 4. சல்லாபம். (பிங்கல. சoகo) 5. வாசம். (சூ. நிக. கக: நகர வெ. எ.)
வசந்தமலர்—இலவங்கம். (வைத்தியபரி.)
வசந்தமாலை—ஓர் பிரபந்தம். (பொருட்-நிகண்டு.)
வசந்தன் — 1. ஓர் வானரவீரன், இவன் கும்பகன்னனுற் கசக்கிப்பூசிக்கொள்ளப்பட்டவன். (அபிதானசிந்)2. காமன். (பிங்கல.கசடு.) 3. தென்றல். (பிங்கல. உகூ.)
வசந்திகை—தேமல். (பிங்கல. கoஅகூ.)
வசநாவி—வச்சநாபி. (வைத்தியபரி.)
வசநீயம்–வசனிக்கத்தக்கது. அநிர்வசநீயம் பார்.
வசப்படல்—வசமாதல். (சூ. நிக. கூ: ஊ.)
வசப்படுத்தல்—வசமாக்குதல். பிறவினை. (வழக்.)
வசப்படுதல்—வசப்படல்.
வசம்—1. அமைதல். 2. ஒழுங்கு. 3. கீழ்ப்படிதல். 4. கைவசம். 5. வசம்பு. (வைத்தியபரி.) (1, 2, 3, 4-வழக்.)
வசம்பு—ஓர் மருந்து. (வைத்தியபரி.)
வசமாக்கல்—வசப்படுத்தல். (சூ. நிக. கூ: ஊo. மூலம்.)
வசமாதல்—வசப்படல்.
வசாம்—கோழி. (வைத்தியபரி.)
வசலை—பசலை; அது, ஓர் கொடி.
வசவதேவர்–ஓர் வீரசைவர். (அபிதானசிந்.)
வசவபுராணம்–வீரசைவவடியார்கள் மகத்துவங்கூறியநூல். (அபிதானசி.)
வசவி—தூட்டை. (சூ. நிக. உ: கூடி.)
வசவு—இழிவுரை. (வழக்.)
வசவை—பசலை. (வைத்தியபரி.)
வசனம்—சொல். (சூ. நிக. கo: ஈ.)
வசனித்தல்—சொல்லல். (வழக்.)
வசார் — 1. நெருப்பு. 2. வசம்பு. (1, 2-வைதத்தியபரி.)
வசாலியம்—செவ்வியம். (வைத்தியபரி.)
வசி—1. கூர்மை. 2. தழும்பு. 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. நீர். 5. பஞ்சாக்கரமந்திர வகையிலொன்று. (தணிகைப். அவையடக். உ.) 6. மழை. (சிலப்.) 7. வசியம். 8. வாள். (1, 2' 6, 7-பிங்கல. சoகக.) (8. பிங்கல. ஞஎ.) 9. வெள்வெண்காயம். (வைத்தியபரி) பிளப்பென்பர் பத்துப்பாட்டில். இரப்பிடம், குற்றம், சூலம், திரட்சி முதலியவற்றிற்குங் கூறுவர். உதாரணங்காணிற் கொள்க.
வசீகம்—மிளகு. (வைத்தியபரி)
வசீகரணம்–1. கலைஞானமறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 2. மன்மதன்கணையிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சகூ.)
வசிகரம்—1. சீந்தில். 2. யானைத்திப்பிலி. 3. வசியம். 1, 2-வைத்தியபரி.) (3-வழக்.)
வசிகரித்தல்—
வசிகரிப்பு— } வசப்படுத்தல். (வழக்)
வசிகாரமம் — 1. சிலந்தி. 2. செருந்தி. (வைத்தியபரி.)
வசிட்டர்–ஓர்முனி. இவர் பிரமாவின் மானசபுத்திரருளொருவர். (அபிதானசி.)
வசித்தல்—1. கண்டமாக்கல்.(பரிபாடல்.) 2. தங்கல். (சூ. நிக. கூ: ககூ.) 3. வசியஞ்செய்தல். (வழக்.)
வசித்துவம்– அட்டமாசித்திகளிலொன்று. (பொருட்-நிக.)
வசிதை—வசித்துவம்.
வசிந்து—பிளந்து. (பத்துப்.)
வசிநி—வன்னிமரம். (வைத்தியபரி.)
வசியம்—1. கிராம்பு. (வைத்தியபரி.) 2. வசமாதல், அஃது அட்டகர்மத்தொன்று. அட்டகர்மம் பார்.
வசிரம்—1. ஆனைத்திப்பிலி. 2. கடலுப்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)
வசிவு—1. பிளந்துவடுப்படுதல். (பத்துப்.) 2. வலைதல். (பிங்கல. ககூசஎ.)
வசீகரணம்—வசிகரணம்.
வசீகரம்—வசிகரிப்பு.

வசீகரன்—வசியஞ்செய்பவன். (வழக்.)
வசீரம்—யானைத்திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
வசு—1. அட்டவசுக்கள். 2. நீர். (வைத்தியபரி.) 3. நெருப்பு. 4. பசுவின்கன்று. 5. பொன். 6. வெள்வெங்காயம். (வைத்தியபரி.) (1,3,4, 6-பிங்கல. சo௧உ.) அபிதானசிந்தாமணியில் அநேகருக்குப்பெயர்கூறுவர்.
வசுக்கள்—அட்டவசுக்கள. (மணிமே.)
வசுகந்தித்தை—நாய்வேளைச்செடி. (வைத்தியபரி.)
வசுகூபம்—அமுரி. (வைத்தியபரி.)
வசுதேவன்—கண்ணபிரான்முதை. (அபிதானசிந்.)
வசுதை—மண்ணுலகு. (பிங்கல. சசஅ.)
வசுந்தரை—பூமி. (சூ. நிக. நு. எ.)
வசுநரை—புளி. (வைத்தியபரி.)
வசுநாள்—அவிட்டம். (பிங்கல. உசுக.)
வசுமதி—பூமி. (சூ. நிக. நு: அ.)
வசுவசி—
வசுவாசி—
} சாதிபத்திரி. (வைத்தியபரி.)
வசூரி—ஓர் நோய். (வழக்.)
வசை—1. குற்றம். (சூ. நிக. அ: நுஅ.) 2. மலட்டுப்பசு. (சூ. நிக. ஈ: கஉ.) 3. இகழ்ச்சி. (வள். உசை-ஆம் அதி. அ) பெண், பெண்யானை, மனைவி முதலியவறறிற்குங்கூறுவர்.
வசைச்சொல்—இகழ்ச்சிச்சொல். (வழக்.)
வசைத்தல்—வளைத்தல்.
வசைதல்-வளைதல். (வழக்குண்டுபோலும்.)
வஞ்சகம்—வஞ்சம். வஞ்சகம்பேசேல். (கொன்றைவே.)
வஞ்சகழுடி—ஆமை. (வைத்தியபரி.)
வஞ்சகவொழிப்பு—ஓரலங்காரம். இது: பெயர்முதலியசொற்களால் வர்ணியத்தினது தர்மத்தை மறுத்தல். (விசா. அணியிலக்.)
வஞ்சகன்—வஞ்சிப்போன். (சூ.நிக.உ:சச.)
வஞ்சகாரம்—கொடிவேலி. (வைத்தியபரி.)
வஞ்சநவிற்சியணி—ஓரலங்காரம். இது: ஓர் காரணத்தானிகழ்ந்த சத்துவமாகிய குணத்தை மற்றொருகாரணங்கூறி மறைத்தலாம். (விசா. அணியிலக்கணம்.)
வஞ்சப்பழிப்பணி—ஓரலங்காரம். இது, நிந்தையினுனிந்தைதோன்றுதலாம். இதனை வடநூலார் வியாஜநிந்தாலங்காரமென்பர். (விசா. அணியிலக்கணம்.)
வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி—ஓரலங்காரம். அது, பழிபபினுற்புகழ்ச்சிதோன்றல், புகழ்ச்சியாற் பழிப்புத்தோன்றல், புகழ்ச்சியாற் புகழ்ச்சி தோன்றலென மூன்றுவகைப்படும். (விசா. அணியிலக்கணம்.)
வஞ்சப்பேண்—காளியேவல்செய்வாள். (சூ. நிக. க: ஈக.)
வஞ்சம்—1. அழிவு. (ஞானமிருதம். ஈஉ.) 2. கபடம். (சூ. நிக. கக: ஞகரவெ நு.) 3. கொடுமை. 4. பொய். 5. வாள். (3, 4, 5-பிங்கல. சo௧ஈ.)
வஞ்சலம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)
வஞ்சனம்—வஞ்சகம். (வழக்.)
வஞ்சனி—1. இடாகினி. (பிங்கல. கஉக.) 2. வஞ்சப்பெண்ணுமாம்.
வஞ்சனை—1. தெய்வப்பெண். 2. பொய். 3. வஞ்சம். (1, 2, 3-பிங்கல. சo௧ச.)
வஞ்சி—1. ஒருவகைமரம். (ஐங்குறுநூ.) 2. ஓர்கொடி. 3. ஓர்பா. 4. கருவூர், சேரனகரென்பர் பரிபாடலில், சோழனகரென்பர் பெரியபுராணத்தில், இரண்டுமுண்மையேயாம். 5. குடை. 6. சிந்தில். (வைத்தியபரி.) 7. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 8. பகைவர்மேற்செல்லல். 9. பகைவர்மேற்செல்லுவோரணியுமாலை. (சூ. நிக. கஉ: கஉ.) 10. பெண். 11. மருதயாழ்த்திறத்திலொன்று. (1, 2, 3, 5, 7, 11-பிங்கல. சo௧நு.)
வஞ்சிச்சீர்—வஞ்சியுரிச்சீர், மூவசைச்சீர்.
வஞ்சித்தல்—வஞ்சனைசெய்தல்.
வஞ்சித்தாள்—கனிமுன் நிரையும் நேரும் வரின், ஒன்றியவஞ்சித்தாளையும், ஒன்றுதவஞ்சித்தாளையும் என இருவகையாம். (யாப். காரி. உறுப்பியல். ௧o.)
வஞ்சித்தாழிசை—இருசீரடி நான்காய், மூன்றுமெசய்யுள் ஒரு பொருண்மேலடுக்கிவருவது (யாப். காரி. செய்யுளியல். கச)
வஞ்சித்தினை—அரசன் வஞ்சிப்பூவைத் தலையிலேசூடிப் பகைவருடையபூமியைக்கைக்கொளளக் கருதுதல். (புறநா.)
வஞ்சித்துறை—இருசீரடிநான்காய் ஒரு பொருண்மேலொன்றுய்வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளியல். கச.)
வஞ்சித்தூக்கு-பரிபாட்டினுறுப்பினுளொன்று. (பரிபாடல்)
வஞ்சிதன்—வஞ்சிக்கப்பட்டவன். (வழக்.)
வஞ்சிப்பா—நால்வகைப்பாவிலொன்று. (யாப். காரி. செய்யுளியல். ௧.)
வஞ்சியாவம்—ஓர்துறை. (புறப். வெ. மாலை.)
வஞ்சியுரிச்சீர்—தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி, கருவிளங்கனி, கூவிளங்கனியாய்வருவன. (யாப். காரி. உறுப்பியல். ச.)
வஞ்சிரம்—ஓர் மீனென்பர்.

வஞ்சிவிருத்தம்—முச்சீரடி நான்குகொண்டுவருவது. (யாப. காரி. செய்யுளியல். கச.)

வஞ்சிவேந்தன்—சேரன். (சூ. நிக. உ: கஅ.) வஞ்சியென்பது கருவூருக்குப் பெயராதலால், அதனைப் புகழ்ச்சோழநாயனூர்புராணத்திற் சோழர்க்குரிய நகரெனக்கூறலான், வஞ்சிவேந்தனென்பது சோழனுக்கு மொரு பெயராம்; இங்ஙனமாதலால் அக்கருவூர் ஓர்காலத்துச் சேரனுக்கும் ஓர்காலத்துச் சோழனுக்கும் உரிமையாயிருந்ததென்பது கருதப்படுகிறது.

வஞ்சினக்காஞ்சி — ஓர் துறை. இது அரசன் பகைவரைத் தாழ்வித்தற்பொருட்டு இவ்வாறு செய்வேனெனச் சொல்லிய கூறுபாட்டைச் சொல்லுதல். (புறநா.)

வஞ்சினம்—சபதம். (சூ. நிக. க0: க0.)

வஞ்சுளம்—1. அசோகு. 2. வேங்கை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வஞ்சுளன்—கரிக்குருவி. (சூ.நிக.ஈ:டுஎ.)

வடக—கெட. (சிந்தா.)

வடகர்—குற்றம். (புறநா.)

வடகல்-1. ஒளிமழுங்கல் (சூ.நிக. அ: உடு) 2. வெட்கம் (சூ நிக. அ: சஉ.)

வடகர்—பகைவர். (சூ. நிக. உ: டுக.)

வடகாரம்—வெடிகாரம. (வைத்தியபரி.)

வடகிகிலுகிலுப்பை — ஓர் கிலுகிலுப்பைசெடி. (வைத்தியபரி.)

வடகை—1. பலவூர்சூழ்ந்தவட்டம். 2. சிறுகிண்ணம. (1, 2-வழக்.)

வடணம் — பரிசை. சூ நிக. ஏழாவது தொகுதி கஅ ஆவது கவியில் மாவட்டணமென்றார்; முதற்குறையாக வட்டணமென்பார்போலும.

வடணிக்கை- } வட்டமாக்கல் (வழக்)
வடணித்தல்- }

வடணை—1 தாளம்போடுதல். (சூ. நிக. க: டுசை.) 2. வட்டம். (பிங்கல. உஉஅசு.) 3. வர்த்தனை. (மணிமே.)

வடத்திருப்பி—1. ஆடுதின்னுப்பாளை. 2. பங்கமபாளை. 3. பொன்முசுட்டை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி)

வடத்துத்தி—ஒருவகைச்செடி. (வைத்தியபரி.)

வடநரிவெருட்டி-வட்டக்கிலுகிலுபபை. (வைத்தியபரி)

வடப்பாலை—நான்குவகைப்பாலையினொன்று. (சிலப். ஆய்ச்சியர். சo டு. பக்.)

வடப்புல்-காவட்டமபுல்.(வைத்தியபரி.)

வட — ஆலவட்டம் (பத்துப்பாட்.) 2. ஓர்மீகாளை. (சிலப.) 3. கைமமணி. 4. சீலை. 5. திரிகை. 6. நாணயமாற்றும்பொழுதுகொடுக்கும் லாபப்பொருள். 7. நீர்ச்சால். 8. நீர்நிலை. 9. பரிசை. 10. பரிவேடம். 11. வாகுவலயம். (4, 8, 9-சூ. நிக கக: டகரவெ. கசு.) (3, 9-பிங்கல.சoஉக.) (5-வழக்.) வட்டென்பர்பரிபாட்டில். வட்டவடிவு முதலியவற்றிற்கும பெயர் கூறுவர். உதாரணங்காணிற கொள்க.

வட்டம்பண்ணுதல்– தேவதோத்திரத்தை மறுபடி மறுபடி மனனஞ்செய்தல். (வழக்.)

வட்டமடக்கி—வட்டத்திருப்பி. (வைத்தியபரி.)

வட்டாடல் — 1. ஒருவகை வீளையாட்டு, உண்டையுருட்டல். (மணிமே.) 2. சூதாடல். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. ஙஅ.)

வட்டாரம்—சுற்றுப்பக்கம். (வழக்)

வட்டி — 1. கடகப்பெட்டி. (புறநா.) 2. தெரிநிலைவினைபபகுதி. 3. முதற்பொருட்கு வரு மூதியம். (வழக்.)

வட்டிகை—1. எழுதுகோல். 2. கூடை. (பிங்கல. கசுஅஎ.) 3. சித்திரம். (சூ. நிக. அ: எடு.) 4. நால்வகைச்சாந்திலொன்று. (சூ. நிக. சு: கசு.) 5. வர்த்திகை. (1, 5-மணிமே.)

வட்டித்தல்—1. ஆணையிடுதல். (சூ. நிக. க0: க0.) 2. தாளம்போடல். (சூ. நிக. கு: டுசை.) 3. வட்டமாக்குதல்.

வட்டித்து—சுழற்றி. (சிந்தா.)

வட்டிப்பூ-1. தாமரைப்பூ.(வைத்தியபரி.) 2. வட்டித்தல. (வழக்.)

வட்டிப்போர்—சுழற்றியெறிவோர். (பரிபாடல்.)

வட்டில்—1. உண்கலம். (வழக்.) 2. ஓர் பாத்திரம. (சூ. நிக. எ: கூஉ)

வட்டினி — வட்டாடும்போது கொடுக்கும் பந்தயபபொருள் (ஓராமா.மிதிலைக்காட்.கஎ)

வட்டு—1. கறிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.) 2. சூதாடுகருவி. (வள்.கல்லாமை.க.) 3. திரட்சி. (சூ. நிக அ: ஙு.) 4. நீர்வீசுகருவிகளிலொன்று. (பரிபாடல்.)

வட்டுச்செடி—ஓர் செடி.

வடுடை—முழந்தாளளவாக வீரருடுக்குமோருடைவிசேடம். (சிந்தா.)

வட்டுவம்—ஓர் வகை வெற்றிலப்பை. (வழக்.)

வட்டை—வழி. (சூ. நிக. டு: சூஉ.)

வட்புலி—சிங்கம. (வைத்தியபரி)

வடக்கிருத்தல்—மகாப்பிரஸ்தானம்.(செந்தமிழ்: தொகுதி. அ. முதற்பகுதி) அது பற்றி கஉசீதார் பதவிவேண்டி வடதிசைநோக்கித் தியானமுற்றிருத்தலாம். (புறநா.)

வடகீது—வடதிசை. (வழக்.)

வடகம்—1. அத்தவாளம். 2. தோல். (1, 2-பிங்கல சஅகஎ.) 3. வற்றலாகிய ஒருவித உணவுப்பண்டம். (வ ழக்.) போர்வைக்குங் கூறுவர்.

வடகலை—கிரந்தநூல்கள். (இராமா. பாயிரம்.)

வடகாற்று—வாடை. (சூ. நிக. ககஃ டகர வெ. ககஎ.)

வடகிழக்கு—வடகீழ்த்திசை. (வழக்.)

வடகீழ்த்திசை—வடக்குங் கிழக்குமாய தோர் கோணத்திசை.

வடகீழ்த்திசைப்பாலன்—ஈசானன். (சூ. நிக. கஉ: எக.)

வடகீழ்த்திசைப்பாலன்தூறி—காகம். (சூ. நிக. கஉ: அ0.)

வடகீழ்த்திசையானை—சப்பிரதீபம். (சூ. நிக. கஉ: எசு.)

வடசொல்—ஆரியமொழி. ஆரியத்திற் குரிய சிறப்பெழுத்துத்திரிந்து தமிழில் வந்து வழங்குமொழியை வடசொல்லென்க. நன்னூலிற் பெயரியலிலே பொதுவெழுத்தாலியன்ற மொழியும் வடசொல் என்பது பொருந்தாது.

வடதிசைப்பாலன்—குபேரன். (சூ. நிக. கஉ: எக.)

வடதிசைப்பாலன்தூறி—யானை. (சூ நிக. கஉ: அ0)

வடதிசையானை—சார்வபௌமம். (சூ. நிக. கஉ: எசு.)

வடந்தை—வடகாற்று. (பிங்கல. உசு.)

வடபத்தி—ஆல். (வைத்தியபரி.)

வடபரதம்—பரதகண்டத்தி னேர்பிரிவு. (சூ. நிக. கஉ: கசு.)

வடபால்விதேகம்—வடவிதேகம். (சூ. நிக. கஉ: கசு.)

வடபாலிரேபதம்—நவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கசு.)

வடம்—1. ஆலமரம். (சூ. நிக. சஃ: கசு.) 2. ஒழுங்கு. (ஞானமிருதம்.) 3. கயிறு. (பிங்கல. ககூடுக.) 4. வின்னாணி. (பிங்கல. கடுஙஎ.)

வடமதுரை—வடநாட்டின்கண்ணுள்ள ஒரு விட்டுணுத்தலம். (அபிதானகோ.)

வடமர்—வடவர், பிராமணருள் ஒரு வகுப்பினர். இவர் வடக்கிருந்து தென்னாட்டுக்கு வந்தவர்.

வடமலை—1. மகாமேரு. 2. வேங்கடம். இதனைக் குமரக்கடவுள் தலமென்றுந் திருமால் திருப்பதியினானென்றுங்கூறுவர்.

வடமீன—அருந்ததி. (சூ. நிக. க: எகூ.)

வடழலகன்—சிவபிரான்.

வடமேற்கு—வாயுதிசை. (வழக்.)

வடமேற்றிசைப்பாலன்—வாயு. (சூ. நிக. கஉ: எகூ.)

வடமேற்றிசைப்பாலன்தூறி—கழுதை. (சூ. நிக கஉ: அ0.)

வடமேற்றிசையானை—புட்பதந்தம். (சூ. நிக. கஉ: எசு.)

வடமொழி—வடசொல. பார்.

வடலி—நிலம்பனை. (வைத்தியபரிபா.)

வடவர்—வடநாட்டிலுள்ளோர். (பதிதுப பாட்.)

வடவனல்—வடவாநலம்.

வடவாக்கினி—ஊழித்தீ. இது, கற்பாந்த காலத்தில் உலகையழிக்குந் தீ.

வடவாசுதர்—தேவமருத்துவர். வடவா-வடவை-அச்சுவினி. சுதர்-பிள்ளை.

வடவாநலம்—
வடவாழகம்—
வடவாழகாக்கினி—
} ஊழித்தீ. (சூ. நிக. க: நிக.)

வடவிதேகம்—நவகண்டத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ. கசு.)

வடவேங்கடம்—ஓர்மலை. இது, தமிழ்நாட்டின் வடக்கெல்லையாகவுள்ளது. (தொல்.பாயிர. நச். உரை.)

வடவை—1. ஊழித்தீ. 2. எருமை 3. பெண்குதிரை. 4. பெண்யானை. 5. அச்சுவனிக்கும் பெயர். (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஅநஅ.)

வடாது—1. வடக்கு. (உ-ம்.) "வடாது திசைமேனுள்" (இராமா. ஆரணிய. அகத்தீச. சஅ.) 2. வடக்குள்ளது. மரூஉச்சொல். (நன்பெயரிய. சஅ. உரை.)

வடி—1. கள். (பிங்கல. கசசசு.) 2. கூர்மை. "வடிவேல்" (வழக்.) 3. திருத்தம். (புறநா) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. மாவடு. (ஐங்குறு.) 6. மாவடுவகிர். (திருக்கோவை. கூஉ.)

வடிக்குதல்—1. களங்கமறுத்தல். 2. வடியச் செய்தல். (1, 2-வழக்.)

வடிகயிறு—குதிரைவாய்வடம். (சூ. நிக. எ: உக.)

வடிகாது—தாழ்ந்தகாது. (உ-ம்.) "குழைவிரவுவடிகாதாகோயிலுளாய்" (சுந்தரமூ. தேவார.)

வடித்தல்—1. கூர்மையாக்குதல். 2. சுட்டு விரலும் பெருவிரலுங்கூட்டி யாழ்நரம்பை அகமும் புறமு மாராய்தல். (மணிமே.) 3. தெளித்தெடுத்தல். 4. பயிற்றல். (சிந்தா.) 5. வசமாக்குதல். (சூ. நிக. கூ: நo.)

வடிதல்–1. நீர்முதலிய ஒழுகுதல். (வழக்.) 2. நீளம. சூ. நிக. அ: கசு.) 3. வற்றுதல். ஆற்றில் நீர்வடிந்தது என்பது (வழக்கு.)

வடிந்த—அழகுபெற்ற. (புறநா.)

வடிப்ப—பயிற்ற. (சிந்தா.)

வடிப்பம்—1. அழகு. 2. செப்பம். (1, 2-வழக்.)

வடிப்பு—வடித்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

வடிப்போர்—பயிற்றுவோர். (சிந்தா.)

வடிம்பலம்பநின்றபாண்டியன்–இவனை உக்கிரவர்மனென்பர் சிலப்பதிகாரவுரையில்; இவன் கடல்சுவற வேலெறிந்தவுடன் அக்கடல் வற்றி இவன்கால்விளிம்புமட்டாகக் கழுவியது. அதனால் வடிம்பலம்பநின்றானெனப் பெயராயிற்று. "ஆழிவடிம்பலம்பநின்றானு" மென நளவெண்பாவிற்கூறுதல் காண்க.

வடிம்பு—1. நுதி. 2. விளிம்பு (திருவால. திருவிளை. கடல்சுவற. சு.) வடிம்பு ஈண்டுக் கால்விளிம்பெனக்கொள்க.

வடியல்—வடிதல். அது, ஒன்றிலிருந்து நீர்முதலிய வொழுகல். (வழக்.)

வடியா—திருந்தாத. (புறநா.)

வடிவம்–1. உடம்பு. அம்-சாரியை. 2 உருவம். (பிங்கல. கஙஙடி.)

வடிவு—1. அல்குல். (பிங்கல. கo0சு.) 2. அழகு. (சூ. நிக. அ: சு.) 3. உடம்பு. (சூ. நிக. உ: சசு.)

வடிவுவமை — உவமையணியிலொன்று. (தண்டி. பொருளணி. உசு.)

வடிவெழுத்து — கட்புலனுக்கு விடயமாயெழுது மெழுத்து. (நன். உருபு. உஅ. உரை.)

வடு—1. குற்றம், வசையுமாம். 2. செம்பு. 3. தழும்பு. 4. வண்டு 5. பிஞ்சு. (பிங்கல. உஅஉஅ.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சo9ங.)

வடுகச்சி—வடுகப்பெண். (வழக்.)

வடுகநம்பி–எழுபத்துநான்குசிங்காதனாதிபதிகளி லொருவர். (அபிதாநசி.)

வடுகநாதன்—வடுகன். பிரமன்றலைகிள்ளியவனென்பர். (அபிதாநசிந்.)

வடுகன்—வயிரவன். (சூ. நிக. க: உஎ.)

வடுகன்றாய்—காடுகாள். (சூ. நிக. க: ஙசு.)

வடுகி—காடுகாள் (சூ. நிக. க: ஙசு.)

வடுது — 1. இந்தளராகம். 2. ஓர் பாஷை. 3. ஓர்வகைக்கூத்து. (சிந்தா.) 4. மருதயாழ்த்திறம். (1, 2, 4-பிங்கல. சo2o.)

வடுகேசுவரர் — திருவகூரிலிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வடுப்படுத்தல்–கதுவாய் என்பர். இதற்கு வடுப்படுத்துதல் என்பதே பொருளாம். (பிங்கல. கஙஅசு.)

வடுப்படுத்துதல் — 1. குற்றப்படுத்தல். 2. வசையாக்கல். (வழக்.)

வடை — உழுந்துமுதலியவற்றாற்செய்யும் அடை. (வழக்.)

வண்கை—வழங்குகை. (சிலப்.)

வண்டத்தனம்—குறும்புத்தனம். (வழக்.)

வண்டம்—சூந்தாயுதமென்பர்.

வண்டமை—கருச்சங்கு. (வைத்தியபரி.)

வண்டர்—1. கடிகைமாக்கள். (சூ. நிக. உ: சஎ.) 2. திண்ணியர். (சூ. நிக. உ: ஙo.) 3. தட்டர். (வழக்.)

வண்டாரம் — நாய், மார்பு, முகில் என்பர். (உ-ம.) வரிற்கொள்க.

வண்டல்—1. சேறுமுதலிய அடைதல். 2. மகளிர்விளையாட்டு. (சூ. நிக. கூ: சு.) 3. விளையாட்டுச்சிற்றில் (ஐங்குறுநூ.)

வண்டலம்—சேறு. அம்-சாரியையென்க.

வண்டன்–1. திண்ணியன். (பிங்கல. அஎo.) 2. தட்டன். (வழக்.)

வண்டனர்—ஓர் மூநிவர். (சிந்தா.)

வண்டாலம் — சூந்தாலி, (வழக்) கல்லை வெட்டு மோர் கருவி. இதனைக் கூந்தாலி எனவிகாரமாக்கியுங் கூறுவர்.

வண்டானம்–1 கொய்யடிநாசை. (பிங்கல. உஙஎசு.) 2. நாசை (சிந்தா.)

வண்டி—பண்டி. (வழக்.)

வண்டியம்—பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

வண்டில் — தேர்முதலியவற்றி னுருளை. (வழக்.)

வண்டு—1. அம்பு. 2. குற்றம். 3. கைவளை. 4. சங்கு. 5. நூல் 6. பூசநாள். 7. வண்டு. (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. சo2உ.)

வண்டுதூத்தி — ஓர் குருவி. வழக்குண்டு போலும்.

வண்டுகொல்லி—1. சண்பகம். 2. தேவதாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வண்டுணுமலர்மரம்—1. சண்பகமரம். 2. வேங்கைமரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வண்டுளம் — நந்தியாவட்டம். (வைத்தியபரி.)

வண்டை—ஓர் செடி.

வண்ணக்கஞ்சாத்தனார் — கடைச்சங்கப் புலவருளொருவர். (வள். மாலை.)

வண்ணக்குழிப்பு—சந்தக்குழிப்பு. (வழக்.)

வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா—கலிப்பாவி னொருபேதம். அஃது தரவு, தாழி

சை, அராகம், அம்போதாங்கம், தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னு மாறறுப்பினையுங் கொண்டு, வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளியல். கக.)

வண்ணம்–1. அழகு. 2. குணம். 3. சந்தம், இது பலவகைப்படும். 4. சாதி. (பத்துப்பாட்.) 5. நிறம். (நன்னூ. வினையிய. உ: உரை.) 6. முடுகியல். (பிங்கல. உ0அசு.) 7. விதம். (காஞ்சிப். திருவேகம். எ0.) 8. இயற்கையழகென்று கூறுவர். (பரிபா.) (1, 2, 3-பிங்கல. ச0உசு.)

வண்ணமகள் — கோலஞ்செய்வாள். (சூ. நிக. உ சுசு.)

வண்ணமாலை—வர்னமாலை. அஃது அரிச்சுவடி.

வண்ணுத்தி — 1. பூநீறு. 2. வண்ணான் மனைவி (வழக்.)

வண்ணுத்திப்பூச்சி—ஓர் பூச்சி. (வழக்.)

வண்ணான்—வகாலி. (வழக்.)

வண்ணிகன்—வர்ணிகன், எழுத்துக்காரன்.

வண்ணித்தல்—வர்ணித்தல். (சிந்தா.)

வண்மை—1. உண்மை. 2. கொடை. 3. புகழ். 4. வலிமை. 5. வளமை. 6. வாகை. (வைத்தியபரி.) (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக. ணகரவெ கஎ.)

வணக்கம்–1. கீழ்ப்படிதல். 2. தொழுதல். (1, 2-வழக்.)

வணக்கல்—வளைத்தல். (வழக்.)

வணக்கு — 1. முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 2. வழிபாடுசெய்தல் (சி. சி. உ: கூசு.)

வணங்கல்–1. பணிதல். (சூ. நிக. கூ: கூகூ.) 2. வளைதல். (பழமலையந்.)'மெல்லவணங்'கென்னும் முதற்குறிப்புக் கவியிற்காண்க.)

வணங்காமுடியினன் — துரியோதனன். (சூ. நிக. உ: கடு.)

வணர்—1. நெறிப்பு. (பரிபாடல்.) 2. வளைவு. (சூ. நிக. அ: டு.)

வணர்ந்து—வளைந்து. (பத்துப்பாட்.)

வணிகம்—வாணிகம் பார்.

வணிகரெண்குணம் — தனிமையாற்றல் முதலியனவாம். (பிங்கல. எஎகூ.)

வணிகன்—வாணிகன். (வழக்.)

வணிதம்—பலவூர்சூழ்ந்தவட்டம். (வழக்.)

வத்தகம்—1. வர்த்தகம். 2. வெட்பாலை. (வைத்தியபரி.)

வத்தகன்–வர்த்தகன், வியாபாரி. (வழக்.)

வத்தங்கி—ஓர் மரம் (வைத்தியபரி.)

வத்தம்—சோறு. (வைத்தியபரி.)

வத்தமம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

வத்தமானம்—வர்த்தமானம், நிகழ்காலம். (வழக்.)

வத்தனை—வர்த்தனை. (வழக்.)

வத்தாக்கு— } கொம்மட்டி. (வைத்
வத்தாலை— } தியபரி.)

வத்தி—1. இரத்தினத்தின்கீழே பதிக்குந் தகடு. ஓர் குழூஉக்குறிபோலும். 2. பரிமளதிரவியங்களைக் கூட்டியரைத்து மீளமாகச்செய்த திரி. (வழக்.)

வத்தித்தல்— வர்த்தித்தல், பெருகல். (வழக்.)

வத்தியம்—மரணம்.

வத்திராசோதிநி—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

வத்திராதாரு-செம்புளிச்சை.(வைத்தியபரி)

வத்திரம்—1. ஆடை. (சூ. நிக. எ: சுகூ.) 2. முகம். (சூ. நிக. உ: கூசு.)

வத்திரி —தோல்வார்.

வத்திரோணம்-பெருமரம்.(வைத்தியபரி)

வத்து-1. மது. (வைத்தியபரி.) 2. வஸ்து, பொருள். (தர்க்காமிர்தம்.)

வத்துதாரணை — நவதாரணையிலொன்று. (பிங்கல. சுகூஅ.)

வத்துநிச்சயம்— } பிரபஞ்சகாரணமாய
வத்துநிண்ணயம்– } கடவுளுண்டென்றும் அவனிவனேயென்றுங் கண்ட முடிவு.

வத்துப்பு—கறியுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வத்துபரிச்சேதம் — ஒருபொருளே இஃதாகும் இஃதன்றென்று பகுத்தறிகை.

வத்துவித்தியாபதி—சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட்-நிக.)

வத்தூரம்—பொன்னுங்காணி. (வைத்தியபரி.)

வத்தேக்கு-1. கொம்மட்டி. 2. வத்தங்கிச் சாயமரம். (வைத்தியபரி.)

வத்தை—ஒருவித மரத்தோணி (வழக்.)

வதக்கம்—வாட்டம். (வழக்.)

வதக்கல்— } வாட்டல். (வழக்.)
வதக்குதல்— }

வதகம்—மரணம்.

வதங்கல் — } வாடுதல். (வழக்.)
வதங்குதல்— }

வதந்தி—வார்த்தை. (வழக்.)

வதம் — 1. கொலை. (வழக்.) 2. விரதம். (சிந்தா.)

வதரம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

வதரி—இலந்தை. (சூ. நிக. ச: கஅ)

வதரியாச்சிரமம் — வடநாட்டிலுள்ள ஓர் விட்டுணுத்தலம். (உ-ம்.) "போவதரிதாலுலும் போய்த்தொழுவோனெஞ்சமே,மாவதரியாச்சிரமத்து" (நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்.)

வதவல்—வாடினது. (வழக்.)
வதன்–கொலைசெய்வோன். வதம்-கொலை.
வதனம்—முகம். (ஞானமிர்தம். எ.)
வதாங்கம்—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)
வதாலகம்—
வதாலம்— } ஓர் மீன்.
வதானியன் — வரையாதுகொடுப்போன். (வடமொழிவழக்.) வதாந்யம்-வள்ளற்றன்மை.
வதி—1. சேறு. (வழக்.) 2. வதஞ்செய்பவன். 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. வழி. (சூ. நிக. டு: கூஉ.)
வதிதல்—தங்கல். (சூ. நிக. கூ: ககூ.)
வதிரன்–செவிடன். (பிங்கல. கூகூ0.)வெதிரன் எனவும் வரும்.
வதில்—பதில். (வழக்.)
வது-பெண். (வழக்.) வதுவரன்களோ யாசீர் வதிக்கவேண்டுமென்பர்.
வதுகை—வைக்கோல். (வைத்தியபரி.)
வதுமரம்—முள்ளிப்பாலை.
வதுவடி—பாலை. (வைத்தியபரி.)
வதுவை—1. கலியாணம். (சூ. நிக. கூ: ச.) 2. கலியாணஞ்செய்தமகள். 3. மணமாலை. (2, 3-பத்துப்பாட்.) 4. ஆசை. (பிங்கல. உ0ஈக)
வதூ—பெண் (நன்னூ. மெய்யீற்றுப. ஈசூ. உரை.)
வதூசரை—ஓர் நதி (அபிதானசிந்தா.)
வதை-கொலை. இராமா. மிதிலைக்காட்சிப். கஉ0.)
வதைத்தல்—கொல்லல். (பிங்கல. உகஉசூ.)
வந்தன்று—வந்தது. (ஐங்குறுநூ.)
வந்தனம் — 1. வணக்கம் 2. வந்தேம். (புறநா.)
வந்தனித்தல்—வந்தித்தல்.
வந்தனை—வணக்கம். (பிங்கல. ககூஎஈ.)
வந்தி—. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மலடி. (சூ. நிக. உ: சுஈ.)
வந்திகள்—1. கடிகைமாக்கள். (சூ நிக. உ: எச.) 2. வந்தியர்.
வந்திசின்—1. வந்தேன். (புறநா.) 2. வருவாயா. (ஐங்குறுநூ.)
வந்தித்தல் — 1. பங்கமபாலை. 2. வணங்கல். (1-வைத்தியபரி.) (2-பிங்கல. ககூஎஈ.) 3. வழிபாடுசெய்தல். (தி. சி. உ: உஈ. உரை.)
வந்தித்துநிற்போர்—பாணர். (சூ. நிக. உ: ஈச.)
வந்தியர் — 1. புகழ்வோர். 2. மலடிகள் (சூ. நிக. கக: ஈகரவெ. எ.) 3. கடிகைமாக்களூமாம்.
வந்து—காற்று. (பிங்கல. உஈ.)
வந்துறுங்கள்—வந்துறும், வரும். கள்—அசை. (சிந்தா.)
வந்தென—1. வந்தாலுக. 2. வர. (1, 2-ஐங்குறுநூ.)
வநசந்தனம்—1. அகில். 2. தேவதாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)
வநசந்திரிகை—காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
வநசீரம்—காட்டுச்சீரகம். (வைத்தியபரி.)
வநசை—இலக்குமி–நிகண்டில், அலர்மகளெனபர்.
வப்பிரம்—ஈயம். (வைத்தியபரி.)
வபநம்—1. சுக்கிலம். (வைத்தியபரி.) 2. சௌளம். (திருவாலவாக்கோ. செங். கஈக.)
வபை—நிணம், இது; வயிற்றின்நாபிக்குள் வெண்டுகில்போன்றிருக்கும் யாகஞ்செய்வார் ஆட்டினில் இவ்வபையையெடுத்துக்கொண்டு நெய்யிலிட்டுக் காய்ச்சி ஓமஞ்செய்வர். (திருவிளை. மாணிக்க. ஈச.)
வம்–1 வா. (புறநா.) 2. வாருங்கள். (திருநூற்றந்.)
வம்பம்–சாலங்கபாடாணம்.(வைத்தியபரி)
வம்பமாக்கள்—புதியமாக்கள். (சிலப்.)
வம்பல்—திசை. (பிங்கல. ககூ.)
வம்பலர்—1. அயலவர். (சூ. நிக. உ: ஈகூ:) 2. புதியவர். (சூ. நிக. உ: ச0.) 3 வழிப்போவார். (புறநா.)
வம்பலன்—அயலான். (மணிமே.)
வம்பன்—துஷ்டன். (வழக்.)
வம்பி–1. கருவண்டு. 2. தட்டை. (வழக்.)
வம்பு — 1. உவமை (ஞானமிர்தம்.) 2. கயிறு. (சிலப்.) 3 நிலையின்மை. 4. புதுமை. 5. மூலக்கச்சு. 6. வஞ்சனை. 7. வாசனை. 8. வீம்பு. (வழக்.) 9. புதிய அழகென்பர் சிந்தாமணியில். (3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. ச0உசூ.)
வம்புத்தனம்—நேரின்மை.
வம்மதி—வருவாயாக. (ஐங்குறுநூ.)
வம்மின்—வாரீர். (புறநா.)
வம்மென — 1. வாருமென்று. (பத்துப்பாட்.) 2. வாவென. (சிந்தா.)
வம்மே—வாருமின். (ஐங்குறுநூ.)
வம்மோ—வா. (ஐங்குறுநூ.)
வமநி—1. அட்டை 2. பருத்தி. (1, 2-வைத்தியபரி.)
வமிசம்–1. சந்ததி. 2 சுற்றம்.(1,2-வழக்.)
வயக்கம்–சோதி. (உ-ம்.) "வயக்கமாண்டமுப்புரிசை யன்றிறுத்தவள்ளல்" (காஞ்சிப். சனற்குமார. ஈ.)

வயக்குதல்—1. வசக்குதல். 2. வயங்கச் செய்தல். (1, 2-வழக்.)

வயதுண்டம் — கவிழ்தும்பை. (வைத்திய. மூ. அக.)

வயதுண்டலி — கவிழ்தும்பை. (வைத்திய பரி.)

வயங்கல் — 1. ஒளிசெய்தல். (பிங்கல. ககஙஅ.) 2. நடத்தல்.

வயசு—வயது. (வழக்.)

வயணம்—வகை, (வழக்.)

வயத்தன்—வசமாய் நப்பவன். (வழக்.)

வயதரம்—கடுக்காய். (வைத்திய.மூ.அக.)

வயது — ஆயுள். (உ-ம்.) "நாலிருவயது நண்ணினுள்கௌரி" (திருவானை.கோச்செங். கஙகூ.)

வயதேற்றி—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

வயப்படல்—
வயப்படுதல்- } வசப்படுதல். (வழக்.)

வயப்புலி—
வயப்போத்து- } சிங்கம். (பிங்கல.உசoக)
(சூ. நிக. ஙஃ உ.)

வயம்–1. நிராம்பு. (வைத்தியபரி.) 2. நீர். 3.பறவைப்பொது.(காஞ்சிப்.திருநெறிக.ககூ.) 4. வசம். 5. வலிமை. 6. வெற்றி. (பரிபாடல்.) (2, 5-பிங்கல. சoஉஎ.)

வயமது--சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

வயமம்—அத்தி. (வைத்தியபரி.)

வயமா—1. குதிரை. 2. சிங்கம். 3. புலி. 4. யானை. (1,2,3,4-சூ.நிக. கக: யகரவெ.எ.)

வயமான்—புலி (புறநா.)

வயல்—1. கழனி. 2. வெளி. (1, 2-பிங்கல. சoஉஅ.)

வயல்சூழ்சோலை—இளமரக்கா. (பிங்கல. உ oசஙு.)

வயல்நெட்டி—ஒருவகை நெட்டி. (வைத்தியபரி.) வயனெட்டியெனவும் வரும்.

வயல்மாதளை—ஒருவகை மாதளை. (வைத்தியபரி.) வயன்மாதளை எனவும் வரும்.

வயல்மெருகு—ஒருவகைமெருகன்கிழங்கு (வைத்தியபரி.) வயன்மெருகு எனவும் வரும்.

வயலை—ஓர்கொடி. (உ-ம்.) "வயலைப்பசுங் கொடியும்" (காஞ்சிப். நாட். கசச.)

வயவர்–1. படைத்தலைவர். (பத்துப்பாட்.) 2. வீரர். (மணிமே.)

வயவரி—புலிதொடக்கி. (பிங்கல. உசகக.)

வயவன்—1. காரிப்பிள்ளை. (பிங்கல. உஙசடு.) 2. தலைவன் 3. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: டுo.) 4. வலியுன். 5. வீரன். (2, 4, 5-பிங்கல. சoஉ கூ.)

வயவு — 1. இச்சை. (பரிபாடல்.) 2. வயாவு, வயாவென்பது ஈற்றயல்குறுகி உகரச் சாரியை பெற்றதென்பர். 3. வலி. (பதிற் றுப்.) 4. வேட்கைநோய். (மணிமே.)

வயவை—வழி. (சூ. நிக. டு: சுஉ.)

வயவை—வயலை.

வயற்கள்ளி—பொரிப்பூண்டு (வைத்திய பரி.)

வயற்கொடுக்கி — ஒருவகைக்கொடுக்கி. (வைத்தியபரி.)

வயற்சோவியன்—ஓர் பாம்பு. (வைத்திய பரி.)

வயற்சுள்ளி—பொரிப்பூண்டு. (மலையக.)

வயற்செம்பை—ஓர் செம்பை; செம்பை-சிற்றகத்தி. (மலையக.)

வயற்றுத்தி—ஓர் துத்தி. (வைத்தியபரி.)

வயனம்—வசனம். (திருவிளை. மாறியாடி. உஎ.)

வயா–1. ஆசை. 2. கருப்பம். 3. வருத்தம். 4. வேட்கைநோய். (மணிமே.) (1, 2, 3-பிங்கல. சoஙo.)

வயாஅம்—விரும்பும். (ஐங்குறுநூ.)

வயாமது—சீந்தில். (மலையக.)

வயாவு—வயா.

வயான்—காரிப்பிள்ளை. (பிங்கல. உஙசடு.)

வயானம்—பறவை. (சூ. நிக. ஙஃ சுஅ.)

வயிக்கிராந்தம்—தூமுதபாஷாணம். (வைததியபரி.)

வயிடூரியம்—நவமணியிலொன்று. (சிலப். கச: ககூஉ. உரை.)

வயிநீதவம்–வைந்தவம்: அது சுத்தமாயை. (சி. சி. க: உடு. உரை.)

வயிரி—1. கொம்பு. (பிங்கல. கஉசுஅ.) 2. கொம்பென்னும்வாச்சியம். (பத்துப்பாட்.) 3. மூங்கில். (ஐங்குறுநூ.)

வயிரகரணி — பெருநெருஞ்சில். (வைத்தியபரி.)

வயிரம்—1. கூர்மை. 2. கோளகை. 3. சினம். 4. தண்டாயுதம் (பிங்கல. கடுஎஎ) 5. நவமணியிலொன்று 6. மரவயிரம். 7. வச்சிராயுதம். 8. வலி (1, 3, 5, 6, 7-பிங்கல. சoஙக.) (2, 8-சிந்தா.)

வயிரவம்—பைரவம்

வயிரவாதி—1 வலம்புரி. 2. நந்தியாவட்டம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வயிரவல்லி—பிரண்டை. (வைத்தியபரி.)

வயிரவளை—நரிப்பயறு (வைத்தியபரி)

வயிரவன்—1. வைரவன். (சூ. நிக. கஃ உஎ.) 2 சிறுகீரை. (வைத்தியபரி)

வயிரவி—பைரவி.

வயிரவூசி — மணிகளைத் தூளியிடுமூசி. (நன்னூ. பெயரிய. உ உரை.)

வயிரவேர் — சாயவேர். (வைத்தியபரி.)

வயிராகம்–வைராக்கியம். (உ-ம்.) "ஊன்று ஞானமோடுயர்வயிராக நல்லொழுக்கம்" (பிரபு லிங்கலீ. கைலாச. சஙூ.)

வயிராவி — ஓர் வைரவசமயவேடத்தன். (வழக்.) பாண்டிநாட்டிற்சிலர் உள்ளார்கள் அவர்கள் வயிராவிப்புலவரெனச் சிலரூர்களிலிருக்கிறார்கள்.

வயிரி—1. வல்லூறு. 2. விரோதி. 3. வைரமுள்ளவன். (1, 2, 3-வழக்.)

வயிரித்தல்— } வயிரிப்பு— } வைரமாதல். (வழக்.)

வயிரியர்—1. கூத்தர். (சூ. நிக. உ: ஙூஅ) 2. பாணர். (பிங்கல. அகரா.)

வயிரோசனி — சிவதை. (வைத்தியபரி.)

வயிற்றுக்கிராந்தம் — குழுதபாஷானம. (வைத்தியபரி.)

வயிற்றுவலி— } வயிற்றுளைவு— } வயிற்றெரிவு— } ஓர்விதநோய். (வழக்.)

வயிறு—உதரம (பிங்கல. கo0ஙூ)

வயிறுவாய்த்தல் — பிரசவித்தலென்னுங் குறிப்புமொழி. (இராமா. ஆரணிய. சடாயு காண். உரை.)

வயிநதேயன்–கருடன். (சூ. நிக. ஙூ: ஙூஉ.)

வயிலத்தி—உள்ளங்கால். (வைத்தியபரி.)

வயின்—1. இடம். 2 ஏழாம்வேற்றுமை யுருபு. (நன்னூ. பெயரிய. சரூ.) 3 முறை. (புறநா.) 4. வயிறு 5. வீடு. (1, 4, 5-சூ. நிக கக: யகரவெ. சூ.)

வயேகடம்—மரமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வயோதிகம்—விருத்தாப்பியம (வழக்.)

வயோதிகர்—கிழவர். (வழக்.)

வயோவகவம்—ஈயம். (வைத்தியபரி.)

வர்க்கம்—1. எருக்கலம்பால். 2. வருக்கம்.

வர்ச்சநீயம்—தள்ளத்தக்கது.

வர்ச்சியம்—வருச்சியம். (வழக்.)

வர்ணகம்—1. சந்தனம். 2. தாளகமரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வர்ணம்—குங்குமம். (வைத்தியபரி.)

வர்ணவதி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வர்ணி—பொன். (வைத்தியபரி.)

வர்ணியம்—உபமேயம். (விசாக. அணியிலக் ஙூ.)

வர்த்தகம்—வருத்தகம், வியாபாரம்.

வர்த்தநம்—வருத்தநம்.

வர்த்தமானம்–1. சிற்றுமணக்கு. 2. நிகழ்காலம். (தர்க்காமிரு.)

வர்த்தனை—பெருகுகை. (வழக்.)

வர்த்தி—வத்தி.

வர்த்தித்தல்—தங்குதல், (மணிமே.)

வர்மம்—வன்மம். (வழக்.)

வரது—ஒரு தானியம். (சிலப் ஊர்காண். உகக. உரை)

வரதுணபாண்டியன் — ஓர் பாண்டியன். (அபிதானகோ)

வரங்கிடத்தல்—வரம்வேண்டிக்கிடத்தல். (மணிமே) "வரங்கிடந்தான்றில்லையம் பவமூன்றிலம்மாயவனே" எனத்திருக்கோவையாரிலுங் கூறியதறிக.

வராட்சி-வரளுசல் சி-தொழிற்பெயர்விகுதி

வராட்சுண்டி—ஓர் செடி. (வைத்தியபரி) இதை நிகண்டில் சமங்கையென்பர்.

வராடம்—1 அன்னம். 2. மூல்லை. (1, 2-வைத்தியபரி)

வராண்டகம் — உண்டை, சுவர் முதலிய வற்றிற்குரைப்பர் (உ-ம.) வரிற்கொள்க.

வராண்டம்–சாலை, தூண்டிறகயிறு முதலிய வற்றிற்குரைபபர். (உ-ம.) வரிற்கொள்க.

வராண்டாலு—ஆமணக்கு (வைத்தியபரி.)

வராண்டியம் — பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

வராணம்—ஒட்டகம், சூழ்தல், பால், மதில் முதலியவற்றிற்குக்கூறுவர் உதாரணம் வரிற் கொள்க.

வரத்து—வருகை (வழக்.)

வரதம்—வரந்தருதலாகக் கையமைத்தல் (திருவா நான்மணிமா. கச) இது வாதகம் எனவும் வருமென்பர்.

வரதன்—1 அரி (பிங்கல. கஙo) 2. அருகன். (சூ நிக. க: ஙி.) 3. வரந்தருமவன். (வழக்.)

வரதாரு —தேக்கமரம் (வைத்தியபரி.)

வரதுங்கபாண்டியன்– அதிவீரராமபாண்டியன் தமையன் இவனே வரதுங்கராம்பாண்டியன் எனவுங்கூறுவர் (பிரபோத்திர சிறப்பு பாயி.)

வரதை—வரந்தருபவள் (ழ)

வரந்தருவான்–வில்லிபுத்தூர்வார் குமரன். (பாரத. பாயிரத்திறகாண்க.)

வரநதி—கங்கை. (சூ. நிக. க: ஙூஙூ.)

வரப்பு—வரம்பு. (வழக்.)

வரப்புகீகடா—நண்டு. (வைத்தியபரி.)

வரப்புள்—வயல். (பிங்கல. ஙிஎக.)

வரபலம்—தென்னைமரம். (வைத்தியபரி.)

வரம் — 1. தேவரகை. அது, வேண்டும் பொருள். (பத்துப்பாட்.) 2. நவநிதியிலொன்று. (பொருட்டொகை. நிக.) 3. மஞ்சள். (வைத்தியபரி.) 4. மேன்மை. (உ-ம) "சுரநதிமுத லாவரநதிமூன்றும்" (திருவாரூர். நான்மணிமா. கஉ.) 5. ஏர் முதலியவற்றிறகுங் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வரம்பநது—கங்கு. (பிங்கல. நுஎச.)

வரம்பிலற்றலுடைமை- } கடவுளெண்
வரம்பிலினபழடைமை- } குணத்தொன்று. (வள். கடவுள்வாழ்த் கூ. உரை.)

வரம்பு—1. அணை. (வழக்.) 2. எல்லை. (நன்னூ. விருத்தி. உரியிய உ0. உரை.) 3. ஒழுங்கு. 4. வயல்வரம்பு. (3, 4-வழக்.)

வரயோகம்—சபயோகத்தொன்று. நந்தையுடன்கூடினசதயம், கார்த்திகை, திருவாதிரை, சித்திரை இவை வரயோகமாம். பிரதமை, சஷ்டி, ஏகாதசி யிம்மூன்றும் நந்தையாம். (விதானமாலை. குணகுணப். க0.)

வரர்—தேவர். (பிங்கல. களெ.)

வரருசி-பாணினிவியாகரணத்துக்கு வியாக்கியானஞ்செய்த முனிவர். (அபிதாநசிந்.)

வரல்—வருதல். (உ-ம்.) வரனசையினனுமுளேன். (வள்.)

வரலாற்றுவஞ்சி — ஓர்பிரபந்தம். இது, குலமுறை, பிறபபு, கீர்த்தி முதலியவற்றை வஞ்சிப்பாவாற்கூறுவது. இலக்கணவிளக்கப் பாட்டியலில் தனிநிலைச்செய்யுள் வகையிலொன்றென்றார்.

வரவு — 1. வணக்கம். (பரிபாடல்.) 2. வருகை. உ-தொழிற் பெயர்விகுதி. (நன்னூ. பதவியல். கஙூ. உரை.)

வரவேதிரிந்திருத்தல்—ஓர் துறை. (புறப். வெ. மாலை.)

வரளல்—
வரளுதல்- } வாட்சி. (வழக்.)

வரளாரை — ஆரைக்கீரையிலொருவகை.

வரற்கியம் — கோடைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

வரன்—1. அயன். 2. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 3. கணவன். 4. சீவன் முத்தர்களிலொருவன். (கைவல்லியநவ. தத்துவவி. க00.) 5. பரமன். 6. புத்தன். (சூ. நிக. க: களெ.) (1, 3, 5-சூ. நிக. கக: சகாவெ. கஙூ.)

வரன்றல்—கொழித்தல். (பிங்கல. உசஙிக.)

வரன்றி—அரித்து. (சிந்தா.)

வராக்கத—கொம்மட்டி. (வைத்தியபரி.)

வராககர்ணி—அசுவகந்தி. (தைலவ.)

வராககற்பம்—ஒருகற்பம். (அபிதாநசிந்.)

வராகபுடம்— ஐம்பதெருவைத்தெரிக்கும் புடம் அது, வைத்தியர் வழக்கு.

வராகபுராணம்- பதிணெண்புராணங்களிலொன்று. (பொருட். நிக.)

வராகம்—1. நிலப்பனை. (வைத்தியபரி.) 2. பதினெண்புராணத் தொன்று. (பொருட். நிக.) 3. பன்றி. (பிங்கல. உஙி0உ)

வராகன்—1. ஓர் நாணயம். (வழக்.) 2. வராகாவதாரமான பெருமாள். (பிங்கல. கஙி0.) 3. கூத்தன்குதம்பை. (வைத்தியபரி.)

வராகன்பூ6—கூத்தன்குதம்பை. (வைத்தியபரி.)

வராகனிடை ஒன்பதுபணவிடைகொண்ட நிரை. (வைத்தியசாரசங்.)

வராகாதநம் — காலுங்கையும் ஊன்றிக் கவிழ்ந்துநிற்பது. இவ்வாதனம், பொருட்டொகை நிகண்டிற்கூறவில்லை. வந்துழிக்காண்க.

வராகி—1. சத்தமாதருள்ஒருத்தி. (சூ. நிக. கஉ: சுஎ) 2. சிற்றரத்தை. 3 நிலப்பனை. 4. பன்றிமொத்தை. (2, 3, 4-வைததியபரி.)

வராகிமாலை — வராகியைப் பறறித்துதிக்கும் பிரபந்தம்.

வராகிவேய்—பன்றிமுள். (வைத்தியபரி.)

வராங்ககம்—இலவங்கப்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

வராங்கனை — 1. கூந்தற்பனை. 2. வாழுடையபெண்.

வராங்கி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வராசனம்—சீனமுட்செவ்வந்தி.

வராட்டி—எரு. (வழக்.)

வராடகம்—1. கயிறு. 2. தாமரைக்காய். 3. பலகறை. (2-சூ. நிக. ச: சு0.)

வராடம்-
வராடி- } பலகறை. (சூ. நிக. சு: கஉ.)

வரால் ஒருவகைமீன். (காஞ்சிப்நாட்.எஉ.)

வரால்கம்-
வரालம்— } இலவங்கம். (வைத்தியபரி.)

வராலி—பிரமி. (வைத்தியபரி.)

வராளம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி)

வராளி—ஓரிராகம. (வழக்.)

வரனி—பாலை. (வைத்தியபரி.)

வரி—1 இசை. 2. இசைப்பாட்டு. 3. எழுத்து. 4. கடல். 5. கடன். 6. குடியிறை. 7. சந்தித்தெரு. 8. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 9. தேமல். 10. நிறம். 11. நீளம். (சூ. நிக. அ: கஙூ.) 12. நெல். 13. புள்ளி (ஐங்குறுநூ.) 14. புகர். (பத்துப்பாட்.) 15. வண்டு. (பிங்கல. உஙிஅஉ.) 16. விரல் முதலியவற்றினிரேகை. (வழக்.) (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10-பிங்கல. கஙிஉ.)

வரிக்கடை–வண்டி. மறைசையந்தாதியில். (உ - ம.) "சேறுவரிக்கடை" யென்னு முதற் குறிபபையுடைய செய்யுளிற் காண்க.

வரிக்குப்பச்சை — நாகப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

வரிக்தும்–கோலஞ்செய்யும். (ஐங்குறுநூ.)

வரிக்கோரை -ஒருவகைக்கோரை.(வழக்.)

வரிகாரம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

வரிச்சுருள்–செவ்வட்டை.(வைத்தியபரி.)

வரிசந்தி—நாற்றெருக்கூடுமிடம். (பிங்கல சுசஉ.)

வரிசி—தூண்டில்.

வரிசை—1. ஒழுங்கு. (உ-ம்.) "வரிசைதீடு யர்மாளிகை" (திருவால. திருவிளை. சக.) 2. சிறப்பு. 3. தரம. 4. மேம்பாடு. 5. நற்சீர். 6. வெகுமானம் (திருவிளை. இந்திரன்முடிமேல். வளையெறிந். கூஎ.) (2, 3, 4-புறநா)

வரிசைமகளிர்–விறலியர். (பதிற்றுப்பத்.)

வரிசையாளர்—கீழக்குடிகள். (பதிற்றுப பத்.)

வரிட்டன் — சீவன்முத்தர்களிலொருவன். (கைவல்லிய. தத்துவவி. கoo.)

வரித்தல்—1. எழுதுதல். (சூ. நிக. கூ: கஉ.) 2. கட்டல. (வழக்.) 3. நியமித்தல். (திருவிளை. இந்திரன்முடிமேல்வளை. உசு.) 4. பூசுதல். (சூ. நிக. கடு.)

வரிதகம்–சொல்வகை நான்கினுளொன்று. அது, முபபத்திரண்டியால்வருவது. (சிலப்.)

வரிதல்—1. எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச.) 2 கட்டுதல். (வழக்.)

வரிப்ப—சீலஞ்செய்ய. (ஐங்குறுநூ.)

வரிப்பிரோத்தம்—சதபபை.(மலையக.)

வரிப்புறம்—அணில். (சூ. நிக. கூ: உகூ.)

வரியரிசி —சீரகம். (வைத்தியபரி)

வரியான் — சீவன் முத்தர்களிலொருவன். (கைவல்லிய. தத்துவவிளக். கoo.)

வரியோட்டி } ஒருவகை மீன். ஒரு குழு
வரியோரா— } உக்குறி.

வரிவரி — தண்ணீர்விட்டான் கிழங்கு. (தைலவ.)

வரிவரிமணலி—கற்றுழை. (மலையக.)

வரிவநம்— நல்லமரம். (மலைபக.)

வரிவயம்—புலி (புறநா)

வருக்கக்கோவை —ஓர் பிரபந்தம். (பொருட். நிக.)

வருக்கம்-1. இனம். 2. ஒழுங்கு. 3. குலம். 4 வகுபபு (1, 2, 3, 4-வழக்.)

வருக்கமாலை–ஓர்பிரபந்தம்.(பொருட்.நிக.)

வருக்கமோனை—அடிகள்தோறும் வருக்க வெழுத்துக்கள் மோனையாய்வரத் தொடுப்பது (யாப. காரி. ஒழியியல். சு.)

வருக்கவேதுகை- அடிகள்தோறும்வருக்க வெழுத்துக்கள் எதுகையாய்வரத்தொடுப்பது. (யாப காரி. ஒழியியல் சு.)

வருக்கு —கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வருக்கை—பலா. (சூ. நிக. சு: கக.)

வருகம்—1. இலை. 2. பரிவாரம் 3. மயிற் றோகை.

வருகாலம்—எதிர்காலம். (வழக்.)

வருகை—வரவு. (வழக்.)

வருச்சித்தல்–
வருச்சியம்— } தள்ளப்படுதல். (வழக்.)

வருட்டம்—வேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வருட்டல்—
வருட்டுதல்- } வற்புறுத்தல். (சூ. நிக. கூ: சுக.)

வருடகம்—முடக்கொத்தான். (வைத்திய பரி.)

வருடபுட்பம்—தாழம்பூ. (தைலவ.)

வருடம்—1. ஆண்டு. (சூ. நிக. க: அஅ.) 2. பாரதவருடமுதலிய வருடம். 3. மழை. (சூ. நிக. க: அக.)

வருடல்—
வருடுதல்- } தடவல். (சூ. நிக. கூ: கூஉ)

வருடை—1. ஆடு. (சூ. நிக. கூ: ககூ.) 2. எண்காற்புள். (பிங்கல. உகூஎ.) 3. மேடம். (சூ. நிக. கூ: கஅ.)

வருணகம்—1. சந்தனம். 2 திலகமரம். (வைத்தியபரி.)

வருணசிவாசாரியர் — சைவசித்தாந்தபத் ததி செய்தவர்களிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

வருணம்—1. அழகு. 2. குலம். 3. நிறம். (சூ. நிக. அ: உசு.) 4. நீர். 5. பொன்முதலிய வற்றிற்குங்கூறுவர். (உ - ம்.) வரிற்கொள்க. (1, 2, 4-பிங்கல. சoகூ.)

வருணவதி—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வருணவிந்து—முத்துச்சிப்பி. (வைத்திய பரி.)

வருணன்–1. துவாதசாதித்தரிலொருவன். (பொருட். நிக.) 2. மேற்றிசைப்பாலன். (சூ. நிக. கஉ: எக.)

வருணஞள்—சதயம். (சூ. நிக. க: எஎ.)

வருணனை — வருணிபபு. (தண்டியலங். பொதுவணி. எ.)

வருணி—பொன். (வைத்தியபரி.)

வருணித்தல்—வருணனை.

வருத்தநம்—1. தொழில். 2. பெருகுகை. (1, 2-வழக்.) இன்னும் பலபொருள் கூறுவர்.

வருத்தம்—துன்பம். (வழக்.)
வருத்தல்—
வருத்துதல்- } துன்புறுத்தல். (வழக்.)
வருதல் — 1. அவதரித்தல். (பரிபாடல்.) 2. வளர்தல். (திருவாரூர் நான்மணி. கஉ.)
வருதி—வருவாய். (புறநா.)
வருதியர்—வருக. (பத்துப்பாட்.)
வருதும்—வருவோம். (ஐங்குறு.)
வருந்தல்—
வருந்துதல்- } துன்புறல். (வழக்.)
வருந்துரு—கோங்கு. (வைத்தியபரி.)
வருநர்—விருந்தினர். (புறநா.)
வருபுனல்—யாறு. (வழக்.) (புறநா.)
வருமானம்—வரவுப்பொருள். (வழக்.)
வருவல்—வருவேன். (புறநா.)
வருவாய்—வரும்படி. (ஐங்குறுநூ.)
வருவித்தல்—வரச்செய்தல். (வழக்.)
வருதம்—1. இருப்பிடம். 2. கவசம்.
வருதினி-படை. (பாரத.கசு-ஆம்போர்.டுசு.)
வரேண்யம்—குங்குமம். (வைதத்தியபரி.)
வரை—1. அளவு. 2. இடம் 3. எல்லை. (புறநா.) 4. எழுத்து. 5. கல். 6. சிகரம். 7. பக்கமலை. (பத்துப்பா.) 8. பெருமலை. 9. மலை. 10. மூங்கில். 11. வரைவு. 12. விரலிறை. (1, 9, 10, 11, 12-பிங்கல.) (2, 5, 6-பரிபாடல்.)
வரைக்குடிலம்-வங்கக்கல்.(வைத்தியபரி.)
வரைதல்—எழுதுதல். (பிங்கல. உகஉச) 2. கொள்ளல். 3. நீக்கல். 4. விவாகஞ்செய்தல். வரைதல்வேட்கை. (நம்பியக.) (2, 3-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கள.)
வரைதி—கூறுபடுப்பை (புறநா.)
வரைந்த—எல்லையிட்ட. (பத்துப்பாட்.)
வரைப்பு—1. எல்லை. (சூ நிக அ: கக.) 2. குளம். 3. மதில். (2, 3-பத்துப்பாட்.)
வரைபகவேறிந்தோன்-கந்தன். (சூ. நிக. க: உசு.)
வரையரமகளிர்- மலையில்வாழுந்தெய்வப் பெண்கள். நம்பியகப்பொருளில் இரவுவரல் விலக்கலிற் காண்க.
வரையறுத்தல் — மதித்தல். (பிங்கல, கஎஎஎ.) எல்லைப்படுத்தலுமாம்.
வரையறை-1. அளவு. 2. எல்லை.(வழக்.)
வரையாடு—மலையாடு. (வழக்.)
வரையாமை-நியதியில்லாமை (மணிமே.)
வரையாள்—நியதியில்லாள். (மணிமே.)
வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதல்—அகப்பொருட்டுறையிலொன்று.
வரைவு—வரைதல்.
வரைவுமலிவு — அகப்பொருட்டுறையிலொன்று.
வல்-1. சூதாடுகருவி. 2. வலி. 3. விரைவு. (சூ. நிக. கக. லகரவெ. க0.)
வல்கம்—பட்டை. (தைலவ.)
வல்கி—வீணை. வல்லகி என்றுங் கூறுவர்.
வல்கிதம் — குதிரையைங்கதியிலொன்று. (சிந்தா. காந்தருவதத். உகஉ-கவி உரையில் வற்கிதமென்று கூறியிருக்கிறார்.) அவர்கூறிய ஐங்கதியாவன—"விக்கிதம் வற்கிதம்வெல்லு மூபகண்டம், மத்திமஞ் சாரியோ டைந்து. நிகண்டில் இவ்வாறுகூறுது வேறுகூறுவர்.
வல்சி—1. அரிசி.(திருவிளை. குண்டோதரனுக். கடு.) 2. உணவு. 3. சோறு. (2, 3-பத்துப்பாட்.)
வல்லடி—வல்வந்தம். (வழக்.)
வல்லணங்கு—காளி. (சூ. நிக. க: ஈஅ.)
வல்லதம்—கொலை.
வல்லபம்—வல்லமை. (வழக்.)
வல்லபன்—வல்லோன். (வழக்.)
வல்லபாசாரியார்-வேதாந்தசூத்திரத்திற்கு வியாக்கியானஞ்செய்தவர். (அபிதானகோ.)
வல்லபை — விநாயகருக் கோர் மனைவி. (காஞ்சிப். அநேகதங். கூ, க0, கக.)
வல்லம்—1. ஓர் ஊர். (வழக்.) 2. தொண்டைநாட்டில் ஓர் சிவதலம். (தேவார. திருவல்லபதிகம். க.) 3. வாழை (வைத்தியபரி.)
வல்லமை—வல்லபம்.
வல்லரி—1. கொடி. 2. தளிர் (சூ. நிக. ச: சஎ.) 3. பசுங்காய். 4. பூங்கொத்து. (1, 3, 4-வைத்தியபரி.)
வல்லவன்-1. கணவன் (சூ நிக. உ: எஅ.) 2. வல்லான் (வழக்.)
வல்லவி—1. நாயகி. (சூ. நிக. உ: எசு.) 2. வல்லமையாள். (வழக்.)
வல்லா-வல்லமையில்லாதன. (ஐங்குறுநூ.)
வல்லாங்கு—சதுரப்பாடு. (புறநா.)
வல்லாண்முல்லை—ஒரு வீரனுடைய வீட்டையும்,ஊரையும் இயல்பினையுஞ்சொல்லியவனுண்மைத்தன்மையை நன்மைபெருகச்சொல்லுதல். (புறநா.)
வல்லாதா-சேங்கொட்டை.(வைத்தியபரி.)
வல்லாதீமே — வல்லமையில்லாயாயிரு. (ஐங்குறுநூ.)
வல்லாய்-வல்லமையில்லாய் (ஐங்குறுநூ.)
வல்லார்-1. மாட்டாதார். சூ. நிக. உ: சசு.) 2. வன்மையையுடையார். (வழக்.) வன்மையிலாரெனில். ஆ - எதிர்மறைவிகுதிபுணர்ந்து கெட்டது.

வல்லாரை—1. ஓர் பூடு (வைத்தியபரி) 2. கேட்டைநாள். (சூ. நிக. க: எடு.)

வல்லாளன்-1. கொங்கணதேசத்துஅரசன் என்றும் விசயநகரத்து அரசன் என்றுங்கூறுவர். (அபிதாநசிந்.) 2. வன்மையுள்ளவன். (வழக்.) 3. விநாயகபுராணம் வல்லாளன் முத்தியடைந்தபடலத்திற்காண்க.

வல்லாறு—வல்லவண்ணம். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லான்—வல்லவன். (பதிற்றுப்பத்.)

வல்லி—1. அளவு. 2. இடைச்சேரி. 3. உபநிடதம்.(பொருட்டொகை-நி.) 4. கால்விலங்கு. 5. கொடிமருந்து. 6. நீங்கல். (சூ. நிக. கூ: சசு.) 7. படர்கொடி. 8. பலாசு. 9. பிரிதல். (பிங்கல. ககசுஅ.) 10. முருக்கு. (மலையக.) 11. வள்ளிகொடி. (1, 2, 4, 7-சூ. நிக. கக: லகரவெ. அ.) (5, 8, 11-வைத்தியபரி.)

வல்லிகீகயிறு—அரைஞாண். (சிந்தா.)

வல்லிகம்—1. கொடி. 2. மிளகு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வல்லிகை—காதணி. (சூ. நிக. எ: உசு.)

வல்லிசம்—மிளகு. (தைலவ.) வல்லீசம் என்றுங் கூறுவர்.

வல்லிசாதகம்—கற்பகத்திற்படர்கொடி. (வைத்தியபரி.)

வல்லிசூரணை-புளிவசனை. (வைத்தியபரி.)

வல்லிசை—1. உச்சவிசை. (சூ. நிக. க0: ச0.) 2. பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

வல்லியம்—1. இடையரூர்.(பிங்கல. சுசஅ.) 2. செவ்வல்லி. 3. புலி. (சூ. நிக. ஙூ: ஙு.) 4. மஞ்சள். (2, 4-வைத்தியபரி.)

வல்லியை—அமுக்கிராக்கிழங்கு.(தைலவ.)

வல்லிவன்னி—சித்திரமூலம். (தைலவ.)

வல்லினம்—வல்லெழுத்து. (நன்னூ.எழுத்திய. கஙு.)

வல்லினமோனை—எல்லாவடிகளின் முதற்கண்ணும வல்லினவெழுத்துக்கள்வருவது. (யாப் காரி. ஒழியியல். சூ. உரை.)

வல்லினவேதுகை — எல்லாவடிகளின் முதற்சீர்க்கண்ணும வல்லினவெழுத்துக்களை துகையாய்வருவது. (யாப். காரி. ஒழிபியல். சூ. உரை.)

வல்லுதல்—வன்மையுடைத்தாதல். (வழக்.)

வல்லுநர்—வல்லார். (சூ நிக. உ: சசு.)

வல்லுநையோ—வல்லாயோ (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுரம் — காடு, மணல், வயல் முதலிய வற்றிற்குரைப்பார். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வல்லுவள்—வல்லாள். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுவை—வல்லாய். (ஐங்குறுநூ.)

வல்லுளி—பன்றி. (சூ. நிக. ஙு: கசு)

வல்லுகம்—1. ஆண்குரங்கு 2. கரடி. (1, 2-வைத்தியபரி)

வல்லுரம்—பரழ்நிலம்.

வல்லுறு — இராஜாளியென்னும்பறவை. இது பஞ்சபக்ஷிகளிலொன்று.(சூ.நிக.கஉ: ஙஉ.)

வல்லேனல்—அநுகரணவோசை.(சூ.நிக. க0: சஅ.)

வல்லை—1. கடுப்பு. (சூ. நிக. கூ: ஙசு) 2. காலவிரைவு.. (சூ. நிக க: அக.) 3 குறுங்காடு. (வைத்தியபரி.) 4 புன்முருக்கு. 5. முருக்கு. 6. பெருங்காடு. (சூ. நிக. ச: ஙுசு.) 7. வட்டம். (சூ. நிக. அ: உ.) 8 வலிமை. (சூ. நிக. கக: லகரவெ. கஎ.) 9. வன்மையையுடையாய். (புறநா.)

வல்லையம்—ஓர் ஆயுதம். (வழக்.)

வல்லேம்—வன்மையில்லேம். (புறநா.)

வல்லோரோழிப்பு—ஓரலங்காரம். இது, பிறரை முற்றுவினவிய தஞ்சொல்லினுண்மைப்பொருளை வல்லோர் அச்சொல்லுக்கு மற்றொருதாற்பரியத்தைக்கற்பித்து மறுத்தல். (விசாகப. அணியிலக். எ. பக்கம்.)

வல்லோன்—வல்லான். (சூ. நிக. உ: சசு.)

வல்வாலோட்டி—ஓர் முட்செடி. (வைத்தியபரி.)

வல்விலங்து—யானை. (பிங்கல. உசகஉ.)

வல்விலோரி—கடையெழுவள்ளலிலொருவன். (சூ. நிக. உ: உச.) இவனை ஓரியெனவுங் கூறுவர்.

வல்விளைவரிசி-பொரி, அவல் முதலியன (சிந்தா.)

வலக்காரம்—1. பொய். (சூ. நிக. க0: சு.) 2. விரகு, உபாயம். (உ-ம்.) "சிறுவலக்காரங்கள்செய்தவெல்லாம்"(திருக்கோவை. உஉஎ.)

வலக்கதம்—சூழும். (புறநா.)

வலங்கமர்—ஓர்சாதியார். வழக்குண்டுபோலும்.

வலங்கை—1. வலக்கை. 2. வலப்புறம். (1, 2-வழக.)

வலங்கொள்ளல்—1. வலம்வருதல். 2. வெற்றியடைதல். (1, 2-வழக்.)

வலசாரி-வலமாய்ச்சுற்றிப்போதல்.(வழக்.)

வலசை—கூட்டம். (வழக்.)

வலஞ்சுழி—திருவலஞ்சுழியென்னுஞ் சிவதலம். இது, சுவாமிமலைக்குச்சமீபமாயுள்ளது.

வலத்தல்—1. கட்டுதல். (பத்துப்பாட்.) 2 சூழ்தல். (சிந்தா.) 3. சொல்லல். 4. மூடுதல். (சூ. நிக. கூ: உஅ.) 5. வலமாதல். (வழக்.)

வலந்த—1. கட்டின. (புறப்பொ. வெ.) 2. சூழ்ந்த. (புறநா.)

வலந்து—கொடுத்து. (பரிபாடல்.)

வலந்தது—கூறியது. (சிந்தா)

வலந்தம்—வலைவு.

வலந்திரி—ஓர் கொடி.

வலம்—1. ஆணை. (பரிபாடல.) 2. இடம். (சூ நிக. டு: சுடு.) 3 எழனுருபு. (நன்னூ. பெயரிய. சடு) 4. வலப்பக்கம் (வழக்.) 5. வலி (புறநா) 6. வெற்றி (சூ நிக. அ: கூஉ.)

வலம்புரி—1. ஓர் மரம். 2. சங்கு வலம்புரியாயிருப்பது. 3. நந்தியாவர்த்தம். 4. வலம்புரி வடிவாகச்செய்ததலைக்கோலம். (பத்துப்பாட்) (1, 2, 3-சூ நிக. கக: லகரவெ. கஉ)

வலம்புரிக்காய்—ஒருவகை மருந்துக்காய். (வைத்தியபரி)

வலம்புரிப்புல்—ஒருவகைப்புல் (வைத்தியபரி.)

வலம்புரிவிநாயகர்—காஞ்சியிலிருக்கும் ஓர் விநாயகர். காஞ்சிப்புராணத்திற்காண்க.

வலயம்—1. கடல். (பிங்கல நிஅசு) 2. நீர்நிலை (பிங்கல. சுoச.) 3. படத்தி. (சிலப்) 4. வட்டம். (சூ. நிக. அ: உ.) 5. வளையல். (பெரியபு. திருநாவுக்கர்சுநா. கூ.) 5. வாகுவலயம்.

வலவன்—1. சமர்த்தன். (வழக்) 2. திருமால். 3. தேர்ப்பாகன். 4. வெற்றியாளன் (2, 3, 4-சூ. நிக. கக: லகரவெ. க.)

வலவா—கட்டாத. (பத்துப்பாட்.)

வலவை—1. இடாகினி. (பிங்கல. கஉக.) 2. காளி. (பிங்கல. ககக) 3. காளியேவற்பெண். 4. நாணிலி. 5. வல்லபம். (4, 5-சிலப்.) 6. வல்லவள். (வழக்.) 7 வல்லோன். 8 வெற்றியையுடையை. (சிந்தா) (3, 7-சூ. நிக கக: லகரவெ கஊ.)

வலன்—1. ஓரசுரன். இவனுடம்பு நவமணியாயினதென்பர். (திருவிளை மாணிக்கம்விற்ற படலம். கஅ) 2. வல்லபன். 3. வலப்பக்கம். 4. வலிமை. 5. வெற்றி. (சூ. நிக. அ: கூஉ.) 2, 3, 4-வழக்.)

வலாகம்—கொக்கு. (சூ நிக. கூ: சுஊ.)

வலாகை—கொக்கு.

வலாகம—1. குயில். 2. தவளை. (1, 2-வைத்தியபரி)

வலாத்காரம்—வலாற்காரம். (வழக்.)

வலாரி—இந்திரன். வலனென்னுமசுரனை வென்றவன். (திருவிளை. இந்திரன்பழிதீர்த்த. நிஅ)

வலி—அகங்காரம். (பரிபாடல்) 2. ஓரலங்காரம். அது, தொகைச்சொற்றொடர் புண்டாகத்தொடுப்பது. (தண்டி. பொதுவணி. உஊ.) 3. ஓர் நோய். (வழக்) 4 தெரிநிலவினைப் பகுதி. 5. நறுவிலிமரம். (வைத்தியபரி.) 6. பற்றிரும்பு. (பிங்கல. ககஉ2) 7. வன்மை. (பிங்கல. கஎகஉ.) பிங்கலத்தில், ஒலி. கபடம். வலியோன் இம்மூன்றிற்குங் கூறுவர்.

வலிக்கட்டு—வீணையிலேருறுப்பு. அதற்குத் திவவென்றுபெயர் (சூ. நிக. கo: சஊ)

வலிச்சற்கோடி—ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

வலிசம்—வளிசம், தாண்டில்.

வலித்த—கருதிச்செய்யப்பட்ட. (புறநா.)

வலித்தது—துணிந்தது. (சிந்தா.)

வலித்தல்—1. இழுத்தல். 2. உடன்படல். (சூ. நிக. கூ: நிசு.) 3. கொழுத்தல். 4. தோணி தூண்டல். 5. நிச்சயித்தல். 6. நினைத்தல் (சூ. நிக. அ: ஊசு.) 7. பேசல் 8. மெல்லெழுத்தை வல்லெழுத்தாக்கல். (நன்னூ. உயிரீற். டு.) 9. வலியுண்டாதல். 10. வளைத்தல். (சூ நிக. கூ: உஊ.) (3, 7-பிங்கல. சoஊகூ.)

வலித்திடல்—சொல்லல். (சூ. நிக. கo: டு.)

வலிதம்—1. அசைவு. 2. சூழ்வு.

வலிதல்—1. தங்கல். 2. துணிதல். 3. வலிந்துகோடல். (வழக்.)

வலிது—வலியது. (வழக்)

வலிந்துகோடல்—அருமையிற்கருத்துக் கொள்ளல். (நன்னூ. உருபுபுணரி. கஅ. உரை.)

வலிப்பு—1. இழுப்பு. 2. வலி. (1, 2-வழக்.)

வலிப்புறீஇ—வற்புறுத்தி. (சிந்தா.)

வலிமாந்தம்—மாந்தம் எட்டிலொன்று. (பொருட்டொகை. நிக.)

வலிமினம்—துணிவீர். அம்-அசை. (சிந்தா.)

வலிழகம்—குரங்கு. (பிங்கல. உடுoசு.)

வலிமை—வன்மை. (வழக்.)

வலிய—தானே. (பெரியபு. தடுத்தாட்சுஅ.)

வலியறிதல்—நால்வகை வலிமையையும் அளந்தறிதல்-நால்வகையாவன:-வினைவலி, தன்வலி, மாற்றான்வலி, துணைவலி. (வள். சஅ. அதிகாரம்.)

வலியன்— } 1. கரிக்குருவி. (திருவிளை.
வலியான்— } கரிக்குருவிக் உக.) நிகண்டில். வலியான் என்பது வேறுபறவையென்பர். 2. வலிமையுடையான். (வழக்.)

வலியுறுக்தும்—இறுகப்பிடிக்கும். (புறநா.)

வலியுறுத்தல்—உறுதிப்படுத்தல் சிவஞானபோதம. க-ஆம் சூத்திரம். உ-ஆம. அதிகரணம் முதலாவதுவெண்பாவுரையிற்காண்க.

வலிவலம் — ஒரு சிவதலம். திருஞானசம் பந்த. தேவாரத்திற் காண்க.

வலீநகம்—தாழை. (வைத்தியபரி.)

வலீநம்—தேள். (வைத்தியபரி.)

வலு — 1. பலம். 2. பற்று. (1, 2-வழக்.) கொசுகுமுதலியவற்றுக்குங்கூறுவர். (உ - ம்.) வரிற்கொள்க.

வலுத்தல்— } பலப்படுதல். (வழக்.)
வலுப்பு— }

வலுவந்தம்—வலாற்காரம். (வழக்.

வலுகம்-தாமரைகிழங்கு. வைத்திபரி.)

வலை—1. மீன்முதலியபிடிகருங்கருவி. (சூ. நிக எ: நிக.) 2. யாகபத்தினிகள்நெற்றியி லணிந்துகொள்வது. (புறநா.)

வலைக்கயிறு—சாலம். (பிங்கல. கருக.)

வலைக்குணுக்கு-வலையைத்தாழச செய்யும் உருண்டை (ஒருகுழூஉக்குறி.)

வலைகாரன்—வலையன். (வழக்.)

வலைச்சி—நெய்தனிலப்பெண். (வழக்.)

வலைச்சேரி—நெய்தனிலத்தூர். (அமுதாம் பிகைப்பிள்ளைத்தமிழ் அவையடக்கத்திலறிக-)

வலைஞர் — நெய்தனிலமாக்கள் (பிங - ல சுஉ0.)

வலையம்—வலயம்.

வலையர்—வலைஞர். (வழக்.)

வலைவர்-வலையையுடையவர். (ஐங்குறுநூ.)

வவக்கானி-யானையிலத்தி. வைதியபரி.)

வழக்கம்-தொன்றுதொட்டுநடைபெறுதல். (வழக்.)

வழக்கறிதல்-உலகநடையையறிதல். (நன் னூ. பொதுப. சக.)

வழக்காட்டு—ஊடல். (மணிமே.)

வழக்காடுதல்- } வழக்குச்செய்தல்.
வழக்கிடுதல்- } (வழக்.)

வழக்கு-1. அறப்பால் மூன்றனுளொன்று; அது, ஒருபொருளைத் தனித்தனியே யென தெனதென்றிருபபார் அதுகாரணமாகத் தம் மூண்மாறுபட் டப்பொருண்மேற் செல்வது. (வள். உரைப்பாயிரம்.) 2. இயங்குதல். (புறப் பொ. வெ.) 3. வழக்கம் (வழக்)

வழக்கோரம் — ஒருபக்கமான வழக்கு. (வழக்.)

வழகம்—பவளம். (வைத்தியபரி.)

வழங்க—அசைய. (புறநா.)

வழங்கல்— } 1. ஆட்சிபண்ணல். (வழக்.)
வழங்குதல்- } 2. ஈகை. 3. உலாவல். (2,3-(பிங்கல. சஅ0.) 4. சொல்லல். (பிங்கல. உ00கூ.) 5. நடத்தல். (சூ. க்க. கூ: ஙஎ.)

வழங்குநர்—கொடுப்பவர். (பத்துப்பாட்.)

வழங்தும்—இயங்கும். (புறநா.)

வழட்டுதல்—வழுந்துதல்.

வழப்பம்—வழக்கம். (வழக்.)

வழலுதல்—வழுந்தல்.

வழலை—1. ஓர் பாம்பு. (வழக். 2. சவுக்கா ரம். 3. மூப்பூ. (2, 3-வைத்தியபரி.)

வழலையுப்பு-சவுக்காரவுப்பு.(வைத்தியபரி)

வழலைரசம்—சுத்தரசம். (வைத்தியபரி.)

வழாநிலை-தீணை பாலிடம் பொழுது வினை இறை மரபு ஆகியவிவைகள் வழுவாதவழங்கு வன. (நன்னூ. பொதுவிய. ஙூ. உரை.)

வழாஅது—பழையாமல். (புறநா.)

வழாஅல்—வழுவுதல்

வழாறு—நிறைபுனல். (சூ. நிக. ஙு: உசு.)

வழி — 1. இடம். 2. ஏழனுருபு. (நன்னூ. பெயரிய. சடு.) 3. ஏவல், வழியென்னேவ லென்க. 4. ஒழுக்கம். 5. திரட்சி. 6. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 7. பழமை. 8. பின் 9. மக்கட் பன்மை. 10. மகன். 11. மரபு. (சூ. நிக. கக. ழகரவெ. சூ.) 12. மார்க்கம். (வழக்.) 13. முறைமை. (பிங்கல. உஉ0சூ.) 14. வழிபாடு. (புறநா. கஎ.) (1, 4, 5, 7, 8, 9. 10-பிங்கல. சஅ0சக.)

வழிக்குதல்—வழித்தெடுத்தல். (வழக்.)

வழிக்கொள்ளுதல்-பிரயாணஞ்செய்தல். (திருவிளை. விறகுவிற்ற. சஅ.)

வழிகட்டுதல்—வழிமறித்தல். (வழக்.)

வழிகாட்டி—ஒன்றைமுதலிற் செய்துகாட் டினவன் (வழக்.)

வழிச்செல்வோன் — பதிகன். (சூ. நிக. உ: சஅ0.)

வழித்தடை—சகுனப்பிழை. (வழக்.)

வழித்தல்—வழிக்குதல்.

வழித்தெய்வம் — மரபிற்குரியதெய்வம். (சூ. நிக பாயிர ஙு.)

வழித்தோன்றல்—மகன். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கஉ.)

வழிதல்—வடிதல். (வழக்.)

வழிநூல்—நூன்மூன்றனு ளொன்று. (நன்னூ. பொதுப். எ.)

வழிப்படுத்தல்— } உட்படுத்தல், ஒழுங்
வழிப்படுத்துதல்- } காக்கலுமாம்(வழக்.)

வழிப்படுதல்—வழியொழுகல். (நீதிநெறி விளக்கம். சசு.)

வழிப்பறித்தல் — ஆறலைத்தல். (சூ. நிக. கூ: உஙு.)

வழிபடல்— } 1. வழிபாடுசெய்தல். (திரு
வழிபடுதல்- } விளை. வேதத்துக்குப். கூ.)
2. வணக்கமுமாம்.

வழிபடுவோர் — வழிபட்டு நடப்போர். (புறநா.)

வழிபாடு–1. வழிபடல். (வழக்.) 2. வணக்க முமாம.

வழிபாடுமறுத்தல்–அகப்பொருட்டுறையி லொன்று. (நடபியகப. களவியல். இயற்கைப புணர்ச்சி. கக.)

வழிழாண்—ஓரடிக்கண்ணுஞ் சீர்கள் ஒன் றற்கொன்று மறுதலைப்படவருவன. (யாப். காரி. ஒழிபிய. சூ. உரை.)

வழிமொழிய—வழிபாடுகூற. (புறநா.)

வழிமோனை — ஓர் மோனை. (யாப். காரி. ஒழிபிய சூ. உரை.)

வழியல்—வழித்தெடுத்தது (வழக்.)

வழியுணவு — தோட்கோப்பு (பிங்கல. ககoள.)

வழியுரைப்போர்—தூதர். (சூ நிக.உ:சக.)

வழியெதுகை—ஓரடிக்கண்ணுமுள்ள சீர் கள் முறையே ஒன்றறகொன்று எதுகையாய் வருவன. (யாப். காரிகை. ஒழிபிய. சூ. உரை)

வழிவழி—மேன்மேலும் (ஐங்குறுநூ.)

வழு—1. குற்றம். (சூ. நிக. கஉ: கஉஅ.) 2. திணைபாலிடமுதலியன வழுவிவருவது. (நன் னூ. பொதுவிய. உசா.) 3. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 4. பாதகம். (புறநா.)

வழுக்கல்—1. அடித்தல். (சூ. நிக. கூ: ஈo.) 2. வழுக்குதல். (வழக்.)

வழுக்காய்—இளங்காய். (வைத்தியபரி.)

வழுக்கு—1. தவறு. (சூ. நிக. அ: சூக.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 3. நிணவிடம். (ஐங் குறுநூ.) 4. வழுப்பு. (சூ. நிக. ஈ: சசு.) 5. மறத்தல். (சூ. நிக. அ: நிக)

வழுக்குதல்—வழுக்கல். (வழக்.)

வழுக்குப்பாசி — ஓர் நீர்பூடு. (வைத்திய பரி.)

வழுக்கை—தேங்காய்வழுக்கை, இளங்கா யெனபதாம். (வழக்.)

வழுக்கைப்பலா — ஒரு பலா. (வைத்திய பரி.)

வழுத்தல்— } 1. வாழ்த்தல். (சூ. நிக. கo:
வழுத்துதல்– } சா.) 2. சொல்லல். (திரு வாலவாய். திருவிளை.)

வழுதலை — வழுதுணை. (சூ. நிக. கக: ஙகர வெ.)

வழுதி—பாண்டியன். (சூ. நிக. உ: உo.)

வழுது — 1. பொய். (சூ. நிக. கo: சு.) 2. வைகறைகால். (சூ. நிக. சா: ஈக.)

வழுதுணை — 1. கண்டங்கத்தரி. (உ-ம்.) "வட்டம்வழுதுணையும்போல்வாரும்வாழ்வரே" (நாலடியார். நன்றியில். ச.) 2. வைத்தியபரி பாடையிற் கத்தரியென்பர்.

வழுநீதுதல்–வழுந்தல், காய்ப்பேறல் (வழக் குண்டுப்பாலும்.)

வழும்பு— அழுக்கு 2. நிணம். (உ-ம்.) "தீண்டாவழுமபுஞ்சசந்நீரும்" (திருவரங்கக் கலம்பகம்.) 3. வழுவழுத்தலாகிய அழுக்கு. (1, 3-நாலடி. கயமை. உ.)

வழுவமைதி—திணை பால் இடம் பொழுது வினு முறை இவை வழுவிவரினும் ஒவ்வொரு காரணத்தா லமைத்துக்கொள்ளத்தக்கனவாம். (நன்னூ. பொதுவிய. உசா. உரை.)

வழுவமைப்பு—வழுவமைதி.

வழுவல்–1. தவறுதல். (இராமா. அயோத் தியா. குகப்பட. கூக.) 2. நழுவுதல். (வழக்.) 3. வழும்பு.

வழுவழுத்தல்—வழுவழுப்பு. (வழக்.)

வழுவன்சுறா—ஒருவகைமீன். ஓர் முழுஉக் குறிப்பாலும்.

வழுவாங்கி—ஓர் பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

வழுவாடி—காரியத்தை நழுவவிடுகிறவன். (வழக.)

வழுவாமை—தவறுமை. (வழக்.)

வழுவி–1. அத்தி. (வைத்தியபரி.) 2. தவறி. வினையெச்சம்.

வழுவு–தவறு. (திருவிளை. தருமிக்குப்.கூக.)

வழுவுதல்—தவறுதல். (வழக்.)

வழுவை—யானை. (சூ. நிக. கூ: ஙி.)

வழூஉ—குற்றம். (நன்னூ. பொதுப். கஉ.)

வழூஉச்சொற்புணர்த்தல்— நூற்குற்றம் பத்திலொன்று. (நனனூ. பொதுப்பா. கஉ.)

வழை—சுரபுன்னை. (பிங்கல. உசுகo.)

வழைச்சு—இளமை. (சிந்தா.)

வழைமது—இளமது. (பரிபாடல்.)

வள்—1. காது. 2. கூர்மை. 3. பற்றி நம்பு. (பிங்கல. சoசஈ.) 4. பெருமை. (பத்துப்பாட்.) 5. வலிமை. 6. வளம். 7. வார். 8. வாள். (1, 2, 5, 6, 7, 8-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. அ.)

வள்வு—வார். (புறப்பொ. வெ.)

வள்ளடி—செவிமூலம். (வைத்தியபரி.)

வள்ளம்—1. ஒருவகைச் சிறுதோணி. (வழக்.) 2. நாழிகைவட்டில். 3. மரக்கால். (2, 3-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கசு.) 4. வட்டில்.

வள்ளல்—1. வண்மை. (சிந்தா.) 2. வரை யாதுகொடுப்போர். இவர். முதல்வள்ளல். இ டைவள்ளல். கடைவள்ளலென மூவராவர். (சூ. நிக. உ: உசு, உசா.) 3. வள்ளிக்கிழை. (வைத்தியபரி.)

வள்ளலார்–ஒழிவிலொடுக்கமெனும் ஞான நூல் செய்தவர். (அபிதாநகோ.)

வள்ளன்மை — வள்ளற்றன்மை. மை— விகுதி.

வள்ளி–1. ஆபரணம். 2. ஓர்கொடி.(வழக்) 3. ஓர்துறை. (புறப். மாலை.) முருகற்குவெறி யாடுவதாகிய கூத்தென்பர். 4. ஓர்வகைக்கிழங்கு (ஐங்குறுநூ.) 5. கைவளை. 6. சுப்பிரமணி யர் தேவி. (வழக்.) 7. படர்கொடி. 8. வள்ளிப பூ. (பத்துப்பாட்.) (1, 5, 7-சூ. நிக. கக: எகரவெ. கo.)

வள்ளிக்கண்டம் -சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

வள்ளித்தண்டு–பிரம்பின்வட்டம். (சூ.நிக. எ: ககூ)

வள்ளிமணவாளன்—முருகன். (சூ. நிக. க: உச.)

வள்ளிய—செழித்த. (ஐங்குறுநூ.)

வள்ளியம்—1. மிளகு. (வைத்தியபரி.) 2. மெழுகு. (தைலவ.) 3. வள்ளற்றன்மையை யுடையேம். (வள். நுகூசு.)

வள்ளியோர் — வரையாது கொடுப்போர். (உ-ம.) "வள்ளியோரின் வழங்கினமேகமே" (இராமா. ஆற்றுப். ச.)

வள்ளூரம்—1. தசைப்பொது. 2. பசுவினி றைச்சி. (1, 2-சூ நிக. கக; எகரவெ. ககூ)

வள்ளுவர்—1. ஒரு சாதியார். 2. திருவள் ளுவநாயனர். (1, 2-வழக்.)

வள்ளுவன்—நிமித்திகன். (சிந்தா.)

வள்ளுரம்—ஊன். (சிந்தா.)

வள்ளை—1. உலக்கைப்பாட்டு. (திருவள். மாலை. நு. உரை.) 2. ஓர் கொடி. (வைத்திய பரி.)

வளப்படுத்தல்—சீர்ப்படுத்தல். (வழக்.)

வளப்படுதல்—சீர்ப்படுதல். (வழக்.)

வளப்பம்–1. கொழுபபு. (சூ. நிக. அ: நo.) 2. வளமை. (வழக்.)

வளப்பாடு—1. பெருக்கம். (பரிபாடல்.) 2. வளமை.

வளம்—1. அழகு. 2 கொழுப்பு. 3. செல் வம். (புறநா.) 4. செழுமை. (சூ. நிக. ழகரவெ. ஙு.) 5. தகுதி. 6. நன்மை. (புறப். மாலை. 7. பதவி. 8. பலபண்டம். 9. மாட்சிமை. 10. வரு வாய். (ஐங்குறுநூ.) (1, 7, 8-சூ. நிக. கக: எகரவெ கடு.) (2, 5, 9-பிங்கல. சoசஉ.)

வளமடல்—ஓர் பிரபந்தம் இது, அறனும் பொருளும் வீடுமென்றுகூறும் அம்மூன்றுகூறு பாட்டின் பயனே யெள்ளி மங்கையரைச்சேர் தலான் உளவாகிய மெல்லிய காமவின்பத் தினையே பயனெனக்கொண்டு தனிச்சொலி ன்றி, இன்னிசைக்கலிவெண்பாவாற்றலைமகன் இரந்து குறைபெறுது மடலேறுவதா யீரடி யெதுகையாகவரப் பாடுவதாம். (இலக்கணவி. பாட்டிய. கூசு.)

வளமை—1. கொழுப்பு. 2. செல்வப்பொ லிவு. (வழக்.) 3. மாட்சிமை. (1, 3-சூ. நிக. கக: எகரவெ. க.)

வளமையர்–பூவைசியர். (சூ. நிக. உ: உசு.)

வளர்ச்சி—உயர்தல். (வழக்.) விருத்தியென்றுஞ்சொல்வர்.

வளர்த்ததாய் செவிலித்தாய். (நம்பியகப். அகத்திணையிய.) 'செவிலிநற்றாய்தாழியாகி' யென்னுஞ் சூத்திரத்திற காண்க.

வளர்த்தல்—வளரச்செய்தல். (வழக்.)

வளர்த்தி –வளாசி. (வழக்.)

வளர்த்துதல்—வளரச்செய்தல். (வழக்.)

வளர்தல்—வளருதல். (வழக்.)

வளர்ப்பு—வளர்த்தல் (வழக்.)

வளருதல்—உயாதல். (வழக்.)

வளவளத்தல்— } பயனின்றிப்பிதற்றல்.
வளவளப்பு— } (வழக்.)

வளவன்—1 சோழன். (சூ. நிக. உ: ககூ.) 2. வளத்தையுடையவன்.

வளவி—வீட்டிறப்பு. (சூ. நிக. நு: நுஉ)

வளவு–1. கொல்லை. 2 வீடு. (1, 2-வழக்.)

வளன்—வளம். இறுதிபோலியாயினது.

வளாகம்—1. இடம். (சூ. நிக நு: சுடு.) 2. தினைபபுனம. (பிங்கல. நுஉo.) 3. வளைத்தல். (சூ. நிக. க: உசூ.)

வளாய்—1. சூழ்ந்து. (சிந்தா.) 2. விரவி. (பரிபாடல்.)

வளார்—இளங்கொம்பு. (பிங்கல. உஎசுக.)

வளாவ—சூழ (பரிபாடல்.)

வளாவல்— } 1. கலத்தல். 2. வளைத்தல்.
வளாவுதல்- } (பிங்கல. கoசஎ.)

வளி–1. காற்று. (சூ. நிக. க: ச.) 2. சுழல் காற்று. (பிங்கல. ஙo.)

வளிசம்—தூண்டில். (சூ. நிக. எ: சுஉ.)

வளிமறை—கதவு. (புறப்பொ.வெ.மாலை)

வளுந்தல்—தோல்வெளவுதல்.

வளை—1. கங்கணம். (பிங்கல. ககஎஎ.) 2. கைவளை. (திருவிளை. வளையல். சூஉ.) 3. சக்க ரம. (சூ. நிக. எ: உ.) 4. சங்கு. (நைடத. நகரப். க.) 5. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 6. துழைவளை. 7. வீட்டின் மேற்கோவையின் ஒருறுப்பு. (6, 7-வழக்.)

வளைஇ — 1. சூழ்ந்து. (புறநா.) 2. வளை முத்து. (பத்துப்பாட்.)

வளைஇய—சூழப்பட்ட. (புறநா.)

வளைக்குதல்—
வளைச்சல்—
} வளைத்தல். (வழக்.)

வளைத்தல்-1. சூழ்தல். (சூ. நிக. கஃ உரு.) 2. தடுத்தல். (திருவால. திருவிளை.) 3. வாருதல். (சூ. நிக. கஃ ரூக.)

வளைதடி—ஓராயுதம். (வழக்.)

வளைதல்-1. சூழ்தல். 2. தடுத்தல்.(வழக்.) 3. வளைவு. (சூ நிக. அ: டு.)

வளைந்த—நிணைந்த (மணிமே.)

வளைப்பு—1. காவல். (சிந்தா.) 2. வளைத்தல். பு-தொழிற்பெயர்விகுதி.

வளைபோழ்நர்—சங்கறுப்போர். (சூ. நிக. உ: ரூரு.)

வளையகம்—சங்கு. (வைத்தியபரி.)

வளையம்-1. சங்கு. 2. சிதரங்கபாஷாணம். 3. தாமரையுட்சுருள். (1, 2, 3-வைத்தியபரி) 4. வட்டம். (வழக்.)

வளையல்—கைவளை. (உ-ம்.) (திருவிளை. வளையல்வற்றபடலம்.)

வளையலுப்பு—ஒருப்பு. (வைத்தியபரி.)

வளையா-தோலாத (புறபொ.வெ.மாலை.)

வளையாபதி — ஓர் காவியம். இது, ஐந்து காப்பியங்களிலொன்று. (சிந்தா.)

வளைவு-1. வட்டம். 2. வணக்கம். 3. வளைதல். (1, 2, 3-வழக்.)

வற்கடம் — பஞ்சகாலம். (இறையனாரகப் பொருள். பாயி.)

வற்கடை—குறைவு.

வற்கென்ற—வலிமையுற்ற. (புறப்பொரு. வெ. மாலை)

வற்கம்-1. கஞ்சி. 2. குதிரைவாயின்வடம். (சூ. நிக எ: உக.) 3. மரப்பட்டை. (1, 3-(வைத்தியபரி.)

வற்காரிகம்—நாயுருவி. (மலையக.)

வற்கரி—1. கரகம். (சூ நிக. எ: சுரு.) 2. குதிரைக்கயிறு.

வற்கலம்—
வற்கலை—
} மரவுரி. (சூ. நிக. எ: எசு)

வற்காலி-1 பள்ளையாடு (பிங்கல.உசஅஎ.) 2. வெள்ளாடு (சூ. நிக. ரு: கஅ.)

வற்கிதம்-குதிரை ஐந்தியிலொன்று. (சிந்தாம. காந்தருவதத். உகூஉ.)

வற்கு—1. ஆடி. 2. கஞ்சி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வற்குசா—கார்போகரிசி. (வைத்தியபரி.)

வற்குலிகம்—வலியான்குருவி. (வைத்தியபரி.)

வற்சகன் — வசுதேவன்தம்பி. (அபிதானகோ.)

வற்சதரம்—இளங்கன்று. (வைத்தியபரி.)

வற்சம் — 1. எருமை. 2. பசுவின்கன்று. (பிங்கல. உசசுஅ.)

வற்சமம்—குடசப்பாலை. (வைத்தியபரி.)

வற்சரம்—வருடம். (சூ. நிக. க: அஅ.)

வற்சலம்—கன்றைவளர்க்கும்பசு (பிங்கல. உசசுச)

வற்சலமணி — கோரோசனை. (வைத்தியபரி.)

வற்சலை—1. ஈன்றபசு. (சூ.நிக.உஉ:கஉ.) 2. பலராமன் மகளாகிய அபிமன்யுமனைவி.(அபிதானகோ.)

வற்சை—மலட்டுப்பசு. (பிங்கல. உசசுரு.)

வற்பம் — 1. பஞ்சகாலம். 2. வன்மை. (மணிமே.)

வற்பு—1. உறுதி. 2. வலிமை. (இராமா. அயோத்தியா. நகர்நீங். கசு.)

வற்புறுத்தல்—வன்மையுற உறுதிப்படுத்தல் (இராமா. அயோத்தி. நகரநீங். கசு.)

வற்றம்—வற்றுதல். அம்-தொழிற்பெயர்விகுதி.

வற்றல்—1. உலர்தல். 2. காய்ந்த உணவுப் பொருள். (நன்னூ. பெயரிய. ரூரு. உரை.) 3. வடித்தல். (1, 2, 3-வழக்.)

வற்றலை—ஓர் கிழங்குக்கொடி.

வற்று—
வற்றுதல்-
} 1. காய்தல். 2. வடிதல். (1, 2-வழக்.) 3. வல்லது. (பரிபாடல்.)

வற—வற்ற. (பரிபாடல்.)

வறட்காலம்—கறுப்புக்காலம். (சிலப்.)

வறட்சுண்டி-ஆடுதின்னுபபாளை.(மலையக.) (நிகண்டிற்சமங்கையென்று பெயர்கூறுவர்.

வறட்டல் — 1. காயச்செய்தல். 2. வறுத்தல் (வழக்.)

வறட்பூல்—ஒரு பூல். (வைத்தியரி.)

வறண்டி — குப்பைமுதலிய வாருங்கருவி. (வழக்.)

வறண்முள்ளி-ஓர் முள்ளி.(வைத்தியபரி.)

வறத்தல் — 1. காய்தல். 2. சுருங்கல். (1, 2-வழக்.)

வறதாரு—கறிமுள்ளி. (வைத்தியபரி.)

வறப்பு—1. குறைவு. 2. வறத்தல். (1, 2-வழக.)

வறம்—
வறன்—
} 1. நீரில்லாமை. 2. வற்கடம். (1, 2-புறநா.) 3 வறுமை. (மணிமே)

வறல் — 1. உலர்தல். (பத்துப்பாட்டு.) 2, சுள்ளி. (புறநா.)

வறலாரை — ஓர் ஆரை. (வைத்தியமூ. அக.) வறளாரையுமிது.

வறவு—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வறவோட்டி—ஒருவகைப்பூண்டு. (வைத்தியபரி.)

வறள—வற்ற. (பரிபாடல்.)

வறள்வு—
வறளல்—
வறளுதல்—
} வறளுதல். (வழக்.)

வறன்—1. வறட்காலம். 2. வெம்மை. (1, 2- ஐங்குறுநூ.)

வறஅற்க—வற்றுதொழிக. (பரிபாடல்.)

வறிஞர் — தரித்திரர். (நாலடியார். செல்வ நிலையா க.)

வறிது-1. உள்ளீடில்லாதது. (ஐங்குறுநூ.) 2. குறைவு. (பிங்கல. உ0உ0) 3. சிறுமை. (பிங்கல. உஉஎ.) 4. பயனின்மை. (சூ. நிக. அ: எ0.)

வறிதுநகைதோற்றல் — அகப்பொருட் டுறையிலொன்று. (தஞ்சைவாணன். களவி யல். கடி.)

வறியர்—
வறியோர்—
} வறிஞர்.

வறுங்காலம்—வறப்புக்காலம். (வழக்.)

வறுத்தல்—தீயாலுலர்த்தல். (வழக்.)

வறுதல்—தீயாலுலர்தல்.

வறுநிலம்—பாழ்நிலம். (வழக்.)

வறுமை—தரித்திரம். (சூ. நிக. அ: சுக.)

வறும்புனங்கண்டுமறுகல்—அகப்பொரு ட்டுறையிலொன்று. வறுங்களனாடிமறுகலென பதுமிது நம்பியகப். களவியல். பகற்குறியி டையீட்டு விரியிற்காண்க.

வறும்புனம்—1. பாலைநிலம். 2. வீளவு கொய்புனம். (1, 2-வழக்.)

வறைகள்-1. துவட்டினகறிகள். (சிந்தா.) 2. பொரியல்கள். (பத்துப்பாட்.)

வறையல்—1. துவட்டற்கறி (வழக்.) 2. பிண்ணாக்கு. (சூ. நிக. சு: உச.)

வன்கட்பிணை—பாலைநிலம்பெண். (சூ. நிக. க: சுஎ.)

வன்கண்—1. அஞ்சாமை. (ஐங்குறுநூ.) 2. கொடுமை. (இராமா. அயோத்தி. நகர்நீங். கசுக.) 3. கொடுமைபார்வை. (வழக்.)

வன்கண்ணர்—வைராக்கியர். (உ.ம்.) மறைசையந்தாதி நிருமலர் என்னுமுதற்குறிப புள்ள கவியிற்காண்க.

வன்கண்மை —தறுகண்மை. (புறநா.)

வன்கணம்-வல்லெழுத்து (நன்னூ. எழுத் திய. கசு. உரை.)

வன்கனத்தம் — தவசிமுருங்கை. (வைத் தியபரி.)

வன்காய்—கடுக்காய். (வைத்தியபரி.)

வன்கிடை—அருங்கிடை. (வழக்.)

வன்கொலை-அருங்கொலை. வன்மை, ஈண் டருமை குறித்துநின்றது. (வழக்.)

வன்சொல்—கடுஞ்சொல். (வழக்.)

வன்சொல்விலக்கு—ஓரலங்காரம். அது, வன்சொற்சொல்லி விலக்குவது. தண்டியலங். பொருளணியிய. விலக்கணிகளுட்காண்க.

வன்பால்—1. குறிஞ்சி. 2. பாலை (1, 2-சூ. நிக. நு: சுசு.)

வன்பு—1. வன்மை (வழக்.) 2. ஊர். (புறநா.)

வன்புல்—பெண்மரம். (சூ. நிக. சு: நுஎ.)

வன்புலம்-குறிஞ்சியும் முல்லையும.(புறநா.)

வன்மத்தானம்—உயிர்நிலை. (வழக்.)

வன்மம் — வைராக்கிய மனங்கொள்ளல். (வழக்.)

வன்மரம்-அகக்காழ் உள்ளமரம். (சூ. நிக. சு: நுஎ.)

வன்மி —வன்மமுடையவன். (வழக்.)

வன்மித்தல்-வைரங்கொள்ளுதல். (வழக்.)

வன்மீகம்—புற்று. (சூ. நிக. நு: சுo.)

வன்மீகி—வான்மீகி. (வழக்.)

வன்மீன்—மூதலை. (சூ. நிக. ங: எசு.)

வன்மை—1. கடினம். இது, எண்வகை ஊறறிஞனென்று. (நன்னூ.உரியிய.கசு.உரை.) 2. வலிமை. (வழக்.)

வன்னக்கல்—மந்தாரச்சிலை.

வன்னம்—1. எழுத்து. (காஞ்சிப். சனற்கு மார. கஅ.) 2. தங்கம். (வைத்தியபரி.) 3. நிறம். (சிவஞா. போதச் அ. சூத். கூ. அதிக.)

வன்னநுபி—1. உமை. (காஞ்சிப சனற் குமார. கஅ.) 2. சரசுவதிகும்பெயர்கூறுவர்.

வன்னி—1. இளி. 2. கொடுவேலி 3. தண க்கு. 4 நெருப்பு. 5. பிரமசாரி. 6. வன்னி மரம் (1, 4, 5, 6-பிங்கல. சoசசு.) (2, 3-மலையக.)

வன்னிகர்—பொடுதலை. (வைத்தியபரி.)

வன்னிகர்ப்பம்—மூங்கில. (வைத்தியபரி)

வன்னித்தல்—வர்னித்தல் (வழக்.)

வன்னித்தீ—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)

வன்னித்தும்பை — ஒருதும்பை (வைத் தியபரி.)

வன்னிப்பரியம் — கொடுவேலி. (வைத் தியபரி.)

வன்னிப்பு—வன்னித்தல். (வழக்.)

வன்னியம்—வர்னிக்கப்பட்டது.

வன்னியர்—ஓர் சாதியார். (அபிதாநகோ)
வன்னிலோகம்—செம்பு. (வைத்தியபரி.)
வன்னிவண்ணம் — 1. செந்தாமரை. 2. செவ்வாம்பல். (1, 2-வழக்.)
வன்னெற்று—நத்தைச்சூரி. (மலையக.)
வனகந்தம்—காட்டுக்கருணை (வைத்தியபரி.)
வனகவம்—காட்டுப்பசு.
வனச்சாரிபு—மூலநிலம். (சூ. நிக. நி: ஈ0.)
வன்சுவை—1. நரி. 2. நாவி. 3. புலி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
வன்சுவை—1. நரி. 2. நாவி. 3. புலி. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
வனசங்கடம்—சடலை. (வைத்தியபரி.)
வனசம்—தாமரை. (சூ நிக. ச: நிசஅ.)
வனசரம்—மூவகை யானையிலொன்று. அது வனத்திறபிறந்த யானை. (பாரத. பதினேரும் போர். ஈரிருதேரினர் என்ற செய்யுளிற் காண்க.)
வனசரர்—1. வனத்திற்சஞ்சரிப்பவர். 2. வேடர்.
வனசரோசனி—காட்டுப்பருத்தி.
வனசிநுங்காடம்—யானைநெஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
வன்சுகரி — காட்டுப்பன்றியின் பெண். (வைத்தியபரி.)
வனசை—1. இலக்குமி. 2. சந்தனம். (வைத்தியபரி.)
வன்சோபனம்—தாமரை. (வைத்தியபரி பா.)
வனதித்தம்—குடசப்பாலை. (வைத்தியபரி)
வனதீபம்—சண்பகம். (வைத்தியபரி.)
வன்நரம்—குரங்கு. (வைத்தியபரி)
வனப்பிரியம்—குயில். (வைத்தியபரி.)
வனபத்தியம்—பூவாமற்காய்க்குமரம். (வைத்தியபரி.)
வன்பதி—பூவாதுகாய்க்குமரம். (சூ. நிக. ச: நிஉ.)
வனபந்தம்—தடாகம். (வைத்தியபரி.)
வன்பலம்—யானைத்திப்பலி. (வைத்தியபரி.)
வனப்பிப்பிலி—காட்டுத்திப்பிலி (வைத்தியபரி.)
வனப்பு—அழகு. (சூ. நிக. அ: உச)
வனம்—1. அழகு. (ஞானமிர்தம்.) 2. காடு. 3. ஊர்சூழ்சோலையென்பர். (சூ.நிக.ஈ.நிசஅ.) 4. சுடுகாடு. (சூ. நிக. நி: நிக) 5. துளசி. (சூ நிக. ச: கூ.) 6. நீர். (சூ. நி க. க: நிஙூ.) 7. புற்று. (வைத்தியபரி.) 8. மிகுதி. (சூ. நிக, கக: னகர வெ. கஎ.)
வனமல்லி—காட்டுமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)
வனமா—1. கொடிவேலி. 2 முதிரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)
வனமாலி—1. திருமால். (சூ. நிக. க: கஙூ.) 2. பிரமி. (வைத்தியபரி.)
வனமுரை—மூதிரை. (வைத்தியமூ.)
வனமோசை—காட்டுகொரை. (வைதிய பரி.)
வனருகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)
வளலட்சுமி—வாழை. (வைத்தியபரி.)
வனவசம்—சந்தனம். (வைதிதியபரி.)
வனவாசம்—நாபி. (வைத்தியபரி.)
வனவிலாசினி—ஓர் செடி. (வைதிதியபரி.)
வனுகி—முயல. (வைதிதியபரி.)
வனிசை—கா.
வனிதை—பெண். (சூ. நிக. உ: நிசு.)
வனீரம்—காட்டுத்துபிலி.(வைத்தியபரி.)
வனைதல்—1. அலங்கரித்தல். (சூ. நிக. கு: நி.) 2. செய்தல். (சூ. நிக. கு: உ.)

வா.

வா—வாவென்னேவல், அழைத்தல்.(வழக்.)
வாக்கல்—வடிக்கப்பட்டசோறு. (புறநா.)
வாக்காடல்—வாதுபண்ணல். (வழக்.)
வாக்காள்—சரஸ்வதி. (சூ. நிக. க: ஙடு.)
வாக்கி — 1. நான்குவகைப்புலவருள் ஒருவன். இவன்: அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நால்வகைப் பொருளைக் கேட்கவிரித்துக் கூறுவோன். (சூ. நிக. கஉ: உஉ.) 2. வாக்கையுடையவன். (வழக்) 3. வார்த்து.(சிந்தா.)
வாக்கியதம் — மௌனம், பேச்சொடுங்குதல்.
வாக்கியப்பொருட்காட்சியணி — 1. ஓரலங்காரம். அஃதாவது. இரண்டு வாக்கியார்த்தங்களுக்கு ஐக்கியத்தை யாரோபித்தல்.(விசாக. அணியியல். ககூ.)
வாக்கியம்—1. வசனம். (வழக்.) 2. வினைமுதல் செயபபொடுபொருள் பயனிலையோடு முடிந்தசோற்றொடர். செயப்படுபொருளின்றியும வரும்.
வாக்கின்தணநான்து — மெய்யுரை, நல்வார்த்தை, இனியனகூறல், பயனபடுசொற்கூறல் என்பன. (மணிமே.) (பௌத்தமதம்.)
வாக்கின்செல்வன்—வியாழன். (திருவிளை. உக்கிரகுமார. சாபூ.)
வாக்கின்செல்வி—சரஸ்வதி.
வாக்கீசர்—வாகீசர்.

வாக்கு — 1. சொல். (சூ. நிக. கo: உ.) 2. திருத்தம் (சிந்தா.) 3 நால்வகைவாக்கு. அவை: சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரிஎன்பன. (அபிதாநசி.) 4. பக்கம். (தி நவிளை. தடாதகைப். உசு.) 5. மூதனிலத்தொழிற்பெயர். 6. மூப் பொறியிலொன்று (சூ. நிக. கஉ: நு.) 7. விதம். (வழக்.)

வாக்குதல்—வார்த்தல். (திருவிளை. உக்கிர பாண்டியன்றிரு. சாரு.)

வாக்குத்தம்பம்-கலிஞானமறுபத்திலொன்றி லொன்று. அது: வார்த்தையைத்தடைபண்ணு தல். (பொருட்-நிரு.)

வாக்குத்தானம்—ஜன்மத்திற்கு இரண்டா மிடம். (உளளமுடையானிற் காண்க.)

வாக்குத்தீக்கை — எழுவகை தீக்கையி லொன்று. (காஞ்சிபு. தழுவக்குழந். நிரு)

வாக்குபதி—வியாழன். (வழக்.)

வாக்குவித்தல்—வார்ப்பித்தல். (வழக்)

வாகசம்—பெருமபாமபு. (வைத்தியபரி.)

வாகசி — குத்திரபபேச்சு. (வழக்குண்டு போலும்.)

வாகடம்—வைத்தியசாத்திரம். (வழக்.)

வாகடர்—வடநாட்டிலிருந்த ஒரு வைத்திய நூலாசிரியர். இவர்செய்தநூல் வாகடமென வும் பெயருண்டு. (அபிதானசிந்.)

வாகம் — 1. குதிரை. (ஆசிரியநி. நுஃ சு.) 2. செங்கீரை 3. பலண்டுறுகபாஷாணம். (2, 3-வைத்தியபரி.) 4. புயம். 5. வாகனம். (பாரத. அருச்சுனன்றீர்த்த. உஎ.)

வாகரம்—1 கோணுய். 2. சாணைக்கல் 3. தடை. 4. நிச்சயமுதலியவற்றிற்குக்கூறுவர். (உ-ம்.) காணிற்கொள்க.

வாகரன்—1. பண்டிதன். 2. வீரன்.

வாகன்—1. அழகன். 2. காவாள், சுமை யாள். (1, 2-வழக்.)

வாகனப்புடவை-புடவைக்கட்டைத் தாங் குஞ் சேலை. (வழக்.)

வாகனம்-ஏறிநடத்தப்படுபவை. (பெரியபு. தடுத்தாட். உo)

வாகிடி—நீர்ப்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

வாகித்தம்—யானைக்கதப்பு.

வாகியம்—பாகியம், வெளி. (வழக்.)

வாகிநவன்—சாதுரியன். (வழக்.)

வாகினி — 1. ஓர் தொகை. அது: கணக மூன்றுகொண்டது (பிங்கல. கசுசடு.) 2. படை. (பிங்கல. கடுoக.) 3. பாதிரி. (மலையக.)

வாகீகம்—1. பண்டி. 2. பெரும்பறை.)

வாகீசர்—திருநாவுக்காசு நாயனார். (காஞ் சிப். பாயிரம், கக.)

வாகீசுவரி
வாகீசை— } சரஸ்வதி. (அபிதாநகோ.)

வாது — 1. அழகு. 2. ஒழுங்கு. 3. தோள். 4. பக்கம் (1, 3-சூ. நிக. கக: ககரவெ. கரு.) 2, 4-வழக்)

வாதசம்—1. எள். 2. கிளி. (1, 2-வைத் தியபரி.)

வாதசி—கார்போகரிசி. (வைத்தியபரி.)

வாததம்—ஓர் பறவையென்பர்.

வாததை—சரஸ்வதிநதி யருகிலுள்ள ஓர் நதி (அபிதாநசிந்.)

வாதமாலை—ஓர்வகை மாலை. (வழக்.)

வாதரம்—வலை.

வாதலம்—மகிழங்கனி. (வைத்தியபரி.)

வாதலிகன்—அடைப்பைக்காரன்.

வாதவம்—வஞ்சி. (வைத்தியபரி)

வாதவலயம்—தோளணி. (சூ.நிக.எ:உரு.)

வாதனி—கீழ்காய்நெல்லி. (மலையக.)

வாதை—1. ஒழுக்கம். 2. குணம். 3. கொடுத்தல். 4. தவம் 5. தொழில். 6. நிலவாதை. (வைத்தியபரி.) 7. மிகுதி. 8. ஓர் தறை. இது: வாதைப்பூச்சூடி மாறுபாடுறற வேந்தைகொன்று ஆரவாரித்தது. புறப. மாலை. 9 வாதை மரம். (வழக்.) 10 வாதைமாலை. 11. வெற்றி. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 11-சூ நிக.கக:ககரவெ.கரு.)

வாதைமன்றம் — பலபேய்கள் கூட்டங் கொண்டிருக்கும வாதைமரத்தடி. (மணிமே.)

வாதைமாலை—ஓர்பிரபந்தம். இது: மாற் றரைவென்றுவாதைமாலைசூடுவது. (பொருட். நிக.)

வாதைமிலைதல் — பகைவரைவென்றோர் வென்றதற்கறிகுறியாகவாதைமலரையணிந்து கொள்ளுதல். (மணிமே.)

வாதையரவம்—ஓர் துறை. இது: வெள் ளைமாலையுங்கருங கழலையுஞ்செங் கச்சையுமணி ந்தது. (புறப. பொ.)

வாங்கம்—கடல்.

வாங்கல்—1. இழுத்தல். 2. ஏற்றுக்கொள் ளல். 3. நீளல். 4. வளைத்தல். 5. வளவு. (சூ. நிக அ: நு) (2, 4-சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. ரு.) (1, 3-வழக்.)

வாங்கா—ஓர் ஊதுகுழல். (வழக்.)

வாங்கி—தழுவி. (சிந்தா.)

வாங்து—தெரிநிலைவினைபபகுதி.

வாங்குதல்—வாங்கல்.

வாங்குதம்—1. அலையும். 2. அறும். (1, 2-பரிபாடல.)

வாச்சி—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

வாச்சியம்—1. பொருள். (உ-ம்) நால்வர் நான்மணிமாலை பெருந்துறை புகுந்து என்ற முதற்குறிப்புள்ள வெண்பாவிலறிக. 2. வாத்தியம்.

வாசகம்—வசனம். (சூ. நிக. க0: ரு.)

வாசஞ்செய்தல்—1. இருத்தல். 2. மணங் கூட்டுதல். (வழச்.)

வாசசல்லியம்—1. கஸ்தூரி. 2. எலும்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வாசதம்—கழுதை. (வைத்தியபரி.)

வாசந்தம்—1. ஒட்டகம். 2. குயில். 3. தென்காறறு. 4. மிருகத்தினிளங்கன்று.(உ-ம்) வரிற்கொள்க.

வாசந்தி—1. குருக்கத்தி. (சூ. நிக. ச: டு.) 2. திப்பிலி. 3. வசந்தமல்லிகை.

வாசபேயம்—ஓர் யாகம். (திருவிளை. தல விசே. க)

வாசம்—1. அரிசி. 2. ஆடை. 3. இருப்பிடம். 4. இலாமிசசை. 5. ஊர். (ஆசிரிய. நிக. டு: உ0.) 6. சண்பகம். 7. நாள். (ஆசிரிய. நிக. க: ருசு.) 8. நெய். 9. பஞ்சவாசம். (அபிதாநசிந்.) 10. புட்சிறகு. 11. பூமணம். (1, 4, 6, 8-வைத்தியபரி.) (2, 3, 10, 11-சூ. நிக. கக: சகரவெ க.)

வாசல்—வாயில். (வழக்.)

வாசவர்—பஞ்சவாசம்விற்போர். (சிலப்.)

வாசவன்—இந்திரன். (சூ. நிக க: ககக.)

வாசவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வாசனம்—1 ஆடை. (பிங்கல. கஉஎரு.) 2. வாசனை. (தெலுங்கு.)

வாசனி—மேறகட்டி.

வாசனை—1. பழக்கம். (தர்க்கசங்கிர உரை. ருசு.) 2. மணம். (வழக்.) 3. யாழ்வாசித்தலெண்க. (பெரியபு. ஆனாயநா. ருசு.)

வாசா—வாக்கு. (உ-ம்.) "வாசாகயிங்கரியமன்றி" (தாயுமான. திருவருள்விலா. ச.)

வாசாங்கியம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வாசாதி—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

வாசமகோசரம்—வாக்குக்கெட்டாமை. (வழக.)

வாசாலகம்—
வாசாலம்—
} வாக்குவல்லபம்.

வாசாலகன்—
வாசாலன்—
} வாக்குவல்லவன். வழக்.)

வாசாலை—வாக்குவல்லவி. (வழக்.)

வாசி—1. அச்சுவினிநட்சத்திரம். 2 அதிகம். 3 இசைக்குழல். 4. இலாபம் 5. குதிரை. 6. சுவாசம். 7. மாமரம். (வைத்தியபரி.) 8. வாசியென்னேவல். (1, 3, 5, 8-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கஉ.) (2, 4, 6-வழக்.) பஞ்சாக்கர பேதங்களிலொன்றுமாம்.

வாசிக்கல்—காக்கைக்கல் (வைத்தியபரி.)

வாசிகந்தம்—ஓர் பூடு.

வாசிகம்—வாக்காற்செய்வது. (திருவிளை. எழுகடல் எ.)

வாசிகன்—தூதன்.

வாசிகை—1. கோத்தமாலை. (பிங்கல. கருரு0) 2. மாலை (ஆசிரியநிக. ச: ரு0)

வாசிட்டம்—1. தருமநூல் பதினெட்டிலொன்று.(பிங்கல.சசசு.)2.இராமருக்கு வசிட்டர்சொன்ன நூல்.)

வாசிட்டலிங்கம்–உபபுராணம் பதினெட்டிலொன்று. (பிங்கல. சசடு)

வாசித்தல்—1. படித்தல். (பிங்கல. உ0க0.) 2. மணத்தல். 3. வீணைமுதலியவாசித்தல். (2, 3-வழக்.)

வாசிராயநீயம்-உபநிடத மூப்பத்திரண்டிலொன்று (பொருட்-நிக.)

வாசினி—வெண்குதிரை.

வாசிபட்சம்—கடலை (வைத்தியபரி.)

வாசு—இருவேலி.

வாசுகம்—சவட்டுமண். (வைத்தியபரி.)

வாசுகி—1. அட்டநாகத்தொன்று. (சூ.நிக. கஉ: எஅ.) 2. திருவள்ளுவர்மனைவிக்கொரு பெயர்.(அபிதாநசிந்.)3. விந்து.(வைத்தியபரி.)

வாசுதேவன்—கண்ணன். (சூ.நிக.க கச.)

வாசுரை—1 இரவு 2. பூமி. 3. பெண். 4. பெண்யானை. (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வாசை—ஆடாதோடை.(பிங்கல. உஅசுடு.)

வாஞ்சனம்—
வாஞ்சனை—
} வாஞ்சை. (வழக்.)

வாஞ்சித்தல்—ஆசைப்படுதல். (திருவிளை. தண்ணீர்ப்பந். டு.)

வாஞ்சிதம்—வாஞ்சனம்.

வாஞ்சினி—விருபபமுள்ளோன். (வழக்.)

வாஞ்சை—ஆசை. (வழக்.)

வாட்கலியன்–திருமவகையாழ்வார்.(உ-ம்.) 'கட்டவிழ்தார்வாட்கலியன்காப்பு'(நூற்றெட். திருப்பதியந். பாயிரம்.)

வாட்கோரை-செருந்தி.(பிங்கல. உகஙடு.)

வாட்சூலை—ஓர் நோய். (வழக.)

வாட்டம்—1. குறைவு. 2 சோர்வு. 3. மெலிவு. 4. வாடுதல். (1, 2, 3, 4-வழக்)

வாட்டரவு—வாட்டுதல். அரவு—தொழிற்பெயர் விகுதி.

வாட்டல்—வாட்டுதல்.

வாட்டாழை–கடற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

வாட்டியம்—1. சந்தனம். 2. புட்பம். 3. மஞ்சள் (1, 2, 3-மலையக.)

வாட்டு—1. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 2. வதக்கிய பதார்த்தம். வரகரிசிச்சோறும் வழு துணங்காய்வாட்டும். (ஔவை. தனிப்பாடல்.)

வாட்டுதல்–1. தனபுறுவித்தல். 2. வாடப் பண்ணுதல். (1, 2-வழக்.)

வாட்படை—வாள்வீரர்தொகுதி. (சிந்தா.)

வாட்படையாள்–தூர்க்கை. (பிங்கல.கஉச)

வாட்யாயனி–அதிபலை, இதுபோராமூட்டி. (வைத்தியபரி, அநுபந்த.)

வாடகை—வீடு முதலியவற்றி லிருப்பதற் குக்கொடுக்குங்கூலி. (வழக்.)

வாடபதி—சரீரக்கொழுப்பு.(வைத்தியபரி)

வாடல்—1. மெலிதல். 2. வதங்கல். (1, 2-வழக்.)

வாடற்க—குறையாதொழிக. (பரிபாடல்.)

வாடாக்குறிஞ்சி–குரவகம். (சூ.நிக.ச:உக.)

வாடாமல்லிகை—ஒரு பூச்செடி. (வழக்.)

வாடாமாலை—பொன்னரிமாலை.(பத்துப்.)

வாடாவள்ளி—வள்ளிக்கூத்து. (பத்துப்.)

வாடிகீகை—வழக்கம் (வழக்.)

வாடி—1 அடைப்புள்ளவிடம். (வழக்.) 2. தொட்டால்வாடி. (வைத்தியபரி.) 3. வினையெச்சம். மதில் முதலியவற்றிற்குங்கூறுவர்.

வாடுகி—வெள்ளரி. (வைத்தியபரி.)

வாடுதல்—வாடல்.

வாடுன்—உப்புக்கண்டம். (பத்துப்பாட்.)

வாடை—1. இடைச்சேரி. 2. ஓர் மருந்து. 3. வடகாற்று. 4. வாசனை. (வழக்.)5. வீதி. (சூ. நிக. ஙக: டகரவெ. ஙக.) (1, 2 3-பிங்கல. உ0கூச)

வாடைப்பாசறை — ஓர் துறை. இது: பாசறைபடத்துவீரர் நடுக்கமுறவந்த வாடைக் காற்றின் மிகுதிசொல்லியது (புறப். பொ.)

வாண்டியம் போராமூட்டி. (வைத்தியபரி)

வாண்மங்கலம்–ஓர் துறை. இது: அரசன் வாளைபுகழ்ந்தது. (புறப். பொ.)

வாண்மண்ணுநிலை — ஓர் துறை. இது: தீர்த்தத்தினாலே மஞ்சனமாட்டிய வாள்வீரஞ் சொல்லியது. (புறப. பொ.)

வாண்மீன்—ஓர் மீன். (வழக்.)

வாணகநீதி — 1. அரசமரம். (வைத்தியபரி.) 2. ஓர் கந்தகம்.

வாணம்—1. அம்பிற்குப்பெயர்கூறுவர். 2. மத்தாப்பு முதலிய வாணம். (வழக்.)

வாணன்—1. ஓரசுரன். (உ-ம்.) "வாணனு ரழல் சூழெயில்மானுமே" (நைடத.நகரப்.நகர) 2. கார்த்திகை. (பிங்கல. உசக.) 3. வாழ்நன் எனவும் பிரித்துரைப்பர். அம்பலவாணன் என்று வழங்குதலறிக.

வாணகம்—அம்பு முதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வாணக்கம்பு—சிலம்பக்கோல். (வழக்.)

வாணட்கோள்—ஓர் துறை. இது: பகைவர் அரணினைக்கோடலுநினைந்து வாளைப்புற வீடுவிட்டது. (புறப். பொ.)

வாணி—1. அசமதாகம். 2. அம்பு. 3. இந்துப்பு. 4. ஓர்கூத்து. 5. சரஸ்வதி. 6. சொல். 7. மனோசிலை. (1, 3-வைத்தியபரி.) (2, 4, 5, 6-பிங்கல. சஅடு0.)

வாணிகச்சம் — வறட்சுண்டி. (வைத்தியபரி.)

வாணிகம்—இலாபம். (வழக்.)

வாணிகவாகை ஓர் துறை. இது வணிகனுடைய ஆறுசெய்தியுமுயர்த்திச் சொல்லியது. (புறப்-மாலை)

வாணிகவென்றி–ஓர் துறை. இது: பொருளிற் பற்றிலனுயப்பிறர்மிடியை நீக்கல் கடனுகச்சொல்லியது. (புறப்-மாலை)

வாணிகன்—1. செட்டி. (சூ. நிக. ஙக: டகரவெ. உஉ.) 2. தலாசி. (சூ. நிக. க: சுடு.)

வாணிகேள்வன்–பிரமன். (சூ.நிக.க:ஙசு.)

வாணிச்சி—செட்டிப்பெண். (வழக்.)

வாணிதம்—கள். (வைத்தியபரிபா.)

வாணிபம்—வாணிகம். (வழக்.)

வாணிபர்—வாணிபஞ்செய்வோர். (வழக்)

வாணியன்—1. சூத்திரன் வைசியபபெண் ணைப்புணரப் பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.) 2. பிரமனுமாம்.

வாணிலை–ஓர் துறை. இது: பகைவாமேற் செலவிரும்பிவாளை நன்னாளிலே புறவீடு விட்டது.

வாணினி—1. கூத்தி. 2. விவேகமுள்ளவள்.

வாணுள்—உயிர். (சிந்தா.)

வாத்தியம்—கஞ்சக்கருவி முதலிய வாத்தியங்கள். (வழக்.)

வாத்தியான்—உபாத்தியாயன். (வழக்)

வாத்து—1 ஓர் பறவை. (வழக்) 2. வாஸ்துபுருஷன். (தைலவ.) 3. வாத்து தேவதைகள். இவர்கள் அநோகஅபிதாநசிந்தாமணியிற்கூறுவர்.

வாத்துசாந்தி–வாத்து புருஷனுக்குச்செய்யுஞ்சாந்தி (வழக்)

வாத்துபோதம்–சிற்பநூல் முப்பதிரண்டினுளொன்று. (பொருட். நிக.)

வாத்துமன்—வாஸ்து புருடன். (வழக்.)

வாதக்கடல்—நவட்சாரம். (வைத்தியபரி)
வாதகரப்பான் — ஓர் நோய். (வழக்.)
வாதகாசம்—ஓர் காச நோய். (வைத்தியபரி.)
வாதகி—சத்திசாரம்.
வாதகிராணி—ஓர் கிராணி. (வழக்.)
வாதகுன்மம்—ஓர் நோய். (வழக்.)
வாதங்கினி—ஓர் மரம்.
வாதசகன்—அக்கினி.
வாதசிரோமணி—நவட்சாரம். (வைத்தியபரி.)
வாதசுரம்—வாதத்தால்வந்தசுரம். (வழக்.)
வாதசூலை—ஓர் சூலைநோய். (பொருட்-நிக.)
வாதசோணிதம்—ஓர் நோய்.
வாதநாசனம்—ஆமணக்கு. (தைலவ.)
வாதநாடி — வாதத்தினியல்பைக்காட்டும் ஓர் நரம்பு. (குறுநாடியிலறிக.)
வாதநிகண்டு—இரசவாதநிகண்டு. (வைத்தியபரி.)
வாதப்பிரமி—மான். (வைத்தியபரி.)
வாதபித்தசூலை—அறுவகைச்சூலையிலொன்று. (பொருட்-நிக.)
வாதபேதம்—பலாசு. (வைத்தியபரி.)
வாதம்— 1. இரும்புமுதலியலோகங்களைப் பொன்னாக்கும்வித்தை. 2. காற்று. 3. தருக்கம். 4. மூவகைப்பிணியிலொன்று. 5. வில்வம். (2, 3-சூ. நிக. கக: தகாவெ. ச.) (4-பொருட்-நிக.) (5-வைத்தியபரி.)
வாதமடக்கி—1. ஓர் மரம் 2. தழுதாழை. 3. நந்தக்காரி. 4. மூடக்கொத்தான். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)
வாதமண்டலி — சுழற்காற்று. மண்டலித்தல்-வட்டமாதல். வாதம்-காற்று.
வாதமயவுப்பு—கறியுப்பு (வைத்தியபரி.)
வாதமிருகம்–கலைமான், காற்றுக்கு வாகனமாகிய மான்.
வாதரக்காச்சி—வாதராயணமரம். (வைத்தியபரி.)
வாதரங்கம்—அரசு. (வைத்தியபரி)
வாதரம்—அதிமதுரம். (வைத்தியபரி.)
வாதரவி–சரீரக்கொழுப்பு.(வைத்தியபரி.)
வாதராசன்—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)
வாதராட்சதன்—ஓர் மரம். (வழக்.)
வாதராயணம் — ஓர் மரம். அது: வாதரக்காச்சி.
வாதராயணன்—வியாசமுனி. (காஞ்சிப். சார்ந்தாசயப். கo.)
வாதலம்—அதிமதுரம். (வைத்தியபரி.)
வாதவைரி—ஆமணக்கு. (மலையக.)
வாதனம் — வாசனம், வத்திரம். (பிங்கல. கஉஎசு.) ஒலிக்கும் வருத்தத்திற்குங்கூறுவர்.
வாதனை—1. தடை. 2. வருத்தம். (வழக்.)
வாதாட்டம்— } வழக்காடல். (வழக்.)
வாதாடல்— }
வாதாட்டுதல்— த.நக்கத்திற்குட்படுத்தல். (வழக்.)
வாதாயம்—பச்சிலை. (வைத்தியபரி)
வாதாயனம்—பலகணி. (சூ. நிக. ஙி: ஙிச.)
வாதாரி—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
வாதாலம் — ஒரு மீன். (வழக்குண்டுபோலும்.)
வாதாவி—ஓரசுரன். (அபிதாநசி.)
வாதி— 1. ஏதுவும் மேற்கோளுமெடுத்துக் காட்டிப் பிறன்கோளமறுத்துத் தன்மத நிறுத்தப் பாடுபவன். (சூ. நிக. கஉ: உஉ.) 2. கெந்தியுரி பாஷாணம். (வைத்தியபரி.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. வாதஞ்செய்பவன்.
வாதிக்குதல்—1. வாதித்தல். 2. வருத்தப்படுதல். (1, 2-வழக்.)
வாதிகம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)
வாதிகாரம்—வெடிகாரம். (வைத்தியபரி.)
வாதிங்கனம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)
வாதித்தல் — 1. தர்க்கித்தல். 2. வருத்தப்படுத்துதல். (வழக்.)
வாதிப்பு—வாதித்தல். (வழக்.)
வாதிராசன்—நவச்சாரம். (வைத்தியபரி.)
வாதிரு—காற்று.
வாதிவம்—வஞ்சி. (வைத்தியபரி.)
வாது — 1. சண்டை. 2. தர்க்கம். (1, 2-வழக்.)
வாதுமை—ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.)
வாதுலி—வெளவால்.
வாதுவர்—1. குதிரைப்பாகர். 2. யானைப்பாகர். (1, 2-சூ. நிக. கக: தகாவெ. உகூ.)
வாதுளம் — சிவாகமம் இருபத்தெட்டிலொன்று. (பொருட்-நிக.)
வாதூகம்—சோம்பு. (மலையக.)
வாதூலம்—சுழல்காற்று.
வாதை—1. துன்பம். (வழக்.) 2.வேதனை நோய். (பிங்கல. ககoஙி.)
வாதோரணமஞ்சரி—ஓர் பிரபந்தம். இது: கொலைபுரியானையை யடக்கி வசப்படுத்தினவர்க்கும், எதிருறுகளிற்றை வெட்டியடக்கினவர்க்கும், அதனைப் பற்றிப்பிடித்துச் சேர்த்தவர்க்கும், உள்ளவீரப்பாட்டின் சிறப்பை வஞ்சிப்பாவாற்றொடுத்துப் பாடுவதென்பர். (பொருட்-நிக.)
வாந்தம்—வாந்தி. (வழக்.)

வாந்தி—சத்திபண்ணல். (வழக்.)
வாந்திகோதனி—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி,)
வாந்தித்தல்—சத்தித்தல். (வழக்.)
வாந்தியம் — 1. தான்றி. 2. வாலுளுவை. (1, 2-மலையக.)
வாப்பியம்—கோஷ்டம். (வைத்தியபரி.)
வாபம்-1. சௌஞ்செய்தல். 2. நெய்குதல்.
வாபீசம்—சாதகப்புள்.
வாம்பல்—மூங்கில். (மலையக.)
வாமசுக்கிலம்—பொன்னுவிரை. (வைத்தியபரி.)
வாமதந்திரம்—வாமசமயநூல். (வழக்.)
வாமதேவன்-1. ஓர் முனிவன். (காஞ்சிப். புராணவரலா. சு.) 2. சிவன். (சூ. நிக. க: க.)
வாமபுரகோபம்-தூத்தம்.(வைத்தியபரி.)
வாமம்—1. அழகு. 2. இடபக்கம். 3. ஒரு சமயம். (சூ. நிச. கஉ: டுஅ.) 4. ஒளி. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 5. குறுமை. 6. சிவனேம்முகத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சஈ.) 7. தொடை. (1. 2, 5, 7-சூ. நிக. கக: மகரவெ. உ.) தீமை முதலியவற்றிற்குஞகூறுவர்.
வாமரோதயவாஞ்சி—மண்ணீரல். (வைத்தியபரி.)
வாமல்—வாமலோசிகம். (மலையக.)
வாமலூரம்—புற்று.
வாமலோசிகம்—கற்றுழை. (மலையக.)
வாமவர்த்தம் — இடம்புரிச்சங்கு. (வைத்தியபரி.)
வாமன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. சிவன். (பிங்கல. கூசு.) 3. புத்தன். (மணிமே.)
வாமனம்-1. குறள். 2. தென்றிசையானை. 3. பதினெண்புராணத்தொன்று. (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: மகரவெ. எ.)
வாமனன்— 1. குறள்வடிவுகொண்ட திருமால், தசாவதாரத்தோன்று. (பெரியபு தடுத்தாட். கo)
வாமனசாரியர்-மேருமந்தரபுராணஞ்செய்த ஒரு ஜைநநூலாசிரியர். (அபிதாநசி.)
வாமனபுரம்-பூர்வத்தில் ஜைநர்வசித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது மைலாப்பூரென்பர். (அபிதாநசி.)
வாமி — 1. பார்வதி. 2. வாமசமயத்தவள். வாமசமயத்தவன். (வழக்.)
வாமை-உமாதேவியின் அட்டமூர்த்தங்களிலொன்று (சிவபூசைக்கலித்துறையிற் காண்க.
வாய் — 1. இடம். 2. ஊதுகுழல். 3. ஐம்பொறியிலொன்று. (உ-ம்.) "மெய்வாய்கண் மூக்குச்செவியென" (நாலடி. துறவு. கூ.) 4. சொல்.(உ-ம்.) "வஞ்சியானென்பதலுல்வாய் நேர்ந்தேன்"(யாப்.காரி.உ.உரை.) 5.துவாரம், வாயில். (வழக்.) 6. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 7. வடு. (சிந்தா.) 8. வாய்மை. (மணிமே.) 9. விளிம்பு. (சிந்தா.) (1, 2-சூ. நிக. கக: யகர வெ. கஉ.) ஏழாம்வேற்றுமையுருபுமுதலியனவுமாம்.
வாய்க்கால்—1. நீரொழுகுங்கால். (உ-ம்.) "வாய்க்காலனையார்தொடர்பு" (நாலடி. நட்பாராய். அ.) 2. மகநட்சத்திரம்.(சூ. நிக. க: எக.)
வாய்க்கிராந்தி—ஓர் நோய். (வழக்.)
வாய்க்கிருது — அசங்கதவார்த்தை. வாய்சொல். (வழக்)
வாய்ச்சி — மரஞ்செதுக்கும் ஓர் ஆயுதம். தச்சர் குழூஉக்குறி.
வாய்த்த —1. தப்பாத. 2. வாய்ந்த. (1, 2-சிந்தா.)
வாய்த்தல் — 1. கிடைத்தல். (சூ. நிக. கூ: சுஉ.) 2. சிறத்தல். (வழக்.) 3. பொருந்தல். (நன்னூல். பொதுப்பா. சஎ.) 4. மாட்சிமை. (பிங்கல. கஎசுஉ.)
வாய்த்தன்று—வாய்த்தது. (பரிபாடல்.)
வாய்தல்-வாயில். (உ-ம்.) "வந்தபின்மனை வியாரும்வாய்தலினின்றுவாங்கி" (பெரியபு. இளையான்குடி. கக.)
வாய்ப்ப-பொருந்த.(நன்னூ.பாயிரம்.சஎ.)
வாய்ப்பது—தப்பாதது. (ஐங்குறுநூ.)
வாய்ப்பாடமீ—எடுபோராமற்சொல்லும் பாடம். (வழக்.)
வாய்ப்பியர்—அகத்தியர் மாணாக்கர். (அபிதாநசி.)
வாய்ப்பு—1. நயம். 2. வாய்த்தல். (1, 2-வழக்.)
வாய்ப்புண் — வாய்க்கிராந்தியாகியவோர் நோய். (வழக்.)
வாய்ப்புள்—நன்னிமித்தம். (சூ. நிக. கo: கக.) நற்சொலென்பர் முல்லைப்பாட்டில்.
வாய்பாடு — சிலசொற்கள்தன்வகைப்படநிற்பது. (நன்னூ. விருத். பதவிய. கo. உரை.)
வாய்பிதற்றல்—வாய்குளறுதல். (வழக்.)
வாய்பூசல்— } வாய்சுத்திசெய்தல்.
வாய்பூசுதல்— } (உ-ம்.) "நீருண்டார் நீரால்வாய்பூசுப" (நான்மணிக்கடிகை. ஈடி.)
வாய்மட்டம்—வாய்வீயம். (வழக்.)
வாய்மை—1. மெய்மை. (வள். ஈoக.) 2. வாக்கு. (திருவிளை. வெள்ளையானை. உ.)
வாய்மைநான்கு-தக்கம், தக்கநிவாரணம், தக்கோற்பத்தி, தக்கநிவாரணமார்க்கம்.(மணிமே.) ஜைநவழக்கு.

வாய்மொழி—வேதம். (பரிபாடல்.)

வாய்வது — 1. உண்மை. 2. கிடைப்பது. (1-பத்துப்பாட்.) (2. தணிகை. நாட். சரு.)

வாய்வளையம்—வாய்மட்டம். (வழக்.)

வாய்விலங்கம்— } ஓர் மருந்து. (வைத்
வாய்விளங்கம்— } தியபரி.)

வாய்வெருவுதல்—அயர்ச்சியால்வாய்குள றுதல். (இராமா. ஆரணிய. அகத்திய. டு.)

வாயகம்—கூட்டம்.

வாயசம்—காக்கை. (சூ. நிக. ஈ; சுo.)

வாயசி — செம்மணத்தக்காளி. (வைத்திய பரி.)

வாயடை—உணவு. (பரிபாடல்.)

வாயல்—வாசல். (வழக்.)

வாயலது — புள்ளின்வாயலகு. (பிங்கல. உசுஎ.)

வாயவி—வடமேற்றிசையென்பர்.

வாயவியம் — எழுவகைநானத்தொன்று. அது: பசுநடையினெழுதூளியிற் படிதலாம்.

வாயவீயம்—வாயுசம்பந்தமாயது. (தர்க்காமிர்தம்.)

வாயாடி—வாய்ப்பேச்சில்வல்லபன். (வழக்.)

வாயாள்—நேர்ந்திலள். (பரிபாடல்.)

வாயில்—1. ஐம்பொறி. 2. கதவு. (சிலப்.) 3. காரணம். 4. திறம். 5. துவாரம். 6. தூது. (அகப்பொருள். விளக். கூடு.) 7. பரிகாரம். (ஞானமிர்தம்.) 8. வழி. (சிந்தா.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சoடுஉ.) (1,5-சூ.நிக.க:லகரவெ.கஎ.)

வாயில்வேண்டல் — அகப்பொருட்டுறையினொன்று. (அகப்பொருள்விளக். அகத்திணை. கூடு.)

வாயிலாளர்—வாயில்காபபோர். (சூ. நிக. உ: டுடு.)

வாயில்களாறு—மெய், வாய், கண், மூக்குச்செவி யென்னு மிந்திரியமைந்தும், மன மொன்றுமாம். (மணிமே.) வாயில்களொன்பது அவை. நவதுவாரம். விநாயகாகவலிற்பார்.

வாயிலோர்—1. தமிழ்க்கூத்தர். (சூ. நிக. உ: ஈஅ.) 2. தூதுவர். வாயில்–தூது. 3. வாயில் காப்போர். (வழக்.)

வாயினிலை–ஓர் துறை. இது: அரசனுக்கு என்வர வினைச்சொல்லென வாயிற்காவலனுக்குச்சொல்லியது. (புறப்பொ.)

வாயிற்காட்சி — காட்சிபேதத் தொன்று. அது: இந்திரியக்காட்சி. (சி. சி. சுபக்கம். சு. உரை.)

வாயு—காற்று. (பிங்கல. உஈ.)

வாயுக்குத்து—ஓர் நோய் (வழக்.)

வாயுகோணம்–வடமேற்குமூலை. (வழக்.)

வாயுசீசகன்—அக்கினி, வாயுவைச்சகாயமாயுள்ளவன். மருச்சகன் என்பதுபோலக் கொள்க.

வாயுசூலை–ஓர் சூலை, வாதசூலை. (பொருட். நிக.)

வாயுத்தம்பம்— } அறுபத்துநான்கு கலை
வாயுத்தம்பனம்– } ஞானத் தொன்று. (பொருட். நிக.)

வாயுதாரு—மூங்கில். (உ-ம்.) வரிற் கொள்க.

வாயுபுத்திரன் — 1. அநுமன். (இராமா. கிட்கிந்தா. அனுமப்படல. கஎ.) 2. வீமன். (சூ. நிக. உ: கசு.)

வாயுமூலை—வடமேற்கு. (வழக்.)

வாயுவாகம்—புகை.

வாயுவின்கூறு—பரிசம்உணர்தல் முதலியன. (தர்க்கசங்கிர. கஉ.)

வாயுவு—வாயு. (வழக்.)

வாயுறை—பசுமுதலியவற்றிற்குக்கொடுக்குந்தீனி. (உ-ம்.) "யாவர்க்குமாம் பசுவிற்கொருவாயுறை" (திருமந்திர. இரந்தார்க். உ.)

வாயுறைவாழ்த்து—ஓர் பிரபந்தம். (பொருட். நிக.) இது: முன்னர்த் தாங்கக்கூடாத இழித்துரையாயினும் பின்னர்ப்பெரிதும்பயன் பயக்குமென வெண்பா முதலும் ஆசிரியம் இறுதியுமாகக்கூறுவது. இதனைப்புறப் பொருள்வெண்பா மாலையிலே ஓர் துறையாகக் கூறுவர்.

வாயுறைவாழ்த்துமருட்பா–மருட்பாநான்கிலொன்று. யாப். காரி. செய்யுளிய. கடு. சூத்திர. உரையிலறிக.

வாயூறல்— } 1. அபேகூத்தல். (உ-ம்.)
வாயூறுதல்– } 'தேனூறுகிளவிக்குவாயூறி நின்றவன் செங்கீரையாடியருளே' (முத்துக்குமாரசுவாமிபிள்ளைத். செங்கீரைப். டு.) 2. வாய்நீரூறுதலுமாம். (வழக்.)

வார்—1. கச்சு. 2. கடைகயிறு. (சிந்தா.) 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. தோல்வார். (வழக்.) 5. நீர். 6. நீளம். 7. நேர்மை. (1, 5, 6, 7-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கடு.)

வார்க்குதல் — 1. உலோக முதலியவற்றையுருக்கிவிட்டு உருவங்களாக வகுத்தல். (வழக்.) 2. வார்த்தல். (நன்னூ. பாயிர. ஈஅச. உரை.)

வார்க்கோலபுரம்–தோயமாபுரம். (பாரத. நிவாதகவசகால. உடு.)

வார்கொண்டமுலேயம்மை–மேலத்திருக்காட்டுப்பள்ளியிலிருக்குந்தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)

வார்சியாயநீயம் — உபநிடத மூப்பத்தி ரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

வார்த்தசாகி—கற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

வார்த்தல்—வார்க்குதல். (வழக்.)

வார்த்தாகி—சிறுவழுதலை. (மலையக.)

வார்த்தாபம்—கத்தரி. (மலையக.)

வார்த்திகம்—1. கிழத்தன்மை. (வழக்.) 2. தாளதசபபிரமாணம்பத்திலேமார்க்கப்பிரமாண மாறிலொன்று. 3. பொழிப்புரை. சிவஞான போதச்சிறப்புப்பாயிரவுரையிற்காண்க.

வார்த்திகன்—கிழவன். (வழக்.)

வார்த்தை—வசனம். (சூ. நிக. கo: ரு.)

வார்தல்-1.இசைக்கரணமெட்டிலொன்று. (திருவீளை. இசைவாது. ருஎ.) 2. ஒழுகல். (ஐங்குறுநூ.) 3. நீளல். (சூ. நிக. அ: கரு.) 4. வாருதல். (வழக்.)

வார்நீத—நேரிதாகிய. (பத்துப்பாட்.)

வார்ப்பு — வார்த்தல். பு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

வார்பு—வார்தால். (புறநா.)

வார்வை-தொத்துளிப்பாய்.(பத்துப்பாட்.)

வாரஜாகீதுளிகன் — ஞாயிறு (ககவ), திங்கள் (எஇ), செவ்வாய் (ரூஞ), புதன் (உசுவ), வியாழன் (உஉஇ), வெள்ளி(கஅஞ), சனி (கடு) நாழிகைவரையிலுமாம். (வருஷாதி நூல்.)

வாரஜாதகாலங்கள்—ஞாயிறு (உசுவ), திங்கள் (ரூஞ), செவ்வாய் (உஉஇ), புதன் (கடு), வியாழன் (கஅஞ), வெள்ளி (ககவ), சனி (எஇ), நாழிகைக்குமேல் (ரூஞ) நாழிகை வரையும். (வருஷாதிநூல்.)

வாரகசியம்—கொட்டைக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

வாரகம்-1. குதிரை. 2 நிலப்பனை. (வைத்தியபரி.)

வாரகி—கடல். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வாரகிருமி—அட்டை. (வைத்தியபரி)

வாரகீரம்—சீப்பு முதலியவற்றிற்குக்கூறுவர்.

வாரங்கம்—1. ஆயுதப்பிடி. 2. புட்பொது.

வாரசூநீயம்—ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அநுஷம், கேட்டை, மகம், விசாகம், பரணி, மிருகசிரமும், திங்கள்கிழமையில்பூராடம், அநுஷம், மகம், பூரட்டாதி, கார்த்திகை, விசாகமும், செவ்வாய்க்கிழமையில் அவிட்டம், சதயம், திருவோணம், கேட்டை, திருவாதிரையும், புதன்கிழமையில் மூலம், திருவோணம், கார்த்திகை, அவிட்டம், அசுவினி, பரணியும், வியாழக்கிழமையில் மிருகசிரம், பூராடம், இரேவதி, புனர்பூசம், பூசமும், வெள்ளிக்கிழமையில் விசாகம், ரோகணி, அவிட்டம், மிருகசிரம், அஸ்தம், அநுஷமும், சனிக்கிழமையில் அஸ்தம், பூசம், புனர்பூசம், உத்திரம், இரேவதியும் வருவனவாம். (வருஷாதிநூல்.)

வாரசூலத்தின்பரிகாரம்—வடக்கு பால், கிழக்கு தயிர், தெற்கு தயிலம், மேற்கு வெல்லம் இவைகளேயுண்டேனுங் கொண்டேனுஞ் செல்லவேண்டும். (அபிதாநசிந்.)

வாரசூலம்—திங்கள் சனி கிழக்கு, செவ்வாய் புதன் வடக்கு, வெள்ளி ஞாயிறு மேற்கு, வியாழன் தெற்கு சூலங்களாம். (அபிதாநசிந்.)

வார்டம்—வயல்.

வாரடி—பலகறை. (வைத்தியபரி.) நிகண்டில் வராடியென்பர்.

வாரணபுசை—வாழை. (வைத்தியபரி.)

வாரணம்—1. கடல். 2. கவசம். 3. கோழி. 4. சங்கு. 5. தடுத்தல். 6. யானை. (1, 2, 4, 5-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உரு.) (3, 6-மணிமே.)

வாரணவல்லபை-வாழை.(வைத்தியபரி)

வாரணவாசி—காசி. (திருவீளை. மூர்த்தி. உ.)

வாரணசி—காசி. (சூ. நிக. ரு: சக.) இது: வாரணை அசி யென்னுமிரண்டு நதிகள்கூடுவ தால் இப்பெயர் பெற்றது. வாரணை என்பதை வாரணையென்றுங்கூறுவர்.

வாரணவதம்—துரியோதனன் பாண்டவர் களையிருத்திக் கொல்லுமாறு அரக்குமாளிகை யமைத்தவிடம்.(அபிதாநசிந்.) பிரயாகையென் றுங்கூறுவர்.

வாரணை—தடுத்தல். (பிங்கல. உகசுஅ.)

வாரத்தண்டு—கறிமுள்ளி.(வைத்தியபரி.)

வாரபகற்துளிகன் — ஞாயிறு. (உசுவ.) திங்கள். (உஉஇ) செவ்வாய். (கஅஞ) புதன். (கடு) விழாம். (ககஇ) வெள்ளி. (எஇ) சனி. (ரூஞ) நாழிகைக்குமேல் குளிகைகாலம். (அபிதாநசிந்.)

வாரபுசை—வாழை. (வைத்தியபரி.)

வாரம் — 1. அன்பு. 2. இயக்கநான்கனு ளொன்று. (சிலப்.) 3. ஏழுகிழமை. இவை: ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி யெனப்படுவனவாம். (அபிதாநசிந்.) 4. கடல். 5. சுரிதகம். (யாப். காரி. செய்யுளிய. கo. உரை.) 6. சொல்லொழுக்கமும் இசையொழுக்கமுமுடைய பாடல். (சிலப்.) 7. நீர்க்கரை. 8. பங்கு. 9. பகுபாதம்.(சிந்தா.) 10. மலைச்சாரல். (1, 4, 7, 8, 10-பிங்கல. சoருரு.) சிலப்பதிகாரத்தில், தெய்வப்பாடலென்பர். இன்னும் பலபொருள் கூறுவர்.

வாரம்படல்—பக்ஷபாதமுறல். (சிந்தா.)

வாரல் — 1. அள்ளுதல். 2. ஓலைமுதலிய வாருதல். 3. கவரல். (பிங்கல. கடி00.) 4. மயிர்கோதுதல். 5. வாரற்க. எதிர்மறைவியங் கோள். 6. வாராதே. (ஐங்குறுநூ.) (1, 2, 4-வழக்.)

வாரவிசேஷம் — ஞாயிறு உத்தியோகஞ் செய்ய, திங்கள் விதைவிதைக்க, செவ்வாய் போர்செய்ய, புதன் வித்தியாரம்பஞ்செய்ய, வியாழன் வாதஞ்செய்ய, வெள்ளி மயிர்கழிக்க, சனி தவஞ்செய்ய வுத்தமம். (அபிதாநசிந்.)

வாராக்கதி — மீளாதகதி, அது: மு த் தி. (சிந்தா.)

வாரார்கம்–ஒரு வடநூல். அது: கணிதநூல் வகைகளிலொன்று. (மணிமே.)

வாராகி–1. ஓர் கிழங்கு. 2. சத்தமாதர்களி லொருத்தி. 3. பெண்பன்றி.

வாராமைக்கழிதல் — ஓர் துறை. இது: நிமித்தம் வேறுபடத் தலைவன் வாராதொழிய அதற்குத் தலைவி வருந்தியது. (புறப்பொ.)

வாரானை—வருகை. ஆனை-தொழிற்பெயர் விகுதி. (நன்னூ. பதவியல். சங். உரை.)

வாராவந்தி—கட்டாயமாய்வந்தது. (வழக்.)

வாராவரத்து—அரிதாய்வருதல். (வழக்.)

வாரி—1. இசைக்குழல். (பிங்கல. கசஉஅ.) 2. கடல். 3. கதவு. 4. சீப்பு. 5. செண்டுவெளி. 6. நீர். 7. நீளமானகோல். 8. பகுதி. 9. மதில். 10. மதிற்சுற்று. 11. யானையைப்படுக்குமிடம். (பத்துப்பாட்.) 12. வருவாய். 13. வழி. 14. வாயில். (சூ. நிக. டு: டுங.) 15. விளைவு. (புற நா.) 16. வினையெச்சம். 17. வெள்ளம். (2, 3, 6, 8, 9, 10, 12, 13, 15, 17-பிங்கல. சஅடுசு.) (7-வழக்.)

வாரிகிநமி—அட்டை. (வைத்தியபரி.)

வாரிசம்—1. உப்பு. 2. சங்கு. 3. தாமரை. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

வாரிசரம்—மீன். (வைத்தியபரி.)

வாரிசாதம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிசாமரம்—நீர்ப்பாசி. (வைத்தியபரி.)

வாரித்தல்—தடுத்தல். சூ. நிக. கூ: உசு.)

வாரித்திரம்-1.ஓலைக்குடை. 2.சாதகப்புள்.

வாரிதம்—மேகம்.

வாரிதி—கடல். (பிங்கல. டுஅச.)

வாரிதித்தண்டு—பவளம். (வைத்தியபரி.)

வாரிதிநாதம்—சங்கு.

வாரிதிவிந்து–கடல்நுரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிநாதன்—வருணன். வாரி-கடல்.

வாரிப்பிரசாதம்–தேற்றுமரம். (வைத்திய பரி.)

வாரிபர்ணி–வள்ளைக்கீரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிரசிதம்-வெள்ளிமணல் (வைத்தியபரி)

வாரிரதம்—தெப்பம். வார்-நீர்.

வாரிருகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வாரிவாகம்—மேகம். வாகம்-வாகனம்.

வாரீசம்—1. கடல். 2. தாமரை. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வாருகம்—1. ஆற்றுத்தும்மட்டி. 2. வெள் ளரிசி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வாருகோல்—துடைப்பம். (உ-ம்.) "வங் காளமேறினும் வாருகோலொருகாசு மட்டன்றி யதிகமாமோ" (குமரேசசதகம்.)

வாருண்டம்–எண்காற்புள். (சூ நிக.ஙஃடுஙு.)

வாருணம்—1. அட்டாதசோபபுராணத் தொன்று. (பிங்கல. சசடு.) 2. கடல். 3. மாவி லங்கு. (வைத்தியபரி.) 4. மேற்கு. (2, 4-பிங்கல. சஅடுஎ.)

வாருணி—1. அகத்தியன். வருணன் வீரி யத்துக்குபிறந்ததனு லிப்பெயர் வந்ததென்பர். (அபிதாநசி.) 2. ஆட்டாங்கொடி. (தைலவ.) 3. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 4. சதயநாள். வருண சம்பந்தமுடையதனுலிப்பெயராயினது. 5.வரு ணன் குமாரி. (அபிதானசிந்.)

வாருதல்–1. கொள்ளல். (சூ. நிக. சு: ஙக.) 2. மயிர்கோதுதல். (வழக்.) 3. யாழ்நரம்புகளைக் கூடத்தழுவல். (பத்துப்பாட்.)

வாருதி—நவச்சாரம்.

வாருவகை—தண்ணீர். (வைத்தியபரி.)

வாரென—வாவென. (பரிபாடல்.)

வாரை — 1. ஆவரை. (வைத்தியபரி.) 2. காத்தண்டு. இது: சுமைதடியென்க. (வழக்.)

வால்—1. இளமை. (சிலப்.) 2. சுத்தம். 3. தோகை. 4. பெருமை. 5. மிகுதி. 6. வெண் மை. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஅடுஅ.) 5, 6- சூ. நிக. கக: வகரவெ. கக.)

வால்வெள்ளி —ஓர் நட்சத்திரம். (வழக்.)

வாலகிநமி—பேன். (வைத்தியபரி.)

வாலகில்லர்— } பிரமன் மானசபுத்திரனு
வாலகில்லியர்– } கிய கிருது என்பவனுக் குப்பிறந்தவர், தாய் கிரியை, இவர்கள் அறுபதி னாயிரவர் அங்குஷ்ட அளவினதாகிய தேகத் தைப்பெற்றவர், மகா தவசிரேட்டர், இவர்கள் நாள்தோறுஞ் சூரியரதத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டிருப்பர், இந்திரனைக் கருடனு லவமானப்படும்படி சாபமிட்டவர், இவர்கள் பிரமன் உரோமங்களில் பிறந்தவர்என்றுங்கூறு வர். (அபிதாநசிந்.) இராமா. ஆரணிய. அகத்தி யப்படலத்தில். "பண்டையவயன்றருபாலகில் லரும்" என்றார்.

வாலசிகிசீசை—ஓர் நூல். (சிந்தா.)
வாலதி—விலங்கின்வால். (சூ. நிக. ஈ: சஉ.)
வாலபத்திரம்—கருங்காலி. (மலையக.)
வாலபுட்டி—முல்லை. (மலையக.)
வாலம்–1. கந்தைத்துணி.(வழக்.) 2. வால். அம்-சாரியை.
வாலமாலம்—அரிதாரம். (வைத்தியபரி.)
வாலரசம்—சாதிலிங்கத்தில்வடித்த ரசம். (வைத்தியபரி.)
வாலரியுரி—கிளியூறற்பட்டை. (தைலவ.)
வாலவம் — பாலவம். இது புலிக்காரணம். (வருஷாதிநூல். நிக. பக்.)
வாலன்—வாலப்பருவன். (வழக்.)
வாலவாபம்–வைடூரியம். (பிங்கல கஉகக.)
வாலாம்பிகை — திருநெய்த்தானத்திருக்குந் தேவியார் பெயர். (அபிதாநகோ.)
வாலாமை—1. ஆசௌசம். இது: சுத்தமின்மையாம். வால்—தூய்மை. (சிலப்.) 2. மகளிர்சூதகம். (சூ. நிக. அ: எக.)
வாலான்—ஓர் நெல். (வழக்.)
வாலி—1. அலாயுதன். 2. கரிக்குருவி. 3. கிட்கிந்தை மன்னன். 4. குதிரைவாலி. (1, 3-சூ. நிக கக: லகரவெ. உஈ.) (2, 4-வைத்தியபரி.)
வாலிகை—மணல்.
வாலிதன்று—நன்றன்று. (சிந்தா.)
வாலிசர்—வாலீசர்.
வாலிது–தூயது. (உ-ம்.) "வாலிதாம்பக்கம் இருந்தைக்கிருந்தன்று"(நாலடி. அறிவின்மை. அ)
வாலிபம்—பாலியம். (வழக்.)
வாலிபன் — இளமைப்பருவமுடையவன். (வழக்.)
வாலிய—வெள்ளிய. (ஐங்குறுநூ.)
வாலியம்—பாலியம்.
வாலியோன்—பலராமன். (புறநா.)
வாலீசர்—வாலிபர். (உ-ம்.) "பாலரொடு வாலீசர்" (சி. சி. சு-பக். ச.)
வாலீசுவரர்—குரங்கணின் முட்டத்திலேயிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)
வாலு—வாலுளுவையரிசி.(வைத்தியபரி.)
வாலுகப்பிரபை-எழ்நரகவட்டத்தொன்று சுடுமணல்வட்டம் (சூ. நிச. கஉ: எஉ.)
வாலுகம்—1. மணல். (வைத்தியபரி.) 2. வெண்மணல். (பிங்கல. நுடுஉ.)
வாலுகை—வாலுளுவை. (வைத்தியபரி.)
வாலுங்கி—1. கக்காரி. (பிங்கல. உகஉக.) 2. வாலுளுவையரிசி. (வைத்தியபரி.)
வாலுறை—அடைப்பு. (வைத்தியபரி.)
வாலுவர்—மடையர். (பிங்கல். அஉக.)
வாலுளுவை—ஓர் மருந்து. (வழக்.)
வாலூகம்—நஞ்சு. (வைத்தியபரி.)
வாலேபம்—தழுதை. (பிங்கல. உசகஉ.) சூ. நிகண்டில். வாலேயமென்பர்.
வாலை — 1. இரசம். (வைத்தியபரி.) 2. இளமைப்பருவம். (வழக்.) 3. ஓர் சத்தி—வாலாம்பிகைபார். 4. திராவகம் வடிக்கும் பாத்திரம். (வைத்தியபரி.) 5. பன்னிருவயதிற் பெண். (வழக்.)
வாலைசாரம்–சத்திசாரம். (வைத்தியபரி.)
வாலைரதபதிகாரம்—சீனக்காரம். (வைத்தியபரி.)
வாவயம்—துளசி. (வைத்தியபரி.)
வாவரியுரி—கிளியூறற்பட்டை. (தைலவ.)
வாவல்—1. கடத்தல். 2. வௌவால். (1, 2-சூ. நிக. கக: வகரவெ. கூ.)
வாவி–குளம். (பெரியபு. தடுத்தாட். கசஈஈ.)
வாவுதல் — தாவுதல். (இராமா. பாலகா. அகலிகைப். ஈசு.)
வாழ்கீகை—1. ஊர். (சூ. நிக. டு: ஈச.) 2. செல்வம். (சூ. நிக. அ: ஈஉ.) 3. மருதநிலத்தூர். (சூ. நிக. டு: ச0.) 4. வாழ்தல். கை—தொழிற்பெயர் விகுதி. 5. வாழ்நாள். (பதிற்றுப்பத்.)
வாழ்கீகைத்துணை—இல்லவள். (சூ. நிக. உ: எக.)
வாழ்கென—வாழ்க. (சிந்தா.) ஈறின்று.
வாழ்ச்சி—வாழ்நாள். (பதிற்றுப்பத்.)
வாழ்த்தல்—துதித்தல். (உ-ம்.) "வாழ்த்த வாயுநினைக்க மடநெஞ்சம்" (தேவார. திருநாவுக்கர. தனித்திருத். எ.)
வாழ்த்து — 1. ஆசீர்வாதம். (காஞ்சிப். ஒழுக்கப். கஉ.) 2. ஓரலங்காரம். (தண்டி. பொருளணி. ஈஈ.) 3. சோபனம் பாடுதல். (வழக்.) 4. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 5. மங்களாசரணைமூன்றிலொன்றுமாம். (தண்டி. பொதுவியல். எ.)
வாழ்த்துதல்—வாழ்த்தல்.
வாழ்த்துவிலக்கு — ஓரலங்காரம். அது: வாழ்த்தி தன்னிலைமைகுறித்து விலக்குவது. (தண்டி. பொருளணி. க.)
வாழ்தல்—உயிர்வாழ்தல். (வள். கஈஈச.)
வாழ்நர்—வாழ்வோர். (புறநா.)
வாழ்வாட்டி—சுமங்கலி. (வழக்.)
வாழ்விழந்தாள்—அமங்கலி. (வழக்.)
வாழ்வு—சீவிதம். (சிந்தா.)
வாழகம்—குந்திருக்கம். (வைத்தியபரி.)
வாழபுளப்பி—முல்லை. (வைத்தியபரி.)

வாழவந்தநாயகி — திருவாஞ்சியத்திருக்கும் தேவிபெயர். (அபிதானகோ.)

வாழாக்கேடி - விவாகமுற்றிருந்தும் வாழாமற் கேடுற்றிருப்பவள். (வழக்.)

வாழி—1. முன்னிலையசை இடைச்சொல். (சூ. நிக. க0: ககூ.) 2 வாழியவென்னும் வியங்கோள் ஈறுகெட்டுவாழியெனவும் வரும். (நன்னூ. உயிரீற்றப். கஅ.)

வாழித்தல்-
வாழ்ப்பு— } மதர்த்துவளர்தல். (வழக்.)

வாழிய—1. முன்னிலையசைச்சொல். (நன்னூ. இடையிய. உக.) 2. வாழ்த்துப்பொருளில் வரும் வியங்கோள் வினைமுற்று. (நன்னூ. வினையியல். ககூ.)

வாழியர்—வாழ்க (ஐங்குறுநூ.)

வாழுதல்—வாழ்தல். (வழக்.)

வாழுமோர்—வாழ்பவர். (பதிற்றுப்பத்.)

வாழை—கதலி. (சூ. நிக. ச: கஉ.)

வாழைப்பழத்தி — ஏருமைநாக்கிப் பூடு. (வைத்தியபரி.)

வாள்—1. ஒளி. 2. வாளாயுதம். (1, 2-பிங்கல. ச0டுகூ.)

வாள்கைக்கோண்டாள் — துர்க்கை. (சூ. நிக. க: சக)

வாள்வரிக்கோடுங்காய் — வளைந்த வரிகளையுடைய வெள்ளரிக்காய். (சிலப்.)

வாள்வீரம்—கூவிளமரம் (பரிபாடல்.)

வாளகம்—வெட்டிவேர். (வைத்தியபரி.)

வாளம்-1. சக்கரவாளகிரிக்கும் பெயர்கூறுவர். 2. சக்கரவாளப்புள். (இராமா. கிட்கிந்தா. பம்பை. உச.) 3. நேர்வாளம். (வைத்தியபரி.) 4. வாள். அம்-சாரியை.

வாளரம்—ஒருவகையரம். (மணிமே.)

வாளவரை—ஓரவரை. (பதார்த்தகுணசிந் எஅஉ.)

வாளா—1. சும்மா, பயனில்லாமை. (திருவிளை. இடைக்காடன் பிணக். எ.) 2. மௌனம். (சூ. நிக. கூ: டுடு.)

வாளாண்மை—1. வாளாற்செய்யும் ஆண்மை. 2. வாளையாளுந்தன்மை. (1,2-வள். சுஉச. உரை.)

வாளாமை—சும்மாயிருக்குந்தன்மை. மைவிகுதி. மௌனமாம்.

வாளி—1. அம்பு. (இராமா. உத்தரகாண்டம். இராவணன்வதை. ககஅ.) 2. மாதர்காதணியிலொன்று. (வழக்.) 3. வட்டம். (சிந்தா.) 4. வட்டமாயோடல். (சூ. நிக. கூ: சஉ.)

வாளியம்பு—அலகம்பு. (சிந்தா.)

வாளுழவன்–வாட்படைவீரன். (திருவிளை. அங்கம்வெட். கச.)

வாளை — ஓர்மீன். (இராமா. உயுத்தகாண்டம். மூதற்போர்ப். உடுசு.)

வாளைகடியன்–விடமுள்ள ஓர்கடற்பாம்பு. (வழக்குண்டுபோலும்.)

வாளேறு—வாள்வெட்டு. (சிந்தா.)

வாற்கோதுமை — ஒருவகைத் தானியம். (வழக்.)

வாற்சல்லியம்—சிநேகம். (வழக்.)

வாறது—அரியாது. (பத்துப்பாட்.)

வாறன்—கப்பலின்கயிறு. ஓர் சூழுஉக்குறி.

வான்—1. ஆகாயம். 2. இடைச்சொல். 3. ஓர் மரம். 4. பெருமை. 5. மழை. 6. மேகம். 7. வலி. (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7-பிங்கல. ச0சுஉ.)

வான்தணம்—ஒலி. (பரிபாடல்.)

வான்கொடி—வானவல்லி, மின்.

வான்கோழி—ஓர் கோழி. (உ-ம்.) "கான மயிலாடக்கண்டிருந்தவான்கோழி'என்று மூதுரையிற் கூறுவர்.

வான்பயிர் — மழைநீரைநோக்கியிருக்கும் புன்னிலப்பயிர். (வழக்.)

வான்புலம்—உண்மையறிவு. (சிந்தா.)

வான்மிளகு—ஓர் மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வான்மீகபலம்—எலுமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

வான்மீகம்-1. குங்குமப்பூ. (வைத்தியபரி.) 2. வான்மீகியாலியற்றிய இராமாயணம். (வழக்.)

வான்மீகி — இராமாயணஞ்செய்தவோர் முனிவர். (இராமா. பாலகா. நாட்டுப்படலம். க.)

வான்மீகியார் — 1. ஒரு புலவரென்பர். இவர் பாடலொன்று புறநானூற்றிலுள்ளது. 2. மூதற்சங்கத்திருந்த ஒரு சிறந்த தமிழ்ப்புலவர். (அபிதானகோ.) இவர்செய்த நூலை நச்சினார்க்கினியர், தலையாயவோத்தென்பர்.

வான்மீன்—நட்டத்திரம். (பிங்கல. உசுக)

வானக்கல்-1. காக்கைக்கல். 2 வீடுமுதலியவற்றின் அஸ்திபாரக்கல்லென்றுங்கூறுவர்.

வானகம்-1. தேவலோகம். (உ-ம்) "வானகங்கையுறினும்வேண்டார்" (நாலடி. மானம். க0.) 2. மஞ்சாடி. (வைத்தியபரி.)

வானசாத்திரம்-நாள்கோள்களின்போக்குவரவுமுதலியவற்றையறியுநூல். (வழக்.)

வானட்சத்திரம்—வால்வெள்ளி. (வழக்.)

வானநாடு—1. தேவலோகம். (திருவிளை. இந்திரன்முடிமேல்வை. ஈஅ.) 2. பொன்னுங்காணி. (வைத்தியபரி.)

வானப்பிரத்தம் — 1. இலுப்பை. (வைத்தியபரி.) 2 நான்காசிரமங்களிலொன்று, அது: வனத்திற்றவஞ்செய்தல். (பொருட்டொகை.) வள். சக. உரை. 3. பலாசு. (வைத்தியபரி.)

வானப்பிரத்தன் – வனத்திற்றவஞ்செய்யு மூன்றுமாசிரமி. (அபிதாநசி.)

வானப்பிரத்தி — 1. பூவாதுகாய்க்குமரம். (வைத்தியபரி.) 2. வனத்திற்றவஞ்செய்பவள்.

வானப்பிரியை—இலுப்பைமரம். (வைத்தியபரி.)

வானபத்தி—பூவாதுகாய்க்குமரம். (வைத்தியபரி.)

வானபத்தியம்—பலாசு. (வைத்தியபரி,)

வானம் — 1. வீடுமுதலியவற்றின் அஸ்திவாரம். (வழக்.) 2. ஆகாயம். 3. உலர்மரம். 4. மரச்கனி. 5. மழைமுதலியவற்றிற்கும் பெயர் கூறுவர். (2,3,4-பிங்கல. சஅசுஅ.) (5-மணிமே.)

வானம்பாடி—சாதகப்புள். (ஐங்குறுநூ.)

வானமடை—கௌரிபாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

வானமாதேவியாண்டான்–நாதமுனிகளை யாசிரியித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர். (அபிதாநசி.)

வானமாமலைஜீயர் — மணவாளமாமுனிகளாலேற்படுத்தப்பட்டவர். (அபிதாநசி.)

வானரக்கொடியோன் — அருச்சுநன். (பிங்கல. எசசு)

வானரகதி–குதிரைக்கதியைந்திலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சக.)

வானரநேயம்—பழமுண்ணிப்பாலை.(மூலை யக.)

வானரப்பகை—நண்டு. (வைத்தியபரி.)

வானரம்—குரங்கு. (பிங்கல. உடுஅசு.)

வானலம்—ஒருவகைத்துளசி. (வைத்தியபரி.)

வானவர்—தேவர். (பிங்கல. களஎ.)

வானவரம்பன்–சேரன்.(சூ. நிக. உ: கஅ)

வானவல்லி—மின்னுக்கொடி. (சிலப்.)

வானவன் — 1. சேரன். (பிங்கல. எசடு.) 2. தேவன். (இராமா. சுந்தரகா. காட்சிப் கூ)

வானவில்—இந்திரவில். (பிங்கல. அகூ.)

வானவூர்தி—விமானம். (புறநா)

வானூசி—கார்போகரிசி. (தைத்தியபரி.)

வானி—1. ஆன்பொருந்தநி. 2. துகிற்கொடி. 3. படை. 4. மேற்கட்டி. 5 வானிப்பூ. (பத்துப்பாட்.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஅசுக.)

வானிதி—மஞ்ஞசிலை. (வைத்தியபரி.)

வானியம்—வனம்.

வானிறை–நீர்நிறைந்தமேகம். (பரிபாடல்.)

வானிரியம்–பேராமுட்டி. (வைத்தியபரி.)

வானீரம்—நீர்வஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

வானுயர்—வானிலுள்ளாள். (சிந்தா.)

வானுலகம்—சுவர்க்கம். (பிங்கல. க.)

வானேறு—இடி. (பிங்கல. சுஅ.)

வானோர்—வானவர். (சூ. நிக. க: சஉ.)

வானோர்கோமான்—இந்திரன். (சூ. நிக. க: உஅ.)

வானோர்முதுவன்–பிரமன். (சூ.நிக.க.ககசு.)

வானோர்வரம் — தேவர்கள்பேறு நான்கு. அவை: இலகு, சுக்குமம், அக்ஷயம், பிரகாசம் முறையே, இலகு—கனமின்மை. சூக்குமம்—கண்டிப்பின்மை, நுண்மையுமாம். அக்ஷயம்—கேடின்மை பிரகாசம்—சோதிமயம். பொருட்டொகை. நிக. ஙஙஎ, ஙசக-வரையறிக.

வி.

வி–1. அதிகம், அறிவு, இன்மை, நிச்சயம், பிரிவு, வித்தியாசம், வெறுப்பு இவற்றைக் காட்டும் ஓர் உபசர்க்கம். உதாரணம் பின்வந்தழிவந்துழிக்கண்டுணர்க. 2. ஆகாயம். 3. திசை. இன்மையன்றி பிறிது, மறை யென்னும் இருபொருளிலும் வருமென்பர். (இலக்கணக்கொத்து. ஒழிபிய. கச. சூத்திரத்தில்.

விக்கம்—யானைக்கன்று.

விக்கல்—ஓர் நோய், விக்குதல். (வழக்.)

விக்கிதம் — குதிரை ஐங்கதியிலொன்று. (சிந்தாமணி. காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் உகூஉ. கவியுரை.)

விக்கியாதம் } கீர்த்தி. (வழக்.)
விக்கியாதி— }

விக்கியாபனம்–விக்ஞாபனம், அறிவிப்பு. (வழக்.)

விக்கியானம்—கல்வி. (வழக்.)

விக்கிரகம்–1. உடம்பு, உருவம். (பிங்கல. கூகூச.) 2. பிரிவு. (வள். சுகூ. அதிகாரம். மூகவுரை.)

விக்கிரம — பதிஞன்காவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விக்கிரமகஞ்சுகபாண்டியன்–ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

விக்கிரமசிங்கன் – விக்கிரமாதித்தனென்பர்.

விக்கிரமசோழன்—ஒரு சோழன். (அபிதாநசிந்.)

விக்கிரமபாண்டியன்—ஓர் பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

விக்கிரமம்—1. ஒழுங்கு வித்தியாசம். வி–வித்தியாம்–கிரமம்–ஒழுங்கு. 2. பராக்கிரமம். (திருவீரா. யாணையெய். உ.)

விக்கிரமவாதுபாண்டியன்–ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநசிந்.)

விக்கிரமாதித்தன்– } பாணவம்சத்தரசன்
விக்கிரமார்க்கன்– } (அபிதாநசிந்.) பலியின் வம்சத்தவனென்றுங்கூறுவர். உச்சயினி புரத்தரசனென்றுங்கூறுவர்.

விக்கிரமீ—1. சிங்கம், பராக்கிரமத்தையுடையதென்பது. 2. பராக்கிரமத்தையுடையவனென்பதுமாம்.

விக்கிராந்தம்—வீரம். (வைத்தியபரி.)

விக்கிரோசனம்—இகழ்ச்சி.

விக்கினகரம்—விக்கினந்தடுத்தல்.

விக்கினம்–இடையூறு. (சூ நிக. அ: சுஎ.)

விக்கினேசன்— } விநாயகன். தன்னை
விக்கினேசுவரன்– } வேண்டினவர்க்கு விக்கினத்தைத்தீர்ப்பதற்கும், வேண்டாதவர்க்கு விக்கினத்தைக்கொடுப்பதற்குந் தலைவனுதலால் இப்பெயராயிற்றென்பர்.

விக்துள் — விக்கல். உள்தொழிற்பெயர் விகுதி. (நன்னூ. பதவிய. கசு. உரை.)

விகங்கதம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

விகங்கம்—1. அம்பு. 2. அன்னம். (பிங்கல உகக.) 3. பறவை. (பிங்கல. உகஙு.)

விகசதா—மூக்கிரட்டை. (வைத்தியபரி.)

விகசம்—1. மஞ்சாடி. (மலையக.) 2. மலர்தல்.

விகசனம்—புன்னகை.

விகசித்தல்—மலர்தல். (வழக்)

விகசிதம் — 1. புனமுருக்கு. (வைத்தியபரி.) 2. மந்தகாசம். 3. மலர்தல். (2, 3-வழக்.)

விகடகவி — பரிகாசக்கவிசொல்வோன். (வழக்.)

விகடசக்கரன்—காஞ்சிவிநாயகர். (காஞ்சிப். பாயிர. உ.)

விகடம்—வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: சுடு.)

விகடி–விகடஞ்செய்பவன், விகடஞ்செய்பவள். (வழக்.)

விகண்டிதம்—கண்டிப்பின்மை. (வழக்.) வி-இன்மை.

விகண்டித்தல்— } விகண்டிதம்.
விகண்டிப்பு— }

விகணனம் — மிகுதியாகக்கணித்தல். வி-மிகுதி. கணனம்-கணித்தல்.

விகணிதம்—கணிப்பிலாமை.

விகதம்–இட்டமானது. } உதாரணம்வரிற்
விகதி—தோழன். } கொள்க.

விகந்தகம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

விகதநம்—கதநமின்மை.

விகமநம்—வித்தியாசநடை.கமனம்-நடை.

விகமம்—பிரிவு. (வைத்தியபரி.)

விகர்ணன் — துரியோதனன்தம்பி. (அபிதாநகோ.)

விகர்த்தன்—சூரியன். (பிங்கல. உகo.)

விகாரம்—1. இயைபின்மை. 2. நோய். 3. பிரிவு 1, 2, 3. (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விகலம்—குறைபாடு. (பிங்கல. உஙo.)

விகலாசுரன்–பாற்கடலில்வந்து தேவரை வருத்திச்சிவமூர்த்தியாற் கிழியுண்டிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

விகலிதம்—1. சிந்தல். 2. வடிதல்.(வழக்.)

விகலை—காலநுட்பம். (சூ. நிக. க: எகூ.)

விகற்பத்தின்முடித்தல்–விளங்குதற்பொருட்டுப் பலவேறுபாடுகளின்சிறப்புவாய்ப்பாட்டால்முடித்தலாம். (நன்னூ. பொதுப்பா. கசு.)

விகற்பம்—1. உறழ்ச்சி. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். கக. உரை.) 2. வேறுபாடு. 3. பேதம். (2, 3-தர்க்காமிர்தம்.)

விகற்பித்தல்—வேறுபடுத்தல்.

விகற்பு—விகற்பித்தல். பு–தொழிற்பெயர் விகுதி.

விகன்னன்—செவிடன். வி—இன்மை—கன்னம்—காது.

விகனம்—கனமில்லாதது. வி—இன்மைப் பொருளில் வந்தது.

விகாகம்—அமிழ்ந்துதல்.

விகாசதம்—விகாசம்.

விகாசம்— } 1. விரித்தல். (வழக்.) 2.
விகாசனம்— } வெளிப்படுத்தல்.

விகாதம்—விரோதம். (வழக்.)

விகாதித்தல்—விகாதஞ்செய்தல். (வழக்.)

விகாய்—ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.)

விகாரப்புணர்ச்சி — நிலைமொழியேனும் வருமொழியேனும், இவ்விரு மொழியுமேனுந் தோன்றல் திரிதல் கெடுதலென்னும் விகாரத்தோடுபுணர்வது. இலக்கணச்சுருக்கம். புணரியல்.

விகாரம்–1. காமக்கவலை. 2. வேற்றுமைப்படுதல். (1, 2-வழக்.)

விகாரவுவமை–ஓரலங்காரம். உவமையை விகாரப்படுத்தி உவமிப்பது. (தண்டி. பொருளணியில். கஎ.)

விகாரி — 1. இருபத்திரண்டாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.) 2 விகாரமுடையவள் விகாரமுடையவன் என்றும் பொருளாம்.

விகாரித்தல்—1. பேதித்தல். 2. மோகித்தல். (1, 2-வழக்.)

விகிதம்—1. நியமம். (வழக்.) 2. விதிக்கப்பட்டது. (தர்க்காமிர்தம்.)

விகிர்தி — 1. இருபத்துநான்காவதாண்டு. (வருஷா.) 2. விகுதி. (நன்னூ. பதவிய. சூ. உரை.) 3. வேறுபாடு. (பிங்கல. கஅகூச.)

விகிரம்—பறவை. (சூ. நிக. ஈ: சுஅ.)

விகிருதம்—செய்யப்படாதது. கிருதம்—செய்யப்பட்டது.

விகிருதாசுரன் — விநாயகரால் இறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

விகிருதி—1. விகிர்தியென்னும் இருபத்துநான்காவது வருடம். (வருஷாதி) 2 வேறுபடுதல். (வழக்.) 3. கவலை முதலியவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விகீரணம்—எருக்கிலை. (வைத்தியபரி.)

விகுணம்—குணமின்மை. (வழக்.)

விகுணி—1. கள். (சூ. நிக. அ: ஈ0) 2 குணமில்லாதவள். (வழக்.)

விகுதி—1. பகுபதவுறுப்பிலொன்று. (நன்னூ. பதவிய. சூ.) 2. விகாரம். (நன்னூ. விருத். பதவிய. சூ. உரை)

விதரம்—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விகூனிகை—மூக்கு. (வைத்தியபரி)

விகேடகன்—தீங்குசெய்வோன்.

விகேடம்—
விகேடனம்—
} தீங்கு, துக்கம்.

விகௌதுகம் — சந்தோஷமின்மை முதலிய பொருளைத்தரும். கௌதுகம்—சந்தோஷ முதலிய பொருளைத்தருதலைக்கௌதுகம் என்னும் பதத்தைப்பார்த்தறிக.

விங்களம்—கபட முதலியவற்றிற்குப் பெயரென்பர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விங்களித்தல் — சூதுசெய்தன் முதலிய பொருளைத்தருமென்பர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விச்சதையன்—புல்லாரி. (வைத்தியபரி.)

விச்சநந்தா—வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விச்சல்லி—பேய்த்தும்மட்டி. (வைத்தியபரி.)

விச்சன் — கலியாணபுரத்தையாண்ட சமணராசன். (அபிதாநசிந்.)

விச்சாதரர்—வித்தியாதரர். (தண்டியலங். பொருளணியிய. எசு. உரை.)

விச்சிக்கோன்—கபிலராற் பாடப்பெற்ற ஓர் சிற்றரசன். (புறநா.)

விச்சித்திரம்—விசித்திரம்.

விச்சிரமம்—ஓய்வு. (வழக்.)

விச்சிராந்தி—விசிராந்தி, ஓய்வு. (வழக்.)

விச்சிரானம்—பேதிமருந்து.

விச்சிரிப்பு—சீச்சிலுப்பான். (வழக்.)

விச்சிறல்—கோரை. (மலையக.)

விச்சிரவா — விசிரவசு முனிவருக்கு ஒரு பெயர். (அபிதாநசிந்.)

விச்சிரவாது—புலத்தியன் குமரன். (அபிதாநசிந்.)

விச்சின்னம்—வேறுகாத்தன்மை.

விச்சு—வித்து. (உ - ம்.) "விச்சின்றிநாறு செய்வரனும்" (திருநாவுக்கர. தேவார. திருவாரூர். உ.)

விச்சுவகன்மன்—இவன்றேவ கம்மாளரிலொருவன்.

விச்சுவகாசிபம் — சிற்பநூல் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவகாரணன்—தன்திருவுருவில் உலகந்தோன்றியொடுங்குமாதலாற் சிவபிரானுக்கு விச்சுவகாரணனென்று ஒரு பெயராம். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவசாரம்—
விச்சுவதருமம்—
} சிற்பநூல் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவதேவர்—விசுவதேவர், பிதிர்த்தேவர்களிலொருவகையார்.

விச்சுவநாதன்—சிவபிரான், உலகநாதன் என்பதாம்.

விச்சுவநேமிதானம்—ஒரு தானம். (அபிதாநசிந்.)

விச்சுவபோதம் — சிற்பநூல் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவம்—விசுவம், உலகம். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவரூபி—உலகமாய் நிற்றலால் விச்சுவரூபியென்று சிவபிரானுக்கொருபெயர். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவாதிகன்—உலகினைக்கடந்து நிற்றலாற் விச்சுவாதிகனென்று சிவபிரானுக்கொரு பெயர். (சி. சி. க: சஅ. உரை.)

விச்சுவாவசு—ஒருகந்தருவன் (திருவிளை. தடாதகைப். சூடு.)

விச்சுவேசம்—சிற்பநூல் மூப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.)

விச்சுவேசன்—விசுவேசன், சிவபிரான்.

விச்சுளி—ஓர் பறவை. (வைத்தியமூ.அக.)

விச்சை—1. அறிவு. (திருவிளை. விருத்தகுமார. அ.) 2. தெரு. (பிங்கல. சுச0.) 3. வித்தை, கல்வி (சூ. நிக. க0: உ0.) 4. வெள்ளெருக்கு. (வைத்தியபரி)

விசத்துரு—அடம்பு. (மலையக.)

விசதம்–1. அழகு முதலியவற்றிற்குக்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க. 2. வெளிப்படை. (வழக்.)

விசப்பிரசூனம்–தாமரை.(வைத்தியபரி.)

விசம்—தாமரைநூல். (மலையக.)

விசமம்—சமமின்மை. (வழக்.)

விசய–இருபத்தேழாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விசயச்சந்தம் — எழுநூறுகோவை முத்தத்தாழ்வடமென்பர்.

விசயநகாம்–ஓர் பட்டினம். அது கன்னடதேசத்திலுள்ள இராஜதானியென்பர். (அபிதாநசிந்.)

விசயம்–1. சருக்கரை. 2. சிவாகமம் இருபத்தெட்டிலொன்று. (பொருட். நிக.) 3. சூரியமண்டலம். 4. வெற்றி. (1, 3, 4-சூ. நிக. கக: சகரவெ. கசு.)

விசயன்—1. அர்ச்சுனன். (சூ.நிக.உ:கஎ.) 2. வெற்றியுடையவன்.

விசயர்—விட்டுணுபத்தரிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

விசயார்த்தம்–லைமலை. (சூ.நிக.நு:கசு.)

விசயை–1. சீவகனுடையதற்றாய்.(சிந்தா.) 2. தர்க்கை. (சூ. நிக. க: ரo.)

விசர்க்கம்—தள்ளுதல், விடுதல் முதலிய பொருளைத்தரும். (வழக்.)

விசர்ச்சனம்—விடுதல். (வழக்.)

விசர்ப்பம்—1. ஓர் சிலந்தி. 2. பரத்தல். 1, 2-(உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விசரி—தும்பை. (வைத்தியபரி.)

விசலம்—1. கஞ்சி. 2. தளிர். (1, 2-வைத்தியபரி.)

விசலி—சீந்தில். (வைத்தியபரி.)

விசலிதன்—சலனகுணமுள்ளவன்.

விசவல்லி—கீழ்காய்நெல்லி. (மலையக.)

விசளம்—விசலம். (வைத்தியபரி.)

விசா—சட்டி. (சூ. நிக. எ: சுஎ.)

விசனம்—துன்பம். (வழக்.)

விசாகதத்தன்—முத்திராராக்ஷம் என்னும் நாடகஞ்செய்த ஓர் கவிஞர். (அபிதாநகோ.)

விசாகம் — ஓர் நட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எச.)

விசாகன்—குமரன். (திவாகரம் க: ச.)

விசாதி—அந்நியசாதி. அஃதாவது. மாவும், இலுப்பையும், ஒன்றினுக் கொன்றந்நிய சாதியென்றறிக. (சிவஞா. சித்தி. அளவை. நு. உரை.)

விசாரகன்–ஞாயம் விசாரிப்பவன்.(வழக்.)

விசாரசருமர்–சண்டேசுரநாயனார். (பெரியபு. சண்டேசுர. கஉ.)

விசாரணம்—1. கொலை. 2. தியானம்.

விசாரணை–1. ஆராய்ச்சி. 2. விசாரித்தல். (1, 2-வழக்.)

விசாரம்—1. ஆலோசனை. 2. கவலை. (1, 2-வழக்.)

விசாரி — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. விசாரமுடையோன்.

விசாரித்தல்-
விசாரிப்பு— } 1.ஆராய்தல். 2. விசாரணை செய்தல். (1, 2-வழக்.)

விசாலம்—1. அகலம். (சூ. நிக. அ: கூ.) 2. கடம்பு. (மலையக.) 3. கிரிவிரசத்திற்கும் மிதிலைக்கும்இடையிலேஉள்ளநாடு.(அபிதாநகோ.) 4. சிற்பநூல் முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.) 5. பேய்த்திமிட்டி.(வைத்தியபரி.)

விசாலாக்ஷி — காசியிலிருக்குந் தேவியார் பெயர், விசாலமான கண்ணையுடையவள். (வழக்.) திருப்பைஞ்ஞீலி, திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் இவற்றிலெழுந்தருளியிருக்குந் தேவியார் பெயருமாம். (அபிதாநகோ.)

விசாலித்தல்-
விசாலிப்பு— } விரிதல். (வழக்.)

விசாலை—கங்கைக்கரையிலுள்ள ஓர் பட்டணம். (அபிதாநசிந்.)

விசி—1. அரி, (சூ. நிக. எ: நுஉ.) 2. அலை. 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 4. வார்.

விசிகம்—அம்பு. (பிங்கல. கநிசுக.)

விசிகரம்–அலை. (உ-ம்) (திருக்குற்றாலப். பாயிரம். அம்பரத்தின்விசிகரம்போல்.)

விசிகிலம்—மல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

விசிகை—முலைக்கச்சு. (பிங்கல. கஉகo)

விசிட்டம்–1. மேன்மை. (வழக்.) 2. விசேஷணத்தோடுகூடியது. (தர்க்சாமிருதம்.)

விசிட்டாத்வைதம் — ஒரு மதம். இது, விட்டுணுவைப் பரமாகக்கொள்ளுமதம். (அபிதாநசிந்.) அத்துவிதம் எனபதில் விசிட்டம் என்னுமடைக் கட்டிக்கூறினர்என அத்துவித வாக்கியத்தெளிவுரை முதலிற் கூறியிருக்கின்றார். ஆண்டுக்காண்க.

விசித்தல்—கட்டல். (சூ. நிக. க: உசு.)

விசித்தி — பிரித்தல் முதலியவற்றிற்குங் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விசித்திரம்—1. அதிசயம். (வழக்.) 2. பேரழகு.

விசித்திரவீரியன் — சந்திரகுலத்தரசன். இவன் சந்தனுகுமரன். (அபிதாநசிந்.)

விசித்திராங்கம்—மயில்.

விசிதம்—விபூதி.

விசிதவோளியுப்பு — வ ஊ ய லு ப் பு. (வைத்தியபரி.)

விசிப்ப—விம்ம. (புறநா.)

விசிப்பு — விசித்தல். பு—தொழிற்பெயர் விகுதி.

விசிமந்தம் — வே ம் பு. (வைத்தியபரி.) நிகண்டிற் பிசிமந்தமென்பர்.

விசிமிகினி—வேம்பு. (மலையக.)

விசிரகந்தி — பொன்னரிதாரம். (வைத்தியபரி.)

விசிரவசு — புலத்தியன் புத்திரன். (அபிதாநகோ.)

விசிராமம்—மனமமைதி.

விசிலம்—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

விசிறி—சிற்றூலவட்டம். (சூ. நிக. எ: கூஅ.)

விசிறுதல்—வீசுதல். (வழக்.)

விசினி–தாமரைப்பூந்திரள். (வைத்தியபரி.)

விசு—1. அதிவிடையம். (வைத்தியபரி.) 2. பதினேந்தாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விசுக்கிடுதல்—விதனப்படுதல். (வழக்.)

விசுக்கெனல்—சீக்கிரக்குறிப்பு. (வழக்.)

விசுத்தம்—மிகுசுத்தம். வி—அதிகம்.

விசுத்தி—1. அடிநாத்தானம். அஃது ஆறு தாரத்தொன்று. (பொருட். நிக.) 2. மிக்கசுத்தம். வி—அதிகம்.

விசுதம்—கறிப்புடோல். (வைத்தியபரி.)

விசும்பு—1. ஆகாயம். 2. திசை. 3. தேவலோகம். 4. மேகம். 5. வீம்பு. (வழக்.) (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஅகூ, சஅசூ.)

விசும்புதல் — அசட்டையாய் விலக்கல். (வழக்.)

விசுருதி—கீர்த்தி.

விசுவகர்மன்-, விசுவகன்மா- } தேவதச்சன், பிரபாசனுக்கு யோகசித்தி யிடத்திற் பிறந்த புத்திரனென்பர். (அபிதாநகோ.)

விசுவசித்து–பதினெட்டு யாகத்தொன்று. (பொருட். நிக.)

விசுவசேநர் — சேனைமுதலியார். (அபிதாநசிந்.)

விசுவதினம்–இராப்பகல் நாழிகை சரியாயிருக்கு நாளென்பர். (சோதிடர்.)

விசுவதேவர்–1. சிவபிரானுக்கொருபெயர் உலகிற்குத்தெய்வமாயுள்ளவர். 2. பிதிரர்களிலொரு வகையார். சிராத்ததிநத்திற் பூசிக்கப்படுபவரென்றும், அவர்பதின்மரென்றுங் கூறுவர் அபிதாநசிந்தாமணியில்.

விசுவநாக்கரம்—1. சுக்கு. 2. வேர்க்கொம்பு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

விசுவநாதன் — 1. சிவனுக்கொருபெயர். உலகநாயகனென்பதுபொருள். 2. காசியிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற சுவாமிபெயர். (வழக்.)

விசுவநாள்-உத்திராடம். (பிங்கல. உகூ.)

விசுவபதி—அக்கிநி. (அபிதாநசிந்.)

விசுவபேடகம் — வேர்க்கொம்பு. (வைத்தியபரி.)

விசுவம்–1. அதிவிடயம். 2. உலகம். இது: விச்சுவமெனவும்வரும். 3. எல்லாம். 4. சுக்கு. (1, 4-வைத்தியபரி.)

விசுவநபன்—திருமால், விச்சுவனெனினுமாம் இதற்கு உலகவடிவமாயிருப்பவனென்பது பொருள். இக்கருத்தை காஞ்சிப்புராணத்திற் சார்ந்தார் சயப்படத்தில் உகூ-வது கவியில் "விச்சுவன் சிறைப்புள்ளர சுயர்த்தவன்" எனக்கூறுமாறறிக.

விசுவநபி—1. அக்கினியினெழுவித நாவினொன்று. (எழுநாவைப்பார்.) 2. விசுவரூபன்.

விசுவரோசனம்—ஓர் கிழங்கு.

விசுவா—தக்கன்பெண். (அபிதாநசிந்.)

விசுவாசம்—பத்தி. (வழக்.)

விசுவாசி–1. விசுவாசமுடையவன். (வழக்.) 2. வேங்கை. (வைத்தியபரி.)

விசுவாசித்தல்—விசுவாசமுறல். (வழக்.)

விசுவாத்துமன்-, விசுவாத்துமா- } விசுவாந்தரியாமி பார்.

விசுவாமித்திரப்பிரியம் — தெ ன் னை. (வைத்தியபரி.)

விசுவாமித்திரப்புல்—ஓர் புல். (வழக்.)

விசுவாமித்திரர்—ஓர் முநிவர். (மணிமே.)

விசுவாவசு–இருபத்தொன்பதாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விசுவேசன்—, விசுவேசுரன்– } விச்சுவேசன் எனினுமாம். (காஞ்சிப். சார்ந்தார்சயப். கக.)

விசுவேளாடதம்—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

விசுளி—கள். (வைத்தியபரி.)

விசூகை — ஓர் நோய். அது, மிக்க தலைச்சுழற்சியென்பர்.

விசேடகாலங்காரம்–ஓரலங்காலம். ஒப்புமையாற பொதுமையுற்றிருந்த இரண்டு பொருளுக்கு ஒரு காரணத்தால் விசேடந்தோன்றவுரைத்தலாம். (விசாகப். அணியிலக். அஉ.) இவற்றைத் தமிழிலிற் சிறப்பணியென்பர்.

விசேடணம்—1. அடைமொழி. (நன்னூ. பொதுவிய. கூ0. உரை.) 2. வேறுபடுத்துவது. (தர்க்காமிர்தம்.)

விசேடதீக்கை—ஒருவகைத்தீக்கை. (சி. சி. அ: ச. உரை.)

விசேடபிதிர்கள்–ஈசர், சதாசிவர், சாந்தர் என்பர். (அபிதாநசி.)

விசேடம் — 1. சிறப்பு (தருக்கசங்.) 2. மேன்மை. (வழக்.)

விசேடித்தல்—விசேடப்படுத்தல். (வழக்.)

விசேடியம்—1. அடைகொளி. (நன்னூ. பொதுவிய. ஙo. உரை.) 2. வேறுபடுத்துவது. (தர்க்காமிருதம்.)

விசேடோக்தியலங்காரம்—ஓர் அலங்காரம். இது, குறைவில்லாதகாரணமிருந்துங்காரியம் பிறவாமையைச் சொல்லுதலாம். காரணவாராய்ச்சியணியென்பர். (விசாகப். அணியிலக். ஈடு.)

விசேதம்–துக்கமுதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர்.

விசை—1. தரம். (திருவிளை. வலைவீசின. ஙசு.) பொறி. (வழக்.) 2. விரைவு. (பிங்கல. உகஙசு.)

விசைக்கம்பு– } நெய்வார்கருவியிலென்
விசைத்தடி— } று. (ஒரு குழூஉக்குறி.

விசைத்தல்—வேகமுறல். (வழக்.)

விசைப்ப—துள்ள. (புறநா.)

விசையேற்றுதல் — பொறியேற்றுதல். (வழக்.)

விசோகம்—சோகரகிதம்.

விஞ்சதி—இருபது. (ஞானமி. அ.)

விஞ்சுதல்—மிகுதல். (பிங்கல. உஉடுஉ.)

விஞ்சை—கல்வி. (சூ. நிக. கo: உo.)

விஞ்சையர் — 1. கல்வியையுடையவர். 2. வித்தியாதரர். (சூ. நிக. க. சசை.)

விஞ்ஞாதம்–மேலாய அறிவு. வி-மேன்மை. ஞாதம்-அறிவு.

விஞ்ஞாபனம்—அறிவிப்பு. (வழக்.)

விஞ்ஞானம்—விசேட அறிவு.

விஞ்ஞானமயகோசம்–பஞ்சகோசத்தொன்று. (சி. சி. சஃ உரு.)

விஞ்ஞானகலர் — மூவகையான்மாக்களுளொருவர். (சிவஞா. போத. அ: உரை.)

விட்கம்பம்–நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிநூல்.)

விட்சி—ஓர் மரமென்பர்.

விட்சேபசத்தி—ஓர் சத்தி. அது, சுருங்கி விரியத்தக்கது. (நாஞசீவவாதக்கட்டளையிலறிக.)

விட்சேபம் — 1. கலக்கம். 2. விரித்தல் முதலிய பல பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற் கொள்க.

விட்டது—தங்கிற்று. (சிந்தா.)

விட்டம்–1. அவிட்டம். (சூடாமணி. உள்ள மூடையான். கசஅ.) 2. வீட்டுவளைகளிரண்டும் நீங்காமல் இணைக்கப்படுவது. (வழக்.) இதற்கு நீங்காவிட்டமெனவுங்கூறுவர்.

விட்டரம்—தவத்தோர்பீடம். (சூ. நிக. எ: ஈடு.)

விட்டரி—அகத்தி. (மலையக.)

விட்டல்—விடல். (திருவால. திருவிளை.)

விட்டவர்—துறந்தோர். (வழக்.) பகைவருமாம்.

விட்டவாதுபெயர்–அவ்வூர்வந்ததென்புழி. ஊர் என்பது இடமாகிய தன்பொருளைவிட்டுத் தன்னிடத்திலுள்ள மனிதரையுணர்தலால் விட்டவாகுபெயர். (நன்னூ. பெயரிய. ஈஈ.)

விட்டார்கள்–தங்கினர்கள். (சிந்தா.) பகைவருமாம்.

விட்டாற்றி—ஆறுதல். (வழக்.)

விட்டி — விட்டிக்காரணம். (விதானமாலை. பஞ்சாங்கப். ஈo.)

விட்டிசை — தனிச்சொல். (யாப். காரி. செய்யுளிய. கo. உரை.)

விட்டிசைத்தல்–பிரிந்திசைத்தல். (உ-ம்.) அ-ஆ. இழந்தானென்றெண்ணப்படும் (நாலடி.)

விட்டில்–1. ஓர் பறவை. இதனை வெட்டுக்கிளியென்பர். இது, நாட்டுக்குற்றமேழினென்று. (பொருட்-நிகண்.) 2. பராய்மரம். (சூ. நிக. சஃ உo.)

விட்டுணு—1. திருமால், வியாபகமுடையவர் என்பர். (பிங்கல. கஈo.) 2. வியாபகம்.

விட்டுணுகாந்தை– } ஓர் பூடு. (வைத்திய
விட்டுணுகாந்தி— } பரி.)

விட்டுணுகிராந்தி—ஓர் பூடு. இதன்குணம் பதார்த்தகுண சிந்தாமணியிற் காண்க.

விட்டுணுதந்தி—மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

விட்டுணுப்பிரியம்–துளசி. (வைத்தியபரி.)

விட்டுணுபதம்—1. பரமபதம். 2. வியாபகமான இடம். இது, ஆகாயமென்பர். இதனால் விஷ்டுணுபதத்திலிருந்து கங்கைவந்தது என்பதற்கு, ஆகாயத்திலிருந்து கங்கைவந்தது என்பர். 3. பாற்கடல்.

விட்டுணுபுராணம்— பதினெண்புராணங்களிலொன்று. (அபிதாநசிந்.)

விட்டுணுமூர்த்தி — திருமால். இவரியல்பு அபிதாநசிந்தாமணியிற் பரக்கக்காணலாம்.

விட்டுணுவர்த்தனன் — இவன் மைசூர் அரசன். சைநமதத்திலிருந்து கஉ-ம் கிறிஸ்துவசகத்தில் வைஷ்ணவனானவன்.

விட்டேறு—வேல். (பிங்கல. கடுஎகூ.) (சூ. நிக. எ-ஆம் தொகுதி, க0-ஆம்பாட்டில். கோல் என்பர்.

விட்டை—இலத்தி. (உ-ம்.) "கழுதைவிட்டைகைநிரம்பிஞற்போதுமா" (பழமொழி.)

விடக்கு—ஊண். (பிங்கல. கஎடு.)

விகடன்—சுமாலிகுமரன். (அபிதாநசிந்)

விடகாரி—விடவைத்தியன். (வழக்.)

விடங்கம் — 1. அழகு. 2. ஆண்மை. 3. கொடி. 4. கொடுங்கை. 5. மூகடு. (பிங்கல. சoசுசு.)

விடங்கர்—1. சிறுவழி. (சூ. நிக. நு: சுச.) 2. திருவாரூர்த்தியாகராசருக் கொரு பெயர். (பெரியபு. திருவாரூர்ச். சடு.) டங்கம்-உளி. உளியினுற்செய்யப்படாதவராகிய சுயம்புமூர்த்தி யென்றதாம்.

விடங்கோல்லி — ஓர் பூடு. இது, சிறியாநங்கைவேரென்பர் சிலர்.

விடசங்கமர்-யாதவமஹாராஜனுக்கு அநுக்கிரகித்தவர். (அபிதாநசிந்.)

விடஞ்சிங்கி—சுக்கு. (வைத்தியபரி.)

விடணம் — ஆண்குறி. (உ-ம்.) "இதிரன் விடணமங்கிற்றுமண்வி" (திருவானைக். கௌதமப். கடு.)

விடத்தலை—விடத்தாளி. (வைத்தியபரி.)

விடத்தாலம்—ஓர் மருந்து. (வைத்தியபரி.)

விடத்தேர் — ஓர் மரம். (தண்டியலங்.) (வைத்தியமூலிகையகராதியில் ஓர் பூடென்பர்.

விடத்துக்காசன்—கருடப்பச்சை. (வைத்தியபரி.)

விடதந்தகம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

விடதம்—திருசி. (வைத்தியபரி.)

விடதாரம்—பாம்பு. இது, விடத்தைத்தரித்தலால் வந்த பெயர்.

விடதாளம்—நவதாளத்தொன்று. (பிங்கல. சஙக.)

விடந்தீஞ்சான்—கொல்லைப்பல்லி. (வைத்தியபரி.)

விடப்பூடு—அங்கப்பிச்சு. (வைத்தியபரி)

விடபம்-1. இடபம். 2. இடபராசி. 3. சிறுதூறு. 4. தளிர். 5. மரக்கொம்பு. (1, 2, 5-சூ.நிக.கக:டகரவெ.கசு.) (3,4-வைத்தியபரி.)

விடபன்மன் — ஓர் அசுரகுலத்தலைவன். (அபிநாநசிந்.)

விடபி—மரப்பொது. (சூ. நிக. ச: சச.)

விடம்—1. அதிவிடயம். 2. காய்ச்சுப்பு. 3. தாமரைநூல். 4. தேள். 5. நஞ்சு. 6. பாஷாணம். 7. மரப்பொது. (1, 2, 3, 6-வைத்தியபரி.) (4, 5, 7-பிங்கல. சoசுஎ.)

விடமம்—1. விஷமம். அது சமமின்மை. 2. தொந்தரவு. (வழக்.)

விடமரக்கனி—எட்டிப்பழம். (தைலவ.)

விடமுட்டி—காஞ்சிரமரம் (வைத்தியபரி.)

விடமுங்கில்—ஓர் செடி. (வழக்.)

விடயபஞ்சகம்-கண்டுகேட்டுஉண்டுஉயிர்த்துற்றறித லென்பர்.

விடயம்—1. அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.) 2. இந்திரியங்களால் அறியப்படும் பொருள். அவை குடமுதலியன. (தர்க்கசங்கிர. சஙு.) சத்தபரிசரூபரச கந்தங்களென்பர் ஞானமிர்தத்தில். 3. தேசம்.

விடர்-1. பிளப்பு. (பிங்கல. நுஉஅ.) 2. காடு. (சூ. நிக. ச: நுடு.) 3. தூர்த்தர். (சூ. நிக. உ: சடு.) 4. முழை. (பத்துப்பாட்.)

விடராசன்-கருடப்பச்சை.(வைத்தியபரி.)

விடரு—அதிவிடயம். (வைத்தியபரி.)

விடருகம்—பூனை. (பிங்கல. உடுகஅ.)

விடல்—1. குற்றம. (பிங்கல. கஅசுக.) 2. விடுதல், வியோகம். (சூ. நிக. க0: சுஙு.)

விடலம்-1. உளளி. 2. நஞ்சு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

விடலி — பன்னீராண்டு வயதுள்ளபெண். விடளியென்றும் வழங்கப்படும். (திருவானைக். கோச்செங்கணை. கஙுக)

விடலை—காமத்துறைவன். மூப்பது வயதிற்குட்பட்டவனென்பர். 2. திண்ணியோன். 3. பாலைநிலத்தலைவன். 4. பெருமையிற்சிறந்தோன். (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சoசுக.)

விடவல்லி-கீழ்காய்நெல்லி.(வைத்தியபரி)

விடவாதகரப்பன் — ஓர் கரப்பன்நோய். (வழக்.)

விடவிடனல்—நடுக்கக்குறிப்பு. (வழக்.)

விடவு—கமர். (வழக்.)

விடன்—காமத்தலைவன்.

விடாணம் — விலங்கின்கொம்பு. (பிங்கல. உடுசசு.)

விடாதவாதபெயர்—கடுத்தின்றூன் என் புழிக்கடவும் புளியுஞ், சுவையாகிய தத்தம் பொருளைவிடாதுநின்றுதம்பொருளின் வேறல்லாத காய்கனியென்னும் பொருளையுணர்த்தலால் விடாதவாகு பெயரென்பர். (நன்னூ. பெயரிய. ஙுங. உரை.)

விடாப்படை—கைவிடாப்படை, சத்திரம். (பிங்கல. கடுஅஎ.)

விடாமழை—சோனை. (பிங்கல. சுசு.)

விடாய்-1. சோர்வு. 2. தாகம். (1, 2-வழக்.)

விடாய்த்தல்—விடாய்ப்பு.

விடாய்ப்பு—1. சோர்வுறல். 2. தாகமுறல். (1, 2-வழக்)

விடாயுதம்—பாம்பு. (வைத்தியபரி.)

விடாலகம்-
விடாலம்—} 1. பூனை. 2. பொன்னரிதாரம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

விடானனம்—பாம்பு.

விடானி—சதுரக்கள்ளி. (வைத்தியபரி.)

விடிதல்—இருள்நீங்கல். (வழக்.)

விடியல்—வைகறை. (சூ. நிக. க: அரு.)

விடிவு—விடிதல்.

விடிவுறல்—துன்பநீங்கியின்பமாதல். (பரிபாடல்.) 2. விடிதலுறலுமாம்.

விடுஇய—விடுத்தற்பொருட்டு. (மணிமே)

விடு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2 விஷ புண்ணியகாலம். (திருவானைக். கோச்செங்கணூர். சரு.)

விடுக்கிய—விடுத்தற்கு.

விடுகதை—நொடி. (சூ. நிக. கக: டகரவெ. கஎ.)

விடுகாலி—கட்டாமற்றிரியுமாடு. (வழக்.)

விடுகை — விடுதல். கை—தொழிற்பெயர் விகுதி.

விடுசரம்—ஊர்ப்பன்றி. (வைத்தியபரி.)

விடுத்தல்—1. தங்குதல். (திருவால. திருவிளை.) 2. மோசனம். (சூ. நிக. கூ: உஎ.)

விடுத்தேன்—விடைகொண்டேன். (புறநா.)

விடுதர — வந்துவிட. (புறப்பொருள்வெ. மாலை)

விடுதல்—நீக்குதல். (வழக்.)

விடுதலம்—நிலாமுற்றம். (திருவால. திருவிளை.)

விடுதலை—விடுதல்.

விடுதி—1. தங்குதல். (சிந்தா.) தங்குமிடமுமாம். 2. விடுதல். தி—தொழிற்பெயர்விகுதி.

விடுதும்—செலுத்தக்கடவேம். (புறநா.)

விடுந்தலைப்பு—கஞ்சம். (சூ. நிக. எ: எஉ.) முன்றானையென்பர்.

விடுநை—ஒழிவாய். (புறநா.)

விடுப்பு — விடுத்தல். பு—தொழிற்பெயர் விகுதி.

விடுபடை—கைவிடுபடை, அத்திரம். (பிங்கல. கடுஅசு)

விடுபு—விட்டு. (பத்துப்பாட்.)

விடுமலர்—கட்டவிழ்ந்தபூ. (பரிபாடல்.)

விடுவாய்ச்செய்தல் — அறுத்திடல். (சூ. நிக. கூ: உச.)

விடுவித்தல்—விடுதலைச்செய்தல். (வழக்.)

விடுசி—அம்பு.

விடுலேனல்—அநுகரணவோசை. (சூ. நிக. கo: சஅ.)

விடை—1. இடபம். 2. இடபராசி. 3. உத்தரம். இது: எட்டுவகைப்படும். (உ-ம்.) "சுட்டுமறைநேரேவல்வினாத, லுற்றதுரைத்தலுறுவதுகூறலினமொழி" (நன்னூ. பொதுவிய. சூ.) 4. எருமையேறு. (புறப். மாலை.) 5. கிடாய். (பத்துப்பாட்.) 6. கோழிச்சேவல். (வழக்.) 7. மிகுதி. (புறப். மாலை.) 8. விடுத்தல். (சூ. நிக. கக: டகரவெ. உச.) (1, 2, 3-பிங்கல. சoஎo.)

விவடகீகந்தம்—செம்மணத்தக்காளி. (தைலவ.)

விடைக்கோழி—கோழிச்சேவல். (வழக்.)

விடைத்தல்—1. சினக்குறிப்பு. 2. பெருஞ்சினம். (பிங்கல. கஅஎசு.) வீரோதித்தலுமாம்.

விடைப்பு—வேறுபடுத்தல். (சிந்தா.)

விடையான்—சிவன். (உ-ம்.) "விடையாயெனுமால்" (திருமருகல். திருஞான. தேவார. க.)

விண்—1. ஆகாயம். 2. தேவலோகம். 3. மேகம். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கஅ.)

விண்டபூகம்—மாதளை. (வைத்தியபரி.)

விண்டல்—1. மூங்கில். (பிங்கல. உஎடுசு.) 2. விள்ளல். (வழக்.)

விண்டு—1. அட்டாதசதருமநூலிலொன்று. இதனை விட்டுணுவெனவுங்கூறுவர். (பொருட். நிக.) 2. காற்று. 3. தகரை. 4. மலை. 5. மூங்கில். (பிங்கல. உஎடுசு) 6. மேகம். 7. விட்டுணு. 8. விட்டுணுகரந்தை. (3, 8-வைத்தியபரி) (2, 4, 6, 7-சூ. நிக. கக: ணகரவெ. சு.)

விண்டுகம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

விண்டுசித்தன்—1. ஓர் முனிவன். (பாரத. நச்சுப்பொய். உ.) 2. பெரியாழ்வார். (அபிதாநசிந்.)

விண்டுகம்—தகரை. (மலையக.)

விண்டுபதம்—1. ஆகாயம், வியாபகமான இடம் என்பது பொருளாம். 2. பரமபதம். விட்டுணுபதம், விஷ்டுணுபதம் என்பதற்கும் இப்பொருளே காண்க.

விண்டுபுரம்—காஞ்சிபுரத்திற்கொருபெயர். (அபிதாநசிந.)

விண்ணப்பம்—வேண்டுகோட்பணிமொழி (உ-ம்.)'ஐமேலுந்துமன்றையில்விண்ணப்பமின்றேயடியிட்டேன்' மதுரைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. பணிவிடையென்னும் முதற்குறிப்புச் செய்யுளிற் காண்க.

விண்ணல்—காவட்டம்புல். (வைத்தியபரி.)

விண்ணவன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. திருமால். (சூ. நிக. க: கஙு.) ஓலஏட் டுப்பிரதியிற்காண்க.

விண்ணு—கடுகுரோகணி. (வைத்தியபரி.)

விண்ணுங்கு—ஓர் மரம்.

விண்ணுணம் — 1. சாலம். 2. நாகரீகம். (1, 2-வழக்.)

விண்ணி–போர்க்களம் அல்லது படைவீடு. (திருமொழி. சூ. சூ சூ.)

விண்ணுகம்—கறிமுள்ளி. (மலையக.)

விண்ணுலகம் — தேவலோகம். (சூ. நிக. நு: ஙு)

விண்ணெனல் — ஒலிக்குறிப்பு. (உ-ம்.) "நரம்புவிண்ணென இசைத்தது" (நன்னூ. பொதுவிய. கூ. உரை)

விண்ணேறு—இடி. (பிங்கல. சுo.)

விண்ணோர்—தேவர்கள். (உ-ம்.) "வெள் ளந்தாள்விரிசடையாய் விடையாய்விண்ணோர் பெருமானே" (திருவாச. சதகம்.)

விண்பல்—மூங்கில். (மலையக)

விண்மணி—சூரியன். (சூ. நிக. க: நுஎ.)

விண்மீன்—நட்சத்திரம் (சூ. நிக. க: எக.)

விண்முழுதாளி–இந்திரன். (சூ.நிக.க;ககூ.)

விண்விண்ணெல்—ஈரடுக்கொலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

விண்வீழுங்கொள்ளி—உற்கை. (சூ நிக. க: நிக.)

விணிகை—மூலக்கச்சு.

வித்தகம் — 1. சாமர்த்தியம். (திருவிளை. கீரனைக்கரையேற். கூ.) 2. ஞானம்—வித்தகர் பார். 3. திருத்தம். (பரிபாடல்.)

வித்தகர்—1. அறிஞர். வித்தகம்—ஞானம். 2. கம்மாளர். (பிங்கல. எஅஅ.) 3 சாமர்த்திய முடையோர். (வழக்.) 4. தூதர். (சூ. நிக. உ: சக.)

வித்தகன்—வைரவன். (சூ. நிக. க: உஎ.)

வித்தம்–1. ஞானம். 2. பழிப்பு. 3. பொன். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. உஉ.)

வித்தரித்தல்—1. பெருக்கல். 2. விரித் துச்சொல்லல். (1, 2-வழக்.)

வித்தல்–1. பரப்புதல். (சிந்தா.) 2. விதைத் தல். (புறநா.)

வித்தன் — ஞானத்தையுடையவன். வித் தம்—ஞானம்.

வித்தாரகவி–நாற்கவியிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ.: உக.)

வித்தாரம்—1. அகலம், விரிவு. (வழக்.) 2. சிற்பநூல்முப்பத்திரண்டிலொன்று. (பொருட். நிக.) 3. வித்தாரகவி. இது: நால்வகைக்கவியி லொன்று. 4. விற்பனம். (உ-ம்.) "பொதியக் குறுத்தவித்தார மூனிக்கருள்கோலக்குழகர்" மறைசையந்தாதி. அறுத்தவித்தார என்னும் மூதற்குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

வித்தாரி—1. விற்பன்னன். 2. விற்பன்ன மூடையவள். (1, 2-வழக்.)

வித்திகம்—இந்துப்பு. (வைத்தியபரி.)

வித்தியம்—தான்றி. (வைத்தியபரி.)

வித்தியாகரன்—அறிஞன்.

வித்தியாகலை—பஞ்சகலையிலொன்று. (சி. சி. அ: அ. உரை.)

வித்தியாசம்—வேறுபாடு. (வழக்.)

வித்தியாதத்துவம்— தத்துவத்திரயங்களி லொன்று. (சி. சி. உ: எஉ. உரை.)

வித்தியாதரர்—கந்தருவர். (திவாகரம். க.)

வித்தியாதேவி—சரஸ்வதி. (வழக்.)

வித்தியார்த்தி—கற்போர். (வழக்.)

வித்தியாரணியர்—ஓர் சுமார்த்தவேதியர். இவர் வேதஞ் சூதசங்கிதை முதலியவற்றிற் குரைகள் செய்தவர். (அபிதாநசிந்.)

வித்தியாலயம்–கல்விபயிலுமிடம். (வழக்.)

வித்திரகம்—வெள்ளெருக்கு. (மலையக.)

வித்திரம்—தொலைத்தல்.

வித்திரிதி — விஸ்திரிதி. அது: விசாலம். (வழக்.)

வித்து—1. காரணம். (சிந்தா.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 3. விதை. (வழக்.)

வித்துசம்—தாளி. (மலையக.)

வித்துத்து—மின்னல். (சூ. நிக. க: கூஉ.)

வித்துதல்—விதைத்தல். (வழக்.)

வித்துபு—விதைத்து. (பரிபாடல்.)

வித்துரு—மின்னல். (பிங்கல. சுக.)

வித்துருமம்—1. இளந்தளிர். (வைத்திய பரி.) 2. பவளம். (பிங்கல. கஉகடு.)

வித்துவாமிசன்–, வித்துவான்— } புலவன். (வழக்.)

வித்துன்மாலி—இராவணசேனபதி. (அபி தாநசிந்.)

வித்துவேடணம்—1. அட்டகர்மத்தொன் று. (உ-ம்.) "அட்டகர்மம்பார்" 2. கலைஞான மறுபத்திலொன்றிலொன்று. (பொருட். நிக.)

வித்தை—1. கல்வி. (சூ. நிக. கo: உo.) 2. ஞானம். 3. தந்திரத்தொழில். (2, 3-வழக்.) 4. வித்தியாதத்துவம் ஏழிலொன்று. (சி. சி. உ: நுநி.)

வித்தைகள்–கல்விகள். இவை பதினான்கு வகைப்படும். (அபிதாநசிந்.)

விதண்டை—விதண்டாவாதம். அது: தான் கூறும் விஷயத்திற்குற்றமிருக்கப் பிறர்கூறும்

விஷயத்திற் குற்றஞ்சாதிப்பது. (திருவிளை. கீரனைச்சுரையேற்றி. ககூ.)

விதத்தல்—விதப்பு.

விதந்து—1. சிறப்புவிதியாக வெடுத்துச் சொல்லி. (நன்னூ.விருத்தி பதவிய.கo.உரை.) 2. மங்கலியமிழந்தவள். (வழக்.)

விதப்பு-1. சிறப்பாகவெடுத்துச்சொல்லல். (நன்னூ. உயிர்மற்றுப். கடு. உரை.) 2. நடுக்கம். 3. மதிலுறுப்பு. (பிங்கல. சுஙo.) 4. மிகுதி. 5. விபரம். (2, 4, 5-பிங்கல. சoஎஉ)

விதம்—வகை. (வழக்) இன்னும் பலபொருள்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விதம்பம்—கற்பரி பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

விதர்ப்பம்—ஓர் தேயம். (அபிதாநசிந்.)

விதரணம்—1. ஈகை. (சூ. நிக சுஃ கூ) 2. விவேகம். (வழக்.)

விதரணை—விவேகம். (வழக்.)

விதரம்—பிளப்பு.

விதலம்—கீழேழுலகிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: எக.)

விதலை—1. நடுக்கம். (பிங்கல. கஅடுச.) 2. பூமி. (பாரத. ராசசூய. உசு.)

விதவை-1. கைம்பெண் (சூ. நிக உ: சுஙூ.) 2. பாற்சோறு. (பத்துப்பாட்)

விதனம்—வேதனை. (வழக்.)

விதனித்தல்—வேதனைபுறல். (வழக்)

விதா—பயனின்மை. (பிங்கல. ககஙoசு)

விதாதா—1. அருகன். (சூ. நிக. கஃ ச.) 2. பிரமன். (பிங்கல. கடுசு)

விதாதிரி—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

விதாயம்—பகுக்கப்படுமளவு. (வழக்)

விதாரகம்—கிணறு.

விதாரணம்-கிழித்தல், கொல்லல் முதலிய வற்றிற்குங்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விதாரம்-ஓர் மரம். (திருவிளை. மாணிக்கம் விற். ஙூ.) முள்ளிலவென்பர்சிலர். கிழித்தல், பிளத்தல் முதலிய வற்றிற்குமுரைப்பர்.

விதாரி—புன்முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விதாரு—பல்லி.

விதானம்—1. ஒழுங்கு. (வழக்.) 2. மேற்கட்டி. (பிங்கல. கஉஙஉ.) விரிவு முதலிய பல பொருட்கும் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற் கொள்க.

விதி—1. ஊழ். (சூ. நிக. அ: ஙூ.) 2. செய்தொழில். (சூ. நிக. கூ உ.) 3. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 4. நியமம். (திருவிளை. திருநகரப். கூ.) 5. பிரமன். (பிங்கல. கடுசு.) 6. வினை. (சூ. நிக ககஃ தகரவெ சு.)

விதிக்கு—கோணத்திசையென்பர்.

விதித்தல்—1. சிருட்டித்தல். (சூ. நிக. கூ: உ.) 2. சொல்லல். 3. நியமித்தல். (வழக்.)

விதித்தோன்—1. கடவுள். 2. பிரமன். (1, 2-வழக்.)

விதிப்பு—1. விதித்தல். 2. நியமித்தல்.

விதிபாதம்—யோகமிருபத்தேழிலொன்று. (வருஷாதிநூல். நிக. பக்.) (திருவிளை. தீர்த்த விசே. உகூ.)

விதியர்—கணக்கர், மந்திரிகளுக்குங்கூறுவர்.

விதியுளி—1. யாகம். (சூ. நிக. கூ: கஙூ.) 2. விவாகம். (சூ நிக. கூ: ச.)

விதிர்க்குவிதிர்க்கெனல்—படபடத்தற் குறிப்பு. (வழக்.)

விதிர்த்தல்—1. அசைத்தல். (திருவிளை. மாணிக்க. சுஙூ) 2. நடுங்கல்.

விதிர்த்து—சிதறி. (புறநா.)

விதிர்ப்பு-1. அச்சம். 2. நடுக்கம். 3. மிகுதி. (2, 3-பிங்கல. சoஎச.)

விதிர்விதிர்த்தல்—நடுநடுங்கல் (உ-ம்.) "மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த்துன்" (திருவாசக. திருச்சதகம்.)

விதிர்விதிர்த்து—நடுநடுங்கி. (சிந்தா.)

விதிவினை—உடன்பாட்டுவினை. (நன்னூ. வினையிய. ஙஃ உரை)

விது—சந்திரன். (பிங்கல. உஉசு.)

விதுகம்—விலகல்.

விதுதம்—தள்ளப்பட்டது.

விதுதழகம்—வேண்டாமைக்குத் தலைய சைத்தல். இது: முகம் பதினொன்கிலொன்று. (பொருட். நிக.)

விதுப்பு—1. ஆசை. (இராமா. பாலகா. நாட்டுப். ககூ.) 2. நடுக்கம். 3. விரைவு (1, 2-புறநா.)

விதும்ப—நடுங்க. (திருவால. திருவிளை.)

விதும்பல்—ஆசைப்படல்.

விதும்பி—மனமசைந்து (சிந்தா.)

விதும்பிஞர்—நடுங்கினர். (சிந்தா.)

விதுரம்—1. கலக்கம். 2. பிரிவு.

விதுரன்—திருதராட்டிரன் மந்திரி. (அபிதாநசிந்.)

விதுளநீர்-வாய்விளங்கம். (வைத்தியபரி.)

விதூடகக்கூத்து—ஒருவகைக் கூத்து. சிலப். ஊர்காண்காதையிற்காண்க.

விதூடணம்—பெருந்தூஷணம். (வழக்.)

விதூரமன்—ஓர் கந்தருவன். இவன் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியாகப் பிறந்தானென்பர். (அபிதாநசிந்.)

விதேகமுத்தி—ஓர் முத்தி. அது தேகமீங் கியபின் அடையுமுத்தி.

விதேகன் — மிதிலையில் அரசுபுரிந்த ஓர் அரசன். இவன் அரசுபுரிந்தமையால் மிதிலைக் கு விதேகம் என்று ஓர் பெயராயிற்று. (அபி தாநகோ.)

விதேகை—மிதிலை. (பிங்கல. ஈசுஅ.)

விதேசம்—பிறதேசம்.

விதேயம்—சாத்தியம். (தர்க்காமிருதம்.)

விதேயன்–சொற்படிகேட்போன். (வழக்.)

விதை — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி 2. வித்து. (பிங்கல. உஅஉசு.)

விதைத்தல்—வித்திடுதல். (வழக்.)

விதையம்—விதேகதேசம். (சிந்தா.)

விந்தம்—1. ஒருவகை மாணிக்கம் (சிலப்.) 2. ஓர் எண். (சூ. நிக. கக: நகாவெ. அ) 3. அட்டகுலபர்வதத்தொன்று. (அபிதாநசிந்.) 4. குதிரைப்பற் பாஷாணம். 5. புச்சைக்கர்ப் பூரம். (வைத்தியபரி.)

விந்தர்—இடையர். (பிங்கல. நுசநு.)

விந்தரம் — கற்கடக பாஷாணம். (வைத் தியபரி.)

விந்தியம்—விந்தமலை. (அபிதாநசிந்.)

விந்தியவாசி — } 1. கோட்டம். (மலையக.)
விந்தியவாசினி- } 2. துர்க்கை, விந்தைமலை யாலயத்தில் வசித்திருப்பதால் வந்தபெயர்.

விந்து—1. சுத்தமாயை. (சி. சி. க: ககூ. உரை.) 2. தாது. (வழக்.) 3. துளி. (சி. சி. உ: சுஅ.) 4. புருவமத்தியம். அநுட்டானவிதி யிலறிக.

விந்துசம்—தாளிச்செடி. (வைத்தியபரி.)

விந்தூகம்—சாதிலிங்கம். (வைத்தியபரி.)

விந்தை–1. ஆச்சரியம். (வழக்.) 2. கல்வி. (சூ. நிக. கo: உo.) 3. துர்க்கை. (பிங்கல. கஉச.) 4. விற்பன்னம். (வழக்.)

விந்தையம்—செங்கத்தரி.(வைத்தியபரி.)

விநதம்—1. தொனி. 2. வாளவு.

விநதன் — ஓர் வானரத்தலைவன். (அபி தாநசிந்.)

விநதை — கருடன் ரூய். (திருவிளை. மாணிக்க. சுஙூ.)

விநயபிடகம்–பௌத்தாகமத்துளொன்று. (அபிதாநசிந்.)

விநயம்—புத்திநட்பம். (வழக்.)

விநாசகம்— }
விநாசம்— } அழிவு. (வழக்.)
விநாசனம்– }

விநாடி— } ஓர் காலநுட்பம். பஞ்சாங்
விநாடிகை- } கத்திலறிக.

விநாயகசட்டி–கார்த்திகையிற் கார்த்திகை கழிந்த இருபத்தேழாநாள் வருஞ்சட்டி.

விநாயகன் — 1. கணபதி. (அபிதாநசிந்.) 2. அருகன். (சூ. நிக. க:உக) 3. புத்தன். (சூ. நிக. க: கஎ.)

விநாயகபுராணம் ஓர் புராணம். இதனைப் பார்க்கவபுராணமெனவுஞ் சொல்வர்.

விநாழிகை — நாழிகையில் அறுபதிலோர் பங்கென்பர்.

விநிகதம்—உற்பாதம்.

விநிதை—அயோத்தி. (சூ. நிக. நு: ஈஉ.)

விநியோகம்—1. உபயோகம். (வழக்.) 2. விடுதல்.

விநோதக்கூத்து — இருவகைக் கூத்தி லொன்று. அது, ஆறுவகைப்படும். சுரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற் பாவை என்பர். (சிலப். அரங்கேற்றுகாதை.)

விநோதம்—1. சந்தோஷமுதலிய பல பெ யர் கூறுவர். (உ-ம்) வரிற்கொள்க. 2. பொ முது போக்கு, விளையாட்டு (நன்னூ. சிறப்புப் பாயிரம். உரை)

விப்பிரநாராயணர்–தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாருக்கொருபெயர். (அபிதாநசி.)

விப்பிரப்பிரியம் — முருக்கமரம். (வைத் தியபரி.)

விப்பிரம்—அழகுமுதலியவற்றிற்குப் பெ யர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விப்பிரயோகம் — பஞ்சபாணவத்தையி லொன்று, வெய்துயிர்த்திரங்கல். (சூ. நிக. கஉ: நுo.)

விப்பிரர்—பார்ப்பார். (பிங்கல. எஉசு.)

விப்புருதி—ஓர் சிலந்திக்கட்டி. (வழக்.)

விபக்கம்—துணிந்தபொருளில்லாதவிடம். (தர்க்கசங்கிர. நுநு.)

விபக்கன்—பகைவன். (வைத்தியபரி.)

விபக்கைகதேசவிருத்தி சபக்கவியாபி – இது: விபக்கத்துள் ஏகதேசத்துள்ளதாகிச் சபக்கங்களில் வியாபித்திருக்கும்பொருளாவது வாகக் கூறுதலாம். (அநுமானவிளக்கம்.)

விபகரித்தல்—வழக்குச்சொல்லல்.(வழக்.)

விபகாரம்—விவகாரம் (வழக்.)

விபங்கம்—பங்கமில்லாமை.

விபசாயம்—கிருஷி. (வழக்.)

விபசாரம்—வியபிசாரம். (வழக்.)

விபசாரி—வியபிசாரி. (வழக்.)

விபஞ்சி— }
விபஞ்சிகம்- } வீணை (திருவிளை. விறகு
விபஞ்சிகை- } விற். உச.)

விபட்சம்—பிறபட்சம். (வழக்.)

விபட்சன்—சத்துரு. (வைத்தியபரி.)
விபண்ணகம்—பலாசு. (வைத்தியபரி.)
விபணம்—வீலை.
விபணி—கடைமுதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர்.
விபத்தம்—காஞ்சிரமரம். (மலையக.)
விபத்தன்—ஆபத்துடையோன். (வழக்.)
விபத்தி—1. தரித்திரமுதலியவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர். 2. வேற்றுமை. (உ-ம்.) "எழு வாய்விபத்தி, திரிபில்பெயர்" (பிரயோகவிவேகம். காரகப் அ. உரை.)
விபத்து—ஆபத்து. (வழக்.)
விபரம்—விவரம், விரிவு. (வழக்.)
விபரித்தல்—விவரித்தல். (வழக்.)
விபரியயம்—திரிவு (தர்க்காமிருதம்.)
விபரீதம்—வேறுபாடு. (பிங்கல. சஅகூச.)
விபரீதவுவமை—ஓரலங்காரம். இது, ஒரு பொருளுக்குப் பண்டைக்காலந்தொட்டுப் பல ராலும் வழங்கப்பட்ட உபமானத்தை உபமேயமாக்கி விபரீதமாகச்சொல்வதாம். (தண்டியலங். பொருளணி. உஅ-ஆம். பக்.)
விபரீதவேதிரேகம்—இது: தன்னுறுப்பாகிய வெதிரேக வாக்கியத்தை மாறுபடக் கூறுவதாம். (அநுமானவிளக்கம்.)
விபரீதாந்நுவயம்—திட்டாந்தவுறுப்பாகிய அந்நுவயவாக்கியத்தை முறைபிறழக் கூறுவதாம்.
விபவ—இரண்டாவதாண்டு. (வரிஷாதி நூல்.)
விபவம்—1. செல்வம். (சூ. நிக. அ: ஊஉ) 2. திருமாலின் ஐவகைச்சொரூபத்திலொன்று. இவை. ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்கள். (அர்த்த பஞ்சகம்)
விபாகசம்—பிரிவான் ஆவது. (தர்க்காமிருதம்.)
விபாகம்—1. பங்கு. (வழக்.) 2. பிரிவு. (தர்க்காமிர்தம்.) உருசிமுதலியவற்றிற்குப்பெயர்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.
விபாகரன்—சூரியன்.
விபாசம்—பந்தமோசனம்.
விபாண்டகர்—கலைக்கோட்டுமுனிவர்தந்தை. (இராமா. திருவவதாரம். ஊக.)
விபாவரி—இராத்திரி. (சூ. நிக. க: அஉ.)
விபாவனம்—1. ஆராய்வு. 2. புனிதமின்மை. பாவனம்-புனிதம்.
விபாவனை—1. ஆராய்வு, விசேடமாக வெண்ணுதல். 2. ஓரலங்காரம். இது, ஒன்றனைக்கூறுமிடத்து உலகத்தாராற் பிரசித்தமாகவறியப்பட்ட காரணத்தினையொழித்து வேறொரு காரணமாவது இயற்கையிலமைந்ததன்மையாவது குறிப்பிலுல் வெளிப்படும்படி சொல்லப்படுவதாம். (தண்டியலங். பொருளணியிய. டுo.)
விபினம்—காடு. (சூ. நிக. ச: டுடு.)
விபீடணன்-இராவணற்கிளையோன். (இராமா. உயுத்தகாண். விபீஷணனடைக்கலப் படலம்.)
விபீதகம்-, விபீதம்— } தான்றி. (வைத்தியபரி.)
விபு—ஆகாயமுதலிய பலபெயருக்குங்கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க. வியாபகமுடையது. (தர்க்காமிருதம்.)
விபுசத்துரு—தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு.
விபுணன்—சிறந்தோன். (வழக்.)
விபுத்துவம்—பரிபூரணத்தன்மையாதல்.
விபுதர்—1. மிக்கவறிவினர். 2. வானோர். (பிங்கல. கஎஎ.)
விபுதர்கந்தம்—நெய்ச்சட்டி. (தைலவ.)
விபுலம்—1. பூமி. (சூ. நிக. கக: ணகரவெ. கஅ.) 2. பெருமை. 3. விரிவு. (2, 3-பிங்கல. சoஎடு.)
விபுலாசம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)
விபுலை—பூமி. (சூ. நிக. டு: எ.)
விபூடணம்—ஆபரணம். (வழக்.)
விபூதி—1. ஓர் நரகம். 2. குற்றம். 3. கொடுமை. 4. செல்வம். 5. தசை. 6. திருநீறு. இதன் விவரத்தை அபிதானசிந்தாமணியிற் காணுக. (1, 2, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. சoஎசு.)
விபூயம்—முஞ்சிப்புல். (வைத்தியபரி.)
விபேகம்—விவேகம் (வழக்.)
விபேகி—புத்திமான். (வழக்.)
விபேதனம்—பிரித்தல்.
விம்படம்—கடுகுச்செடி. (வைத்தியபரி.)
விம்பப்பிரதிவிம்பபாவம்—பிம்பப்பிரதிபிம்பபாவம். இது, ஓர் அலங்காரம். அது: சுபாவத்திலே பின்னங்களாயிருந்தாலு மொன்றற் கொன்றுண்டாகிய வொப்புவமையினுல் அபின்னங்களாகிய வுபமானோபமேயங்களுடையதருமங்களை யிரண்டுவாக்கியங்களிலே தனித்தனி சொல்லுதலாம். (விசா. அணியிலக். கஅ-ஆம் சூத்திரம்.)
விம்பம்—1. உருவம். (உ-ம்.) "பிரதிபிம்பம்" பார். 2. கொவ்வை. (சூ. நிக. ச: ஊடு.) 3. சாரங்கபாஷாணம். 4. சிவாகமமிருபத்தெட்டிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 5. பலண்டுறுகபாஷாணம். (3, 5-வைத்தியபரி.)
விம்பிகை—கொவ்வைக்கனி. (வைத்தியபரி.)

விப்பித்தல் — பிரதிவிம்பந்தோன்றுதல். (வழக்.)
விம்பு—கழுகு. (வைத்தியபரி.)
விம்மல் — 1. அழுகை. (சூ. நிக. கூ: அ.) 2. இரங்கல். 3. ஒலித்தல். (2, 3-பிங்கல. சமஎ.) 4. பருத்தல். (வழக்.)
விம்மாந்து — } பொருமி. (சிந்தா.) (புறநா.
விம்மி — } உஅஎ.)
விம்மிதம்—அதிசயம். பிங்கல. உஅஎ.)
விம்முதல்—விம்மல். (வழக்.)
விம்முறவு—வருத்தம். (சிந்தா.)
விமர்த்தம் — }
விமர்த்தநம்– } அழித்தல்.
விமரிசம் — } சிந்தித்தல். (நன் னூல்.
விமரிசநம்– } விருத்தி.சிறப்புப். உரை.)
விமரிசன்—ஓர் வேடன். (அபிதாநசிந்.)
விமரிசை—சிறப்பு. (வழக்.)
விமலசுவாமி—சைநர்களிற் பதின்மூன்றாவது தீர்த்தங்கரர். (அபிதாநசி.)
விமலம் — 1. அழுக்கின்மை. (சூ. நிக. அ: சச.) 2. சிவாகமம் இருபத்தெட்டிலொன்று. (பொருட்-நிக.) 3. சிவசூரியபீடம். (அபிதாநசிந்.)
விமலன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. சிவனுக்குங்கூறுவர்.
விமலி — } 1. இலக்குமி. (சேந்தன். திவா
விமலை– } காம். சு-ஆம் பக்.) 2. கோதாவரி. (சூ நிக. டு: உஉ.) 3. சரஸ்வதி. (பிங்கல. கடிஅ.) 4. சிவசூரியபீடத்தமருஞ்சத்தி. (அபிதாநசி.) 5. துர்க்கை. சூ. நிக. க: சம) 6. பரிசுத்தமுடையவள். (வழக்.) 7. பார்வதி. (சௌந்தரியலகிரி. அசு.)
விமார்க்கம்—கெட்டமார்க்கம். (வழக்.)
விமானம்–1. உரோகணிநட்சத்திரம். (பிங்கல. உசஉ.) 2. ஒருவகை இரதம். (திருவிளை. இந்திரன்பழி. அஉ.) 3. தேவலோகம். (சூ.நிக. டு: கூ.)
விழத்திரம்—தளிர். (வைத்தியபரி.)
விமோசனம்—விட்டுநீங்கல். (வழக்.)
விமோடம்—சதகுப்பை. (வைத்தியபரி.)
விய–இருபதாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)
வியங்கம்—தவளை.
வியங்கியம்–குறிப்பு. (நன்னூ.பொதுப்பா. கஉ. உரை.)
வியங்கோள் — 1. இரு திணையம்பான் மூவிடங்களில்வரும் ஏவல்வினைமுற்று. (நன்னூல் விருத்தி. வினையிய. ககூ-ஆவது உரை.)
வியசனம்—உபத்திரம். (வழக்.)
வியஞ்சகம் —விளக்குங்கருவி. (சிவஞான போதம். சம: க. வெண்பாவுரை.)
வியஞ்சனம்— அடையாளமுதலியவற்றிற்குப் பெயர்கூறுவர்.
வியட்டி--வேறுவேறான பிரிவு (திருவிளை. வேதத்துக்குப்பொருளருளிச். கூ.)
வியடம்பகம்—ஆமணக்கு (வைத்தியபரி.)
வியத்தம்–1. காட்சிக்கமைந்தது. 2. விளக்கம். இவற்றின் கருத்தை அவ்வியத்தத்திற் காண்க.
வியத்தல்—அதிசயப்படல். (வழக்)
வியத்தி—வெளிப்படல்.
வியத்தோறும்—வியக்குந்தோறும். (புறநா.)
வியதிபாதம் — நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிநூல். நுகஅக.)
வியதிரேகம் —வெதிரேகம்.
வியதை—வேதனை.
வியந்தரம்—பேய். (சூ. நிக. க: கூடு.)
வியந்தன்று—மதித்தது. (புறநா.)
வியந்து —ஆச்சரியம். (ஞானமிருதம்.)
வியப்பு—1. அளவு. (ஞானமிருதம்.) 2. அதியம். (சூ. நிக. அ: சஅ) 3 ஓரலங்காரம். இது ஒருபயனைக்கருதி அதற்குப் பகையாகிய முயற்சியைச்செய்தல். (உ-ம்.) "ஓதுந்திறத்திலுயர்ந்தோர்கடாழ்குவரெப்,போதுமுயர்வெய்தற்பொருட்டு. (விசாகப். அணியிய. ச.) 4. சினக்குறிப்பு. 5. சினம். (4, 5-பிங்கல. சமஎஅ) 6. மேம்பாடு. (பத்துப்பாட்.)
வியபிசாரம்—1. நியமமின்மை. 2. விபசாரம், பிறழ்வு. (1, 2-தர்க்காமிருதம்.)
வியபிசாரி—வியபிசாரமுடையவள். (வழக்.)
வியம்—1. உடம்பு. (பிங்கல. கூகூச.) 2. ஏவல். (தணிகை.திருநகரப்.கமஅ.) 3. பறவை. (பிங்கல. உகூகூ.) 4. அதிகம், வியன்எனவும் வரும். 5. வழி. (பத்துப்பாட்.)
வியர்—பேர்வை. (மணிமே.)
வியர்த்தம்—பயனின்மை. (வழக்.)
வியர்த்தல்- } 1. சினக்குறிப்பு. (பிங்கல.
வியர்ப்பு— } கஅஎச.) 2. வேர்த்தல். (சூ. நிக கூ: கச.)
வியர்வு— }
வியர்வை– } வேர்வை. (வழக்.)
வியல்—1. அகலம். 2. காடு. 3. பெருமை. (1, 2, 3-பிங்கல. சமஎக) 4. பொன். (வைத்தியபரி)
வியல்கனை—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)
வியல்பூதி—வில்வம். (மலையக.)

வியலிடம்—அகலம். (சூ. நிக. அ: கஉ.)

வியவகாரம்—1. வழக்கம். (தர்க்காமிருதம்.) 2. வழக்கு. (திருவள். உரைப்பாயிரம்.)

வியவசாயம்—ஞானம். (தர்க்காமிருதம்.)

வியவர்—ஏவல்செய்வோர். (சிந்தா.)

வியவன்—1. ஏவுவான். (சூ. நிக உ: ச0.) 2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: ரு0.)

வியன்—1. அகலம். (பத்துப்பாட்.) 2. அதிகம். (வழக்.) 3. வேறுபாடு. (சிலப்.)

வியனிலையுருவகம்—ஓரலங்காரம். இது: அவயவியை உருவகஞ்செய்தும், அவயவங்களுள்ளுஞ் சிலவற்றை உருவகஞ்செய்தும், சிலவற்றை வாளாவிடுத்தும், ஒரு தொடரிற் சொல்வது வியனிலையுருவகமாகும். (தண்டி. பொருளணியிய. ரச. பக்.)

வியனிலைமருட்பா—வெண்பாவடியும் அகவலடியும் ஒவ்வாது வருவன வியனிலைமருட்பா. (யாப். காரி. செய்யுளிய. கரு. உரை.)

வியனுலகு—தேவலோகம். (சூ. நிக. ரு: ஈ.)

வியாக்கியார்னம்—உரை (வழக்.)

வியாக்கியானன்-
வியாக்கியானி—
வியாக்கியாதா—
} உரைகாரர். (வழக்.)

வியாக்கிரகதி—துரகதகதியைந்தி லொன்று. (சூ. நிக. கஉ: சக.)

வியாக்கிரதலம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

வியாக்கிரநகம்—புலிதொடக்கி. (மலையக.)

வியாக்கிரபாதன்—புலிக்கான்முனி (கோயிற்புராணம். வியாக்கிரபாதச்சருக்கம்.)

வியாக்கிரபுச்சம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

வியாக்கிரபுரம்—சிதம்பரம் புலியூர் என்பதற்குப்பரியாயப்பெயர்.

வியாக்கிரம்—புலி. (சூ. நிக. ஈ: ஊ.)

வியாக்கிரி—கண்டங்கத்திரி. (மலையக.)

வியாகரணம்—இலக்கணம், கலைஞானம் அறுபத்திநான்கிலொன்றுமாம். (பொருட்.நிக)

வியாகாதம்—நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிநூல். ருக. பக்.)

வியாகிருதம்—பிரிக்கப்பட்டது.

வியாகிருதி—ஓர் மந்திரம். (திருவானைக். கோச்செங். ககஅ.)

வியாதுலம்—வருத்தம். (வழக்.)

வியாதுவித்தல்—துக்கப்படல்.

வியாச்சியம்—வழக்கு. (வழக்.)

வியாசநிந்தை—ஓரலங்காரம். இது நிந்தையிலுல் நிந்தை தோன்றுதலாம். (விசாக. அணியிலக். ஈக.)

வியாசம்—1. காரணம் முதலிய பலபெயர் கூறுவர். 2. விரிவு. (1, 2-வழக்.)

வியாசன்-பராசரமுனிவர்புத்திரர். (பாரத. சம்பவச்சருக்கம்.)(உ-ம்.)'பராசரன்றருமதலை' என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய செய்யுளிற் காண்க.

வியாத்தி—1. உடனிகழ்ச்சி. (தர்க்காமிருதம். 2. சமனிறைவு. மரபட்டவணையிற்காண்க

வியாதம்—1. துயரம். 2. வேறுபாடு.

வியாதன்—வியாசன்.

வியாதி—1 கோட்டம். (வைத்தியபரி.) 2. நோய். (வழக்.)

வியாதிகாதம்—கொன்றை. (மலையக.)

வியாநவாயு—தசவாயுக்களிலொன்று. தத்துவக்கட்டளையிலறிக.

வியாப்பியம்—1. ஒன்றிலொன்றடங்கி நின்ற நிறைவு. மரபட்டவணையிற்காண்க. 2. கோட்டம். (மலையக.)

வியாபகத்துவம்—நிறைந்திருக்குந்தன்மை

வியாபகம்—அதிகதேசவிருத்தி, எங்கு நிறைந்தது. (தர்க்காமிருதம்.)

வியாபநம்—வியாபகம்.

வியாபாரம்—தொழில். (தர்க்காமிருதம்)

வியாபாரி—வியாபாரஞ்செய்பவன்.(வழக்.)

வியாபி—1. எங்குநிறைந்தவன். 2. எங்கு நிறைந்தவள். (1, 2-வழக்.)

வியாபித்தல்—எங்கு நிறைந்திருத்தல். (வழக்.)

வியாமம்—இளைப்பு முதலிய பெயர் கூறுவர்.

வியாவர்த்தகம்-வியாவிருத்திஜகம்.(தர்க்காமிருதம்.)

வியாவிருத்தி—பிரிவு, பிரித்தல். (தர்க்காமிருதப்.)

வியாழகேந்திரம்—வியாழன் வலிபெற்றிருக்குந்தானம். அது. உதயமென்பர். (விதானமாலை. குணகுணப். கo-ம் பாட்டுரை.)

வியாழவட்டம்—வியாழத்தின் சுற்று. அது. பன்னிருவருடமென்பர்.

வியாழன்-தேவகுருவாகியபிரகற்பதி.(பிங்கல. உஈஉ.)

வியாளம்—1. பாம்பு. (பிங்கல. உசுoக.) 2. புலி. (பிங்கல. உசகக.)

வியாளாயுதம்—புலிதொடக்கி. (வைத்தியபரி)

வியானன்—தசவாயுக்களிலொன்று. (பொருட். நிக. அசுக.) அது உடன்முழுது வியாபித்திருப்பது.

வியூகம் — 1. படைவகுப்பு. (அபிதாசிந்.) 2. விஷ்ணுவின் முத்தொழிற்கர்த்தர்களான சங்கர்ஷண, பிரத்யும்ந, அநிருத்தர்கள் பிரிவு. 3. விலங்கின்கூட்டம். (சூ. நிக. ந: ஸஉ.)

வியோகம்—விடுதல். (சூ. நிக. க0: சுரு.)

வியோடம்–1. சுக்கு. 2. திரிகடுகம். (1,2-வைத்தியபரி.)

வியோமம்–1. ஆகாயம். (சூ. நிக. க: ஸசு.) 2. நீர். (வைத்தியபரி.)

வியோமமஞ்சரம்— } கொடி. (வைத்திய
வியோமமண்டலம்– } பரி.)

விரகதம்—வெள்ளைச்சாரணை. (மலையக.)

விரகம்—காமநோய். (பிங்கல. ககo ஸ.)

விரகறம்—வெள்ளைச்சாரணை. (மலையக.)

விரது — 1. அறிவு. (புறநா.) 2. உபாயம். 3. பண்ணியாரம். உபாயங்களாற்பண்ணப்படுதலின் விரகென்றார். (2, 3-பத்துப்பாட்.)

விரசம்—இரசமில்லாமை. (வழக்.)

விரசாநதி—விரசை.

விரசுதல் — கலத்தல். (திருவிளை. தடாதகைப்பிராட்டியார். உஎ.)

விரசை–வைகுண்டலோகத்தினுள்ள ஆறு (அபிதாநசி.)

விரணகம்—ஆமணக்கு. (வைத்தியபரி.)

விரணகிரந்து—சேங்கொட்டைமரம். (மலையக.)

விரணம் — புண். (வழக்.) 2. விழற்புல். (மலையக.)

விரணம்போக்கி — ஆடுதின்னுப்பாளை. (வைத்தியபரி.)

விரத்தம்—வெறுப்பு. (வழக்.)

விரத்தன் — வெறுப்புள்ளவன், பற்றற்றவன்.

விரத்தி–1. விரத்தன். 2. வெறுப்பு, துறவு.

விரதம்—1. சத்தியம். (சூ. நிக. க0: க0.) 2. தவம். இது: புண்ணியமேழினொன்று.(பொருட்-நிக.)

விரதன்—விரதமுடையோன். (வழக்.)

விரதி—1. துறவி. (வழக்.) 2. விரதமுள்ளவன்.

விரயம்—செலவு. (வழக்.)

விரல்—அங்குலி. (சூ. நிக. உ: கக.)

விரல்நொடி–1. நாயுருவி.(வைத்தியபரி.) 2. கைவிரலினெடி.

விரலணி—மோதிரம். (சூ. நிக. எ: உக.)

விரலிப்பச்சை–பச்சைக்கற்பூரம். (வைத்தியபரி.)

விரலேறு–ஒருவகைத்தோற்கருவி.(சிலப்)

விரவல்—கலத்தல். (வழக்.)

விரவலர்—பகைவர்.(தண்டியலங். பொது வி. கடு. உரை.)

விரவி—வெள்ளரி. (வைத்தியபரி.)

விரவு—1. உவமவுருபு. (சிந்தா.) 2. விரவுதல்.

விரவுத்திணை—பொதுத்திணை.

விரவுப்பெயர்—பொதுப்பெயர்.(நன்னூ. உயிரீற்றுப். கூ. உரை.)

விராளம்—தயிர்முதலியவற்றிற்குப் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விரற்சுற்று—நகச்சுற்று, ஓர் வியாதி. (வழக்.)

விரற்புட்டில்—விறலுறை. (சிந்தா.)

விராகம்—வெறுப்பு. (வழக்.)

விராகன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: க.) 2. இச்சையற்றவன். (வழக்.)

விராது—விராகம். (சிந்தா.)

விராட்டு–1. சுவாயம்புமநுவின் பிதாமாதாவுக்கு ஒரு பெயர். அது: பிரமனே சுவாயம்புமநுவிற்கு பிதாவாகியும், மாதாவாகியுந் தோற்றிய வடிவமென்பர். 2. பரப்பிரமம்.

விராடம்—ஓர் தேயம். (பாரத. விராடபருவத்தைக்காண்க.)

விராடன்—விராடதேயத்தரசன். (பாரத. விராடபருவம்.)

விராணி—யானை. (வைத்தியபரி.)

விராத்தியன் — அநுலோமப் பெண்ணும் பிரதிலோமத்தாணுங்கூடப் பிறந்தபிள்ளையின் பெயர். (பிங்கல. கஅo)

விராதம் — எதிரிடைமுதலிய பலபெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

விராதன்—இராமனுலே தண்டிக்கப்பட்ட ஓர் அரக்கன். (இராமா. ஆரணியகா. விராதன் வதைப்)

விராமம்–ஒற்றெழுத்து. (பிங்கல.உoஅஅ.)

விராய்—விறகு. (வைத்தியபரி.)

விராலம்—பூனை. (வைத்தியபரி.)

விராலி—ஓர் செடி. (வழக்.)

விராவம்—ஒலி.

விராவுதல்—விரவுதல்.

விரானு—காக்கணம். (வைத்தியபரி.)

விரி–1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. பொதியெருதின்மேலிடுஞ்சேணம். (வழக்.)

விரிகாசம்—பொரிகாரம். (வைத்தியபரி.)

விரிச்சி — 1. நற்சொன்னிமித்தம். (சூ. நிக. கo: கக.) 3. விரிச்சித்துறையுளொன்று. (புறப்-மாலை.)

விரிச்சிகன்–1. கணி. கேள்விகேட்கப்படுபவன். (சிந்தா.) 2. சூரியன். (ஞானமிருதம்.)

விரிசா—கையாந்தகரை. (வைத்தியபரி.)
விரிசிகை—முப்பத்திரண்டு கோவையுள்ள மாதர் இடையணி. (சூ. நிக. எ: உ.எ.)
விரிசு—ஓர் வாணம். (வழக்.)
விரிஞ்சன்—பிரமன். (சூ. நிக. க: கசு.)
விரிஞ்சி—இவர், புலிவயிற்றிற்பிறந்த ஒரு முனிவர். (மணிமே.)
விரித்தல் — 1. அலர்தல். 2. சொல்லல். (பிங்கல. உ00க.) 3. பரப்பல். (இ ராமா. அயோத்தி. கைகேயிசூழ். நு0.) 4. விளக்குதல். (1, 4-வழக்.)
விரித்திடல்—அலர்தல். (சூ. நிக. கு: சூஉ.)
விரிதருதோகை — மயிலின் விரிந்ததோகை இதற்குப் பிங்கலத்தில் மோசகமென்பர். (பிங்கல. உசுகஎ.)
விரிதல் — 1. அகலுதல். 2. அலர்தல். 3. பரத்தல். (புறநா) 4. விசாலித்தல். (1, 2-வழக்)
விரிதூறு—பெருந்தூறு. (வைத்தியபரி.)
விரிப்பு—விரித்தல். பு-விகுதி.
விரிபுலப்பொருட்டற்குறிப்பணி—ஓரலங்காரம். (உ-ம்.) "காமத்தீயின்புகைபோன்றிருக்கின்றதுஇருள்" என்பது இதில் இருளாகிய விஷயம் விரிந்துநின்றது. புகைக்கூட்டம். விஷயி. (விசாக. அணியிலக்.)
விரிபூடு—பற்படாகம். (வைத்தியபரி.)
விரிமலர்—தொடர்ப்பூடு. (பிங்கல. உஅஉச)
விரிழாண் — இசைப்பாவகையுளொன்று. (சிலப்)
விரியல்—1. ஒளி. (சூ. நிக. அ: உஉ.) 2. பரத்தல். (சூ. நிக. கு: சூஉ) 3. மலர்தல். (சிலப்.)
விரியன்—ஒருவகைப்பாம்பு. (சித்திராரூடம்)
விரியுருவகம்—ஓரலங்காரம். இது ஆகிய முதலிய சொற்கள் வெளிப்பட்டு நிற்றலுடையது. (தண்டி. சூடு.)
விரியுவமை—ஓரலங்காரம். இது உவமானமும், உவமையுருபும், பொதுத்தன்மையும், உவமேயமும் வெளிப்படையாய் விரிந்துநிற்கவருவது. (உ - ம்.) "பால்போலுமின்சொல்" (தண்டி. சூ0)
விரிவு—1. விசாலம். (பிங்கல. உஉகஎ.) 2. விரிதல். உ—தொழிற்பெயர் விருதி.
விரீஇ—விரீகி. (சிந்தா.)
விரீகி—1. அரிசி. 2. காரேலம். 3. நெல். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
விருக்கத்தக்கிடம்—காட்டுக்கோழி (வைத்தியபரி.)
விருக்கசஞ்சாரி—குரங்கு. (வைத்தியபரி.)
விருக்கசம்—பல்லி.
விருக்கசரம்—1. குரங்கு. (வைத்தியபரி.) 2. கோட்டில்வாழ்விலங்கு.
விருக்கதேனி—புல்லூரி. (வைத்தியபரி.)
விருக்கநாதன்—அரசு (வைத்தியபரி.)
விருக்கம்—மரம். (சூ. நிக. ச: சச.) புண்ணியதருக்களின் விவரத்தை அபிதானசிந்தாமணியிற்காண்க.
விருகத்திராணம்—மூங்கில். (மலையக.)
விருக்கபாதம்—ஆலமரம்.(வைத்தியபரி.)
விருக்கராசன் — அரசமரம். (வைத்தியபரி.)
விருக்கவீடு — மரப்பொந்து. (வைத்தியபரி.)
விருக்காதினி—காட்டுப்பாகல். (வைத்தியபரி.)
விருக்கு—சாதிலிங்கம். (வைத்தியபரி.)
விருகதூமம்—நீர்மேற்படர்கொடி.
விருகம்—செந்நாய். (பிங்கல. உருகசு.)
விருகற்பாடலி — விளாமரம். (வைத்தியபரி.)
விருச்சலாபம்—நெருஞ்சி. (வைத்தியபரி.)
விருச்சி—சிற்றுமணக்கு. (வைத்தியபரி.)
விருச்சிக்காணி—தேட்கொடுக்கி (வைத்தியபரி.)
விருச்சிகம் — 1. சாரணை. (வைத்தியபரி.) 2. தேள். (சூ நிக. ச: எஎ.) 3. விருச்சிகராசி. (சூ. நிக. சு: சுரு.)
விருச்சிகன்—இவர் பொதியின்மலைச்சாரலிலேதவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஒருமுனிவர். (மணிமே.)
விருசகத்தி—விரியறுகு. (வைத்தியபரி.)
விருசம்—1. இஞ்சி. 2. எலி. 3. விருசமரம். (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)
விருசு—விருசமரம். (வழக்.)
விருட்டி—மழை. பஞ்சாங்கத்திலறிக.
விருடலோசனன்—எலி. (வைத்தியபரி.)
விருத்தகங்கை — கோதாவரி. (சூ. நிக. ரு: உஉ.)
விருத்தகிரி—விருத்தாசலம். (வழக்.)
விருத்தசங்கம் — கிளிஞ்சில். (வைத்தியபரி.)
விருத்தத்தானம்—செய்யுட்குரிய தானப்பொருத்தத்திலொன்று. வெண்பாப் பாட்டியலில்"குறிலேந்தும" என்னும் முதற்குறிப்பு வெண்பாவிற்காண்க.
விருத்ததை—எதிரிடை, ஒவ்வாமை.
விருத்தத்துவம்—கிழத்தன்மை. (வழக்.)
விருத்தபம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தபலம்—1. இலந்தை. 2. மாதளை. 3. மிளகு. (1, 2, 3-வைத்தியபரி.)

விருத்தபன்னி—பங்கம்பாளை. (மலையக.)

விருத்தபுட்பம்—கடம்பு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தம் — 1. ஏதுப்போலியுளொன்று. (தர்க்கசங். சுக. உரை.) 2. கிழத்தன்மை. 3. சிற்பநூல்மூப்பத்திரண்டிலொன்று (பொருட். நிக. கூசுடு.) 4. சூதுவிளையாட்டிற்கூறுந்தொகை. (வழக்.) 5. நிலக்கடம்பு. (மலையக.) 6. பாவினத்தொன்று. (யாப். காரி. செய்யுளிய. க. உரை.) 7. மாறுகொள்வது, முரணுவது. (தர்க்காமிருதம்.) 8. வட்டம், வெறுப்பு முதலியவற்றிற்கும் பெயர்கூறுவர். (2, 8-சூ. நிக. கக: ஙகரவெ. அ.)

விருத்தமல்லிகை—குடமல்லிகை. (வைத்தியபரி.)

விருத்தவியபிசாரி — துணிபொருளின் மறுதலைப்பட்ட பொருளேத்துணியும் விருத்த வேதுவுக்குமிடங்கொடுக்கின்ற தன்மையிலுள்ளபொருளே ஏதுவாகக்கூறுவதாம். (அநுமான விளக்கம்.)

விருத்தன்—முதியோன். (வழக்.)

விருத்தாசலம்—விருத்தகிரி. (பழமலையந்தாதி. சஂ0.)

விருத்தாதீபகம்—ஓரலங்காரம். (தண்டி. பொருளணியிய ஙகூ.)

விருத்தாநீதம்—வர்த்தமானம். (வழக்.)

விருத்தாப்பியம்—கிழத்தன்மை. (வழக்.)

விருத்தாவன்னம் — பழஞ்சோறு. (வைத்தியபரி.)

விருத்தி—1. அடிமை. (சூ. நிக. உ: சக.) 2. இருப்பு. (சிலப்.) 3. இலாபம். 4. சீவிதம். (சிந்தா.) 5 செல்வம். (சூ நிக. அ: கூஉ.) 6. தொழில். 7. நிகழ்ச்சி. (தர்க்காமிருதம்.) 8. நித்தியயோகத்தொன்று. (வ.ருஷாதிநூல்.) 9. மருது. (மலையக.) 10. வளர்தல். 11. விரிவுரை. 12. விலக்குறுப்பிலொன்று. (சிலப்.) (3, 6, 10, 11-சூ நிக கக: ரகரவெ. கங.)

விருத்திசந்தி—அகர ஆகாரங்களின் ஒன்றன்முன் ஏகார ஐகாரங்களில் ஒன்றுவந்தால், அவ்விரண்டுங்கெட ஓர் ஐகாரந்தோன்றுதலும், அகர ஆகாரங்களில் ஒன்றன்முன் ஓகர ஓகாரங்களில் ஒன்று வந்தால் அவ்விரண்டுங்கெட ஓர் ஔகாரம் தோன்றுவதாம். (நன்னூ. மெய்யீற்றுப் ஙசு உரை.)

விருத்தியர்—தொழிலாளர். விருத்தி-தொழில். (வழக்.)

விருத்திரன்—இந்திரனாற் கொல்லப்பட்ட வோரசுரன். (திருவிளை. இந்திரன்பழி. கஎ.)

விருத்தை—மூத்தாள். (சூ. நிக. உ: சுச.)

விருதம்—வெள்ளெருக்கு.(வைத்தியபரி.)

விருதர்—வெற்றியோர். விருது-வெற்றி.

விருதா—பயனின்மை. (வழக்.)

விருதி-மறைத்தல் முதலிய பெயர்கூறுவர்.

விருது—1. அடையாளம். இது: வீரங்கள் முதலிய வெற்றியாற்பெறுவது. (திருவிளை. விறகுவிற். எ) 2. கொடி. 3. வெற்றி. (2, 3-வழக்.)

விருந்தம்—1. காதலி. (சூ. நிக. உ: எக,) 2. காமபு. (தைலவ.) 3. சுற்றத்தின்கூட்டம். 4. விலங்கின்கூட்டம். 5. வேம்பு. (வைத்தியபரி.) (3, 4-சூ.நிக. கக: ரகரவெ. ஙக.)

விருந்தர்—புதியர், விருந்து-புதுமை.

விருந்தனை—மணமகள். (பிங்கல. ககக)

விருந்தாகம்—சோம்பு. (வைத்தியபரி.)

விருந்தாரம் — 1. அழகு. 2. மேன்மை. என்பா.

விருந்தாவனம்-வடமதுரைக் கருகிலுள்ளவோர் வனம். (அபிதாநசி.)

விருந்தினர்—விருந்தர். விருந்து-புதுமை.

விருந்து — 1. புதிதாய்வந்தோர்க்குசெய்யும் உணவு. (வழக்.) 2. புதுமை. (சூ. நிக. அ: சுடு.) 3. வனப்பெட்டினுளொன்று. (யாப். காரி. ஒழிபிய. கூ: உரை.) 4. விருந்தினர். (வள். விருந்தோம்பல். க.)

விருந்தை — 1. சலந்தரன்மனைவி. (அபிதாநசிந்.) 2. துளசி. (வைத்தியமரி.)

விருந்தோம்பல் — வேளாண்மை மாந்தரியல்பிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கoஎ.)

விருப்பம்-
விருப்பு—
} ஆசை. (சூ. நிக அ: எடு.)

விருபன்—வெள்ளெலி. (வைத்தியபரி.)

விரும்பல்—
விருபீபுதல்-
} ஆசைப்படுதல்.(சூ.நிக.கக: ரகரவெ. அ.)

விரும்பின்று—விரும்பியது. (ஐங்குறு.)

விருமன்னியம்—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

விருமழலி—பிரமியிலை. (வைத்தியபரி.)

விருவிருத்தல்—
விருவிருப்பு—
விருவிரேனல்-
} சீக்கிரக்குறிப்பு.(வழக்)

விரூஉ — கடிவாளப்பூண். (பிங்கல. ககூடு.)

விரூபகம் — ஓரலங்காரம். இது: விரோதமான தன்மையுடைய உருவகமாம். வி-விரோதம். (தண்டி. பொருளணி. சுடு.)

விரூபம்-1. விகாரரூபம். (வழக்.) 2. வேற்றுமை. (சூ. நிக. அ: சுடு.)

விநுபாக்கன்—1. சிவன், பதினேருருத்திரர்களிலொருவன். விகடவிழியாகிய நெற்றிக் கண்ணுடைமையால் இப்பெயர்கூறுவர். விருபாக்கமென்னுந் தலத்திலிருக்குஞ் சுவாமிக்குமிப்பெயர் கூறுவர். (திருவிளை. அருச்சனைப். கக.)

விநுபி— } 1. இயமன் மனைவியென்பர்.
விநுபை— } 2. வடிவற்றவள். (வழக்.)

விரை—1. கலவைச்சாந்து 2. நறும்புகை. 3. மலர். (ஞானமிருதம்.) 4. வாசனை. (1, 2, 4-சூ. நிக. கக: ரகரவெ. உஎ.) 5. தெரிநிலை வினைப்பகுதியுமாம்.

விரைஇ—1. கலந்து (பத்துப்பாட்.) 2. தெளித்து. (பரிபாடல்.)

விரைதர்வேன்—கடுகவருவேன். (சிந்தா.)

விரைதல்—விரைவுசெய்தல். (இராமா. ஆரணிய. சூர்ப்பநகைப். கஉங.)

விரையாதீமே—விரையாதே. (ஐங்குறு.)

விரையாது—கலங்காமல். (சிந்தா.)

விரைபு—விரைந்து. (பரிபாடல்.)

விரைவனர்—கடுகினர். (புறப். மாலை.)

விரைவு—வேகம். (வழக்.)

விரோசனம்—கழித்தல். சுமரேசசதகத்தில், மாதத்திரண்டுவிசைஎன்னுஞ்செய்யுளிற் காண்க.

விரோசனன்—1. சூரியன். (பிங்கல. உக0) 2. பிரகலாதன்புத்திரன். (அபிதாநசிந்.)

விரோதச்சிலேடை—ஓரலங்காரம். இது முன்னர்ச் சிலேடிக்கப்பட்ட பொருள்களுள் ஒன்று பின்வரும் பொருள்களோடு விரோதமுறத்தொடுக்கப்படுவதாம். (தண்டி. பொருளணி. ககள. பக்.)

விரோதம்—1. ஓரலங்காரம். இது மாறுபட்ட சொல்லாலாவது பொருளாலாவது மாறுபாட்டுத்தன்மைதோன்றச்சொல்லுவது. (தண்டி. பொருள்ணியியல். கஉ. பக்.) 2. பகை. 3. வேற்றுமை. (2, 3-வழக்.)

விரோதவுவமை—ஓரலங்காரம் உபமானவுபமேயங்கள் தம்முள் விரோதகுணமுடையனவாகச் சொல்வது. "செம்மைமரைமலருந் திங்களுநும்முகமும்—தம்மிற்பகை விளக்குந் தன்மையவே" யென்னுந் தண்டியலங்காரவுரைச்செய்யுளிற்காண்க.

விரோதி—1. இருபத்துமூன்றுவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.) 2. சத்துரு. (வழக்.) 3. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

விரோதிகிருது-நாற்பத்தைந்தாவ தாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

விரோதித்தல்—1. பகைத்தல். 2. வேற்றுமைப்படுத்தல். (1, 2-வழக்.)

வில்-1. ஒளி. 2. மூலநட்சத்திரம். 3. வில். (1, 2, 3-பிங்கல. சo அக.)

வில்லங்கம்—தடை. (வழக்.)

வில்லம்—1. பெருங்காயம். 2. வில்வம். (1, 2-வைத்தியபரி.)

வில்லவன்—சேரன். (சூ. நிக. உ: கஅ.)

வில்லி—1. மன்மதன். (சூ. நிக. க: உசு.) 2. விற்போர்செய்பவன். 3. வீரபத்திரன். (சூ. நிக. உ: உஉ.)

வில்லிபுத்தூராழ்வார்—தமிழிற்பாரதஞ் செய்த கவிஞர்.

வில்லிமோகன்—மன்மதன். (சூ. நிக. கஉ: சு.)

வில்லுகன்-சிற்றுமுட்டி. (வைத்தியபரி)

வில்லேநுழவர்—வில்வீரர், வில்லை ஏராகக்கொண்டு பகைவரை உழுகின்றவர்கள். (வள். அளஉ.)

வில்லை—தகட்டுவட்டம். (வழக்.)

வில்வம்—ஓர் மரம். (அபிதாநசிந்.)

விலக்கணம்—வித்தியாசம்.

விலக்கம்—விலக்கு.

விலக்கல்—
விலக்கு—
விலக்குதல்- } மாற்றுதல் (பிங்கல.உகசுங)

விலக்குநுவகம்-ஓரலங்காரம். இது விலக்கோடுகூடிவரும் உருவகம் விலக்குருவகமாம். (தண்டி. பொருளணி. சo. பக்.)

விலக்குவமை—ஓரலங்காரம். இது உபமேயத்திற்கு உயர்வுதோன்ற உபமானத்திலே ஒப்புமைக்குவிலக்காயுள்ளசிலதன்மைகள்புலப்படும்படி சொல்லுவதாம். (தண்டி. பொருளணி. ஙஅ. பக்.)

விலக்குறுப்பு—நாடகத்தின் விலக்குறுப்புக்கள். அவை பதினன்குவகைப்படும். (அபிதாநசிந்.)

விலகல்— } 1. எறிதல். (பிங்கல. உகசுஉ.)
விலகுதல்- } 2. நீங்கல். (வழக்.)

விலங்கரசு—சிங்கம். (சிந்தா.)

விலங்கல்—1. மலை. (பிங்கல. சகுநி) 2. விலகுதல். (இராமா. ஆரணிய சடாயுகாண். உஉ.)

விலங்கி—1. வேலி. (ஞானமிருதம்.) 2. விலகி.

விலங்கினர்—விலகினர்.

விலங்கு—1. ஒழிவாய். (பரிபாடல்.) 2. காற்றுவளி, கால்விலங்கு. 3. குறுக்கு. 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. பறவை. (இராமா. ஆர

ணிய. சடாயுகாண். உஉ.) 6. மிருகத்தின் பொது. (2, 3, 6-சூ. நிக. கக: லகரவெ. கஉ.)

விலங்குதல்—1. எதிர்நின்று தடுத்தல். (புறநா.) 2. குறுக்கிடுதல். (ஐங்குறுநூ.) 3. தலங்கல். (சூ. நிக. அ: உசு.) 4. விலக்கல்.

விலங்குநர்—தடுப்போர். (பதிற்றுப்.)

விலங்குவோள்–விலகுபவள். (ஐங்குறுநூ)

விலத்தல்— } நீக்குதல்.
விலத்துதல்– }

விலம்—அகில். (மலையக.) வில்லம் என்பது விகாரமாயினது.

விலம்பம்— } தாமதம். (சூ. நிக. அ: சுஅ.)
விலம்பனம்– } விளம்பனமென்றும் பாடமுண்டு.

விலா–விலாப்பக்கம். (உ-ம்.) "தளர்விலாப் புடைவீங்கிடவுணல்வேண்டுந்தையைபுரி யென்றனம்" (அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ். சித்து.)

விலாங்து—ஓர் மீன். (வழக்.)

விலாசம்–1. பத்திரிகையின்புறவெழுத்து. (வழக்.) 2. விளையாட்டு. வில்லிபாரத. சம்பவச்சருக்கம். எயினலம்புனையென்னு முதற் குறிப்புள்ளகவியிற் காண்க. 3. வேடிக்கைத் தானத்திற்கும் பெயர்கூறுவர்.

விலாசனை—மகளிர்விளையாட்டு. (சூ. நிக. கூ: ஙூ.)

விலாசி—இலக்கணையின்றோழி. (சிந்தா.)

விலாசினி—வேசி.

விலாப்புடை—விலாப்பக்கம். (சிந்தா.)

விலாமிச்சை—ஒரு வாசனைப்புதல். (தைலவ. ஈடு.)

விலாலம்—விளாலம். அது-பூனை.

விலாவணை– } அழுகை. (சிந்தா.)
விலாவம்— }

விலாழி–1. குதிரைவாயினுரை. (இராமா. பாலகாண். மிதிலைக். எ.) 2. யானைக்கையுமிழ்நீர். (சூ. நிக. ஙூ: அ.)

விலாளம் — 1. ஆண்பூனை. (பிங்கல. உடுஉ0.) 2. பூனை. (பிங்கல. உடுகஅ.)

விலாபன்னி — பெருங்குரும்பை (வைத்தியபரி.)

விலேசயம்–1. எலி. 2. குகை. 3. பாம்பு. 4. மூயல். (1, 2, 3, 4-வைத்தியபரி.)

விலேபநம்– } பூசுதல். (வழக்.)
விலேபம்— }

விலேபி—கஞ்சி. (வைத்தியபரி.)

விலை — 1. கிரயம். 2. விற்றல். (1, 2. வழக்.)

விலைஞர்—விற்போர் (பத்துப்பாட்.)

விலைமகள்—வேசி. (பிங்கல. கூசச.)

விலோசனம்—கண். (சூ. நிக. உ: கூசு.)

விலோதம் — 1. துகிற்கொடி. 2. பெண்மயிர். 3. மயிர்ச்சுருள். (1,2,3-பிங்கல. ச0அ0.)

விலோதனம் — பெருங்கொடி. (பிங்கல. கஉகஅ.)

விலோலம்—சஞ்சலம்.

விவகரித்தல்–விவகாரஞ்செய்தல். (வழக்.)

விவகலிதம்—விபகலிதம். கணிதம் எட்டினுள்ளொன்று. (பொருட் நிக. சுஅச.)

விவகாரம்—வழக்கு. (வழக்.)

விவகாரி—வழக்காளி. (வழக்.)

விவகாரிகம்—வழக்கு. (வழக்.)

விவசம்—பரவசம். (வழக்.)

விவசாயம்—வேளாண்மை. (வழக்.)

விவத்து— } ஆபத்து. (வழக்.)
விவத்தை– }

விவர்த்தம்— } திரிவு.
விவர்த்தநம்– }

விவரணம்—வெளிப்படுத்துவது. (தர்க்காமிருதம்.)

விவரநாலிகை–மூங்கில். (வைத்தியபரி.)

விவரம்—1. மலைமுழை (சூ. நிக. ஙி: கூச.) 2. வகை. (வழக்.)

விவரித்தல்—வகுத்துச்சொல்லல். (வழக்.)

விவரிதம்—விபரிதம்.

விவாகம்—கல்யாணம். (சூ. நிக. கூ: ச.)

விவாதம்—வழக்கு. (வழக்.)

விவாரம்—விரிதல்.

விவிதம்—நானாவிதம். (சூ. நிக. அ: கூகூ.)

விவேகம்—புத்தி. (வழக்.)

விவேகி—அறிவுடையவன். (வழக்.)

விவேகித்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். (வழக்.)

விவேசனம்—அறிதல்.

விழ — 1. மணம். (திருவால. திருவிளை.) 2. விழவு. (சிந்தா.)

விழம்பு—சோறு. (வைத்தியபரி.)

விழல் — 1. ஓர் புதல். (வழக்.) 2. பயனின்மை. (பிங்கல. கஙூச.) 3. விழுதல். 4. வீண்.

விழலர்—வீணர். (வழக்.)

விழவு–1. திருவிழா. 2. மிதுனராசி. (1,2-(பிங்கல. ச0அஉ.)

விழா—திருவிழா. (சூ. நிக. கூ: ச.)

விழால்—விழாலரிசி. இஃது: ஓர் மருந்து. (தைல.)

விழி–1. கண். (உ-ம்.) "விழிமலர்ப்பூசனை" (காஞ்சிப். கடவுள்வாழ்த். டு.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

விழித்தல்—1. உயிர்வாழ்தல். (மணிமே.) 2. பார்த்தல். (வழக்.) 3. விளங்குதல். (சிலப்.)

விழித்திமைப்பவர்—மக்கள். (சிந்தா.)

விழிப்ப—விளங்க. (சிந்தா.)

விழிப்பு—விழித்தல். (பு-வி.குதி.)

விழிவிழுங்கி—கண்ணேயுள் ஒன்று. (வழக்.)

விழு—சிறப்பு. (புறநா.)

விழுக்காடு—1. பங்கு. (சிந்தா.) 2. விழுதல். (திருவால. திருவிளை.) காடு-தொழிற்பெயர் விகுதி.

விழுக்கு — நிணம். (சூ. நிக. ஈ: சடு.) 2. நெஞ்சிற்றசை. (புறப்-மாலை.)

விழுதுதல்—, விழுகை—, வீழ்தல். (வழக்.)

விழுங்கல்—1. கொல்லல். (சிந்தா.) 2. நுங்கல். (சூ. நிக. ஊ: சு.)

விழுத்தகை—வீறு. (பரிபாடல்.)

விழுத்தம்—கருஞ்சீரகம். (வைத்தியபரி.)

விழுதல்—1. சாதல். 2. வீழ்தல். (1, 2-வழக்.)

விழுதி—வீழிச்செடி. (வழக்.)

விழுது—1. ஆலமர முதலியவற்றின்வீழ். (உ-ம்.) "விழுதுடைத்தனியாலெனவிருந்த தொல்வியாதனேமுகநோக்கி" (வில்லி. பாரத. சம்பவச்சருக்கம். கo) 2. நெய்வார்கருவியி லொன்று. ஒரு குழுஉக்குறி.

விழுப்பம்—1. ஆசை. (பிங்கல. கஅகஙஉ.) 2. சிறப்பு. (வள். தஙஙஉ.)

விழுப்பு—1. அநாசாரம். 2. விழுதல். (1, 2-வழக்.)

விழுப்பொருள்—சிறந்த நுண்பொருள். (யாப். காரி. பாயிரம். ஈ. உரை.)

விழுபாலை—ஓர் கொடி.

விழுமம்—1. சிறப்பு. 2. சீர்மை. 3. துன்பம். (1, 2, 3-சூ. நிக. கஉ: ழகரவெ. ஈ.) 4. நன்றி. (சூ. நிக. அ: ஙஉ.)

விழுமிய—சீரிய. (பத்துப்பாட்.)

விழுமியம்—சிறப்புடையேம். (புறநா.)

விழுமியோர்—பெரியோர். (புறநா.)

விழுவிழெனல்—வழுவழுப்பாயிருத்தல். (வழக்.)

விழைச்சு—1. இளமை. 2. புணர்ச்சி. (1, 2-பிங்கல. சoஅசு.)

விழைதல்—விழைவு. இது. ஆசைப்படல், புணர்தல் என்னும் இரண்டுபொருளில் வரும்.

விழைந்தோன்—1. கணவன். 2. சிநேகன். (1, 2-சூ. நிக. கஉ: ழகரவெ. கஎ.)

விழைவு—1. ஆசை. (சூ நிக. அ: எடு.) 2. புணர்ச்சி. (சூ நிக. ஈ: கஎ.)

விள்வர்—வேறுபடுவர். (புறப். மாலை.)

விள்ளல்—, விள்ளுதல்—} 1. சொல்லல். (சௌந்திரிய லகிரி. சுசு. உரை.) 2. தழுவல், ஆலிங்கனஞ்செயல். (சூ. நிக. ஊ: ஙஊ.) 3. மலர்தல். (சூ. நிக. ச: டுo) 4. வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: சுடு.)

விளை—1. இளமை. 2. கமர். 3. விளாமரம். (1, 2, 3-பிங்கல. சoஅசு.)

விளக்கணி—ஓரலங்காரம். இது வர்ணியங்களும் அவர்ணியங்களும் ஒரு தருமத்தின் மூடிதலாம். (விசாக. அணியிலக். கடு.)

விளக்கம்—1. தெளிவு. (வழக்.) 2. பிரகாசம். (பெரியபு. திருவாரூர்ச். ஙஉ.) 3. மோதிரம். (பத்துப்பாட்.)

விளக்கல்—1. அழுக்கைநீக்கிப்பிரகாசிப்பித்தல். 2. தெளிவித்தல். (1, 2-வழக்.)

விளக்கு—1. ஒளி. 2. சோதிநட்சத்திரம். (1, 2-சூ. நிக. கஉ: ளகரவெ. ஙஉ.) 3. தீபம். (வழக்.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

விளக்குதல்—விளக்கல். (வழக்.)

விளக்குநிலை—1. ஓர் பிரபந்தம். (பொருட். நிக.) 2. பாடாண்பகுதியுள் ஓர் துறை. (புறப். மாலை)

விளக்குமாறு—துடைப்பம். (வழக்.)

விளகம்—சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

விளங்கம்—வாய்விளங்கம். (வைத்தியபரி.)

விளங்கல்—1. ஒளிசெய்தல். (சூ. நிக. அ: ஊ.) 2. தெளிதல். (வழக்.)

விளங்கு—1. சிற்றரத்தை. (வைத்தியபரி.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

விளங்குதல்—விளங்கல்.

விளங்குதி—விளங்குவாயாக. (புறநா.)

விளங்குபொன்—கண்ணுடி. (புறநா.)

விளத்தல்—விளத்துதல்.

விளத்தாடு—அடம்பு. (வைத்தியபரி.)

விளத்துதல்—விலக்குதல்.

விளம்பம்—விளம்பனம்.

விளம்பரம்—அறிக்கைப்பத்திரம். (வழக்.)

விளம்பல்—சொல்லல். (சூ. நிக. கo: டு.)

விளம்பனம்—தாமதம். (சூ. நிக. அ: சுஅ.) விலம்பனம் எனவுங் கூறுவர்.

விளம்பி—முப்பத்திரண்டாவதாண்டு. (வருஷாதி நூல்.)

விளம்பிதம்—தாளப்பிரமாணத்தொன்று. அது, தாமதப்பட்டு முற்றுதலென்பர்.

விளம்பிநாகனார்—நான்மணிக்கடிகைநூலாசிரியர். (அபிதானசிந்.)

விளம்புதல்—விளம்பல்.

விளர் — 1. இளமை. 2. கொழுப்பு. 3. வெண்மை. (1,2,3-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. உ.)

விளர்த்தல்- } வெளுத்தல். (உ-ம்.) "மெய்
விளர்ப்பு — } யெலாம்விளர்த்திட்டாள்" (பாரத. சம்பவ. கடு.)

விளரி-1. இளமை. 2. எழிசையிலொன்று. (பொருட்-நிக. டுஎஅ.) 3. சாப்பண். (புறப்-மாலை.) 4. நெய்தனிலத்தியாழ். 5. யாழினோர் நரம்பு. 6. வேட்கைப்பெருக்கம். (1, 4, 5, 6-சூ நிக. கக: ளகரவெ. கடு.)

விளரிப்பாலை-பாலையாழ்த்திறத்தி லொன்று. (சூ. நிக. க0: ச0. உரை.)

விளவு — 1. காமர். 2. விளாமரம். (1, 2-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. க.)

விளவுதல்—விளாவல்.

விளா—விளாமரம், விளவுபார்.

விளாகம்—போர்க்களம்.(சூ. நிக. டு: டு0.)

விளாத்தி—விளா. (வைத்தியபரி.)

விளாவல்—1. கலத்தல். (வழக்.) 2. சூழ்தல். (தணிகை. திருநாட்டுப். கஉ கூ.)

விளி — 1. அழைப்பு. (பிங்கல. கககூசு.) இது, ஏட்டாம்வேற்றுமைப்பொருள்.(நன்னூ. பெயரியல். ஈடு.) இசைப்பாட்டு. (சூ. நிக. க0. ஈஉ.) 3. ஓசை. 4. கொக்கரிப்பு. (3,4-சிந்தா.)

விளித்தல்—1. அழைத்தல். (பிங்கல. உகூகசு.) 2 கெடுத்தல்.

விளிதல் — 2. கெடுதல். (வள். ஈஈஉ.) 2. சாதல். (பிங்கல ககூ0எ.)

விளிந்து — நாணமுற்று. (திருவால. திருவிளை.)

விளிப்பது—1. அழைப்பது. 2. பாடுவது. (மணிமே.)

விளிப்பு-1. ஓசை (மணிமே.) 2. அழைத்தல்.

விளிம்பு—அருகு. (இராமா. நகரப். உ0.)

விளிய — 1. அவமானப்பட. (திருவால. திருவிளை.) 2. கெட. (வள். ஈஈஉ.)

விளிவித்தல்—1. அழைப்பித்தல். 2. கெடுவித்தல்.

விளிவின்று-இடைவிடாமல். (பரிபாடல்.)

விளிவு — 1. அவமானம். (திருவால. திருவிளை.) 2. கேடு. (பத்துப்பாட்.) 3. கோபம் (உ-ம்) 'விளிவுதோன்றமிதிப்பனபோன்றன' (இராமா. பாலகா. நீர்விளையாட். உ கூ.) 3. சாதல். (சூ. நிக. கூ: உ0)

விளை — பயிர்விளையும் நிலம். இது, ஆகுபெயர். (வழக்.)

விளைக்கிய—விளைத்தற்கு. (சிந்தா.)

விளைச்சல்—விளைவு. (வழக்.)

விளைஞர்—மருதநிலமாக்கள். (சூ நிக.உ: எக.)

விளைத்தல்—விளைவித்தல்.

விளைதல்-1. உண்டாதல்.(பிங்கல.கஅஉ க.) 2. தானியம்விளைந்து முற்றுதல். (வழக்.)

விளைந்த—முதிர்ந்த. (புறநா.)

விளைந்து—விளைந்தேன். (புறநா.)தன்மையொருமை வினைமுற்று.

விளைநிலம்—வயல். (சூ. நிக. டு: ஈக.)

விளைப்பு—விளைத்தல். உ-விகுதி.

விளைமீன்-ஓர்மீன்.(வழக்குண்டுபோலும்)

விளையாட்டு—விளையாடுதல். (வழக்.)

விளையாநிலம்-களர்நிலம்.(பிங்கல.டுஎஅ.)

விளையுள்—1. வயல். (பிங்கல. டுஎக.) 2. விளைவு. (மணிமே.)

விளைவித்தல்—விளையச்செய்தல். (வழக்.)

விளைவிலள்—பருவமுறாதவள். (ஐங்குறு.)

விளைவு—1. ஆக்கம். 2 சம்பவிப்பு. 3. தானியம். 4. பழம். (புறப்-மாலை.) 5. முதுமை. (பிங்கல ககூடு0.) 6, மேகம். (பிங்கல. டுஅ.) (1, 2, 3-வழக்.)

விற்ததல்—விற்றல். (வழக்.)

விற்பக—வில்லிட, ஒளிசெய. (சிந்தா.)

விற்படை—அம்பு. (சிந்தா.)

விற்பத்தி—கல்வியறிவு. (வழக்.)

விற்பன்னம்-விற்பனம், விவேகம்.(வழக்.)

விற்பனை—விற்றல். (வழக்.)

விற்புருதி—ஓர் சிலந்தி. (வழக்.)

விற்புருதிக்கீழங்து—அமுக்கிராக்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

விற்புருதிநாயகம்—அமுக்கிரா.(வைத்தியபரி.)

விற்பூட்டு-பொருள்கோளெட்டிலொன்று. (நன்னூ. பொதுவிய. சுச.)

விற்றல்-விலைசெய்தல். (சூ நிக. கக: சுச.)

விறக்க—மிக (பதிற்றுப்பத்.)

விறகு—காட்டம். (சூ. நிக. ச: டுஈ.)

விறத்தல்-1. அச்சம். 2. செறிவு. 3. பலம். விறத்தல் எனினும் விறப்பு எனினுமொக்கும். (விறப்பு-பலம். (1, 2, 3-பிங்கல. ச0அஎ.)

விறந்த—மிக்க. (ஞாஞமிர்தம்.)

விறந்து—செறிந்து. (பத்துப்பாட்.)

விறப்பு—1. அச்சம். 2. செறிவு. 3. பலம். (1,2,3-பிங்கல. ச0அஎ.)4. போர். 5. வெற்றி. (சூ.நிக.கக:றகரவெ.அ.) மிகுதியுமாமென்பர்.

விறல்—1. பெருமை. (பிங்கல.உஉஉடு.)2. வலிமை. 3. வென்றி. (2, 3-பிங்கல. ச0அஅ.)

விறல்கோளணி-ஓரலங்காரம். இது: வலியுடைய பகையின்மேலாதல் அதனது துணை

யின்மேலாதல் பராக்கிரமத்தைச் சொல்லுத லாம். (விசாக. அணிபிய. நிஅ.)

விறலி—பாடுவிச்சி. (சூ. நிக. உ: எடு.)

விறலியர்–1. விறல்பட ஆடு மகளிர். (பத் துப்பாட்.) 2. பாடன்மகளிருமாம். (பிங்கல. அகஎ.)

விறலியாற்றுப்படை– பாடாண்பகுதியுள் ஓர் துறை. (புறப்-மாலை.)

விறலோன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: நி.) 2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ. நி0.)

விறன்மீண்டர்—அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்களிலொருவர்.(பெரியபு.விறன்மிண்டநாய னார்புராணத்திலறிக.)

விறுட்டி—எரு. சோழதேயவழக்கு.

விறுமதரு—புன்முருக்கு. (வைத்தியபரி.)

விறுமழலி—பிரமி. (வைத்தியபரி.)

விறுமை—பிரமை. (வழக்.)

விறுவிறுத்தல்—
விறுவிறுப்பு—
விறுவிறெனல்–
} 1. விரைவுக்குறிப்பு. 2. விறுவிறுப்புக்கொ ள்ளல். (1, 2-வழக்.)

விறைத்தல்–
விறைப்பு—
} திமிர்ப்பு. (வழக்.)

வின்னம்—பின்னம். (வழக்.)

வின்னு—கடுகுரோகணி. (வைத்தியபரி.)

வின்னூலாளன்—துரோணாசாரியன். (சூ. நிக. உ: சு.)

வினகம்—சேங்கொட்டைமரம்.(வைத்திய பரி.)

வினயம்—தேவபாணி. (சிலப்.)

வினவல்—
வினவுதல்–
} விஞவல்.

விஞ—1. கேள்வி. இவ்விஞ அறுவகைப் படும். (நன்னூ. பொதுவிய. நஙு.) 2. சொல். (சூ. நிக. க0: உ.)

விஞத்தருவார்—விஞவுவார். (சிந்தா.)

விஞதல்—
விஞவல்–
} விஞவுதல்.

விஞவிடை–சல்லாபம். (சூ. நிக. க0: கஉ.)

விஞவுத்தரம்-சித்திரகவியிலொன்று.இது: பலமொழிகளாகப்பிரிந்து பொருள்படத்தக்க ஒரு பெயரை எடுத்துக்கொண்டு அம்மொழிக ளே விடைகளாமாறு விஞக்களவினவி அப் பெயரையுங்கூறி முடிப்பதாம். (தண்டி. கூடு.)

விஞவுதல்—கடாவுதல்.(சூ. நிக. க0: கஉ.)

விஞவெண்பா—ஓர்நூல். அது, சித்தாந்த சாத்திரம் பதினெண்கிலெனறு.

விஞவெதிர்விஞ—விஞவிற்கு விடையாக விஞவுதல். (நன்னூ. பொதுவிய. நஙு. உரை.)

விஞவெழுத்து—ஆ, எ, ஏ, ஓ, யா இவ் வைந்தும் விஞவெழுத்தாம். (நன்னூ. எழுத் திய. கஉ.)

வினை—1. இரண்டு. (தைலவ.) 2. ஊழ் வினை. (நாலடி. அறன்வலியுறுத். ரு.) 3. காரி யம். (ஞானமிருதம்.) 4. தானம். (பரிபாடல்.) 5. தொழில். (சூ. நிக. கு: உ.) 6. போர். (சூ. நிக. கு: சசு.) வஞ்சத்திற்குங் கூறுவர்.

வினைக்சொல் — செய்யவன் கருவி நிலம் செயல் காலஞ் செய்பொருள் ஆகிய ஆறையும் விளக்கிநிற்குஞ்சொல்.(நன்னூ. வினையிய. க.)

வினைஞர்—1. சூத்திரர். (சூ. நிக. உ: உசு.) 2. தொழில்செய்வோர். (பதிற்றுப்.)

வினைத்திரிசொல்–ஒருபொருளையே தெரி விக்கின்றபலசொற்களாகியும், பலபொருளைத் தெரிவிக்கின்ற ஒரே சொல்லாகியும், அருமை யாக அறியப்படுகிற அருத்தத்தை யுடைய வினைச்சொல். (நன்னூ. பெயரிய. கச.)

வினைத்தொகை—பெயரெச்சத்தின் விகு தியிடைநிலைகள் தொக்குநிற்பப்பதங்கள்வந்து புணரும் புணர்ச்சியாம். (நன்னூ. பொதுவிய. கரு.)

வினைப்பகாப்பதம்—நட, வா, உண், தின் முதலியன. (நன்னூ. பதவியல். ரு. உரை.)

வினைப்பதாதி–வினைச்சொல்லிற் பகாப்பத மாய் முன்னிற்குமுறுப்பு. அவை நட, வா முத லியன (நன்னூ. பதவியல். க0.)

வினைப்பதபதம்— பகுதி விகுதி முதலிய உறுப்புக்களுடைய தெரிநிலைவினைப்பகுபதம் குறிப்புவினைப்பகுபதம் எனவிருவகைப்படும். (நன்னூ. பதவியல். நி. உரை.)

வினைமுதல்—கருத்தா. (நன்னூ. பெயரிய. ருஅ. உரை.)

வினைமுற்று — குறிப்புவினைமுற்றென்றும் தெரிநிலைவினைமுற்றென்றும் இருவகைப்ப டும். முறையே நன்னூல் வினையியல்பொருண் முதலாறினுமென்னுஞ் சூத்திரத்திலும்,பொது வியல்பாறையும் என்ற சூத்திரத்திலுங்காண்க.

வினையாளர்–தொழில்செய்வோர். (வழக்.)

வினையியற்சொல் — செந்தமிழ்நிலத்து மொழியாய்க்கற்றோர்க்குங்கல்லாதவர்க்குந்தம் பொருளை யியல்பாகவிளக்கும் வினைச்சொல். (நன்னூல். பெயரிய. கச.)

வினையுரைப்போர்–தூதர்.(சூ.நிக.உ:சக.)

வினையுவமம்—தொழிலுவமம். இது: தொ ழில்காரணமாகவந்தவுவமை. (தண்டி.பக்.உ0.)

வினையெச்சக்குறிப்பு–குறிப்புவினையெச் சம். இது: பால்வினையெஞ்சநிற்பது. (நன்னூ. வினையிய. உரு. உரை.)

வினையெச்சம் — குறிப்புவினையெச்சம். தெரிநிலைவினையெச்சமென விருவகைப்படும். தெரிநிலைவினையெச்சம், தொழிலுங்காலமுந் தோன்றிப் பால்வினையொழியநிற்பது. (நன் னூ. வினையிய. உரை.)

வினைவயிற்பிரிதல்–அகப்பொருட்டுறையி னொன்று. அது: வேந்தர்க்குற்றுழியுதவியிற் பிரிதலென்பர். (தஞ்சைவா. சரசை.)

வீ.

வீ — 1. ஒழிவு. 2. கேடு. 3. தெரிநிலை வினைப்பகுதி. 4. நீக்கம். 5. பறவை. 6. பெருமை (சிந்தா.) 7. மலர். (1, 2, 4, 7-பிங்கல. சரஅக.) (5-சூ. நிக. ஈ: ஈஅ.)

வீக்கம்—1. கட்டி. அம்-தொழிற்பெயர் விகுதி. 2. பெருமை. (சிந்தா.) 3. மிகுதல். 4. வீங்குதல். (3, 4-வழக்.)

வீக்கி—1. அடைத்து நிறைத்து. (சிந்தா.) 2. கட்டி, மூறுக்கி என வினையெச்சமுமாம்.

வீக்குதல்-1. கட்டுதல். (சூ. நிக. கூ: உஈ.) 2. மூறுக்குதல். (சிந்தா.)

வீகம்—1 காற்று. 2. பக்ஷி. (1, 2-வைத் தியபரி.) 3. மோதிரம். (பிங்கல. ககசுஎ.)

வீங்க—இறுக. (சிந்தா.)

வீங்கல்—1. பரத்தல். (திருவிளை. இந்தி ரன் பழிதீர்த்த. கஎ.) 2. மிகுதல். (சிலப்.) 3. வீக்கம். (வழக்.)

வீங்கி-1. சேங்கொட்டை. (வைத்தியபரி.) 2. வினையெச்சம். (வழக்.)

வீங்குதல்—1. இறுதல். (பத்துப்பாட்.) 2. வீங்கல். (வழக்.)

வீச்சம்—தீநாற்றம். (வழக்.)

வீச்சு—1. அடி. 2. எறிதல். 3. ஓர் நோய். (1. 2, 3-வழக்.)

வீச்சுவலை—ஓர் வலை. (வழக்.)

வீசகணிதம்—கணிதவகையிலொன்று.

வீசகரி—வேங்கை. (வைத்தியபரி.)

வீசகா—வேங்கைமரம். (வைத்தியபரி.)

வீசகோசம்—தாமரைக்கொட்டை.

வீசம் — 1. ஓர் கணிதம். 2. கொட்டை. 3. சக்கிலம். 4. மாகாணி. (வழக்.) 5. மூலம். 6. மூலை. (2, 3, 5, 6-வைத்தியபரி.)

வீசல் — 1. அடித்தல். (வழக்.) 2. ஈதல். 3. எறிதல். (சூ. நிக. கக: சகரவெ. உ.)

வீசனம்—சிற்றூலவட்டம். (சூ.நிக.எ:ஈஅ.)

வீசி—1. அலை. 2. இளைப்பாற்றி.

வீசிதரங்கம்–ஒரு நியாயம். (தர்க்கசங்கிரக வுரை.)

வீசிய—சிதறிய. (புறநா.)

வீசுகாலேணி — ஒருவகை ஏணி. இதை வீச்சேணி யென்றுங் கூறுவர். கொடிக்கால் களில் உபயோகப்படுத்துவரென்பர். (வழக்.)

வீசுதல்—வீசல்.

வீசை—ஓர் நிறை. (வழக்.)

வீஞ்சுதல்—சொல்வதற் கொவ்வாமற்போ தல். (வழக்.)

வீட்சணம்-
வீட்சணை— } பார்வை. (வழக்.)

வீட்டாள்—மனைவி. (வழக்.)

வீட்டிறப்பு—இறை. இதை மேற்கூறை யினடிவாரமென்பர். (சூ. நிக. ஙு: ஙுஉ.)

வீட்டுதல்—கொல்லல். (சூ. நிக. கூ: ஈடு.)

வீட்டுமம்—வைராக்கியம்.

வீட்டுமன்—வீடுமன். (சூ. நிக. உ: கஈ.)

வீட—நீங்க. (பத்துப்பாட்.)

வீடல்—1. சாதல். (சூ. நிக. கூ: உ0.) 2. விடுதல். (சிந்தா.)

வீடி-கொத்தான். (வைத்தியபரி.) இறந்து என வினையெச்சமுமாம்.

வீடிகை—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

வீடு—1. ஒன்று (தைலவ.) 2. மனை. (சூ. நிக. ஙு: ஙுக.) 3. மோக்கம். (சூ. நிக. ஙு: உ.) விடப்பட்டது வீடுஎன்பர். 4. விடுதல். (சிந்தா.)

வீடுகொள்ளுதல்–மீட்டல். (புறப்.மாலை.)

வீண்—பயனின்மை. (சூ. நிக. அ: எ0.)

வீணன்—பயனில்லாதவன். (வழக்.)

வீணுதண்டம்—
வீணுதண்டு— } முதுகந்தண்டெலும்பு. (ஞானமிர்தம்.)

வீணுள்—வீணன். (வழக்)

வீணை—யாழ். (பிங்கல. கசஈ0.)

வீணைச்செல்வம்–இசைப்பாட்டு. (சிந்தா.)

வீணைவல்லவர்—கந்தருவர். (திவாகரம்.)

வீத்துகம்—1. சதகுப்பை. 2. வெள்ளரி. (1, 2-மலையக.)

வீதசோகம்—அசோகு. (வைத்தியபரி.)

வீதசோகன்—அருகன். (சூ. நிக. க: உ.)

வீதம்–வேறுவேறுப்பகுத்தபங்கு. (வழக்.)

வீதராகம்—1. பற்றின்மை. 2. வைராக் கியம்.

வீதராகன்—1. பற்றற்றவன். (சிந்தா.) 2. புத்தன்.

வீதல்—1. கெடுதல். 2. சாதல். 3. வறுமை யெய்தல். (1, 2, 3-சூ. நிக. கக: தகரவெ. ஈ0.)

வீதி—1. தெரு. 2. நேரோடல். (1, 2-பிங்கல. சஎகக.) 3. விசாலம். (வழக்.) வழி முதலியவற்றிற்கும் பெயர் கூறுவர். (உ-ம்.) வரிற்கொள்க.

வீதிக்குதல்-
வீதித்தல்— } பங்கிடுதல். (வழக்.)

வீது — வறுமை. சூ. நிக. கூ: சுரு-ஆங் கவியில் வீதென்பவறுமையெய்தல் என்பது பழம் பாடம்.

வீபற்சு—அருச்சுனன். (பிங்கல. எசுரு.)

வீம்பு—வம்புவார்த்தை. (வழக்.)

வீமசேநன்—வீமன். (அபிதாநசிந்.)

வீமதேவன்-1. சிவன்றிருநாமங்களிலொன்று. (அபிதாநசிந்.) 2. பதிலெருரு ருத்திரர்களிலொருவன். (பொருட். நிக. அஅக.)

வீமம்—பயங்கரம். (வழக்.)

வீமன்—1. தமயந்தியின் பிதா. 2. பாண்டு புத்திரர்களிலொருவன். (1, 2-அபிதாநசிந்.)

வீயா—வீடாத. (பத்துப்பாட்.)

வீயாது—மாறாது. (பத்துப்பாட்.)

வீரக்கழல்—வீரர்கள் வலக்காலிலணியு மணிவடம். (சி. போதச்சிற்றுரையிலறிக)

வீரகண்டாமணி—வீரச்சாற்கட்டுமணி. (வழக்.)

வீரகத்தி—வீரரைக்கொன்றபழி (வழக்.)

வீரகம்—மீன். (வைத்தியபரி.)

வீரகோளரி—நவவீரரிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

வீரச்சதங்கை—வீரர்கள் வலக்காலில் அணியும் பொற்சதங்கை. (வழக்.)

வீரச்செல்வி—துர்க்கை. (பிங்கல. கூசு.)

வீரசாகி—1. சேங்கொட்டை. 2. சேமரம். (வைத்தியபரி.)

வீரசிங்கன்—இலங்கையிலிருந்த ஒரு சேனபதி. (அபிதாநசிந்.)

வீரசுவர்க்கம்—போரிலிறக்கும் வீரரடையும்பதவி. (அபிதாநசிந்.)

வீரசேனன்—நளன்பிதா. (அபிதாநசிந்.)

வீரசைவம்—ஓர் சமயம். (அபிதாநசிந்.)

வீரசைவர்—வீரசைவ சமயத்திலுள்ள விலிங்கதாரிகள். (வழக்.)

வீரசோர்க்கம்—வீரசுவர்க்கம்.

வீரசோழியம்—தமிழிலக்கணநூலு ளொன்று.

வீரட்டம்—சிவபிரான் சேவகஞ்செய்த அட்டவீரட்டமென்கிற எட்டுத்தலங்களுக்கும் பொதுப்பெயர். அவை: "பூமன்சிரங்கண்டியந் தகன்கோவல்புரமதிகை, மாமன்பறியல்சலந்த ரன்விற்குடிமாவழுவூர், காமன்கொறுக்கை யமன்கடவூரிந்தக்காசினியிற், றேமன்னுகொன்றையுந்திங்களுஞ்சூடிதன்சேவகமே" என்னுஞ் செய்யுளிற்காண்க.

வீரட்டானம்—1. ஓர் சிவதலம். (தேவா. திருநாவு. க.) 2. கூத்தின்விகற்பத்திலொன்று. (பிங்கல. கசசடு.)

வீரட்டானேசுரர்-திருக்கண்டியூர் முதலிய அட்டவீரட்டத்திலும் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதானகோ.)

வீரணம்—இலாமிச்சை. (வைத்தியபரி.)

வீரணி—1. மிளகு. 2. இலாமிச்சை. (1,2-மலையக.)

வீரத்துவம்-வீரத்தன்மை. துவம்-தன்மை.

வீரதட்டி—மான்றோற்பட்டை. (வைத்தியபரி.)

வீரதண்டை—வீரத்தாலணியுந்தண்டையென்பர்.

வீரதரு—1. மருது. 2. விடத்தேர். (1, 2-(வைதத்தியப.ரி.)

வீரதீரன்-நவவீரரில் ஒருவன். (அபிதாநசி.)

வீரதை—வீரம். (வைத்தியபரி.)

வீரந்தரம்—மயில். (வைத்தியபரி.)

வீரநாராயணசோழன்—ஒரு சோழன். இவன் தில்லைக்கனகசபைக்குப் பொன்வேய்ந்தவன். (அபிதாநசி.)

வீரபட்டயம்- } வெற்றிபெற்றவீர்நெற்
வீரபட்டிகை- } றியிலணியும்பொற்றகடு. (இராமா. ஆரணியகா. கரன்வதை. கடுகூ.)

வீரபத்திரன்-தக்கன்யாகமழிக்கத் தோன்றியவன். (அபிதாநசி.)

வீரபாண்டியன்—ஒரு பாண்டியன். (அபிதாநகோ.)

வீரம்—1. ஆதனம் எட்டிலொன்று. 2. சவ்வீரம் (வைத்தியபரி.) 3. சிவாகமம்இருபத்தெட்டிலொன்று. 4. நவரசத்தொன்று. (சூ. நிக. கூ: கஅசு.) இது: ஓரலங்காரமுமாம். 5. பராக்கிரமம். (சூ. நிக. அ: உகூ.) 6. மலை. (பிங்கல. சசுடு.) (1, 3-பொருட்-நிக.)

வீரமகரம்—கடல்கடந்து பகைவரூரைக் கைப்பற்றினதோர்வேந்தர்முன்பிடிக்கும்விருதென்பர்.

வீரமாகாளர்—மகாளரொன்றுங்கூறுவர். இவர்: அரிகரபுத்திரன்சேனபதி.

வீரமாமகேந்திரம்-சூரபன்மன்பட்டணம். (அபிதாநசிந்.)

வீரமாமுனி—ஐரோப்பியமதகுரு. இவர்: தமிழ்நாட்டிற்குவந்து தமிழ்கற்றுத் தேம்பாவணிதொன்னூல் முதலிய நூல்களைச்செய்தார். (அபிதாநசி.)

வீரமார்த்தாண்டசோழன்-ஒரு சோழன். (அபிதாநசிந்.)

வீரமார்த்தாண்டன் – குமரக்கடவுளுக்குத் துணையாயிருந்த நவவீரரிலொருவர். (அபிதாநசிந்.)

வீரர்—பராக்கிரமமுடையவர். (வழக்.)

வீராக்கதன்— } நவவீரரிலொருவன்.
வீராந்தகன்— } (அபிதாநசிந்.)

வீரலக்குமி – அட்டலக்குமிகளிலொருத்தி. (பொருட்-நிக.)

வீரவாதுதேவர்-குமரக்கடவுளுக்குத்துணையாயிருந்த நவவீரரில் ஒருவர். (அபிதாநசிந்.)

வீரவாதுபாண்டியன்— ஜைகநாதபாண்டியன் குமரன். (அபிதாநசிந்.)

வீரவிருக்கம்—சேமரம். (வைத்தியபரி.)

வீரவுப்பு—கல்லுப்பு. (வைத்தியபரி.)

வீரவெட்சிமாலை—நிரைகோடற்கு வெட்சிப்பூமாலையைச்சூடிப்போய் நிரை கவர்ந்து வரில் அவனுக்குமுன்பு தசாங்கம் வைத்துப் போய்வந்த வெற்றியைப்பாடுவது. (பொருட்-நிக.)

வீரவேண்டயம் — வீரத்தாலணியுமொரு வகையணி. (வழக்.)

வீரன் — 1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. திண்ணியன். (சூ. நிக. உ: நூ0.)

வீராணி—வீராணிக்கிழங்கு.

வீராதனம்—எண்வகை ஆதனத்தொன்று. (வீரம்பார்.)

வீராப்பு—பொருமல். (வழக்.)

வீராவேசம்—வீரவெறியால்வரும் ஆவேசம். (வழக்.)

வீரி—1. காளி. (பிங்கல. ககக.) 2. பங்கம்பாளை. (மலையக.) 3. வீரமுடையவள்.(வழக்.)

வீரிடம்—நாவல். (மலையக.)

வீரிடுதல்—ஒலிக்குறிப்பு. (வழக்.)

வீரியம்—1. இந்திரியம். (மாயப்பசுவை வதைத். உக.) 2. வீரம். (சூ. நிக. அ: உகூ.)

வீரியர்—வீரர். (புறப். மாலை.)

வீரை—1. ஓர் மரம். 2. கடல். 3. துன்பம். (1, 2, 3-பிங்கல. சo கூ.) 4. வட்டத்திருப்பி. (தைலவ.) 5. வாழை. (வைத்தியபரி.)

வீவு—1. குற்றம். (ஞானமிர்தம்.) 2. கெடுத்தல்.(பத்துப்பாட்.) 3.சாவு.(சூ.நிக.க:உo.)

வீழ்—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. மரத்தின்விழுது. (நாலடியார். தாளாண்மை. எ.)

வீழ்க்கை–1. சோதிநட்சத்திரம். (பிங்கல. உருக.) 2. வீழ்தல், விருப்பமுமாம்.

வீழ்ச்சி—விழுதல். (நன்னூ. பெயரியல். ருக. உரை.)

வீழ்த்தல்— } விழுவித்தல். (வழக்.)
வீழ்த்துதல்– }

வீழ்தல்—1. ஆசை. (பிங்கல. கஅகக.) 2. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ. நிக. அ: எசு.) 3. விழுதல். (வழக்.)

வீழ்நாள்—கழியுநாள். (வள். ருஅ. அதி. உரை.)

வீழ்பு—சுள்ளி. (மணிமே.)

வீழ்வு—விழுதல். உ—தொழிற்பெயர் விகுதி.

வீழி—1. ஓர் செடி. (உ - ம்.) "மாளிகை கவின்பெருகுவீழிநகரே" (தேவார.திருஞான. திருவீழிமிழலைப. க.) 2. திருவீழிமிழலையென்னுந்தலம். (வழக்.)

வீழுதல்—வீழ்தல்.

வீழும்—திரளும். (சிந்தா.)

வீளை—1. சத்தம். (புறப். மாலை.) 2. சீழ்க்கை. (சிந்தா.)

வீற்றம்—வேறுபாடு. அம்—சாரியை.

வீற்றிருத்தல்–1. நிலைபெற்றிருத்தல். (பரிபாடை.) 2. வருத்தமின்றியிருத்தல். (சிந்தா.) புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுரையில், செம்மாந்திருத்தலென்பர்.

வீற்றினிதிருந்தபெருமங்கலம்—பாடாண்பகுதியுள் ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வீற்று—வேறுபாடு. (சூ. நிக. அ: சுடு.)

வீறல்—வீறுதல்.

வீறுப்பு—இறுமாப்பு. (வழக்.)

வீறு–1. உயர்ச்சி. 2. சிறப்பு. (வள். சுசுடு. உரை.) 3. நல்வினை. (சிந்தா.) 4. பெருமை. (பிங்கல. உஉடு.) 5. பொலிவு. (பத்துப்பாட்.) 6. மருந்துவேகம். 7. வெற்றி. (சிந்தா. மண்மகளிலம்பகம். கசுo. உரை.) 8. வேறொன்றற்கில்லாவழகு. (சிந்தா.) 9. வேறு. (புறநா.) தனிமைக்குங் கூறுவர். (1, 6-வழக்.)

வீறுதல்—பெருமையுறுதல். (வழக்.)

வெ.

வெஃகல்—1. ஆசைப்பெருக்கம். (சூ.நிக. அ: எசு.) 2. விருப்பம். (பிங்கல. கஅகக.)

வெஃகா— கச்சித்திருப்பதிகளிலொன்று. இது: விட்டுணுதலமென்பர். (நன்னூ. பொதுவியல். சுசு. உரைமேற்கோள்.)

வெஃகாமை–வேண்டாமை. (வள்-வெஃகாமை.)

வெக்காலி—ஓர் மரம். (பெருவழக்.)

வெக்காளம்–மழையில்லாக்காலம்.(வழக்.)

வெக்காளித்தல்–வானந்தெழிதல்.(வழக்)

வேக்கை–1. கடாவிடுங்களம்.(பதிற்றுப்.) 2. காந்தல். 3. நிலக்கொதிப்பு. (2, 3-வழக்.)

வேக்கைநோய்—வெப்பநோய். (வழக்.)

வேத—பல. வெறி வெகுவிதம். (வழக்.)

வேதச்சுருதம்–வெகுச்சுருதமனம். இது: சிற்பநூன்முப்பத்திரண்டிலொன்று (பொருட்-நிக.)

வேதசு—மிகுதி. (வழக்.)

வேதட்சி–வெகுளி. இது: கோபம். என்க.

வேதண்டம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

வேதத்தம்—மகத்துவம்.

வேதத்துவம்—பலதன்மை. (வழக்.)

வேததானிய — பன்னிரண்டாவதாண்டு. (வருஷாதிநூல்.)

வேதபத்திரி — 1. அரிநெல்லி. 2. கறிமுள்ளி. (1, 2-வைத்தியபரிபா.)

வேதபுத்திரி — 1. கீழ்க்காய்நெல்லி. 2. துளசி. (1, 2-தைலவ.)

வேதமதி— } மரியாதை. (வழக்.)
வேதமானம்– }

வேதமானித்தல் — மரியாதைசெய்தல். (வழக்.)

வேதாசம்—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

வேதநபன்—ஓந்தி. (வழக்.) அடிக்கடி நிறம் மாறுவதால் இப்பெயர் பெற்றது.

வேதலாங்கம்—ஆடுதின்னுப்பாளை. (மலையக.)

வேதலாதி—சிற்றேலம். (மலையக.)

வேதவாசழடையயோகி–வசம்பு.(வைத்தியபரி.)

வேதள்வு—வெகுளல்.

வேதளல்—வெகுளுதல். அல்—விகுதி.

வேதளி—சினம். (பிங்கல. கஅளஉ.)

வேதளிவிலக்கி — ஓரலங்காரம். அது: வெகுளிதோன்றக்கூறிவிலக்குவது. (தண்டி. பொருளணி. சுஎ.)

வேதளுதல் வெகுளல், கோபித்தலென்க.

வேங்கண்—கொடுமை. (திருவிளை. நாகமெய். க.)

வேங்கண்ணனார் — கடைச்சங்கமருவிய புலவருள் ஒருவர். (அபிதானசிந்.)

வேங்கணத்தி—ஓர் பாம்பு. (வழக்.) வெங்கிணத்தியென்றுங்கூறுவர்.

வேங்கலம்—சுடுகையுள்ளபாத்திரம். (தைலவ.)

வேங்களம்–போர்க்களம். (பாரதம். கசு-ம் போர்ச்சருக்கம். உ.)

வேங்காயம்—ஈருள்ளி. (வழக்.)

வேங்காரம்—வெண்காரம். (வழக்.)

வேங்தந — சீகாழிக்கொருபெயர். (அபிதானசிந்.)

வேங்கோல்—கொடுங்கோல்.(வள். வெருவந்தசெய்யாமை. ங.)

வேச்சனல்— } வெம்மையாதல். (மீனா
வேச்சனவு— } ட்சிபிள்ளைத்தமிழ். க.)

வேஞ்சமம்–1.பாலைநிலப்பண்.(நம்பியகப். அகத்திணை.) 2. கடும்போர். (சூ. நிக. கூ: சசு.)

வேஞ்சனம்—கறிபதார்த்தம். (வழக்.)

வேட்கம்—நாணம். (சூ. நிக. அ: சஉ.)

வேட்கல்— } நாணுதல். (வழக்.)
வேட்குதல்— }

வேட்கிளுவை—கிளுவையின் ஓர் பேதம். (வழக்.)

வேட்சி—1. பகைவர்நிரைகவர்வார்க்குரியமாலை. (சூ. நிக. கஉ: கூஉ.) 2. பகைவர்பசுக்கூட்டத்தைக்கவர்தல். 3. வெட்சிச்செடி. (சூ. நிக. கக: டகாவெ. உசு.)

வேட்சியரவம்–ஓர் துறை. (புறப்-மாலை.)

வேட்டல்–1. தறித்தல். (வழக்.) 2. மெய்ப்பரிசமெட்டிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: கூ0.)

வேட்டவேளி—வெட்டைவெளி, வெறுவெளி. (வழக்.)

வேட்டறுழலி—நத்தைச்சூரி. (வைத்தியபரி.)

வேட்டனவு—வெட்டெனல்.

வேட்டி — 1. இருவேலி. (மலையக.) 2. வழி. சோழநாட்டின் வழக்கு. 3. வீண்.(வழக்.)

வேட்டிப்பேசல் — கண்டித்துப்பேசல். (வழக்.)

வேட்டிமை—1. கடுமை. 2. சினம். (1,2-வழக்.)

வேட்டியான் — 1. ஓர் பூச்சி என்பர். 2. பறையன். இவனுக்குச் சுடுகாடுகாக்குந் தொழில். (அபிதானசி.)

வேட்டிநும்பு — இரும்பைவெட்டுமோர் உளி. ஒரு குழூஉக்குறி. (வழக்.)

வேட்டு—வெட்டுதல்.

வேட்டுக்கிளி—ஓர் சிறு பறவை. (வழக்.)

வேட்டுதல்—வெட்டல்.

வேட்டெனல்— } கடுமைக்குறிப்பு.
வேட்டெனவு— }

வேட்டை — 1. உட்டினம். 2. ஓர் நோய். 3. கடினம். 4. வெளி. (1, 2, 3, 4-வழக்.)

வேட்டைவெளி—வெறுவெளி. (வழக்.)

வேட்பாலை—ஓர் மரம். (பிங்கல. உஎஉ.)

வேட்பாவட்டை — ஓர் பாவட்டஞ்செடி. (வழக்.)

வேட்பூல்–வெள்ளைப்பூலாச்செடி.(வழக்.)

வேடி—1. அச்சம். 2. இடி. (சூ. நிக. சு: கூஉ.) 3. கள். (சூ. நிக. சு: ஈ0.) 4. கேடு.(பத்துப்பாட்.) 5. துப்பாக்கிமுதலியவற்றிற் பிறக்குமொலி. (வழக்.) 6. நறும்புகை. 7. பிளவு. (ஐந்திணை.) 8. புகைத்தல். (சிந்தா.) 9. பொட்டிலுப்பு 10. வெடியுப்பு. 11. வெளி. (9, 10, 11-வைத்தியபரி.) (1, 6, 11-சூ. நிக. கக: டகரவெ. நி.) சிற்றேலம் என்றுங்கூறுவர் வைத்தியபரிபாடையில்.

வேடிக்குதல்—வெடித்தல். (வழக்.)

வேடிகிரந்தி—ஓர் கிரந்திநோய். (வழக்.)

வேடிதால் — கண்டத்திற்பாடுங்குற்றம். (திருவிளை. விறகுவிற். ஈ0.)

வேடிதூலை—ஓர் சூலைநோய். (வழக்.)

வேடித்தல்—விள்ளுதல். (வழக்.)

வேடிப்பு—1. கமர். 2. விள்ளுகை. (1,2-வழக்.)

வேடிபகீரதி—படிகாரம். (வைத்தியபரி.)

வேடிபட்டு—சிதறி. (புறநா.)

வேடிபலவன்—பேய்ப்பலவன். இதைப் படுவன்கீரையென்பர் (மலையகராதியில்.)

வேடியுப்பு—ஓர் உப்பு. (வழக்.)

வேடில்—ஓர்வித நாற்றம்.

வேடுக்கன்—கோபி. (வழக்.)

வேடுக்கு-வெடுக்கெனல், கடுமைக்குறிப்பு.

வேடுவேடுத்தல் — கடுமையாய்ப்பேசல். (வழக்.)

வேடுவேடெனல் — 1. அதுகரணவுபயவோசை. (பிங்கல. உகஙசு.) 2. சினக்குறிப்பு. (வழக்.)

வேண்கடம்பு—ஓர் கடம்பு. (சிந்தா.)

வேண்கடுது-ஓர் கடுகு. (சூ. நிக. ச: உஉ.)

வேண்கருவிளை — வெள்ளைக்காக்கணம். (பிங்கல. உஅகூசு.)

வேண்கலம் — ஓர் உலோகம். (பிங்கல. கஉசக.)

வேண்கலி- கலித்தளையானுந் துள்ளலோசையானும்வருவது. (யாப்-காரி.செய்யுளியல். கக. உரை.) வேற்றுத்தளையருகிவரவும் பெறும்.

வேண்கவி — 1. வெண்பா. 2. பொருட்பொலிவிலாக்கவி. (வழக்.)

வேண்காக்கணம்—வெள்ளைக்காக்கணம். (வழக்.)

வேண்காசம்-கண்ணோயுள் ஒன்று.(வழக்.)

வேண்காட்டுநங்கை — சிறுத்தொண்டர் மனைவி. (பெரியபு.)

வேண்காடு-திருவெண்காடு என்னுஞ் சிவதலம். (தேவாரம். சம்பந்தர் பதிகம்.)

வேண்காந்தள் — ஓர் கொடி. (பிங்கல. உஅகூ.)

வேண்காரம்-வெங்காரம்.(வைத்தியபரி.)

வேண்காரை—வெள்ளைக்காரை. (வழக்.)

வேண்கிடை— } வெள்ளை நெட்டி.
வேண்கிடைச்சி- } (பிங்கல. உஅகுச.)

வேண்துங்கிலியம் — வெள்ளைக்குங்கிலியம். (வழக.)

வேண்துட்டம்—வெள்ளைக்குட்டம். இது ஓர் நோய். (பொருட். நிக.)

வேண்துழதம்—வெள்ளாம்பல். (வைத்தியபரி.)

வேண்துன்றி—1. அதிமதுரம். 2. வெள்ளைக்குன்றி. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வேண்துன்று—முருகன் மலைகளிலொன்று. (அபிதாநசிந்.)

வேண்கூதாளம்—நீர்த்தாளி. (மலையக.) வெண்டாளியென்பர் பத்துப்பாட்டில்.

வேண்கை-எழிற்கை. அது பொருள்களை அவிநயிக்குந்தொழிற்கையல்லாத வெறுமனே தாளத்திற் கிசைவிடும் எழிற்கை என்றூர். (பதிற்றுப்பத்.)

வேண்கொடிவேலி — வெள்ளைக்கொடிவேலி. (வழக்.)

வேண்கோல்—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

வேண்கோட்டம் — அக்கிரா. (வைத்தியபரி.)

வேண்சலசழற்றள்—சரஸ்வதி. (சூ. நிக. க: ஈடு.)

வேண்சாமரம்— } வெள்ளைச் சாமரம்.
வேண்சாமரை- } (வழக்.)

வேண்சீர் — நேரீற்று மூவசைச்சொல். (யாப். காரி. உறுப்பிய எ. உரை.)

வேண்சீர்வேண்டளை-காய்முன் நேரொன்றிவருவது (யாப். காரி. செய்யுளிய. க. உரை.)

வேண்செந்துறை — இரண்டடிகள் தம் முளளவொத்து விழுமியபொருளும் ஒழுகிய ஓசையுமாய் வருவது. (யாப். காரி. செய்யுளி. சூ. உரை)

வேண்டகரை—ஓர்பூடு. (வைத்தியபரி.)

வேண்டயம்—ஒருவகைச் சதங்கை. (வழக்.)

வேண்டல்—காய்தல். (வழக்.)

வேண்டலை-தலையோடு. (வைத்தியபரி.)

வேண்டளை — வெண்பாவிற்குரியபந்தம். இது இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண்டளையென விருவகைப்படும். (யாப். காரி. செய்யுளிய. க.)

வேண்டாது—வெள்ளி. (வைத்தியபரி.)

வேண்டாழிசை—வெண்பாவினங்களிலொன்று. (உ-ம்.) "வேண்டாழிசையே மூன்றடியாய் வெள்ளைபோன்றிறும்" (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ.)

வேண்டாழை—வெள்ளைத்தாழை. (வழக்.)

வேண்டாளி—இடைச்சங்க நூல்களிலொன்று. (அபிதாநகோ.)

வேண்டிக்காய்—ஒரு காய். (வழக்.)

வேண்டு—கரும்பு. (வைத்தியபரி.)

வேண்டுறை—1. ஆடற்பாட்டு. (புறப். மாலை.) 2. வெண்பாவினங்களி லொன்று. (உ-ம்.) "மூன்றிழிபேழுயர்வாய்—ஆன்றடிதாஞ்சிலவந்தங்குறைந்திறும்வெண்டுறையே" (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ.)

வேண்டுறைநாதர் — திருவெண்டுறையிலிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேண்டேர்—1. கானல். (சூ. நிக. சு: ஙச.) 2. பேய்த்தேர். (ஐந்திணை)

வேண்டோட்செழியன் — இடைச்சங்கம் இருத்தியபாண்டியன் (அபிதாநசிந்.)

வேண்ணஞ்சு — மூலைவிசேடம், நிணம். (சிந்தா.)

வேண்ணுயுருவி—ஒரு செடி. (வழக்.)

வேண்ணுரி—ஒரு பூடு. (வழக்.)

வேண்ணுரை—வெள்ளைநாரை. (பிங்கல. உஙஎ.)

வேண்ணுவல்—ஓர் நாவல். (திருவானைக். சம்புமுனிதவம். நி.)

வேண்ணி—கரிகாற்பெருவளத்தான் சேரமான்பெருஞ்சேரலாதனைவென்றவூர். (புறநா.)

வேண்ணிக்கியத்தியார்—சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தானைப் பாடிப்பரிசுபெற்றவர். (புறநா.)

வேண்ணில் — சேரனையும் பாண்டியனையுங் கரிகாற்சோழன்வென்ற ஓரூர். (பத்துப்.)

வேண்ணிலம்—வெறுந்தரை. (வழக்.)

வேண்ணெய்—உருக்காதநெய். (வழக்.)

வேண்ணெய்க்கூத்தஜீயர் — வீரவல்லிதிருவ்ஷ்ணமாசாரியர். இவர் தேசிகரையாச்ரயித்தவர். (அபிதாநசிந்.)

வேண்ணெய்சீறு—ஒருவகைச்சுறுமீன். ஒருகுழூஉக்குறி.

வேண்ணெய்தல்—வெள்ளாம்பல். (பிங்கல ஙஙகஅ.)

வேண்ணெய்நல்லூர்—திருவெண்ணெய்நல்லூரென்னுஞ் சிவதலம். (தேவார. சுந்தரமூர்த். பதிக. க.)

வேண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்பபிள்ளை—இவர் கம்பராமாயணம் பாடச் செய்தவோர் வேளாளப்பெருஞ்செல்வர். (அபிதாநசிந்.)

வேண்ணெய்மலை— சுப்பிரமணியர்தலங்களிலொன்று. இது கருவூருக்குச்சமீபமுள்ளது. (அபிதாநகோ.)

வேண்ணெச்சி—வெள்ளைநொச்சி. (பிங்கல. உஎஙடி.)

வேண்பலி—சாம்பல். (சூ. நிக. சு: உ0.)

வேண்பா—ஓர் பா. (யாப். காரி. செய்யுளிய. க.)

வேண்பாக்கநாதர் — திருவெண்பாக்கத் திருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ)

வேண்பாட்டு — வெண்பா. (யாப். காரி. உறுப்பிய. கூ)

வேண்புணர்ச்சிமாலை — வெண்பாவால் மூந்நூறு செய்யுள்கூறுவது. இதனைத்தண்டகமாலையென்பா.

வேண்புழக்கல் — வெறுவெண்சோறு. (வழக்.)

வேண்பொன்—வெள்ளி. (சூ. நிக. சு: கூ.)

வேண்மதி—வெள்ளைச்சேம்பு. (வைத்தியபரி.)

வேண்மலை—கைலை. (சூ. நிக. டு: கசு.)

வேண்மறி—வெள்ளாடு. (வைத்தியபரி.)

வேண்மீன்—வெள்ளி. (பத்துப்பாட்.)

வேண்மை—1. இளமை. (சூ. நிக. அ: உஎ.) 2. புல்லறிவு. (வள். புல்லறிவாண்மை. ச.) 3. வெள்ளை. (சூ. நிக. அ: உ0)

வேண்மொந்தன்—ஓர் வாழை. (வழக்.)

வேதிர்—1. செவிடு. 2. மூங்கில். (1, 2-பிங்கல. சo கூச.)

வேதிர்த்தல்-, வேதிர்ப்பு— 1. அஞ்சுதல். 2. சினக்குறிப்பு. (பிங்கல. கஅஎச) 3. நடுங்கல்.

வேதிரம்—மூங்கில். (மணிமே.)

வேதிரேகம்—1. இன்மை. 2. எதிர்மறை. (1. 2-தர்க்காமிர்தம்.)

வேதிரேகாநுமானம்—அநுமானவளவைகளுள் ஒன்று. (தருக்கசங்.)

வேதிரேகாலங்காரம்—ஓரலங்காரம். இது உபமானவுபமேயங்களில் யாதேனுமொன்றை விசேடமுடைத்தாகச் சொல்லுதல். இதனை வேற்றுமையணி யென்பர். (விசாகப். அணியிலக்கணத்தில்.)

வேதுக்கல்—, வேதுக்குதல்— வெதுப்பல் (வழக்.)

வெதுப்படக்கி — எருமுட்டைப்பீநாறி. (வைத்தியபரி.) வைத்தியசாரசங்கிரகத்தில் வாய்க்காற்சடைச்சி யென்பர்.

வெதுப்பம்—வெப்பம். (வழக்.)

வெதுப்பல்—வாட்டல். (வழக்.)

வெதுப்பி—ஒற்றைப்பேய்மிரட்டி.(வைத்தியபரி.)

வெதுப்பு–1. சுரம். (வழக்.) 2. தெரிநிலை வினைப்பகுதி.

வெதுப்புதல்—வாட்டுதல். (வழக்.)

வெதுபீபல்— } 1. இளஞ்சூடாதல். 2.
வெதுமீபுதல்– } வாடல். (வழக்.)

வெதுவெதுத்தல்– } இளஞ்சூடா யிருத்
வெதுவெதுப்பு— } தல். (வழக்.)

வெந்—முதகு. (சூ. நிக. உ: கூஉ.)

வெந்தயம்—ஓர் சரக்கு. (வழக்.)

வெந்தல்—வெந்தயம். (மலையக.)

வெந்தனகள்—வெந்தன. (சிந்தா.)

வெந்தித்தல்— } 1. கொதித்தல். 2.சினத்
வெந்திப்பு— } தல். (வழக்.)

வெந்தை—பிட்டு. (சூ. நிக. சு: உச.)

வெந்தோன்றி— ஆகாயக்கருடன்கிழங்கு. (வைத்தியபரி. அநுபந்த.)

வெப்பத்தி—வறட்பூலாங்கிழங்கு. (வைத்தியபரி.)

வெப்பம்–1. விருப்பம். (பிங்கல. கஅகூசு.) 2. வெம்மை. (பிங்கல. கஅசுஙூ.)

வெப்பர்—வெம்மை. (சிந்தா.)

வெப்பித்தல் — வெம்மையையுண்டாக்குதல். (வழக்.)

வெப்பு—1. சுரநோய். (திருவிளை. பாண்டியன் சுரந்தீர்த். கூஎ.) 2. வெம்மை. (வழக்.)

வெப்புக்கட்டி–வெப்பினால் வயிற்றிலுண்டாகிய ஓர் கட்டி. (வழக்.)

வெப்புள்—வெம்மை. (புறநா.)

வெம்பல் — 1. கொதித்தல். (சிந்தா.) 2. தணியாக்கோபம்.(பிங்கல. கஅஎடு.)3. வாடல். (வழக்.)

வெம்பலை—வெம்பல். ஐ-சாரியை. (ஐங்குறுநூ.)

வெம்பி—வெதும்பி. (பத்துப்பாட்.)

வெம்பின—ஒலித்தன. (சிந்தா.)

வெம்புதல் — 1. சினத்தல். 2. வாடுதல். 3. விரும்புதல். (சிந்தா.) (1, 2-வழக்.)

வெம்மை—1. ஆசை. 2. வெப்பம். (1,2-சூ. நிக. சக: சகரவெ. ஙூ.)

வெய்து—1. தக்கம். (ஞானமிர்தம்.) 2. விரவு. (சிந்தா.) 3. வெம்மையுடையது. (வழக்.)

வெய்துயிர்த்தல்—பெருமூச்சுவிடல்.(சூ. நிக. கஉ: டூo.)

வெய்துறல்—1. சினக்குறிப்பு. (பிங்கல. கஅஎச.) 2. அச்சக்குறிப்பு. (சூ. நிக. அ: டுசூ.) 3. தன்பம். (சூ. நிக. அ: எச.)

வெய்தென்றல் — விரைவுக்குறிப்பு.)சூ. நிக. கூ: சo.)

வெய்தெனல் — விரைவுக்குறிப்பு. (பிங்கல. உகசூசு.)

வெய்யது — 1. கொடியது. 2. வெம்மையானது. (1, 2-வழக்.)

வெய்யவன்—வெய்யோன்.

வெய்யள் — விருப்பமுடையவள். (ஐங்குறுநூ.)

வெய்யோன்—1. கொடியோன். 2. சூரியன். 3. மிருகசீரிடம். (பிங்கல. உசஙூ.) 4. விருப்புற்றோன். (1, 2, 4-சூ. நிக. கக: யகரவெ கo.)

வெயர்—வேர். (புறப்-மாலை.)

வெயில்–1. ஒளி. பிங்கல. ககஙூள. 2. சூரியகிரணம். (பத்துப்பாட்.)

வெரிந்—முதகு. (சூ. நிக. உ: கூஉ.)

வெரீஇ—வெருவி. (ஐங்குறுநூ.)

வெரீஇய—வெருவின. (பத்துப்பாட்.)

வெரு—அச்சம். (இராமா. பாலகாண்டம். பரசுராம. உகூ.)

வெருகம்—விலங்கின்வாலின்கீழிடம். (சூ. நிக. ஙூ: சஉ.)

வெருது—1. ஆண்பூனை.(பிங்கல. உடுஉo.) 2. காட்டுப்பூனை. (சிந்தா.) 3. பூனை. (பிங்கல. உடுகஅ.)

வெருட்சி–வெருளுதல். சி-தொழிற்பெயர் விகுதி.

வெருட்டல்—வெருட்டுதல்.

வெருட்டி — 1. அச்சமுறுவிப்போன். 2. வினையெச்சம். (வழக்.)

வெருட்டு—தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

வெருட்டுதல்—அச்சமுறுத்தல். (வழக்.)

வெருணை—பாவட்டை. (மலையக.)

வெருவந்தம்—அச்சம். (வள். வெருவந்த செய்யாமை.)

வெருவால்—அச்சந்தோன்றல். (பத்துப்பாட்.)

வெருவருநிலை–ஓர் துறை. (புறப்-மாலை.)

வெருவல்—வெருவுதல்.

வெருவு—1. அச்சம். (பிங்கல. கஅடுஉ.) 2. தெரிநிலைவினைப்பகுதி.

வெருவுதல்—அஞ்சல். (சூ. நிக. கக: ரகரவெ. கூ.)

வெருள்—1. அச்சம். 2. தெரிநிலைவினைப் பகுதி. 3. மயக்கம். (சூ. நிக. அ: சுசு.)

வெருள்வு—வெருட்சி.

வெருளல்—வெருளுதல்.

வெருளாது—அஞ்சாமல். (ஐங்குறுநூ.)

வெருளி—1. அச்சமுடையது. 2. செல்வச் செருக்கு. (சிந்தா.) 3. வெருட்சி.

வெருஉ—அச்சம். (பத்துப்பாட்.)

வெருஉம்—அஞ்சும். (ஐங்குறுநூ.)

வேல்—உவமவுருபு. செந்தமிழ்த்தொகுதி. ச: ஏஉ-ஆம் பக்கம்.

வேல்லம்—கரும்பின்கட்டி. (சூ. நி. கக: ணகரவெ. எ.)

வேல்லல்—வெல்லுதல். (வழக்.)

வேல்லி—சிற்றேலம். (வைத்தியபரி.)

வேல்லுதல்—மேம்படுதல். (தருக்கசங்கிரகம். தற்சிறப்புப். உரை.)

வேல்லுமா—புலி. (சூ. நிக. ங: ங.)

வேல்வி—வெற்றி. (வழக்.)

வேலிகம்—கற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

வேலிகாரம்—வெண்காரம். (வைத்தியபரி.)

வேலீஇய—வெல்லுதற்கு. (பத்துப்பா.)

வேலீஇயோன்—வெல்வித்தோன். (புறநா.)

வேவ்வர்—வெம்மை. (பதிற்றுப்.)

வேவ்வீது—வெய்து. (வழக்.)

வேவ்வியன்—வெம்மையுடையவன். வெம்மை—பகுதியெனக.

வேவ்வுயிர்த்தல்—பெருமூச்செறிதல். (பெரியபு. திருவாரூர்ச்சிறப். சo.)

வேவ்வேறு—வேறுவேறு. (வழக்.)

வேள்கல்—1. அச்சக்குறிப்பு. (பிங்கல. கஅடுங.) 2. வெட்கம். (சூ. நிக. அ: சஉ.)

வேள்வரி—பலகறை. (வைத்தியபரி.)

வேள்வளை—சங்கவளை. (புறப். மாலை.)

வேள்வெங்காயம்—வெள்ளுள்ளி. (வழக்.)

வேள்வெட்சி—ஓர் செடி. (வைத்தியபரி.)

வேள்வெற்றிலை—வெள்ளைவெற்றிலை. (வழக்.)

வேள்வேல்—வெள்ளைவேலமரம். (வழக்.)

வேள்வடி—வெருட்டு. (வழக்.)

வேள்ளணிநாள்—பிறந்தநாள். (புறப். மாலை.)

வேள்ளணியணிந்துவிடுத்தல்—அகப்பொருட்டுறையிலொன்று. அது: தலைவி பிள்ளை பெற்றமை பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகனுக்கறிவிக்கத்தோழியை வெள்ளணியணிந்து விடுத்தல். (காஞ்சிப். நாட்டுப். ககங.)

வேள்ளம்—1. ஈரம். 2. ஒரெண். 3. கடல். 4. கடற்றிரை. 5. நீர்ப்பெருக்கு. 6. மிகுதி. (சூ. நிக. கக: ஏகரவெ. கஙு.) குடநாட்டார் நீரைவெள்ளமென்பர். (1, 2, 3, 4, 5-பிங்கல. சoகசு.)

வேள்ளாசு—ஓராசு. (வழக்.)

வேள்ளாணை—சீலைப்பேன். (வைத்தியபரி.)

வேள்ளாரி—ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

வேள்ளல்லி—வெள்ளாம்பல். (பிங்கல. ஙoஉஉ.)

வேள்ளலரி—ஓர் பூச்செடி. (வழக்.)

வேள்ளவரை—ஓர்அவரை. (வைத்தியபரி)

வேள்ளவெளி—பரமாகாசம். (பெரியபு. திருஞான. கசுஙு.)

வேள்ளறிவு—அவிவேகம். (திருவிளை. பாயிரம். உசு.)

வேள்ளறுதை—ஒருவகையறுகு. (வழக்.)

வேள்ளாங்குருகு—ஓர்வகைப் பறவை. (ஐங்குறுநூ.)

வேள்ளாட்டி—ஏவற்பெண். (வழக்.)

வேள்ளாடு—ஒருவகையாடு. (சூ. நிக. ங: கஅ.)

வேள்ளாண்மை—பயிரிடல். (வழக்.)

வேள்ளாந்தை—ஓர் ஆந்தை. (வழக்.)

வேள்ளாம்பல்—வெள்ளல்லி. (வழக்.)

வேள்ளாவி—வெறுமாவி. (வழக்.)

வேள்ளாவிரை—ஓர் ஆவிரை. (வழக்.)

வேள்ளாவிவைத்தல்-ஆடையழுக்ககற்ற வெப்பமான வெறுமாவிபட வைத்தல். (வழக்.)

வேள்ளாளர்—வேளாளர் என்பர். (வழக்.)

வேள்ளாறு—பாண்டிநாட்டிற்கு வட வெல்லையிலுள்ளநதி. (உ-ம்.) "வெள்ளாறது வடக்காம்" என்னும் தனிப்பாடலாலறிக.)

வேள்ளானை—1. ஐராவதம். (திருவிளை. வெள்ளானைசாபந். உஎ.) 2. வாலாரசம். (வைத்தியபரி.)

வேள்ளி—1. சுக்கிரன். (சூ. நிக. க: சுஉ.) 2. வெண்பொன். (சூ.நிக.சுங.) 3. வெண்மை. (புறநா.)

வேள்ளிக்காசு-ஒருவகைமீன். ஓர்குழூஉக்குறிபோலும்.

வேள்ளிக்கிழமை—சுக்கிரவாரம். (வழக்.)

வேள்ளிக்கோல்-ஓர்நிறைகோல். (வழக்.)

வேள்ளிக்கோல்வரையன்—ஒருவகைப் பாம்பு. இது: துலாக்கோலிலுள்ள வெள்ளைப் புள்ளிபோல வரையிருத்தலின் இப்பெயர் பெற்றது. (வழக்.) துலாக்கோலுக்குவெள்ளிக்கோல் என்று பெயருண்டு.

வெள்ளிடி — மழைக்குணமில்லாமல்விழுமிடி. (வழக்.)

வெள்ளிடை—வெளி. (பிங்கல. சூ.)

வெள்ளிடைமன்றம்—1. காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலுள்ள ஐந்துமன்றத்துளொன்று. (சிலப்.) 2. வெளியானவிடத்தையுடைய மன்றம். (மணிமே.)

வெள்ளிநிமிளை—பஞ்சலோகத்தொன்று. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளிநிலை—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வெள்ளிமலை—கைலை.

வெள்ளிமலைநாதர்–திருத்தெங்கூரிலிருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வெள்ளியம்பலம் – மதுரைத்தலத்திலுள்ள அம்பலம். (திருவிளை. வெள்ளி.)

வெள்ளில் — 1. பாடை. 2. விளாமரம். (1, 2-சூ. நிக. கக: எசரவெ. கசு.)

வெள்ளிலை—வெற்றிலை. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளிலோத்திரம்—ஓர் தலவர்மரம். (திருவிளை. மாணிக்கம்விற். ஙகூ.)

வெள்ளிவர்யில்—ஓரூர் என்பர்.

வெள்ளிவேர்–சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளிறதுமந்தாரை — வெள்ளைமந்தாரை. (வழச்.)

வெள்ளிறல்—ஓர் வகை இருன்மீன். (வழக்.)

வெள்ளிவீதியார்—கடைச்சங்கப் புலவருளொருவர். (வள். மாலை. உங.)

வெள்ளீயம்—ஒருவகை ஈயம். (வைத்தியபரி.)

வெள்ளீரல்—ஓர்வகை ஈரல். (வழக்.)

வெள்ளுப்பு—ஓர்வகையுப்பு. (வழக்.)

வெள்ளுளுவை—ஓர்வகைமீன். (வழக்.)

வெள்ளுள்ளி—வெள்வெங்காயம். (வைத்தியபரி.)

வெள்ளுமத்தை — ஓர்வகை ஊமத்தை. (வழக்.)

வெள்ளுர்க்காப்பியனார் – இடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். (இறையனாரகப்பொருள். க. உரை.)

வெள்ளுருக்கு— ஒருருக்கு. (இராமா. யுத்தகா. இராவணன்வதைப். உஙகூ.)

வெள்ளுலி—ஓர்வகையெலி. (வழக்.)

வெள்ளுழத்து–கண்மாசினற் பார்வைக்கு மங்கலாயிருக்குமெழுத்து என்பர்.

வெள்ளுள்—வெள்ளையெள். (புறநா.)

வெள்ளுன–யாவர்க்குந்தெரிய. (புறநா.)

வெள்ளுனல்–வெண்மையாதல் (வழக்.)

வெள்ளை — 1. அறிவின்மை. 2. கள். 3. சங்கு. (சூ. நிக. ஙஃ எஉ.) 4. சங்குபாஷாணம். 5. சுண்ணும்பு. 6 பலபத்திரான். 7. மிடற்றிற் பாடுங் குற்றம். (திருவிளை. விறகுவிற். ஙஅ.) 8 வெட்டைநோய். (வழக்.) 9. வெண்பா. 10. வெண்மை. 11. வெள்ளாட்டுமறி. 12. வெள்ளாடு. 13. வெள்ளி. 14. வெள்ளைப்பாஷாணம். 15. வேங்கை. (1, 2, 6, 9, 10, 11-பிங்கல. சஅகூஅ.) (4, 5, 12, 13, 14, 15-வைத்தியபரி.)

வெள்ளைக்காக்கணம்–ஓர் கொடி. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைக்காக்கை — வெண்காக்கை. (வழக்.)

வெள்ளைக்காரன் — வெள்ளைமனிதன். (வழக்.)

வெள்ளைக்காரை–வெண்காரை. (வழக்.)

வெள்ளைக்கிளி—ஓர் கிளி. (வழக்.)

வெள்ளைக்கீரி—ஓர் கீரி. (வழக்.)

வெள்ளைக்கீரை–ஓர்வகைக்கீரை. (வைத்தியபரிபா.)

வெள்ளைக்துங்கிலியம்—ஓர் குங்கிலியம். (வழக்.)

வெள்ளைக்துன்றி–வெண்குன்றி. (வழக்..)

வெள்ளைச்சாரணை– ஒருவகைச்சாரணை. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைச்செவ்வந்தி— ஓர் செவ்வந்தி. (வழக்.)

வெள்ளைநாவல்—வெண்ணுவல். (வழக்.)

வெள்ளைநெல்—ஒருவகைநெல். (வழக்.)

வெள்ளைநோக்கு–உள்ளொன்றுங்கொள்ளாத நோக்கு. (சிந்தா.)

வெள்ளைப்பசளை — ஒருவகைப் பசளை. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைப்பாகல்—ஓர் பாகல். (வழக்.)

வெள்ளைப்பாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம். (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைப்பூண்டு–ஒருவகைப்பூடு. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைப்பொன்னுவிரை—ஓராவிரை. (வழக்.)

வெள்ளைமந்தாரை—ஒருவகைமந்தாரை. (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைமனிதன் — வெள்ளைக்காரன். (வழக்.)

வெள்ளைமாதளை—ஓர் மாதளை. (வழக்.)

வெள்ளைமெய்யாள்—சரஸ்வதி. (சூ. நிக. க: ஙடி.)

வெள்ளையானை–வெள்ளானை. கிழக்கத்திசை யானை.

வெள்ளையானையூர்தி–1. இந்திரன்.(திவா கர. முதற்றொகுதி.) 2. ஐயனார். (சூ. நிக. க: உஅ.)

வெள்ளைவண்ணத்தி—ஓர் பூச்சி. (வழக்.) இதனை வண்ணத்திப்பூச்சியென்பர்.

வெள்ளைவர்க்கம் – வெள்ளெருக்கம்பால். (வைத்தியபரி.)

வெள்ளைவிறகு—ஓர் விறகு. (புறநா.)

வெள்ளைவெளேரெனல் — மிகவெளளை யாயிருத்தல். (வழக்.)

வெள்ளோத்தாழிசை—வெண்டாழிசை. (யாப். காரி. செய்யுளிய. எ. உரை.)

வெள்ளோக்காளம்— } கக்கலில்லாதவா
வெள்ளோங்காளம்— } ந்தி. (வழக்.)

வெள்ளோத்திரம்—வெள்ளிலோத்திரம். (ஐங்குறுநூ.)

வெள்ளோந்தி—ஒருவகை ஒந்தி. (வழக்.)

வெளி—1. ஆகாயம் (பிங்கல. நி.) 2. புறம். (வழக்.) 3. வெள்ளிடை. (பிங்கல. சு.)

வெளிசீசம்—ஓளி. (வழக்.)

வெளிசீசி—விளாம்பிசின். (வைத்தியபரி.)

வெளித்தல்—1. வானம்வெளிவாங்குதல். 2. விளங்குதல். (1, 2-வழக்.)

வெளிது—வெண்மையுடையது, வெறிது. என்றுமாம்.

வெளிப்படல்—வெளிப்படுதல். (வழக்.)

வெளிப்படவிகத்தல்–ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வெளிப்படுத்தல்–வெளியாக்கல். (வழக்.)

வெளிப்படுதல்—வெளியாதல். (வழக்.)

வெளிப்படை—வெளிப்படுதல்.

வெளிப்படைச்சொல் — நிலம், நீர், தீ முதலியனவாக இயல்பாற்பொருளுணர நிற் குஞ் சொற்கள். (நன்னூ. பெயரிய. கக. உரை.)

வெளிப்படையுவமம்–வினை பயன் மெய் உரு வெளிப்படநின்று விளங்கும் உவமம். நம் பியகப். ஒழிபியல். வெளிப்படையுவமம் என் னுஞ்சூத்திரத்திற்காண்க.

வெளிப்பாடு—வெளிப்படை.

வெளிப்பு—வெளித்தல், விளக்கமாதல்.

வெளிமான்– பெருஞ்சித்திரனாற்பாடப் பெற்ற சிற்றரசன். (புறநா.)

வெளியர்தல்—வெளிவருதல்.

வெளியாக்கல்— }
வெளியாக்குதல்- } வெளிப்படுத்தல்.

வெளியார் — வெள்ளைகளாகிய புல்லறி வோர். (வள். அவையறிதல். ச.)

வெளில்–1. அணில். 2. தயிர்கடையுமத்து. 3. பாடை. 4. யானைகட்டுந்தறி. (1, 2, 3, 4-பிங்கல. சஅகூடி.) பத்துப்பாட்டிற்கம்பமென் பர்.

வெளிவிருத்தம் — வெண்பா வினங்களி னொன்று. (உ - ம்.) "மூன்றடியானு முடிந் தடிதோறுமுடிவிடத்துத், தான்றனிச்சொற் பெறுந்தண்டாவிருத்தம்" (யாப். காரி. செய் யுளியல்.)

வெளிவேடம்-அகத்திற்கொள்ளாது புறத் துக்கொள்ளும்வேடம். (வழக்.)

வெளிற்றுமரம்—மூருக்கு. (மலையக.)

வெளிற்றுரை-பயனில்லாதவுரை.(சிந்தா)

வெளிறல்—வெண்மையாதல். (வழக்.)

வெளிறு–1. அலிமாம். (பிங்கல. உஅஙஅ.) 2. அறிவின்மை. 3. இளமை. 4. குற்றம். (சிந்தா.) 5. நறுவிலி. (வைத்தியபரி.) 6. வயி ரமின்மை. (வழக்.) 7. வெண்மை. (3, 7-புறநா)

வெளிறுதல்—வெளிறல்.

வெளுத்தல்—வெள்ளையாக்கல். (வழக்.)

வெளுப்பு–1. வெண்மை. 2. வெளுத்தல். (1, 2-வழக்.)

வெளுவை — வெளுத்தல். ஐ-தொழிற் பெயர்விகுதி.

வெளேரெனல்–வெண்மையாதற்குறிப்பு. (வழக்.)

வேற்பன்–குறிஞ்சிநிலத்தலைவன். (சூ. நிக. உ: சுசு)

வேற்பிரதம்–கர்ப்பூரசிலாசத்து.(தைலவ)

வேற்பு—மலை. (சூ. நிக. நி: கo)

வேற்றம்–1. சமயம். 2. வெற்றி. (சூ நிக. அ: சுஉ.)

வேற்றாள்—வெறுமனிதன், தனியாள். (வழக்.)

வேற்றி—வென்றி.

வேற்றிக்காந்தைமஞ்சரி—ஓர் பிரபந்தம். (பொருட். நிக.) அது பகைவர்கொண்ட தன் நிரைமீட்போன் காந்தைப்பூமாலையைச்சூடிப் போய் நிரைமீட்டுவந்ததைக்கூறுவது.

வேற்றிக்கொடி—வெற்றித்துவசம். அது வென்றோர்கட்டுங்கொடி.

வேற்றித்தம்பம் — செயத்தம்பம். அது வென்றோர்நிறுத்துந்தூண்.

வேற்றிமாலை– போர்வென்றோர்சூடுமாலை. இதற்கு வாகையென்றுபெயர்.(சூ.நிக.கஉ:கூ.)

வேற்றிலை—வெள்ளிலை. (வழக்.)

வேற்றிலசுருட்டி—ஓர் புழு. (வழக்.)

வேற்றிலைநறுக்கி—ஓர் செடி.
வேற்றிலைநாறி—ஓர் புதல்.
வேற்றிவேற்கை—ஓர் சிறு நீதிநூல். இது: அதிவீராமபாண்டியன் செய்தது.
வேற்றிவேற்செழியன்—ஒரு பாண்டியன். இவனைக் கோவலன்காலத் திருந்தவனென்பர். (சிலப்.)
வேற்றுரை—பயனில்சொல். (வழக்.)
வேற்றெனத்தொடுத்தல்—நூற்குற்றம் பத்தினொன்று. (நன்னூ. பாயிரம். கஉ.)
வேற்றெழிப்பு—ஓரலங்காரம். இது உபமானதருமத்தை யாரோபித்தற்கு உபமேயதருமத்தையெழித்தலாம். (விசாக.அணியில.கக)
வேறி—1. அச்சம். 2. கலக்கம். 3. கள். (பிங்கல ககசசு.) 4. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 5. தேவர்க்காடுங்கூத்து. 6. பிசாசம். 7. யாடு. 8. வட்டவடிவு. 9. வாசனை. 10. வியாதி. 11. வேலனுடல், வெறியாட்டாளன் என்பதனுலறிக. (1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10-பிங்கல. சoகூக) பத்துப்பாட்டில் ஒழுங்கென்பர்.
வேறிக்கடுக்காய்—பேய்க் கடுக்காய். (வைத்தியபரி)
வேறிக்குதல்—வெறிகொள்ளுதல். (வழக்.)
வேறிது—1. கோது. 2. வறிது. (1,2-வழக்)
வேறிப்பு—வெறித்தல்.
வேறியன்—1. பித்தன். (வழக்.) 2 வெறியாட்டையுடையவன்.
வேறியாட்டாளன்—தேவாளன். (சூ நிக. உ: கூக.)
வேறியாட்டு—1. ஓர் துறை. (புறப். மாலை.) 2. வெறியாடல்
வேறியாடல்—அணங்காடல் (சூ. நிக. கூ: நிஉ.)
வேறியேறி—அக்கினி. (தைலவ.)
வேறியை—முன்னிலை. (ஐங்குறுநூ.)
வேறு—1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. வெறுமை. மைவிகுதிகெட்டுநின்றது.
வேறுக்கை—1. செல்வம். 2. பொன். (1, 2-பிங்கல. சகoo.) 3. வெறுத்தல். கை—தொழிற்பெயர்விகுதி.
வேறுத்த—1 செறிந்த. (பத்துப்பாட்.) 2. மிக்க. (புறநா.)
வேறுத்தல்—1. கோபித்தல். (சூ. நிக. அ: கூஉ.) 2. வெறுத்துவிடுதல். (நன்னூ. பெயரிய. கூக. உரை.)
வேறுத்து—செறிந்து. (பத்துப்பாட்.)
வேறுநுகம்—சோதிநட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எகூ.)
வேறுப்ப—மிக. (சிந்தா.)
வேறுப்பின்மை—அறத்துறுப்பு எட்டினொன்று (பொருட். நிக.)
வேறுப்பு—1. அச்சம். (சூ. நிக. அ: நிடு.) 2. அவாவின்மை. (சூ. நிக. அ: சஉ.) 3. செறிவு. (பிங்கல. உஉகூச.) 4. துக்கம். (பிங்கல. கஅஅக.)
வேறுமனே—சும்மா. (பதிற்றுப்.)
வேறுமை—இல்லாமை. (வழக்.)
வேறும்பிலுக்க—வீண்வேடம். (வழக்.)
வேறுவாய்க்கிலேகெட்டவன்—ஒரு பழமொழி. (சிந்தா.)
வேறுவிலி—ஒன்றுமில்லாதவறியவன்.
வேன்—வெற்றி. (மணிமே.)
வேன்ற—1. ஒத்த. (ஐங்குறுநூ) 2. மேம்பட்ட. தருக்கசங்கி. முதற்கவியுரையிலறிக.
வேன்றி—வெற்றி. (சூ. நிக. அ: கூஉ.)
வேன்றிமாலை—1. செந்திற் புராணஞ் செய்த கவிஞர்பெயர் 2. வென்றேர்சூடுமாலை.
வேன்றேன்—1. அருகன். (சூ. நிக. க: உ.) 2. வெற்றியுற்றேன். (வழக்.)
வேனப்பிலி—இருவேலி. (மலையக.)

வே.

வே—தெரிநிலைவினைப்பகுதி. (நன்னூ. பதவிய. கo.)
வேக்காடு—வேகுதல். காடு—தொழிற்பெயர் விகுதி.
வேக்காளம்—வெக்காளம், மழையில்லாக்காலமாம்.
வேகடம்—மணியழுக்ககற்றல். (உ - ம்.) "வேகடஞ்செய்மணியெனமின்னினூர்" (இராமா. பாலகாண். நீர்விளையாட். உஉ.)
வேகடன்—மணியொப்பனை செய்வோன். (வழக்.)
வேகடை—வேகடம்.
வேகநாசனம்—கோழை.
வேகம்—1. அடம்பு. (வைத்தியபரி.) 2. கோபம். (வழக்.) 3. ஈஞ்சு. (சிந்தா.) 4. விரைவு. (பிங்கல. உகஉச.)
வேகரம்—உக்கிரம்.
வேகவதி—1. காஞ்சியிலுள்ளவோர்நதி. (காஞ்சிப். தலவிசேடப். உகூ.) 2. வையையாறு. (திருவிளை. அன்னக்குழியும் வையையுமழைத். உஎ)
வேகி—வேகமுடையோன். (சூ.நிக.உ:சச)
வேகித்தல்—வேகமடைதல். (வழக்.)
வேகிதை—விரைவு.

வேதுதல்—1. அவிதல். 2. எரிதல். (1, 2-வழக்.)

வேங்கடம்—ஓர் மலை. இது தமிழ்நிலத்தின்வடவெல்லை யென்பர். (நன்னூ. சிறப்புப் பா. க.)

வேங்கியம்—குறிப்பு.

வேங்கை—1. ஓர்மரம். 2. புலி. 3 பொன் (1, 2, 3-பிங்கல. சக0க.)

வேசகம்—1. யானைவானுனி. (பிங்கல. உசஉ.அ.) 2. வீலங்கின்வால். (பிங்கல.உடுசகூ.)

வேசடை—துக்கம். (வழக்.)

வேசரம்—1. ஒட்டகம். 2 ஓர் பாஷை. இதனைத் தெலுங்குமொழியென்பர். (உ - ம்.) "விளங்குநாகரந்திராவிடம்வேசரமற்றும்" (காஞ்சிப். சிவபுண்ணிய. நிஉ.)

வேசரி–1. கழுதை. 2. கோவேறுகழுதை. (சூ. நிக. கக: சகரவெ. அ.)

வேசறல்— } சலித்தல். (திருவாசக.
வேசறவு- } கோயில்மூத்ததிருப். நி.)

வேசனம்—ஊர். (சூ நிக. நு: ஈநி.)

வேசாறல்— } இளைப்பாறுதல். (வழக்.)
வேசாறுதல்- }

வேசி—வீலமகள். (பிங்கல. கூசச.)

வேசியம்—வேசித்தெரு.

வேசை—வேசி. (சூ. நிக. உ: சுச.)

வேட்கை—ஆசை. (பிங்கல. கஅகூக.)

வேட்கைப்பெருக்கம்—பேராசை. (பிங்கல. ககூ00.)

வேட்கைமுந்துறுதல்—ஓர் துறை.(புறப். மாலை.)

வேட்கோவான்–குயவன்.(பிங்கல.எஅடு.)

வேஷ்டகம்—பிசின். (வைத்தியபரி.)

வேட்டகம்—மாமியார்வீடு. (உ-ம்.) "புக்கு வேட்டகந்தனிலுண்ணும் புன்மையோர் மக்களிற்பதடியென்றுரைச்கும் வையமே" (விவேகசிந்தாமணி.)

வேட்டம்—1. சாரம். 2. பிசின். (1, 2-வைத்தியபரி.) 3. வேட்டை. (திருவிளை. வராகுணனுக்குச். ச.)

வேட்டல்—1. ஓமஞ்செய்தல். (சூ. நிக. கஉ: நுஉ.) 2. விருபபம். (பிங்கல. கஅகூக.) 3. விவாகஞ்செய்தல். (பிங்கல. ககடுஉ.)

வேட்டவள்—வேட்டாள்.

வேட்டவன்—மணஞ்செய்தவன்.

வேட்டார்—1. சிநேகிதர். (சூ. நிக. உ: நுஉ.) 2. விவாகமானவர். (வழக்.)

வேட்டாள்—மணஞ்செய்தவள். (வழக்.)

வேட்டி—சோமன். (உ - ம்.) வேட்டியுந் தாழ்வடமும்வெண்ணீறும் -ஒழிவிலொடுக்கம்.

வேட்டிதம்— } சுற்றல்.
வேட்டியம்- }

வேட்டு — 1. தெரிநிலைவினைப்பகுதி. 2. விரும்பி, வினையெச்சம். 3. வெடி. (வழக்.)

வேட்டுவன்—1. ஓர் குலவி. 2. மகநட்சத்திரம். 3. வேடன். (1, 2, 3-பிங்கல. சக0ஈ.)

வேட்டுவாளியன் — வேட்டுவனென்னு மோர் குலவி. (ஞானமிரு.)

வேட்டை —1. வேட்டம், கொலை. (பெரியபு. கண்ணப்பநாய. சுடு.) 2. வேண்டுஎன்பது ஐகாரச்சாரியைப்பெற்று மென்றொடர் வன்றொடராயினது. (நன்னூ. உயிரீற்றுப். ஈடு.) விருத்தியுரை. யாருக்குவேட்டையென வழக்கினும்வருதலறிக. வேண்டு—விருப்பமென்க.

வேட்டைக்காரர் — வேட்டையாடுவோர். (வழக்.)

வேட்டையாடல்— } வேட்டஞ்செய்தல்,
வேட்டையாடுதல்- } மிருகக்கொலைவிளையாட்டு. (வழக்.)

வேட்டோர்—வேட்டார்.

வேட்டோன்—1. கணவன். (சூ. நிக. உ: எஅ.) 2. விரும்பினேன்.

வேட்பித்தல்—1. ஓமஞ்செய்வித்தல். (சூ. நிக. கஉ: நுஉ.) 2. விரும்பச்செய்தல்.

வேட்பு — விருப்பம். பு—தொழிற்பெயர் விகுதி.

வேடகம்—காதணி.

வேடச்சி—வேடப்பெண். (வழக்.)

வேடணம்—வளைத்தல். சைவாநுட்டான விதியிற்காண்க.

வேடம் — 1. காதணியினொருவகையணி. அது துறவிகளணிவது. 2. தன்கோலம்விட்டு வேறுகோலங்கொள்ளல். (1, 2-வழக்.)

வேடன்—வேடுவன். (வழக்.)

வேடிக்கை—விநோதம். (வழக்.)

வேடிதம்—ஒருவிதமான மருந்துநாற்றம். (வழக்.)

வேடு —1. மூங்கில, வேடுகட்டல்என்னும் வழக்கிற்காண்க. 2. வேட்டுச்சாதி. (சிந்தா.)

வேடுவர்—வேடர். (பெரியபு. கண்ணப்ப. ககூஎ.)

வேடை—வெப்பம். (திருவிளை. தருமிக்குப். ஈ0)

வேண்—கொடுந்தமிழ்நாட்டி லொன்று. (நன்னூ. பெயரிய. ககூ. உரை.)

வேண்டல்—1. இரத்தல். (சூ. நிக. கூ: கஅ.) 2. விரும்பல். (பிங்கல. கஅகூக.) 3. வேட்கைப்பெருக்கம். (சூ. நிக. அ: எசூ.)

வேண்டா–ஐம்பால்மூவிடங்கட்கும் பொது வாய்வரும், வேண்டுமென்பதின் எதிர்மறை வினையென்பர். நச்சினர்க்கினியர் பலவிடங்களில் வேண்டாவென்றே எழுதியுள்ளார்.

வேண்டாமை–வெறுப்பு.(பிங்கல கஅ0உ.)

வேண்டார்—வேண்டாதவர், பகைவர். (வழக்.)

வேண்டுகோள் — பிரார்த்தித்தல். (திருவிளை. விறகுவிற். நிக)

வேண்டுதல்—1. வாங்குதல். 2. விரும்புதல். (வள். க: ச.) 3. வேண்டிக்கேட்டல். (1. 3-வழக்.)

வேண்டும்—தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப் பொருள்பட்டுநிற்குஞ்சொல்.(உ-ம்.) "வினைப் படுத்துரைப்பினும்மைவேண்டும்" என்பது முதலியவுதாரணம்பலவுள. (நன்னூ. வினையியல். உ0. விருத்தி)

வேண்மான்—சிற்றரசன். (பதிற்றுப்.)

வேண்டுவர்-விரும்புவோர். (பத்துப்பாட்.)

வேணவா — வேட்கைப்பெருக்கம். (பிங்கல. ககூ0.)

வேணகை—மதில். (சூ. நிக. நு: சாரூ.)

வேணன் — வைதேகனுக்கு அம்பட்டன் கன்னிகையிடம் பிறந்தவன். (அபிதாநசிந்.)

வேணுட்டடிகள் — சிவமூர்த்தியைப்பாடி முத்தியடைந்தவர். (அபிதாநசிந்.)

வேணி—1. ஆகாயம். 2. சடை. 3. நதி. (1, 2, 3-பிங்கல. சக0ச.) 4. மூங்கில். (மலையக.) 5. வசம்பு. (தைலவ.) (பிங்கல. சுசநு-ல் சேரிஎன்பர்.

வேணீரம்—பொன்னுங் கொட்டை. (வைத்தியபரி.)

வேணு—1. உட்டொளை. 2. கலைஞானமறுபத்துநான்கிலொன்று. (பொருட் நிக.) 3. மூங்கில் 4. வாள். 5. வில். 6. வேய்ங்குழல். (வழக்.) (1, 3-பிங்கல. சக0நு.) (3, 4, 5-சூ. நிக. கக: ளகரவெ. கரூ.)

வேணுகம்—யானைத்தோட்டி.

வேணுநம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வேணுபலம்-மூங்கிலரிசி.(வைத்தியபரி.)

வேணும் — வேண்டும். (பாரத. சூதுபோர்ச். ககசுநு.)

வேத்தியம்—1. அடையாளம். 2. அறியத்தக்கது.

வேத்தியன்மலிவு—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேத்திரகீயம்—ஓர் நகரம். (பாரத. வேத்திரகீயச்சருக்கம்.)

வேத்திரச்சாய்—பிரப்பங்கோரை. (தைலவ.)

வேத்திரத்தாள்-பிரப்பங்கிழங்கு.(தைலவ)

வேத்திரம்—1. இலந்தை.(வைத்தியபரி.) 2. பிரமபு. (பிங்கல. உஅசச.)

வேதக்கோடியோன் — துரோணசாரியன். (பிங்கல. எகூஉ.)

வேதகம்—1. கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.) 2. வேறுபடுத்துவதாகியவொருபொருள் குளிகையென்க. (திருவிளை. அட்டமாசித். கஎ.) பிங்கல. கஉ எசஎ-ல் சிறுதுகிலென்பர்.

வேதகாரர்—பொருந்தர். இவர்கள் கூடை முதலியவற்றைப் பின்னுமவர்கள். (சூ. நிக. உ: கூஉ.)

வேதகிரீசுவரர்—திருக்கழுக்குன்றச் சுவாமிபெயர். (அபிதாநசிந்.)

வேதசம்—பிரம்பு.

வேதசருமன்—திருநெல்வேலியிற் சிவபிரானைவழிபட்டு முத்தியடைந்தவர். (அபிதாநசிந்)

வேதசாரம்–1. உபநிடதம். 2. நாணற்புல்.

வேதண்டம்—1. கைலை.(சூ. நிக. நு: கரூ.) 2. மலை. (சூ. நிக. நு: க0)

வேதநாதன்.—சிவபிரான். (திருவிளை. விறகுவிற் சுரூ)

வேதநாதேசுவரர்– திருவோத்தூரிலிருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதநாயகி—திருக்கழிப்பாலைபிலிருக்குந் தேவிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதநி—வெந்தயம். (வைத்தியபரி.)

வேதநிந்தகன்—நாஸ்திகன். (வழக்.)

வேதநீயம்–எண்வகைக் குற்றத்தொன்று. (சூ. நிக. கஉ : அஎ.)

வேதபாரகர் – வேதத்தின்கரைகண்டவர். பாரம்-கரை. (பெரியபு. தடுத்தாட். நு0.)

வேதபுரீசர்— திருவேதிகுடியிலுந் திருவழுந்தூரிலும் இருக்குஞ் சுவாமிபெயர். (அபிதாநகோ.)

வேதமங்கையம்மை— திருநணுவிலிருக்குந்தேவியர்பெயர். (அபிதாநசி.)

வேதமார்க்கம்—வைதிகம். (பிங்கல. உ0சுநு.)

வேதழக்கியை-கஸ்தூரி. (வைத்தியபரி.)

வேதழதல்வன்—சிவபிரான். (பிங்கல. கூச.)

வேதழதல்வி—1. உமையவள். (பிங்கல. க0சு.) 2. சரஸ்வதி. (பிங்கல. கநுஅ.)

வேதம்—1 ஆதிநூல். (பிங்கல. உ0நுகூ.) வித்தென்னும்பகுதியடியாகத்தோன்றியபெய

ரென்பர். வித்-ஞானம். இதன்விபாத்தை அபிதாநசிந்தாமணியில் விரிவாகக்காணலாம். 2. வாலுளுளை. (மலையக.)

வேதராஜ்சகன் — பிரமன். சௌந்தரியலகிரி. (உ-ம்.) "வேதராஜ்சகன்மால்புரந்தான்" உசு.)

வேதல்—வேகுதல். (வழக்.)

வேதவதி-1. ஓர் நதி. 2. குசத்துவராசன் புத்திரி. இவள் சீதையாகப்பிறந்தாளென்பர். (அபிதாநசி.)

வேதவனம் — திருமறைக்காடு. பழமலையந்தாதியில் வீழிவலஞ்சுழியென்னு முதற் குறிப்புள்ள செய்யுளிற்காண்க.

வேதவல்லி—தக்கன்மனைவி. (அபிதாநசி.)

வேதவியாசர்—வியாசர். இவர்காலத்தில் வேதத்தைவிரிவாகச்செய்தனரென்பர்.

வேதன்—1. கடுக்காய். (மலையக.) 2. பிரமன் (பிங்கல. கருசு.) 3. வியாழன். (சூ. நிக. க: சுஉ.)

வேதனம்—1. சம்பளம். 2. தொழுத்தல். வழக்கிற்கர்னவேதனம் எனக்கூறுதல்காண்க. 3. பொன். 4. வேதனை. (1, 3, 4-வழக்.)

வேதனி — கர்னவேதனக்கருவி. (வழக்குண்டுபோலும்.)

வேதனை—வாதை. (பிங்கல. ககoஙு.)

வேதா—பிரமன். (பிங்கல. கருசு.)

வேதாங்கம்—வேதத்திற்சூரிய ஆறங்கம். (உ-ம்) "அங்கம்,, பார்.

வேதாத்தியயனம்— } வேதமோதுதல்.
வேதாத்தியாயனம்- } அத்தியயனம்-ஓதுதல்.

வேதாதி—பிரணவம். இது: வேதத்துக்காதியாயுள்ளது (திருவிளை. வேதத்துக்கு. ச.)

வேதாந்தசூத்திரம் — வியாசமுனிவராலருளிச்செய்த சூத்திரமாகியநூல். (அபிதாநகோ.)

வேதாந்தசூடாமணி—சிவப்பிரகாசர் செய்த ஓர் நூல்.

வேதாந்ததீபம்—ஓர் நூல். (வழக்.)

வேதாந்ததேசிகர் — வடகலைவைணவ ஆசாரியருளொருவர். (அபிதாநசிந்.)

வேதாந்தம்—உபநிடதம். (அபிதானகோ.)

வேதாந்தன்—அருகன். (சூ. நிக. க: ச.) சிவபிரானுக்கும் பெயர் கூறுவர்.

வேதாந்தி—வேதமுடிவையறிந்தவன். (வழக்.)

வேதாந்தியாழ்வான் — எழுபத்திரனன்கு சிம்மாசனாதிபதிகளிலொருவராகிய ஒரு வைணவாசாரியர். (அபிதாநசி.)

வேதாரணியம்—வேதவனம்.

வேதாளம்-பூதவகைகளிலொன்று. (பெரியபு. திருமலைச்சிறப். கo.)

வேதாளி—மாகாளி. (சூ. நிக. க: ஙஅ.)

வேதாளிகர் வைதாளியாடுவோர். (சிலப்.)

வேதாளியர்—புகழ்வோர். (பிங்கல. அசுசு.)

வேதி—1. ஓமகுண்டம். (சூ. நிக. டு: நிசு.) 2. கேட்டைநட்சத்திரம். (சூ. நிக. க: எடு.) 3. தெரிநிலவினைப்பகுதி. 4. மதில். (சூ. நிக. டு: சஙு.) 5. வேதிகை. (திருவிளை. திருமணப். சுஎ.) 6. வேதமோதுபவன். (வழக்.)

வேதிகை—1. குறடு. 2. கேடகம். 3. திண்ணை. (1, 2, 3-பிங்கல. சகoசு.)

வேதித்தல்—1. விகாரப்படுத்தல். 2. வேறுக்கல்.

வேதிதம்—தொழுத்தல்.

வேதியர்—வேதமுணர்ந்தோர். (சூ. நிக. உ: சு.)

வேதினம்—ஈர்வாள். (பிங்கல. கருசுக.)

வேது—1. காரமருந்து. (வைத்தியபரி.) 2. வெபபம். (சிந்தா.)

வேதை—1. துன்பம். 2. மணப்பொருத்தத்திலொன்று. (பஞ்சாங்கத்திலறிக.) 3. வேதித்தல். (1, 3-வழக்.)

வேந்தன்—1. அரசன். 2. இந்திரன். 3. சந்திரன. 4. சூரியன். 5. வியாழன். (1, 2, 3, 4, 5-சூ. நிக. கக: நகரவெ. ச.)

வேந்து—அரசன். (புறப். மாலை.)

வேப்பம்பாசி—ஓர் நீர்ப்பூடு. (வழக்.)

வேம்பத்தூர் — பாண்டிநாட்டிற் குலசேகரபாண்டியனுற் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ் செய்து குடியேற்றிவைத்த ஓர் ஊர்.

வேம்பன்—பாண்டியன். (திருவிளை. மாமனுகவந்து. ஙசு.)

வேம்பனம்—கள். (வைத்தியபரி.)

வேம்பின்றோன் — பாண்டியன். (சூ. நிக. உ: உo.)

வேம்பு—1. உவர்த்தல். (சிந்தா.) 2 ஓர் துறை. (புறப். மாலை.) 3. ஓர்வகை மரம். (வழக்.)

வேமம்—நெய்வார் கருவியிலொன்று. (ஞானமிர்தம்)

வேமனன் — விஜயநகரத்தில் விளங்கிய வேதாந்த சாத்திர வித்வான். (அபிதாநகோ.)

வேமா—வேமம். (தருக்கசங்கி. சஉ.)

வேமானியர்—தெய்வமகளிர். (சிந்தா.)

வேய்-1. உட்டொளைப்பொருள். 2. ஒற்று. 3. ஓர் துறை. (புறப். மாலை.) 4. தெரிநிலை

வினைப்பகுதி. 5. மூங்கில். (1, 2, 5-சூ. நிக. கக: யகரவெ. எ.)

வேய்தல்—1. அலங்கரித்தல். (சூ. நிக. கூ: டு.) 2. சூடுதல். 3. மூடல். (2, 3-சூ. நிக. கக: யகரவெ. கஉ.) 4. வீடு. (பிங்கல. சக0அ.) 5. வேயுள், வேய்ந்தமாடம். (சூ. நிக. டு: டுஉ)

வேய்வு — மூடுதல். உ—தொழிற்பெயர் விகுதி.

வேய்வை—குற்றம். (பத்துப்.)

வேயர்—ஒற்றர். (பிங்கல. அஉகூ.)

வேயல்—1. மூங்கில். (வைத்தியபரி.) 2. வேய்தல். அல்—தொழிற்பெயர்விகுதி.

வேயாம்—இலந்தை. (வைத்தியபரி.)

வேயுள் வேய்ந்தமாடம்.(சூ. நிக. டு: டுஉ.)

வேர்—1. திப்பிலி. (தைலவ.) 2. தெரி நிலைவினைப்பகுதி. 3. மரவேர். 4. வேர்வை, (3, 4-சூ. நிச. கக: ரகரவெ. சக.)

வேர்க்கடலை—நிலக்கடலை. (வழக்.)

வேர்க்குச்சு—ஓர் குச்சுப்புல். (வழக்.)

வேர்க்கொம்பு—1. இஞ்சி. 2. சுக்கு. (1, 2-வைத்தியபரி.)

வேர்த்தல்-
வேர்ப்பு—
வியர்த்தல்.

வேர்பு—வேர்ப்பு.

வேர்வை—வியர்வு. (வழக்.)

வேராகம்—கர்ப்பூரம். (வைத்தியபரி.)

வேரடம் இலந்தைப்பழம்.(வைத்தியபரி.)

வேரம்—1. சேம்பு. 2. மஞ்சள். 3. வைரம், சலஞ்சாதித்தல். (சூ. நிக. அ: சுகூ.) (1, 2-மலையக.)

வேரல்—மூங்கில். (சூ. நிக. ச: கசு.)

வேரி—1. கள். (பிங்கல. ககசசு.) 2. கந்தம். (பிங்கல. உ0சகூ.) 3. வெட்டிவேர். (வைத்தியபரி.)

வேரிச்சுமம்—வெள்ளெருக்கு. (மலையக)

வேல்—1 ஆயுதப்பொது. 2. ஓர் மரம். (வைத்தியபரி.) 3. சூலம். (பிங்கல. கடுசுடு.) 4. மூங்கில் 5. வல்லயம். (சிலப்.) 6. வேலாயுதம். (1, 4, 6-பிங்கல. சகஙஉ.)

வேல்கந்தி—சிறுபுள்ளடி.(வைத்தியபரி.)

வேலசம்—மிளகு. (வைத்தியபரி.)

வேலம்—தோட்டம்.

வேலப்பதேசிகர்- திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் மகாபெருமையுற்றதேசிகர் இவரியற்றியநூல் திருப்பறியலூர்ப்புராணம் (அபிதாநசிந்.)

வேலம்—ஓர் மரம். (வழக்.)

வேலம்பாசி—ஓர் பூடு.

வேலன்—1. குமரன். 2 வெறியாட்டாளன் முருகக்கடவுள்வேலைத் தனக்கடையாளமாகக்கொண்டுதிரிதலின் வேலனென்றார்திருமுருகாற்றுப்படைவுரையில். (1, 2-பிங்கல. சக0கூ.)

வேலனுடல்—அணங்காடல். (பிங்கல.

வேலாவலயம்—1. கடல். 2. பூமி. (1, 2-சூ. நிக. கக: லகரவெ. உஉ.)

வேலி—1. ஊர். 2. காவல். 3. சூழ்தல். (சிலப்.) 4. நிலத்தளவையிலொன்று. (உ-ம்.) "பன்னிருவேலிகொண்டருளுஞ் செய்கை கண்டு" (சுந்தரமூர்த்தி. திருப்புன்கூர்ப்பதிகம் உ.) 5. நிலம். 6. மதில். 7. வயல். (1, 2, 5, 6, 7-பிங்கல. சகக0.) உத்தாமணிக்குங்கூறுவா. (வைத்தியபரி.)

வேலிகம்—கற்றுழை. (வைத்தியபரி.)

வேலிப்பருத்தி—உத்தாமணி. (வைத்தியபரி.)

வேலிப்பாகல்–ஓர் பாகல்.(வைத்தியபரி.)

வேலிமுங்கில்—ஓர் பூண்டு. (வழக்.)

வேலினுக்கிறை–கந்தன். (சூ.நிக.க:உஉ.)

வேலூர்—நல்லியக்கோடனூர். (பத்துப்.)

வேலை–1. கடல். 2. கடற்கரை. 3. கரும்பு. 4. காலம். 5. தொழில். 6. பொழுது. 7. வெண்காரம். (3, 7-வைத்தியபரி.) (1, 2, 4, 5, 6-பிங்கல. சகஙக.)

வேலையிழ்றுயின்றேன்—விட்டேனு. (சூ. நிக. க: கஉ.)

வேவாள் — 1. வேவுகார். (வழக்.) 2. எதிர்மறைவினைமுற்றுமாம்.

வேவித்தல்—வேகச்செய்தல். (வழக்)

வேவு—1 ஒற்று. 2. வேகுதல். (1, 2-வழக்.)

வேவுகார்—ஒற்றர். (வழக்.)

வேவை—1. வெந்தது. 2. வெந்தபொரியல். (1, 2-பத்துப்.)

வேழக்கரும்பு — நாணற்கரும்பு. (உ-ம்.) "வேழக்கரும்பினெடு மென்கரும்புதண் வயலில்" (பெரியபு. ஏனாதிநாய. உ.) இது சிறுவிரல்போற் சிறியதாயிருக்கும்; சோழதேசத்திலே மிகுதியாயுண்டு.

வேழம்—1. இசை. 2. கரும்பு. 3. கொறுக்கை. 4. நாணல். 5. பீர்க்கு. 6. மூங்கில். 7. யானை. 8. விளாங்கனிக்குவருவதோர் நோய். (சிந்தா. நாமகளிலம். உ0கூ. உரை.) (1, 2, 3, 6, 7-பிங்கல. சகஙகூ.) (4, 5-வைத்தியபரி.)

வேழம்பர்—கழைக்கூத்தர். (சூ. நிக. உ: கூஅ.)

வேள்–1. ஆசை. 2 உபகாரம். 3. சுமரன். 4. காளுவன். 5. மண். வேளானென்பதிற் காண்க. 6. மன்மதன். (3, 4, 6-பிங்கல. சகசு.) உ—வேளாண்மையென்பதன் பகுதி யென்பர்.

வேள்வி—1. ஓமகுண்டம். 2. கல்யாணம். (திருஞானசம்பந்த. தேவா. வேள்விக்குட்டிப் பதிகத்திலறிக.) 3. கொடுத்தல், உபகாரம். 4. பூசனை. 5. மகநட்சத்திரம். 6. யாகம். (1, 3, 4, 5, 6-பிங்கல. சகஎ.)

வேள்விக்குவேந்தன் — இந்திரன். (சூ. நிக. க: ககக.)

வேள்வித்தறி—இதற்குயூபமென்றபெயர் (பிங்கல. ககசுஅ.)

வேள்விநிலை—ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேள்வியாளர்—1. ஈகையாளர் (சூ. நிக. உ: சஅ.) 2. வேள்வியையுடையவர். (சூ. நிக. உ: நி.)

வேள்வியைந்து—பிரமம், தெய்வம், பூதம், பிதிர், மானுடமென ஐந்துவகையாகும். (பொருட். நிக.)

வேள்வு—1. அரும்பண்டம். 2. வேள்வி. (சிந்தா.)

வேளன்—வேளான்.

வேளா — ஒருவகைமீன். ஒருகுழூஉக்குறி போலும்.

வேளாண்மை—1. ஈகை. 2. உபகாரம். (1, 2-பிங்கல. ககசச.) 3. உண்மை. (பத்துப்.) 4. பூவைசியம், விபசாயஞ்செய்தலென்பர்.

வேளாண்மைமாந்தரியல்பு–வேளாளரியல்பு. அவை பத்துவகைப்படும். பொருட்டொகைநிகண்டிற்காண்க.

வேளாண்வாகை — ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேளாவளி—ஓர் இராகம். பொருட்டொகைநிகண்டு இராகமூப்பத்திரண்டிற் காண்க.

வேளாளர்—1. ஈகையாளர். (சூ நிக. உ: சஅ.) 2. மூவகை வைசியர் பொதுப்பெயர். (பிங்கல. எஎஉ.) பூவைசியர் உழுதுண்போரும் உழுவித்துண்போருமென விருவகைய ரென்பர். தொல்காப்பியத்தில் இதன் விபரத்தை அபிதானசிந்தாமணியில் விரிவாகக்காணலாம்.

வேளான்—குயவன். (வழக்.) வேள்–மண் என்பர்.

வேளிர்—1. குறுநிலமன்னர். (சூ. நிக. உ: உக.) 2. தமிழ்நாட்டுப்பழங் குடிகளென்பர், இவரேகுறுநிலமன்னர். (அபிதானசிந்.)

வேளுந்து—வேம்பாடம். (வைத்தியபரி.)

வேளை–1. காலம். (வழக்.) 2. தைவேளை. 3. நாய்வேளை. (2, 3-வைத்தியபரி.)

வேற்கண்ணியம்மை— திருவேற்காட்டி லிருக்குந் தேவிபெயர். (அபிதானகோ.)

வேற்காட்டீசுவரர்— திருவேற்காட்டிலி ருக்குஞ்சுவாமிபெயர். (அபிதானகோ.)

வேற்றலம்—காற்று. (திவாகரம்.)

வேற்றுநிலமெய்ம்மயக்கு — கசதபவொ ழித்த வீரேழ்னகூட்டம். (ந ன் னூ. எ ழு த் தியல். நடு.)

வேற்றுப்படைவரவு–ஓர் துறை. (புறப். மாலை.)

வேற்றுப்பொருள்வைப்பு—ஓர் அலங்கா ரம். முன்னொருபொருட்டிறந்தொடங்கிப்பின் னதனை முடிப்பதற்கு வலியுடைய பிறிதொரு பொருளை உலகறிபெற்றியான் வைத்துரைப் பது. (தண்டி. பொருளணியியல். சசு.)

வேற்றுப்பொருள்வைப்புவிலக்கு—ஓர லங்காரம். (தண்டி. பொருளணியியல். சநு.)

வேற்றுமை — எவ்வகைப்பெயர்க்கு மிறு தியாய்த் தம்மையடைந்த பெயர்ப்பொருளை வேற்றுமைப்படுத்துவனவாகிய எழுவாய் மூத லிய உருபுகள் எட்டாம். (நன்னூ. பெயரிய. ஙசு.) உருபையடைந்த பெயரையும் உருபை நோக்கிநிற்கும் பெயரையும் வேற்றுமையென வுங் கூறுவர் இலக்கணக்கொத்தில். 2. வேறு பாடு. (சூ. நிக. அ: கூடு.)

வேற்றுமைத்தொகை–எழுவாயும் விளியு மொழித்து ஏனவேற்றுமையுருபுகள் தொக்கு நிற்கப்பெறுவது. (நன்னூ. பொதுவிய. கஉ.)

வேற்றுமைப்புணர்ச்சி–ஐ முதலிய ஆறு உருபுகள் விரிந்தேனுந் தொக்கேனும் வரப் பதங்கள் பொருந்துந் தொடர்ச்சியாம். (நன் னூ. உயிரீற்றுப். உ.)

வேற்றுமைமயக்கு — வேற்றுமையுருபு கள் ஒன்றுபிறிதொன்றுக மயங்கிவருவது. (நன்னூ. பெயரிய. சுஅ)

வேற்றுமையணி—ஓர் அலங்காரம். இது கூற்றினானுங் குறிப்பினானும் ஒப்புடைய விரு பொருள்கள் தம்முள்ளே வேறுபாடுதோன்ற வருமாயின்; அது வேற்றுமையணியாம். (தண்டி. பொருளணியிய. சஅ.)

வேற்றுமையுருபு—ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண் என்பன. (நன்னூ. பெயரிய. ஙடு.)

வேற்றுமையுருவகம்—உபமான உபமே யங்களையொரு பண்புடைத்தாகக்காட்டி உப மேயத்திற்கு ஓர் வேற்றுமைதோன்றக்கூறு வது. (தண்டி. பொருளணியிய. ஙசு.)

வேற்றுமைவிரி — வேற்றுமையுருபுகள் விரிந்துநிற்கப்புணரும் புணர்ச்சியாம். (நன்னூ பொதுவிய உசு. உரை.)

வேற்றுவர்—அயலார். (சிந்தா.)

வேற்றெலிவெண்டுறை — முன்பிற் சில வடியோரோசையாயும் பின்பிற் சிலவடி மற்றோரோசையாயுமாகி வருவதாம். (யாப். காரி. செய்யுளியல். எ. உரை.)

வேறல்—வெல்லுதல்.

வேறுகின்று-வேறுகநின்றது. (பரிபாடல்.)

வேறுதல்—வேறுபடுதல்.

வேறிடம்—ஏகாந்தம். (சூ. நிக. டு: சுo.)

வேறு — 1. ஐம்பான் மூவிடங்களுக்குப் பொதுவாய்வரும் வினைக்குறிப்பு. (நன் னூ. வினையிய. உo) 2. மற்றையது. (வழக்.)

வேறுசெய்து—பகைப்பித்து (சிந்தா.)

வேறுபடுத்தல்—பிரித்தல். (வழக்.)

வேறுபடுதல்—பிரிதல் (வழக்.)

வேறுபாட்டொழிப்பு-இது வர்ணியத்தை யாரோபித்தற்பொருட்டு மற்றொருபொருளின் றருமத்தையொழித்தல் (விசாக. அணி. கக.)

வேறுபாடு-வேற்றுமை. (சூ. நிக. அ: சுடு.)

வேனல்-வேனில். (சிந்தா. இலக்கணையா ரிலம்பகம். உoக.)

வேனன்-பிருதுச்சக்கரவர்த்திதந்தை. (அபி தானகோ.)

வேனில்—1. அழகு. 2. ஒப்பனை. 3. கோ டைகாலம். 4. பேய்த்தேர். 5. பொலிவு. (1, 2, 3, 4, 5-பிங்கல. சகஅ.)

வேனிலாளி-
வேனிலான்- } மன்மதன். (சூ நிக.க:உடு.)

வேனின்மாலை—தொண்ணூற்றாறு பிரபந் தத்தினொன்று. (இருவேனிலையுஞ்சிறப்பித் துப் பாடப்படுவது. (பொருட். நிக.)

வேனெடுங்கண்ணியம்மை – திருவெண் றையிலிருக்குந்தேவிபெயர். (அபிதானகோ.)

வை.

வை-1. கூர்மை. 2. தெரிலவினைப்பகுதி. 3. பகுதி. 4. புல். (வைத்தியபரி.) 5. வைக் கோல். (1, 3. 5-பிங்கல. சககக.)

வைக்கிய—வைத்தற்கு. (சிந்தா.)

வைக்குதல்—வைத்தல். (வழக்.)

வைக்கோல்—பலாம். (சூ. நிக. ச: கக.)

வைக்கோற்கந்து — வைக்கோற்றிரள். (வழக்.)

வைகடிகன்-இரத்தினங்களைச்சாணைசெய் வோன்.

வைகம்—வைவோம். (புறநா.)

வைகழலி-சல்லிக்கொடி. (வைத்தியபரி.)

வைகர்த்தன்—ஓர் சூரியன். (அபிதானசி.)

வைகரி — 1. அகங்கார மூன்றினொன்று. 2. வாக்கு நான்கினொன்று.) (1, 2-திருவால வாய்க்கட்டளை.)

வைகல்-1. தங்குதல். 2. துயிறல். (சிலப்.) 3. நாள். 4. நாள்கழிவு. (நாலடி. அறன்வலி. கூ.) 5. விடியற்காலம். (1, 3-பிங்கல. சகஉo.)

வைகல்லியம்—1. கலக்கம். 2. சூனியம். 3. தகுதியின்மை என்பர்.

வைகறை—விடியற்காலம். (சிலப்.)

வைகாசம்—வைசாகம்.

வைகாசி-1. ஓர் மாதம். (வழக்.) 2. விசா கம். (பிங்கல. உடுசு.)

வைகாநசம்-வைணவதந்திரத்தினொன்று. (சாதிநூல். 2-ஆவது கவி.)

வைகாநசன்— வைணவதந்திரத்தினெழு குபவன்.

வைகின்று—தங்கினது. (புறப்-மாலை.)

வைதண்டம்—1. தும்பை. (மலையக.) 2. வைகுந்தம்

வைதண்டநாதன்—திருமால். (சூ. நிக. க: கஉ.)

வைதண்ணியம் — 1. குணமின்மை. 2. குறை என்பர்.

வைததல் — 1. இறுத்தல். (இராமா. அயோத்தியா. தைலமாட்டெட. கூ.) 2. கழிதல். தொல்-முதற்சூத்திரவிருத்தி உரையிற்காண்க. 3. தங்குதல். (பிங்கல. ககசுசு.)

வைதந்தம்—வைகுண்டம். (உ-ம்.)"தயங் கொளிச்சர்வைகுந்தம்" (திருவாங்கக்கலம்பகத் திலறிக.)

வைதல்லியம்—எதிரிடை.

வைதை—வையை. (வழக்.)

வைச்சிரவணன்—குபேரன். (பிங்கல. கூகடு.)

வைச்சிரவணாலயம்-ஆலமரம். (மலையக.)

வைசம்பாயனர் — வியாசர்சீடர்களிலொ ருவர். (அபிதானசிந்.)

வைசயந்தி-வாதமடக்கி. (வைத்தியபரி.)

வைசயந்திகை—துகிற்கொடி.

வைசாகம்—வைகாசிமாதம், வி சா கம். (வழக்.)

வைசாகி — வைகாசி. (நன்னூ. உயிரீற் றுப். சு.)

வைசாரிணம்—மீனம். (வைத்தியபரி.)

வைசிகம்—1. உடலுயிரைப்பிரித்தறிதல். 2. தளிர். 3. வேசித்தனம்.

வைசிட்டியம் — விசிட்டத்தின்றன்மை. (தர்க்காமிருதம்.)

வைசியர் — இவர்கள் மூவகையார். (அபிதாநசிந்.)

வைசினி—பீசம். (வைத்தியபரி.)

வைசுவதேவம்—தினமுஞ்செய்யும் அக்கினிகாரியமாகிய ஓர்விதயாகம். (அபிதாநசிந்.)

வைதூரி—ஓர் நோய். (வழக்.)

வைசேடிகம்—ஓர் சமயம். இதன் விவரம். அபிதாநசிந்தாமணியிற்காண்க.

வைடம்மியம்—பகை. (வழக்.)

வைடூரியம்—நவமணியிலொன்று. (சிலப்.)

வைணவம் — 1. பதினெண்புராணங்களிலொன்று. (சூ. நிக. கஉ: ககசு.) 2. மூங்கிலரிசி 3. விட்டுணுசமயம். (அபிதாநசிந்.) 4. வேய்ங்குழல். (2, 4-வைத்தியபரி.)

வைணவர்—மால்சமைத்தோர்.

வைணவாகமம்—வைணவசமயநூல்.

வைணவி—சத்தியுள் ஒருத்தி. (சூ. நிக. கஉ: சுஎ.)

வைணவிகன்— } 1. வீணைவாசிப்போன்.
வைணிகன்— } 2. வேய்ங்குழல் ஊதுவோன். (1, 2-வழக்.)

வைத்த—கூர்த்த. (சிந்தா.)

வைத்தல்—வைக்குதல். (வழக்.)

வைத்தியசாத்திரம்—கலைஞானம் அறுபத்திலொன்கிலொன்று, வாகடநூல்.

வைத்தியநாதநாவலர்—இலக்கணவிளக்கஞ்செய்தவர்.

வைத்தியநாதன் — சிவன். (சி. சி. உ: ஙஅ-ம் பாட்டு உரை.)

வைத்தியம்—பரிகாரம். (வழக்.)

வைத்தியமாதா—ஆடாதோடை. (வைத்தியபரி.)

வைத்தீரி—கிறுக்கு. (வைத்தியபரி.)

வைத்து—உரைநடை. (சிந்தா.)

வைத்தியன்—பரிகாரி. (வழக்.)

வைதகி—திப்பிலி. (வைத்தியபரி.)

வைதநிகை—இரத்தினங்களைத் துலைக்குங் கருவி. (வைத்தியபரி.)

வைதரணி—1. இயமபுரத்திலுள்ள ஆறு. 2. கலிங்கதேசத்திலுள்ள நதி. (1, 2-அபிதாநசிந்.)

வைதருப்பம் — விதர்ப்பதேசத்தக்கவிஞரால் விரும்பிக்கொள்ளப்பட்டநெறி. (தண்டி. பொதுவியல். கஉ: உரை.)

வைதருப்பன்—விதர்ப்பராசன். (அபிதாநசிந்.)

வைதருப்பி—விதர்ப்பதேசத்தரசன்பெண். அவள்: தமயந்தி. (அபிதாநசிந்.)

வைதல்—ஏசல். (இராமா. அவையடக். ஙி.)

வைதவ்வியம்—விதவைத்தன்மை. (வழக்.)

வைதனிகம்—அற்றைக்கூலி.

வைதனிகன்—அற்றைக்கூலியாள்.

வைதாளியாடுவார்—பலவகையானதானங்களுடன் ஆடுபவர்கள். (மணிமே.)

வைதிகம்—வேதசம்பந்தம். (வழக்.)

வைதிகர்—வேதமார்க்கத்தையுடையோர். (வழக்.)

வைதிருதி—நித்தியயோகத்தொன்று. (வருஷாதிநூல்.)

வைதேகன்—1. அரசன்கன்னியை வணிகன்கூடப் பிறந்தபிள்ளை. (சூதசங்கிதை. சாதிவரலாறு. உக.) 2. விதேகநாட்டரசன்.

வைதேகி — 1. திப்பிலி. (வைத்தியபரி.) 2. விதேகன்புத்திரி வைதேகி, சீதை. (இராமா. ஆரணிய. மாரீசன்வதைப். உகச.)

வைதேயன்—விதேயன்.

வைந்தவம்—சுத்தமாயை. (சி. சி. க. ஙி. உரை.)

வைநதேயன்—கருடன், இவன் விநதைபுத்திரன் (சூ. நிக. ஙஉ: ஙுஉ.)

வைநம்—பிரிவு.

வைநாசிகம்—தசவிதபொருத்தத்துள்ளே நாட்பொருத்தத்துள் ஒன்று. எண்பத்தெட்டாங்கால்நின்ற நக்ஷத்திரத்தின் இராசிப் பொருத்தம். இப்பொருத்தமாகாது. (உ-ம்.) "அட்டமராசிவைநாசிகமிவையும்விட்டொழிதனன்றெனவேவேண்டு" (வெண்பாப் பாட்டியல்.)

வைநாயிகன் — நூலேவிஞவியறிந்து வீடுகாதலிபபவன். (சி. சி.. பாயிரம். ஙு. உரை.)

வைநிகம்—சாத்திரகேள்வி.

வைப்பாட்டி — மனையாளைப்போல்வைத்திருக்குமாது. (வழக்.)

வைப்பு — 1. இடம். (சூ. நிக. ஙி: ஙுஙி.) 2. ஊர். (சூ. நிக. ஙி: ஙுஙி.) 3. சேமதிரவியம். (தண்டி. பொருளணியியல் விரோதவுவமை. செய்யுள்.) 4. வைத்தல்.

வைப்புசாகீது — உண்டாக்கினசரக்கு. (வழக்.)

வைபவம்—விபவம், செல்வம்.

வைபாடிகன் — ஓர் சமையி. (சிவஞானபோ.)

வைபோகம்—சிற்றின்பமகிழ்ச்சி. (வழக்.)

வைமானிகர்—விமானமுடையவர் தேவர். (பரிபாடல்.)

வையகம்–பூமி. (உ-ம்.) "வையகமெல்லா கழனியாய" (விசாக. யாப். சூடி.)

வையம் — 1. உரோகணி. 2. எருது. 3. சிவிகை. (சூ. நிக. எ: சஎ.) 4. தண்டிகை. 5. தேர். 6. பூமி. 7. வண்டி. (சிந்தா.) (சிலப் பதிகாவுரையிற் கூடாரப்பண்டியென்பர். 8. வாகனம். (1, 2, 5, 6, 8-பிங்கல. சகஉக)

வையாகரணம்—வியாகரணம்.

வையாகரணர்– வியாகரணமுணர்ந்தோர். (திருவிளை. உலவாக்கிழியருளிய. கக)

வையாது—வஞ்சியாது. (புறப். மாலை.)

வையாபுரி—பழனி. (வழக்.)

வையாளி வீதி–குதிரைநடத்தும்வீதி. (சூ. நிக. நு: சசு)

வையை—குண்டோதரனுக்காகச் சொக்க நாதரால் மதுரையில் வரவழைத்த நதி. (திரு விளை. அன்னக்குழியையும். வையையுமழைத் த. உஎ.)

வையைத்துறைவன்—பாண்டியன். (சூ. நிச. உ: உ0.)

வைரகன்—சினமுள்ளோன். (வழக்.)

வைரம் — 1. வயிரம். 2. வீரத்தன்மை.

வைரவன்—வயிரவன்பார்.

வைராக்கியசதகம்—ஓர் நூல்.

வைராக்கியதீபம்—ஓர் நூல்.

வைராக்கியம்—வெறுப்பு. (வழக்.)

வைராகம் — விராகம். (பிரபுலிங்க. கை லாச. சசு.)

வைராகி—விராகமுடையவன், துறவி.

வைராடம் — இந்திரகோபம். (வைத்திய பரி.)

வைராவி—வயிராவி.

வைரி—வயிரி.

வைரிதை—வீரம். (வைத்தியபரி)

வைரியம்—வீரியம்.

வைரியர்—வயிரியர்.

வைரோசனன்—விரோசனன்.

வைரோசனி—விரோசனன் புத்திரனுகிய யமன் என்பர்.

வைலக்கணம்—வைலக்ஷணம், விலக்ஷண மென்க.

வைலவம்—வில்வம். (வைத்தியபரி.)

வைவச்சுதம்—மஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வைவச்சுதன்—1. மனுக்கள் பதினெல்வரி லொருவன். (பொருட். நிக.) 2. யமன். (சூ. நிக. க: ஈ0.)

வைவு—வைதல். (வழக்.)

வைனதேயன்—வைநதேயன்.

வெள.

வெள—தெரிநிலவினைப்பகுதி.

வெளவம்—தாமரை. (வைத்தியபரி.)

வெளவல்—1. கைக்கொள்ளுதல். (ஐங் குறு.) 2. கொள்ளையிடுதல், தானேயெடுத்துக் கொண்டு போதல். (பரிபாடல்.) 3. கௌவு தல. (புறநா.) 4. வாருதல்.(பிங்கல. கடி00.)

வெளவால்—ஓர் பறவை. (சிந்தா.)

வெளவால்விளக்கு–ஓர்வகைத்தொங்கும் விளக்கு. (வழக்.)

வெளவாலேர்ட்டி—ஒரு மூட்செடி. (வைத்தியபரி.)

வெளவான்மீன்—ஒருவகை மீன். (வழக்.)

வெளவி—சாதிமான். (வைத்தியபரி.)

வெளவியம் — அரைத்தமஞ்சள். (வைத்தியபரி.)

வெளவுதல்—வெளவல்.

தமிழ்ச்சொல்லகராதி முற்றிற்று.

20081
P31:J4k
31F3
UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
MADURAI

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
MADURAI

ஊ

தமிழ்ச்சொல்லகராதி.

அநுபந்தம்.

முதற்புத்தகம் இரண்டாம் புத்தகத்தில், உதாரணங்காட்டாத வைத்தியபரிபாடையிலுள்ள பதங்களும் பொருள்களும், அவ்விரண்டு புத்தகங்களிலும் வாராத வைத்தியபரிபாடையிலுள்ள பதங்களும் பொருள்களும் பெரும்பாலுமிங்கே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அண்டிக்குப்பதங்கள் தமிழ்ச்சொல்லகராதியிற் காட்டாதவைகள்.

அ.

அஃகரம்—வெள்ளெருக்கு.
அக்கதேவி—1. சோனைப்புல். 2. புங்கு.
அக்கம்—1. கயிறு. 2. தான்றி. 3. பொன்.
அக்கந்தம்—தான்றி.
அக்காந்தி—தான்றிக்காய்.
அகாரம்—மாமரம்.
அக்காகலம்—அகில்மரம்.
அக்காடிதம்—கௌரிபாஷாணம்.
அக்கி—கற்றுழை.
அக்கிடம்—கற்றுழை.
அக்கிநிக்கமம்—கடனுரை.
அக்கிநிக்குமாம்—ஓர் மருந்து.
அக்கிநிச்செலம்—கார்த்திகைக்கிழங்கு.
அக்கிநிசாலம்—ஓர் பூடு.
அக்கினிசேகரம்—மஞ்சள்.
அக்கிமகாரம்—அக்கிராகாரம்.
அக்கிமச்சா—அமுக்கிராவிலை.
அக்கிநிமுகம்—சேங்கொட்டை.
அக்கிராந்தம்—சோம்பு.
அக்கினி—செங்கொடிவேலி.
அக்கினிசில்—வெந்தோன்றி.
அக்குமணி—பலகறை, சங்குமணி.
அக்கோடம்—கடுக்காய்.
அக்காழ்—ஆண்மரம், உள்வைரமுள்ளமரம்.
அகசம்—1. அகத்தி. 2. எலுமிச்சம்பழம்.
அகத்தான்—தான்றி.
அகத்தி—மூலப்பால்.
அகம்—கெந்தகம்.
அகாரம்—சூதம்.
அகாரவுப்பு—கல்லுப்பு.
அகல்—வெள்வேல்.
அகளங்கம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
அகளம்— } தாழி.
அகளி— }
அகனம்—வேங்கைமரம்.
அகனுதி—கொடிவேலி.
அகில்—1. ஓர் மரம். 2. பஞ்சவிரையிலொன்று.
அகிற்கூட்டு—ஏலமுதலியன ஐந்து.
அதுசுளாபு—அதிவிடயம்.
அகுடம்—கடுகுரோகணி.
அகும்பை—கவிழ்தும்பைப்பூண்டு.
அகுவைக்கட்டி—அரையாப்பு.
அகூடகந்தம்—பெருங்காயம்.
அங்கணம்—1. கடுமரம். 2. சலதாரை. 3. சேறு. 4. பொரிகாரம். 5. மதகு. 6. முற்றம். 7. வெங்காரம்.
அங்கம்—1. கொன்றை. 2. கோளகபாஷாணம்.
அங்கணன்—மிருதபாஷாணம்.
அங்காரமாதி—1. கௌரிபாஷாணம். 2. பிறவிப்பாஷாணம்.
அங்கருகம்—உடம்பின்மயிர்.
அங்கவன்—மிருதபாஷாணம்.
அங்களி—கற்றுழை.
அங்காரம்—அக்கினி.
அங்காரவல்லி—குறிஞ்சா.
அங்காரி—வெங்காரம்.
அங்காரிகை—கரும்பு.
அங்கி—1. கவசம். 2. சாதிலிங்கம்.
அங்கிஷபிச்சு—அங்கப்பிச்சு.
அங்கிளி— } ஓர் கற்றுழை.
அங்கினி— }
அங்குசபாதி—சிறுபுள்ளடி.

அங்குசபிசாரி—கொள்ளுப்பூண்டு.
அங்துசம்—வாழை.
அங்குசவி—கொள்ளு.
அங்குசன்—சரகண்டபாஷாணம்.
அங்துசோலி—அறுகு.
அங்துணம்—வெங்காரம்.
அங்துலி—ஐவிரலிச்செடி.
அங்துள்—சௌரிலோத்திரம்.
அங்கூரம்—தளிர்.
அங்கோலம்—
அங்கோலவைரவன்—} அழிஞ்சில்.
அச்சகம்—1. நீர்முள்ளி. 2. வெங்காயம்.
அச்சத்தி—கத்தரி.
அச்சபரம்—நாணற்புல்.
அச்சம்—1. அகத்தி. 2. ஈசுரப்புல். 3. காய்ச்சற்பாஷாணம். 4. கோரைப்புல்.
அச்சமம்—1. அளத்துப்புல். 2. முசிற்றுப்புல்.
அச்சமரம்—நான்குமுகப்புல்லுருவி.
அச்சமாழகம்—புல்லுருவி.
அச்சனம்—வெள்ளுள்ளி.
அச்சாணி—உத்தாமணி.
அசாணிமூலி—1. உத்தமதாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
அச்சித்தினை—1. ஓர்வகைத்தினை. 2. ஓர்வகைப்புல்.
அச்சிநறுவிலி—ஓர் நறுவிலி.
அச்சினி—எட்டாமாதம்.
அச்சு—உடம்பு.
அச்சுரம்—1. நெருஞ்சிற்பூண்டு. 2. முருங்கை.
அச்சுவத்தம்—அரசு.
அசக்கியம்—1. துத்தநாகமணல். 2. நாகமணல்.
அசகண்டா—தைவேளை.
அசட்டி—அசமதாகம்.
அசநவு—இலையத்தி.
அசம்—1. [அத்திக்காய்.] 2. ஈருள்ளி. 3. உள்ளி. 4. சந்தனம். 5. நெல். 6. மூவருடநெல்.
அசம்பவம்—சூனியம்.
அசமடம்—அசமதாகம்.
அசமதாகம்—ஓமம்.
அசமந்தம்—மலையத்தி.
அசமம்—1. அசமதாகம். 2. நீர்முள்ளி.
அசமருதம்—அத்தி.
அசமோதகம்—
அசமோதம்—} ஓமம்.
அசர்—1. அகிர். 2. பொடுகு.
அசராது—கொன்றை.
அசலம்—கற்பாஷாணம்.
அசறு—1. சிறுபூச்சி. 2. சேறு. 3. சொறி. 4. புழு.
அசன்றிகா—1. தைவேளை. 2. வேளை.
அசனபன்னி—1. சிற்றகத்தி. 2. சோறு. 3. வெள்ளுள்ளி. 4. வேங்கை.
அசனம்—1. சோறு. 2. வெள்ளுள்ளி. 3. வேங்கைமரம்.
அசனவேதி—சீரகம்.
அசனி—அனிச்சமரம்.
அசாகம்—அரசு.
அசாசி—கருஞ்சீரகம்.
அசாணிமூலி—1. உத்தமதாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
அசாரம்—ஆமணக்கமரம்.
அசிகை—பட்டுப்பருத்தி.
அசிதாம்புருகம்—நீலோற்பலம்.
அசிதை—அவுரிப்பூண்டு.
அசிபத்திரம்—கரும்பு.
அசீவம்—மரணம்.
அசுகி—கடுகு.
அசுகுணி—காதிற்படருமோர்நோய்.
அசுநர்த்தி—இரசம்.
அசுணன்—வெள்வெங்காயம்.
அசுபதம்பவாதம்—ஓர் நோய்.
அசுபதி—தங்கம்.
அசுபம்—அமுக்கிரா. அசுவம் என்றுங் கூறுவர்.
அசுவகந்தி—அமுக்கிரா.
அசுவகம்—1. கெந்தகம். 2. பசு.
அசுவசட்டிரம்—நெரிஞ்சில்.
அசுவத்தம்—1. அத்திமரம். 2. அரசமரம்.
அசுபரி—அலரி.
அசுவம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
அசுவமியம்—குதிரைப்பாஷாணம்.
அசுவாபரி—அலரி.
அசுவாதம்—அரசமரம்.
அசுவாமணக்கு—சிறுபூளை.
அசுசி—சூதகம்.
அசையு—1. அமுக்கிரா. 2. சீரகம்.
அசோகம்—
அசோகு—} 1. அசோகமரம். 2. மருது. 3. வாழை.
அசோண்டி—
அசோணம்—} குறட்டைப்பூண்டு.
அசோதம்—அவுரி.
அசோலம்—தேற்றுமரம்.
அசோனம்—வாழை.

அஞ்சநாலா–1. கருங்காக்கணம். 2. நீலோற்பலம்.

அஞ்சமிருகல்—சிற்றரத்தை.

அஞ்சலி—1. ஆடுதின்னுப்பாலை. 2. வண்டு கொல்லிப்பூண்டு. 3. வறட்சுண்டி.

அஞ்சற்குழற்சி—குங்குமபாஷாணம்.

அஞ்சனக்கல்—கருநிமிளை.

அஞ்சனபாஷாணம்—1. கல்லியம். 2. நீலாஞ்சனபாஷாணம்.

அஞ்சனவேர்—அவுரிவேர்.

அஞ்சனி—1, காயா. 2. நாணற்புல். 3. நீலோற்பலம்.

அஞ்சிகம்—கண்.

அஞ்சினி—ஐந்தாமாதம்.

அஞ்சீரம்—1. அத்தி. 2. அத்திப்பழம்.

அஞ்சுவர்னத்தோன்—தத்தநாகம்.

அஞ்செவி—வறட்சுண்டி.

அஞ்சொலிவாள்—சுண்டி.

அட்சதை—அக்கதை, மங்களவரிசி, மஞ்சளரிசியென்பர்.

அட்சரப்புல்—மீனசப்புல்.

அட்சீவம்—முருங்கை.

அட்டகசம்—ஆடாதோடை.

அட்டகம்—1. அயமலாதி. 2. வசம்பு.

அட்டசுபம்—எண்வகை மங்கலம்.

அட்டசூரணம்–இந்துப்பு, ஓமம், திரிகடுகு, கருஞ்சீரகம், காயம், சீரகம் என எட்டாம்.

அட்டதாது—பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, வெண்கலம், தாரா, வங்கம், துத்தநாகம் என எட்டாம்.

அட்டதானபரீக்ஷை–வைத்தியர் பரீக்ஷைக்கு மெட்டுக்குறியிடங்கள் அவை நாடி, மூகம், மலம், அமரி, கண், நா, சரீரம், தொனி என்பனவாம்.

அட்டதிசம்—எருக்கஞ்செடி.

அட்டதீசரசம்—சுத்தரசம்.

அட்டதீரசம்—அரப்பொடி.

அட்டம்—இலவம், இராமல்லி, கரந்தை, சங்கங்குப்பி, சுக்கு, தழுதாழை, பாதிரி, வழுதலை ஆக எட்டு. பச்சிலைமூலிகையகராதியிலே அட்டம், சாதிக்காயென்பர்.

அட்டமாந்தம்—அவை செரியாமாந்த முதலியனவாம்.

அட்டமூலம்—அவை எட்டுவகை வேர்கள் சுக்கு முதலியன.

அட்டலோகசற்பம்–அவை பொன் வெள்ளி முதலியன.

அட்டாதசமூலம்—எருக்கு முதலியன.

அட்டாலை—ஓர் மரம்.

அட்டி—1. அதிமதுரம். 2. இலுப்பை. 3. எட்டி. 4. சந்தனம். 5. செஞ்சந்தனம்.

அட்டிகம்—சாதிக்காய்.

அட்டிமை—சீரகம்.

அட்டியோகம்—அரப்பொடி.

அட்டினம்—சீரகம்.

அட்டை—1. செவ்வட்டை. 2. நீரட்டை. 3. மரவட்டை.

அடங்கம்—கடுகுரோகணி.

அடங்காவாரிதி–1. கடலுப்பு. 2. மூத்திரம்.

அடப்பன்—கடம்பு.

அடவிக்கச்சோலம்—கஸ்தூரிமஞ்சள்.

அடவிகம்—சாம்பல்.

அடவிச்சொல்—கோரோசனை.

அடவியிற்றிருடி—சதுரக்கள்ளி.

அடாசனி–1. புளியாரைப்பூண்டு. 2. ஆரை.

அடித்திகம்—1. அக்கரா. 2. அமுக்கிரா.

அடிப்பட்டகாந்தி— தீமுறுகற்பாஷாணம்.

அடிப்பினை—1. வங்கம். 2. வங்கமணல்.

அடிப்பற்று—பாறையுப்பு.

அடிம்பு—சிவதை.

அடியக்காந்தி—தீமுறுகற்பாஷாணம்.

அடியீரல்—மண்ணீரல்.

அடியுப்பு—கல்லுப்பு.

அடுக்கானகன்னி — பவளப்புற்றுப்பாஷாணம்.

அடுக்குமல்லிகை—ஓர் மல்லிகை.

அடுக்குமுள்ளி—ஓர்வகை முள்ளிப்பூண்டு.

அடுகை — காய்ச்சுதல். (வைத்தியபரி.) (திருவிளை. நாட்டுப். உக.)

அடுசிலக்காரம்—செந்நாயுருவி.

அடுமா—கொட்டை.

அடை—1. அடைகஷாயம். 2. நீலவிதை. 3. மூலை.

அடைகாய்—1. அடைகட்டி. 2. அரைமண்.

அடைப்பன்—ஓர் வியாதி.

அடையன்—கடுக்காய்.

அண்டகம்—1. குப்பைமேனி. 2. சிறுமுட்டை. 3. பீசகோசம்.

அண்டசவ்வு—மூடிமாமிசம்.

அண்டசிறுநீர்—மூத்திரம்.

அண்டசை—கஸ்தூரி.

அண்டத்தோல்—மூட்டையோடு.

அண்டம்—1. தலையோடு. 2. மூட்டை. 3. மூலை. 4. விதை.

அண்டமுகடு—உச்சிமத்தி.

அண்டயோனி — அண்டசம், முட்டையிற்றோற்றுவது.

அண்டராசம்—சுத்தரசம்.
அண்டவாதம்—1. அந்திரவாயு. 2. விதை வாதம், அண்டவாயு என்பதுமிது.
அண்டிகம்—செந்நாய்.
அண்டில்–மாடு முதலியவற்றின் கண்ணிற் பற்றும்பூச்சி.
அணி—நுணைச்செடி.
அணிசனகம்—நாகமல்லிகை.
அணிசூசில்—1. கொடிவேலி. 2. சிற்றாமுட்டி. 3. நொச்சி. 4. முள்ளி.
அணிமூலை—பூசனி. அழிஞ்சில் என்றுங் கூறுவர்.
அணுக்கம்—சந்தனம்.
அத்தகம்—1. ஆமணக்கு. 2. கருஞ்சீரகம்.
அத்தகோரம்—நெல்லி.
அத்தம்—1. அந்திவிடயம். 2. குக்கில். 3. கெந்தியுரிபாஷாணம்.
அத்தமானம்—ஆமணக்கு.
அத்தர்—வாசனைப்பண்டம்.
அத்தராசிதம்—மடற்றுத்தம்.
அத்தன்—1. கடுக்காய். 2. எள்ளீயம்.
அத்தாவரி—வெட்பாலரிசி.
அத்தான்—முடக்கற்றான்.
அத்தி—1. அத்தி. 2. எருக்கங்கிழங்கு. 3. திப்பிலி. 4. வாலரசம். 5. யானைநெருஞ்சில். 6. வெருகஞ்செடி.
அத்திக்கன்னி—1. கரிசிலாங்கண்ணி 2. வெருகு.
அத்திகோலம்—அழிஞ்சில்.
அத்திசம்—நீர்முள்ளி.
அத்திசாரபேதி—அதிசாரபேதி.
அத்திசுரம்—எலும்புருக்கிச்சுரம்.
அத்தித்திப்பிலி—யானைத்திப்பிலி.
அத்திபுரசாதனி—அவுரி.
அத்திமானம்—ஆமணக்கு.
அத்தியாகினம்—கருஞ்சீரகம்.
அத்திரம்—1. இலந்தை. 2. கடுக்காய்ப்பூ. 3. குக்குலு.
அத்திரா-, அத்திரு- } அரசமரம்.
அத்திலை—செருப்படைப்பூண்டு.
அத்தீர்—குளிர்தாமரை.
அத்துகம்—ஆமணக்குமரம்.
அத்துசம்—மாமஞ்சள்.
அத்துமம்—அரத்தை.
அத்துகமானி-, அத்துமானி— } அரசமரம்.
அத்துலாக்கி—, அத்துவர்க்கயம்-, அத்துவர்க்காயம்-, அத்துவாக்காயம்- } கருஞ்சீரகம்.
அத்தூரம்—மரமஞ்சள்.
அதகம்—1. சுக்கு. 2. பெருமருந்து. 3. மருந்து. 4. மூத்துமூருந்து.
அதங்கம்—ஈயம்.
அதம்—1. அத்தி. 2. பள்ளம்.
அதம்பம்—கற்பரிபாஷாணம்.
அதமதசம்—வெண்காரம்.
அதாம்—மஞ்சள்.
அதலமூலி—ஆடுதின்னுப்பாலை.
அதவிடம்—அதிவிடயம்.
அதவு—1. அத்தி. 2. பள்ளம்.
அதவுநெய்—அத்திப்பிசின்.
அதலை—1. நீர்ப்பீக்கு. 2. புளியம்பழக்களியுண்டை.
அதா—அத்தி.
அதாசலம்—காட்டுமல்லிகை.
அதிகந்தம்—1. ஓர் வாசனைப்புல். 2. கந்தகம். 3. சண்பகம்.
அதிகநசி-, அதிகநாரி- } கொடிவேலி.
அதிகம்—குருக்கத்தி.
அதிகல்—காட்டுமல்லிகை.
அதிகற்றுதி—கொடிவேலி.
அதிகும்பை—1. கையாந்தகரை. 2. பொற்றுதி.
அதிகோய்—, அதிகோலம்-, அதிகோவம்- } அழிஞ்சின்மரம்.
அதிங்கம்—அதிமதுரம்.
அதிச்சத்திரகம்—, அதிச்சத்திரம்— } காளான்.
அதிசாரணம்—மாவிலிங்கம்.
அதிசாரத்திரவியம்—அதிசாரநோயைத் தீர்க்குமருந்துகள். அவை கொடிவெப்பாலை யரிசிமுதல் முப்பதாம்.
அதிசாரம்–1. ஒருவகைப்பேதி. இது வாத பித்த சிலேட்டுமத்தாலுந் திரிதோடத்தாலும் வரும். 2. கல்லுப்பு. 3. சுத்திசாரம்.
அதிசௌரபம்—தேமா.
அதிட்டச்செல்வி—இந்திரபாஷாணம்.
அதிட்டம்—மிளகு.
அதிதாரம்—இலந்தைமரம்.
அதிபசமி—கொன்றை.
அதிபதி—சண்பகம்.
அதிபதிச்சங்கம்—வாலுளுவை.

அதிபதுங்கி—கொடிவேலி.
அதிபம்—வேம்பு.
அதிபரிச்சம்—வாலுளுவை.
அதிபலம்—நேர்வாளம்.
அதிமதுரம்—1. ஓர் சரக்கு. 2. குன்றிவேர்.
அதிமல்லி— } மாவிலிங்கம்.
அதிமலம்— }
அதிமிருத்தியாதிமாத்திரை—கோரோசனை மாத்திரை.
அதிமுத்தம்—குருக்கத்தி.
அதியாமம்—1. அறுகம்புல். 2. மூயற்புல்.
அதிரசம்—1. ஒரு பணிகாரம். 2. ஒருபானம். இரசமூமாம்.
அதிராகம்—கெந்தகம்.
அதிராம்பை—பொற்றலைத்தகரை.
அதிரிசாரம்—இரும்பு.
அதிருப்பை—பேய்த்தலைக்கையான்.
அதிலவோடாகம்—அடிலவோடாகச்செடி. இது மலையாளதேசத்திலுள்ளதென்பர்.
அதிலோகம்—இரசகற்பூரம்.
அதிவசம்—1. அதிவிடயம். 2. வசம்பு.
அதிவிடம்—அதிவிடயம்.
அதிவிடயம்—ஓர் மருந்துப்பூண்டு.
அதிவெள்ளை—பறங்கிப்பாஷாணம்.
அதிவெள்ளைச்செந்தூரம்—சவ்வீரம்.
அதோமுகி—கவிழ்தும்பைச்செடி.
அந்தகம்—ஆமணக்கு.
அந்தகன்—1. சவுக்காரம். 2. புல்லாரி.
அந்தகோரம்— }
அந்தகோலம்— } நெல்லிமரம்.
அந்தகோளம்— }
அந்தசடம்—வயிறு.
அந்தணநாபி—விஷநீக்குமருந்து.
அந்தம்—1. கஸ்தூரி. 2. சாவு. 3. பச்சைக் கர்ப்பூரம்.
அந்தரங்கத்தியானி—ஆமை.
அந்தராசித்து—கற்பாஷாணம்.
அந்தரத்தாமரை—ஆகாசத்தாமரை.
அந்தரவல்லி—கருடன்கிழங்கு.
அந்தரவனசம்—கொடிப்பாசி.
அந்தரவாயு—அண்டவாதம்.
அந்தன்—கடுக்காய்.
அந்தி—தில்லை.
அந்திப்பூ—அந்திமந்தாரை.
அந்திமந்தாரை— } அந்திப்பூ.
அந்திமலர்ந்தான்— }
அந்திமல்லி—பத்திராட்சி.
அந்திமல்லிகை—அந்திப்பூ.
அந்திரக்கண்மணி—நீலக்கல்.
அந்திரக்கொடிச்சி—கெந்தகம்.
அந்திரவசனம்—கொட்டைப்பாக்கு.
அந்து—நெல்வண்டு.
அந்துவாசம்—கொட்டைப்பாசி.
அந்தேசாலம்—தேற்றுமரம்.
அந்தோர்—நெல்வி.
அந்நபேதி—ஓர் மருந்து.
அந்நீர்—பழந்தண்ணீர்.
அநகம்—புல்லுருவி.
அநங்கம்—1. இருவாட்சி. 2. மல்லிகை.
அநந்தஞானி—அருகன். (சூ. நிக. க: ச.)
அநந்தம்—கோளகபாஷாணம்.
அநரவன்—1. பஞ்சபட்சிபாஷாணம். 2. வெந்தோன்றி.
அநல்காலி—சூரியகாந்தக்கல்.
அநல்வென்றி—தங்கம்.
அநாதி—விந்து.
அநிலாமயம்—வாதநோய்.
அநீகினி—தாமரை.
அநுக்கம்—1. சந்தனமரம். 2. பாம்பு.
அநுகம்—செஞ்சந்தனம்.
அநோக்கம்—மரப்பொது, மரம்.
அப்பட்டா— } வட்டத்திருப்பி.
அப்பம்— }
அப்பறத்தூணி—சரகண்டபாஷாணம்.
அப்பாகம்—வாலுளுவை.
அப்பிரகம்—லோகக்கல். இது ஐவகைப் படும்.
அப்பிரியதரு—ஓதியமரம்.
அப்பீரகம்—புளிமா.
அப்பு—பாதிரிமரம்.
அப்புத்திரட்டி—கட்டுக்கொடி.
அப்புளண்டம்—தகரை.
அப்பை—1. ஓர் கற்கொவ்வை. 2. கொன்றை.
அப்பைக்கோவைழலம்—கற்கோவைக் கிழங்கு.
அபங்கம்—கோளகபாஷாணம்.
அபந்தலம்—செங்கத்தரி.
அபயம்...செவ்வியம்.
அபரஞ்சி—பொன்.
அபரதன்—வெடியுப்பு.
அம்பரைநாதம்—அப்பிரகம்.
அபலம்—திமிங்கிலம்.
அபாகசாகம்—இஞ்சி.
அபாநம்—1. கடுக்காய். 2. மூலாதாரம்.
அபாமார்க்கம்—1. நாயுருவி. 2. வெண்ணாயுருவி.
அபிநாசசங்கி—ஓர்வகைச்சங்கி.

அபிரங்கி—கருநெல்லிமரம்.
அபிரேகம் — 1. நாதம். 2. பூவிந்து. 3. மஞ்ஞென்மனி.
அபின்—, அபினி— } ஓர் மருந்து.
அபையன்—கடுக்காய்.
அம்பகம்—சேம்பு.
அம்பகன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
அம்பட்டன்கத்தி—ஓர்விதமீன்.
அம்படம்—1. ஆடுதின்னுப்பாலை. 2. புழுக்கொல்லி.
அம்படலம்—1. நயம். 2. வெள்ளி.
அம்பணம்—வாழை.
அம்பர்—1. ஓர் மருந்து. ஓர்க்கோலையென்பர். 2. மரப்பிசின்.
அம்பரை—ஓர் நிமிலை.
அம்பலத்தி—தான்றி.
அம்பலவிருக்கம்—தில்லைமரம்.
அம்பு—1. எலுமிச்சை. 2. மூங்கில்.
அம்புசந்மம்—தாமரை.
அம்புதம்—கோரை.
அம்புநேசம்—தாமரை.
அம்புப்பிரசாதனம்—தேற்றுங்கொட்டை.
அம்புராம்புயம்—கடற்றுமரை.
அம்புவாசினி—1. எலுமிச்சை. 2. பாதிரிபட்டை.
அம்பை—வெட்டிவேர்.
அம்போசம்—தாமரை.
அம்மட்டம்—வட்டத்திருப்பி.
அம்மட்டி—கொட்டிக்கிழங்கு.
அம்மான்பச்சரிசி—1. சித்திரப்பாலாவி. 2. செங்கழுநீர். 3. சீதேவியார்.
அம்மியம்—கள்.
அம்மிரம்—மாமரம்.
அம்மிலவிருக்கம்—புளியமரம்.
அம்மிலிகை—புளி.
அம்மை—1. கடுக்காய். 2. ஓர் வியாதி.
அம்மையார்கூந்தல்—கொடியார்கூந்தற்பூண்டு.
அமண்டம்—, அமண்டலம்— } ஆமணக்கு.
அமந்தலம்—செங்கத்தரி.
அமந்தி—ஓர் மரம்.
அமரதுணர்—கடுக்காய்ப்பூ.
அமரசயம்—இரைக்குடர்.
அமரம்—ஓர்விதகண்ணேய்.
அமரி—மூத்திரம்.
அமரிதம்—கடுக்காய்.
அமரியம்—குருந்தமரம்.
அமலகம்—நெல்லிமரம்.
அமலம்—மாமஞ்சள்.
அமலா—நெல்லிமுள்ளி.
அமலை—கடுக்காய்.
அமளை—கடுகுரோகணி.
அமானி—புளியாரை.
அமிர்தசஞ்சீவனி—, அமிர்தம்— } உயிர்தருமருந்து.
அமிர்தவிந்து—வாலரசம்.
அமிரம்—மிளகு.
அமிருதை—1. திப்பிலி. 2. துளசி.
அமுக்கிரா—அமுக்கிராச்செடி.
அமுகாரி—பூனைக்காலி.
அமுசம்—சிறுசெருப்படை.
அமுத்தம்—1. நெல்லி. 2. வசநாபி.
அமுத்தல்—கர்க்கடகசிங்கி.
அமுதங்கம்—1. கள்ளி. 2. சதுரக்கள்ளி.
அமுதசாரணி—, அமுதசுரு— } வெள்வேல்.
அமுததரம்—மஞ்சிட்டிச்செடி.
அமுதாரி—பூனைக்காலி.
அமுதபுட்பம்—சிறுகுறிஞ்சா.
அமுதம்—1. சீந்தில். 2. திரிகடுகு. 3. பால். 4. போசனம்.
அமுதவல்லி—சீந்தில்.
அமுதுறை—எலுமிச்சங்கனி.
அமுரி—மூத்திரம்.
அமுரியுப்பு—ஒருவகையுப்பு.
அமுர்தீரம்—முத்தக்காசு.
அமேத்தியாறுமரம்—ஓர் மரம்.
அமேதகீக்கி—கற்றுழை.
அமேந்துகொட்டை—வாதுமைக்கொட்டை.
அமை—1. ஓர் நாணல். 2. மூங்கில்.
அமையம்—இலாமிச்சை.
அயக்காந்தம்—ஊசிக்காந்தம்.
அயகம்—1. சிறுகுறிஞ்சா. 2. வசம்பு.
அயகபடில்—வெள்ளியமணல்.
அயசிலவேதை—கோளகபாஷாணம்.
அயசீசம்—அயம்.
அயத்தி—இருப்புத்தொட்டிப்பாஷாணம்.
அயதி—திருநாமப்பாலை.
அயபாணி—ஓர் செடி.
அயம்—1. அயமரம். 2. இரும்பு. 3. சிறுபூலா.
அயம்பாதி—வசம்பு.
அயமணல்—அயமோலை.
அயமரம்—அலரி.
அயமி, அயலி } வெண்கடுகு.
அயவாரி—வசம்பு.

அயவி—சிற்றரத்தை.
அயிகம்—ஊமத்தைப்பூண்டு.
அயிஞ்சி—நிலப்பனைப்பூண்டு.
அயிணம்—மான்றோல்.
அயித்திரம்—கருத்தக்காணம்.
அயிர்—கண்டசருக்கரை.
அயிரகம்-1.ஊமத்தங்காய்.2.கருவூமத்தை.
அயிரம்—கண்டசருக்கரை.
அயிரியம்—நெட்டி.
அயிரை—ஓர்வகைமீன்.
அயில்—கோரை.
அயிலிடம்—சிற்றரத்தை.
அயிவ—மூசுமூசுக்கை.
அயோமலம்—1. கடம். 2. பானை.
அர்க்கபந்து—தாமரைக்கொடி.
அர்க்கம்—எருக்கஞ்செடி.
அரகீகம்-1. அகில். 2. எருக்கு. 3. கொம்பரக்கு. 4. திருநாமப்பாலை.
அரக்காம்பல்—செவ்வாம்பல்.
அரகீகி—பாஷாணடை.
அரசன்-1. கார்முகிற்பாஷாணம். 2. துருசு. 3. பாணகெந்தம்.
அரசன்விரோதி-1. கொவ்வை. 2. பூவரசு.
அரசானம்—1. அரசு. 2. அரத்தை. 3. தும்பராஷ்டம்.
அரணியசாரணை—காட்டிஞ்சி.
அரணியா—காட்டுக்கரணை.
அரத்தம்—1. செங்கடம்பு. 2. செங்கழுநீர். 3. செங்குவளை. 4.செம்பஞ்சு. 5.செம்பரத்தை. 6. செம்பருந்து. 7. செம்மெழுகு. 8. செம்மை. 9. பவளம். 10. பொன்.
அரத்தி—செவ்வல்லி.
அரத்தை-தும்பராஷ்டம், இதுபோரத்தை.
அரத்தோற்பலம்—செங்கழுநீர்.
அரநீதம்—1. கடுக்காய். 2. செங்கழுநீர். 3. தாமரை.
அரணியகதலி—காட்டுவாழை.
அரப்பதுமம்—துளசி.
அரப்பொடி—இரும்புத்தூள்.
அரபி—கடுக்காய்.
அரம்பை—1. அசமதாகம். 2. வாழை.
அரமஞ்சம்—வாழை.
அரமாரவம்—நாயுருவி.
அரமியம்—பிரமிப்பூண்டு.
அரமுறி—ஓர் செடி, இரும்புமுறிச்செடியென்பர்.
அரல்—சிலேட்டுமம்.
அரலை—1. கோழை. 2. மாற்செடி.
அரவம்—அதிமதுரம்.
அரவமணிக்கல்—மணிக்குடல்.
அரவிந்தம்—தாமரை.
அரவின்விந்து—இரசதம்.
அரளி—1. நாறிமரம். 2. பீநாறிமரம். 3. பெருமரம்.
அரளித்தொக்கு—பீநாறிப்பட்டை.
அராம்பை—1. கழுதை. 2. தும்பை.
அரி—1. கொடிவேலி. 2. மூங்கில்.
அரிகாரம்—சீனக்காரம்.
அரிக்கி—கடுக்காய்.
அரிசந்தனம் — 1. தாமரைப்பூந்தாது. 2. செஞ்சந்தனம். 3. மஞ்சள்.
அரிசம்—1. மஞ்சள். 2. மிளகு.
அரிசயம்—1. எலுமிச்சை. 2. கொன்றை.
அரிசரி—அத்திக்கொழுந்து.
அரிசா—பெருங்குமிழ்.
அரிசாரணம்—மாவிலிங்கு.
அரிசு—மிளகுக்கொடி.
அரிணம்—1. எலுமிச்சை. 2. சந்தனம்.
அரிணை—கள்.
அரிசி—1. அரிசி. 2. கடுக்காய் 3. தானியங்களுளொன்று.
அரிசிவகையாறு-1. அருளுவருசி. 2. உலுவாவரிசி 3. ஏலரிசி. 4. கார்போகரிசி. 5. விளவரிசி. 6. வெட்பாலையரிசி. இவற்றுட்சில வேறுமாம்.
அரிசு—தேன்.
அரிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. கள். 3. மிளகு. 4. மூட்டை. 5. மோர். 6. வெள்ளுள்ளி 7. வேம்பு.
அரிடம்—1. கடுகுரோகணி. 2. வேம்பு.
அரித்திரம்—மஞ்சள்.
அரிதகி—கடுக்காய்மரம்.
அரிதம்—மஞ்சள்.
அரிதளம்-1. தாளகம். 2. பொன்னரிதாரம்.
அரிதாரம்—1. தாளகம். 2. பழுப்பு. 3. பொன்னரிதார முதலியன.
அரிதாலம்—பொன்னரிதாரம்.
அரிதின்வயச்சி — 1. திருநாமப்பாலை. 2. நன்னரிக்கொடி.
அரிது—பச்சை.
அரிநிம்பம்—மலைவேம்பு.
அரிப்பிரியம்—1. கடம்பு. 2. சங்கு.
அரிமஞ்சரி—குப்பைமேனிப்பூண்டு.
அரிமல்—மாவிலிங்கமரம்.
அரிமைதா—வெள்வேலமரம்.
அரியசம்—கொன்றை.
அரியசாரணை—மரலைங்குப்பூண்டு.

அரியாலுகம்—1. தக்கோலச்செடி. 2. தக்கோலவிதை.
அரியுப்பு—காரியுப்பு.
அரியீயம்—1. நெட்டிமுட்டி. 2. செம்பு.
அரில்—மூங்கில்.
அரீடம்—1. கடுகு. 2. கடுகுரோகணி.
அருக்கம்—எருக்கு.
அருக்கல்—சுண்டக்காய்ச்சுதல்.
அருக்கன்—1. எருக்கு. 2. சுக்கு. 3. வேர்க்கொம்பு.
அருகசனி—பேரேலம்.
அருகஞ்சி—சீந்தில்.
அருகணி—பிரண்டை.
அருகம்—1. அகிற்கட்டை. 2. சீந்திற்கொடி
அருகி—கள்.
அருகியரத்தம்—பூனைக்காலி.
அருங்கலச்செவ்விதழ்—பொற்றுமரை.
அருச்சுனம்—1. அரக்கு. 2. எருக்கஞ்செடி. 3. புல். 4. நேத்திராரோகம். 5. மருது.
அருசாவிரா—பெருங்குமிழ்மரம்.
அருட்சோதி—கௌரிபாஷாணம்.
அருட்டி-, அருடம்- } மிளகு.
அருணதி—வேம்பு.
அருணினம்—1. திருநாமப்பாலை. 2. நன்னீரிக்கொடி.
அருத்திரம்—மரமஞ்சள்.
அருத்தம்—1. குக்கில். 2. பொன்.
அருத்தருமம்—வெள்வேல்.
அருதா—சதாப்புப்பூண்டிலை.
அருநாறு—வேம்பு.
அருப்பம்—தொடரிச்செடி.
அருப்பலம்—அனிச்சமரம்.
அருபாரம்—கையாந்தகரை.
அரும்பி—குங்குமபாஷாணம்.
அருளகம்—வெள்ளெருக்கு.
அருளரசி—1. குடசப்பாலை. 2. வெட்பாலை.
அருளம்—பொன்.
அருளவம்—1. அழிஞ்சில். 2. பெருமரம்.
அருளாதி—குடசப்பாலை.
அருளாபு—சாரணைப்பூண்டு.
அருளுவம்—பெருமரம்.
அருளுறுதி—வேம்பு.
அருணீமரம்—முதிராதமாதுளை.
அரேசகண்டு—கருணைக்கிழங்கு.
அரேசிகம்—வாழை.
அரேணுகம்—1. கடுமாத்தின்வேர். 2. வான்மிளகு.
அரைக்கீரை—ஓர் கீரை.
அரைப்புக்கட்டி—இலுப்பைப்பிண்ணாக்கு.
அரையாப்பு—ஓர் நோய்.
அரைவயிர்—பாதிக்கொடி.
அரோட்டுமோ—ஓர் கிழங்கின்மா.
அல்தப்பை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
அல்குல்—பெண்குறி.
அல்லம்—இஞ்சி.
அல்லாரி—வெள்ளாம்பல்.
அல்லி—1. ஆம்பல், பலவகைப்படும். 2. காயா. 3. நெய்தல்.
அல்லிகம்—பேய்க்கொம்மட்டி.
அல்லியம்—கொட்டி.
அல்லுரம்—வில்வமரம்.
அலக்கு—கிளை.
அலகம்—1. யானைத்திப்பிலி. 2. வேப்பலகு.
அலகழுந்து—திப்பிலி.
அலகு—மகிழ்.
அலகுசோலி—1. அறுகு. 2. கற்றாழை.
அலகை—1. கற்றாழை. 2. காட்டுக்கற்றாழை. 3. துளசி. 4. பேய்க்கொம்மட்டி.
அலங்காரம்—வெடிகாரம்.
அலங்கிதன்—அரிதாரம்.
அலங்கை—துளசி.
அலசகம்—சோம்பு.
அலத்தகம்—1. செம்பருத்தி. 2. செம்பஞ்சுக்குழம்புமாம்.
அலத்தம்—1. செம்பஞ்சு. 2. செம்பருத்தி.
அலந்தல்—செங்கத்தரி.
அலமான்—, அலமிளது- } திப்பிலி.
அலர்—1. மஞ்சள். 2. மிளகு.
அலரி—1. அலரி. 2. கோதுமை.
அலாபதம்—எலுமிச்சை.
அலாபு—சுரைக்கொடி.
அலாரி—, அலாரிதா- } அலரிச்செடி.
அலி—நறுவிலி.
அலியன்—கடுக்காய், கடுமரமென்றுங்கூறுவர்.
அலுவீகம்—வில்வமரம்.
அலோகி—பசலைக்கொடி.
அலோமி—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
அவ்வமை—இந்துப்பு.
அவ்வையன்—கடுக்காய்ப்பிஞ்சு.
அவ்விதை—நேர்வாளம்.
அவகதவாய்—கீழ்க்காய்நெல்லிப்பூண்டு.
அவக்கத்தலா—கீழ்க்காய்நெல்லி.
அவகேசி—பூத்துங்காயாதமரம்.
அவசிகத்தம்—கடனுரை.

அவட்டம்—நாய்வேளை.
அவடம்பதி—வசம்பு.
அவத்தம்—நாய்வேளைப்பூண்டு.
அவந்திக்கண்ணி—மெருகன்கிழங்கு.
அவபத்தியம்—பத்தியந்தவறுதல்.
அவய—வெண்கடுகு.
அவயம்—இலாமிச்சை.
அவாஞ்சக்காரம்—வெடிகாரம்.
அவரை—கொள்ளுதுவரை முதலானவை.
அவரோகம்—விழுது.
அவலி—பூனைக்காலி.
அவாகேசவுப்பி—பெருந்தும்பை.
அவாபுளப்பி—பிரமிபபூண்டு.
அவாரி—சிறுநீர்.
அவிகம்—வைரத்தினம்.
அவித்தியம்—பாதாசம்.
அவித்தருமம்—இருப்பைமரம்.
அவிதூசம்—ஆட்டுப்பால்.
அவிப்பிணம்—சுவரிலுப்பு.
அவிரி—அவுரி.
அவிருகம்—அதிவிடயம்.
அவுசுப்பம்—தொடரிப்பூண்டு.
அவுபலபாஷாணம்—வீரவுப்பாஷாண முப்பத்திரண்டிலொன்று.
அழகர்—வெள்ளெருக்கு.
அழகவேதம்—அதிவிடயம்.
அழத்தியம்—பெருங்காயம்
அழல்விரை—நேர்வாளம்.
அழற்பால்—எருக்கு.
அழிஞ்சில்—1. அழிஞ்சிற்பட்டை. 2. ஓர் மரம்.
அழுகண்ணி—ஓர் பூடு.
அழுங்கு—1. ஆமை. 2. ஓர்வகைவிலங்கு.
அளக்காய்—வெள்ளெருக்கு.
அளகபேதம்—அதிவிடயம்.
அளகம்—வெள்ளெருக்கு.
அளத்தியம்—1. சவக்காரம். 2 நீலபாஷாணம்,
அளத்துப்பச்சை—மருக்கொழுந்துச் சக்கிழத்தி.
அளப்பம்—அங்கப்பிச்சு.
அளப்புக்கு—முடக்கொத்தான்.
அளத்துப்புல்—முயிற்றுப்புல்.
அளமம்—பொன்.
அளர்—1. நீர். 2. மஞ்சள்.
அளர்க்கம்—
அளருகம்—
} தூதுவளை.
அளவன்—சோபாஷாணம்.
அளவினீர்—நேர்வாளம்.

அளி—1. கள். 2. காய். 3. மது.
அளுங்கு—அழுங்கு.
அளேசுவெப்பம்—
அளேசுவெப்பு—
} அதிவிடயம்.
அளேருகம்—தூதுவளை.
அற்கத்தி—திப்பிலி.
அற்கம்—வெண்டுளசி.
அற்பகந்தம்—செந்தாமரை.
அற்பகேசி—வசம்பு.
அற்பபத்திரம்—ஓர் துளசி.
அற்பபதமம்—செந்தாமரை.
அற்பமாரிடம்—சிறுகீரை.
அற்பருத்தம்—வாழை.
அறகப்பிளப்பி—திருநாமப்பாலைப்பூண்டு
அறக்கம்—சுக்கு.
அறசம்—கத்தரி.
அறசோகணைத்து—கருணைக்கிழங்கு.
அறணை—காட்டுக்கருணை.
அறநநம்—மிருதபாஷாணம்.
அறமறை—வாழை.
அறனையம்—காட்டுக்கருணை.
அறும்பை—தும்பை.
அருமை—கவிழ்தும்பை.
அறிகண்ணி—எருக்கங்கிழங்கு.
அறிக்கி—கடுக்காய்.
அறிசா—பெருவரைமீன்.
அறிட்டம்—1. கடுகுரோகணி. 2. மிளகு. 3. வேம்பு.
அறிப்பலம்—திப்பிலி.
அறியல்—மூங்கின்மரம்.
அறுகீரை—அறைக்கீரை.
அறிவழி—1. கள். 2. பிசாசம். (சூ. நிக. ச: சூடி.)
அறுகு—அறுகம்புல், பலவகைப்படும்.
அறுபதம்—கையாந்தகரை.
அறுவகைப்பேதி—உஷ்ணபேதி, சொரம்பன்பேதி, படுவன்பேதி, மாங்கிஷபேதி, விஷபேதி எனப்பலவகைப்படும்.
அன்பகம்—
அன்பகர்—
} சமுத்திரசோகிப்பூண்டு.
அன்றெரிந்தான்பூடு—சிறுபுள்ளடி.
அன்னசுத்தி—நெய்.
அன்னதாழை—அன்னசி.
அன்னபம்—ஆல்.
அன்னபேதி—ஓர் மருந்து.
அன்னம்—தங்கம்.
அன்னவம்—கடல்.
அன்னசி—பறங்கித்தாழை.
அன்னர்—கல்நார்.

அனகம்—புல்லுருவி.
அனந்தை—கொத்தான்கொடி.
அனந்தர்—பருத்தி.
அனந்தரம்—வேலிப்பருத்தி.
அனந்தன்—வெடியுப்பு.
அனயகம்—1. இருவாட்சி. 2. மல்லிகை.
அனரவன்—வெந்தோன்றி, அநாவன் எனவும் வரும்.
அனலிமுகம்—சூரியபுடம்.
அனிசிப்பூ—ஓர் பூ.
அனியத்தித்தம்—நிலவேம்பு. அநாரியதிந்தம் என்று மெழுதுவர்.
அனிச்சை—நாகமல்லிகை, அநிச்சைஎனவு மெழுதுவர்.
அனிஞ்சில்—வில்வம்.
அனீசு—நட்சத்திரச்சீரகம்.
அனுக்கம்—சந்தனம், அநுக்கமெனவுமெழுதுவர்.
அனுகம்—செஞ்சந்தனம், அநுகமெனவு மெழுதுவர்.
அனுட்டனம்—சேம்பு.
அனுமாசாக்கா—பொன்னுங்காணி.
அனுபசம்—இஞ்சி.

ஆ

ஆக்கிநேயம்—விபூதி.
ஆக்கொத்துமம்—கொன்னை.
ஆக்கொல்லி—தில்லைமரம்.
ஆகத்தினேய்—புருவமத்தியம்.
ஆகம்—சுரை.
ஆகரி—திப்பிலி.
ஆகவநம்—பலி.
ஆகாசகருடன்—1. கொல்லன்கோவை. 2. கோவை. 3. சீந்தில். 4. பேயத்தி.
ஆகாசத்தாமரை—1. ஓர் நீர்ப்பூண்டு. 2. கொட்டைப்பாசி.
ஆகாசதரன்—ஒட்டடை.
ஆகாசதானம்—கொட்டைப்பாசி.
ஆகாசதூள்—ஒட்டடை.
ஆகாசமயம்—சூனியம், வெறுமை.
ஆகாசவல்லி—, ஆகாசி— } சீந்தில்.
ஆகாடம்—1. செந்நாயுருவி. 2. வெண்ணாயுருவி.
ஆகாயக்கரி—ஆகாயமூள்ளுவெள்ளரி.
ஆகாயதந்தம்—நகம்.
ஆகாயமஞ்சி—, ஆகாயமாஞ்சி— } சிறுசடாமாஞ்சி.
ஆகாயழலி—ஆகாயத்தாமரை.
ஆகாயவெளி—மூலை.
ஆகாரம்—சாப்பிடுதல்.
ஆகியபத்திரம்—தாமரை.
ஆகிரந்தம்—, ஆகிருநனந்தம்— } புன்கமரம்.
ஆகுபாஷாணம்—1. எலிப்பாஷாணம். 2. காந்தக்கல். 3. வெள்ளைப்பாஷாணம்.
ஆகுலி—சிற்றரத்தை.
ஆகேறு—கொன்னை.
ஆச்சமரம்—மூகைபபுல்.
ஆச்சாதநபூலை—பருத்திப்பூண்டு.
ஆசாமரம்—1. கள்ளி. 2. மராமரம்.
ஆச்சுவரி—அரசமரம்.
ஆசவத்துரு—பனைமரம்.
ஆசவம்—1. கள். 2. மது.
ஆசனி—1. பலாமரம். 2. பெருங்காயம்.
ஆசாசி—சீந்தில்.
ஆசாடம்—1. மரக்கொம்பு. 2. முருக்கு.
ஆசியபத்திரம்—தாமரை.
ஆசியம்—கருஞ்சீரகம்.
ஆசினி—1. ஈரப்பலா. 2. மாவயிரம்.
ஆசுணம்—1. அசோகு. 2. அரசு.
ஆசுரம்—இஞ்சி.
ஆசுசம்—சூதகம்.
ஆசுரம்—வெள்வெங்காயம்.
ஆசைபம்—பொன்னகம்.
ஆஞ்சில்—இசங்கஞ்செடி.
ஆட்டாங்கள்ளி—திருகுகள்ளி.
ஆட்டாங்கோரை—ஓர் கோரை.
ஆட்டுக்கால்—அடம்பு.
ஆடகத்தி—குங்குமபாஷாணம்.
ஆடகம்—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2. சிறுநாகப்பூ. 3. துவரை.
ஆடகி—துவரைச்செடி.
ஆடசை—துவரை.
ஆடம்—ஆமணக்கு.
ஆடலை—1. பூவில்லாமரம். 2. பூவிளா.
ஆடனகம்—தோவனூர்.
ஆடாசம்—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
ஆடாதோடை—ஓர் மருந்துச்செடி.
ஆடுதின்னுப்பாலை—1. பாதாளமூலி. 2. புழுக்கொல்லி.
ஆடையொட்டி—ஓர் பூடு. சேலைப்பேன் என்பாருமுளர்.
ஆண்குமஞ்சான்—குங்கிலியம்.
ஆண்செருப்படி—சிறுசெருப்படை.
ஆண்டலை—பூவில்லாமரம்.

ஆண்டை — 1. அழிஞ்சில். 2. ஆண்மரம். 3. காத்தொட்டி. 4. தேட்கொடுக்கி.

ஆணகம்—1. கோளகபாஷாணம். 2. சுரை.

ஆணங்காய்—ஆண்பனையின்காய்.

ஆணவம்—கோளகபாஷாணம்.

ஆணப்பிறந்தோன்—1. ஆவாரை. 2. கழுக்காணி.

ஆணிக்குருத்து—தெங்கு பனை முதலியவற்றின் குருத்து.

ஆணிச்செருக்கம்—இலவணபாஷாணம்.

ஆணிப்பூ— } கண்ணில்வருமோர்நோய்.
ஆணிப்பூடு— }

ஆணிவேர்—உச்சிவேர், மூலவேர்.

ஆத்தா—1. அணிநுணமரம். 2. சீத்தா. 3. மனிலா.

ஆத்தாழத்தான்—பூனைக்காலி.

ஆத்தி—திருவாத்தி.

ஆத்திக்கனி—வெருகஞ்செடி.

ஆத்திட்டி—நீர்முள்ளிக்கொடி.

ஆத்திரதம்—இஞ்சி.

ஆத்துமபுத்தர்—பூனைக்காலி.

ஆத்துமம்—அரத்தை.

ஆதம்—கூந்தற்பனை.

ஆதம்பேதி—செப்புநெருஞ்சிற்பூண்டு.

ஆதலை—1. ஆதலைச்செடி. 2. ஆமணக்கு. 3. காட்டாமணக்கு.

ஆதாரதண்டம்—முதுகெலும்பு.

ஆதி—1. ஆடாதோடை. 2. காய்ச்சற்பாஷாணம். 3. மிருதபாஷாணம்.

ஆதிக்குரு—பூவழலை, முப்பூவென்பர்.

ஆதிகடுஞ்சாரி—நவச்சாரம்.

ஆதிகம்—சிறுகுறிஞ்சா.

ஆதிகல்நாதம்—அன்னபேதி.

ஆதிகுடி—சவுக்காரம்.

ஆதிச்சரக்கு—சூதம்.

ஆதித்தம்—1. காவிக்கல். 2. துரிசு.

ஆதித்தன்—ஆதிகுரு.

ஆதித்தன்கூர்மை— } இலவணபாஷாணம்.
ஆதித்தன்வெள்ளை— }

ஆதிதேவன்—புத்தன். (சூ. நிகு. க: கஎ.)

ஆதிபதி—விந்து.

ஆதிபரம்—சாதிக்காய்.

ஆதிமகாகுரு—துரிசு.

ஆதிமகாநாதம்—லொகமணல்.

ஆதிமருந்து—திரிகடுகம்.

ஆதியாமம்—மூகைப்புல்.

ஆதிரவிச்சிலை—காவிக்கல்.

ஆதிரௌத்திரம்—சவ்வீரம்.

ஆதிவிந்து—1. கார்முகிற்பாஷாணம். 2. நீலபாஷாணம். 3. மழை.

ஆதிவிராகன்—சோரபாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.

ஆதிவிராட்டியன்—1. சூதபாஷாணம். 2. சோரபாஷாணம்.

ஆதுலம்—கள்.

ஆதொண்டை—காத்தொட்டி.

ஆநகம்—தேவதாரம்.

ஆநந்தமூலி—கஞ்சா.

ஆநந்தவல்லி—கோழித்தலைக்கிழங்கு.

ஆநந்தவாதி—கொன்றைபாஷாணம்.

ஆநந்தி—அரத்தைப்பூண்டு.

ஆநந்தை—1. புருமுட்டி. 2. பேராமுட்டி.

ஆப்பு—எட்டி.

ஆபநம்—மிளகு.

ஆபூடம்—துத்தநாகம்.

ஆபூப்பியம்—நஞ்சுக்கொடி.

ஆம்பல்—1. அல்லி. 2. செல்லி. 3. புளியாரை. 4. மூங்கில்.

ஆம்பலா—புளியாரைப்பூண்டு.

ஆம்பலாம்—புளியமரம்.

ஆம்பி—காளான்.

ஆம்பிரம்—1. புளிப்பு. 2. புளிமாமரம்.

ஆம்பிலம்—1. கள். 2. சுரை. 3. புளியமரம்.

ஆம்பு—காஞ்சொறி.

ஆம்புயம்—இரதம்.

ஆம்புலம்— } சுரை.
ஆம்பூறு— }

ஆம்மிலம்—புளி.

ஆமகணம்—ஓர் நோய்.

ஆமடி—காஞ்சிரம்.

ஆமண்டம்—1. ஆமணக்கு. 2. சிற்றாமணக்கு.

ஆமணக்கு—செவ்வாமணக்குமுதற் பல வகையாம்.

ஆமணக்கந்தழத்து—ஆமணக்கங்கொட்டை.

ஆமம்—1. சீதம். 2. சீதவழுப்பு. 3. சீதக்கட்டு. 4. கடலை. 5. துவரை.

ஆமயம்—நோய்.

ஆமாகோளா—கடுக்காய்ப்பூ, ஆமாகோள மெனவும் வரும்.

ஆமரம்—எட்டி.

ஆமரிகம்—நெல்லி.

ஆமலகமலம்—ஆகாசத்தாமரை.

ஆமா—நெல்லிக்கனி.

ஆமிரம்—1. புளிப்பு. 2. புளியமரம். 3. மாமரம்.

ஆமிலம்—1. புளிப்பு. 2. புளியமரம்.

ஆமிலை—புளியாரை.
ஆமேற்புல்லூரி—கோரோசனை.
ஆமைச்சுரம்–சிறுபிள்ளைகளுக்கு வருமொரு சுரம்.
ஆய்மலர்—தாமரை.
ஆயசூரி—சடுகுப்பூண்டு.
ஆயத்தக்கருத்தன்—அஞ்சனபாஷாணம்.
ஆயினி—ஆசினி.
ஆயுள்வேதம்—வைத்தியநூல்.
ஆர்—1. அத்தி. 2. கொன்றை.
ஆர்க்கங்கோடன்—கொல்லன்கோவை.
ஆர்கீகம் — 1. அகில். 2. சந்தனம். 3. கொல்லன்கோவை. 4. பித்தளை.
ஆர்க்கு—எருக்கு.
ஆர்க்குவதம்—கொன்றை.
ஆர்கதி—, ஆர்கே— } திப்பிலி.
ஆர்கோதம்—கொன்றை.
ஆர்பதும்—அரத்தை.
ஆரகோரம்—கொன்றை.
ஆரசகம்—அகில்.
ஆரத்தீரகம்—, ஆரத்தீராசாகம்- } இஞ்சி.
ஆரம்—1. அஞ்சனபாஷாணம். 2. ஆத்தி. 3. கடம்பு. 4. கோடகசாலை. 5. சந்தனம.
ஆரவரியம்—அரசு.
ஆரவலர்—காட்டாத்திப்பூ.
ஆராகரியம்—அரசு, ஆராகவரியமென்றும் பெயர்.
ஆராதி—சத்தருு.
ஆரியகம்—சிறுகுறிஞ்சா.
ஆரியவாசியம்—ஓமம்.
ஆரியன்—அதிவிடயம்.
ஆரினி—மயானம்.
ஆருகதம்—, ஆருத்தம்— } நாவல்.
ஆருவம்—தண்ணீர்.
ஆரே—ஆத்திமரம்.
ஆரை—1. அத்திமரம். 2. ஆரை. 3. நீருளாரை. இனிச்செவ்வாரை முதலிய பலவகையாமென்பர்.
ஆரைக்காலி—தாழைக்சோரை.
ஆரோக்கியம்—சௌக்கியம்.
ஆல்—ஆலமரம்.
ஆலக்கச்சி—அரிதாரம்.
ஆலக்கட்டி—தூரிசு.
ஆலகீகொடி—தாளகம்.
ஆலக்கொடிச்சி—அரிதாரம்.
ஆலகாலம்—1. நஞ்சு. 2. நிலவாகை.
ஆலகிரீடை — அலரி, ஆலக்கிரீடையென்றுங்கூறுவர்.
ஆலங்கட்டி—தூரிசு.
ஆலசம்—1. சோம்பு. 2. நெல்லி.
ஆலசியம்—சோம்பு.
ஆலம்—1. ஆல். 2. தூரிசு. 3. புன்கு. 4. மாவிலிங்கு.
ஆலாங்கட்டி—1. நீர். 2. கன்மழை.
ஆலாலம்—1. நஞ்சு. 2. வெளவால்.
ஆலி—கள்.
ஆலீநகம்—துத்தநாகம்.
ஆலூகம்—வில்வம்.
ஆலை—1. கருப்பஞ்சாறு. 2. கரும்பு. 3. ஓர் யந்திரம்.
ஆவம்—குங்குமமரம்.
ஆவரை—1. ஆவிரை. 2. நிலவாகை.
ஆவல்லி—சீந்தில்.
ஆவாகை—நிலவாகை.
ஆவாரை—1. ஆவிரை. 2. நிலவாகை.
ஆவிபத்தம்-, ஆவிபதம்— } பேராமுட்டி.
ஆவிப்பத்திரம்—புகையிலை.
ஆவிரங்காய்—ஆவாரைக்காய்.
ஆவிரை—ஒருசெடி.
ஆவின்—புல்லுருவி.
ஆவு—குன்றி.
ஆவேகி—ஆடுதின்னுப்பாலை.
ஆள்—1. அரசு. 2. தொட்டால்வாடி.
ஆள்வள்ளி–1. மலைச்சருக்கரை. 2. வள்ளி.
ஆளிவிதை—ஓர் விதை, இது சீனதேசத்திலுள்ளதென்பர்.
ஆற்கோதம்—கொன்றை.
ஆற்றலரி—1. சுடலைப்பூச்செடி. 2. சேங்கொட்டை.
ஆற்றின்வித்து—கர்ப்பூரசிலாசத்து.
ஆற்றுக்கொடி—பேய்த்தும்மட்டி.
ஆற்றுச்செருப்படி—, ஆற்றுச்செருப்படை- } செருப்படியென்னுமோர்பூடு.
ஆற்றுத்தும்மட்டி—பேய்க்கொம்மட்டி.
ஆற்றுநெட்டி—நீர்ச்சுண்டி.
ஆற்றுபச்சை—நாகப்பச்சை.
ஆற்றுப்பாசி—ஓர் நீர்ப்பூடு.
ஆற்றுப்பூத்தான்—பூனைக்காலிப்பூண்டு.
ஆற்றுப்பூவரசு—ஓர் செடி.
ஆற்றுமரி—நீருமரிச்செடி.
ஆற்றுமல்லி—ஓர் மல்லிகை.
ஆற்றுமுள்ளங்கி—மணன்முள்ளங்கி.
ஆற்றுமுள்ளி—கண்டங்கத்தரி.
ஆற்றுமேலழகி—ஓர் பூண்டு.

ஆறம்—குடசப்பாலை.
ஆறரிசி—அரிசிவகைபார்.
ஆறுகிராணி—பித்தக்கிராணிமுதலியன.
ஆறுசூலை—பித்தசூலைமுதலியன. பொருட்டொகை நிகண்டிலறிக.
ஆறுபருவம்—கார்காலமுதலியன.
ஆறுமலடு—சூதகமலடுமுதலியன.
ஆன்றடங்கார்—கோதுமைரொட்டி.
ஆனத்தேர்—விடத்தேர்.
ஆனந்தக்கரந்தம்—மருக்கொழுந்து.
ஆனந்தம்—அரத்தை. ஆநந்தம் எனவும் வரும்.
ஆனம்—கள்.
ஆனை—அத்தி.
ஆனைகீகண்ணி—அத்தித்தளிர்.
ஆனைகீகன்று—அத்தி.
ஆனைக்கொம்பன்—ஆனைவாழை.
ஆனைத்தடிச்சல்—1. புளிநரளை. 2. புளியரணை.
ஆனைத்தும்பை—பெருந்தும்பை.
ஆனைநெருஞ்சில்—1. புளியரணை. 2. பெருநெருஞ்சி.
ஆனையறுகு—ஓரறுகு.
ஆனைவணங்கி—1. தேட்கொடுக்கி. 2: ஆனைநெருஞ்சில்.

இ.

இக்கவம்—கரும்பு.
இக்கிரி—முள்ளிக்கீரை.
இக்கு—காடி.
இக்குக்கந்தை—1. நாணல். 2. நீர்முள்ளி. 3. நெருஞ்சில். 4. வெள்ளைவிரலிச்செடி.
இக்குரம்—நீர்முள்ளி.
இக்குவாகு—பேய்ச்சுரை.
இக்குறமூலி—பெருமருந்து.
இக்ஷி—கஸ்தூரிமஞ்சள். இகஷியெனவும் வரும்.
இகசக்கு—நீர்முள்ளிப்பூண்டு.
இகலி—பெருமருந்து.
இகளை—வெண்ணெய்.
இகனி—வெற்றிலை.
இகுசு—மூங்கில்.
இகுடி—காத்தொட்டி.
இகுளி—கொன்றை.
இங்கஞ்செடி—முத்தாயிலச்செடி.
இங்கரி—
இங்கிரி— } கஸ்தூரி.
இங்கு—பெருங்காயம்.
இங்துகாதி—பீதரோகணி.
இங்துக்காண்டான்—1. நீர்முள்ளி 2. நெருஞ்சில். 3. பெருங்கரும்பு.
இங்துமம்—இங்கு.
இங்குதாதி—பீதரோகணி.
இங்துதாரி—கோரோசனை.
இங்குதாழி—பீதரோக்கணி
இங்துதூரி—கோரோசனை.
இங்குராமம்—பெருங்காயம்.
இங்குலிகம்—
இங்குளம்— } சாதிலிங்கம்.
இச்சயம்—ஆசை.
இச்சலம்—நீர்க்கடம்பு.
இச்சி—1. அரசு. 2. ஆல். 3. இத்தி.
இச்சியம்—
இச்சியல்— } கடுகுரோகணி.
இச்சியால்—1. இத்தி. 2. கல்லித்தி.
இசங்கு—1. சங்கங்குப்பி. 2. சங்கஞ்செடி.
இசருகம்—வெள்ளைத்தும்பை.
இசிகர்—கடுகு.
இசிதாரு—கடம்.
இசிப்பு—1. இசிவு. 2. வயிற்றுவலி.
இசிபலம்—பேய்ப்புடோல்.
இசுக்கோல்வித்து—ஓர் விதை. இதை நீரிலிட்டு விதையை நீக்கிவிட்டுச் சாப்பிட்டால் நீர்க்கடுப்பை யுடனே போக்கிவிடும். இதனை இசப்கோல்விதையென்றுங்கூறுவர்.
இசுதாரு—கடப்பமரம்.
இசைமடந்தை—சரச்சுவதி. (சூ.நிக.க:ஈடு.)
இசைமுட்டி. செருந்தி.
இசைமூடி—சிலந்திநாயகம்.
இஞ்சம்—வெந்தோன்றி.
இஞ்சி—1. இஞ்சி. 2. கொத்தான்.
இஞ்சுசாறு—வெல்லம்.
இட்டம்—ஆமணக்கு.
இடக்கு—சங்குமுடி.
இடங்கணம்—வெண்காரம்.
இடயிகம்—மகளிர்சூதகம்.
இடபவாகனன்—எருமைநாக்கிப்பூண்டு.
இடவகம்—இலவங்கம்.
இடற்சம்—குக்கில். குக்கிற்பிசினென்றுங்கூறுவர்.
இடாடிமம்—
இடாபிரமம்— } தாதுமாதுளை.
இடிகம்—பெருமருந்துக்கொடி.
இடிகொல்—பீர்க்கங்கொடி.
இடுபலம்—பேய்ப்புடோல்.
இடும்பை—எலி.
இடுமோலி—ஓர் மரம்.

இண்டு—1. ஈயச்செடி. 2. புலிதொடக்கி.
இண்டை — 1. ஈகைக்கொடி. 2. தாமரை மாலை. 3. முல்லை.
இணர்—1. கிச்சிலி. 2. தளிர். 3. மாமரம்.
இத்தம்—புளியமரம்.
இத்தி—இச்சி.
இத்து—
இத்தூ—
ஒத்துரு— } காவட்டம்புல்.
இரதம்–வேற்றுமருந்தால் மூறித்த இரதம்.
இதழ்-1. ஓரிதழ்த்தாமரை. 2. சாதிபத்திரி.
இதழி–கொன்றை.
இதள்—1. இரதம். 2. சிறுதாறு.
இதளை—கொப்பூழ்.
இதை—காராமணி.
இந்தம்வரம்—நீலோற்பலம்.
இந்திரகந்தம் — நன்னரி, இந்திரசுகந்தம் எனவும் வரும்.
இந்திரகோபம்—தம்பலப்பூச்சி.
இந்திரசாலி—அழிஞ்சில்.
இந்திரசுரசம்—நொச்சி.
இந்திரதரு—மருதமரம்.
இந்திரபம்—1. பாலை. 2. வெட்பாலை.
இந்திரபலம்—வெட்பாலையரிசி.
இந்திரபாஷாணம்–வைப்புப்பாஷாண முப்பதிரண்டிலொன்று.
இந்திரபுட்பம்–
இந்திரபுட்பி— } வெண்தோன்றி.
இந்திரவம்—வெட்பாலை.
இந்திரவல்லி-1. தளிர். 2. முடக்கொத்தான்.
இந்திரவாசம்—
இந்திரவாமம்— } நெய்தற்கொடி.
இந்திரவாருணி—பேய்க்கொம்மட்டி.
இந்திராணி—
இந்திராணிகை— } நொச்சி.
இந்திரி—1. இச்சிச்செடி. 2. நன்னரி.
இந்திரியம்-1. சுக்கிலம். 2. பஞ்சேந்திரியம்.
இந்திரியவம்—வெட்பாலை.
இந்திவரம்–1. கருங்குவளை. 2. கருநெய்தல்.
இந்திரேகம்—
இந்திரேபம்— } வெட்பாலை.
இந்திரேயம்—வெட்பாவட்டை.
இந்திரை—அரிதாரம்.
இந்து—1. எட்டி. 2. கௌரிபாஷாணம். 3. பச்சைக்கருப்பூரம்.
இந்துகமலம்—வெண்டாமரை.
இந்துப்பு-1. பனிக்கூர்மை. 2. பூரத்தின் மித்துரு. 3. மதிக்கூர்மை. 4. மதியுப்பு.
இந்துமாரம்–கடம்பு.
இந்துவாரி—தண்ணீர்விட்டான்.
இந்துழி—பெருங்காயம்.
இந்துள்–
இந்துளபம்– } கெல்லி.
இந்துளி—
இந்துறு—இலந்தை.
இபங்கம்—புளிமா.
இபாந்து—கல்லுப்பு.
இம்பி—கருந்தினை.
இம்பிகம்—
இம்பிலம்— } மிளகு.
இம்பூறல்—சாயவேர்.
இமதம்—பெருங்காயம்.
இமம்—பனி.
இமயகிரி—யேர்னி.
இமலம்—மரமஞ்சள்.
இமவாலுகை—பச்சைக்கருப்பூரம்.
இயக்கினி—கண்டங்கத்திரி.
இயக்குரோதம்—ஆல்.
இயந்திரி—இத்தி.
இயம்—மிருதார்சிங்கி.
இயல்பு—வில்வம்.
இயல்பூதி—1. இண்டிலை. 2. நாய்வேளை. 3. வில்வம்.
இயவகம்—காராமணி.
இயவசம்—புல்.
இயவபலம்—மூங்கில்.
இயவாசம்—சிறுகாஞ்சொறி.
இயவானி—ஓமம்.
இயவை—குளநெல். துவரை.
இயாகதம்—1. சிற்றகத்தி. 2. துத்தி.
இயாசம்—
இயாதம்–
இயாபகம்- } கொன்றையிலை.
இயாவம்—சுக்கு.
இயாசாவியம்—கொன்றை. இயுசாவியம் என்றுங்கூறுவர்.
இயைமே—1. கொன்றை. 2. வாழை.
இரகதம்—துத்தி.
இரகம்—சூரியகாந்தம்.
இரசகபுவம்—கடைச்சரக்கு.
இரசகம்—பீர்க்கு.
இரகற்பூரம்—ஓர் மருந்து.
இரசகன்—வண்ணன்.
இரசகுளிகை — இரும்பைப்பொன்னாக்கு மருந்து, இது: சித்தர்செய்வது.
இரசகெந்தபாஷாணம்—சாதிலிங்கம்.
இரசசெந்தூரம்—ஓர் செந்தூரம்.

இரசதம் — 1. வெள்ளி. 2. ஈசுரவித்தென்றுங் கூறுவர்.
இரசதாளி—ஓர் வாழை.
இரசநாதம்—இரசம்.
இரசபலம்—தெங்கு.
இரசபாஷாணம்—கடுகிய காந்தியென்னும் பாஷாணம்.
இரசபுட்பம்—இரசபற்பம், இரசகருப்பூரமூமாம்.
இரசம் — 1. பூந்தாது. 2. மதம். 3. மா. 4. மிளகுநீர். பாதாசமுதலியபலவுங் கூறுவர்.
இரசமணி—இரசங்கட்டியமணி.
இரசமாத்திரை—இரசகுளிகை.
இரசமாதா—அப்பிரகபாஷாணம்.
இரசலிங்கம்—சாதிலிங்கம்.
இரசவாதம்—இரும்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாக்குவது.
இரசவாழை—பேயன்வாழை.
இரசனை—அரத்தை.
இரசனி—1. ஔரி. 2. மாமஞ்சள்.
இரசாலம் — 1. கரும்பு. 2. கோதுமை. 3. பலா. 4. மாமரம்.
இரசிதசுத்தி—ஈயம்.
இரசுனம்—உள்ளி.
இரசோனகம்-வெள்ளைப்பூண்டு, இராசோனம் என்றும் வரும்.
இரஞ்சனம்—செஞ்சந்தனம்.
இரண்டிகை—இண்டைச்செடி.
இரணங்கொல்லி—தும்பை.
இரணி—சூருவியால்.
இரத்தகழிச்சல்—ஓர் பேதி.
இரத்தகுமுதம்—, இரத்தகோவம்— } செவ்வாம்பல்.
இரத்தகோகனகம்—செந்தாமரை.
இரத்தசந்தனம்—செஞ்சந்தனம்.
இரத்தசாகம்—செங்கீரை.
இரத்தபலம்—ஆலம்பழம்.
இரத்தபலை—கொவ்வைப்பழம்.
இரத்தபாஷாணம்—வைப்புப்பாஷாணத்தி லொன்று,
இரத்தபாரதம்—சாதிலிங்கம்.
இரத்தபிண்டம்—சீனமல்லிகை.
இரத்தபுட்பிகா—மூக்கிரட்டை.
இரத்தம் — 1. உதிரம். 2. குங்குமப்பூ. 3. சாதிலிங்கம். 4. செம்பு. 5. பவளம்.
இரத்தமண்டலம்—செந்தாமரை.
இரத்தமாரணம்—காவிக்கல்.
இரத்தவடி—வைரூரிக்குரு.
இரத்தவள்ளி—செவ்வள்ளிக்கிழங்கு.
இரத்தவீசம்—மாதுளை, இதன் கனியுமாம்.
இரத்தி—1. இத்தி. 2. இலந்தை.
இரத்திநம்—1. அரத்தை. 2. நவமணிப் பொது.
இரத்திரி—இத்திமரம்.
இரத்தோற்பலம்—செங்குவளை.
இரதகம்—இத்தி.
இரதசந்தியாகம்—செந்தாமரை.
இரதம்—1. இரசம். 2. பாதரசம். 3. மா.
இரதி — 1. இலந்தை. 2. கார்த்திகைப்பூ இது காந்தள்.
இரதிகாதலன்—மன்மதன். (சூ.நிக.க:உரு.)
இரதிகாந்தன்—தாமரை.
இரம்பிகம்—, இரம்பிலம்— } மிளகு.
இரமடம்—பெருங்காயம். இராமடம்எனவும் வரும்.
இராமப்பிரியம்—தாமரை. இராமாப்பிரியம் எனவும்வரும்.
இரலை—புல்வாய்.
இரவிகாந்தம்—சூரியகாந்தக்கல்.
இரவிபீசம்—சூடன்.
இரவிமது—வெள்ளி.
இரவு—மஞ்சள்.
இரவெரிமாம்—சோதிவிருக்கம்.
இரணி—கொன்றை.
இராக்கசி—கருஞ்சோளம்.
இராகவி—பெருநெருஞ்சிற்செடி.
இராகவிண்ணுடகம்—கொன்றை.
இராகி—கேழ்வரகு.
இராக்கூச்சிட்டம்—உள்ளி.
இராகேசுரம்—கருப்பூரம்.
இராசகனி—ஏலுமிச்சங்கனி.
இராசகிரி—வெள்ளைக்கிரி.
இராசசூயம்—தாமரைப்பூ.
இராசயுகம்—பாலை.
இராசவள்ளி—ஓர் கொடி.
இராசவிருக்கம்—கொன்றை.
இராசனை—வெள்ளைப்பூண்டு.
இராசியம்—தாமரைப்பூ.
இராசில்—மகிழம்பூ.
இராசீவம்—தாமரைப்பூ.
இராசுனை—சிற்றரத்தை.
இராடம்—வெங்காயம்.
இராத்திரி—மஞ்சள்.
இராத்திரிகாசம்—வெண்டாமரை.
இராத்திரிவேதம்—கோழிச்சேவல்.
இராந்துண்டு—இலந்தை.
இராமக்கம்—ஓர் நோய்.

இராமமரம்–1. அணுநுணுமரம். 2. ஆத்தா. 3. மன்னிலா.
இராவடம்—அசோகு.
இராவடி—1. எலம். 2. பேரேலம்.
இராவணன்மீசை—ஓர் பூண்டு, இது: புல்.
இராவறிவன்—சேவல்.
இரிசியா—பூனைக்காலி.
இரிஞ்சி—மகிழ்.
இரியல்—இலவங்கப்பட்டை.
இருகுமிழி—1. குமிழ். 2. நீர்க்குமிழ்.
இருகுரங்கின்கை—முசுமுசுக்கை. குரங்கு முசு.
இருசகம்—மாதுளை.
இருசிறியார்–1. கரிஞ்சீரகம். 2. நற்சீரகம்.
இருஷிமூலம்—வசம்பு.
இருசு—மூங்கில்.
இருசுகம்—மாதுளை.
இருண்டி—சிறுசண்பகம்.
இருண்முகா—நாவி.
இருத்தை—சேங்கொட்டை.
இருது— } இலந்தை.
இருந்துணர்– }
இருநாவி—1. கருநாவி. 2. நாவி.
இருப்பவல்—ஓர் பூண்டு.
இருப்புக்கொல்லி—சிவனார்வேம்பு.
இருப்பை—இலுப்பை.
இருபன்னியம்—சேங்கொட்டை.
இரும்பிலி—ஓர் செடி.
இரும்பு—ஓர் லோகம்.
இரும்புக்காய்வேளை—ஓர் வேளை.
இரும்புலி—ஒரு செடி, துவரை.
இருமல்—ஓர் நோய்.
இருமல்லிகை-1. சிறுமல்லி. 2. பெருமல்லி.
இருமிஸ்தகி—ஓர் மருந்து.
இருலவங்கம்—1. இலவங்கம். 2. கிராம்பு.
இருலிங்கவட்டி—சாதிலிங்கம்.
இருவகைநிம்பம்—1. சிவனார்வேம்பு. 2. வேம்பு.
இருவங்கம்—வெள்ளீயம்.
இருவாட்சி—ஓர் செடி.
இருவேலி—வெட்டிவேர்.
இருவேளை—1. தைவேளை. 2. நல்வேளை.
இரேசக்குணை—ஏடுகு.
இரேசகி—1. கடுக்காய். 2. சீந்தில்.
இரேசந்திரம்—இரதம்.
இரேசன்—1. வெள்வெங்காயம். 2. வெள்ளுள்ளி.
இரேணுகம்—ஓர் மருந்து.
இரேதசு—விந்து.

இலைத்து—1. உப்பிலி. 2. புலிதொடக்கி.
இரைப்பு— ஓர் நோய்.
இல்லம்—தேற்றுமரம்.
இல்லி — 1. தேற்று. 2. வான்மிளகு. 3. வெற்றிலை.
இலகம்—ஊமத்தை.
இலகிரி—1. அபின். 2. கஞ்சா. 3. சாதிக்காய். 4. சாதிபத்திரி.
இலகு—1. அகில். 2. சீதேவி.
இலகுசம்—இலாமிச்சவேர். 2. ஈரப்பலா.
இலங்காசிகை—நாகப்பூ.
இலச்சைகெட்டமரம்—கற்றேக்கு.
இலசுணம்—வெள்வெங்காயம். உள்ளியுமரம்.
இலசூயம்—கீழ்க்காய்நெல்லி.
இலஞ்சு—1. புன்கு. 2. மகிழ்.
இலட்சுமணம்—தாளிப்பூண்டு.
இலடம்—புளியமரம்.
இலடவி—அகில்.
இலணை—அரசமரம்.
இலதை—1. இலந்தை. 2. படர்கொடி.
இலதைவந்நி—கொடிவேலி.
இலந்தை—ஓர் மரம்.
இலம்பைநா—சுரைக்கொடி.
இலயம்—சாவு.
இலவங்கப்பத்திரி—இலவங்கவிலை.
இலவங்கப்பூ—இலவங்கம்.
இலவணபாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
இலவணம்—உப்பு.
இலவம்—1. இயமனார்வள்ளி. 2. சுரை.
இலவு—1. இலவமரம். 2. தேற்றுமரம்.
இலாகிகிரி—செம்மெழுகு.
இலாங்கலம்—ஆண்குறி.
இலாங்கலி—1. செங்காந்தள். 2. தெங்கு. 3. வெந்தோன்றி, செங்காந்தையுமாம்.
இலாசமஸ்தகம்—ஓமம்.
இலாஞ்சி— } ஏலம்.
இலாஞ்சிலி– }
இலாட்சை—1. அரக்கு. 2. செம்பஞ்சு.
இலாமிச்சை—ஓர் வேர். இலாமச்சையென வுங்கூறுவர்.
இலாயம்—ஏலரிசி.
இலிகுசம்—எலுமிச்சை.
இலிங்கப்புடோல்–1.ஐவிரலி. 2.கொவ்வை.
இலிங்கப்புற்று—ஓர் நோய்.
இலிங்கம்—சாதிலிங்கம்.
இலிந்தகம்—கருங்குவளை.
இலுப்பை—ஓர் மரம்.
இலேகியம்—ஓர்வித மருந்து, இலேகமென வுங்கூறுவர்.

இலேசுணம்—அரிதாரம்.
இலேந்து—கல்லுப்பு.
இலேபம்—வான்மிளகு.
இலேம்புகம்—நிலக்கடம்பு.
இலேவுந்து—கல்லுப்பு.
இலேக்கள்ளி—ஓர் கள்ளி.
இலேக்கொடி—வெற்றிலேக்கொடி.
இலேப்பசளி—பெரும்பசளி.
இலேப்புல்—ஓர் புல்.
இவடட்டம்—மிளகு.
இவாவட்டி—ஏலம்.
இவியாடம்—இரசகற்பூரம்.
இழுது—1. இனிமை. 2. நிணம். 3. நெய்.
இளக்கு—கொழுப்பு.
இளது—நெய்.
இளதுசம்—கத்தரி.
இளங்கோல்விதை—ஓர் விதை.
இளசாட்சசம்—கொன்றை.
இளஞ்சி—1. ஒளரி. 2. ஈனுக்கத்தரி.
இளமபுல்—அறுகு.
இளவன்—சோரபாஷாணம்.
இறடி—கருந்தினே.
இறந்திரி—இத்தி.
இறலி—1. இத்தி. 2. கொன்றை. 3. மருது.
இறுல்—ஓர் மீன்.
இறுவில்—வெள்ளீயம்.
இறுவேலி—வெட்டிவேர்.
இறுகங்கியான்—கையாந்தகரை.
இறுங்கு—காக்கைச்சோளம்.
இறுநாகம்—இலாமிச்சை.
இறும்பு—1. கார்த்திகைப்பூ. 2. தாமரை.
இறை—1. பிரமன். (சூ. நிக. க: கச.) 2. மாமரம்.
இறைச்சி—மாமிசம்.
இறைவன்—
இறைவனிம்பம்—} சிவனுர்வேம்பு.
இன்கோல்விதை—ஓர் விதை.
இன்பூறல்—
இன்புருவேர்—} சாயவேர்.
இன்னிலே—இலக்களளி.

ஈ.

ஈக்கை—புலிதொடக்கி.
ஈகம்—சந்தனமரம்.
ஈகை—1. இண்டங்கொடி. 2. கற்பகம். 3. பொன்.
ஈங்கம்—சந்தனம்.
ஈங்கு—1. இண்டங்கொடி. 2. சந்தனம்.
ஈங்கை—உப்பிலி, இஃதோர்கொடி.
ஈகைதுவக்கு—ஓர் மரப்பட்டை.
ஈச்சு—ஈச்சமரம்.
ஈச்சுரமூலி—பாதாளமூலி, பெருமருந்துக் கொடியென்பர்.
ஈசதேசாத்தி—பெருமருந்து.
ஈசப்பரிவிந்து—கெந்தகம்.
ஈசல்—1. ஈயல். 2. சீழ்க்கை.
ஈசன்—1. கௌரிபாஷாணம். 2. பச்சைக் கற்பூரம்.
ஈசன்மூர்—கொன்றைமாலே.
ஈசுரமூலி—1. தாரசுக்கொடி. 2. பெருங் கிழங்கு. 3. பெருமரம். 4. பெருமருந்துக் கொடி.
ஈசுரவிந்து—இரசம், பாதரசமெனவுங்கூறுவர்.
ஈசுரவேர்—பெருமருந்து.
ஈசுவரதரு—கடம்பு.
ஈசுவரிநாதம்—
ஈசுவரிபிந்து—} கெந்தகம்.
ஈஞ்சு—ஈச்சு.
ஈட்டல்—சம்பாதித்தல்.
ஈண்டு—புலிதொடக்கி.
ஈந்து—ஈச்சு. 2. கற்சூரம். 3. நஞ்சு.
ஈமம்—1. சுடுகாடு. 2. பாதிரி.
ஈமவாரி—வசம்பு.
ஈயக்களங்கு—வங்கவெட்டை.
ஈயக்கொடி—இண்டஞ்செடி.
ஈயக்குழவி—நீலபாஷாணம். இது: ஈயத்தின் பிள்ளேயெனவும் வரும்.
ஈயம்—1. பஞ்சலோகத்தொன்று. 2. பாதிரி. 3. மிருதாசிங்கி.
ஈயல்—1. ஈசல். 2. தம்பலப்பூச்சி.
ஈயவரி—பெருமருந்து.
ஈயவீரி—பெருமருந்துக்கொடி.
ஈயிலே—இண்டிலே.
ஈயை—1. இஞ்சி. 2. இண்டு. 3. சஞ்சீவி.
ஈர்—கரும்பு.
ஈர்க்குச்சம்பா—ஓர் சம்பாநெல்.
ஈர்க்குமல்லிகை—ஓர் மல்லிகை.
ஈர்கொல்லி—
ஈர்கொல்லிக்கோபி—} உப்பிலிக்கொடி.
ஈரணம்—கள்ளி.
ஈரப்பலா—ஆகினிப்பலா.
ஈரம்—1. கரும்பு. 2. குங்குமப்பூ. 3. குங்குமம்.
ஈரவன்—ஈரம்.
ஈரவள்ளி—ஈரவெண்காயம், ஈருள்ளியுமாம்.

ஈரற்குலை—1. ஈரற்கொத்து. 2. கல்லீரல். 3. நுரையீரல்.
ஈழத்தலரி—1. அலரி. 2. பெருங்கள்ளி. 3. பொன்னலரி.
ஈழம்—1. கள். 2. கள்ளி.
ஈழை—காசநோய்.
ஈழைக்கோல்லி—தாளகம்.
ஈளம்—பாதிரி.
ஈறுகட்டி—இரசகற்பூரம்.
ஈனத்தாரி—கொன்றை.
ஈனம்—கள்ளி.
ஈனுமணிமை—சூதகம்.

உ.

உக்கம்—1. தாளி. 2. வேலிப்பருத்தி.
உக்கா—1. கஞ்சா. 2. கடுக்காய். 3. வேலிப்பருத்தி.
உக்கிரகந்தம்— } 1. கரும்பு. 2. கருவேம்பு.
உக்கிரகந்தி— } 3. வசம்பு. 4. வேம்பு.
உக்கிரகந்தை—1. ஓமம். 2. வசம்பு.
உக்கிரச்சுரவார்—ஆதொண்டை.
உக்கிரசவா—காத்தொட்டி.
உக்கிரம்—முருங்கை.
உக்கிரி—1. கருவசம்பு. 2. வசம்பு.
உக்கு—இலவங்கம்.
உகவல்லி—நாகமல்லி.
உகா—உவா, உகாமரமென்றுங்கூறுவர்.
உகாரம்—நாதம்.
உகாரவுப்பு—கல்லுப்பு.
உகிரம்—இலாமிச்சை.
உகின்— } புளிமா.
உகினம்- }
உங்காரனை—அவுரி.
உச்சதரு—தென்னைமரம்.
உச்சிதம்—நெருஞ்சில்.
உச்சினி—இரண்டாமாதம்.
உச்சிமல்லி—ஊசிமல்லிகை.
உச்சிப்பிளவை—ஓர் புண்.
உச்சிரச்செடி—புல்லுருவி.
உச்சிரம்—பிரண்டைக்கொடி.
உச்சிவேர்—மூலவேர்.
உச்சுனம்—கொழுப்பு.
உசகம்—ஆமணக்கஞ்செடி.
உசரிதம்—நெருஞ்சில்.
உசிரம்—1. செவ்வியம். 2. மிளகு.
உசில்— }
உசிலம்— } உசிலமரம்.
உசிலை- }
உட்டணசஞ்சீவி—பிரண்டைக்கொடி.
உட்டணம்—மிளகு.
உட்டணவாதக்கிராணி—ஓர் நோய்.
உட்டிரம்—தேட்கொடுக்கி.
உடகீது—உடல். (திருக்குற்றாலமாலை. எஅ.)
உடசத்தோல்—வெட்பாலைபபட்டை.
உடப்பு—தொரட்டிமூட்செடி.
உடம்பிடி—வேலமரம்.
உடமுள்—வேலமரமுள்.
உடல்—பொன்.
உடற்றழும்பு—அங்கிதம்.
உடு—உசிலமரம்.
உடுக்கை—சீலை.
உடுகாட்டி—பொன்னுங்காணி.
உடுண்டுகம்—வாகைமரம்.
உடும்பை—உசில்.
உடுபதி—மரமஞ்சள்.
உடுபாதகம்—பனை.
உடுபுட்பம்—செவ்வரத்தை.
உடுபோதகி— }
உடுபோதகை— } பேய்ப்பசலை.
உடுபோதம் }
உடும்பு—ஓர் பிராணி.
உடை—1. கல்லிவல். 2. குடைவேல். 3. வேலமரம்.
உடைகோல்—வேலமரம்.
உண்டாத்தா—கள்ளி.
உண்டி—உணவு, இது: நால்வகையாம்.
உண்டுகம்—பெருவாகைமரம்.
உண்டையம்—காகம்.
உண்ணம்—ஓடைமரம்.
உத்கடம்—இலவங்கம்.
உத்தமசத்து—அவுபலபாஷாணம்.
உத்தம்—1. தண்ணீர். 2. கொட்டைமுந்திரிகை.
உத்தம்பரி—கொத்துமல்லி.
உத்தமபலம்—முந்திரிகைப்பழம்.
உத்தமதாளி—வேலிப்பருத்தி.
உத்தமம்—அரத்தை.
உத்தரி—பருத்திச்செடி.
உத்தரு—சுண்ணாம்பு.
உத்தவாணி—கண்டங்காலி.
உத்தாபலம்-1. சங்கஞ்செடி. 2. முந்திரிகை.
உத்தாமணி—வேலிப்பருத்தி.
உத்தாலம்—நறுவிலி.
உத்தி—அபின்.
உத்திரப்பூண்டு—சிவனார்வேம்பு.
உத்திரம்—1. மஞ்சள். 2. மரமஞ்சள்.
உத்திராபன்னி—சணல்.

உத்திரி—பருத்தி.
உதகச்சுத்தி—தேற்றான்கொட்டை.
உதகவன்—கொடுவேலி.
உதகு—புன்கு.
உதரக்கோமதம்—பாலாடைப்பூண்டு.
உதரவணி—கண்டங்கத்தரி.
உதாவி—மரமஞ்சள்.
உதாசனன்—கொடுவேலி.
உதானன்—நாபியினிற்கும்வாயு.
உதானன்றிசை—வாயுவிளங்கம்.
உதாம்பரம்—செம்பு.
உதாரம்—வீரம்.
உதி—ஒதியமரம்.
உதிர்காய்—சொரிகாய்.
உதிர்வேங்கை—உதிரவேங்கை.
உதிரக்குடோரி—கருடன்கிழங்கு.
உதிரபந்தம்—மாதுளை.
உதிரமூறிப்பான்—விஷ்ணுகிராந்தி.
உதிரவாயு—சூதகவாயு.
உதிரி—சிறுகீரை.
உதீசம்—குறுவேர்.
உதும்பரம்—அத்தி.
உந்தி—நாபி.
உப்பிலி—1. இண்டங்கொடி. 2. ஈர்க்கொல்லிக்கொடி.
உப்பு—இலவணம்.
உப்புக்கட்டி—சிறுகட்டுக்கொடி. இது மலையாளத்திலே மிகுதியுண்டாம்.
உப்புடாலி—ஓர் செடி.
உப்புல்—செங்கள்ளி.
உபகுஞ்சிகை—1. ஏலம். 2. கருஞ்சீரகம்.
உபகுல்லம்—சுக்கு.
உபகுல்லியம்—, உபகுல்லியை— } திப்பிலி.
உபதாகம்—பனை.
உபரசம்—கல்லுப்பு.
உபரதம்—வெடியுப்பு.
உபராசிதம்—சிற்றகத்தி.
உபரியாவி—கோட்டம்.
உபலோகத்திறம்—வெள்ளி.
உபலோத்திரம்—விளாம்பிசின்.
உபவம்—சீந்தில்.
உபவனம்—காஞ்சொன்றி.
உபோதகி—, உபோதகை—, உபோதம்— } பேய்ப்பசலை.
உம்பல்—குமிழ்.
உம்மங்காய்—கொட்டையில்லாப்பனங்காய்.

உம்மியம்—1. பாஷாணம். 2. பாஷாணம் வீளபூமி.
உமதகி—சணல்.
உமலகம்—அரிதாரம்.
உமலோத்திரம்—விளாம்பின்.
உமற்கடம்—1. தருப்பை. 2. புல்.
உமா—குன்றி.
உமிக்காரப்பான்—ஓர் சிரங்கு.
உமிப்புடம்—குழிநிறையவுமியைக்கொட்டி மருந்தை நடுவில்வைத்தெரிப்பது.
உமியல்—வசம்பு.
உமிரி—1. அமிர்தம். 2. உமிரிப்பூண்டு.
உய்யக்கொண்டான்—1. எருமைமுல்லை. 2. கொய்யா.
உய்மணல்—கருமணல்.
உயசதி—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
உயர்—குன்றி.
உயர்ந்தகுளச்சி—பவளப்புற்றுப்பாஷாணம்.
உயவை—காக்கணம்.
உயிர்—1. உயிர். 2. இலாமிச்சை.
உயிர்மருந்து—மிருதசஞ்சீவனி.
உயிர்வேதனை—அனல்முதலியன. சூ. நிக. கஉ-ஆவதிற்காண்க.
உயிறு—இலாமிச்சை.
உரகம்—மல்லிகை.
உரகமல்லி—நாகமல்லிகை.
உரகவல்லி—வெற்றிலைக்கொடி.
உரதம்—1. சுக்கிலம். 2. மாதவிடாய்.
உரப்பம்—பெருங்காயம்.
உரலாமணக்கு—ஓராமணக்கு.
உரறல்—பெருங்காயம்.
உரி—1. அரைப்படி. 2. கொத்துமல்லி.
உரு—எலுமிச்சை.
உருக்கரம்—வெண்காரம்.
உருக்கினம்—அஞ்சனபாஷாணம்.
உருக்கு—1. அயவுருக்கு. 2. எஃகு. 3. எருக்கு.
உருக்குக்காரம்—வெங்காரம்.
உருக்குப்பிரமியம்—நீரிழிவுமுதலியரோகம்.
உருக்குமணல்—அயமணல்.
உருகை—1. அறுகம்புல். 2. புல்லுருவி.
உருசகம்—1. ஆமணக்கு. 2. உப்பு. 3. கொம்மட்டிமாதுளை.
உருத்திராசடை—சிவதுளசிப்பூண்டு.
உருத்திரம்—1. மஞ்சள். 2. மரமஞ்சள்.
உருத்திரரோகம்—மாரடைப்பு.
உருப்பம்—1. உட்டினம். 2. தினைமா.
உருபட்சா—பெருங்காயம்.

உருபுகம்—
உருபூகம்— } ஆமணக்கு.

உரும்பரம் — 1. சர்ப்பம். 2. செம்பு. 3. பெருங்காயம்.

உருமலவரி—லோகமணல்.

உருசம்—சுத்தரசம்.

உருவரீ—பெருஞ்சீரகம்.

உருவலி—ஓர் பூண்டு.

உருவாரச்சமமட்டி—வீழி.

உருவாரம்—வெள்ளரி.

உருவி—1. செம்முள்ளி. 2. நாயுருவி.

உருவை—1. சூரை. 2. முள்ளி.

உருளரிசி—கொத்துமல்லி.

உரூலை—1. மூட்டை. 2. வெள்ளைப்பாஷாணம்.

உரூட்சை—வாழைக்கிழங்கு.

உரூபிகை—வெள்ளெருக்கு.

உரோகி—செம்மரம்.

உரோகிணி—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2. கடுகுரோகணி. 3. பீதரோகணி.

உரோகிதம்—செம்மரம்.

உரோசனகம்—எலுமிச்சை.

உரோசனம்—மூள்ளிலவு.

உரோசனி—1. கடுகு. 2. கோரோசனை. 3. சிறுகாஞ்சொறி. 4. செந்தாமரை.

உரோசனை—1. கடுகு. 2. கோரோசனை.

உரோசி—சூரியகாந்தி.

உரோசினி—சிறுகாஞ்சொறி.

உரோமக்கிழங்கு—வசம்பு.

உரோமகி—மூதியார்கூந்தல்.

உரோமிகி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.

உல்லமீன்—ஓர் மீன்.

உல்லரி—தளிர்.

உல்லி—வெங்காயம்.

உலக்கை—மெருகன்கிழங்கு.

உலகங்காத்தான்—அவுரி.

உலகுலம்—1. திப்பிலி. 2. திரிபலை.

உலங்காரணை—அவுரி.

உலத்திச்சூலை—ஓர் நோய்.

உலர்ந்தம்—தண்டு.

உலவநாசி—திப்பிலி.

உலவை—1. ஓடைக்கொடி. 2. ஓடைமரம். 3. கிலுகிலுப்பை. 4. விலங்கின்கொம்பு.

உலாகுமம்—
உலாகுளும்— } மலைசிலை.
உலாஙகம்—

உலாங்கிலி — 1. காவட்டம்புல். 2. கிலுகிலுப்பை.

உலாங்து— } 1. காவட்டம்புல். 2. பெருஞ்
உலாங்துவி- } சீரகம்.

உலாமா—கச்சமரம்.

உலிமனி—நாயுருவி.

உலுக்குமரம்—மிண்டிமரம்.

உலுப்பை—சிறுகாய்.

உலுவம்—வெந்தயம்.

உலுவா—பெருஞ்சீரகம்.

உலுவாவரிசி—வெந்தயம்.

உலூகலம்—குங்கிலியம்.

உலூபிற்பிணந்தின்னி—மாமிசபேதி.

உலோககற்பம்—அயவெள்ளை.

உலோகதாது—துத்தபாஷாணம்.

உலோகம்—பொன் முதலாயின.

உலோகமஸ்தம்—ஓமம்.

உலோகிதசந்தனம்—குங்குமப்பூ.

உலோகிதம்—மஞ்சள்.

உலோசி—பேய்ப்பசலை.

உலோசிதம்—சந்தனம்.

உலோமசம்—சடாமாஞ்சில்.

உவர்—உப்பு.

உவர்க்காரம்—சவுக்காரம், சவர்க்காரம் என வுங்கூறுவர்.

உவர்ச்சங்கம்—மூட்சங்கம்.

உவர்மண்—உப்பானமண்.

உழமண்—1. உழைமண். 2. சவட்டுமண்.

உழலை—தாகம்.

உழிஞை—சிறுபூளை.

உழுவைமீன்—ஓர் மீன்.

உள்ளல்—உள்ளான்.

உள்ளாளி—தோற்போக்கி.

உள்ளி—வெள்வெங்காயம்.

உளை— அட்டை. மரத்தையரிக்குமோர் புழு என்றுங்கூறுவர்.

உளுத்தீரம்—மஞ்சள்.

உளிகீகாரம்—அரிதாரம்.

உற்கடம்—நன்னாரி.

உற்பலசாசனன்—பெருங்காயம்.

உற்பலம—1. கருநெய்தல். 2. கோட்டம். 3. சீதேவி. 4. செங்கழுநீர்.

உறங்கி—புளியமரம்.

உறவி—மலைமுருங்கை.

உறுண்டுகம்—அவுபலபாஷாணம்.

உறுப்படக்கி—ஆமை.

உறுப்பா—ஓர் மரம். உது மலையாளத்திலே யுண்டாம்.

உறுப்பு—அவயவம்.

உன்மத்தகி—சிறுகுறிஞ்சா.

உன்மத்தம்—ஊமத்தை.

உன்மத்தி— } குறிஞ்சா.
உன்மத்து— }
உன்மத்தை—ஊமத்தை.
உன்னம்—உழிஞ்சில். உழிஞ்சிலைவாகை யென்பர். (சிலப்.)
உன்னகம்—கரடி.
உன்னி—அழிஞ்சில்.
உனத்தகு—குறிஞ்சா.
உனினம்—சிறுபூளை.

ஊ.

ஊகம்—ஊமத்தை.
ஊகடன்—முருங்கை.
ஊசா—மூக்குத்திச்செடி.
ஊஷாரம்—பூவழலை.
ஊசிக்காந்தம்—அயக்காந்தம்.
ஊசிப்புல்—ஓர் புல்.
ஊசிமல்லிகை—ஓர் மல்லிகை.
ஊட்டிரம்—தேட்கொடுக்கிப்பூண்டு.
ஊடணை—திப்பிலி.
ஊடணம்—1. சுக்கு. 2. மிளகுக்கொடி.
ஊடாத்திராவணம்—வெடியுப்பு.
ஊடைமா—தேட்கொடுக்கி.
ஊண்டத்தார்—கள்ளி.
ஊத்தைநாறி—பீநாறி.
ஊதிகை—மூல்லை.
ஊதுகரப்பான்—குழந்தைகட்கு வருமோர் நோய்.
ஊதுகாமாலை—ஓர் நோய்.
ஊதுவாரம்—வெள்ளி.
ஊதுவிரியன்—விரியன்.
ஊந்து—கச்சோலம்.
ஊமச்சி—நத்தை.
ஊமத்தை—ஊமத்தஞ்செடி.
ஊமிழ்— } சிறுபூளை.
ஊயினை— }
ஊர்க்குருவி—சிட்டுக்குருவி.
ஊர்சுத்திப்பால்—கழுதைப்பால்.
ஊர்ப்பலம்—ஆமணக்கு.
ஊர்ப்புல்—ஓர் புல்.
ஊர்புலம்—ஆமணக்கு.
ஊர்வாப்பன்—வெள்ளரி.
ஊரண்டி—கள்ளி.
ஊரி—தேட்கொடுக்கி.
ஊருடன்ழலி— } முருங்கை.
ஊருடை— }
ஊருவர்ரியன்—வெள்ளரிக்காய்.
ஊழலத்தி—ஓரத்தி.
ஊழிக்காரம்—இரசம்.
ஊழைக்குருத்து—துளசிப்பூண்டு.
ஊற்றநகி—நீர்.
ஊறிலளக்கர்—எருக்கிலை.
ஊனுண்—ஊனுண்கொடி.
ஊனேறி—கருப்பம்.

எ.

எஃகு—உருக்கு.
எகடம்—தென்னைமரம்.
எகவரவல்லி—பால்.
எகவாசம்—வனவாசம்.
எகின்— } 1. அழிஞ்சில். 2. செம்மரம். 3.
எகினம்— } புளி. 4. புளிமா. 5. புளியமரம்.
எகுன்று—குன்றிக்கொடி.
எச்சம்—பறவைமலம்.
எச்சினி—ஏழாமாதம்.
எட்கை—தென்னைமரம்.
எட்டி—1. காஞ்சிரமரம். 2. விஷமூட்டி.
எட்டிகம்—1. சிலிந்தி. 2. சீந்திற்கோடி.
எண்—எள்.
எதளா—புளியமரம்.
எதிரிபாஞ்சான்—மீன்.
எதிலை—புளியமரம்.
எமங்கிசம்—பொன்னிமிலை.
எமநாகம்—1. அசமதாகம். 2. ஊமத்தை.
எமநாசம்—ஓமம்.
எமபத்திரம்—மலையத்தி.
எமபாரி—கெந்திபுரிபாஷாணம்.
எமபுகம்—நிலக்கடம்பு.
எய்துமாலன்—திப்பிலி.
எயிறு—பல்.
எரணம்—ஆமணக்கு.
எரி—1. கொடிவேலி. 2. நெல்லிக்காய்க் கந்தகம்.
எரிகாலி—காட்டமணக்கு.
எரிகுன்மம்—ஓர் நோய்.
எரிசாலை—ஓர் பூடு.
எரிமருந்து—சுடுமருந்து.
எரிமுகி—சேங்கொட்டை.
எரு—எருமூட்டை.
எருக்கம்—எருக்கு.
எருக்கு—எருக்கிலை.
எருணம்—செங்குவளை.
எருத்துவாலன்—கோரைக்கிழங்கு.
எருந்தி—1. இப்பி. 2. ஏராமூட்டி.
எருமணம்—செங்குவளை.
எருமூட்டைப்பீநாறி—வெதுப்படக்கி.

எருமைக்கலாசீசான்—ஓர்பூடு.
எருமைக்கற்றுழை—ஓர்வகைக்கற்றுழை.
எருமைக்காஞ்சொறி—ஓர் காஞ்சொறி.
எருமைத்தக்காளி—பெருந்தக்காளி.
எருமைநாக்கி — 1. ஓர்வகைமீன். 2. சாணைக்கி.
எருமைநாத்தொட்டி — வைப்புப்பாஷாண முப்பத்திரண்டிலொன்று.
எருமைமுன்னை—கருப்புமுன்னை.
எருவை—1. கோரை. 2. கோரைக்கிழங்கு. 3. செம்பு. 4. நாணல்.
எல்லம்—இஞ்சி.
எலாவரலுகை—ஓர் பூடு, அது பேரேலம்.
எலி—கள்ளி.
எலிசீசெவி—1. எலிக்காதிலை. 2. கொடியார்கூந்தல்.
எலிசீசெவிக்கீரை—ஓர் கீரை.
எலித்தருமம்—தான்றி.
எலித்துளசி—குழிமிட்டான்பூண்டு.
எலிப்பாகம்—காட்டாமணக்கு.
எலிப்பாஷாணப்—ஓர் பாஷாணம்.
எலிப்பாலை—1. கள்ளி. 2. காட்டாமணக்கு.
எலிப்பிடுக்கன்—ஓர் பூண்டு.
எலிமருந்து—பாஷாணம்.
எலிமனை—தாமரை.
எலியாமணக்கு—ஓராமணக்கு.
எலிபால்—காட்டாமணக்கு.
எலிபொட்டி—ஓட்டொட்டி.
எலியொட்டிப்பூண்டு—குருக்கு.
எலினன்—1. கள். 2. மது.
எலும்பி—ஓர்மரம்.
எலும்புருக்கி—ஓர் நோய்.
எவ்வம்—தீராநோய்.
எவட்சாரம்—ஓர் சரக்கு.
எவலம்—இஞ்சி.
எழுச்சி—காதிலுண்டாகுமோர்நோய்.
எழுநா—1. கொடுவேலி. 2. தீ.
எழுமான்புலி—ஓர் பூண்டு.
எழுவரைக்கூடி—சவ்வீரபாஷாணம்.
எற்றன்மரம்—நீரிறைக்குமரம்.
எறியுப்பு—கல்லுப்பு.

ஏ.

ஏகபத்திரிகை—வெண்டுளசி.
ஏகம்—1. திப்பிலி. 2. வெண்கலம்.
ஏகழலி—மாதுளை.
ஏகவாசம்—ஆலமரம்.
ஏகாங்கம்— } சந்தனமரம்.
ஏகாந்தம்— }
ஏகாரவல்லி—1. பலா. 2. பாகல்.
ஏகாலி—சவுக்காரம்.
ஏகிடபாகம்— } அதிமதுரம்.
ஏசிடாவகம்— }
ஏடகம்—1. தென்னை. 2. பனை. 3. பூவிதழ்.
ஏடலகம்—அதிமதுரம்.
ஏத்திரி—சாதிபத்திரி.
ஏதுநம்—அரிதாரம்.
ஏந்துகல்—ஆமணக்கு.
ஏமத்தி—பொற்றொடிப்பாஷாணம்.
ஏமத்தூர்—காட்டாமணக்கு.
ஏமத்தூரி—பொன்னூமத்தை.
ஏமபத்திரம்—1. மலையத்தி. 2. மலையாத்தி.
ஏமபுட்பம்—1. அசோகு. 2. சண்பகம். 3. மயக்கம். 4. பொன்முல்லை.
ஏமபேதி—கற்கடகபாஷாணம்.
ஏமம்—1. தங்கம். 2. பொன். 3. மயக்கம். 4. விபூதி.
ஏமமணல்—பொன்மணல்.
ஏமல்—முதிரை.
ஏமவதி—கடுக்காய்.
ஏமாப்பிரகம்—அப்பிரகம்.
ஏரடம்—இடி
ஏரண்டம்—ஆமணக்கு.
ஏரண்டை—திப்பிலி. ஏரண்டி எனவும்வரும்.
ஏராத்தை—பிடரிக்காம்பு.
ஏரம்—சத்திசாரம்.
ஏரியால்—கல்லுப்பு.
ஏரியவீரி—சவ்வீரபாஷாணம்.
ஏலபிலி—கடுகு.
ஏலம்—1. இசங்கு. 2. ஏலமரம். 3. சடாமாஞ்சில். 4. முத்திரை.
ஏலா—1. ஏலம். 2. பேரேலம்.
ஏலாபத்திரம்—தக்கோலம்.
ஏலி—1. கள். 2. சங்கஞ்செடி.
ஏலு—சங்கஞ்செடி.
ஏவருகன்—அதிமதுரம்.
ஏவாகனம்— } அசமதாகம்.
ஏவாங்கம்— }
ஏற்றுப்பனை—ஆண்பனை.
ஏறடம்—அதிமதுரம்.
ஏறல்—கிழிஞ்சில்.
ஏனக்கோடு—1. பன்றிக்கொம்பு. 2. வெதுப்படக்கி.
ஏனம்—1. தினை. 2. தினையரிசி. 3. பன்றி.
ஏனல்—1. கதிர். 2. செந்தினை. 3. பசுந்தினை.

ஐ.

ஐ—1. இருமல். 2. கடுகு. 3. கோழை. 4. சர்க்கரை.. 5. சன்னி. 9. தும்பை. 7. பரூந்து. 8. பெருவியாதி.

ஐக—மல்லிகைமொக்குழ்.

ஐகலவை—சிலேட்டுமம்.

ஐங்காயத்தைலம்—பிண்டதைலம்.

ஐங்காயம் — கடுகு, காயம், சுக்கு, மிளகு, வெள்ளுள்ளி என்பன.

ஐங்கோலம் — இலுப்பைவித்து, ஓமம், கடுகு, கருஞ்சீரகம், நிம்பவித்து என்பன.

ஐசிலம்—சிறுநாகப்பூ.

ஐதுகி—காட்டாமணக்கு.

ஐந்தரம்— } பனை.
ஐந்தார்— }

ஐந்துப்பு—இந்துப்பு, கல்லுப்பு, கறியுப்பு, வேலையலுப்பு, வெடியுப்பு என்பன.

ஐந்து—சிறுகடுகு.

ஐம்—கடுகு.

ஐம்புலம்வென்றோன் — பஞ்சபக்ஷிபாஷாணம்.

ஐமுகி—ஆமணக்கு.

ஐயஞ்சு—நிலப்பனைக்கிழங்கு.

ஐயம்—1. இரும்பு. 2. கடுகு. 3. சிலேட்டுமம். 4. வெண்கடுக்காய்.

ஐயவி—1. கடுக்காய். 2. கடுகு.

ஐயிதழ்—தூத்தி.

ஐரேயம்—கள்.

ஐலந்தார்— } பனை.
ஐலந்தாலம்— }

ஐவணம்— } மருதோன்றி.
ஐவணி— }

ஐவனம்—மலைநெல்.

ஐவிரல்—ஐவேலி.

ஐவிரலி—ஐவேலிக்கொடி.

ஐவேலி—ஐவிரற்கொவ்வை.

ஒ.

ஒக்கம்—அசமதாகம்.

ஒக்கலை—அம்பர்.

ஒங்கலம்—விஷமூங்கில்.

ஒசிதம்—கற்றுழை.

ஒஞ்சி—தனம்.

ஒட்டச்சி—பூவழலை.

ஒட்டத்தி—ஒட்டுத்தூத்தி.

ஒட்டறை—புகைப்புற்று.

ஒட்டியுப்பு—பொட்டிலுப்பு.

ஒட்டு—1. அறுகு. 2. புல்லூரி.

ஒட்டுக்காத்தம்—ஓர் காந்தம்.

ஒட்டுக்தூவான்—ஒட்டுப்புல்.

ஒட்டுச்செடி—ஒட்டொட்டிச்செடி.

ஒட்டுப்புல்—ஓர் புல்.

ஒட்டை—ஓர் மிருகம்.

ஒடியன்மா—1. ஆமை. 2. பனங்கிழங்கு.

ஒடுக்கான்— } ஆமை.
ஒடுங்கியோடு— }

ஒடுவங்காய் — ஓர் மரக்காய். மின்னிக்காயென்றுங்கூறுவர்.

ஒடுவடக்கி—குப்பைமேனி.

ஒடை—ஒடைமரம்.

ஒண்ணி—பொன்.

ஒத்திமம்—1. புளியமரம். 2. விஷமூங்கில்.

ஒதி— } ஒதியமரம்.
ஒதியம்— }

ஒபை—கிலுகிலுப்பை.

ஒமை—மாமரம்.

ஒருபடல்—கொக்கு.

ஒருமரம்—1. அழிஞ்சில். 2. செம்மரம்.

ஒருமாதக்கருப்பு—வெடியுப்பு.

ஒருவை—ஆடு.

ஒலி—கொடுவேலி.

ஒலிகாரம்—படிகாரம்.

ஒளிபுடம்—சூரியபுடம்.

ஒளிவட்டி—பச்சைக்கருப்பூரம்.

ஒளிர்மருப்பு—யானைக்கொம்பு.

ஒளிவிளங்குமேனி—ஓர் பாஷாணம்.

ஓ.

ஓகிதம்—செஞ்சந்தனம்.

ஓங்கல்—1. மலை. 2. மூங்கில்.

ஓங்கலுற்பவன்— } காந்தபாஷாணம்.
ஓங்கலுறவன்— }

ஓங்காரவுப்பு—கல்லுப்பு.

ஓங்காரவுரு—கௌரிபாஷாணம்.

ஓச்சியம்—சங்கு.

ஓச்சினி—ஒன்பதாமாதம்.

ஓசிதம்—சீந்தில்.

ஓசை—வாழை.

ஓட்டி—கொவ்வைக்கனி.

ஓட்டியம்—பழுத்தவுடன் படும்வாழை.

ஓடதி — 1. ஒருகாற்காய்த்துப்படுமரம். 2. கொடிமுதன்மருந்து.

ஓடநீசம்—கருப்பூரம்.

ஓடம்—செங்கருங்காலி.

ஓடலாய்—இலுப்பை.

ஓடன்—ஆமை.
ஓடியவோடம்—கிளிஞ்சில்.
ஓடை—1. உலவை. 2. கிலுகிலுப்பை.
ஓணன்—ஓந்தி.
ஓத்தி—ஓந்தி.
ஓதம்—அண்டவாதம்.
ஓதிமம்—புளியமரம்.
ஓமம்—அசமதாகம்
ஓமான்—ஓணன்.
ஓமை—ஓர் மரம்.
ஓர்வாசல்—யோனி.
ஓரம்—சத்திசாரவுப்பு.
ஓரவுப்பு—சத்தியுப்பு.
ஓரிதழ்த்தாமரை–, ஓரிலைத்தாமரை— } ஓர் மருந்துப்பூண்டு.
ஓரோசனி—கடுக்காய்.
ஓலம்—பிரம்பு.
ஓலக்கணுட்டு—ஓலத்துண்டு.
ஓலச்சிறகு—பாதிப்பனையோலை.
ஓலப்பூ—தாழம்பூ.
ஓலமூங்கில்— ஓர் மூங்கில்.
ஓலவாளை—ஓர் மீன்.

ஔ.

ஔடதம்—மருந்து.
ஔடும்பரம—தாம்பிரம்.
ஔதசியம்—பால்.
ஔதும்பரம்—செம்பு.
ஔவை—நஞ்சு.
ஔஷனம்—மிளகுரசம்.

க.

கஃசு—காற்பலம்.
கக்கரி—இண்டை.
கக்கரிகம்—1. கக்கரி. 2. வெள்ளரி.
ககீகாரீ—தேமா.
ககீகாரம்–1. சங்கு. 2 தினை. 3. மாமரம்.
ககீதரு—1. மஞ்சரி. 2. நாயுருவி.
கக்குவான்—ஓர் நோய்.
ககீகோரம்—மாமரம்.
ககம்–1. சரகண்டபாஷாணம். 2. மணத்தக்காளி.
ககமாரம்—மணத்தக்காளி.
ககவசுகம்—ஆல்.
ககனம்—1. ஓர் கிழங்கு. 2. துத்தநாகம்.
ககனரவிந்தம்—அந்தரத்தாமரை.
ககுபம்—1. மருந்து. 2. மருமரம்.
கங்கம்—கோளகபாஷாணம்.
கங்கன்—பிறவிச்சீர்பந்தபாஷாணம்.
கங்காளன்—தரிசு.
கங்கு—கருந்தினை.
கங்கை—, கங்கைக்குணன்– } நவகூரம்.
கங்கைபெற்றோன்—விநாயகன். (சூ. நிக. க: உக.)
கங்கைமீட்டான்—தண்ணீர்மிட்டான்.
கங்கையோன்—தரிசு.
கச்சகர்—கொள்ளு.
கச்சதுஷன்—தவளை.
கச்சபம்—ஆமை.
கச்சம்—1. அபினிச்செடிவிதை. 2. காய்ச்கற்பாஷாணம். 3. மீன்.
கச்சல்—1. மிகவிளம்பிஞ்சு. 2. வாழைக்கச்சல்.
கச்சற்கொடி—கொம்மட்டிக்கொடி.
கச்சன்—ஆமை.
கச்சாலம்—சுரபாஷாணம்.
கச்சி—1. சின்னி. 2. சீந்தில்.
கச்சில்—சீந்தில்.
கச்சினி—ஒன்றுமாதம்.
கச்சுரை—பெருங்காஞ்சொறி.
கச்சூதம்—1. சிறுகுறட்டை. 2. பேரீந்து.
கச்சூரம்—1. கழஞ்சி. 2. சிறுகுறட்டை. 3. பேரீந்து.
கச்சோணி—வாசனைப்பண்டம்.
கச்சோரம்—கிச்சிலிக்கிழங்கு.
கச்சோலம்—1. ஏலப்பட்டை. 2. கிச்சிலிக்கிழங்கு. 3. மாஞ்சில்.
கசக்கார்—தேமா.
கசகசா—ஓர் பூண்டு.
கசசம்—வெள்ளரி.
கசகரீகம்—1. கக்கரி. 2. வெள்ளரி.
கசகன்னி—வெருகு.
கசங்கம்—பீநாறி.
கசங்கு ஈந்து.
கசட்டைத்தயிர்—ஆடைநீக்கினதயிர்.
கசட்டைப்பிஞ்சு—1. இளம்பிஞ்சு. 2. கசப்புப்பிஞ்சு.
கசநாரவிந்தம்—கொட்டைப்பாசி.
கசப்பி—1. மயிர்ச்சிகைப்பூண்டு. 2. வல்லாரை. 3. வேம்பு.
கசபம்—புல்.
கசம்—தாமரை.
கசமாது—ஊமத்தை.
கசர்ப்பம்—மஞ்சள்.
கசர்ப்பு—இறைச்சி.

கசாகம்—கொள்ளு.
கசவம்—கடுகுச்செடி.
கசற்கம்—கொள்ளு.
கசாசனம்-
கசாசனை— } அரசமரம்.
கசாயம்—குடிநீர்.
கசாயர்—மஞ்சள்.
கசிரம்—1. கடம்பு. 2. வாலுளுவை.
கசேருகம்—தமரத்தை.
கசைதசை—அபின்.
கஞ்சகம்—சிலிந்தி.
கஞ்சா—கோரக்கர்மூலி.
கஞ்சாங்கோரை—1. ஓர் மருந்துப்பூண்டு. 2. நாய்த்துளசி.
கஞ்சம்—செம்பு.
கஞ்சான்–1. கஞ்சாங்கோரை. 2. கையாந்தகரை.
கஞ்சுகம்—1. சிலிந்தி. 2. முருக்கு.
கஞறம்—கள்.
கட்டகத்தி—வீழி.
கட்சம்—சங்கபாஷாணம்.
கட்செவி—பாம்பு.
கட்டஞ்சலி—மூக்கு.
கட்டாஞ்சி–ஓர் மரம். அது முள்வேலமரம்.
கட்டாரி—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
கட்டி—ஓர் புள்.
கட்டில்—மஞ்சம்.
கட்டுக்கொடி—ஓர் கொடிப்பூடு.
கட்டுமாமரம்—ஓர்வகையொட்டுமாமரம்.
கட்டை—1. பிரேதம் 2. விறகு.
கட்பலம்—தான்றி.
கடக்கொடி—தும்பை.
கடக்கோட்டி—கௌதும்பை.
கடசாடபிகம்—அடர்ந்தபதவல்.
கடபி—வாலுளுவை.
கடம்—1. குடம். 2. சரீரம்.
கடம்பம்—1. கடப்பமரம். 2. கீரைத்தண்டு. 3. குமிழ். 4. வாலுளுவை.
கடம்பரை—கடுகுரோகணி.
கடம்பல்—குமிழமரம்.
கடம்பு–1. நீர்க்கடம்புமுதற்பலவகைக்கடம்பாம். 2. கருங்குறுவைநெல்.
கடரி—மரமஞ்சள்.
கடல்கலக்கி—பேய்மூசுட்டை.
கடல்விராஞ்சி—ஓர் செடியென்பர்.
கடலகம்—ஆமணக்கு.
கடலஞ்சிகம்—தருப்பைப்புல்.
கடலடக்கி—பேய்மூசுட்டை.
கடலடி—இலவங்கம்.
கடலடைத்தான்—1. அபின். 2. கஞ்சா.
கடலம்—ஆமணக்கு.
கடலாடி—நாயுருவி.
கடலாமணக்கு—காட்டாமணக்கு.
கடலி—மூக்கிரட்டை.
கடவி—மரமஞ்சள்.
கடவுமரம்—தணக்குமரம்.
கடவுள்—
கடவுளம்- } தேவதாரம். இதனைக்கடவுளர் தாரம் என்றுங்கூறுவர்.
கடவை—தணக்குமரம்.
கடற்குருவி—கல்லுப்பு.
கடற்கொஞ்சி—ஓர் செடி.
கடற்கொழுப்பை—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
கடற்சில்—மரக்கொட்டை.
கடற்பட்சி—கிளிஞ்சில்.
கடற்பன்றி—ஓர் மீன்.
கடற்பாசி—1. ஓர் பாசி. 2. காளான்.
கடற்பாம்பு—ஓர் பாம்பு.
கடற்பாலை—சமுத்திரசோகி.
கடற்பொடி—தும்பை.
கடற்றுழை—கொந்தாழை.
கடற்றீ—கடனுரை.
கடற்றுவரை—ஓர் துவரை.
கடற்றேங்காய்—ஓர் தெங்கின்காய்.
கடாநாரத்தை—
கடாரை— } ஓர் நாரத்தை.
கடிகண்டு—பூனைக்காலி.
கடிகம்—பிசின்.
கடிகை—1. அரையாப்பு. 2. நாழிகை.
கடிச்சவாய்துடைச்சான்—1. எருக்கு. 2. காஞ்சொறி. 3. நத்தவாளை. 4 கடிச்சவாய்தடிச்சான என்றுங்கூறுவர்.
கடிச்சை—ஓர் செடி.
கடிப்பகை—1. கடுகு. 2. வேம்பு.
கடிப்பை—சிறுகடுகு.
கடிமூலம்—முள்ளங்கிச்செடி.
கடியடு—சிற்றரத்தை.
கடியிரத்தம்—மூக்கிரட்டை.
கடிரோமம்—கோரைக்கிழங்கு.
கடிலல்—
கடிலா— } மூக்கிரட்டை.
கடிலி–
கடினம்—வெல்லம்.
கடு—1. கடுக்காய். 2. கடுகுரோகணி. 3. கசப்பு. 4. நஞ்சு. 5. மாவிலிங்கு. 6. முள். 7. முள்ளி.
கடுக்கன்புல்—ஓர்வகைப்புல்.
கடுக்காய்த்தலையன்—ஓர் பாம்பு.
கடுக்கிரந்தி—இஞ்சி.

கடுக்கை—1. கொன்றை. 2. மருது.
கடுகடுக்காய்—நஞ்சு.
கடுகம் — 1. கடுகுரோகணி. 2. திரிகடுகு. 3. கார்ப்பு. 4. மருக்காரை.
கடுகாரம் — 1. கடுகுரோகணி. 2. சாதி பத்திரி.
கடுகி—சுண்டைச்செடி.
கடுகியகாந்தி—இரசதபாஷாணம்.
கடுகு—1. எண்ணெய்க்கசடு. 2. கடுகு. 3. குன்றிச்செடி.
கடுகுமணி—1. கடுகு. 2. சிறுமணி.
கடுகுரோகணி—
கடுகுரோணி— } ஒருவகைமருந்து.
கடுகெண்ணெய்—கடுகுத்தைலம்.
கடுகை—கடுகுரோகணி.
கடுங்காந்தி—வைப்புப்பாஷாணத்தொன்று.
கடுங்காய்—1. சாதிக்காய். 2. பழுக்காதகாய்.
கடுங்காரநீர்—மூட்டை.
கடுங்கூர்மை—கடுந்திலாலவணமுதலிய பல வகை லவணமாம்.
கடுசரம்—கடுகுரோகணி.
கடுசாரம்—காசிச்சாரம்.
கடுசித்தழை—பறங்கித்தாழை.
கடுஞ்சாரி—நவட்சாரம்.
கடுஞ்சுண்ணத்தி—சீனக்காரம்.
கடுத்திரயம்—கடுக்காய், தான்றிக்காய், நெல்லிக்காய் என்பன.
கடுதித்தா—வெண்கடுகு.
கடுதும்பை—பேய்ச்சுரை.
கடுந்தழற்பூமி—உழமண்.
கடுந்தி—நாயுருவி.
கடுநிம்பம்—நிலவேம்பு.
கடுப்படக்கி — 1. எருமுட்டைப்பீநாறி. 2. வெதுப்படக்கி.
கடுப்பு—1. கடுக்காய்வேர். 2. நீர்க்கடுப்பு முதலியநோய்.
கடுப்பூ—ஊமத்தை.
கடுப்பை—வெண்கடுகு.
கடும்பச்சை—நாகப்பச்சை.
கடும்பலம்—1. இஞ்சி. 2. கருணைக்கிழங்கு.
கடும்பால் — ஈன்றணிமைப்பால், கடும்புப்பால் என்றுங்கூறும்.
கடுமரம்—1. காஞ்சிரமரம். 2. நச்சுமரம்.
கடுமூலை—காரீயம்.
கடுமுள்—கண்டங்கத்தரி.
கடுவங்கம்—இஞ்சி.
கடுவன்—மாவிலிங்கு.
கடுவாகம்—புளுமுட்டை.
கடுவிதித்தம்—கடுகுரோகணி.
கடேரியம்—மரமஞ்சள்.
கடைச்சித்தாழை—பறங்கித்தாழை.
கண்—மூங்கில்.
கண்சிரட்டை — கண்ணுள்ள கொட்டாங்கச்சி.
கண்டகசங்கம்—ஓர் செடி.
கண்டகபலம்—பாலாப்பழம்.
கண்டகம்—நீர்முள்ளி.
கண்டகாரி—கண்டங்கத்தரி.
கண்டங்கனம்—திப்பிலி.
கண்டங்காலி—கண்டங்கத்தரி.
கண்டத்திப்பிலி—வங்காளத்திப்பிலி.
கண்டம்—1. அண்டம். 2. கண்டங்கத்தரி. 3. கண்டசருக்கரை. 4. கண்டம். 5. கழுத்து. 6. கள்ளி. 7. குன்றிவேர். 8. சாதிலிங்கம்.
கண்டர்—திருசு.
கண்டல்—1. தாழை. 2. நீர்முள்ளி. 3. பேய்க்கண்டல். ஓர் மரமாமென்பர்.
கண்டலம்—முள்ளி.
கண்டற்குயம்—தாழைமூலை.
கண்டாஞ்சி—முள்வேலமரம்.
கண்டாபலம்—பலாமரம்.
கண்டாலி—வெள்ளெருக்கு.
கண்டாவுடதம்—கண்டீரம்.
கண்டி—சிறுகீரை.
கண்டில்வெண்ணெய் — ஓர் பூடு, ஓர் மரமென்றுங்கூறுவர்.
கண்டீரம்
கண்டீரவம்— } சதுரக்கள்ளி.
கண்டு — 1. கண்டங்கத்தரி. 2. கரும்பின் கட்டி. 3. கழலைக்கட்டி. 4. கற்கண்டு. 5. காஞ்சொறி.
கண்டுகம்—மஞ்சிட்டி.
கண்டுசருக்கரை—கற்கண்டு.
கண்டுதுத்தி—வட்டத்துத்தி.
கண்டுபாரங்கி — 1. சிறுதேக்கு. 2. பஞ்சமூலத்தொன்று. அது: சிறுகாஞ்சொறியென்பர்.
கண்டுமூலம் — 1. சிறுதேக்கு. 2. திப்பிலி.
கண்டூதி— 1. காஞ்சொறி. 2. தினவு.
கண்டூரம்—
கண்டூரை— } பூனைக்காலி.
கண்டெளடதம்—கண்டாவுடதம்.
கண்ணன்—கையாந்தகரை.
கண்ணு — திப்பிலி.
கண்ணுடி—1. உருக்காடி. 2. நகம்.
கண்ணி—1. பூ. 2. பூங்கொத்து. 3. பூமாலை. 4. பூவரும்பு.
கண்ணிக்கொடி—பூங்கொடி.

கண்ணிகம்—மணதக்காளி.
கண்ணீர்நடுக்குறை—மூக்கிரட்டை.
கண்ணீர்க்குட்டை—மூக்கிரட்டை.
கண்ணீராக்கி—பச்சைக்கருப்பூரம்.
கண்ணுக்கரசன்—துருசு.
கண்ணுக்கினியான்—1. கரிசலாங்கண்ணி. 2. பொன்னாங்காணி.
கண்விழுந்தான்சட்டி—கண்விட்டசட்டி.
கணக்காய்ச்சல்—ஓர் நோய்.
கணகாசம்—கருங்கச்சோலம்.
கணங்கம்—சுண்ணாம்பு.
கணதீபம்—எருக்கு.
கணப்பூண்டு—தரைப்பூண்டு. இதை ஓர் மருந்துப்பூண்டென்றுங்கூறுவர்.
கணம்—1. ஓர் நோய். 2. திப்பிலி.
கணமூலி 1. சாணக்கி. 2. திப்பிலி.
கணவம—அரசமரம்.
கணவீரம்—அல்லி.
கணை—திப்பிலி.
கணைதீ—வெண்சீரகச்செடி.
கணை—வேங்கை.
கணிகை—மூல்லை.
கணிமாசம்—இந்துப்பு.
கணியுப்பு—கரியுப்பு.
கணு—மூங்கில்.
கணுப்பாலை—ஓர் பாலை.
கணுவட்டு—சிறியவாழைக்குலை.
கணேரம்—மலைப்புளிச்சைச்செடி.
கணை—கரும்பு.
கத்தரி—ஓர் செடி.
கத்தரிநாயகம்—ஆனைச்சீரகம்.
கத்தரிக்குண்டான்—வெள்ளரி.
கத்திகை—1. கருக்குவாளி. 2. சிறுகொடி.
கத்திநுணை—நிலவேம்பு.
கத்திரிணி—தேக்குமரம்.
கத்திரியம்—ஆடுதின்னாப்பாலை.
கத்துருபம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
கத்தூரி—கஸ்தூரி.
கத்தூரிநாரத்தை—ஓர் நாரத்தை.
கத்தூரிநீசி—கத்தூரிமஞ்சள்.
கத்தூரிப்பிள்ளை-, கத்தூரிப்பூனை— } நாவி.
கத்தோயம்—கள்.
கதம்பம்—1. கடம்பு. 2. வெண்கடம்பு.
கதம்பாரி—தேற்றா.
கதம்பு—கடம்பு.
கதம்பை—1. ஒருபுல். 2. தென்னைமட்டைத் தரும்பு. 3. பெரும்புல்லின்றூள். 4 வைக்கோல்.
கதம்பையுப்பு—சத்தியுப்பு.
கதம்வதம்—கடுகு.
கதலம்—வாழை.
கதலி—1. தேற்றாமரம். 2. வாழை.
கதலிகம்—தேற்றாமரம்.
கதலிச்சி—கருப்பூரம்.
கதலிப்பூ—1. பச்சைக்கருப்பூரம். 2. வாழைப்பூ.
கதளகம்—வாழைமரம்.
கதிக்கை—கருக்குவாளி.
கதிர்—துவாரம்.
கதிர்ப்பகை—1. அல்லி. 2. குவளை.
கதிர்ப்பாரி—தாமரை.
கதிர்ப்புல்—மலைப்புல்.
கதிரை—வறட்சுண்டி.
கதிரைப்பாளை—ஆண்பனைப்பாளை.
கதுப்பு—மஞ்சள்.
கந்தகட்பலம்—தான்றி.
கந்தகபாஷாணம்—கந்திகம்.
கந்தகம்—1. அவற்பாஷாணம். 2. உள்ளி. 3. கந்தகம். 4. முருங்கை. 5. வெள்வெங்காயம்.
கந்தகாரி—வறட்சுண்டி.
கந்தங்துவளம்—கழுகு.
கந்தசடகம்—தமரத்தை.
கந்தசாரம்—சந்தனம்.
கந்தசுக்கிலம்—அதிவிடயம்.
கந்தடம்—வெண்குவளை.
கந்தநாகுலி—1. செவியம். 2. மிளகு.
கந்தநாகுலியம்—அரத்தை.
கந்தபத்திரம்—வெண்டுழாய்.
கந்தபுட்பி—மெருகன்கிழங்கு.
கந்தபுட்பை—அவுரி.
கந்தபூதியம்—நாய்வேளை.
கந்தம—1. கருணை. 2. கழுத்தடி. 3. கிழங்கு. 4. சாரணை. 5. முருங்கை. 6. வாசனை. 7. வேர்.
கந்தழடிகம்—கத்தூரிமிருகம்.
கந்தமூலம்—கிழங்குவேர்.
கந்தழலி...சிறியவிண்டஞ்செடி.
கந்தரக்காட்டம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
கந்தரசு—சாம்பிராணி.
கந்தரம்—1. கற்கடகபாஷாணம். 2. தீமுறு கற்பாஷாணம். 3. புனமுருங்கை.
கந்தருவா—ஆமணக்கு.
கந்தன்—1. சீர்பந்தபாஷாணம். 2. சூதபாஷாணம்.
கந்தாத்திரி—நெல்லி.
கந்தி—1. கந்தகபாஷாணம். 2. கந்தகம். 3. கழுகு.
கந்திலம்—1. ஒருவகைமுருங்கை. 2. தூதுவளை.

கந்திவாருணி—பேய்த்தும்மட்டி.
கந்துகம்—குதிரை.
கந்துகன்—தான்றி.
கந்தேறு—கோடகசாலே.
கந்தை—கரணை.
கந்தோடம்—1. கருங்குவளை. 2. வெண்குவளை.
கந்தோத்தமை—கள்.
கந்தோதம—தாமரை.
கப்படி—வேரிலிருந்து கிளைத்தெழும்புமோர் வனகமரம்.
கப்பல்வாழை—ஒருவகை வாழை.
கப்பிப்பிஞ்சு—கழிக்கடைப்பிஞ்சு.
கபடாதி—புளிவசளை.
கபநாசம்—கண்டங்கத்தரி.
கம்பம்—வாலுளுவை.
கபரி—பெருங்காயம்.
கபவிரோதி—சிற்றரத்தை.
கபாடக்கட்டி—வசம்பு.
கபாலசாந்தி—ஆவிரை.
கபாலம்—மண்டையோடு.
கபாலன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
கபிஞ்சலம்—காடை.
கபித்தம்—1. கொட்டிக்கிழங்கு. 2. விளாமரம்.
கபிதம்—கருஞ்சீரகம்.
கபிதனம்—வாகை.
கபுரம்—கழுகு.
கபோதம்—புருமுட்டி.
கம்பந்திராய்—திராயந்தி.
கம்பம்—1. கடப்பமரம். 2. தாலம்பபாஷாண முதலியன. 3. வாலுளுவை.
கம்பளி—கம்பளிப்பழம்.
கம்பளிக்கொண்டான்—
கம்பளிப்பூக்சி—
} முசுக்கட்டை.
கம்பாரி—குமிழஞ்செடி.
கம்பி—1. கம்பியுப்பு. 2. வெடியுப்பு.
கம்பீர்—ஓர் சரக்கு.
கம்பு—1. ஓர் தாதானியம். 2. செந்தினை.
கம்போத்தம்—குவளை.
கம்மை—சிறுகீரை.
கமடத்தரு—சீவதாரு.
கமடம்—ஆமை.
கமம்—வெட்பாலே.
கமாதம்—மணத்தக்காளி.
கமரி—1. ஓர்வகைப்புல். 2. தரைப்புல்.
கமல்—1. குட்சப்பாலே. 2. வெட்பாலே.
கமலகம்—வெட்பாலே.
கமலம்—1. தாமரை. 2. பிரடைசொலிக்குந்தானம். 3. வெண்கலம்.
கமலவன்—பிரமன்.
கமலி—குங்குமபாஷாணம்.
கமி—மிளகு.
கமுகு—1. கூந்தற்கமுகு. 2. பாக்குமரம்.
கமுனை—மாதுளை.
கயத்தம்—துளசி.
கயபேரிகம்—
கயம்—
} அகில்.
கயமலாகி—
கயிமவாதி—
} வசம்பு.
கயிரவம்—அலரி. கைரவம் எனவும் வரும்,
கர்ச்சூரம்—1. கழற்சிகொடி. 2. கழற்சி. 3. பேரீந்து. இது: கச்சூரம் என்றுங்கூறுவர்.
கர்த்தபம்—கழுதை.
கர்ப்பூரம்—பச்சைக்கற்பூரம்.
கர்ணிகை—தாமரைக்கொட்டை. கன்னிகை எனவும் வரும்.
கரகம்—தாதுமாதுளை.
கரசம்—புலிதாடக்கி.
கரஞ்சகம்—
கரஞ்சம்—
} புன்கமரம்.
கரட்டித்தாளகம்—விளாவுப்பாஷாணமுப்பத்திரண்டிலொன்று.
கரணப்பலா—வெருகு.
கரதாளம்—பனை.
கரந்தை—கொட்டைக்கரந்தை, சிவகரந்தை முதற் பலவகையாம்.
கரப்பர்னம்—ஆமணக்கு.
கரப்பான்—அக்கினிக்கரப்பான்முதற் பல வகையாம்.
கரப்பான்பூடு—ஓர் பூடு.
கரம்—நஞ்சு.
கரம்பை—சிறுகளா.
கரமஞ்சரி—நாயுருவி.
கரமார்த்திகை—மூந்திரிகைக்கொடி.
கரபவல்லபம்—விளாமரம்.
கரவாகம்—காக்கை.
கரவிந்தை—களாச்செடி.
கரவீரம்—அலரி.
கரளம்—1. காஞ்சிமரம். 2. நஞ்சு.
கரா—இலவங்கம்.
காகரி—தேவதாரமரம்.
காடம்—மருக்காரை.
சாமம்—வெண்கடம்பு.
காலகம்—கருந்துளசி.
கரி—1. கட்டைக்கரி. 2. நஞ்சு. 3. வயிரம்.
கரிக்கண்டு—1. கரிசலாங்கண்ணி. 2. கையாந்தகரை.
கரிக்கை—கையாந்தகரை.

கரிக்கோலம்—அழிஞ்சில்.
கரிகன்னி—வெருகு.
கரிச்சான்பூண்டு—கையாந்தகரை.
கரிசலை—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
கரிசன்னி—வெண்காக்கணம்.
கரிசனம்—பொற்றலைக்கையாந்தகரை.
கரிசாலை—கரிசலாங்கண்ணி.
கரிதிப்பிலி—யானைத்திப்பிலி.
கரிப்பான்—கரிசலாங்கண்ணி.
கரிபத்திரம்—தாளிசபத்திரி.
கரிபிப்பிலி—யானைத்திப்பிலி.
கரியபவளம்—ஓர் மருந்து.
கரியபோளம்—ஓர் சரக்கு. இது கருங்குங்கிலியமென்பர்.
கரியமணி—கருஞ்சீரகம்.
கரியமால்—துளசி.
கரியல்—வளராமரம்.
கரியனுசிசான்—அழிஞ்சில்.
கரியுப்பு—பிரமவுப்பு.
கரிவைரி—வெளிளைபாஷாணம்.
கரீரம்—1. அகத்தி. 2. கருவேல்.
கருக்குப்பீர்க்கு—ஓர் பீர்க்கு.
கருங்கஞ்சம்—வெண்கலம்.
கருங்காலி—1. எட்டி. 2. கருங்காலி.
கருங்காவி—கருங்குவளை.
கருங்குருவி—வலியான்.
கருங்குறுவை—ஓர் நெல்.
கருங்குன்றி—கருப்புக்குன்றிமணி.
கருங்கேசம்—வெண்கலம்.
கருங்கொட்டி—ஓர் கொட்டி.
கருங்கொடி—ஓர் கொடி.
கருங்கோல்— } இரும்பு.
கருங்கோலம்— }
கருஞ்சனம்—1. சுரை. 2. முருங்கை.
கருஞ்சுரை—1. நீர்முள்ளி. 2. புகையிலை.
கருஞ்சுரை—செங்கத்தரி.
கருஞ்சோலம்—அகிற்கட்டை.
கருடக்கொடி—1. குறிஞ்சா. 2. பெருமருந்து.
கருடக்கொவ்வை— } 1. காக்கணம். 2.
கருத்தொண்டை— } கொவ்வை.
கருணம்—எலுமிச்சை.
கருணை—ஓர் கிழங்கு.
கருணமல்லி—முல்லை.
கருந்தாது—இரும்பு.
கருந்துழாய்—கருந்துளசி.
கருந்தோளி—அவுரி.
கருநந்து—நத்தை.
கருநாசம்—கொடிவேலி.
கருநாவி—கல்லுப்பு.
கருநாவிக்கிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.
கருநெய்தல்—கருங்குவளை.
கருப்பட்டி—பனங்கட்டி.
கருப்பாதகம்- } செம்முருங்கை.
கருப்பாதம்— }
கருப்புக்கட்டி—1. கற்கண்டு. 2. பனைவெல்லம்.
கருப்புப்பு—கிருஷ்ணலவணம்.
கருப்பூரம்—கர்ப்பூரம்.
கருப்போடம்—கடுகுரோகணி.
கரும்பு—அபினி.
கரும்புரம்— } பனை.
கரும்புல்— }
கரும்பூ—1. ஊமத்தை. 2. நீலோற்பலம்.
கரும்பூல்—கரும்பூலா.
கரும்பை—நாயுருவி.
கரும்பொன்—இரும்பு.
கருமகாலி—பெரும்பாடு.
கருமசம்—அரசமரம்.
கருமணி—கண்மணி.
கருமமூலம்—தருப்பை.
கருமயிர்—காரடி.
கருமுகில்—கார்முகிற்பாஷாணம்.
கருமுகை—1. இருவாட்சி. 2. சண்பகம்.
கருமை—களாச்செடி.
கருவகம்—காரீயம்.
கருவா—இலவங்கமரம்.
கருவாதியுப்பு—பூரணுதியுப்பு.
கருவாப்பட்டை—1. இலங்கப்பட்டை. 2. சன்னலவங்கப்பட்டை.
கருவாளி—இரசம்.
கருவியுப்பு—பூரணுதியுப்பு.
கருவிரி—சம்பு.
கருவிருகணம்—காட்டெள்ளு.
கருவிளம்—1. காக்கணம். 2. வில்வம்.
கருவிளா—1. ஓர் மரம். 2 வில்வம்.
கருவிளை—காக்கணம்.
கருவுப்பு—கல்லுப்பு, சிலாலவணமென்பர்.
கருவூமத்தை—கரியவூமத்தை.
கருவேல்—ஓர் மரம்.
கருவை—வரகுவைக்கோல்.
கரைக்கல்லோலம்—கடற்பாசி.
கல்லகாரம்—1. செங்குவளை. 2. நீர்க்குளிரி. 3. பனைவெல்லம்.
கல்லடிமூலம்—கற்கடகபாஷாணம்.
கல்லத்தி—ஓரத்தி.
கல்லம்—மஞ்சள்.
கல்லாவிந்தம்—கற்றுமரை.

கல்லவேதி—சகஸ்திரபேதி.
கல்லாரம்—1. செங்குவளை. 2. நீர்க்குளிரி. 3. மஞ்சள்.
கல்லாலம்—இத்திமரம்.
கல்லி—ஆமை.
கல்லியசிங்கி—கற்கடசிங்கி.
கல்லியம்—கள்.
கல்லின்காரம்—கல்நார்.
கல்லீயம்—நிலாஞ்சனம்.
கல்லீரம்—முருக்கு, கலீரம்எனவும்வரும்.
கல்லுக்கலத்தான—பொன்னுங்காணி.
கல்லுகம்—பெருவாகை.
கல்லுண்டைச்சம்பா—ஓர் நெல்.
கல்லுணி—புல்லுரி.
கல்லுப்பு—எழாங்காய்ச்சலுப்பு, பாரையுப்பு முதற் பலவகையாம்.
கல்லுருவி—புல்லுருவி.
கல்லுளி—பேய்க்களா.
கல்லுரோக்கி—மாமிசபேதி.
கல்லொட்டி—நத்தை.
கல்வீரியம்—
கல்வேகம்— } அன்னபேதி.
கல்வேதி—சகஸ்திரபேதி.
கலப்பைக்கிழங்கு—1. கார்த்திகைக்கிழங்கு. 2. வெந்தோன்றிக்கிழங்கு.
கலம்பம்—தாலம்பபாஷாணம்.
கலம்பி—கொத்துப்பசளை.
கலவகம்—காக்கை.
கலவமால்—டிமாமிசம்.
கலவை—சாந்து.
கலாங்கம்—
கலாங்கன்— } துத்தபாஷாணம்.
கலாயம்—தயிர்.
கலினம்—1. கற்பரிபாஷாணம். 2. வன்னி.
கலிகாரம்—மயிலைச்செடி.
கலிகை—1. இளம்பூவரும்பு 2. உசிலமரம். 3. சீக்காரந்தூள். 4. நாகமல்லி.
கலிங்கம்—1. ஆற்றுத்தும்மட்டிக்காய். 2. கண்ணுக்கிடுமருந்து. 3. மிளகு. 4. வெட்பாலை.
கலிசம்—வன்னிமரம்.
கலித்துருமம்—தான்றி.
கலிதி—நிப்பிலி.
கலிமாரகம்—கிலுகிலுப்பை.
கலிமாலகம்—அகில்.
கலிமோகனம்—அத்திமரம்.
கலியகம்—வெட்பாலையரிசி.
கலியாணப்பூ—இலுப்பைப்பூ.
கலினி—நிப்பிலி.
கலினை—1. கொள்ளு. 2. மிளகு.
கலீரம்—முருக்கு.
கலுழன்—கருடன்.
கலுளி—காட்டெருமை.
கலேயகம்—மஞ்சள்.
கலைக்கொம்பு—ஆண்மான்கொம்பு.
கலைத்தோல்—ஆண்மான்தோல்.
கவ்வை—1. எள்ளிளங்காய், கௌவை எனவும் வரும். 2. கள்.
கவசப்பூடு—அங்கப்பிச்சு.
கவடி—1. தகரம். 2. படிகாரம். 3. பல கறை.
கவடு—கொம்பு.
கவர்—1. மரக்கப்பு. 2. வாழை.
கவரி—எருமை.
கவரிறுக்கு—கடவுமரம்.
கவரெழுசங்கம்—முட்சங்கம்.
கவலை—1. ஓர் கொடி. 2. செந்தினை. 3. தினையரிசி 4. நோய்.
கவலைக்கிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.
கவனி—கந்தகபாஷாணம்.
கவா—வெள்ளைக்காக்கணஞ்செடி.
கவாட்சி—1. பேய்க்கொம்மட்டி. 2. வெள்ளைக்காக்கணம்.
கவாடக்கட்டி—வசம்பு.
கவாடசூரணம்—அபினிக்கலவைச் சூரணம்.
காவடம்—வெட்பாலை.
கவாரம்—தாமரை.
கவி—1. பூனைக்காலி. 2. மந்தி.
கவிகச்சு—பூனைக்காலி.
கவிகுருந்தம்—கந்தகபாஷாணம்.
கவித்தம்—கடுகுரோகணி.
கவிந்தி—ரேணுகம். இது, வான்மிளகு.
கவியங்கம்—வெட்பாலை.
கவிர்—1. முண்முருக்கு. 2. முருக்கு.
கவிரம்—அலரிச்செடி.
கவிரோமம்—பூனைக்காலி.
கவிழ்தும்பை—ஓர் தும்பை.
கவிளம்—மோர்.
கவினம்—1. மோர். 2. வெண்ணெய்.
கவினி—திரிபலை.
கவிதநம்—காட்டுவாகை.
கவுசி—கொன்றை.
கவுசிகம்—குக்கில்.
கவுடதம்—வெட்பாலை.
கவுதி—கொன்றை.
கவுனி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
கவேது—
கவேதுகை— } காட்டுக்கோதுமை.

கவேளம்—குவளை. கவேலம் எனவும்வரும்.
கவை—1. அகில். 2. எள்.
கவையம்—காட்டுப்பசு. கவயமுமாம்.
கழர்—களாமரம்.
கழல்—கழற்சி.
கழலடி—கழற்சிக்கொடிவேர்.
கழலாபு—பீர்க்கு.
கழலி—பிரண்டை.
கழலை—கழலைக்கட்டி.
கழற்காய்—கழற்சிக்காய்.
கழற்கொடி—கற்சூரம்.
கழற்சி—கெச்சக்காய்ச்செடி, கொடியுமாம்.
கழற்சுபதம்—அதிவிடயம்.
கழற்பதி—பெருங்குமிழ்.
கழாய்—1. கழுகு. 2. சிறுகீரை.
கழாய்வனம்-
கழாயம்—
} சிறுகீரை.
கழாறம்—1. கள். 2. பாக்கு.
கழிகம்—வாலுளுவை.
கழிவிந்து—விந்து.
கழுசி—சீந்தில்.
கழுதைத்தும்பை—ஓர் தும்பை.
கழுதைப்பால்—நஞ்சறுபபான்.
கழுநீர்—1. குவளை. 2. செங்கழுநீர். 3. செங்குவளை.
கழுநை—
கழுமுள்—
} மாதுளை.
கழை—அழகு. திருவிளை. நகரப். ஈ0-ஆங் கவியிலுங்காண்க.
கள்—மது.
கள்வன்—நண்டு.
கள்ளச்சி—பூநீறு, பூவழலையென்க.
கள்ளாம்பல்—வெள்ளாம்பல்.
கள்ளி—1. ஓர் செடி. 2. கொடிக்கள்ளி.
கள்ளிக்காக்கை—செம்போத்து.
கள்ளிமடையான்—
கள்ளிமூளையான்—
} ஓர்வகைப்பூண்டு.
கள்ளிமந்தாரை—பெருங்கள்ளி.
களை—களாச்செடி.
களசுவேதம்—அதிவிடயம்.
களஞ்சி—சூதபாஷாணம்.
களதபுதம்—வெள்ளி.
களந்தூரி—தான்றி.
களப்பன்—பெருங்குயில்.
களம்—எலி.
களர்—களாச்செடி.
களர்க்காய்—கழற்சி.
களவு—களாச்செடி.
களாவகம்—சிறுகீரை.
களி—கள்.
களிக்காய்—தசையுள்ளகாய்.
களிகம்—வாலுளுவை.
களிச்சக்காய்—கெச்சக்காய்.
களித்துயிர்—குழவி.
களிம்பு—பளாஸ்திரி.
களியடைக்காய்—களிப்பாக்கு.
களிறறினம்பு—யானைத்திப்பிவி.
கற்கடகசிங்கி—கடுக்காய்ப்பூ, அதன் பிஞ்சு.
கற்கடகர்த்தி—ஞண்டு.
கற்கண்டம்—அகில்.
கற்கம்—1. இலுப்பைப்பூ. 2. தாமரை. 3. மருந்தின்பொது.
கற்காணம்—கருஞ்சீரகம்.
கற்காரு—அகிலமரம்.
கற்கோவை—கருடன்கிழங்கு.
கற்சத்து—கல்நார்.
கற்சிலை—உருப்பட்டகல்.
கற்சூரம்—1. கழற்கொடி. 2 போஞ்து.
கற்பகக்கரம்—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
கற்பகம்—1. தாழைமரம். 2. புளியாரை. 3. மாஞ்சில்.
கற்பாகாலம்—சோடியுகம்.
கற்பம்—பலவகைகூடியமருந்து.
கற்பரம்—1. துருசு. 2 துளசி.
கற்பான்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
கற்பாஞ்சான்—பெருங்காயம்.
கற்பிரம்—கல்லாரை.
கற்பு—முல்லை.
கற்பூ—1. கல்லாரை. 2. கற்றுமரை.
கற்பூரசிலாசத்து—ஒருவகைச்சரக்கு.
கற்பூராணி—கற்றுழை.
கற்பூரம்—1. கருப்பூரம். 2. பொன்னுங்காணி.
கற்பூரவள்ளி—ஓர் பூண்டு.
கற்பொடி—அன்னபேதி.
கற்றுமரை—ஓர் தாமரை.
கறி—மிளகு.
கறிக்கன்று—கையாந்தகரை.
கறிக்காய்—மிளகு.
கறிக்கோலம்—அழிஞ்சில்.
கறிபோனம்—நறும்பிசின்.
கறிமுள்ளி—கண்டங்கத்திரி.
கறியாமணக்கு—பறங்கியாமணக்கு.
கறுத்தப்பூ—கருங்காக்கணம்.
கறுப்பி—1. எவட்சாரம். 2. காகநிமிளை. 3. மீனம்பர்.
கறுவா—இலவங்கமரம்.
கறை—இரத்தம்.

கறைபோகி–1. உவர்மண். 2. சவுக்காரம்.
கன்மதம்—ஓர் சாக்கு, இதனை மலையின்மத மென்றுங்கூறுவர்.
கன்மலி—ஏலம்.
கன்முதிரை—ஒருவகைமுதிரைமரம்.
கன்முரிசு — ஓர் மரம், அது புரசமரமென்பர்.
கன்றுபுக்கான்—ஓர் பூடு.
கன்றுரம்—கற்பூரம்.
கன்னக்கிராந்தி—கன்னப்புற்று.
கன்னச்சூலை — கன்னப்பிளவை — } ஓர் நோய்.
கன்னம்—தங்கம்.
கன்னல்—1. கரும்பு. 2. சர்க்கரை.
கன்னவகம்—சிறுகீரை.
கன்னற்கட்டி–1. கற்கண்டு. 2. வெல்லம்.
கன்னுதம்—அன்னபேதி.
கன்னூர்—ஓர் மருந்து.
கன்னி—1. காந்தை. 2. கற்றுழை. 3. காக்கணம். 4. குமரிவேர். 5. சத்திசாரணை.
கன்னிக்கிழங்கு — 1. கிட்டிக்கிழங்கு. 2. சின்னிக்கிழங்கு.
கன்னிகம்—மணத்தக்காளி
கன்னிகாரம்—கோங்கு.
கன்னிநாது—ஈஞ்தநாகு.
கன்னியன்னம்—கற்றுழை.
கன்னுறுகம்—சிறுகீரை.
கன்னெஞ்சி—அவுரி.
கனகமிளகு—வான்மிளகு.
கனகாரியம் ஊமத்தை.
கனங்காய்—ஓர் மரம்.
கனசாரம்—கர்ப்பூரம்.
கனத்தி—வைப்பரிதாரம்.
கனம்—கோரைக்கிழங்கு.
கனல்பேதி—சகஸ்திரபேதி.
கனலி—கொடிவேலி.
கனவுமூலி—விஷமூங்கில்.
கனற்கூர்மை—வளையலுப்பு.
கனற்சிலை—மந்தாரச்சிலை.
கனி—பழம்.
கனைபலம் — ஆலங்கட்டி. கனோபலமென வும்வரும்.

கா.

காக்கட்டான்—காக்கணம்.
காக்கணங்கொவ்வை—காக்குறட்டை.
காக்கணம்—கருவிளை, பலவகைப்படும்.
காக்கம்—1. காக்குறட்டை. 2. கொவ்வை.
காக்களி—தேட்கொடுக்கி.
காக்குறட்டை—கருத்தக்காக்கணம்.
காக்கைச்சோளம்—ஓர் சோளம்.
காக்கைப்பாலை—ஓர் பாலை.
காக்கைப்பூ—ஓர் பூண்டு.
காக்கைப்பொன்—பொன்னிறப்பிசின்.
காக்கைமல்லி—நுணை.
காக்கைழக்கு—கருமுகிற்பாஷாணம்.
காக்கைவலி—ஓர் நோய்.
காக்கைவேர்—காக்கணவேர்.
காகக்கரிப்பான்—கரிசலாங்கண்ணி.
காகசநி—மஞ்சள்.
காகசிஞ்சி — காகசிஞ்சை- } குன்றிக்கொடி.
காகசுக்கான்—கருமணற்சுக்கான்.
காகஞாநனம்—புங்கு.
காகதிந்துகம்—கருந்தும்மை.
காகதுண்டம்—அகில்.
காகதுரத்தி—காத்தொட்டி, காகத்துரத்தி யென்றுங்கூறுவர்.
காகநாசி—பாற்சொற்றி.
காகநிமிளை—கருநிமிளை.
காகநேரி—மணத்தக்காளி.
காகபலம்—வேம்பு.
காகபீநகம்—கருந்தும்பை.
காகபீலி—குன்றிக்கொடி.
காகம்—1. கீரி. 2. வைப்புப்பாஷாணமுப் பத்திரண்டிலொன்று.
காகரி—திப்பிலி.
காகருகம்—எட்டி.
காகி—விளாமரம்.
காகித்தம்— காகித்திரம்- } குறிஞ்சா.
காகிரத்தம்—1. குறிஞ்சா. 2. வறட்சுண்டி.
காகுராசி—புடோல்.
காகேடளி—கருஞ்சீரகம்.
காகேந்து—கருந்தும்பை.
காகொடி—எட்டிமரம்.
காகோலி—கருஞ்சீரகம்.
காகோடகி—வாலுளுவை.
காகோதரம்—பரம்பு.
காகோதும்பரிகை—பேயத்திமரம்.
காகோலம்—அண்டங்காக்கை.
காகோளி—1. அசோகு. 2. கொடியரசு. 3. தேட்கொடுக்கி.
காங்கையன்—வைப்பரிலபாஷாணம்.
காச்சரக்கு—காச்சுரை.
காச்சி—துவரை.
காச்சுரை—புளிச்சக்கீரை.

காச்சிலை—சத்திருருநாக்கிலை.
காசம்—1. கற்பாஷாணம். 2. சுவாசகாச முதற் பலவகையாம்.
காசமர்த்தகம்—பெரும்புல்.
காசறை—1. கத்தூரிமிருகம். 2. மயிர்ச் சாந்து.
காசா—1. காயாச்செடி. 2. நாணல்.
காசாம்பூவண்ணன்—1. கச்சாலம். 2. காய்ச் சற்பாஷாணம்.
காசி-1. உப்பு. 2. ஓர்வகைத்தாது. 3. சீரகம்.
காசிகிருட்டிணன் — 1. சாதிபத்திரி. 2. சீரகம்.
காசிமீரம்—சுங்குமப்பூ.
காசிரத்தம்—வறட்சுண்டி.
காசிரோத்தம்—ஆடுதின்னுப்பாலை.
காசிலவணம்—காசிச்சாரம்.
காசு—1. காசுக்கட்டி. 2. கோழை.
காசுலவம்—வலையலுப்பு.
காசை—1. கயரோகம். 2. காயா. 3. நாணல்.
காசோடி—எட்டி.
காஞ்சம்—நீலாஞ்சனக்கல்.
காஞ்சனம்—1. புன்கமரம். 2. பொன்.
காஞ்சநாதுவயம்—சண்பகம்.
காஞ்சனி—மஞ்சள்.
காஞ்சா—கஞ்சா.
காஞ்சி—ஓர் மரம்.
காஞ்சிகம்—1. கழுநீர். 2. காடி.
காஞ்சிகா— } எட்டிமரம்.
காஞ்சிகை— }
காஞ்சிரம்— }
காஞ்சினி—1. மஞ்சள். 2. மஞ்சிட்டி.
காஞ்சீரகம்— } காஞ்சொன்றி.
காஞ்சொறி— }
காட்டகத்தி—வீழியிலை.
காட்டணம்—பெருங்குமிழ்.
காட்டத்தி—பேயத்தி.
காட்டாளம்—பெருந்தும்பை.
காட்டாளை—சுழல்வண்டி.
காட்டிஞ்சி—சாரணை.
காட்டிலம்—வாழை.
காட்டிருள்ளி—நரிவெங்காயம்.
காட்டுக்கடலை—ஓர் செடி.
காட்டுக்கத்தரி-1. சிறுவழுதலை. 2. துத்தி. 3. முள்ளிக்கத்தரி.
காட்டுக்குருந்து——காட்டெலுமிச்சை.
காட்டுக்கொட்டை—காட்டாமணக்கு.
காட்டுக்கொளுஞ்சி—ஓர் கொளுஞ்சி.
காட்டுச்சீரகவள்ளி—காய்வள்ளி.
காட்டுநோத்தை—பெருங்குருந்து.
காட்டுமெஞ்சள்—கத்தூரிமஞ்சள்.
காட்டுமந்தாரை—காட்டாத்தி
காட்டுமுருங்கை — 1. மாவிலிங்கு. 2. வன முருங்கை.
காட்டுவெள்ளரி—பேய்க்கொம்மட்டி.
காட்டேரி—கள்ளி.
காட்டெருமை — 1. எருக்கு. 2. கள்ளி. 3. கூகைநீர். 4. சதுரக்கள்ளி.
காட்டேலி—கருஞ்சீரகம்.
காட்டொலிவம்—1. ஓர் மரம். 2. மின்மினி.
காடிநீர்—புளித்தசலம்.
காடைப்புடம் — மூன்றெருவாற்செய் சிறு புடம்.
காண்டகடுகம்—பாகல்.
காண்டகம் — 1. சரகண்டபாஷாணம். 2. நிலவேம்பு.
காண்டகை—காட்டுக்கருணை.
காண்டம்—1. சரகண்டபாஷாணம். 2. சீந்தில். 3. நிலவேம்பு 4. வஞ்சிமரம்.
காண்டரிக்கன்—சத்திசாரணை.
காண்டாமிருகரத்தம்—வேங்கைமரப்பிசின்.
காண்டிபம்—சரகண்டபாஷாணம்.
காண்டில்—இரத்தபாஷாணம்.
காண்டீரம்—யானைத்திப்பிலி.
காணம்—கொள்ளு.
காணநட்டம்—கடுகுரோகணி.
காணி — 4. கடுகுரோகணி. 2. பொன்னுங் காணி.
காத்தட்டி—ஆதொண்டை.
காத்தீரம்—பாம்பு.
காத்தேனி—மணத்தக்காளி.
காதம்—கவ்.
காதரி—மரமஞ்சள்.
காதவம்—ஆலமரம்.
காதாங்கி—பாற்சொற்றி.
காதி—மிருதபாஷாணம்.
காதித்தம்—1. கஞ்சா. 2. குறிஞ்சா.
காந்தசத்துரு — 1. நவச்சாரம். 2. வெடியுப்பு.
காந்தம்—சலாகை. இது பலவகையாம்.
காந்தள்—1. கார்த்திகைப்பூ. 2. நாய்வேளை.
காந்தளம்—கலப்பைக்கிழங்கு.
காந்தளிகம்—சின்னிமரம்.
காந்தாயசம்—அயக்காந்தம்.
காந்தானம்—நாய்வேளை.
காந்தி — 1. காவிக்கல். 2. சிலாசத்து. 3. விட்டுணுகாந்தை.
காந்தியதிகமேனி—காவிக்கல்.
காந்தியோன்—கருப்பூரச்சிலை.

காந்தியோனி—சிலாமதம்.
காந்தீரசம்—குங்குமம்.
காந்துகம்—வெண்காந்தள்.
காந்துவி—மண்ணீரல்.
கார்ந்தோரகம்—செங்கரும்பு.
காப்பு—1. திருநீறு. 2. மூங்கில்.
கபாலன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
காபிசம்—
காபிசாயனம்— } கள்.
கர்பிரம்—சாம்பிராணி.
காபினி—நவச்சாரம்.
காம்பசி—செங்நெருஞ்சில்.
காம்பிரம்—1. சாம்பிராணி. 2. முருக்கு.
காம்பு—1. பூசனி. 2. மூங்கில்.
காம்போகி—குன்றி.
காம்போசி—குதிரைலாலி.
காமக்கிரியை—கூடுதல்.
காமணி—நவச்சாரம்.
காமப்பால்—1. அமுர்தப்பால். 2. காமத்துப்பால்.
காமப்பூ—மதனகாமப்பூ.
காமம்—1. காமநோய். 2. காமப்பூ. 3. காமசுரம். 4. பனை. இந்திரியமுமாமென்பர்.
காமர்—அழகு.
காமரசம்—மாமரம்.
காமரசி—நெருஞ்சில்.
காமரம்—1. அகில். 2. ஆலமரம்.
காமரி—புளிநறளை.
காமரீசம்—புல்லுரி.
காமவதி—மரமஞ்சள்.
காமவல்லபம்—மாமரம்.
காமளம்—சிறுமூலம், இது திப்பிலி.
காமன்—1. திப்பிலி. 2. வண்டு.
காமனை—சிறுகிழங்கு.
காமாச்சிப்புல்—காவட்டம்புல்.
காமி—பொன்னிமிளை.
காமுகப்பிரியம்—1. கத்தூரி. 2. மஞ்சள்.
காமுகம்—1. அசோகம். 2. பூங்குன்றிக்கொடி.
காய்—1. கழலைக்கட்டி. 2. சாதிக்காய். 3. சூதக்காய். 4. மாமுகலியவற்றின் காய்.
காய்ச்சல்—சுரம், இது பலவகையாம்.
காய்ச்சருக்கு—புளிச்சக்கீரை.
காய்ச்சுக்கட்டி—காசுக்கட்டி.
காய்ச்சுப்பு—1. சவட்டுப்பு. 2. வளையலுப்பு.
காய்ச்சுரை—1. புடத்திலிட்டெடுத்ததங்கம். 2. புளிச்சக்கீரை.
காய்த்தனியம்—முசுக்கொட்டை.
காய்ப்பனை—பெண்யானை.
காய்வள்ளி-காய்வேளமுதற்பலவகையாம்.
காயசித்தி—பொன்னுங்காணி.
காயசித்தியாளேன்—சூதபாஷாணம்.
காயசித்தியுப்பு—அமரியுப்பு.
காயத்திரி—கருங்காலி. 2. வெங்காயம்.
காயத்தையிருத்தி—பூவழலை.
காயத்தையுருக்கி—அஸ்திபேதி.
காயதரி—வெங்காயம்.
காயம்—1. கடுகு. 2. சுக்கு. 3. பெருங்காயம். 4. மிளகு. 5. வெங்காயம்.
காயா—கசா.
காயாதூடகம்—நிழலுலர்த்தி.
கார்—கார் நெல்.
கார்க்குறட்டை—நீலக்காக்கணம்.
கார்கோணி—தேட்கொடுக்கி.
கார்கோழி—1. கருங்கொள்ளு. கருஞ்சீரகம். 3. தேட்கொடுக்கி. 4. நிலப்பனை.
கார்கோளி—கோரைப்புல்.
கார்த்திகை—வெந்தோன்றி.
கார்த்திகைக்கொடி—காந்தள்.
கார்த்திகைக்கிழங்கு—1. கலப்பைக்கிழங்கு. 2. வெந்தோன்றி.
கார்ப்பாசம்—பருத்தி.
கார்ப்பான்—கையாந்தகரை.
கார்போகரிசி—ஓர் சரக்கு.
கார்மணி—கையாந்தகரை.
கார்முகம்—மூங்கில்.
கார்மூகில்—வைப்புப்பாஷாண முப்பத்திரண்டிலொன்று.
கார்மேகம்—கருங்குரங்கு.
கர்ரகம்—இந்துப்பு.
காரண்டம்—கடுகு.
காரணசத்தி—எவட்சாரம்.
காரணம்—1. எருமை. 2. நீர்க்காக்கை.
காரணன்—மிருதபாஷாணம்.
காரம்—1. சீனிக்காரம். 2. மரவயிரம். 3. மூப்பூச்சுண்ணம். 4. வெண்காரம்.
காரம்பம்—காட்டுத்திப்பிலி.
காரவல்லி—பாகல்.
காரன்—சோரபாஷாணம்.
காராடம்—மருக்காரை.
காராடு—வெள்ளாடு.
காராமணி—கொம்புப்பயறு.
கர்ராயி—அடியீரல்.
காரி—1. ஆவிரை. 2. கண்டங்கத்தரி. 3. நஞ்சு.
காரிக்கூன்—ஓர் காளான்.
காரிகோள்—முத்தக்காசு.
காரிகை—கொடிவேலி.

காரியக்கடிசு—கற்பாஷாணம்.
காரியப்பிரத்துவேசம்—சோம்பு.
காரிமை—கொடுவேலி.
காரிரத்தம்—ஆடுதின்னுப்பாலை.
காரீயம்—பூநாகம்.
காருச்சிவல்—கடற்பாசி.
காருசம்—1. காரெள். 2. நுரை. 3. புற்று.
காருணி—ஆடுதின்னுப்பாலை.
காருப்பு—1. திலாலவணம். 2. மரவுப்பு.
காருராசி—1. கறிப்புடோல். 2. மருக்காரை.
காரூகம்—கருங்குரங்கு.
காரெள்—காட்டெள்.
காரை—1. ஓர் செடி. 2. சுண்ணச்சாந்து.
காரைசா—புழுகு.
கால்—காற்று.
காலக்கந்தம்—தும்பை.
காலகம்—சேங்கொட்டை.
காலகுந்தி—கழற்சிச்செடி.
காலசாகம்—கருவேப்பிலை.
காலதுராத்தி—காத்தொட்டி.
காலபூதம்—கோழி.
காலன்—1. கந்தபாஷாணம். 2. நீலபாஷாணம்.
காலாசயம்—இரும்பு.
காலாயுதம்—கோழிச்சேவல்.
காலி—1. காட்டுமுருங்கை. 2. காலியாந்துவரை. 3. புனமுருங்கை.
காலிங்கி, காலிங்கை } வெட்பாலையரிசி.
காலிதம்—படிகாரம்.
காவீயகம்—, காலேயகம்— } மரமஞ்சள்.
காலேயம்—1. அகில். 2. கத்தூரிமஞ்சள். 3. மோர்.
காலோமம்—அகில்.
காவகா—சேங்கொட்டை.
காவட்டம்—, காவட்டை— } மாந்தப்புல்.
காவுசில்—, காவற்காலி— } வாழை
காவன்—சிலந்திப்பூச்சி.
காவா—காட்டு மல்லிகை.
காவாலை—1. காட்டு மல்லிகை. 2. காய்வேலை.
காவி—1. அவுரி. 2. கருங்காலி. 3. கருங்குவளை. 4. கருப்புச்சாயம். 5. மருந்துண்டை
காவிளாய்—, காவிலை— } 1.கொளுஞ்சி. 2.காய்வேலை
காவு—பீதரோகணி.
காவேரம்—குங்குமம்.
காழ்—இரும்பிலிப்பூண்டு.
காளகண்டம்—குயில்.
காளகூடம்—நஞ்சு.
காளம்—1. அவுரி. 2. எட்டிமரம். 3. நஞ்சு
காளவாசல்—செங்கல், சுண்ணும்பு உற்பத்தியிடம்.
காளவாயன்—கழுதை.
காளான்—ஆம்பி.
காளி—1. எட்டிமரம். 2. கற்காரி. 3. மணத்தக்காளி.
காளிசம்—மணத்தக்காளி.
காளிந்தம்—ஏலம்.
காளிந்தி—வாகை.
காளியம்—பளிங்கு.
காளினி—, காளினியம்— } கத்தரி.
காறடி—மருக்காரை.
காறல்—காறற்கொட்டி.
கான்மரம்—ஆலமரம்.
கானகீதுதிரை—மாமரம்.
கானறக்குறத்திழலைப்பால்—தேன்.
கானகன்—கழுதை.
கானத்தூபம்—கற்பாஷாணம்.
கானத்தேறு—மஞ்சள்.
கானப்பலா—நாட்டுப்பலா.
கானம்—1. எட்டி. 2. பொன்.
கானமா—பன்றி.
கானழல்லை—, காளமெளவல்— } காட்டுமல்லிகை.
கானவல்லை—குரங்கு.
கானவிருக்கம்—பாதிரி.
கானற்குன்று—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
காஞவேலை—ஓர் பூண்டு.
கானிகம்—மணத்தக்காளி.
கானித்தம்—ஏலம்.
கானிலம்—, கானிலிந்திரன்— } கொடுவேலி.
கானீயம்—கக்கரிக்காய்.
கானுசாரி—நன்னரி, கானனுசாரி என்றுங் கூறுவர்.

கி.

கிகிணி—1. கஞ்சரீடம். 2. காக்கணம்.
கிங்கிணி—கலுகிலுப்பை.
கிங்கிசாலம்—வேலமரம்.
கிச்சிலி—நாரத்தை.
கிச்சிலிக்கிழங்கு—ஓர் மூலம்.

கிசம்—
கிசலயம்—
கிசலம்—
கிசலை—
கிசாலம்— } தளிர்.

கிஞ்சி—வேம்பு.

கிஞ்சித்து— } 1. திப்பிலிமூலம். 2. புளி
கிஞ்சிதம்— } மா.

கிஞ்சுகம்—1. முண்முருக்கு. 2. முருக்கு. 3. பலாசு.

கிஞ்சுகி—பலாசு.

கிட்டக்கல்—குமிடக்கல்.

கிட்டம்—இருப்புக்கிட்டம்.

கிட்டாமாரி—சிறுபுள்ளடி.

கிட்டி—சின்னி. சிறுசின்னியுமாமென்பர்.

கிட்டிக்கிழங்கு—சின்னிக்குழங்கு.

கிட்டிரம்—நெருஞ்சில்.

கிட்டிவான்—எட்டி.

கிட்டினம்—திரிபலை.

கிட்டிணசாசி—கருஞ்சீரகம்.

கிட்டிணசிங்துவாததோஷம்—கொல்லுந்தன்மையுள்ள வோர்நோய்.

கிட்டிணபாணம் எட்டி.

கிட்டிணபேடம்—கடுகுரோகணி.

கிட்டிணம்—1. கருப்பு. 2. மான்மேல்.

கிட்டிணவல்லி—நன்னாரி.

கிட்டிணவாணம்—லோகமணல்.

கிட்டிணி—காக்கணம்.

கிட்டிரம்—நெருஞ்சில்.

.. கிட்டிவான்—எட்டி.

.. கிட்டினம்—திரிபலை.

.. கிட்டினன்—திப்பிலி.

.. கிட்டினிவேம்பு—நன்னாரி.

.. கிடக்கை—மஞ்சம்.

கிடுக்கட்டி—இருப்பைப்பூவிதழ்க்கட்டி.

.. கிடை—1. கிடை. 2. கிடைச்சி. 3. சடை. 4. சடைச்சி.

கிண்ணிக்கற்பூரம்—சிரசகற்பூரம்.

.. கிணிதி—கிலுகிலுப்பை.

கித்துள்—கூந்தற்கழுகு.

கிதவம்—ஊமத்தஞ்செடி.

.. கிந்திகம்—1. திப்பிலிமூலம். 2. புளிமா.

கிரேசமிரம்—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.

கிரஞ்சனம்—முருங்கை.

கிரதமாலம்—கொன்றைமரம்.

கிரந்தி—1. ஓர் நோய். 2. எலத்தோல். 3. நெல்லிப்பருப்பு.

கிரந்திகம்—1. திப்பிலிமூலம். 2. புளிமா.

கிரந்திநாயகம்—சிலந்திநாயகம்.

கிரந்திமூலம்—திப்பிலிமூலம்.

கிரந்திலம்—1. தூதுவளை 2. முருக்கமரம்.

கிரமுகம்—கழுகு.

கிராகதி—நிலவேம்பு.

கிராகம்—ஆமை.

கிராணி—ஓர் கழிச்சல்.

கிராணித்திரவியம்—1. அகிலம்பட்டை. 2. அழிஞ்சில் முதலியன.

கிராதகம்— } நிலவேம்பு
கிராதித்தம— }

கிராம்பு—ஓர்சரக்கு.

கிராமணை—அவுரி.

கிரிகன்னி—வெள்ளைக்காக்கணம்.

கிரிச்சரீடம்—சாதிக்காய்.

கிரிமல்லிகை—1. மலைமல்லிகை. 2. வெட்பாலை.

கிரிமிக்கினி—வாலுளுவை.

கிரியாத்துச்செடி— } நிலவேம்பு.
கிரியாத்துவேர்— }

கிரிவிளவல்லி—சிறுநன்னாரி.

கிரீட்டி—பிரண்டை.

கிரீடம்—வேலிப்பருத்தி.

கிருகான்—தசவாய்விலொன்று.

கிருசானு—பவளக்கொடி.

கிருட்டி—பிரண்டை.

கிருட்டிணசீரகம்—கருஞ்சீரகம்.

கிருட்டிணபாகபலம்—பெருங்களாச்செடி.

கிருட்டிணபாணம்—எட்டி.

கிருட்டிணபேடம்— } கடுகுரோகணி.
கிருட்டிணபேதி— }

கிருட்டிணம்—மிளகு.

கிருட்டிணமூவி—துளசி.

கிருட்டிணவல்லி—நன்னாரி.

கிருட்டிணவிருந்தை—பாதிரிமரம்.

கிருட்டிணவாசம்—அரசமரம்.

கிருட்டிணி—காக்கணங்கொடி.

கிருட்டிணிகை—கருத்தக்கடுகு.

கிருட்டிணை—1. கடுகு. 2. முந்திரிகை. 3. வான்மிளகு.

கிருதம்—1: செம்முருங்கை. 2. நெய்.

கிருது—நெய்.

கிருந்தி—கஞ்சாங்கோரை.

கிருமி—கீரிப்பூச்சி.

கிருமிக்குன்றம்—வாலுளுவையரிசி.

கிருமிச்சத்துரு—பூவராசம்விதை. கிருமிசத்துரு எனவும் வரும்.

கிருமிச்சுரம்—ஓர் சுரம்.

கிருமிச்சூலை—ஓர்சூலை.

கிருமிச்சொறி—ஓர்சொறி.

கிருமிநாசம் — 1. குரோசானியோமம். 2. பங்கம்பாலை. 3. பலாசம்விதை. 4. பேய்ப்பீர்க்கு.
கிருமிநாசி—நிலவாகை.
கிருமிமலடு—அறுவகைமலட்டிலொன்று.
கிருமியம்—மாமிசம்.
கிருமியோமம்—ஓர்மருந்து.
கிரேசமிரம்—பச்சைக்கருப்பூரம்.
கிரேந்தி—எலத்தோல். 2. கச்சோலம்.
கிலிகை—சிற்றெலி.
கிலிங்கி—கிலுகிலுப்பை.
கிலுகிலுப்பை—ஓர்செடி.
கிழங்கு—பிண்டம்.
கிழத்தீரி—பெண்குறி.
கிழவி—முருங்கை.
கிழவேர்வரி—ஆணகுறி.
கிழி—கந்தைத்துணி.
கிளவரி—தண்ணீர்விட்டான்கிழங்கு.
கிளிமூக்கன்—கள்ளுழை.
கிளிமூக்குக்கிழங்கு ஆகாசக்கருடன்கிழங்கு
கிளியூறற்பட்டை—ஓர்பட்டை.
கிளை—1. தளிர். 2. மூங்கில். 3. வாலுளுவை
கிறட்டி—பிரண்டை.
கிறத்தி—நிலவேம்பு.
கிறுசன்—1. கும்குமப்பூ. 2. மஞ்சள்.
கிறுத்துவம்—அகில்.
கிறுத்துவேதன்—பீர்க்கு.
கினை — புடம்போடுதற்குச்சாக்குமேலிடுங்கவசம். 2. விளா.

கீ.

கீசகம்—மூங்கில்.
கீசகன்—1. குரங்கு. 2. மூங்கில்.
கீசபர்ணம்— } நாயுருவி.
கீசபர்ணி— }
கீசரன்—சரக்கொன்றை.
கீசா—இரும்பு.
கீடக்கினம்—கந்தகம்.
கீடம்—புழு.
கீடமாரி—சிறுபுள்ளடி.
கீடிமா—துத்தம்.
கீதந்திரம்—திப்பிலிமூலம்.
கீதம்—1. மூங்கில். 2. வண்டு.
கீதவம்—ஊமத்தை.
கீரநாண்மயிர்—உள்ளி.
கீரந்திகம்—திப்பிலிமூலம்.
கீரி—1. கள்ளி. 2. திருக்கொன்றை.
கீரிநாயகம்—பங்கம்பாலை.
கீரிப்பூண்டு—ஓர்ப்பூண்டு.
கீரிமரம்—ஓர்மரம்.
கீருகண்ணி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கீருகம்பளி—பீர்க்கு.
கீருதம்—செம்முருங்கை.
கீரை—ஓர்பச்சிலை பலவகைப்படும்.
கீரைக்காய்—வெள்ளரிக்காய்.
கீலகவேட்டை—மிகுகாந்தல்.
கீலாலம்—1. இரத்தம். 2. காடி. 3. நீர்.
கீழ்நோக்கி—நேர்வாளம்.
கீழாநெல்லி—கீழகாய்நெல்லி.
கீறநத்தி—கச்சோலம்.

கு.

குக்கில்—1. குங்கிலியம். 2. செம்போத்து.
குக்கிலம்—அதிவிடயம்.
குக்கிற்தூணம்—குக்கில்.
குக்குடசூட்டு—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
குக்குடபுடம்—கோழியளவுபுடம்.
குக்குடம்—கோழி.
குக்குடி—இலவமரம்.
குக்குடு—கோழி.
குக்குரம்—கோடகசாலை.
குக்குலு—குங்கிலியம்.
குகு—1. கள். 2. தசநாடியிலொன்று. 3. மது.
குகுலா—கடுகுரோகணி.
குகுவிந்தம்—முத்தக்காசு.
குகை—மூசை, அதுமட்குகை.
குகைக்காமன்—கல்நார்.
குகைச்சி—புற்றுஞ்சோறு.
குகைமேலுதத்தீ—சொர்ணபேதி
குங்கிலிகம்—1. குங்கிலியம். 2. வாலுளுவை
குங்கிலியம்—1. கருங்கிலியம். 2. வெள்ளைக்குங்கிலியம்.
குங்குமச்செவந்தி—ஓர் செவந்தி.
குங்குமபாஷாணம்—அஞ்சற்குளச்சி.
குங்குமம்—1. குங்குமமரம். 2. செஞ்சாந்து
குங்குமவர்ணி—1. அரிதாரம். 2. மஞ்சட்கல்
குங்குமவர்ணச்சி—தாளகம்.
குங்குமவலரி—செவ்வலரி.
குங்குலு—குங்கிலியம்.
குச்சம்—1. குன்றிமணி. 2. நாணல். 3. பற்டாகம்.
குச்சி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.
குசத்தி—1. பூரீறு, பூவழலை.
குசத்தின்பாதி—சிறுபுள்ளடி. 2. பற்படாகம்.

குசந்தனம்—செஞ்சந்தனம்.
குசபலம்—மாதுளை.
குசம்—1. தண்ணீர். 2. தருப்பை.
குசும்பா—செந்துருக்கம்பூ.
குசேசயம்—தாமரைப்பூ.
குஞ்சம்—1. குச்சிப்புல். 2. குன்றிக்கொடி. 3. சீதாங்கபாஷாணம். 4. புளிநறளை. 5. பூங்கொத்து. குறுணியிலெட்டிலோர் பங்கென்றுங் கூறுவர்.
குஞ்சரம்—1. அத்தி. 2. கருங்குவளை.
குஞ்சராசனம்—அரசமரம்.
குஞ்சலம்—குன்றி.
குஞ்சி— } குன்றி.
குஞ்சரம்— }
குட்காம்—வேலிப்பருத்தி.
குட்டணி—மாயை.
குட்கிம்—1. ஓர் வியாதி. 2. கோட்டம்.
குட்டாரி—கந்தகம்.
குட்டிதக்காளி—சிறுதக்காளி.
குட்டிப்பாடித்தி—சிற்றரத்தை.
குட்டியிடுக்கி—1. கற்றூழை. 2. கோட்டம். 3. கோடைக்கிழங்கு. 4. சிற்றரத்தை. 5. பயிருடன்மூளைக்கும் புல்.
குட்டினம்—கருஞ்சீரகம்.
குடக்கினி—கருங்காலி.
குடகம்—1. உத்தாமணி. 2. மலைமல்லிகை. 3. வெட்பாலை.
குடகரம்—உத்தாமணி.
குடசப்பாலை—1. கறிப்பாலை. 2. வெட்பாலை.
குடப்பம்—இலுப்பை.
குடம்—1. சதுரக்கள்ளி. 2. சர்க்கரை.
குடமணம்—கருஞ்சீரகம்.
குடமல்லிகை—மல்லிகை.
குடல்—குடர், பலவகைப்படும்.
குடவளப்பம்—இலுப்பை.
குடவன்—1. கோட்டம். 2. பித்தளை.
குடற்பற்றப்பிஞ்சு—இளம்பிஞ்சு.
குடற்பிடுங்கி—தருசு.
குடாரி—திப்பிலி.
குடான்—செம்மூள்ளி.
குடிகை—எலவரிசி.
குடிநீர்—கஷாயம்.
குடிமம்—துத்தம்.
குடியொட்டிப்பூண்டு—1. முருக்கு. 2. மூள்ளி.
குடிரம்—காரை.
குடிலம்—குராமரம்.
குடு—1. கன். 2. மது.
குடும்பு—பூங்கொத்து.
குடுவிசீசு—1. தேங்காய். 2. பாளைச்செடி.
குடோரம்—துளசி.
குடோரசம்—வெண்டுளசி.
குடைக்கிழங்கு—சிற்றரத்தை.
குடைவேல்—வேலமரம். குடையெனவும் வரும்.
குடோரி—1. வங்கமணல். 2. வெங்காரம். 3. வெள்ளைப்பாஷாணம். மாத்திரையுமாமென்பர்.
குடோரிபண்ணல்— } விடத்திற்குக்கீறி
குடோரிவைத்தல்— } மருந்துவைத்தல்.
குண்டலி—1. இசங்கு. 2. சீந்தில்.
குண்டாலி—சங்கஞ்செடி.
குண்டானிக்கொடி—ஓர் கொடி.
குண்டுரோசனை—குண்டோசனை.
குண்டைசீசம்பா—சொறிக்குரும்பை.
குண்ணம்—பெருமருந்து.
குணகண்டி—சிவதை.
குணபலம்—அதிவிடயம்.
குணலி—சீந்தில்.
குணலயம்—அறுகம்புல்.
குணுக்கு—வெள்ளி.
குணோட்டம்—அதிவிடயம்.
குத்தரசம்—பெருங்காயம்.
குத்தாலம்—காட்டாத்தி.
குத்தாலா—கடுகுரோகணி.
குத்திரம்— } சணல்.
குத்து— }
குத்துக்காரந்தை—குத்துக்காரைமுதற் பல வகையாம்.
குத்துக்கால்—1. கீரிப்பூண்டு. 2. சிமிட்டி.
குதபம்—தருப்பைப்புல்.
குதம்—1. தருப்பை. 2. வெண்காயம்.
குதனசனம்—பெருங்காயம்.
குதானன்—தாளிச்செடி.
குதிரை—ஊர்க்குருவி.
குதிரைகொல்லி— } ஓர் பூடு.
குதிரைப்பயிரி— }
குதிரைப்பல்லன்—வெள்ளைப்பூண்டு.
குதிரைப்பற்பாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
குதிரைப்பிடிக்கன்—பீநாறிமரம்.
குதிரைமசாலி—1. தேன்மரம்.
குதிரைவாலி—ஓர் பூண்டு.
குதிரைவாலிப்புல்—ஓர் புல்.
குதும்பகர்—தும்பை.
குதை—பாசி.
குந்தணம்—சந்தனம்.

குந்தம்—1. கண்ணேய். 2. கள். 3. கற்பாஷாணம். 4. குங்கிலியம். 5. குருந்தம். 6. கோளகபாஷாணம்.

குந்தி—கள்.

குந்திரிகம்—
குந்துரு—
குந்துருக்கம்—
} குங்கிலியம்.

குப்பாமணி—குப்பைமேனி.

குப்பி—சீசா.

குப்பிக்குட்சமைந்தகன்னி—பஞ்சபட்சி பாஷாணம்.

குப்பிச்சரக்கு—பதங்கவைப்பு.

குப்பிச்சாரம்—காசிச்சாரம்.

குப்பிலவணம்—வேளையலுப்பு.

குப்புசம்—புங்கங்காய்.

குப்பை—சதகுப்பை.

குப்பைமேனி—ஓர் பூடு.

குபசுபா—காஞ்சிரை.

குபசுலா—காஞ்சொறி.

குபம்—கோட்டம்.

குபிகை—1. எள். 2. நல்லெண்ணெய்.

குபேரகம்—சின்னி.

குபையம்—சிறுபுள்ளடி.

கும்பகம்—1. கலசம். 2. கற்றுழை. 3. சாலங்க பாஷாணம். 4. தொட்டிப்பாஷாணம். 5. நாணல்.

கும்பகாரி—செம்பாஷாணம்.

கும்பஞ்சான்—
கும்பம்—
} சிவேதை.

கும்பவிம்பம்—தொட்டிப்பாஷாணம்.

கும்பளம்—பூசனி.

கும்பி—1. சிவேதை. 2. சுடுசாம்பல். 3. தாவம்பபாஷாணம். 4. நெருப்பு.

கும்பிகம்—நீலோற்பலம்.

கும்பிழம்—எலுமிச்சம்பளம்.

கும்மாயம்—1. குழம்பு. 2. சுண்ணும்பு.

குமக்கி—கடுகுரோகணி.

குமஞ்சம்—சாம்பிராணி, குமஞ்சானுமாம்.

குமஞ்சான்—1. ஆண்குமஞ்சான் இது குங்கிலியம். 2. பெண்குமஞ்சான் இது சாம்பிராணி.

குமஞ்சி—
குமஞை—
} ஆந்தை.

குமட்டு—அருக்களிப்பு, இது அருவருப்பு.

குமம்—கோட்டம்.

குமாகம்—மாவிலிங்கு.

குமாரி—கற்றுழை.

குமாராகம்—மாவிலிங்கு.

குமிகை—வெள்ளெள்ளு.

குமிதம்—
குமிதிகம்—
} தேக்கமரம்.

குமிழ்—1. குமிழி. 2. நாணல்.

குமுதகம்—1. செவ்வாம்பல். 2. தருப்பை. 3. வெள்ளாம்பல். 4. வெள்ளி. 5. வெள்ளைப் பாஷாணம்.

குமுதபாந்தவம்—கருப்பூரம்.

குமுதம்—1. ஆம்பல். 2. கருப்பூரம். 3. கற்பாஷாணம். 4. தருப்பைப்புல். 5. நேத்திர குமுதம் இது கருவிழிவியாதி. 6. வக்கிராந்த பாஷாணம். 7. வெள்ளைப்பாஷாணம்.

குமுதிகை—பூசனி.

குமுந்தகம்—கற்பாஷாணம்.

குமுலி—துளசி.

குய்யபீசகம்—எட்டி.

குயக்காலம்—நிலக்கடம்பு.

குயத்தினலகை—நிலவாகை.

குயபீசகம்—எட்டி.

குயம்—மூலை.

குயம்பிக்கடி—சுரை.

குயா—கோங்குமரம்.

குயின்மொழி—அதிமதுரம்.

குயோகம்—சின்னிமரம்.

குரக்கன்—கேழ்வரகு.

குரகதம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.

குரங்கநாபி—கஸ்தூரி.

குரங்கம்—எட்டி.

குரங்கு—முசுமுசுக்கை.

குரண்டநாசி—
குரண்டநாசினி—
} பருத்திச்சடி.

குரண்டம்—பச்சைப்பூமருதோன்றி.

குரநாசம்—வெங்காயம்.

குரம்—1. தருப்பை. 2. பாகல்.

குரம்பை—1. குறிஞ்சா. 2. கோட்டம். 3. பேரீந்து.

குரவகம்—1. செம்பூமருந்தோன்றி. 2. வாடாக்குறிஞ்சி.

குரவரம்—குறிஞ்சா.

குரவு—
குரா—
} குராமரம்.

குராசானி—ஓர்பூண்டு.

குரு—1. அம்மை. 2. துருசு.

குருக்கத்திப்பூண்டு—வனத்தவசிமுருங்கை.

குருக்துவிதை—பிரமத்தண்டுவிதை.

குருகாரம்—பெரியகாரம்.

குருகு—1. குருக்கத்தி. 2. கோழி.

குருதி—பசுமுருங்கை.

குருகுலம்—பலண்டுறுகபாஷாணம்.

குருச்சி—சீனக்காரம்.

குருசம்—வெந்தோன்றி.
குருசாமி—ஆசான்.
குருசாரம்—சிவசாரம்.
குருத்தாமரை—1. ஆகாசத்தாமரை. 2. கொட்டைப்பாசி.
குருதி—1. உதிரம். 2. மூலை.
குருது—நெய்.
குருநீதடி—சிற்றாமுட்டி.
குருந்து—1. காட்டுக்குருந்து. 2. காட்டு நாரத்தை. 3. காட்டெலுமிச்சை. 4. குருந்தக்கல். 5. பெருங்குருந்து.
குருநாதன்—குருசு.
குருபத்திரம்—1. தத்தநாகம். 2. புளியமரம்
குரும்பாலை—நிலப்பனை.
குரும்பி—புற்றுருஞ்சோறு.
குரும்பை—1. தெங்கிளங்காய். 2. பனை. 3. புற்றுருஞ்சோறு.
குருமலியம்—அசோகு.
குருமுறை—1. கோடாசுளி. 2. சவுக்காரம்
குருசம்—சித்தரசம்.
குருவண்டு—குவரஞ்செடியிலிருக்கும்வண்டு
குருவால்—இத்திமரம்.
குருவி—குன்றிமணி.
குருவிச்சி—1. புல்லுரி. 2. பராமுட்டி.
குருவிச்சு—1. தேங்காய். 2. பாலைச்செடி
குருவிந்தம்—1. குன்றிக்கொடி. 2. கோரைக்கிழங்கு. 3. சாதிலிங்கம். 4. வாற்கோதுமை.
குருவிந்து—முத்தக்காசு.
குருவுக்காதி—1. பச்சைக்கற்பூரம். 2. வேதைச்சிந்தூரம்.
குருவெந்தசாரம்—காசிச்சாரம்.
குருவேர்—ஓர்பூண்டு.
குருவை—ஆமை.
குரை—கஞ்சாங்கோரை.
குரோசானி—குரோசனியோமம்.
குல்லரி—இலந்தை.
குல்லரிசீசோறு—கற்றுழைச்சோறு.
குல்லை—1. கஞ்சா. 2. துளசி. 3. வெட்சி.
குல்லையம்—கருங்குவளை.
குலக்காணம்—கொள்ளு.
குலகாயம்—பேய்ப்புடோல்.
குலகாலம்—நிலக்கடம்பு.
குலசீசவீவு—முடிமாமிசம்.
குலசுவேதகன்—சவரிலோத்திரம்.
குலடி—செம்பாஷாணம்.
குலத்தம்—கொள்ளு.
குலந்தம்—கொள்ளு.
குலம்பம்—செப்புமணல்.
குலம்பா—பேய்ச்சுரை.
குலவரை—தத்தநாகம்.
குலவல்லி—இலந்தை, குல்வலியெனவும் வரும்.
குலவலி—இலந்தை, குல்வலியெனவும் வரும்.
குலவுகாசம்—நாணல்.
குலவுரி—1. சந்தனம். 2. செஞ்சந்தனம்.
குலவேல்—கஞ்சாங்கோரை.
குலாங்குவி—காவட்டம்புல்.
குலாதினி—குடுகுரோகணி.
குலாபு—மூட்செவந்தி.
குலாமல்லி—மூட்செவந்தி.
குலிகம்—1. இலுப்பை. 2. சாதிலிங்கம். 3. சிவப்பு. 4. பந்து.
குலிங்கம்—1. சாதிலிங்கம். 2. பேய்க்கொமட்டி.
குவிசம்—1. இலுப்பை. 2. கற்பரிபாஷாணம். 3. வன்னிமரம்.
குவிசல்—நாகபாஷாணம்.
குவிசன்—வச்சிராயுதன்.
குவுத்தம்—கொள்ளு.
குவுமமூலம்—இஞ்சி.
குலைக்கல்—கோரோசனை.
குலோடி—நாவி.
குலோமி—வெள்ளறுகு.
குலோமிசை—வசம்பு.
குவங்கம்—ஈயம்.
குவட்டிலுதித்தோன்—சொர்னபேதி.
குவட்டிற்புளிதம்—சங்கபாஷாணம்.
குவட்டினீயம்—நீலாஞ்சனக்கல்.
குவட்டுக்கூர்மை—தொட்டிப்பாஷாணம்.
குவட்டுநுண்மூலச்சி—சொர்னபோதி.
குவடு—சங்கபாஷாணம்.
குவம்—1. ஆம்பல். 2. ஔபலபாஷாணம்.
குவரிகுண்டல்—வாலுளுவை.
குவலயம்—1. குவளை. 2. நெய்தல்.
குவலயன்—குருசு.
குவலி—இலந்தைமரம்.
குவலை—1. கஞ்சா. 2. துளசி.
குவளச்சி—புற்றும்பழம்.
குவளை—1, கருங்குவளை. 2. செங்குவளை.
குவாகம்—கமுகு.
குவிகம்—இலுப்பை.
குழகன்—கந்தசாமி. (சூ. நிக. க: உரு.)
குழம்பு—ஓர் மருந்து, இது பலவகையாம்.
குழித்தாமரை—கொட்டைப்பாசி.
குழிநீதம்—நகம்.
குழிப்பறங்கி—கொட்டைப்பூசனி.
குழிமிட்டான்—நத்தைச்சூரி.
குழை—நெய்தல்.
குழைச்சி—புற்றுருஞ்சோறு.

தழைந்தநீர்—இளநீர்.
குளஞ்சி—1. கிச்சிலி. 2. சர்க்கரை.
குளப்பாலை—ஊசிப்பாலை.
குளம்—கரும்பின்கட்டி.
குளவி—1. சதுரக்கள்ளி. 2. மலைப்பச்சை.
குளவிந்தம்—1. கத்தூரிமஞ்சள். 2. பூமஞ்சள். 3. மஞ்சள்.
குளிகை—மாத்திரை.
குளிர்தாமரை—ஒருவகைத்தாமரை.
குளிர்ந்தபரிமளம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
குளிரி—நீர்க்குளிரி.
குற்பகம்—நாணல்.
குற்சலை—அவுரி.
குறஞ்சனம்—வெங்காரம்.
குறட்டை—காக்கணம்.
குறத்தி—நிலப்பனை.
குறல்—பாதிரி.
குறவன்—இரதம்.
குறசம்—பெருங்காயம்.
குறி—அடையாளம், இது பலவகையாம்.
குறிசொல்வோன்—சேவல்.
குறிஞ்சா—ஓர் பூண்டு. இது பலவகையாம்.
குறிஞ்சி—1. ஈந்து. 2. செம்முள்ளி. 3. மருதோன்றி.
குறிஞ்சில்—தொட்டிப்பாஷாணம்.
குறுக்கம்—கௌரிபாஷாணம்.
குறுகீத—குறுக்குநோய்.
குறுத்தாளி—சிறுதாளி.
குறுந்துழாய்—சிறுதுளசி.
குறுந்தட்டி—1. சிற்றுமுட்டி. 2. சிறுகாஞ்சொறி. குறுந்தொட்டியெனவும் வரும்.
குறுநறுங்கண்ணி—குன்றிப்பூ.
குறும்பீ—காதழுக்கு.
குறும்பூழ்—காடை.
குறுமணல்—இரசமணல்.
குறுமுனி—அகத்தியர்.
குறுலோவு—உடலிற்கசிவு.
குரோட்டை—1. காக்கணம். 2. பீச்சுவிளா.
குன்மக்கட்டி—குன்மசூலை.
குன்மம்—ஓர் நோய்.
குன்றத்துச்சித்தி—தாலம்பபாஷாணம்.
குன்றவில்லி—துருசு.
குன்றி—குன்றிமணி.
குன்றிமணிசீசம்பா—ஓர் சம்பாநெல்.
குன்றிவேர்—அதிமதுரம்.
குனட்டம்—அதிவிடயம்.
குஞசகம்—1. குன்றி. 2. சிறுகாஞ்சொறி.
குஞசம்—குன்றி.

கூ.

கூகத்தாளி—புன்னை.
கூகம்—பொன்.
கூகாகம் } கழுகு.
கூகாசம் }
கூகேநீறு—1. அங்குச்சோசனம். 2. அரோட்டோ. இது கூகைக்கிழங்குமா.
கூகை—கோட்டான்.
கூகைநீறு-1. ஓர்மருந்து 2. காட்டெருமைப்பால்.
கூச்சி—சவரிலோத்திரம்.
கூச்சிதம்— } கடம்பு.
கூச்சிரம்— }
கூஷ்மாண்டம்—திருநீற்றுப்பூசனி இது கலியாணப்பூசனியென்வுங்கூறுவர்.
கூகன்—மறைத்தசொல்.
கூசான்மலி—பட்டுநூன்மரம்.
கூட்டி—1. சேவல். 2. புன்னைமொக்கு. 3. மருளிச்செடி.
கூடம்—1. எள். 2. கோளகபாஷாணம்.
கூடம்பில்—சுரை.
கூடர்க்கீத—புகையிலை.
கூடாரம்—பெருங்காயம்.
கூத்தன்குதம்பை—மூக்கொற்றிப்பூண்டு.
கூதளம்—1. கூதாளிச்செடி. 2. தூதுவளை. 3. வெள்ளரி.
கூதாரி—வெள்ளரி.
கூதாளம்—கூதாளி.
கூதிர்—பனிக்காற்று.
கூந்தல்—1. கழுகு. 2. கூந்தற்கழுகு. 3. கூந்தற்பனை. 4. முதியார்கூந்தல். கழுகோலை பனையோலையுமாம்.
கூந்தற்பனை—கழுகு.
கூந்தற்பாசி—1. ஓர்நீர்ப்பூண்டு. 2. நிலக்கூந்தல், இது எலிச்செவிப்பூடு.
கூந்தற்பூகம்—கழுகு.
கூப்பிலை—பூசனிக்காய்.
கூம்பரிட்டம்—ஆமணக்கு.
கூம்பல்—குமிழ்
கூமரை—கோங்கு.
கூர்—காரம்.
கூர்கேவு—வெண்கடுகு.
கூர்சீசகம்—தந்தாவனக்குச்சி.
கூர்ச்சசேகரம்—தெங்கு.
கூர்ச்சம்—தருப்பை.
கூர்சீசாரம்—சிவசாரம்.
கூர்மன்—ஓர்வாயு.
கூர்மைக்காரிவாள்—சவுக்காரம்.

கூரணம்— } 1. கோடகசாலே. 2. பாகல்.
கூரம்— }
கூலம்—1. காராமணி. 2. பாகல்.
கூவிணை—நல்லபாம்பு.
கூவம்—வில்வம்.
கூவலம்—பலநிறமுள்ளஆம்பற்பூ.
கூவிரம்—வில்வமரம்.
கூவிளம்—கோளகபாஷாணம். 2. வில்வ மரம். 3. வில்வப்பத்திரம்.
கூவிளம்பத்திரி—ஓர்பத்திரி.
கூழ்—நறுவிலிமரம்.
கூழ்ப்பாண்டம்—நீற்றுப்பூசனி.
கூழம்—1. எள். 2. திப்பிலி.
கூழ்மூட்டை—கருக்கெட்டமூட்டை.
கூழ்வசு—கேழ்வரகு.
கூழா—நறுவிலிமரம்.
கூழாமணி—கூழ்முன்னே.
கூளம்—திப்பிலி.
கூறம்—1. ஆமை. 2. கொடசப்பாலே. 3. பாகல்.
கூறல்—நாகபாஷாணம்.
கூறு—எள்.
கூறுவசம்—ஓமம்.
கூன்முதுது—ஆமையோடு.
கூனல்—நத்தை.
கூனலன்—1. சங்கு. 2. நத்தை.
கூனன்—ஆமை.
கூனிமித்திரி—மாரணம்.
கூனை—நல்லபாம்பு.

கெ.

கெகநாதம்—அப்பிரகம்.
கெகராசி—பூலா.
கெச்சநா—கையாந்தகரை.
கெச்சநி—சேர்தல்.
கெச்சம்—1. தனம் 2. முவ்வே.
கெச்சநட்டி—திப்பிலி.
கெசகன்னி—1. மொந்தைவாழை. 2. வெருகு.
கெசடம்—நாகப்பூ.
கெசப்பிரியம்—இலவம்பிசின்.
கெசமாமுட்டி—1. எட்டி. 2. காஞ்சொறி.
கெசாசைநா—கையாந்தகரை.
கெசானை—அரசு.
கெடம்—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
கெடிமண்டுதல்—அஞ்சுதல்.
கெடுப்பினை—வங்கமணல்.
கெண்டைவியாதி—ஓர்நோய்.
கெணம்—சமூலம்.
கெந்தகத்தாலு—கெந்தகதாளி.
கெந்தகம்—1. கெந்தகம் 2. நாய்வேளே.
கெந்தகாயம்—நீர்ப்பூலா.
கெந்தசடகம்—ஆமணக்கு.
கெந்தத்தாளி—வாசனையுள்ளதாளி.
கெந்தநாதுலியம்—1. அரத்தை. 2. செவ்வியம்.
கெந்தப்பொடி—1. அரியுப்பு. 2. உப்பு. 3. கருவுப்பு.
கெந்தபந்தம்—கௌரிபாஷாணம்.
கெந்தபூதியம்—நாய்வேளே.
கெந்தரி—பொன்னிநிமிளே.
கெந்தருசு—சாம்பிராணி.
கெந்தனம்—கோடகசாலே.
கெந்தி—1. கெந்தகம். 2. நெல்லிக்காய்க் கெந்தகம்.
கெந்திகம்—1. பாம்புகொல்லி. 2. பொன்னி நிமிளே.
கெந்திபரம்—ஆடுதின்னுப்பாளே.
கெந்தீவாருணி—பேய்த்தும்மட்டி.
கெந்துசடகம்—புழு.
கெம்பீரியம்—1. இளம்பிசின். 2. நவ்வ பிசின்.
கெருடகாய்—சுருகாட்டுமிட்டான்.
கெவ்வியம்—நாய்வேளே.
கெவரி— } வெள்ளைக்காக்கணம்.
கெவுதவாரனி— }
கெவுரா—1. கடுகு. 2. துளசி.
கெளகீகடி—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
கெளித்திபச்சை—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
கெற்பத்தலேவன்—வீரம்.

கே.

கேக்கை—தாழை.
கேகயம்—1. கௌரிபாஷாணம். 2. மகிழம் விதை.
கேசதம்—கையாந்தகரை.
கேசபாசி—மயிர்.
கேசம்—திப்பிலி.
கேசமூட்டி—வேம்பு.
கேசரம்—பெருங்காயம்.
கேசரவரம்—குங்குமம்.
கேசரி—1. சிங்கம். 2. நாதம்.
கேசரிகம்—நாயுருவி.
கேசவர்—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேசியா—தாழை.
கேசினி—சங்கங்குப்பி.

கேடகசாரி—கழுதை.
கேடகம்—புழுமுட்டி.
கேதகிப்பூ—தாழம்பூ.
கேதகை—தாழை.
கேதாரம்—தண்ணீர்மிட்டான்.
கேதல்—அழைத்தல்.
கேந்தகம்—கேடகசாலை.
கேந்தமுறியம்—நாய்வேளை.
கேப்பை—கேழ்வரகு.
கேமாச்சி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேயிகம்—செங்கல்.
கேரண்டம்—நீர்ப்பறவை.
கேலிகம்—1. அசோகு. 2. சிந்தில்.
கேவரம்—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கேவல்—வள்ளிக்கொடி.
கேவலதிரவியம்—மிளகு.
கேவு—வெண்கடுகு.
கேவுரா—கேழ்வரகு.
கேழ்—ஒளி.
கேளி—தெங்கு.
கேனவி—செவி.

கை.

கை—யானைக்கை.
கைகம்—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
கைச்சற்றெருடை—புளிநாரத்தை.
கைச்சி—கழுகு.
கைச்சோரம்—கிச்சிலிக்கிழங்கு.
கைடிகம்—மலையெலுமிச்சை.
கைத்தகம்—தாழம்பூ.
கைத்தகோடரம்—எட்டி.
கைத்தா—காட்டாமணக்கு.
கைத்து—பொன்.
கைதாரம்—செந்நெல்.
கைதை—1. எட்டி. 2. தாழை.
கைப்பு—ஆடுதின்னுப்பாலை.
கைபா—கரிசலாங்கண்ணி.
கையான்—கையாந்தகரை.
கையிரவம்—குழுதம். கைரவம் எனவும் வரும்.
கைரவி—வெந்தையம்.
கைராதம்—நிலவேம்பு.
கைலவேளி—மூலை.
கைவிதை—வெந்தயச்செடி.

கொ.

கொக்கடி—கூந்தற்பனங்கிழங்கு.
கொக்கரிகம்—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
கொக்கரை—1. பாம்பு. 2. வலம்புரிச்சங்கு.
கொக்கறை—பனை தெங்கு முதலியவற்றின் பிள்ளைமடல். கொக்கரை எனவும் வரும்.
கொக்கரையுடும்பு—ஒருடும்பு.
கொக்காகை—சங்கஞ்செடி.
கொக்காம்பாலை—ஓர் செடி.
கொக்கான்—ஓர் மரம்.
கொக்கு—மாமரம்.
கொக்குடம்—எட்டி.
கொக்குமந்தாரை—காட்டாத்தி.
கொக்கேறி—1. ஓர் பூண்டு. 2. நெட்டி.
கொங்கணியான்—ஓர் மீன்.
கொங்கரி—ஏலரிசி.
கொங்காரம்— } குங்குமமரம்.
கொங்காரி— }
கொங்கு—1. கருஞ்சுரை. 2. கள். 3. சர்க்கரை. 4. தேன். 5. பூந்தாது.
கொச்சி—1. சவரிலோத்திரம். 2. மிளகாய்ச்செடி.
கொச்சிக்காய்—கொச்சிமிளகாய்.
கொச்சிக்குழநீதை—வைப்பரிதாரம்.
கொச்சித்தமரத்தை—ஓர் தமரத்தை.
கொச்சிபேதம்—சவரிலோத்திரம்.
கொச்சிலித்தி—ஓர் புல்.
கொச்சிலேயம்—ஓரேலம்.
கொச்சை—1. ஆடு. 2. வெள்ளாடு.
கொஞ்சி—ஓர் செடி.
கொட்டங்காய்—1. ஓர் மரக்காய். 2. தேங்காய்.
கொட்டமலழகி—ஆவிரை.
கொட்டாலி—நாய்ப்பாகல்.
கொட்டி—ஓர் நீர்ப்பூண்டு.
கொட்டை—கொட்டைக்கரந்தை.
கொட்டைச்செத்தல்—கொட்டைத்தேங்காய்.
கொட்டைழத்து—ஆமணக்குவிதை.
கொட்டைமுந்திரிகை— } ஓர் மரம்.
கொட்டையிலந்தை— }
கொடசாலம்—வெந்தோன்றி.
கொடப்பூச்சி—காவட்டம்புல்.
கொடா—எட்டி.
கொடாலகம்—வெந்தோன்றி.
கொடாவிட்டிறுக்கு—நாயுருவி.
கொடி—சித்திரமூலம், இது கொடுவேலி.
கொடிக்கழல்— } கழற்சிக்கொடி.
கொடிக்கழற்சி— }
கொடிக்கால்—வெற்றிலைக்கொடிவைக்குமிடம்.
கொடிக்கையான்—ஓர் கையாந்தகரை.

கொடிக்கொத்தான்—ஓர் கொத்தான்.
கொடிச்சாறு—சிறுபிள்ளைநீர்.
கொடிச்சி — 1. காவட்டம்புல். 2. கொடுவேலி. 3. புற்றாஞ்சோறு.
கொடித்தக்காளி—ஓர் தக்காளி.
கொடித்தடக்கி—ஓர்மரம்.
கொடித்துச்தி—ஓர்துத்தி.
கொடிநெட்டி—நீர்ச்சுண்டி.
கொடிப்பாலை—ஓர்பாலை.
கொடிப்பீனை—வங்கமணல்.
கொடிமாதுளை—ஓர்மாதுளை.
கொடியத்தி—நீரத்தி.
கொடியபீசம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
கொடியவரை—அவரை.
கொடியவீரன்—கோடாசொரிபாஷாணம்.
கொடியாடு—ஒருவகையாடு.
கொடியாளன்—கோடாசொரிபாஷாணம்.
கொடியெலுமிச்சை—காட்டெலுமிச்சை.
கொடியேணம்—அமுரி.
கொடியோன்—நற்றாழை.
கொடிவசலை—ஓர்பசலைக்கொடி.
கொடிவேர்—தலைப்பிள்ளை.
கொடிவேலி—சித்திரமூலம்.
கொடுக்காய்ப்புளி—ஓர்மூண்மரம்.
கொடுக்கி—தேட்கொடுக்கி.
கொடுப்பை— } பொன்னுங்காணி.
கொடுபசீசை— }
கொடும்பை—ஓர்பச்சிலை.
கொடுமை—வக்கிராந்தபாஷாணம்.
கொடுவிடம்—வெள்ளைப்பாஷாணம்.
கொண்டதுண்டம்— } எட்டி.
கொண்டகுளம்— }
கொண்டச்சானி—நஞ்சறுப்பான்
கொண்டம்—குறிஞ்சா.
கொண்டல்வண்ணன்—திருமால்.
கொண்டேசன்—சுக்கு.
கொண்டை—கொன்றை.
கொண்டைமுசு—ஓர்குரங்கு.
கொணங்து—குறிஞ்சா.
கொத்தணி—குன்றிமணி.
கொத்தவன்- } மூடக்கொத்தான்.
கொத்தான்— }
கொத்துமயிர்க்கொத்து.
கொத்துமல்லி—ஓர்பூண்டு.
கொந்தவக்காய்—சமுத்திராப்பழம்.
கொந்தனை—பேய்க்கொம்மட்டி.
கொந்தாழம்—ஓர்மரம்.
கொந்தாழை—ஓர் கடற்றாழை.

கொப்பூழ்க்கொடி—பிறந்தபிள்ளையின் கொப்பூழிலிருக்குங்கொடி, அது நஞ்சுக்கொடி.
கொம்பரக்கு—ஓரரக்கு.
கொம்புப்பாகல்—ஓர் பாகல்
கொம்மட்டி—1. சீதளை, அது கொடிமாதளை 2. நீர்மேலாம்பழம்.
கொம்மட்டிக்கீரை ஓர்கீரை.
கொம்மை—கொம்மட்டி.
கொய்யாப்பழம்—ஓர் பழம்.
கொய்யுளை—குதிரை.
கோரண்டம்—குறிஞ்சி.
கொரிக்கம்— } எழுத்தாணிப்பூண்டு.
கோரிக்கடி- }
கொருடன்—கொவ்வை.
கொல்லம்பாகல்—ஓர்பாகல்.
கொல்லன்துதம்பை—ஓர் குதம்பை.
கொல்லன்கோவை-1. ஓர் கோவை. 2. காக்கணம்.
கொல்லன்பகை—அஞ்சனபாஷாணம்.
கொல்லைப்பல்லி—ஓர் பூண்டு.
கொல்லைமுதிரை—கோதுமை.
கொலு—சித்திரமூலம்.
கோவ்வை — 1. எருவை. 2. கோவை. 3. தாழை.
கொவிந்தம்—செம்முள்ளி.
கொவிள்—கொவிளமரம்.
கொழுங்கிரி—மல்லிகை.
கொழுஞ்சி—1. குளஞ்சி. 2. கொழுமிச்சை 3. கொள்ளுக்காய்வேளை. 4. நாரத்தை. 5. பூவாதகாய்க்குமரம்.
கொழுஞ்சிப்பூண்டு — 1. குப்பைமேனி. 2. நாய்வேளை.
கொழுந்து—1. மருக்கொழுந்து. 2. வெற்றிலைக்கொடி.
கொழும்புவேர்—ஓர் வேர்.
கொழுமரம்—செம்மரம்.
கொழுமிச்சை—நாரத்தை.
கொழுமுறி—இளந்தளிர்.
கொள—காணம்.
கொள்ளட்டு—ஓர்பூண்டு.
கொள்ளி—எருமைநாக்கிப்பூண்டு.
கொள்ளிக்கருவாடு—ஓர் கருவாடு.
கொள்ளிகம்—அமுரி.
கொள்ளியம்—1. உமிரி. 2. புன்கமரம்.
கொளஞ்சி—குளஞ்சிமரம்.
கொளி—அதிமதுரம்.
கொளுந்துவி— 1. பன்றிமொத்தாண். 2. வேலிபபருத்தி.
கோற்கலுழி—கஞ்சா.

கொற்றவன்—மூடக்கொத்தான்.
கோறட்டை—ஓர் கொடி.
கொறிதலை—வேம்பு.
கொறுக்கச்சி—நிலவேம்பு.
கொறுக்கா—ஈழப்புளி.
கொறுக்காய்மரம்—ஓர் மரம்.
கொறுக்கை—நாணல்.
கொறுக்கைச்சி—கொறுக்கைப்புல்.
கொன்றை—கடுக்கைமரம்.

கோ.

கோ—1. இலந்தை. 2. பசு.
கோக்காரை—சங்கஞ்செடி.
கோகண்டம்—நெருஞ்சில்.
கோகந்தம்—கந்தகபாஷாணம்.
கோகநகம்—தாமரை.
கோகநதம்—1. செந்தாமரை. 2. செவ்வாம்பல்.
கோகம்-1. பேரீச்சமரம். 2. மலைப்புளிச்சை 3. மிளகு.
கோகயம்—தாமரை.
கோகருணி—பெருங்குரும்பை.
கோகலி—கடம்பு.
கோகனம்—1. கரிசாலை. 2. செந்தாமரை. 3. நிலக்கடம்பு. 4. நிலவேம்பு.
கோகி-1. தும்பை. 2. நீர்முள்ளி. 3. விலாமிச்சை.
கோகிலபட்சம்—1. கொம்மட்டி மாதுளை 2. நீர்முள்ளி.
கோகிலம்—1. இலந்தை. 2. சிறுகுறிஞ்சா. 3. நீர்முள்ளி.
கோகிலவர்சம்— } மாமரம்.
கோகிலானந்தம்- }
கோகிலோசற்வம்- }
கோகுத்தம்—மல்லிகை.
கோகோசனம்—கோரோசனை.
கோங்கம்—நெல்லி.
கோங்கிலவு—கோங்கு.
கோங்கு—ஓர்மரம்.
கோசகாரம்—1. கரும்பு. 2. தென்னைமரம்.
கோசபலம்—பெரும்பீர்க்கு.
கோசம்-1. கருங்குலம். 2. கருப்பை. 3. கற்பாஷாணம். 4. கோமயம். 5. சாதிக்காய். 6. மூக்கிரட்டை.
கோசமம்—1. பீர்க்கு. 2. மூத்திரம்.
கோசரம்—மகிழ்.
கோசஃதி— } பீர்க்கு
கோசற்பம்— }
கோசன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
கோசாங்கம்—நாணற்புல்.
கோசாதி—சுக்கு.
கோசாரி—பீர்க்கு.
கோசி—விலாமிச்சைவேர்.
கோட்டம்—ஓர்பூண்டு.
கோட்டாரி—கல்லாரை.
கோட்டுநீறு—சங்குச்சுண்ணும்பு.
கோடகசாலை—ஓர் பூடு.
கோடங்கிழங்கு—கோடைக்கிழங்கு.
கோடதரம்—சுக்கு.
கோடம்—1. செங்கருங்காலி. 2. நெல்லி.
கோடரம்—எட்டி.
கோடல்—1. காந்தை. 2 வெண்காந்தள்.
கோடவி—1. இலந்தை. 2. கட்டுக்கொடி.
கோடாகங்கு—கோரைக்கிழங்கு.
கோடாசூரி—கோடகசாலை.
கோடாசொரி—ஓர்விதபாஷாணம்.
கோடிநீர்—பேறுகாலத்தண்ணீர்க்குடம்
கோடிரவம்—சதுரக்கள்ளி.
கோடிலம்—கோட்டம்.
கோடு—கொம்பு.
கோடுரை—சங்கஞ்செடி.
கோடை—1. காந்தை. 2. செங்காதள். 3. வெண்காந்தள்.
கோடைக்கிழங்கு—1. கவப்பைக்கிழங்கு. 2. சிற்றாத்தை.
கோடைக்குவாடான்—ஆவிரை.
கோடைச்சம்பா—ஓர் நெல்.
கோண்டம்—குறிஞ்சா.
கோண்டன்கிழங்கு—முத்தக்காசு.
கோண்டை—இலந்தைமாமும், அதன் கனியுமாம்.
கோணம்—தாமரை.
கோணல்—மாறுபாடு.
கோணைக்கிணைக்கி—சிற்றாத்தை.
கோணைசுவன்—யமன்.
கோணுங்காகலம்—கொடுவேலி.
கோத்தணிகை—கொடிமுந்திரிகை.
கோத்திரம்—நெட்டி.
கோத்திரவம்—வரகு.
கோத்திரி— } முந்திரிகைக்கொடி.
கோத்திரிகை- }
கோதண்டம்—நாதம்.
கோதம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
கோதரம்—சுக்கு.
கோதரவம்—உம்பு.
கோந்தளங்காய்—1. குறுந்தேங்காய். 2. சமுத்திராப்பழம்.
கோந்தனை—பேய்க்கொம்மட்டி.
கோபகுண்டம்—எட்டி.

கோபங்கம் – சரகண்டபாஷாணம்.
கோபத்திரம்—தாமரைநூல்.
கோபத்திரை—வாகை.
கோபம்—1. தம்பலப்பூச்சி. 2. துத்தபாஷாணம்.
கோபனம்—வெளிச்சம்.
கோபனீயம்—இரகசியம்.
கோபி—1. கருநொச்சி. 2. கௌரிபாஷாணம். 3. நன்ஞரி.
கோபிதாரம்—குராமரம்.
கோபுரத்தும்பை—அடுக்குத்தும்பை.
கோபுரந்தாங்கி—ஓர் பூண்டு.
கோம்பை—கொம்மட்டி.
கோமம்—சங்கபாஷாணம்.
கோமயம்—பசுவின்சாணம்.
கோமரம்—சதுரக்கள்ளி.
கோமரி—ஓமம்.
கோமலகம்—தாமரைநூல்.
கோமளம்—பசு.
கோமாப்பு—நரிநாவல்.
கோமாரி—நாவல்.
கோமான்—சதுரக்கள்ளி.
கோமூத்திரிகை–ஓர் புல். ஓர்கொடி என்பர்
கோரக்கர்மூலி—கஞ்சா.
கோரங்கம்—நெல்லி.
கோரடம்—கருங்காலி.
கோரண்டம்–1. குறிஞ்சா. 2. செம்முள்ளி. 3. மருதோன்றி.
கோரண்ணம்—1. பெருங்குறிஞ்சி. 2. மருதோன்றிமரம்.
கோரணி—நோய்.
கோரதூசம்—வரகு.
கோரம்—1. கோளகபாஷாணம். 2. நஞ்சு. 3. மகிழம்விதை,
கோரவாரம்—சந்தனம்.
கோரான்—ஒருசெடி, கோரான்சுளுந்து.
கோருடன்—கோரை.
கோரை—ஓர் புல்.
கோரைக்கிழங்கு—முத்தக்காசு.
கோரைப்பதி—பெரும்பீர்க்கு.
கோரையுள்ளான்—ஓர் புள்.
கோரோசனை—உரோசனை.
கோல்—இலந்தை.
கோலகம்—திப்பிலி.
கோலம்—1. இலந்தை. 2. கருங்காலி. 3. தக்கோலம். 4. பீர்க்கு.
கோலமாலம்—மலையாமணக்கு.
கோலமூலம்—திப்பிவிவேர்.
கோலரி—அமுக்கிரா.
கோலலவணம்—திருசு.
கோலவேர்—நிலப்பனை.
கோலா—திப்பிலி.
கோலாங்கூலம்—முசு.
கோலாந்தி—பற்படாகம்.
கோலி—1. இலந்தை. 2. திப்பிலி.
கோவணி—ஆத்தி.
கோவம்—பொன்.
கோவாரம்—சந்தனம்.
கோவிதாரம்–1. காட்டாத்தி. 2. குராமரம்.
கோவிந்தம்—செம்முள்ளி.
கோவியம்—பசுவின்காணம்.
கோவுகந்தம்—தாலம்பபாஷாணம்.
கோவை—சலக்கோவை, கொவ்வை.
கோழம்—சக்கபாஷாணம்.
கோழி—1. பன்றிக்கிழங்கு. 2. வெருகு.
கோழிக்கால்—கொடியரசு.
கோழிக்கீரை—ஓர் கீரை.
கோழிக்கொடி—கோழியவரை.
கோழிக்கொண்டை–, கோழிச்சூடன்— } ஓர் பூண்டு.
கோழித்தலைக்கந்தகம்—சிவந்தகந்தகம்.
கோழிப்புடம்—பத்தெருப்புடம்.
கோழிமூளையான்—முக்குளிப்பூண்டு.
கோழியவரை—ஓரவரை.
கோழைவிந்து—துளசி.
கோழில்—ஆலமரம்.
கோள்—காவட்டம்புல்.
கோளகபாஷாணம்–விளைவுப்பாஷாண மூப்பத்திரண்டினொன்று.
கோளகம்—1. திப்பிலி. 2. மிளகு.
கோளவங்கம்—வக்கமணல்.
கோளி—1. அரசு. 2. ஆல். 3. கொழிஞ்சி மரம். 4. பாக்கு.
கோளேசம்—குங்குமப்பூ.
கோளை—எலி.
கோற்கொடி—இலந்தை.
கோற்றேன்—கொம்புத்தேன்.
கோறித்தல்—நிலவேம்பு.

கௌ.

கௌ—கொள்ளு.
கௌசிகபலம்—தேங்காய்.
கௌசிகம்—குங்கிலியம்.
கௌடம்—ஓர் கொடி.
கௌதமை—கோரோசனை.
கௌந்தி—வான்மிளகு.
கௌமுதி—நிலா.

கௌரி–1. கடுகு. 2. துளசி. 3. புளிநறளை.
கௌரிகேணி—வெள்ளைக்காக்கணம்.
கௌரிபாஷாணம் – விளைவுப்பாஷாணமுப் பத்திரண்டிலொன்று.
கௌரியம்—கருவேம்பு.
கௌரீலலிதம்—அரிதாரம்.
கௌலகம்—வான்மிளகு.
கௌவியம்—கோரோசனை.
கௌவை—எள்ளிளங்காய்.
கௌளி—அத்தி.

ச.

சக்கரபதி—தகரை.
சக்கரபந்து—சூரியன்.
சக்கரம்—பீர்க்கு. 2. மலைமல்லிகை.
சக்காதபம்—செம்புளிமரம்.
சக்காரம்—தேமா.
சக்காரான்—சிறுகுறிஞ்சா.
சக்கிரகாரகம்—புலிதொடகசி.
சக்கிரவாதவம்—செம்புளிமரம்.
சக்கிரபுட்பி—குப்பைமேனி.
சக்கிரம்—1. அத்தி. 2. தகரை.
சக்கிராங்கி—கடுகுரோகணி.
சக்கிரிவதம்—கழுதை.
சக்குபு—கரிசாலை.
சக்குமதி—தகரை.
சகசை—பொன்னுங்காணி, சகச்சை எனவும் வரும்.
சகசாரம்—தேமா. சக்கரம் எனவும் வரும்.
சகசரம்—சிறுகுறிஞ்சா.
சகசரி–1. மருதோன்றி. 2. வாடாக்குறிஞ்சி.
சகசா—சிறுகுறிஞ்சா.
சகடம்—1. ஊர்க்குருவி. 2. தமரத்தை.
சகடை—1. கந்தம். 2. வசம்பு.
சகணம்—புளியாரை.
சகத்திரவீரியம்—அறுகு.
சகதாமத்தி—தகரை.
சகநாயகன்—காந்தம்.
சகரப்பூபஞ்சி—சிவந்த எருக்கு.
சகரம்—பீர்க்கு.
சகரிகம்—நாயுருவி.
சகலாண்டி—பொத்தைக்கீரை.
சகா—பாம்புகொல்லி.
சகாடி—பீர்க்கு.
சகாதம்—வேம்பு.
சகாதி—பாம்புகொல்லி.
சகாதேவி — 1. சீதேவி. 2. நெய்ச்சிட்டிப் பூண்டு.
சகியம்—1. நிலப்பனை. 2. மஞ்சள். 3. மா.
சகு—சவ்வரிசி.
சகுட்டகம்—ஆடுதின்னுப்பாளை.
சகுட்டம்—ஒரு கிழங்கு.
சகுடம் சேம்பு.
சகுனட—சிற்றகத்தி.
சகுண்டகி—நாபிக்கொடி.
சகுணம்—கருணைக்கிழங்கு.
சகுந்தம்—1. கழுகு. 2. பாக்கு.
சகுந்தகம்—கழுகு.
சகுலாட்சகம்— } 1. கொடியறுகு.
சகுலாடசம்— } 2. வெள்ளறுகு.
சகுலாதி– . கடுகுரோகணி. 2. நீர்த்திப்பிலி.
சகுனம்—1. கிழங்கு. 2. செம்போத்து. 3. போரத்தை.
சகுனி—கழுதை.
சகோரம்—செம்பரத்தை.
சங்கங்குப்பி—1. சங்கு. 2. பீநாறி.
சங்கஞ்செடி—இசங்கஞ்செடி.
சங்கத்திராவகம்—ஓர் திராவகம்.
சங்கந்தாளி—சாதிபத்திரி.
சங்கநிதி—வட்டக்கிலுகிலுப்பை.
சங்கபங்கி—கடுகுரோகணி.
சங்கபாஷாணம்—தாலம்பபாஷாணம்.
சங்கபீடம்—நாணல்.
சங்கபுங்கி—கடுகுரோகணி.
சங்கம்—1. கணைக்கால். 2. சங்கு. 3. சங்கபாஷாணம். 4. தாலம்பபாஷாணம். 5. நெற்றி 6. நெற்றியெலும்பு. 7. புணர்ச்சி.
சங்கமேந்தி—திருமால். சூ. நி.க. க. கக.
சங்கனனம்—நரம்பு. சூ. நி.க. உ. கo.
சங்காரகாலத்துப்பு—அமுரியுப்பு.
சங்காரி—குதிரைவாலி.
சங்கிபருதி—கடுகுரோகணி.
சங்கிருதகம்—நருள்ளி.
சங்கிற்கூர்மை—1. சிந்துலவணம். 2. பிடாலவணம்.
சங்கினி—பீச்சுவிளாத்தி.
சங்கீதம்—கிச்சிலிக்கிழங்கு.
சங்கு — 1. இசங்கு. 2. கடுகுரோகணி. 3. சங்கபாஷாணம்.
சங்குக்கீரை—ஓர் கீரை.
சங்குகுலை — ஆமை.
சங்குடம்—கொத்தான்.
சங்குபாசம்—கடுகுரோகணி.
சங்குபாலாடை—பாஷாணம்.
சங்குபுடம்—ஞாழல்.
சங்குமரு—வேம்பு.
சங்குவங்கணம்—நற்சீரகம்.

சங்கோசபிசுனம்—குங்குமம்.
சங்கோசம்—மஞ்சள்.
சச்சடம்—தாமரை.
சசீசனம்—காவல்
சச்சிதானந்தம்—கல்லுப்பு.
சசீசினி—ஆறுமாதம்.
சச்சு—நீர்ச்சுண்டி.
சசகாரம்—காட்டுமாமரம்.
சசம்—முயல்.
சசம்பரி—ஆமணக்கு. 2. வெள்ளாம்பல்.
சசம்பிரியம்-1. முத்து. 2. வெள்ளாம்பல்.
சசமதம்–கத்தூரி.
சசாபம்–சிறுநன்னாரி.
சசி–1. இந்துப்பு. 2. கருப்பூரம். 3. பச்சைக் கருப்பூரம்.
சசிகாந்தம்–செவ்வாம்பல்.
சசியம்–1. இந்துப்பு. 2. கஞ்சா. 3. நிலப் பனை. 4. மராமரம்.
சசுபம்–அசோகு.
சஞ்சரி–தேனீ.
சஞ்சரிகம்-வண்டு.
சஞ்சரிகை–இலந்தைக்கனி.
சஞ்சலை–திப்பிலி.
சஞ்சாரி–வனவாசி.
சஞ்சிதிகை—இலந்தைக்கனி.
சஞ்சீவகாணி—புளி.
சஞ்சீவன் — சஞ்சீவனம்— } மாமரம்.
சஞ்சீவனை—பூநாகம்.
சஞ்சீவி–மூர்ச்சைதீர்த்துயிர்தருமருந்து. 2. புளி. 3. மலைபபூண்டு.
சஞ்சீவினி–மூர்ச்சைதீர்த்துயிர்தருமருந்து.
சஞ்சு—ஆமணக்கு.
சட்டகம்—உடல்.
சட்டால்—வில்வமரம்.
சட்டி—தாமரை.
சட்டிவட்டு—கப்பல்வள்ளிக்கிழங்கு.
சட்டுகந்தம்—வசம்பு.
சட்டை—தைவேளை.
பட்பதாதி—1. சண்பகம். 2. மாமரம்.
சட்பம்—1. அறுகு. 2. இளம்புல். 3. மயிர்.
சடகோதன்—வசம்பு.
சடப்பால்—மூலைப்பால்.
சடம்—1. உடல். 2. வயிறு.
சடாகம்— சடாதாரம்— } அரிநெல்லி.
சடாதாரி—கொடியார்கூந்தல்.
சடாபலம்—பனை.
சடாமாஞ்சி— சடாமாஞ்சில்— } 1. ஒரு மருந்துப்புல். 2. பெருங்கொன்றை. 3. பெருங்கோரைக்கிழங்கு.
சடாலு—சண்பகப்பூ.
சடிதி—கச்சோலம்.
சடிலம்— சடிலை— } சடாமாஞ்சில்.
சடினம்—1. சடைமரம். 2. பிள்ளைமருந்து. 3. வசம்பு. 4. வேர்.
சடை—1. நெட்டி. 2. வேர்.
சடைக்கஞ்சா—1. முறுகுகஞ்சா.
சடைக்கந்தம்—வசம்பு.
சடைச்சி—1. கீரிப்பூண்டு. 2. நெட்டி. 3. பாசி. 4. புளியாரை. 5. நிமிளை.
சடைச்சிவேர்—ஓர்பூடு.
சடைமுடி—திருக்கொன்றை.
சடைவன்னிகர்ப்பம்—சடைக்கஞ்சா.
சண்டகன்—இலிங்கபாஷாணம்.
சண்டம்—1. கொடுமை. 2. சண்டப்பை. 3. பேடு.
சண்டன்—புளியமரம்.
சண்டாதம்—அவுரி.
சண்டிக்கீரை—ஓர் கீரை.
சண்பு—சம்பங்கோரை.
சணகம்—1. கடலை. 2. புளியாரை.
சணச்சி சதுரம்—புளியாரை.
சணபுட்பிகை—கிலுகிலுப்பை.
சணம்—1. சணல். 2. தருப்பை.
சணம்பு—சணல்.
சணமம்—புளியாரை.
சணமாலி—இலவம்.
சணல்—தருப்பை-ஒருபயிரென்பர்.
சணவு—கையாந்தகரை.
சத்தசிப்பி—கிளிஞ்சில்.
சத்ததானம்—வெடியுப்பு.
சத்தபருணி—வழிலம்பாலை.
சத்தவருக்கம்–இலவங்கமுதலிய ஏழுவகை மருந்து.
சத்தவுறுப்பு—எலும்பு.
சத்தி—1. கக்கல். 2. கந்தகம். 3. குமட்டிக்கோவை. 4. சத்திகுன்மம். 5. சவுக்காரம். 6. நிமிளை. 7. நீர்முள்ளி. 8. வேம்பு.
சத்திக்கோடி—குமட்டிக்கொடி.
சத்திதருநாதன்–கஞ்சாவிலை.
சத்திசாரணை–மூக்கிரட்டை.
சத்திசாரம்–ஒருப்பு.
சத்திநாதம்—1. ஏமாப்பிரகம். 2. பொன்னிமிளை.
சத்திழலம்—சத்திசாரணைவேர்.

சத்தியம்—குறிஞ்சா.
சத்திரக்கீல்—அவரை.
சத்திரண்டம்—அரக்கு.
சத்திரம்—1. கவிழ்தும்பை. 2. தும்பை.
சத்திரியநாவி—சிவப்புநாவி.
சத்திராட்சி—அரத்தை.
சத்திருநாதனிலை—சங்கிலை.
சததிலி—கருப்பூரம்.
சத்து—1. அவுபலபாஷாணம். 2. சிலாசத்து
சத்துப்பு—கறியுப்பு.
சத்துரு—தண்ணீர்விட்டான்.
சத்துருநாமத்தி—ஏகபாஷாணம்.
சத்துருபாஷாணம்—நிர்விஷம்.
சத்துவாலம்—1. ஓமகுண்டம். 2. தருப்பைப் புல்.
சதகம்—1. சாதிக்காய். 2. தான்றி.
சதகுப்பி—சதகுப்பை.
சதணம்—பாலையிலை.
சததளம்—தாமரை.
சதப்பிராசம்—அலரி.
சதபதிரம்—1. தாமரை. 2. வெண்ணுரை.
சதபத்திரி—1. ஆடுதின்னுப்பாளை. 2. தாமரை. 3. புழுக்கொல்லி.
சதபதுமம்—தாமரை.
சதபுட்பம்—சதகுப்பை.
சதம்—நூறு.
சதவீரியம்—வெள்ளறுகு.
சதவீரு—மல்லிகை.
சதாசிவத்தி—சீனக்காரம்.
சதாநகம்—இடுகொடி.
சதாநபம்—எருக்கு.
சதாப்பு—ஓர் பூண்டு.
சதாபடம்—எருக்கு.
சதாபதி—மரவட்டை.
சதாபரி—தங்கம்.
சதாபலம்—1. அத்தி. 2. எலுமிச்சை. 3. தெங்கு. 4. வில்வமரம்.
சதாபுட்பி—1. எருக்கு. 2. செவ்வெருக்கு.
சதாபுட்பம்—1 முல்லை. 2. வெள்ளெருக்கு.
சதாபுடம்—எருக்கு. சதாபூடம் என்றுங்கூறுவர்.
சதாமூர்க்கம்—பாம்புகொல்லி.
சதாமூலம்— } தண்ணீர்விட்டான்.
சதாவேரி— }
சதானம்—எருக்கு.
சதிரம்—கக்கரி.
சதிலம்—மூங்கில்.
சதுகம்—பெருங்காயம்.
சதும்பை—பேய்மருட்டி.
சதுர்கூலி—ஆவிரை.
சதுரச்சாரம்—நான்குசாரம். அவை, ஆடாதோடை, கண்டங்கத்தரி, திரிசங்கு, தூதுவளை. அன்றி, உமரிச்சாரம், சங்குச்சாரம், சத்திசாரம், நவச்சாரமுமாம்.
சதுராசம்—நான்கு ரசம். அவை: இலவங்கப்பட்டை, இலவங்கம், ஏலம், நாகப்பூ என்பன.
சதுரம்— } சதுரக்கள்ளி.
சதுரமாங்கள்ளி— }
சதுனி—வெளவால்.
சதூகை—1. இண்டஞ்செடி. 2. கச்சோலம்.
சதேகரு—இலலங்கப்பட்டை.
சதை—1. பாலைமரம். 2. முன்னைமரம்.
சதைக்கேந்தம்—1. வசம்பு. 2. வெண்கடுகு.
சதைபொருத்தி—ஓர் பூடு.
சதோகரு— } இலவங்கப்பட்டை.
சதோகுரு— }
சந்தகபுட்பம்—கிராம்பு.
சந்தகேந்தம் வெண்கடுகு.
சந்தணி—1. அகரு. 2. சந்தனம். 3. செஞ்சந்தனம்.
சந்தம்—சந்தனம்.
சந்தரி—துளசி
சந்தனஞ்சி—வேங்கை.
சந்தனஞ்சித்தைலம்—ஓர் தைலம்.
சந்தாநகாரணி—1. அறுகு. 2. பெருமருந்து. 3. முறிந்தவுறுப்புக்களைப்பொருத்துமருந்து.
சந்தாரி—வெண்காரம்.
சந்தாமப்பம்—எருக்கு.
சந்தி—மூங்கில்.
சந்திபந்தனம்—நரம்பு.
சந்தியை—மல்லிகை.
சந்திரகம்—1. பொன்வண்டு. 2. வெண்மிளகு.
சந்திரகந்தம்—வெள்ளாம்பல்.
சந்திரகாம்புயம்—வெண்டாமரை.
சந்திரசுவணம்—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
சந்திரதிலகம்—சந்தனம்.
சந்திரநாகம்—ஓர் சரக்கு.
சந்திரபீசம்—இந்திரகோபம்.
சந்திரபூரம்—பச்சைக்கருப்பூரம்.
சந்திரலவணம்—இந்துப்பு.
சந்திரவாலை—பேரேலம்.
சந்திராதம்—தாளகம்.
சந்திராபாலை—ஏலம்.
சந்திரிகை—பேரேலம்.
சந்திரேகம்—1. கார்போகரிசி. 2. கிராம்பு.

சந்தில்—மூங்கில்.
சந்திலகம்—, சந்து— } சந்தனம்.
சந்துநயத்தான்—தூதுவளை.
சந்துவரிதாக்கி—கடுக்காய்.
சந்தோடகினி—வேதனைத்தீர்த்தல்.
சந்தோநு—நீர்முள்ளி.
சனிப்பு—பிறப்பு. (சூ. நிக. அ: எக.)
சப்பாத்துச்செடி—ஓர் செடி.
சபங்கி—சண்பகப்பூ.
சபடம்—அறுகு.
சபதம்—1. இந்துப்பு. 2. மூங்கில்.
சபம்—மூங்கில்.
சபலா—, சபலை— } திப்பிலி.
சபினம்—, சபீனம்— } வசம்பு.
சம்பங்கி—1. சாலங்கபாஷாணம். 2. செண்பகம்.
சம்பம்—1. எலுமிச்சை. 2. நாகமரம்.
சம்பரி—நேர்வாளம்.
சம்பளம்—எலுமிச்சம்பழம்.
சம்பா—சம்பாநெல்.
சம்பிரதம்—சிதது. (சூ. நிக. கூ: நுஅ.)
சம்பிரமம்—பறங்கிப்பாஷாணம்.
சம்பினத்தாதி—வாய்விளங்கம்.
சம்பீரம்—எலுமிச்சை.
சம்புசீசயனம்—ஆல்.
சம்புசம்பல்—சதகுப்பை.
சம்புநாவல்—ஓர் நாவல்.
சம்பூகம்—நாவல்.
சம்மியாகம்—கொன்றை.
சமங்கி—வறட்சுண்டி.
சமங்கை—1. ஆடுதின்னுப்பாளை. 2. தொட்டால்வாடி.
சமட்டிலை—பெருங்கருணை.
சமந்தி—வாதமடக்கி
சமம்—அங்கப்பிச்சு.
சமரி—பாம்பு.
சமரிகம்—மலையத்தி.
சமருகாச்சி—பேரீச்சம்பழம்.
சமலை—அழுக்கு.
சமவெரி—நேர்வாளம்.
சமனம்—1. ஆடுதின்னுப்பாளை. 2. ஊமத்தை. 3. புழுக்கொல்லி. 4. வசம்பு.
சமனி—இலவமரம்.
சமனியகரணி—இரணத்தையாற்றுமருந்து
சமாசம்—இலிங்கபாஷாணம்.
சமாதிக்கல்—மணிக்குடல்.
சமாது—ஊமத்தை.
சமானன்—ஓர் வாயு.
சமாலுகம்—குறிஞ்சா.
சமி—1. தணக்கு. 2. வன்னி. 3. வாழை.
சமித்து—கஞ்சா.
சமிதை—1. அத்தி. 2. அரசு. 3. ஆல். 4. இத்தி. 5. கருங்காலி. 6. நாயுருவி. 7. பலா. 8 மா. 9. வன்னி என வொன்பதாம்.
சமிப்பாகம்–கொன்றை. சமிபாகம் எனவுங் கூறுவர்.
சமிரம்—சிறுவன்னிமரம்.
சமிலாகி—திப்பிலி.
சமீரணம்—கிடாரை.
சமுத்திரகபம்—கடனுரை.
சமுத்திரசித்தி—ஆரன்மீன்.
சமுத்திரசோகி — 1. சமுத்திரப்பாலை. 2. வட்டத்திருப்பி.
சமுத்திரதோயம்—முடக்கொத்தான்.
சமுத்திரபபாலை—கடம்புமரம்.
சமுத்திரா–1. குட்டிவிளா. 2. முடக்கொத்தான்.
சமுத்திராந்தம்–1. சாதிக்காய். 2. சிறுகாஞ்சொறி. 3. பருத்தி.
சமுத்திராப்பழம்—ஓர் சரக்கு.
சமுப்பவம்—தைவேளை.
சமூள்—சவண்டிலை.
சய்யம்—சருக்கரை.
சய்யாளம்—நேர்வாளம்.
சயபித்தம்—1. ஓர் நோய். 2. வாதமடக்கி.
சயம்–1. ஆம்பல். 2. கயரோகம். 3. காசம். 4. சருக்கரை.
சயலவம்—சடைச்சி.
சயலாதி—திப்பிலி.
சயா—1. கடுக்காய். 2. வாதமடக்கி.
சயிக்கா—, சயித்தி— } அரசு.
சயிந்தவம்—, சயிந்தலவணம் } இந்துப்பு.
சயிரேகம் — 1. மேகவண்ணக்குறிஞ்சி. 2. மேகவண்ணப்பூமருதோன்றி.
சயிலங்கமலை—வெட்டிவேர்.
சயிலந்தம்—சாதிலிங்கம்.
சயினி—திப்பிலி. சயூனி என்பதுபிழை.
சர்க்கரைவள்ளி—ஓர்வள்ளி.
சர்வசாதகம்—வேங்கை.
சரக்கு—அறுபத்துநான்குவகைச்சரக்கென்பர். 2. இலவங்கப்பட்டை.
சரக்குச்சுண்ணம்—சவ்வீரம்.
சரக்கொன்றை—திருக்கொன்றை.

சரகாண்டம்—ஒருவகைப்பாஷாணம்.
சரகாதி—பெருமருந்து.
சரச்சிறு—குறிஞ்சா.
சரசபம்—கடுகு.
சரசம்—1. தேக்குமரம். 2. வெண்ணெய்.
சரசுவதி—மஞ்சிலை.
சரணம்—அரசு. 2. பெருங்காயம். 3. மயில் சரம்—1. திப்பிலி. 2. தேக்கமரம். 3. நாணல். 4. வெண்ணெய்.
சரம்பரம்—சரகாண்டபாஷாணம்.
சரமண்டலி — கடியினல்வருத்துமொருவகைத்தேள்.
சரமுல்லை—முல்லை.
சரவணம்—நாணல்.
சரவழகி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
சரவாச்சம்—கறியுப்பு.
சரவாசி—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
சராளம்—சிவேதை.
சராசரம்—அவுபலபாஷாணம்.
சராசனம்—அரசமரம்.
சரிசம்—அசோகு.
சரித்திரி— } புளியமரம்.
சரித்திரை— }
சரிபத்திரம்—அரசமரம்.
சரிபம்—அசோகு.
சரியம் - 1. இந்துப்பு. 2. சிறுநன்னரி.
சரிளப்பா—வெண்கடுகு.
சரீரங்கம்—கறி.
சருகட்டை—ஓரட்டை.
சருகம்—1. கடுகம். 2. கல்லுப்பு.
சருசபம்—கடுகு.
சருப்பராச்சியம்—பீச்சுவிளாத்தி.
சருபாசி—நாணல்.
சருபம்—அறுகங்கட்டை.
சருமபந்தம்—மிளகு.
சருமன்—சக்கிலியன்.
சருவசாதகம்—வேங்கைமரம்.
சருவணம்—1. உண்ணல். 2. வாய்.
சருவரசம்—கறியுப்பு.
சருவரி—மஞ்சள்.
சருவாதம்—1. வாதம். 2. வேங்கைமரம்.
சரேமாஞ்சி—பருங்கோரை.
சரோக்கம்- }
சரோசம்— } தாமரை.
சரோருகம்— }
சல்லகி—ஆத்தி. 2. இலவங்கம். 3. இலவு. 4. தேட்கொடுக்கி.
சல்லரி—கடுக்கம்.
சல்லாபவுப்பு—பூரணுதியுப்பு.
சல்லியகரு—சல்லியவித்தைக்குரியகரு.
சல்லியம்—செஞ்சந்தனம். 2. பன்றி.
சலக்கு—நவச்சாரம்.
சலக்கூர்மை—அமரியுப்பு.
சலகாங்கம்—1. தாமரை. 2. தேங்காய்.
சலகுந்தலம்—தண்ணீர்விட்டான்.
சலசசங்கதி—மந்தாரை.
சலசந்தி—சகத்திரபேதி.
சலசம்—தாமரை.
சலசற்பிணி—நீரட்டை.
சலசரக்குழி—சலதாமரை.
சலசன்மம்—தாமரை.
சலணி—1. திப்பிலி. 2. வான்மிளகு.
சலதளம்—அரசமரம்.
சலதிப்பிலி—நீர்த்திப்பிலி.
சலந்திரட்டி—கொத்தான்கோரை.
சலபிப்பிலி—நீர்திதிப்பிலி.
சலபத்திரம்—அசமரம்.
சலபித்தம்—தீ.
சலம்—சமுத்திரம்.
சலம்புரி—சங்கு.
சலழர்த்திகை—ஆலங்கட்டி.
சலாசம்—உப்பு.
சலருகம்—தாமரை.
சலவகு—இலவம்பிசின்.
சலவர்தாரம்—குளிர்தாமரை.
சலவு—ஆண்குறி.
சலாகம்—1. கல்லுப்பு. 2. நீரட்டை.
சலாங்கு—பொய்யாப்புள்.
சலாசம்—குங்கிலியம்.
சலிலசம்—தாமரை.
சலிலம்—நீர்.
சலினி—திப்பிலி.
சலினி—திப்பிலி.
சலுப்பு—சலதோஷம்.
சலோர்சசம்—குங்கிலியம்.
சவ்வண்டம்—திப்பிலி.
சவ்வரிசி—ஓர் செடியிலிருந்துதடுத்துச்செய்யப்படுவது.
சவ்வாது—மாவள்ளி.
சவ்வியபலம்—யானைத்திப்பிலி.
சவ்வீரம் — பறங்கிப்பாஷணம். ஓர் சரக்குமாம்.
சவ்வு—விளாம்பிசின்.
சவட்டுமண்ணுப்பு—நவச்சாரம்.
சவண்டிலமரம்—ஓர் மரம்.
சவர்க்கம்—1. கல்லுப்பு. 2. குங்கிலியம்.
சவர்ப்பலம்—1. சீதேவியார். 2. செங்கழுநீர்.

சவரி—குறட்டை.
சவரிக்கொடி—கொடியார்கூந்தல்.
சவலம்—அவுபலபாஷாணம்.
சவளச்சி—சத்திசாரம்.
சவளை—வங்கமணல்.
சவற்சலம்—கல்லுப்பு.
சவாசங்கரி—உப்பு.
சவாபுட்பம்—மூட்செவந்தி.
சவி—மிளகுக்கொடி.
சவிகம்—விட்டுணுகரந்தை.
சவிசங்கவாதம்—ஓர் நோய்.
சவுக்காரம்—உவர்க்காரமுதற் பலபெயர் பெறும்.
சவுகந்தி—வசம்பு.
சவுசியம்—மூருக்கு.
சவுட்டு—உவட்டுமண்.
சவுட்டுப்பு—பஞ்சலவணமுதலியன.
சவுண்டகம்—
சவுண்டம்—
சவுண்டி—
} திப்பிலி.
சவுண்டை—1. திப்பிலி. 2. திரிபலை.
சவுநாயகம்—கையாந்தகரை.
சவுரிக்கொத்து—மூதியார்கூந்தல்.
சளகந்தம்—வசம்பு.
சளி—பசலை.
சற்சுகாதி—பெருமருந்து.
சற்பாக்ஷி—நாணல்.
சற்றுமம்—புளியம்பிராணி.
சறுதாகம்—வேங்கைமரம்.
சறுவாநுபூதி—சிவவேதை.
சறுவி—வண்ணன்.
சன்னராட்டகம்—
சன்னராட்டம்—
} சிற்றரத்தை.
சன்னி—1. குன்மம். 2. சீதநோய்.
சன்னிகுன்மம்—ஓர் குன்மம்.
சன்னிபீட்டான்—மூஞ்சூறு.
சன்னிநாயகம்—1. கருஞ்சீரகம். 2. தும்பைச்செடி. சன்னிநாயகன் எனவும் வரும்.
சன்னிபம்—மரமஞ்சள்.
சன்னிநாயகர்—காட்டுச்சீரகம்.
சன்னிநாயன்—ஓர் பூடு.
சன்னை—தெங்குமரம்.
சனகந்தம்—வசம்பு.
சனகம்—புளியாரை.
சனகிப்பூண்டு—ஓர் பூண்டு.
சனசித்திரம்—புளியாரை.
சனமாலி—இலவமரம்.
சனனசாலம்—வெண்கடுகு.
சனனமாலி—சதகுப்பை.
சனனனீயம்—நெய்.
சனூர்த்தனம்—சுக்கு.
சனிகை—பெண்.
சனிசம்—மிளகு.
சனிப்பாகம்—கொன்றை.
சனிப்பு—பிறப்பு.

சா.

சாகீகம்—பூனை.
சாகபிலவங்கம்—கத்தரிச்செடி
சாகம்—1. இலைச்சாறு. 2. கீரை. 3. சிறுகீரை. 4. சிறுதேக்கு. 5. தாழை. 6. தேக்குமரம்.
சாகவில்வம்—சேம்பு.
சாகாங்கம்—மிளகு.
சாகாதுண்டம்—அகில்.
சாகாமூலி—சிந்தில்.
சாகி—ஈச்சமரம்.
சாகினி—1. சிறுகீரை. 2. சேம்பு.
சாகீ—பெருந்தேக்கமரம்.
சாகேசபுஞ்சம்—இலவம்பிசின்.
சாங்கம்—1. குறிஞ்சா. 2. சிந்தில்.
சாங்குகௌரி—புளிநறளை.
சாங்குலம்—நஞ்சு.
சாசனம்—வெண்கடுகு.
சாசி—1. சீரகம். 2. திராய்.
சாட்டுவலம்—1. அறுகு. 2. நாவல்.
சாட்டுவம்—நாபி.
சாடி—திப்பிலி.
சாணங்கி—துளசி.
சாணத்தனம்—வசம்பு.
சாணம்—திப்பிலி.
சாணிக்கப்பூரி—பீர்க்கு.
சாத்தா—1. கருங்காலி. 2. நாவல்.
சாத்தான்—கற்றுழை.
சாத்திரபேதி—மூலநாதம்.
சாத்திரவாதி—தண்ணீர்விட்டான்.
சாத்திரவேதி—சகத்திரவேதி.
சாத்துவாதி—சித்திரமூலம்.
சாத்துவாலம்—யாககுண்டம்.
சாதககிள்ளையோன்—காய்ச்சற்பாஷாணம்.
சாதகராகத்தி—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
சாதகலம்பம்—தாலம்பபாஷாணம்.
சாதகவாகி—நாகமணல்.
சாததுண்டம்—அகில்.
சாதம்—1. எருக்கு. 2. வானம்பாடி.
சாதலம்—திராய்.
சாதவண்டு—கறிப்புடோல்வண்டு.

சாதவேதா—கொடுவேலி.
சாதாழை—கடற்பயிரிஞென்று.
சாதாளநிம்பம்—
சாதாளம்— } எருக்கிலை.
சாதி —1. ஆடாதோடை. 2. சாதிக்காய். 3. சிறுசண்பகம். 4. சீந்தில். 5. தேக்கு. 6. பிரம்பு.
சாதிகோசம்—சாதிக்காய்.
சாதிசம்—1. சாதிக்காய். 2, நறும்பிசின்.
சாதிப்பதங்கம்—சாதிலிங்கம்.
சாதிப்பூ—சாதிக்காய்ப்பூ.
சாதிபத்திரம்—துளசி
சாதிபத்திரி—
சாதிப்பன்னம்— } சாதிபபத்திரி.
சாதிபலம்—சாதிக்காய்.
சாதிரசம்—நறும்பிசின்.
சாதிரம்—விட்டுணுகரந்தை
சாதிரேசம்—குங்குமப்பூ.
சாதிலிங்கம்—இங்குலிகம்.
சாதினி—1. பீர்க்கு. 2. முசுக்குட்டை.
சாது—தயிர்.
சாதுகம்—பெருங்காயம்.
சாதுசங்கி—சங்கங்குப்பி.
சாதேவம்—1. குழிநாவல். 2. சிறுநாவல்.
சாந்தம்—சந்தனம்.
சாந்தவாரி—தண்ணீர்விட்டான்.
சாந்தி—ஓமம்.
சாந்திரகம்—சுக்கு.
சாந்து—1. சந்தனம். 2. பூந்தாது. 3. மலம்
சாபத்திரி—சாதிபத்திரி.
சாபாலகம்—குறிஞ்சா.
சாம்பகம்—நல்லபாம்புத்தோல்.
சாம்பம் — 1. பெருநெருஞ்சில். 2. யானை நெருஞ்சில்.
சாம்பமாலை—நெருஞ்சில்.
சாம்பல்—1. நாவல். 2. பழம்பூ.
சாம்பலச்சி — 1. எவட்சாரம். 2. சாம்பல். 3. சாரம்.
சாம்பலி—நாவல்.
சாம்பலொட்டி—எருக்கு.
சாம்பவி—பெருநாவல்.
சாம்பவியார்விந்து—
சாம்பவிவிந்து— } கௌரிபாஷாணம்.
சாம்பற்கிருமி—சுடலை.
சாம்பற்பூசனி—நீற்றுப்பூசனி.
சாம்பாட்டு—கறிப்புடோல்.
சாம்பிரம்—பறங்கிப்பாஷாணம்
சாம்பிராணி—1. ஓர் சரக்கு. 2. ஓர் மரம்.
சாம்பு—நாவல்.
சாம்புசண்பகம்—நாவற்பூ.
சாமத்திரம்—கருங்காலி.
சாமந்தி—ஓர் புட்பம். ஓர் பூமரமுமாம்.
சாமபோத்திரி—தேங்காய்.
சாமம்—1. அறுகு. 2. நாபி.
சாமரபுட்பம்—1. கழுகு. 2. மாமரம்.
சாமரம்—சிவேதை.
சாமராதம்—
சாமி— } பொன்.
சாமுண்டி—1. அவுரி. 2. நாணல். 3. பொன்னுவிரை.
சாமுதம் -- 1. கடுக்காய். 2. கோரை.
சாமை — 1. கற்சோம்பு. 2. சாமைப்பயிர். 3. பெருநெருஞ்சில்.
சாய்–1. கோரைக்கிழங்கு. 2. திரள்கோரை.
சாயசம்—1. அஷ்டபலப்பாஷாணம். 2. தாமரை.
சாய்மரம்—சிவேதை.
சாயல் -- மஞ்சள்.
சாயவேர் -- நுணவேர்.
சார்க்கம்—1. கற்கண்டு. 2. பாலாடை.
சார்கேசபுஞ்சம்—இலவம்பிசின்.
சார்பறுத்தல்—துறவு.
சார்வாய்—அறுத்தவித்தபனங்காய்.
சாரகந்தம்—சந்தனம்.
சாரகம்—தேன்.
சாரங்கம்—1. குறிஞ்சா. 2, சிறுகுறிஞ்சா.
சாரசம்—1. தாமரை. 2. நாரை. 3. நுரை. 4. பாலாடை.
சாராசமம்—பாலாடை.
சாரணத்தி—சாரணை.
சாரணம்—கொடியார்கூந்தல்.
சாரணை–சத்திசாரணை, வெள்ளைச்சாரணை.
சாரத்தின்சத்துரு—முட்டை.
சாரதரு—வாழை.
சாரப்பருப்பு—காட்டுமாவிதை.
சாரம் — 1. இலுப்பை. 2. கொட்டைமுந்திரிகை. 3. தாழை. 4. நவச்சாரம். 5. பாலாடை.
சாரலம்—எள்.
சாராயம்—அரக்கு.
சாராலம்—எள்.
சாரி—அஞ்சனபாஷாணம்.
சாரிகம்—புளியீர்க்கு.
சாரிசம்—கறியுப்பு.
சாரிபம்—நன்னாரி.
சாரிபுத்தே—எட்டி.
சாரிபை—நன்னாரி.
சாரியம்—1. எட்டிவேர். 2. நன்னாரிவேர்.
சாரியல்—இந்துப்பு.

சாரிரத்தை—எட்டி.
சாருகம்—சவட்டுப்பு.
சாருதலம்—தண்ணீர்க்குரசம்.
சாருசகம்—கறியுப்பு.
சாருசம்—கல்லுப்பு.
சாருசி—சிற்றுமணக்கு.
சாருணி—மஞ்சிட்டி.
சாருபம்—கல்லுப்பு.
சாருபம்—பொன்.
சாரூரகம்—கல்லுப்பு.
சாரைமது—பெருங்காயம்.
சாரோசி—நவச்சாரம்.
சாலகம்—1. சிறுகுறிஞ்சா. 2. மாமரம்.
சாலங்கபாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
சாலசாரம்—பெருங்காயம்.
சாலம்—1. ஆச்சா. 2. மாமரம்.
சாலாமரம்—ஆடாதோடை.
சாலாமிசரி—ஓர் சரக்கு.
சாலாவிருகம்—நரி.
சாலி—நெல்.
சாலினி—பீர்க்கு.
சாலுகம்— } 1. சாதிக்காய். 2. தாமரைக்
சாலூகம்— } கிழங்கு.
சாலேகம்—1. சந்தனம். 2. சிந்தூரம்.
சாலேயம்—சிறுதேக்கு.
சாவணம்—நாணல்.
சாவதவம்— } மாமரம்.
சாவதைதலம்— }
சாவற்பண்ணை—கோழிக்கொண்டைச்செடி.
சாவன்—சவுக்காரம்.
சாவாக்கிழங்கு—கருடன்கிழங்கு.
சாவுணம்-1. காரத்தண்ணீர். 2. சவுக்காரம்.
சாளம்—குங்கிலியம்.
சாளியாவிதை—ஓர் மருந்துவிதை.
சாற்சமந்தம்—மலையாத்தி.
சாறு—கள்.
சாறடை—சாறணை.
சாறுதாரி—கையாந்தகரை.
சாறுவேளை—சாறணை.
சான்மலம்— } இலவமரம்.
சான்மலி— }
சான்மலிசாரம்—இலவம்பிசின்.
சானகி—1. பொன்னுங்காணி. 2. மூங்கில்.
சானம்—1. சாதிலிங்கம். 2. பெருங்காயம். 3. மருது.
சானினி—1. சிறுகீரை. 2. சேம்பு.

சி.

சிக்கடி—அவரை.
சிக்கம்—வான்மிளகு.
சிக்காம்—தலைமயிர்.
சிக்காரம்—அழுகை.
சிக்கி—நாணல்.
சிக்குரு—நல்லமுருங்கை.
சிகண்டி—1. ஆமணக்கு. 2. சிற்றுமணக்கு
சிகண்டிகை—கருங்குன்றி.
சிகநாதம்—அப்பிரகம்.
சிகமதம்—அரத்தை.
சிகரப்பாடி—கோட்டம்.
சிகரம்—1. காக்கை. 2. சுக்கு.
சிகரி—புல்லூரி.
சிகரிகை—நேர்வாளச்செடி.
சிகரிநிம்பம்—மலைவேம்பு.
சிகரியந்தம்—புல்லூரி.
சிகரை—வலி.
சிகலோகம்—அகில்.
சிகாங்கு—புல்லூரி.
சிகாவரம்—பலாமரம்.
சிகாவலம்—பாசி.
சிகிக்கிரீவம்— } மயிற்றுத்தம்.
சிகிகண்டம்— }
சிகிடிமா—கொட்டைமுந்திரிகை.
சிகிவர்த்தகம்—பூசனி.
சிகுவை—நாக்கு.
சிகைக்காய்—ஓர் காய்.
சிங்கப்பெருமாள்—நன்னரி.
சிங்கம்—1. ஆடாதோடை. 2. கறிமுள்ளி. 3. சரகாண்டபாஷாணம்.
சிங்கமுகி—பொன்னூமத்தை.
சிங்கவல்லி—தூதுவளை.
சிங்கவேரம்—சுக்கு. இதைச்சிங்கிவேரம் எனவும்கூறுவர்.
சிங்கி—1. ஓர் நோய். 2. கடுக்காய்ப்பூ. 3. கற்கடகசிங்கி. 4. சிங்கிபாஷாணம். 5. நஞ்சு. 6. மிருதார்சிங்கி. 7. வல்லாரை.
சிங்கிகம்—கறிமுள்ளி.
சிங்கிட்டம்— } கொடிப்பாலை.
சிங்கிரம்— }
சிங்கிரீடம்—பாலை.
சிங்கிலி—1. இண்டஞ்செடி. 2. குன்றி.
சிங்குவம்—சுக்கு.
சிசம்—தாமரத்தை.
சிசிரம்—சந்தனம்.
சிசுபுடம்—இருபதெருப்புடம்.
சிசுரம்—1. கிலுகிலுப்பை. 2. புளி.

சிசுவாரினி—பிறந்தகுழந்தை.
சிசுள்—கோடகசாலே.
சிஞ்சதை—திப்பிலி.
சிஞ்சம்—1. புளிமாமரம்.
சிஞ்சாரி— } புளியமரம்.
சிஞ்சை— }
சிஞ்சைவித்திரி-புளியங்கொட்டைத்தோல்.
சிட்டுக்குருவி—ஓர் குருவி.
சிடம்—சாதிக்காய்.
சித்தசாதனம்—வெண்கடுகு.
சித்தம்—முருங்கை.
சித்தமன் — 1. ஆமணக்கு. 2. பொன்னுங்காணி.
சித்தமூகம்—கிலுகிலுப்பை.
சித்தராஷ்டம்—ஓர் விஷவைத்தியநூல்.
சித்தன்—இலவமரம்.
சித்தார்த்தம்—வெண்கடுகு.
சித்தி—1. எட்டி. 2. சவுக்காரம். 3. நிலப்பனே. 4. பொன்னுங்காணி.
சித்தித்தம்—கடுகு.
சித்திமல்லி—வெதுப்படக்கி.
சித்திழலம்—1. கொடுவேலி. 2. நிலப்பனைக்கிழங்கு.
சித்திரகம்—கொடுவேலி.
சித்திரணி—மூடக்கம்.
சித்திரப்பால் — 1. அம்மான்பச்சரிசி. 2. ஆவிரை. சித்திரைப்பால் எனவும் வரும்.
சித்திரபாநு—சூரியன்.
சித்திரம் — 1. ஆமணக்கு. 2. கொடுவேலி. 3. சிறுகுறிஞ்சா.
சித்திரமூலி—கொடுவேலி.
சித்திரரேகை—அரசமரம்.
சித்திரவரி—கண்விழி.
சித்திரவாரத்தி—கண்டங்கத்தரி.
சித்திரவிதழ்—துத்தி.
சித்திராங்கம்—குங்குமம்.
சித்திராபூபம்—பணிகாரம்.
சித்திரி—கண்.
சித்திவலேயம்—அம்மான்பச்சரிசி.
சித்துடு—கிலுகிலுப்பை.
சித்துருபம்—நேர்வாளம்.
சித்தேவை—காட்டாமணக்கு.
சிதங்கி—இலக்கடுக்காய்.
சிதப்பூரம்—பொன்னுங்காணி.
சிதம்—1. சந்தனம். 2. புளியாரை. 3. விட்டுணுகாந்தை.
சிதமண்டலி-ஓர் பூச்சி. அது, தேட்கொட்டினாற்போல வேர்வைகொடுக்கும்.
சிதமரீசம்—வெண்மிளகு.
சிதமை—வெள்ளாடு.
சிதலே—கறையான்.
சிதளிபொன்னுங்காணி.
சிதறி—பாடலமரம்.
சிதளம்—சோடகசாலே.
சிதாபு—பொன்னுங்காணி.
சிதாம்பு— } வெண்டாமரை.
சிதாம்போசம்— }
சிதுமலர்—தண்ணீர்விட்டான்.
சிதுரம்—நேர்வாளம்.
சிதேகி—கடுக்காய்.
சிதேசகதிராம்—வெண்கருங்காலி.
சிந்தகம்— } புளியமரம்.
சிந்தம்— }
சிந்தன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
சிந்து — 1. இருவாட்சி. 2. சிந்துலவணம். 3. புளி.
சிந்துசம்—உப்பு.
சிந்துசாதி—புளியமரம்.
சிந்துசாரம்—சிந்துலவணம்.
சிந்துரதம்—உப்பு.
சிந்துரம்—1. புளி. 2. வெட்சி.
சிந்துலவணம்—கடலுப்பு.
சிந்துவாரம்—1. நொச்சி. 2. வெண்ணெச்சி.
சிந்தூரம்—1. சேங்கொட்டை. 2. புளி. 3. வெட்சி.
சிநேசம்—சாதிக்காய்.
சிப்பாதிமூலி—தைவேலை.
சிபமது—சிறுபுள்ளடி.
சிபலா—பேய்ப்புடல்.
சிபாகந்தம்—தாமரைக்கிழங்கு.
சிபாருகம்—ஆலமரம்.
சிபிலம்—அகில்.
சிபிவல்லபம்—மாமரம்.
சிம்பதை—சிறுபுள்ளடி.
சிம்பை—அவரை.
சிம்முகி—ஆடாதோடை.
சிம்மை—அவரி.
சிமட்டி—பேய்க்கொம்மட்டி.
சிமந்தூரி—சிறுபுள்ளடி.
சிமான்—1. அவரிவித்து. 2. கெந்தகம்.
சிமிட்டி—பேய்த்திமிட்டி.
சிமிறு—அறுகு.
சிமில்— } பூலாச்செடி.
சிமிலி— }
சிமுட்டி—கீழ்காய்நெல்லி.
சியச்சினி—வேலிப்பருத்தி.
சியத்தினி—தக்காளி.
சியத்துத்தம்—கடுக்காய்.

சியநாயகம்—துத்தபாஷாணம்.
சியம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
சியிருதம்—கடுக்காய்.
சிரக்கோழி — 1. குழலாதொண்டை. 2. வசம்பு.
சிரங்கி—கற்கடகசிங்கி.
சிரசன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
சிரணி—ஓமச்செடி.
சிரத்தக்காளகம்—மருக்காரை.
சிரப்பலம்—தெங்கு.
சிரம்—1. ஆமணக்கு. 2. கழுகு. 3. கூகை நீறு. 4. வாதமடக்கி.
சிரிதம்—கஷாயம்.
சிரியம்—வெண்டாமரை.
சிரீடம்—1. குன்றி. 2. வாகை.
சிருங்கவேரம்—இஞ்சி.
சிருங்கலோமகி—சண்பகம்.
சிருட்டியாளன்—சவுக்காரம்.
சிரேவணம்—காட்டாமணக்கு.
சிரோட்டம் — 1. கடுக்காய். 2. தான்றி. 3. திரிகடுகு. 4. நெல்லி.
சிரோணி—காட்டாமணக்கு.
சிரோபத்தியம் — கடுக்காய். சிரோபத்திரமெனவும் வரும்.
சிரோவிருத்தம்—மிளகு.
சில்லம்—1. எட்டி. 2. தேற்றுமரம்.
சில்லி—சிறுகீரை.
சில்லை—இலுகிலுப்பை.
சிலகம்—1. சாதிக்காய். 2.
சிலந்தி—1. ஓர் பூச்சி. ஓர் மரம். 3. சிலந்திப் புண்.
சிலந்திக்கொடி—1. தலைச்சுருளி. 2. பெருமருந்து.
சிலந்திநாயகம்—கிரந்திநாயகப்பூடு.
சிலந்தியரிசி—பூங்கோரை.
சிலம்—இந்துப்பு.
சிலவங்கம்—மீனெலும்பு.
சிலாசத்து—1. கர்ப்பூரசிலாசத்து. 2. வெண்படிகாரம்.
சிலாதிக்குமரி—கௌரிபாஷாணம்.
சிலாந்தி—சீந்தில்.
சிலாபேசி—செப்புநெருஞ்சில்.
சிலாமதம்—கன்மதம்.
சிலாமஞ—மஞ்சிலை.
சிலாமேனி—கண்டக்கிச்சிலி.
சிலாயுதன்—ஆமை.
சிலியானை—மூடக்கொத்தான்.
சிலீமுகம்—மூலக்கண்.
சிலேகம்—செம்முருங்கை.
சிலேட்டுமம்—ஐயம்.
சிலேடகம்—அக்கரா.
சிலை — 1. சூதபாஷாணம். 2. மஞ்சிலை.
சிலைக்காறி—அஞ்னபாஷாணம்.
சிலைச்சோணிதம்—கன்மதம்.
சிலைத்தாது—சிலாமதபாஷாணம்.
சிலைநார்—கல்நார்.
சிலையிரத்தம்—சிலைச்சோணிதம்.
சிலைவங்கம்—அஞ்சனபாஷாணம்.
சிலைவிந்து—கல்நார்.
சிலோகம்—அகில்.
சிலோடம்—1. பலா. 2. பால்.
சிவ்வல்—கடற்பாசி.
சிவகதிக்கிறை—அருகன். (சூ. நிக. க: நி.)
சிவங்கம்—1. விளாம்பட்டை. 2. வெள்ளிலோத்திரம்.
சிவகம்—1. சாதிக்காய். 2. நாய்ச்சீரகம்.
சிவகரந்தை—ஓர் கரந்தை.
சிவச்சி—சாதிக்காய்.
சிவத்தம்—செம்முருங்கை.
சிவத்துருமம்—வில்வமரம்.
சிவதடி—வெள்ளரி.
சிவதாரம்—தேவதாரம்.
சிவதை—சிவேதை.
சிவந்தவேசை—செம்பரத்தை.
சிவந்தி—1. கடுக்காய். 2. கொடிப்பாலை.
சிவந்திக்கீர்ப்பூரம்—இரசகர்ப்பூரம்.
சிவநீலி—ஓர் பூடு.
சிவப்பம்மான்பச்சரிசி—ஓர் பூடு.
சிவப்பவரை—ஓர் கொடி.
சிவப்பானவெள்ளாச்சி—புற்றும்பழம்.
சிவப்புக்கந்தி—கோழித்தலைக்கந்தகம்.
சிவப்புக்கொடிப்பசளை—ஓர் பூண்டு.
சிவப்புச்சோளம்—செஞ்சோளம்.
சிவப்புமந்தாரை—ஓர் மந்தாரை.
சிவம்—1. உப்பு. 2. வெண்காரம்.
சிவமது—சிறுபுள்ளடி.
சிவமல்லி—கொக்குமந்தாரை.
சிவலோகச்சேவகன்—காந்தம்.
சிவன்—வைரியம்.
சிவன்வேசை—செம்பருத்தி.
சிவன்வேம்பு—சிவனார்வேம்பு.
சிவனார்பாகல்—1. ஐவேலி. 2. கொவ்வை.
சிவனாரிவிந்து—இரசம்.
சிவனார்வேம்பு—ஓர் செடி.
சிவனி—கழுதை.
சிவனுண்மலை—அயச்சிலை.
சிவா—1. கடுக்காய். 2. கீழ்காய்நெல்லி. 3. நெல்லி. 4. பங்கம்பாளை. 5. வன்னி.

சிவாருகம்—ஆலமரம்.
சிவிகரம்—சாதிக்காய்.
சிவேதை—1. சீந்தில். 2. பகன்றை.
சிவை—1. உலமூக்கு. 2. வேர்.
சிளபா—கடுகு.
சிற்சோமன்—சீர்பந்தபாஷாணம்.
சிற்பரக்கூர்மை—கெநதகவுப்பு.
சிற்பரவுப்பு—சிந்துலவணம்.
சிற்பரி-1. பொன்னிமிளை. 2. வெண்காரம்.
சிற்பரை—1. சவுக்காரம். 2. நிமிளை.
சிற்றகத்தி—செம்பை.
சிற்றண்டம்—கோழிமுட்டை.
சிற்றுமல்லி—சிறுமல்லி. இது, பஞ்சமூலத்தொன்று.
சிற்றுமுட்டி—ஓர் பூடு.
சிற்றி—பசரி.
சிற்றிரு—கிலுகிலுப்பை.
சிற்றிலை-1. கடமரம். 2 குன்றி. 3. நெய்ச்சிட்டி.
சிற்றுமரி—ஓர் பூடு.
சிற்றோரண்டம்—சிற்றுமணக்கு.
சிற்றேலம்—ஓரேலம்.
சிறந்தகற்பகம்—நாகபாஷாணம்.
சிறுயத்துக்குச்சி—ஓர் பூடு.
சிறிட்டம்-வெள்ளிலோத்திரம்.
சிறியத்தினி—உத்தாமணி.
சிறியமரத்தி—சிற்றகத்தி.
சிறியாணங்கை—ஓர் பூடு.
சிறியின்புட்பம்—வெண்டாமரை.
சிறிவில்—அகில்.
சிறுகடலாடி—நாயுருவி.
சிறுகாஞ்சொறி—ஓர் பூடு.
சிறுகாய்—
சிறுகாரிடம்—} சாதிக்காய்.
சிறுகால்—காவட்டம்புல்.
சிறுகாலுவாழை—ஓர் பூண்டு.
சிறுகிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.
சிறுகீரை—ஓர் கீரை.
சிறுகுறும்பை—ஓர் தானியம்.
சிறுதுலி—புளியாரை.
சிறுகுறட்டை—ஓர் பூடு.
சிறுகுறிஞ்சா—ஓர் குறிஞ்சா.
சிறுகுறிஞ்சி-1. நேர்வாளம். 2. புளியாரை.
சிறுகொட்டைக்கரந்தை—ஓர் கரந்தை.
சிறுகொம்மட்டி—ஓர் கொம்மட்டி.
சிறுகொன்றை—ஓர் மரம்.
சிறுசெருப்படை—ஓர் பூண்டு.
சிறுதக்காளி—மணத்தக்காளி.
சிறுதாளி—
சிறுதுத்தி—} ஓர் செடி.
சிறுதுருமம்—வெடியுப்பு.
சிறுதுளசி—ஓர் துளசி.
சிறுதேக்கு—ஓர் மருந்து.
சிறுதேங்காய்—சமுத்திராப்பழம்.
சிறுநறளை—ஓர் பூண்டு.
சிறுநன்னாரி—ஓர் பூண்டு.
சிறுநாவல்—ஓர் செடி.
சிறுநிம்பம்—மலைவேம்பு.
சிறுபகன்றை—ஓர் பூண்டு.
சிறுபலா—பேய்ப்புடோல்.
சிறுபாலாடை—ஓர் பூண்டு.
சிறுபாலி—கள்ளி.
சிறுபுள்ளடி—
சிறுபூளை—} ஓர் பூண்டு.
சிறுமல்—தண்ணீர்விட்டான்.
சிறுமாரோடம்—செங்கருங்காலி.
சிறுமீடுகீகன்—வேளைச்செடி.
சிறுமுள்ளி—ஓர் முள்ளி.
சிறுமூலம்—1. சிறுகிழங்கு. 2. திப்பிலி.
சிறுவழுதலை-1. காட்டுக்கத்தரி. 2. முள்ளிக்கத்தரி.
சிறுவன்—சிறுபுள்ளடி.
சிறுவிடை-1. அவரி. 2. குட்டிவிளா. 3. சிறுவிளா.
சின்னுருகம்—சீந்தில்.
சின்னி—1. இலவங்கம். 2. சின்னி. 3. குன்றி. 4. நாய்வேளை.
சின்னியுரு—வெள்ளைக்குன்றிமணி.
சினை—1. பங்கம்பாளை. 2. வட்டத்திருப்பி.
சினைடிகா—மூக்கிரட்டை.
சினைதாக்கி—சாதிக்காய்.
சினைவட்டம்—வட்டத்திருப்பி.
சினைவில்—தும்பை.
சினிபம்—வாகை.
சினேசம்—சாதிக்காய்.
சினேசதாரு—சாதிக்காய்மரம்.
சினை—மூங்கில்.

சீ.

சீ—மூறிந்தவுதிரம்.
சீக்கல்—காது.
சீக்காச்சா—நாய்ப்புடோல்.
சீக்கிரகாயம்—நரிப்புடோல்.
சீக்கிரபத்திரம்—முருங்கை.

சீக்கிரான்—
சீக்கிரி—
சீக்கிரியான்— } உசில்.
சீக்குரு—முருங்கை.
சீகஞ்சார்—சிறுகீரையிலை.
சீகம்—1. தமரத்தை. 2. புல்.
சீகரம்—1. சுக்கு. 2. பஞ்சலோகம்.
சீகா—பஞ்சலோகம்.
சீசம்—ஈயம்.
சீத்தா—ஆத்தா, இது அணிநுணு.
சீத்திரை—அம்மான்பச்சரிசி.
சீதக்கோளி—நற்சீரகம்.
சீதகந்தம்—வெண்சந்தனம்.
சீதகும்பம்—அலரி.
சீதப்பிரபம்—கருப்பூரம்.
சீதபத்திரம்—முருங்கை.
சீதபீரு—மல்லிகைக்கொடி.
சீதபுட்பகம்—எருக்கு.
சீதம்—1. அகில். 2. சந்தனம். 3. நறுவிலி.
சீதமூகம்—கருப்பூரம்.
சீதவற்கம்—அத்திமரம்.
சீதவாரம்—1. மல்லிகை. 2. வேலிப்பருத்தி.
சீதளகம்—வெள்ளாம்பல்.
சீதளங்காய்—கொடிமாதுளை.
சீதளப்பிரதம்—சந்தனம்.
சீதளம்—1. குளிர்ச்சி. 2. கோடகசாலை. 3. கொடிமாதுளை. 4. சிற்றகத்தி 5. பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
சீதளி—பொன்னுங்கரணி.
சீதளை—1. கொடிமாதுளை. 2. கொம்மட்டிமாதுளை.
சீதாங்கம்—சீதாங்கபாஷாணம்.
சீதாப்பழம்—ஓர் பழம்.
சீதாப்பிரியம்—விட்டுணுகாந்தை.
சீதாயம்—சுடலை.
சீதாரி—செம்புளிச்சை.
சீதுகந்தம்—மகிழமரம்.
சீதேவி—பொன்னுங்காணி.
சீதேவிப்பூடு—சாணைக்கிப்பூடு.
சீதேவியார்—செங்கழுநீர், இது சீதேவிசெங்கழுநீர் என்றுகூறி ஒரு பூடு என்பர்.
சீதை—பொன்னுங்காணி. 2. மது.
சீந்தில்—சீந்திற்கொடி.
சீப்பங்கோரை— } ஓர் கோரை,
சீப்பு— }
சீபம்—சரகண்டபாஷாணம்.
சீமணல்—நாகமணல்.
சீமுதை—முந்திரிகை.
சீமை—அகத்தி.
சீமைச்சுண்ணும்பு—ஓர் சுண்ணும்பு.
சீமைத்தக்காளி—ஓர் தக்காளி.
சீமையத்தி—தேனத்தி.
சீமைவெள்ளரி—ஓர் கொடி.
சீயக்காய்—அரைப்புக்காய்.
சீயப்பட்டுக்காய்—பாவட்டங்காய்.
சீயம்—1. எருக்கம்பால். 2. காட்டெருமைப்பால். 3. கூகைநீறு.
சீயு—1 பலாசு. 2. புல்.
சீயாக்காய்—சீயக்காய்.
சீர்க்கோழி—நரைக்கொள்ளு.
சீர்த்துழாய்—துளசி.
சீர்பந்தம—விளாவுப்பாஷாணமூப்பத்திரண்டிலொன்று.
சீர்வணிக்கோட்டான்—கரந்தை.
சீரகச்சம்பா—ஓர் சம்பாநெல்.
சீரகபாடி—கோட்டம்.
சீரகம்—ஓர் பூடு. இது, பலவகைப்படும்.
சீரங்கி—1. கற்றடகசிங்கி. 2. சிங்கி.
சீரசிரம்—சீரகம்.
சீரணபத்திரம்— } வேம்பு.
சீரணபன்னம்— }
சீரணி—ஓமச்சிவடி.
சீரம்—1. இலாமிச்சை. 2. காட்டெருமைப்பால்.
சீரமோடா—1. வீழி 2. வெள்ளைக்கல்.
சீரவட்டம்—ஈயம்.
சீரா—பலாசு.
சீரிடம்—வாகை.
சீரியம்—புளியமரம்.
சீரியர் 1 பெரியோர் 2. மலைக்குறிஞ்சா.
சீரிவிருக்கம்—புளியமரம்.
சீருணி—தாம்பிரம்.
சீருள்—1. ஈயம் 2. செம்பு. 3. பஞ்சலோகம்.
சீருளியம்—தாம்பிரம்.
சீரை—மரத்தோல்.
சீலம்—சீந்தில்.
சீலை—1. மஞ்சிலை. 2. வெண்காரம்.
சீவகம்—1. எலம். 2. திருநாமப்பாலை.
சீவசஞ்சீவி—சீந்தில்.
சீவந்தி—1. கடுக்காய். 2. சீந்தில். 3. பாலை. 4. புல்லூரி 5. மந்தாரச்சிலை.
சீவப்பிரியை—கடுக்காய்மரம்.
சீவமுத்தன்—ஞானமடைந்தோன்.
சீவன்—காந்தம்.
சீவனகம்—சோறு.
சீவனுயுதம்—உயிர்தருமருந்து.
சீவனி—1. ஆடுதின்னுப்பாலை. 2. சஞ்சீவி. 3. சீவநாடி. 4. செவ்வல்லி. 5. பாலை.

சீவா—பாலை
சீவி—அழிஞ்சில்.
சீவிகா—சாதிக்காய்.
சீவியங்கம்—கல்லுப்பு.
சீறல்—பெருங்காயம்.
சீனக்காரம்—படிகாரம்.
சீனப்பட்டை—பறக்கிப்பட்டை.
சீனப்பா—பறங்கிக்கிழங்கு.
சீனம்—படிகாரம்.
சீனமிளகு—
சீனவீரம்—} வான்மிளகு.
சீனிக்கிழங்கு—வத்தாளைக்கிழங்கு.
சீனிமருந்து—பறங்கிப்பட்டை.
சீனை—வன்னிமரம்.

சு.

சுக்கங்காய்—மிதக்கங்காய்.
சுக்கான்கீரை—புளிச்சீரை.
சுக்கி—சுண்டி.
சுக்கிகை—புளியாரை.
சுக்கிமம்—நாட்டேலம்.
சுக்கிரத்துருஞ்சில்—பசுவின்பால்.
சுக்கிரமணி—தாமரைவிதை.
சுக்கிரிகை—புளியாரை.
சுக்கிலம்—பழமுண்ணிப்பாலை.
சுக்கிலபுட்டா—குங்குமமரம்.
சுக்கிலாட்டம்—நாணல்.
சுக்கிலை—புளியமரம்.
சுக்கு—வேர்க்கொம்பு.
சுக்குநாறிப்புல்—மாத்தப்புல்.
சுக்குமம் சிற்றேலம்.
சுகசிம்பி—பூனைக்காலி.
சுகட்டான்—நாணற்புல்.
சுகத்திரம்—வாகைமரம்.
சுகதாரு—கடப்பமரம்.
சுகந்தம்—1. அரத்தை. 2. ஈரவெங்காயம். 3. சந்தனம். 4. சீரகம். 5. நீலோற்பலம். 6. வாழை.
சுகந்தமா—கருப்பூரமரம்.
சுகந்தமூலி—வெட்டிவேர்.
சுகந்திகம்—வெண்டாமரை.
சுகநீதிதிருநாகம்—1. நன்னூரி. 2. பாலை.
சுகப்பிரியை—சம்புநாவல்.
சுகபலம்—
சுகபலை—} எருக்கஞ்செடி.
சுகம்பல்—புளிநறளை.
சுகம்பலம்—பூனைக்காலி.
சுகரந்தம்—ஈரவெங்காயம்.
சுகவல்லபம்—மாதுளை.
சுகாசகம்—
சுகாசம்—} வெள்ளரி.
சுகாந்தம்—ஈரவெங்காயம்.
சுகிதம்—பால்.
சுகிருதம்-நறுநெய். சுகிர்தம் எனவும் வரும்.
சுகுடம்—சேம்பு.
சுகுமாரதூவி—இலவமரம்.
சுகுலை—ஈமம்-சவுக்காரம்.
சுகோதரம்—தாளிசபத்திரி.
சுங்கம்—ஆடுதின்னுப்பாளை.
சுச்சம்—சுச்சு.
சுச்சு—1. சுக்கு. 2. சுண்டி.
சுசாதிபலம்—சாதிக்காய்.
சுசிகம்—புளியாரை.
சுசித்துருமம்—அரசமரம்.
சுசிதம்—பால்.
சுசுமம்—நெருஞ்சில்.
சுடகமாமீசம்—கருவாடு.
சுடர்க்கடை—மின்மினி.
சுடர்க்கொடி—ஆரதிகர்ப்பூரம்.
சுடலையோன்—நூருசு.
சுடுகாடுமீட்டான்—
சுடுகாடுறையன்—} முடக்கொத்தான்.
சுடுதூரத்தம்—சித்திரப்பாலாவி.
சுண்டங்காய்—சுண்டைக்காய்.
சுண்டம்—கள்.
சுண்டி—1. கள். 2. சுக்கு. 3. தொட்டால்வாடி. 4. நீர்ச்சுண்டி.
சுண்டிகை—1. உண்ணுக்கு. 2. வண்டியுக்கு.
சுண்டில்—தொட்டால்வாடி.
சுண்டியுண்டை—1. கொஞ்சி. 2. சதுரக்கள்ளி. 3. சீரகம்.
சுண்டை—சுண்டைச்செடி.
சுண்ணவரசி—முல்லை.
சுண்ணவிரோதி—சவ்வீரம்.
சுணங்கன்—நாய்.
சுணை—சுணைக்கோரை.
சுணவு—பேய்க்கடலை.
சுத்தி—மாங்கிசப்பொரியல்.
சுத்திலாட்டம்—நாணல்.
சுத்துரம்—
சுத்துரு—} கண்டங்கத்தரி.
சுதம்—நெருஞ்சில்.
சுதரிசனம்—சம்புநாவல்.
சுதாகி—
சுதாசி—} சதுரக்கள்ளி.
சுதாரு—கடம்பு.

சுதுகி—
சுதுர்சீசி- } சதுரக்கள்ளி.
சுதை—1. அமுதம். 2. பால். 3. தேன்.
சுநீதமண்—வாழை.
சுந்தரத்தாது—துத்தபாஷாணம்.
சுநீதரம்—கண்டங்கத்தரி.
சுந்தரி—மூஞ்சுறு.
சுநீதரிசுட்டது—இந்துப்பு.
சுப்பிடதகம்—கூகைநீறு.
சுப்பியம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
சுப்பிரதட்டம்—அதிமதுரம்.
சுப்பிரமதுவா—கூகைநீறு.
சுபங்கே—வறட்சுண்டி.
சுபதம்—அரசமரம்.
சுபலி—கள்.
சுபுகம்—மோவாய்.
சுபுட்பம்—1. கிராம்பு. 2. பவளமரம்.
சுபை—மூங்கில்.
சும்பகம்—இரும்புள்வாங்குஞ்சலாகை.
சும்புள்—கடம்பு.
சும்மை—ஆவிரை.
சுமங்கை—1. ஆடுதின்னுப்பாலை. 2. வறட்சுண்டி.
சுமம்—கடம்பு.
சுமாலி—கள்.
சுமித்திரி—சங்கினி, நால்வகைப்பெண்களு ளொருத்தி.
சுயிரகம்—தருப்பைப்புல்.
சுயோகி—கள்.
சுரகாமலிகம்—செருந்தி.
சுரகை—சுண்ணும்பு.
சுரசம் — 1. அரத்தை. 2. சிறுகிழங்கு. 3. பாதரசம்.
சுரசா—துளசி.
சுரஞ்சனம்—கழுகு.
சுரதநீர்—காமநீர்.
சுரதம்—புணர்ச்சி.
சுரதாக்கு—அரத்தை.
சுரநீதா—தேவதாரு.
சுரபானம்—கள்.
சுரபி — 1. சாதிக்காய். 2. துளசி. 3. தேட்கொடுக்கி. 4. பசு. 5. பிரமி. 6. மல்லிகை-களுமாம்.
சுரபிபத்திரை—சம்புநாவல்.
சுரபு—1. இலவம்பிசின். 2. துளசி. 3. மல்லிகை
சுரபுன்னை—ஓர் மரம்.
சுரம்—1. உப்பு. 2. ஓர் நோய்.
சுரமதி—சிலந்தி
சுரமலிகம்—1. செருந்தி. 2. செருப்படை.
சுரமி—பிரமிப்பூண்டு.
சுரர்தருமம்—தேவதாரம்.
சுரளம்—புன்னைமரம்.
சுரளிகை—1. பாலை. 2. பாலைமரம்.
சுரா—கள்.
சுராகாரம்—தென்னை.
சுராலை—சாம்பிராணி.
சுருட்டி—மயிர்ச்சிகைப்பூடு.
சுரே—கொத்தான்.
சுரேச்சியை—துளசி.
சுரை—1. கள். 2. சுரைக்கொடி.
சுரைக்கந்தகம்—ஓர் கந்தகம்.
சுரைபவனி—கள்.
சுரோணிதம்—1. உதிரம். 2. சூதகம்.
சுல்—வெள்ளி.
சுல்லம்—தாமிரம்.
சுலானம்—நாயுருவி.
சுலோகி—கள்.
சுவமை—பொன்.
சுவர்க்கம்—பேய்க்கொம்மட்டி.
சுவர்க்கம்பிடித்தான்—ஆவிரை.
சுவர்ச்சாதி—சத்திசாரம்.
சுவர்னகதலி—ஓர் வாழை.
சுவரோட்டி — ஓர் பூண்டு. மூட்டுப்பூச்சியெனவுங்கூறுவர்.
சுவலை—அரசமரம்.
சுவன்னயூதி—செப்புமல்லிகை.
சுவாசகம் — 1. எட்டி. 2. சவட்டுமண். 3. புரூமுட்டி. 4. பேராமுட்டி. 5. விஷமுட்டி.
சுவாசம்வாங்குதல் — பிராணவாயுவையுட்பூரித்தல்.
சுவாசம்விடுதல்–பிராணவாயுவைரேசித்தல்.
சுவாசமடக்குதல் — பிராணவாயுவைக் கும்பித்தல்.
சுவாசினி—பாதிரிமரம்.
சுவாதகந்தி—இத்திமரம்.
சுவாதுகந்தி—துளசி.
சுவானம்—நாயுருவி.
சுவி—1. இத்திமரம். 2. துளசி.
சுவிகை—1. கச்சோலம். 2. கள்.
சுவிரியம்—இலந்தைக்கனி.
சுவேசகம்—வெண்கரும்பு.
சுவேதகம்—சவரிலோத்திரம்.
சுவேதகாண்டம் — 1. சீந்தில். 2. வஞ்சிக்கொடி.
சுவேதகாரம்—நாணல்.
சுவேதகுசுமம்—வெள்ளெருக்கு.
சுவேதசாரம்—நாணற்புல்.

சுவேதநாதம்—இந்திரியம்.
சுவேதம் — 1. நாணல். 2. மாவிலிங்கு. 3. வஞ்சிமரம். 4. வெள்ளி. 5. வேர்வை.
சுவேதமூலம்—சாரணை.
சுவேதமூலி—தொட்டால்வாடி.
சுழலாவிரை—ஓராவிரை.
சுள்ளக்காய்—மிளகாய்.
சுள்ளி—1. அனிச்சை. 2. ஆச்சா. 3. குங்குமம். 4. நாகதாளி. 5. மயிர்க்கொன்றை. 6. மாமரம்.
சுள்ளிடுவான்—மிளகாய்.
சுள்ளு—கருவாடு.
சுளி—புளியாரை.
சுளிசை—முருங்கை.
சுளுந்து—கோரான்.
சுறணம்—கருணை.
சுறிமுகநந்தம்—யானைக்கொம்பு.
சுறுக்குசம்—சதுரக்கள்ளி.
சுறை—கொத்தான்.
சுறோணிதம்—அனிச்சை.
சுன்னச்சி—சத்திசாரம்.
சுனக்குடம்—சதுரக்கள்ளி.
சுனம்—வெள்வெங்காயம்
சுனிசம்—புளியாரை.
சுனுக்கு—சதுரக்கள்ளி.
சுனைவு—பேய்க்கடலை.

சூ.

சூக்குமதண்டுலம்—திப்பிலி.
சூக்குமபத்திரம்—1. கடுகு. 2. கொத்துமல்லி. 3. சீரகம். 4. செங்கரும்பு.
சூக்குமம்—1. சீந்தில். 2. வேலிப்பருத்தி.
சூக்குமில்—சிலந்திப்பூச்சிக்கூடு.
சூக்தலம்—1. சிலந்திநாயகம். 2. வேலிப்பருத்தி.
சூக்குளி—வெற்றிலை.
சூகரம்—1. பன்றி. 2. மான்.
சூங்குமம்—வேலிப்பருத்தி.
சூசகம்—தருப்பைப்புல்.
சூடம்—1. கற்பூரம். 2. கேசரி. 3. சுடர்ப்பொடி. 4. தீக்கஞ்சி. 5. தீபக்கொடி. 6. மாசற்றசோதி.
சூடன்—ஆதிகர்ப்பூரம்.
சூடிகம்—கள்.
சூடிச்சி—எவட்சாரம்.
சூடிணர்—கோங்குமரம்.
சூத்திரபுட்பம்—பருத்தி.
சூதகம்—1. தருப்பைப்புல். 2. மா.
சூதநோக்கல்—நீலாஞ்சனக்கல்.
சூதபாஷாணம்—ஓர் பாஷாணம்.
சூதம்—மா, ரசமுதலிய பலபொருளாம்.
சூதாஞ்சனம்—நீலாஞ்சனம்.
சூது—ஓரிதழ்த்தாமரை.
சூதைப்பொன்னுகீகி—நாகபாஷாணம்.
சூந்துமம்—சிலந்திநாயகம்.
சூப்பியம்—பாம்புகொல்லி.
சூபதூபனம்—
சூபாங்கம்— } பெருங்காயம்.
சூமம்—1. நீர். 2. பால்.
சூர்—1. மிளகு. 2. வான்மிளகு.
சூரணபாரதம்—இங்குலிகம்.
சூரணம்—இடித்ததூள்.
சூரத்துவம்—
சூரதை— } வீரம்.
சூரம்—1. எருக்கு. 2. கடலை. 3. வீரம்.
சூரமிளகு—வான்மிளகு.
சூரல்—பிரம்பு.
சூரளம்—கருணைக்கிழங்கு.
சூரன்—1. கௌரிபாஷாணம். 2. நவச்சாரம். 3. மூஞ்சூறு.
சூரி—1. எருக்கு. 2. காளி. 3. நத்தைச்சூரி. 4. புளிச்சக்கீரை.
சூரியகாந்தம்—பொழுதுவணங்கி.
சூரியகாந்தவாமணக்கு—செவ்வாமணக்கு.
சூரியகாந்தி—எட்டி.
சூரியன்—1 எருக்கு. 2. செவ்வெருக்கு.
சூரியன்விந்து—வாலோசம்.
சூருமம்—1. தருப்பைப்புல். 2. மாந்தப்புல்.
சூரை—1. சூரைப்பழம். 2. தூதுவளை.
சூலி—சதுரக்கள்ளி.
சூலிலை—வெற்றிலை.
சூலை—ஓர் நோய். இது, பலவகைப்படும்.
சூலைகிருது—பெருங்காயம்.
சூலைச்சத்துரு—ஆமணக்கு.
சூழ்—கடலை.
சூழ்தாழை—தாமரை.
சூனம்—மருள்.
சூனியம்—மாரணம்.
சூனியவித்தை—மாரணவித்தை.

செ.

செக்கவுரி—கற்சூரை.
செக்குக்கீரை—ஓர் கீரை.
செகரிகம்—நாயுருவி.
செங்கடிவாய்ப்பு—வெடியுப்பு.
செங்கத்தரி—ஓர் கத்தரி.

செங்கந்தம்—சிவப்புச்சந்தனம்.
செங்கருங்காலி—ஓர் மரம்.
செங்கரும்பு—ஓர் கரும்பு.
செங்களா—ஓர் களா.
செங்கலை—குதிரைப்பற்பாஷாணம்.
செங்கற்றழை—சிவப்புக்கற்றழை.
செங்காஞ்சி—சிவப்புத்தக்காளி.
செங்காந்தள்—ஓர் பூடு.
செங்காரம்—வெங்காரம்.
செங்கிரந்தி—ஓர் நோய்.
செங்கீரை—ஓர் கீரை.
செங்குமுதம்—செவ்வாம்பல்.
செங்குவளை—செங்கழுநீர்.
செங்குறிஞ்சி—குறிஞ்சா.
செங்கையான்—ஓர் பூடு.
செங்கொடிவேலி—ஓர் பூடு.
செங்கோடு—செருந்தி.
செங்கோலம்—செம்புமணல்.
செசசை—1. துளசி. 2. வெட்சி.
செஞ்சம்பா—செம்பாளெநெல்.
செஞ்சாலி—செந்நெல்.
செட்டி—மூக்கிரட்டை.
செடம்—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
செடிக்குடிபுக்கி—நாகாவண்டு.
செணப்பால்—சிவேதை.
செதுக்கு—1. பட்டை. 2. மந்தி.
செந்தண்டு — 1. செங்குருத்து. 2. செந்தண்டுக்கீரை. 3. பவளம்.
செந்தம்—எழுத்தாணிப்பூண்டு.
செந்தாவிலை—ஓர் பச்சிலை.
செந்தருப்பை—நச்சுப்புல்.
செந்தழற்கொடி—பவளம்.
செந்தாது—பொன்.
செந்தாழம்—அன்னாசிப்பழம்.
செந்தாழை—ஓர் தாழை.
செந்திரு—1. இலக்குமி. 2. தாளகம்.
செந்தினை—கம்பு.
செந்து—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்காயம்.
செந்துத்தி—ஓர் செடி.
செந்துத்தீ—1. சடாமாஞ்சில். 2. பெருங்காயம்.
செந்துநாசனம்—பெருங்காயம்.
செந்தும்பை—ஓர் பூடு.
செந்தொட்டி—1. சிறுகாஞ்சொறி. 2 செம்பிச்சி.
செந்தோன்றி—கார்த்திகைப்பூ.
செந்நாடிக்கா—மூக்கிரட்டை.
செந்நீர்—இரத்தம்.
செந்நெருஞ்சில்—செப்புநெருஞ்சில்.
செநிகை—சுடலை.
செப்பாலை—ஆவிரை.
செப்பிடில்—சடாமாஞ்சில், செப்புடில் என்றுங் கூறுவர்.
செப்பிலை—தும்பை.
செப்புத்தொட்டி—வைப்புப்பாஷாண மூப்பத்திரண்டிலொன்று.
செப்புநெருஞ்சில்—செந்நெருஞ்சில்.
செப்புமலை—1. 1. கஷாயம். 2. தாம்பிரமலை.
செபப்புல்—நாணற்புல்.
செம்பசளை—சிவப்புப்பசளை.
செம்பண்ணை—காவற்பண்ணை.
செம்பம்—முடக்கொத்தான்.
செம்பரத்தை—ஒரு செடி.
செம்பருத்தி—ஒரு பருத்திச்செடி.
செம்பி—மருதோன்றி.
செம்பிராங்கம்—வேம்பாடம்பட்டை.
செம்பில்வேதை—சோரபாஷாணம்.
செம்பின்பச்சை—நாகப்பச்சை.
செம்புக்குள்வேதை—கற்பரிபாஷாணம்.
செம்புலம்—சுடுகாடு.
செம்புளிச்சை—செம்மணத்தி.
செம்புனல்—இரத்தம்.
செம்பை—சிற்றகத்தி.
செம்போத்து—செம்புகம்.
செம்மட்டி—மரமஞ்சள்.
செம்மரம்—அழிஞ்சில்.
செம்மலை—ஆவிரை.
செம்மீன்வைரம்—மீனம்பர்.
செம்முருங்கை—ஓர் முருங்கை.
செம்மூள்ளி—ஓர் பூடு.
செய்நீர்ச்சித்திரம்—நவச்சாரம்.
செயசேதி—உப்பு.
செயபரம்—மரமஞ்சள்.
செயபீதம்—கௌரிபாஷாணம்.
செயலை—அசோகு.
செரிட்டம்—சந்தனம்.
செருக்கம்—மாதுளை.
செருந்தி—1. செருந்தி. 2. மணத்தக்காளி. 3. வாட்கோரை.
செருப்படி—ஓர் பூண்டு.
செல்லங்கொட்டை—வாளம்.
செல்வன்—புத்தன். (சூ. நிக. கக: கஎ.)
செலக்குரு— } நவச்சாரம்.
செலக்கூர்மை— }
செலதம்—கோரைக்கிழங்கு.
செலப்பிரீதி—கருப்பூரச்சிலை.
செலம் — 1. கோரைக்கிழங்கு. 2. வெட்டிவேர்.

செலமலம்—கடற்பாசி.
செலியம்—இலாமிச்சை.
செலு—நறுவிலி.
செவ்வரத்தை—செம்பரத்தை.
செவ்வல்நார்—
செவ்வல்லி— } செவ்வாம்பல்.
செவ்வலங்காரம்—வெண்காரம்.
செவ்வலரி—ஓர் செடி.
செவ்வள்ளி—ஓர் வள்ளி.
செவ்வாம்பல்—அரக்காம்பல்.
செவ்வாலக்கோட்டை—1. சேங்கோட்டை. 2. நேர்வாளம்.
செவ்வாலம்பருப்பு—வாளம்.
செவ்வாழை—ஓர் வாழை.
செவ்வியம்—1. மலைவெற்றிலைக்கொடி. 2. மிளகு.
செவ்விளங்கம்—அமுக்கிரா.
செவத்தம்—ஓர் முருங்கை.
செவியடி—கன்னம்.
செவிரம்—பாசி.
செற்றல்—கொல்லல்.
செறிட்டம்—சந்தனம்.
செறுவு—கொலை.
சென்னியுள்ளி—ஒருதலைவெள்ளைப்பூடு.
சென்னிவலை—மண்டை.
சென்னை—பிரசென்னைமீன்.
சேனகாலி—செந்நெல்.
சேனம்—1. உதிரம். 2. பால்.
சேனிகை—சுடலை.

சே.

சே—1. அழிஞ்சில். 2. சேங்கொட்டை.
சேக்கை—1. சிவப்புப்பசலை. 2. பாலை. 3. மூந்திரிகை.
சேகரம்—1. மாமரம். 2. முருங்கை.
சேசரி—நாயுருவி.
சேகிலி—வாழை.
சேது—முலைப்பால்.
சேங்கொட்டை—சேராங்கொட்டை.
சேச்சை—1. பாலை. 2. முல்லை.
சேசுரணம்—கௌரிபாஷாணம்.
சேதங்கி—கடுக்காய்மரம்.
சேதாம்பல்—செவ்வாம்பல்.
சேதாரம்—1. தெங்கு. 2. மா. 3. வெட்சி.
சேந்தகனி—கருவாடு.
சேந்து—அசோகு.
சேபாலம்—சேங்கொட்டை.
சேபாலிகை—கருநொச்சி.
சேம்பை—சேம்பு.
சேமந்தி—ஒரு புட்பம்.
சேமநிதி—புதையற்றிரவியம்.
சேமரம்—அழிஞ்சில்.
சேய்—மூங்கில்.
சேயபற்பம்—
சேயமம்— } கௌரிபாஷாணம்.
சேயா—கடுக்காய்.
சேயிலம் இலுப்பை.
சேயேபசம்—மரமஞ்சள்.
சேர்வை—பிளாஸ்திரி.
சேரா—கள்.
சேராங்கொட்டை — சேங்கொட்டை, சேரான்கோட்டையனவும் வரும்.
சேலகம்—1. கோரைக்கிழங்கு. 2. சந்தனம். 3. சிந்தூரம்.
சேலம்—ஆண்குறி.
சேலியம்—
சேலியால்— } இலாமிச்சை.
சேலேகம்—1. சந்தனம். 2. சிந்தூரம்.
சேலை—1. அசோகு. 2. வத்திரம்.
சேலோதம்—சந்தனம்.
சேவகம் — 1. சோம்பு. 2. பேயுள்ளி. 3. வீரம்.
சேவகன்—1. சிற்றாமுட்டி. 2. பேயுள்ளி.
சேவகன்பூடு—1. காந்தன். 2. சிற்றாமுட்டி. 3. சிறுபுள்ளடி.
சேவகஞ்சிழங்து—கோங்கிலவின்வேர்.
சேவாங்கம்—
சேவாலங்கோட்டை—
சேவாலம்— } நேர்வாளம்.
சேவாலிகம்—கருநொச்சி.
சேவியம்—வெள்ளைவெட்டிவேர்.
சேவியால்—இலாமிச்சை.
சேற்கண்ணி—அரிதாரம்.
சேறு—1. கள். 2. விழா.
சேனம்—பருந்து.
சேனுமரப்பட்டை—அழிஞ்சிற்பட்டை.
சேனுமரம்—அழிஞ்சில்.
சேனுவு—தகரை.

சை.

சைத்துவம்—செய்தல்.
சைதன்னியம்—1. ஞானம். 2. வாலரசம்.
சைதிதம்—பிரம்பு.
சைந்தவம்—1. இந்துப்பு. 2. தலை.
சையாத்திரி—நேர்மை.
சையரியம்—பெருங்குறிஞ்சி.

சைலகம்—மலையிருவேலி.
சைலாந்திரம்—மலைக்குகை.
சைவலம்—பாசி.
சைனன்—புத்தன். (சூ. நிக. கः கஎ.)

சொ.

சொக்கலி—மூக்கிலிச்செடி.
சொக்காலி—, சொக்காளி— } சிறுபூலாப்பூடு.
சொகுசா—உயர்ந்தசெம்பு.
சொடக்கு—1. கடுகு. 2. கிலுகிலுப்பை
சொடித்தல்—குறைத்தல்.
சொண்டி—1 சுக்கு. 2. வேர்க்கொம்பு.
சொத்தலி—பனங்காய்க்கொட்டை.
சொர்ணசீரம்—, சொர்ணம்— } கரும்பு.
சொரங்கம்—கச்சோலம்.
சொரசத்தோரசி—இலவங்கம்.
சொரடு—இரும்புத்தடி.
சொரூபஞானம்—பரமஞானம்.
சொல்—1. கள். 2. நெல்.
சொலியன்—மூடக்கொத்தான்.
சொற்காரம்—பெருங்காயம்.
சொறி—காஞ்சொறி.
சொறியன்—தவளை.
சொன்றி—1. சுக்கு. 2. சோறு.
சொன்னமாக்கி—பவளபாஷாணம்
சொன்னல்—1. இரும்பு. 2. சோளம்.
சொனைமுகம்—வேலிப்பருத்தி.

சோ.

சோகம்–1. கடுகுரோகணி. 2. மரப்பட்டை.
சோகாரி—கடம்பு.
சோகி—பலகறை.
சோங்கம்—1. அகில். 2. கிச்சிலிக்கிழங்கு.
சோசக்காய்—தேங்காய்.
சோசனம்–1. உள்ளி. 2. வெள்வெங்காயம்.
சோடசம்—1. நார், மரப்பட்டை.
சோணம்—1. இரத்தம். 2. சிந்தூரம். 3. செங்கரும்பு.
சோணிதம்—1. சுரோணிதம். 2. மஞ்சள்.
சோத்தியம்—வாலுளுவை.
சோத்திரம்—காது.
சோதகர்—புத்திரர்.
சோதி—1. கருப்பூரம். 2. சாதிலிங்கம். 3. பிரகாசம். 4. பூநாகம்.
சோதிதட்சோதி–கடவுள், ஆன்மாவினறி வாய்விளங்குவன் என்பதாம். (சி. சி. அரு. அ. உரை.)
சோதிபூநாகம்—தீபகற்பூரம்.
சோமயம்—வாலுளுவை.
சோதிமயவேதி—பூநாகம்.
சோதிமா—சோதிமரம்.
சோதியம்—வாலுளுவை.
சோதினி—1. குகை. 2. துடைப்பம்.
சோநிசி—குகை.
சோபநநீதி—தாலி.
சோபம்—1. கள். 2. களை.
சோபலம்—சோம்பு.
சோபன்—கள்.
சோபனம்—தாமரை.
சோபாலிகை—1. அடம்பு. 2. அடுப்பு.
சோம்பரை—சோம்பல்.
சோம்பலம்—சோரான்கொட்டை.
சோம்பு—நட்சத்திரசீரகம்.
சோமசம்—பால்.
சோமம்—கள்.
சோமமணல்—வெள்ளிமணல்.
சோமவல்லரி—பொன்னுங்காணி.
சோமவல்லி—சீந்தில்.
சோமவுலுக்கம்—தேக்கு.
சோமன்—வெள்ளிமணல்.
சோமனுப்பு—1. இந்துப்பு. 2. பச்சைகர்ப்பூரம். 3. நீலபாஷாணம்.
சோமாக்கியம்–1. செவ்வல்லி. 2. தாமரை.
சோரக்கதண்டு—கருவண்டு.
சோரசத்துரு—சவ்வீரம்.
சோரபுட்பம்—பீச்சுவிளாத்தி.
சோரபேதி—அஞ்சனபாஷாணம்.
சோரம்–வைப்புப்பாஷாணமூப்பத்திரண்டிலொன்று.
சோரி—1. இரத்தம். 2. சிறுசெருப்படி.
சோளம்—1. சங்கஞ்செடி. 2. சோளம்.
சோற்றி—மரத்தினுட்சோறு.
சோற்றிலை—கற்றுழை.
சோறி—செந்தொட்டி.
சோறுகொல்லி—அன்னபேதி.
சோனகம்—பெருவாகை.

சௌ.

சௌகந்தி—கந்தகபாஷாணம்.
சௌகந்திகம்–கற்கடகபாஷாணம்.
சௌகந்திகம்—1. கருங்குவளை. 2. செங்குவளை. 3. வெள்ளாம்பல்.

சௌடீரியம்—வீரம்.
சௌண்டி—திப்பிலி.
சௌபஞ்சனம்—புனமுருங்கை.
சௌபன்னம்—1. சுக்கு. 2. மரகதம்.
சௌபாக்கியம்—சுக்கு.
சௌமேருகம்—பொன்.
சௌரிக்கொத்து—முதியார்கூந்தல்.
சௌவர்ணம்—சௌபன்னம்.
சௌவீரகம்—இலந்தைமரம்.
சௌவீரம்—1. ஒரு மருந்து. 2. இலந்தைக் கனி.

ஞ.

ஞண்டு—ஞெண்டு.
ஞமலி—1. கள். 2. நாய். 3. மயில்.
ஞலவல்—மின்மினிப்பூச்சி.

ஞா.

ஞாநம்—1. தெளிவு. 2. நல்லொழுக்கம்.
ஞாயிறுதிரும்பி—பொழுதுவணங்கி.
ஞாயிறுவணங்கி—கொழிஞ்சி.
ஞாலம்—1. ஊமத்தை. 2. பூலோகம்.
ஞாலமாது — 1. ஊமத்தை. 2. பொன்னுவிரை.
ஞாழல் — 1. குங்குமமரம். 2. கோங்கு. 3. சங்கபுட்பம். 4. பொன்னுவிரை.
ஞாழன்மாது—ஊமத்தை.
ஞாழி—வள்ளைக்கொடி.
ஞாளம்—படர்கொடி.
ஞாளி—கள்.
ஞாளிகம்— } வள்ளைக்கொடி.
ஞாளிதம்— }
ஞாளியூர்தி—வைரவன்.
ஞானதிருட்டி—ஞானக்கண்,
ஞானவழி—மூலை.
ஞானியண்டம் — 1. கோழிமுட்டை. 2. வெங்காரம்.

ஞெ.

ஞெகிழி—கொடுவேலி.
ஞெண்டகம்—பெருவாகை.

ஞே.

ஞேயம்—1. நேயம், நெய்.
ஞேயா—பெருமருந்து.

த.

தக்காரி—தழுதாழை.
தக்காளி—நல்லதக்காளிமுதற் பலவகையாம்.
தக்காளிப்பிள்ளை—பிள்ளைப்பூச்சி.
தக்கிநி—பாலை.
தக்கிரம்—மோர்.
தக்கிலிமா—சேங்கொட்டை.
தக்கோலம்—1. தக்கோலம். 2. சிறுநாவற்பூ. 3. வான்மிளகு.
தகசு—இலை.
தகட்டுத்தாளகம்—ஓர் பாஷாணம். தகட்டரி தாரமென்பர்.
தகர்—பலாசு.
தகரம்—1. ஈயம். 2. பஞ்சவிரையிலொன்று.
தகரு—பலாசு.
தகரை—ஓர் பூண்டு. இது, பலவகையாம்.
தகல்—திராய்.
தகவு—தெளிவு.
தகழிச்சி—கருப்பூரம்.
தகிலிமா— } சேங்கொட்டை.
தகுவிமா— }
தங்கஞ்சலமாக்கி—சொர்னபேதி.
தங்கமீநுதியாதி—தங்கசிந்தூரம்.
தங்கைச்சி—குவளை.
தங்கையைக்கொல்லி—சிறியாணங்கை.
தசச்சன்—மிளகு.
தசச்சினியம்—உருவம்.
தசச்சுவை—வஸ்திரம்.
தசபாஷாணம் — பறங்கிப்பாஷாண முதலிய பத்தாம்.
தசமூலம் — கண்டங்கத்தரிவேர் முதலிய பத்தாம்.
தசனப்பொடி—பற்பொடி.
தசை—மாங்கிசம்.
தஞ்சன்பொளி—திருசு.
தட்சை—பூமி.
தட்டம்—அல்குல்.
தட்டான்—1. கோட்டம். 2. புடோல்.
தட்டி—கோட்டம்.
தட்டிலம்—சதகுப்பை.
தட்டை—மூங்கில்.
தடிசு—உடும்பு.
தண்டகாகம்—செம்போத்து.
தண்டலர்—பகைவர்.
தண்டான்—புடலஞ்செடி.
தண்டினம்—நீர்மேற்படர்கொடி.
தண்டு—1. ஆண்குறி. 2. சவளமரம். 3. மூங்கில். 4. வாழைத்தாறு.

தண்டலபலை—திப்பிலிச்செடி.
தண்டலம்—அரிசி.
தண்டலியம்—சிறுகீரை.
தண்டெலும்பு—முதுகெலும்பு.
தண்டேறு—எலும்பு.
தண்ணீர்விட்டான்—ஓர் பூடு.
தணக்கு—நுணமரம்.
தணலம்—எருக்கு.
தணவம்—அரசமரம்.
தணிசு—குறைவு.
தத்தை—கிளி.
ததச்சதை—, ததபத்திரி— } வாழை.
ததி—தயிர்.
ததிசம்—, தத்தி சாரம்— } வெண்ணெய்.
தத்தி சுவேதம்—, ததிமண்டம்— } மோர்.
தந்தக்காரி—வாதமடக்கி.
தந்தகரிசம்—, தந்தகரிடணம்— } சுண்ணும்பு.
தந்தசடம்—1. எலுமிச்சை. 2. விளா.
தந்தசடை—புளியாரை.
தந்தசுகம்—பாம்பு.
தந்தந்தண்ணீர்—அத்திபோதி.
தந்தபத்திரம்—மல்லிகை.
தந்தபலை—திப்பிலி.
தந்தபீசகம்—மாதுளை.
தந்தயாவனம்—கருங்காலி.
தந்தவாயு—ஓர் நோய்.
தந்தி—நேர்வாளம்.
தந்திகரணி—மெருகன்கிழங்கு.
தந்திபீசம்—நேர்வாளம்.
தந்திரகம்—சீந்தில்.
தந்திரிகை—சோம்பு.
தந்துகம்—கடுகு.
தந்துசாரம்—கழுகு.
தந்துநாபம்—, தந்துபம்— } கடுகு.
தந்துரம்—, தந்துலம்— } தாமரைக்கொடி.
தந்துவிக்கிரியை—வாழை.
தநம்—சந்தனம்.
தநுப்பாஷாணம்—சரகண்டபாஷாணம்.
தநுபம்—வெண்ணெய்.
தநுரகம்—மயிர்.
தநுவிருக்கம்—ஆச்சா.
தபசு—தவம்.
தபநெட்டம்—தாம்பிரம்.
தபாற்கஞ்சி—மஞ்சள்.
தம்பலம்—1. இந்திரகோபம். 2. வெற்றிலைச் சாரம்.
தம்பலி—மருதமரம்.
தம்பலை—4. நிலவிலந்தை. 2. பாக்குவெட்டி.
தம்மி—தாமரை. (இராமா. பால. எழுச்சி. ரு0.)
தமர்—அரக்கு.
தமரகம்—வங்கம்.
தமரம்—1. அரக்கு. 2. ஈயம்.
தமராக்கவம்—பீர்க்கு.
தமலாசை—கிலுகிலுப்பை.
தமனகம்—மருக்கொழுந்து.
தமனி—வன்னிமரம்.
தமனியம்—பொன்.
தமாலகிரி—கீழ்காய்நெல்லி.
தமாலபத்திரம்—திலகமரம்.
தமாலம்—பச்சிலைமரம்.
தமியம்—கள்.
தமையம்—அரிதாரம்.
தயமணல்—கருமணல்.
தயனி—சேவல்.
தயிர்வேளை—தைவேளைப்பூண்டு.
தரசி—ஓட்டம்புல்.
தரம்—பூண்டு.
தரளம்—முத்து.
தராளை—1. கஞ்சி. 2. கள்.
தரா—கச்சந்தரா.
தராகதம்பம்—கடம்பு.
தராங்கம்—மலை.
தராச்சம்—மூந்திரிகை.
தராசு—வெள்ளெருக்கு.
தராசுக்கொடி—1. பெருமருந்து. 2. முல்லை.
தரு—தேவதாரம். 2. மரம்.
தருக்குபுடம்—குறைந்தபுடம்.
தருச்சா—கருப்பூரம்.
தருச்சாயி—பறவை.
தருவீவனம்—வேர்.
தருணநாரி—சிறுநன்னாரி.
தருணம்—1. ஆமணக்கு. 2. பெருஞ்சீரகம்.
தருணி—கற்றுழை.
தருத்தமணி—மரமஞ்சள்.
தருமராசன்—பாலைமரம்.
தருமாத்துமா—சுத்தப்பிரமம்.
தருராசன்—பனைமரம்.
தரூடம்—தாமரைப்பூ.
தல்லுதல்—புணர்ச்சி.
தல்லுநீர்—இந்திரியம்.
தலகிருதயம்—உள்ளங்கால்.

தலச்சன்—மூதற்பிள்ளை.
தலத்தாது—நிலப்பனை.
தலபோடகம்—ஆவிரை.
தலம்—இடம்.
தலரூபகம்—சிற்றுமணக்குவேர்.
தலிதம்—மலர்ந்தது.
தலைச்சீரான்—1. காட்டெருமைப்பால். 2. கூகைநீறு.
தலைச்செறி—கூகைநீறு.
தலைச்சுருள்வல்லி—1. பெருமருந்து. 2. பெருங்கிழங்கு.
தலைச்சுருளி—சீந்தில்.
தலைச்சூடுவல்லி—பெருமருந்து.
தலைநிம்பம்—சிவனுர்வேம்பு.
தலைப்பிரிதல்—விட்டுப்பிரிதல்.
தலைபோடம்—பொடுதலை.
தலையில்லான்—ஞண்டு.
தலைவிரிச்சான்—1. சாரணை. 2. செருப்படி.
தவச்செறி—கூகைநீறு.
தவசு—தவம்.
தவநிலை—தவவேடம்.
தவாசம்—வெள்ளைச்சர்க்கரை.
தவலபாடலி—வெண்பாதிரி.
தவலம்—ஔபலபாஷாணம்.
தவலமிருத்திகை—1. வெள்ளைப்பாஷாணம். 2. வெள்ளைமண்.
தவலோற்பலம்—வெள்ளாம்பல்.
தவளம்—1. சங்கபாஷாணம். 2. கருப்பூரம். 3. வெண்மிளகு.
தவிட்டுச்செடி—மலைக்கொய்யா.
தவிட்டுமேனி—சவட்டுப்பு.
தவுசயம்—மூருக்கு.
தவுசெலம்—1. நிலப்பனை. 2. முருங்கை. 3. வாகைக்கிழங்கு.
தழுதணை—மேகத்தடிப்பு.
தழுதாழை—தசமூலத்தொன்று.
தளப்பற்றுமரம்—கூந்தற்பனை.
தளவம்— } முல்லைக்கொடி.
தளவு— }
தற்சனி—சுட்டுவிரல்.
தற்பநீடம்—மூட்டுப்பூச்சி.
தற்பதி—கழுகு.
தற்பம்—கஸ்தூரி.
தற்பலம்—வெள்ளாம்பல்.
தற்பாடி—வானம்பாடி.
தற்போதம்—ஆன்மஞானம்.
தறக்கதி—அத்தி.
தறடி—சத்திசாரணை.
தறடிகம்—மாதுளை.
தறிச்சன்—எருக்கிலை.
தன்மலைக்காசி—சாலக்கிராமம்.
தன்மலோகிதம்—செஞ்சந்தனம்.

உ

இத்தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றாவதுபுத்தகந்தொடங்கும்போது வைத்திய பரிபாடை கிடைத்தமைபால், தகரவாகாரமுதல் வகரம்வரையுள்ள பதங்களும் பொருள்களுமெடுத்துக் குறிக்கும்போது தவறியிருந்த பதங்களும் பொருள்களுமிங்கே குறிப்பிட்டிருக்கின்றன.

தன்மன்—திப்பிலிமூலம்.
தன்மூலம்—திப்பிலிமூலம்.
தன்னினி—வேங்கைமரம்.
தனவஞ—ஆச்சாமரம்.
தனவை— } சிறுகாஞ்சொறி.
தனவையாதம்— }
தனிகம்—கொத்துமல்லி.
தனிகை—பதிவிரதை.
தனிசா— } கொத்துமல்லி.
தனியா— }
தனியுப்பு—அமுரி.
தனிவல்லி— } குப்பைமேனி.
தனிவல்லிப்பெருமாள்— }
தனு—சரீரம்.
தனுத்துருமம்—மூங்கில்.
தனுவிருக்கம்—ஆச்சா.
தனு என்னும் றகர னகரம் தகர நகரமாகவும் வரும்.

தா.

தாம்பிஞ்சம்—1. ஆமணக்கு. 2. பச்சிலைமரம்.
தாமலைக்காய்—நெல்லிக்காய்.
தாயைக்கொல்லி—வாழைக்காய்.
தார்பத்தனம்—மிளகு.
தாரம்—1. தாளகம். 2. பச்சிலை. 3. பாம்பினஞ்சு.

தாராப்பிரம்—கருப்பூரம்.
தாரிகை—பதநீர்.
தாவிசம்—தாளிசபத்திரி.
தாழிணி—நத்தைச்சூரி.
தாள்—தாளகம்.
தானமிசினி—ஊண்.
தானியம்—, தானியாகம்— } கொத்துமல்லி.
தானியோத்தமம்—அரிசி.

தி.

திகலச்சாறு—எலுமிச்சஞ்சாறு.
திசனி—தேமல்.
திட்டன்—செங்கோரை.
தித்தி—குரங்கு.
தித்திரமி—மீட்டுதல்.
திந்திப்பிச்சி—நாணல்.
திமிரியாடி—கழுத்தி.
திராமூலம்—மூடக்கொத்தான்.
திராவகத்துக்கடுங்காரம்—, திராவகத்துக்காதி— } அன்னபேதி.
திரி—தங்கம்.
திரிசாதிகம்—திரிசாதம்பார்.
திரிடி—கள்ளி.
திரிதசமஞ்சரி—துளசி.
திரிபழுகம்—, திரிபாகம்— } 1. தேன். 2. நெய். 3. பால்.
திருச்சுண்ணம்—அபிடேகச்சுன்னம்.
திருசம்—1. சுத்தரசம். 2. வில்வமரம்.
திருசை—கண்.
திருட்டிபந்து—மின்மினி.
திருணத்தருமம்—தெங்கு பனைமுதலியன.
திருவடம்பிசின்—சாலாம்பிசின்.
திருவெண்றசாரம்—காசிச்சாரம்.
தில்லபலம்—ஓட்டுதல்.
தில்லமெழுகு—தில்லைமெழுகு.
திலகடம்—, திலப்பிச்சம்— } பிண்ணாக்கு.
திலவத்தம்—வெள்ளிலோத்திரம்.
திலாட்சாரம்—திலாலவணம்.
திலாமீதம்—1. சந்தனம். 2. வெண்டாமரை.
திவ்வியகந்தம்—, திவ்வியம்— } கிராம்பு.
திவாபீதம்—வெண்டாமரை.
திறபு—1. நயம். 2. துத்தநாகம்.

தீ.

தீபக்கொடிச்சி—ஆதிகர்பூரம்.
தீபபுடம்—மருந்துக்குத்தக்கபடி போதுமான துணிசுற்றிக் காற்றுப்படாமலெரிப்பது.
தீர்க்காசனம்—பாம்பு.
தீராந்தி—மச்சுமரம்.

து.

துகிலி—பீசம்.
துகிலிகை—துகிற்கொடி.(கந்தபு.நகரப். கூ0.)
துகிலின்பீசம்—, துகிற்பிரதம்— } பருத்திவிதை.
துட்டி—ஏலம்.
துட்பிரசம்—கருஞ்சொண்டி.
துட்பிரதருசனி—சேம்பு.
துண்டாயம்—பொன்மணல்.
துண்டிகை—கொப்பூழ்.
துத்தம்—மயிற்றுத்தம்.
துத்தியம்—சவரிலோத்திரம்.
துதீ—பறவைமுட்டை.
துப்பு—குருவியினெச்சம்.
துபாகம்—நெய்.
தும்பகா—1. அத்தி. 2. தும்பை. 3. பேராத்தை.
தும்பி—1. கரும்பு. 2. மின்மினி.
தும்பிகரும்பு—பனிச்சை.
துலாதடம்—சவளமரம்.
துவதியை—கோரோசனை.
துவாரபிண்டி—வாசற்படி.
துறப்பவானி—காட்டாமணக்கு.

தூ.

தூரேந்தி—கம்பந்திராய்.
தூலவிருக்கம்—இலவமரம்.

தெ.

தெரிசகாரி—வசியம்.
தெளிவெண்ணெய்—வேப்பெண்ணெய்.

தே.

தேக்கு—சண்பகம்.
தேகடை—தேட்கொடுக்கி.

தேகபலம்—1. குருவி. 2. மஞ்சள்.
தேகம்—கழுகு.
தேகமண்—செம்மண்.
தேகவச்சிரம்—சுத்தாசம்.
தேங்காய்த்துருவல்—தேங்காய்ப்பூ.
தேசலம்—தேமா.
தேசவாளம்—சுக்கு.
தேசாபுரம்—கண்டத்திப்பிலி.
தேசான்—சுக்கு.
தேண்மண்டலி—ஒருவகைவிடமுள்ளதேள்.
தேத்தான்—கழற்சிக்காய்.
தேமேகவிடயம்—வெள்ளரி.
தேர்வாசம்—அரசு.
தேவதிட்டரு—தேட்கொடுக்கி.
தேவமரம்—மாமரம்.
தேன்குழல்—ஓர் பணிகாரம்.
தேன்வதை—தேனிருல்.
தேனுகாதுத்தம்—பசுவின்பால்.

தை.

தையல்—நல்வேளை.
தைலகிட்டம்—எண்ணெய்மண்டி.
தைலசாதனம்—1. நாவி. 2. நெய்.
தைலசௌரிகை—வெளவால்.
தைலபாணிகம்—வெண்சந்தனம்.
தைலபீதம்—அத்திப்பிசின்.
தைலபிபீலிகை—செவ்வெறும்பு.

தொ.

தொக்கிவரி—வலக்கால்.
தொங்கீன்—சீனமல்லிகை.
தொட்டி—தொட்டிப்பாஷாணம்.
தொடக்கு—தீட்டு.
தொய்யாக்கீரை—துயிலிக்கீரை.
தொவசலுகம்—பாவட்டை.

தோ.

தோகலி—அசோகு.
தோபநசினி—வலக்கால்.
தோரி—சோறு.
தோலாயா—இலவு.

தௌ.

தௌதம்—வெள்ளி.
தௌலேயம்—ஆமை.

ந.

நகங்கிருதி—புண்ணியமேழிஞென்று.
நலம்—சுக்கு.
நவளுகம்—ஓமம்.

நா.

நாகரிசம்—தவசிமுருங்கை.
நாகவாடை—துத்தநாகப்பிடிப்பு.
நாணற்கரும்பு—ஓர் கரும்பு.
நாவி—கொப்பூழ்.

நி.

நிகாசம்—வெள்ளாம்பல்.
நிதம்—நஞ்சு.
நிருமிதி—நிருவாணம்.

நீ.

நீரோருகம்—தாமரை.
நீவாரம்—செந்தினை.

நு.

நுக்கு—எட்டிமரம்.
நுணவை—தணக்குமரம்.
நுழாய்ப்பாக்கு—முதிராப்பாக்கு.

நூ.

நூக்கம்—தோதகத்திமரம்.
நூபுவருத்தி—ஆமையோடு.

நெ.

நெத்தகர்—ஓர் பூடு.

நே.

நேயம்—நிலப்பனை.

நை.

நைச்சி—பாம்பு.

ப.

பச்சினி—பத்தாமாதம்.
பசறு—பச்சிலேச்சாறு.
பசிதகனி—சோறு.
பசுக்கோசுரம்—நாகப்பூ.
பணுக்கம்—வசியம்.
பாதயம்—குயில்.
பாதவயினி—சித்தினி.
பரப்புரமி—அத்தினி.
பரபிருதம்—1. காகம். 2. குயில்.
பரலோகமினி—பத்மினி.
பராதாரம்—காக்கை.
பாரி—மூன்றும்வருடம்.
பரிவாலி—குதிரைவாலி.
பல்லவாதம்—மான்.
பல்வினர்குழவி—மலேப்பச்சை.
பலாசனம்—இளி.
பலாதோகம்—மாமரம்.
பலாரி—சிற்றரமூட்டி.
பலுகம்—குரங்கு.
பலோற்பதி—மாமரம்.
பளகம்—பவளம்.
பற்மவேதகம்—கருப்பூரம்.

பா.

பானிக்குருச்சி—சீரகம்.

பீ.

பீனக்கி—நாக்குப்பூச்சி.

பூ.

பூரணன்—மூர்த்தபாஷாணம்.
பூவை—கீரிப்புழு.

பொ.

பொலந்துறவு—பெருந்தவம்.

போ.

போத்திரி—பன்றி.

ம.

மயக்கி—சல்லிக்கொடி.
மயிரோசம்—அரிதாரம்.
மரத்துவெள்ளே—வெள்ளேக்குங்கிலியம்.
மருஞ்சகம்—ரசகற்பூரம்.
மருவாளி—பச்சைக்கர்ப்பூரம்.
மவுத்தி—செத்தவுடல்.
மறையோர்விந்து—வாலரசம்.

மா.

மாங்கிசவாசகன்—1. கஸ்தூரி. 2. எலும்பு.
மாட்டம்—சீரகம்.
மாயமூலி—அங்கப்பிச்சு.
மாவிலிங்கம்—லிங்கபாஷாணம்.
மாளகி—மாதுளே.
மாளம்—கஸ்தூரி.
மாளிமந்தம்—இந்துப்பு.
மாளே—புளியம்பிராணி.
மாற்று—தங்கம்.

மி.

மிரட்டி—பேய்மிரட்டி.
மிருகாதனம்—புலி.

மு.

முகூலகம்—தந்திமரம்.
முத்தீ—கடாக்கினி, கமலாக்கினி, தீபாக்கினி இம்மூன்றுவிதமாக அடுப்பிலெரிக்கவேண்டும்.
முறுவஞ்சி—முத்து.

மூ.

மூலக்காணி—கற்கடகபாஷாணம்.
மூலநாயன்—திருமூலர்.
மூலவெளி—மூளே.
மூலி—மணிக்குடல்.

மெ.

மெய்ந்நீர்—
மெய்யுதகம்—
} மூத்திரம்.

மே.

மேலாழுதிரம்—கஸ்தூரி.

மை.

மையண்டம்—முட்டை.

மோ.

மோசாசம்—பருத்திப்பிசின்.
மோதகம்—ஓமம்.
மோழனை—காட்டுமல்லிகை.

மௌ.

மௌத்திகதண்டுலம்—வெண்சோளம்.
மௌனசாரம்—சிவசாரம்.

ய.

யங்கோரம்—நெல்லி.
யமற்கேளம்—கடுக்காய்ப்பூ.
யலுதம்—மருந்து.
யனகம்பு—புல்லுருவி.

யா.

யாமுனேட்டகம்—ஈயம்.
யாரம்—தொண்டிப்பூ.
யாரி—அத்தி.
யாருந்தின்னுமூலி—அங்கப்பிச்சு.
யாவகம்—காருழுந்து.
யானைக்கால்வணங்கிப்பூடு—நெருஞ்சில்.

யூ.

யூகம்—பேன்.
யூமம்—காட்டுமல்லிகை.
யோகிதண்டம்—பிரம்பு.

வ.

வங்ககடம்—வெங்காரம்.
வங்கினி—மை.
வங்குசகோசனம்—குங்குமப்பூ.
வச்சசம்—மலைமல்லிகை.
வடங்கன்—வெங்காரம்.
வடுவரி—வண்டு.
வதுவம்—பாலை.
வராளி—மண்ணீரல்.
வரிக்குமரி—வரிக்கற்றாழை.
வருவியம்—முழங்கால்.
வல்லி—சீந்தில்.
வல்லூரி—பன்றி.
வலிகாரம்—வெடிகாரம்.
வளகம்—பவளம்.
வளை—தூதுவளை.
வன்னிகருப்பம்—லிங்கபாஷாணம்.
வனமரை—ஓரிதழ்த்தாமரை.
வனரஞ்சனி—முலைப்பால்.

வா.

வாகுவம்—மகிழங்கனி.
வாதரக்கி—பாஷாணம.
வாரயம்—பிரமி.
வாரியுற்பவம்—தாமரை.

வி.

விக்கிரவாகரம்—மூதாகு.
விக்கிரி—செய்குதல்.
விச்சம்—தாமரை.
விசித்தி—கடுகு.
விசுமிகினி—வேம்பு.
விசுவங்கத்தி—அதிவிடயம்.
விடுது—விழுது.
விரிஞ்சிக்குடி—கெந்தியுரிபாஷாணம்.
விருளங்கிழங்கு—ஓர் கிழங்கு.

வெ.

வெந்தபிகிரி—சுடுபிணம்.
வெள்ளடை—வெற்றிலை.
வெளுப்பத்தி—எலும்பு.

தமிழ்ச்சொல்லகாதி அநுபந்தம் முற்றிற்று.

தமிழ்ச்சொல்லகராதி மூன்றும்பு‌த்தகத்திலுள்ள

பிழையும், திருத்தமும்.

மெய்யெழுத்துக்களிலுள்ளபுள்ளி சிலபிரதிகளிற்பதிந்துஞ் சில பிரதிகளிற் பதியாமலுமிருப்பதாலப்பிழையை யிங்கே காட்டவில்லை.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉசசு	ஈள	தாளசுத்தி	தாநசுத்தி
,,	சo	தானத்து	தாநத்து
கஉசகூ	உச	தாமச	தாமசம்
கஉடிo	டி	குழூக்குறி	குழூஉக்குறி
,,	ககூ	புல்லூரிவாழை	1. புல்லூரி. 2. வாழைக்காய்
கஉடிஉ	ஈள	சூர்ப்பநகை	சூர்ப்பநகை
கஉடிடி	அ	தாளார்	தாளாளர்
,,	சo	மொழில்	மொழிதல்
கஉடிசு	ஈ	தா	தி
,,	கள	பார்ப்ப்தி	பார்ப்பதி
,,	உச	ஒருவமை	ஒருவமை
கஉடிள	,,	குடையோன்	குடையோன்
கஉசுஉ	கச	திரடடல்	திரட்டல்
கஉசுஈ	கசு	மந்திரத்து	மந்திரித்து
கஉசுச	சடி	வெடிரிப்பு	வெடியுப்பு
,,	சி	திராவிடம்	திராவிடம்
,,	கூ	தயிழிற்	தமிழிற்
கஉசுடி	,,	மோருத்திரன்	மோருருத்திரன்
,,	உஅ	கோழிக்குங்	கொழிக்குங்
கஉசுசு	கசு	முத்ன்	முதன்
,,	உo	நூலதேகம்	தூலதேகம்
கஉசுள	ஈள	இயபுந்	இயல்புந்
கஉளக	கக	சென்றெத்தி	சென்றேத்தி
கஉளஉ	ஈசு	திருமர்ற்பேறு	திருமாற்பேறு
கஉளஈ	அ	விசெட	விசேட
கஉளசு	ஈள	திறவோன்	திறலோன்
கஉளஅ	உள	பெற்ரூர்	பெற்றூன்
கஉஅo	ஈள	திருவிவாத	திருவாத
,,	சஉ	கமலாங்கிநி	கமலாக்கிநி
,,	சச	விரகு	விறகு
,,	சி	திருமா	திருமா
கஉஅக	ஈச	கதிவான்	கக்கிவான்
கஉஅஅ	ஈக	கருவியியென்ரூர்	கருவியென்ரூர்
கஉகக	உஈ	புற்மு	புறமு
கஉகசி	கி	மலைமடு	மலைபடு

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉகூஅ	உஉ	துன்ளல்	துள்ளல்
,,	ஙசு	ஒசை	ஓசை
கஙo க	ஙங	தூளவு	தூவை
கஙoடு	கச	வைத்தியய	வைத்திய
,,	ஙக	யுடைவேது	யுடையவேது
கஙoசு	சச	நூவானம்	தூவானம்
கஙகக	சஅ	எகாதச	ஏகாசத
கஙஉo	க	ஐங்கினி	ஐங்கனி
,,	ஙகூ	திருக்கூட	திருக்கூட்
கஙஉக	ஙசு	தேறருதவர்	தேற்றுதவர்
கஙஉஉ	கள	கடுந்தேறறு	கடுந்தேறறு
கஙஉஙு	அ	வபிறு	வயிறு
,,	உக	தைத்தீரீயர்	தைத்திரீயர்
கஙஉச	கஉ	ரிபாடல்	பரிபாடல்
கஙஉடு	ஙஅ	யுருவுகம்	யுருவகம்
,,	சக	வரவாறு	வரலாறு
,,	ஙடு	கிற்ரு	கிற்று
கஙஉள	கo	மூன்ருெடர்	மூன்ருெடரி
,,	,,	பின்டொடரி	பின்ருெடரி
கஙஉஅ	கங	சொனை	சோனை
,,	ங	தோன்றிகிழங்கு	தோன்றிக்கிழங்கு
,,	கூ	தோல்லோ	தொல்லோ
கஙஙக	சஅ	உழுதொழில்தொழில்	உழுதொழில்
கஙஙஉ	உடு	தோறும்	தொறும்
கஙஙங	அ	தோன்னீர்	தொன்னீர்
கஙஙச	ஙகூ	நாலு	நூலு
கஙஙசு	ங	விட்டுலிடுதலும்	விட்டுவிடுதலும்
கஙஙள	சங	அபீதா	அபிதா
கஙஙஅ	கஅ	ளொங்கும்	ளோங்கும்
,,	,,	சிலப்	சிவப்
கஙசo	ங	தசாங்கதயலுக்கும்	தசாங்கத்தயலுக்கும்
கஙசக	கo	நப்டார்	நட்டார்
கஙசடு	கூ	நரத்தை	நாரத்தை
,,	சஅ	எகாததி	எகாதசி
கஙசள	ஙஉ	கண்ணப்பா	கண்ணயப்பா
கஙசகூ	க	ராியிலந்தை	நரியிலந்தை
,,	எ	நரிளிளா	நரிவிளா
,,	ஙங	பூயாறி	பூமியாறி
,,	சச	ஒப்ப	ஒப்பு
,,	சள	மாராந்து	மாராய்ந்து
கஙடo	ஙள	வதைத்திய	வைத்திய
கஙடங	உள	நள்ளி	நள்ளி
கஙடச	உங	நளிதல்	நளிதல்
கஙடடு	டு	சேல்வம்	செல்வம்
கஙடள	ஙo	தென்ருெடை	தேன்ருெடை
கஙடஅ	சஉ	நாசபொசநி	நாசபோசநி

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
,,	ஈடு	நாட்ட்வன்	நாட்டவன்
கஈசo	உஅ	புண்ணிய	புண்ணிய
கஈசக	கஉ	என்பதா	என்பதா
கஈசஉ	கள	பத்நாபன்	பத்மநாபன்
கஈசச	க	தனிகை	தணிகை
,,	க	பிரியள்	பிரியன்
,,	ச	நாராயணம்	நாராயணம்
,,	அ	நராயணன்	நாராயணன்
,,	உஉ	யவளுக்	யவளுக்கு
கஈசடி	ஈ	கெய்யடி	கொய்யடி
,,	க	பொருட்கொருமருங்கிடலுவ	பொருட்கிடலுவதூஉம்
,,	உ	கிடலுவதனூஉம் [தூஉம்	கிடலுவதூஉம்
கஈசள	ஈச	வேண்பா	வெண்பா
,,	எ	வள்ளி	வள்ளை
கஈசஅ	சு	குணங்கன்	குணங்கள்
,,	கடி	நாலுழுலை	நாலுழுலை
,,	சஉ	எட்டானை	எட்டனை
கஈளo	கள	பொருளின்ரும்	பொருளின்றும்
கஈளஉ	சு	யொசனம்	யோசனம்
கஈளசு	சச	லொப்விக்க	லொப்பிவிக்க
கஈளள	கஉ	நிர்குணம்	நிர்க்குணம்
,,	கச	நிர்குணன்	நிர்க்குணன்
,,	உக	அற்பபுதம்	அற்புதம்
கஈளஅ	அ	நிர்விஃற்ப்பகம்	நிர்விகற்பகம்
,,	ஈடு	புகலுரந்தாதி	புகலுரந்தாதி
கஈஅஉ	சo	,,	,,
கஈஅஈ	சஈ	லாட	லலாட
கஈஅச	சடி	ஒளியிடல்	ஒளியிடல்
கஈஅடி	உசு	குழலறிவை	குழலரிவை
,,	ஈக	ஆசாரியனு	ஆசாரியானு
கஈகo	கஅ	நிரணி	நீரணி
,,	ஈக	நீராமகனீர்	நீராமகளிர்
,,	கச	நீரூற்றமிர்தம்	நீரூறமிர்தம்
,,	கடி	னீரூற்றமிர்தம்	னீரூறமிர்தம்
கஈகக	சo	சில	சிவ
கஈகஈ	கஅ	பூண்டு	புண்டு
கஈகச	சக	கெண்டோர்	கொண்டோர்
கஈகடி	கக	ணுழை	னுழை
,,	உஈ	திருள	திருள்
கஈகசு	ச	ஒள்	ஒள்
கஈகள	ஈஅ	நேஞ்சு	நெஞ்சு
கஈகஅ	கஈ	தெஙகாய்	தேங்காய்
கஈகஈ	உஈ	சௌ	சேள
கசoo	கஉ	நேரி	நெரி
கசoக	சு	பொதித்து	பொதிந்து
கசoஉ	உக	நேத்திர	நேத்திர

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கசo	ஈடு	நெர்கட்டி	நேர்கட்டி
கசo	உசு	குலத்வவர்	குலத்தவர்
கசo	ஊசு	நெர்த்தித்தல்	நொதித்தல்
கசo	கஊ	செய்தவர்	செய்யாதவர்
,,	ஊஅ	வவி	வலி
கசo	உச	அரிவை	அரிவையை
,,	சஅ	ஒளிழிவி	ஒழிவி
,,	உடு	தாங்கப்	தாக்கப்
கசக	சக	பாரிக்கு	பாரிக்கு
கசகஉ	கக	தோடை	தொடை
,,	ஊள	கஞ்சாவுங்கும்	கஞ்சாவுக்கும்
கசகஈ	உள	பத்தியை	பித்தியை
,,	சo	வழங்	வழக்
கசகச	உசு	கட்டளபிற்	கட்டளையிற்
,,	கஉ	சிந்தா	சித்தா
கசகசு	உஈ	இராமதநாத	இராமநாத
,,	ஊச	மாமை	மாவை
கசகள	ஊக	இரோசக	இரேசக
கசகக	க	கொசலம்	கோசலம்
,,	உஉ	ஐகப்பிரமை	ஜகப்பிரமை
,,	ஊஅ	சுகீல	சுசீல
கசஉo	சக	கந்தருவமத்திமதுள	மத்திமத்துள
,,	சடு	பஞ்	பச்சை
கசஉக	உக	என்பன	என்பன
,,	உஈ	தத்துவகை	தத்துவவகை
,,	உச	வித்தாநந்த	வித்தாந்த
கசஉஉ	ச	எட்டாவள	எட்டாவன
,,	சஉ	சிலைப்புடைநாய்க	சிலையுடைநாயக
கசஉஈ	ஊச	மந்திரான்மர	மந்திரான்மா
கசஉச	ஊக	நெற்றிப	நெற்றிப்
கசஉசு	உடு	இராமன	இராமன்
,,	சஈ	மூதலிய	முதலிய
கசஉள	டு	பொற்றோழ்	பொற்றோள்
கசஉக	உo	வெட	வேட
கசஈo	கூ	தொழிழ்	தொழிற்
கசஈஈ	கஅ	பணதரேச்	பணதரீச்
கசஈச	க	வேளாண்மை	வேளாண்மை
,,	சடு	பணயம்	பணயம்
கசஈடு	ஊள	பூசணி	பூசனி
கசஈக	சக	பதின்	பதியின்
,,	ஊஉ	...	மகலோகம்
கசசக	சசு	பகுபுப்	பகுப்புப்
கசசஈ	உஈ	அ	கூ
கசசச	கஈ	பயநிலை	பயனிலை
,,	கக	பயளை	பயபலை
கசசஅ	சசு	பாப்படி	பாம்படி

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கசசக	உங	கட்டை	காட்டை
,,	உள	முறற்	முதற்
கசடு0	தக	சிவ	பர
கசடுஅ	உ0	உம்பம்	உப்பம்
,,	உடு	பருத்தி	பருத்தி
,,	ங0	சுதந்திர	சுதந்திர
,,	சு	புலவர்யான்	புலவர்மூன்யான்
கசடுக	சடு	நைட்டிகீ	நைட்டிக
கசசுசு	க0	பழ	பழு
,,	ஙடு	பழு	பழு
கசசுஅ	எ	பற்ம	பற்ப
கசஎ0	ஙக	கொதை	கோதை
கசஎக	கடு	மனங்	பனங்
,,	உச	திருக்கே	திருக்கோ
கசஎஉ	சஉ	பாடிய	பாடிய
கசஎச	ச	வுணர்தல	வுணர்தல்
கசஎடு	கடு	பெதி	பேதி
,,	சஉ	அதர்வவேதம்	அதர்வணவேதம்
,,	க	பநுப	யநுப
கசஎள	உஅ	ரெழில்க்ள்	ரெழில்கள்
,,	உ0	நூர்	தூர்
கசஎக	கக	ஊர்சோழ்	ஊர்சூழ்
கசஅஉ	ஙள	றூற்கி	றூக்கு
,,	உடு	போலும்	போலும்
,,	ஙக	ஒளி	ஒளி
கசஅங	ஙஉ	ஓரரணை	ஓரரணை
கசஅச	உச	யிந்தாதி	யந்தாதி
,,	சடு	பந்நகாதிப்	பன்னகாதிபப்
,,	உசு	வெள்ளருகு	வெள்ளறுகு
கசஅடு	ஙடு	க்ரார்	காரர்
கசஅசு	உ	மனத்தின்	மனத்தின
,,	சஅ	கேசுரம்	மேசுரம்
கசஅள	கங	உதயத்திழ்	உதயத்திற்
கசஅஅ	சஉ	பரை	பாரை
கசஅக	உ	பாவடை	பாலடை
,,	ஙஉ	மூலலை	முல்லை
கசக0	சடு	தோற்ற	தோற்ற
கசகக	உசு	மக்தசரம்	மக்காரம்
கசகடு	கள	தைத்திய	வைத்திய
கசகசு	உக	ஒரு	ஒரு
கசகள	உ0	பாபிர	பாயிர
,,	ஙஅ	நெல்	நெடு
கசகஅ	க	விடமை	விடாலமை
,,	ஙசு	சூத்தித்து	சூத்திரத்து
,,	சங	பிராமண	பிரமாண
கசகக	ச0	தாழந்தான்	தாழ்ந்தான்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கடு0க	ஙஙு	எள்ரு	எள்ளு
,,	சஙு	கீழ்வா	கீழ்வா
கடு0ஙு	சு	என்பதுசருக்கம்	என்பது பசருக்கம்
,,	உக	மூளள	மூள்ளி
,,	உ0	மாயைது	மாயை அது
கடு0ச	கூ	இரரய	இராய
கடு0டு	உஙு	தேசன்	சேசன்
,,	உ	என்னும்	என்னும்
கடு0சு	கச	பொதுலக்கணம்	பொதுவிலக்கணம்
கடுகக	உஉ	ரெரன்று	ரெனன்று
,,	ஙஅ	ரெளரா	ரெளர
,,	,,	வெளளி	வெள்ளி
கடுகஙு	ஙு	பிரமாண்ட	பிரமாண்ட
கடுகடு	ககூ	ஞாபப்	ஞாநப்
கடுகசு	கள	வாயுங்களி	வாயுக்களி
கடுகஅ	,,	புஷ்கந்த	புஷ்கந்த
கடுஉஅ	உ	பீக்கலரத்தி	பீக்கிலாத்தி
,,	கக	பிச	பீச
,,	கச	பிசாங்குர	பீசாங்குர
,,	உசு	பிசாட்சரம்	பீசாட்சரம்
,,	சச	பிதம்	பீதம்
கடுஉகூ	ஙஅ	பெய்	பேய்
கடுஙக	சக	ஒரு	ஒரு
கடுஙஉ	க	புகள்று	புகன்று
,,	ஙசு	குறிரியாம்	குறியாம்
கடுஙஙு	சு	வர்ந்தம்	வர்த்தம்
,,	கஙு	மணுளள்	மணுளன்
கடுஙச	உச	புப்ப	புட்ப
,,	சக	நீளிருந்ததட	நீளிருந்தட
கடுஙள	ககூ	முருத்திர்	முருத்திர்
கடுஙஅ	சஅ	புத்தி	புந்தி
கடுச0	ச	என	எனப்
கடுசஙு	ஙகூ	தினை	தினை
,,	சஉ	புல்	பூலா
கடுசச	சஙு	வேரூர்	வெரூர்
கடுசடு	அ	4	3
,,	,,	5	4
,,	சசு	தெர்	தேர்
,,	கச	10.	10. கந்தன்
கடுசசு	க	புலநெறி	புலனெறி
கடுசஅ	உஙு	நன்நெறி	நன்னெறி
கடுசகூ	க0	வாய்ப்பாடு	வாய்பாடு இவ்வாறுவருமிடந் திருத்திக்கொள்க
கடுடு0	உக	பெதுவிய	பொதுவிய
கடுடுக	அ	பிறற்	பிறர்